

Yêu Nhầm Chị Hai Được Nhầm Em Gái

Tác giả: Leo Aslan

Thể loại: Tuổi Học Trò

Website: www.sachmobile.com

Date: 10-June-2013

Mở Đầu

Một ngày chiều đầu hè, nắng không đến nỗi nóng gắt như những ngày trước, bắc gió tôi cảm thấy như vừa đủ để sưởi ấm những giá lạnh vừa qua, đủ để tôi chấp nhận niềm hạnh phúc mới. Em lặng lẽ, có phần lú lú đi bên cạnh tôi, từng giọt nắng như đang nhảy nhót trên đôi vai gầy hờ hững... Hai đưa đến sân bay sớm hơn giờ bay độ hơn 20 phút, ngồi ở hàng ghế chờ mà cả hai đều ko nói gì, tôi biết em đang đợi tôi, một câu trả lời cuối cùng từ tôi trước khi em lại sang Nhật. Vẫn nhìn em như mọi khi tôi hay nhìn, tóc đuôi gà búi không quá cao, gương mặt thanh tú với đôi gò má cao ửng đỏ vì nắng, mắt em long lanh nhìn vu vơ, môi hồng khẽ cười chúm chím với tôi:

- Này, anh nhìn gì đấy?

- Ừ, nhìn em!

- Bleu, lại nhìn lén, cái tật không bỏ!

- Ờ... anh nhìn lén khi nào??

- " Hứ... " – Em nguyền dài rồi quay đi, từng ngón tay nhẹ gõ lên túi hành lý, khoảng lặng mấy ngày qua như được xóa tan, tôi chợt như thấy nhẹ nhõm gì đâu, định tìm câu gì chọc em chơi thì em nhìn thẳng vào tôi, nghiêm nghị:

- Anh ích kỷ lắm, thật!

- Ờ, gì nữa?

- Anh không cho em cơ hội lựa chọn người con trai nào khác cả, em ... yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi...!

-!

Tôi biết, và em cũng biết, đây là lúc tôi phải nói ra câu trả lời của tôi, không lúc này thì lúc nào nữa, em sắp đi rồi kia mà. Tôi khẽ hít một hơi dài, bầu trời xanh cao vợi lẫn tăn vài gợn mây, màu xanh da trời thân thiết ấy như một bức tranh, vẽ ra từng đoạn phim được chiếu đi rất nhanh, từ cái ngày mà tôi gặp em lần đầu tiên cho đến bây giờ...

Chương 1

Chương đầu xin phép các bạn cho tôi lan man chút, từ cái thời tôi còn nhỏ tụt quần đá banh ấy, thú thật là tôi mê con gái từ lúc ấy rồi chứ chẳng đợi đến cấp 3 hay đại học gì cả, nhờ vậy mà ít nhiều gì sau này tôi mới gặp được người yêu bây giờ, nên các bác chịu khó theo dõi nhé!

Trời sinh người ta học giỏi, thể thao giỏi, hát hay, đàn hay, nhiều tính hay lắm...tôi thì trời sinh tôi cái tính mê con gái, thế nên từ lớp 2 tôi đã động lòng phàm rồi, cơ mà lúc ấy chưa có gì bày bạ đâu, cái sự đen tối nó chỉ tăng dần theo thời gian. Để tôi tóm gọn vài dòng về cái thời tuyệt vời ấy cho các bạn biết, lúc nhỏ vui lắm!

Lớp 1: Chưa có gì cả đâu, đi học mấy ngày đầu còn sợ vãi linh hồn ra, gái đâu mà để ý.

Lớp 2: Đây, vào lớp 2, được xếp ngồi gần nhỏ bạn lớp trưởng, lúc đầu tôi cũng chả có ý gì sất. Chỉ là em ấy hay đem kẹo mời tôi ăn, hình như nhà em ấy là tiệm bánh kẹo. Sướng, ngày nào cũng có bánh kẹo ăn, thế là tôi thấy thích em này, mà lại là lớp trưởng nữa, có gì tôi nói chuyện trong lớp thì em ấy cũng không mách cô. Đấy, cái tình cảm này gọi là tình cảm chân thành, không vụ lợi, hề hề! Cơ mà hết học kỳ 1 thì xảy ra chuyện động trời, rồi tôi bị chuyển chỗ, và em cũng làm mặt lạnh với tôi luôn!

Cái chuyện động trời nó như vậy, từ cấp 1 đến cấp 2 thì cái tính tôi nhiều chuyện và háo thắng lắm, học thì giỏi thật, toàn nhất lớp đến nhì trường, cơ mà cũng không đỡ được mấy cái bản kiểm điểm và mấy lần mời phụ huynh. Trong lớp tôi hết quay sang nói đùa này rồi quay nọ chọc thằng kia, bị kêu lên bảng thì chả sợ, mình giỏi mà. Cái mặt cứ vênh vênh, thế là cô dạy lớp 2 bảo tôi làm cái bản kiểm điểm về nói ba mẹ kí vô. Thế là hồi đi học các bác cũng sợ vụ này chứ ko riêng gì tôi, làm kiểm điểm nộp luôn thì không sao, chứ có ba mẹ kí vô là có chuyện, lần nào cũng như xương.

Hạn là tuần sau nộp, ngày đầu tôi còn sờ sờ, đang nghĩ nên tính lựa giờ nào cả nhà đang vui đùa ra, có bị đòn cũng ít. Hồi bé nghĩ ngây thơ thế đấy, giờ nghĩ lại giả như tôi đang vui mà có thằng bạn đến bảo tao làm mất xe máy rồi thì chắc tôi cũng điên lên và đập nó thật, lúc bé đâu biết, toàn lựa lúc ba tôi đang vui mà đưa bản kiểm điểm ra!

Thôi kệ, cứ vui chơi cho hết tuần, xem như sống thanh thản nốt mấy ngày cuối. Rồi cái ngày cuối nó cũng đến, trưa ăn cơm xong tôi và anh tôi lên phòng thay đồ để ba chở đi học (anh tôi hơn 2 tuổi, học lớp 4, cùng khối buổi chiều). Tôi mới đem ra nhờ ông anh... giả chữ kí dùm. Lúc đầu ổng chối đây đẩy, tôi năn nỉ lắm ” Đi mà hai, rồi em đấm lưng với chạy mua kem cho ”. ổng xuôi xuôi, thế là kí vào, nhưng thế quái nào lại giả chữ kí của mẹ tôi, rồi tôi bảo phê thêm vài dòng đi, kí không kỳ chết, dào ôi lúc ấy đâu biết phê gì, thế là tôi nói ông anh cứ phê thế này, tôi còn nhớ nguyên văn nhé:

- Xin cảm ơn cô đã giúp đỡ gia đình chúng tôi!

Các bạn thấy cái dòng này nó khoai không, hic, nhìn chuối không chịu được, ít nhất thì phải là nhờ cô giúp đỡ con em chúng tôi chứ thế quái nào mà lại giúp đỡ gia đình. Rồi lên lớp mình cũng làm mặt chảnh, em lớp trưởng hỏi đã đưa ba mẹ kí chưa, tôi bảo rồi, không lo gì sất. Đến

cuối giờ, cô bảo đem lên nộp, tôi hiên ngang bước lên, thế nào càng gần bà cô lại càng thấy sợ, cô giáo đọc xong hỏi cái này ai kí, tôi quíu luôn:

- Dạ...em kí...ông anh em kí...!

- Em về chỗ đi!

Cả lớp nó cười ầm lên, tôi quê không chịu được, em lớp trưởng thì không nhìn mặt tôi luôn. Đến tối cô giáo gọi điện về nhà, mời ba tôi ngày mai lên lớp họp làm việc với cô. Chuyện sau đó thì các bạn cũng đoán được rồi, tôi ăn roi như xương và em ” mời kẹo ” thì lờ tôi đến hết năm, kết thúc mối tình lớp 2 đầy bánh kẹo!

Chương 2

Lớp 3: Cũng chẳng có gì đặc biệt lắm, ngoại trừ cô bé ngồi sau lưng thích tôi, vì giờ toán tôi hay cho em ấy xem bài. Tôi cũng khoái em đó, mặc dù để tóc ngắn nhưng xinh đáo để (lớp 12 đi học Sinh vật, tôi gặp lại em này chung lớp học thêm, nhìn lúc ấy để tóc dài kiểu nối, trông dễ thương lắm), cứ giờ ra chơi tôi chạy nhảy mệt xong rồi lò dò tới căn tin, y chóc em nó ngồi đợi sẵn với 2 ly nước sâm cho hai đứa.

Tiệc một nỗi là hôm nọ, cả lớp chơi rượt bắt keo, tôi thấy em nó chạy qua thì cũng bắt lại, nhưng ôm hơi quá tay, tức là nhào vào ôm lấy ôm để, xong 2 đứa té lăn cù, tôi khoái chí cười tít mắt, còn em nó thì khóc oa oa, hoá ra là tôi đè lên tay em ấy làm sao mà để bị bong gân, lúc ấy mình thì thương em cực, còn em nó sau đó thì chả thương mình nữa, thế là im lặng mà chia tay, em nó điểm toán thấp trở lại, tôi thì hết nước sâm miễn phí!

Lớp 4: Chuyện này mới hài, em lớp phó học tập thích tôi rõ ra mặt, vì tôi dân đen mà còn học giỏi hơn nó, thế là cứ ra chơi là ôm sách vở xuống nhờ bày nọ bày kia, tập thể dục cũng lựa lựa đứng gần, tôi kết lắm, dù em nó trông chỉ nhìn được được thôi. Đến lúc bầu ban cán sự mới, tôi được chọn làm sao đỏ, cái chức này oai lắm các bạn ạ, tôi nhớ mỗi cái câu "Lên văn phòng". Tức là gặp nhóc nào đang chạy hơi nhanh trong sân là cờ đỏ bọn tôi bay tới ngay, dù tôi chạy còn nhanh hơn bọn nó, chụp ngay cái vai và nói "Lên văn phòng", dẫn ngay cu cậu lên phòng hiệu trưởng, oai phết. Lắm lúc cũng gặp mấy nhóc cứng đầu, mình bắt rồi mà nó giãy ra chạy tiếp, báo hại tôi rượt bỏ hơi tai, bắt được rồi thì mặt đứa nào cũng nom đến tội. Từ đó tôi nổi danh ở trường này, chả phải vì học giỏi, mà vì là sao đỏ chạy nhanh, ai mà trong tầm ngắm thì chạy mấy cũng không thoát. Giờ chơi đùa nào ở lớp ôn bài cứ ôn, tôi cuộn quyển sổ cờ đỏ lại nhét vô túi, rồi phốc ra sân, mắt lão liên như thằng trộm gà, nhóc nào có động thái chạy nhanh là bay đến và nắm nó thôi, lắm lúc tôi cũng té hùi hụi. Nhưng nhờ vậy mà em lớp phó ngày càng thích hơn nữa, tôi oai thế cơ mà!

Cho đến khi xảy ra vụ này, các bạn cũng biết là cấp tiểu học thì con trai mặc y nguyên một bộ từ cấp 1 đến cấp 3, quần xanh áo trắng đóng thùng, còn con gái mặc váy khi tiểu học (ít nhất trường tôi là vậy). Một bữa học thể dục, môn nhảy dây, là cầm 2 đầu gỗ của sợi dây mà quay vòng vòng rồi nhảy ấy, đó là giờ kiểm tra, ai nhảy cũng chả sao, nhưng đến lượt em lớp phó nhảy thì có cơn gió chết toi ở đâu tới, thổi tốc váy em ấy lên, ác nỗi là em ấy ko mặc gì ở trong, cả lớp thấy hết, nhưng đứa nào cũng chỉ im lặng hoặc cười mỉm mỉm, thầy giáo cũng không nói gì, nhưng trông mặt em ấy thì thảm lắm. Ra về, em ấy lại gần và hỏi "Nãy... có thấy gì hông?". Tôi biết ý, bảo "Không" mà cái mặt thì chả hiểu sao gian thấy ớn, vậy là em nó dối, bỏ về luôn. Mà lạ, em này dối hết cả năm, sang lớp 5 thì chuyển đi sang trường khác, đến giờ tôi cũng không biết có phải tại tôi không nữa!

Lớp 5: Lớp này thì có một em bên lớp khác chuyển vô, tôi nhìn em này cũng xinh lắm, em nó cũng được bầu làm cờ đỏ chung nhóm trực với tôi. Mà hình như hồi ấy con gái nhỏ nào cũng thích con trai học giỏi, em này mới vào cũng thích tôi nốt, hoặc vả chăng là lúc đi bắt mấy nhóc chạy nhảy trong sân thấy tôi chạy khiếp quá nên em ấy khoái không biết chừng. Lúc đó tôi cứ núp được nhóc nào là dẫn về chỗ em này chứ không dẫn thẳng lên văn phòng nữa, rồi em mới

dẫn nó lên thay tôi, y như là tôi nhường em nó lập công! Rồi cái hôm cả lớp đi thăm khu di tích Bác Hồ ở trường Dục Thanh, em nó nắm tay tôi mà lôi đi xem bằng hết khu di tích mới thôi, ôi mới lớp 5 mà tôi được nắm tay gái rồi, sướng mê tôi!

Ngẫm cái sự đời, ai tài năng thì bị vui dập, tôi cũng chả phải ngoại lệ, hê hê! Mấy đứa trong trường bị tôi bắt lên văn phòng nó thù tôi lắm, một bữa tụi nó lập mưu hại tôi. Như mọi ngày, giờ ra chơi tôi lại ra sân thi hành công vụ, thấp thoáng phía xa là 1 nhóc đang chạy cực nhanh, tôi vô số rồi vượt theo mà không hay biết đang chui đầu vô bẫy. Vừa đến góc khuất cuối hành lang là thằng lỏi kia chạy đâu mất, còn ở đâu túa ra 5- 6 thằng khác vây tôi lại, đứa nắm tay đứa ôm chân kéo tôi...lên văn phòng, ngược đời không! Bọn nó bảo tôi rằng làm sao đỡ mà chạy trong sân, tình ngay lý gian, cái thế quái nào được, thế là tôi bị bắt lên văn phòng cho cả trường chiêm ngưỡng, đẹp cái mặt thật, một đời đi bắt người ta vì cái tội chạy trong sân, và giờ chính mình lại bị bắt! Lúc đó tôi cũng ức lắm, muốn tường trình lại nhưng chắc chắn thầy cô không ai tin, vì chả đứa nào rảnh mà lập mưu y như phim, thế mà sự thật phim này lại do mấy thằng tiểu học diễn mới ghê!

Phần em cờ đỏ, sau vụ thấy tôi bị bắt lên đó thì sau này thái độ cũng lạnh nhạt dần, tôi cũng bực, phần quê nữa, lơ lơ, từ đó về sau chả thèm để ý đến nữa. Thế là kết thúc mối tình cuối cấp vớ vẩn mà đây chuyện nhục, nào là bị con trai nó hại rồi con gái nó đá, đau quá nên tôi thi tốt nghiệp gần điểm, âu cũng là đời không đến nỗi bạc người!

Chương 3

Lớp 6 đến lớp 8: Vào cấp 2, trường mới lớp mới bạn mới, tôi cũng lập quyết tâm...tán con gái mới. Vừa vào xếp lớp xong là tôi dòm quanh xem có nhỏ nào hợp nhãn không, ôi thôi, toàn không phải mẫu hình trong mộng của tôi, vào lớp chọn làm chi để rồi toàn con gái cận thị, chắc là học nhiều quá nên mới ra thế này đây, tôi nản lắm, thế là cắm đầu vào học, truyện với game, thời tôi học cấp 2 thì game online chưa có ở Việt Nam, chỉ toàn là AOE hoặc là CS, nên cứ sau giờ học là rủ cả băng bọn lớp ra tiệm game mà bắn CS, chán thì AOE hoặc Ra2.

Cũng may, tôi chơi AOE hay Ra2 thì dở chứ bắn CS là trùm, nhất là cầm khẩu AWM. Hôm nọ đang bắn CS với lũ bạn, bọn này bắn dở kinh, cứ như gà lao lên cho tôi tĩa, ấy mà ” đoànng “, tôi bật ngửa, ăn ngay phát headshot.

- Sặc, đứa nào bắn bố kinh thế, bật ngửa rồi này!

- Đầu, tao chết rồi mà!

- Tao cũng thế!

- Nhao nhao cả lên, cuối cùng nhìn vào góc trong quán thì thấy 1 nhỏ đang.. bắn CS, đúng nó rồi, vẫn còn cầm khẩu AWM. Nghe bọn tôi nhao nhao thế thì nhỏ này quay lại, cười đều tôi một cái. Á à con nhỏ này được lắm, tôi lập game khác, thách nó ra solo!

- Này, một chọi một, toàn súng ngắm nhé bạn!

- Anh muốn thì được thôi!

Đám bạn cổ vũ tôi ghê lắm, nhưng mà chúng nó cổ vũ bằng miệng chứ có giúp được gì đâu, thà chúng nó đi qua kia mà quấy rối nhỏ đó còn hơn. Đằng này cứ mỗi lần tôi bị hạ thì bọn nó lại xì xào:

- Êo, ngu thế, phát đó mà trật!

- Gặp tao thì khác rồi, thằng này bữa nay nhằm thuốc!

- Nghỉ sớm cho đỡ quê mà ời!

Kết game, nhỏ đó 78, tôi 15, nhục để không biết ở đâu cho hết, ra về con nhỏ còn gỡ kính ra và cười một cái, mấy thằng bạn tôi thì đực mặt nhìn, tôi thì lầm lũi dắt xe về! Cả 2 tuần sau tôi không lên quán đó nữa, mà lên quán khác luyện tay, đến độ ông chủ quán mới bảo tôi:

- Con bắn vừa thôi cho bọn nhỏ nó chơi với, thế này tụi nó nản nghỉ hết!

- Dạ!

Nghĩ bụng bế quan luyện công đến đây chắc cũng cũng đến lúc xuất sơn rồi, hôm sau tan học xong tôi đến quán cũ tìm nhỏ đó phục thù, dè đâu đợi mỗi cổ mà bóng nó cũng không thấy đâu. Ước mơ phục thù thế là vỡ tan, chỉ vì sau bữa đó, có bà hàng xóm quán net quen với mẹ tôi,

mách mẹ tôi rằng tôi hay đi chơi game, thế là ăn máng té tát và từ giã luôn cái quán net ở đó, hết gặp lại nhỏ kia luôn.

Ít lâu sau, tôi nghe mấy thằng bạn bảo thấy nhỏ này trên quán bida, hãì thật, lúc trước tôi còn định phân thắng thua với em này xong là làm quen luôn, vì nhìn nó cũng khá xinh, ít ra cười một cái là có thằng đố, thế mà giờ lại là chị đại ăn chơi, thôi, lại kết thúc 3 lớp 6-7 -8 trong những giấc mơ thấy con nhỏ đó, và giật mình bật dậy giữa đêm khuya lau mồ hôi vì trong mơ tôi thấy nó cầm AWM headshot tôi ở ngoài đời thật, máu văng tung toé!

Chỉ đến khi sang lớp 9 thì định mệnh mới sắp đặt cho tôi gặp em, người mà sau này yêu tôi thật nhiều và cũng vì tôi mà buồn khổ thật nhiều....

Chương 4

Đầu năm lớp 9, đoàn trường tổ chức buổi họp giữa lớp trưởng và lớp phó học tập giữa các lớp của cả 4 khối. Theo thứ tự thì lớp trưởng ngồi dãy phải, lớp phó học tập ngồi dãy trái, tôi là lớp phó học tập 9A1, nên ngồi gần lớp phó 9A2. Ôi, em này thì dễ thương lắm luôn, khuôn mặt cười ra hiền vô cùng, mà lại cao ráo nữa, lớp 9 mà gần 1m65.

Mặc kệ thầy cô đang nói ở trên, tôi ngồi dưới tán tỉnh.. em này, tán qua tán lại 1 hồi, em nó bảo:

- Bạn nói chuyện vui ghê, hihi!

- He he, mình mà! – Tôi khoái chí cười toe.

Kết thúc buổi họp, em nó đứng dậy, tôi cũng đứng dậy theo, mà chẳng hiểu sao mà lúc 9 tôi thấp tè, đứng tới... nách em ấy. Nền dĩ nhiên là tôi với em này chả ra ngô khoai gì cả, vì con gái xinh nào mà lại thích cặp với con trai lùn chứ, làm tôi tự kỷ gần cả tuần sau vì ngây ngất với nụ cười em này (sau này lên cấp 3 thì học khác trường, mãi khi học đại học mới gặp lại, còn bây giờ thì tôi cao hơn em ấy rồi, hi hi)

Hồi cấp 2 học hành cũng chưa lấy gì làm căng thẳng lắm, bài vở vẫn còn dễ, nên sau giờ học ngoài chơi game ra thì đám con trai còn rủ nhau đi đá banh. Mà ngày ấy làm gì có sân cỏ nhân tạo như bây giờ, nên toàn kéo nhau ra biển đá. Mà biển Đồi Dương ở Phan Thiết thì tuyệt vời, bãi cát trải dài trắng muốt, gió mát vi vu, cả đám trai quần thảo nhau hết chiều này đến chiều khác, đá xong đứa nào cũng khát thề lưỡi, vì gió biển có hơi muối mà. Thế là lại kéo nhau đi ăn bánh canh với uống nước, thời ấy sướng thế ko biết, ăn chơi chả lo nghĩ gì nhiều!

Rồi một buổi chiều đá banh về, cả bọn tôi đạp bon bon ra quán nước thì ngang qua đường Tuyên Quang, ở khu này lúc đó có mấy căn nhà đang giải toả làm đường nên có mấy khoảng sân cát rộng lắm, bọn tôi nhất trí lấy khu này làm sân bóng, vì xung quanh chỉ có vài căn hộ nhà cao cửa rộng, cây cảnh um sùm. Thế là thay vì đá ở biển đông đúc, mau mệt thì bây giờ tôi chuyển qua đây, ở đây yên tĩnh mà rộng, tóm lại là sân bóng này cực chuẩn.

Đá được hai bữa ở đây chả sao, đến bữa thứ ba thì có chuyện. Số là tôi đá banh, khâu lừa bóng xỏ kim thì xịn chứ khâu dứt điểm thì tệ vô biên, nên tôi toàn đá giữa sân làm cầu nối tuyến giữa với tiền đạo, lâu lâu hứng lên thì sút cao bắn chim trời! Nhưng hôm nay chẳng hiểu sao đang dẫn banh ngon thì tôi thấy ô kìa, khung thành bên phải sao trống thế, ngon, co chân sút luôn, mấy thằng bạn ngạc nhiên lắm:

- Ê chuyển đây nà màyyyy..!

- Ê...ê....ế ế..!

Kệ, tôi sút thẳng, cơ mà như đã nói ở trên, tôi sút ngay vào căn nhà có cổng màu đen sau lưng khung thành bên kia, nghe 1 cái " Bình " rồi 1 cái " Tòm ". Đoán chừng là chắc rơi vô hồ cá nhà người ta rồi, tôi với vài thằng nữa đang định vợ áo bỏ chạy thì thằng bên đội kia la bài hải:

- Đền trái banh cho tao!

- Ủ, hôm khác tao mua đền cho!

- Không, trái banh này là quà sinh nhật mẹ tao tặng, lấy lại cho tao!

Bố khỉ, quà sinh nhật mày quý thế thì đem ra để thiên hạ nó dùng chân vùi dập à, ngu thế, sao không cất trong nhà đi cho yên chuyện. Báo hại tôi lấm lét đi qua nhà bên kia, kiễng chân lên, nhón đầu qua rào mà dòm vô, vừa hay thấy một cô bé tiểu thư đang đứng cạnh hồ non bộ, tóc đuôi ngựa, áo váy hơi ướt, vẻ mặt ngạc nhiên pha tức giận mà trông xinh xắn lắm, có lần chút kiêu kỳ trong đó, tôi nhìn không chớp mắt, quên mất luôn trái banh kỷ niệm của thằng rách việc kia.

- Ê, ề, sao rồi mày? – Thằng bạn đang công hỏi.

Sực tỉnh, tôi vội nói:

- Ờ...em gì ời, cho anh lấy trái banh được ko? (đá banh vào nhà người ta, chưa xin lỗi đã đòi lấy banh lại, phải ba em thì chắc tôi bị đập văng rồi)

- Vô duyên, ai là em ông!

Nói vậy rồi em ấy cũng lấy trái banh đang nổi lênh bênh trên hồ, tiến tới phía tôi. Tôi nở nụ cười cầu tài:

- Cảm ơn bạn nh....bốp!

Chưa dứt câu thì em ấy đã ném ngay trái banh vô mặt, tôi bật ngửa, thằng bạn đang công cũng chống vó theo, hai ông thần la oai oái giữa đường, mấy thằng kia vội chạy lại:

- Sao hông mày? Trái banh dội lại à?

- Dội cái đầu mày, đá nãy giờ rồi đến giờ mới dội à?

Tôi làu bàu đứng dậy, vẫn còn nghe tiếng cười khúc khích của em ấy từ trong nhà vọng ra, tôi thâm rửa trong bụng ” Con nhỏ độc ác, nhớ đấy! “

Trên đường về, tôi nghĩ trăm phương nghìn kế để trả thù, chứ ai đòi con trai mà để con gái tọng banh vào mặt rõ đau, cuối cùng, lúc dắt xe vô nhà tôi cũng nghĩ ra được 1 cách, nhưng là cách làm quen với cô tiểu thư kiêu kỳ nhà này chứ không phải là trả thù, vì ai bảo em xinh quá làm chi, hề hề!

Chương 5

Thực ra cách tôi nghĩ ra để làm quen em thì cũng ngu vô cùng, chắc các bạn nghe vậy cũng đoán ra phần nào rồi. Tôi định... đá banh bay vô nhà em lần nữa, mà lần này đủ nhẹ thôi, không gây tổn hại gì cho căn nhà thân yêu của em cả. Nhưng mà các bạn biết rồi, tôi dứt điểm thì tệ, nên mới dẫn tới mấy cái hậu hoạn hôm sau, mà lúc về nhà tôi nghĩ lại cũng chả hiểu gì sất!

3 ngày sau, cũng buổi chiều, bọn tôi lại đến sân đó đá tiếp. Lần này đá tôi chả buồn tập trung, mắt cứ láo liên, canh có cơ hội là sút sang hướng nhà em, thế mà toàn trái banh nó toàn ra chỗ đâu đâu hoặc là.. vào khung thành, thế là tôi rút ra điều này, với trình độ của tôi mà muốn sút vào khung thành thì tôi cứ nhắm sút ra ngoài là xong. Canh me mãi cuối cùng cũng sút được 1 quả vào thẳng nhà em, và tuyệt vời hơn cả mong đợi, banh làm bể luôn cái bóng đèn tròn trên trụ cổng.

- Xoảng...lạch cạch....!!

- Chạy, lẹ lên!

- Tổ bà mày thằng phá hoại, tự xử đi con!

Thú thật là lúc này tôi cũng muốn chuồn ngay, gì chứ đá bể bóng đèn nhà người ta thì chủ nhà ra là cái chắc, chứ chẳng phải cử con gái ra mà hoà đàm như lần trước nữa, nhưng cái câu mà tôi chả muốn nghe nó lại vang lên:

- Đèn trái banh cho tao, nhanh!

Bỏ xù rồi, hôm qua bàn tính quên mất cái vụ trái banh kỷ niệm của thằng này, mà nó lại đồ con nữa, cỡ tôi ăn 1 đám của nó thì phải gió nằm cả tháng chứ chẳng chơi, nghe vậy nên tụi tôi ở lại, chứ băng bọn kia thì chuồn hết, còn mỗi thằng mất banh đang mặt mũi đằng đằng sát khí luồn tôi không chớp mắt! Bọn bạn tôi ở lại cũng là đã tình nghĩa lắm rồi, chứ đi lấy banh thì tôi vẫn phải lấy thôi.

Thằng bạn tôi không dám công nữa, nó sợ chống vó như hôm trước, tôi đánh bạo bước tới trước cửa nhà, nghĩ thầm trong bụng “- Thà ăn trái banh vô mặt như hôm bữa còn hơn bị thằng kia nó tấn cho một trận”

Tôi bấm chuông cửa cho lịch sự chứ không dám kêu nữa, được khoảng 3 hồi chuông đổ thì có tiếng dép loạt soạt từ trong nhà đi ra, và kìa, em ấy lại bước ra, mở cửa:

- Gì vậy bạn?

- Minh...cho mình xin lỗi ...!

- Hử, xin lỗi gì cơ?

Vẻ mặt ngạc nhiên của em ấy xinh ghê, hôm nay xoã tóc dài ra nữa chứ, đúng gu tôi thích. Mà thôi, lo vụ trái banh trước, chứ nếu không phải vì bể bóng đèn thì giờ tôi cười tí toét với em ấy

rồi:

- Minh...với mấy đứa bạn đá banh, lỡ.. nên làm bể bóng đèn nhà bạn rồi..!

- Ê, quả này là mày đá nha.., nó đá đó bạn, hông phải mình! – Thằng bạn trời đánh nói chen vào, này thì đến lúc này mới lòi cái mặt phản ra với ông nhà.

Em nhìn theo hướng tay tôi chỉ lên bóng đèn, rồi nghĩ một xiu:

- Ủ, thôi cũng không sao, hai bạn phụ mình hốt mấy miếng chai này với!

Trời, được tha bổng rồi, hai thằng tôi mừng hết lớn, lăng xăng cầm cái ki rác với chổi em đưa mà hốt lấy hốt để như hốt vàng ấy, xong nhanh cấp kỳ!

- Vậy cảm ơn bạn nha, tụi mình về!

- Ủa, lần sau có đá nữa thì cẩn thận chút nha bạn, lỡ vào cửa kính thì mình cũng không biết ăn nói làm sao đâu!

- Ủ, mình nhớ rồi...!

Rồi em quay lưng, cầm cái ki ra sau nhà đổ mớ đèn vỡ đi, tụi tôi cũng ra ngoài lại, quên luôn trái banh. Ra đến sân cười toe toét, mấy đứa kia nhao nhao:

- Sao, sao, có gì hông?

- Chả sao, anh vẫn còn đây, các chú cứ lo!

- Thế trái banh đâu?

Bỏ xừ rồi, quên mất, tôi chạy lại, chợt nghĩ “Sao hôm nay em ấy hiền thế nhỉ? Bể cả đèn mà chỉ bắt làm lao động công ích “

- Bạn gì ơi... Kính coong...

- Gì đấy?

- Hi, nãy mình quên trái banh, cho mình lấy lại!

- Đợi chút!

Em ra mở cửa, tay cầm trái banh vẫn còn bụi bặm:

- Nãy sao không lấy luôn thể, chạy lên xuống mệt!

- Hi, mình quên, cảm ơn bạn nh....Bốp!

Tôi choáng váng, trái banh bay thẳng ngay mũi, đau thấy mấy ông trời, kịp nghe cửa đóng cái sầm! Ngồi dậy xoa xoa, mấy thằng kia thì đứng ngoài nhìn thấy hết, cười bò lăn bò càng như phát bệnh.

- Sao hông anh giai? Tao đau bụng quá, á ha ha!!

- Hoa có gai mày ơi, này thì đá vào nhà người ta!

- Bữa sau chụp gôn đi mày! – Thằng kia giặt lại trái banh rồi bỏ về.

Tôi vuốt mặt rồi cũng lủi thủi đạp về, trong lòng ngổn ngang trăm mối, kế hoạch đã không thành lại còn ăn banh lần hai, cơ mà chả phải cầu được ước thấy đó sao, ăn banh vô mặt còn hơn bị ăn đòn, vừa nghĩ thế còn gì ...!

Hôm sau lên lớp, chuyện này đã được lan ra khắp phòng, mấy đứa con gái cười bùm mặt, mấy thằng con trai thì cứ gọi là thấy tôi thì phá lên sằng sặc:

- Sao? Hết bể mũi chưa mày?

- Chọc gái là vậy đó nghe con!

- Tưởng dễ ăn hay sao mà, hà hà!

Tôi ôm đầu kêu khổ, trời ơi, em đẹp mà sao em kiêu quá vậy? Hại tôi những 2 lần, cái mặt mẹ tôi sinh ra để tôi đi học hành với lấy vợ chứ đâu phải để em tọng banh vào mặt rồi cười hả hê đâu, híc!

Chương 6

Sau vụ đó, bọn tôi chẳng dám đến khu đó nữa, đòi người ai hên 3 lần liên tiếp, không khéo lại vào nhà người ta, chủ nhà xách cây ra rượt thì tèo. Thế là lại quay ra biển, đông, khát và mệt, nhưng được cái mát hơn, và gió như làm dịu đi những bão giông trong đầu thằng học sinh lớp 9 bị con gái đập banh vào mặt mà đau như bị đập gạch.

Cơ mà tôi cũng chẳng thể nào quên được em ấy, lâu lâu tôi lại chạy xe ngang qua nhà em, xem nàng có ra ngoài hóng gió hay tản bộ gì không, cứ thế mọi sự tiếp diễn đến lúc tôi thi tốt nghiệp cấp 2, rồi vào luôn cấp 3 mà chưa 1 lần gặp lại người đẹp mà hung. Cái tính tôi nó thế, con gái đẹp mà hơi kiêu kiêu thì tôi càng phải tán cho bằng được, để không thiên hạ phổng mặt thì tiếc lắm, hể hể!

Ôn thi tốt nghiệp, rồi thi trường chuyên một nhòai người ra, ấy thế mà lại rớt trường chuyên cái đẹp vì thiếu nửa điểm, híc, tôi nản gì đâu, ba mẹ cần nhân tôi suốt mấy ngày hè còn lại. Kệ, rớt cũng rớt rồi, tôi tót đi chơi Võ lâm truyền kỳ, game online đầu tiên ở Việt Nam. Chơi thì cũng hay, nhưng cái thuở mới làm quen in-tọt-nét thì nào biết cái gì là tài khoản với mật khẩu, cái gì tôi cũng nhờ chủ quán làm hết:

- Em muốn tài khoản với mật khẩu là gì?
- Cứ 123456 hết đi anh!
- Chắc không đó?
- Dạ, em chơi thử thôi mà!

Chắc ông chủ này biết tôi gà con mới vào rồi, nên dạo đầu tôi hỏi gì cũng chỉ, dạo sau nản quá ổng bảo tự tìm hiểu. Tôi chơi phái Cái bang, vì mê Giáng long thập bát chuồng, muốn xem nó như thế nào, sau này mới biết nhìn y chang 18 con giun màu vàng, mà lúc đó đâu có kinh nghiệm luyện game. Cầm mỗi cây đao cùi, chém mấy con nhím với gấu, vất vả lắm mới lên cấp 16, chả dám mua khí lực để chuồng kỹ năng Bát quái thần chuồng hay sao ấy, vì mua khí lực thì tốn bạc, mà chiêu ấy thì tốn gần nửa ống chứ không ít. Chả bù cho ông anh tôi, nghe tôi chém gió game này phê quá, lập ngay tài khoản Ngũ độc, chơi 3 ngày lên cấp 40. Tôi hoảng vía, sao lại có cái phái vừa chạy vừa thả độc, vừa lên cấp vù vù như thế chứ!

Rồi cũng đến ngày nhập học cấp 3 trường Lê Quý Đôn, hài một nỗi là cả hai anh em tôi đều rớt trường chuyên Lê Hồng Phong, ông anh tôi thì giỏi vô cùng mà ngày trước cũng thiếu nửa điểm, rớt cái đẹp. Thấy ổng học trước, nên lúc mới vào trường, tôi hỏi:

- Con gái trường này xinh ko huynh?
- Mà học A mấy?
- Đệ học A1, tốt nghiệp điểm cao mà!
- Ừm, lớp chọn thì con gái cũng khá xinh đấy, may cho chú là không vào trường chuyên, bọn gái

nó học dữ nên toàn bốn mắt thôi!

- Phê vậy ta!

Ngày vào nhận lớp, như phản xạ, em nhìn đảo quanh 1 lượt, rồi ức chế ngay vì lại bị ông anh lừa, nhỏ nào nhỏ nấy cũng lại không phải mẫu tôi thích, nản gì đâu! Tôi ngồi đầu bàn 7 dãy phải, đầu bàn 3 dãy trái là nhỏ bí thư, nhìn cũng tạm tạm, nếu so mặt bằng chung trong lớp thì gọi là nhìn được. Cơ mà sự đời biến hoá khôn lường, Tái ông mất ngựa chưa phải là xui.

Đang thần thờ nghe cô phổ biến nội quy thì thầy giám thị dẫn vào một bạn gái nữa, chắc là lại quen biết gì xin vào lớp chọn đây, ối giời ơi, tôi nhìn muốn bật ngựa, thì ra nhỏ ấy là cô bé tiểu thư đáp banh vào mặt tôi hai lần đây mà. Thầy dẫn vào, nói với cô chuyện gì đấy mà tôi nghe không rõ, rồi cô chỉ cho em ấy ngồi bàn 2 dãy trái, thôi xong, bàn 7 bên này có 3 đứa sao cô không xếp em ấy vào chứ, tôi chăm sóc hỗ trợ học tập được mà!

Lúc em ấy bước vào khế cuối đầu chào cả lớp, tự nhiên tôi đứng dậy (quê gì đâu, cô giáo vào lớp mới phải đứng dậy chào, đằng này tự nhiên một mình ùng ùng chào cờ giữa lớp), em ấy bất giác nhìn thấy tôi, khế cười. Ôi, tôi gây người ra mất 1 lúc ...

- Em kia sao thế? Sao không ngồi xuống?

- Ơ..dạ, dạ!

Tôi gãi đầu gãi tai, kịp thấy em ấy cười tủm tỉm...., và cả em bí thư cũng cười tủm tỉm theo, híc! Đến đây thì đã vào phần chính của truyện, vì nội dung xoay quanh bọn tôi và em bí thư, tôi xin phép các bạn gọi em bí thư là Khả Vy, còn cô tiểu thư kiêu kỳ ngày trước là Tiểu Mai nhé, vì tôi quen gọi em như thế!

Chương 7

Bữa đầu xếp lớp xong, tôi về nhà mà cái mặt cứ như bị thằng thấm thuốc, cười hềnh hếch mãi. Ông anh thấy thế hỏi:

- Sao thế? Toàn mấy em xinh không chứ gì!
- Xinh gì chứ, toàn mập với cận thị! Cơ mà...cũng được, hể hể!
- Mà yên tâm, xuống lấy tao chai nước coi!
- Dạ dạ, huynh cứ để em! – He he, tôi đang vui nên ông sai gì cũng làm tất.

Không vui sao được, vừa vào trường mới lớp mới đã gặp lại người thương, thêm cả em bí thư hình như cũng có tình ý với mình, tôi khoái chí cười tít mắt, mong cho mau tới chiều mai lên học để gặp lại hai nàng, hi hi, gặp lại tình yêu của trăm!

Cơ mà tối đó tôi nghĩ mãi cũng không ra lí do vì sao mà em Vy bí thư lại cứ nhìn mình mãi, làm lúc chiều về tôi phải soi gương ngay xem cái mặt có dính gì không? Mà làm gì có, nếu có thì cả lớp nhìn rồi chứ riêng gì em nó. Hay là lúc học quân sự đầu năm trong tôi tuyệt vời quá, hể hể! Dám lắm, tôi ráp súng nhanh như máy, rồi khoảng ném lựu đạn chày vào vòng tròn nữa, ném quả nào chuẩn quả đó, tôi chơi tạt lon tài thế cơ mà! May mà nghệ thuật quân sự không có dính dáng gì đến vụ sút lựu đạn, chứ phải thế thì cũng lỗ đầu vài mạng chứ chẳng chơi!

Cũng phải nhắc đến mấy ngày học quân sự, tuyệt nhiên tôi không hề thấy Tiểu Mai đi học. Chỉ khi học văn hoá mới thấy nàng lò dò lên lớp, lúc đó tôi nghĩ rằng môn quân sự không quan trọng lắm, nên gia đình nàng lên trường xin nghỉ cũng được.

Chiều ngày đi học đầu tiên, ăn trưa xong tôi đầu tóc tươm tất, áo quần bảnh bao, phốc lên xe đạp và hướng đến trường lai. Vừa đến cổng trường thì có thằng ôn nào đấy nó băng ngay trước mặt làm tôi thắng cái Két rõ to, điên nhá, thắng không ăn thì ông tông thẳng vào mày rồi, mới ngày đầu tiên đã gặp cản địa. Nhưng ở trường mới, tôi là lính mới, thôi thì cười cầu tài với nó vậy, gì chứ cái mặt tôi cười thì thiện chí phết!

Vào lớp, tôi dòm lảo liên ngay, chỗ ngồi của Tiểu Mai vẫn trống, cũng phải, mới 12h20 chứ mấy, còn 25 phút nữa mới vào lớp. Hơi buồn, tôi lần lữa về chỗ thì lúc ngang qua chỗ Khả Vy, em ấy cười một cái, thú thật là lúc ấy thấy em nó bình thường thôi, thua xa em lớp phó 9A2 hồi trước nhiều. Thế mà sau này vì em nó mà tôi lao đao đủ chuyện, từ mấy thằng tình địch đến thầy cô, gia đình tôi nốt. Nhưng mà tôi lúc này thì nào biết, Vy cười thì tôi cười lại thôi, hi hi!

- Hi, bạn Vy đến sớm thế!
- Hơ, thế 12h20 thì gọi là trễ à?

Mới quen mà em nó chặt tôi một nhát ngay xã giao, tôi im ngay tấp lự. Lại cười cầu tài và gỡ đầu gỡ tai, tôi về chỗ ngồi, thăm rửa cái miệng lạnh lợi hồi cấp 1- 2 đầu mất hút rồi. Cũng phải nói trước là cấp 1- 2 tôi liến thoắng bao nhiêu thì lên cấp 3 lại chứng chặc bấy nhiêu, chắc vì hồi

hè lớp 9 nhét đầu được cái chân lý “Con trai thì phải lạnh lùng gái nó mới thích, chứ sồn sồn như mấy thằng trâu bò kia thì gái nó chỉ tỏ sợ “Chuẩn, tôi sẽ áp dụng ngay!

Ngồi trong lớp hồi hộp đợi, đúng 12h40, Tiểu Mai mới ôm cặp bước vào. Nàng mặc áo dài kiểu lụa bóng ôm sát vòng eo nhỏ thon, tóc xoã dài đằng sau nửa cột nửa thả hờ, điểm thêm chiếc kẹp mái, môi đỏ mọng hơi óng lên, ôm cặp trước ngực, híc, chả riêng gì tôi, mấy thằng bạn trong phòng cũng nhao nhao cả lên. Ôi thăm rồi, lần này muốn quen được nàng thì phải loại mấy thằng này trước thôi. Cũng phải, nàng trông hiền dịu thực nữ thế kia mà! Nhưng mà này, anh là anh nói mấy chú đang nhao nhao đằng kia nhá, anh đây lịch sự nhã nhặn thế mà còn bị đập banh vào mặt những 2 lần cơ đấy, các chú có được như anh không? Có khi các chú may mắn được em đập cái hộp bút sắt mà em đang lấy từ trong cặp ra kia kia, thấy không? – Tôi tự cười thầm với những suy nghĩ đầy khích động trong đầu!

“Tùng...tùng...tùng “. Trống đánh báo hiệu vào lớp sinh hoạt 15 phút đầu giờ, ngày đầu tiên nên cũng chả có gì đáng nói cho 15 phút này, ngoại trừ việc em Vy lên phổ biến sinh hoạt Đoàn gì ấy, công nhận giọng Vy hay, nói như rót mật, thằng ngồi cạnh bên em cái mặt nó trông ngu ra thấy rõ!

Tiết áp cuối ngày hôm ấy là môn Toán, hị hị, đã đến giờ trở tài. Tôi liệu trước tình huống này rồi, bữa đầu rất có khả năng thầy sẽ kêu 1 số đưa lên làm thử vài bài toán cũ để xem thử kiến thức cũ như thế nào, hoặc giả giảng bài xong sẽ kêu lên bảng đáp bài luôn. Khà khà, đợi mãi cũng đến lúc thầy xướng tên, ổng sẽ đọc ngẫu nhiên 5 đưa để lên làm thử 5 bài toán trên bảng, tôi soi thử thì thấy trong 5 bài đó có 1 bài thâm lăm, nhưng mà với tôi chỉ là muối. Ngồi hóng xem có tên mình không, y chóc, trời không phụ người tài, y như tôi ngồi ếms thầy ấy, mới nghĩ phát có tên luôn.

Cơ mà chả phải tôi được giải cái bài toán thâm hiểm đó, mà là một thằng khác, cao to đen và hôi hay không thì chưa biết, cũng chả đại ngữ. Bài tôi làm dễ ẹc, thế là mất dịp lấy le với 2 nàng, thôi thì đành ngậm ngùi về xem thằng kia làm ăn ra sao. Đến là nản, nó chốt ngay cái đáp số tào lao, ức thật, tính tôi là chả thể ngồi yên khi mà tôi thấy người khác làm điều gì mà tôi biết chắc tôi làm tốt hơn nó nhiều!

Hết tiết toán, đến giờ chào cờ đầu tuần. Biết mà, em Vy kết tôi rồi, lúc tôi ôm ghế ra sân xếp cho lớp, cả 15 thằng em ấy chỉ lựa mỗi tôi mà đi cạnh.

- Nam cũng giỏi toán quá ha!

- Hi, bài đó cũng dễ mà, đâu có khó!

- Ủa, mà lớp mình bên này nè Nam ơi, ôm ghế đi đâu thế??

- À...à!

Híc, khổ cái thân gặp con gái là phải gió, đầu óc mù mịt, học A1 mà ôm ghế sang A4, nhục thật! Nhưng lúc đó tôi nhìn một mà đầu biết nhìn hai, Tiểu Mai cũng đi ngay sau lưng Vy, trong khi tôi dòm trái phải thẳng, chẳng thấy nàng ở đâu. Đôi khi tình yêu nó ở sau lưng các bạn đấy, bên cạnh chưa chắc đã tốt, và cũng đừng tìm kiếm xa xôi!

Chào cờ xong, dọn ghế xong xuôi, dắt xe ra về thì tôi chỉ thấy mỗi Khả Vy đang đi chung với mấy nhỏ khác, còn Tiểu Mai thì về đâu từ đời tám hoánh rồi. Hôm nay chả chào được nàng lấy

một câu, thôi thì để ngày mai vậy, còn những 3 năm học cơ mà. Tôi tự nhủ vậy rồi đạp xe về, không quên băng ngang cái thẳng cản địa hồi trưa cho nó biết mùi thắng gấp, bỏ lại sau lưng ánh mắt hậm hực của nó, vừa đi vừa nghĩ xem ngày mai làm thế nào tiếp cận Tiểu Mai đây!

Chương 8

Hôm sau, tôi quyết định đến lớp trễ hơn hôm qua, mục đích là được vào lớp cùng lúc với Tiểu Mai, hai là thị uy với mấy thằng cũng đang nhòm ngó em. 12h30 tôi ra khỏi nhà, chạy thông thả từ tốn, đúng 12h35 gửi xe xong, đi chậm rãi nhẹ nhàng, 12h40 bước vô lớp. Trời hời, Mai ơi em biết anh hôm nay canh giờ đi cùng em hay sao mà giờ này em đã yên vị trong lớp rồi thế, nàng ngồi nhìn ra cửa sổ, đâu hề biết tôi đang ỉu xiu lẻ thân vô lớp, cũng vì ỉu xiu mà hình như tôi tưởng tượng ra hay sao ấy, nàng đang khẽ mỉm cười!

Ngang qua chỗ Vy thì em ấy gọi giật lại:

- Nè, hôm nay đi trễ vậy?
- Ừ, nhà Nam có việc, đi muộn chút!
- Vậy Nam cất cặp đi, rồi qua Vy nhờ chút!

Dại gái rồi, nghe Vy nhờ tôi sáng mắt lên, cất cặp xong tốt lên ngay.

- Nam đọc dùm Vy cuốn báo này cho lớp nha, 15 phút đầu giờ ấy!
- Ơ,...Nam có biết đọc đâu!
- Xạo, học đến lớp 10 mà hông biết đọc chữ à! – Vy nheo mắt dò xét.
- Ko...ý Nam là...!
- Đọc dùm i mà, hôm nay Vy bị đau họng!

5 phút sau, lớp 10 A1 có một ông phổng đứng giữa lớp, cầm cuốn báo thật cao để che mặt. Thánh thần ơi, nào giờ con có làm việc này bao giờ đâu! Thôi thì lựa mấy cái truyện cười đọc vậy, lớp mới bạn mới nên bọn nó cũng có phần ủng hộ, tôi đọc đến đâu thì cười đến đấy, mặc dù theo tôi thì mấy cái truyện này chả có gì đáng cười, thà nghe tôi đứng nói tào lao bá láp lại còn hay hơn, có khi cười tép rốn ấy chứ.

- Cảm ơn Nam nha, hi!
- Ừ, không sao!
- Ừa, vậy là nãy giờ có sao à?
- Không, tức là....
- Hi, về chỗ đi, vào lớp kìa!

Trời hời, sao em Vy này mồm miệng lém lỉnh thế, tôi trùn chém gió mà toàn bị em nó kê nguyên tử đứng vào miệng, quê không chịu được. Lại thêm Tiểu Mai suốt cả buổi tôi đọc khan cả cổ mà nàng cũng chẳng buồn nở một nụ cười ủng hộ, hôm nay đen quá rồi, hình như khi này ra đường tôi bước chân trái trước hay sao ấy!

Ra chơi, bọn con trai rủ nhau ra đá cầu giao lưu. Gì chứ đá cầu thì tôi không giỏi cho lắm, nhưng được cái chiêu đá hậu ngược nhìn lạ, tức là xoay chân lại móc ngược, đá bằng mu bàn chân, cầu bay đầu kệ nó, miễn không hụt được rồi! Còn có mấy đứa nào là đá xoè, đá móc đuôi bò cạp, đá ưỡn lưng, thôi thì đủ kiểu!

Cứ thế, cả tuần sau đều tiếp diễn như vậy. Lên lớp học, ra chơi đá cầu, quen bạn quen bè, chiều lại về và cứ ngóng hụt Tiểu Mai. Được mỗi cái là dạo này Khả Vy cười tình với tôi nhiều hơn, và tôi tự nhiên thấy em ấy ngày càng xinh ra. Còn Tiểu Mai thì cứ vậy, cũng có đôi lần ánh mắt chạm nhau, nhưng đều như lướt qua. Ngoại trừ những lúc giải toán hay lý thì nàng có nhìn tôi, hơi tỏ vẻ thán phục. Và giờ anh văn thì tôi trở mắt nhìn nàng xỏ cả tràng English mà chả riêng gì tôi, nhiều đứa khác cũng chả hiểu, có điều nghe đã tai vô cùng!

Bữa nọ, cũng hội con trai đang đá cầu, trong nhóm có 1 đứa tên Tuấn học giỏi hoá nhất lớp, vì anh nó dạy tư môn Hoá nhưng không dạy ở trường. Đòi tôi chỉ thừa nhận mỗi ông anh nó dạy hay nhất và dễ hiểu nhất, kiến thức đi cực kỳ sát lý thuyết và dễ tiếp thu. Sau này lên 11, 12 nó học còn giỏi bạo, đá cầu nó cũng giỏi nốt, có mấy quả tưởng cầu bay ra ngoài rồi nhưng nó cứu cầu ngoạn mục vô cùng. Bữa nay cũng vậy, nó cũng cứu cầu đẹp tuyệt vời, thế mà cứu xong bỗng dưng nó bỏ ra ghế ngồi nhìn bọn tôi đá. Chả hiểu ắt giáp gì sất, tôi hỏi nó sao không chơi tiếp, nó chỉ cười lắc đầu nhăn nhó...

Chương 9

Tí đã xong, nó cũng ngồi đó chứ không chịu vào lớp. Ờ cái thằng! Ngồi ngoài sân đếm lá rụng thú hơn việc học hay sao nhỉ? Tôi tới hỏi sao thì...

- Vô lớp mậy, ngồi hoài, trễ kìa!

- Tao bị...rách quần rồi...! – Nó nói lí nhí.

Ặc, hoá ra tại pha cứu cầu thần sầu khi nãy, tôi cố nín cười, bảo đưa xem rách ra sao! Thảm, lỗ rách khá rộng, đủ để khi gió vào là thoáng mát tận trong ra ngoài.

- Thôi cứ vào lớp đi, tao che cho, rồi ngồi tại chỗ thôi mà, cuối giờ tao chở về!

Hai ông tướng cứ thế đi liú riu vào lớp, đứa nào không biết nhìn vào dễ tưởng 2 thằng này bị đồng tính lắm, và...nhiều đứa không biết thật. Chúng nó cười, không to nhưng đủ biết, em Vy thì không cười, quay đi chỗ khác, chỉ có Tiểu Mai là tròn mắt ngạc nhiên. Híc, lúc nào em không nhìn anh, lại nhè ngay lúc này vậy nàng? Tôi phải giải thích sao đây, nói ra thì thằng Tuấn nó quê chết, gì chứ chuyện rách quần chả đùa được, quê cả tháng chứ chẳng chơi!

Tôi quyết định vì đại nghĩa diệt thân, kệ ai nghĩ sao thì nghĩ, giúp bạn là giúp đến cùng, che đến khi nó về đến chỗ, yên vị ngồi xuống mới thôi. Tôi lăm lũi đi ngang qua 2 em Vy và Mai luôn, chả buồn liếc nhìn như mọi khi nữa!

Nhưng sự đời nó chả như ý, sao không chịu để yên cho thằng Tuấn đến khi tôi chở nó về chứ! Giờ toán, giảng bài xong thầy giáo bắt đầu gọi tên lên bảng làm bài, tôi chợt nghĩ tới cái định luật không nhớ đọc ở đâu, mà có cái câu này thì tôi tâm đắc lắm:

- “Khi điều không may có xu hướng xảy ra thì nó sẽ xảy ra “

Đại loại là nếu điều xui có xu hướng diễn ra thì nó sẽ diễn ra, như lát bánh mì rơi từ mặt bàn xuống nền đất thì lúc nào mặt phết bơ cũng bị úp xuống đất, hay là đến giờ làm và bạn luôn thấy 2 chiếc vớ không cùng một đôi trong cái đám vớ lẫn trước mặt, hoặc trời y như rằng sẽ mưa khi bạn quên đem ô vậy. Và ở đây là thằng Tuấn bạn tôi, xui thế nào thầy dạy Toán gọi ngay đích danh nó, mà chỉ có mỗi tôi là hiểu nó đang trong tình thế nào! Thầy giáo gọi mãi mà thằng Tuấn chẳng chịu đứng dậy, cũng phải thôi, kể bên nó là hai đứa con gái, đứng dậy thì sau đó có mà độn thổ trốn cả đời. Cả lớp chỉ biết sùng sốt trở mặt nhìn, tưởng thằng này bữa nay ăn gan hùm hay sao mà thầy kêu nó cứ ngồi lì một chỗ, mà cái mặt nó thì đang cười hay mếu cũng không rõ!

Thôi thì tôi đứng dậy, cả lớp quay sang nhìn tôi, thầy Toán cũng vậy. Ắc nổi, đứng dậy rồi giờ làm sao nữa, hông lẽ nói trước lớp “Dạ bạn Tuấn bị rách quần thầy ơi, không đứng lên được đâu, thầy thông cảm ha! “, như thế thì khác nào cứu rồi giết, đem con bỏ chợ. Nghĩ nhanh rồi tôi quyết định...ôm cuốn vở tôi lên bàn giáo viên:

- Gì thế, thầy đâu kêu tên em lên bảng!

- Dạ...!- Tôi vẫn đi lên.

- Về chỗ!

-! – Tôi cắn môi lắm lắm đi một mạch lên bàn thầy, rồi nói cố thật nhỏ.

- Dạ thầy bạn Tuấn bị...rách quần....!

- Ủ...ùm...e hèm, em về chỗ đi!

Tôi quay lưng đi về, mà cả lớp vẫn còn nhìn theo, chắc bọn nó đang thắc mắc tôi nói gì mà thầy cho qua nhẹ nhàng thế! Chưa kịp ngồi xuống thì thầy gọi giật lại:

- Nam, em chở Tuấn về trước đi, để tí ra về đông đảo, không tiện!

- Dạ.!

Thầy cũng tâm lý thật, thế mà nãy tôi chẳng nghĩ ra, để đến lúc ra về học sinh túa ra đầy sân, lúc ấy muốn che cũng khó. Thành Tuấn xếp sách vở, đứng dậy ra khỏi lớp,...tay cầm cặp che chỗ rách sau mông lại. Đến đây thì đứa khờ cũng biết thằng này bị gì, ra chơi vô tôi đi sau che, không đứng dậy được, tay che sau mông, xấu chuối lại là biết thôi. Vài đứa cười khúc khích, thầy trừng mắt nhìn, tụi nó im bặt. Tuyệt, tôi khoái thầy rồi nha!

Xếp vội sách vở vào học bàn, rồi tôi đi ra, không ôm cặp theo vì nghĩ chở thằng Tuấn về xong là quay lại lớp học tiếp luôn:

- Nam, Nam ơi! – Tiếng Vy gọi lại

- Gì thế?

- Chìa khoá xe còn trên bàn Nam kia!

À, vội đi tôi quên mất, lấy chìa rồi tôi khẽ cười: Cảm ơn ha! rồi chào thầy, chạy biến! Tất nhiên hành động tình tứ giữa Vy và tôi nãy giờ chả lọt sót mắt ai, vì em ấy bàn 3 mà còn ngoái lại nhìn thấy tôi để quên chìa khoá xe trên bàn 7, tôi còn cười lại nữa! Rồi đấy, mở đầu cho các sóng gió sau này!

Chả dè nhà thằng Tuấn xa thật, tuốt ngoài chỗ trạm thu phí cầu đường, nhưng chả sao, trước sau gì tôi cũng lên nhà nó xin học thêm Hoá thôi, xem như biết trước nhà. Để nó lại đầu ngõ:

- Cảm ơn nhiều nha mày!

- Có gì đâu, ơ mà xe mày sao đem về?

- Tao nhờ thằng bạn chạy về dùm rồi!

- Ờ, vậy tao về đây, bữa nào tao lên đây xin học đấy!

- Ủ, bye mày! – Rồi tôi quay xe chạy một mạch về trường.

Chương 10

Vượt hết tốc lực, tôi chạy bỏ hơi tai về trường là đã 5h40 chiều, tình hình này đã xong tiết cuối từ lâu rồi, cầu trời cho cửa phòng đừng đóng để tôi còn vào lấy cặp. Chưa kịp chạy vào sân thì đã thấy Tiểu Mai đứng ngoài cổng trường, tôi xuống xe thở dốc:

- Nhà Tuấn xa quá, bạn coi dùm xe mình để chạy vô lấy cặp cái nha!
- Cửa lớp đóng rồi mà Nam!
- Ơ.....sớm vậy..!
- Hi, cặp Nam nè, mình để đầy đủ sách vở trong học vào lại rồi!
- À, cảm ơn nha! – Tôi sướng mê toi, cười tíť mắt.
-!
- Ủa mà sao bạn chưa về?
- Mình về rồi ai giữ cặp cho Nam?
- Ủ ha, rồi giờ ai chở bạn về? Không có đi xe à? (ngu thật, người ta đi xe thì sao trước mặt mà giờ đây chỉ có một chiếc xe của mà thế, thằng hâm)
- Nam chở mình về dùm đi! – Tiểu Mai nhìn tôi, các ngón tay líu ríu bầu vào cái cặp đang ôm trước ngực.
- Ủ, lên xe đi! – (Ôi, cơ hội này nằm mơ cũng không tưởng đến, híc, nhờ mà rách quần đấỵ Tuấn à, sau này mà cứ thi thoảng rách tiếp vài lần dùm tao nhé)
- Hi, chở nổi không đó?
- Yên tâm, mười người chở vẫn được!
- Xạo...!- Nàng ngúýt dài, rồi một tay níu áo tôi, và ngồi lên xe, ngồi một bên nhé, nam sinh chở nữ sinh áo dài bằng xe đạp, ôi lãng mạn vô cùng!

Hai người chúng tôi cứ thế mà bon bon từ trường ra con đường Nguyễn Tất Thành đầy hương biển, gió mát nhẹ nhẹ, ánh đèn đã bắt đầu điểm lên trên thành phố, bản nhạc “A love for life” vang lên trên đài phát thanh nghe yên bình cực, tôi muốn sau này chiều nào cũng vậy, cũng được đưa nàng về nhà thế này!

- Ơ Nam nè, đã biết nhà mình chưa mà sao không thấy hỏi?
- Mình biết rồi mà, sao lại hỏi vậy?
- Ơ, Nam nói sao, không hiểu??

Trời đất, nàng quên tôi rồi, quên mất cái vụ nàng đạp banh 2 lần vô mặt tôi rồi!

- Mình nè, hồi lớp 9 mình đá banh vô nhà bạn đó, 1 lần vô hồ cá, 1 lần làm bể bóng đèn ấy, nhớ không, cái bóng đèn bị bể ấy! – Tất nhiên tôi giấu biến cái chi tiết nàng tọng banh vô mặt tôi.

- A..à, ra đó là Nam đó hở? Mình không nhớ ra đấy, Nam cao lên nhanh vậy ha, lúc đó nhìn chưa như bây giờ!

- Ủ, tự nhiên sau lớp 9 mình cao nhanh lắm (Tôi cao lên nhanh thật, 1 phát vèo lên 1m70 luôn)

- Hi, giờ thì nhớ rồi!

Ôi, Tiểu Mai cười lên trông xinh phết, mà giờ tôi mới để ý, gò má nàng cao thật, mà lẽ thường con gái gò má cao là hay dắt mũi con trai lắm!

- Xong, đã đến nhà rồi, tiểu thư!

- Hi, ghẹo nữa, thôi tạm biệt ha!

- Ủa, mai gặp!

- Mai chủ nhật mà gặp gì, hi hi!

- Ờ ha, quên mất, mốt gặp!

- Ủ, Nam về cẩn thận!

Tôi nhìn theo đến khi nàng mở cổng bước vào, gật đầu cười thêm phát nữa, à suýt quên:

- Ấy, bạn tên gì vậy? – Tôi vội hỏi.

- Gọi mình là Tiểu Mai được rồi! – Nàng nhoẻn miệng cười rồi quay vào nhà.

Hì hì, ở hiền gặp lành mà, ông trời giúp ta rồi. Tôi chạy về lòng đầy hứng khởi “Sau này hai đứa con nên duyên vợ chồng rồi thì sẽ cúng tạ ông trời, à quên cảm ơn mày nữa Tuấn ơi, cảm ơn cái quần thần thánh của mày đấy “Tèn ten, đời sao đẹp tươi thế, tôi mở cổng bước vào nhà, nở nụ cười cầu tài với ông anh:

- Eh he!

- Ranh con, học gì mà giờ này mới về, tán gái à?

- Bậy nào, huynh cứ nói thế, hể hể!

- Lẹ đi ăn mày, đói rồi!

Tối đó tôi ăn gì cũng ngon, xem gì cũng vui, và ngủ cũng thật ngon, may quá, đêm nay không còn mơ thấy con nhỏ kia cầm AWM headshot nữa, mà là Tiểu Mai đang đứng đợi tôi trước cổng...thánh đường trong lễ phục cô dâu, cười rạng rỡ khi chú rể là tôi bước tới, he he, mơ đẹp, mơ đẹp!

Chương 11

Ngày chủ nhật dài lê thê bất tận, từ sáng tới trưa tôi ngồi tụng môn Sử cho thứ 2, miệng thì tụng mà đầu thì nghĩ toàn Tiểu Mai, à cũng có khi nghĩ tới Vy, 2 em cứ giằng co nhau như thế thì sao mà tôi học cho được =.=! Đầu năm bài vở cũng ko lấy gì là nhiều lắm, đến tối thì đã xong xuôi cho thứ 2 và thứ 3. Ăn cơm chiều xong thì tôi ngồi trước sân hóng gió, quần đùi cởi trần đang xĩa răng thì ở đầu trước nhà có 2 đứa con gái đang dòm vô, mà ác nỗi vị trí của tôi và 2 đứa này gọi là chúng nó trong tối còn tôi ngoài sáng, nên tôi trở mắt thao láo nhìn mãi mà chả nhận ra, còn 2 đứa nó cười khúc khích

- N ời, có nhà ko?

- Ahh...., đợi chút

Bỏ mĩa, là giọng em Vy, để em nó thấy tôi trong cái bộ sexy boy rồi, thế quái nào lại biết nhà mình được nhỉ? Tôi phóng vô nhà mặc đại cái quần dài áo thun, khoác cái sơ mi ngoài rồi chạy ra

- Ah, 2 người đến đây à...có gì thế?

- Tối coi rảnh ko, rủ đi lòng vòng chơi – Nhỏ H đáp, ngồi sau lưng là bạn thân nó, em Vy

- Mà coi bộ đang bận xĩa răng rồi, chắc ko đi được ầu – Vy nháy mắt

- Ko...tui rảnh mà, đợi dắt xe ra nha

Con gái cấp 3 chúng nó quý yêu thật, toàn sốc tôi. Từ cấp 1 đến cấp 2 tôi nào phải vừa gì, mà sao từ hôm vào cấp 3 nhập học đến giờ toàn bị sao quả tạ chiếu vào mồm chả phun được câu nào gỡ then, nhục íu chịu được. Tôi vừa lò dò dắt xe ra thì Vy đã phốc qua xe tôi

- Chở Vy nha, nãy H nó lên dốc cầu coi bộ giờ chở hết nổi!

- Ủ... - Tôi đáp gọn lỏn, thầm nghĩ chở Tiểu Mai thích hơn.

- Sao ế? Hay là ko muốn chở tui?

- Đâu có, tại mới ăn xong nên...chưa nói nhiều được, hi hi!

- Tốt, đi thoy!

Em Vy này nhẹ hều, tầm 45kg là cùng, mà công nhận nhìn càng kỹ thì càng thấy Vy xinh ra, ko đẹp nhưng dễ thương, ăn nói có duyên. Tóc cột dài, mắt to tròn đen láy, cười ra cũng xinh lắm. Mỗi cái đứng mới tới vai tôi, chắc còn phải phấn đấu nhiều mới xứng với anh đây, ko thì lúc hôn mỗi cổ lắm em, hể hể!

- Ủa mà sao biết nhà N hay vậy?

- Hôm bữa Vy theo dõi N tới tận nhà mà!

- Ac, khi nào?
- Đùa thôi, có trong danh sách đoàn viên của lớp lúc đầu năm ấy
- À...à

Ra vậy, đầu năm đúng là Vy có đưa bản danh sách đó cho lớp điền họ tên địa chỉ vô, tốt, hôm nào gạ gạ em ấy cho tôi số phone nhà Tiểu Mai mới được.

- Vậy giờ đi đâu?
- Ai biết, đi đâu H?
- Đi ăn gỏi ốc đi, bên trạm xe lửa bán ngon lắm!
- Ủ, đi!

Đến là nản, bố vừa ăn cơm xong thì đã rủ đi ăn nữa, đâu phải dạ dày bỏ mà ăn vào rồi còn dư để tối khuya nhai bữa phụ. Thân kệ, tôi ko ăn là xong, chả sao. Cơ mà chở em Vy cũng y như đèo Tiểu Mai, đi đường nhiều đứa trai khác nó cũng dòm ghê lắm. He he, phê lòi, mệnh hãnh diện lây chứ, “giàu vì bạn, sang vì vợ” mà.

- Cho 3 đĩa gỏi bác ơi – Nhỏ H vừa vào đã tọng ngay 3 đĩa, đúng là con gái ăn hàng
- Ơ, N ko ăn đâu, còn no!
- Vậy hả, N ko ăn cũng ko sao, N trả mà, đỡ tốn – Nó nheo mắt láu lỉnh
- Sao...ừ, N đãi, he he - Tôi kìm lại được, dek, mệnh là con trai, phải galang, em Vy đang tựa cằm nhìn nãy giờ kia kìa.
- Chứ sao nữa, hi hi!

Thật với các bác, nãy ăn no gần chết, giờ nhìn đĩa gỏi tôi đã muốn mửa rồi, lấy gì mà ăn nổi. Thôi thì lựa ốc mà ăn cho có lệ.

- Ăn dùm Vy đi H, ko hết nổi – em Vy san nửa đĩa gỏi qua phần nhỏ H
- Bơi vào, hi hi!

Xong 3 đĩa gỏi, nhỏ H thiếu điều còn định kêu tiếp 3 ly sinh tố. Thảm rồi, chắc tuần sau nhịn net quá, lúa máu đâu nữa mà chu cấp cho nhu cầu bản thân đây. Hên làm sao nhỏ H chợt nhớ phải về sớm đón đứa em đi học thêm về, lúc đó tầm 20h45 rồi.

- Tí chở Vy về dùm nha N, tui về trước, bữa khác gặp
- Ủ, bye – “Next dùm đê, gặp hoài chắc thằng này cạp đất ăn quá “
- Tính tiền bàn này đi cô ơi!
- Share ra nè N, nhỏ H giỡn đó – Vy chia tiền ra
- N trả được mà!

- Không, bạn bè đi chơi chung, có phải dịp gì đặc biệt đâu mà bắt N trả!

Ôi, sao em nói chí lý thế, thôi thì tôi nhận cho em ấy vui, chứ thực ra trong bụng tôi...cũng vui lắm, hể hể!

Chương 12

- Giờ đi đâu?
- Tùy N, hi!
- Vậy...dạo chút rồi về!
- Ủa, mà chút chờ Vy đến nhà 1 bạn nữa nha, gửi bản kế hoạch họp chi đoàn cho người ta – Ủ - Vy lại cười tình, trống ngực tôi bắt đầu đập loạn rồi.

Phan Thiết thì tuy ko rộng lắm, ít chỗ đi chơi, toàn là quán ăn với café, chứ chỗ để dạo mát thì chỉ đường NTT xuống biển Đồi Dương, dài khoảng 2km là đến bờ biển. Đường NTT có 2 làn rộng, giữa là làn cây cảnh trải dài đến tận biển, xung quanh là các dãy ghế đá đặt tựa lưng vào nhau. Được cái buổi tối gió mát, chạy gần xuống đến biển đã nghe tiếng sóng rì rào. Lòng vòng chút thì đã xuống đến biển, nên tôi quay đầu xe chạy hướng ngược lại, buổi tối ra biển làm gì chứ =.=!

- Nhà bạn của Vy ở đâu?
- N cứ chạy hướng này, đến đầu đường TQ thì quẹo phải nha
- Nhà bạn em Vy chắc bán bánh xèo hay mì quảng rồi, vì mặt tiền đường TQ toàn là quán ăn, khói thơm bốc nghi ngút, nhìn mà thèm.
- Đến chỗ kia, đấy, N quẹo vào hẻm đó
- Hả? Hẻm đó hở?
- Ủ, đúng rồi, sao vậy? N biết à?
- Vy..đến nhà ai vậy?
- Nhà bạn Mai, lớp phó văn thể, Vy đưa bản danh sách họp chi đoàn, sao vậy?
- Ủ... vậy N để Vy đầu hẻm nha, con gái nói chuyện với nhau có N ko tiện.
- Nhưng...trong hẻm tối lắm N...!

Nếu 1 ngày các bác đưa gấu các bác về mà bỏ em nó lại đầu ngõ, ko dám chở về tận nhà vì sợ ba nàng mà nhìn thấy vẻ mặt nũng nịu khẽ bặm môi của em nó thì các bác có dám để em nó đầu hẻm ko? Tôi thì ko =.=! Thôi liều, tới đâu hay tới đó, tôi dắt bộ xe đi theo Vy. Cơ mà sao cả ngày hôm nay lại ko đi đưa cho Tiểu Mai đi, hay mai lên lớp đưa cũng được, nhè ngay giờ đang đi với tôi mà đến nhà người ta. Nhớ Tiểu Mai có ý gì với tôi thật thì phen này hết nhìn mặt, 21h hơn rồi 2 đứa này còn long nhong ngoài đường, ko cặp kè nhau thì là gì, càng giải thích càng chết.

- “Bé Mai ơi, hôm nay em ngủ sớm đi, mai học đầu tuần mệt lắm, ai bấm chuông cũng đừng mở cửa “=.=! Tôi vừa đi vừa lầm rầm ế, cái bộ như thằng trộm gà, lù rù lù dù, chả bù cho cái bộ

em Vy, hiện ngang đường hoàng tợn. Cánh cửa màu đen mà mới hôm qua tôi còn nhìn âu yếm như cửa nhà tôi thì hôm nay y như cánh cửa...âm phủ.

- Kính coong....!

- Mai ơi, Vy nè!

Có tiếng dép loạt soạt quen thuộc của mùa hè năm nào đi ra, người mở cổng chẳng cần phải đoán, hoá ra này giờ tôi trù huyệt, em yêu của tôi vẫn chưa ngủ. Cũng phải, giờ này ngủ nghe gì chứ, hix!

- Ơ...2 bạn vào nhà đi!

- Ko, Vy đưa Mai cái danh sách thôi, kèm thêm mấy hoạt động mà lớp phó văn thể tổ chức cho 15 phút đầu giờ mỗi ngày ấy!

- Ủa...lúc.. -- Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên

- Ừ, có bổ sung thêm đó, thôi Vy về nha! – Vy ngắt lời

- Ừ, 2 người về!

2 em nói chuyện, chẳng em nào thém đả động đến tôi, em Vy thì tự nhiên như đúng rồi, Tiểu Mai thì có vẻ ngạc nhiên, cũng phải, đêm chủ nhật mà 2 đứa 1 xe thì chẳng phải cặp kè là gì. Chứ con ngoan trò giỏi như bé Mai thì giờ này cũng ôn bài rồi ngủ thôi. Em ấy lúc này mặc áo pull quần short, khoác hờ cái áo len, nhìn trắng xinh rạng rỡ, tôi đến chảy máu mũi, nhìn Tiểu Mai bằng ánh mắt mù mịt, và nàng thì nhìn tôi bằng nửa ánh mắt lạnh như băng. Híc, băng tuyết đậm vô tim, vừa đau thấu trời vừa lạnh thấu xương. Rõ là lúc đóng cửa Tiểu Mai còn cười với Vy, chứ tôi thì y như con ruồi vo ve ở đâu, em ấy chẳng thém bận tâm chào tôi!

- Sao im ru vậy N?

- À..N buồn ngủ, tại hồi sáng dậy sớm ấy mà

- Sáng chủ nhật mà dậy sớm làm gì?

- Ừ...dậy sớm đi đá banh

- Hi, vậy đạp mau i, rồi về ngủ!

- Ừ - Tôi chẳng thiết gì nói chuyện nữa, chán vật vã, hôm qua rõ là mơ đẹp thế mà hôm nay như từ thiên đàng rơi thẳng xuống địa ngục. Chỉ mong đến nhà em Vy cho nhanh rồi về đạp đầu tự...kỷ.

Nhà Vy trên đường THD, ngay mặt tiền, đường này thì ngày nào học về tôi cũng đi ngang qua, dám sau này em nó nhờ tôi chở về lắm.

- Vậy Vy vô nha, N về i!

- Ừ, bye ha.

- Ngủ ngon!

- Ủ - Tôi co giò đạp thẳng về nhà, chả thay quần áo gì, quăng mình lên giường nằm thỏ, hic, xui gì đâu. Rồi chiều mai sẽ ra sao? Tiểu Mai chắc là giận tôi rồi, nhưng mà cũng ko chắc, vì chắc gì em ấy có gì gì đó với tôi chưa mà thêm giận? Vậy chứ cái mũi tên băng mà nãy trong mắt nàng bắn ra là từ đâu? Ko lẽ từ...traxex trong DotA? Mịa, nhầm nữa!

Nằm nghĩ vu vơ 1 hồi, tôi ngủ luôn lúc nào ko hay. Lệnh bệnh trong mơ, tôi thấy mình đang rơi tự do từ trên cao xuống thẳng địa ngục, rồi “Choành “, tiếng súng AWM khô khốc vang lên, hết đầu thai luôn. Đêm nay lại bị nhò CS kia nó ám, hic T_T

Chương 13

Trưa hôm sau, tôi chả buồn ăn, trệu trạo nhai vài hột com cho qua loa rồi thay đồ xách cặp, thất thủ đạp xe lên trường, lê bước vô lớp, chả dám ngẩng đầu lên mà nhìn sang chỗ ngồi Tiểu Mai

- Giờ này mới vác xác lên, tao quét gần hết lớp rồi này.

- Ờ...tao quên mất, sr, giờ tao làm gì đây?

- Đi đổ rác đi, để sẵn đằng kia!

Đi ngang qua Vy, em nó vẫn cười tươi rói như mọi khi, tôi cũng thấy tâm trạng đỡ hơn một chút.

- Hôm nay trực mà quên, tiêu chưa, hi

- Hic, ừ, ko biết sao N lại quên mất!

- Cần Vy phụ gì ko?

- Chắc ko, giờ N đổ rác là xong

- Còn nhúng giẻ lau bảng kia, để Vy đi với N.

- Ừa, cảm ơn.

Tôi hên nhiều rồi, nên giờ gấp hạn liên tiếp. Vừa cầm cái ki rác ra cửa lớp thì thấy Tiểu Mai ôm cặp bước vào, bỏ mịa, tôi lại đang đi chung với Vy. Nàng chả nhìn tôi, đi ngang qua luôn, huhu, biết mà, điều xui đã xảy ra. Em Vy thì vẫn tíu tít cười nói, tôi cũng miễn cưỡng phụ họa theo, ừ hử cho qua chuyện, em nó đứng nhúng khăn, đưa tôi lau bảng, nhìn 2 anh chị lúc đó phởn ko chịu được. Mấy đứa trong lớp cũng thấy, cũng biết 2 đứa này sớm muộn cũng cặp nhau, mỗi tôi trong cuộc, tình ngay lí gian T_T

Giờ Sử, tôi ngồi học mà đầu óc để tện đâu, nghĩ ngợi mông lung, nghe chữ được chữ mất. Cái gì mà công xã nguyên thủy rồi người vượn cổ, thời này sướng thật, chả biết yêu đương gì, đâu có đau khổ như tôi bây giờ chứ. Giờ anh văn cũng chả nhét được thêm gì vào đầu, ngoại trừ mấy cái ngữ pháp quan trọng phải cố mà nuốt, với lại giờ cô chủ nhiệm, ngồi ko chú ý lạng quạng vào sổ đầu bài thì tèo, thôi thì cố vênh tai lên mà nghe, mà y như vịt nghe sấm ấy!

- Em N, đọc đoạn tiếp theo, vai Peter!

- Ờ....dạ... – Nghe cô gọi, tôi giật mình đứng phắt dậy, bỏ mịa, nãy giờ có nghe cái gì đâu, làm gì biết đoạn nào đây, Peter là thằng quái nào nữa.

- Trúc Mai, vai Mary!

- Hello Mary, how ur vacation? – Tiểu Mai đọc

- Cô nói em vai Mary mà, Mai, đoạn đó của Peter, em đọc trước đó N!

- Dạ... hello Mary, how ur.....- Lạ hồn, nhờ Tiểu Mai nhầm vai mà tôi tìm ra được đoạn cần đọc, ko thì lên bảng đếm số mịa rồi, hú vía thật, ráng tập trung, ko lơ mơ nữa.

Tôi đang đối thoại với em đấy, cơ mà lại bằng tiếng Anh, và chẳng ăn nhập gì với những điều tôi đang muốn nói, muốn giải thích cả. Kết thúc đối thoại, em hẹn tôi See u later mà tôi nghe sao xa xăm quá đỗi, ko được, con trai phải nắm thế chủ động, tôi phải giải thích thôi, có sao nói vậy, tránh để em hiểu lầm, dè dặt lắm mòng.

Trống đánh báo hiệu giờ ra chơi vang lên, mấy thằng con trai túa ra sân đá cầu như mọi hôm, mỗi tôi là ngồi lại. May quá, em Vy cũng đi với nhỏ H ra ngoài rồi, tôi đánh bạo đi đến chỗ Tiểu Mai, em đang ngồi xem gì đấy, hình như là sách địa lý

- Tiểu Mai nè....

- Huh, gì vậy N?

- Tối hôm qua đó...

- Ừ, thì sao?

- Là do Vy qua nhà N rủ đi chơi, sau đó bảo tiện đường chở qua nhà Mai để đưa cái danh sách gì kia thôi... (giải thích thế cũng như ko, thà im còn hơn, nói ra khác gì tự khẳng định là em Vy vừa đến rủ đi chơi là mày đã tốt đi ngay..)

- N đi đâu thì sao phải báo cáo với mình chứ? – Tiểu Mai nheo mắt

- Không, ý N là....

- Là sao? – Em ấy nhìn tôi, hỏi thơ ngây lắm

- Là...là..

- Là ông đi ra cho tui ngồi ôn bài, sắp vô lớp rồi – Giọng nhỏ ngồi cùng bàn với Tiểu Mai, chắc nó mới vào lại, hic.

- Về nhé.... – Tôi lủi thủi về lại chỗ ngồi, thầm rửa mình ăn nói ngu si, giải thích xong còn tệ hơn, chả nói được cái quái gì ra hồn.

Và Tiểu Mai nhà tôi thì vẫn chả thèm cười lấy 1 cái, em vẫn cặm cụi nhìn vô cuốn sách địa lý ôn bài cho tiết sau, mặc tôi dưới cuối lớp với cái mặt như thằng chết trôi đến hết buổi học, ai lay cũng ko tỉnh, à đến giờ về thì em Vy có đến, cười cười ấn tay lên trán giả vờ như xem tôi có sốt ko. Mắt nhắm mắt mở, tôi kịp thấy Tiểu Mai trên kia liếc thấy tôi đang ôm cái bàn, tay em Vy trên trán, nàng quay ngoắt ôm cặp đi về, và lần này thì tôi chết thật, chả thèm trôi nổi gì nữa, chìm lỉm xuống đáy sông....tuyệt vọng T_T

Chương 14

Cả 3 tuần sau đó Tiểu Mai chẳng thèm nhìn mặt hay ừ ử 1 câu với tôi. Nàng đi lướt qua tôi hơn chục lần mà chẳng lần nào chào tôi lấy 1 tiếng, và những lúc nàng “vô tình” nhìn tôi thì chẳng hiểu sao toàn lúc em Vy với tôi đang phởn. Đạo này Vy tán tôi càng lúc càng rõ rệt, chắc các bác cũng thắc mắc sao em này nó bạo dạn thế. Chương này tôi dành riêng để nói về em Vy cho các bác tường tận.

Bí thư lớp 10A 1, em Vy cao 1m55, nặng tầm 45-47 kg, tóc dài ngang lưng, mắt to miệng cười có duyên, hát hay múa đẹp, ăn nói thì khỏi phải bàn, học hành tạm được, ko giỏi ko dở, nói chung là cố gắng thì có thể..chạm nhẹ đến trình độ của tôi =.=!. Em nó trong trường cấp 3 cũng thuộc dạng nổi tiếng, vì đã học luôn cấp 2 ở trường này, đến nay đã 5 năm liền làm bí thư, 1 lần làm liên đội trưởng, 2 lần làm đoàn chủ tịch, và con trai mấy lớp khác thì mê em này như điên đảo. Biết thế nên em này làm mặt kiêu, chẳng thèm thích đứa nào, thằng nào tán thì em nó cũng chỉ nhát gừng, thái độ ko rõ ràng với tụi nó, nên bọn trai làng được thể, tưởng mình trong mắt xanh em ấy rồi.

Sở dĩ tôi biết mấy chuyện này là do như vậy, một bữa giờ ra chơi, tôi đang đóng cái bộ chết trôi, gục mặt xuống bàn thì em Vy bước tới

- N nè, ra can-tin chơi với Vy đi

- Huh? can-tin có gì mà chơi?

- Đi mà, hồi hoài – Em nó kéo tay lôi tôi đi, kéo thằng chết trôi ra khỏi vũng sinh lầy đen tối này đến vùng khác...đen tối hơn. Lúc đi qua hành lang các lớp, mấy thằng trai nó túa ra dòm các bác ạ, chỉ trỏ bàn tán đủ điều:

- Thằng này là ai thế?

- Ờ, tao có nhìn nhầm ko? Ê ê tụi bây ra xem này..

- Thằng này chắc chịu được của tao 2 đấm là nằm dài...

Cái lũ này, ông đâu phải vật triển lãm cho tụi mày xôn xao nhốn nháo với cả...bố lão. Cũng tại em Vy đang khoác tay tôi mà đi hiên ngang, sẵn tức mấy thằng này...tôi cũng đi hiên ngang luôn. Giờ mới biết cảm giác làm bạn trai hot girl nó thế nào, phê lòi...và cũng mệt cực. Ra can-tin, em nó mua 2 ly nước với 4 ổ kẹo mềm sugus, ngồi tán hươu tán vượn 1 hồi thì vô lớp học tiếp. Vừa bước ra khỏi can-tin thì lố nhố cả đám trai làng nó đang thấp thỏm dòm theo, có thằng còn dứ dứ quả đấm lên mặt. Kệ bà tụi mày, bố đang phởn, chẳng thèm chấp!

Giờ ra về, tôi kéo nhỏ H ra hỏi thử, thì mới được nó cung cấp cho cái bề dày thành tích của em Vy, nghe xong tôi 3 phần nể mà 7 phần khoái tả tơi. Hoá ra em nó hot thế mà trước giờ mình ko biết, cứ nghĩ em này cộc tìm trâu, mà tôi thì nào phải trâu, cái này gọi là mỹ nhân tương ngộ anh hùng, hề hề. Nghĩ vậy nên hôm sau tôi bước vào lớp, cái mặt cũng có thể gọi là có chút sinh khí, ko lờ đờ nữa.

Từ dạo tôi với em Vy học thêm anh văn chung thì ra về ngày nào 2 đứa cũng đi chơi, ăn uống rồi đến dạo mát, nói chung tôi cũng thích em ấy, và biết chắc em nó thích tôi, cũng phải thôi, ngồi học mà cứ hay quay xuống nhìn tôi cười mãi vì có lẽ em nó cảm giác được tôi đang nhìn phía em, dù rằng lúc đó là tôi đang ngồi...địa Tiểu Mai qua hướng nhìn của Vy. =. =!

Có mấy lần tôi thử để em nó về trước, tôi giả bộ dắt xe về sau, rồi lẳng lặng đạp sau lưng, vừa chạy vừa giữ khoảng cách an toàn, đủ để em nó ko phát giác là tôi đang chạy phía sau. Ý chóc, đợi mãi ko thấy tôi chạy lên, em ấy quay đầu lại ra sau nhìn xem có tôi không, hể hể, tôi cười cầu tài rồi từ từ chạy sóng đôi theo, cá cắn câu mịa rồi. Chiến thuật này gọi là vừa câu vừa thả, ko dồn dập, đủ để em nó vừa thích vừa nhớ mình, chứ ko phải cứ bâu đầu chạy theo để rồi 1 ngày kia em nó chán mình vì lúc nào cũng có cái đuôi sau lưng. Cảm giác thích qua thích lại hồi mới biết tình cảm trai gái cấp 3 nó hay lắm các bác ạ, ko trẻ con như cấp 2 cũng ko nồng nhiệt say đắm như tình yêu đôi lứa sau này, nhưng luôn có cái gì đó tươi mới và trong lành lắm, thôi thúc ta phải tự đi tìm hiểu lấy. Tôi cũng rửa, tự lực cánh sinh trên tình trường thôi!

Và liên tục... 5 tuần sau đó Tiểu Mai vẫn chẳng ừ hử gì với tôi, em Vy và tôi thì ngày một thêm tiến triển, và thằng T thì chả có rách quần thêm lần nào nữa, dù tôi đã trù nó rã cả cổ họng, vào lúc đá cầu, cứ đến tôi là tôi sút, tôi tống sang phía thằng T cho nó cứu cầu thêm vài bàn nữa xem có rách nổi cái quần ko

- Chóc...Cho mày nè T – “Mày cứu cầu đi, quả này cứu được thì mày thành huyền thoại quần rách, tao lại xung phong chở mày về, tí tao còn chở Tiểu Mai về được, rách đi “

- Viuuuu...độp – Cầu bay thẳng xuống đất, thằng T nhát đòn, chả dám song phi cứu nữa.

- Mày càng ngày đá càng dở - Tôi hậm hực nói thằng T rồi bỏ đi vào lớp, mặc cho bọn con trai chả hiểu ất giáp gì, nhưng thật, quả cầu đó mà đỡ thì có mà vỡ mặt, tông thẳng vào gốc cây bàng chứ chẳng chơi.

Chương 15

Đầu tháng 11, cô chủ nhiệm họp cả lớp lại để bàn tiết mục văn nghệ mừng ngày Nhà giáo Việt Nam. Lớp thì 16 nam 25 nữ, cũng lại là năm đầu cấp, nên cô muốn tổ chức tiết mục gì đó để cả lớp cùng tham gia luôn, gọi là thêm tính đoàn kết. Cuối cùng sau khi loại hết mấy đứa ồm ồm mắc cỡ ko dám tham gia, dự dõ thêm vài đứa thì tổng cộng được 24 đứa tham gia, và toàn bộ con trai thì chung đội hình hết, buồn mỗi cái Tiểu Mai lúc ấy lại ko muốn tham gia văn nghệ. Nhưng mỗi lớp phải đăng kí 2 tiết mục, tùy vào tiết mục đó hay hoặc dở mà Đoàn trường chọn ra để diễn đêm Gala và trao giải thưởng, vì đêm đó có bán cả vé, vé ko đắt lắm, tầm 20k 1 vé.

Trường tôi thì nổi tiếng về phong trào văn nghệ xưa nay rồi, đàn ca nhảy múa kịch cợt gì cũng có hết, nên đêm Gala thì học sinh các trường khác cũng kéo nhau đến xem. Nên ăn thua là ở chỗ này, cả 3 khối tổng cộng gần 100 lớp, chung quy sẽ có khoảng 1 tuần để duyệt 200 tiết mục, chọn vào đêm Gala chỉ tầm 50 tiết mục. Mà lớp nào được chọn diễn thì sẽ được cộng điểm xếp loại khối, và ầu cũng là cái dịp để học sinh thể hiện tài năng, biết đâu các anh chị diễn ở trên thì ở dưới chả có nam thanh nữ tú mê tít các anh chị thì sao, ai biết được?

Lớp tôi là A1, lớp chọn, nên làm gì cũng trên tinh thần phải nhất, cô Hiền chủ nhiệm đầu tư cho 2 tiết mục cực kỳ kĩ lưỡng, thuê hẳn 1 giáo viên múa về làm biên đạo cho 2 tiết mục. Và 2 tiết mục đó nó như này, 1 tiết mục cả 24 đứa cùng tham gia là hát và múa tập thể, kiểu như 1 người hát 23 đứa múa minh hoạ vậy. Em Vy sẽ hát, cái này khỏi phải bàn, còn lại múa thì cứ chạy ra chạy vô múa nhăng múa cuội. Tiết mục còn lại là múa..ballet, chỉ có 4 mạng, 2 nam 2 nữ. Vâng, em Vy kiêm luôn 1 vai nữ chính, 3 mạng còn lại sẽ được gạn lọc trong quá trình tập tiết mục hát tập thể, ai có năng khiếu thì hốt.

Thế là tháng 11 diễn ra cực kỳ nhàn hạ, ăn chơi phê lòi, vì thầy cô biết ý, nên cũng chẳng kiểm tra bài vở gắt gao gì cả. Cứ sáng sớm tôi lọ mọ đạp xe lên nhà thằng T học hoá, 9h về thì đến thẳng nhà cô dạy múa, đã thấy mấy đứa lớp tôi nó ở đó, cười giỡn chí choé. Tập xong thì mạnh đứa nào đứa nấy ăn trưa, hẹn nhau 2h tập tiếp. Tôi chớp ngay cơ hội liền, trưa ăn xong tót ra quán nét ngồi với thằng K lớp trưởng, 2h mới đi tập. Tập múa xong thì lại về rủ cả bọn đi nước mía chè cháo, rồi ra biển hóng gió, giỡn nhau nghịch nước ầm ầm. Cái thời học sinh ấy giờ nghĩ lại sẽ chẳng bao giờ có được nữa, ăn chơi thả giàn mà chẳng lo nghĩ bữa cơm tiếp theo.

Mà cái sự tập văn nghệ thì cũng hài vô đối, tiết mục múa tập thể đại khái thế này. Em Vy hát chính, nội dung là về 1 buổi chiều Phan Thiết, khi các anh dân chài vui vầy đánh lưới, các chị em vui vẻ hốt cá hốt tôm, các anh bộ đội vui sướng ồm...súng hát hò, thì có 2 cặp tình nhân vui tươi dắt nhau ra biển, cảnh tượng yên bình, bài hát mang tính nhân văn sâu sắc =)). Nhưng đến lúc phân công nhân sự ra rồi khoác trang phục vào thì đủ chuyện xảy ra.

- Sặc, bộ đội sao cầm súng nhựa vậy cô, còn màu xanh lá nữa chứ? – Thằng K la oai oái
- Thế cây súng nước hàng thật của mày đâu? Show ra xem nào =))
- Ah ha ha, chúng mày xem 2 thằng chài lưới kia!

5 thằng con trai đóng vai dân chài mặc áo lưới hở nửa thân, hết 2 thằng ồm như cái que, khoe

toàn dao găm với phi đao, nhìn hãi kinh hoàng. Thế này thì cá với tôm gì nữa, vừa ra gió nó đã thôi bay mịa cái mạng rồi. Quyết định thay thế, cho 2 ông ồm ồm này vào làm bạn trai với 2 cô kia, cũng phải, yêu nhiều thì ồm thôi.

Tôi thủ vai bộ đội, mặc áo quân sự vào, khoác lên cây súng giả màu...xanh, kệ, trông cũng oai phết, đứa nào chọc tôi phơ bể gáo, dù gì bà cô dạy múa cũng hứa hẹn đến bữa diễn sẽ thay bằng súng thật, hoặc chí ít là súng giả bằng gỗ bóng. Vai bộ đội cũng dễ, chỉ việc hành quân đi ra, nhảy múa tí rồi hành quân đi vào, thằng T có lúc cao hứng còn ồm súng lăn tròn 3 vòng rồi bò lê lết như đang tham gia chiến sự, tí đứng dậy thì gãy bà nó cây súng giả.

Cái đoạn mà 2 cặp trai gái dắt nhau ra biển, theo kịch bản thì lúc bọn nó vừa bước ra sân khấu thì 5 thằng dân chài sẽ vấy tung cái lưới cá lên, kiểu như minh họa là đang ở biển. Tôi thì 2 cặp tình nhân này dắt nhau ra biển mà y như là đang đi viếng mộ, cái mặt chẳng chút sinh khí, cứ lơ đờ u uất. Thêm bọn dân chài nó nghịch, chụp luôn cái lưới lên đầu bọn này như nhốt heo vô rọ, thôi thì đủ chuyện hài lúc tập.

Nhiệm vụ của em Vy là nhẹ nhất, chỉ hát thôi, mà em nó thì hát hay sẵn rồi, theo lí thì chỉ cần ở nhà tập, ko nhất thiết phải tếch lên theo tụi tôi. Cơ mà sao được, anh bộ đội N đang tập mà, phải có em nó rót nước cho anh đỡ mệt. Câu này là thằng K nói, chứ ko phải tôi, mà nghe cũng khoái khoái, chí ít Tiểu Mai ko có ở đây, tôi cũng đỡ ngại. Hôm nào tập múa em Vy cũng có mặt, đứng chung với nhóm con gái, chốc chốc quay sang cười tình với tôi, ra về thì đi uống nước, chiều cả bọn ra biển hóng gió, tôi dĩ nhiên được phân công đèo em nó. Nói chung 2 đứa tôi tiến triển khá nhanh, bọn trong lớp hầu như cũng biết hết, lại được cả bọn trai trong trường. Em Vy khá nổi, nên cái tin em ấy có bạn trai cũng lan ra nhanh chóng, bằng chứng là có hôm tôi đang trong sân trường thì có vài đứa từ xa đứng chỉ trỏ thì thầm, thầy kệ tụi bây, nghĩ sao thì tùy.

Cơ mà có cái vụ này cũng kinh phết, có hôm tôi với Vy đang đi ra căn-tin, lúc đi ngang qua văn phòng Đoàn thì có anh lớp trên bước ra, kéo em Vy vào bảo hỏi chuyện này chút, kêu tôi đứng ở ngoài. Trong phòng lúc này cũng có tầm 5- 6 ông nữa, 2 con nhỏ nào đó thì đang ngồi hí hoáy với mớ văn bản. Thế là trong đó rì rầm xầm xì cái gì tôi nghe ko rõ, tò mò tôi nhìn vào thử, thì thấy em Vy cầm cây thước bằng dài 50cm đập thẳng vô bàn, gãy luôn cây thước cái “Rộp”, cả phòng im bặt.

- Em với N ra sao chẳng phải việc của mấy anh – Nói rồi Vy dùng dùng đi ra, kéo tay tôi đi thẳng căn-tin, tôi thấy em nó giận thế cũng chẳng hỏi gì, sau này mới biết bọn kia hỏi em Vy là tôi với em nó đang có gì với nhau mà ngày này cũng thấy cặp kè, xao lãng chuyện công tác Đoàn, yêu cầu...chia tay ngay.

Sặc, lãng xẹt, các bố thích em nó thì nói đại ra, thấy đi với tôi ngứa mắt thì thế chứ công tác quái gì, lâu lâu xẹt ra xẹt vô kí vài cái hồ sơ, làm như ghê gớm lắm, cứ thích quan trọng hoá vấn đề.

Tôi thì lúc này cũng hết 6 phần là thích em Vy rồi, 4 phần còn lại vẫn đang lơ ngơ chả hiểu Tiểu Mai ra sao nữa, tóm lại tôi từ đầu đến cuối ở thế bị động, không chống chọi được với sự tấn công dồn dập của em Vy cũng như ko phản đòn gì được với mũi tên băng giá của Tiểu Mai, thôi thì mọi sự ra sao thì ra. “Thà yêu người yêu mình còn hơn là yêu người mình yêu”, Tiểu Mai đã ko ưa tôi thì mọi sự tôi làm chỉ càng thêm lố lăng thôi, lúc đó tôi đã nghĩ ngơ ngê như vậy đấy.

Chương 16

Tiết mục hát tập thể xem như tạm ổn, chỉ còn tập trung lại tự tập đội hình với ráp nhạc, ráp sân khấu nữa là xong. Giờ đến tiết mục múa ballet, cô dạy múa chọn ra được em Vy và nhỏ P, vì 2 em này hồi nhỏ từng học qua. Còn chọn con trai thì hơi khoai, vì múa tập thể thì bọn tôi còn cần rằng tham gia, đông vui đỡ quê, chứ múa ballet thì nào nắm tay ôm eo ôi thôi đủ kiểu, chả đứa nào xung phong. Em Vy thì dễ thương thật, nhưng nắm tay với ôm eo em nó thì phải hỏi cây súng tôi đang cầm trước đã, biết thế nên bọn con trai cũng ra chiều úy kị, còn nhỏ P thì miễn ý kiến, chả liên quan.

- Thôi mà y múa pa-lê đi N, cặp sẵn với Vy kìa – Thằng K cà khịa
- Ko, tao xưa giờ có biết balê là gì, patê trét bánh mì thì ăn – Tôi quắc mắt
- Mà ko múa tao nhào vô ráng chịu à nha – Thằng D ở đâu đáp vào
- .Đẹp..đẹp mà đi – Tôi chống chế yếu ớt, nhìn sang em Vy cầu cứu, ai dè em nó chả có phản ứng gì sất, chỉ cười ruồi.
- Vậy xem như chọn trước D vào tiết mục này, người còn lại chọn sau – Cô dạy múa bảo
- Em giỡn đó, ko biết múa balê đâu cô ơi – Thằng D xịu mặt
- Ko sao, nay tập mai biết, giờ cô cho em tập thử với P!

Hé hé, này thì thần khẩu hại xác phàm nhé ku, tưởng xơ múi được em Vy à, cặp với nhỏ P thì thôi rồi, chả cần nhắc mà y cũng biết nó dữ thế nào, tôi khoái trá nghĩ bụng. Nhỏ P dữ thật, thằng D vừa chạm tay vào nó đã xoắn ra

- Cầm gì chặt dữ vậy?
- Ờ..đã đụng vào đâu – Thằng D đỡ đòn trông tội thấy thương

Cả lớp cười ồ ra, 2 đứa nó ngượng đỏ cả mặt, gì chứ cái vụ múa ballet này có động chạm thân thể, nên chị em bực mình cũng phải. Mà tâm trạng đã ko tốt thì nào có tập trung được vào công việc, nhỏ P cũng vậy, nó múa mà cứ lo thằng D lợi dụng động chạm này nọ nên buổi chiều 3 hôm sau, lúc 2 đứa này đang tập tới đoạn thằng D tựa eo nhỏ P mà nâng bổng nó lên thì P nó giật nảy mình, té cái đập ra giữa sân

- Chết, có sao ko P? – Thằng D bủn rủn cả tay chân
- Cô ơi, bạn P bị té!!!
- Sao ko P? mà y điên à D?
- Đâu có...tao...P tự đẩy ra mà – Nom mặt thằng D lúc này trông đến tội

Nhỏ P ôm cổ chân, mặt tái mét, thở không ra hơi, nhưng vẫn thừa sức nhìn thằng D với ánh mắt hình viên đạn. Kết quả chẩn đoán tại chỗ, nhỏ P bị bong gân chân, thằng D vô can vì nhỏ P

tự đẩy ra nên té, nó cũng nhận lỗi rồi. Việc cần làm lúc này là chọn ra 1 nữ khác thay thế, và thêm 1 nam nữa vào đội hình.

- Giờ các em biết trong lớp còn bạn nữ nào có thể múa ko? – Cô giáo đăm chiêu

-

- À có, nhỏ Mai tổ 1!

- Ủ đúng rồi, bạn Trúc Mai đấy cô!

- Phải rồi, lớp phó văn thể thì phải biết múa chứ!

Vâng, tiên sư các bạn cấp 3 nhà tôi, còn cả đám nữ trong lớp đang nằm nhà xem Hoàng tử Ấch Nhái gì đó mỗi chiều sao ko hô hào chọn lựa con nào mà nhè ngay Tiểu Mai thế, người ta đã ko chịu từ lúc đầu rồi, chỉ giỏi quấy rối.

- Ủ, để cô gọi điện cho em ấy thử xem – Cô chủ nhiệm nói

“Đừng nhận lời Mai ơi, ko là anh khó xử lắm “, tôi thì thấp thỏm ra mặt, nhưng bên kia chả hiểu sao em Vy lại cười tươi rồi!

- Mai đồng ý rồi, sáng mai sẽ bắt đầu tập trung đội hình ballet, nhưng giờ còn phải chọn thêm 1 nam ngoài em D nữa, ai đây nhỉ?

- Để em cho cô – Thành K mập trưởng lớp nói rõ to.

- Em cũng được nè cô, vai bộ đội chán chết – Thành T hóng theo. – Để em đi cô!

- Em nè cô, em chưa làm gì nà – Và đám con trai đứ theo

Cô Hiền ngạc nhiên ko kể sao cho hết, mới hôm bữa chậ vật lắm mới kêu được các ông tướng tham gia văn nghệ, mà chỉ chịu múa tập thể thì mới đồng ý chứ đừng nói là múa ballet, thế mà hôm nay trông ông nào ông nấy hung hăng xông xáo tợn.

Nản, thế là tèo, chả những Tiểu Mai có mặt ở đây mà tôi sau này còn phải xem mấy thằng trẻ trâu này tình tứ xun xoe em nó nữa, múa ballet mà lại. Tôi thì lúc này có cho vàng cũng chả dám giơ tay phụ họa theo bọn kia xin vào múa cặp với Tiểu Mai, vì em Vy đang cảnh giới phía đối diện kia kìa, tôi chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Cuối cùng thằng L được chọn, cao ráo sáng sủa, kể ra cô Hiền chọn cũng ko tồi, nhưng mà với tôi lúc này thì thằng nào được chọn cũng là tôi bại hết, toàn lựa cơ hội mà đâm sau lưng chiến sĩ. Cơ mà nghĩ lại tôi cũng chả có quyền gì mắng tụi nó, nếu chưa phải cặp với em Vy thì giờ này tôi cũng ton hót ngoài kia giống bọn nó hoặc là giãy đành đạch vì ko được chọn như thằng K bây giờ rồi.

Chán cái sự đời, ngày mai hứa hẹn tình huống căng thẳng đây, để xem thằng L hay thằng D ôm eo nắm tay Tiểu Mai rồi về có yên thân với 14 thằng lục lâm thảo khấu mang nỗi đau mất “vợ” “này ko, à không đúng, chỉ có 13 đứa thôi, tôi xem như vứt xó, nằm ngoài tình hình chiến sự rồi, tôi thành “hoa đã có chủ “. Cũng phải nói thêm, 1 trong 2 thằng L hoặc D mà xáp xáp em Vy quá đà thì tôi cũng mức nó luôn, nhưng hơi cô đơn, vì chiến tuyến bên này là chỉ là mặt trận của riêng tôi, hic!

Chương 17

Sáng chủ nhật, hôm nay tôi học thêm hoá trên nhà thằng T, anh nó dạy thì siêu thật, nhưng khốn nỗi cái màn cân bằng phương trình phản ứng hoá học mà ko cần viết ra, chỉ nhìn bằng mắt mà tính được thì nó hơi khoai, tôi đến đau não vì trong 10 phút phải nuốt xong 20 cái pt mà chỉ làm tính nhầm. Đang căng óc ra làm cái phương trình 16 thì thằng T lấp ló ngoài cửa, ngoắc ngoắc ra hiệu tôi nhanh lên.

- Cái gì vậy mậy? Đang làm bài, vụ tính nhầm này mệt quá!
- Ơ dễ mà, làm đại đi, hôm nào tao giảng lại cho. Đi nhanh ku! – Thằng T giục
- Đi đâu? Gunbound à?
- “Bao bao “cái đầu mày, lên nhà cô dạy múa. – Nó ôm mặt
- Bữa nay tập ballet mà, tao với mày từ giờ chỉ ở nhà múa súng thôi là dc.
- Thế mày ko lên xem em Vy à?
- Ơ cái thằng này, mày rủ tao ra để đi xem em yêu tao à? Tôi trùng mắt
- Diên, ai chả biết em Vy của mày, tao lên...bảo vệ Trúc Mai.. – Ý đồ tà đạo mà nó vênh mặt như thể đang nói sắp đi... làm đáng cứu thế
- À..à, thế đợi bố chút, 5 phút nhá – Tôi gật gù

Làm đại 3 cái phương trình cuối, nộp bài cho anh thằng T xong, tôi xách xe chạy theo nó. Mịa chưa ăn sáng mà thằng T lại còn chạy nhanh, tôi đua theo ko kịp.

- Chậm..chậm lại mày ơi..
 - Bố khỉ, thằng bệnh phu – Nó làu bàu hăm tốc lại
 - Mà...chắc gì..học...bữa nay bọn mình có tập múa? Khi ko..vác xác lên đứng xem thế thôi à? – Tôi thở ko ra hơi
 - Đếch, hôm qua lúc mày đèo em Vy về thì bọn tao thoả thuận hôm nay chủ nhật, tập cả ngày luôn rồi, he he!
 - Bọn mày điên rồi, bỏ cả ngày lên chỉ để nhìn bọn kia nó nhảy nhót với em Mai, mù mắt hết nghe con!
 - Ủ, thế mày tính ở nhà để 2 thằng kia mặc sức tung hoành với em Vy hả?
- Ơ! Thằng này khá, thế mà tôi ko lường ra, nghe nó nói mà tôi toát mồ hôi, cong chân đạp như ...chưa từng được đạp!
- Hăng tiết vịt rồi, phải thế chứ – Thằng T khà khà khoái trá.

Lúc 2 thằng tôi đến nơi thì trên đó gần như đông đủ cả, chả trách, hôm nay chủ nhật mà, đũa nào cũng rảnh cả ngày.

- Ê thằng D, bỏ tay ra, xem ai tới kìa!

- Thằng N chậm quá, ko kịp xem cảnh cao trào – Thằng K mập đĩa vào

Trong sân, em Vy với thằng D đang múa trước làm mẫu cho Tiểu Mai và thằng L ngồi xem mà học hỏi, cô dạy múa thì nói liên hồi – “Đấy, chỗ này phải thế, phải thế “. Vy thấy tôi tới, mắt hấp háy cười rạng rỡ, tôi cũng cười tình lại, và ko mấy buồn nữa khi Tiểu Mai xem như ko thấy tôi vì tôi cũng xác định là em ấy bơ tôi rồi, chỉ cảm thấy hơi có gì đó bứt rứt mà ko diễn tả được.

Cái sự múa ballet thì theo tôi nhận xét cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, chỉ là khoác hờ tay lên eo rồi tay kia nắm lại như bắt tay thôi, dù gì cũng chỉ mới quen biết vài tháng, làm gì thằng D với thằng L dám làm bậy. Tôi ngồi xem Vy với thằng D múa mà mặt tỉnh khô, chốc chốc em nó còn quay sang nhìn tôi, ý hỏi xem có hay ko, tôi cười tít mắt, ý bảo em ấy múa thì múa, nhưng đầu thì cứ quay sang nhìn tôi cho thằng D tức chơi. Cơ mà có 2 thằng chung tổ với em Vy thì cũng ra chiều thấp thỏm lắm, cứ ngồi hóng như hóng...gạch.

Đến lúc Tiểu Mai với thằng L ra tập thì em Vy chạy ra ngồi kế cận tôi, mặc 2 thằng kia ba hoa chí choét với thằng D mấy câu đại loại như sao nãy mày nắm tay Vy chặt thế, hay là sao mày múa mãi mà ko biết mệt @@!

- N nè, ra ngoài kiếm gì ăn đi, Vy chưa ăn sáng!

- Hic, N ăn rồi, ngồi chơi chút rồi tí mình ăn trưa luôn – Tôi nói xạo, chứ chân đang rã rồi giờ chạy xe gì nổi nữa

- Ủa...cũng được...- Em nó phụng phịu, tay mân mê ly nước

Như đã nói ở trên, trong ballet thì cầm tay và tựa eo đều là những động tác đầy...nghệ thuật, chứ chẳng có gì bậy bạ trong đó sất, tôi biết vậy, và cũng biết luôn em Vy đang kể bên nên ngồi xem chẳng tỏ thái độ gì. Ko như mấy thằng trai làng kia, lúc thằng L tựa eo Tiểu Mai mà nâng lên thì thằng K mập rú lên, làm cái bộ bật ngựa ra đất, thằng T thì bung mặt, mấy thằng khác bặm gan nhìn thằng L trùng trùng, bọn con gái nhìn thấy cứ gọi là cười rũ rượi.

- Trúc Mai nhìn xinh hén? – Vy cười cười, liếc xéo tôi

- Ủa, múa đẹp quá chừng – Tôi thơ ngây, trả lời thật thà

- Sao khen người ta? Nãy giờ ko thấy khen tôi câu nào hết – Em ấy nhéo hông tôi rõ là đau.

- Ai ui da..oái...thì Vy hỏi tui mới trả lời mà – Tôi ôm hông cười khỏ, giờ mới biết vừa bị em Vy gài độ.

- Hứ....- rồi em ấy làm mặt giận, quay ngoắt đi

- Thôi mờ, có ý gì đâu, bạn bè nhận xét chân thành thôi – Tôi xuống nước năn nỉ ngay

- Bạn bè gì nãy giờ nhìn ko chớp mắt thế? – Vy bĩu môi

- Ơ...nhìn mà ko chớp thì mắt chết sao, Vy cứ nói thế, hi hi – Tôi cười tình, trả lời nhát

gùng.

- Lần này thôi nhé, lần sau chết với tôi – Em ấy làm bộ dối, mà trông dễ thương lắm.
- Hi hi, tội của N thì để mình N chết thôi, Vy chết với N chi cho uống!
- Mồm mép lắm, hi - Nói rồi em nó véo...mũi tôi một cái rõ tình tứ, hề hề.

Tôi khoái mê toi, nhưng trong bụng vẫn thầm vận công giới bị “Lần sau phải nghĩ kĩ mới nói, không nên để bị gài nữa, con gái nguy hiểm thật “, rồi quay sang hóng chuyện thằng K với thằng T đang bàn nhau đâm xì lớp xe thằng L cho biết tay, vì cái tội thằng L hểnh mặt vênh vào với 2 ông thần nước mặn này.

Chương 18

Tiểu Mai đi xe riêng, tôi đèo Vy, thằng K chở nhỏ H, thằng T đi 1 xe, L với D đèo nhau, cả bọn lúc tập múa xong đã 4h30 chiều, rủ nhau ra biển hóng gió rồi về đi ăn. Thằng T năn nỉ dứ lắm thì Tiểu Mai mới đồng ý đi chung. Đường rộng, Tiểu Mai chạy giữa, 3 thằng T- L- D chạy sóng đôi với nàng, tôi đèo em Vy, mà H thì thân với Vy, nên thằng K mập có vẻ rất bất mãn khi phải chở nhỏ H mà chạy song song với tôi, để nhỏ H nói chuyện với Vy, tội thằng mập ^^!

Biển Đồi Dương, đúng như tên gọi của nó, là cả một rừng những dương là dương, 2 con đường nhỏ lát gạch chạy ngoằn ngoèo đan xen nhau dẫn ra bờ biển. Phía trên bên trái là một ngọn đồi xanh mượt cỏ thơm, từ trên đó nhìn xuống dưới rất đẹp, kế bên đó là khu đất riêng của sân golf Novotel, rìa của Novotel lại là 1 bãi cỏ xanh mượt trải dài cả bờ biển bên trái. Bên phải là bãi cát trắng mượt dọc dẫn đến ngọn hải đăng, rồi mới đến biển Hương Chánh. Lọt thỏm giữa rừng dương là những quán café sân vườn mái dứa, có ghế bố dài cho khách thưởng lãm bờ biển.

Lúc tôi gửi xe xong, đi bộ bờ biển thì đã thấy xa tít ngoài kia bọn thằng K với Vy, nhỏ H đang đùa giỡn nghịch nước tựa lư, bước được 1 đoạn thì thấy Tiểu Mai ngồi trên đồi, em ấy vẫn vậy, trầm lặng mà xinh đẹp. Tôi bước đến rồi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Mai.

- Tiểu Mai ko xuống đó chơi à?
- Ừ...mình thích ngắm biển hơn – Em ngập ngừng trả lời
- Hi, xuống chơi cho vui, mấy khi có dịp đi cùng....- Tôi kịp ngậm miệng trước khi hổ lời
- N ra đó đi, chút Vy lại thấy..!
- ..Sao hôm giờ, Tiểu Mai ko nói chuyện với N nữa?
- N có đến nói chuyện với mình đâu mà bảo – Nàng hấp háy mắt.
- Tại...N cảm giác như...Mai ko muốn gặp N..
- Nếu vậy thì giờ mình đâu có ngồi đây – Em mỉm cười.
-!!

2 đưa tôi lại lặng im, mỗi người đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình, gió biển vẫn rì rào giữa hàng dương, biển và bầu trời tuy cùng màu xanh nhưng lại ko xanh giống nhau, là do khác gam màu hay do đường chân trời đang xa đang phân cách cả hai?

Chạy giỡn nghịch nước chán chê rồi, bọn thằng K lếch thếch đi lên, chả rõ mồ hôi hay nước biển mà nhể nhại ướt đầm, Vy tóc dính bết vào người, cười rạng rỡ trong ánh hoàng hôn buổi chiều tà, rồi tới ngồi cạnh tôi.

- 2 người ngồi đây này giờ hở? Sao ko xuống dưới chơi cho vui? – Vy hỏi
- Hi, mình ngại bị ướt, ngồi xem cũng vui mà – Tiểu Mai đáp.

- Còn N, gửi xe xong sao ko ra luôn? Vy nhìn tôi
- Ủ, gửi xong thì ra đây thấy mỗi.. bạn Mai đang ngồi, chứ đâu thấy Vy với bọn kia ở chỗ nào đâu mà tìm. – Tôi bịa
- Xạo chưa, ở ngay sát rạt, nhìn ra là thấy – Em nó vẫn xoáy
- Thật ko thấy mà =.=! – Tôi chống chế yếu ớt
- Phải ko đó? Hay là.... – Vy cười, tôi toát mồ hôi, bất giác thấy sao em nó cười hiểm quá..
- Hay là sao..., N ko hiểu!
- Hay là N..sợ nước đó? Chắc vậy rồi, hi hi – Rất nhanh, Vy nhìn qua Tiểu Mai rồi cười nhạt với tôi.
- sợ nước sao tắm chị hai? N thơm tho thế này mà – Tôi lảng qua chủ đề khác ngay
- Giải cho cái mồm! – Nói rồi Vy đứng dậy, vẫy vẫy bọn kia.

Tôi cũng đứng dậy theo, hú vía vì màn xét hỏi vừa rồi, tôi ko lo cho tôi sẽ ra sao, mà ngại nếu tôi cứ tiếp tục ngồi đây thì sau này Tiểu Mai cảm thấy khó xử sự với Vy thôi.

Chơi đã rồi, giờ khát nước, bọn nó rủ đi ăn bánh canh với chè đá, lần này lấy cơ quán bánh canh ở xa, mà lại có đoạn lên dốc nên thằng T xung phong chở Tiểu Mai. Thằng L có vẻ hậm hực vì bị giành, cũng phải thôi, chậm thì mất phần, thằng K thì khỏi nói, vẫn mang cái mặt đi đưa đám mà chở nhỏ H, còn thằng D thì chạy xe Tiểu Mai mà cái mặt tươi hơn hớn, tôi chẳng hiểu nó vui cái gì!

Lúc này thằng K chả thèm giữ ý nữa, nó chạy luôn lên trên, dàn hàng 4 để đi chung với Tiểu Mai, mặc cho nhỏ H la oai oái phía sau. Tôi chở Vy đi chậm, 2 đứa im lặng một hồi mà chẳng ai nói gì, đúng hơn là tôi ko biết nói gì và cũng lo lo, vì đây là lần đầu tiên 2 đứa tôi đi riêng với nhau mà yên ắng như vậy.

- Nè, làm bạn bình thường thôi đó nha – Vy giật giật tay áo tôi nói khẽ.
- Hở, là sao? – Tôi mừng hóm, cuối cùng thì em nó cũng nói.
- Thì N với Mai đó.... – Em ấy cắn môi đáp
- Ủa, thì bạn mà, N có làm gì đâu. – Tôi ngoái lại đáp, mà thật, đến giờ thì tôi xác định tôi với Tiểu Mai chỉ là bạn, ko hề có ý gì khác, tôi đang thích em Vy mà.
- Ủ, mà nãy thấy vậy Vy hơi buồn đó...sau này đi đâu, đi 2 đứa nha – Vy phụng phịu.
- Ủa, hi hi – Tôi cười, thấy sao em nó dễ thương vậy ko biết nữa.

Rồi từ đằng sau, em ấy khẽ tựa đầu vào lưng tôi... thành phố đã bắt đầu lên đèn, con đường biển đã dần thưa thớt, ánh chiều tà đang rót những giọt nắng vàng vọt cuối cùng của ngày lên lưng hai đứa, bất giác tôi cảm thấy thật bình yên, và thầm mong cho khoảnh khắc này là mãi mãi mà thôi.

Chương 19

Ngày tổng duyệt các tiết mục của 3 khối cũng đến, cả lớp háo hức hồi hộp chuẩn bị trang phục, đạo cụ rồi diễn tập lại cho thật chắc. Nào thì ráp thử sân khấu để xem lúc diễn đưa nào đứng chỗ nào tránh bị loạn đội hình, rồi ráp nhạc vào tập lại,...Sáng ngày tổng duyệt, bọn con trai chúng tôi tập trung tại nhà thờ K lúc 6h sáng để mặc đồ diễn rồi để pa xe thẳng lên trường. Tốp nữ thì tập trung nhà em Vy, sau đó đi taxi với cô Hiền chủ nhiệm, vì con gái thì cạp rạp hơn, còn phải trang điểm nữa.

Sáng sớm thì lạnh, những đứa mặc đồ bộ đội như tôi với thằng T thì ko sao, chỉ tội mấy đứa dân chài, môi răng va nhau cầm cập, tội nó chỉ mặc mỗi cái...lưới cá, may là sáng sớm, ít có ai ngoài đường nhìn, ko lại tưởng bộ đội đào ngũ nhập bọn với tội đánh bắt trộm tôm nuôi thì có mà tèo.

Đến trường lúc 6h30, lớp tôi là 10A1 nên sẽ chọn 1 tiết mục để diễn đầu tiên cho thầy cô chấm điểm, tiết mục thứ hai của lớp sẽ được diễn vào sau giờ trưa. Vì thế cô Hiền thống nhất với nhóm, chọn múa tập thể để diễn đầu tiên, chứ sáng sớm mà múa ballet thì ko ổn, ngủ dậy tay chân đơ đơ sao mà khiêu vũ là lướt nổi. Tầm 7h tốp nữ có mặt, nhỏ nào nhỏ nấy trang điểm nhìn lạ hoắc, nhận chẳng ra, em Vy còn đeo thêm cái mạng che mặt như mấy cô vũ công Ấn Độ (nghe đâu cô dạy múa bắt mặc thế), tôi nhìn mà cứ tùm tùm cười, em nó biết ý, cứ canh tôi sơ hở là tới véo vào hông. Tiểu Mai thì đến trưa mới diễn nhưng cũng lên sớm để xem bọn tôi làm ăn thế nào.

Sân trường cũng đã bắt đầu đông dần những lớp khác đang chuẩn bị cho tiết mục của mình, về mặt ai nấy cũng hứng khởi pha chút lo âu, hồi hộp. Tôi thấy có lớp còn mặc đồ lá cây, hình như diễn gì đó liên quan đến rừng rú đại ngàn hay sao ấy, vì có ông mãnh nào đó đang ngửa cổ lên trời mà...hú, lạ y hệt mới sáng sớm.

Lớp tôi cũng nhao nhao cả lên, cô Hiền dặn dò, bọn con gái lo chỉnh trang y phục, đám con trai hết chọc lẫn nhau rồi quay sang tán nhóm nữ.

- H oi, tí nữa dắt tay nhau ra thì nhớ để phòng thằng C nhé, dạo này thấy nó cười 1 mình mãi – Thằng L bơm đều
- Yên tâm, có gì tao giăng lưới bắt gọn cả ổ, hé hé!
- Tao đập bật ngựa tụi mày à – Thằng C sùng sộ.
- Các chú đồng thanh nói lại 1 lần nữa, xem anh có oai hay là không? – Thằng T đứng hẳn trên bàn, 1 tay ôm súng 1 tay chỉ về phía...quần chúng nhân dân.
- Cái quần rách nữa kìa ku, oai phết – Thằng K chơi đòn quá hiểm, làm thằng T chột dạ rờ tay xuống đũng quần rồi phát hiện ra bị lừa, quăng súng xách chổi rượt thằng mập chạy khắp lớp.

Tôi vẫn còn hơi ngái ngủ nên ngồi ngáp muốn rách miệng, đột nhiên phát hiện Tiểu Mai đang nhìn, tôi lật đật gãi đầu cười chữa thẹn, nàng cũng gật đầu mỉm cười lại. Rồi tôi lảng đến chỗ em Vy xem thế nào.

- Xong xuôi hết chưa?

- Hic, ko biết nữa, sáng sớm hát ko tốt đâu, lo lắm – Vy nhíu mày, cũng phải, sáng sớm thì chả có ai mà hát cho tốt ngay được.

- Mình nhớ là ngâm chanh tươi thì sẽ có tác dụng thông cổ tức thời đó Vy, tốt cho giọng hát! – Tiểu Mai đứng đằng sau góp ý.

- Nhưng lấy đâu ra chanh tươi giờ?

- Vậy Vy đợi N chút ha!

Nói rồi tôi chạy ra ngoài tiệm tạp hoá trước trường mua chanh, nhờ cắt ra mấy lát mỏng, mua thêm lố kẹo mềm sugus là món ưa thích của em Vy, rồi ba chân bốn cẳng phóng vô lớp.

- Nè, Vy ngâm vào đi – Tôi chìa mấy lát chanh tươi ra.

- Chắc..chua lắm – Em nó nhìn vẻ ngần ngại

- Đây, có kẹo chữa cháy đây – Tôi cười cười, đưa thanh kẹo dâu sugus ra.

- Woa, chu đáo ghê nha – Vy hấp háy mắt nhìn tôi.

- Chứ sao, hi hi!

Tôi ngồi cạnh cười tình với Vy, vừa kịp thấy ở phía sau, Tiểu Mai khoác vội chiếc áo len rồi mở cửa, bước ra ngoài sân, xoa xoa đôi tay nhỏ nhắn như cồng đi vì hơi lạnh buổi sớm...

Phía cuối lớp, thằng T đang ríu rít xin lỗi nhỏ Y vì lúc rượt K mập thì tông trúng nhỏ này đang son môi, làm nhỏ Y lỡ tay quẹt luôn 1 vạch dài trên mặt, thằng K cười lăn bò càng mà ko hay biết cô Hiền đầy bá khí đang đứng sau lưng nó.

7h15 phút sáng ngày tổng duyệt, còn 15 phút nữa.....!

Chương 20

7h30 phút, chúng tôi lũ lượt kéo nhau vào hội trường, bên trong đã xếp sẵn bàn ghế cho ban giám khảo là các thầy cô ngồi, phía dưới lúc nhúc các khán giả của các lớp khác, bên ngoài cửa sổ cũng khá là đông đảo, bọn tôi bắt đầu cảm thấy hồi hộp rồi, lần đầu đứng trước đám đông như thế này.

“Sau đây là tiết mục múa hát tập thể Chiều Phan Thiết của lớp 10A1....”

Nhạc nền nổi lên, 5 thằng dân chài từ cánh gà chạy ủa ra, lạng quạng vài vòng rồi quỳ xuống, giăng giăng tấm vải xanh như sóng biển. Rồi em Vy bước lên, bắt đầu cất giọng hát, tôi cam đoan chả riêng gì giám khảo mà cả đám khán giả cả trong lẫn ngoài đều lặng đi nghe em nó hát. Tôi thầm cảm ơn Tiểu Mai về món chanh tươi hồi nãy, em tâm lý quá, xong vụ này phải đến...bắt tay em ấy mới được.

Rồi các anh bộ đội là bọn tôi bước ra, ôm súng hành quân, vâng, hôm nay chúng tôi đã cầm được cây súng thật...à không, đúng hơn là súng gỗ trang trí cho giống súng thật. Đường hành quân từ cánh gà ra sân khấu khá ngắn, đi vài bước đến giữa sân, bọn tôi bắt đầu...ôm súng nhảy múa liên hồi. Không biết ngoài chiến trường có vụ này ko, chứ tôi thấy chỉ riêng chuyện thò đầu lên mà nhảy nhót thì có 10 cái mạng cũng ko đủ sống.

Đến lượt 2 cặp tình nhân dắt tay nhau bước ra thăm thú cảnh biển, hôm nay vẻ mặt các bạn ấy đã đỡ hơn, các bạn nữ cười tươi hơn, mỗi 2 thằng kia càng ráng cười tươi thì càng như mếu, làm như chúng nó dắt vợ ra...hiển cho các anh bộ đội hay sao ấy.

Múa máy một hồi khoảng 3 phút thì bài hát đã đến hồi cuối, bọn trai ở dưới nhìn em Vy ko chớp mắt, mịa, giá đây là súng thật thì tôi phơ bề gạo hết bọn nó, ánh mắt đầy tà vọng.

Kết thúc tiết mục, mọi sự đều hoàn hảo nếu ko tính đến chi tiết lúc xếp hàng đi vào cánh gà thì thằng K vấp tấm vải của dân chài, té cái đụi xuống sân, khán giả cười ồ cả lên.

- Phút cuối còn té, tổ quốc ghi công mày – Tôi cà khịa.

- Tao quê à nha – Thằng K vừa xoa hông vừa làu bàu đứng dậy

Bọn tôi diễn xong lại lũ lượt đi ra ngoài để nhường cánh gà cho các lớp khác, bên tai tôi nghe loáng thoáng mấy câu....bố lão hết sức

- Đâu, bồ nhỏ Vy đâu? – Thằng nhãi nào đó hóng hót

- Đó, cái thằng đi kế bên em nó, mặc đồ bộ đội ấy!

- Đâu? Tao chả thấy!

- Kia, đằng kia....ế, nhìn đằng kia kia, nhỏ kia xinh quá mậy! – Bọn nó chuyển hướng

- Đâu, nhỏ mặc áo khoác màu xám ấy hả? Ồ, chuẩn phết!

Mịa, chúng bây đi xem văn nghệ hay xem gái thế? Hết cà khịa bố rồi đến nhìn Tiểu Mai, tức íu chịu được. Thằng T cũng ko kém, chạy tới ngay chỗ Tiểu Mai khoa tay múa chân cười nói liến thoắng, còn giơ cây súng lên ý chừng cho bọn ngoại đạo biết đừng hòng rớ vào được con gái A1.

Về lớp, bọn tôi lại nhao nhao, đứa thì bảo nãy đứng sai chỗ, đứa thì ko hài lòng với động tác đó, nhỏ thì khoe có mấy anh lớp trên nhìn nó.

- Khi nãy thằng nào làm tao té thế? Ê hết cả mình – Thằng K ức chế

- Hải, anh đang thu lưới lại thì chú bước qua, anh tưởng chú muốn gia nhập hải quân nên cho chú thử thách, dè đâu chú bị say sóng!

- A cái thằng được, phạt mày trực nhật 1 tuần nha con – K mập dọa.

- Lạm quyền lớp trưởng tao bắn bỏ nha mày! – Thằng T dí dí mũi súng vô trán thằng K

Cô Hiền thì đang khen em Vy ko tiếc lời, bảo sao sáng sớm mà hát tốt quá vậy, em nó cười tươi rói, làm mấy thằng trong lớp động lòng phàm =.=! Nhỏ H thì khoe cái đoạn dặt tay thằng C đi ra nó được thầy ở dưới nhìn và gật gù, chắc thầy hài lòng với vai diễn của nó lắm. Tôi đưa mắt nhìn Tiểu Mai, tay chỉ vô mấy lát chanh trên bàn gật đầu cười cười, nàng hấp háy mắt lắc đầu ý bảo ko có gì.

Tiết mục đầu đã xong, lợi thế mở màn cho buổi diễn đầu tiên đã được khai thác triệt để, lúc ra ngoài các lớp khác xuýt xoa khen A1 chuẩn bị kỹ lưỡng, các giáo viên bộ môn cũng đến cười nói hỏi han với cô Hiền. Bây giờ chỉ còn tiết mục khiêu vũ ballet cho đầu giờ chiều này, lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất của 3 năm phổ thông, 2 hot girl A1 Tiểu Mai và Vy diễn chung 1 tiết mục trước bàn dân thiên hạ.

Cũng chẳng biết là may mắn hay xui xẻo khi tôi ko được chọn vào tiết mục múa này, vì nếu tôi diễn chung với Tiểu Mai hay là Vy thì đảm bảo thiên hạ ở dưới sẽ ném gạch tôi rào rào, vì nắm tay em Vy thì trai làng nó vốn ghét sẵn nay sẽ ghét thêm, còn tựa eo Tiểu Mai thì chẳng riêng gì khán giả mà em Vy kể bên cũng có thể hạ gục tôi bằng tia nhìn toé lửa bất cứ lúc nào!

Chương 21

Ăn trưa xong, tốp nữ lục tục quay về nhà em Vy thay trang phục, Tiểu Mai cũng về nhà Vy chuẩn bị cho tiết mục ballet tiếp theo, đám con trai bọn tôi kéo nhau ra quán nước trước cổng trường.

- Cho 8 ly nước mía đi cô!
- Uống lẹ lẹ vô giành ghế hạng nhất coi 2 nàng diễn tụi mày ơi – Thằng C nhanh nhẩu.
- Mày cứ từ từ, xem bữa giờ rồi còn đâu.! – Tôi đáp, hơi nhúu mày.

Thằng D với L, 2 đứa này mặt mũi tươi rói, ngồi cứ tùm ta tùm tùm cười mãi, cũng phải, 2 đứa này mà múa chung với 2 em ấy, có khi thiên hạ nó ghép cặp luôn, rồi ko chừng vì ko chịu nổi miệng lưỡi ác độc thế gian và sức ép dư luận mà em Vy bỏ tôi theo thằng D, và thằng L thì hốt luôn Tiểu Mai thì khổ, tôi nghĩ đến đâu thì nhai đá rào rào đến đấy, tưởng tượng nếu là vậy thật thì tôi...nhai đầu 2 thằng này luôn.

- Châu mía này 2 thằng L với D trả - Thằng T khệnh khạng.
- Cái gì? Sao tao phải trả cả châu?
- Thế bây giờ mày muốn bọn ông lật bàn rồi đập mày què giò hay là trả tiền rồi tí lành lặn vào múa với em Mai? – Thằng K quả là độc địa, nó chơi đòn kinh tế ngay lúc này quá hiểm hóc.
- Ủ, bọn tao trả mà, hể hể, cứ uống thoải mái, người anh em – Thằng D xuống nước cười cầu tài.
- Phải thế chứ, anh chúc phúc hai chú – K mập cười khẩy.

Tôi được thể, kêu thêm ly nữa, lại tiếp tục ngồi nghĩ cái viễn cảnh xa xôi kia mà nhai đá rộp rộp, thằng T trở mặt.

- Sao thế mày? Ăn đá thay cơm à?
- Ko, nước đá ở đây ngon mày ơi – Tôi lấp liếm, ko lẽ nói mình đang tưởng tượng nhai đầu 2 ông mãnh kia.
- Em Vy sắp diễn rồi, sao ko đi động viên đi?
- Haizz, em nó diễn biết bao nhiêu lần từ cái thời tao với mày chưa vào trường này, dày dặn kinh nghiệm rồi mày ơi – Tôi thở dài
- Ủ, chả bù cho Trúc Mai mới diễn lần đầu, tí tao phải khích lệ em nó nhiệt tình vào mới được – Thằng T lim dim mơ màng
- Sao mày biết em Mai mới diễn 1 lần? – Tôi ngạc nhiên, phun cả đá ra ngoài.
- Bỏ mịa thằng dơ dáy...ừ, tao đoán vậy, bọn tao có duyên tiền định mà, he he!

- Rộp rộp.... – Tôi lại tiếp tục nhai đá, bổ sung thêm cái đầu thẳng T vào danh sách đang nhai lúc này.

Mà sao tôi lại thế chứ nhỉ? Đã xác định là thích em Vy rồi mà sao cứ ai nói động gì Tiểu Mai là tôi lại tức thế kia? Mà cái này ko phải tức như thằng D tán em Vy, mà là tôi thấy cứ như có gì đó bức bối ko giải thích được!

Chính vì mớ hỗn độn này mà đến lúc 2 em ấy diễn, tôi nói cô Hiền để tôi ngồi lại trong phòng, xung phong giữ đồ đạc cho nhóm, chứ thật lòng thì tôi cũng muốn xem lắm, nhưng ko biết sao lúc này tôi cần yên tĩnh hơn. Thằng T với K mập kéo mãi tôi đi ko dc, tụi nó chả buồn rủ nữa, tếch ra ngoài chạy tới hội trường. Tôi nằm dài trên bàn, nhìn lên cái quạt trần đang quay, thở dài ngao ngán.

-“Mày sao thế N? Em Vy người ta hết lòng với mày như vậy rồi thì còn tơ tưởng gì Tiểu Mai nữa, cái hạnh phúc lâu dài ko phải tốt hơn chút rung động nhất thời sao, đừng làm người ta buồn thêm nữa. “– Tôi tự trấn an bản thân rồi ngủ lúc nào ko hay.

- Bóp....Dậy mày – Thằng nào táng vào đầu tôi rõ giết mình.

- Ờ...gì ế? – Tôi ngáp ngáp

- Mịa, ở lại giữ đồ mà ngủ thế à con? Tao mất 500k rồi đây này – Thằng K đĩa đều

- Thế à? Lục trong ví bố xem có 500k của mày ko, tao lấy đấy – Tôi dụi mắt

- Hề hề, nhớ có thật thì tao xin nhé!

- Diễn sao rồi? – Tôi thắc mắc

- Mày ko đi xem uống, 2 em ấy xinh quá chừng, vừa bước ra thì cái bọn trong khán phòng ồ lên, bây giờ đứa nào cũng tra hỏi tên tuổi thân thế Trúc Mai hết. – Thằng T khoa tay, ra chiều tiếc nuối.

- Chắc mai tao ôm súng ra canh gác trước cửa lớp quá – K mập rầu rầu

- Ủ, gác luôn đám cưới tao với em Mai sau này luôn, tao cũng sợ bọn phần tử quá khích phá đám lắm – Thằng L vẫn còn phê... tái tê búp bê sau màn diễn vừa rồi với Tiểu Mai.

Khỏi cần nói, 2 thằng T và K mập bay vào đề thằng L ra mà...cù lét đủ các thể loại, cho chừa cái tội mơ hão, cơ mà tôi thấy khoái gì đâu, cũng muốn bay vô hùa theo.

- Ê ê D, mày làm gì mà cười mãi thế?

Thằng D mắt lim dim, miệng cười toe toét, tôi mới hỏi:

- Phê quá hả? Anh bạn trẻ?

- Chuyện, phê lòi ra – Nó vẫn cười tí toét, chẳng thèm quay lại xem ai đang hỏi – Từ giờ tao thành hot boy rồi!

- Sao hay thế?

- Bọn khán giả bảo em Vy bỏ thằng N, theo tao rồi, hể hể, cặp với hot girl ko là hot boy thì là gì! – Thằng D khoái trá, chẳng thèm quay lại.

- Thế giờ chú muốn ăn hot..dog ko? Anh cho miễn phí – Tôi nghiêng răng trèo trẹo.

- Ớ....người anh em..có gì từ từ...- Nó hoảng hốt nhận ra tôi đang dứ dứ nắm tay đứng sau lưng nó.

Nhưng đã muộn, tôi lôi đầu nó ra thẳng quán nước mía, hô hào bọn kia đủ theo, hôm nay cho ku nó bao mệt nghỉ luôn, hì hì, đã bảo là múa nghệ thuật mà, tôi “chẳng “để bụng mấy chuyện này chút nào đâu, thật đấy các bác ạ!

Chương 22

Buổi học chiều hôm sau cũng là một buổi học bình thường như mọi ngày của các thành viên lớp 10A1, nếu không nhắc đến mấy cái sự lạ sau đây. Mở đầu là thằng L, vừa bước vào lớp nó đã phốc ngay đến hội con trai bọn tôi, quăng cặp cái rầm lên bàn, hót ha hót hải báo cáo:

- Nguy, tao vừa bị mấy thằng lớp khác chặn đường!
- Sao thế? – K mập ngạc nhiên
- Có bị đánh ko?
- Ko, lúc tao đang dắt xe vô bãi gửi thì bọn nó tới hỏi tao nhỏ hôm qua múa với tao tên gì, có bạn trai chưa.
- Nó hỏi Trúc Mai à? Rồi mày trả lời sao? – Thằng T sốt ruột
- Tao nói tên là Trúc Mai, còn vụ bạn trai...tao bảo là...chưa có, hoảng quá nên bảo thế, mà thằng nào cũng đô con hết.
- Ngu, sao ko nói là em Mai có bạn trai rồi? Tao nè – K mập tranh thủ ngay
- Mơ à, em nó ko thích mập đâu, mày giảm béo đi cung – Tôi đĩa vào

Trống đánh vào tiết sinh hoạt 15 phút đầu giờ, em Vy lên đọc báo tường cho cả lớp nghe, thì thằng cò đỏ đang chấm điểm cho lớp tôi chồm vào đưa nhỏ P ngồi ngay bàn ở cửa lớp 1 tờ giấy nhỏ, vẻ như là 1 bức thư. Rồi như những gì bọn con trai lo lắng, nhỏ P chuyển qua vài đĩa nữa, người nhận cuối cùng là...Tiểu Mai nhà tôi. Thấy bức thư đã đến tay người nhận, thằng cò đỏ chạy biến, mịa trẻ trâu quá đi, thời đại nào rồi còn cái vụ gửi thư làm quen rồi xấu hổ chạy đi, chú tướng Tiểu Mai sẽ í ới gọi chú lại rồi ngại ngùng nắm tay chú à, còn non và xanh lăm. Tôi nghĩ đến đâu phân tích cho thằng K đến đây, nó nhìn tôi bằng ánh mắt của một kẻ phàm phu mới nhập môn tu đạo đang nhìn một vị thánh đã vượt vũ đăng tiên.

Giờ ra chơi, em Vy kéo tôi ra can-tin như thường lệ, đang ngồi nhẩn nha cốc pepsi thì tôi chợt nhận ra có vài đĩa đang xa vờ mua đồ mà mắt thì cứ nhấp nhòm nhìn em Vy, tốt, muốn nhìn anh cho các chú nhìn, kịch hay đây. Tôi đẩy ly pepsi của mình về phía Vy, rồi lấy ly Fanta của em ấy:

- Đổi nha, lâu quá N chưa uống nước cam – Tôi cười tình.
- Ừa, muốn uống thêm thì Vy kêu – Em ấy tựa cằm, rồi uống 1 ngụm pepsi.
- Được òy, N thử thôi mà!

Tôi làm 1 hơi hết luôn ly Fanta, sáng khoái vô cùng, chẳng phải vì nước cam ngon, mà vì vẻ mặt ngơ ngẩn xen lẫn bực tức của mấy thằng đang địa lén đằng kia, cái này gọi là uống...nước ngọt giao bôi đấy mấy chú à, tôi khoái trá nghĩ bụng.

Chưa bước vào lớp thì đã thấy Tiểu Mai đứng ngoài hành lang đang nghe thằng bên lớp 10A3 nói liến thoắng cái gì ấy, mà đôi má nàng đỏ lên, mắt cuối gầm xuống nhìn mười đầu ngón tay đan vào nhau. Thằng kia định nói thêm gì nữa thì K mập ở đâu chạy tới:

- Mai ơi, vào lớp K hỏi chút!
- Ủa, gì vậy K? – Tiểu Mai đưa mắt nhìn thằng K với vẻ biết ơn.
- Tụi tui đang...nói chuyện mà – Thằng 10A3 cố níu kéo.
- Chuyện gì? Khi khác đi, giờ tụi này bận lắm – K mập cười đều chen vào, nó đứng án ngữ giữa Tiểu Mai và thằng kia.
- Ừ thôi, mình về nha Mai – Thằng kia có vẻ ngao ngán bộ tướng K mập nên thất thểu về lớp.
- K nhờ Mai chuyện gì vậy? – Tiểu Mai thắc mắc
- Đầu có, thấy tên kia dai quá nên K ra cản địa thôi, hê hê!
- Hi, vậy cảm ơn K nhiều – Em hấp háy mắt, cười triu mến
- Ko có gì, bảo vệ mọi thành viên A1 là nhiệm vụ của lớp trưởng – Thằng K vỗ ngực dề mề.
- Cứu tao mập ơi, có con ruồi ở đâu bầu theo tao hoài nè – Thằng T vờ vừa chạy vừa la, tay xuy xuy ý chừng K mập đang là ruồi vo ve quanh Tiểu Mai, tòi đến gọi là cười đau ruột với 2 thằng này, nhất là cái màn bọn nó kêu gọi lập hội “Những người bảo vệ A1 “, ý kiến này là của thằng D:
- Tao thấy mới diễn thử mà đã thế này, lỡ đậu rồi diễn Gala chắc còn nhiều thằng tán 2 em ấy nữa.
- Uhm, cũng đúng, hôm đó toàn trường xem, có cả mấy trường khác – Thằng C gật gù
- Chúng mày lo cái vớ vẩn gì thế? Lo bò trắng răng thôi – Tòi cà khịa.
- Cười đi con, tới lúc bọn kia ngày nào cũng mang hoa với quà cáp tới tặng em Vy thì mày mới thấy địa ngục trần gian!
- Tào...lao – Tòi cũng hơi chột dạ khi nghe nó phán, dù biết nó phán bậy bạ.
- Thôi thì từ giờ, cứ thằng nào mà mon men tán em Mai thì bọn mình phân công nhau ra ...giải vây – Thằng L trầm ngâm hiến kế
- Mịa, lỡ em Mai ko thích thế, thì mày thành ra là quấy phá người ta à – K mập phản đối
- Ko sao, nếu nhận thấy bọn kia hơi quá đà, mà Trúc Mai có vẻ khó chịu hay ... kiểu như bị ép buộc thì bọn mình ra tay – Thằng T chốt quả này đúng sáng suốt, lí lẽ cực logic
- Chuẩn, vậy giờ lập hội bàn tròn, những người bảo vệ A1, ok?

Đám bọn nó ngồi quây vào nhau, ra vẻ như đang họp hội nghị lâm pháo thủ, nhưng tòi thì thấy giống mấy tụ lác bầu cua hay họp lô đề hơn, lí do lập hội...vớ vẩn kinh dị.

- Thằng N có tham gia ko? Có gì bọn tao còn giúp đỡ lúc mày đi vắng!

- Ủ, tham gia, hề hề - Tôi dù sao tham gia vào cũng chẳng hại gì, lỡ lúc tôi đi đâu thì còn có bọn này lo em Vy giúp, ko bỏ dục cũng bỏ ngang.

Gần mười ông tướng hô hào như các bô lão ở hội nghị Diên Hồng đồng thanh chống giặc, cái hội này nhìn sơ thì có chung mục đích đấy, nhưng thật ra lại là để phòng lẫn nhau, vì đã vào hội anh em thì ko có chơi cái trò đâm sau lưng chiến sĩ, nhân lúc anh em ko để ý nội bộ mà đi đánh lẻ, tán tỉnh em Mai. Cam đoan là chỉ cần 1 trong mấy thằng này mà được em Vy hay Tiểu Mai kết thì sẽ bị thanh trừng nội bộ ngay tắp lự, riêng tôi thì được đặc cách kẻ cận Vy, vì ngay từ đầu em ấy đã theo tôi rồi, hề hề!

Chương 23

Hội những người bảo vệ A1 làm ăn được phết, cả tuần nay cứ thằng trai ngoại tộc nào mon men đến gần Tiểu Mai thì đều bị bọn nó lặn ra cản địa, cứ y như mấy anh em hồ lô biển. Thiên hạ vừa đến đưa thư làm quen hay tán được mấy câu thì từ trong xó lớp mấy tên ngự lâm pháo thủ...bắn pháo đi đoànng ra giữ thành.

- Mai ơi, cho K mượn cuốn Atlat chút đi!

- Mai ơi, “confident” nghĩa là gì thế? – Thằng T hôm nay chơi chiêu hỏi bài

- Trúc Mai, bạn H kêu kia – Dù nhỏ H chẳng hề mở miệng gọi Tiểu Mai, hội bàn tròn ngày càng chêm vào những lí do ba xạo.

Tụi nó phá đám mới được vài ngày thì thiên hạ đâm hoảng, giờ cứ như luật bất thành văn, đến tán Tiểu Mai thì sẽ bị phá đám, riết bọn kia cũng cảm thấy quan ngại trước tình hình thế này. Chỉ tội mỗi Tiểu Mai, hết bị trai ngoại tộc tán tỉnh thì đến trai làng nó bâu theo như muốn nhốt vào rọ, mà trai ngoại tộc thì còn lịch sự nhã nhặn vì bọn nó mang theo danh dự tộc lớp khác đi hỏi vợ phương xa, còn bọn trai làng này thì ỷ có được địa lợi nên cứ cười hề hề mà khuôn mặt thì đều quá xá.

- Vào lớp mới được yên thân há Mai? – nhỏ Y cùng bàn hỏi

- Ủa, hic...- Tiểu Mai lắc đầu cười khổ.

Tôi thì phục mỗi em Vy, em nó giao thiệp rộng quen biết nhiều, cứ thằng nào đến tán thì em nó còn cười lại, bắt chuyện xã giao rào rào, gửi thư tặng quà gì em nó cũng nhận cả, nhưng cứ mỗi khi thằng kia động đến chuyện cặp kè trai gái thì y như rằng hôm sau em Vy khoác tay tôi đi xẹt ngang mặt thằng kia, gọi là thị oai dân chúng. Thế nhưng càng kiêu thì con trai nó càng khoái, nên bọn kia vẫn cứ đu theo mà bám, ra vẻ thích đánh đồn có địch lắm, ngày nào ko đánh bọn nó ăn cơm ko ngon được.

Kết quả buổi tổng duyệt đã có, 10A1 đậu hết cả 2 tiết mục, được diễn đêm Gala, múa hát tập thể diễn trước lúc 20h, múa ballet diễn lúc 21h30. Thế là lại nháo nhào cả lên, lại lập kế hoạch tập lại cho nhuyễn 2 tiết mục, và còn phải ráp lại đội hình sân khấu, vì đêm Gala sẽ ko diễn ở trường nữa, mà là ngoài Nhà hát lớn trên đường NTT, là đường biển ấy các bác.

Mấy ngày sau đó cực kỳ bận rộn, tôi hết đi học thêm rồi phải chạy qua nhà em Vy chở em nó đi tập, dạo này em toàn đợi tôi qua chở mới đi, đến trưa lẹ mọ đạp về, nuốt vài chén cơm lại chạy lên...quán net làm vài trận Gunbound với K mập, lại qua nhà em Vy rồi lên nhà cô dạy múa tiếp. Tôi giờ ko cảm thấy ngại gì khi chở Vy trước mặt Tiểu Mai nữa, đã nói tôi xác định rồi mà.

Rắc rối mỗi cái, cô dạy múa thì ko chỉ dạy mỗi lớp tôi, mà còn cả vài lớp khác, ngày diễn cận kề nên cô tập trung cả mấy lớp lại, ko chỉ dẫn cận kề nữa mà chỉ xem rồi góp ý chỉnh sửa thôi. Thế là bọn trai bên mấy lớp kia, cứ rảnh tay là lại tót sang lớp tôi bắt chuyện với Tiểu Mai, còn tôi với em Vy thì lúc nào cũng ngồi chung, nên cũng ít có đũa quẩy phá.

Cơ mà hội bàn tròn hình như đã quên mất nhiệm vụ, tụi nó thấy mấy lớp kia cũng có nhiều em dễ thương, thế là phóng ngay sang đó mà ba hoa chích choè, bên này còn mỗi thằng T với K mập là chống chọi với lực lượng hùng hậu trai ngoại tộc, hết ra lại vào.

- Tao muốn giải tán hội mày ơi, mấy thằng phản phúc, tham sắc bỏ bạn – Chủ tịch hội bàn tròn K mập, nay đã ngao ngán bàn lùi.

- Đừng, tất cả vì con em chúng ta thôi, mặc kệ con em chúng nó – Thằng T hoảng lên

- Thế giờ phiên mày cảnh giới, tao đi rủ em H uống nước – Thằng K với nhỏ H có vẻ hợp gu...ăn uống, nhỏ H ăn hàng và thằng K thì ăn nhiều, thế nên dạo này tụi trông 2 anh chị cũng có vẻ phởn lắm, cứ thử hỏi 1 trong 2 đứa này 1 câu:

- Giờ đi đâu tụi?

- Đi ăn – Lần nào 2 đứa nó cũng trả lời câu này!

Thằng T mệt thì có mệt thật, nhưng bù lại nó được ngồi tán chuyện với Tiểu Mai suốt, tốt cái thằng này ba hoa tài giỏi, nên em ấy cứ khúc khích cười mãi, thằng T được thả, liến thoắng hết chuyện này sang chuyện kia. Có lúc cao hứng, nó đang thao thao bất tuyệt thì trai lớp bên mò qua, nó sùng sộ ngay:

- Đi ra, ko thấy bọn này đang bận à!

- Ờ...tao hỏi chút thôi – Thằng kia sững sờ

- Hỏi gì lắm thế - Thằng T chặn họng, dù đứa kia chưa hỏi 1 câu

- Tao hỏi...ông anh mày có mở thêm lớp nào dạy lúc 9h ko, cho tao xin vào học!

- À...cái này để tao hỏi lại...thế nhé, cậu về lớp đi, hi hi – Thằng T cười cầu tài ngay

Tiểu Mai cứ gọi là cười mãi với ông thần này, em nó đã dần tự bắt chuyện với thằng T, làm cu cậu cảm thấy đã hết thời độc thoại vô ích mà từ nay giữa nó và Tiểu Mai đã chuyển sang đối thoại song phương, nên dọc đường về nó cứ cười phê mãi, cái mặt trông dần ra, hông lẽ khi yêu khuôn mặt ai cũng vậy sao ta?

Chương 24

17h30 ngày 18-11, còn vài tiếng nữa là đến bọn tôi diễn tiết mục đầu tiên cho đêm Gala. Hôm nay thì cô dạy múa phát cho bộ đội tui tui mỗi đứa 1 bộ quân phục khác nhìn đẹp hơn, bảo là mượn trong doanh trại. Tôi nhìn thích mê toi, màu xanh quân sự hầy còn sáng chưa bị bạc màu, mặc vào chắc oai lẫm. Nhưng khốn nỗi tôi nghĩ quân phục của mấy anh bộ đội thì chắc đã giặt rồi mới đưa học sinh mượn, vì nghe nói trong doanh trại kỷ cương nghiêm lắm, vả lại ai lớn rồi chả tự lập, nghĩ vậy nên tôi nhận đồ về thì...mặc luôn, ko ủi giặt gì vì nhìn rất thẳng thớm.

18h, tôi chạy qua nhà K mập, bọn tôi tập trung ở đó, thằng nào thằng nấy y chang bộ đội thứ thiệt, quân phục rồi nịt lưng, giày lính, đeo thêm cây súng sau vai, oai cực kỳ. Thế là xuất phát, cả bọn đề-pa lên sân khấu nhà hát lớn, tốp nữ như cũ, đi taxi đến sau. Nhưng chạy được 1 đoạn thì tôi thấy có sự bất thường, người tôi sao mà...ngứa ngáy quá chừng, y như là có kim châm trong bộ đồ lính đang mặc, cơ mà tôi cũng chẳng dám nói với đứa nào, sợ bọn nó cà khía mình ở dơ nuôi bọ chết trong người thì có mà độn thổ. Thế là tôi vừa chạy xe vừa nhấp nhồm, mong cho mau đến nhà hát để lục soát cái bộ đồ khả nghi này:

- Mày sao thế N? Gì mà cứ sồn sồn thế? – Thằng T liếc ngang.
- Chắc nó mong thấy em Vy múa, lần trước đã kịp xem đâu – K mập đáp.
- Thì cứ từ từ, 9 giờ rưỡi mới diễn ba-lê mà.
- Chạy nhanh đi tụi bây, tao...mắc tè quá – Tôi lấp liếm.
- À, ra là đang mót, hê hê!

Vừa đến nhà hát thì tôi quăng xe cho bọn nó gửi dùm, phóng ngay vô WC, đóng cửa hành sự, trông bộ dạng y như là đang mót dữ dội lắm. Tôi cởi vội cái áo ra, phải phải xem thử.

- “Bỏ mịa, sao có kiến lửa trong đây vậy trời?” – Thật các bác ạ, tôi phải ra thì trên tay kiến lửa bâu chạy từa lưa, hông lẽ mấy ông bộ đội chơi ác, trét mật vào đây dụ kiến để...hãm hại tôi. Mặc kệ, ko có thời gian suy nghĩ, tôi hết phải áo rồi đến giữ quần phần phật, đám kiến tai bay vạ gió rớt hết xuống sàn.
- “Trời còn thương, lỡ lúc nãy nó đớp ngay...trọng điểm thì giờ có mà vừa đi vừa gãi” “Tôi mặc vội bộ đồ, chỉnh trang xong xuôi rồi mới ra ngoài, tới chỗ bọn K mập đang đứng đợi.
- Đi ngoài hay sao mà lâu thế mập? – Thằng K nhăn nhó
- Hình như có mùi gì thôi thối quanh đây... - Thằng D ko bỏ lỡ, bơm đều ngay
- Tao vận hòng mày à nha, đã bảo buồn tè – Tôi nghiêng răng ken két.
- Thôi lên phía sau sân khấu tụi bây!

Lúc này thì các lớp khác được chọn diễn cũng đã lên tập trung, lớp nào cũng tranh nhau ráp thử sân khấu để diễn tập đội hình, có mấy em nữ cũng dễ thương lắm, mặc váy hiện đại, thất cà vạt,

nhìn thanh lịch mà sang trọng, lại còn thêm trang điểm, bọn tôi đến gọi là mần mê.

5 thằng lính dõm ngồi ôm súng, án ngữ ngay lối phải cánh gà, đóng mặt ngẫu, ra vẻ ta đây là đại ca giang hồ tay ôm khẩu AK Kalasnikov:

- E hèm, đi đâu đây? – K mập hỏi 1 thằng đang bước qua.
- Đi...lên ráp sân khấu – Thằng kia ngạc nhiên
- 10A1 đặt chỗ, ráp trước rồi – Thằng C khệnh khạng khoanh tay.
- Hơ, có vụ này à? Hay tự tụi mày bịa ra?
- Mà thấy tao đang cầm cái gì đây ko? – Thằng T chìa cây AK47 ra
- Cây súng giả, dek làm quá, để tao về hỏi cô giáo – Thằng kia chả phải tay vừa.
- Ế...từ từ mập, giỡn chút, lên trước đi, bọn tao ngồi đợi lớp thôi, hê hê!– K mập hoảng quá, cười cầu tài.

Công nhận lớp bọn này nhảy đẹp, nhìn y như dân hip-hop thứ thiệt, tuy là động tác có hơi rời rạc, múa ko đều nhưng kết hợp beat hay, cứ gọi là bị cuốn hút theo nhạc.

- Xem này, nó sắp cắm đầu xuống đất quay 1 vòng Finish này – K mập ra vẻ hiểu biết.
- Gãy cổ như chơi, kinh thật!

Nhưng rốt cuộc thằng kia chẳng xoay đầu, mà chống 1 tay xuống đất rồi búng 2 chân lên thẳng hướng 14 giờ, nhìn đẹp y chang Se7en nhảy trong MV Passion, mấy em nữ lớp khác trầm trồ vỗ tay rào rào, chẳng ai bảo ai, bọn tôi tự dưng thấy tủi thân đồng loạt...

- Sao tao thấy tiết mục bọn mình quê quê gì đâu...- Thằng T rầu rĩ
- Ủ, thời đại nào rồi mà bộ đội kéo ra biển nhảy nhót...- Thằng D ủng hộ, nhưng cách nó nói nghe chả lọt tai chút nào.
- Phải chi có bắn súng, bom đạn ầm ầm thì phê!
- Diễn dở thì chả cần bom đạn, đảm bảo gạch với cà chua bay rào rào cho mày phê!
- Kệ mày ơi, được diễn là ngon rồi – Thằng L có vẻ vô lo
- Mịa, ai chả biết tí nữa mày lại được khiêu vũ với em Mai, cái thằng...! – K mập tặc lưỡi.

Tôi nãy giờ chả buồn ý kiến ý cò gì, vì vẫn còn lo ngay ngáy xem có sót con kiến nào ko, nhớ chút đang diễn mà nó đóp cho 1 phát, ngay mấy chỗ khác thì còn ráng chịu đựng được, chứ ngay...kia thì có mà đỡ bằng răng, chắc tôi quăng súng rồi lộn nhào xuống sân khấu luôn quá, ko khéo khán giả lại tưởng có sát thủ...ám toán anh bộ đội đang ngắm cảnh biển lãng mạn thì nguy.

Chương 25

19h, tốp nữ theo chân cô Hiền đã đổ bộ, bọn tôi ráp sân khấu thử 1 lần, hôm giờ đã tập hơn mấy chục lần, nên giờ diễn thuộc lòng như cháo. Sau đó các lớp được yêu cầu tập trung sau cánh gà để chuẩn bị sau khai mạc là sẽ ra diễn phục vụ cho bà con cô bác gần xa. Trong cánh gà, ôm tởi cả lên, lại còn được cả cô dạy múa bắt bọn con trai chúng tôi phải...đánh phấn, để khi ra sân khấu có máy quay với dàn đèn thì khuôn mặt lúc lên tivi mới sáng lên được. Mấy thằng đầu tiên bị ép trét phấn thì còn chịu ngồi im, cô Hiền vừa quay đi 1 lát sang nhóm nữ là bọn tôi quệt đại vài đường rồi linh đi chỗ khác, nghĩ sao con trai mà đánh phấn son môi, làm như đang diễn tuồng Quan nhị ca.

19h30, sau khi thầy hiệu trưởng đọc diễn văn khai mạc, MC giới thiệu tiết mục đầu tiên, bọn tôi bước ra sân khấu, diễn tiết mục mở màn. Những tưởng đứng trước lượng khán giả đông thế này thì bọn tôi sẽ phải khóps và run lăm, dè dặt lúc ra sân khấu, nhìn xuống dưới chẳng thấy gì được, vì dàn đèn dưới chân chiếu thẳng vào mặt, xem như bọn tôi chỉ thấy nhau, khán giả nhìn bọn tôi chứ bọn tôi thì chẳng thể nào thấy được mặt mũi...các fan hâm mộ ra làm sao.

Em Vy vẫn hát trong bộ trang phục mà tôi gọi là thiếu nữ Tây Tạng, các anh dân chài vẫn múa máy liên hồi mấy tấm vải, bọn tôi vẫn ôm súng lượn lờ vật vờ qua lại giữa hai cặp đôi hoàn hảo đang dất tay nhau ra ngắmm....sân khấu. Lúc chốt bài, thằng K mập cao hứng ko ngồi xuống như kịch bản để làm nền tôn những đứa đứng lên, nó giơ súng phi thân lên không trung 1 phát đầy...ngẫu hứng phá hoại, may mà khán giả ko biết chi tiết này có trong kịch bản, chỉ có bọn tôi là rửa thắm cho nó té nhào đầu xuống sàn luôn cho rảnh nợ.

Tiết mục mở màn kết thúc, bọn tôi cúi đầu chào các thầy cô và khán giả, pháo tay tán thưởng vang lên rào rào. Vậy là xong, thở phào nhẹ nhõm, bọn tôi vào phòng thay đồ, rồi ra ngoài kiếm nước uống, chút lại vào ghế khán giả xem tiếp các tiết mục của những lớp khác, tốp nữ thì về nhà Vy rồi lát nữa đến lại, riêng em Vy và Tiểu Mai thì vẫn còn phải diễn nữa, nên 2 thằng D với L cũng về nhà em Vy luôn, chắc là tập lại lần nữa cho chắc.

- Nãy mày điên à mập? Khi không tự dưng nhảy lên – Thằng T cự đầu tiên.

- Ờ, cái đó gọi là sáng tạo đó mày, phút cuối tao bay lên, tượng trưng cho tinh thần bất khuất của các chiến sĩ bộ đội cụ Hồ - K mập bào chữa ngay.

Rồi nó lim dim mắt, hứng khẩu mà ngâm:

- Đêm không sao...trăng lên cao...anh bay cao...

- Té rất đau...trào máu! – Tôi cà khịa.

- Ờ cái thằng, ko buồn đi ngoài nữa à?

- Đẹp mày đi – Tôi quắc mắt

Ngồi tí rồi bọn tôi vô nhà hát lại, lọ mọ tìm chỗ ngồi, xem thử mấy lớp khác làm ăn ra sao. Lớp của thằng hồi chiều thì nhảy hiphop, xem cũng tạm được, mấy em teen với mấy đứa choai choai

vỗ tay âm âm, lại có lớp diễn kịch nói “Tấm Cám thời hiện đại”, cười đau bụng thôi rồi, ai đòi Tấm thì nuôi cá voi, Cám thì chưa kịp ăn hiếp Tấm, mới mắng vài câu đã ăn ngay bặt tai của nàng Tấm đoan trang thủy mị, “Chách “1 cái rở đau, diễn gì mà tát y như thật.

Lớp 11A4 hát bản Nắng sân trường, có mấy cô chị múa minh họa mặc váy với thắt cà vạt, nhìn xinh ngắt ngậy, hoá ra trường PBC cũng có nhiều mỹ nhân lắm, đâu chỉ có mỗi em Vy với Tiểu Mai nhà tôi thôi đâu. Bọn con trai ngồi dưới huýt sáo víu víu cổ vũ mấy nàng liên tục, rồi chen nhau mà lên tặng hoa. Chết, nhắc hoa mới nhỏ, mãi xem mà quên mất cái vụ mua hoa tặng cho 2 nàng lớp tôi tí nữa diễn.

- Ê, ra mua vài bó hoa mày!- Tôi bảo thằng T

- Cúng cô hồn à? – Nó vẫn còn đang mê mê với mấy chị bên 11A4.

- Cúng cái đầu mày, ra mua hoa tí mà còn tặng em Vy với Mai!

- Ờ tao cũng quên mất – K mập chen vào

- Đi ra kiểm thử xem, đằng trước bán đây!

Bọn tôi lại lục tục kéo ra ngoài lựa hoa để tặng cho gà nhà, gọi là cổ vũ chứ, nào giờ ít đi xem văn nghệ nên quên mất vụ này.

- Bó này tao tặng Trúc Mai, hê hê, em nó sẽ cảm động phát khóc! – Thằng T giành phần

- Diên, ở đó mà mơ đi con!

- Tao tặng em Vy bông này nha mập N! – Thằng C lựa mãi mới được 1 bó vừa ý.

- Tuỳ mày!

Tôi ngần ngừ 1 lát rồi quyết định mua luôn 2 bó, 1 cho em Vy, 1 cho Tiểu Mai, kệ, bạn bè diễn mà mình tặng người này ko tặng người kia cũng kỳ.

- A ùi, thằng N chơi sang, tặng em Vy những 2 bó to đùng – K mập trở mặt ngạc nhiên

21h tối ngày 18-11, còn 30 phút nữa 2 nàng Tiểu Mai và Vy sẽ diễn chung với nhau 1 lần duy nhất thời phổ thông, sau này nghĩ lại, tôi thậm chí cười khổ vì mọi sự rắc rối đều âm thầm bắt đầu diễn ra sau cái đêm mà tôi mua 2 bó hoa này!

Chương 26

Tiểu Mai và thằng L, em Vy và thằng D khoác tay nhau bước ra sân khấu, cả 2 nàng trong trang phục múa ballet màu trắng tuyết, gương mặt rạng ngời dưới ánh đèn, không riêng gì tôi, mà cả khán phòng đều bị cả 2 làm liên tưởng đến 2 cô dâu xinh đẹp, và khốn nạn thay 2 chú rể kế bên lại chẳng có thằng nào là tôi cả, hic.

Vy xoa tóc cúi chào khán giả, nở nụ cười trẻ trung dễ mến, Tiểu Mai tóc búi cao, trông lịch lãm quý phái, vẫn mang nét lạnh lùng đầy quyến rũ. Giây phút tôi nhìn cả 2 nàng, chợt cảm thấy hạnh phúc vô ngần, cứ như tôi sẽ là chú rể, được nhìn thấy vợ mình là người đẹp nhất của ngày hôm nay, được thề một lời nguyện vĩnh cửu với người ấy, cả hai đều làm vợ anh, nhé?

Tôi tự cốc mình 1 cái thật đau, lại nghĩ bấy bả nữa rồi, đúng thật con gái nguy hiểm quá, dùng nhan sắc làm lu mờ lý trí nam nhân, chẳng trách Lữ Bố hay Trụ Vương toàn xếp ngôi cửu ngũ thiên hạ mà cuối cùng vẫn nát tan sự nghiệp vì Điều Thuyền và Đắc Kỷ, vĩnh bất siêu sinh, vạn kiếp bất phục, huống hồ gì thằng dân quên như mình, nghĩ đến đâu tôi toát mồ hôi đến đây, khiếp quá!

Hai nàng lả lướt theo điệu múa, lúc bay bổng lúc lả lơi hoà mình vào dòng nhạc, thằng L với D trông chừng chặc ra phết, chả còn vẻ láu táu thường ngày nữa. Điệu nhạc lúc trầm lúc bổng, cuốn người xem vào một vở diễn đầy nghệ thuật, dù trước đó bọn tôi cực lực công kích mấy vụ nắm tay với ôm eo, vậy mà hôm nay, cả đám đều thấy những động tác ấy đầy hoa mỹ và không dung tục chút nào.

Nhạc nền dần nhỏ lại, 2 cặp đôi nhẹ bước lên cúi đầu chào sân, nhưng cả khán phòng vẫn còn lặng đi, ngây ngất vì vở diễn, rồi bùng lên những tràng pháo tay giòn giã tung bùng. Tôi thấy cô Hiền cười mà mắt ướt ướt, chắc cô đang xúc động lắm, tôi cũng mừng vì những đứa học trò này đã không phụ lòng cô, hoà theo khán giả vỗ tay ầm ầm. Rồi cái gì đến nó đến, bông hoa theo tay người xem chạy lên sân khấu tới tấp, cả 4 nhân vật chính phải vất vả lắm mới vào được bên trong cánh gà vì khệ nệ ôm hoa còn to hơn cả người.

Lớp 10A1 chúng tôi đã mở đầu phong trào khiêu vũ cho dịp 20/11 vào các năm tiếp theo, âu cũng gọi là có cái để lại sau khi khoá này ra trường.

2 nàng bước vào rồi thì bọn tôi mới ủa ra tặng hoa, em Vy để mớ bông kia lên ghế, cười rạng rỡ khi nhận bó hoa từ tay tôi, mắt hấp háy ánh lên vẻ hân hoan, hôm nay trông em đẹp thật, tôi cười triu mến rồi lùi ra cho thằng C tiếp bước. Tôi đi về phía Tiểu Mai, trông có vẻ như nàng đã thấm mệt, tôi chìa bó hoa ra:

- Chúc mừng Tiểu Mai, hôm nay trông đẹp lắm!

- Hi, cảm ơn N nhiều – Nàng cười nhẹ, tay mân mê bó hoa, vẻ như muốn nói gì đó rồi lại thôi, gật đầu chào tôi 1 lần nữa rồi đi sang chỗ cô Hiền.

Vậy là xong đêm diễn Gala của 10A1, tôi còn đang phân vân có nên ở lại xem cho hết các lớp luôn ko thì em Vy vỗ tay:

- Ngày mai có thưởng gì ko đây? – Em ấy nheo mắt lém lỉnh
- Là...thưởng gì?
- Ừ...mai thứ 7, được nghỉ cả ngày luôn mà – Vy lúc lắc búi tóc, bĩu môi đáp
- Là sao? Để N nghĩ đã ...- Tôi vờ dăm chiêu
- Vậy N nghĩ hết đêm đi ha, giờ Vy về, mai gọi đó nha – Em quay lại cười tinh với tôi lần nữa rồi cũng đi tới chỗ cô Hiền đang gọi taxi đón tốp nữ về nhà.

Tôi đưa mắt nhìn theo, đầu óc vẫn còn đang lằng lằng vì nụ cười tinh tứ của em Vy trong bộ vũ phục xinh xắn, thì cảnh tượng trước mặt khiến tôi thấy như có sấm chớp nháng lên trong đầu, và tự rửa mình ngu ngốc dốt nát không tiếc lời. Đằng cổng nhà hát, Tiểu Mai và Vy đứng sững sờ nhìn nhau, cả hai chỉ...ôm theo về nhà duy nhất bó hoa mà 2 nàng vào lúc này, ngay tại đây đều biết là của tôi tặng lúc ở sau khán phòng, đến giờ tôi vẫn nhớ rõ, 2 bó hoa hồng phớt với giấy gói màu bạc.

Khốn nỗi ngày ấy tôi làm gì biết mỗi loại hoa đều có ý nghĩa riêng của nó, lúc chọn mua tôi chỉ cảm thấy hoa hồng phớt nhìn đẹp và sang hơn các loại hoa khác mà thôi. Tôi không biết nhưng con gái thì biết, và Tiểu Mai lẫn Vy cũng biết, hoa hồng phớt tượng trưng cho...việc bắt đầu một tình yêu mơ mộng và lãng mạn... Đối diện nhau giây lát, rồi Vy tay run run, bước vào ghế trước taxi, còn Tiểu Mai thì vẫn đứng yên tại đó, mãi khi cô Hiền gọi giật thì nàng mới nghe thấy, và lú lú bước vào sau.

Chương 27

Sáng hôm sau, tôi bật dậy, lao ra khỏi giường, vệ sinh cá nhân đầu đó xong xuôi thì gọi điện ngay cho em Vy. Cả tối qua tôi trần trọc mãi ngủ ko được, mong gặp em ấy càng sớm càng tốt để giải thích chuyện tôi sơ ý mua 2 bó hoa giống nhau, mong là em không để bụng chuyện này, hoặc ít ra cũng hiểu con trai hay vô tâm, ko khéo léo trong cách xử sự, tôi đã tự trấn an mình như vậy cho mãi đến gần sáng mới ngủ được. Năm tôi học lớp 10 thì phone di động chưa phổ biến rộng rãi như bây giờ, nên tôi toàn gọi phone cố định.

- Alo! – Đầu dây bên kia là giọng của một người phụ nữ vẻ lớn tuổi, tôi áng chừng là mẹ của Vy.

- Dạ thưa bác, cho con gặp bạn Vy ạ!

- À, vậy con đợi chút! – “Vy ơi, có bạn điện nè con “– Tiếng vọng trong điện thoại.

- Alo! Vy nghe – Giọng em ấy nghe qua điện thoại thật nhỏ nhẹ, dịu dàng, tin hiệu thuận lợi đây.

- N nè, chút...Cạch...Tít..tít...tít...!- Vy dập máy ngay khi vừa nghe giọng tôi.

Tôi đứng chôn chân tại bàn điện thoại, ngó người mất cả lúc, thế là xong, người ta giận tôi rồi, lần này đến mức không thèm nói chuyện nữa. Tôi cắn môi suy nghĩ chưa biết nên làm gì đây, giờ mà im ru thì khác nào tự thừa nhận chuyện hôm qua, rằng tôi ko quan tâm em nó nữa, mà chạy thẳng qua nhà Vy lỡ em nó ko ra gặp thì có mà độn thổ trước bàn dân thiên hạ. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định gọi điện thêm lần nữa.

- Tít...tít.....tít...- Từng hồi chuông đổ dài liên tục, vẫn không có ai nhắc máy, tôi đoán Vy chắc chắn biết là tôi đang gọi lại, không hiểu em nó đang nghĩ gì nữa.

Tôi quyết định gọi tiếp, kệ, phải giải thích rõ, rồi ra sao thì ra, tôi hít một hơi thật sâu, đem hết hùng tâm tráng chí ra ngoài, miệng lẩm bẩm “Không sợ, ko sợ, ko sợ “, buồn cười tôi thật, gọi điện cho bạn gái mà cứ như gọi đến...dinh thủ tướng ko bằng.

- Tít...tít....Alo..! – Vy nhắc máy.

- Cho N nói chút đi, rồi hẵng dập máy cũng được – Tôi nói nhanh, trong đầu đã nghĩ ra những lời biện hộ đanh thép, đầy sức thuyết phục.

- Có gì để mà nói? – Em ấy gằn giọng.

- Ờ...thì...- Tôi cứng họng, khí thế bay vèo đầu mất, đầu óc trống rỗng.

- Thì sao? – Vy hỏi dồn

- Thì....tối qua hẹn N bữa nay đi chơi mà...! – Trong đầu còn mỗi câu này, tôi nói ra như con robot đồ chơi trẻ em được lập trình sẵn.

- Bây giờ tôi không thích đi nữa....Tít....tít..- Em nó cúp máy cái rụp đầy bức tức

Mặt tôi ngu luôn, chẳng dè em nó không cho tôi một cơ hội để giải thích, con gái lúc giận dữ là như vậy đó sao? Lúc thì như băng sương lạnh giá, khi lại là hỏa khí triều dâng, tôi cầm điện thoại trong tay, mắt mờ đi nhìn đâu chẳng rõ.

- “Bố – Đi ăn sáng, mày! – Ông anh tôi táng tử sau đầu rõ đau, nhưng tôi chả thấy ức tẹo nào, chỉ thấy tỉnh táo hẳn ra, thôi đi ăn vậy, có thực mới vực được đạo, ăn xong về nghĩ cách tiếp, chuyện đâu còn có đó, tôi tự an ủi bản thân biết đâu em Vy cũng chưa ăn sáng nên còn nóng giận, tí nữa có khi no nê rồi em nó sẽ trải lòng ra, tha thứ cho tôi thì sao? Biết đâu được!

Cả buổi sáng, tôi gọi thêm 2 lần nữa mà Vy vẫn ko chịu nghe máy, đến lần thứ 3 thì mẹ Vy bảo em nó đã ngủ rồi, thì tôi mới nhận ra đã quá giờ trưa. Ăn cơm xong, tôi quyết định gọi cho K mập:

- A nô...ai ế..oáp.! – Nó ngáp, chắc là đang ngủ.
- Tao N nè, giờ rảnh ko?
- Ko..oáp...tao đang ngủ...!
- Đi với tao chút, có chuyện cần nhờ mày đây!
- Chuyện gì...hơ..nói luôn đê – Nó vẫn chưa tỉnh.
- Em Vy giận tao rồi, giận thật! – Tôi vào vấn đề luôn.
- Hả? Đêm qua thấy còn tình cảm lắm mà? – K mập ngạc nhiên
- Rửa mặt đi, giờ tao qua rồi nói sau!
- Ờm...đợi bố chút!

Tôi mặc kệ giữa trưa nắng gắt, ba chân bốn cẳng đạp sang nhà thằng K, hi vọng nó tư vấn cho vụ này, dù tôi biết nó chẳng hơn gì tôi ở cái khoản yêu đương. Tôi vào nhà nó, đợi chút thì nó ra salon ngồi, trên tay là 2 chai pepsi ướp lạnh:

- Đây, gặp chuyện buồn thì có huynh đệ chia sẻ, uống đê, không...no không dzê! – Nó chia chai pepsi cho tôi rồi ngửa cổ tu ừng ực.
- Ấc, tao đâu có nhờ mày chén tạc chén thù! – Cũng mắc cười, ngày xưa tôi với nó mà uống bia trùm như bây giờ thì chắc 2 thằng đã kéo nhau ra quán nhậu rồi, đâu phải lấy pepsi mà thay bia chứ.
- Chứ nhờ gì? À mà kể đầu đuôi anh nghe coi!
- Ủm...là vậy..- Tôi kể hết cho nó nghe chuyện tối qua tôi tặng hoa giống nhau cho Tiểu Mai và Vy, rồi sáng nay em Vy phũ tôi ko thương tiếc.
- Giờ sao mày? Tao rối quá – Tôi đưa mắt cầu cứu nó.
- Đi theo tao! – Nó hất hàm
- Đi đâu? – Tôi lo nó dắt tôi qua nhà em Vy, tóm đầu xin lỗi thì khổ.

- Thì cứ đi, ở nhà ko tiện. – Nói rồi nó dắt xe đạp ra ngoài.

Tưởng nó đi đâu, hoá ra chạy qua nhà nhỏ H bạn thân em Vy. Nhà nhỏ H ở phía bên phải của biển Đồi Dương, khu đó là xóm Đạo, đi loanh quaoanh các con hẻm nhỏ 1 lúc đã thấy nhà nó, cũng ko cách biển bao xa. Dừng lại trước 1 căn nhà khá rộng, có cả vườn cây trước nhà, thằng K mập gọi:

- H ơi, có nhà hem? – Giữa trưa mà nó rống lên to tởm, tôi cứ tưởng như hàng xóm đang chực chờ xua chó ra rượt.

- Ai đó? – Tiếng nhỏ H phía sau vườn vọng lên

- Tui, K nè! – K mập xác nhận danh tính.

Nhỏ H bước ra, tay đang cầm cuốn sách Vật lí.

- Ác chiến, hôm nay với mai nghỉ mà giờ ôn bài, tại hạ báỉ phục! – K mập chấp tay

- Hi, hai người đi đâu đây? – Nhỏ H hỏi.

- Qua rủ H đi ăn chứ chi, hể hể - K mập oánh ngay yếu huyết

- Ờ...ừ, đợi tui chút, hihi! – Rồi nó quay vô nhà.

Thằng K quay sang tôi nháy mắt, bảo:

- Mấy vụ này tao với mày có ngồi tới tết cũng chưa ra cách giải quyết, nhờ nhỏ H tư vấn cho, con gái dễ hiểu nhau hơn, với lại nó cũng thân với em Vy của mày!

- Ừ ha – Tôi phục thằng mập sát đất, có vậy mà tôi nghĩ ko ra, đúng là người ngoài cuộc thì lúc nào cũng sáng suốt hơn.

Chương 28

- Ăn gì thế? – Nhỏ H đề cập ngay vấn đề

- Ăn ốc giắc mắm gừng, rồi uống nước mía, rồi bánh tráng nướng, sau đó tính tiếp – K mập hùng hổ.

- Được á, đi nhanh! – Nhỏ H mắt sáng rỡ, phốc lên sau xe thằng K.

Bỏ mịa, sao chẳng nghe chúng nó đả động gì đến chuyện của mình thế nhỉ, toàn thấy K mập với nhỏ H thi nhau gặm ốc bỏ vô miệng, tôi ngồi nhai vài miếng cho có lệ, chẳng lòng dạ nào nuốt nổi.

- Cho 2 đĩa ốc với 3 ly mía bác ơi – Nhỏ H gọi thêm.

- Ngon, hê hê - K mập mút mút cây tăm, ra chiều thêm thưởng.

-!! - Tôi cười khỏ, 2 chuyên gia ẩm thực này gặp nhau thì có mà ăn đến sập nhà người, ko đợi được nên tôi khèo chân thằng K ra hiệu.

- E hèm, H nè, bạn N đây có chuyện cần tâm sự - K mập hiểu ý.

- Gì thế? Ăn nhanh đi N, ko tui ăn hết à nha! – Nhỏ H vẫn gấp đũa, ko buồn nhìn tôi.

- Hi hi, nghỉ tay đi H ơi, nó cần nhờ giúp thiệt đấy, chuyện nhỏ Vy – K mập can thiệp.

- Sao N? Kể đi – Nghe liên quan đến em Vy, nên H ngừng ăn.

- Ủm... đầu đuôi là vậy...! – Tôi ngập ngừng kể lại y chang những gì đã kể với thằng K, cùng một buổi chiều mà phải nhắc lại nổi đầu đến 2 lần, hic.

Nhỏ H nghe tôi kể đến đâu thì gật gù đến đấy, lâu lâu lại chép miệng ra chiều tiếc nuối cho cái sự ngu của tôi, thỉnh thoảng lại lắc đầu ra ý chán chê cho cái sự nông cạn của thằng K khi nó hiến kế chạy qua nhà Vy xin lỗi thằng thùng. Nó lắc đầu khoảng thêm 3 lần nữa thì mới nói:

- Tui nghĩ Vy nó ko giận chuyện ông tặng Trúc Mai với nó 2 bó hoa giống nhau đâu, ai lại chẳng biết ngoài hàng hoa lâu lâu sẽ có ngẫu nhiên vài bó gói giấy y chang chứ. Tui nghĩ là Vy giận ông chuyện khác!

- Là chuyện gì? N tưởng Vy giận vì vậy thôi chứ - Tôi vẫn chưa hiểu.

- Thế ông biết ý nghĩa hoa hồng phớt là gì ko? – Nhỏ H nhìn tôi

- Ờ...hoa thì là hoa, ý nghĩa gì là sao? – Tôi dần ra

- Thế xong, xem như ông tự chuốc vạ vào thân rồi – Nhỏ H thở dài, lắc đầu.

- Là sao? H nói rõ ra đi – K mập sốt ruột.

- Mỗi loại hoa đều có ý nghĩa riêng của nó, như hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu mãnh liệt

đậm đà, hoa hồng bạch biểu thị vẻ đẹp duyên dáng ngây thơ, nên tùy người tùy lúc mà tặng mỗi loại hoa khác nhau.- Nhỏ H giải thích

- Thế...hoa hồng phớt là gì? – Tôi và K mập cùng hỏi

- Lời ngỏ ý bắt đầu một tình yêu mơ mộng của người tặng dành cho người nhận – Nhỏ H nói nhẹ nhàng mà tôi nghe như sét đánh bên tai.

- Thế...Vy có biết mấy điều này ko?

- Biết sao ko, nó với tui hồi cấp 2 học cắm hoa mà – Nhỏ H tiếp tục thở dài

- Thôi tiêu mày rồi N ơi – K mập bung mặt.

- Bậy....mày...- Tôi phản đối yếu ớt như đèn dầu trước bão

- Mà cũng tại ông không dứt khoát, thích thì thích 1 người thôi – Nhỏ H trách cứ

- Thì N thích mỗi mình Vy thôi mà, N với Mai chỉ là bạn thôi!

- Nhưng mà ông không nói rõ ràng với Trúc Mai, có mù cũng biết nhỏ ấy có ý với ông!

- Ờ....gì nữa? Làm gì có – Tôi ngạc nhiên khiếp.

- Ủ tao thấy cũng đúng, mày nhớ hôm mày chở thằng T về trước vì nó rách quần ko? – K mập đồng tình.

- Nhớ, sao?

- Tao thấy ra về rồi mà mày chưa quay lại nên định đem cặp mày về dùm, dè đâu đang lui cui dọn dẹp thì Mai đến, nói tao để xếp sách vở của mày với giữ cặp giùm cho, là tao đã ngờ ngợ rồi, nhưng mấy hôm nay thấy mày với Vy như thế thì tao nghĩ cũng ko cần nói.

- Còn nữa, chiều đó N chở Mai về thì tui với nhỏ Vy đang ngồi trước nhà thấy 2 người chạy ngang qua, cười nói vui vẻ lắm – Nhỏ H nheo mắt tiếp lời – Lúc đó tui thấy Vy có vẻ ko vui, nên tối hôm sau mới rủ nó đi chơi cho đỡ buồn, rồi qua nhà N đó.

- Ủ.... – Tôi ngồi nghe mà cái mặt dần thối ra.

- Chưa hết, cái hôm mà mày đọc đối thoại English với Mai đó, lúc đó mày có chú ý gì đâu, ngồi lơ ngơ, may nhờ người ta nhắc vai nên mày mới ko vào sổ đầu bài – K mập phán tiếp.

- Ờ...là Mai nhầm vai nên tao mới biết mà – Tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

- Ông ơi, người ta ngồi chú ý nghe giảng chứ đâu như ông mà nhầm sao được mà nhầm, tui ngồi trước Trúc Mai nè, tui thấy rõ lúc ông lơ ngơ, nhỏ mỉm cười rồi giả như đọc nhầm vai, ý là nhắc bài cho đó cha nội, Vy nó cũng biết mà, mỗi ông chúí mũi vô sách nên đâu có biết gì. – Nhỏ H nói đến đây thì tôi chẳng nhận ra ly nước mía trước mặt là cái gì trên đời nữa.

- Ủa mà tối hôm chủ nhật, hai người đi đâu làm gì mà sáng thứ hai, tui thấy nhỏ Vy vui thế, khác hẳn hôm thứ 7 – Nhỏ H hỏi tiếp.

- Thì lúc H về, tui với Vy đi dạo, rồi qua nhà Mai để Vy đưa cuốn sổ gì đó, rồi về thôi – Tôi rầu rĩ

đáp.

- Ủ...ơ, cái gì? Ông chở Vy qua nhà Mai á? – Nhỏ H trố mắt

- Ủm, sao...?

- Lạ nhỉ! Trước khi qua nhà N rủ đi chơi, thì tui với Vy đã qua nhà Mai rồi mà, cũng là đưa cái danh sách sinh hoạt Đoàn luôn, trong buổi tối đó chứ mấy. – Nhỏ H đâm chiêu nghĩ ngợi. – Nhỏ này nghĩ gì vậy ta?

Vy nghĩ gì thì mỗi tui mới biết, vậy là em nó thấy tui chở Tiểu Mai hôm trước, nên tối hôm sau cố ý để Tiểu Mai thấy tui đi chơi khuya với em nó lại, ý chừng ra dấu báo cho Tiểu Mai biết là bọn này đang tiến triển tốt đẹp. Nghĩ đến đây, tui vừa phục em nó suy xa tính kĩ, vừa thương em nó vì lỗi tui tặng hoa tối qua, vừa có...chút giận giận mà vì sao thì tui cũng ko biết được.

- Thôi thì mai 20-11, cả lớp đi thăm thầy cô, N xem tranh thủ tìm cơ hội mà xin lỗi Vy đi, chứ để lâu nhỏ giận thì mệt lắm. – H bảo tui.

- Lúc Vy giận thì sao? – K mập hỏi.

- Hồi lớp 9 có thằng tán mãi mà Vy ko chịu, bực mình vì thằng này đến tận nhà làm phiền, nhỏ Vy hôm sau mắng nó xối xả trước lớp, từ đó về sau ko thấy tên này hó hé gì luôn, tui cũng 1 phen hết hồn – Nhỏ H tiết lộ

- Thôi chiều rồi, châu này N trả, cảm ơn 2 người nhiều! – Tui đứng dậy tính tiền.

- Ở này..sao thế, ko đi với bọn này nữa à? – Thằng K ngơ ngác

- Tao về trước, buồn ngủ, 2 người đi vui vẻ! - Tui cười gượng gạo rồi về.

- Ê nhớ sáng mai đi 20-11 đấy! – K mập gọi với theo.

Tui về mà lòng nặng trĩu, hôm nay nhiều việc xảy ra quá, tui đi từ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, thì ra Tiểu Mai vẫn có ý với tui, từ chuyện đợi về đến vụ nhắc bài, đến cả hôm qua lúc tui tặng hoa thái độ em ấy muốn nói gì đó mà ko nói, giờ thì tui mới hiểu nàng định nói gì. Còn Vy thì nặng lòng với tui quá, mà tui thì thật vô tâm, ko để ý tâm lý con gái, kết quả là giờ bị em nó giận cũng đáng đời. Về nhà tui chả buồn ăn cơm, nằm vật vạ ra giường, nghĩ ngợi vẩn vơ rồi ngủ luôn lúc nào không hay.

Chương 29

Sáng chủ nhật 20-11, tôi lồm cồm bò dậy khỏi giường, ghé mắt sang thì thấy ông anh đã tếch đi với lớp từ lúc nào, tôi thất thểu lê thân vào phòng tắm.

- Mà làm sao mà mặt buồn xo thế con? – Mẹ tôi hỏi.
- Dạ đâu có! – Tôi chối.
- Thế tí có đi với lớp ko?
- Dạ có, ăn xong con qua nhà thằng K, chắc trưa ko về nhà!
- Ừm, tối nhớ về ăn cơm! – Mẹ tôi dặn rồi lên trên nhà.

Tôi ngồi thẩn thờ, cầm chai nước nốc ừng ực, từ lúc về nhà tối qua đến giờ chẳng uống lấy 1 giọt, giờ khát khô cả cổ. Bật tivi lên xem, định ngồi chút rồi qua nhà K mập, chứ lớp tôi là chúa giờ dây thun, hẹn 8h thì dễ chừng phải 9h mới đông đủ, mà thật sự thì hôm nay tôi cũng chẳng buồn đi, em Vy giận rồi thì đi có gì vui nữa.

- “Reeng...reeng...” , điện thoại reo trên nhà, bực mình, đang ngồi cho tỉnh táo chút thì ai gọi ko biết, có khi thằng mập hối thúc tôi lên đứng giờ.

- Alo! – Tôi uể oải nhắc máy.
- N hử? Vy nè, giờ qua chở Vy liền nha, xuống nhà K rồi còn đi với lớp – Giọng em Vy rõ là tươi tỉnh, chả có chút giận hờn gì sất.
- Ờ...ừ, giờ N qua! – Tôi ngạc nhiên ko để đâu cho hết, sao mà mới hôm qua còn giận thì sáng nay đã bình thường lại rồi, cứ tưởng xong vụ này cách mặt nhau luôn chứ.

Quần jean áo pull, khoác thêm cái sơ mi ngoài, dầu ăn..à nhầm dầu thơm đầy đủ, tóc tai chỉnh tề, rồi vác con xe đạp ra, tôi phóng như bay đến nhà Vy, trong bụng 3 phần lo mà 7 phần mừng, chắc em nó hiểu và tha lỗi cho mệnh rồi.

Thiên hạ bảo con gái là sinh vật khó hiểu nhất thế gian, tôi thấy chẳng sai tí ti ông cụ nào. Đến trước nhà em nó, đợi gần 30 phút rã cả chân thì em ấy mới bước ra, vẫn xinh như mọi ngày, hôm nay lại còn cả kẹp mái và son môi, xem như cũng không uống công đợi.

Nhưng ác nỗi, khuôn mặt em Vy vẫn chằm chằm, tia nhìn đầy sát khí, vẻ như chả thèm biết tên thằng tài xế này là gì, bước tới rồi ngồi sau xe thôi.

- Hi, chào Vy...- Tôi đâm chột dạ, chẳng biết nói gì.
- Ờ, qua nhà K đi – Em nó đáp mà giọng lạnh lùng vô kể.

Suốt đoạn đường từ nhà em đến nhà K mập, 2 đứa tôi chẳng ai nói tiếng nào, không khí y như đang họp chi bộ, tôi thì ko dám nói đã đành, em nó cũng chẳng thèm mở lời bắt chuyện, tôi tự biết để xảy ra tình thế vậy là lỗi của tôi, nên cũng ko dám manh động. Thế khi này là ai nói

trong điện thoại? Rõ ràng là giọng em nó mà, sao giờ thành 1 con người khác nữa rồi? Tôi hoang mang với cả đồng câu hỏi trong đầu, ko hiểu em nó rốt cuộc là đang có ý gì đây.

Đến nhà K mập thì mới leo tèo vài móng, biết mà, học sinh lúc nào cũng tác phong nông nghiệp, toàn chơi giờ dây thun, may mà K mập nó trừ hao ra 1 giờ, ko thì chắc đợi tới trưa, nản các bạn thật.

- Ô kìa, 2 bạn ấy đã đến! – Thành T cà khịa, Tiểu Mai...đang ngồi sau xe nó, cái thằng, thích gây sự chú ý.

- Hi, vẫn chưa đủ hử? – Vy xuống xe, hỏi K mập.

- Ủ, dây thun quá – Nó nói mà nhìn sang tôi cười toác miệng, ý bảo tôi sao hay thế, mới đó mà đã làm lạnh rồi.

- Uầy....- Tôi nhăn mặt lắc đầu, ý bảo vẫn chưa ổn tẹo nào, làm nó tròn mắt chẳng hiểu.

Tiểu Mai có nhìn tôi, nàng cười thật tươi, nhưng lần này tôi chỉ dám khẽ gật đầu chào lại, chứ ko cười cầu tài như mọi lần nữa, cho vàng cũng ko dám, án tử em Vy còn treo trên đầu tôi mà, em nó đang kể bên, cười tình với Tiểu Mai thì chắc tôi cũng giống số phận của thằng nhãi hôm qua nhỏ H kể quá. Nhưng lần này thì em Vy chẳng thém để ý tôi làm gì, em nó vẫn cười nói bình thường với mấy đứa khác, mỗi khi tôi chen vào câu gì thì em ấy làm như ko có tôi nói, chuyển chủ đề khác ngay.

9h15 cả lớp mới đông đủ, lạy hồn mấy đứa này, thời đại công nghiệp mà còn tác phong nông nghiệp, đến gọi là bực. Kế hoạch là sẽ đi thăm cô Hiền chủ nhiệm trước, sau đó đến các thầy cô bộ môn, rồi đi chơi 1 bữa đông đủ cho đã.

Đời học sinh, ngoài mấy ngày Tết ra thì ngày 20-11 là được chào đón nồng nhiệt nhất, lí do chính vẫn là đi thăm thầy cô giáo, nhưng cái lí do tập trung ăn chơi thả giàn thì cũng quan trọng ko kém. Đường phố hôm nay đâu đâu cũng thấy nhiều tốp học sinh đi với nhau, hoa và quà trong giỏ xe, cười nói vui vẻ. Không biết có phải do tôi tưởng tượng hay ko mà hầu như ngày 20-11 nào trời cũng đều rất đẹp và mát, ko nắng gắt cũng ko có mưa, tha hồ mà long nhong ngoài đường.

Lớp tôi đến nhà cô Hiền đã 9h45,nên đã thấy có học sinh lớp khác trong nhà cô, đẹp mặt chưa, lớp người ta đi thăm cô giáo bộ môn còn sớm hơn lớp này đi thăm cô chủ nhiệm. Cô Hiền ngồi giữa, con gái lớp tôi ngồi vây quanh, bọn tôi thì đứng, chứ chen hết vào thì chỗ đâu mà ngồi. Hỏi thăm vụ văn nghệ rồi chuyện học hành trên lớp một hồi thì cái gì đến nó cũng đến, các bạn lại bắt đầu điệp khúc muôn thuở:

- Cô ơi, mai đừng dò bài nha cô – Mấy nhỏ nữ bắt đầu mè nheo.

- Nha cô, tối về chắc ngủ luôn, học hông nổi, hic!

- Ủ, thế mai cô ko dò bài vậy! – Cô Hiền bảo

- Ya...ăn chơi thả giàn rồi – Nhỏ Y khoái chí.

- Mà Trúc Mai sẽ kiểm tra bài, ai ko thuộc ghi vào sổ cho cô – Cô Hiền cười cười tiếp lời.

- Ủ...đùng mà cô...tiễn phật tiễn tới Tây Thiên cô ơi!
- Vậy lo năn nỉ bạn Mai đi kia, năn nỉ cô làm gì!
- Hi, em ko có mà cô – Tiểu Mai cười ngượng nói băng quơ.
- Mà em có học anh ngữ ở đâu à Mai? Cô nghe em nói giọng chuẩn, ko phải như các học sinh phổ thông bình thường – Cô thắc mắc.
- Dạ, gia đình em hay đi du lịch nước ngoài nên em có tập nói lồm bồm theo – Em ấy khiêm tốn.
- Phải rồi, bạn Mai dễ thương học giỏi, lại múa đẹp ai chẳng thích ha, hì hì! – Em Vy hấp háy mắt nhìn Tiểu Mai.
- Hi, nhưng mình còn kém khoản giao tiếp lắm, đâu được như bạn Vy, với ai cũng làm quen bắt chuyện dễ dàng! – Nàng cũng nhìn Vy cười lạnh.
- Thôi đi 2 chị, tui nổi da gà hết rồi. – Nhỏ P vờ rùn vai cà khịa.

Cô Hiền và bọn lớp tôi cứ tưởng rằng 2 nàng đang nói chuyện giỡn chơi, xã giao kiểu ông tung bà hứng cho vui nhà vui cửa, chỉ có tôi là ko biết sao tự nhiên cảm thấy lạnh gáy, y như nước với lửa vừa gặp nhau, sắp xảy ra chiến tranh lạnh rồi tiến tới chạy đua vũ trang đến nơi luôn vậy.

Chương 30

Đi thăm một lượt hết nhà các thầy cô thì đã 3h30 chiều, lúc này đứa nào cũng thấm mệt vì cả ngày chạy ngoài đường, nên ý kiến ra biển chơi xong rồi về ăn lẩu được nhiều người đồng tình nhất. Vậy là gần 35 đứa lục tục kéo nhau ra biển, y như là đi càn đi quét chứ chẳng phải đi thăm thú cảnh quan nữa.

Biển đông nghẹt, người tắm thì ít mà học sinh thì nhiều, hoá ra ko phải mỗi mình lớp tôi đổ bộ ra biển mà là tư tưởng lớn gặp nhau, phải gọi là đông dàn trời. Đến đây thì bọn tôi bắt đầu chia tốp ra, nhóm thì chạy luôn xuống nước mà nghịch, nhóm thì lập phe chơi keo hay u gì đó, một vài đứa ngồi trên bờ hóng gió, K mập với nhỏ H thì đã tếch đi đâu mất. Tiểu Mai vẫn ngồi phía trên đồi, khác là lần này nàng ko ngồi 1 mình, mà là thằng T đang liến thoắng kể bên, và thằng C thì lấp ló phía sau như chực xô thằng này lăn cù xuống biển chơi. Nghịch nước thì ướt, chạy giỡn thì đổ mồ hôi, mà hóng gió thì mỗi chỗ trên đồi đã có Tiểu Mai rồi, tôi nghĩ ko nên lên đó ngồi, thế là bệt luôn xuống bờ cát.

Thằng D chạy lại:

- Sao ngồi 1 mình vậy ku? Ra đá cầu, tao mới mua nè!
- Gió máy thế này mà đá gì nổi! – Tôi lắc đầu.
- Kệ, ngồi không làm gì! – Nói rồi nó chạy về phía bọn thằng L với mấy đứa tốp 3 đang đợi.

Tôi vừa định đứng dậy nhập hội cầu mây với tụi nó thì em Vy từ đâu bước lại.

- Tản bộ với Vy đi N! – Em nó rủ, mặt vẫn lạnh tanh.
- Ừ, thì đi...! - Tôi đáp, vẻ hối lỗi pha lẫn bức dọc vì bị làm lơ cả ngày nay.

Bọn tôi tháo dép xách tay, đi về hướng sân golf Novotel, ở đó có cả thảm cỏ xanh muốt trải dài đến tận mũi đá xa tít ngoài kia. Gió biển thổi mát rượi, càng đi xa về hướng này thì biển càng vắng dần, tiếng đùa giỡn í ới đằng xa giờ chỉ nghe vọng lại. Em Vy mắt nhìn xa xăm, vẫn lặng im đi cạnh tôi, thỉnh thoảng khẽ vuốt tóc và cười mỉm. Đi được một lúc thì tôi hết đợt nổi nữa, cất tiếng trước:

- Sao hôm nay ko nói với N gì hết vậy? – Lần này tôi đã nói rõ ràng rành mạch, hình như bị bơ cả ngày nay nên giờ tôi chẳng thấy e ngại gì nữa, hùng hổ nữa là khác.
- Biết rồi còn hỏi! – Vy đáp gọn lỏn.
- Ừ thì biết, được chưa? – Tôi bạo gan.
- Thế biết gì, nói Vy nghe! – Em nó dừng bước, quay lại nhìn thẳng vào tôi.
- Thì...chuyện N tặng hoa cho 2 người lúc diễn. – Tôi hơi chột dạ.
- 2 người là 2 người nào?

- Thì là Vy với...Mai – Tôi gái đầu.
 - Ồ, tặng hoa cho bạn diễn văn nghệ thì đầu có gì sai – Em ấy đáp.
 - Nhưng...N lại tặng hoa giống nhau..!
 - Vy là gì với N? – Mắt em nó nhìn xoáy vào tôi.
 - Thì...bạn gái!
 - Vậy Mai là gì với N? – Lại hỏi tiếp
 - Là...bạn bình thường! – Tôi khó khăn trả lời.
 - Vậy sao N còn mua cùng 1 loại hoa tặng cả 2 người chứ? – Giọng Vy chuyển sang trách cứ.
 - Ừ..thì,..lí ra N ko nên mua hoa hồng phớt nhưng.. – Tôi bắt đầu nói tào lao.
 - Thế ra tặng hoa hồng phớt cho tôi là sai à? – Tiếp tục bắt bẻ.
 - Ko, ý N ko phải vậy...tức là... - Tôi đổ mồ hôi hột dù gió đang mát lạnh.
 - Lần trước Vy nói N còn vi phạm thì chết với tôi, thế bây giờ ...chết cho tôi xem đi – Mắt em nó đã đỏ hoe, hay là tôi tự thấy vậy ko biết nữa.
 - Ờ...lúc đó...làm gì đến nỗi phải ... - Tôi quíu lên.
 - Không được chứ gì, vậy thôi!
- Dứt lời em nó bước đi ngang qua vai tôi, còn tôi thì đứng chết trân tại chỗ, người cứ dờ ra chả biết làm gì sất.
- “Chụt “, từ đằng sau, Vy nhẹ nhón chân và hôn lên má tôi, rồi em cười khúc khích, tôi mặt đỏ như gấc chín, run run vì quá bất ngờ.
 - Hi, chết rồi nhé, chết...đứng luôn kia! – Em nó vẫn cười, mắt ánh lên vẻ tinh nghịch.
 - Ờ...vậy là sao...? – Tôi đang ngu.
 - Là tha rồi đó, hi hi, nãy giờ chỉ đùa chọc N thôi, chứ hôm qua nhỏ H tới nhà Vy kể hết oy, hết giận từ hôm qua rồi kia!
 - Ờo...vậy mà sáng giờ làm tưởng...hết hồn..! – Tôi thở phào.
 - Tưởng gì ế?
 - Thì tưởng....ko nhìn mặt nữa chứ sao!
 - Bậy nào, em đâu dám bỏ chàng cô đơn chứ, hi hi – Em ôm tay tôi, nghiêng mái đầu cười lả lướt.

Chúng tôi dạo bộ dọc theo bờ biển, một tay xách dép, tay còn lại nắm tay nhau, lúc này thì nhìn em Vy dễ thương thật, nụ cười toả nắng, thỉnh thoảng khẽ vuốt đôi làn tóc mai, chợt em nó chạy lại chỗ bờ cát gần bãi cỏ:

- Rùa con kìa N! – Mắt em hấp háy.
- Ko phải đâu, là baba đấy! – Gì chứ kiến thức phổ thông thì tôi nhiều vô kể.
- Ô ời, nhìn yêu thế!

Ngồi chơi thêm chút nữa thì bọn tôi đi ngược lại, về chỗ lớp đang tập trung, chứ lỡ đi xa quá bị bỏ lại mất thì khổ. Mới được nửa đường thì đã thấy Tiểu Mai và thằng T đi hướng ngược lại, thằng T tay kia cũng cầm dép, tay còn lại cầm....chai nước, Tiểu Mai chỉ đi cạnh bên.

- Ghê nha, nắm tay rồi nha! – Thằng T chọc.
- Sao đây? Ghen tị à? – Tôi phản pháo.
- Hé hé, tao ko dám! – Nó cười đều cẳng kinh dị.

Dĩ nhiên, Tiểu Mai đang thấy tôi với Vy, tay trong tay đi dạo, và nàng ko tỏ thái độ gì cả, đi trước mặc cho thằng T quày quả chạy sau. Nhưng tôi của ngày đó đâu hay biết Tiểu Mai nhà tôi đang buồn lắm, lúc này tôi chỉ đang cực kỳ vui sướng mà thôi.

Đi đến gần chỗ lớp tập trung, Vy mới rời tay tôi và đi trước, cũng phải, để cả lớp thấy thì ngưng chết, tôi vừa định bước theo sau thì chợt nghe:

- Vừa nãy cũng không hẳn là giỡn đâu! – Giọng em Vy ở phía trước khẽ thoáng trong làn gió biển mát lạnh của buổi hoàng hôn.

Chương 31

Đúng là khi có tình yêu trợ giúp thì việc gì làm cũng xong xuôi ngon lành, cả tuần nay cái mặt tôi cứ tươi hơn hớn, tinh thần phấn khởi, học hành tấn tới. Mấy cái cân bằng phương trình nhầm bằng mắt bây giờ bây giờ với tôi chỉ là chuyện vặt, nhóang 1 cái xong luôn 50 cái, toán học với vật lý gì cũng như muối chích, sáng thì nằm ngủ nướng chiều học tối đi chơi với em Vy, khuya về xem lật sách xem vài trang vậy mà điểm toán với lý vẫn cao đều đều. Còn môn Văn thì khỏi nói, tôi giỏi bẩm sinh, giờ dù có sức mạnh tình yêu trợ giúp cũng chẳng giỏi hơn được, hê hê!

Nhưng mà tôi chỉ ngại môn Anh văn, học thuộc lòng thì được chứ mấy cái ngữ pháp thì tôi chịu, học hành lờ mờ, lèo tèo vài con 7-8 là đã mừng lắm rồi. Cơ mà nhân vô thập toàn, dở môn này thì cũng chẳng sao, sau này vào đại học rồi đi học thêm cũng chưa muộn. Thế nên giờ tự học trên lớp, tôi toàn tềch sang nhóm Văn của em Vy phụ trách ngồi dõm em ấy mà thôi. Trong lớp thì tôi làm cán sự Toán, em Vy cán sự Văn, Tiểu Mai chịu trách nhiệm Anh ngữ, thằng T thì các bác cũng biết, nó làm cán sự Hoá, thằng L phụ trách Vật Lý. Giờ tự học mỗi cán sự sẽ ra bài tập rồi giảng giải cho mấy đứa khác, đứa nào cảm thấy yếu môn nào thì đến khu nhóm của cán sự đó mà học thêm. Tôi thì toàn ra 1 đống bài toán dài loằng ngoằng cho bọn kia tự giải, ko được thì giở sách đọc đáp án, rồi thì qua bên nhóm Văn ngồi, vì...tôi tự phịa là tôi dở Văn lắm, hê hê. Nhóm Anh ngữ của Tiểu Mai là đồng người nhất, phần vì môn này tuy ko khó nhưng phát âm với ngữ pháp cũng hơi khó nuốt, phần vì Tiểu Mai dịu dàng, ai ko hiểu gì nàng cũng chịu khó từ tốn giải thích đến lúc hiểu mới thôi. Nên sau giờ tự học mỗi Tiểu Mai là tôi thấy em ấy mệt nhất, cũng thấy...tội tội, nhưng có ăn gan hùm mật gấu tôi cũng ko dám hỏi han hay là qua nhóm nàng học, thôi thì cứ cố lên, em nhé, chúng ta ai cũng có trách nhiệm cả!

Thứ 7 tuần này, hai tiết chủ nhiệm sẽ dành cho cuộc thi “Hái hoa học tập”, đại khái là thường niên, nhà trường sẽ tổ chức cuộc thi giữa các lớp cùng khối với nhau, mỗi lớp chia làm 4 nhóm, 3 nhóm kia thì mỗi nhóm sẽ đi sang một lớp khác, nhóm còn lại thì ở tại lớp làm sân nhà, như vậy tại mỗi phòng sẽ có 4 lớp thi với nhau, nội dung là các câu hỏi về tất cả các môn học, các câu hỏi sẽ được rút thăm ngẫu nhiên. Đây cũng có thể coi là một cuộc thi khá quan trọng, vì đem chuông đi đánh xứ người, đã đánh là phải thắng, sân nhà thì càng phải thắng nữa. Lớp tôi lại là lớp chọn, A1 đầu tàu của khối nên càng phải đứng đầu, nhưng học sinh bên A2 – A3 và A4 thì nghe đâu cũng giỏi ko kém, nên lỡ mà thua thì nhục lắm.

Cô Hiền phân nhóm thì cứ mỗi tổ là một nhóm, nhưng mỗi nhóm sẽ có 2 cán sự bộ môn trong đội, nhóm nào ít cán sự hơn thì sẽ ở tại lớp. Nhóm 1 sẽ có cán sự Hoá và Sinh, nhóm 2 là Văn và Lý, ko biết là may mắn hay xui xẻo nhóm 3 lại là Toán và Anh ngữ, nhóm còn lại ở tại lớp, tập trung nhiều hơn các học sinh giỏi đều các môn. Nghe xong danh sách phân nhóm, em Vy quay ngay xuống chỗ tôi, lia tia nhìn sắc bén, ý chừng bảo:

- Đấy, anh mà lém phéng thì liệu hồn!
- Hi...- Tôi lắc đầu cười khổ, ra chiều ụy kị.
- Vậy thôi, các nhóm đến phòng ghi trong danh sách đi – Cô Hiền bảo.
- Làm ăn cho ngon lành nha mậy – K mập bảo tôi.

- Ờ, nhóm nào thua trực nhật cả tháng – Tôi cười đều thằng T.
- Hè, chưa biết ra sao đâu ku – Thằng T tự tin.
- Đi nhé! – Tôi cười cười với em Vy.
- Ờ, trông cái mặt vui quá hén – Em nó nheo mắt.
- Đâu có, đang rầu nè – Tôi giả bộ thảm não.
- Hi, đi đi ông – Em đẩy lưng tôi.

3 nhóm lục tục đi đến các phòng đã quy định, đến nơi thì đã thấy 3 lớp kia yên vị, nhìn bọn tôi chằm chặp, bọn A2 mặt ngầu kinh, chắc là tinh thần quyết tâm cao độ đây.

- Ngồi sao giờ? – Tôi hỏi.
- 2 cán sự ngồi chung cho dễ thảo luận! – Nhỏ Y lên tiếng.
- Ờ, vậy...cũng được!

Vậy là tôi ngồi đầu bàn, Tiểu Mai kế bên, còn lại cứ tự chen vô.

- Hi, N đem theo cả vở viết à? – Tiểu Mai bắt chuyện.
- Ủa, để tính toán chứ! – Tôi đáp.
- Uhm, cố lên ha! – Nàng cười tươi rói, tôi nghe tim đập thình thịch.
- Ủ...hi vọng là rút thăm trúng câu về Toán. – Tôi gãi mũi
- Hi, mấy câu khác mình nhắc cho! – Em ấy cười tình.
- À...ừ... - Tôi ngập ngừng.

Phía bên kia, bọn con trai lớp khác xì xào bàn tán, nghe loáng thoáng như:

- Thằng ôn này bắt cá hai tay!
- Bậy bạ, một tay nó bắt hai con cá!
- Để tao méc em Vy – Thằng ranh nào chốt câu này hiểm quá.

Nghe đến đây, tôi bất giác nhích người lùi ra phía đầu bàn, và Tiểu Mai thì tròn mắt ngạc nhiên kế bên, chắc em ấy tưởng tôi đang sốt ruột, muốn trở tài ngay đây:

- Bình tĩnh N, chưa bắt đầu thi mà!
- Vậy à...lâu nhỉ! – Tôi đáp cho qua chuyện.

Thằng D ngồi phía sau, mặt cắt ko còn hột máu, miệng lẩm bẩm:

- Cầu trời đừng trúng câu toán, câu lí, câu anh văn!
- Toán dễ ẹc, tao bày mày cả buổi hôm trước rồi còn gì! – Tôi quắc mắt nạt.

- Mà bày cái con khỉ, toàn giao bài xong chạy đầu mất, học với mày tao học với cái đầu gối còn hơn! – Nó phản pháo.

- Ờ...cái thằng.. – Tôi cứng họng, nó nói đúng quá mà.

- Ko sao đâu D, trả lời sai thì được trợ giúp mà, có gì Mai nhắc cho! – Tiểu Mai góp ý.

- Vậy mới phải chứ - Thằng D liếc xéo tôi – Hi, vậy nhờ Mai cả nha! – Như con nít, nó vừa nạt tôi xong đã quay sang Tiểu Mai cười tít mắt.

Chậc, cái thằng, chỉ là thi thôi mà, ngồi dưới mà còn run vậy, tí lên trên làm ăn thế quái nào được. Cơ mà nó nói cũng đúng, nhờ nhóm tôi mà thua thì nhục ko biết để đâu cho hết với mấy lớp khác, có khi phải trực nhật cả tháng ấy chứ. Nghĩ đến đây, tôi toát mồ hôi, bắt chước thằng D khẽ lẩm bẩm theo:

- Cầu trời đừng dính câu lịch sử với địa lý!

Chương 32

Mỗi lớp sẽ cử đại diện lên rút thăm câu hỏi, người rút sẽ kiểm luôn phần trả lời, đúng thì được cộng 10 điểm, sai thì lớp của người đó trợ giúp, đúng cộng 8 điểm, nếu lớp của người rút thăm trả lời vẫn sai thì theo thứ tự số lớp mà lớp kế bên sẽ trả lời, đúng được cộng 6 điểm, cứ thế giảm đi mỗi lần 2 điểm nếu trả lời sau. Ok, luật lệ đã được chủ nhà phổ biến và các đội khách thông qua, cuộc thi bắt đầu, 10A1 sẽ mở màn.

Như dự định, tôi sẽ rút thăm đầu tiên, dù gì tôi cũng là cán sự toán, vào cuộc thuận lợi sẽ lấy tinh thần cho nhóm, với cả cũng thị uy cho các lớp khác. Tôi hiên ngang bước tới bàn rút thăm, cho tay vô, nghĩ thăm:

- Tránh lịch sử, né địa lý!

Hên, quả là bàn tay vàng, tôi rút ngay thăm Hoá học, chẳng phải sở trường nhưng cũng ko phải sở đoản. Thăm là một câu cân bằng phương trình hoá học, khá phức tạp, nhưng chẳng hề gì, tôi liếc mắt cái rồi đưa thăm cho đại diện chủ nhà viết đề lên bảng. Công thức vừa viết xong, các lớp khác đang lục tục lấy giấy viết với máy tính ra giải thì tôi điền vào thẳng luôn, cái vụ này thì phải cảm ơn anh thằng T, luyện mãi giờ đã đến lúc xuất đạo, đại công cáo thành.

- Đáp án chính xác, cộng 10 điểm cho lớp 10A1! – Lớp trưởng chủ nhà A2 tuyên bố khi lớp nó và 2 lớp kia còn hí hoáy giải.

- Cái gì nhanh vậy? - Nhỏ bên A4 ngơ ngác.

- Nó biết trước đáp án à? Hay là đúng phương trình ruột? – Thằng nào đó bên A3 đoán mò.

- Gặp thứ dữ rồi, cái phương trình khoai thế mà nó... - Đứa kế bên e ngại.

Tôi công đức viên mãn, cười tự tin đường hoàng đi về chỗ ngồi, hê hê.

- Ghê mậy, học thuộc trước à? – Thằng D chồm lên hỏi.

- Điền, biết ra trước cái nào mà học, luyện đấy! – Tôi sùng sộ.

- Luyện sao hay thế? Chỉ tao với! – Nó nài nỉ.

- Đẹp, bí mật gia truyền! – Tôi quay lên lại.

- N giỏi ghê, Mai còn đang tính hệ số thì N xong ồ! – Tiểu Mai nhìn tôi đầy ngưỡng mộ.

- Hi hi, anh thằng T dạy đó, chứ ko thì N cũng phải mò mẫm thôi! – Tôi cười trù.

- À ra thế, mai mốt tao đăng kí thầy cho học, hê hê! – Thằng D hóng hớt.

Lớp 10A2 cử lên thằng nhãi khi nãy đòi méc em Vy chuyện tôi cười nói với Tiểu Mai, nhìn bộ đi đứng là thấy ko ưa rồi.

- Cầu cho mày tạch đi, bốc trúng câu khó vô! – Tôi trù ẻo.

- Xấu tính! – Tiểu Mai kể bên nghe thấy, nàng lắc đầu cười lớn lên.

- Hi, tất cả vì A1 thôi mà! – Tôi xấu hổ tự bào chữa.

Thằng A2 rút thăm Toán, đề vừa xuất hiện trên bảng thì ở dưới đã rộn lên tiếng sột soạt giải bài, tôi mất 1 phút để có đáp số, câu này cũng tầm tạm, có chỗ hóc nếu ko tinh ý, tôi chắc hẳn thằng kia sẽ tách. Dè đâu nó đâm chiêu tí rồi viết y chang bài giải của tôi.

- Đáp số đúng rồi, 10A2 được cộng 10 điểm!

Ờo, gặp đại kinh địch môn Toán rồi, lúc nó về chỗ đi ngang qua tôi còn ráng liếc nhìn Tiểu Mai rồi cười tỉnh nữa chứ, mịa cái thằng, đợi bố đấy!

10A3 và 10A4 đều trả lời đúng 2 câu địa lý và sinh học tiếp theo, tôi thở phào vì ít nhất cũng loại ra được 1 câu địa lý. Đến lượt thứ 2 của lớp tôi, nhỏ Y xung phong lên tiếp theo, rút trúng thăm văn học, đề là nêu tiểu sử Tố Hữu, khá dễ, nhỏ Y đọc rào rào, 10A1 được 20 điểm ngon ơ.

Lượt kế tiếp, nhỏ nào đó bên A2 hốt luôn câu toán nữa, đề dễ nhưng nó lại trả lời sai, thế là trông chờ vào lớp nó trợ giúp. Thằng nhãi nhìn Tiểu Mai khi này lại trả lời đúng, chắc trình nó cũng ngang ngửa tôi quá, thầy kệ, dù gì lớp nó cũng mất 2 điểm, câu này được mỗi 8 điểm. A3 trả lời chính xác câu lịch sử, khiếp, nhỏ bên đó bê nguyên luôn cái tổ chức công xã nguyên thủy lên mà đọc oang oang, dù đề chỉ hỏi một chi tiết nhỏ nhít, 10 điểm tối đa cho cái sự hăng hái quá đáng của đại diện 10A3. Đến lượt A4, hốt trúng câu vật lý, thằng A4 tính sai ngay phép tính đầu, thế mà nó cứ làm tiếp như đúng rồi, viết ra đáp án còn làm bộ phui phui tay, nhìn về lớp nó cười hãnh diện.

- Sai, lượt trợ giúp của 10A4! – Đại diện A2 nhận xét.

Thằng kia thất vọng thấy rõ, mặt nó chảy dài ra như trái dưa leo, thất thế về chỗ ngồi dù lớp nó trợ giúp đúng đáp án. Lượt tiếp theo, thằng D hào hứng bước lên, tự tin cho tay vào hộp thăm, và tôi trông cái mặt nó ko khác gì đứa A4 vừa rồi khi nghe câu hỏi:

- Dịch ra tiếng Anh câu sau đây: Ba tuần sau tính từ hôm nay, tôi đang thu hoạch mùa vụ của tôi.! – Nhỏ A2 đọc tới đâu, thằng D với tôi mặt xám ngoét đến đấy.

Thôi xong, câu này tôi cũng bó tay, nhìn sang thì Tiểu Mai vẫn mỉm cười thản nhiên.

- Ơ...Count from today until three week...I'm going to... mình ko trả lời được. – Thằng D cúi gằm mặt lí nhí nói.

- Mời đại diện A1 trợ giúp!

- Three weeks from now, I'm harvesting my crops! – Tiểu Mai đứng dậy đáp.

- Hoàn toàn đúng, cộng 8 điểm cho 10A1!

Không hổ danh cán sự Anh, em ấy dịch ngắn gọn mà súc tích, chả bù với tôi, câu cú lủng củng mà còn thiếu từ, tôi lén lén vò tờ giấy mà tôi vừa ghi câu dịch vào, thầm cảm ơn trời vì lúc đầu tôi ko rút trúng cái thăm này, chứ ko thì giờ đây tôi chẳng khác gì thằng D, lều bều bước về mà mặt đỏ như gấc chín vì cái bọn A3 đang cười lăn lộn câu dịch của nó.

- Thôi mày, chả sao, khó vậy tao cũng chịu! – Tôi vỗ vai an ủi thằng D.
- Ờ, xui quá! – Nó rầu rĩ đáp.
- Giờ tự học tiếp theo D qua nhóm Mai nhé, mình bày thêm cho! – Tiểu Mai đề nghị.
- Ừ, nhớ rồi! – Thằng D tươi lên 1 chút.

Đến lượt tôi rầu, cứ cái đà này chắc tôi ngu Anh vẫn luôn quá, muốn nhờ Tiểu Mai kèm mà ngại em Vy ép chết tiếp thì có mấy cái mạng cũng ko đủ hoàn sinh, nghĩ đến đây tôi thiếu não chả buồn để ý thằng D vừa mới thê thảm đó giờ đã cười ha hả, vỗ tay rào rào vì bọn A3 đáp sai câu Văn học khi đại diện chốt đáp án:

- À...ùm...Ôđixê sau khi chiến thắng thần Zeus trên sông...amazôn mới về nhà ngồi viết ra bộ sử thi này, sau đó...mới chết...!!!!

Chương 33

4h45 chiều của buổi hái hoa học tập diễn ra tại phòng của 10A2, cuộc thi đã về đến giai đoạn cuối, 10A1 chỉ được 104 điểm, 10A2 chiếm 108 điểm, 10A3 được 92 điểm và 10A4 vẫn còn 1 lần rút thăm cuối, nếu trả lời đúng ngay lần đầu tiên thì với 100 điểm hiện có 10A4 sẽ chiến thắng với số điểm cao nhất là 110 điểm.

Tôi chẳng ngờ kết quả lại diễn ra theo chiều hướng bất lợi thế này, dù tôi trả lời chính xác cả 2 câu Lí và 1 câu Hoá về sau, Tiểu Mai trợ giúp đúng trọn 4 lần Anh ngữ và Sinh vật thì vẫn ko gánh hết những lần trả lời sai liên tục về sau của các thành viên trong nhóm, dẫn đến ko được 10 tuyệt đối và dần bị 10A2 dẫn điểm. Thằng D mặt mày thiếu não, nhỏ Y thì hết nói gì nổi, mấy đứa khác cũng ko khá hơn, chả buồn cổ vũ hay giải bài nữa. Tôi đã bắt đầu sốt ruột, cứ nhấp nhóm ngồi chả yên, mỗi Tiểu Mai là vẫn bình tĩnh dù em đã lộ vẻ lo âu, đôi bàn tay đan vào nhau.

Lượt rút thăm cuối, lớp tôi nếu muốn dẫn đầu thì đại diện đầu tiên của 10A4 phải trả lời sai, và trợ giúp tiếp theo cũng sai nốt, thì mới đến lớp tôi giành quyền trả lời, nhưng xác suất xảy ra chuyện vậy thì khá thấp, vì câu hỏi sẽ ko khó lắm, và trình độ các lớp thì xem xêm nhau, chưa kể nếu lớp tôi mà trả lời sai nốt thì 10A2 sẽ vươn lên đầu bảng, tôi chẳng lạ gì thằng nhãi giỏi toán và con bé giỏi đều bên đó, nãy giờ chiến trận hầu như chỉ diễn ra giữa tôi – Tiểu Mai với thằng này – nhỏ kia của 10A2.

Đại diện 10A4 lên rút thăm, là một bài toán nhỏ, tôi mừng thầm vì nhận ra vẻ lo lắng trên mặt thằng vừa rút thăm, và trong bài toán này hình như có đến 2 chỗ lừa tình, tôi ko ngồi giải liền mà đợi cơ hội, miệng lẩm rầm:

- Sai đi, câu này khó, sai đi!

- Um...lách cách...- Bên cạnh tôi, Tiểu Mai đã bắt đầu suy nghĩ và bấm máy tính giải bài, em ấy cắn môi trông đăm chiêu tợn.

Tôi tự tin sẽ giải quyết câu này trong 15 giây, nên chăm chú quan sát đội 10A4.

- Đáp án ko chính xác, mời 10A4 trợ giúp! – Nhỏ A2 vừa nói xong câu này, tôi quay ngay sang bên phía 10A4 dòm lom lom.

Y chóc, lớp nó vẫn còn đang tranh luận về đáp án, cơ hội đến rồi, tôi tức tốc đặt bút giải ngay, gì chứ Toán thì tôi tự tin lắm. Xong, đã ra đáp án, tôi nhìn sang Tiểu Mai thì nàng vẫn còn đang nghĩ, và phần trình bày vẻ như quá dài dòng.

- 10A4 không có sự trợ giúp, quyền trả lời thuộc về 10A1!

Tôi vừa định đứng lên, đọc ra đáp số thì có người giật giật tay áo tôi lại và níu xuống.

- N nè, đáp án của N hình như ko chính xác đâu, đọc của mình đi N! – Ra là Tiểu Mai, em ấy chắc suy nghĩ quá nên ko tỉnh táo nữa rồi, bảo tôi làm sai rồi chìa bài giải của em ra.

- Ko đâu, N tính kỹ rồi! – Tôi cười khẩy, rồi lại tiếp tục đứng lên, đọc đáp án – Đáp án cuối cùng của 10A1 là....!

- Đừng, N ơi, tin Mai đi..! – Nàng níu tay tôi khẽ nói, nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt đầy kiên định.

- Ờ....- Tôi chợt do dự, xưa nay tôi cực kỳ tự tin về kiến thức Toán của mình, làm gì có chuyện tôi sai chứ, hơn nữa bài giải của Tiểu Mai quá dài so với 1 câu hỏi nhỏ như vậy, tôi giải rất ngắn gọn và nhanh chóng,...nhưng ánh mắt của em ấy như cầu khẩn và ko kém phần quyết đoán.

- Lớp 10A1 có câu trả lời không? – Nhỏ A2 hỏi lần cuối.

- Đáp án ...của 10A1 là...Với $M = 4$, vectơ AC đạt trị tuyệt đối! – Tôi hồi hộp cực độ với đáp số tôi vừa đọc.

- Chính xác, cộng 6 điểm cho 10A1! –Đại diện A2 xác nhận, thoáng vẻ thất vọng.

Tôi buông người ngồi phịch xuống bàn, chả thốt được câu nào cũng chẳng cười nổi, dù nhóm tôi vỗ tay rào rào phía sau. Tiểu Mai đã đúng, tôi sai, mà lại là sai hoàn toàn, sao lại như thế được? Tôi chẳng phải xưa nay rất giỏi toán hay sao? Bài vừa rồi với tôi ko khó, tôi từng làm qua dạng này cả trăm lần rồi, sao mà.... Tôi quay sang nhìn Tiểu Mai với ánh mắt bất nhẫn, nụ cười trên môi em chợt tắt khi thấy tôi như vậy.

- Sao vậy... N? Lớp mình đúng đầu rồi mà? – Em tròn mắt ngạc nhiên.

- Ủ...thì, sao đáp án của N lại sai? – Tôi hỏi thật nhỏ, nắm tay thu lại.

- Mình xem bài giải N rồi, lúc đầu N giải đúng nhưng đề bài có ra điều kiện, N lại quên ko dùng nó, thành ra đáp án của N có đến 2 trường hợp, thật ra chỉ có 1 nghiệm không âm thôi.! – Tiểu Mai từ tốn giải thích.

- Ra vậy, may mà...! – Tôi ngượng ngập, nhục ko biết để đâu cho hết vì khi nãy còn cười em ấy ngớ ngẩn.

- Hi, N mệt rồi đó, mình về lớp thôi! – Nàng cười thật hiền.

Chung cuộc, 10A1 dẫn đầu với 110 điểm, A2 xếp nhì với 108 điểm mà tiếc hùi hụi, A4 xếp hạng 3 với 100 điểm, 10A3 vị trí cuối cùng 92 điểm. Nhờ Tiểu Mai hết sức can gián tôi mà 10A1 mới lội ngược dòng ngoạn mục vươn lên vị trí cao nhất, nhưng thằng D thì không biết điều đó, và những đứa còn lại trong nhóm cũng ko biết rằng sự thật là tôi sai, Tiểu Mai mới đúng.

- Đáng cứu thế, từ nay tao gọi mày đáng cứu thế, bá phục! – Thằng D bá vai mà cú vào đầu tôi.

- Đẹp mày đi! – Tôi sầm mặt, nạt ngay.

- Ờ cái thằng... thắng mà sao nó ko vui vậy kìa! – Nó há mồm kinh ngạc.

Về lại lớp, hoá ra chỉ có mỗi nhóm của tôi và Tiểu Mai là xếp nhất, 3 nhóm còn lại có 2 nhóm về nhì, 1 nhóm về ba, lớp 10A2 dẫn đầu trên cả 3 mặt trận còn lại, hoá ra lớp bên đó nhiều người giỏi mà trình độ lại tương đồng nhau, nên dễ dàng chiến thắng.

- Xui, A2 nó trả lời đúng từ lựa, tao bó tay! – K mập than thở.
 - Ờ, tao toàn bốc trúng Lịch sử với Công dân, đen toàn tập.! – Thăng T phân trần.
 - Hề hề, chúng mày trực 1 tháng đi, bọn tao xếp nhất đấy! – Thăng D cười đều, tranh thủ chớp ngay cả độ.
 - Ghê thế, mà toàn thằng N trả lời chứ gì, chứ mày biết gì đâu.! – K mập cà khịa.
- Tôi nghe đến đâu nóng mặt đến đó, nếu ko nhờ Tiểu Mai thì chắc tôi đã thành tội đồ rồi, hại lớp xếp thứ 3 chứ đâu sai, vậy mà giờ bọn này nó tâng mình lên tận mây, chẳng thấy vui tẹo nào.
- Haizz, chúng mày đi mà cảm ơn Mai ấy, tao chả làm được cái quái gì sất – Tôi thở dài thảm nỗi.
 - Biết rồi, đáng cứu thế, hề hề! – K mập nhái theo thằng D.
 - N giỏi hen, làm cả nhóm xếp nhất, trên cả A2 luôn! – Em Vy ngồi sau xe, cười tình khen tôi.
 - Ờ..., cả nhóm cùng trả lời mà, đâu phải mỗi mình N! – Bực, hết thằng D rồi đến em Vy, sao mà được khen tôi thấy tệ gì đâu.
 - Tại Vy nghe nhỏ Y kể nhờ bài toán cuối N giải đúng mà lớp mình đứng nhất, phục ghê, hôm nào qua nhà dạy Vy nha.!
 - Ừ, để hôm nào đã!

Rồi tôi đạp nhanh chở em Vy về, chẳng buồn chở đi dạo sau giờ tan học như mọi khi nữa, giờ tôi chỉ muốn về nhà tôi thật nhanh để dội nước làm nguội cái đầu, rồi lôi cái bài toán chết giẫm vừa nảy ra mà giải lại, mà bấm mà vằm mới thôi.

Chương 34

Sau vụ thi đua vừa rồi thì tôi bắt đầu nỗ lực phục Tiểu Mai, hoá ra em nó giỏi toàn diện các môn chứ không nghiêng về các môn tự nhiên như tôi với thằng T, hay nghiêng về các môn xã hội như em Vy. Thế nên thầy cô cũng biết ý, ít kêu em ấy lên bảng kiểm tra bài hơn, mà lựa bài nào khó hoặc cần cách giải hay hơn thì mới gọi tên nàng. Chứ ko như bọn tôi, cô dạy Sinh cứ lâu lâu hú tôi lên bắt tử, thằng T bị thầy Địa lý kêu lên thì ngắc ngư một hồi rồi tắc tị, em Vy thỉnh thoảng chạm mặt thầy Toán, cùng chung số phận với bọn tôi. Xưa nay tôi cứ tưởng ko ai vừa giỏi khối tự nhiên vừa giỏi cả khối xã hội, dè đâu bây giờ thì có rồi, chẳng qua trong lớp Tiểu Mai ít phát biểu, vẻ chừng như em ấy không muốn phô trương.

Và tôi đã ngu Anh văn từ trước, nay lại càng ngu hơn, khốn nỗi tôi lúc này lại ko dám vác xác qua nhóm Tiểu Mai mà ngồi học, hơn nữa tôi cũng chẳng muốn ngồi chung với cái bọn mà tai thì nghe, mắt thì dè mê nhìn em ấy chứ chả biết có học được quái gì ko nữa. Giờ Anh cô Hiền, tôi ngồi lim dim, từ vựng ngữ pháp cứ tai nọ xọ tai kia rồi trôi tuột ra ngoài mà không đọng lại được cái gì. Có bữa cô Hiền gọi lên bảng trả bài, tôi ngáp ngáp được vài chữ rồi xụi lơ, thế là lên bảng đếm số, rầu không tả được, giờ Toán cười tí tởn khoái chí bao nhiêu thì giờ Anh ngữ thấp thỏm rầu rĩ bấy nhiêu.

- Đại ca, làm sao giỏi tiếng Anh? – Tôi lò dò tới hỏi ông anh.
- Cút, tao đang ôn bài! - Ông phui phui tay.
- Mai về đệ mua Sting dầu sữa cho! – Tôi giở chiêu cũ.
- Mịa, thì xem phim phụ đề nhiều vô, vừa học vừa giải trí, dễ nuốt! – Rồi lão lại cắm đầu vào mớ sách vở cao nhòng trước mặt.

Ờ há, chí lí, có vậy mà tôi ko nghĩ ra, học hành mà cứ gượng ép sao mà chữ nghĩa nó vào đầu được, phải tạo sự hứng thú chứ, như lúc tôi làm Toán vậy đó, vừa nghe nhạc vừa làm. Thế là thay vì đi mua sách luyện ngữ pháp và từ vựng như các bậc thầy cô chỉ dạy thì tôi dốc hết tiền bạc đi mua...DVD phim. Nay thì hành động trình thám, kinh dị cao bồi đủ các thể loại, tôi khệ nệ ôm lên phòng, đóng cửa bế quan tu luyện.

Một tuần sau, tôi xuất sơn, mắt trắng ra vì phim ảnh, nhìn đâu cũng thấy súng ống, tai lúc nào cũng đi đoàn bom đạn. Không rõ trình Anh ngữ có lên chút nào chưa, chỉ chắc chắn bây giờ kể phim nào tôi cũng nói vanh vách, diễn viên nào tôi cũng biết. Một bữa, cô Hiền lại lôi đầu tôi lên hỏi và trả lời bằng tiếng Anh:

- What will you do if you have free time? – Cô Hiền hỏi.
- Ừm....i will do a cop...using a gun and....hold your fire, ok team, on your mark, Go! – Tôi chả hiểu cô Hiền hỏi gì sất, nghĩ gì trong đầu cứ nói đại.

Cô Hiền ngạc nhiên ko kể hết, vài đứa khá Anh ngữ trong lớp thì cười rũ rượi, K mập với thằng D chẳng hiểu gì cũng ngoác miệng cười theo, em Vy gục mặt xuống bàn, vai run run, chắc em nó đang cười, Tiểu Mai che miệng nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Em vừa nói gì vậy, N? – Cô Hiền lắc đầu.
- Dạ...em nói tiếng Anh...! – Tôi linh cảm có sự chẳng lành.
- Biết, nhưng em có hiểu câu hỏi của cô ko?
- Dạ...hiểu sơ sơ...dạ..không hiểu..! – Tôi đâm quíu.
- Thế sao em trả lời? Hay...em có biết em trả lời gì ko? – Cô Hiền gặng hỏi.
- Dạ...em xem trong phim... rồi học theo..! – Tôi cúi cằm mặt thú nhận.

Một tràng cười khùng khiếp nổ ra trong lớp, cả đám phá ra cười sằng sặc, thằng T chảy cả nước mắt nước mũi, K mập ôm bụng đập bàn rần rần, em Vy khỏi góc đầu lên luôn, Tiểu Mai thì hình như bận bịu quan sát thời tiết hôm nay ghê lắm. Kết cục 1 tuần bế quan vẫn chẳng khá hơn, thậm chí là tệ hại hơn.

- Con lạy thánh, hoá ra thánh luyện anh văn như thế! – Thằng C cười toét miệng.
- Sáng tạo, tại hạ bá phục các hạ! – K mập chấp tay bá lạy.
- N ơi là N, khờ quá! – Em Vy quệt nước mắt, cười cười – Mai sáng ôm sách qua Vy kèm cho!
- Ờ....! – Xong, ông anh chơi tôi vố này đau quá, tiền mất mà tật mang, quả này thì theo đến hết đời cấp 3 của tôi mất, còn dám vênh mặt lên với ai nữa, tôi lắc đầu cười khổ.

Sáng hôm sau, tôi lọ mọ ôm tập vở qua nhà em Vy, hỏi hớp chẳng biết em nó dạy dỗ mình ra sao đây, hay là lại kéo vô tivi ngồi luyện phim nữa ko biết.

- Vào nhà đi con, ngồi đợi nó chút! – Mẹ em Vy gọi tôi ngồi.
- Dạ, cảm ơn bác! – Tôi cúi chào lễ phép, biết đâu lại là nhạc mẫu tương lai thì sao.

Em Vy từ sau nhà khệ nệ lôi mớ sách Anh ngữ rồi từ điển ra, tôi vừa nhìn đã muốn mửa, học hành gì nổi, cuốn nào cuốn nấy dày cộm, chữ thì chi chít chẳng rõ ràng như mấy cuốn truyện chương tôi hay đọc.

- Giờ học ngữ pháp trước, còn từ vựng ko biết tới đâu thì xem tới đó, ha? – Em Vy nháy mắt.
- Ừ, sao cũng được! – Tôi nghe tới ngữ pháp đã ngán ngẩm.
- Vậy giờ N viết ra công thức các Thì đã học đi!
- Ừh, thì viết! – Tôi ngẫm nghĩ một hồi rồi đặt bút.
- Sao có mỗi cái Thì hiện tại đơn thế? – Vy thắc mắc.
- Thì...biết mỗi cái này.... – Tôi lúng búng đáp.
- Ông ơi, từ mai qua đây luyện ngữ pháp nhé, ko đi chơi long nhong nữa! – Em nó vố vố trán chốt lệnh, tôi nghe mà tái cả mặt mày.

Mấy ngày tiếp theo y như địa ngục trần gian, sáng học nhà em Vy, chiều học trường, tối học

nhà, chẳng còn thời gian mà chat chit hay game gì nữa, tôi xuống sắc, trông tiêu tụy thấy rõ, sụt gần... 1 kg vì suốt ngày toàn học với học. Cơ mà vậy cũng có lợi, lên nhà em Vy suốt, dần dà mẹ em ấy cũng quý tôi, cứ đem trà với bánh ngọt lên cho bọn tôi lúc giải lao mãi, rồi ngồi nói chuyện vui vẻ. Đặc biệt em Vy có người chị thứ 3, nhìn xinh xắn mà tính tình vui vẻ, hôm đầu chưa biết, lúc thấy chị đang quét nhà, tôi khều khều em nó hỏi:

- Vy, sao nhà muốn người làm đẹp quá vậy? – Tại tôi thấy chị rất siêng, lúc nào cũng làm không ngơi tay.

- Ờ, chị Vy đấy, người làm gì ông hai.! – Em nó cười khúc khích.

- À...ừ, thế à! – Tôi thăm rửa cái mồm mắm muối, chị ấy mà nghe được có khi sẵn cán chổi nhét vô miệng tôi luôn quá.

Bế quan 2 tuần ở nhà em Vy, tôi cũng gặt hái một số thành công nhất định, trình Anh ngữ giờ đã khá lên chút ít, tuy ko là bao nhiêu vì tôi cũng ko chú tâm học mấy nhưng cũng đủ để qua giờ kiểm tra nói của cô Hiền, ko lên sổ đầu bài ngồi tự kỷ nữa

- Xét thấy thời gian qua N đã có những tiến bộ nhất định nên hôm nay tháo bỏ cấm vận, cho phép đi chơi lại, hi hi! – Em Vy cười cười nói.

- Hề hề, phải vậy chứ! – Tôi nhẹ nhõm thở phào, cuối cùng cũng thoát khỏi những tháng ngày tù đày trong mớ ngôn ngữ ngoại bang.

- Vậy giờ đi đâu nè? – Em Vy lên yên sau xe tôi, vịn tay áo hỏi.

- Đi ăn rồi vô nhà sách chơi, sau đó đi dạo, tối về lại đi ăn! – Tôi phác thảo kế hoạch.

- Duyệt, on your mark, go! – Em nó nhại lại câu nói để đời của tôi.

Tôi lắc đầu cười khổ, co chân đạp xe, thăm nghĩ cầu cho hôm nào thầy Toán gọi em nó lên, quay cho 1 trận thì sau đó thể nào cũng tìm đến tôi nhờ vả, cơ hội phục thù rồi sẽ đến, rồi ngày nào tôi cũng tọng vô đầu em nó các bài toán siêu cấp, hề hề! Nghĩ bụng tôi cười khoái chí, tit mất đạp xa, suýt nữa thì nhào đầu vô chiếc ba gác đang chạy ngược lại, làm em Vy được 1 phen thử tim, tôi thì lãnh cái véo đàng hông đau ứa nước mắt.

Chương 35

Chủ nhật tuần này, em Vy bí thư lớp tôi đã thống nhất với bí thư 11A1 sẽ tổ chức 1 trận bóng giao hữu giữa 2 lớp 10A1 và 11A1, phần thưởng là 200k cho đội thắng trích từ tiền quỹ của hai lớp. Nhắc tới đá banh thì cũng gần nửa năm nay tôi không đụng vô, nên chắc cũng có sa sút đi chút đỉnh phong độ, rồi nhớ lại 2 lần sút vào nhà Tiểu Mai đến giờ vẫn còn hải hùng. Lần này là đá thật, danh dự con trai hai lớp sẽ được đem lên đặt vào quả bóng, nên chẳng ai bảo ai, bọn tôi mặt mày đầm chiêuyton, cũng phải....200k thì một bữa mực nướng với ốc xào no nê chứ chẳng chơi, hề hề.

- Giờ sao các chú? – K mập mở đầu hội nghị.
- Thì lập team đá chứ sao! – Tôi đáp.
- Vấn đề là lập thế nào? Ai đá?! – Nó nhăn mũi.
- Tao, mày, thằng T, D, C, L, lượm thêm 2 thằng nữa là đủ team 8.! – Tôi đáp.
- Đá banh đội 11 người mà, sao mày tuyển có 8 đứa thế? – Thằng D thắc mắc.
- Vy bảo 11A1 chỉ có 10 nam, mà hết 2 lão phế ko biết đá banh, nên lớp mình cũng chọn ra 8 người thôi, có hơn thì ngồi dự bị! – Tôi gục gặc giải thích.
- Mà...tao cũng đá à? Chạy gì nổi mậy! – K mập thè lưỡi.
- Chạy cho teo mỡ, tướng mày trấn giữ khung thành ai cũng ngán! – Thằng T cà khịa.
- Thế tí nữa bảo thủ quỹ chi tiền ra mua 1 trái banh, rồi chiều chiều học xong kéo băng kiếm sân tập đá cho quen đội hình.! – Thằng L bảo K mập.
- Rồi sân đâu mà tập? Tập với ai? – Thằng C thắc mắc.
- Cứ để tao lo! – Thằng L vỗ ngực tự tin.

Ngoài khu dân cư mới 36 hecta có nhiều khoảng đất trống đang trong thời gian quy hoạch, nên cứ chiều mát là trẻ con thanh niên trai tráng gì cũng kéo nhau ra đó lập team đá bóng, giao hữu có, ăn tiền cũng có, cứ 1 bàn thắng tính 10k, luật bất thành văn là vậy. Chiều thứ 5 mới 3h, thằng L ôm banh dẫn bọn tôi ra đó, đứng xem một hồi thì chọn được 1 sân cũng khá rộng, rồi nó ngoắc ngoắc mấy thằng về như là dân ở đó tới thủ thủ một hồi, bọn kia gật gật rồi í ới gọi nhau.

- Xong, 8 thằng mình đá với 8 thằng nó, 1 bàn thắng 10k, chúng mày xem kinh tế ra sao mà liệu hồn đá cho tốt.! – Thằng L chưa gì đã chơi đòn tâm lý.
- Cả đám gộp lại được 90k, thua 8 trái dư sức! – K mập lẩm nhẩm.
- Đẹp mày đi, chưa đá đã tính bàn lùi! – Thằng C sùng sộ.
- Giờ đội hình sao đây? – K mập liếm môi.

Phân tích sở trường sở đoản một hồi, bọn tôi thống nhất lập đội hình mèo quào như vậy, K mập giữ gôn, thằng L trung vệ kiêm luôn đội trưởng, 2 thằng tổ 3 hậu vệ trụ, thằng C và D làm tiền vệ tuyến giữa, thằng T yếu sức nhưng nó bảo dứt điểm tốt nên làm tiền đạo cắm, tôi dẫn bóng tốt nhưng ko dứt điểm được thế là đá vị trí tiền vệ tổ chức.

- Roét! – Bóng lăn, bọn tôi giao bóng trước.

Bày vẽ đội hình thì hoành tráng cho lắm, đến lúc đá thì chẳng ra cái củ khoai tây gì. Tôi với thằng T ở hàng công hóng banh như hóng gạch, thiếu điều kéo luôn thằng thủ môn bên kia ra mà bàn chuyện thời sự chính trị quốc tế. Bọn thằng L làm ăn phía dưới ko được chút nào, bóng toàn lăn bên phần sân chúng tôi, thằng C với D rút về làm hậu vệ luôn. Bọn xóm 36 vẽ banh như xỏ chỉ, nó quay 1 hồi thì bọn thư sinh sách vở tụi tôi đã mệt đừ đừ, thêm K mập thủ gôn cái vẹo gì toàn thấy banh là nó ôm cột dọc mà né lấy né để, thùng luôn một lúc 3 quả cho 10 phút đầu tiên.

- Đi mịa nó 30k, toi 15 ly nước mía rồi! – Thằng T ôm mặt tiếc nuối.

Thằng L mặt mũi đỏ gay, hết quát K mập chụp cho đàn ông đến sùng sộ 2 thằng hậu vệ tổ 3, phì phèo cả nước bọt nhìn mà hãi. Thằng C đá bóng mà cái mặt cứ cúi gầm xuống đất, đùng banh là chuyển đại ko cần biết chân cẳng bên nào nhận bóng, thằng D giữ bóng tốt, nhưng mỗi cái nó ngại va chạm, cứ thấy thằng nhãi xóm 36 hùng hục lao vào là nó sút bắn chim trời luôn.

- Giành bóng gì như trâu thế mày? – Thằng D quắc mắt.

- Hè hè, ai bảo mày nhát! – Thằng kia cười đều.

Giành giật mãi cuối cùng cũng có một pha bóng khởi sắc, K mập phát bóng cho thằng C, thằng C sút vào chân đội bạn, thằng D lao đến giữ bóng lại chuyển về cho L đội trưởng. Thằng L làm một đường chuyền dài vượt tuyến, tôi giữ bóng rồi làm quả xỏ mũi kim sở trường, hên quá cảm giác bóng vẫn còn, tôi xỏ ngọt sót chuyền sang thằng T, thằng này cong chân sút luôn. “Bốp “, thủ môn bên kia ôm mặt, bóng tiếp tục lăn vào khung thành.

- Yes, 1-3, phải vậy chứ! – Tôi vỗ vai thằng T.

- Lùi về nhanh các chú! Thằng L ra hiệu.

Bóng được phát từ sân bọn 36, vẫn là thế công dũng mãnh ào ạt, “bộp “– thằng L lao đến đẩy vai giành bóng từ trong chân đối phương làm nhãi kia té cái đoạch ôm mông la bài hãi. Thằng C chặn bóng hựt nên lại thành 1 pha nhả bóng điệu nghệ cho thằng D, bóng lại đến chân tôi. “Ok để anh “– Tôi bắt đầu dắt bóng, dáo dác quan sát vị trí thằng T đang ở đâu.

- Bỏ mịa, nó đâu rồi, éc sao bị kèm chặt thế! – Vẽ như đội 36 hecta đã nhận ra sự nguy hiểm của thằng T, kèm nó sát rạt.

Đâm lao thì phải theo lao, tôi đảo người rồi gia tăng tốc độ, qua được hậu vệ đối phương, mặt đối mặt thủ môn.

- Giờ sao? Giờ sao đây?!! – Tôi lúng túng, xưa nay dứt điểm có ra hồn quả nào đâu, mà cơ hội này lại hiếm.

Oạch, tôi té nhào đầu, thủ môn nó lao ra chụp bóng trong chân tôi luôn, lạy hồn chúng nó chơi rần quá. Bóng lại được phát lên, tôi lồm cồm bò dậy, bắt lực nhìn thằng L chạy trong vô vọng, K mập tiếp tục né banh....!

Kết trận 6-1 bọn 36 hecta thắng đậm, chúng tôi râu rĩ móc 50k ra trả.

- Mai đá nữa nha tụi mày! – Bọn nó chắc đang tưởng tụi tôi là cái máy ATM di động đây mà.

- Giảm xuống 5k 1 trái thì đá, bọn tao mới tập thôi, không thì nghỉ! – Thằng L nhanh trí đàm phán.

- Cũng được, mai nhá! Bọn kia chốt hẹn.

Ngày đầu tiên tập trung đội hình thua bể mình bể mảy, cả đám thất thểu dắt xe ra về, thằng nào thằng nấy cũng đuối, đạp xe còn ko nổi.

- Thằng K mày làm thủ môn mà thấy banh né là sao? – Thằng D nạt.

- Ko né nó tống vào thì vỡ mồm à! – K mập bất mãn.

- Lạy bố, thế thì cho mày chụp gôn làm gì! – Thằng L than vãn.

- Để mai tao mua cặp găng tay đã, bữa đầu còn nhát banh!

- Hôm nay 10k 1 trái, mai 5k chắc tụi nó già bọn mình tầm 10 quả ko gỡ lấy đủ 50k như hôm nay quá! – Tôi thở dài

- Kệ, đỡ hơn là thua 11A1, cứ luyện đi, danh dự cả đấy! – Thằng T trấn an.

Thằng T nói đúng, đá ở đây thua mất tiền cũng ko sao, mệt nhưng được nâng cao trình độ, chứ chủ nhật tới là 2 lớp đá với nhau vì danh dự, chắc chắn chị em hai lớp sẽ lục tục kéo đến cổ vũ, hôm đó mà thua thì có nước úp đầu vô bồn cầu mà giặt nước cho trôi bớt cái nhục quá!

Chương 36

Chiều hôm sau, bọn tôi ra sân thì đã thấy bọn 36 hecta đợi sẵn, chúng nó đợi thần tài đến nên mặt mũi thẳng nào thẳng nấy cười tươi rói đầy tình hữu nghị quốc tế, người ngoài ko biết nhìn vào chắc tưởng 2 đội này là anh em bằng hữu lâu ngày gặp lại nên vỗ vai nhau đầy thân ái. K mập hôm nay đeo găng, quần băng đầu gối, vũ khí giáp trụ đầy đủ, chắc nó ko định né banh nữa mà sẽ lăn xả lắm đây.

Bóng lăn, lớp tôi giao trước, thằng L chuyển cho D đang chạy lên trên, thằng T có bóng nhưng do bên kia kèm áp sát nên ko dứt điểm ngay mà thận trọng chuyển lại về sau, tổ chức tấn công lại. Tư duy tốt, cảm thấy ko ổn thì phải chuyển về kiến tạo cơ hội mới, nhưng thằng T nên luyện thêm khoản nhìn đồng đội, nó chuyển ngay chân thằng C thì chả khác nào giao trứng cho ác. Thằng C chuyển ngay cho đối phương, đội bạn dâng lên ồ ạt, lạy hồn vừa vào trận đã mất bóng.

Thằng đầu đình bên 36 hecta dẫn bóng đảo người 2 lần đã cho 2 hậu vệ tổ 3 rơi lại phía sau, nó vừa rê bóng vừa quan sát mặc cho thằng L kèm kế bên. Một cú tạt bóng sang cánh trái, đội bạn nhào người đến đánh đầu ngay, và K mập xuất thần lao ra dùng...bụng chặn bóng, không sao, thủ môn được dùng tất cả bộ phận trên cơ thể để cản banh. Bóng văng lên không, và nói về lợi thế dùng chiều cao tranh bóng thì không ai qua nổi thằng L, nó giữ bóng và chuyển sang thằng D. Tôi ngay lập tức chạy cánh trái thu hút sự chú ý của đội bạn, tạo cơ hội cho thằng D chuyển dài đến ngay thằng T đã đợi sẵn ở trên, và nó giơ chân sút luôn.

- Oạch..! – Thủ môn bên kia ngã người bắt gọn bóng, tụi tôi tiếc hùi hụi, lập tức chạy về tổ chức phòng thủ.

K mập hôm nay vũ trang đến tận răng nên ko nhát banh nữa mà lăn xả chụp bóng, đập tắt hơn 3 cơ hội ngon ăn của bọn 36hecta, phải thế chứ, tuyến dưới phòng thủ tốt thì tuyến trên mới yên tâm mà tấn công được. Bộ ba tôi, thằng T với thằng D cứ gọi là quấy rối hàng phòng thủ đội bạn, nhưng chỉ là thay nhau chạy vị trí chứ chưa thực sự ăn ý lắm trong phối hợp bóng, với cả bên kia thủ khá chắc, tôi ko tài nào dắt banh vào vùng cấm địa đối phương được.

Đội 36hecta đang có bóng, toàn bộ cầu thủ đều dồn qua phần sân lớp tôi, chỉ để mỗi thằng thủ môn ở lại hóng gió với tôi và thằng T, khiếp, định chơi lấy thịt đè người đây mà. Thằng L hết chạy sang bên này rồi lại đảo qua bên kia phụ 2 hậu vệ, chặt vật lắm cũng chỉ kéo dài thời gian vòn bóng của đội bạn. Thằng bên đội kia chuyển thẳng sang cánh phải vốn là chỗ yếu nhất của bọn tôi do thằng C phụ trách nay đã được đội bạn khai thác, một đưa nhận bóng rồi rút vào giữa khu vực cấm địa ngọt như rót mật, thấy ko ổn nên K mập quyết định song phi bay lên, xoay người ôm gọn bóng bắt chấp cái chân thằng đầu đình bên kia sút thẳng vào tấm lưng đầy thịt của nó.

- Phịch! – K mập ôm bóng rớt xuống như mít rụng.

- Sao ko mày? Bắt bóng đẹp quá! – Thằng C chạy tới.

- Mặc tao, lên nhanh! – K mập nhăn nhó rướn hết sức ném bóng lên.

Đội bạn có tài thánh cũng rút về ko kịp, tôi đón bóng ở tư thế hết sức trống trải, chạy thoải mái đến gần khung thành, thủ môn bên kia lao ra cản, tôi hết lạng trái rồi lạng phải, nó thấy tôi dẫn banh siêu thể chắc dứt điểm cũng siêu nốt nên ngần ngừ ko lao ra sợ tôi gài thế tâng bóng qua đầu. Nhưng ko, tôi làm gì dám dứt điểm để phí cơ hội mười mười như thế, tạt banh qua chân thủ môn và thằng T đã có bóng. Vâng, khung thành trống trải, đội kia thì rút về chưa kịp, thủ môn thì lại đang hàn huyền tâm sự với tôi, thằng T một mình một bóng....dắt bộ, nó đi tà tà đến trước khung thành bên kia rồi dừng bóng, quay đầu lại:

- Cho em xin một quả nhé các bác! – Thằng T giơ cao ngón tay làm chữ V, rồi gẩy nhẹ bóng vào cầu môn.

Tỉ số là 1-0 nghiêng về lớp tôi, ko uống công K mập lẫn xả, tinh thần đồng đội đã dần hiển hiện, bọn tôi đá hào hứng lên hẳn, bóng liên tục lên xuống trong sân chia đều cơ hội ăn bàn cho cả hai bên.

Tuy nhiên ưu thế về thể lực thì đội bạn nhiều hơn bọn tôi vì chúng nó đá liên tục trước giờ, còn bọn tôi càng về sau càng mệt dần, nên kết quả trận bóng hôm nay tạm chấp nhận được, 3-1 nghiêng về bọn 36hecta, bọn tôi tuy thua nhưng vẫn vui vì có khá hơn hôm trước, vả lại hôm nay chỉ thua có 10k, hể hể!

- Hôm nay mày bắt tốt đấy! – Thằng L khen K mập.

- Chứ sao, ngày đầu chưa có gắng tay nên nhát đòn thôi! – K mập hểnh mũi.

- Mà quả đầu mày bắt bóng trên không nhìn ghê phết, chơi chiêu hay thế! – Thằng D khen lấy khen để.

- Vậy là chú ko biết rồi, đó là thức thứ 4 trong Giáng long thập bát chuồng, gọi là Thần long bá vĩ đấy, hể hể, bắt bóng từ sau lưng nhé! – K mập bắt đầu chém gió.

- Ghê mậy, đem cả Kim Dung vào! – Thằng D rụt cổ.

- Thế lúc thằng C lạng lạng dắt banh rồi chuyển vào chân đội kia thì là thức thứ mấy? – Thằng T nheo mắt cà khịa.

- Thức thứ...19, gọi là Long mồm lở móng, hổ hổ! – Tôi ngồi đằng sau bơm đếu.

- Tao quê à nha! – Thằng C sầm mặt.

Những ngày sau, bọn tôi đã dần quen đội hình, lối đá khởi sắc hơn, các pha tấn công thêm phần sắc bén, hôm nay tỉ số 3-1, ngày mai rút còn 2-1, hôm sau nữa thì đã 3-3, và có hôm cao hứng lại dẫn bàn 5-3 dù sau đó để thua sát nút 6-5. Trận cuối của chiều thứ 6, quần thảo hơn cả buổi thì tỉ số vẫn là 2-2, chúng tôi mới quyết định nghỉ, mời cả bọn đội kia đi uống nước mía gọi là hậu tạ vì có công huấn luyện bọn tôi. Thống nhất là ngày mai cả team sẽ nghỉ trọn ngày thứ 7 để dưỡng quân, anh em thư giãn gân cốt chuẩn bị cho đại thư hùng vào sáng chủ nhật với các đàn anh 11A1.

Thế nên tối thứ 6, tôi qua nhà em Vy rủ đi dạo một lúc để mai thứ 7 ở nhà ko đi đâu cả, chỉ nằm bảo vệ tấm thân vàng ngọc, hể hể!

- Hôm giờ tập mệt hem? – Em nó cười tình.

- Mệt sao ko, đá xụi luôn cả chân cẳng! – Tôi tranh thủ tình hình.
- Thiệt hông đó? – Vy nheo nheo mắt lém lỉnh.
- Thiệt, giờ chân còn đau nhức quá chừng nè! – Tôi bắt đầu phang bậy.
- Tội ghê, mà chân đau sao hôm nay còn chở Vy đi lòng vòng nãy giờ thế? – Em nó cười gian thấy rõ.
- Ờ...thì....! – Tôi cứng họng, em ấy gài tui lần này độc quá, ko phản ứng gì được.
- Hi, về ngủ sớm i N, chiều mai học xong về nhà nghỉ khỏe, sáng chủ nhật còn giao hữu với người ta.! – Nói rồi Vy đứng dậy.
- Ủa, vậy về nhá! – Tôi cũng lục tục dắt xe.
- Ủ, ngủ ngon! – Em nó quay lại cười lần nữa rõ tình tứ.

Về tới nhà, coi sơ qua bài vở ngày mai rồi tôi nằm xem tivi, ngẫm nghĩ xem có nguyên cả chiều thứ 7 ngày mai tự do rảnh rỗi thì nên làm gì đây, chắc lại rủ K mập đi Gunbound xả stress quá, cũng nên lắm, trước giờ thi đấu thì tinh thần và thể lực phải ở trong tình trạng tốt nhất mà. Nhưng làm gì thì làm, ngày mai cũng phải qua được giờ Anh ngữ của cô Hiền đã rồi mới tính tiếp, nghĩ đến đây tôi chột chột dạ mà xuống dưới nhà mở sách Anh văn ra xem lại, làm ông anh tôi ngạc nhiên ko để đâu cho hết:

- A ù thằng này bữa nay siêng ta, thức khuya học à, xuống tủ lạnh rót tao ly nước coi, nhớ bỏ đá vô nghe mập!

Chương 37

Sáng thứ 7, đang nằm nướng vì tối qua thức cả đêm luyện Anh ngữ thì có chuông điện thoại réo, cả nhà tôi buổi sáng giờ này đã đi hết, tôi lồm cồm bò ra khỏi giường.

- A nô...! – Tôi ngái ngủ nhấc máy.

- N hả? Tao S nà, chiều nay rảnh ko mà? – Thành S bạn lớp 9 của tôi, hồi trước chung nhóm đá banh buổi chiều.

- Có gì hông nói đi! – Tôi hỏi trước xem nó rủ đi đâu.

- Chiều nay bọn xóm dưới khu tao rủ đá banh mà thằng bên đội tao bị bong gân, mấy rảnh thì qua phụ tao 1 chân đi, 1 quả 10k ăn thì chia 6 người.! – Nó chiều dụ tôi.

- Ờo...chủ nhật lớp tao đã giao hữu, chiều nay nghỉ dưỡng chân mà ời! – Tôi từ chối khéo.

- Kệ, cứ đá đi, tránh va chạm là được, đá với bọn tao lên chân, duyệt phong độ trước trận cho khỏi túng chân.! – Thành S nài nỉ.

- Ờo...để tao coi sao đã, rảnh thì đi! – Tôi ngần ngại đáp.

- Đẹp mà, bạn bè lâu lâu mới gặp á, chiều 5h15 bọn tao đợi mày trước cổng nhà hát lớn.! – Nó đem tình huynh đệ ra hù tôi.

- Ờ, thì đá! – Tôi xuôi xị ngay.

Giờ ra chơi buổi học chiều nay, thằng L kéo cả bọn ra can-tin bàn lại kế hoạch đội hình chiến đấu cho ngày mai.

- K mập thủ gôn, thằng P với Q hậu vệ trụ thủ cho chắc nha, có banh cứ lao vô áp sát mà kèm người, tao trung vệ phía trên cần thiết sẽ lùi về hỗ trợ. Thằng C với D vẫn đá tiền vệ, chú ý lại chuyển bóng đó C, lần này đông người xem mà chuyển vào đội kia là bán độ nghe ku! – Thằng L rất ra dáng đội trưởng, vừa chỉ đạo vừa hăm dọa.

- Biết rồi, nói mãi! – Thằng C nhăn mặt

- N mà có bóng thì lựa thế mà phối hợp với thằng T, chứ vẽ bóng hoài tí lòi ra mà ko biết dứt điểm thì tèo đấy! – Thằng L chuyển sang đâm chọc tôi.

- Ờ, có bóng tao chuyển cho thằng T hoặc D! – Tôi đáp.

- Thằng T mà chỉ có nhiệm vụ cấm trên đó mà dứt điểm thôi, khỏi lo phòng thủ, coi sao mà làm ăn cho tốt.! – L đội trưởng lại giáo huấn.

- Biết rồi cha, nói mãi! – Thằng T lặp y chang câu thằng C vừa nói khi nãy.

- Ok, tối nay anh em nghỉ ngơi dưỡng chân, ăn chơi thả giàn rồi mai xung trận, giải tán!

- Trả tiền nước đã rồi giải tán! – K mập chơi đòn kinh tế.
- Ờ...thì hùn vô mà trả chứ nói gì! – Thằng L ngơ ngác.
- Bọn tao bảo ngồi bàn trong lớp thì mày một hai đòi ra can-tin cho có không khí, mày trả là đúng rồi! – Thằng D cự lại.
- Ờ...ờ để anh trả, lạy hồn mấy chú! – Thằng L cười khở móc tiền ra.

Trống đánh ra về, thằng L thì đang huy động chị em ngày mai nhớ đến cổ vũ cho màu cờ sắc áo, tôi đang xếp sách vở chuẩn bị đông thì K mập hú:

- Ê ku, làm vài trận Gunbound không?
- Thôi về ngủ khỏe, mày rủ thằng khác đi! – Tôi từ chối vì còn cái hẹn với thằng S.
- Êo, lại đi với em Vy à? – Nó rầu rầu hỏi.
- Ờ, thì vậy.! – Tôi ừ đại cho qua chuyện để nó khỏi níu kéo nữa – Đi trước đây, mai gặp!
- Uhm, mai sáng qua nhà tao đây! – Nó gọi với theo.

Tôi đạp hết tốc lực, đến trường cũ cấp 2 thì đã 5h20, bọn thằng S ôm banh đứng đợi sẵn.

- Lâu thế mày? Trễ 5 phút! – Nó nhăn nhó.
- Ờ, ra về 5h15, chạy qua đây 5 phút là nhanh rồi mày, bọn lớp tao còn chưa dắt xe ra nữa là! – Tôi thở hỏn hển đáp.
- Thôi đi lẹ, bọn kia đợi! – Nó hối thúc.
- Đá sân nào thế? Biển à? Hay 36 hecta? – Tôi hỏi.
- Biển chiều thứ 7 đông lắm, 36 hecta thì giờ lên đó xa lắc, ra chỗ sân hồi hè đá ấy! – Thằng S đáp.
- Là chỗ nào? – Tôi ngờ ngợ, cái chỗ nó bảo sắp đá hình như quen quá.
- Chỗ mà mày sút banh vô nhà người ta 2 ấy, hôm bữa bọn tao vẫn đá ở đó! – Nó nói mặt tỉnh khô.
- Ờ...đi! – Bỏ mịa, thế quái nào bọn nó lại chọn sân đá ngay sát nhà Tiểu Mai, đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ mà.

Đến sân, tôi cởi sơ-mi ra rồi khoác vội cái áo thun nhét vô cặp hồi trưa, tới chỗ thằng S đứng nhắc chừng:

- Tao đá ko hết sức đâu đấy, giữ chân trận ngày mai trên lớp nữa!
- Ờ, kêu mày lên cho đủ team mà, chạy chơi thôi cũng được! – Nó đáp tỉnh bơ.

Cái thằng, rủ người ta lên thì ít ra cũng làm bộ níu kéo tôi đá cho nó một chút, chứ nói kiểu này dễ xa nhau quá. Bên kia giao bóng trước, banh hết lên rồi lại xuống mà lưới vẫn chưa tung lên, đúng là trình dân đá thường xuyên có khác, ngang ngửa nhau. Tôi thấy bóng thì đá cầm chừng

chứ ko xông xáo dắt banh nữa, chuyển được thằng nào thì chuyển, ko được thì trả về cho thủ môn.

- Ê N, nhìn bên kia kìa! – Thằng S vỗ vai tôi.

- Gì thế? À...! – Bên kia đường, Tiểu Mai đang đạp xe đi học về.

- Nhỏ ném bóng vô mặt mày đó? Nhớ ko? Chắc, càng lớn càng xinh ra! – Thằng S vẫn còn nhớ Tiểu Mai, vì lúc em nó ném banh vô mặt tôi thì thằng S cũng chống vó theo chứ đâu.

- Ờ, giờ em nó học chung lớp với tao! – Tôi nhìn Tiểu Mai đang dắt xe vào nhà, đáp.

- Sặc, phải ko vậy? Chém gió à?! – Thằng S ngạc nhiên.

- Tao thêm vào, có sao nói vậy! – Tôi sầm mặt.

- Tin được mới lạ, ngon thì mày bắt chuyện em nó đi, rồi tao tin! – Nó thách.

- Haizz, ko tin thôi, kệ mày! – Tôi thở dài quay đi.

- N oi, chưa về nhà à? – Tôi ko bắt chuyện cho thằng S tin thì Tiểu Mai đã chủ động mở lời chứng minh cho thằng S thấy sự thật...rất ư là đáng ghen tị.

- Ủ, N đá chút với bạn rồi về! – Tôi cười cười đáp.

- Hi, vậy chút Mai ra xem ha! – Nàng hấp háy mắt.

- Ờ, được mà! – Tôi vừa nói vừa nhìn sang thằng S, ý chừng bảo mày thấy chưa, mở to mắt ra mà nhìn.

- Giới thiệu cho tao đi vậy! – Thằng S khều khều tôi.

- Miễn, thích thì tự làm quen, đá tiếp đi, gần tối rồi! – Tôi cắt ngay màn năn nỉ ỉ ôi của nó mà chẳng hiểu sao tôi ko thích nó quen Tiểu Mai chút nào.

Tiểu Mai ngồi băng ghế trước nhà xem bọn tôi đá, thỉnh thoảng vỗ tay cười tươi rồi nhìn tôi đầy....ngưỡng mộ, làm thằng S mặt mày xụi lơ, nhìn tôi bằng ánh mắt nửa ghen tị nửa bái phục.

- Uầy...mệt thật! – Tôi ngồi xuống cạnh Tiểu Mai quạt mồ hôi trán, bọn thằng S đã về hết sau khi ăn được 40k, tôi từ chối ko nhận, 40k chia 6 thì còn nhiều nhận gì nữa.

- Hi, vô nhà chơi, Mai lấy nước cho! – Nói đoạn nàng kéo tay tôi vào trong.

Chương 38

Nhà Tiểu Mai đẹp thật, vườn tược cây cảnh hồ non bộ, trong nhà toàn đồ nội thất sang trọng, tôi ngồi bộ salon mà đến cả tay ghế cũng chạm khắc, gần cửa sổ còn có cả đàn piano, cây guitar dựng ở chân giá kế bên.

- Trà đào ha?! – Tiểu Mai bung ra khay trà với ly đá và đĩa bánh ngọt.
- Hi, vậy là sang rồi, bình thường N toàn uống trà đá! – Tôi gãi đầu.
- Ngày mai đá với 11A1 mà N ko dưỡng sức à? – Nàng vừa rót trà vừa hỏi.
- Ủ, cũng định vậy, mà mấy bạn cấp 2 rủ quá nên đi thôi, ực...! – Trà đào ngon thiệt, tôi uống một hơi cạn sạch cả ly, mát lạnh cả người.
- Hi, N uống nữa đi! – Em ấy rót thêm ly nữa.
- Mà..Tiểu Mai biết chơi piano nữa à? – Tôi cầm ly trà, nhìn sang chỗ đàn piano.
- Ủa, Mai có tập lúc nhỏ! – Nàng đáp.
- Hôm nào chơi cho N nghe nha, N cũng thích nghe piano lắm! – Dù rằng trước giờ tôi toàn nghe nhạc ngoại, chẳng biết piano nó ra làm sao.
- Hi, vậy giờ luôn ha! – Em ấy cười rồi đến chỗ piano, bật nắp đàn, lật tập nhạc và ngồi xuống.

Và đó là lần đầu tiên nàng đàn cho một đứa ko biết gì về piano như tôi nghe, tôi như bị mê hoặc bởi cảnh tượng trước mắt, người con gái xinh đẹp ấy đang chơi dương cầm, những ngón tay lả lướt trên phím đàn, lúc nhanh lúc chậm theo từng âm điệu du dương, thỉnh thoảng nàng lại cười mỉm, cảm giác như Tiểu Mai đã hoà làm một với bản nhạc, em ấy luôn cười nhẹ dù là những đoạn chạy nốt nhanh và khó hay là đoạn cao trào của bài. Vả chăng bản piano này cũng rất hay, mà tôi bây giờ cam đoan rằng hầu hết các bác chỉ biết đến nó mãi đến 4 năm sau, tức là vào năm 2009 khi phim Twilight ra đời, và bản nhạc này đã được chuyển thể thành Bella's Lullaby làm sound track cho phim. Tiểu Mai đã dứt tiếng đàn, mà tôi vẫn còn ngồi ngẩn ngơ, tay cầm ly nước đã tan hết đá:

- Hey...sao vậy N? – Tiểu Mai ngạc nhiên hỏi.
- Ơ..ko sao, bài này hay quá, tên là gì vậy Mai? – Tôi giật mình.
- Là River flows in you của Yiruma! – Nàng đáp.
- À, N mới được nghe đấy, tuyệt thật, Tiểu Mai chơi hay quá! – Tôi khen em ấy mà lòng đầy thần phục và ngưỡng mộ.
- N khen thì mình nhận, hi hi! – Em cười hấp háy mắt.
- Sao hôm đăng kí tiết mục văn nghệ 20-11, Mai ko diễn độc tấu piano? – Tôi thắc mắc

- Không lẽ lúc diễn thì mình phải ôm piano lên sân khấu sao N, hi hi!
- Ủ ha, trường mình ko thuê ban nhạc, toàn mở đĩa có beat sẵn! – Tôi gãi tai.
-!!
-!!

Rồi bất chợt cả hai đứa đều im lặng, có lẽ vì không biết phải nói gì, hoặc có lẽ chúng tôi đều nhận ra hoàn cảnh bây giờ, tôi đang thích Vy, và Tiểu Mai thì cũng biết vậy.

- Hôm bữa...hái hoa học tập, lúc cuối N nhìn, làm ...mình hơi sợ! – Tiểu Mai ngập ngừng.
- Hic...hôm đó thật tình là N làm sai toán nên quê quá...làm Mai sợ à? – Tôi hỏi.
- Ủ, lúc đó nhìn y như...người sói, không, là dracula, hi hi! – Nàng cười.
- Hi, xin lỗi, lâu lâu N điên điên vậy á! – Tôi cười gượng.
- Đâu sao, người giỏi cũng có lúc làm sai mà! – Tiểu Mai tự bào chữa hộ tôi.
- Ủa....à mà cũng tối rồi, N về nha! – Tôi nhìn đồng hồ, đã 20h30 hơn.
- Ủ, để mình mở cổng, N dắt xe ỉ!

Tôi dắt xe ra, chuẩn bị đạp rồi, thì thấy Tiểu Mai vẫn ngẩn ngừ đứng trước cổng

- Về nhé, à mà sáng mai....! – Tôi định hỏi em ấy xem ngày mai có lên xem bóng đá ko.
- Ngày mai mình sẽ lên cổ vũ, lớp đá bóng mà! – Nàng ngắt lời đáp như biết tôi định nói gì.
- Ủa, vậy N về nha, mai gặp! – Tôi chào em.
- Ủ, N về cẩn thận! – Tiểu Mai cười rồi quay vào trong.

Tôi về đến nhà, chưa kịp dắt xe vào thì ông anh đã nạt

- Thằng ranh, giờ này mới về?
- Êo, đệ đi đá banh nữa mà! – Tôi giật mình, vừa vào nhà đã đụng ông anh phát xít.
- Banh với chả bóng, tắm rửa ăn cơm lẹ đi mà, ba sắp về rồi!
- Đà đà, đệ đi liền, hể hể! – Tôi cười cầu tài, gì chứ ba về thì phải lẹ lẹ mà đóng vai con ngoan trò giỏi thôi.
- Nãy có nhỏ nào gọi điện tìm mày đó? Nói tên là Vy, tao bảo tí mày về gọi lại! - Ông gọi với theo.

Bỏ mịa, chẳng ngờ em Vy gọi điện đến nhà kiểm tra xem tối nay mình có ở nhà hay ko, chẳng sao, tôi lường trước tình huống này rồi, đến bàn điện thoại nhắc phone lên, gọi ngay cho em ấy.

- Alo, ai đấy? – Giọng của mẹ em Vy.
- Dạ con N đấy bác, cho con gặp Vy ạ! – Tôi lễ phép thưa

- Ừ, con đợi chút! – Giọng bác gái vang bên kia đầu dây – Vy ơi, N điện gấp nè con!
 - Đi đâu giờ mới về? – Giọng em Vy đầy hoảng sợ.
 - Thì đi lòng vòng cho thư thả đầu óc, chuẩn bị ngày mai ấy mà.! – Tôi bình tĩnh đáp.
 - Bảo ở nhà ngủ sớm chẳng nghe, mà đi với ai đó? – Em ấy hỏi ngay câu mà tôi đang mong chờ, hể hể!
 - Thì đi với K mập chứ đâu!- Gì chứ Vy thừa biết tôi với K mập hay đi chơi, lợi dụng điểm này tôi phịa ngay.
 - Thật không? – Em ấy nghi hoặc.
 - Thật mà, ko tin Vy gọi hỏi nó i! – Tôi cũng lưỡng lự trước cả roy, em ấy vừa buông máy là tôi gọi ngay cho K mập nhờ nó làm nhân chứng giả ngay.
 - Không cần, Vy hỏi K mãi thì K đã nói là lúc chiều thấy N đi chơi với Trúc Mai, đúng ko? – Em Vy gần từng từ một.
 - Ơ.....kỳ vậy..! – Ác, ko lẽ lúc tôi với Tiểu Mai đứng nói chuyện trước nhà khi đá banh thì K mập thấy sao, cũng có khả năng lắm vì đi qua quán nét trên đường TQ cũng có ngang qua khúc sân hồi chiều, cơ mà sao nó lại thú nhận với em Vy chứ, tôi toát mồ hôi ướt đầm người.
 - Kỳ gì? Đúng hay là không? – Em ấy bắt chẹt tôi.
 - Ừ...nhưng chỉ là...!- Rồi tôi ngập ngừng mà kể hết cho Vy nghe chuyện hồi chiều tôi gặp bọn cấp 2 rủ đá banh sau đó có gặp Tiểu Mai và nói chuyện...chỉ 1 chút mà thôi.
 - Haizz, thôi N ngủ đi, mai còn đi sớm, đừng bận tâm nữa!
- Rồi em nó cúp máy cái rụp, lần thứ 2 trong học kỳ này tôi lại đứng chôn chân với cái mặt ngu trước bàn điện thoại. Đúng một hồi tôi sực nhớ ra, gọi ngay đến nhà K mập.
- Alo, ai thế? – Giọng K mập tỉnh queo.
 - Thằng ranh, sao mà kể với Vy là thấy tao đi với Trúc Mai? Hảaaaa? – Tôi nói như hét
 - Ơ....mày điên à? Cả ngày nay Vy có gọi phone tao lúc nào đâu, thằng hâm! – K mập ngơ ngác.
 - Sặc...sao...trời hồi ...! – Tôi như chợt hiểu ra mọi chuyện, chả buồn nói nữa.
 - Ê...sao thế mày? Có...tít tít... - Tôi cúp máy luôn, hết muốn nghe gì nữa.

Tôi khờ quá, em Vy thật ra có gọi cho K mập đâu, chẳng qua em nó nghi ngờ rồi thử tôi, thế mà tôi lại cần câu dễ như bỡn, khai hết tuồn tuột. Vậy là xong, ngày mai chẳng biết em nó lại ra sao nữa đây? Hay là lần này chính thức từ mặt ko thèm nhìn tôi nữa luôn quá...! Tôi rầu rĩ lết thân đi tắm, cơm ngon mà nuốt chẳng vô miếng nào.

Tối hôm đó tôi ngủ chập chờn, cứ trở mình qua lại mà lo lắng ko biết em Vy có giận mình ko đây, rồi thiêu thiêu ngủ mới, trong mơ tôi thấy tôi là siêu sao bóng đá thế giới, đang bút phá rê

bóng ngoạn mục, liên tục đảo người qua các hậu vệ, một người, hai người, rồi lại ba người lần lượt bị tôi cho hít khói, mặt đối mặt với thủ môn, tôi tự tin co chân sút thẳng:

- Viu....choang....! – Lại bể bóng đèn nhà Tiểu Mai, nhưng em Vy lại từ trong nhà bước ra, tay cầm cái bóng đèn còn lại ụp thẳng vào đầu tôi, tôi chơi với rồi xỉu ngay trong mơ không biết trời trăng mây gió gì nữa, và ngủ luôn một mạch đến sáng.

Chương 39

Sân vận động trường PBC sáng chủ nhật, tuy còn 30 phút nữa trận bóng giao hữu giữa 10A1 và 11A1 mới diễn ra nhưng phía hàng ghế khán giả thì các cổ động viên của 2 lớp đã gần như đông đủ. Có vẻ lạ lùng nhưng hầu như ở các lớp chọn như A1 và A2 thì lượng nữ lại luôn nhiều hơn nam, gần như là gấp đôi, thế nên ko ngạc nhiên gì khi khán giả hôm nay hầu hết đều là các bạn nữ. Khởi phải nói, hôm nay không chỉ là trận cầu vì danh dự của lớp mà còn vì...khí khái nam nhi, dĩ nhiên thằng con trai nào lại không muốn chứng tỏ mình trước mặt các bạn gái, và bọn lớp tôi đang khởi động ngoài sân chẳng phải ngoại lệ.

- Tao khớp quá, sao toàn con gái tới xem thế? – Thằng C bắt đầu run.
- Ờ, mà ỳ chuyển vào chân bên kia là nổi tiếng ngay! – Thằng L cà khịa.
- Hề hề, hôm nay tao sẽ cho đám con gái thấy tài năng của siêu cầu thủ này! – Thằng D mắt sáng rỡ.
- Trúc Mai đồng ý đi chơi với tao nếu hôm nay lớp mình thắng rồi, khà khà! – Chẳng biết thằng T nói thật hay bịa, mà cứ chốc chốc nó lại quay sang hàng ghế khán giả cười với Tiểu Mai, nàng đang ngồi hàng ghế đầu, chắc là đã đến từ sớm.
- Thằng N sao cái mặt mày nhìn ngu thế? Chưa ăn sáng à? – Thằng P hỏi tôi.
- Ăn cái đầu mày! – Tôi xẵng giọng, nhìn em Vy đang cười nói với đám con gái 11A1, và chợt em nó quay sang nhìn lại tôi lạnh tanh, chẳng thèm cười tình tiễn chiến sĩ ra trận.
- Haizzz, chuyện gì để đá xong tính, tập trung đi N! – K mập vỗ vỗ vai tôi, mỗi nó là hiểu đang xảy ra chuyện gì.
- Ủ, biết! – Tôi gục gặc đáp, tự nhủ gác bỏ nữ nhi thường tình qua một bên, vào trận phải tập trung.

10A1 mặc đồng phục xanh dương, 11A1 trong màu áo đỏ chói, tôi nhìn cảm chừng đồ rằng bên kia đá cũng dữ dội lắm, ai nấy tay chân cũng rắn chắc nhìn rất ra dáng đàn anh đi trước, vừa khởi động vừa cười nói vui vẻ, chẳng như lớp tôi đang có vài phần ứ ứ, vì thằng K thì mập, thằng C chân cẳng lẻo khèo, thằng T thì chạy 1 chút là mệt, mấy thằng còn lại bọn tôi cũng chẳng khá hơn gì, toàn thư sinh sách vở.

Sân thể dục trường PBC có diện tích bằng 1 sân bóng thứ thiệt, nhưng không trải cỏ mà được lót bằng đất cát khá dày, dẫu có té cũng sẽ hạn chế trầy xước và cũng không quá đau. Vì quá rộng mà cầu thủ mỗi bên trong giới hạn 8 người, nên diện tích thi đấu đã được thu hẹp xuống còn 1 nửa sân thật sự nhằm đảm bảo sân không quá rộng cũng không quá chật.

- Cố lên, 11A1 tất thắng! – Khán giả 11A1 đã ra...mồm trước để giành phần chủ động không khí cổ vũ.
- 10A1 vô địch, làm chục quả luôn đề! – Giọng mấy thằng con trai bên tổ 2 và tổ 3 vang rõ to.

- Chúc quả, có mà nằm mơ, hê hê! – 2 ông con trai duy nhất ko đá bên 11A1 cười chọc.

- Để rồi xem, hứ! – Nhỏ P lè lưỡi.

Lớp tôi được nhường giao bóng trước, thằng L và thằng D đang đứng trước vạch phát bóng, thằng T đã cắm sâu vào hàng thủ đối phương. Tôi hít một hơi dài, đưa mắt nhìn lên cao, bầu trời xanh trong không một gợn mây, hứa hẹn một ngày chủ nhật đẹp trời.

- Roét...Phát bóng! – Đúng 7 giờ, bóng lăn.

Thằng L giữ bóng, vừa quan sát vừa ra hiệu cho tôi chạy cánh, tôi ngay lập tức thọc sâu vào hàng ngũ địch quân, 11A1 nhận thấy tôi đang chạy nhanh vào cánh phải, lập tức đổ 2 người chặn ngay trước mặt tôi. Và thằng L chuyển ngay cho thằng C đang ở giữa sân, C tạt bóng sang cho thằng D ở cánh trái, có bóng trong chân, thằng D đảo người qua 1 trung vệ đội bạn rồi đưa sang thằng T, tiếc thay thằng T dứt điểm ngay tầm tay thủ môn, sóng gió diễn ra ngay phút đầu tiên bên khung thành đội bạn ngay hiệp một.

- Ôi....uổng ghê! – Các cổ động viên 10A1 ôm đầu.

- Tiếc quá! – Thằng T nghiêng răng.

- Lùi về D ơi! – L đội trưởng ra hiệu mọi người về phòng thủ.

Đội bạn tổ chức tấn công cũng nhanh ko kém, ko then là các bậc đàn anh, sau khi thủ môn phát bóng đã ngay lập tức bật tường vượt qua thằng D và C đang án ngữ giữa sân. L đội trưởng chạy ngay đến người có bóng, nhưng bóng được tạt sang cánh phải, tiền đạo đối phương nhả bóng điệu nghệ cho đồng đội dứt điểm:

- Sút....ặc..cái xà ngang!

- Trời hỡi...vậy mà ko vào! – Khán giả 11A1 tặc lưỡi.

Xà ngang đã cứu nguy 1 bàn thua trông thấy cho 10A1 vì K mập đã phán đoán sai người dứt điểm khi đối phương nhả bóng cho người khác sút. Bóng lại được phát lên trên, thằng C chuyển sang cho tôi, tôi rê bóng dùng lưng che tầm nhìn rồi bất chợt đảo người qua trung vệ 11A1, gia tăng tốc độ bỏ rơi thêm 1 hậu vệ và tạt sang thằng T đang chờ cơ hội, nhưng 1 hậu vệ khác của đội bạn cắt bóng thành công, tôi lại lùi về tuyến sau hỗ trợ phòng thủ.

Quần thảo nhau liên tục, các cầu thủ 2 bên không ngừng thay phiên nhau tạo ra các pha sóng gió bên khung thành đối phương, bóng hết lên trên rồi lại xuống dưới, màu áo xanh và đỏ đan vào nhau, chốc chốc tản ra rồi lại dồn vào.

Đợt sóng gió mới lại diễn ra, đội bạn với những pha bật tường sở trường đã nhanh chóng đưa bóng vào khu vực tranh chấp nguy hiểm, cả thằng D và C đều lùi sâu về sân nhà. Bóng lăn giữa 2 chân thằng L đến một tiền vệ đội bạn, anh này sút dứt điểm ngay.

- Vuu...chách – K mập cản phá bóng thành công, nhưng lực xoáy khá mạnh làm nó ói bóng ra, vẫn còn trong vòng nguy hiểm.

Tiền đạo đối phương sút bồi thêm lần nữa nhưng lại trúng...lưng thằng D đang giở chiêu Thần long bá vĩ của K mập, bóng lăn nhẹ đến chân thằng C.

- Chuyển lên đi C, sút xa đi! – Thằng L hét lớn.

Thằng C hiểu ý sút ngay, nhưng thế quái nào nó lại sút bóng sát mặt đất thành ra lực đi quá nhẹ, đối phương chặn bóng dễ dàng và chuyển sang một cầu thủ áo đỏ, anh này gia tăng tốc độ tạt ngang cánh trái, bóng chạy sát đường biên ngang, và tiền đạo 11A1 đang có bóng. Thằng L ngay lập tức chạy đến kèm từ sau nhưng đã muộn, bóng được chọc thẳng vào khu vực cấm địa, K mập lao ra định bắt bóng ngay. Tiền vệ đội bạn gạt bóng sang bên và tâng bóng qua đầu thủ môn, bóng nảy 2 lần rồi lăn luôn vào khung thành.

Tỉ số đã được mở cho 11A1 vào phút thứ 25 của hiệp đầu tiên.

- 1- 0, hay quá mèn ơi! – Tiếng vỗ tay rào rào từ phía hàng ghế khán giả 11A1.

- Dẫn trước rồi, sẵn đà làm vài quả nữa đè mấy bạn! – Các chị bên ấy rất chi là hào hứng.

- Mới 1 bàn làm gì mà ghê vậy! – Nhỏ Y nói vọng sang.

- 1 bàn rồi bàn nữa đó em gái! – Một chị bên 11A1 cười cười.

- Chẳng sao, mới nửa hiệp 1, anh em làm lại! – Thằng L đặt bóng vào vạch giữa sân.

- Bên đó tấn công nhanh quá, bật tường vậy sao đỡ được! – Thằng C liếm môi.

- Ủm...kĩ thuật cá nhân mấy ổng tốt, mà bên mình hết 2 thằng cấm ở trên rồi! – Thằng L gạt gù, tay quệt mồ hôi trán.

- Tiếp, chạy lên đi D!

Chương 40

Bóng được giao lại từ giữa sân, thằng C chuyển sang thằng L, đội trưởng 10A1 nhanh chóng thực hiện một đường chuyển dài vượt tuyến lên trên, thằng T tranh bóng trên không thất bại, đội bạn lại có bóng. Và vẫn chiến thuật bật tường hiểm hóc mà đầy hiệu quả, cầu thủ 2 bên dồn về phần sân 10A1, bên này chỉ còn lại tôi với thằng T nhấp nhòm quan sát đội nhà phòng thủ, và thủ môn 11A1 che miệng...ngáp, nhìn ngửa mắt thiệt.

- Thả, đừng chạy C ơi! – Thằng L hét lớn sau khi nó phá bóng chạm chân đối phương.

Nhưng quá muộn, thằng C cứu bóng ko kịp mà còn để chạm chân, một quả ném biên cho đội bạn, bóng được ném sang trung vệ áo đỏ rồi chuyển thọc khe cho tiền vệ, ông này nhanh chóng rê bóng qua phải thằng P rồi đảo người sang trái, thằng P lơ trón trượt té cái oạch. Bóng được chuyển sang tiền đạo đối phương, bằng động tác chèn bóng đầy áp lực, một cú sút được tung ra với sự chặn bóng trong vô vọng của thằng Q.

- Vuu....- Bóng xé gió lao đi rất căng, và lưới của 10A1 lại lần nữa tung lên trong pha nhào người cản bóng bất lực của K mập.

- Dzôoooo, 2-0, hay quá các thánh ơi! – Cổ động viên 11A1 lại vỗ tay rần rần.

- Tiếp đề, 5-0 rồi nghỉ giải lao!

- Êo...thủ kỳ vậy! – Nhỏ H bĩu môi.

- Đá vậy thủ gì nổi, ngon vô mà đá! – Máy thằng lớp tôi cãi cùn.

Tiểu Mai lo lắng nhìn theo các cầu thủ 10A1 đang quệt mồ hôi thở dốc, lưng thưng ôm bóng đặt vào vạch giữa sân. Nàng cắn môi lo lắng, đôi má hồng lên vì mặt trời buổi sáng đã bắt đầu toả nắng về phía ghế khán giả. Em Vy ngồi tựa cằm chả buồn tán chuyện với nhỏ H đang nhấp nhòm kế bên nữa.

- Hix, giờ sao tụi? – Thằng C rụt cổ.

- Chả sao, mới hiệp 1! – L đội trưởng với điệp khúc an ủi quen thuộc.

- Sao với trắng, vấn đề là hàng thủ ko ổn thì sao mà tấn công đây? Bọn mày thủ hoài cũng đuối sức, lấy ai mà tham gia tấn công với bọn tao! – Thằng T nhăn mặt.

- Cứ đá đi, gần đến giải lao rồi, sau đó tính chiến thuật khác.!

- Để tao lo.! – Thằng D liếm môi.

Thằng L phát bóng, thằng D nhận rồi chạy nhanh lên cánh trái, bắt chợt nó đảo sang cánh phải và tôi chợt hiểu, nhào chân dứt phá sang cánh trái, bóng được thằng D nhả lại cho tôi hết sức ngoạn mục và các cầu thủ áo đỏ đang bị cuốn theo từ cánh phải dần sang trái sau chuỗi hành động đảo cánh vừa rồi của 2 đứa tôi. Tôi rê bóng làm động tác xỏ kim sở trường đưa bóng qua chân hậu vệ đội bạn rồi bật người gia tăng tốc độ chạy sát về góc sân bên trái, 1 hậu vệ áo đỏ

đã từ hướng khung thành chạy ra.

- Nó tạt bóng đó, chặn lại! – Thủ môn 11A1 hét lớn.

Ngay lập tức các cầu thủ áo đỏ tràn sang khu vực trước khung thành, người kèm người sẵn sàng cho tình huống tranh chấp bóng bổng, nhưng tôi chẳng có vẻ gì là sẽ tạt bóng mà đảo người sang phải rồi dẫn bóng vào hướng khung thành, mặt đối mặt với hậu vệ đội bạn vừa thoát ra truy cản. Tôi lách người sang trái rồi lại phải, và bất ngờ giật gót về sau cho thằng L đang lao lên nhận bóng và chuyển tiếp sang cánh phải đang hết sức trống trải cho thằng T, nó sút ngay. Đường bóng hiểm hóc lao thẳng vào góc trên khung thành, thủ môn 11A1 tung người bắt lực nhìn lưới nhà rung lên, tỷ số đã được rút ngắn còn 1-2 cho 10A1.

- Ya...hooooo...tuyệt quá T ơi! – Nhỏ P hét lớn.

- Gỡ hoà luôn đi mấy chú ơi! – Mấy thằng con trai lớp tôi cầm chai aquafina gõ búng búng vô mấy bình nước.

- Cậu kia dẫn bóng hay quá, chẳng dè lại đánh gót về sau! – Phe nữ 11A1 trầm trồ.

- Chứ sao nữa! – Em Vy hấp háy mắt.

Tiểu Mai vỗ tay không ngớt, nàng gật đầu cười tươi khi thằng T chạy ngang qua khán đài mà vẩy tay như chiến thắng đến nơi rồi vậy.

- Phối hợp hay đó chú, chẳng dè cái màn lật cánh có hiệu quả vậy! – Tôi vỗ vai thằng D.

- Ủ, mà chắc xài được 1 lần à, bên kia biết mất rồi! – Thằng D thở dốc, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

- Chú ý phòng thủ anh em! – Thằng Q mặt đỏ gay lùi về sân nhà.

Phút 43 của hiệp đầu tiên, đây có lẽ là đợt lên bóng cuối cùng của hiệp 1 trước giờ giải lao. Đội bạn phát bóng và lại chiến thuật bật tường đẩy nhanh tốc độ, các đàn anh quả là dai sức, vừa thủ vừa công lại vẫn còn sức thực hiện tấn công nhanh. Thằng D dẫn đuổi sức và bị bỏ lại sau pha thoát người của trung vệ 11A1, bóng chuyển sang tiền vệ áo đỏ, thằng L cắt bóng hụt, nhào người luôn trên sân để bóng chạm cánh tay.

- Bóng chạm tay rồi, đá phạt đấy! – Tiền vệ đội bạn bắt lỗi.

Đội trưởng áo đỏ sút phạt, tiền vệ đội bạn nhận bóng rồi chuyển sang cánh phải, ngay lập tức thằng Q có mặt kèm người, nhưng tiền đạo bên đó tỏ ra rất dày dặn kinh nghiệm dùng kĩ thuật cá nhân đón bóng và đồng thời xoay người thoát xuống khu vực cấm địa lúc này chỉ còn thằng P và thủ môn K mập đang trấn giữ khung thành.

- Chạy qua phải đi C, bọc lót thằng K – L đội trưởng hét to.

Tiền đạo số 10 đội bạn rê bóng rồi thực hiện động tác xỏ kim y như tôi cho rơi thằng Q đang đứng sững tại chỗ vẫn chưa kịp nhận ra bóng đã trượt giữa 2 chân, K mập lao ra, nhưng áo đỏ số 10 đã tung chân sút thật mạnh vào góc phải khung thành. Thằng C chạy hết tốc lực nhào người dùng đầu cản bóng nhưng bóng lao vút qua tai nó rồi đi luôn vào lưới, tỉ số tiếp tục được nâng lên 3-1, kết thúc hiệp đầu với lợi thế dẫn dắt cho 11A1.

- Yes, 11A1 vô đối, hớ hớ! – Cổ động viên bên đó la ồm ồm, vỗ tay um trời.

- Giải lao đề, hiệp 2 làm nốt chục quả nữa là phê! – 2 ông con trai bên đó nhỏ người mà giọng cũng vang ghê gớm.

- Êo...đội mình nhìn đuối sức rồi, thủ gì nổi! – Nhỏ P rầu rĩ.

- Toàn nói xui, từ từ đã chứ! – Nhỏ H vặc lại rồi ôm nước chạy tới chỗ bọn tôi.

Bọn thằng L mặt cắt ko còn hột máu, thở ko ra hơi, K mập tháo găng cầm chai nước tưới luôn lên đầu, thằng T chẳng dám nhìn về hướng Tiểu Mai mà cười nữa, cái mặt rầu rĩ nom đến tội, dù bây giờ tôi với nó là 2 thằng vẫn còn sung sức nhất trong đội vì ít tham gia phòng thủ. Thằng D uống nước vừa nốc vừa phun phì phèo, trông nó hoả khí đằng đằng.

- Bên đó kĩ thuật tốt quá, bật tường vậy ai mà cản cho được! – Thằng P cay đắng nói.

- Ờ, bên mình yếu sức, mà chạy lòng vòng cản bóng rồi lại tấn công, về sau sức đâu mà thủ! – L đội trưởng rầu rĩ xác nhận.

- Hay để tao lùi về phòng thủ luôn? – Thằng T xuôi xì

- Diên, mày về rồi ai ghi bàn? – K mập quắc mắt, tóc tai ướt mem.

- Chứ thiếu người thủ, thua đậm hơn chứ làm gì! – Thằng T phản pháo.

- Thôi để tao vừa thủ vừa công luôn, có thể tao kèm người được! – Tôi xoay xoay cái nắp chai góp ý.

- Sặc, rồi sức đâu mà chịu nổi, xem cái bộ mày đi! – Thằng C rùn vai.

- Chả sao, cố thêm tí là được, tao có kĩ thuật cá nhân, tao phòng thủ có thể tốt hơn, có bóng tao vẫn tổ chức tấn công! – Tôi lập luận cương quyết.

- Lạy thánh, hông lẽ tao lại gọi mày là đáng cứu thế? – Thằng D đã tươi lên chút, cười cười cà khịa.

- Chờ thắng đã rồi mày gọi cũng chưa muộn...ợc..! – Tôi ngửa cổ uống tiếp

- Vậy thống nhất giờ thằng N đá lùi về chút nhưng vẫn giữ tiền vệ tổ chức, mà bên đó tao nghĩ hiệp 2 sẽ kèm mày gắt hơn đấy, nãy tao nghe loáng thoáng đội kia bắt đầu ngại mày rồi, coi mà giữ sức! – L đội trưởng chốt lại.

- Ờ, biết! – Tôi đáp tỉnh queo, đá banh bị kèm là chuyện bình thường.

- Ok anh em, hiệp 2 quyết thắng nha! – Bọn tôi chụm đầu nhau lại hô to rồi bước ra sân, tiếp tục bắt đầu hiệp kế tiếp.

- Cố lên mấy ông ơi! – Nhỏ Y hô lớn.

- 10A1 cố lên đề, anh em ủng hộ hết mình! – Bọn lớp tôi lại đập thùng nước rần rần.

Đi ngang khán đài, tôi thoáng thấy em Vy gật đầu cười mỉm, khẽ hấp háy giờ mấy ngón tay lên, và ở hàng ghế đầu thì Tiểu Mai nháy mắt, vỗ vỗ nhẹ 2 tay tỏ ý cổ vũ cho...bọn tôi, hi hi! Bất giác tôi cảm thấy tâm trạng tươi tỉnh hẳn lên, cảm giác ko còn nặng nề như trong lúc giải lao

nữa, tôi ngược nhìn lên cao, bầu trời hôm nay vẫn xanh trong và nắng đẹp, gió mát miên man từng cơn, rồi bắt chước như phim gladiator vừa xem lúc bế quan thoái trước, tôi cúi xuống bốc nắm cát xoa xoa vào tay, ngẩng cao đầu cười lạnh.

Chương 41

Vào hiệp 2, bọn tôi thay đổi chiến thuật, ko sử dụng những đường chuyền dài nữa vì khá dễ mất bóng, thay vào đó là những đường chuyền ngắn với tôi và thằng D làm chủ công phối hợp qua lại tạo cơ hội cho thằng T dứt điểm. Nhưng bây giờ đúng như thằng L cảnh báo, tôi được ưu tiên những 2 người kèm, báo hại cứ có bóng là tôi hết quay sang bên này lại quay sang bên kia chóng cả mặt để rồi lại chuyển về cho thằng D. Cơ mà cũng nhờ vậy thì thằng T mới trống chỗ, nó phối hợp với thằng D cũng ăn ý không kém gì với tôi, thế nên gây bao phen sóng gió bên khung thành 11A1.

Nhưng đội bạn cũng tấn công sát sao ko kém, tôi thì lãnh trách nhiệm nhiều hơn, tham gia phòng thủ cùng với tuyến dưới, tận dụng kĩ thuật cá nhân tranh chấp bóng liên tục và nhờ vậy chặn đứng nhiều đợt phản công nguy hiểm của các cầu thủ áo đỏ suốt 25 phút tiếp theo của hiệp 2. Chính vì vậy mà tôi dần thấm mệt, chân cẳng đã cảm thấy bắt đầu nặng như đeo chì, mồ hôi túa ra ướt đầm cả người, chảy cả vào mắt.

Thằng D đang có bóng, nó lách sang cánh trái rồi tạt vào giữa cho thằng L, bóng được chuyển sang thằng T sau khi tôi thu hút sự chú ý giả vờ chạy vào cuối sân bên phải. Thằng L đảo người qua mặt hậu vệ rồi quyết định sút xa:

- Viiuu... ầm..- Bóng tông thẳng vào xà ngang trong sự ngỡ ngàng và tiếc hùi hụi của bọn tôi.
- Dek...thế mà không vào! – Thằng T tặc lưỡi.
- Lùi về C ơi! – Thằng L tổ chức phòng thủ.

Sau cú phát bóng, 11A1 tiếp tục chiến thuật bật tường phản công nhanh, thoáng chốc đã cho rơi thằng C lại sau lưng, nhưng ở phần sân 10A1 thì tôi đã âm thầm lùi về phòng ngự. Tôi nhanh chóng áp sát tiền vệ đối phương, chen người rồi cướp bóng, lách sang bên và gia tăng tốc độ dẫn bóng lên lại giữa sân. Thằng D hiểu ý chạy cánh sang trái, nhận đường chuyền từ tôi rồi chuyển sang thằng C đang vọt lên, lại nhả bóng về tôi đang chạy cánh phải, tôi bứt phá vào hàng thủ đội bạn. Tình hình đang rất thuận lợi, phần sân bên này chỉ còn 2 hậu vệ và 1 thủ môn, tôi đảo người cho rơi 1 hậu vệ rồi tạt sang cho thằng D, nó nhả bóng ngoạn mục đánh lừa hậu vệ còn lại, thằng T ngay lập tức sút dứt điểm:

- Viiu...- Bóng xé gió lao thẳng vào góc hiểm khung thành, lưới đội bạn đã rung lên, chúng tôi rút ngắn cách biệt xuống còn 1 bàn vào phút 30 của hiệp 2.
- Hay quá T ơi, hay quá N ơi! – Lốp tôi vỗ tay ì xèo.
- 3-2 rồi, gỡ hoà luôn đi 10A1 ơi!
- Có mà nằm mơ, thế nào bên đây cũng giã thêm vài trái nữa! – 2 ông mãnh 11A1 vẫn chống đối...chính quyền.
- Xí, để rồi xem! – Nhỏ Y thè lưỡi.

Tôi tranh thủ khoảng thời gian ít ỏi lúc thủ môn nhặt bóng chạy chậm chậm về phía khán đài lấy nước uống.

- Nhóc này dai sức quá, vừa thủ vừa công!
- Giờ nhìn đã thấy mệt rồi, chắc chạy ko nổi nữa đâu! – Các chị đội bạn bình loạn.
- Nước nè N! – Em Vy chìa ra chai aquafina vẫn còn ướp lạnh nguyên si.
- Tháo nắp dùm N đi, tay trơn quá! – Tôi quệt mồ hôi.
- Ủa...rồi nè!
- Ủ...ực ực...!- Tôi ngửa cổ tu ừng ực.
- Từ từ thôi, sặc nước giờ! – Em ấy ái ngại - Còn sức ko? Thở ko nổi kia!
- Chả sao, khoẻ như voi! – Tôi quay lưng chạy vào sân.

Tiểu Mai nhìn theo tôi, tay vẫn còn cầm chai nước chưa kịp đưa vì khi nãy tôi chỉ chạy về hướng Vy ngồi, rồi nàng chậm rãi chìa ra cho thằng T đang í ới ra hiệu phía trước.

11A1 phát bóng từ giữa sân, lại thực hiện chuyển ngắn và phối hợp nhanh, tôi ngay lập tức chắn trước mặt trung vệ đối phương.

- Vẫn còn sức chạy về à? – Anh này xoay người rê bóng hỏi.
- Tất nhiên..! – Tôi chèn tay rồi gạt bóng ra khỏi tầm chân.

Bóng lăn về hướng thằng C, nó chuyển sang thằng L, rồi thằng D nhận bóng và chạy nhanh sang sân bên kia, tạt ngang cho thằng T vừa gọi vừa chạy. Thằng T có bóng nhưng lại 1 thân 1 mình, đang lúng búng dẫn bóng chưa biết làm sao thì tôi dốc sức chạy lên giữa sân.

- Mà qua phải đi D, nhanh! – Tôi chạy ngang mặt thằng D.

Thằng T chuyển vào giữa, tôi xoay người đá sang cánh phải đã có mặt thằng D, nó tâng bóng qua người hậu vệ rồi bật gót về lại cho tôi đang chạy về phía thủ môn, tôi làm động tác giả sút bóng rồi nhả cho thằng T, nó sút luôn.

- Bộp! – Thủ môn 11A1 phán đoán chính xác bay người ôm gọn bóng rồi sút nhanh lên tuyến trên.

Tôi lại học tốc chạy về sân nhà, lao vào kèm ngay tiền vệ đối phương đang định chuyển.

- Ấc... lại chú nữa! – Áo đỏ số 7 lách người hòng thoát khỏi tôi.
- Thì sao...học...! – Tôi xoay người gạt bóng rồi mớm sang cho thằng L đang ở tuyến sau.

Nhưng tiền vệ đội bạn cất bóng thành công và nhanh chóng xâm nhập vùng cấm địa, thằng P và Q lùi về sâu hơn, thằng L đứng án ngữ nhưng bất lực nhìn đường bóng tạt ngang sang phải cho tiền đạo 11A1 đang băng xuống, thằng C chạy sau lưng áo đỏ số 10.

Tiền đạo này dẫn bóng sâu vào rồi bất chợt đảo người tăng tốc cho thằng C rơi lại sau lưng, rút

bóng nhẹ nhàng vào khung thành 10A1, K mập tung người bắt bóng nhưng trung vệ đội bạn đã nhảy cao hơn, đánh đầu vào góc dưới khung thành đang bỏ trống, và ở đó có 1 tiền vệ áo đỏ chờ sẵn, gây nhẹ bóng vào lưới.

- Dzô....4 -2 hết gỡ, sắp hết giờ rồi! – Cổ động viên 11A1 mừng rỡ.

- Đã bảo mà, giờ lùi về thủ nữa là xong, còn có vài phút chứ mấy!

Khán giả lớp tôi mặt xụ xuống, chẳng buồn phản đối gì nữa, nhìn đồng hồ đã là phút 40 của hiệp 2, chỉ còn 5 phút nữa thôi.

- Thằng K lụm bóng quăng lên đây coi! – Tôi hét lớn, mặt đỏ gay.

- Èo...gì nữa cha? – Nó thất thủ ôm bóng.

- Nhanh lên, vẫn còn gỡ được! – Tôi xăng giọng.

- Chạy hết nổi rồi...phù...! – Thằng L khập khiễng bước tới, thở phì phò.

- Thua... mệt quá! – Thằng D quệt mồ hôi trán

- Lên trước đi T, lên trên đi! – Tôi quắc mắt ra hiệu.

Chương 42

Thằng D giao bóng, tôi bậm môi dốc bóng thật nhanh, đảo người thoát qua trung vệ áo đỏ, dùng bóng đột ngột rồi xỏ kim, gia tăng tốc độ cho rơi tiền vệ đội bạn vừa lùi về kèm tôi.

Thằng T hiểu ý, lao vào giữa chắn hướng nhìn của hậu vệ đội bạn, được nước tôi lại bút phá chạy về cánh phải rồi xoay người kéo bóng dốc lên qua mặt hậu vệ cuối cùng, mặt đối mặt với thủ môn:

- Đầu phải chỉ có sút mới vào, ko cần thiết phải dứt điểm gấp, ko cần thiết! – Tôi nghĩ thật nhanh trong đầu, chân đảo liên tục qua lại vờn bóng rồi bất chợt dùng mũi chân bấm bóng ngay khi thủ môn đội bạn nhào người nằm xuống định cản bóng trong chân.

Bóng vẽ một đường cong nhẹ nhàng bay vào khung thành 11A1, lưới lại rung lên một lần nữa, tôi chạy vào lưới ôm bóng đặt ngay vạch vôi giữa sân. Phía khán đài vang lên những tràng vỗ tay của cả 2 lớp.

- Nhanh lên anh! – Tôi nói với trung vệ đối phương.

- 3- 4, cơ mà còn có một hai phút, làm sao mà thắng đây? – Nhỏ P lo lắng.

- Nếu gỡ hoà thì vẫn còn cơ hội đá luân lưu! – Tiểu Mai cắn môi, cố bình tĩnh đáp.

- Không biết kịp ko nữa! – Vy ngồi nhấp nhòm ko yên, đưa mắt nhìn tôi đầy lo lắng.

Đứng trước bóng chờ đợi pha giao bóng của đội bạn, tôi thở đầy mệt nhọc, khung cảnh trước mắt cứ mờ mờ mà như xoay vòng, chân nặng trĩu ko cất lên nổi nữa.

- Để tao phòng thủ cho, mày tranh thủ mấy giây này mà thở đều! – Thằng L vỗ vai động viên.

-! – Tôi gạt đầu, hai tay tựa vào đầu gối, mặt cúi gằm, mồ hôi nhỏ giọt lã chã xuống đất. – À khoan, nếu còn cơ hội tấn công, mày bảo bọn thằng T làm như vậy nhé! – Tôi thì thầm với nó.

- Ừ, để tao lo cho!

11A1 giao bóng nhưng y như tôi lo ngại, toàn bộ đội bạn đã dồn hết về phần sân nhà để giữ tỉ số 4-3 này, chỉ để lại tuyến trên 1 tiền đạo và 1 tiền vệ. Tiền vệ số 7 nhận bóng rồi chạy lên trên nhưng lại chuyển về cho trung vệ giữa sân, không ngoài dự đoán, thằng L lao đến xoạc chân cắt bóng thành công, thằng D nhanh chóng chạy đến lấy bóng rồi dốc sức chạy sang phần sân bên, cả đội tôi đều dồn hết lên phần sân đội bạn, bên này chỉ còn mỗi K mập đang đứng thờ ở khung thành và tôi thì đứng ôm chân giữa sân, 2 cầu thủ áo đỏ tuyến trên cũng đã rút về sân nhà.

- Cố lên, tổng tấn công đi! – Khán giả 10A1 la ó rầm trời.

- Cơ hội cuối cùng đây, dzô đề! – Mấy thằng lớp tôi đứng cả lên mà hò hét.

- Thử chắc vào mấy cậu ơi! – Chị em đội bạn cũng la to ko kém.

Thằng D dẫn bóng vượt qua tiền vệ đối phương rồi chuyển ngay sang cho thằng L đang thoát sâu sang cánh trái, L đội trưởng có bóng và tạt sang cho thằng C, thằng này lại đảo người nhả bóng cho thằng P vừa dâng lên, đồng thời thằng Q cũng kèm sát hậu vệ áo đỏ. Cục diện trận đấu đang diễn ra quyết liệt tại cánh trái gần cầu môn, màu áo xanh và đỏ hoà lẫn vào nhau trong tiếng hò reo cổ vũ của khán giả 2 đội, mà ko một ai để ý rằng cánh phải đang rất trống trải, và tôi lăm lăm chạy lên, đưa thẳng tay lên trời ra hiệu:

- L ơi tao nè! – Tôi cố sức hét thật to và đón bóng từ chân thằng L đang nỗ lực tạt ngang sang cánh bên.

- Kèm nó, sao bỏ không vậy? – Thủ môn đội bạn giật thoát

- Kèm nó ngay, trời! – Tiền đạo số 10 đội bạn ngay lập tức từ cánh trái chạy sang phải.

Tôi dốc hết sức lực chạy thật nhanh, xỏ kim qua người áo đỏ số 10, tăng bóng qua đầu 1 hậu vệ và lại chạy sâu vào góc phải cuối sân, phía sau lưng huỳnh huých những bước chân của gần 3 cầu thủ đội bạn đang đuổi theo, và ngay khi hầu hết các cầu thủ áo đỏ vừa hoảng hốt đổ sang cánh phải kèm tôi thì thằng T chạy ngay vào góc khung thành bên kia mà ko một ai nhận ra ngoại trừ tôi. Bằng một nỗ lực cuối cùng, tôi ngã người hết sức tạt bóng sang cánh trái và té nhào đầu luôn trên sân trong sự ngỡ ngàng của đội bạn lẫn khán giả vì tưởng tôi sút dứt điểm từ góc hẹp.

Bóng xé gió lao đi xuyên qua hàng thủ của đối phương, tạt ngang trước mặt thủ môn như chế nhạo sự bất lực khi anh này với tay nhưng vẫn ko chạm được vào bóng, và thằng T thì đang thoát xuống cực nhanh, rướn chân hết sức để hông đệm bóng vào khung thành đang trống trải....

- Lộp...bộp...- Quả bóng tròn lăn ngổ nghĩnh đều đều về góc sân trong khoảnh khắc lặng yên hiếm thấy trên sân bóng của buổi sáng chủ nhật đẹp trời, trong xanh và mát mẻ.

Thằng T đã đệm bóng hụt, nó rướn chân hết sức cũng ko thể nào chạm được vào đường bóng đang tạt sang, và cũng té lăn cù luôn trên sân, nằm buông thõng mà thở dốc.

Hiệp 2 kết thúc với tỉ số 4-3 cho 11A1 trong tiếng vỗ tay như vỡ oà từ phía khán đài của cả 2 bên, trống kèn tự chế vang lên ì xèo ồm ồm khuấy động cả sân trường chủ nhật vốn vắng vẻ. Các cầu thủ đàn anh tỏ ra rất fair play khi đến bắt tay từng thằng bạn tôi.

- Hey, đá tốt lắm, hôm nào nhập team bọn anh đi đá bên 36hecta nghen! – Tiền đạo số 10 kéo tay tôi đứng dậy, cười cười bắt tay.

- Dạ....! – Tôi gượng cười cho qua.

K mặt thần thờ ngồi trong khung thành mặc cho nhỏ H liến thoáng kể bên, thằng P và Q ngồi gục đầu trên sân với bọn tổ 3 đang ra sức an ủi, thằng D thì cầm chai nước mà tưới lên đầu liên hồi như để hạ hỏa, thằng C cởi áo vắt ngang vai đi lưng thưng sang chỗ thằng K kéo nó dậy, thằng L thì ngồi nói gì với thằng T vẫn đang nằm giãy đành đạch ra chiều tiếc nuối. Tôi đứng chôn chân giữa sân, chẳng biết nói gì hay làm gì, kết quả này tuy rất xứng đáng vì 11A1 đều hơn bọn tôi cả về kĩ thuật lẫn thể lực, nhưng tận trong thâm tâm tôi vẫn thấy dâng lên một nỗi

nuối tiếc khó tả.

- Đừng buồn nữa, thua đẹp mà N! – Em Vy bước tới, cố gắng an ủi tôi.
- Ủ...có buồn gì đâu, tiếc chút thôi! – Tôi thần thờ đáp, quên luôn cả vụ tối qua.
- Chạy liên tục như vậy mà còn đi bóng tấn công là hay rồi, mấy chị bên 11A1 cứ khen N mãi đấy, nói N ra đáng lắm! – Em hấp háy mắt cười động viên.
- Ờ...! – Tôi đáp bằng quơ, tai nghe chữ được chữ mất.
- Ra cậu này là bạn trai em hả Vy? Chị ấn tượng rồi đấy! – Bí thư 11A1 đi ngang nháy mắt.
- Dạ, hi hi, chị về trước! – Em Vy cười hãnh diện. – Mình cũng về thôi! – Em ấy quay sang kéo tay tôi.
- Ủa, qua chỗ bọn K mập bảo nó chút! – Tôi đáp.
- Vậy Vy dắt xe N ra trước ha!
- Ờm....! – Tôi gạt đầu.

Thằng K đang uống lấy uống để xô trà đá, nhỏ H múc cho nó liên hồi, nhìn cứ gọi là khiếp, y như đang ép chết nó. Thằng T thì mặt mũi ngu ra, ngơ ngác nhìn Tiểu Mai:

- Thật hả? Đá thua cũng đi chơi với T hả?
- Ủ, hi, thua ngẩng cao đầu mà! – Nàng cười thật hiền.
- Này tao mà đেম kịp thì giờ có khi còn đá luân lưu...! – Thằng T nhìn sang tôi nói đầy tiếc nuối.
- Ai bảo mày không...Thần long bá vĩ? Thôi tao về trước đây, mai gặp! – Tôi nhìn hết lượt rồi đáp.
- Ờ...mai gặp! – Thằng C nói yếu ớt.
- Ko đi ăn uống gì à? – K mập hỏi với theo.

Tôi quay lưng đi lắc lắc cổ tay ý bảo không, mày thích cứ ăn 1 mình, tao về nhà ngủ khỏe.

- Hôm nay N tuyệt lắm! – Tiểu Mai mỉm cười khẽ nói lúc tôi đi ngang qua.

Tôi cũng gạt đầu nhẹ chào lại rồi đi ra phía cổng nơi em Vy đang dựng xe đợi tôi về chung. 2 đứa đi bộ đến nhà em Vy chứ giờ tôi chẳng chở nổi, mà để em ấy chở thì ngại quá.

- N về cẩn thận nha, chiều tối ở nhà nghỉ cho khỏe mai còn đi học! – Em ấy căn dặn.
- Ủ, vô nhà đi! – Tôi gạt đầu.
- Uhm, bye! – Đoạn rồi em ấy quay vào nhà.

Tôi đạp về mà đầu óc trống rỗng, chẳng biết nghĩ gì mà thật sự cũng ko thể nghĩ được gì, cảm giác thua trong tiếc nuối thật khó chịu, thôi kệ, dù sao cũng chỉ là giao hữu, còn cơ hội đá nữa mà, tôi nhủ bụng rồi đạp nhanh về nhà.

Chương 43

Chiều mát, ngủ dậy xong tôi ôm sách lên sân thượng nằm đọc, mới được vài dòng đã nghĩ lại đến trận bóng vừa sáng, thua thì xứng đáng rồi, nhưng mà cứ tiếc mãi, cứ như nếu thằng T ghi bàn được phút cuối thì đội nhà sẽ thắng tới nơi ấy.

- Chậc, tiếc mãi, thua cũng thua rồi! – Tôi ngán ngẩm cái bản thân cứ nghĩ mông lung, đưa mắt nhìn lên cao, bầu trời vẫn trong xanh, cao và rộng, bất giác tôi lại nghe bên tai tiếng rì rào của sóng biển và những cơn gió mát thoảng từng cơn giữa rừng dương, giờ này mà ra đó hóng gió thì tuyệt. Cơ mà chân căng giờ rã rồi, đập gì nổi nữa, chưa kể giấc chiều mà chạy ra biển phải đập ngược gió, tới biển chắc cũng nằm thở hóng... nước uống chứ gió máy gì nổi.

- Ủ, mà sao em Vy lúc sáng nay vẫn bình thường mà nhỉ, tưởng em nó sẽ giận mình vụ hôm qua chứ? – Quả thật là cả ngày nay tôi quên bẵng đi mất chuyện này, tối hôm qua em ấy rõ ràng hình sự thế kia, điều tra rồi tạo bằng chứng giả để ép cung tôi, và tôi như con cá khờ khạo ngoan ngoãn chui đầu vào lưới, ấy thế mà giờ đây em nó tha bổng xem như chưa có chuyện gì. Không được, phải làm rõ chuyện này, tôi có làm gì sai đâu mà sợ, là Tiểu Mai rủ tôi vào nhà uống nước thôi mà, tôi đã có ý gì đâu.

Thế là ăn cơm chiều xong, nghỉ một chút đến 7h30, tôi lộc cộc đạp xe qua nhà em Vy, tìm hiểu thử xem thái độ em ấy như vậy là như làm sao.

- Ờ... tưởng N ở nhà nghỉ ngơi chứ? – Em nó ngạc nhiên ra mở cửa.

- Thì nghỉ cả ngày rồi, giờ tối chủ nhật qua rủ đi chơi, đi hem? – Tôi phủ đầu chớp nhoáng.

- Ủ...thì đi, đợi Vy chút! – Đoạn rồi em nó quay vào trong.

Tôi ngồi trước nhà em đợi, nghĩ bụng chắc lâu lắm đây, như mọi lần, lần nào qua cũng đợi tầm 30 phút cho em ấy sửa soạn trang điểm gì đó tôi chẳng biết. Vả chăng tôi cũng hay nghe các bậc tiền bối kể cứ hể qua nhà bạn gái là con trai phải đứng ngoài đợi dài cổ, đó là luật bất thành văn, nhằm để cho các đấng nam nhi thấy rõ sự quan trọng của chị em phụ nữ, luật gì quái thế ko biết.

Nhưng tôi nhầm, bữa nay em Vy vừa quay vô tầm 10 phút là đã thấy áo quần chỉnh tề bước ra, vẫn xinh như mọi ngày.

- Rồi, giờ đi đâu? – Em ấy cười cười, ngồi lên sau xe.

- Đi dạo chứ đâu! – Tôi đáp.

- Hi, chở nổi ko đó?

- Ko nổi cũng phải nổi, chở bạn gái mà! – Tôi nhấn mạnh 2 chữ “bạn gái” để gọi là...xu nịnh, lấy lòng em nó trước.

- Ủa, vậy đi nào! – Dè dặt em nó mặt tỉnh queo, cứ như là vừa rồi tôi nói thành “em gái” ấy.

Phan Thiết buổi tối tầm 8h trở đi là đã bắt đầu vắng người, đường phố rộng rãi, chúng tôi chạy lòng vòng chút thì lại quay về hướng đường biển, kiếm băng ghế rồi tôi dựng xe, 2 đứa ngồi cạnh nhau.

- Còn buồn trận bóng hồi sáng hem? – Vy quay sang hỏi tôi.

- Ờo..đã bảo ko có mà, người ta thắng xứng đáng rồi! – Tôi nhăn mũi đáp, dù lúc chiều nay tôi vẫn còn tiếc hùi hụi.

- Ừ, để sau này có dịp thì Vy lại hẹn với lớp đó đá giao hữu tiếp! – Em ấy vuốt tóc, nhìn ra phía hàng dương.

- Ờ, lần sau thắng chứ ko thua đâu! – Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

- Vậy mà bảo ko buồn, vẫn còn cay cú kia kìa, hi hi! – Vy cười cười vỗ nhẹ vai tôi.

- Thì....con trai mà! – Tôi lúng búng đáp, lại sa bẫy tiếp.

- Mà...Vy ko giận chuyện hôm qua à? – Tôi khó khăn lắm mới hỏi được.

- Chuyện gì N? – Em ấy ngạc nhiên hỏi.

- Thì...chuyện N qua nhà Mai đó, tối qua ấy! – Tôi gãi đầu, đã thấy đăm quíu trong giọng nói.

- Đã là gì của nhau đâu mà giận, hứ! – Em Vy buông thông 1 câu, tôi nghe mà rụng rời tứ chi, con tim...vỡ nát, nghe rộp rộp to tổ tướng.

- Ai bảo....! – Chẳng chần chừ, tôi khoác tay qua vai em nó rồi kéo em tựa vào vai – Là bạn gái N mà, giận chút xem nào, hể hể! – Tôi cười đều.

- Bỏ ra nha, ko là....oánh đấy...! – Em ấy phụng phịu, kháng cự yếu ớt.

- Không đấy, làm gì nhau, giận xem cái nào! – Tôi được nước làm tới, lấy tay búng nhẹ vào giữa trán em nó kêu cái “Chóc “.

- Ui da....này thì giận! – Vy dấm tay vào ngực tôi một cái “Chành “

Làng nước ơi, tôi đùa chút mà em nó đánh tôi muốn thổ huyết đến nơi, tôi thả vai em ấy ra mà ôm ngực thở hồng hộc.

- Ờ...có sao ko? Vy ...nhẹ tay rồi mà! – Em ấy lo lắng quay sang hỏi.

- Thế ra đó...ực...là nhẹ hử? Mạnh là thế nào nữa đây? – Tôi vờ đau nhăn mặt.

- Ko đâu...vậy là mạnh rồi đó..còn đau ko N? – Vy cắn môi nói.

- Chữa thương đi, mới hết đau! – Tôi tranh thủ.

- Chữa...mà chữa làm sao? – Em ấy tròn mắt ngạc nhiên.

- Thì đây nè, hi hi! – Tôi vỗ vỗ vào vai tôi, ngậm bảo em nó tựa vào đi.

- Quỷ sứ, giỏi chọc người thôi! – Nói vậy nhưng Vy vẫn khẽ tựa vai tôi, đôi má hồng lên.

- Thế lúc sáng nay là ko giận N thiệt à? Tôi tò mò hỏi.
- Ủ...trông cái mặt vậy ai mà giận cho được! – Em véo mũi tôi.
- Hi, thì N có làm gì sai đâu! – Tôi gãi đầu cười.
- Tuy N, đó là do ý N thôi, Vy không quản được, chỉ cần.....! – Tự nhiên em ấy ngừng lại.
- Chỉ cần gì? – Tôi ngơ ngác hỏi.
- Thì...thôi về, tối rồi! – Em nó mặt đỏ lựng, đứng dậy đáp.
- Ơ...này..chưa nói xong mà! – Tôi đứng dậy theo hỏi dồn.
- Tự hiểu đi, ngốc quá mà! – Vẫn quay lưng trả lời.
- Ờo....ừ, thì về! – Nói đoạn tôi dắt xe ra.

Dọc đường về, em Vy vui lên thấy rõ, cứ khẽ hát mãi, tuy rằng tôi chẳng nghe em nó hát cái gì, cứ câu được câu mất, thỉnh thoảng lại giật giật áo tôi:

- Nhà Vy bên này nè ông ơi, nãy giờ cố ý chạy sai 3 lần rồi nha! – Em ấy cười cười trách yêu.
- Ủa vậy hả? Bữa nay đường xá lạ quá! – Tôi giả ngu
- Xạo nữa, cho người ta về đi mà, ba mẹ mong lắm! – Vy bấu môi vờ đáp như con nít thủ thỉ
- Ủ, thấy nàng năn nỉ ta cũng xiêu lòng, thôi cho về! – Rồi tôi quay xe chạy về hướng nhà em ấy.
- Hi hi, tốt! – Em cười thật tươi, lại khẽ hát.
- Vậy N về ha, ngủ ngon! – Tôi cười tình với em ấy.
- Ủa, ngủ ngon, mai gặp! – Vy níu 2 tay để sau lưng, chân nhón nhón khẽ nghiêng người qua lại, nhìn yêu quá đi mất.
- Hi, về đây! – Rồi tôi co chân đạp thẳng.

Dọc đường về tôi lại bắt chước em ấy, cứ ồm ồm mà hát, nhờ vậy tự tôi phát hiện ra tôi cũng có khiếu hát lắm, hay ko thua gì mấy ca sĩ trên tivi, có khi sau này tôi đi con đường làm nghệ thuật ấy chứ! Mãi nghĩ với tự cười 1 mình mà tôi chạy lố qua nhà cả đoạn, khốn nạn cái thân đã rã rời tay chân mà não nó ko chịu điều khiển cho chính xác, cứ đề mê như bị trúng mê hồn hương, tối về phải đóng cửa bế khí vận công mới được, hể hể!

Chương 44

Bữa chiều nọ, tôi với K mập lục tục dắt xe ra khỏi hàng net, tôi mặt đỏ gay, thằng mập thì cứ chút chút lại đưa tay quạt mồ hôi trán, 2 đứa đạp xe thăm nảo, mặt rầu rĩ vô cùng:

- Dek, mày ko biết bắn thì nói, làm tao cá độ với cả đám bọn nó! – Tôi quay sang trách.
- Ở thằng này hay, tao đã kịp nói gì đâu, mày vỗ vai bảo tao vào cho đủ team, gọi là đánh lạc hướng cho mày phơ! – Nó cãi lại.

Đầu đuôi là như thế này, tôi với K mập đang đứng xem bọn hàng net ngồi bắn half-life trong khi chưa đợi máy trống, mà bọn này lại mặc đồng phục trường chuyên THD (là trường mà tôi thiếu nửa điểm thì vào ấy), thế là lại nhắc đến cái luật bất thành văn giữa trường PBC và chuyên THD, đều là trường điểm của tỉnh, trường PBC là trường chuẩn quốc gia duy nhất toàn tỉnh, và trường chuyên THD là trường quy tụ lượng học sinh giỏi duy nhất, thế là tự đâu ra cái luật... học sinh 2 trường này đều ko ưa nhau, gặp là tránh mặt cho lành.

Thế nên tôi với K mập đứng xem bọn nó bắn chả phải với tư cách khán giả nữa mà 2 thằng thi nhau trù ẻo cho bọn nó chết sạch.

- Êo, xuyên táo! – Tôi đứng ngoài đĩa vào.
- Hê, làm ăn kỳ thế! – K mập phụ trợ.

Được một lúc thì mấy thằng trường chuyên hết nhin nổi nên bực tức cả lên.

- 2 thằng mày ngon thì vào mà bắn, đứng ngoài nói mồm ai chả nói được! – 1 thằng trường chuyên THD quay lại.
- Ở, thì cứ bắn đê, bọn tao xem thôi mà! – Tôi đáp tỉnh như ruồi.
- Đứng xem mà đĩa, vào game mà chúng tỏ.! – Nó thách thức.
- À được, để tao chấp hết bọn mày! – Tôi tự tin đáp, dù gì tôi hồi cấp 2 cũng từng luyện qua game này, bắn cũng kinh hãi vô cùng.
- Còn thằng kia đứng không làm gì? Cho nó vào luôn! – Thằng kia quắc mắt.
- Ở...tao ko chơi đâu! – K mập xua tay.
- Kệ, mày vào cứ chạy tán loạn phân tán chú ý tụi nó cho tao ở trong nhà phơ ra là ok! – Tôi đẩy vai nó.

Thế là 2 thằng bọn tôi vào game với 5 thằng bọn nó, chơi màn “Trong nhà ngoài phố “, bọn tôi thủ nhà, bọn kia vào tấn công. Vừa vào game, tôi cầm AWM phơ hết luôn 2 mạng tụi trường chuyên trong tích tắc, bọn nó thấy thế thì nóng gáy vô cùng, được nước tôi phơ thêm 2 mạng nữa rồi cười ha hả, K mập khoái chí cười theo ko để ý thằng kia leo thang vô nhà nã nó từ đằng sau. Tiện tay thằng này làm luôn quả bom khói, khổ thân tôi cầm súng nhắm nên mù tịt đường

đi, nó giã tôi banh xác.

Sang mấy trận sau, tôi cứ đều đều đứng trong mà tĩa ngoài, tầm tầm cũng gần 30 mạng, thế nhưng tinh anh mấy cũng ko địch lại số đông, chưa kể thằng K mập nhát cây, toàn ôm súng đứng gần tôi, bọn kia đột kích vô nhà cứ thấy 2 thằng là nã cong nòng, K mập hoảng hồn chạy tán loạn cả lên che luôn tầm ngắm của tôi, thế là lại thua liên tục. Vào game cuối, bọn nó rút kinh nghiệm ko mò đầu vào nữa vì ngại tay ngắm của tôi, nên đứng ngoài mà dội bom vào, sau đó vô nhà phơ luôn 2 thằng tôi. Bọn tôi mặt đỏ tía tai bước ra khỏi quán, sau lưng bọn kia cười rung cả bàn ghế.

- Sao mà bảo tao là mà bán ghê lắm mà? – K mập ức chế.

- Mà ko dòm hiệu số thắng thua à? Tao giết tổng mạng còn nhiều hơn bọn nó cộng lại, tại mà chạy loạn cả lên, tao sniper là mong mà ra làm chim mồi để tao phơ từng thằng mà mà cứ ru rú trong nhà! – Tôi sững cổ tuôn nói liên tục.

- Êo, đã nói tao bắn dở rồi, thôi bỏ đi! – Nó xuôi xị.

- Chứ sao, bỏ luôn quán này, chả dám lết vô nữa! – Tôi đập vô tay lái xe đầy bực tức.

- À, ghé nhà sách chút mà! – K mập quay đầu xe bảo tôi.

- Chi? Mua truyện à? – Tôi ngạc nhiên.

- Không, sắp noel rồi, vô mua vật liệu về làm thiệp tặng nhỏ H! – Nó đáp.

- O, noel mà cũng tặng quà à? – Tôi dòm nó lom lom.

- Chú gà quá, cấp 3 rồi còn nhỏ nhít gì nữa! – Nó hừ mũi đáp

K mập nói cũng đúng, mấy hôm nay tôi cũng quên mất là sắp đến giáng sinh, nghe thằng K nhắc mới nhớ, cơ mà xưa giờ đã tặng quà cho con gái bao giờ đâu, giờ biết em Vy thích gì mà tặng, nói vậy chứ tôi cũng co giò đạp theo nó vô nhà sách.

Vào nhà sách, thằng K mua nào là giấy màu, hồ dán, kẹp nhỏ, cả mấy lọ kim tuyến rồi lại còn cả bút chì màu, nó thì xưa nay khéo tay rồi, mấy vụ vẽ huy hiệu đoàn hay thiết kế demo cổng trại toàn một tay K mập làm hết, phen này chắc cái thiệp cũng đẹp lắm, nhỏ H nhận quà chắc sướng mê toi, công nhận dạo này 2 anh chị phởn thật.

- Mà ko làm gì tặng em Vy à? – K mập thắc mắc.

- Ờ, để vài bữa tao mua! – Tôi lúng búng đáp.

- Ngu, quà thì phải tự tay làm con gái nó mới thích, mới trân trọng! – Nó ra vẻ sành đời.

- Thế à? để tao nghĩ nên làm cái gì đã! – Tôi gãi đầu.

- Cấm mà làm thiệp đấy, đừng hàng! – Thằng mập chưa chi đã dọa.

- Ờ, tao thêm vào! – Tôi đáp, nghĩ tặng quà cho em Vy thì phải thật độc đáo bất ngờ, chứ đừng hàng giống K mập thì nói làm gì, nhỏ H thể nào lại chẳng khoe với Vy, lúc đó em Vy mà nhìn vô thấy 2 cái thiệp y chang nhau thì tôi có mà độn thổ.

Về tới nhà, tôi nằm ngẫm nghĩ nên chọn cái gì thật độc đáo làm quà Giáng sinh cho Vy, lăn lộn mãi mà cái đầu chẳng nghĩ ra được gì khá hơn, đổi thể nằm, đổi luôn cả chân gác, uống nước rồi đứng dậy hít thở, tôi làm hết những gì mà khi học bài tôi hay làm để thư giãn đầu óc mà mãi ko nghĩ ra được gì, chán nản tôi nằm phịch xuống giường.

- Hay là mua sách tặng em nó nhỉ? Ko được, sách thì bình thường quá, lỡ em nó đọc rồi thì tèo. Ờo, đã nói là quà tự làm mới có ý nghĩa, nghĩ tiếp thôi! – Tôi nằm lan man với hàng đồng ý nghĩ trong đầu.

- N ơi xuống ăn cơm! – Giọng mẹ tôi dưới bếp vọng lên.

- Dạ, con xuống liền! – Thôi kệ, có thực mới vực được đạo, nghĩ bụng tôi phốc xuống giường ra nhà bếp ăn cơm.

Vừa ăn vừa xem tivi, mĩa phim đang hay thì lại quảng cáo, sao mấy ông nhà đài thích quảng cáo thế ko biết, cơ mà nhờ vậy lại hay. Đến phần quảng cáo bia heineken, nội dung quảng cáo là nhà nhà ăn mừng Giáng sinh với cơ man nào là bia heineken, và nhạc nền thì rất hay, pha trộn giữa We wish you a merry Christmas và bản gì đó tôi ko nhớ rõ, nhưng đoạn soundtrack ấy cực chất, tôi nghe mê mẩn (sau này tôi khổ công lục trên mạng cả ngày trời mới ra, cài về làm nhạc chuông luôn).

Nhưng cái kết của quảng cáo heineken làm tôi sực nghĩ ra 1 ý tưởng tuyệt vời, và suy đi tính lại tôi thấy rất khả thi, khả năng tôi có thể làm được, tự nhủ ngày mai quyết tâm làm ngay cho nóng. Đoạn kết của video quảng cáo Heineken là hình ảnh ông già tuyết cười tuần lộc bay trên cao giữa ánh trăng sáng và các vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, phía dưới là những ngôi nhà phủ đầy tuyết giữa rừng thông và các người tuyết đứng cạnh nhau ngộ nghĩnh trong vườn, đêm Giáng sinh an lành vô cùng!

Chương 45

Ý tưởng về món quà giáng sinh của tôi tặng cho Vy có thể mô tả đại khái như thế này, đó là một hộp thủy tinh trong suốt cỡ vừa tầm 2 bàn tay, bên trong là căn nhà trên mái phủ đầy tuyết, ngoài vườn là những cây thông đầy quả và hạt châu lấp lánh, cùng những người tuyết đầu đội mũ chóp nhọn, và cả khoảng nền sân ấy dĩ nhiên vẫn lấy nền tuyết làm chủ đạo. Cả đêm đó tôi ngồi vạch kế hoạch, nên làm nhà và người tuyết, cây thông bằng những gì, lên danh sách những vật liệu cần mua, lên thời gian dự định và trừ hao cho việc chuẩn bị và thực hiện, đến nửa đêm thì xong một danh sách dài ngoằng các thứ.

Sáng hôm sau, tôi đạp xe ngay ra nhà sách, thứ cần mua là hộp thủy tinh để phủ ngoài sao cho bên ngoài có thể nhìn vào trong. Nhưng ác nỗi chạy gần hết 3 nhà sách lớn trong thành phố mà vẫn ko vừa ý tôi, đa số đều ko có bán hoặc sản xuất hộp thủy tinh có thể mở ra 1 đầu để tôi đưa các chi tiết khung cảnh vào bên trong. Tôi đi lòng vòng, gọi là lo lắng vì ko thể tìm ra chiếc hộp tôi cần thì có, nhưng tuyệt nhiên ko hề có chút gì nản lòng, tôi tự nhiên có niềm tin rằng món quà này có thể thực hiện được.

Lúc sau, đi ngang qua quầy đồ chơi trẻ em, tôi thấy người ta bày bán những con lật đật được đựng trong các hộp bằng nhựa cứng trong suốt, trong số đó có vài hộp có... vỏ ngoài vừa kích thước tôi cần.

- Chị ơi, cái này....có bán cái hộp riêng ko chị? – Tôi dè dặt hỏi.

- Ko em à! – Chị bán hàng ngạc nhiên – Bán riêng rồi người khác tưởng là món này đã bị khai trước em à!

- Dạ...vậy chị cho em mua con lật đật này! – Tôi quyết định mua luôn con lật đật chỉ để lấy cái hộp mà khả dĩ gọi là vừa ý, ko có hộp thủy tinh thì thay bằng hộp nhựa cứng, quan trọng là nó cũng trong suốt và có thể mở ra được.

Xong phần vỏ ngoài, tôi dạo thêm vòng nữa, chọn thêm lọ kim tuyến, mua luôn 2 hộp đất sét màu chỉ để lấy 4 thỏi đất sét trắng trong đó, 1 lọ tằm, xong xuôi tôi hớn hờ ra về, trong đầu suy nghĩ làm thế nào để tạo hình cây thông.

Khi ta có ý thức rằng ta phải làm điều gì đó vì một người mà ta chắc chắn rằng người ấy sẽ rất vui vì điều đó, thì ta ko hề nản lòng dù có khó khăn, và cứ như mọi thứ đều khá dễ dàng hoặc vả chăng là lúc đó trí óc ta được huy động đến năng suất cao nhất, luôn có ý tưởng cho ngổ cụt. Khi chạy ngang qua cầu THD, tôi nhìn về phía công viên và tấp ngay xe vào đó, để mô phỏng một cây thông giáng sinh nhỏ, tôi hái thật nhiều lá thuộc bài, lựa những lá có phần cuống chắc khỏe, vậy là xong tiếp phần cây thông.

- K hả? lát trưa qua chở tao đi học nghe mậy! – Tôi gọi sang nhà K mập.

- Chi? Hư xe à? – Nó thắc mắc.

- Không, ra về tao cần mua vài thứ, mà vừa chạy xe vừa ôm ko hết! – Tôi giải thích.

- Ờ, mà mà mưa cái gì thế? – K mập tò mò.

- Chiều khắc biết, nhớ qua đấy! – Tôi chốt chặn ra vẻ bí hiểm.

Giờ ra chơi, tôi ngồi suy đi tính lại các thứ, vẫn còn thiếu rất nhiều vật liệu trong bản danh sách mà tôi chắc rằng muốn có chúng thì tôi có khi phải lục tung các cửa hiệu trong thành phố mất.

- Bình tĩnh, thế nào cũng sẽ có, mình còn những 4 ngày nữa cơ mà, 4 ngày nữa mới đến giáng sinh! – Tôi tự nhủ, và nghĩ xem giờ về nên mua thêm những gì.

- Ra can-tin chơi N ơi! – Vy đang ngồi trước mặt tôi tự bao giờ.

- Ủ....! – Tôi đáp bừa, vẫn còn đang mải nghĩ, chẳng nghe em ấy nói gì.

- Bảo ừ sao còn ngồi đây? Đi nhanh chứ! – Em nó kéo tay tôi.

- À...can-tin hả? Thì đi! – Tôi choàng tỉnh.

- Cho con 2 ly nước cam cô ơi! – Vy gọi nước cho 2 đứa.

- Ưm....à ...! – Tôi vẫn mải mê đuổi theo những ý tưởng cứ thi nhau chạy đua trong đầu.

- Gì thế? Sao đắm chiều quá vậy? – Em ấy tựa cằm nhìn tôi hỏi.

- Ủ....thế này...chuẩn! – Tôi vẫn chẳng nghe gì sất.

- Tui dề, hic, tự nhiên ko nói gì hết! – Em nó giận dỗi bĩu môi.

- Ơ..đâu có, đang nói nè! – Tôi giật thoát cả người.

- Đã nói gì đâu, toàn lảm bảm một mình! – Vy lắc đầu, đẩy ly nước cho tôi.

- Hi, tại đang suy nghĩ mà! – Tôi lắc đầu cười khỏ, mình đang suy nghĩ căng cả đầu làm quà cho mà em nó thì chẳng thông cảm cho.

- Nghĩ gì dạ?! – Em ấy tò mò, háo hức hỏi.

- Bí mật, đến lúc rồi sẽ biết, hê hê! – Tôi cười đểu.

- Ghét! – Vy ngúc ngắc mái đầu, và thôi ko hỏi nữa.

Ra về, K mập đeo tôi ra chợ như tôi đã bàn tính với nó, chạy một mạch đến cửa hàng bán thùng xốp dùng ướp đá.

- Mà mưa thùng đá về làm gì thế? Ướp coca à? – K mập hỏi.

- Có mà ướp mà! – Tôi quay sang chủ tiệm! – Chú ơi, có tấm xốp nào dày khoảng 2cm ko chú?

- Ủ có, con lấy bao nhiêu? – Chú chủ tiệm nói.

- Dạ, khoảng... như cuốn vở này nè chú! – Tôi lấy quyển vở ra minh hoạ diện tích.

- Vậy ít quá, chú ko bán lẻ con à! – Chú lắc đầu.

- Chứ..bán sỉ thì miếng khoảng nào vậy chú? – Tôi thầm kêu khỏ.

- Đây...! – Đoạn rồi chủ tiệm mang ra miếng xốp dài và rộng tổ bố, mỗi cái chiều dày là đúng 2cm như tôi yêu cầu.

- Miếng này...hết nhiều vậy chú? – Tôi quệt mồ hôi vừa túa ra hỏi.

- 35k đó con, chú bớt cho 5k, con lấy ko? – Chủ tiệm cười tươi rói.

- Dạ...lấy.., chú cắt nửa dùm con cho gọn! – Tôi miệng méo xệch, khổ rồi, diện tích miếng xốp tôi cần còn chưa bằng 1 phần 20 của cả miếng tôi vừa mua, thôi kệ, lỗ đâm lao thì theo lao chứ sao.

K mập đạp xe đèo tôi khệ nệ ôm tấm xốp phía sau.

- Mà mua xốp chi thế? – Nó càng thêm thắc mắc.

- Mai sẽ biết, sáng mai tao qua nhà mày đấy! – Tôi đáp.

- Chi? Tao bận làm thiệp rồi, ko rảnh đi chơi đâu! – K mập lắc đầu nguầy nguậy.

- Ai rủ mày chơi đâu? Tao cũng qua nhà mày làm quà noel, nhà tao ko tiện! – Tôi giải thích.

- Ờ...thế miếng xốp này là quà noel à? Mày tính làm gì thế?

- Mai tao qua rồi biết, hỏi, hỏi hoài! – Tôi quắc mắt.

Tối về nhà, tôi đánh dấu vào các thứ vừa có, phần ngoại cảnh xem như tạm ổn, điểm qua các thứ còn thiếu và bắt đầu suy nghĩ xem ngày mai nên làm gì trước. Các ý tưởng cứ thi nhau mà hiện ra trong đầu, nhưng tôi luôn phải tự kiểm lòng lại, ý tưởng là ý tưởng, hiện thực có làm được hay ko thì càng phải xem lại, mơ mộng quá rồi chẳng làm được gì thì khổ.

Tôi nhìn lên trên lịch, hôm nay là ngày 20, lấy bút đỏ đánh dấu vào ô hiện tại, từ giờ đến noel, bỏ qua tối nay là còn 3 ngày nữa...

Chương 46

Ngày hôm sau, vừa sáng bảnh mắt là tôi thu gom đồ đạc phóng sang nhà K mập, nó ra mở cửa mà mắt vẫn còn ghèn, khỏ, 7h30 rồi vẫn còn ngủ.

- Làm gì làm đi, tao rửa mặt rồi lên! – Nó dẫn tôi vào phòng, dụi dụi mắt.

- Ờ, lẹ đi rồi ra, mà mày làm thiệp xong chưa? Còn 3 ngày thôi đấy! – Tôi bày biện đồ đạc lên bàn rồi hỏi nó.

- Chưa, vẫn còn đang làm! – K mập ngáp dài.

- Ờ, rửa mặt đi, tí lên đem tao con dao rọc giấy! – Tôi nhắc.

Hộp nhựa cứng tôi mua hôm trước cao 7cm, dài tầm 13cm và rộng 9cm, tôi dùng dao rọc miếng xốp vừa đủ 12,9cm và 8,9 cm để vừa khít đưa miếng xốp vào trong hộp. Thực ra ban đầu tôi chỉ định mua xốp dày 2cm thôi, nhưng vậy thì mỏng quá, ko đủ độ bám cho cây thông và người tuyết, nên mua 3cm cho chắc ăn, vừa vững chãi vừa ko bị gãy xốp khi đâm tằm nhọn vào. Miếng xốp trắng tinh được dùng để làm nền tuyết, và cây thông sẽ đứng trên đó, cả căn nhà gỗ và người tuyết cũng vậy, sau khi tôi làm xong xuôi mọi thứ đặt trên tấm nền xốp thì sẽ đưa vào hộp, đóng nắp là xong như ý tưởng.

- Ra vậy, hiểu rồi! – K mập gật gật đầu sau khi nghe tôi giải thích.

- Ừ, thấy sao, khả thi ko? – Tôi háo hức.

- Độc đáo, tuyệt chiêu, sao tao lại ko nghĩ ra nhỉ? – Nó nhăn mặt.

- Hề hề, tao mà! – Tôi phổng mũi cười.

- Nhưng mà hơi khó, làm mất thời gian đấy? Kịp ko, hay tao phụ 1 tay? – K mập đề xuất.

- Thôi mày, quà tặng bạn gái thì tự tay phải làm mới ý nghĩa! – Tôi gạt đi, dù trong bụng rất cảm kích.

- Ờ, vậy thôi tao làm thiệp tiếp! – Nó cười cười sang bàn bên ngồi.

Tôi vẽ ra giấy một khung hình vuông y hệt như miếng xốp, rồi phân hoạch ra khu nào là cây thông, khu nào là chỗ để các hộp quà, người tuyết đứng ở đâu, căn nhà dựng ở đâu. Rồi tính toán xem nên làm cái nào trước để tiện lúc trang trí phụ họa và đưa vào hộp, cuối cùng tôi quyết định sẽ làm cây thông, người tuyết trước.

Đầu tiên tôi lựa 4 lá thuộc bài có chiều cao tương đương nhau và có cuống khá cứng, sau đó đầu thân vào nhau thành 4 hướng, mỗi lá cách nhau 1 góc 90 độ. Tôi tỉ mỉ cắm sâu từng lá vào nền xốp và giữ góc 90 độ với mỗi hướng lá, lại tiếp tục với 4 lá thuộc bài tiếp theo, vậy là xong 2 cây thông tí hon, khá giống với cây thông lớn khi nó cũng có những tán lá màu xanh đậm hình gai hướng xiên lên trên, và quan trọng là 4 nhánh riêng biệt khi ghép lại nay đã thành 1 cây thông hoàn chỉnh có 4 hướng lá.

Xong phần 2 cây thông, tôi ngồi nặn người tuyết bằng đất sét trắng, công nhận nhìn thì có vẻ dễ nhưng lúc vào nặn thì mới biết khó. Trước hết do chủ quan, sau khi làm cây thông tôi đã ko rửa tay nên lúc nặn sét trắng thì mới vo vo vài lần nó đã ngả màu đen, thế là đi tong 1 thỏi sét trắng. Rút kinh nghiệm, lần này tôi tay chân sạch sẽ, thân xác thanh tịnh mới bắt tay vào làm. Nhưng cũng chẳng dễ, cái khâu vo tròn 2 phần, 1 phần lớn làm bụng và 1 phần nhỏ là đầu người tuyết cũng khó, khi thì bụng to đầu lại nhỏ, khi thì đầu bụng bằng nhau.

- Ha ha, người tuyết uống bia à ku? Sao cái bụng phình to thế? – K mập cười sặc sụa.
- Đẹp mà đi, đang bù đầu đây! – Tôi sùng sộ.
- Rồi làm sao mà cho thằng người tuyết đứng được trên miếng xốp? – Nó thắc mắc.
- Đây....cạch! – Tôi lấy lọ tằm xĩa răng để trên bàn rồi chúi mũi nặn đất tiếp, mặc cho thằng K ngơ ngác bên cạnh.

Chật vật 1 hồi tôi cũng nặn xong 2 thằng mập tròn tròn bụng to đầu nhỏ mà tôi tự cho là người tuyết thứ thiệt, tôi rửa tay xong xuôi rồi lại bắt tay vào công đoạn cố định chúng vào miếng xốp. Tôi dùng 3 cây tăm bẻ ra chỉ lấy 3 phần đầu nhọn, sau đó cắm chúng vào miếng xốp thành 3 góc, rồi nhẹ nhàng để người tuyết lên, rồi ấn xuống, rồi lại dùng 1 cây tăm nữa cố định phần đầu với phần thân người tuyết, sau đó 2 thằng người tuyết được đặt cạnh nhau, đảm bảo chúng đã cố định với miếng xốp xong xuôi, tôi mới nằm vật ra ghế mà thở, liếc nhìn đồng hồ đã 11h15 trưa.

Tỉ mỉ đến từng chi tiết mà chặt vật cả buổi sáng mới xong được 2 cây thông bên góc và 2 người tuyết khúc ngoài, còn căn nhà phía sau và trang trí cho cây thông với người tuyết siêu tí hon này nữa, đòi hỏi cần phải đẩy nhanh tiến độ trong căn thận hơn nữa.

Chiều vừa lò dò lên lớp, tôi đã nghe K mập hót hải báo:

- Mà học đoạn đối thoại Anh ngữ chưa N? Lát cô Hiền dò bài mà tao quên mất!
- Sặc, tao cũng quên nốt, hôm giờ lo làm...cái vụ kia! – Tôi kịp thời giấu biến chuyện làm quà vì biết đầu em Vy nghe thấy, mà thật, mấy bữa rày tôi toàn lo nghĩ chuyện làm quà, quên mất vụ dò bài lấy điểm hôm nay mới ác.
- Tụng gấp đi ku! – Nó lật sách soàn soạt.
- Tụng gì kịp, giờ ngồi cầu cho đừng bị trúng tên lên bảng thôi! – Tôi ngán ngẩm đáp.

Lại một lần nữa, định lý “Khi điều xui xảy ra thì nó sẽ xảy ra” chứng minh tính đúng đắn của nó, tôi đang ngồi chấp tay mà lầm rầm cho cô Hiền đừng gọi tên tôi y như một con chiên ngoan đạo đang cầu nguyện trước Chúa, và đừng một cái:

- Ừm....- Cô Hiền nhìn danh sách một lượt sau khi đã dò 3 đứa – N lên bảng đi!
- Ừc...! – Tôi nghe tên mà như sét đánh bên tai, giật bắn cả người, lập cập ôm vở mò lên bảng.
- Em đọc thuộc cho cô đoạn 3 của Unit 5 vừa học đi! – Cô Hiền bảo.
- Dạ...hôm nay em quên học...học bài! – Tôi cúi gằm mặt, lí nhí đáp.

Cô Hiền lắc đầu, cho tôi ngay con zero màu đỏ to tổ bố trong vở, tôi cầm đầu đi thẳng 1 mạch về chỗ ngồi, nhục ko để đầu cho hết, em Vy nhìn tôi đầy ngạc nhiên và ái ngại.

Giờ chơi, em nó bước ngay xuống chỗ tôi y như dự đoán

- Sao vậy N? Vy nhớ dặn N ưu tiên học Anh ngữ rồi mà? – Vy hỏi gặng.
- Ủ, mà hôm qua N bận nên quên mất...!- Tôi lúng búng đáp.
- Bận gì cũng phải ôn bài chứ, zero rồi nè! – Em nó lật vở tôi ra.
- Ko học bài thì zero chứ sao! – Tôi nói cứng chữa thẹn.
- Hay quá ha? Nói ngang dữ vậy, mai có tiết anh văn, sáng mai qua nhà cho Vy kiểm tra bài! – Em Vy chốt hạ.
- Ơ....ngày mai N bận rồi, yên tâm đi, tối nay học bài mà! – Tôi xuống nước nài nỉ.
- Không là không, rồi lỡ mai ăn 0 điểm nữa hử? – Em nó vẫn chưa chịu tha.
- Thật mà, ko có đâu! – Tôi làm mặt thảm.
- Ủ, vậy thôi, tối nhớ học bài đấy! – Em ấy thở dài.
- Ủ, hứa mà! – Tôi sáng mắt.
- Bận gì cũng nhớ ôn bài chứ, con trai là chúa đi chơi mà! – Rồi em nó quay về chỗ.

Thật cái sự đòi lăm đầu khổ, con trai toàn vì con gái mà lao đao, tôi vì em Vy mà lao tâm khổ tứ suy nghĩ rồi làm quà, thế mà hôm nay lại bị em nó trách oan, tôi rầu gì đâu. Nhưng cứ nghĩ tới món quà đang còn dở dang ở nhà, tôi lại có thêm động lực thúc đẩy phải hoàn thành nó cho bằng được. Dẫu có gặp núi đao biển lửa cũng ko từ nan, à tí quên, gặp cô Hiền thì còn phải xem lại, ăn thêm con dê-rô nữa là tôi cầm chắc cái bản kiểm điểm về nhà, tối nay đành phải bớt chút thời gian mà học bài thôi, hic!

Tôi lại vạch thêm 1 vòng tròn đỏ nữa, hết hôm nay là còn 2 ngày nữa cho món quà, ko biết có làm kịp ko đây nữa? Hay lại để sang Noel năm sau luôn không biết chừng!

Chương 47

Sáng nay dậy 2 mắt tôi đỏ ngầu, cứ bồn thần mãi ngồi trước vườn, cả đêm qua tôi thức tưng cho xong bài tiếng Anh, sau đó lại tiếp tục suy tính nên làm gì tiếp theo cho hộp quà. Cây thông và người tuyết đã xong nhưng lại chưa trang trí, và căn nhà nhỏ vẫn chưa có, chưa kể những hộp quà đặt dưới gốc cây thông. Nghĩ mãi ko được thêm gì, tôi lại khoác áo vào đạp xe đi lòng vòng quanh tất cả các hiệu sách lớn nhỏ tìm thêm vài thứ nữa.

Giờ kiếm đâu ra cái căn nhà nhỏ mà có kích thước vừa tầm để cho vào hộp nhỉ? Không lẽ mua nguyên bộ thành phố PT mini trong cửa hàng lưu niệm rồi về...bỏ ra căn nhà nào đó mà gắn vào? Không ổn, giáng sinh thì phải là nhà theo phong cách tây phương, phải bằng gỗ hoặc ít nhất có màu như gỗ thông, phải có ống khói. Rồi lại còn các dây ruy-băng và các hạt châu để trang trí cho cây thông, chưa kể nón mũ và tay chân mặt mũi cho người tuyết nữa! Tôi rối rắm vò cả đầu lên, lúc phác thảo bản kế hoạch tôi ko tính đến những điều quá chi tiết như vậy.

Thánh nhân đãi kẻ khù khờ, tôi đang ngồi thần thờ mặt ngu ra vì bí lù thì trong đầu chợt nảy ra sáng kiến, tôi lao ngay ra cửa hàng bánh kẹo.

- Bác ơi tiệm còn bán hộp bánh Chocopie mà loại có bộ xếp hình nhà cửa ko chú? – Tôi háo hức hỏi dồn.

- Ủ, con mua bao nhiêu? – Bác chủ từ tốn đáp.

- Bác lấy hết ra cho con đi! – Tôi đáp mắt sáng rỡ, ý tôi là tôi muốn xem hết để chọn ra bộ xếp hình có căn nhà như tôi đang mong chờ, chứ mua hết thì tôi có mà cạp đất ăn.

- Hả...ờ...! – Bác chủ tiệm ngạc nhiên thấy rõ, chắc đang tưởng tôi là thằng nghiện bánh Chocopie.

Một chồng hộp bánh Chocopie loại lớn chất đầy trước mặt tôi, hết lựa hộp này rồi sang hộp khác, lựa đến dây cuối cùng rồi tôi mới tìm được căn nhà gỗ có ống khói cần tìm.

- Bác cho con lấy hộp này! – Tôi hớn hờ.

- Ờ...bác tưởng....! – Chủ tiệm thắc mắc.

- Dạ...con ko định lấy hết, chủ yếu là cần đúng bộ xếp hình này cho...nhỏ em ở nhà! – Tôi gãi đầu giải thích.

- À, bác hiểu rồi! – Rồi bác ấy gói bánh cho tôi.

Tôi phóng hết tốc lực qua nhà K mập, gọi nó ầm ầm.

- Mà mua gì lắm bánh thế? – Nó ngạc nhiên nhìn tôi trút cả hộp bánh ra.

- Ăn đi, tao mời, cần mỗi cái này thôi! – Tôi cười tươi giơ bộ xếp hình lên.

- À, hiểu, thông minh ta! – K mập gục gặc đầu, tay bóc bánh liên hồi.

Tôi hí hửng ngồi ráp căn nhà, chẳng mấy chốc đã xong, sau đó dùng keo 2 mặt tỉ mỉ cắt theo phần móng rồi dán cố định căn nhà gỗ vào đó, đặt nó vô sau lưng người tuyết. Rồi tôi bẻ mấy ngọn tăm, sơn màu nâu và cắm lên xóp làm giả hàng rào gỗ quanh nhà, tiếp theo lấy đất sét trắng còn dư nặn thành vài miếng mỏng để lên trên mái nhà giả như được phủ đầy tuyết.

Rồi ý tưởng nối tiếp ý tưởng, tôi lại lấy bút lông đen vẽ mặt cho người tuyết, nhưng khốn nỗi dù đã cẩn thận thì tôi vẫn run tay, nên thế quái nào lại có 1 thằng người tuyết mập ú mà cười như mếu. Kệ, tôi tiếp tục quấn giấy màu cuộn tròn lại thành hình chóp, gắn lên đầu làm mũ, sau đó bẻ đầu 2 que diêm, dùng thân gắn vào làm 2 tay cho người tuyết, sau đó lấy 1 đoạn giấy màu đỏ hơi ngắn quấn quanh cổ làm khăn choàng.

Đầu đó xong xuôi, tôi phải tay chân đánh giá lại tình hình thực tại, trên nền tuyết xóp bây giờ là căn nhà gỗ phủ đầy tuyết trên mái và ống khói với hàng rào gỗ bao quanh, trước sân là 2 người tuyết 1 lớn 1 nhỏ đang “tươi cười” với chóp mũ và khăn quàng, 2 tay cầm cờ mà tôi tự trang trí phơ phất, kế bên là 2 cây thông chưa được trang trí ruy băng kèm hạt châu, và chưa có cả những hộp quà dưới gốc cây.

Vậy là từ giờ đến hết ngày mai tôi phải hoàn thành việc trang trí cây thông và tìm ra các hộp quà nhỏ, tôi nghĩ khá dễ dàng vì còn cả ngày mai, mấy thứ như ruy-băng thì tôi đã nghĩ ra được dây kim tuyến loại nhỏ, còn hộp quà siêu mini thì chắc trong các cửa hàng lưu niệm sẽ có. Nghĩ vậy nên tôi tự thưởng cho mình một giấc ngủ trưa sáng khoái, sau đó dậy ăn trưa rồi lên trường.

- Hôm nay N học thuộc Anh văn chưa đó? – Em Vy chặn đường tôi hỏi ngay hành lang, rõ là đã đợi này giờ.

- Ừ...rồi! – Tôi hơi hãi vì em nó hỏi sao gay gắt quá.

- Giờ cất cặp i, rồi ra băng ghế bên kia trả bài trước, Vy đợi! – Em ấy bảo.

Tôi lò dò cất cặp vô bàn, vừa đi ra ghế ngồi vừa tranh thủ lăm nhăm trong đầu đoạn anh văn vừa học tối qua, hồi hộp ngồi xuống cạnh em nó.

- Rồi, đọc! – Vy gật đầu ra hiệu.

- Ừ, In this library we're going to.....and then, keep studying together. Xong! – Tôi làm nguyên 1 tràng anh văn dài loằng ngoằng rồi thở phào.

- Hi, giỏi, thưởng nè! – Em ấy cười cười chìa lọ kẹo Sugus ra.

- He he, hôm nay chấp cô Hiền gọi tên! – Tôi bỏ tọt viên kẹo vô miệng.

- Xí, toàn đợi nước tới chân mới nhảy! – Vy thè lưỡi trêu.

- Ờ...hay nhể! – Tôi ngượng ngập gãi đầu.

- Mà, hôm giờ N bận gì thế? Ra về cũng ko về chung với người ta, toàn lĩnh đầu mất! – Em ấy phụng phịu.

- Thì bận, chuyện gấp lắm! – Tôi cố gắng lắm mới giữ được mình ko phun ra bí mật trước vẻ mặt đang hết sức dễ thương của em nó.

- Vậy thôi, ko hỏi nữa, ghét! – Em ấy oánh vai tôi rõ...nhẹ.

- Hi, đến lúc rồi biết! – Tôi cười tình.

Giờ anh ngữ hôm nay, tôi hết ngồi nhấp nhòm rồi mắt cứ nhìn đắm đắm cô Hiền, thế mà cô chẳng buồn kêu tên tôi lấy 1 lần. Đúng là đời học sinh, hôm mình không học bài thì lại bị núng đầu lên, hôm mình học hành đầy đủ nghiêm túc mong cho được dò bài gỡ điểm thì lại thất vọng khi hết giờ dò bài mà ko đến lượt mình, tôi ngán ngẩm gục luôn đầu xuống bàn, đến khi em Vy ném cái nắp viết vào đầu thì tôi mới giật mình ngẩng mặt lên, và khiếp đảm khi nhận ra em nó đang nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn.

Chương 48

Lúc chiều về, tôi lại ghé nhà sách tìm dây ruy-băng và thứ gì đó nhỏ gọn cỡ hạt tiêu nhưng đủ màu sắc, có thể xỏ xuyên qua khả dĩ làm thành hạt châu trang trí được. Nhưng lượn lờ mãi mà vẫn ko tìm ra được dây ruy-băng nào có kích cỡ siêu nhỏ như tôi muốn, vì các cửa hiệu thì toàn bán dây ruy-băng và hạt châu cỡ bự để trang trí cây thông Noel thật kia. Đang thần thờ hình như vận may lúc sáng nay vẫn còn đeo theo, trong đầu tôi chợt nảy ra ý tưởng mới, thế là ba chân bốn cẳng tôi phóng ngay đến tiệm bán...vải và kim chỉ may mặc.

Đúng như tôi nghĩ, ở những hàng kim chỉ thì lúc nào cũng có bán các loại chỉ đủ màu sắc cỡ nhỏ và dày hơn chút, nhưng quan trọng nhất tôi đã tìm ra thứ gì để làm hạt châu siêu nhỏ mà lại có thể xỏ xuyên qua dây chỉ.

- Cô ơi, còn mấy hạt tròn tròn mà để cố định đầu kim khâu ko cô? – Tôi hỏi người bán.

- Ủ, con lấy bao nhiêu? – Cô chủ tiệm tươi cười.

- Cô cho con xem thử vài loại! – Tôi háo hức, cảm giác như tôi đã đúng.

Quả thật là hôm nay trời phật thương tôi, nghĩ gì có nấy, tôi bước ra khỏi tiệm kim chỉ với 1 bọc ny-lon đầy những sợi chỉ đủ màu sắc và các hạt tròn đủ màu sắc dùng để cố định đầu kim, mà tôi quyết định sẽ cho nó làm hạt châu.

Tôi chạy vội qua nhà K mập, may quá nó cũng vừa về nhà.

- Ê tìm ra rồi mà ới! – Tôi hớn hở khoe.

- Ra gì? – Nó ngơ ngác.

- Lên phòng nhanh, tao cho mà xem! – Tôi giục nó.

Thật chi tiết và tỉ mỉ, tôi xâu các hạt châu vào từng sợi chỉ, sắp xếp thứ tự màu sắc đảm bảo sao cho mỗi sợi chỉ đều khâu khoảng hơn chục viên màu khác nhau. Và rồi tôi quấn các sợi chỉ đủ màu lấp lánh quanh những tán lá nhỏ của cây thông giả, cuộn tròn lên đến đỉnh rồi tôi đính 1 hạt châu nữa lên ngọn cây. Sau đó tôi lấy bút xóa giật phăng cái nắp nhỏ ra, rồi đổ từng dòng ngấn lên các tán cây để làm hiệu ứng tuyết phủ trên cây thông.

- Tuyệt diệu, mà siêu quá thể! – K mập trầm trồ.

- Sướng quá, khen tao tiếp đi! – Tôi vênh mặt.

Trước mắt 2 thằng tôi là 2 cây thông tí hon nhưng ko khác những cây thông thật là mấy, cũng có dây ruybăng là những sợi chỉ đủ màu quấn quanh nghiêng lên đến ngọn, cũng có các hạt châu nhỏ đính xen kẽ vào nhau, và lại cũng có tuyết phủ là mực trắng của bút xóa.

- Xong, giờ còn mấy hộp quà nhỏ nữa là đủ! – Tôi cười hãnh diện.

- Thế mà định tìm mua ở đâu? – K mập hỏi.

- Ở mấy hàng lưu niệm thể nào chả có! – Tôi tự tin.

Về nhà, com nước bài vở xong tôi lên phòng, khoan 1 vòng đồ tự tin lên ngày 22, còn ngày mai là ngày 23 để làm cho xong món quà. Ôi xời, chuyện muỗi, mai ra tiệm chọn mua phát là xong ngay thôi.

Tôi đã lầm, hết trọn buổi sáng ngày mai tôi chạy gần như hết tất cả các tiệm bán đồ lưu niệm và quà tặng trong thành phố cũng ko thể tìm ra chỗ nào có bán những hộp quà cỡ nhỏ như tôi tưởng tượng.

- Em mua hộp quà nhỏ là sao? – Chị bán hàng ngạc nhiên.

- Ý em là, chị cứ hiểu như một hộp quà lớn vậy đó, bên trong có cái hộp, bên ngoài là giấy bóng kính, rồi gói thắt nơ lại, nhưng chỉ khác là nó nhỏ cỡ bằng một nửa hộp diêm thôi.....!- Tôi ngập ngừng khi thấy ánh mắt chị ta nhìn tôi như thằng đang nói chuyện viễn vông. – Em cần khoảng 5 hoặc 6 hộp như vậy.

- Ko được đâu em, cái đó phải tự làm, mà làm tỉ mỉ lắm, chỗ chị ko có đâu! – Chị lắc đầu.

Tôi bước ra khỏi cửa tiệm mà tôi cho là hàng lưu niệm cuối cùng của thành phố, mặt rầu rĩ thảm nảo, cứ tưởng mọi chuyện xong xuôi hết rồi, dè đâu cái mà mình tưởng dễ tìm nhất nay lại trở thành cái bất khả thi nhất.

Tôi lết thân vô lớp buổi trưa đầy mệt nhọc và chán nản, học về là chỉ còn chiều tối, bết lắm là được thêm buổi sáng mai, chiều ngày mai 24-12 là phải tặng rồi, cù cưa lắm thì hẹn em Vy được buổi tối mà tặng, càng nghĩ càng buồn, tôi đi vào lớp vật vờ như oan hồn tháng 7 chưa được cúng kính.

- Sao vậy N? Bệnh à? – Vy lo lắng hỏi.

- Ko có gì, N thiếu ngủ chút thôi! – Tôi phịa đại một lí do.

- Sao thế? N thức khuya học bài à? – Em ấy vẫn hỏi gặng.

- Ừ, thì vậy! – Tôi chộp ngay lí do này như vớ được phao giữa biển.

- Hôm nay 2 tiết toán, 2 tiết văn với 1 tiết hoá, N giỏi mấy môn này mà cần gì thức khuya học!
– Em nó tròn mắt ngạc nhiên.

- Ờ....thì... thì thức luyện thêm! – Tôi thầm kêu khổ, sao mà trời sinh em Vy lém thế không biết, toàn chơi bài gài bẫy dụ tôi chui vào.

Chiều về, tôi thần thờ đạp xe, cố lục trong óc ra xem có cách nào làm được mấy cái hộp quà siêu nhỏ kia không, lang thang thế nào lại vòng ra nhà sách, tôi nghĩ chắc vô đây chỉ ít còn có hi vọng hơn là chạy lòng vòng ngoài đường mà chẳng nghĩ ra được thêm cái gì.

Vẫn như cũ, tôi lượn hết dãy này đến dãy khác cũng chỉ thấy toàn là giấy màu, đất sét, kim tuyến với đồ chơi sách truyện các loại chứ tuyệt nhiên ko thấy cái tôi cần, tôi đồ rằng lúc này có ai nhận làm món đồ dùm thì bao tiền tôi cũng trả hết, tốn tiền mà được kết quả, chứ đỡ hơn là vật vờ như thằng nghiện thiếu thuốc thế này.

- Ủa, N, làm gì trong đây dạ? – Tiểu Mai tay cầm mấy cuốn sách ngạc nhiên hỏi tôi.

- Ờ...chào, N tìm....! – Hoá ra nàng học về rồi ghé nhà sách luôn, vẫn còn đang mặc đồng phục, tôi có đôi chút bất ngờ nên nhất thời ko biết trả lời sao.

- N cũng tìm sách à? Sao trông....? Tìm gì bảo Mai phụ cho, hén! – Nàng cười thật tươi.

- Ủ, N tìm...N cần...! – Tôi lúng búng, chưa biết có nên nói hay không.

- Sao cơ???! – Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên trước điệu bộ của tôi.

- N tìm...ừ...đại loại là vậy...! – Rồi tôi kể sơ về cái mô hình tôi đang làm, tuyệt nhiên ko nhắc gì đến chữ quà tặng, giáng sinh hay là em Vy, cũng ko biết tại sao tôi lại cảm thấy ko nên nhắc đến. - nên giờ gần xong rồi, N chỉ cần mấy cái hộp quà nhỏ đó là xong, mà tìm cả ngày nay vẫn ko có!

- Hi, nhỏ như vậy có ai làm đâu mà bán cho N, người ta chỉ sản xuất những gì có thể bán mang tính đại chúng kia! – Tiểu Mai cười tủm tỉm.

- Ủ...thì vậy! – Giờ tôi mới thấy tôi dại, đúng là làm gì có ai mà bán mấy hộp quà nhỏ như vậy, mà thật sự thì mấy cái trong mô hình tôi đang làm toàn là đồ tự chế ko ấy chứ.

- N qua đây nè! – Tiểu Mai chỉ sang bên dãy văn phòng phẩm.

- Chi vậy? Bên đó có à? – Tôi ngơ ngác.

- Làm gì có, hi, qua mua giấy cứng với giấy gói bóng kính, Mai làm giúp cho.! – Nàng cười mỉm, kéo tay tôi sang đó.

Đây là lần thứ hai tôi ngồi trong nhà Tiểu Mai, lần trước là lần đá banh với bọn thằng S, tối đó về nhà bị em Vy bắt thóp, nên lần này tôi chợt thấy lạnh gáy, cứ y như lần nào đi chung với Tiểu Mai là hôm sau sẽ có chuyện với Vy vậy.

- N đợi chút ha, mình pha trà! – Tiểu Mai tươi cười đi từ cầu thang xuống, ko mặc đồng phục áo dài nữa mà thay vào đó là áo pull trắng ngắn tay với chiếc váy hồng giản dị chạm gối, tóc kẹp mái xoã ngang lưng, tôi cứ gọi là đời người ra, đúng y mẫu người con gái mà tôi hằng mơ ước, tiếc nỗi giờ tôi đang toàn tâm toàn ý với em Vy, nên thực lòng là tuy có xao xuyến, nhưng cũng vẫn chỉ xem nàng là bạn.

Trà đào Tiểu Mai pha thơm ngát ngây, tôi uống thả giàn rồi mà vẫn còn thòm thèm, có thể giải khát trừ cơn luôn cũng được.

- Vậy giờ làm khoảng 6 hộp nhỏ ha N? – Nàng hỏi.

- Ủ, nhưng phải khác nhau về hình dạng, màu sắc luôn! – Tôi đáp.

- Hi,vậy N cắt theo những đường kẻ Mai vẽ nha! – Rồi em ấy ngồi vẽ những hình gấp khúc trên giấy cứng.

- Sao Tiểu Mai biết làm hay vậy? – Tôi thắc mắc khi mới đó nàng đã gấp xong 1 hộp nhỏ y như hộp đựng bánh Chocopie hồi hôm tôi mua.

- Thì cũng như cấu tạo cách xếp của hộp loại lớn, giờ mình chỉ làm cho chúng nhỏ lại thôi N! –

Nàng từ tốn giải thích. – Đó, sắp xong rồi nè, giờ gói giấy màu lại rồi thất nơ là hoàn thành!

- Cho...để N làm với,...N cũng muốn làm! – Tôi lúng búng đáp khi thấy Tiểu Mai đã hoàn thành 2 hộp quà nhỏ, gói giấy thất nơ dàng hoàng trông như thật.

Nhưng lúc nhìn thì dễ, cầm vô làm mới khó, tay chân cứ lóng cóng, ngắc nga ngắc ngư mãi mới gấp được 1 hộp, rồi lại còn gói giấy màu, tôi thở dài ngao ngán, vậy mà sao Tiểu Mai làm hay thế ko biết.

- N xoay qua rồi lật lại, gấp sẽ dễ hơn! – Tiểu Mai nói giúp.

- Ừ... ra vậy..! – Tôi cười phào 1 cái, cuối cùng cũng làm xong 1 hộp.

- N làm quà giáng sinh tặng ai à? – Tiểu Mai tựa cằm nhìn tôi hỏi.

- Ờ...sao,...sao Mai biết? – Tôi ngạc nhiên ko để đâu cho hết.

- Hi, chỉ khi tặng quà cho bạn gái thì con trai mới muốn tự tay làm mà thôi! – Nàng vuốt tóc mai cười cười.

- Ừ..., N làm tặng...! – Tôi cứng họng, chẳng biết tại sao mà ko thể nói ra là tặng ai được.

- Kìa N, sai rồi kìa, xoay bên phải mới đúng chứ! – Tiểu Mai ngắt lời.

- Ờ ha... quên mất! – Tôi mừng như được hoàn sinh, ko thì chẳng biết ngắc ngư đến bao giờ.

- Vậy...cảm ơn Tiểu Mai nhiều lắm, ko thì N thật chẳng biết làm sao nữa! – Tôi dựng xe trước cổng, nói đầy cảm kích.

- Hi, ko có gì đâu, N về cẩn thận ha! – Nàng tựa cổng cười mỉm.

- Ừa, mai gặp! – Tôi dắt xe ra rồi phốc lên.

- Ừ, hi!

Tôi như cất được gánh nặng trong lòng, cuối cùng việc khó nhất đã làm xong, các hộp quà mini tuyệt đẹp đã yên vị trong cặp, hơn hở đạp xe mà mặt cứ tươi rói, sáng mai ráp vô là xong món quà giáng sinh tặng em Vy, hề hề, chắc em nó lúc khai quà sẽ vui lắm đây, ngày hôm nay tưởng xui vậy hoá ra lại may, tung búng chạy 1 mạch về nhà.

Ồi! Giá như tôi của ngày trước biết rằng lúc tôi quay lưng đạp về, Tiểu Mai vẫn tựa cửa nhìn mãi cho đến khi bóng tôi mất hút phía cuối đường, nàng mới quay vào trong và khẽ cười buồn một mình!

Chương 49

Thứ bảy, ngày 24 tháng 12 năm 2005...

Buổi sáng, tôi chạy như bay qua nhà K mập

- Dạ chào bác, cho con gặp K! – Tôi cúi đầu chào mẹ K mập.
- Ủ, chắc nó còn ngủ trên phòng, con cứ lên trên đó! – Bác ấy gật đầu đáp.
- Đoạn rồi tôi phốc lên cầu thang, lao thẳng vào phòng nó, giật tung chăn mền.
- Dậy, dậy ku, ra anh cho xem cái này! – Tôi đập cái mông mập nó tới tấp.
- Cái gì...để bố ngủ...! – Nó ngái ngủ.
- Ra nhanh, rửa mặt xong tí đi với tao! – Tôi giật luôn cái gối của nó.
- Mịa...đang ngủ ngon...oáp..! – K mập lồm cồm ngồi dậy.
- Rửa mặt đi rồi lên đây! – Tôi háo hức.
- Ờ...biết...! – Nó dụi mắt.

Thật nhẹ nhàng và cẩn trọng, tôi dùng keo 2 mặt dán những hộp quà siêu mini mà Tiểu Mai làm giúp tối qua vào nền tuyết xốp, hộp quà dài thì chất thẳng đứng, hộp quà rộng thì chất nằm ngang xung quanh 2 cây thông. Xong xuôi đâu đó tôi dùng lọ kim tuyến rắc nhẹ lên tất cả, từ cây thông đến quà, nhà cửa hàng rào rồi người tuyết, sau đó lại rắc vào cả 4 cạnh của hộp nhựa cứng. Giây phút cân não đã đến, tôi từ tốn đưa nền xốp đã có tất cả mọi thứ bên trên vào hộp nhựa, nếu như lúc làm tôi ko tính toán kích thước cẩn thận thì rất có thể lúc đưa vào bây giờ sẽ không khớp với hộp, như độ cao người tuyết và cây thông, để chúng chạm nóc hộp cao 8cm thì xem như xong phim. Nhưng tôi chẳng phải hảo danh trong việc giải Toán, mọi chi tiết đều được tính toán hợp lý, nền xốp vào hộp nhẹ nhàng và y khít, sau đó tôi dùng băng keo dán nắp hộp nhựa lại.

- Đẹp quá mày à, nhỏ nào nhìn món này chắc cũng đều té lăn ùng ra xỉu vì hạnh phúc mất, hông lẽ giờ tao nói yêu mày sao N? Để mày tặng tao, rồi tao tặng em H, hể hể! – K mập xuýt xoa không ngừng.

- Sặc, mày nói cái quái gì đấy? Tao hốt xác mày giờ! – Tôi nói cứng, mặt ko giấu nổi nụ cười tự hào vì thành quả nay đã được đền đáp.

Trước mắt 2 đứa tôi giờ là 1 hộp nhựa cứng trong suốt, bên trong là một khung cảnh Giáng sinh an lành, căn nhà gỗ với ống khói phủ đầy tuyết được bao bọc bằng hàng rào, trước sân là 2 người tuyết 1 to 1 nhỏ với chóp mũ khăn choàng màu đỏ thắm, cạnh bên là 2 cây thông trong cái tiết lạnh giá mùa đông với ruy-băng và các hạt châu lấp lánh uốn dần lên đỉnh, các hộp quà siêu mini đủ hình hài màu sắc chất đầy xung quanh, tất cả yên vị trên nền tuyết trắng xóa lấp lánh kim tuyến. Phải gọi là đời tôi có khi chỉ trong những giây phút này mới tự làm ra được món

quà kỳ công như thế, sau này dù có đủ nguyên vật liệu cũng ko thể có món tương tự thứ hai.

- Đi, 9h rồi, giờ mày chở tao ra nhà sách, nhờ người ta gói món này lại dùm! – Tôi cẩn thận nâng nó lên.

- Ờ, đi! – K mập hưởng ứng, lục tục xuống nhà dắt xe ra.

K mập chạy xe trước, tôi ngồi sau ôm cái hộp mà cầu trời khẩn phật cho từ đây đến nhà sách đừng có đụng xe hay va chạm gì, không là công sức mấy ngày trời đi tong. Trời ko phụ người hiền, tôi gặp may mắn liên tục.

- Chị ơi, gói giùm em món này vào hộp quà nha! – Tôi khệ nệ đặt hộp nhựa lên bàn.

- Ủ, em cứ để đó...ồ, đẹp quá, em mua ở đâu vậy? – Chị bán hàng ngạc nhiên.

- Dạ không, em tự làm! – Tôi nói không giấu được vẻ hãnh diện.

- Em khéo tay thật, chắc cũng kỳ công lắm ha! – Chị này trầm trồ mãi.

- Hi, chị gói giùm em đi! – Tôi cười gãi đầu.

- Ủa, em chọn giấy gói với nơ đi!

- À...đây, cái này, nơ buộc loại này!

Hộp nhựa giờ đã yên vị trong hộp quà với giấy gói màu bạc và nơ buộc màu xanh lá cây, chẳng hiểu sao tôi cực kỳ yêu thích màu bạc phối với xanh lá cây, có lẽ vì tôi cho rằng đó là màu sắc cực kì quý tộc và lịch lãm, đầy cao ngạo. Mọi thứ đã hoàn tất, giờ chỉ việc chờ thời điểm thích hợp đem tặng.

Tôi về nhà nằm nghĩ mãi mà ko biết nên tặng khi nào và lúc tặng phải nói ra sao, vì xưa nay đã tặng quà cho ai đâu mà biết, có chăng là đi sinh nhật bạn bè, tới tặng chỉ cần chúc mừng sinh nhật là xong ăn uống thả giàn, còn lần này là Giáng sinh, và lại là tặng bạn gái. Nhưng cái khoản ăn nói trực tiếp với phái nữ thì tôi kém vô cùng, cứ xáp lại là tôi ngậm tặc, thế nên cuối cùng tôi quyết định tặng quà... vắng mặt.

Buổi trưa, ăn cơm xong tôi không vội thay đồ đi học như mọi ngày mà thông thả chờ đợi, vì tôi biết chắc bữa nay thứ bảy nên em Vy phải lên lớp sớm chuẩn bị báo tường đọc cho lớp lúc 15 phút đầu giờ. Canh vừa đúng 12h30 tôi để quà lên xe, đeo cặp vào vai, đảm bảo cuộc đua tốc độ tiếp theo dù đường có xóc cỡ nào cũng ko ảnh hưởng đến hộp quà bên trong rồi phóng hết tốc lực. Đến nhà em Vy là 12h35, tôi điều hoà hơi thở lại tránh để người nhà em biết tôi vừa chạy bạt mạng.

- Dạ bác ơi, cho con gửi bạn Vy ...hộp quà..! – Tôi lúng búng khi gặp mẹ em Vy đang ngồi trong nhà, cứ tưởng gặp chị 3 em ấy thì dễ nói chuyện hơn.

- Ủ, ủa mà sao con ko đem lên trường tặng luôn, Vy nó lên lớp rồi! – Bác ấy ngạc nhiên.

- Dạ..con..dạ tặng ở đây cho tiện đường! – Tôi ngập ngừng giải thích tào lao.

- À, ừ chiều về bác nói cho nó biết, cảm ơn con! – Bác gái cười tươi, như hiểu ý tôi rồi.

- Dạ, chào bác con đi học! – Tôi cúi đầu lễ phép.

Vuốt nhanh hết cỡ, tôi ôm cặp vô lớp là vừa đúng trống báo hiệu vào 15 phút đầu giờ, mồ hôi nhễ nhại ướt đầm cả áo.

- Sao trễ vậy N? – Vy đứng ở đầu dãy bàn trái lớp, tay cầm cuốn báo hỏi.

- Ủ, N ngủ quên! – Tôi cười cười.

- Thế đã rửa mặt chưa đấy? – Em ấy nheo mắt cà khịa.

- Chưa, rửa dùm i! – Tôi cũng chả phải vừa, chường mặt ra trêu lại.

- Quỷ sứ, về chỗ đi! – Em nó đỏ mặt.

- Thiệt là tình tứ quá đi, ghen tị, ghen tị! – Nhỏ H ngồi đầu bàn vờ lắc đầu kêu khổ.

- Hi hi, thì về! – Tôi lò dò đi về chỗ.

Tôi chưa kịp ngồi vào ghế thì đã nghe đằng sau lưng:

- Ầm...lộp độp...! – Tôi quay lại thì thấy Tiểu Mai, chẳng biết tay chân lóng ngóng thế nào mà hình như nàng đang lau bảng thì lỡ hất tay làm ngã luôn ghế giáo viên với cả hộp phấn bảng xuống đất.

- Có sao ko Mai? – Nhỏ P lo lắng dựng ghế lên.

- Mình ko sao, vô ý quá! – Tiểu Mai cắn môi đáp.

- Để T phụ cho! – Thành T liền thoảng chạy lên nhặt phấn hộ, mặc dù nó ở tổ 3, và phiên trực nhật hôm nay là của tổ 1.

Tôi lắc đầu cười cười, xem ra thành T này phải lòng Tiểu Mai thật rồi, nhìn cái bộ nó ai mà chẳng biết chứ!

Buổi học trôi qua nhanh chóng, giờ chủ nhiệm cô Hiền vừa kết thúc thì K mập chạy ngay lên bảng thông báo oang oang:

- Tối nay Noel nên nếu bạn nào muốn đi chơi chung với lớp cho đông vui thì tối 7h tập trung ở cổng trường nha! – Gì chứ chuyện ăn chơi thì K mập lúc nào cũng đầu têu.

- Vậy chiều N qua đón nha! – Tôi nháy mắt với em Vy.

- Ủa, Vy đợi! – Em ấy cười gật đầu.

Chương 50

Chiều về nhà, tôi tắm rửa nuốt đại chén cơm cho có lệ rồi quần áo tươm tất chuẩn bị phóng sang nhà em Vy.

- Vừa về đã đi đâu đó N? – Mẹ tôi gọi giật lại.
- Dạ đi chơi Noel! – Tôi cười nhả nhở đáp.
- Vậy tối về nhớ ghé nhà cô Hai lấy dùm mẹ xấp vải! – Mẹ tôi dặn.
- Dạ nhớ rồi, con đi á! – Rồi tôi quay xe đông thẳng.

Tối nhà em Vy, như mọi khi là tôi đứng đợi ở ngoài, vì tôi thích ở ngoài đợi cho thoáng đảng, chứ vô nhà lỡ gặp người nhà em ấy lại khó nói chuyện thì khổ. Nhưng hôm nay lại khác, mẹ em ấy ra ngoài cổng mời tôi vô nhà, vào trong đã thấy chị 3 em Vy ngồi sẵn.

- Hộp quà đó là con làm hờ N? – Bác ấy cười hỏi.
- Dạ...! – Tôi nguơng nguơng đáp, thầm nghĩ chắc sắp bị chê.
- Con khéo tay vậy, chắc công phu lắm nhỉ? – Bác gái vỗ tay chúc 1 cái.
- Dạ...cũng bình thường! – Tôi muốn nói nó cực kỳ nhiều tâm huyết nhưng khốn nỗi cái miệng lại chốt hạ câu trung bình tính chất quá đối.
- Con bé Vy lúc khai quà nó cứ cười mím mĩ, làm chị cũng ghen tị, hì hì, em chu đáo thật! – Chị em ấy cười tươi, trông cũng xinh quá chừng.
- Hì, vậy hờ chị? – Tôi háo hức.
- Ủ, hôm nào rảnh làm chị 1 hộp vậy nghen! – Chị em ấy hấp háy mắt.
- Dạ...! – Tôi đáp mà thầm kêu khổ, cảm hứng chỉ đến 1 lần, giờ bảo tôi làm lại có khi còn xấu hơn trước.

Ngồi nói chuyện với 2 người tầm 10 phút thì em Vy xuống, bữa nay em ấy diện quần jean áo pull trong, sơ mi ngoài thêu cổ rộng, tóc cột nửa mái nửa để hờ, lại còn đeo dây chuyền, tôi chờ người ra lúc em ấy cười cười, môi hồng đỏ mọng:

- Đi N, 7h rồi!
- Ờ...ừ...! – Tôi vẫn còn ngơ người.
- Hì, nhìn mãi gây cổ đấy! – Em nó trêu.
- Ờ...à, đi thôi! – Tôi giật mình, nguơng chín người.

Rồi tôi chào mẹ và chị em ấy, dắt xe ra đèo Vy qua cổng trường như đã hẹn với K mập.

- Cảm ơn N nhiều nha! – Em Vy ngồi sau níu tay áo tôi khẽ nói.
- Ủa, hi! – Tôi lằng lằng.
- Quà đẹp ghê, N khéo tay quá! – Em ấy nghiêng mái đầu nhìn tôi.
- Hi, khen mãi! – Tôi làm bộ ngại, chứ thực ra đang sướng mê toi.
- N làm món đó hết mấy ngày thế? – Vy tò mò hỏi.
- Ừ, tầm...5 ngày! – Tôi thành thật với công sức bản thân.
- Vậy là...hôm bữa hem học bài Anh văn, rồi... trưa nay đi trễ, là...món quà này hở? – Em ấy tròn xoe mắt, nói đến đâu đôi má hồng đến đấy.
- Ờ...thì vậy! – Tôi lúng búng đáp.
-! – Em ấy nói lí nhí gì tôi chẳng rõ!
- Hở, nói gì dạ? – Tôi gặng hỏi.
- ...Yêu...ghê...! – Vy nhỏ giọng hết mức có thể, rồi tựa mái đầu vào lưng tôi.

Nói thật với các bác, lúc này tôi cảm giác như là đang từ một kẻ phạm phu tục tử bỗng chốc gặp được thiên cơ, nuốt được đại đạo kim đan mà tu chân đắc đạo, vũ hoá đẳng tiên, công đức viên mãn. Cơ mà phải kiềm chế lại để quay trở về với thằng N đang cực kỳ galang lúc này, tôi đường hoàng đạp xe đến chỗ hẹn, chứ ko thì suýt nữa đã nhào đầu vào chiếc xe tải khi băng qua đường rồi, hú vía tí nữa thì thành tiên thật!

Hai đứa tôi đến cổng trường thì đã thấy bọn lớp tôi tầm 13 đứa đã có mặt, dĩ nhiên ko thiếu K mập và nhỏ H, bộ ba hậu vệ L-P-Q, và 2 thằng D với C. Lạ hồn mấy thằng độc thân, thấy em Vy dễ thương quá chúng nó cứ nhìn chăm chăm mãi, cả bọn con trai lớp khác hẹn nhau trước cổng cũng dòm em nó lom lom.

- Thằng T ko đi à? – Tôi ngạc nhiên hỏi K mập.
- Ờ, nhà nó theo Đạo mà, nghe bảo bữa nay phải đi lễ nhà thờ! – Nó đáp.
- Ủ! – Tôi đáp mà trong bụng thì nghi thằng T dám trốn đi đánh lẻ với Tiểu Mai lắm, vì lúc này nàng cũng ko có mặt.

Đợi thêm 15 phút nữa thì nhỏ P với nhỏ Y có mặt, thế là bọn tôi quyết định đi chơi vì cũng đã 19h30, trễ nửa tiếng hơn dự định rồi. Cả bọn thống nhất sẽ dạo vòng vòng rồi chạy lên nhà thờ bên TH gần nhà thằng T xem chơi, đúng là đêm Noel, nhà thờ trang hoàng cực kỳ rực rỡ, đèn nến rồi những cây thông cùng hàng đá bụi tổ chẳng, đâu đó bên trong vang lên tiếng hát thánh ca.

Tầm 20h hơn cả đám lại đi hát karaoke, khiếp thằng K mập, nó hát dở mà cứ rống lên như võ chợ, hát bài Vàng trắng khóc mà cứ như bài Vàng trắng bị huỷ diệt ko bằng, cả đám cứ gọi là ù tai đi. Được mỗi lúc tôi với em Vy song ca bản Nợ duyên của Vân Quang Long, tha hồ mà diễn tả tình cảm, hề hề, số phận tôi đỡ hơn K mập, dù tôi hát dở nhưng nhờ em Vy hát hay gánh dùm, thế là châu hát kara kết thúc với nụ cười kênh kiệu trên mặt tôi khi nhìn thằng K.

Ngày này lễ lộc nên kiếm tiệm ăn đúng là cực khó, lòng vòng mãi mới vào được 1 tiệm chè đông nghịt người, may mà còn đủ chỗ cho cả bọn. Hôm rày báo chí cứ đăng âm ầm đại dịch cúm gà H1N1, nên nhà nhà hạn chế ăn gà và kiêng luôn cả trứng, nhà tôi cũng ko ngoại lệ. Nhưng lúc vô quán chè, dòm thực đơn chán ngắt thế nào mà tôi lại gọi món bánh Flan, trong khi còn lại đều kêu chè đậu hay sâm bổ lượng.

- Thăng N điên à? Đang cúm gà mà ăn kem Flan? – Thăng D rụt cổ.

- Dững cảm thật, ko hổ danh tiền vệ xuất sắc nhất đội, tiếc là sắp thành huyền thoại trong dĩ vãng! – L đội trưởng cà khịa khi tay nó cầm ly chè ba màu.

- Sặc...lỡ kêu rồi! – Giờ thì tôi mới nhớ ra là bánh Flan làm từ trứng gà, mà lại là 1 bánh 1 trứng, và đĩa tôi đến 2 bánh.

- Cô ơi cho con thêm đĩa bánh Flan! – Em Vy cười thản nhiên rồi nhìn tôi đầy tình tứ - Có bị thì bị chung, N ha!

- Hai người ghê quá, bọn này chơi ko lại rồi! – K mập với nhỏ H che miệng cười.

Tôi cảm động ko để đầu cho hết, hic, em nó quyết đồng sinh cộng tử với mình đây mà, tôi mà là đáng tạo hoá thì có khi đổi tên bánh Flan thành bánh phu thê cho rồi, sẵn tiện báí đường thành thân ngay đêm nay luôn cũng còn kịp, để rồi mai...lỡ chết vì cúm gà thì còn có bạn đời đi chung! Nghĩ thế nên tôi múc bánh ăn lấy ăn để, thiếu điều làm thêm đĩa nữa nếu ko vì em Vy đã lắc đầu ra ý không ăn thêm.

Đang ngồi cười giỡn qua lại thì tôi sực nhớ còn phải ghé nhà cô Hai bên phường Lạc Đạo lấy đồ cho mẹ, nhìn đồng hồ thì đã 9h30, chết, người lớn có khi ko thức khuya được, thế là tôi nói nhỏ.

- Vy nè, chắc cũng sắp tan cuộc rồi, N chở Vy về trước hen!

- Sao vậy? Thì tí về chung cả bọn cho vui! – Vy ngạc nhiên.

- Ủ, mà mẹ N lúc chiều bảo về nhớ lấy đồ ở nhà bác dùm, mà nhà bác thì ko thức khuya! – Tôi giải thích.

- À, vậy giờ về cũng được.

Từ biệt cả bọn K mập rồi tôi chở em Vy về nhà trước, bụng lo ngay ngáy cầu trời cho nhà cô Hai đừng đóng cửa sớm, ko thì có mà ăn mắng té tát với mẹ tôi.

- Về cẩn thận nha N, gấp nhưng chạy từ từ thôi đó! – Em ấy xuống xe, đứng trước cổng dặn tôi.

- Ủa, nhớ rồi, ngủ ngon ha! – Tôi gật đầu.

- Ủ, ngủ ngon! – Em nó cười nhẹ, vẫn chưa chịu vào nhà.

Tôi quay xe đạp...cố gắng thông thả hết sức vì biết chắc em Vy vẫn còn đứng nhìn theo sau, đến khi cuối đường khuất tầm nhìn em nó rồi thì tôi mới vượt hết tốc lực mà chạy về hướng nhà cô Hai ở xóm Lạc Đạo, trong đầu muông tượng ra cảnh tôi đang bị mẹ mắng vì cái tội mãi chơi mà quên nhiệm vụ, nếu vậy thật thì đúng là xui xẻo ngay đêm Noel.

Chương 51

10 kém 15 phút tối, ngày 24 tháng 12 năm 2005...

Tôi ba chân bốn cẳng dốc hết sức đạp xe thẳng hướng xóm Lạc Đạo mà chẳng hiểu sao hôm nay con đường cứ như dài ra, chạy hoài ko tới nơi, lại thêm đường phố đông đúc vì người dân vẫn còn đang đi xem lễ nhà thờ, tôi chật vật lắm mới chen qua được cầu THD. Xem nào, hẻm nhà cô Hai cách nhà thờ Lạc Đạo khoảng 2 dãy nhà, vừa trờ xe đến nhà thờ là tôi căng mắt nhìn và đếm, khổ nỗi đầu mỗi hẻm chẳng có đèn đuốc gì, phải chạy thật chậm mới mong dò ra. Tôi tàn tàn đạp xe sát vào lề nhà thờ dòm lom lom hướng trên xem hẻm đầu tiên ở đâu thì phía bên lề, cạnh biển tên đường Lạc Đạo tôi thấy ai trông như Tiểu Mai đang đứng, vẻ như đợi ai đó, nhưng tôi không chắc lắm vì nhà Tiểu Mai là ở phía bên kia cầu về hướng biển chứ bên tận đây là xa tít tắp nhà nàng rồi.

Thế nên tôi đạp xe chậm chậm, càng gần càng giống Tiểu Mai, và hoá ra là em ấy thật, vì nàng tự xác nhận với tôi trước.

- Ủa? N cũng đi lễ nhà thờ à? – Tiểu Mai thoáng bất ngờ khi nhận ra tôi.

- Không, N vừa đi chơi với lớp về, còn Tiểu Mai? – Tôi đầy ngạc nhiên vì trang phục nàng đang mặc.

- Mình vừa đi lễ, giờ đứng đợi taxi! – Nàng cười nhẹ đáp, hôm nay Tiểu Mai diện somi trắng dài tay khoác gile đen, cổ đeo nơ đen và váy lễ cũng màu đen, nhìn y như thiếu nữ Tây phương trong các bộ phim tôi hay xem, trông lịch lãm thật.

- Ủ... N chạy qua nhà cô N lấy đồ về! – Tôi chỉ tay hướng trên giải thích.

- Vậy N đi i! – Nàng hấp háy mắt.

- Ủa, bye ha!

- Ủ, hi! – Tiểu Mai gật đầu.

Đoạn rồi tôi tiếp tục đạp xe lên hướng trên, lần mò mãi cũng ra nhà cô Hai, may quá đèn nhà vẫn còn sáng và chưa đóng cửa.

- Ủa N, giờ này mới tới hử? – Cô Hai đang ngồi trước hiên nhà với vài người nữa.

- Dạ con bận chút việc, cô cho con lấy xấp vải mẹ con nhờ hôm bữa! – Tôi gãi đầu.

- Ủ, đợi cô chút! – Rồi cô quay vào trong.

- Đại ka, lâu quá ko lên thăm thằng em này nghen! – Thằng con cô Hai nghe giọng tôi thì từ trong nhà tốt ra.

Nhóc này khoái chơi với tôi lắm, vì hồi học thêm lớp 3 tôi học nhà cô chủ nhiệm trên đây, ra về thì đến nhà cô Hai ngồi chơi đợi ba đón về, rồi hai thằng làm quen bày trò chơi giết thời gian.

Nó nhỏ hơn tôi 2 tuổi, toàn gọi tôi là đại ka, dạo trước thỉnh thoảng tôi có lên rủ nó đi đá banh, sau này tôi bận học thêm từa lưa nên cũng lâu quá ko gặp nó.

- Chà, dạo này mày lớn tướng dữ hen, học hành sao rồi? – Tôi cười cười.
 - Bình thường, hôm nào đá banh đi đại ka, dạo này em toàn đá thua! – Nó rủ rê.
 - Êo, tao vậy mà đi đá với tụi con nít sao? – Tôi làm bộ chẳng.
 - Hic, chứ thua mãi em hết tiền chơi net! – Nó làm mặt thảm.
 - Ờ, để tao coi sao đã! – Tôi quệt mũi.
 - Đồ của mẹ con nè N, cô gói trong bọc đấy! – Cô Hai bước ra ngoài đưa tôi bọc đồ.
 - Dạ cảm ơn cô, con về! – Tôi để bọc đồ lên xe rồi quay đi.
 - Ế đại ka, tiện đường chở em ra nhà thờ chơi chút đi! – Nhóc con phốc luôn lên xe tôi.
 - Tối rồi còn đi gì nữa? – Cô Hai nạt nó.
 - Con đi chút thôi mà, ra xem mấy thằng xóm dưới có ko thôi! – Rồi nó thúc vai tôi – Nhanh đại ka oi!
 - Vậy N chở nó ra giúp cô ha! – Cô Hai lắc đầu cười.
 - Dạ ko có gì đâu cô, con đi! – Tôi chào cô rồi đạp đi.
- Ra đến nhà thờ, tôi chạy từ từ rồi tấp vô lề thả lỏng nhóc con cô Hai xuống.
- Xong, bye ku, tao về trước! – Tôi vỗ lên sau đầu nó.
 - Dạ, bữa nào lên đá banh nha đại ka! – Rồi nó chạy biến đâu mất.

Tôi nhìn đồng hồ, đã 22h hơn rồi, dù còn khá sớm nhưng thôi kệ, về nhà ngủ 1 giấc cho đã cũng được, nghĩ đoạn tôi thông thả co chân đạp đi, đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì vô tình tôi nhìn sang bên góc đường khi nãy, Tiểu Mai vẫn còn đang đứng tại chỗ, vẻ như này giờ chẳng có chiếc taxi nào tới đón.

- Chưa đón được taxi à Mai? – Tôi trờ xe đến, ngạc nhiên hỏi.
- Ủ...sao mà mọi khi đứng đợi một lúc sẽ có mà bữa nay lâu quá..! – Nàng cắn môi lo lắng đáp.
- Chắc tối nay lễ, hãng taxi ưu tiên đón tại gia hơn, chứ đâu có vắng khách mà chạy lòng vòng tìm! – Tôi tặc lưỡi suy đoán.
- Hic, chắc vậy rồi! – Tiểu Mai thở dài.
- Thôi để N chở về cho, cũng gần khuya rồi, đứng đợi tới bao giờ! – Tôi cười đưa mắt nhìn nàng.
- Vậy cảm ơn N trước ha! – Rồi nàng ngồi một bên yên sau xe, một tay vịn, hết như lần đầu tiên tôi đưa nàng về nhà vào buổi chiều đầu năm học.

Đường phố vẫn không có vẻ gì là thưa dần như mọi khi lễ ra là thế, trái lại giờ này ở các khu vực

có nhà thờ thì người dân đổ ra đường thật đông, hầu hết là tản bộ đi dạo hoặc xem lễ lúc 12 giờ đêm. Tôi chờ Tiểu Mai nên đạp thật chậm, ko dám chạy nhanh vì nàng vận áo váy chỉ ngồi một bên, nhỡ té thì...tôi ko dám tưởng tượng tiếp.

- Nãy lớp mình đi chơi đông không N? – Tiểu Mai mở lời trước.

- Thì cũng chỉ tầm 15 người thôi, nhưng cũng vui, mà sao Tiểu Mai ko đi? – Tôi hỏi.

- Mình bận đàn piano trong dàn đồng ca của nhà thờ, tận 9h mới xong nên ko đi được! – Nàng trả lời.

- Hèn gì, hôm nay N thấy Mai mặc đồ trông lạ quá, hoá ra là phong cách nước ngoài! – Tôi hiểu ra đáp. – Trông....xinh ghê, hi hi!

- Vậy à? N khen thì mình nhận, hi! – Nàng cười mỉm.

- Ờ, mà như vậy là 9h xong mà Mai đứng đợi taxi đến gần 10h luôn à? – Tôi ngạc nhiên.

- Ủ...thì vậy, chứ xong lễ là phải 12h, mà giờ đó đâu còn taxi nữa! – Tiểu Mai ngập ngừng đáp.

- Êo ôi, mà... sao Mai ko nhờ người nhà đến chở? Ba hoặc mẹ chẳng hạn? – Tôi thắc mắc hỏi.

- Ba mình hay bận công tác xa, còn mẹ thì ở nước ngoài....! – Đến đây giọng nàng trầm xuống hẳn.

- Ủ... ra vậy! – Tự nhiên tôi cảm thấy buồn giùm Tiểu Mai, ngày thường khỏi kể, đến ngày lễ mà nàng cũng phải một thân một mình.

- Nhưng mà hôm qua ba nói là tối nay sẽ về đón Noel với Mai, chắc là giờ đang ở nhà đợi Mai đó, hi! – Nàng cười tươi, trông vui hẳn lên.

- Vậy à? Ủ, để N đạp nhanh hơn chút, bám chắc ha! – Tôi quay đầu lại nhắc.

- Ủa, hi! – Tiểu Mai nghiêng mái đầu nhìn và tay khẽ níu áo tôi.

Nhà Tiểu Mai đèn sáng trong nhà lẫn ngoài sân, lại còn có cả đèn lồng sao năm cánh và các dây ruy-bang trên lầu và treo ngoài cửa sổ, tôi nghĩ cũng phải thôi, nàng khéo tay thế thì trang trí mấy vụ này cũng chỉ là chuyện vặt thôi.

- Vậy cảm ơn N nhiều ha! – Nàng mỉm cười, đôi bàn tay líu ríu khẽ đan vào nhau.

- Ủ, N về nha, giáng sinh vui vẻ! – Tôi gật đầu đáp.

- Hi, N về cẩn thận! – Rồi nàng quay bước về phía cổng.

Tôi hí hoáy cúi đầu xuống sườn xe sửa lại bọc đồ cho chắc rồi định quay xe chạy về nhà, nhưng lúc ngẩng mặt lên thì tôi ngỡ người ra.

Tiểu Mai đứng quay mặt vào hướng cổng nhà, đôi bờ vai hao gầy khẽ run lên, tay nàng cầm chìa khoá mà mãi vẫn ko cất lên được, tôi nhận ra...cửa nhà nàng vẫn khoá ngoài, tức là hiện thời ko có ai trong nhà, cũng có nghĩa... ba Tiểu Mai đã không về đúng hẹn.

Tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay...

10 giờ 45 phút tối, ngày 24 tháng 12 năm 2005...

Chương 52

“Đêm giáng sinh an lành, cửa sổ mọi nhà đều sáng rực ánh đèn và trong phố sực nức mùi ngỗng quay, nhà nào cũng vui vẻ, ấm cúng và trang hoàng rực rỡ. Chỗ thì đèn màu nhấp nháy, chỗ có cây giáng sinh với những quả bánh đầy mầu. Có nhà dọn lên bàn gà tây, rượu, bánh trái trông thật ngon lành, và mọi người trong gia đình hạnh phúc quây quần bên nhau. “

Trích từ Cô bé bán diêm của Andersen.

Tiểu Mai vẫn đứng bất động trước cổng nhà, tay phải run run nắm chặt chùm chìa khoá, và từ sau lưng nàng tôi vẫn đang nhìn theo mà chẳng biết phải nên làm gì lúc này. Nhìn hình bóng người con gái cô độc đứng trước căn nhà to rộng nhưng ko một thành viên gia đình hiện hữu, màn đêm đã phủ xuống như đông cứng khoảng không gian tĩnh mịch buổi khuya, tôi chợt nghe tim mình đập mạnh, một cảm xúc dâng trào mà tôi không thể định nghĩa được đó là gì, hoặc giả có lẽ chỉ là sự cảm thông của một người con trai với một người con gái đang buồn khổ.

Tôi dựng xe, khẽ bước đến gần Tiểu Mai:

- Ơ...N..., về..đi N..., khuya rồi...! – Nàng chợt nhận ra tôi, nấc lên từng từ một, tay đang cầm một phong thư chuyển phát nhanh có lẽ vừa được bóc ra.

- Có chuyện vì vậy Mai? – Vừa hỏi xong tôi liền tự rửa thẳm mình ngu ngốc, đã biết chuyện gì đang xảy ra rồi mà lại còn chạm vào nỗi đau của nàng lần nữa, lúc này sao mà có thể nói ra được.

-! – Nàng ngập ngừng đưa tôi lá thư vừa bóc ra, đôi mắt đã ngân ngấn nước như chỉ chực trào ra.

“Gửi bé Mai của ba.

Ba thật xin lỗi con vì có lẽ ba sẽ không về kịp giáng sinh cùng con như đã hứa, bởi có điện khẩn của thuyền trưởng cho biết nhiều người trên tàu đang rất không ổn định về sức khoẻ do thời tiết quá lạnh nơi đây. Vậy nên ba cần phải có mặt, con gái đừng giận ba nhé, ba nhất định sẽ về vào dịp Tết nguyên đán cùng con.

Ôm con thật lâu, ba của con! “

Bức thư chỉ vồn vẹn vài dòng, nhưng nếu là tôi trong hoàn cảnh này thì dù có là con trai cũng rần đến đâu cũng không khỏi buồn và tủi thân. Tiểu Mai vai run run nấc lên thành tiếng, đôi chân tựa hồ sắp khuya xuống Và chẳng phải là sách báo hay phim ảnh đã dạy, hay là những lời kể trong những cuộc vui của các bậc đàn anh già đời đi trước, mà là bản năng của một người con trai khi đứng trước một người con gái đang cần được chở che, bạn sẽ tự biết những gì bạn phải và nên làm, tôi không do dự ôm lấy Tiểu Mai, khẽ tựa mái đầu nàng vào vai mình, và đó là lần đầu tiên trong đời tôi ôm một người con gái.

- Không sao, cứ khóc đi, không sao đâu! – Tôi khẽ nói.

Và Tiểu Mai khóc thật, nàng khóc một cách chân nguyên mộc mạc nhất, từng giọt nước mắt ấm nóng trên bờ vai mà hơn lúc nào hết tôi có thể cảm nhận được, thấm thấu được rằng những lúc này người con gái chỉ cần một bờ vai chõ che để họ có thể an tâm bộc lộ hết những gì vốn đã kìm nén tận trong tâm.

Và tôi lúc này, tôi đang nghĩ gì, tự bản thân tôi có biết chẳng? Hay là tôi không dám phủ định bản thân, không dám phủ định tình cảm của mình để có thể quay ngược lại quá khứ? Không, lúc này tôi vẫn chỉ đang đối xử với Tiểu Mai như một người bạn tâm giao, không thể khác được từ tận tâm can, mà tôi tin chắc rằng bất cứ đứa con trai nào khác trong hoàn cảnh này cũng đều làm vậy, thằng T, thằng K, thằng L hay bất cứ ai, chỉ cần đó là con trai.

Nhưng liệu có phải với bất kỳ người con trai nào thì Tiểu Mai cũng có thể khóc chẳng?

Đêm giáng sinh, bầu trời khuya tĩnh lặng với ánh trăng và ngàn sao lấp lánh, gió thốc mát lạnh từng cơn thổi cây lá khẽ xào xạc, thời gian chậm chậm trôi...

Tôi ngồi cạnh Tiểu Mai ở băng ghế trước nhà, nàng đã tĩnh tâm trở lại, ngượng ngùng giữ khoảng cách ngồi với tôi.

- Ba Mai là bác sĩ ngoại khoa và cũng là chuyên viên tâm lý, nhưng lại ko làm ở bệnh viện, tính ông thích ngao du đây đó không bị bó buộc về khuôn khổ hay địa điểm, thế nên ông đã làm bác sĩ trên thuyền của một người bạn hồi đại học... Nên ba hay đi công tác, cũng ít khi về nhà lắm, hoá hoàn một năm về được vài ba lần rồi lại đi.. – Tiểu Mai giọng đượm buồn kể. – Còn mẹ thì vì công việc và nhà ngoại nhất quyết ở lại Nhật Bản, và Mai cảm thấy ko hợp với cuộc sống luôn diễn ra quá nhanh ở Nhật, nên mới quyết định về quê nội là ở đây sống với cô gọi ba Mai bằng anh hai. Mình được ở nhà riêng, thỉnh thoảng gia đình cô lại ghé qua chơi hỏi thăm rồi về, có gì cần thì gọi cho cô, tiền sinh hoạt thì ba Mai gửi trong tài khoản ngân hàng, nói chung sống tự lập cũng quen dần, hi!

- Vậy...Mai ko nhớ mẹ à? – Tôi lại hỏi ngu lần nữa.

- Cũng...có chứ, nhưng hè về là Mai lại sang Nhật thăm mẹ vài tháng rồi mới về lại! – Nàng gượng cười.

- Ủ..., cũng buồn ha, gặp N chắc ko chịu nổi rồi! – Tôi gãi đầu.

- N là con trai mà, chắc ổn hơn, hi! – Tiểu Mai vén tóc mai đáp.

Lại im lặng với nhau, có lẽ chúng tôi vẫn còn cảm thấy ngượng vì lúc vừa nãy, giờ ngồi đây mãi cũng ko biết làm gì, nhưng về nhà để Tiểu Mai một mình thì tôi lại không đành, nhìn đồng hồ đã hơn 11h đêm, tôi thu nắm tay lại, đứng dậy quyết định.

- Vào nhà chút đi Mai! – Tôi hít 1 hơi dài nói.

- Nhưng khuya rồi, N ko về gia đình lo sao? – Nàng ngược mắt nhìn tôi.

- Chẳng sao, vào nhà cho N mượn điện thoại chút! – Tôi cười trấn an.

- Ủa, N ko dắt xe vào à? – Tiểu Mai nhìn ra sau.

- Cứ để đó! – Tôi khoát tay.

Tay cầm điện thoại, tay bấm số nhà, tôi có đôi phần chột dạ, thôi kệ, lỡ đâm lao rồi phải theo lao tới cùng.

- Mẹ hả? Con nè! – Tôi làm giọng tỉnh queo.

- Gì đấy? Sắp về chưa? – Mẹ tôi hỏi.

- Chắc chưa đâu mẹ, lễ nhà thờ 12 giờ mới xong mà! – Tôi gãi đầu.

- 12 giờ khuya quá, hay giờ về đi, mẹ còn đợi được, chứ chút buồn ngủ là con khỏi vô nhà luôn đấy! – Mẹ tôi dọa, nhưng giọng nghe vẫn hiền từ lắm.

- Dạ thì ý con là đi chơi về con ngủ nhà thằng K mập luôn, rồi sáng mai về sớm, mẹ ngủ cho khoẻ chứ đừng đợi con nha! – Tôi hồi hộp chờ phán quyết.

- Đi chơi cho cố đi, mẹ méc ba mây đấy! – Mẹ tôi nói.

- Dạ hì hì, lâu lâu con mới đi mà, à con lấy xấp vải bên nhà cô Hai rồi, sáng mai con đem về! – Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Ừ, đi đường cẩn thận đấy! – Rồi mẹ tôi gác máy.

Tôi cười ú tim, vậy là đã thông quan thuận lợi, nhìn sang thì thấy Tiểu Mai nhìn tôi vừa cảm kích vừa... đỏ mặt ngạc nhiên.

- Rồi...tối N ngủ ở đâu? – Nàng cắn môi hỏi.

- Khỏi ngủ, hai đứa ra ngoài chơi Noel, chán thì thôi, hén? – Tôi nháy mắt.

- Ừ... ừa, hì! – Tiểu Mai hấp háy mắt cười thật tươi. – Vậy N đợi mình thay đồ chút nha!

- Ừ, khoác thêm áo vào nhé, trời đêm lạnh đấy! – Tôi gật đầu.

Đoạn rồi tôi ra trước ngồi trên xe đợi, nghĩ đến Vy tôi lại tự hỏi không biết mình làm như vậy là đúng hay sai.

“Tuỳ N, Vy ko quản được, chỉ cần...!” – Tôi nhớ lại câu này của em nó, đúng rồi, chỉ cần mình vẫn một lòng với em ấy, vẫn xem Tiểu Mai là bạn thì chẳng sao cả, nghĩ bụng thế nên tôi cười trấn an mình.

11 giờ 25 phút khuya, ngày 24 tháng 12 năm 2005...

Chương 53

Đứng đợi chút thì Tiểu Mai bước ra, nàng diện áo phông trắng quần jean đen, khoác thêm chiếc áo len cổ thêu, trông trẻ trung năng động hẳn ra.

- Giờ đi đâu hở N? – Nàng ngồi sau xe hỏi.
- Giờ ra nhà thờ xem lễ, chạy tới chắc kịp 12 giờ, rồi tính tiếp, ha? – Tôi gợi ý.
- Ừ, vậy! – Tiểu Mai gật đầu đồng ý.

Đường phố đã vắng dần, chắc người đi tản bộ đã về gần hết, chỉ có những khu vực gần nhà thờ là hãy còn đông đúc. Chúng tôi đến nhà thờ TH gần nhà thằng T là đã 12h kém 10, hãy còn kịp, tôi gửi xe rồi 2 đứa vào trong.

Về như nhà thờ đã gần tổ chức lễ rước Chúa, tôi thấy hàng dài người đứng ngoài đều xếp hàng tay cầm nến, bên trong thánh đường là những người vận đồ như tu sĩ đang chậm chậm đi vào trong.

- Vào gần hơn đi, thấy mới rõ! – Tôi kéo tay Tiểu Mai đi vào trong.

Đúng nửa đêm, buổi lễ diễn ra, đầu tiên là các em nhỏ diễn sự tích Chúa Jesus ra đời, tôi đứng xem mà cứ chỗ nào ko hiểu lại hỏi Tiểu Mai, nàng từ tốn giải thích. Rồi tất cả mọi người trong thánh đường hát thánh ca, ai cũng biết cũng hát được, mỗi tôi đứng cầm như hén, rồi khi thấy mọi người cầm nến và cúi đầu xuống tôi cũng chả hiểu gì sất.

- Cầu nguyện đi N! – Rồi Tiểu Mai nhắm mắt, khẽ thấp đầu.

Tôi cũng làm y chang vậy, khốn nỗi tôi đâu biết cầu nguyện là đọc những câu trong sách thánh kinh, nên trong đầu tôi cứ tuôn ra nào là thi điểm cao, rồi thì trúng số với ngày nào cũng được ăn ngon với đi chơi thả giàn. Đến lúc tất cả ngẩng lên nói câu gì đó và làm dấu thánh thì tôi cũng lúng búng nói theo:

- Nam mô a...men! – Mồm nói bậy và tay quơ từa lư.
- Hi, lạc quẻ rồi N! – Tiểu Mai khúc khích cười.
- Ừ....N đâu biết! – Tôi ngượng chín người gãi đầu. - Mai cầu nguyện gì vậy?
- Bí mật! - Nàng mỉm cười, đôi má hồng lên.

Sau đó tất cả ngồi nghe Đức Cha giảng về đức tin, đại loại là sống cần phải biết hi sinh và tôn trọng, rồi các em nhỏ lần lượt đứng lên ăn bánh thánh và uống rượu nho.

- Rồi tí mình có được ăn không? – Tôi nuốt nước bọt.
- Hi hi, ko có đâu, N phải theo đạo kìa! – Nàng che miệng cười.

Chúng tôi ra khỏi nhà thờ là tầm 12h30 sau khi chen chúc khỏi đám đông và bãi gửi xe đầy chật

vật, tôi chở nàng ngược lên hướng cầu THD.

- Đi đâu vậy N? – Tiểu Mai thắc mắc.

- Đi chơi điện tử! – Tôi co chân đạp thắng, đêm khuya rồi công viên với nhà sách đóng cửa hết, còn mỗi chỗ games nhà thằng S mà tôi hay chơi là mở tới sáng vì nhà nó cũng là tiệm coffee luôn.

Tới quán, chỉ có một vài thằng nhãi choai choai đang ngồi gác chân hút thuốc, còn bên trong chỗ khu vực game đổi xẻng chơi thì vắng tanh. Mấy thằng đó thấy Tiểu Mai bước vào thì nhòm dật mắt sáng rỡ, nhìn nàng lom lom.

- N ơi....! – Nàng kéo tay tôi lo lắng.

- Ko sao đâu, mình chơi điện tử ở trong, nhà bạn N mà! – Tôi trấn an rồi kéo tay nàng vào trong.

- Giờ này còn tới à mày? – Thằng S thấy tôi ngái ngủ hỏi.

- Mày còn mở thì tao còn đến, bữa nay thức khuya thế? – Tôi hỏi lại nó.

- Ờ, mai chủ nhật rảnh, thức dùm ba má tao 1 bữa! – Nó đáp, rồi tỉnh cả ngủ - Ủa, bạn là...ở nhà chỗ đá banh đây mà!

- Ủ..., chào bạn! – Tiểu Mai gật đầu chào thằng S.

- Mở điện bên mấy bàn games đi chú, anh chơi tí! – Tôi xua tay bảo nó tập trung chuyên môn, ý chừng mày còn dòm nữa là ông đấm 1 phát vỡ mặt đấy.

Tôi đổi 20k lấy 5 xẻng, thằng S khuyến mãi bạn bè thêm 2 xẻng nữa, cứ chơi mất 1 mạng hoặc tầm 5 phút là xong 1 xẻng, tốn hơn so với game PC nhưng được cái có mấy trò Pacman hay Mario mà con gái có thể chơi được.

- Biết chơi mấy trò này ko Mai? – Tôi chìa xẻng ra hỏi.

- Hic, Mai ko biết chơi điện tử! – Nàng lắc đầu.

- Ừc... dễ lắm, thử xem? – Tôi nói như cầu khẩn.

- Trò bên kia là gì vậy N? – Nàng chỉ tay sang bên bàn kính bên kia.

Đó là trò “Thả xẻng ăn xẻng”, đại loại là trong đó có sẵn một đồng xẻng đang ngay bờ vực của mép rớt, và có 1 thanh sắt dài bằng bề rộng của tủ cứ di chuyển lên xuống để khi người chơi thả thêm xẻng khác vào tác động vào vị trí các xẻng đã có sẵn thì thanh này sẽ đẩy xẻng rơi xuống, các xẻng rơi xuống sẽ lăn theo đường ống và rớt ra ngoài túi nhỏ kế bàn, người chơi sẽ lấy hết số xẻng đó. Nhưng tôi chả biết quy trình thiết kế làm sao mà nhìn thì cứ như chỉ cần thả xẻng vào thì thanh sắt kia sẽ đẩy các xẻng trong tủ đang ở mép sẽ rớt xuống ngay, nhưng sự thật lại cực kỳ khó nhằn, hoặ hoàn lắm thì mới ăn hên được vài xẻng nếu thả mạnh tay, nên tôi liệt nó vào danh sách trò ko nên chơi, thả 1 lần là đi tong 4k mà lại chẳng được gì, thà chơi mấy trò khác còn hơn.

Nhưng Tiểu Mai lại có vẻ thích thú với trò này, nàng tựa cằm nhìn và suy nghĩ mãi.

- Trò này khó chơi lắm bạn, qua mấy bàn bên kia dễ hơn! – Thằng S nể tôi nên nó khuyên vậy, chứ ngày thường nó toàn dụ mấy ông nhóc vào trong đây mà quảng cáo rầm rộ cho các vị khách tay cầm rủng rỉnh xẻng, để rồi sau đó nó tiễn mấy ông nhóc này ra ngoài mà mặt thằng nào thằng nấy bí xị vì bị trấn lột hợp pháp.

- Ủ, sang đây nè Mai! – Tôi cũng tán thành can gián.

- N cho mình mượn 3 xẻng thôi ha! – Tiểu Mai cười cười chấp tay.

- Ủa, hi, N đổi cho Mai chơi mà! – Tôi chia hết 5 xẻng cho nàng.

Tiểu Mai thả xẻng đầu tiên vào và chăm chú quan sát, tôi với thằng S hồi hộp dòm mà ngao ngán lắc đầu, y như dự đoán, chả lọt ra được xẻng nào. Rồi 2 thằng đợi dài cổ mà vẫn ko thấy nàng thả thêm xẻng nào mà cứ suy nghĩ mãi, bọn tôi chả hiểu trò này có gì cần suy nghĩ, đến tôi giỏi Toán thế còn ko làm gì được nữa kìa. Nhưng mà cái sự đời nó ko đơn giản vậy, giỏi nhưng cần phải đúng chỗ, Tiểu Mai thả tiếp xẻng 2 vào và ngay sau đó nàng thả thêm xẻng 3, 2 xẻng rơi xuống mặt tủ chạm nhau rồi có 1 xẻng nằm chồng lên đồng xẻng phía trước, thanh sắt gạt đến...

- Xứng xẻng....! – Tôi với thằng S há hốc mồm ngạc nhiên ko để đâu cho hết.

Tổng cộng có 21 xẻng rơi ra từ trong tủ kính, thằng S cứ dụi dụi mắt mà xem lại cho rõ, tôi thì chẳng còn tin vào mắt mình nữa.

- Sao..sao mà hay vậy bạn? – Thằng S hỏi.

- Hi, may mắn thôi! – Tiểu Mai cười đáp.

- Thánh, chẳng tin được, Mai chơi lần đầu đã vậy, chơi thêm chút chắc thằng S đẹp tử này quá! – Tôi lắc đầu.

- Bậy mậy, còn làm ăn chứ! – Nó trợn mắt.

- Hi, mình ko chơi nữa đâu, N lấy xẻng này chơi mấy game kia đi! – Nàng nháy mắt.

Nhưng tôi đời nào chịu thua, tôi ôm mớ xẻng đến tủ kính quyết tâm thực hiện kỷ lục mới, thằng S cổ vũ đầy hào hứng, nó cũng tự lấy thêm xẻng chơi luôn.

- Bye, về đây! – Tôi chào thằng S, mặt tôi dài ra như trái dưa leo.

- Ờ, bye 2 người! – Mặt nó cũng y chang tôi, lần đầu tiên chủ quán và người chơi mặt mày y chang nhau, thê thảm như 2 con bạc thua sạch tiền.

Tôi với thằng S thả tổng cộng hơn 50 xẻng mà chỉ ăn mỗi 8 xẻng, còn thua cả Tiểu Mai thả 3 xẻng ăn 21 xẻng, dọc đường đi thỉnh thoảng tôi cứ lắc đầu thở dài mãi, Tiểu Mai biết ý cười tề nhị phía sau.

Chương 54

- Giờ kiểm gì ăn khuya đi! – Tôi lại đưa ra gợi ý tiếp theo.
- Ủa, được đó! – Tiểu Mai hớn hở đồng ý.
- Vậy ăn gì nè? – Đàn ông con trai thì phải galang, đi ăn phải để con gái gọi món, đó là tôn chỉ của tôi.
- Ăn kem nhé? – Nàng buông 1 câu mà tôi nghe như sấm nổ ngang tai.
- Kem á? – Tôi hỏi lại cho chắc, đêm khuya tí sương xuống lạnh thêm mà ăn kem chỉ có nước vĩnh biệt mấy cái răng.
- Ủa, hi hi! – Tiểu Mai hấp háy mắt cười tươi.

Tôi chẳng từ chối được đằng nào cả, thà rằng nàng hỏi lại hay là ăn gì khác thì tôi còn được quyền góp ý, chứ nàng chốt 1 câu khẳng định của khẳng định thế này rồi lại còn cười rạng ngời thế kia thì ai mà nỡ làm trái ý được, đằng nào bữa nay tôi cũng đã xác định là cho Tiểu Mai chọn hết.

Chạy lòng vòng mãi mới tìm ra được 1 tiệm tạp hoá có tủ kem phía trước mà mở giờ khuya, tôi dựng xe rồi bước vào.

- Còn bán kem không bác? – Tôi hỏi mà thầm nghi ngờ ko biết ông bác này còn đủ tỉnh táo bán hàng hông đây.
- Ờ...mua gì con? – Y chang, ông bác chủ tiệm đang gật gà gật gù thì gật mình.
- Có bán kem ko bác, kem ốc quế hoặc kem ly cũng được? – Tôi ngán ngẩm.
- Ừ có, cứ lựa đi con! – Chủ tiệm dụi dụi mắt.

Tiểu Mai chọn kem ốc quế dâu, tôi tần ngần chút rồi chọn cây giống hệt nhưng là vị socola, rồi tôi đeo nàng ra đường biển, lựa băng ghế ngay chỗ khuất gió để đỡ lạnh.

- Thật là giờ này ăn kem mà Tiểu Mai ko lạnh à? – Tôi ngạc nhiên quay sang hỏi.
- Không, ấm lắm! – Nàng nhìn tôi nhoẻn miệng cười.

Tôi tặc lưỡi lắc đầu, con gái rõ là khó hiểu, buổi đêm ăn kem mà lại bảo ấm thì có mà...ấm đầu, tôi thì đang lạnh tê tái vì sương đêm đang dần xuống mà vẫn phải cố ra vẻ là ta đây kim cương bất hoại thân, bi nhiêu đây đã nhầm nhò gì chứ, còn Tiểu Mai thì trông chả có gì là lạnh. Mà cũng đúng, chính tôi dặn nàng khoác thêm áo rồi mà, thân tôi mỗi cái thun trong với somi ngoài thì trách ai được nữa.

- Ngon, biết vậy nãy mua thêm 2 cây! – Tôi cố mạnh miệng nói cứng.
- Thật hử? – Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên.

- Ủ, nhiều đây... pình phường...thôi! – Bỏ mịa cái miệng chết tiệt, tự nhiên lại run lên đúng lúc này.

- Hi, N run cầm cập rồi kìa, về nhà Mai cho ấm! – Nàng đưa tay che miệng, nhưng ánh mắt rõ là đang cười.

Tôi cũng chả hiểu sao cũng bật cười thành tiếng theo, rồi dọc đường về hai đứa cứ nhắc lại rồi cười suốt chuyện khi nãy, tôi tự nhiên quên luôn cái lạnh, đem hết bản lĩnh tiểu lâm ra mà kể đủ chuyện đầu láo trên đời, Tiểu Mai cứ gọi là rạng ngời khuôn mặt suốt buổi. Đường phố 2h khuya vắng lặng như tờ, mỗi bọn tôi là như đang sống giữa ban ngày mặc ai ngủ thì ngủ, chứ đây vẫn chơi giỡn như thường.

- Đố N nha, 3 kg sắt với 3 kg bông, bên nào nặng hơn? – Tiểu Mai khẽ giật tay áo tôi.

- Dễ ợt, cả hai bằng nhau! – Tôi tin vào toán học, số liệu là số liệu, chính xác là tuyệt đối.

- Vậy 1kg sắt với 1kg bông cũng nặng bằng nhau luôn đúng hem? – Nàng nghiêng mái đầu nhìn tôi vẻ tinh nghịch.

- Dĩ nhiên rồi, cùng giống số liệu thì đều y chang nhau hết mọi tính chất và mọi tác nhân có thể gây ra! – Tôi đáp đầy tự tin.

- Vậy....cái nào rơi vô đầu đau hơn? – Tiểu Mai nheo mắt.

- Ờ...thì...! – Tôi cứng họng, rõ là câu này oái ăm quá thể, 1kg bông thì to tởm tượng, có rớt xuống cũng chả chết ai vì trọng lượng phân tán ra theo kích thước rồi, nhưng 1kg sắt thì nhỏ mà lại nặng, rớt trúng có mà toạc đầu. Nhưng vừa nãy lỡ chốt hạ 2 bên y xì nhau rồi, giờ trả lời thì khác gì tự mình vả vô mồm mình.

- Hi hi, câu khác ha, nhà toán học! – Nàng vờ ngược lên suy nghĩ.

- Ủa, lần này sẽ khác! – Tôi đáp chắc nịch.

- Hỏi đáp nhanh nha, Mai hỏi là N trả lời liền đó! – Tiểu Mai giao kèo.

- Không thành vấn đề! – Tôi liếm môi.

- Chuột gì có 2 chân? – Nàng hỏi.

- Ờ.... Chuột là động vật bốn chân mà! – Tôi ngạc nhiên.

- Chuột Mickey đó N, hi hi! – Tiểu Mai cười cười.

- À, ra vậy, đúng là đồ vui! – Tôi lắc đầu.

- Tiếp, vậy vịt gì có 2 chân? – Nàng làm mặt nghiêm trọng nhưng ko giấu vẻ đùa cợt.

- Dễ ợt, vịt Donald! – Tôi phồng mũi, tin chắc đây sẽ đúng.

- Vịt gì lại chẳng có 2 chân, hi hi! – Tiểu Mai cười khúc khích.

- Êo...oi...! – Tôi lắc đầu chịu thua – Vậy để N đố Mai, con gì càng to càng nhỏ?!

- À, con cua, 1 càng to 1 càng nhỏ! – Nàng thản nhiên đáp.

- Vậy ...cái gì càng nhỏ càng cao? – Tôi cười đều.

- Cái gì nhỉ? – Tiểu Mai nhú mày đăm chiêu.

Tôi thông thả đạp xe, nhấn nhá cảm giác lần đầu tiên nhìn Tiểu Mai toàn diện mà tôi biết đang suy nghĩ đầy thắc mắc, mãi đến khi tới nhà rồi nàng vẫn còn suy nghĩ, vẻ như chưa chịu thua tôi trong khoản đố mẹo.

- Đến nhà rồi, mở cửa nào tiểu thư! – Tôi cười cười.

- Ờ...hì, ừ! – Nàng giật mình bước xuống xe.

Vào nhà rồi mà Tiểu Mai vẫn còn ngơ ngẩn câu hỏi của tôi.

- Rốt cuộc là gì vậy N? Minh chịu thua rồi đó! – Nàng xịu mặt xuống nói.

- Hề hề, là máy bay, có phải khi nó bay càng cao thì ta thấy nó càng nhỏ ko? – Tôi cười đều đã man.

- Ah...N đố vậy ai mà giải cho được! – Tiểu Mai khế dậm chân phản đối.

- Giải ko được thì mới đố chứ, khà khà! – Tôi vênh mặt.

- Ừ...tí chơi tiếp, đợi Mai pha trà đã! – Nàng lắc đầu nguầy nguậy.

- Ừa, hì hì, thì chơi thôi! – Tôi khoái trá đáp trả.

Tôi ngồi bộ salon phòng khách, cũng đã khuya rồi nhưng cứ tỉnh queo chả hề biết buồn ngủ là gì, hồi hộp mong ngóng món trà đào của Tiểu Mai, nàng chỉ pha tôi uống 2 lần nhưng cứ gọi là nhớ mãi, vừa thơm vừa ấm, vị ngọt nhưng không gắt. Tôi ngược nhìn ra phía cổng, ngoài trời đã yên lặng tĩnh mịch, hương hoa sữa thơm ngát khẽ đưa tận mũi, cảm giác vừa...hạnh phúc vừa thanh bình, và chẳng đây là lần đầu tiên tôi ngủ nhờ nhà một người bạn, mà lại là con gái, tôi nhủ thầm bản thân bằng mọi giá ko được ngủ, cô nam quả nữ trong một nhà thì có lẽ khó tránh khỏi chuyện thị phi nếu để người ngoài phát giác, nhất là nếu em Vy mà biết thì tôi chỉ có nước ôm hận ngàn thu, vạn kiếp bất phục.!

Chương 55

Tôi ngồi đợi nghĩ vẩn vơ một chút thì Tiểu Mai đem lên cơ man nào là bánh ngọt các thứ với ấm trà gốm và 6 cái tách. Tôi trông cách nàng rót trà mà thích mê, vừa trang nhã vừa dịu dàng, Tiểu Mai dùng tay trái nâng cổ tay phải cầm ấm trà bằng 3 đầu ngón tay và nhẹ nhàng rót đều cả 6 tách.

- Có 2 người mà sao đến 6 tách vậy Tiểu Mai? – Tôi thắc mắc.

- Hi, rót đều vậy để nước trà không khác nhau về độ đậm nhạt, nếu Mai rót N 1 tách, N uống hết rồi mình rót tiếp thì tách thứ 2 sẽ nhạt hơn tách thứ 1! – Nàng từ tốn giải thích.

- Uống trà mà công phu vậy hử? – Tôi gãi đầu.

- N thử miếng bánh này đi, rồi hãy uống trà! – Tiểu Mai chia cho tôi một cái bánh nhỏ màu xanh ngọc bích.

Bánh rất ngon, dẻo thơm mà lại không gắt mùi đường, tôi trước giờ chưa ăn loại bánh nào như vậy, và cũng chưa thấy chỗ nào bán bao giờ.

- Bánh ngon quá, mua ở đâu vậy Mai? – Tôi tò mò hỏi.

- Mình tự làm đó, N thích thì sáng mai mình gói cho N đem về ha?! – Nàng cười tươi.

- Ừa, vừa đọc sách vừa ăn bánh này thì tuyệt! – Tôi gật đầu lia lịa.

- Hi, bánh này chỉ là phụ, dùng để tăng hương vị của trà vào vị giác thôi, bây giờ N uống thử ngụm trà này đi! – Nàng đưa tay về phía mấy tách trà.

Quả thật lần uống trà này có khác hơn hẳn, 2 lần trước tôi uống thấy trà vẫn thơm, nhưng lần này tôi cảm nhận rõ mùi trà thơm bốc lên tận mũi, nước trà ấm dần từ từ đến tận bên trong cổ, dư vị ngọt thanh vẫn còn lưu lại nơi đầu lưỡi.

- Tuyệt chiêu, ấm quá! – Tôi xuýt xoa, thán phục Tiểu Mai sát đất.

- Ừ, lúc nhỏ mẹ hay dạy Mai pha trà với cắm hoa lắm, giờ thỉnh thoảng lúc rảnh mình cũng hay làm vậy! – Nàng hấp háy mắt.

- Ai lấy được Mai chắc sung sướng cả đời, ngày nào cũng có trà uống bánh ăn, hê hê! – Tôi vô tư nói trống không.

- Không có đâu! – Nàng lắc đầu cười mỉm.

- Giờ làm gì? – Tôi liếm môi hỏi.

- Hi, tùy N! – Tiểu Mai tựa cằm nhìn tôi.

- Ừ... đánh cờ đi, cờ caro hén?! – Tôi gợi ý.

- Được đó, để mình vào lấy giấy viết! – Đoạn rồi nàng đứng dậy đi vào trong.

Tôi ngồi salon, hết bóc bánh rồi lại uống trà, công nhận sướng như tiên, chả cần tìm thiên đường đâu xa, khuya lạnh mà ngồi salon êm, có trà nóng với bánh ngọt thì nhất tôi rồi!

- Nhưng Tiểu Mai đi trước đó! – Tôi cực kỳ tự tin về trình cờ caro của mình, với những ngón 3 đường 5 liên tiếp luôn giúp tôi bất khả chiến bại suốt cấp 2 về loại cờ này.

- Ủ, đừng hối hận nha, hi hi! – Nàng nói câu làm tôi đâm tự ái quá chừng.

Thế mà hoá ra lại đúng, qua 5 ván thua liên tiếp tôi hối hận thật, lần đầu tiên trong đời tôi thua cờ caro thê thảm đến vậy, tôi hết giương đông kích tây rồi lại điệu hổ ly sơn, liên tục tấn công trên khắp mặt...giấy, thế mà Tiểu Mai cứ từ tốn chặn mũi, rồi lâu lâu điểm vào vài chỗ mà tôi không ngờ đến, tôi đi từ thua đến thua, thất bại toàn diện.

- Haizz, sao cái gì Mai cũng giỏi hết vậy? – Tôi buông bút dựa lưng vào ghế thở hắt ra.

- Chắc khuya rồi nên N mệt đấy! – Nàng cười mỉm dọn giấy viết.

- Ko phải, còn cờ nào khác ko? – Tôi nổi sĩ diện.

- Ủ..., cờ vây? – Tiểu Mai e dè nhìn tôi.

- Cờ vây là cờ gì? – Tôi tròn mắt.

- Là..., thôi, chắc giải thích lâu lắm, còn cờ tướng nữa? – Nàng lắc mái đầu.

- Ờ được đó, lấy cờ tướng ra đi! – Tôi quyết tâm rửa hận, đằng nào cờ tướng tôi cũng thuộc dạng có số má, từ nhỏ đã lê la quanh mấy bàn cờ tướng của người lớn đánh trong xóm, rồi luyện với ông ngoại, ít ra trước giờ tôi chưa từng gặp đối thủ cùng lứa.

Nhưng lần này tôi cẩn trọng hơn, lỡ Tiểu Mai lại toàn diện nữa thì có mà độn thổ, tôi đi cờ chậm rãi, thỉnh thoảng lại nhấp trà rồi gật gù suy nghĩ y chang ông cụ non, làm Tiểu Mai thỉnh thoảng cười khúc khích.

- Chiếu pháo trùng! – Tôi gõ cờ đánh chách 1 tiếng.

- Ờ... hic! – Nàng giật mình, sau đó nhận thua.

Trời ko phụ người tài mà, ít ra khoản cờ tướng tôi có thể hơn được Tiểu Mai, vậy nên những ván sau tôi toàn lựa những nước hiểm hóc mà đánh.

- Chiếu tướng bắt xe, sao đây, mất tướng hay mất xe? – Tôi cười khoái trá.

- Ủ..., biết mình tệ rồi mà đánh mạnh tay dạ, hic! – Nàng bĩu môi.

Được thế tôi lại đánh hiểm hơn nữa, rồi thích thú nhìn Tiểu Mai tựa cằm đăm chiêu suy nghĩ, đôi mày nhíu lại bên làn tóc mai khẽ rũ xuống, gò má cao hồng lên, thỉnh thoảng nàng lại cắn môi do dự, ặc nghĩ đến đây tôi chẳng dám nghĩ thêm nữa, ko khéo nhìn riết rồi quên luôn em Vy thì khốn, thế nên tôi quyết định... phóng hạ đồ đao, sẽ đánh cờ nhẹ tay hơn để tránh tình trạng nàng cứ ngồi suy nghĩ với dáng vẻ mê hoặc nam nhân này.

- Sao thế? Đầu bốc khói rồi kìa! – Tôi cà khịa.

- Để suy nghĩ đi mà, hic! – Tiểu Mai ngúc ngắc mái đầu.

- Ủ, có mà nghĩ đến mãi đời, hi hi! – Tôi cười khỏ, xem ra nàng ta vẫn chưa chịu phục.

Tôi tay chống cằm ngồi dựa lưng vào ghế, nhìn ra ngoài đường, vắng lặng như tờ ko một bóng người, cũng phải thôi, giờ này có người ngoài đường hoạ hoằn là ăn trộm ấy chứ. Nghĩ lại ngày hôm nay cũng dài thật, mới vừa đi chơi với em Vy xong mà giờ đã ngồi nhà Tiểu Mai, cứ như đời thay đổi 180 độ, mà đúng là thức đêm mới biết đêm dài, chơi đủ trò này giờ mà trời vẫn chưa sáng.

Tôi ngồi tựa vào ghế nghĩ vẩn vơ một hồi rồi ngủ luôn lúc nào ko hay trong không gian yên tĩnh của buổi đêm, hương hoa sữa khẽ đưa miên man...

Tiếng đàn piano vang lên thánh thót, lúc nhanh lúc chậm, du dương mà kiêu hãnh, nhẹ nhàng mà tình cảm vang lên bên tai tôi, nghe cứ mờ mờ ảo ảo, nhỏ bé rồi từ từ lớn dần, có mùi thơm nhẹ nhàng đầu đó đưa lên mũi, tôi hé mở mắt rồi choàng tỉnh, hoá ra tôi ngồi ghế mà ngủ gật vậy suốt đêm, trên người là tấm chăn bông chắc có lẽ Tiểu Mai đắp cho, nhìn ra ngoài thì trời đã sáng.

- Chào buổi sáng, hi! – Tiểu Mai đang ngồi đàn piano phía cửa sổ ngừng tay hỏi, trông nàng tươi tỉnh như chẳng hề thức khuya.

- Ơ tối qua N ngủ gật luôn à? – Tôi dụi dụi mắt cười đỡ ngượng.

- Ủa, Mai suy nghĩ hồi lâu định chịu thua, ngược lên thì thấy N ngủ rồi! – Nàng đứng dậy đáp! – N rửa mặt đi!

- Ờ, hơn 7h30 rồi, chắc giờ N về luôn, nói với mẹ sáng nay về sớm mà! – Tôi nhìn đồng hồ rồi tá hoả ra mình ngủ lâu dữ vậy.

- N ko dùng bữa sáng đã rồi hăng về? – Nàng ngược nhìn theo hỏi.

- Hi, để về bên nhà ăn luôn, mở cổng dùm N đi! – Tôi rửa mặt xong rồi đi vội ra phía cổng.

Nhét gói đồ kẹp vào sườn đầm rồi tôi dắt xe ra ngoài, đường phố phía xa đã tấp nập người qua lại.

- Vậy N về nhà! – Tôi chào Tiểu Mai.

- Ủa, cảm ơn N nhiều lắm! – Nàng hấp háy mắt nhìn tôi đầy cảm kích.

- Đâu có gì chứ! – Tôi ngượng ngập tránh nhìn nàng. – À mà chuyện này....

- Yên tâm, mình không kể ra ngoài đâu.... Nên Vy cũng ko biết đâu! – Nàng cười nhẹ ngập ngừng nói.

- Ủ, vậy N đi đây, Mai vô nhà đi! – Tôi cười yên tâm rồi quay lưng đạp xe đi.

Dọc đường về mà cái bụng tôi cứ réo âm âm, mong cho về nhà lẹ tắm rửa rồi đi ăn, à quên còn ông anh phát xít ở nhà nữa chứ, thể nào cũng túm đầu tôi ra mà quay cho 1 trận vì tội đi chơi qua đêm đến giờ này mới về, nghĩ thế tôi đâm chột dạ, chân tự nhiên đạp pê-đan chậm lại, cái

bụng cũng ngừng reo, ra chiều ụy kị viễn cảnh trước mắt!

Chương 56

Tôi vừa dắt xe trở mặt vô nhà thì ông anh đã đứng cản địa trước mặt.

- Đi bùm bùm cả đêm phê quá hả chú trai? - Ông cười nham hiểm.

- Ờ, đệ xin phép rồi mà! - Tôi ngơ ngác.

- Xin cái đầu mày, tao còn chưa dám đi qua đêm! - Nói rồi ông ấn 2 nắm tay vô 2 bên thái dương tôi.

- Ahhhh...đau đại ca, thả ra! - Tôi ôm đầu la oai oái.

- Cho mày chưa, đem xấp vải sang nhà thằng nhí đi, mẹ ở bên đó! - Ông thả tôi ra cười hể hả.

- Thì giờ đem nè, đau quá! - Tôi nhăn mũi đáp.

- Ah thằng này lại còn trả treo à! - Rồi ông lại dứ dứ nắm đấm trước mặt tôi - Ủa cái gói gì đây?

- Thì gói đựng xấp vải chứ gì! - Tôi dắt xe vào nhà.

- Chứ cái gói này là cái gì? A ủa, bánh ngon ta, ở đâu đây? - Ông anh tôi nhanh tay mở bịch nhỏ dưới tay xe mà nãy giờ tôi chẳng để ý.

- Ờ...à, bánh nhà bạn gửi đấy! - Tôi ngó người ra rồi đoán chắc là của Tiểu Mai lúc sáng tôi còn ngủ nướng đã chu đáo gói lại rồi treo sẵn dưới tay xe.

- Um...ngon, đi đưa đồ đi, gói này tao thâu! - Ông nhai ngoàm ngoàm đầy họng.

- Để phần cho mẹ nữa đấy! - Tôi lắc đầu cười khỏ.

Tắm rửa com nước xong xuôi, tôi lên lầu nằm nghe nhạc rồi định đánh một giấc đến chiều cho khoẻ người. Mà nghĩ lại dạo này tôi đi chơi dứ thật, cũng chẳng sao, học hành kết quả tốt thì cứ ăn chơi thả giàn thôi, đúng là từ dạo quen em Vy xong thấy đời tươi lên hẳn, biết thế nào là có bạn gái, rồi việc tốt nối tiếp việc tốt, quen bạn quen bè, lại còn được gặp lại Tiểu Mai mà hè lớp 9 tôi cứ ngỡ sẽ chẳng có cơ hội làm quen, cuộc đời cứ vậy thì quá tốt rồi, mong muốn gì nữa đâu.

Nhưng cái sự đời nó chẳng đơn giản như vậy, tình trạng bình yên chỉ kéo dài đến ngày thứ bảy của tuần sau đó, và kéo theo đó là cả đống chuyện xảy ra mà tôi ko biết gọi là tốt hay xấu nữa.

- Ủ thì mình muốn là xoá đấy! - Vy đang đứng trước bảng nói đầy vẻ thách thức.

- Bạn nói ngang quá vậy?! - Tiểu Mai ở đầu dãy bàn trái nhăn mặt đáp.

- Mai đứng lại đây nói chuyện với tôi! - Em Vy bực dọc.

- Mình về chỗ ngồi, bạn lấy quyền gì cấm mình chứ? - Tiểu Mai ngược mắt lên nhìn vẻ không cam chịu.

Lần đầu tiên 2 người cãi nhau chẳng ai chịu nhường ai, dù phần lí lẽ đúng đắn có vẻ nghiêng về em Vy, nhưng phần số đông ủng hộ lại nghiêng về Tiểu Mai.

Đầu đuôi cũng tại thằng T, 15 phút đầu giờ sinh hoạt thứ 2 là đọc báo, thứ 3 đến thứ 6 là truy bài, thứ 7 là tập bài hát hoặc đọc báo cũng được, nhưng nếu sinh hoạt sai chủ đề như thứ 3 mà hát hò là sẽ bị trừ điểm xếp loại. Hôm nay là thứ 7, em Vy sau khi viết lời bài hát trên bảng thì bày cho cả lớp tập, đại khái bọn tôi cũng chẳng ham hố gì vụ này, nhưng được cái là khỏi mất công truy bài. Sau khi Vy đã bày qua hết 1 lượt, lúc cả lớp đang nhìn lên bảng hát theo cho quen giai điệu thì em ấy lên phòng giám thị để lấy sổ đầu bài về rồi sẽ hát tiếp. Nhưng em Vy vừa đi khỏi thì thằng T ở dưới liền thoắt:

- Trúc Mai ơi, sửa dùm lớp bài Anh văn hôm bữa cô Hiền cho được ko? Tí nữa có tiết mà bài đó khó quá!

- Ủ đúng đó, sửa dùm đi Mai! – Nhỏ Y phụ hoạ.

- Nhưng...đang giờ sinh hoạt hát mà? – Tiểu Mai chần chừ.

- Sửa nhanh mà, viết ra chút thôi! – Thằng T vẫn cương quyết.

Gần trọn lớp đều nhao nhao lên đồng ý, tôi thì chả buồn quan tâm vì có sửa hay không cũng vậy, kiểm tra miệng có 2 lần mà hết 2 lần tôi ăn zero rồi, giờ gỡ chỉ trông chờ vào kiểm tra 1 tiết nên không phụ hoạ theo.

Thế là Tiểu Mai cầm vở bước lên bảng, lấy phấn viết bên dưới lời bài hát của em Vy những câu trả lời trong bài tập cô Hiền, cả đám ở dưới hí hoáy chép lấy chép để. Mới được 2 phút thì em Vy bước vào.

- Ở Mai làm gì vậy? Bữa nay đâu phải giờ truy bài! – Vy ngạc nhiên.

- Ủ...nhưng mấy bạn bảo Mai sửa dùm, chút có tiết Anh văn mà! – Tiểu Mai cần môi đáp.

- Không được, vậy là sai quy định rồi, bạn là lớp phó văn thể thì phải biết những điều này chứ! – Đoạn rồi em Vy cầm khăn lau bảng xoá đi phần Tiểu Mai vừa viết.

- Ủ...thì là lỗi của mình, nhưng Vy cũng nên hỏi mấy bạn đã chép xong chưa chứ? Đằng nào Mai cũng đã giải rồi mà! – Tiểu Mai tròn mắt đứng tại chỗ.

- Ủ đúng rồi, đang chép giữa chừng mà lại....! – Thằng T ở dưới chêm dầu vô lửa.

- Ở đang chép ngon lành mà tự nhiên vậy à! – Nhỏ Y lắc đầu nguầy nguậy.

- Nhưng bây giờ là giờ tập hát mà, mấy bạn làm vậy ko ngại lớp bị trừ điểm thi đua sao chứ? – Vy nói với vẻ bất nhẫn.

- Dù gì Mai cũng giải rồi thì cứ để các bạn chép đi, Vy xoá ngang vậy sao được! – Tiểu Mai đáp.

- Hay nhỉ, bạn là lớp phó văn thể mà như vậy à?! – Vy nheo mắt.

- Minh..., thì mình nói là sai rồi, nhưng Vy xoá bảng vậy cũng ko đúng! – Tiểu Mai thở hắt ra nhận lỗi.

- Có gì mà ko đúng? – Rồi Vy quay sang hỏi cò đồ đang đứng phía cửa lớp – Bạn nói xem vậy là sai hay đúng? Có bị trừ điểm không?

- Ờ...thì theo nội quy như vậy là sai...nhưng giải bài có một chút thì cũng ko có gì, mình chắc ko trừ điểm đâu.. – Thằng sao đồ vô can bị lôi vào cuộc, nó nói ba phải nhưng gập tía nhìn như toé lửa của em Vy thì lại chốt – Nhưng.. vậy là sai quy định đấy, ko được đâu!

- Bạn Mai nghe chưa? Mình xoá có đúng ko? – Vy gằn giọng.

- Thôi mình ko tranh cãi với bạn nữa, Mai nhận sai rồi mà Vy ngang quá! – Tiểu Mai quay về chỗ.

Và mấy đứa trong lớp thì mặt mày ngơ ngác ra chẳng hiểu vì sao chuyện bé thế này mà 2 nàng lại cãi nhau, trong khi ngày thường cả 2 đều rất mực hoà đồng và hiền lành với mọi người, nên chúng nó chỉ biết can ngăn bằng mấy câu ba phải đầy vụng về.

Và mọi sự nó tanh bành ra như thế đấy, tôi ngồi dưới chẳng biết làm sao, cũng chả biết phải về phe ai vì rõ ràng là Vy đúng, nhưng Tiểu Mai cũng ko phải là sai, em Vy vì điểm xếp loại của toàn lớp, Tiểu Mai vì ý kiến chung của mọi người trong lớp, nên chẳng thể phán xét ai đúng ai sai được.

- Ê mày can 2 người lại đi N – K mập chồm sang bàn tôi bảo.

- Diên à? Mày hiểu tao ở tình huống nào rồi mà! – Tôi rụt cổ đáp.

- Mày ko can thì lớp bị trừ điểm thật đấy! – Thằng L đĩa vào.

- Êo, thằng sao đồ đã bảo ko sao mà! – Tôi cãi lại.

- Nhưng thế này là mất trật tự, lờ thầy giám thị vào thì chết à, em Vy chắc nghe mày đấy! – K mập sùng sộ.

- Êo...ờ để tao! – Tôi nói cứng chữ trong bụng cũng đang rối bời.

Tôi đứng dậy đi chậm chậm lên trên, bọn trong lớp nhìn theo ngay, vì ai cũng biết là tôi với Vy đang cặp nhau, nên thế nào tôi nói thì Vy nghe thôi.

- Thôi, hiểu lầm mà, 2 người đừng cãi nữa, cò đồ nhìn kia! – Tôi nhỏ nhẹ xoa tay.

- Bệnh nhau hử? – Cả Vy và Tiểu Mai đồng thanh quay sang tôi nói, 2 nàng ánh mắt đầy nộ khí xung thiên.

- Ờ...làm gì có... thôi kệ 2 người! – Tôi lắc đầu hậm hực đi về chỗ.

Và cả lớp thì ngạc nhiên ko để đâu cho hết, hiển nhiên mọi người đều nghĩ tôi chắc chắn sẽ bênh vực em Vy rồi, thế nên chẳng lạ gì khi Tiểu Mai nói câu đó (thật ra tôi thấy lạ đấy, vì nghĩ Tiểu Mai chẳng có lúc nào gay gắt như vậy), nhưng bất ngờ là ở chỗ em Vy cũng hỏi y chang câu này, khác nào bảo tôi chắc đang có ý với Tiểu Mai, tung lưới rồi bắt cá 2 tay chứ. Mỗi riêng tôi là chột dạ khi nghe em Vy hỏi như vậy, hay là em nó linh cảm thấy tôi với Tiểu Mai có khi thích nhau rồi cũng nên, tôi về chỗ ngao ngán lắc đầu thở dài rồi gục mặt xuống bàn, ôm một bụng kinh hoàng vì giác quan nhạy bén của phụ nữ.

Chương 57

Giờ ra chơi, tôi ngồi đấu lão với K mập về mấy công thức tính góc bắn ngược và siêu cao trong game Gunbound, nói đến đâu nó gật đầu lia lịa viết vô giấy đến đấy, gì chứ trùm Toán mà chém gió thì y như thật, đem cả tính toán vào game, nhưng tôi chả dám bảo với nó là chơi game mà theo công thức thì còn gì là hay, cứ dựa vào cảm giác mà bắn có khi còn hay hơn. Đang hăng hái “dạy dỗ” học trò thì tôi bị vỗ lưng từ đằng sau:

- Ra can-tin chơi N, khát nước! – Em Vy cười cười ngồi phía sau.

- Ờ...ờ, đi chứ! – Tôi ngạc nhiên vì vừa nãy đầu giờ em nó còn hù tôi 1 phen chết khiếp thì giờ lại tỉnh queo như chẳng có gì xảy ra.

Thế là 2 đưa ra can-tin, tôi ngồi uống nước mà nhìn đầu đầu, chẳng biết nên nói gì.

- Sao im ru vậy? – Em Vy tựa cằm hỏi.

- Ờ...thì nãy thấy dữ quá, nên giờ ngại! – Tôi lúng búng giải thích.

- Ai bảo lên ko đúng lúc, tham gia ko đúng chuyện làm chi! – Em nó bĩu môi.

- Sao mà ko đúng chuyện? – Tôi thắc mắc.

- Con gái cãi nhau, con trai chen vô làm gì! – Em Vy cười tủm tỉm.

- Haizz, thế thì đừng bận tâm, tự nhiên hung hăng hỏi “Bệnh nhau hả?“, nghe mà giật cả mình! – Tôi thở dài.

- Sao mà giật mình? Có gì đâu ta! – Em nó tròn mắt thơ ngây.

- Thì hỏi vậy khác nào bảo N có ý bệnh vực Trúc Mai! – Tôi phản ứng.

- Chàng ơi, ý của người ta là đừng có bệnh cho Vy, tự Vy giải quyết được, kéo cả lớp lại bảo Vy dựa hơi N, cãi nhau mà cũng phu xướng phụ tùy rồi sao! – Vy cười cười.

- À, ra vậy, thế mà cứ tưởng...! – Tôi thở phào, tựa hẳn ra ghế.

- Hay là đằng ấy cũng có ý gì với Mai rồi, nên có tật giật mình, vừa nghe hỏi đã cảm thấy như vậy? – Em nó nheo mắt tinh quái.

- Ờ...vớ vẩn! – Tôi chống chế yếu ớt.

- Phải ko đấy?! – Vy hỏi gặng.

- Oài, mà chuyện nãy chẳng có gì cũng đi gây nhau! – Tôi lảng sang vấn đề khác ngay.

- Ai bảo ko có? A1 mà bị trừ điểm thi đua, lỡ tụt xuống hạng 10 rồi N chịu trách nhiệm há?! – Em Vy gay gắt.

- Thôi, cho qua đi, vô lớp kìa! – Tôi rút cổ, thầm nghĩ cái nữa chắc tôi bị quay như dế.

- Thì có để bụng chuyện lúc nãy chút nào đâu! – Em nó nhún vai đáp.

Gần vô đến lớp, Vy đột nhiên quay sang hỏi tôi:

- Nhưng nếu lỡ Vy với Mai cãi nhau thì N bênh vực ai?!

- Ừm...chuyện con gái, con trai không phận sự miễn bàn! – Tôi nhại lại câu khi nãy của Vy, trong bụng phục tôi quá xá, trả lời thế thì quả là sáng suốt.

- Hừ, vậy cũng nói! – Em nó bĩu môi rồi quay ngoắt vào lớp trước.

Tôi lắc đầu cười khỏ, thầm mong cho cái cảnh 2 nàng đấu đá nhau đừng diễn ra lần nữa, vì nếu có thì tôi chỉ biết trơ mắt ngó chứ thật lòng tôi chẳng biết nên nghiêng về Vy hay là Tiểu Mai nữa. Vy thì lạnh lợi sẵn rồi, nếu có cãi nhau thì chỉ thắng chứ không thua, đến cả tôi là trùn tán phét mà gặp em nó còn xuôi xì tất đài thì cần gì đến tôi bênh vực nữa, nên suy đi tính lại chỉ có Tiểu Mai là yếu thế hơn cả, nhưng tôi mà bào chữa cho nàng thì tin rằng em Vy lúc đó sẽ chẳng ngại ngần gì mà cho tôi roi dài ngay tắp lự.

Những ngày tiếp theo, 2 nàng vẻ như không tranh cãi gì nữa thật, việc người nào ra việc người đó chẳng lẫn lộn nữa, chỉ khác là cư xử với nhau có phần lãnh đạm, cực chẳng đã liên quan đến việc trong sinh hoạt lớp thì mới gặp nhau bàn vài câu cho có lệ, ko thì thì nước sông không phạm nước giếng. Tôi thì nghĩ chuyện này cũng bình thường, con gái giận lâu là đương nhiên, nhưng đã giận ra ngoài mặt như vậy rồi thì chắc cũng chẳng để trong lòng điều gì, chỉ cần có dịp thích hợp là có thể làm lành, xuê xoa cho qua, nhưng vài ngày sau sự thật đã chứng minh tôi vẫn chỉ là một cậu trai lớp 10 hầy còn non nớt lắm, không hiểu gì về tâm lý con gái cả.

Mở màn là giờ Kỹ thuật nông nghiệp, cô Thương hôm đó giảng về các loại thực phẩm làm từ thịt gia súc gia cầm, gồm cả làm thủ công đến đóng hộp theo dây chuyền. Đại khái là tiết này cũng chẳng có gì khó nhằn lắm, chỉ ngồi nghe và thảo luận, nên đến khi cô Thương hỏi:

- Vậy em nào cho cô biết xúc xích được làm từ những nguyên liệu gì?!

Trong đầu tôi nhanh chóng nghĩ ra đáp án, và cái tay cũng nhanh không kém, giơ thẳng lên giành quyền phát biểu ngay lập tức, cả lớp thấy tôi xung phong trong môn này thì cũng lấy làm ngạc nhiên, vì xưa nay tôi luôn cực kỳ chật vật trong các môn xã hội, không vì làm biếng chép bài thì cũng vì lười học thuộc bài, nên khi tôi đường hoàng đứng lên phát biểu, xung quanh thấp thỏm xem tôi trả lời câu hỏi cực dễ này ra sao.

Nhưng đến đây cũng cần nói về ông anh quý hoá của tôi chút, vì tại ổng mà tôi dính đến chuyện bi hài này. Trước khi tôi ra đời thì ba mẹ tôi vì công việc nên gửi ổng ra quê nội nhờ ông bà chăm sóc giùm, mãi đến khi tôi 4 tuổi và ba mẹ tôi xin phép đưa ổng về lại nhà ở Phan Thiết thì tôi mới biết là tôi còn có 1 ông anh trai. Lần đầu gặp mặt, tôi nhớ ba mẹ tôi nói cái gì đó mà ổng tới xoa đầu cười cười rồi nhắc bồng tôi lên, dù lúc đó ổng cũng chỉ mới 6 tuổi, và sau đó lật đật thả tôi xuống và thở hồng hộc, tôi mút tay rồi cười nắc nẻ. Hai ông thần chơi với nhau rất hợp, trò gì quậy phá cũng nghĩ ra được, nhớ nhất là cái ngày đầu tiên ổng về nhà, 2 đứa đang chơi đánh trận giả thì thằng Nhí hàng xóm hay qua nhà tôi chơi chạy sang, ông anh tôi vừa thấy nó bước vào nhà là quắc mắt:

- Nhà của em tao, ai cho mày vô?!

- Dạ...ơ, em qua chơi dzui mà! – Thằng Nhí mặt dần ra, chẳng hiểu gì sất.

- Mà qua tính ăn hiếp em tao hả? – Rồi ổng xách cây kiếm mũ rượt nó chạy khắp nhà.

Đến khi tôi giải thích nó là bạn tôi từ nhỏ xiu thì ổng mới quăng kiếm, lại xoa đầu nó cười cười, lại nhắc nó lên rồi để xuống và lại thở từng chập. Từ đó 3 thằng thân nhau, chơi gì cũng chơi chung, nhưng ấn tượng với tôi nhất là cái lần tôi bị cái răng khôn mọc ở trong lung lay sắp gãy, mẹ tôi bảo cứ để dần là nó tự rụng, nhưng tôi thì lấy làm đau khổ lắm, vì nhai cơm mà cứ sợ gãy răng. Thế nên một bữa ông anh tôi mới nghĩ ra một phương pháp tuyệt diệu rồi thi hành ngay, mà tôi thề rằng bây giờ có cho tôi một núi tiền tôi cũng ko dám làm lại trò đó.

- Em cột xong rồi đại ca! – Thằng Nhí theo lời ông anh tôi, cột sợi chỉ 1 đầu vào cái răng lung lay của tôi, 1 đầu cột vào tay nắm cửa phòng, hồ hởi báo cáo thành tích.

- Tốt, giờ đứng dang ra! - ổng làm bộ nghiêm trọng, lùi ra vài bước sau cánh cửa.

- Có...sao..không? Ớ..ớ..! – Tôi ú ớ lo lắng về kế sách này.

- Chẳng sao, cứ để đại ca lo cho! – ổng quệt mũi, nhíu mày vận công.

Rồi ông anh tôi lao đến như tên bắn, tung 2 chân lên trời làm một quả song phi cước tuyệt hảo vào cánh cửa phòng đang cột chỉ vào cái răng của tôi.

- Púng...rộp...! Tiếng nứt gãy khô khốc vang lên, cánh cửa giật mạnh ra kéo theo cái răng của tôi văng toạc ra ngoài.

- Á...hu...oaaa....oaaaa! – Tôi nhìn cái răng văng ra nền nhà, và chợt cảm thấy đau buốt trong miệng, có vị mằn mặn, chấm tay vào thì hoá ra là máu, khiếp đảm ôm mặt khóc giã đành đạch.

- Thằng Nhí lấy tao cái bông gòn mau! – Ông anh tôi mặt mày xám ngoét vì thành công ngoài kết quả dự tính.

Thằng Nhí run lấy bầy đưa bạch bông gòn, và đại ca quý hoá cầm nó mà chấm chấm vào mồm tôi để cầm máu, tôi khóc lăn lộn một hồi cũng mệt, ngồi dậy thì thấy đã hết chảy máu và hết đau, mà lại nhẹ nhõm vô cùng vì không còn cái răng lung lay khó chịu nữa, lại quệt nước mắt cười hể hể, tối ăn cơm ngon lành. Sau vụ đó tôi cực kỳ nể đại ca, ổng bảo gì nghe đó, tin răm rắp và làm theo ngay tắp lự. Có lần tôi tò mò về cái hoa văn thêu trên áo thun của ổng, thấy cái hình tròn có chỉ vàng xẹt qua xẹt lại mấy đường, nên hỏi nó là cái gì, ổng gãi đầu một lúc rồi bảo đó là hình ảnh....địa ngục, tôi gật gật tin lấy tin để, ra địa ngục nó nhỏ xiu và có mấy cái gai đâm ra như vậy.

Chương 58

Rồi một lần 2 thằng đang ngồi gặm xúc xích trong ổ bánh mì, ổng mới hỏi tôi:

- Đố mày xúc xích làm bằng gì?!
- Thì làm từ con heo! – Tôi ngơ ngác, nhìn vào cái vỏ xúc xích rồi đáp.
- Nhưng là làm từ cái gì mới được? – ổng nhăn mặt.
- Thì...thịt! – Đó giờ toàn ăn thịt, nên hỏi gì tôi cũng bảo thịt.
- Sai, xúc xích được làm từ...da, lông, móng, sừng! – ổng gật gù phán! – Chứ thịt người ta đem kho với chiên cho mày ăn hết rồi, còn mấy đồ còn lại thì nhồi vào làm thành xúc xích, nhớ chưa?
- À, ra vậy...nhưng con heo làm gì có sừng? – Tôi chỉ vào cây xúc xích heo đang ăn.
- Ơ....! – Ông anh tôi giật mình, nhìn sang cái xúc xích bò đang cầm trên tay, rồi lật đật chữa thẹn. – Mày ngu quá, chỉ có những con heo cực quý hiếm mới có sừng, người ta lấy sừng heo làm...thuốc hết rồi, nên những con heo tầm thường mày ăn chỉ được làm...xúc xích thôi!
- Đại ca giỏi quá, gì cũng biết! – Tôi trở mắt nhìn ổng thán phục.
- Chứ sao mày, hề hề! – ổng cười khoái chí.

Tôi mắt sáng rỡ như chợt khám phá ra chân lý mới về xúc xích, và tự nhủ phải khắc cốt ghi tâm câu nói cực kỳ bổ láo này của ông anh. Mỗi đến khi lớn lên tôi cũng chả thèm tra cứu lại, vì cái gì đã có ấn tượng sâu sắc với bạn rồi thì hiển nhiên bạn luôn tin nó là đúng, và tôi cũng vậy, thế nên bây giờ đây tôi, thằng N đã học lớp 10 đồng dạng đang nói lại câu nói của ông anh quý hoá:

- Dạ, xúc xích được làm từ da, lông, móng, sừng của các loại gia súc! – Tôi tự tin nói.

Một tràng cười khùng bố nổ ra khắp lớp, thằng K mập cười lăn lộn, thằng C thì đập bàn rần rần mà ôm bụng, thằng L xem chừng còn quệt cả nước mắt nước mũi, và tôi thì hoảng hồn đồ rằng mình vừa chốt 1 câu hết sức bậy bạ.

- Sao em biết? – Cô Thương cố nín cười, tùm tùm hỏi tôi.
- Dạ.....! – Tôi gãi đầu, nhưng bây giờ tôi không còn là thằng nhóc ngày xưa nữa, tôi đã lớn rồi, trình phết cũng tăng cao rồi, nên ngần ngừ rồi lại tiếp - ...Dạ tại em tham quan nhà máy làm xúc xích rồi cô ơi!

Đến đây bọn trong lớp cười càng dữ dội hơn nữa, thằng Q phá ra cười sằng sặc, mấy nhỏ con gái chả thèm ý tứ gì, cứ ngoác miệng ra mà...tiếu ngạo giang hồ.

- Con lạy thánh, sau On your mark tuyệt kỹ là đến Da lông móng sừng bí kíp! – Thằng K chấp tay vái tôi.

- Đấng cứu thế lại thăng nữa rồi! – Đến lượt thằng D vờ ngựa mặt lên trời than thở.

Tôi ngượng ko để đâu cho hết, chỉ mong có cái lỗ dưới chân để chui xuống trốn ánh mắt chăm chọc của bàn dân thiên hạ đang nhìn chăm chăm vào mình, và thậm rủa tôi già đầu đến thế này rồi còn dám đi tin một câu vớ vẩn của ông anh từ cái thời nhỏ nhất.

- Xem ra em cần kiểm tra lại kiến thức phổ thông của mình rồi! – Cô Thương cười cười, lắc đầu bó tay với ông thần này. – Vậy Vy có ý kiến gì?

- Dạ, theo em biết thì xúc xích làm từ thịt đỏ và mỡ xay nhuyễn cùng các loại gia vị rồi sau đó nhồi vào ruột heo thành phẩm! – Em Vy vừa trả lời vừa khúc khích cười nhìn tôi.

- Ủm, còn Trúc Mai, sao lại lắc đầu vậy, em có ý kiến khác à? – Cô Thương gật đầu.

- Dạ, em nghĩ là xúc xích được làm từ thịt và mỡ turkey xay ra và thêm bột gạo, sau đó đóng bọc nylon rồi cột dây thiếc ở 2 đầu, còn theo bạn Vy mô tả thì được gọi là Lạp xưởng của người Hoa!

– Tiểu Mai đứng dậy đáp.

- Hơ, mình thì lại nghĩ là cả hai đều được gọi là xúc xích, đều từ thịt nhuyễn mà ra thôi! – Vy tranh luận.

- Không đâu, nhắc đến xúc xích thì Mai nghĩ đó là từ mang ý nghĩa công nghiệp, người ta thường sẽ liên tưởng đến thịt nguội và đồ hộp nhiều hơn, còn Lạp xưởng là món của người Hoa vì thành phần chế biến và có thêm phẩm đỏ, nên hiếm khi được gọi là xúc xích, hầu như là không! – Tiểu Mai lắc đầu đáp.

- Haizz, mình thì nghĩ là Mai quá chú trọng tiểu tiết rồi! Em Vy cười nhạt.

- Mai thì nghĩ là Vy đã sai cơ bản còn cố cãi cùn thôi! – Tiểu Mai thở hắt ra đáp.

- Như thế nào gọi là cãi cùn? – Vy gay gắt.

Cả lớp chẳng buồn cười tôi nữa mà ngơ ngác nhìn Tiểu Mai và Vy lại đấu khẩu với nhau, và quên luôn đầu tiêu chuyện này là tôi đang rón rén ngồi xuống tỏ ra mình vô can.

- Thôi được rồi, 2 em đừng tranh luận nữa, cả hai đều đúng, khác nhau là cách nhìn nhận vấn đề và cách gọi thôi! – Cô Thương khoát tay cho cả 2 ngồi xuống vì nhận thấy nếu không dừng 2 nàng lại thì tình hình sẽ theo chiều hướng xấu đi cũng nên.

Giờ chơi, bọn trong hội A1 kéo đến mà bữa vậy tôi tấn công tới tấp:

- Anh giai, anh ăn sừng heo sừng bò rồi à? – Thằng T cà khịa.

- Tao đập mày à nha! – Tôi sừng cồ.

- Hề hề, thôi, có tật có tài! – K mập vỗ vai tôi.

- Cơ mà tại mày nên Mai với Vy lại cãi nhau nữa, đẹp mặt chưa con! – Thằng D gọi lại vấn đề.

- Tao chẳng liên quan gì sất! – Tôi gân cổ cãi lại.

- Tao thì dự cảm có chuyện chẳng lành, vụ sinh hoạt 15 phút lần trước còn nhẹ, vụ này thì thấy bắt đầu có lửa rồi! – Thằng C cảm khái.

- Dù gì tao cũng ủng hộ Trúc Mai tới cùng, hehe! – Thành T cười đều.
- Tao cũng rứa! – Thành D hưởng ứng.
- Còn thánh đây thì biết là phải bênh ai rồi! – K mập chuyển sang đá đều tôi.

Nhưng tôi thì cứ gục mặt xuống bàn giả điếc nghĩ ngợi, quả thật là đợt trước tưởng 2 nàng xong xuôi với nhau rồi chứ, dè đâu bữa nay “nhờ” tôi mà ngọn lửa lần trước đang le lói nay đã chực bùng lên, thế này thì chả như những gì tôi mong đợi, nhưng lại đúng theo cái lý thuyết “Khi điều xui xảy ra thì nó sẽ xảy ra”, tôi ngán ngẩm thở dài chẳng biết rồi sẽ còn những gì tiếp theo đây, sao cả 2 người ko chịu dĩ hoà vi quý cho rồi đi?

Tối hôm sau tôi sang nhà em Vy rủ đi chơi, ngồi cạnh mà em nó cứ trách tôi mãi về cái vụ “da lông móng sừng”, làm tôi lại thêm 1 phen chết ngượng.

- Ông ơi, nghĩ sao mà đồ mình ăn lại làm bằng mấy thứ đó?! – Vy vỗ nhẹ lưng tôi.
- Èo...tại ông anh N hết! – Tôi thở dài đáp.
- Là sao?! – Em nó ngạc nhiên.
- Ko có gì! – Tôi lảng đi, nghĩ chuyện này kể ra cũng chẳng hay ho gì.
- Kể nghe đi mờ, N ơi! – Vy giật giật tay áo tôi giấy nẩy.
- Quê lắm, ko để được! – Tôi lắc đầu cười khổ.
- Không kể tui giận! – Em ấy khoanh tay bĩu môi, trông cái bộ chẳng thể nào từ chối cho được.
- Èo...thì vậy...! Tôi kể sự tích bí kíp Da lông móng sừng từ ông anh mà ra bằng cái giọng rầu rầu, vậy mà em Vy thì cười nghiêng ngả.
- Hồi nhỏ N khờ tới vậy đó hở? Hi hi! – Vy che miệng cười khúc khích.
- Lúc nhỏ ai chả vậy!- Tôi chống chế.
- Mà dạn quá, làm vậy lỡ gây răng chết! – Em ấy rụt cổ.
- Thì có biết gì đâu, ông bảo sao nghe vậy thôi! – Tôi nhún vai đáp.
- Thế giờ còn khờ nữa không? – Vy nheo mắt tinh quái hỏi.
- Không, hết rồi! – Tôi đáp ngay vì dự cảm không lành.
- Èo, tưởng còn để Vy bắt nạt, hi hi! – Em ấy phụng phịu.
- Dễ ăn hả? Đây thì bắt nạt! – Đoạn rồi lại búng chóc ngay trán em nó rồi cười hể hả.
- Ui da, đau nha! – Vy xoa xoa trán nhăn nhó.
- Hề hề, ai bảo cười quê N chi! – Tôi lật đật cười tình.
- Tự nhiên, mình làm mình chịu chứ, nói vậy ai ko cười cho được! – Vẫn còn nhăn mặt, hình như

nãy tôi hơi quá tay.

- Thôi, cho búng lại này! – Tôi vờ hối lỗi, kê sát trán vô mặt em nó.

- Xê ra, kỳ quá, tui nổi điên à nha! – Vy trừng mắt dọa.

- Êo..., hung dữ thế! – Tôi kinh hãi lùi ra, rút cổ đáp, nhưng nói vậy chứ tôi thấy em nó càng giận càng xinh, trông yêu không tả được.

Rồi tôi lại tựa lưng vào ghế mà thở dài, thâm nghĩ từ giờ chắc ko dám tin ông anh nữa, chơi tôi vố này từ nhỏ mà mãi đến lớn tôi mới lãnh hậu quả, đúng là mưu sâu kế xa. Nhưng mà dạo này lão cũng bù đầu bận ôn thi đại học, chẳng buồn giỡn nhây nữa, lâu lâu học quá stress thế là tôi phải kiếm đường né ngay, lảng vảng quanh đó có mà ăn chửi. Thế nên hôm qua tôi tức vụ xúc xích lắm, định về nhà hỏi tội ổng ngay, vừa vào thấy cái mặt ổng hầm hầm ngồi nhà trong thì tôi xuôi xì ngay tấp lự, lạng quạng vừa buông câu đầu thì có khi bị đập văng ra ngoài ngay câu sau cũng nên.

- Sao im ru dạ? Giận hử? – Thấy tôi ngồi im ko nói, Vy quay sang khẽ hỏi.

- Ủ, ai bảo dữ quá làm gì! – Tôi chớp ngay cơ hội, đâu dám bảo là đang nghĩ vắn vơ.

- Hồi nào đâu? – Em nó lắc đầu phụng phịu.

- Vừa nãy, rồi chiều hôm qua nữa! – Tôi cười cười.

- Chiều hôm qua làm sao?! – Em ấy tự nhiên đổi thái độ, quay sang nhìn tôi hỏi.

- Thì...thì vụ cãi nhau với Mai ấy! – Tôi giật thót người.

- Vy ko sai, chẳng có gì phải làm dữ! – Vy nhún vai đáp.

- Nhưng cãi nhau vậy trước mặt cô giáo cũng ko tốt, cơ mà cũng có gì to tát đâu mà phải tranh luận, thôi thì 2 người làm hoà đi! – Tôi ngần ngừ phân tích.

- Chẳng cần N nhọc công can ngăn đâu, Vy tự biết phải làm gì! – Em nó cười nhạt.

Chẳng hiểu sao lúc đó tôi thấy lạnh gáy quá chừng, y như là dự cảm trước được cái vụ này sẽ không yên ổn mà dừng lại ở đây vậy. Con gái sao mà thâm trầm khó đoán quá, trước mặt nhau thì cười nói bình thường mà chẳng biết trong lòng lại có như vậy ko nữa? Chẳng bù như con trai, đơn giản bộc trực, có chuyện thì cứ y luật giang hồ, đề đầu ra mà đập, đưa nào thắng thì đưa đó đúng, vậy có phải dễ hoà bình hơn không?

Nhưng hoà bình thì chẳng dễ gì đạt được, mà dẫu có được thì cũng phải kinh qua vài lần chiến tranh hung tàn đầy khốc liệt.

Giờ Văn hôm đó, Tiểu Mai đang trả bài về Văn nghị luận, cô Hằng yêu cầu nàng nêu một dẫn chứng ngắn gọn nhưng bao quát về thể loại này, lẽ tất nhiên Tiểu Mai nghĩ giây lát rồi đáp ngay, và có vẻ hầu hết lớp đều đồng ý với dẫn chứng ấy, nhưng tôi thì cảm thấy có chỗ không ổn, tôi thấp thỏm đưa mắt sang nhìn em Vy, và Tiểu Mai thì đang đợi cô nhận xét:

- Thừa cô, dẫn chứng vừa rồi của bạn Mai em cảm thấy không ổn lắm! – Vy đứng dậy phát biểu.

- Vậy em có ý kiến gì? – Cô Hằng mỉm cười nhìn cô học trò cùng.
- Theo em ở phần kết bài vừa rồi bạn ấy chỉ rút ra kết luận và nhận xét, nhưng lại thiếu đi thao tác cuối cùng của Văn nghị luận là phải bình luận, xem xét những khả năng hoàn toàn nhất trí, chỉ đồng ý một phần hoặc bác bỏ, và rõ ràng là bạn Mai thiếu đi ý này! – Em Vy nói y như những gì tôi đang nghĩ.
- Ủm, chính xác! – Cô Hằng gật đầu vẻ hài lòng rồi quay sang Tiểu Mai – Em có ý kiến gì không?
- Dạ, em nghĩ là thời gian cho phần dò bài thì có hạn, nên em chỉ nêu 1 dẫn chứng ngắn gọn thôi, còn nếu phân tích đầy đủ các thao tác theo dàn bài thì em nghĩ khá là khó được như bạn Vy nói! – Tiểu Mai từ tốn đáp.
- Mình thì lại nghĩ chẳng có gì khó nếu như bạn chuẩn bị kỹ hơn! – Vy cười lạnh đáp.
- Hi, Vy thì giỏi văn nhất lớp rồi, nói gì chẳng được chứ! – Tiểu Mai đưa ánh mắt nhìn sắc lạnh.
- Thôi được rồi, ai cũng có lý cả, cô cho Mai điểm 7, lần sau rút kinh nghiệm nhé! – Cô Hằng khoát tay, hình như cô cũng lờ mờ đoán ra có gì đó giữa 2 nàng, nên cô lắc đầu rồi kết thúc giờ trả bài.

Chương 59

Bị tấn công thì phải phản đòn, không sớm thì muộn, nhện 1 chứ không nhện 2, đó là cách nghĩ của con trai bọn tôi, đừng để đối phương sẵn nước lã tót, được đằng chân lân đằng đầu, phải chống trả quyết liệt. Nhưng đó là con trai, còn con gái có như vậy ko thì tôi chưa biết, chỉ biết em Vy đã phát tối hậu thư tấn công mở đầu rồi, về phần Tiểu Mai nàng có định chiến hay tham chiến hay không thì tôi dự là sẽ không, vì Tiểu Mai lúc nào cũng rất mực dịu dàng hoà nhã, ít nhất đó là ý kiến của bọn con trai 10A1.

Và sự thật thì đã đi ngược lại với những Gia Cát Dự tào lao, giờ trả bài Anh ngữ của cô Hiền, sau khi đọc qua một lượt điểm ngữ pháp mới thì cô Hiền ra đề dịch cho em Vy lúc này đang trả bài trên bảng:

- Em dịch cho cô câu này sang tiếng Anh nhé: “Không có gì quý hơn độc lập tự do “!

Vy cắn môi suy nghĩ, tôi thì thành phản xạ rồi, cứ em nó lên bảng dò bài là tôi lại chú tâm theo dõi mà cũng suy nghĩ đáp án theo, để hên xui còn nhắc bài. Nhưng lần này là môn tiếng Anh, và tôi thì còn tệ hơn Vy nhiều, nên thà là ko giúp còn hơn, nghĩ đến đây tôi ngán ngẩm nhìn vô câu dịch bá láp của mình rồi giấu biển nó đi.

Tôi ngược lên bảng, em Vy sau một lúc ngần ngừ thì đã viết ra đáp án, và chẳng tôi tin chắc thế nào cũng sẽ đúng mà thôi.

- “Nothing's more valuable than independence and freedom! “

Cô Hiền gật đầu, ra chiều khá hài lòng về câu dịch này, dù thật sự nó chưa hoàn chỉnh lắm, nhưng học sinh lớp 10 mà được vậy là ổn rồi, à vâng đó là suy nghĩ của tôi.

- Có em nào phát biểu gì về câu dịch này ko? – Cô Hiền hỏi cả lớp.

- Dạ ko cô ơi! – Nhỏ Y mau mắn.

- Chắc đúng rồi, chép vô vở thôi! – Thành C gật gù.

- Trúc Mai thì sao? – Cô Hiền quay sang hỏi cô học trò cung như mọi khi, vì cô rất thích cách tư duy ngôn ngữ cũng như những ý kiến thú vị của nàng.

- Dạ, nếu là em thì câu dịch này sẽ là “Independence now, and independence forever “! – Tiểu Mai đứng dậy trả lời.

Tôi mặt ngu ra vì ko hiểu Tiểu Mai dịch kiểu gì, đến thằng dốt English như tôi cũng nhận ra câu dịch của nàng thiếu từ freedom và valuable, thiếu cả so sánh hơn, đằng này lại còn cả now và forever, mặc dù trong câu nói bất hủ này của Bác Hồ lại ko có những từ như “bây giờ “và “mãi mãi “, cả lớp ngơ ngác, em Vy tròn mắt ngạc nhiên, và cô Hiền mỉm cười hỏi:

- Sao em lại dịch như vậy?

- Thừa cô, thứ nhất dịch theo bạn Vy cũng ko phải là sai, nhưng đó là cách dịch word by word,

tức là dịch từ từng một, nhưng thật sự đó không phải là cách dịch hay! – Tiểu Mai từ tốn đáp, nhấn nhá từng từ một – Thứ hai, đây là một câu slogan, nên em nghĩ cần dịch thật ngắn gọn và súc tích nhưng phải có hồn trong đó!

- Ừm, em giải thích rõ hơn đi! – Cô Hiền yêu cầu.

- “Independence now, and independence forever “sẽ có khí khái và mạnh mẽ hơn, mang âm hưởng một câu khẩu hiệu nếu dùng ở phương Tây, đồng thời vẫn giữ nghĩa quý giá của độc lập và tự do, tuy nhiên nếu cần giải thích cho một ai đó hiểu thì em sẽ dùng câu dịch của bạn Vy, đó là dịch ra nghĩa đen trong Anh ngữ! – Nàng giải thích đến đâu bọn tôi trở mắt đến đấy, y như là ngày đầu tiên học chữ viết vậy.

- Minh thì lại nghĩ Mai đi quá xa so với đề bài rồi! – Vy cười nhạt.

- Đã dịch sang tiếng Anh thì phải dịch theo lối nói và văn hoá của người nước ngoài, nhập gia tùy tục thôi Vy! – Tiểu Mai lạnh lùng đáp.

- Vấn đề là bạn đang ở Việt Nam, và sử dụng một câu thành ngữ Việt Nam đấy, nhập gia tùy tục ra sao đây?! – Em Vy sắc sảo phản biện.

- Học ngôn ngữ người ta, thì phải nói theo văn hoá người ta, cũng tức là khách vào nhà thì tôn trọng chủ thôi! – Tiểu Mai cũng không vừa.

Tôi gục mặt xuống bàn, K mập gãi đầu nhăn nhó, thằng T lắc đầu cười khổ, trong lớp đã xì xào bàn tán.

- Lại nữa, tui đoán rồi mà!

- Ờo, chả hiểu gì sất, cao xa quá!

- Chiến tranh giữa các vì sao phần mới đây à?!

Quả thật là tôi chẳng biết đồng tình với ai, Tiểu Mai hay là Vy, vì cả hai ai cũng có lý lẽ riêng của mình, và ai nói tôi nghe cũng vừa tai, lập luận chặt chẽ, tôi mà cãi với 1 trong 2 nàng này thì đảm bảo ko quá 1 câu đã tắc tị rồi.

- Ừm, cách dịch của Vy có thể chấp nhận được ở trình độ phổ thông, còn của Trúc Mai thì cô hoàn toàn đồng ý nếu với tư cách là một người nước ngoài! – Cô Hiền nhận xét.

Và chẳng riêng gì giờ Văn và Anh, các giờ học thường xuyên phải thảo luận như Công dân, Lịch sử và Toán thì cả 2 nàng chẳng ai nhường ai, kinh nhau thấy rõ, các môn xã hội thì em Vy hô mưa gọi gió, các môn tự nhiên thì Tiểu Mai một tay che trời, mấy thằng cán sự Toán Lý Hoá như bọn tôi với thằng L thằng T bị nàng cho ra rìa không thương tiếc, khiến bọn tôi lâm vào cảnh thất nghiệp trầm trọng, chỉ biết nhìn nhau rồi tặc lưỡi chấp tay sau lưng mà quay đi hệt như cao nhân từ quan về quê ở ẩn.

Nghĩ đi nghĩ lại, dù gì cũng tại cái bí kíp Da lông móng sừng của tôi gây ra tình cảnh này, nên tôi cũng có tới đề cập với em Vy:

- Hôm giờ 2 người kinh nhau căng quá vậy? Hay là bỏ qua đi? – Tôi liếm môi đề nghị đình chiến.

- Kệ, ai bảo cứ thích tranh với Vy! – Em ấy gạt phăng ý tưởng đầy hoà bình nhân văn của tôi sang 1 bên.

Tôi ngán ngẩm lắc đầu, định lò mò sang đề nghị Tiểu Mai hãy hoà đàm đi, có gì thì từ từ giải quyết, có thể tôi nói ít nhiều gì nàng ấy cũng sẽ lưu tâm. Nhưng số phận của sứ giả thì chẳng có khi nào tốt cả, nhất là sứ giả này lại đang cặp kè với vua, mà làm bạn với vua thì như bạn với hổ, nên vừa thấy tôi định chuyển đối tượng can gián sang Tiểu Mai là em Vy nhìn tôi đầy sát khí, làm tôi rụt cổ mà dẹp ngay ý định vì hoà bình thế giới.

Những tưởng chiến tranh giữa 2 nàng sẽ cứ mãi tiếp diễn với nguy cơ trường kì đến hết năm học và hiểm hoạ vũ trang khi đã bắt đầu chuyển sang đả kích lẫn nhau, thì cơ hội hoà bình đã tới, nhưng để có hoà bình thì phải trả một cái giá không hề nhỏ chút nào, tức là phải có kẻ thua người thắng, lúc ấy mới có lý do để ngồi vào bàn đàm phán song phương mà chấm dứt chiến tranh.

Nhưng theo tình hình quan chiến bây giờ thì cả Tiểu Mai và Vy kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng ai chịu thua ai, thế thì hoà bình lấy ở đâu ra khi muốn chiến tranh kết thúc phải có kẻ thua? Xin thua đó là khi có bên thứ ba nhảy vào và giúp đỡ một trong hai bên, lấy ưu thế số đông mà áp đảo.

Bên thứ ba đó chính là tôi, kẻ luôn miệng kêu đình chiến nay đã tham chiến...

Chương 60

Giờ tự học chiều thứ 5, theo như yêu cầu của giáo viên Công dân thì lớp tôi sẽ chia làm 4 nhóm, mỗi nhóm thuyết trình về 1 chủ đề trong bài Các mối quan hệ sản xuất, sau đó sẽ dựa theo ý kiến lớp mà lớp phó học tập nhận xét và gửi cho giáo viên. Tôi thì đại loại môn học bài nào cũng tẻ, nên vụ này để mấy đứa trong tổ làm, chỉ một nỗi em Vy cứ một lần tôi qua rủ đi chơi là bảo bạn chuẩn bị cho bài thuyết trình, báo hại tôi liên tục 3 lần rủ là 3 lần bị từ chối thẳng thừng, đành tự đi chơi game chứ ko thể muối mặt đi theo K mập với nhỏ H được.

Trưa hôm đó, tôi tới lớp khá trễ vì biết chiều thứ 5 sẽ ko có sinh hoạt đầu giờ, tàn tàn đi trễ cũng chẳng sao, vả chẳng bữa nay bài vở cũng ko nhiều, môn GD&CD đã có mấy đứa trong tổ lo rồi. Bãi gửi xe đã đầy xe và chỉ lác đác vài đứa cũng đang hối hả dắt xe chạy vào, tôi thì cứ nhẩn nha đi bộ trông phởn đời chán. Chống tó, khoá xe, xách cặp rồi vươn vai 1 cái cho thoải mái, tôi đi vô lớp. Mới lượn được vài bước thì đã thấy Tiểu Mai cũng đang dắt xe vào, hoá ra hôm nay nàng cũng đi trễ.

- Hôm nay sao mà đi trễ vậy, Tiểu Mai? – Tôi bắt chuyện, quên mất là chính mình cũng đang đi trễ chứ có hơn gì ai.

- Hi....! – Tiểu Mai cười vẻ gượng gạo.

- Để N dắt xe cho! – Tôi lấy làm lạ về thái độ của nàng lắm.

- Ừa...cảm ơn! – Rồi nàng giao xe cho tôi, ôm lấy chiếc cặp.

Tôi gửi xe xong quay ra định hỏi Tiểu Mai về mấy chuyện bữa giờ nàng với em Vy kinh nhau, nhưng nhìn một hồi mới biết Tiểu Mai đã vào lớp trước rồi, tôi ngẩn tò te ngạc nhiên không để đầu cho hết, chả hiểu hôm nay sao nàng lạ lắm đến vậy.

Tôi lò dò vô lớp, rón rén vô chỗ thì:

- Đi trễ! – Em Vy gọi giật lại.

- Hi hi, ngủ quên! – Tôi cười cầu tài.

- Ngủ quên gì mà mặt tỉnh queo! – Em nó nheo mắt.

- Thì rửa mặt rồi mà! – Tôi phịa.

- Xạo! – Vy bĩu môi.

- Thật, sạch lắm! – Tôi chuồng mặt sát vô em nó.

- Vô duyên, bảo xạo là vụ đi trễ, xích ra nha! – Em ấy đỏ mặt.

- Ờ thế à? Hề hề, vậy N về chỗ đây! – Tôi cười đều cang.

Rồi tôi ôm cặp lĩnh về chỗ ngồi, cười khoái chí về tuyệt chiêu của mình, sau này mà bị em Vy quay thì cứ đánh vô tâm lý con gái, chơi chiêu mặt dày này là thuận lợi thông quan, hề hề!

Kết thúc 2 tiết Lý và Sinh, đến giờ tự học sẽ là phần thuyết trình của 4 tổ, tôi xếp luôn sách vở vô cặp, khoái chí ườn ra bàn mà tận hưởng cảm giác được nghỉ ngơi khỏi chép bài mà chỉ ngồi nghe, dù gì đưa thuyết trình của tổ 4 cũng chẳng phải tôi.

Đầu tiên là phần thuyết trình của tổ 1 về chủ đề Tư liệu sản xuất, và...Tiểu Mai cầm xấp giấy tài liệu bước lên giữa lớp, bắt đầu phần thuyết trình của tổ. Tôi khá bất ngờ, tưởng người thuyết trình là nhỏ H ăn nói hoạt bát chứ, nên cũng gắng ngồi thẳng dậy để nghe xem Tiểu Mai nói ra sao. Kỳ lạ là tự nhiên tôi thấy tay nàng khẽ run lên từng hồi, tóc như ướt mồ hôi bệt vào gò má, chắc là Tiểu Mai hồi hộp vì lần đầu tiên thuyết trình trước đám đông thế này.

Phần Tư liệu sản xuất đại ý là nói về tất cả những gì phục vụ cho sản xuất, trong đó bao gồm tư liệu lao động và đối tượng lao động. Tư liệu lao động thì có nhà xưởng, công cụ, máy móc, đối tượng lao động tức là người lao động. Nói chung phần này thì tôi thấy bên tổ 1 làm khá đầy đủ, ít ra là theo trình học bài “siêu đẳng” của tôi nhận biết được vậy.

Kết thúc phần thuyết trình, Tiểu Mai xếp giấy lại, khẽ đưa tay quạt mồ hôi, đợi cả lớp nhận xét và ý kiến về tổ 1.

- Có bạn nào ý kiến về bài thuyết trình của tổ 1 không? – Thành L cán sự Lí kiêm lớp phó học tập hỏi.

- Mình thấy ổn rồi! – Nhỏ P phát biểu.

- Nhưng hơi ngắn gọn, với thiếu hình ảnh minh họa, thêm vô là đủ! – Thành Q góp ý.

- Dài dòng làm gì, súc tích mà đầy đủ là được, nhưng đề nghị tổ 1 nên cho thêm mối quan hệ với đối tượng sản xuất là được! – K mập ý kiến.

- Ủ...tổ mình sẽ tiếp thu, ... và rút kinh nghiệm! – Tiểu Mai nhỏ nhẹ đáp.

- Còn ai ý kiến gì nữa ko? – Thành L hỏi lại.

- Um, đây là ý kiến của tổ 2! – Em Vy đứng lên, tôi ôm đầu rụt xuống bàn kêu khổ. – Mình nghĩ bạn Mai nên nói rõ trong phần đối tượng lao động là người lao động, sẽ gồm những ai, như là nhân công, cũng như các thành phần được phân chia cụ thể trong công việc sản xuất, qua đó mới hình thành các mối quan hệ chặt chẽ với đối tượng sản xuất, chứ như vậy là xem như thiếu đi nửa ý chính trong tư liệu sản xuất rồi!

Nhỏ H há hốc mồm, mấy đứa trong tổ 1 nhao nhao lên vì chả biết sao mà cả bọn lại quên đi chi tiết như Vy đã nói, tôi thì chẳng ngạc nhiên gì vì biết em Vy chuẩn bị cho bài thuyết trình này kỹ lắm rồi, có khi làm hết cả 4 phần luôn cũng nên, nghĩ thế nên tôi đưa mắt sang Tiểu Mai xem nàng sẽ đối đáp sao về phần tư liệu bị thiếu này.

Nhưng Tiểu Mai chỉ thở dài, và nhìn thẳng vào Vy, đôi mắt ánh lên vẻ mỗi mết:

- Tôi nhớ đâu có bảo cô khoe mẽ, cô Nguyễn!

Tiểu Mai vừa nói xong, cả lớp im bật vì ngạc nhiên, thành L trên bảng ngỡ ngác nhìn nàng ko chớp mắt, Vy thất thần đứng tại chỗ không thốt được câu nào. Nhưng tôi mới là người ngạc nhiên nhất, phải gọi là cực kỳ bất ngờ vì tôi chẳng bao giờ nghĩ rằng Tiểu Mai lại có thể nói đầy

kích động như vậy, và lại gọi Vy bằng họ chứ ko bằng tên, cách xưng hô này cực kỳ xa lạ và khó hiểu.

- Sao vậy Mai? Bị sao vậy? – Nhỏ H chạm tay Tiểu Mai hỏi nhỏ vẻ lo lắng.

Nhưng Tiểu Mai vẫn đối diện mắt nhìn thẳng vào Vy đầy lãnh đạm.

Và em Vy thì có lẽ vì quá bất ngờ với thái độ này nên vẫn chẳng biết nên nói thế nào, cũng phải vì có ai dè dặt cục diện lại sang tình huống oái ăm này.

- Sao.....??!! – Vy chỉ thốt được mỗi từ này rồi cũng lắc đầu cam chịu.

Đến đây thì tôi gọi là ở thế “bối thủy” của binh gia, trước mặt là địch sau lưng là sông, không tiến cùn không lui được, muốn nói đỡ cho em Vy thì ko được vì đây là chuyện con gái, cơ mà đến mức này thì cũng hơi quá, nhưng im lặng thì ko lẽ mặc em Vy đứng đó khó xử vì rõ là trong lớp ai cũng biết Vy với Tiểu Mai kinh nhau hôm giờ, đây gọi là tự làm tự chịu thôi,...nhưng Tiểu Mai nói thế này cũng có phần hơi quá. Nghĩ đi tính lại một hồi, tôi quyết định đứng dậy, và hàng chục ánh mắt dòm theo thấp thỏm.

- Theo N nghĩ thì đây là phần nhận xét và ý kiến, nên ai cũng có quyền phát biểu xây dựng bài, phần trình bày của tổ 1 thì có lẽ là thiếu những gì mà Vy đã góp ý, vậy thì Mai nên tiếp thu để rút kinh nghiệm mới phải....nên lần này ...Mai nói vậy là không được rồi,...có phần hơi thái quá!
– Tôi lúng búng nói, nhưng càng về cuối tôi càng cảm thấy khó khăn, câu chữ phát ra trong miệng như cứ muốn khựng lại.

Và Tiểu Mai quay sang nhìn tôi, ánh mắt nàng buồn xa xăm, rồi u lạnh dần như là tôi chẳng đang đứng ở đây vậy.

- Xin lỗi Vy, là mình không ý tứ! – Tiểu Mai khẽ cúi đầu nói rồi xếp giấy tờ và lẳng lặng về chỗ ngồi.

- Ủ....ko có gì đâu! – Vy ngượng ngập đáp.

Cả lớp yên ắng một hồi rồi xầm xì bàn tán, mỗi đứa mỗi ý, thằng T nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, thằng D thì nghiêng răng treo treo, nhưng thằng C với K mập lại vỗ vai tôi cười cười:

- Khá lắm, phải vậy chứ! – K mập khoái chí.

- Anh hùng cứu mỹ nhân, hà hà! – Thằng C ra vẻ hài lòng.

Rồi mọi người lại nhao nhao cả lên, chuẩn bị cho phần thuyết trình của tổ 2, tôi thì ngồi phịch xuống ghế thở dài, cảm giác như vừa đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng, lơ ngơ cả buổi dù em Vy đang thuyết trình phía trên bục giảng.

- Khi này cảm ơn N nha! – Em Vy ngồi sau xe tôi cảm khái.

- Ờ...thế ko trách xen vào chuyện con gái à? – Tôi giật thót, vẫn còn đang lơ ngơ.

- Không đâu, thật là khi này chẳng biết phải làm sao nữa, ko hiểu sao Mai lại tức giận như vậy! – Em nó thắc mắc.

- Ủ, N cũng ko ngờ! – Tôi thở dài đáp.

Tôi về nhà mà trong đầu cứ nhớ mãi ánh mắt Tiểu Mai nhìn tôi khi nãy, cứ mang cho tôi cảm giác như nàng thất vọng và buồn tôi nhiều lắm, nhưng tôi đã làm gì sai chứ? Bệnh vực cho người tôi thích là có tội, là sai hay sao? Tiểu Mai hẳn cũng biết tôi ở tình thế khi nãy chẳng thể làm gì khác được kia mà. Cứ thế hàng đồng câu hỏi len ra chất đầy trong đầu tôi, để rồi buông hơi thở dài đầy chán nản vì ko thể trả lời được.

Những ngày sau đó, cả Tiểu Mai và Vy đã thôi không tranh luận với nhau nữa, 2 nàng như cùng ngầm hiểu rằng giờ có đấu đá lẫn nhau cũng ko ích lợi gì cả, hoặc cũng có thể là Vy tự động rút lui khi thấy Tiểu Mai đã có vẻ như không muốn nói gì về chuyện này nữa. Em Vy gặp tôi vẫn cười nói tíu tít như mọi khi, đã thôi không còn chăm chăm bề quan ôn luyện để đua tài nữa, chỉ có Tiểu Mai là như đang giữ khoảng cách với tôi và chẳng buồn bắt chuyện nữa, gặp thì cười chào cho có lệ rồi lặng lẽ đi ngang qua nhau, cứ như có một bức tường vô hình giữa nàng và tôi.

Và chiến tranh đã kết thúc như vậy đấy, kết thúc trong hoà bình mà không bên nào bị tổn thất, cả 2 nàng đã vui vẻ trở lại và hoà nhã với nhau hơn dù là xã giao thông thường, chỉ có mỗi tôi là tự cảm thấy mình như một tên tội phạm chiến tranh, khi trong lòng luôn canh cánh thương tổn điều gì đó mà dù có cố gắng đến mấy, tôi cũng không thể cắt nghĩa được...

Chương 61

Bữa nọ, tôi đang ngồi làm bài thì ông anh tôi học tốc chạy vô nhà:

- Ê ku, bữa nay Conan ra tập mới đó! – Mắt ổng sáng rỡ.
- Thì sao? – Tôi ngơ ngác.
- Thì bây giờ mày xách xe ra nhà sách mua cho tao chứ sao! - ổng đáp.
- Sặc, sao đại ka vừa đi học về thì ko đi mua?! – Tôi rụt cổ.
- Về đến đây tao mới nhớ ra! - ổng quăng cái cặp lên bàn.
- Thì mai mua, chứ giờ đệ bận rồi! – Tôi lắc đầu ngao ngán.
- Tao rảnh có chủ nhật này thôi, bây giờ cho chú nói lại một lần nữa, có đi mua hay là không? - ổng nghiêng răng treo treo.
- Êo, giờ đại ka có giết đệ cũng ko thay đổi được....ai da...thả ra...đệ mua mà...đệ mua...ai da..!
- Tôi ôm đầu la làng.
- Một ngày là đại ca...! - ổng vẫn kẹp 2 nắm tay vô 2 bên thái dương tôi nói như.
- cả đời là đại ca....thả ra..giờ mua nè! – Tôi chịu hết xí quách.
- Tốt, cho chú 30 phút, rồi về anh pha Sting sữa cho uống! - ổng cười hề hề.

Tôi lắc đầu thâm kêu khổ, lò mò dắt xe ra khỏi nhà, nghĩ chút rồi tôi chạy lên nhà sách THD gần bên trường Chuyên mua cho lẹ, hi vọng ở đó có bán Conan, chứ không có là mềm đòn với ông anh phát xít này.

Chủ nhật nên nhà sách có vẻ đông hơn mọi ngày, tôi bắt đầu thấy hải trong bụng, thể nào bọn con nít cũng đua đòi ba má hốt hết Conan của tôi cho mà xem, vậy là tôi đi lướt qua các dãy truyện như chạy, dòm xem có cái gì tựa tựa như bìa truyện Conan không.

Vừa quẹo sang dãy truyện tranh thì tôi va phải người đi hướng ngược lại quẹo ra ngoài, làm đổ hết chồng sách người ta đang ôm.

- Xin lỗi...ko để ý cho lắm! – Tôi giật mình ngồi xuống nhặt sách người ta lên.
 - Ừm.....! – Vẫn đứng yên.
 - Xong xuôi, của...ơ...! – Tôi xếp xong mấy cuốn sách cầm tay định đưa lại, ngẩng đầu lên thì thấy Tiểu Mai đang đứng đó tự khi nào, hoá ra tôi va phải nàng lúc này.
- Vẫn ánh mắt xa xăm cô tịch ấy đang nhìn, cứ như là không có mặt tôi tại đây, ngay lúc này!
- Tiểu Mai...! – Tôi chỉ biết gọi tên rồi ngưng bật.

- Cảm ơn N, không sao đâu! – Rồi nàng lấy sách và quay đi.
 - Nè, chuyện hôm bữa thật sự là....! – Tôi vội bước theo nói.
 - N đang nói về chuyện gì vậy? – Tiểu Mai quay lại nhìn thẳng và ngắt lời tôi.
 - Đừng bận tâm! – Rồi nàng lại cầm sách quay đi đến quầy tính tiền, mặc tôi đứng chôn chân ngơ ngác đằng sau.
- Thế là thế nào? Tôi đã làm gì nên tội để mà giờ nàng ta sao lạnh lùng xa cách vậy chứ?
- Ngắn ra một hồi, tôi tắc lưỡi dắt xe ra khỏi nhà sách, đạp mà đầu óc cứ nghĩ lơ mơ không quan tâm mình đang đi đâu.
- Ê ê N, êeee! – Giọng K mập ngay sau lưng tôi.
 - Gì thế? – Tôi nhăn mặt quay lại, đúng là nó.
 - Đi đâu đấy? – K mập đang đèo nhỏ H sau lưng.
 - Đi...lòng vòng! – Tôi lúng búng đáp.
 - Thế đi uống nước mía với bọn này đi! – Nhỏ H đề nghị.
 - Ồ, thì đi! – Tôi đồng ý, quên mất luôn ông anh đang chờ ở nhà.
 - Uống đi, sao cái mặt mày ngu thế? – K mập ngạc nhiên gõ gõ vào ly nước mía còn đầy của tôi.
 - Đang uống đây! – Tôi nhăn mũi.
 - Mai kiểm tra 1 tiết Toán, mệt ghê! – Nhỏ H than thở.
 - Có gì ko hiểu tranh thủ hỏi thánh N đi kìa! – K mập cười hề hề.
 - Có đem giấy bút gì đâu mà hỏi! – Nhỏ H bĩu môi.
 - Không thì mai lên sớm hỏi Trúc Mai ấy, đâu có thua gì thằng N! – K mập hiến kế.
 - Ừ, cũng định vậy! – Nhỏ H thở dài.
 - Mà hôm giờ không thấy Mai với Vy đấu khẩu nữa ta? – K mập vờ nhắc lại cho có chuyện để nói.
 - Nhờ công tố viên N đây tố tụng lí lẽ đánh thép quá nên kết thúc cuộc chiến chứ sao! – Nhỏ H cười khúc khích.
 - Hi, lại nữa! – Tôi cười gượng.
 - Mà hôm đó Mai nói câu đó thật là làm tui giật mình! – K mập rụt cổ. – Gặp tui lúc đó chắc cũng biết đứng ngu luôn quá!
 - Ừm...mà bữa đó tui thấy Mai có vẻ là lạ, có vẻ trầm đi hẳn, với cả hình như đang mệt hay sao ấy, lúc đụng tay vô thấy nóng hổi! – Nhỏ H nhúm mày đáp.

- Vậy à? – Tôi như lò mờ đoán ra tình huống buổi trưa ở bãi gửi xe hôm đó.
- Ủ, tao cũng thấy lạ, chứ bình thường Mai có nóng tính vậy bao giờ đâu! – K mập quệt mũi đồng tình.
- Vy nói với tui là thật tình cũng chẳng muốn tranh với Mai làm gì, tự nhiên cả 2 bị cuốn vô lẫn nhau thôi chứ sau bữa đó, nhỏ Vy về bảo thấy...tội tội cho Mai! – Nhỏ H đảm chiêu tiết lộ.
- Vậy là tại thằng N rồi! – K mập búng tay cái chóc.
- Bậy mậy! – Tôi quắc mắt.
- Thôi uống đi 2 ông, còn về ôn bài! – Nhỏ H xua tay can thiệp.

Tạm biệt 2 đứa K mập với nhỏ H, tôi đạp xe về nhà mà trong đầu nghĩ đủ thứ chuyện, hôm đó Tiểu Mai bệnh thì có biểu hiện lạ cũng đã đành rồi, chứ những ngày sau với hôm nay nàng đâu có bệnh, sao xem tôi như người xa lạ vậy chứ? Cơ mà em Vy với Tiểu Mai rõ là như nước với lửa, thế quái nào mà em nó giờ lại quay sang thông cảm Tiểu Mai nhỉ? Đúng là lòng dạ con gái khó đoán thật, hôm nay là bạn ngày mai kẻ thù, mới hôm bữa còn chơi giỡn cả ngày mà hôm nay gặp mặt lại xem như không!

Tôi lắc đầu thở dài ngao ngán, thôi kệ tới đâu thì tới, giờ mà cứ chạy theo xin lỗi Tiểu Mai thì nàng ta đã muốn tránh mặt rồi nên có khi lại quay sang khinh mình cũng chưa biết chừng, chưa kể em Vy mà thấy thì tôi cũng xong luôn.

Dắt xe vô nhà, đã thấy ông anh ngồi trên bàn, 2 ly đá với 2 chai Sting để sẵn.

- Hiền đệ đã về! - Ông cười trông...gian thấy rõ.
- Dạ, đại ka! – Tôi phì cười.
- Truyện đâu tiểu đệ? Đưa đại ca đọc trước! - Ông ngoắc ngoắc tay.
- Chết...quên mua ...từ từ giờ em đi mua!

Rồi tôi lập tức phóng xe ra khỏi nhà chạy đi mua truyện, vừa kịp né Phong thần thoát của ông anh đang trên đà sử chiêu, nãy gặp Tiểu Mai rồi quên mất vụ mua truyện luôn, hây dà thiệt là khổ quá đi mà!

Chương 62

Một bữa trong tuần đầu của tháng 1, trưa đó tôi ăn vội chén cơm vì dậy muộn rồi ba chân bốn cẳng phóng xe lên trường cho kịp giờ vào lớp.

- Tùng...tùng...tùng! – Tôi ôm cặp vào lớp vừa kịp lúc, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

- Lại đi trễ! – Em Vy hắng giọng.

- Ủ, mệt quá! – Tôi chẳng buồn giỡn như mọi khi nữa.

Quệt mồ hôi ướt đầm cả lưng áo, tôi cứ thấy bứt rứt khó chịu gì đâu, cả nửa buổi học đầu chẳng tập trung được gì sất, cứ mơ mơ màng màng, may mà không bị giáo viên nào túm đầu lên. Giờ ra chơi tôi tới chỗ em Vy:

- Uống nước ko Vy? – Tôi chủ động rủ.

- Ra can-tin à? – Em ấy ngược nhìn hỏi.

- Ủ, ko biết sao thấy khát nước quá! – Tôi gãi đầu.

- Ủ, đợi Vy chút! – Em nó gật đầu đồng ý.

Tôi ngồi nhìn ly coca mà lúc này trong lớp tưởng tượng ra là đã muốn bay ngay vào can-tin, thế mà giờ tôi lại uống chưa hết nửa ly đã thấy ngán đến tận cổ.

- Sao thế? Ngán à? – Vy ngạc nhiên.

- Ko biết nữa, chắc vậy! – Tôi lắc đầu.

- Vậy đổi nè! – Em nó chia ly Sting dâu về phía tôi.

- Ừc....! – Và tôi cũng ngán nốt, bất lực nhìn ly Sting tan đá từ từ.

- Chê nước của tui chứ gì! – Em nó dậm chân dỗi.

- Không, ko biết sao bữa nay uống gì cũng ko ngon! – Tôi vội đáp.

- Ờo, hông lẽ giờ đòi uống bia? – Vy thở dài.

- Bậy, đâu biết uống, hi! – Tôi cười cười nhún vai. – Thôi vô lớp đi!

Giờ Toán, tôi như mọi khi, vẫn ở chiếu trên mà quan sát bàn dân thiên hạ đang mày mò giải bài trên bảng, mình thì ngồi phách đất dưới lớp. Nhưng trời xui đất khiến thế nào thầy Toán lại gọi tôi lên bảng làm bài, chả sao, mấy bài này muỗm thôi, tôi chẳng nghi ngờ gì về mấy bài này cả.

Nhưng sao bữa nay Toán đối với tôi cứ lạ hoắc, tôi đứng mãi mà chỉ vẽ được cái hình rồi mặt ngu ra, tìm mãi ko được cách chứng minh và áp dụng định lí, tôi bắt đầu toát mồ hôi hột, phen này thì thanh danh tiêu tùng rồi.

- Em...ko biết giải bài này thầy ơi! – Tôi khó nhọc giương cờ trắng đầu hàng.
- Hả? Sao thế N? – Thầy Toán như ko tin vào mắt mình.
- Dạ...em ko biết cách làm! – Tôi lí nhí đáp.
- Bài này đâu có gì hóc búa, thầy kêu em lên sửa bài của bạn C khi nãy thôi mà, đâu phải toán mẹo! – Thầy ngạc nhiên.

Thằng C không giỏi toán cho lắm, cả lớp ai cũng biết, và tôi là cán sự Toán, cả lớp ai cũng biết nốt, thế mà hôm nay tôi lại giải không ra cái bài dành riêng cho nó, và lủi thủi về chỗ ngồi trong sự ngỡ ngàng của các bạn đồng môn sau khi nhận con 2 to tổ tướng đỏ chót trong vở.

- Thằng này giả ngu à? – Thằng L ngơ ngác.
- Thánh, thằng nữa rồi à? – Thằng D bùng mặt.

Chẳng hiểu sao lúc đó tôi lại thoáng “tự” “cảm thấy Tiểu Mai đôi mắt đang ánh lên vẻ ngạc nhiên, tự dung lại cảm thấy an ủi đôi phần, dù tôi đang ngượng ko để đâu cho hết.

- Sao thế N? – Ra về, em Vy ôm cặp xuống lo lắng hỏi.
- Chẳng biết, tự dung lại ngu ra! – Tôi nhún vai đáp.
- Hay hôm qua N ko ôn bài? – Vy cau mặt.
- Mọi hôm cũng có ôn đâu, vẫn làm phà phà, hôm nay chắc bị ma ếm rồi! – Tôi lắc đầu.
- Vậy đã giải được bài đó chưa? – Em nó nhăn mặt.
- Vẫn chưa, thôi ra dắt xe! – Tôi rụt cổ đáp.
- Ủ, vậy N về trước đi, bữa nay Vy họp cán bộ đoàn, tí nhờ bạn chở về cũng được!
- Ờ, vậy bye ha!

Rồi tôi xách cặp ra khỏi lớp, ra đến bãi gửi xe mà cảm giác như đi cả nửa ngày mới tới, đến lúc dắt chiếc xe qua đoạn gờ ở hành lang thì tự nhiên chân tôi như vô lực khi bước xuống bậc thang, loạng choạng suýt ngã, và lại cảm thấy lạnh lạnh như những lần bị cảm.

Không lẽ bị cúm gà sao ta? Chẳng phải, hôm giờ có ăn gà với trứng đâu! Hay là do đĩa kem Flan 20/11, bữa nữa, ăn từ đó đến giờ mới phát bệnh sao, em Vy cũng ăn mà có thấy bị gì đâu?

Nghĩ 1 hồi rồi tôi đạp xe chậm chậm về, quả là tay chân đang run rẩy thật, và lại cảm giác lạnh lạnh, mặc dù mồ hôi đang túa ra ướt cả áo, tôi vừa đạp vừa cầu khẩn trời phật cho đừng có bị cúm gà, ngoài ra bị bệnh nào cũng được!

Cầu được ước thấy, tôi ko phải bị H5N1, nhưng bị bệnh thật!

Tối đó về nhà, ăn cơm xong tôi lên phòng bật máy ngồi chơi Hugo 1 mình, ba mẹ thì đi tiệc cưới, ông anh đi chơi ít nhất cũng 9h mới về, ngồi chơi game mà tay cứ click chuột sai vị trí, mắt thì thấy hoa lên từng hồi, mồ hôi vẫn túa ra. Tôi tắt máy ngồi thở dốc, xuống nhà tu chai nước lạnh thì đau cổ họng vô cùng, thế là lại lên nhà ngồi thần thờ đợi cả nhà nhờ quyền trợ giúp từ

người thân.

Đến khoảng 9h kém 15 tôi đã bắt đầu thấy khó thở, y như hồi nhỏ tôi bị hen suyễn nhẹ, khó khè trong cổ mà chẳng thở được dễ dàng, cứ rít lên từng hồi rồi mệt mỏi nằm vật ra ghế, cố mở mắt nhìn lên trần nhà cho tỉnh táo.

- Đại ka, đệ thấy mệt quá! – Ông anh vừa dắt xe vô nhà, tôi than thở.

- Ờ, thấy mày tao cũng mệt theo, tránh ra bố đi tắm! - Ông xua xua tay.

- Haizz, mệt thật này! – Tôi thê thảm thật sự.

- Đâu, để coi! – Rồi ông để tay lên trán tôi! - Sặc, nóng dữ vậy? Sao chiều giờ ko nói cho ba mẹ biết?!

- Đã kịp nói đâu, về nhà là thấy 2 người đi rồi! – Tôi thở dốc.

- Đợi chút đi, chắc sắp về rồi, tao pha chanh nóng cho! – Rồi ông lui cui xuống bếp.

- Chắc phải cho cháu nó đi bệnh viện, vì có khả năng bị viêm phổi! – Bác sĩ khám một lúc rồi kết luận.

- Vậy...đi ngay bây giờ à bác sĩ? – Mẹ tôi lo lắng hỏi.

- Ừ, anh chị gọi taxi đưa cháu lên viện, vào khoa cấp cứu, người ta sẽ có hướng dẫn!

Thú thật, lúc nghe đến 3 từ “vào bệnh viện”, tự nhiên tôi tỉnh hẳn cả người ra, không phải vì sợ, mà vì hiếu kỳ, nhỏ đến lớn đã vào nằm trong bệnh viện tỉnh với tư cách bệnh nhân bao giờ đâu, bệnh gì cũng bị nhẹ hều, toàn nằm nhà, nay sẵn dịp này tôi cũng muốn biết ở trong bệnh viện nó ra làm sao.

Thế nên lúc lên taxi ngồi đưa đến bệnh viện, tôi có cảm thấy khoẻ hơn một chút, chỉ có 2 phần lo lắng về bệnh tình, còn lại 8 phần là thích thú vì được thêm một trải nghiệm mới.

Không biết có phải do bệnh nặng mà tôi lại có ý nghĩ điên khùng như vậy không nữa? Vào viện nằm mà vui mừng chắc chỉ có mỗi mình tôi!

Chương 63

Vào bệnh viện, đến trước cổng cấp cứu thì taxi dừng lại, lúc này đã gần 22 giờ đêm, nhưng hành lang bệnh viện thì hãy còn có người qua lại, ko âm u như tôi tưởng tượng. Tôi vừa bước được mấy bước thì có 1 bác sĩ với 1 cô y tá đẩy giường inox bệnh nhân đến, chắc là do ba tôi gọi phone nhờ, bác sĩ hỏi mẹ tôi vài câu rồi bảo tôi nằm lên giường, đẩy thẳng vô khoa cấp cứu.

Nói thật chứ tôi dù có hơi mệt nhưng cũng vẫn tỉnh táo đi đứng được, chứ nằm trên giường có bác sĩ đi trước, y tá một bên, gia đình một bên thì cứ như tôi bị gì thập tử nhất sinh vậy, đi ngang qua dãy hành lang mà tôi nằm liếc thấy hầu như ai ngồi quanh cũng dòm, quê không chịu được,

Vào một căn phòng lớn có khoảng 20 chiếc giường nằm thì y tá đẩy tôi vào đó rồi đi sang các giường bệnh khác, tôi nằm còn mẹ tôi đứng cạnh bên. Giường kế bên hình như là ông nào nhậu say xỉn bị té xe, nằm la hét ồm ồm vì đau mà nghe nồng nặc mùi bia rượu, tôi ghé mắt nhìn sang thì thấy tấm drap giường ổng nằm đã đỏ thẫm cả máu, chân thì quặp sang bên mà lộ hẳn xương ống quyển ra ngoài.

Bên khác thì có cô y tá đang ngồi cầm dao lam đã cạo được nửa đầu một người đang ngoi ngóp, lâu lâu miệng lại phún máu, mẹ tôi bảo người đó chắc bị chấn thương sọ não, giờ phải cạo sạch tóc mới mổ đầu được, nghe tiếng cạo đầu rột rột phát ghê.

Và ở bên khác, có thằng nhóc cũng trạc tuổi tôi, hình như cũng bị tông xe xây xát khắp người, các vết thương đang rỉ máu và cả mỡ da thịt, cô y tá cẩn thận bóc từng lớp quần áo đang dính bết vào vết thương ra nhưng thỉnh thoảng thằng này lại gào lên đau đớn, chốc sau thì nó đã bị....lột sạch trơn trước mặt bàn dân thiên hạ là thân nhân và các người bệnh trong phòng.

Đến đây tôi bắt đầu hoảng thật sự, hông lẽ hể vào khoa cấp cứu nằm là xong xuôi hết như vậy sau, bất giác tôi tự ngồi dậy không nằm nữa.

- Con thấy còn khoẻ mà sao bỏ vô phòng cấp cứu chi vậy? – Tôi làu bàu.

- Thì bước đầu chẩn đoán bệnh phải vậy chứ! – Mẹ tôi giải thích.

Vừa nói xong thì y tá tới ấn tôi nằm xuống, tôi đưa mắt sang mẹ cầu cứu, thầm nghĩ chẳng lẽ mình sắp bị...lột, dè đâu cô này chỉ cầm chai nước biển rồi đâm kim vào tay tôi, móc chai nước lên giá rồi lại đi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, giờ mới thấy ý nghĩ vui thích khi được vô bệnh viện khi nãy là hết sức ngu si, nơi đây toàn những hiểm hoạ khó lường không biết trước được!

Một hồi thì có bác sĩ đến hỏi mẹ tôi đủ thứ, đại loại như tình hình, triệu chứng và khoảng thời gian trước khi vào viện tôi ra sao, lại nằm đợi thêm hồi nữa thì y tá đến cùng với chiếc xe lăn, tôi được di dời từ giường nằm sang xe lăn ngồi, và y tá đẩy vào thang máy.

Tôi được đưa lên lầu 7, dọc theo hành lang thân nhân người bệnh ngồi nằm la liệt trên chiếu hay mền cá nhân, bên cạnh là các vật dùng để thăm nuôi như bình thủy, cà mèn giữ nhiệt, ai nấy trông cũng đều có vẻ mệt mỏi, có lẽ phần vì lo lắng và thức khuya.

Tôi vào phòng 402, phòng này thì có 4 giường bệnh, lúc tôi được đẩy vào thì cả 3 người nằm trên giường vẻ như đã ngủ cả, chỉ có cạnh mỗi người là người nhà bệnh nhân thì hãy còn thức, thấy tôi vào họ ngược ra nhìn. Tôi được nằm giường trong góc cạnh cửa sổ, cạnh bên phải là giường của một bà cô trung niên đang nằm ngủ vẻ mệt nhọc, anh thanh niên đang ngồi có lẽ là con trai của cô này, đứng dậy nhường ghế cho mẹ tôi ngồi rồi ra ngoài hành lang lấy cái ghế khác.

- Em nó bị gì vậy cô? – Anh ta cười xã giao hỏi thăm.

- Cô cũng chưa biết, bác sĩ bảo cần thời gian theo dõi thêm! – Mẹ tôi đáp.

Rồi anh này nhìn tôi gật đầu cười thân thiện, tôi cũng chào lại, nhưng trong bụng thì chẳng muốn chút nào, tâm lý tôi lúc bệnh chỉ muốn yên tĩnh chứ không cần quen thêm người này nọ.

- Chị đây là mẹ của con à? – Mẹ tôi nhìn sang hỏi.

- Dạ, mẹ con bị đau dạ dày, nhập viện cũng được 1 tuần nay rồi, vừa mổ xong 4 hôm trước nên cũng còn hơi yếu! – Anh ta ái ngại nhìn về cô kia đang ngủ.

- Ở đây mấy giờ là hết được thăm bệnh nhỉ? – Mẹ tôi thắc mắc.

- Chắc khoảng 8h30 cô à, sau giờ đó thì chỉ có 1 người nhà có thể nuôi bệnh mới được ở lại, còn muốn thăm bệnh thì phải đợi 9h sáng hôm sau! – Anh này đáp rồi đưa mẹ tôi tờ nội quy thăm bệnh trên bàn.

Đối diện tôi là giường bệnh của một ông cụ cũng già lắm rồi, chốc chốc lại ho khan và nói như mê sảng, chị người nhà cạnh bên lại phải tắt tả ra ngoài tìm gọi y tá nhờ giúp đỡ.

Bác sĩ lại đến chẩn đoán bệnh, người này thì nhà tôi có quen biết vì ông là học trò của ông bác tôi cũng là bác sĩ trong bệnh viện Chợ Rẫy, nên ông hỏi thăm khá nhiệt tình và vui vẻ.

- Sao? Giờ con thấy sao rồi? – Ông sờ lên trán tôi cười hỏi.

- Dạ chỉ hơi mệt thôi, chắc con ko có bệnh gì đâu! – Tôi dí thêm để mong được về nhà sớm.

- Có bệnh hay ko thì phải nằm lại vài ngày để theo dõi mới chẩn đoán được! – Rồi ông quay sang mẹ tôi! – Bây giờ chị xuống dưới lầu 1 theo hướng dẫn của cô y tá này sẽ làm thủ tục nhập viện cho bệnh nhân nhé!

Thế là tôi nằm lại một mình, ba tôi thì đã về nhà từ trước để lấy đồ đạc nuôi bệnh các thứ. Phòng bệnh ko rộng lắm, 4 giường bệnh 2 giường này đối diện 2 giường kia, kế bên mỗi giường là một cái bàn nhỏ để chất đồ đạc thuốc men lên thì hành lang trong phòng chỉ vừa khoảng 3 viên gạch, may là tôi nằm cạnh cửa sổ chứ nằm giữa hay ngay lối vào thì chắc ngột ngạt lắm.

Tôi nằm nghĩ lại về mấy triệu chứng từ hồi chiều đến giờ để tự trấn an mình rằng là tôi không bị H5N1, vì tôi chẳng ăn gà hay trứng suốt gần cả tháng nay rồi, gần nhất là lỡ ăn kem Flan hồi noel thôi, nhưng em Vy cũng ăn mà đâu có sao. Nghĩ đến đây tôi tự nhiên...ước gì em nó cũng bệnh luôn mà vô viện chung với tôi cho vui, ngày nào cũng gặp nhau thì thích phải biết, hình như đầu óc mụ mẫm rồi nên tôi mới lòi ra cái suy nghĩ ích kỉ quá thể như này, thế là tự cốc mình một cái rõ...nhẹ!

Được lúc thì mẹ tôi lên, tay đã lĩnh kính cầm theo các thứ bình thủy ly tách chén đĩa chần mền, rồi sắp xếp các thứ để lên bàn cạnh đầu giường.

- Ba về rồi à mẹ? – Tôi nằm ngược mắt hỏi.

- Ừ, mẹ nói ba mai lên trường xin cho con nghỉ học khoảng 1 tuần rồi! – Mẹ tôi gật đầu.

- Cái gì nghỉ dữ vậy? Rồi mất bài vở sao? – Tôi la oai oái, thật ra tôi cũng chẳng lo mất bài vở gì, chỉ lo ở lại đây cả tuần thì nản chết được.

- Bác sĩ bảo phải nằm viện ít nhất 1 tuần! – Mẹ tôi tiếp lời, rồi nhìn sang bình nước biển đang truyền cho tôi xem đã hết chưa.

- Ờo, lâu vậy! – Tôi ngao ngán thở dài.

- Bệnh thì chịu thôi, nằm đây mẹ ra lấy nước ấm! – Rồi mẹ tôi cầm bình thủy ra hành lang lấy nước.

Mới 11 giờ kém mà phòng đã tắt đèn, anh khi nãy ngồi bên cạnh giải thích mọi hôm là 9h30 tối đã tắt đèn trong phòng rồi vì bệnh viện ko để bệnh nhân thức khuya, hôm nay có tôi mới vào nên phòng tắt đèn trễ hơn chút để người nhà sửa soạn.

Tôi lại chán nản lắc đầu, mới 9h30 tối mà đã tắt đèn bắt ngủ thì có mà tôi buồn chết trong đây mất, không tivi không mp3 không sách truyện, không lẽ suốt ngày chỉ toàn nhìn bác sĩ y tá với người bệnh rồi tối ngủ hay sao?

Tối đó tôi nằm nhắm mắt mãi mà chẳng ngủ được, mẹ tôi thì đã mượn được chiếc giường xếp của bệnh viện nằm ngủ kế bên, tôi mắt mở thao láo nhìn lên trần nhà, thầm nghĩ một tuần không gặp em Vy thì chẳng biết em nó có nhớ mình không đây? Hay là trù ếm cho em ấy bệnh rồi vô đây 1 thể để ngày nào cũng gặp nhau? Không biết ai sẽ chép bài dùm, rồi lại mong ngoài em Vy ra thì đừng có đứa nào vác mặt lên tận đây mà thăm tôi, vì tôi chẳng muốn để ai thấy bộ dạng tôi đang mặc đồng phục bệnh nhân lúc này chút nào, gì mà áo quần sơ mi màu hồng rộng thùng thình nhìn dị chết đi được, bọn thằng K mập mà nhìn thấy thể nào cũng cười lăn bò càng ra cho xem!

Sáng hôm sau y tá đánh thức tôi lúc 5h30, rồi rút máu ra để làm xét nghiệm, nghe bảo lấy máu thử thì phải lúc bệnh nhân chưa ăn gì, tôi lờ mờ nhìn máu trong tay chảy vào ống kim mà...tiếc đứt ruột. Sau đó thì tôi chẳng thể ngủ tiếp được, lò mò dậy rửa mặt rồi ngồi nhìn quanh quất, hết nhìn phòng rồi đến nhìn ra cửa sổ. Ăn tô cháo buổi sáng mà mẹ tôi mua dưới cổng bệnh viện mãi mà nuốt không vô, cứ lạt nhách mà nhào nhào nhìn phát kinh, đến khoảng 8h thì bác sĩ lại vào, khám hết một lượt bệnh nhân trong phòng, chưa đầy 10 phút thì đi ra. Cơ mà tôi thấy hiện trạng của cụ già đối diện có vẻ nặng, chỉ nằm thở oxy mà ko nói được câu nào, mắt mở hé yếu ớt. Còn người cô kế bên thì có vẻ khỏe hơn, đã tự ngồi dậy được, anh con trai đang tận tình đút thức ăn.

9h30 bắt đầu giờ thăm bệnh, tôi cũng bắt đầu thấy nản, phòng 402 đông dần, hết lượt người nhà này thăm giường này thì đến lượt giường kia có người thăm, nhưng giường cạnh bên tôi thì lại đông người thăm nhất, người thân hay đồng nghiệp cũng có. Anh thanh niên hết đứng lên lại ngồi xuống tiếp khách, tôi cũng phục tài xã giao của ông thật, nói gần trọn 1 tiếng rưỡi mà vẫn luôn tươi cười chẳng có gì gọi là sa sút phong độ ăn nói. Riêng tôi thì chỉ có mẹ vẫn ngồi cạnh,

ba tôi lên thăm một lúc rồi lại về lo công việc, còn ông anh thì bận học luyện thi nên được miễn đi thỉnh an tôi rồi, vậy mà lại hay, tôi thích yên tĩnh thay vì cứ phải hết người này đến người kia vô thãm nhìn mình bằng ánh mắt cảm thông mà tôi cố chấp cho rằng đó là đầy thương hại.

Chương 64

- Con thấy vẫn khỏe như thường, hay mình xin xuất viện đi, chắc bữa đó do con đi nắng nên bị vậy thôi! – Tôi khẩn khoản nói với mẹ.

- Cứ nằm đây, có bệnh hay ko do bác sĩ quyết định, chứ mẹ con mình biết gì đâu! – Mẹ tôi không đồng ý.

- Nằm đây chán quá, đến cả ăn còn bị ép phải ăn cháo! – Tôi giọng phàn nàn.

- Cô điều dưỡng nói vậy thì mình phải nghe thôi! – Rồi mẹ tôi lấy tờ báo ra bảo tôi đọc cho đỡ chán.

Đến trưa tôi lại phải truyền thêm chai nước biển nữa, mà chẳng hiểu truyền vào để làm gì, chỉ thấy mát mát nơi kim đâm thôi chứ không thấy khỏe thêm cũng ko mệt thêm. Thế này thà bơm Sting vô còn hơn, ít ra còn cảm thấy bổ ích dầu biết cái mác nhân sâm trên chai Sting là giả, nhưng cũng còn hơn truyền loại nước mà tôi lâu lâu vẫn ra biển tắm rồi sặc sụa cả vào mắt vào miệng.

Tôi đang ngồi nhìn ra cửa sổ đếm xem số cây trồng trong khuôn viên bệnh viện là bao nhiêu, số xe hơi đang đậu là mấy chiếc, thiếu điều định đếm luôn số xe máy và xe đạp đang dựng dưới sân luôn thì đột nhiên bên giường đối diện, ông cụ đang thở oxy bỗng giật nảy người lên rồi tru tréo những gì đó mà tôi nghe ko rõ, sùi cả bọt mép ra ngoài. Kinh hoàng hơn là ông cụ còn giật phăng tay ra khỏi chai nước đạm đang truyền, mũi kim bị rút ra đột ngột nên máu bắn cả vào mặt người nhà.

- Cứu, ai giúp giữ ông tui lại với! – Chị người nhà hét lên.

Anh thanh niên giường bên cạnh tôi lật đặt chạy lại giữ 2 tay ông cụ để khỏi quơ liên hồi tránh mất máu thêm, mẹ tôi thì lật đặt chạy ra ngoài hành lang gọi y tá, tôi cũng phốc xuống giường mà giữ lại chân ông cụ đang đạp cật lực vào người anh kia.

Ông cụ như đang mê sảng, vẫn tru tréo những gì đó, nước mắt với bọt mép sùi ra liên hồi, tệ hơn là tôi thấy mũi kim của bình truyền đạm đã gãy vì nãy bị ông giật quá mạnh, tình trạng này khá nguy hiểm vì đoạn kim gãy có thể chạy theo mạch máu vào tim, có thể gây tử vong.

- Anh bóp chặt cổ tay trái ông cụ lại đi, đừng cho máu kịp lưu thông ngược lên cánh tay, kim bị gãy có khi còn trong đó đấy! – Tôi nói như hét.

Anh này làm theo lời tôi, chị người nhà luống cuống dọn ống kim và giá treo chai thuốc xuống, vừa khóc nức lên vì sợ. Khoảng 2 phút sau thì bác sĩ và y tá chạy vào, họ mới xử lý vết thương nơi tay rồi đẩy giường ông cụ ra ngoài, chị người nhà tất tả chạy theo, tôi thở phào ngồi phịch lên giường quệt mồ hôi.

- Có bị gì ko con? – Mẹ tôi nhìn hết lượt tôi từ trên xuống dưới lo lắng hỏi.

- Con ko sao, cũng may là bác sĩ tới kịp! – Tôi thở dốc.

- Mày bệnh mà còn ko chịu nằm yên! – Rồi mẹ tôi sửa lại cái gối đầu giường và đẩy người tôi xuống bảo nằm lại đi.

- Hiện giờ thì con chưa thấy bệnh gì hết, hi hi! – Tôi phì cười vì mẹ lo xa.

Anh thanh niên kia rửa mặt xong rồi bước vào lại, trên áo vẫn còn vài vết máu có lẽ từ ông cụ văng lên.

- May ghê, chẳng biết ông lão có bị sao ko! – Anh này ngồi xuống cạnh người mẹ.

- Mấy hôm trước lúc con về nhà cũng có lúc bị giống vậy đấy, mẹ ngồi mà sợ run lên! – Mẹ anh này tiếp lời.

- Em cũng ko sao chứ? – Anh ta quay sang hỏi tôi.

- Dạ ko! – Tôi gật đầu cười cười đáp.

- Ủ, nãy may trong phòng có 2 đứa mình là đàn ông mới giữ lại được, ông lão giày mạnh quá! – Anh này xoa xoa tay, tôi mới thấy có 4 vết đỏ bầm kéo dài, chắc là khi nãy bị ông cụ cấu vào.

- Nghe đầu ông lão này ở dưới quê, lúc phun thuốc trừ sâu trên ruộng thì lại hút thuốc, gặp hôm gió độc hay sao mà xỉu ngay giữa đồng rồi đưa lên đây, bác sĩ bảo là ngộ độc thuốc trừ sâu khá nặng! – Cô nằm giường bên tần ngần nói.

- Phun thuốc rầy thường phải bị khẩu trang, đằng này ông lại còn hút thuốc...! – Mẹ tôi lắc đầu đáp.

Tôi cũng thất kinh khi nghe chuyện này, ai đời đâu vừa đi phun thuốc vừa đi hút thuốc lá, cứ phun 1 chập lại hít 1 hơi thì bảo sao mà không nhiễm độc cho được, hèn gì nãy thấy biểu hiện ông cụ không bình thường, cứ như mấy người bị động kinh tôi xem trong phim. Chẳng biết có khi nào đang đêm cả phòng đang ngủ, ông cụ lại nổi điên mò dậy cầm dao gọt trái cây mà lụi vô ai đó trên giường luôn không chừng. Nghĩ tới tôi thấy toát mồ hôi hột, có khi vô đây chưa chết vì bệnh đã chết vì bị ám sát rồi, có khi phải nhờ ông bác sĩ quen kia chuyển phòng cho an toàn quá.

Đến trưa, tôi khẽ nói với mẹ đang ngồi đọc báo:

- Mẹ, hay là nhờ bác sĩ cho mình chuyển phòng bệnh!

- Chi vậy? – Mẹ tôi ngạc nhiên tháo mắt kính ra.

- Con thấy có khi ông cụ nằm bên kia lở lâu lâu lên con vạ lây sang mình thì khổ! – Tôi rụt đầu đáp.

- Ủ...mà qua phòng khác có thể con ko có giường riêng như vậy đâu, phải nằm giường xếp như mẹ không chừng! – Mẹ tôi ngần ngại.

- Chẳng sao, giường nào chả được! – Tôi vừa nói vừa nhìn sang giường ông cụ ra chiều uly kị.

- Ủm, để ngày mai mẹ hỏi thử xem sao!

Đến chiều khoảng 5h30 thì ba tôi vào thăm, sẵn chở mẹ tôi về nhà tắm rửa rồi lấy thêm đồ đạc,

để tôi ở lại một mình 2 người cũng khá yên tâm vì thấy tôi chưa có biểu hiện bệnh trạng gì cả. Tôi ngồi một hồi rồi định lôi cuốn báo ra đọc lại lần nữa.

- Con bị gì mà nhập viện? – Cô nằm giường bên hỏi.

- Dạ con cũng chưa biết, bác sĩ nói đang theo dõi! – Tôi quay sang đáp.

- Ủ, cô vừa phẫu thuật xong, chắc cũng hơn tuần nữa mới xuất viện được! – Người này thở dài, tay cầm quả táo mời tôi.

- Dạ con vừa ăn xong! – Tôi cười từ chối rồi hỏi - Ủa anh con trai cô cũng về rồi à?

- Ủ, nó với đứa cháu cô thay phiên thăm nuôi, tại thằng con cô tuy xin nghỉ làm nhưng cũng tranh thủ về nhà vài tối để làm việc sổ sách trên máy gì đó! – Rồi cô này với tay sang lấy ấm nước nhưng rót ra chẳng đủ 1 ly.

- Cô để con ra ngoài lấy giùm cho! – Tôi xuống giường bước tới tủ bên kia lấy bình thủy.

- Ủ, nhờ con! – Cô tươi cười gật đầu.

Tôi cầm phích nước ra ngoài, chưa kịp ra tới cửa thì đã thấy y tá đẩy ông cụ đối diện vào lại phòng, chị người nhà đi cạnh bên tay cầm chai nước thuốc đang truyền giọt lên cao. Chậc, cũng chẳng sao, cùng lắm mai là chuyển được sang phòng khác, tôi nghĩ bụng rồi nép vào cho y tá đi qua và bước ra ngoài phòng.

Hành lang lầu 7 có vẻ đã vắng người hơn tối qua, chắc người ta cũng tranh thủ về nhà tắm rửa giặt giũ để buổi tối lại vào, tôi nhìn quanh quất rồi phát hiện máy nước nóng lạnh ở góc hành lang, thông thả đi tới đó.

- Ơ....! – Tiểu Mai bước tới từ ngã rẽ cuối hành lang, tay nàng cầm bọc trái cây cùng cái cà mèn 4 ngăn, ngạc nhiên đứng khựng lại.

- Ơ...sao..sao Mai biết N ở đây?! – Tôi cũng kinh ngạc ko để đâu cho hết, hông lẽ ba tôi lúc xin cho tôi nghỉ học có cho cả lớp tôi luôn số lầu với số phòng để....tiện bạn bè đến thăm hỏi.

- Vậy...N bệnh phải nhập viện à? – Tiểu Mai nhìn tôi đang mặc đồng phục bệnh nhân.

- Ủ, vừa vào tối qua! – Tôi lúng búng đáp, muốn giặt phăng cái bộ quần áo chết toi này ra.

- Vậy N ở phòng mấy? – Nàng hỏi tiếp.

- Ơ....Tiểu Mai phải biết chứ! – Tôi ngơ ngác nhìn nàng.

- Sao mình biết được? – Nàng cũng tròn mắt ngạc nhiên.

- Thì...thì Mai đến thăm N mà, phải ko?! – Tôi ngập ngừng hỏi.

- Ko, Mai đến thăm bệnh cho cô mà! – Nàng lắc đầu.

- À...vậy à..! – Tôi xấu hổ không để đâu cho hết, hoá ra cô của Tiểu Mai cũng đang bệnh nằm lầu 7, vậy mà tôi chưa gì đã tưởng bỏ là nàng đến thăm mình, thiệt là nổi nhục của đàn ông mà.

- N bệnh gì vậy? Có sao ko? – Tiểu Mai nhìn tôi ái ngại.

- Chưa..chưa biết bệnh gì cả! – Tôi giật mình đáp! – Thôi Mai vào thăm cô đi, chút 9h là hết giờ thăm bệnh đấy!

- Ủ, mình biết mà, thôi Mai vào trước, lát gặp! – Rồi nàng quay đi.

- Ờ....này....!

Tôi đứng chôn chân tại chỗ mất mấy giây vì ngạc nhiên quá đỗi, sao đi đâu cũng tình cờ gặp Tiểu Mai hết thế này? Chẳng lẽ câu “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” là có thật hay sao trời? Vậy sao ko cho em Vy có bác chú hay cô dì gì đó cũng bị bệnh nằm trên lầu 7 chứ, hic!

Tôi lắc đầu chán nản ông trời khéo sắp đặt, rồi tới vịn vò nước ấm cho rót vào bình. Mà lúc này cũng quê thiệt, chưa gì đã tự phán là Tiểu Mai tới thăm mình, làm gì có chuyện ba tôi cho số lầu số phòng chứ, thiệt là ngu hết sức, bây giờ chắc nàng ta đang nghĩ mình tưởng bỏ mất rồi! Tôi tự cốc đầu rửa mình ko thương tiếc, ơ mà cũng lạ, khi này Tiểu Mai bảo chút nữa gặp lại mà tôi lại quên chưa nói cho nàng số phòng tôi nằm mất rồi, hic hic, lại ngu tập 2!

Tôi lò dò mở cửa phòng bước vô và suýt nữa là buông luôn cái ấm phích xuống đất, Tiểu Mai đang ngồi cạnh người cô mà hôm giờ kể bên giường tôi.

- Ờ...sao...ra....! – Tôi đứng bất động ú ớ thốt ra mấy từ ngớ ngẩn.

- Ra đây là cậu bạn con hay kể à Mai? – Cô này cười cười nhìn Tiểu Mai.

- Dạ...! – Tiểu Mai đỏ mặt gật đầu.

- Cô...là cô của Mai ạ? – Tôi gãi đầu bước tới gần.

- Ủ, này bé Mai nó vào nói là cô ở cùng phòng với bạn nó, ra là cháu! – Cô nhận lại phích nước ấm – Cảm ơn con nha!

- Dạ.., ko có gì đâu cô! – Tôi vẫn còn đang trong trạng thái ngu học.

- Này Mai nhìn N cầm ấm nước là biết N ở phòng 402 rồi, cái phích này Mai đem từ nhà lên mà! – Tiểu Mai vuốt tóc nói.

- Ủ...ra vậy, hèn gì! – Tôi ngớ người hiểu ra mọi sự, rồi đi lại phía giường ngồi xuống.

- Vậy là học xong Mai lên đây luôn à? – Tôi hỏi vẫn vơ.

- Ủ, ban ngày thì có anh họ ở lại đây chiều về, còn mình học xong mới lên ở buổi tối rồi ngủ lại với cô! – Nàng nhìn tôi nói. – Còn N ở với ai?

- À, mẹ N, giờ đang về nhà rồi, chút lên! – Tôi quệt mũi. – Mai ngồi chơi đi ha, N ra ngoài hóng gió chút!

- Hi, mình thăm bệnh chứ đâu phải đi chơi! – Nàng phì cười.

- Ờ....ừ...thì vậy! – Tôi ngượng ngập vì cái sự nói ngu của mình.

- Con đừng trêu bạn! – Cô của Mai nói trách.

Ra ngoài cho tự nhiên chứ ngồi trong phòng biết nói gì bây giờ, hôm giờ Tiểu Mai đâu có thêm

nói chuyện với tôi, may là hôm nay bị bệnh xem như trong hoạ có phúc, cuối cùng cũng bắt chuyện lại với nhau được. Tôi đứng tựa lưng vô tay vịn hành lang, đứng ở lầu 7 nên gió thốc vào mát lạnh, vậy là giờ xem như ngày nào cũng gặp Tiểu Mai, ko biết nên vui hay là buồn đây nữa. Thật là cuộc đời có nhiều sự trùng hợp quá, hôm giờ tôi ở cạnh người cô Tiểu Mai đã kể mà ko biết, cũng may tôi chưa làm gì đắc tội.

Đứng nghĩ vu vơ được chút thì mẹ tôi tay xách bọc đồ bước vào, tôi lật đật chạy lại gọi:

- Sao ko nằm trong phòng mà ra ngoài đây? – Mẹ tôi bất ngờ khi tôi đứng đằng sau.

- Mẹ, đừng chuyển phòng nữa, sáng mai khỏi nói với bác sĩ nha!

Tôi cười cầu tài trong khi mẹ tôi thì ngạc nhiên nhìn tôi như xem có phải đây là thằng con mình hay không khi mà chỉ mới vừa sáng nay nó còn nằm nặc đòi đổi phòng bệnh, bây giờ lại xoay 180 độ bảo là không!

Chương 65

- Vậy ra 2 đứa học chung lớp với nhau à? – Mẹ tôi ngồi cạnh Tiểu Mai, tôi ngồi trên giường vờ ngây thơ.
- Dạ, chào bác! – Tiểu Mai lễ phép chào.
- Trên lớp nó có quậy ko con?! – Mẹ tôi vẫn còn nhớ vụ tôi lớp 2 giả chữ ký.
- Ah...gì nữa? – Tôi giật thót người.
- Hi, dạ ko đâu bác! – Nàng phì cười vì điệu bộ vụng về của tôi.
- Trông cháu nhà cũng hiền mà chị! – Cô của Tiểu Mai bên giường kia nói.
- Chị chưa biết đấy chứ, mới lớp 2 mà nó đã....!

Mẹ tôi từ một người nuôi bệnh chuyển sang làm công tố viên, kể tất tần tật thành tích bất hủ của tôi ra cho Tiểu Mai và cô nàng nghe, cả 2 người cứ gọi là cười suốt, Tiểu Mai thỉnh thoảng lại nhìn sang tôi mà cười rũ rượi, tôi ngượng chín người, chỉ mong úp đầu vô gối mà trốn cho đỡ nhục.

- Chà, còn nhỏ mà vừa lém vừa có gan! – Cô Tiểu Mai chọc.
- N còn đá banh bể bóng đèn nhà con nữa, hi hi! – Kể cũng lạ, Tiểu Mai rất dễ bắt chuyện với mẹ tôi, 2 người như quen thân từ trước, giờ đã cười nói thoải mái.
- Có à con, cái thằng này....! – Mẹ tôi quay sang thì tôi đã ôm gối nằm xoay lưng lại.
- Tui là tượng, tượng ko biết nói chuyện, miễn tiếp! – Tôi giả giọng ồm ồm.
- Này thì tượng, mày đá banh hư nhà bạn kia con! – Mẹ tôi véo vào tai của “tượng đá “đang nằm.
- Ai da, thì..lâu rồi mà! – Tượng đá chịu đau ko nổi phải lên tiếng.
- Giờ nghe kể mẹ mới biết, từ nay khỏi bóng bánh gì nữa nhé! – Mẹ tôi dọa.
- Ko sao đâu bác, N đá bóng hay nhất lớp con mà, hi hi! – Tiểu Mai che miệng cười khúc khích, tôi thì mặt đỏ tía tai kể bên.

Bốn người chúng tôi ngồi nói chuyện đến khoảng 8h30 thì bác sĩ với y tá lại lên khám bệnh một lượt nữa, cụ già giường đối diện có vẻ đã tỉnh táo hơn, không còn giãy giụa hay có ý tránh né lúc bác sĩ khám nữa, cô của Tiểu Mai thì nghe bảo chừng khoảng vài ngày nữa là có thể xuất viện, nghe tới đây tự nhiên tôi cảm thấy hụt hẫng sao đó.

- Chắc con ko có bệnh gì bác ơi! – Tôi khấn khoản nói với bác sĩ, ngồi dậy ra vẻ tỉnh táo để mong ông cho về luôn.

- Còn cần phải theo dõi thêm cháu à! - Ông nói rồi dặn y tá cho tôi loại thuốc gì đó, đoạn rồi lại quay đi ra.

Tôi lắc đầu cười khỏ, Tiểu Mai nheo mắt chọc:

- Hay N học căng thẳng nên trốn vô đây nghỉ dưỡng?

- Ủa, ai chứ thằng này thì dám lắm! - Chẳng dè mẹ tôi lại tán thành luôn.

Tôi rút cổ chui vô mền nằm nghĩ sự đời đen bạc, thằng con quý hoá thế mà mẹ tôi nỡ lòng nào đem hết tiểu sử ra kể cho người ngoài nghe, giờ lại theo lời người ta mà ko tin tôi nữa, nghĩ đến đâu tôi cuộn tròn người lại tự kỷ đến đấy, bên tai vẫn nghe giọng Tiểu Mai giòn:

- Sắp thành kén con nhộng rồi kìa N ơi!

Lúc tôi mở mắt ra thì đèn phòng đã tắt, nhìn phía cửa sổ thì trời đã tối hẳn, bên dưới vắng lặng, chắc là về khuya rồi, y chóc đồng hồ đã điểm 11h30 tối.. Nhìn bên cạnh thì mẹ tôi đã ngủ, cô của Tiểu Mai cũng vậy, tôi lồm cồm bò ra khỏi giường rồi cầm cái ly ra ngoài định lấy nước lạnh uống cho mát, chứ hôm giờ toàn phải nốc nước ấm. Đi ngang giường cá nhân của Tiểu Mai, tôi có ghé mắt một chút nhìn sang, thì thấy ko có nàng, quái, đêm hôm ko lẽ cũng khát nước giống mình sao cà!

Vừa ra khỏi phòng đã thấy Tiểu Mai ngồi đọc sách ở ghế đá dọc hành lang, tôi rót nước rồi lững thững lại gần ngồi xuống cạnh nàng.

- Ko ngủ nữa à N? - Tiểu Mai giật mình quay sang.

- Ủ, vừa dậy cái tự nhiên tỉnh luôn! - Tôi hớp ngụm nước mà thấy buốt cả cổ họng - Tiểu Mai ko ngủ được hay sao mà ra đây?

- Ko, tranh thủ ôn lịch sử với địa lý chứ, 2 tuần nữa thi học kỳ rồi! - Rồi nàng chìa cuốn lịch sử dày cộm ra.

- Êo, nhìn là N muốn chạy làng rồi, chắc bữa đó học tủ quá! - Tôi rút cổ đáp.

- Hi, nói như N thì lấy ai mà biết lịch sử nước nhà! - Tiểu Mai nói nhẹ mà tôi nghe như nàng cầm dao chọt thẳng vô lòng...tự hào dân tộc của tôi.

Và lại yên lặng, như một khoảng lặng thường có giữa 2 đứa, chúng tôi chẳng biết nói gì thêm, phải chi nàng cũng nói chuyện với tôi thoải mái như với mẹ tôi thì dễ rồi, tôi cầm ly nước xoay xoay nhìn trời nhìn đất, Tiểu Mai vẫn cầm cúi xem bài.

- À, chuyện hôm bữa thuyết trình ấy, thật là...N ko muốn nói vậy đâu...chẳng hiểu sao tự dưng lại đứng lên nói vậy! - Tôi lúng búng bắt chuyện bằng cách ngu ngốc là gọi lại cái vụ hôm bữa.

- Um....hôm đó là mình sai rồi, thời gian đó cô Mai nhập viện phải mổ nên mình thức suốt, lo lắng, rồi bài vở rồi chạy lên xuống bệnh viện, sau thì nhầm hôm ấy Mai sốt nhẹ, nên có phần mất bình tĩnh lúc nghe Vy nói! - Tiểu Mai gấp sách lại, thở dài nói.

- Ko, chẳng ai trách gì đâu, nhờ vậy mà....! - Tôi bụm miệng lại kịp thời.

- Nhờ vậy mà sao? - Nàng quay sang hỏi.

- Thì nhờ vậy mà...2 người hết đấu nhau nữa! – Tôi ỉu xiu thừa nhận.
- Ra vậy! – Tiểu Mai đáp gọn lỏn.
- Mà Tiểu Mai siêng thật, học xong về nhà rồi lại đạp xe lên đây, xa lắc! – Tôi lảng sang chuyện khác.
- N oi, Mai đi taxi chứ đạp lên 1 mình gì nổi, nhà xa mà đi về liên tục thì mệt lắm! – Nàng phì cười.
- Ủ nhỉ, chắc N bệnh thật rồi, đầu óc lú lẫn, hi hi! – Tôi gãi đầu viện cớ để bào chữa cho cái sự ngu của mình. – Vậy N vào trước ngủ tiếp, chút sáng lại bị dựng dậy thì mệt.
- Ủa, Mai còn học bài, N ngủ ngon! – Nàng gật đầu nhìn tôi.

Đoạn rồi tôi đứng dậy vào phòng, đi rón rén để ly nước lên bàn rồi chưa kịp đặt lưng lên giường thì đã nghe giọng mẹ tôi kể bên:

- Thằng khỉ, giờ mẹ mới hiểu sao mày ko chịu chuyển phòng!
 - Ớ...mẹ còn thức à? – Tôi giật mình kinh ngạc.
 - Vừa tỉnh thôi, con uống nước sao ko lấy nước ấm? – Mẹ tôi hỏi.
 - Ấy dà, ngán, uống nước kia mát hơn! – Tôi đắp chăn ngang người – Thôi con ngủ, mai sáng sớm khéo chùng lại có y tá vô dựng đầu dậy!
- Nhưng sáng đó chẳng có y tá nào vào sớm như hôm qua, tôi ngủ 1 mạch đến hơn 8h mới dậy, ngái ngủ vươn vai ngồi ngáp ruồi quên che cả miệng, quên luôn đang ở trong viện.
- Ớ...hớ...haizzz! – Tôi ngáp muốn rách miệng, sáng khoái vô cùng.
 - Đẹp mặt chưa kia! – Giọng Tiểu Mai bên kia, đang cười khúc khích.

Mở đầu buổi sáng ngày thứ ba trong bệnh viện như vậy đấy, chưa gì tôi đã tự trung ra một hình ảnh kinh hoàng của mình cho Tiểu Mai thấy, đây chẳng gọi là gương nữa, mà gọi là nổi nhục thiên thu, trúc Nam Sơn ko ghi hết tội, nước Đông Hải ko rửa sạch mùi. Báo hại đến gần trưa lúc Tiểu Mai chào mọi người về đi học thì tôi chỉ dám gật đầu cười trừ, chả dám nhìn nàng như mọi khi nữa. Nhưng thật tình, nghĩ sáng nào dậy cũng thấy Tiểu Mai trong phòng, tự nhiên tim tôi đập rộn ràng, cảm giác có gì đó thật khó tả, y như tôi với nàng đã là người một nhà vậy, cứ bồi hồi một lúc lâu!

Chương 66

Đến trưa, ăn xong tôi nằm đọc mấy cuốn sách truyện ngắn mà Tiểu Mai để lại trên bàn, nàng để lại tầm 5 cuốn mà toàn sách văn học nước ngoài, tôi lựa ra một hồi rồi chọn cuốn “Kỵ sĩ không đầu” đọc thử, vì dù gì nó cũng nổi tiếng, dè đâu mới được vài mươi trang thì tôi ngủ luôn lúc nào ko hay. Tầm hơn 3h chiều tôi mới dậy, lưng áo ướt đẫm mồ hôi, mà đầu thì có vẻ lâng lâng không bình thường, nắng chiều hơi chói rọi thẳng vào mắt tôi.

- Sao nóng dữ vậy? Mẹ tắt quạt à? – Tôi lau bàu hỏi.

- Đầu có, gió quạt trần rồi còn cả ngoài cửa sổ mát lạnh thế mà, mà sao thế con? – Mẹ tôi ngạc nhiên gấp tờ báo lại.

- Con cũng ko biết, tự dưng thấy nóng bức! – Tôi với tay lấy ly nước, lạ là ly nước ở trước mặt mà tay cầm lại hệt, quơ trúng đĩa trái cây rớt lộp độp.

- Con nằm yên đi, mẹ gọi bác sĩ! – Mẹ tôi nhận ra sự bất thường, vội đi ra ngoài.

Tôi nằm phịch xuống giường, mắt lơ lơ nhìn lên trần nhà, chẳng hiểu sao ngủ một giấc dậy lại thấy đầu óc nhẹ tênh, tay chân thì vô lực.

- Con mệt rồi à? – Cô của Tiểu Mai ngoái sang hỏi.

- Dạ, con hơi đau đầu! – Tôi gượng nửa người dậy đáp.

- Ủ, vậy cứ nằm cho khỏe, bác sĩ sắp vào rồi! – Rồi cô nhìn ra ngoài cửa phòng xem đã có ai vào chưa.

Sờ trán, kẹp nhiệt kế, đo huyết áp một hồi rồi bác sĩ phán bệnh đã bắt đầu có triệu chứng, nhưng để biết là bệnh gì thì cần phải theo dõi thêm. Rồi mẹ tôi pha chanh nóng bảo tôi uống cho khỏe, nhưng tự dưng hôm qua uống chẳng sao, giờ nước vào cổ tôi thấy cổ họng như khô khốc lại, uống nước mà như uống...xăng, vừa rát vừa buốt nơi yết hầu và vòm lưỡi.

Đến đây thì tôi bắt đầu thấy hơi lo lo, chắc có lẽ là bệnh thật rồi, chẳng qua hôm giờ nó nể mặt tôi nên chưa chịu bùng dậy, đến hôm nay thấy tôi có vẻ lơ là chuyện...điều khí vận công nên nó quyết định chơi tôi 1 ván, dù tôi chẳng biết nó đây là nó nào nữa!

Tôi nằm chút rồi lại ngủ, nhưng được một lúc thì lại thấy nóng quá mà giật mình dậy, nhìn đồng hồ thì đã gần 5h30, mẹ tôi đang ngồi nói chuyện với anh và cô Tiểu Mai, thấy tôi dậy nên lại quay sang.

- Con còn đau đầu ko?

- Cũng còn, giờ rửa mặt chắc tỉnh táo hơn chút! – Tôi lều bều đáp rồi mò vô WC.

Cơ mà đúng là tay chân vô lực thật, đi vài bước tôi đã thấy chân như đeo chì, cả người cứ uể oải đứng vững ko nổi, thấy rõ là nóng toát mồ hôi mà bật vòi nước ra thì lại lạnh như băng, tôi hoảng hồn đổi sang vòi nước ấm hắt vài tát nước vô mặt cho tỉnh rồi đi ra, ngồi trên giường thần

thờ nhìn ra cửa sổ.

- N ơi, có bạn vào thăm kia! – Mẹ tôi gọi sau lưng.

Bạn nào nữa, mỗi Tiểu Mai biết tôi ở đây chứ lớp chỉ biết là tôi nghỉ bệnh thôi mà, Tiểu Mai thì mẹ tôi thừa biết là nàng vào đây thăm cô nàng chứ đâu phải tôi mà lại nói vậy, giờ này cũng tan học rồi, chắc Tiểu Mai vừa lên để thay ca cho ông anh đây mà. Nghĩ bụng rồi tôi quay lại, và há hốc mồm ra.

- Hi, khoẻ chưa N? – Em Vy tay cầm bọc đường sữa đi tới.

- Chà, trông bộ thảm quá! – Nhỏ H cười tí mắt phía sau.

- Hai cháu ngồi chơi nhé! – Rồi mẹ tôi biết ý cầm ấm nước ra ngoài vờ lấy thêm để tôi gặp bạn bè cho thoải mái – Nằm đây nhé N, mẹ ra rồi về nhà chút tối lên!

- Sao...sao Vy biết N ở đây? – Tôi vẫn còn ngạc nhiên.

- Trúc Mai nói cho tui, rồi tui mới nói cho Vy biết, học xong 2 đứa chạy thẳng lên đây luôn! – Nhỏ H nhanh nhẩu.

- À...ra vậy! – Rồi tôi vô thức nhìn sang bên cạnh, Tiểu Mai vẫn chưa đến.

- Bệnh gì vậy N? Có mệt ko? – Em Vy ái ngại hỏi, chắc hẳn thấy tôi đang phờ phạc.

- Cũng chưa biết, nhưng khoẻ như voi! – Tôi ráng nặn ra 1 kiểu cười mà tôi cho là của người đang rất khoẻ mạnh.

- Trông N kia, cười còn ko nổi! – Em nó rầu rầu.

- Hả? – Tôi ngạc nhiên, hông lẽ nãy mình mếu sao trời.

- Chàng bệnh, nàng lo lắng cả buổi học ko được, ngây ngô cả buổi! – Nhỏ H nghiêng đầu nhấn nhá từng chữ một.

- Ko giống đâu H! – Em Vy đỏ mặt.

- Thôi tui ra ngoài cho mát đây, hi hi! – Kể ra nhỏ H cũng tế nhị phết.

- Thiệt hông? – Tôi cười cười hỏi.

- Thiệt gì? – Vy thắc mắc.

- Thì...như H nói đó! – Tôi hất đầu ra phía ngoài cửa.

- chẳng thêm! – Em nó chối mà đôi má đỏ lựng như phản biện tất cả.

- Haizz, vậy à! – Tôi vờ than vãn, lắc đầu tặc lười nói.

- Không....thì thật! – Em ấy cúi đầu phụng phịu, lúc nãy dễ mà ko có người quen Tiểu Mai kể bên thì tôi đã búng chóc vô trán em nó rồi, nhìn yêu quá thể.

- Phải vậy chứ, hề hề! – Tôi cười đều, gắng ko nhăn mặt vì trong đầu vừa nhói lên 1 phát rõ đau.

- Rồi... chừng nào N xuất viện? – Vy dè dặt hỏi.
- Chưa biết luôn, còn chưa biết bệnh gì mà! – Tôi nhún vai đáp. – Hay là Vy cũng bệnh luôn, vô chung cho vui, hề hề!
- Ủ, để tối về chạy nhảy ra mồ hôi rồi tắm nước đá liền cho dễ bệnh, ha? – Em ấy nói y như thật.
- Thôi, N giống, cho xin đi! – Tôi rụt cổ.
- Rồi... chiều tối ...Mai cũng ở đây à? – Khẽ nói lí nhí.
- Ủ, dĩ nhiên, ngày nào học xong Mai vào thăm cô mà, đang nằm giường bên cạnh đó! – Tôi kín đáo chỉ sang bên giường cô của Tiểu Mai.
- Rồi...hai người...! – Lúc này tôi ghé sát tai, chú ý lắm mới nghe dc em ấy nói gì.
- Vớ vẩn, ko có gì cả! – Tôi gạt phăng đi.
- Ủa... phải chi Vy cũng được vậy, phiền nỗi sợ bệnh viện lắm! – Em nó rầu rĩ nói.
- Hi, sợ thì khỏi lên cũng được! – Tôi cười cười đáp thực lòng, dù có hơi...buồn.
- Không...mai sẽ lên thăm nữa, N đem tập vở lên nhà, Vy lấy về chép bài dùm cho! – Em Vy lú lú nhìn tôi nói.
- Ủ, bảo sợ mà cũng lên, thôi thì ngày kia lên thăm lại cũng được, đi nhiều kéo xủi luôn thì khổ!
– Vừa buồn xong tôi lại thấy vui quá đỗi.
- Vậy ha! – Em nó cười buồn.

Hai đứa ngồi nói chuyện thêm chút nữa thì nhỏ H vào ra ý bảo về được rồi, em Vy hấp háy mắt cười động viên tôi rồi ra ngoài phòng, ko quên nhắc tôi nhớ đem tập vở để vài bữa em nó lên lấy về chép bài, tôi cũng gật đầu gượng cười lại.

Vy với nhỏ H vừa về thì Tiểu Mai cũng bước vô phòng.

- Cô đói chưa? Con lấy cơm ra hen! – Nàng để cái cà-mèn lên bàn.
- Cũng chưa, con cứ để đó đi! – Cô nàng lắc đầu.

Tôi nằm phịch xuống giường, đầu đau quá thể, trong người lại cảm thấy lạnh dần, da cứ nổi hột hột, sờ lên trán thì lại nóng ran, chắc sắp bệnh rồi đây!

- Mệt lắm à N? – Tiểu Mai nhìn thấy bộ dạng thê thảm của tôi.
- Ừm, hơi hơi...! – Tôi nhăn mặt chỉ tay lên đầu.
- Bác sĩ nói bệnh gì chưa vậy? – Nàng ngồi xuống hỏi.
- Chưa, mà đau đầu vậy thì chắc là...vỡ não! – Tôi gắng bông đùa một câu.
- Nói bậy! – Tiểu Mai cau mặt.

- Hôm nay học có bài gì quan trọng ko Mai? – Thấy nàng thế tôi ko dám giỡn nữa.
- Cũng chưa có gì, chỉ có cô Hiền cho làm kiểm tra 15 phút bất ngờ thôi! – Tiểu Mai nhún vai đáp, xếp lại mớ sách tôi quăng bừa bộn trên bàn.
- Ồ...chết rồi, thế là sau này mỗi mình N làm lại à? – Tôi ngó người.
- Ừ, thì sao? – Nàng ngạc nhiên.
- Thì...làm 1 mình ko có ai hỏi chứ sao! – Tôi cụp mắt ôm đầu than.
- Lúc nào N khoẻ rồi thì Mai bày lại cho, không khó lắm đâu! – Tiểu Mai nhoẻn miệng cười đáp.
- Được đó, chà, thế này ko khéo N giỏi nốt luôn môn anh văn! – Tôi lim dim mơ mộng.
- Cũng có thể lắm, N học On your mark nhanh thế kia mà! – Nàng tùm tùm cười nhắc lại bí kíp kinh điển của tôi.

Chương 67

Ăn tối xong, mẹ tôi với cô của Tiểu Mai nói chuyện bàn nhau gì đó về mấy vụ trong bệnh viện, nàng ngồi cạnh tôi hí hoáy với tập vở, có vẻ là đang làm Toán, thấy vậy tôi chồm người nhìn sang.

- Toán à? Cần N giúp gì ko? – Tôi cười cười khi thấy nàng nhú mày suy nghĩ.

- Ủa, N xem giúp mình bài này! – Nàng chìa cuốn vở ra.

Chữ con gái đúng là đẹp thật, viết có lẽ có lối, công thức toán cũng dùng bút đỏ để nhìn có dễ, thước kẻ gạch thẳng hàng, chả bù với cuốn vở của tôi, bạ đâu ghi đó, nhìn 1 hồi rồi tôi tặc lưỡi xem bài toán Tiểu Mai vừa đưa.

Vâng, nàng thì giỏi toàn diện, Toán chắc chắn ko kém gì tôi, có khi còn hơn, nên hể nàng đã nhú mày suy nghĩ thì tôi chắc cũng phải vò đầu bứt tai, ấy là lúc còn trong tình trạng 100% phong độ, mà giờ đầu tôi thì lại đau, nhìn bài toán xong nghĩ được vài con số là đã thấy mắt hoa lên, tôi buông vở ra nằm xuống giường thở dài.

- Sao thế? – Tiểu Mai ngạc nhiên hỏi.

- Bài này...chìa khoá giải nằm sẵn trong bài đấy, Mai nhìn kỹ lại đi, dễ mà! – Tôi gãi đầu đáp bừa, chứ hông lẽ vừa đề nghị giúp đỡ rồi giờ bảo bó tay.

- Thật ko?! – Nàng nghiêng mái đầu nheo mắt nhìn tôi.

- Ừ, thật mà, hãy tìm thật kỹ! – Tôi vờ bí hiểm, chứ thực ra chẳng biết cóc khô gì.

- Ủa, để mình làm lại! – Tiểu Mai gật gù, cười tủm tỉm.

- À, mà hồi chiều Mai đón taxi ko được à? N thấy lên trễ hơn hôm qua! – Tôi lảng sang chuyện khác chữa thẹn.

- Ko phải, mình ở ngoài nói chuyện với H, lúc 2 bạn về rồi thì mới vào! – Nàng từ tốn đáp.

- Ừ...cảm ơn nhiều! – Tôi nói vu vơ, như là nàng hiểu được thì hiểu, chứ hỏi tôi cảm ơn chuyện gì tôi cũng ko biết phải nói làm sao, chỉ là tự cảm thấy phải cảm ơn nàng thôi.

- Ừm...không có gì! – Tiểu Mai vẫn nhìn vào vở.

Khuya ngày thứ ba trong bệnh viện, tôi đã thấy lạnh dần, nhưng mẹ tôi sờ trán bảo tôi rất nóng, cũng phải, kẹp nhiệt đến 38 độ, tay chân đã bắt đầu bủn rủn, đầu thì đau như búa bổ, nhắm mắt lại ngủ để bớt đau thì lại bứt rứt không ngủ được. Mẹ tôi đắp khăn ướt lên trán liên tục, Tiểu Mai hình như cũng thức khuya ái ngại nhìn sang, lâu lâu mẹ tôi nhờ nàng thay nước hay gọi y tá thì nàng vui vẻ giúp đỡ, tôi dù nửa tỉnh nửa mê cũng cảm nhận được vui vui trong lòng.

- Liệu có sốt ko mẹ nhỉ? – Tôi thều thào.

- Mong là sốt nhẹ thôi! – Mẹ tôi thay khăn mới, thở dài đáp.

- Lỡ..con có sốt thì đừng để Mai nhìn thấy nha mẹ! – Tôi khẩn khoản nói.

- Mà nói lạ, con bé lo như thế còn bảo, vả lại ở ngay cạnh bên, mẹ muốn che cho mày cũng ko được, thôi chọn mắt tí đi con! – Mẹ tôi thở dài.

Sở dĩ tôi bệnh mà ít muốn có ai vào thăm trừ người nhà là có lí do, xưa này lúc tôi sốt là chỉ có bà ngoại, ba mẹ và ông anh tôi biết khi sốt cao trông tôi như thế nào. Hồi cấp 3 tôi thì nghĩ có đến chết cũng ko đổi được cái chân lý, quan trọng nhất trong đời chẳng phải là người yêu hay bạn bè gì sất, mà là danh dự bản thân, đó là điều mà tôi tâm niệm dẫu biết nó là sai nhưng tôi vẫn cố chấp. Thế nên lúc tôi bệnh thì trông thê thảm hơn người khác rất nhiều, chẳng bao giờ muốn gặp hay tiếp xúc người ngoài, đặc biệt là với con gái, tôi lại càng sĩ diện hơn nữa.

Tất cả chỉ vì khi tôi bị sốt, đặc biệt là sốt cao thì trông mắt sẽ đỏ ngầu lên, ai nhìn vào đảm bảo lần đầu tiên không khóc thét thì cũng rùng mình, nhìn sơ thì cả con mắt đỏ một màu như đá ruby, nhưng nhìn thật kĩ thì là các gân máu trong ngươi mắt như long lên mà đỏ hỏn ra, bác tôi thì bảo là do xuất huyết dưới kết mạc, ông anh tôi hay đùa là do tôi uống Sting nhiều quá, nhưng cứ hễ tôi bị sốt hay khi trời quá nóng thì mắt tôi cũng đỏ lên, chính vì vậy tôi rất ngại khi đang sốt mà ai đó đến thăm.

Nên lúc này, lo nhất là Tiểu Mai, sau đó là em Vy sẽ tới thăm có thể là vào ngày kia, gặp tôi trông bộ dạng đầy âm tà nguy dị đó chắc 2 nàng chạy hết mất.

Vậy nên lúc này Tiểu Mai đang ngạc nhiên cũng ko có gì là lạ.

- Bác ơi, sao phải đắp khăn lên mắt N vậy? – Nàng bê chậu nước vừa thay vào.

Tôi lắc đầu ý bảo mẹ đừng kể, nên mẹ tôi chỉ cười trừ với nàng rồi lại quay sang đắp khăn cho tôi. Đến gần sáng thì tôi đã khá hơn, bớt sốt và ít nhiều cũng đỡ đau đầu. Bác sĩ bảo tôi bị sốt xuất huyết, vì trên tay tôi có nổi mẩn đỏ, tệ hơn là ông bảo tôi sẽ còn đau đầu và buồn nôn, nghe đến đâu tôi rụng rời tay chân đến đấy, hoá ra là bệnh thật.

Bây giờ tôi vừa phải đắp khăn lên cả trán và mắt, vừa phải truyền thêm đạm và nước biển xen kẽ nhau, thuốc thì mỗi lần uống cả một nắm to tướng, cứ 2 lần trong ngày lại phải chích thuốc C gì đó, mà cái mũi thuốc này thì đau thấu, tôi nhăn mặt rên rỉ mãi.

Gần trưa tôi không cảm thấy lạnh nữa, chỉ có bụng đau quặn lại, nhìn tô cháo mà nuốt ko vô, vì cứ ăn vào là lại buồn nôn, tôi buông tô cháo xuống rồi nằm thở dốc. Lúc này thì Tiểu Mai phải về để trưa còn đi học, nàng chào cô và mẹ tôi rồi quay ra, vừa kịp nhìn tôi đầy lo lắng.

- Hôm qua con bé thức suốt, mẹ bảo mãi mới chịu ngủ, con xem khỏi bệnh xong thì cảm ơn người ta đấy! – Mẹ tôi nhắc nhở.

- Dạ, con biết mà! – Tôi vừa mệt vừa cảm động ko để đầu cho hết, dẫu biết là bạn bè với nhau thì vậy, nhưng như này thì xem như tôi cũng hàm ơn nàng rồi.

- Chị để tôi tách thuốc cho, cứ nằm nghỉ đi! – Mẹ tôi quay sang giường cô Tiểu Mai.

- Cảm ơn chị, tôi mấy hôm nay cũng thấy khoẻ hơn rồi nên hôm qua bảo thằng con cứ đi làm lại, chiều tối đã có bé Mai nó lo! – Cô Tiểu Mai giải thích.

- Ko có gì đâu chị, mình giúp qua lại thôi, tối qua cháu nhà chị cũng thức giúp tôi mãi! – Mẹ tôi phân thuốc vào khay nhựa theo toa trên bàn đáp.

Tôi bất giác thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ, trời trưa nắng gắt như cái thân nhiệt trong người tôi bây giờ vậy, nhìn kẹp nhiệt kế đã là 39 độ và như chẳng hề có dấu hiệu giảm đi. Tôi mệt mỏi nhìn y tá đến thay chai nước biển khác, luôn tiện tiêm luôn vô tay tôi mũi C đau đớn, bây giờ mỗi lần nhìn thấy y tá đẩy bàn thuốc tới giường là tôi đâm hoảng, thiếu điều phóng ra cửa sổ trốn luôn cho rồi. Y tá lành nghề thì ko sao, chứ như sáng nay tự nhiên đưa chị kia trẻ măng vô đâm kim truyền nước, mà tìm mãi ko ra cái mạch để truyền, tôi biết vì khi đâm hút mạch máu thì ống cao su sẽ ko dẫn nước biển vào mà ngược lại hút máu tôi ra, thế nên lúc thấy chị này tay run run thử tiếp lần thứ 3 thì Tiểu Mai đã đánh bạo ra ngoài nói y tá khác vô rồi.

Đến tầm 3h chiều mát, nhưng tôi lại thấy rất lạnh, đắp chăn kín người mà vẫn lạnh, mắt hoa lên và đầu thì nhức trở lại, cố uống chút nước cho đỡ khô cổ mà vẫn cứ thấy buốt nơi yết hầu khi nuốt vào. Tôi lúc này xem như phó mặc mạng mình cho người ta rồi, nằm buông lơi mà lơ lơ một hồi rồi ngủ luôn.

Đến khi nghe tiếng xì xào gì đó xung quanh, tôi từ từ mở mắt tỉnh dậy, nhưng sao mắt cứ đau rất như có lớp mạng bọc phía trước, tôi biết, mắt tôi đã chuyển sang màu đỏ. Nhìn ra cửa sổ có vẻ trời đã tối hẳn, tôi nghe ko rõ xung quanh đang nói gì, nhưng nhận biết được mẹ tôi đang lo lắng nghe bác sĩ dặn dò, cô y tá đứng kể bên đang lấy thuốc từ lọ nhỏ vào ống tiêm, cạnh đó là Tiểu Mai vẫn nhìn tôi, nàng cắn môi ái ngại, chẳng hiểu sao tôi cảm thấy như mình vừa mới cười, và rồi lại thiếp đi.

Tôi đang mơ, rõ ràng là tay chân vô trọng lượng, tôi thấy cả thành phố PT như mô hình đang nhỏ lại dưới chân, nhẹ nhàng thư thái, nhưng bất chợt cái mô hình nhỏ bé đó lại choàng lên người tôi và đè nặng lấy, cảm giác đó tôi nhớ mãi, nó cực kỳ kinh khủng, cứ như bị cả ngàn cân đè lên một sợi tóc là tôi bây giờ vậy, và tôi biết tôi đang mê sảng, tôi có nói gì đó nhưng lại ko biết mình nói gì, rồi lại tối đen tất cả xung quanh.

Tôi lại tỉnh dậy lần nữa, nhìn bên cạnh thì ko thấy mẹ tôi đâu, chỉ có Tiểu Mai đang gục bên cạnh giường người cô của nàng, nhưng chỗ đó lí ra là mẹ tôi mới phải, vì mọi khi là tôi cạnh cửa sổ, kế bên là giường cá nhân của mẹ tôi, rồi đến giường bệnh người cô Tiểu Mai, rồi mới đến chỗ nàng nằm. Tôi gượng người gắng ngồi dậy, khẽ nhoài sang kéo tấm chăn lên đôi vai nàng, khuôn mặt Tiểu Mai lúc ngủ trông dễ thương thật, ngủ mà cứ như đang cười mỉm.

Tôi nằm gác tay lên trán, lấy chiếc đồng hồ đầu bàn nhìn xem thì mới biết hôm nay đã là ngày thứ năm trong bệnh viện, hoá ra tôi nửa mê nửa tỉnh kéo từ chiều hôm qua đến tận khuya hôm nay, chẳng biết trời trăng mây gió gì sất, chỉ nhớ có vài lần ăn rồi nuốt ko vô, rồi cố lắm mới đi vào được WC rửa mặt, còn lại toàn nằm trên giường. Cũng ko biết bệnh tình như thế nào rồi, xung quanh chẳng có ai để hỏi, mẹ tôi thì chắc ra ngoài lấy nước hay sao đó, Tiểu Mai có lẽ mệt quá nên ngủ gật, mà cũng không biết nàng có thấy bộ dạng “quỷ mắt đỏ” của tôi ko nữa, chắc là có mất rồi, nghĩ lan man một hồi tôi tặc lưỡi quyết định nhắm mắt ngủ tiếp, thôi thì phó mặc cho đời vậy, tới đâu thì tới!

Chương 68

Tôi lại mơ, lần này là tôi thấy mình đang ở một bề mặt có đất có đá trắng nhò, khô cằn nhưng lạnh toát, và nhìn phía trước thì một màu đen có thật nhiều sao lấp lánh phía trước, và cơ thể nhẹ bẫng như đang bay, ko lẽ mình đang ở trên mặt trăng, giờ bay ra ngoài không gian? Vừa nghĩ đến 3 từ “ngoài không gian” tôi chợt thấy nghẹt thở, ko thể nào thở ra hay hít vô được dù chỉ là một hơi, cổ họng và mũi như bị thứ gì đó bít chặt lại, tôi quơ quào tuyệt vọng giữa tầng không rồi mở mắt ngồi bật dậy. Tôi nhận ra mình vừa gặp ác mộng, nhìn bên cạnh thì mẹ tôi đang nằm ngủ chõ của Tiểu Mai khi nãy, mồ hôi đã chảy ướt đầm cả lưng áo, vừa nãy đúng là mơ kinh hoàng thật. Tôi nhìn xem đồng hồ thì mới 3h15 sáng, hèn gì trời bên ngoài vẫn còn tối, tôi ngồi dậy tựa lưng vào đầu giường, bất chợt nhìn sang giường đối diện của ông cụ đang nằm, thì thấy ông lò mò ngồi dậy, chị người nhà vẫn nằm ngủ kế bên.

Trong phòng bệnh lúc này chắc chắn chỉ có 2 người đang thức, tôi và ông lão bị nhiễm độc trừ sâu, tôi tò mò nhìn xem ông này làm gì mà ngồi dậy rồi cứ nhìn quanh quất, mà...2 tay giờ ra trước cứ như mấy cương thi trong phim kinh dị. Rồi từ từ ông lão bước chân xuống giường, tôi cứ tưởng ông đi hướng ra WC, chẳng ngờ lại đi ra hướng cửa sổ kế bên tôi.

Quái, đêm hôm già cả có tuổi mà còn ra cửa sổ làm gì trời? Hông lẽ hóng gió? Gió đêm lạnh chết được chứ có gì mà hóng? Tôi nhìn ông lão đang bước gần đến cửa sổ mà trong đầu đặt ra hàng đống câu hỏi, thế rồi ông làm hành động mà có tưởng tượng tôi cũng chẳng ngờ ra. Ông lão vịn 2 tay vào thành cửa sổ, cố sức thò chân ra ngoài, tía má ơi đây là lầu 7, ông làm gì vậy?

Chẳng kịp nghĩ thêm, tôi tung chăn lao ra phía cửa sổ mà quên mất sức khỏe mình cũng chẳng hơn gì ông lão, tay chân vô lực bật dậy nên tôi đập mặt lại xuống giường, nhưng cũng ko có thời gian mà chờ hồi sức, tôi cố tận lực nhảy tới ôm lấy chân còn lại của ông lão vẫn còn ở trong phòng, thiếu chút nữa là tôi lao ra đẩy ông rớt ra ngoài luôn rồi, tôi nghiêng rằng dùng hết sức kéo ngược trở lại. Nhưng lúc này tôi yếu như cọng bún thiêu, chẳng kéo được bao xa, chỉ cầm cự vì ông lão 2 tay vịn 2 bên cửa sổ có thể hơn tôi, chỉ cần tôi tuột tay khỏi chân còn lại là xem như ông bay xuống đất luôn.

Tôi 2 tay ôm thật chặt chân ông, muốn la lên mà ko được, cổ họng như bị bóp nghẹt lại, thốt ra mấy từ như muỗi vo ve, thế là tôi cố sức với chân sang cái giá vẫn treo chai nước biển cạnh giường, vừa bám thật chặt chân ông vừa rướn chân, giằng co một hồi cuối cùng cũng hất ngã được cái giá inox rơi xuống.

- Rầm! – Tiếng giá inox đập xuống nền nhà to tổ bố giữa đêm khuya.

Kéo theo đó là tiếng rú thảm thiết của tôi, tổ bà nó kéo thế quái nào mà cái giá inox nó rớt ngay vô đầu, tôi đau quá mới bật lên nổi thành tiếng mà phát ra miệng, và ông lão lúc này cũng la lên ồm ồm.

- Gì vậy N? Con làm gì vậy? – Tiếng mẹ tôi, bà đang bật dậy trên giường và nhào tới.

- Kéo...kéo dzô...kéo con...không..ông già...! - Tôi vẫn còn đau điếng người, nói tiếng được tiếng mất.

- Giúp với, chị ơi kéo tay cụ ông lại đi! – Tiểu Mai kêu lên, rồi nàng chạy lại bật đèn phòng.

Cảnh tượng bi hài nay đã được chiếu rọi, ông lão 2 tay vịn 2 bên cửa, dưới chân là tôi đang ôm chân ông sát rạt, và đùi phải tôi thì bị giá inox đè, mẹ tôi đang giữ tay ông cụ lại, chị người nhà mặt xanh như tàu lá đang cuống cuống kéo cả người ông vô lại.

- Thả ra để tao hái dưa leo, thả tao ra, giàn dưa leo của taoooo....! – Ông lão la lớn phì phèo cả bọt mép, chân tay quơ quào điên cuồng.

Con lạy ông, giàn dưa leo nhà ông thế quái nào lại ở ngoài lầu 7 bệnh viện thế? Đúng là bị nhiễm độc quá nên loạn cả trí óc rồi!

Bốn người cố lắm mới kéo được ông trở vào giường, Tiểu Mai run rẩy đóng cửa sổ lại rồi chạy ra ngoài gọi bác sĩ, vẻ như nàng vẫn còn sợ khi biết được những gì vừa xảy ra.

Tôi nhăn nhó lết lên giường nằm xuống, cái bắp đùi vẫn còn đau đặng, quệt mồ hôi thở hồng hộc, 2 mắt vẫn còn lớp màng đỏ đặng ghét cứ bám dính khó chịu vô cùng.

- Có sao ko con? Trầy xước ở đâu ko? – Mẹ tôi lo lắng hỏi.

- Chắc ko sao, đau mỗi cái chân! – Tôi xoa xoa đùi.

Bác sĩ vào chích cho ông lão mũi thuốc an thần ông mới chịu nằm yên trở lại mà ngủ, chị người nhà ông thì nước mắt giàn giụa mà cảm ơn tôi rối rít, tôi cứ luôn miệng bảo ko có gì, chốc chốc lại xuyết xoa vì mẹ tôi tha dầu mạnh tay vô đùi quá, Tiểu Mai ái ngại ngồi cạnh bên, tay nàng run run đan vào nhau.

- Sốt mà còn khoẻ ha? Nhờ cậu này đó, không là ông nhà rơi xuống đất rồi! – Bác sĩ cười cười vỗ vai tôi.

- Sẵn bác khám luôn xem nó có đỡ bớt gì ko? – Mẹ tôi đề nghị.

- Ừm, mà nhìn vậy là có tiến triển tốt rồi, vừa nãy xem như vận động, nằm mãi lâu khỏi bệnh lắm! – Ông bác sĩ đứng tuổi bông đùa, tôi cũng bật cười theo.

Bác sĩ nói cũng đúng, nãy tay chân tôi còn nặng trĩu như đeo đá, vậy mà giờ đã như có cảm giác vận động trở lại, mồ hôi ra nhiều nên cũng thấy thoải mái hơn, tuy rằng đầu và bụng vẫn còn khá đau.

- Con ở đây, mẹ ra lấy khăn với nước, vẫn còn sốt đấy! – Mẹ tôi dặn rồi bước ra ngoài.

- May có cháu, ko là chẳng biết chuyện gì xảy ra nữa! – Cô Tiểu Mai nói vọng sang.

- Dạ... con giật mình dậy nửa đêm nên kịp thấy, cô cứ ngủ tiếp cho khoẻ! – Tôi gãi đầu như mọi khi.

- N...N khoẻ hơn chưa? Vừa nãy có làm sao không? – Giờ Tiểu Mai mới nói, giọng nàng cũng run như đôi bàn tay bây giờ vậy.

- Hi, chẳng sao, chắc gần khoẻ lại rồi, mà 2 hôm giờ N sao vậy? – Tôi gượng cười, tò mò hỏi lại hôm giờ ra sao.

- N sốt toàn 40 – 41 độ, nằm mê man mà có khi lại mê sảng nữa, nói tùm lum hết, rồi bác sĩ bảo N sốt xuất huyết nhưng cũng bị viêm phổi, nên sẽ có đôi khi khó thở, rồi...rồi còn.. lúc này..! – Đến đây nàng dừng luôn, chẳng nói nữa.

- Rồi sao nữa? Ơ, sao mắt đỏ rồi?! – Tôi ngạc nhiên nhìn Tiểu Mai.

-!!! – Nàng vẫn im lặng.

- Sao vậy? Này, Mai! - Tôi lay lay đôi vai nàng.

- Hi...mắt N đỏ lây sang Mai đó! – Nàng cười, quệt mắt đáp rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi ngờ ngác cả một hồi chả hiểu gì sất, tự nhiên Tiểu Mai đang kể lại đi ra phòng, tôi thì tò mò mún biết mấy ngày qua tôi làm gì gần chết, cơ mà sốt 40 độ thì cũng chẳng phải chuyện vừa, hèn gì mắt tôi nhìn qua gương thấy vẫn đỏ ngầu, tôi còn phát sợ nữa là, nói gì Tiểu Mai nhìn mấy hôm giờ, rồi mai mốt em Vy vào thăm chả biết phải nên làm sao đây, chỉ mong là đến lúc đó tôi đã hạ sốt rồi, không thì em nó vào gặp lại tưởng người đẹp và ác quỷ thì mệt!

Cơ mà lúc đó tôi ngu lắm, giờ nghĩ lại vẫn còn tự mắng mình ngu, Tiểu Mai nhà tôi lo lắng hết mực đang ở ngay cạnh bên thì tôi lại vô tâm không để ý gì, một câu an ủi cũng không, nên bạn nào đã đọc được đến dòng này rồi thì nhớ cho là ngoài mẹ ra, được bất kỳ người con gái nào chăm sóc lúc bản thân các bạn đang bệnh thì cũng là điều rất đáng trân trọng, dù là có hay không có tình cảm với người ta thì cũng vẫn xem như bạn đã nợ người con gái ấy một điều hàm ơn sâu sắc!

Chương 69

Tối ngày thứ sáu, tôi đã khoẻ dần lại, nhiệt độ chỉ còn 39 độ, tuy vẫn hơi đau đầu âm ỉ và bụng thì mỗi nhừ vì 3 ngày nay tôi chưa có gì vào bụng, chỉ toàn uống nước với thuốc, cháo thì nuốt miếng được miếng không, nhưng đỡ nhất là đôi mắt đã dần trở lại bình thường.

Chiều ngày thứ tư trong viện, tôi sốt 39 độ nằm mê man không biết trời trăng mây gió gì, nhưng có vẻ ngủ ngon nhờ thuốc hạ sốt có tác dụng, thế nên mẹ tôi tranh thủ về nhà tắm giặt và lấy thêm vài món đồ cần thiết, nhưng tầm chút sau thì tôi bắt đầu mê sảng, tay chân ra mồ hôi nhiều và thở khó khè, Tiểu Mai sợ quá vội gọi bác sĩ đến khám. Bác sĩ bảo phải chuyển xuống phòng cấp cứu cho thở oxy vì tôi đang có biến chứng của viêm phổi do tiền sử hen suyễn hồi nhỏ, vì vậy sẽ gây khó khăn khi tự thân hô hấp. Đến khi mẹ tôi vào viện lại thì nhờ người cô Tiểu Mai báo nên mới biết mà xuống dưới túc trực, cả đêm hôm đó mẹ tôi ngồi ngoài băng ghế phòng điều trị đặc biệt, Tiểu Mai thì hết lên chăm cô rồi lại xuống dưới ngồi với mẹ tôi, xem như nàng thức trọn đêm. Đến sáng ngày thứ năm thì tôi đã khá hơn, tuy vẫn còn sốt nhưng đã hô hấp dễ dàng hơn, chiều cùng ngày thì tôi được đưa trở lại lên phòng 402, biến chứng suy hô hấp đã giảm hẳn, chỉ có nhiệt độ sốt là tăng lên đến 40 độ, và đến khuya thì tôi tỉnh lại, sau là làm anh hùng lao ra cứu ông lão hái dưa leo lâu 7.

Đó là tình hình 2 ngày qua theo lời mẹ tôi kể lại, vậy nên ngoài Tiểu Mai ra thì sẽ không ai biết lúc mê sảng tôi đã nói gì kể cả bản thân tôi, nếu như nàng không nói.

Tôi ngồi xoay xoay ly nước nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ một hồi rồi quyết định xuống giường, gượng bước ra ngoài hành lang.

- Đi đâu đó N? Để mẹ đẩy xe ra! – Mẹ tôi đang ngồi nói chuyện với cô của Tiểu Mai gọi lại khi thấy tôi ra ngoài.

- Con tự đi cho khoẻ người, nằm lâu mệt lắm! – Rồi tôi chào cả 2 người và bước ra ngoài.

Quả thật là nằm lâu nên bây giờ cứ đứng thẳng lên là phần cơ vùng bụng lại đau nhói, nhưng vì cái tính sĩ diện tôi cắn răng mà cố đi thẳng cho thật đường hoàng, Tiểu Mai đang ngồi ôn bài ở ghế đá hành lang, tôi bước chậm chậm rồi ngồi xuống.

- Sao N không nằm nghỉ? Ngoài này lạnh đấy! – Tiểu Mai ngạc nhiên khi thấy tôi vừa ngồi xuống cạnh bên.

- Hi, N khoẻ hơn rồi! – Tôi cười cười, nhìn nàng đầy biết ơn.

- Vậy à? Hay là đang cố gượng đó?! – Nàng nhăn mặt nói.

- Không, làm gì có! – Tôi làm bộ nói cứng.

- Chẳng tin, ai mới bệnh dậy cũng ko đi được liền như N! – Tiểu Mai bĩu môi.

Tôi cười cảm khái, tựa hẳn người vào thành ghế, nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài, gió mát miên man.

- Ủm....cảm ơn Mai nhé!
- Minh...có làm gì mà N cảm ơn...!!
- Không, thật lòng đấy!
- ...Ủ!
- Sao Mai lo cho N vậy?
- Thì... bạn bè giúp nhau mà!
- Vậy à? Bạn bè à?
-!!

Đôi gò má nàng đỏ hồng lên, bàn tay cứ miết mãi vào bìa quyển sách Địa lý.

- Người được hỏi phải trả lời!
- không mà....! – Nàng phụng phịu lắc đầu.

Tôi thở hắt ra, cười buồn vì cái sự bướng của nàng.

- Phải có lí do gì chứ?
- Thì....thì giống như...lúc N giúp Mai buổi giáng sinh thôi!
- Ra là có nợ, nên trả qua trả lại hở?
- Không phải như vậy!

Nàng lắc đầu, nói như phản xạ.

- Vậy thì vì gì?
- Thì...vậy đó!
- Ờ....sao vừa bảo ko phải?
- Không phải ...chuyện kia thôi!
- Là chuyện gì?
- Là....là vậy đó!
- Vậy đó hoài ai mà hiểu?
- Không....N ko hiểu đâu..!
- Ko nói ra sao biết là ko hiểu?

Tôi cau mặt, làm ra vẻ bực mình, Tiểu Mai rùn vai, khẽ đáp.

- Nhưng có nói... N cũng sẽ không hiểu đâu..!

- Ai bảo ko hiểu?

Tôi được nước làm tới, nói càn.

- Vậy chứ N hiểu gì?

- Ờ.....!

Tôi cũng hòng vì bị điểm huyết bất ngờ.

- Biết mà, có hiểu được đâu! – Nàng nói như dối.

- Thì.....!

- Thì sao?

Đến lượt tôi bị phản công, đúng là đối đáp với con gái chưa bao giờ tôi chiếm thế thượng phong được quá 5 phút.

- Thì....vậy đó! – Tôi lúng búng đáp, oai nghiêm nãy giờ tụt mất hết.

Tiểu Mai phì cười vì cái sự làm hoàng đế 1 ngày của tôi, nàng khẽ vuốt đôi làn tóc mai.

- Nè, xin lỗi N nha!

- Gì thế? N cảm ơn Mai còn ko hết mà!

- Ko phải chuyện đó!

- Chứ là gì?

- Hôm nay với cả ngày mai Vy sẽ ko tới thăm N đâu!

- Sao vậy? Vy bị gì à?

Nếu có thể quay ngược thời gian, tôi sẽ trở về đám cho thằng N lúc này 1 phút về muộn vì cái tội ngu quá cỡ thợ mộc.

Tiểu Mai lắc đầu, khẽ cười buồn trả lời.

- Không, là Mai nói với H rằng mẹ N bảo hôm nay và ngày mai đừng vào thăm N, đợi ngày mốt có thể N đỡ sốt rồi hẵng tới, chắc là H sẽ nói với Vy luôn!

- Sao lại thế?

- Vì ...mẹ N kể với Mai là N ko muốn ai vào thăm lúc N sốt hết, tại N ngại người khác nhìn thấy mất bị..., nên Mai nghĩ N cũng ko muốn để Vy thấy!

- Ý N hỏi là sao phải nói với H mà ko nói thẳng với Vy luôn?

- Nếu Mai nói trực tiếp, có lẽ Vy sẽ ko tin đâu! – Nàng thở dài đáp.

- Ừm...mà chẳng sao đâu, N cũng định vậy đấy!

- Thật hử?! – Nàng tròn mắt nhìn tôi.

- Ừa, thật, chẳng muốn ai nhìn lúc sốt cả!

- Nhưng...Mai thấy rồi!

- Vậy...lúc đó N ra sao?

Nàng lúc lắc mái đầu, cười cười đáp.

- Trông cũng sợ, nhưng nhìn hoài thấy...ngồ ngộ!

- Nhìn hoài luôn à?

- ...Ừ...thì vậy! – Lại lí nhí, nói như thỏ.

- Chà, tranh thủ lúc mình mê man, và rồi....! – Tôi đại dột cà khía.

- Vô duyên!

Nàng nguýt tôi rồi quay ngoắt đi.

- Ờ..này...giận N à? – Tôi ngây thơ vô số tội.

- Hơi đâu giận người dung, hứ! – Vẫn dỗi.

- Thế mà lo cho người dung đến không ngủ, mém nữa nghỉ học luôn! – Tôi khôn ra, chơi đùa tâm lý.

- ... Ai bảo đấy? Làm gì có! – Đôi má lại hồng lên, lúng búng chối.

- Chẳng cần ai bảo, tự biết!

- N xạo, mê man suốt mà biết gì chứ! – Nàng bĩu môi.

- Ừ...thì....!

Vâng, vẫn như cũ, chưa được 1 phút tôi lại rơi vào thế hạ phong trong cuộc đối đáp.

- Khuya lạnh rồi, vào trong N ơi! – Tiểu Mai giải phóng tôi khỏi tình trạng bị kê tử đứng vào miệng.

- Ừ, ừ! – Được cứu rồi, tôi mừng như bắt được vàng.

- Từ từ thôi N, đi nổi ko vậy? – Nàng ái ngại nhìn tôi tựa vô thành ghế mới đứng lên được.

- Bình thường, khỏe như voi! – Tôi nói cứng dù cơ bụng vẫn còn đau.

Tính sĩ diện nổi lên, tôi cố đứng thẳng và cắn răng mà hiên ngang đường hoàng bước đi song song với Tiểu Mai, dù nàng đã đi thật chậm để tôi theo kịp, nhưng thấy vậy tôi lại tự ái, tăng tốc nhanh hơn để rồi hụt chân đập mặt luôn vô cửa phòng đang đóng, đầu thấy mấy ông trời!

Chương 70

Sáng nay cô của Tiểu Mai xuất viện, mẹ tôi cũng giúp Tiểu Mai một tay dọn dẹp lại đồ đạc, tôi thì chỉ làm được mỗi chuyện là xếp lại mớ sách nàng cho mượn đang từa lura trên bàn:

- Dạ cảm ơn bác, còn lại con tự xếp được mà! – Tiểu Mai chào mẹ tôi.
- Ủ, vậy 2 cô cháu về cẩn thận! – Mẹ tôi vẻ như thích nàng lắm rồi.
- Mau hết bệnh nha N, cô về trước! – Cô của Tiểu Mai cười cười bảo tôi.
- Dạ, hân rồi! – Tôi cũng gật đầu lễ phép.

Rồi mẹ tôi cùng với người cô Tiểu Mai ra ngoài trước, nghe đâu còn phải trình giấy xuất viện với thủ tục gì đó, nên mẹ tôi muốn giúp, vì nhà tôi cũng có người quen ở bệnh viện. Tiểu Mai vẫn còn loay hoay với mớ ly tách và ấm nước.

- Chà, cái này để ở ngoài gọn hơn kia! – Tôi ngồi phách đất chỉ đạo. – Đó, thấy chưa, bảo ngay từ đầu rồi mà!

- Hức, chỉ biết nói thôi! – Nàng bĩu môi.

- Hi, thì giúp nè!

Rồi tôi phốc xuống giường, phụ nàng 1 tay nhét cái ấm vô túi kéo to đùng.

- Xong! – Tôi phúi phúi tay.

- Hi, vậy giờ Mai về đây, để cô đợi ở ngoài! – Tiểu Mai nhìn quanh hết 1 lượt xem còn để quên gì không.

- Ủ, về cẩn thận! – Tôi gật đầu, cũng có hơi luyến tiếc.

- Nè...! – Nàng nhỏ giọng.

- Gì cơ?!- Tôi thắc mắc hỏi.

- Ngày mai mình lại lên thăm nhé! – Lại càng lí nhí hơn nữa.

- Được rồi, ngày mốt N cũng xuất viện luôn mà, Tiểu Mai cứ ở nhà cho khỏe, lên đây xa xôi, mệt người thêm! – Tôi cười cười, tưởng nàng lo chuyện gì, chứ sáng nay bác sĩ bảo tôi đã hạ sốt hẳn rồi, giờ ở lại thêm 2 ngày hồi phục thêm rồi có thể xuất viện ngay cuối tuần luôn.

- Ủa...vậy, tuần sau gặp ha! – Nàng gật đầu.

- Ủm, tuần sau! – Tôi đứng dậy tiễn nàng ra cửa.

Vậy là trong phòng giờ chỉ còn giường của tôi và giường ông lão đối diện là có người nằm, hi vọng tối nay ông đừng có giở trò gì nữa, như hôm bữa thót cả tim.

- Xong rồi à mẹ? – Tôi thấy mẹ bước vào lại phòng.
 - Ủ, 2 người đón taxi về rồi! – Mẹ tôi ngồi xuống ghế.
 - Ngày mốt mình cũng về luôn! – Tôi đáp bằng quơ.
 - Ủm...mà giờ mẹ mới biết là Mai ở nhà 1 mình, thương con bé quá, vậy mà đã tự lập được rồi!
 - Mẹ tôi thở dài, lấy trái cây trên đĩa ra gọt.
 - Con biết lâu rồi, cơ mà con cũng tự lập được thôi! – Tôi nhún vai nói càn.
 - Ngon ta, mẹ quăng mày ra đường chừng 3 ngày là chết đói thôi con! – Mẹ tôi lắc đầu.
 - Đâu cần phải gay gắt vậy chứ, hê hê! – Tôi cười cầu tài.
 - Hôm nào con mời Mai xuống nhà mình ăn cơm nhé! – Mẹ tôi đề nghị.
 - Ố...sao phải thế? – Tôi ngạc nhiên.
 - Sao trắng cái gì? Con bé giúp mẹ chăm mày cả tuần nay, giờ mời người ta đến ăn bữa cơm cả nhà cũng ko được à? – Mẹ tôi cau mặt.
 - Dạ, ày dà, con mời, ềo....! – Tôi thở dài, hồng dè mẹ làm căng quá.
 - Cũng chẳng đợi mày mời, mẹ tự gọi điện cho con bé cũng được! – Mẹ tôi lắc đầu, ý chừng chẳng trông mong được gì ở thằng con này rồi.
 - Ủa? Mẹ biết số phone nhà Mai à? – Tôi thắc mắc.
 - Ủ, mẹ hỏi rồi! – Rồi mẹ tôi bước ra ngoài phòng đổ mớ vỏ trái cây vừa gọt.
- Tôi đoán chừng mẹ tôi thích Tiểu Mai lắm rồi, cũng phải, mẹ tôi mỗi lần gọi 2 ông thần bọn tôi ăn cơm hay nhờ làm gì đó mà bọn tôi kì kèo là mẹ lại bắt đầu điệp khúc giá như hồi đó sinh ra 1 trong 2 thằng là con gái thì đỡ biết mấy, ít ra còn biết giúp mẹ làm việc nội trợ chứ không như 2 thằng tôi, học chơi ăn ngủ suốt ngày, lâu lâu nhờ 1 cái thì mặt lại xụ ra, nhìn chả được việc gì.
- Đến chiều thì mẹ tôi lại về nhà vì cũng hơi yên tâm phần nào, tôi đang nằm đọc mấy tờ báo mẹ đưa thì em Vy với nhỏ H vào thăm, thấy em nó là tôi sáng mắt lên liền, cũng phải, mất hết đồ rồi mà, hê hê!
- Chà, trông khoẻ hơn rồi nhỉ! – Nhỏ H vẫn thẳng thắn như mọi khi.
 - Sao rồi N? – Em Vy đặt bọc trái cây xuống bàn.
 - Ủ, khoẻ rồi, ngày mốt N xuất viện! – Tôi tự hào khoe.
 - Vậy à? Vậy tốt quá rồi! – Em ấy hấp háy mắt cười tươi.
 - Bữa giờ có làm kiểm tra môn gì không? – Tôi tò mò.
 - Cũng có, nhưng có vài bài kiểm tra 15 phút với 1 bài kiểm tra 1 tiết Toán hình thôi! – Em nó nhún vai đáp.
 - Gì chứ 1 tiết Toán thì N đây đâu có lo gì! – Nhỏ H cười cười.

- Èo, cũng phải ôn bài lại chứ! – Tôi rụt cổ, cũng hơi hỗi vì bỏ bài vở hôm giờ.
 - N đưa Vy tập vở đi, Vy chép bài rồi mai đem lên cho N ôn lại! – Em Vy mở cặp lấy ra tờ giấy kiểm tra! – Bài kiểm tra Địa của N tuần trước nè!
 - Thảm! – Tôi nhăn hí nhìn con 6 đỏ chót.
 - Hi, ai bảo ko học bài chi! – Em ấy tùm tùm.
 - Ông K còn được 8 điểm kia! – Nhỏ H hứng chí khoe K mập để dim hàng tôi.
 - Nè Vy, chép hết nổi ko đó? – Tôi lấy trong ngăn bàn ra gần 15 cuốn vở cho tất cả các môn học.
 - Có gì đâu, 1 buổi là xong à! – Vy nhún vai đáp.
 - Ủa, cảm ơn! – Tôi cười tình với em nó.
 - Ủa, sao hôm nay ko thấy Trúc Mai vậy N? – Nhỏ H thắc mắc.
 - À, sáng nay cô của Mai xuất viện, 2 người họ về hồi sáng rồi! – Tôi giải thích.
 - Hèn gì nãy giờ nhìn hoài ko thấy đâu! – Nhỏ H thở phào, đã thôi nhìn quanh quất.
 - Ra vậy! – Em Vy cũng cười, vui lên thấy rõ.
 - Máy hôm rồi chắc thăm bệnh mệt quá, Mai ngồi học mà cứ gục hoài! – Nhỏ H rầu rầu tiết lộ.
 - Vậy à? – Tôi sững sờ.
 - Ủa, bữa trước còn gục luôn trên bàn, tui hết hồn tưởng Trúc Mai xỉu, dè đâu là ngủ gật, bọn tui lúc đó cũng ngạc nhiên như ông vậy nè!
- Tôi thù người ra băng khuâng, mấy hôm rồi đêm nào Tiểu Mai cũng thức với mẹ tôi đến gần sáng, trưa lại về nhà đi học ngay, nên mệt quá gục luôn trên lớp chứ ngày thường đời nào nàng lại như vậy, giờ thì chẳng cần đợi mẹ tôi phải nói, nhất định phải mời nàng sang nhà tôi dùng bữa cảm ơn thôi!
- Còn bạn Vy đây thì cũng hồn bay phất phơ suốt buổi học, chắc là lo cho chàng, hi hi! – Nhỏ H che miệng cà khịa.
 - Giỡn nữa! – Em Vy đập cuốn vở vô lưng nhỏ H chối đây đây.
 - Thế cơ à? – Tôi mặt ngu ra luôn.
 - Làm gì có... về nhé N, ngày mai mình đem vở lên cho! – Em Vy đứng dậy, 2 má đỏ lựng vì bị trêu.
 - Chào nhé! – Nhỏ H cười khoái chí.
 - Ở này, bữa nay về sớm vậy? – Tôi gọi giật lại.
 - Ủa, về sớm chép bài, mai mới ở lâu được chứ! – Vy nháy mắt cười tình tứ.

- Ủ..à, vậy 2 người về!

Tôi rụng rời chân tay vì bị ánh mắt mê hoặc của em Vy công phá, nằm bệt ra giường mà cười tự kỷ một mình, quên mất luôn trước đó tôi vẫn còn đang cảm động Tiểu Mai không để đầu cho hết.

- Mà sao thế con? Sốt nữa hay sao mà cười 1 mình thế? – Mẹ tôi bước vào ngạc nhiên với cái bộ dạng như một thằng đang phê thuốc của tôi lúc này.

Nhưng đêm đó, khi mẹ tôi đã ngủ rồi, tôi nằm trên giường nhìn ra cửa sổ, rồi lại quay nhìn sang bên phải, thở dài rồi lại quay ra ngoài, đi lẩn thẩn ngoài hành lang, ngồi xuống ghế đá uống nước xong rồi lại vào phòng, thẩn thờ ngắm trời sao buổi khuya.

Cảm giác một mình buồn buồn như trống rỗng, thiếu vắng một điều gì đó mà tôi luôn cố tự ngăn bản thân mình nghĩ rằng đó là do...Tiểu Mai, vì nàng đã về rồi, không còn ở cạnh tôi như ngày hôm qua nữa.

Chương 71

Trước khi bệnh, ở nhà tôi chỉ là thằng con út học chơi ăn ngủ trong mắt ba mẹ, và chỉ là thằng em đầy tớ cho ông anh phát xít ở nhà. Bệnh xong, xuất viện về, dùng một phát tôi vọt lên làm ông trời con, có gì nhờ thì mẹ tôi đều kêu ông anh, tôi chỉ việc ôn bài và ăn ngủ. mấy bữa đầu ông còn vui vẻ làm, mấy bữa sau bắt đầu căng răng bắt nạt, qua vài hôm nữa thì hể gặp tôi là ngửa mặt muốn đập cho phát, nhưng tôi thì sức khỏe đã trở lại, nhanh nhẹn dùng thân thủ bất phàm mà né rồi linh đi mất.

Nhưng hể nhất là cái điệp khúc “Bò” của mẹ tôi, bà bảo tôi bị sốt xuất huyết, bệnh về phải ăn thịt bò nhiều cho bổ máu. Thế là sáng phở bò, trưa cơm bò chiên, chiều có thêm bữa phụ, tối cơm bò xào, bữa khuya thêm tô bò kho, vài hôm đầu tôi khoái chí tử, ăn mãi miết, nhưng dần dà thấy thịt bò là tôi muốn mửa tại chỗ, nhưng vẫn phải cắn đầu cắn cổ mà ăn, nhưng tuyệt nhiên có 1 món cũng là bò, mẹ tôi cương quyết ko thêm vào thực đơn.

- Còn 1 món bò sao mẹ ko làm nốt luôn? – Tôi ngán ngẩm chọc đũa vào đĩa bò xào dưa với ớt Đà Lạt trước mặt.

- Món gì con? – Mẹ tôi quay sang hỏi.

- Khô bò! – Tôi đáp tỉnh queo, gì chứ món đó là tôi khoái nhất, ăn hoài ko biết chán, mỗi khi ba tôi nhậu mà có đĩa khô bò trên bàn là tôi lại mon men mò đến.

- Đẹp, ăn vào cho mắt mày sung lên à! – Mẹ tôi nạt ngang.

Khô là ở chỗ đó, tôi rất thích ăn khô bò với uống coca (bây giờ là nhắm với bia), ăn ít thì không sao, nhưng khô bò thì ai lại ăn ít bao giờ, thế là phải ăn nhiều, và 10 lần tôi tọng nguyên 1 bụng khô bò thì hết 10 lần mắt tôi đỏ lên y hệt lúc bị sốt, tệ hơn là có thể sung vù luôn 2 mí trên. Mẹ tôi thấy thế thì hể quá, đẹp luôn bọc khô bò vô tủ lạnh cột kín lại làm dấu, hể tôi lén lén mở ra ăn vụng là biết ngay, thế nào cũng la cho một chập.

Sau hôm xuất viện về, sáng sớm bữa sau là tôi lo đạp xe lên nhà thằng T học lại Hoá ngay, vì Toán với Lí có thể tự xử, chứ Hoá thì anh thằng này dạy rất siêu, nghỉ bữa nào tiếc bữa đó, trời mưa to lụt đường hay bệnh liệt giường thì hoá hoàn tôi mới vắng mặt. Hơn nữa thằng T cũng nhờ ông anh nó dạy lại cho tôi bài mấy hôm nghỉ, nên bữa này có chết cũng phải vác mặt lên, ko thì mất cả chữ tín. Nhưng nhà nó xa, tôi cứ nghĩ đã khoẻ lại rồi nên tự đạp xe học, lên đến nơi thì đã đứt hơi, dắt xe vô mà chân nọ cứ xọ chân kia.

Trưa ăn cơm xong, tôi đi sớm hơn mọi ngày vì tự nhắm hể còn yếu, nên tàn tàn đạp tới trường là vừa. Đúng y chóc, bước vô lớp là trống đánh luôn.

- A ủa, thánh N đã trở lại! – Thằng D thấy tôi đầu tiên.

- Ăn hại gấp đôi....! – Thằng T cà khịa.

- Á cái thằng, muốn gây à? – Tôi cười cười, nhưng vẫn dứ nắm đấm vô mặt nó.

- Người anh em, chúng ta lại tái ngộ! – K mập vỗ vai tôi, rồi nó hét to! – Các chú đồng thanh nói lại một lần nữa, xem anh N đây có oai hay là không?

- Oai quá đề! – Thành C đập bàn nhặng xị.

- Như cọng bún thiêu! – Nhỏ H che miệng cười.

Cả lớp phá ra cười rần rần, tôi bắt đầu thấy hoảng.

- Oai nhất A1 rồi, tí nước mía đề, thành N nó đái! – Thành L đứng hẳn lên ghế mà cổ động hô hào. - Tụi tao bỏ phiếu cho mày rồi đó!

- Phải gọi là thánh đã trở lại, lợi hại gấp hai, đẹp trai gấp bốn, khiêm tốn gấp mười, hé hé! – Thành P cười đều cẳng nháy mắt nói tôi. – Tao 2 ly nha mày!

- Con lạy mấy bác, cho con về! – Tôi chấp tay bái bọn này như thật.

Lúc về chỗ, đi ngang qua thì tôi thấy Tiểu Mai đang nhìn và cười dịu dàng, tự nhiên tôi thấy bồi hồi lạ lùng, hôm giờ ở cạnh quen rồi, giờ được nhìn lại nàng trong tà áo dài, đến giờ tôi thật tình cũng không biết giải thích đây là cảm giác gì nữa, chỉ là như vừa thân quen vừa...say đắm.

Liệu đó có phải là cảm giác sau này khi mỗi ngày ta được nhìn vợ yêu không nhỉ?

Nhưng đó là 1 chuyện, bị em Vy mê hoặc lại là 1 chuyện khác, giờ chơi em nó xuống chỗ tôi ngồi.

- Sao, ôn bài hết chưa N? – Vy hấp háy mắt hỏi tôi.

- Gần xong oy, vở người đẹp chép mà, chết cũng phải học! – Tôi khoái chỉ tử.

- Hi, giỏi cái mồm! – Em nó véo mũi tôi.

- Ai dà, chút về đi với tụi N luôn ko? – Tôi vờ nhăn mặt.

- N cứ đi, Vy về với H cũng được, con trai đi với nhau cho vui! – Em ấy lắc đầu đáp.

- Ủa ...! – Tôi rầu rầu.

- Rồi bữa khác tụi mình đi riêng, ha? – Vy nháy mắt, cười tình.

- Ừ, ừ, vậy chứ! – Tôi gật đầu lia lịa.

Lúc nào ở cạnh em Vy, tôi cũng cảm thấy có cảm giác gì đó vừa trẻ con vừa quyến rũ ở cô nàng, thế nên bất kỳ hành động nào của em nó tôi cũng như bị mê hoặc, cái mặt cứ ngu ra trong cõi mơ đến khi thành K gọi giật thì tôi mới choàng tỉnh.

- Ê ku, thầy kêu kìa, ê! – K mập lay lay vai tôi.

- Ố...dạ thầy! – Tôi lật đật đứng dậy.

- Cầm vở lên bảng đi N, thầy kiểm tra bài! – Thầy Vật Lí gọi đích danh tôi.

Tôi chẳng hiểu sao run lấy bầy ôm tập lò dò lên bảng, hông lẽ phong độ vẫn chưa trở lại sao ta? Chả phải, mình xưa nay đẳng cấp rồi, cần quái gì phong độ chứ!

- Bây giờ đáng ra thầy chỉ cho em 1 bài ngắn để lấy điểm trả bài thôi, nhưng nếu như em muốn lấy điểm kiểm tra 15 phút hôm bữa nghỉ thì thầy sẽ cho bài khó hơn, thế nào? – Thầy từ tốn nói.

- Dạ...ơ thầy cho em lấy điểm 15 phút luôn! - Tôi quyết định luôn, tránh để đêm dài lắm mộng.

- Ừm, vậy em nghe thầy đọc, chép đề lên bảng đi! – Thầy gật đầu đồng ý.

Đó là một bài toán khá hóc về chuyển động tròn đều, yêu cầu tính gia tốc hướng tâm, thầy đọc đề đến đâu tôi toát mồ hôi đến đó, môn Vật Lí với Toán tôi chủ quan không ôn, giờ sao thấy nó xa lạ quá thể. Tôi nhắm mắt tĩnh tâm suy nghĩ, đợi cho mấy cái công thức nó quay trở lại trong đầu, rồi tay tôi mồ hôi dần khô lại, đầu óc tỉnh táo hẳn lên, dưới lớp hồi hộp căng mắt theo dõi...

- Hôm nay trẫm rất vui, tuy long thể bất an nhưng vẫn giữ được chiến tích huy hoàng! – Tôi đứng giữa quán nước mía, cầm cái ly giơ cao ở ghế chủ xị. – Uống thoải mái đề tụi bây!

- Hé hé, mày nói nhé! – Thành P quay vào trong gọi thêm.

- Tao bảo rồi, thánh mà, gặp tao bài đó chắc chạy dài cả thước! – Thành D giả giọng nịnh bợ ba xạo. – Thế mà thánh N đây giải có 6 phút 45 giây!

- Sặc, mày đếm luôn à? Bựa thế! – Thành C suýt ngộp nước, phun luôn cục đá ra ngoài.

- Chứ sao, thần tượng của lòng tao mà, anh nhỉ? – Thành D giả giọng gái quay sang tôi cà khịa.

- Cút, biến thái à! – Tôi quắc mắt xua tay.

- Sao chú? Thấy tinh thần thể lực sung mãn quá nhỉ? – K mập cười đều.

- Ồ, đẳng cấp mà lị! – Tôi nhai đá rộp rộp.

- Cũng phải, hết em Mai kế bên, rồi đến em Vy vào thăm, nhất mày rồi! – Nó lim dim đôi mắt nói nhẩn nhá.

- Ớ...sao mày biết? – Tôi kinh hoàng nhìn nó.

- Em H tao kể, hề hề! – Nó ra vẻ tự hào.

- Chắc, chắc hôm nào tao cũng phải bệnh quá! – Thành T tiếc nuối tặc lưỡi.

- Ừ, cỡ mày có Y ù vào thăm, cũng có tương lai lắm! – Thành L chốt ngay đòn nhan sắc quá hiểm hóc.

- Bá đạo! – K mập gật gù.

- Đẹp mày đi! – Thành T sùng sộ.

- Thành N hồi sức chưa? Hôm nào ra 36hecta đá tiếp, bữa giờ nhiều kèo thơm quá, mà thiếu mày! – Thành Q đề nghị.

- Thôi ba, đợi thi học kỳ xong đã, rồi đá mấy chẳng được! – Tôi rụt cổ từ chối.

- Ờ, cũng được! – Nó đồng ý, vẫn còn ra chiều tiếc nuối.
- Uống nữa đi tụi bây, tao đái mà! – Tôi khoát tay mời hết 1 lượt.
- Éc, còn về ăn nữa mà, uống nứt bụng luôn à? – K mập lắc đầu lia lịa.
- Ăn gì nữa? Tao mời uống thôi mà? – Tôi trố mắt, dự có chuyện chẳng lành.
- Ăn cơm nhà chứ gì! – Nó nhún vai đáp.
- À...ờm! – Tôi thở phào, tưởng nó rủ đi tầng 2.
- Hay là anh N đây muốn đái bọn em đi ăn gỏi ốc với cá viên chiên? – K mập sấn tới cười đều cằng.
- Đúng dzồi, anh N có lòng thì bọn em có bụng, hế hế! – Thành L hưởng ứng.
- Đẹp mà, tao đâu phải nhà từ thiện! – Tôi kinh hãi bọn này quá luôn, hở ra chút là chúng nó chộp ngay vào mà bơm đều.
- Ày dà, anh chỉ giỡn thôi đó mà! – Nó khoái trá uống nốt ly nước.

Tính tiền xong xuôi cả bọn tan hàng, đưa nào về nhà đưa nấy, K mập rủ tôi tắm rửa xong rồi gặp nhau ở quán net cũ luôn, làm vài ván Gunbound chứ không là sa sút phong độ ngay, thằng K nó dụ dỗ tôi thế đấy, mặc dù nó bắn dở òm, thua xong lại cười cầu tài bảo:

- Hề hề, cộ xát là chính mà chú! – Câu cửa miệng của K mập đấy.

Tất nhiên tôi gạt đầu đồng ý cái rụp, nhanh chóng chạy xe về nhà ăn xong rồi đông, vậy là sau 1 tuần bệnh hoạn nguy cấp ngập đầu thì cuộc sống học sinh đã trở lại như cũ, tương lai tươi đẹp còn cả quãng dài phía trước, hì hì!

Chương 72

Trưa chủ nhật, cả buổi sáng tôi long nhong ngoài đường mệt mỏi với K mập, về nhà ăn cơm xong tốt lên giường ngủ ngay, đang nằm nướng ngon lành thì mẹ tôi vào phòng, mở màn cửa sổ sáng trưng dựng đầu tôi dậy.

- Dậy N, mẹ bảo này! – Mẹ tôi lay lay tôi dậy.

- Ó...chủ nhật mà mẹ, để con ngủ tí...ó...! – Tôi ngái ngủ, cố rút đầu vào gối chần mên quyết tâm cố thủ đến cùng.

- Dậy ngay! – Mẹ tôi kéo chăn ra, tôi chỉ còn độc cái gối đang che mặt làm hàng rào dã chiến ngăn địch.

- Oáp...chi dzạ..ó..hớ! – Tôi ngáp muốn rách miệng.

- Qua nhà Trúc Mai chở con bé qua đây, mẹ gọi điện báo rồi, rửa mặt đi! – Mẹ tôi tắt luôn cái quạt đang quay vù vù.

- What? Ó...hả? Mẹ nói gì? – Tôi tỉnh cả ngủ, nói năng lẫn lộn ngôn ngữ tây ta.

- Ông tướng, qua nhà bé Mai rồi 2 đứa về đây ăn cơm, nghe không? Hôm bữa mẹ nói mày biết rồi còn gì! – Mẹ tôi ngán ngẩm lắc đầu.

- Ó...là hôm nay à? – Tôi mặt đần ra.

- Chứ hôm nào nữa, rửa mặt đi! – Rồi mẹ tôi ra khỏi phòng.

Tôi ngồi thẩn thờ cả lúc rồi mới lò dò xuống phòng tắm, sạch sẽ thơm tho, đầu tóc láng o, áo quần chỉnh tề rồi lên đường rước...bạn về dinh. Cơ mà hùng tâm tráng chí hôm nọ hứa mời Tiểu Mai về nhà ăn tối giờ nó vèo đâu mất hết, giờ tôi chỉ thấy ngại ngại, kỳ kỳ làm sao ấy!

Cánh cổng màu đen với tay kéo sắt quen thuộc hiện ra, tôi dựng xe trước cửa, ko quên nhìn lên cái bóng đèn bị đập banh hôm nào, rồi bước tới nhấn chuông cửa.

- Kính..coong...! – Tôi định nhấn thêm cái nữa cho...đã tay.

- Ai vậy? Đợi chút! – Giọng của Tiểu Mai trong nhà vọng ra.

- N đây! – Tôi lên tiếng báo danh.

- À, vào nhà đi N! – Nàng bước vội ra mở cổng.

- Khỏi, qua nhà N luôn ha! – Tôi từ chối, vì thấy nàng chuẩn bị hết cả rồi.

- Cũng được! – Rồi nàng khoá cửa lại, ngồi sau xe tôi.

- Chở nổi không đó? – Tiểu Mai hỏi, vẻ như chưa tin là tôi đã hoàn toàn hồi phục.

- Nhân 3 trọng lượng 2 đứa lên vẫn chạy phà phà! – Tôi nổ văng trời.

- Hi hi, được oy! – Nàng cười rạng rỡ.

Tiểu Mai diện quần jean với áo sơ mi sọc xanh trắng, trông trẻ trung mà cũng chứng chạc hẳn ra, tóc xoã dài kẹp mái để nửa hờ như mọi khi, nhưng vậy cũng đủ để trai làng trên đường ngược nhìn mê mẩn, tôi thì...khoái mê toi, dù cảm thấy có hơi tội lỗi với em Vy. Chiều nay trời đẹp, trong xanh một màu và cao vút vì ít mây, gió mát miên man.

- Giờ qua rồi nấu ăn hử Mai? – Tôi ngoái ra sau hỏi.

- Ừ, cũng ko biết nữa, mẹ N chỉ gọi bảo mình qua thôi! – Nàng cười đáp.

- Tại thấy ở nhà chưa có gì hết, chắc phải nấu đấy! – Tôi thật thà nói.

- Hi, chẳng sao! – Nàng nghiêng mái đầu trả lời.

- Biết nấu ko đấy? – Tôi hỏi ngu.

- Hừ, rồi N xem! – Tiểu Mai ngáy môi.

- Đây mẹ ơi, con xong nhiệm vụ roài này! – Tôi đi vào nhà nói vọng ra sau.

- Ừm! – Mẹ tôi từ bếp bước lên – Ngồi nghỉ chút đi Mai, rồi bác cháu mình đi chợ!

- Dạ, con chào bác! – Tiểu Mai lễ phép chào.

- Ừa, lấy nước cho bạn đi N! – Mẹ tôi quay sang.

- Ố....! – Tôi đứng ngẩn ra.

- Dạ thôi bác, con ngồi đợi cũng được mà! – Nàng phì cười cái bộ ngơ ngơ của tôi.

- Con cứ ngồi chơi! – Mẹ tôi cười với nàng rồi quay sang cau mặt với tôi – Mẹ bảo lấy thì cứ đi lấy, cái thằng!

- Dạ, dạ, để con! – Rồi tôi mò ra sau bếp.

Ngồi nói chuyện hỏi thăm qua lại một hồi rồi hai người xách giỏ đi chợ, mẹ tôi đi trước, Tiểu Mai cầm giỏ đi cạnh bên, tôi làm bốn phận coi nhà, ngồi thẩn thờ trên ghế, toát mồ hôi hột nghĩ thầm.

- Nguy to, sao mà giống mẹ chồng với nàng dâu thế?!

Được lúc rồi 2 người về lại, trong giỏ đầy cá thịt rồi rau cải những thứ, lại còn cả bọc bánh trái bên cạnh, tôi thất kinh thêm phen nữa, hông lẽ mở đại tiệc sao chứ!

Tiểu Mai xắn tay áo hăng hái làm bếp, hết chuẩn bị nguyên liệu rồi xem mẹ tôi nấu, lại có lúc nàng nấu còn mẹ tôi đứng xem, cười nói rộn ràng cả bếp, trông 2 người thoải mái và tự nhiên vô cùng, y như mẹ và con gái thứ thiệt. Đôi má nàng đỏ ửng lên vì lửa bếp, làn tóc mai dính bết vào má do mồ hôi, mắt ánh lên rạng rỡ, mẹ tôi nhìn nàng ra chiều hài lòng yêu thích. Tôi ngẩn ngơ đứng xem một hồi rồi tặc lưỡi lên nhà trên ngồi, thế này đúng ý mẹ tôi quá rồi còn gì nữa.

- Úi chà, mùi gì thơm thế? Nhà có khách à?! – Ông anh tôi học về, dắt xe vô nhà.

- Ồ! – Tôi đáp gọn lỏn, hất đầu ra sau bếp, ý bảo ổng ra xem rồi biết.
 - Ớ...mẹ...ai đây?! – Y phốc, ông anh tôi ôm xe đứng như trời trồng.
 - Bạn thằng N đấy, mẹ mời về ăn tối! – Mẹ tôi ôn tồn đáp.
 - Em chào anh! – Tiểu Mai gật đầu cười lễ độ.
 - Ủ...chào em! - ổng lấp bắp, cà lăm đến nơi rồi.
- Rồi hấp tấp lôi đầu tôi lên lầu, đóng cửa phòng bắt đầu hỏi cung.
- Xinh gái quá vậy? Thằng này khá! – Ông anh tôi vỗ vai.
 - Ờm, bạn cùng lớp! – Tôi làu bàu đáp.
 - Sao? Tranh thủ lúc ba đi công tác dẫn về à? Có tiến tới luôn không? - ổng nheo mắt tò mò.
 - Bạn bình thường thôi pa, chẳng có gì cả! – Tôi cau mặt khó chịu bước ra khỏi phòng.
 - Ờ, thằng này lão, anh đang hỏi mà! - ổng gọi giật lại phía sau.

Mặc kệ, tôi cắm cúi đi thẳng, chẳng hiểu sao nghe ổng nói thế thì tôi lại thấy bứt rứt khó chịu quá thể. Mà cũng phải, tôi lúc này xác định Tiểu Mai là bạn mà, nghe vậy ko bực mình sao được chứ!

Bữa cơm tối thịnh soạn như đại tiệc nhà hàng, súp măng tây cua, càng cua rang me, bò xào xả ớt, bò hấp xắt lát cuộn rau, sườn heo xào chua ngọt, heo nấu đậu, rồi lại còn cả đồng trái cây, nhưng tôi đặc biệt chú ý đến mấy đĩa bánh Tiểu Mai làm, tiên lượng rằng thể nào tí cũng có trà uống, khoái chí tử!

Mẹ tôi gấp thức ăn cho Tiểu Mai đầy trữu mển, 2 người cười nói rôm rả suốt bữa ăn, hết chuyện bệnh viện rồi sang chuyện gia đình nàg, rồi chuyển sang đề tài học hành của tôi trên lớp, lâu lâu tôi lại nhận được ánh mắt toé lửa của mẹ khi biết tôi lãnh 2 con dê-rô Anh ngữ, và Tiểu Mai thì ngơ ngác cứ tưởng tôi thú tội rồi, nàg nhìn tôi đầy...biết lỗi. Ông anh tôi bữa nay cũng có nhã hứng tám chuyện, cũng chen vào mà hóng, mỗi tôi là cắm đầu ăn lấy ăn để, ăn như chưa từng được ăn, lâu lâu ngước mặt lên cười khè một cái rồi lại chúi mũi vào chén cơm. Mà công nhận Tiểu Mai nấu ăn cũng giỏi, tôi ăn cơm của mẹ từ nhỏ nên món nào nàg làm tôi biết, cứ nhầm vô mà gắp, ăn đến lúc nứt bụng vẫn còn thòm thèm.

Xong bữa trà thom phức với bánh ngon tuyệt, Tiểu Mai phụ mẹ tôi rửa chén dưới bếp, tôi với ông anh lên sân thượng ngồi hóng mát.

- Ớ...đói cũng khổ, mà no cũng chẳng sướng gì! – Tôi xoa xoa bụng, hối hận vì khi nãy lờ tọng nhiều quá.
- Mẹ có vẻ khoái nhỏ này rồi! – Ông anh tôi gục gặc đầu phán.
- Ờm, biết hồi trong bệnh viện rồi! – Tôi thở cái phì cho đỡ tức bụng.
- Chắc định cho về làm dâu, mày sắp có vợ rồi! - ổng cười đều.
- Bậy bạ, đệ có bạn gái rồi! – Tôi chối ngay tấp lự.

- Chẳng cần biết bạn gái mày là ai, chỉ biết mày ko chịu em này là ngu, phải tao năm nay ko thi đại học thì cũng hốt luôn rồi! - Ông ra chiều tiếc nuối.

Tôi tặc lưỡi thở dài, nhìn trời mà tự kỷ, hồi trước tôi cũng thích Tiểu Mai lắm chứ, nhưng khi đó nàng cứ như ghét tôi mà tránh mặt mãi, thế rồi giờ tôi thích Vy hơn, chỉ xem nàng là bạn thì chịu chứ biết sao giờ. Tôi tự biết một là một, hai là hai, thích ai ghét ai thì phải rõ ràng, chứ chẳng phải loại ỡm ờ như mấy thằng sở Khanh mà tôi có dịp được biết, ai thích thì chúng nó cũng thích lại, bảo từ chối thì sợ con nhỏ buồn khổ, mà cặp với người ta cũng chẳng mất mát gì. Loại đấy tôi khinh ra mặt, chỉ muốn lợi cho mình mà không muốn chịu trách nhiệm bị ràng buộc khi thích một người, để rồi lúc con bé phát hiện ra nó đi với con nhỏ khác, thì mới nói là chỉ như bạn bình thường, lúc đó cả 2 con bé đều buồn hơn hết thảy, còn nó thì cái mặt cứ nhơn nhơn. Thế nên có câu trong bài hát gì ấy rất đúng, thà đau một lần rồi thôi, không thích cứ từ chối thẳng thừng, tránh dông dài để người khác tư tưởng, hại người trước hại mình sau.

- Thưa bác con về! - Tiểu Mai thưa mẹ tôi xin phép về nhà, vì cũng tối rồi.

- Ủ, hôm nào bác lại gọi điện, con qua chơi nhé! - Mẹ tôi tiễn nàng ra cửa.

- Dạ, con đợi! - Nàng cười ảm áp.

- Đưa bạn về cẩn thận đấy N! - Mẹ dặn tôi.

- Con biết rồi mà! - Tôi nhăn mặt, mẹ làm như tôi con nít mới tập xe không bằng.

- Chào anh, em về! - Tiểu Mai quay lại chào ông anh tôi.

- Ủ, em về, cẩn thận thằng N đấy! - Phút cuối ông cũng muốn chơi tôi.

Nàng cười lỏn lẻn rồi ngồi lên sau xe, tôi đạp đông thẳng để tránh ở lại đêm dài lắm mộng.

- Hôm nay vui quá, lâu lắm Mai mới lại được ăn cơm gia đình thế này! - Tiểu Mai cảm khái nói.

- Ủ, hi hi, Tiểu Mai nấu ngon ghê! - Tôi hưởng ứng.

- Hi, bảo rồi mờ, còn nghi ngờ gì hem? - Nàng nghiêng đầu nhìn tôi.

- Ấy dà, tại hạ biết lỗi, từ giờ không dám nghi kị nữa! - Tôi bông đùa.

- Anh của N nói chuyện vui ghê ha! - Nàng hấp háy mắt.

- Êo...ổng hung bạo lắm, giả vờ đấy! - Tôi rụt cổ.

- Hi hi, vậy mới vui chứ! - Nàng lại cười, hôm nay tôi để ý thấy Tiểu Mai cười rất nhiều.

Đường phố vắng dần, ánh đèn vàng nhẹ trải dài con đường 2 đưa đi, tiếng cười nói rôm rả vang lên, và tôi cũng cười thật nhiều, rất thoải mái và yên bình.

- Đã đến nhà, mời tiểu thư qua bộ từ đây! - Tôi giả giọng phim kiếm hiệp.

- Ủ, bản nương hồi cung, mời đại hiệp ra về! - Nàng cũng đối đáp lại.

- Cáo từ, không cần tiễn! - Tôi chơi luôn, chấp tay ôm quyền xá lẹ.

- Hi hi, giỡn hoài, cho Mai cảm ơn cả nhà N lần nữa nha! – Tiểu Mai cười dịu dàng.
- Ủm, có gì đâu, hôm nào lại qua chơi! – Tôi vui vẻ đáp.
- Ủa, vậy N về cẩn thận, ngủ ngon ha! – Nàng tựa cửa chào tôi.
- Dĩ nhiên, Mai cũng vậy! – Rồi tôi đợi nàng bước vào nhà mới quay xe đi.

Vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi mà lị!

Dọc đường về, tôi cứ băn khoăn mãi, hay là hôm nào dẫn em Vy về nhà thử, chẳng biết mẹ tôi có vui như với Tiểu Mai cả ngày nay không nhỉ? Cũng chẳng biết em Vy có biết nấu ăn ko ta? Và quan trọng là nấu có ngon ko nhỉ? Gì chứ tôi là chúa kén ăn, ko vừa miệng là quăng đĩa lật bàn như hoàng đế luôn ấy chứ, hể hể!

Chương 73

Còn hơn 1 tuần nữa là đến tuần thi học kỳ 1, học sinh trong trường đã rục rịch lên kế hoạch ôn bài để thi cho tốt mà ăn tết thoải mái, 10A1 cũng vậy. Những lúc 15 phút truy bài đầu giờ được tận dụng triệt để cho các môn tự nhiên như toán – lý – hoá – sinh, thế nên tôi với bọn thằng L, thằng T làm việc hết công suất, giờ ra chơi cũng ngồi bàn mà giải đề cho mấy đứa khác. Bên Tiểu Mai cũng rầm rộ ko kém, cả đám bầu vào mà nhờ nàng giảng lại những câu chia thì và điền vào chỗ trống. Nhưng oái ăm một cái là bên em Vy lại độc nhất, vì nghe đâu em nó có soạn ra bí kíp tổng hợp tiểu sử tác giả- tác phẩm văn học cực kỳ ngắn gọn mà lại đủ ý, đảm bảo học xong thì ko max điểm cũng gần max, đó là theo lời quảng cáo của thằng C. Thế là dân tình đua nhau ầm ầm bu vô chỗ em nó mà chép lấy chép để, tôi nhìn cái đám hỗn loạn đó mà lắc đầu ngán ngẩm, mình chen vào chắc chúng nó đá văng xoáy mất, thôi kệ tự học cũng được.

Dè đâu giờ ra chơi em Vy xuống chỗ tôi ngồi, chìa ra cuốn vở:

- Cửa N nè! – Em ấy cười tình.
- Cuốn này đâu phải vở N! – Tôi ngạc nhiên.
- Ừ thì vở Vy, nhưng chép sẵn mấy cái tiểu sử tác giả tác phẩm rồi này, N coi theo rồi học là được! – Vy từ tốn giải thích.
- À...cảm ơn nha, chà, chu đáo quá! – Chẳng phải đang giữa lớp thì tôi cũng liều chết ôm em nó luôn rồi.
- Ừa, nhớ học đấy! – Rồi em nó quay lại chỗ ngồi.
- Nhất mày rồi, sướng thế! – Thằng L nhìn tôi đầy ghen tị.
- Đây, cho mày chép này! – Tôi hào phóng chia sẻ hạnh phúc với nó.
- Còn tao đâu? – K mập hựt hăng.
- Mày tí nữa tự có! – Tôi làm Gia Cát Dự cho số phận của nó.
- Đâu ra? – Nó ngơ ngác.

Tôi chẳng buồn trả lời, tiếp tục quay sang giải luôn bài toán cho đám đông nhí nhố trước mặt. Y chóc, giờ về nhỏ H lò dò ôm tập xuống, chìa cho K mập cuốn bí kíp chép tay như em Vy đã làm với tôi.

- Quả là thánh N, thần cơ diệu toán! – K mập khoái chí tử.
- Hề hề, còn không gọi một tiếng sư phụ! – Tôi phổng mũi.
- Sư phụ...con đói! – Đời đen bạc, vừa giúp xong nó đã phản phúc ngay.
- Cạp đất mà ăn! – Tôi quắc mắt rồi quay đi ra chỗ em Vy.

Mấy môn tự nhiên thì tôi chẳng lo, gần đến bữa thi đọc sơ lại các công thức là xong, đầu đầu là mấy môn học bài với...Anh ngữ. Sau cái vụ mẹ biết tôi ăn 2 con 0 trả bài thì đã sặc tôi một chập và dọa lần này thi Anh văn mà ko 7 điểm trở lên thì cúp luôn tiền lì xì tết luôn, tẻ hơn nữa là có thể bị cấm túc không chùng. Thế là tôi xoắn cả lên, gì chứ mấy cái ngữ pháp chia thì tôi cố mấy cũng ko nhét vô đầu nổi, nên ngẫm nghĩ một hồi tôi quyết định đi tìm sự trợ giúp, có 2 khả năng, một là Tiểu Mai, nàng thì English vô đối mà lại còn dịu dàng từ tốn, tôi thọ giáo nàng xong thì có khi thi 10 điểm luôn cũng chưa biết chùng. Khả năng thứ 2 là nhờ em Vy, English em nó cũng khá, ít ra toàn 8 điểm trở lên, mà tôi cũng chỉ cần có thể là đạt tiêu chuẩn mẹ tôi đặt ra, thế nên phân vân một hồi tôi quyết định ôm tập chạy qua nhà em Vy...tầm sư học đạo.

Đang đi trên đường thì tôi gặp K mập chở nhỏ H, cũng ôm tập vở.

- Ê, thiệt là tình cờ quá đó mà! – Tôi dạo này nhiễm cái giọng lồng phim kiếm hiệp của thằng K mập.

- Ố, cho hỏi các hạ đang đi đâu đó hử? – K mập dừng xe, chấp tay ôm quyền.

- Ày dà, tại hạ đang qua nhà Vy để học nhóm đó mà, chẳng hay hai vị đây có nhã hứng như tại hạ ko hử? Chúng ta khởi hành luôn một thể! – Tôi cười cười đáp.

- Ái da da, thiệt là trùng hợp quá đi mà, tại hạ với phu...ui da! – K mập ôm hông vì bị nhỏ H véo rõ đau – Tại hạ với tiểu thư đây cũng đang trên đường tới chỗ mà huynh đài định đến đó!

- Dzậy thì được rồi, mời 2 vị dẫn đường, tại hạ sẽ trực chỉ theo sau! – Tôi cố nín cười, thằng K bình thường oai là thế mà gặp nhỏ H thì sợ một phép.

Thế là cả 3 lò dò mò tới nhà em Vy, nhỏ H với K mập ban đầu định tới học nhóm môn Sinh, nhưng Vy thấy tôi năn nỉ ghê quá nên chuyển cả nhóm sang học English luôn. Cũng đỡ, Tiểu Mai được 10 phần anh văn thì Vy cũng được 7, 8 phần, nên giảng khá là dễ hiểu, tôi tuy dốt nhưng ko đến nỗi chậm tiêu, em nó dạy 5 cái tense thì lúc ra về tôi cũng đại khái nắm được 3 cái, còn từ vựng thì về nhà chịu khó học, thể nào cũng trên 7 điểm. Nghĩ bụng nên tôi yên tâm mà về nhà cơm nước xong leo lên lầu xem tivi.

- Gần thi sao ko thấy mày ôn bài thế hử con? – Mẹ tôi hỏi.

- Êo, mấy môn tính toán con nhầm tí là xong ấy mà! – Tôi chủ quan khoát tay.

- Còn mấy môn học bài? – Mẹ tôi vặn hỏi.

- Con ôn bữa giờ rồi, gần tới bữa thi đọc sơ qua là xong thôi!

Nhưng sự thật là tôi chưa tụng được chữ nào trong 2 môn Sử và Địa, chỉ mới ôn sơ qua môn Sinh và học kỹ môn Văn vì nể em Vy nhọc công chép bài. Ác nỗi gần đến ngày thi mà K mập với tôi vẫn giữ thói quen cũ, cơm chiều xong là mò ra tiệm net chơi đến hơn 9h30 mới chịu nghỉ, về nhà thì nhìn 2 cuốn Sử - Địa được vài chữ là ngáp, rồi quảng sách lăn ra ngủ luôn.

Còn 6 ngày nữa là thi Sử - Địa, tôi cười khẩy:

- Dào ôi, thời gian còn nhiều chán, đi chơi cái đã!

Còn 5 ngày, K mập phủi tay gấp sách lại:

- Mấy đoạn này từ từ học là xong, nhanh thôi, qua rủ thằng N đi net cái, ghiền quá!

Còn 4 ngày, tôi vẫn chẳng thèm nhìn vô cuốn sách:

- Chà, tối nay tập cuối phim rồi, coi xong rồi học cũng chưa muộn!

Còn 3 ngày, K mập cười tí toét với nhỏ H, dù tôi biết nó đang bố láo:

- Học xong hết rồi, giờ tập trung ôn Văn với Sinh thôi!

Còn 2 ngày, tôi ôm cuốn sách mà đọc mãi chẳng vô vì buồn ngủ:

- Thôi mai quyết tâm học, giờ ngủ khỏe, có ngủ thêm cũng chẳng được gì!

Còn 1 ngày, tôi nhận điện thoại, là giọng K mập:

- Ê chú, bữa nay Gunbound update phiên bản mới, cho chú 10 phút, anh qua liền!

Ngày mai là ngày thi, tối đó tôi tặc lưỡi bắt lức nhìn 2 cuốn sách dày cộm trên bàn:

- Biết vậy hôm giờ học cho rồi, thôi kệ, từ giờ đến mai còn hơn 15 tiếng đồng hồ, 7 tiếng cho môn Địa và 8 tiếng cho Lịch sử là xong, ok, quyết tâm thật này!

Nhưng vẫn ko chiến thắng được lời gọi mời của K mập, 9h30 tôi với nó bước ra từ tiệm net, 2 thằng nửa cười nửa mỉa, cười vì được chơi thả giàn, mỉa vì biết còn cả đồng bài đang chờ ở nhà, tôi ngao ngán thở dài, tự biết giờ chỉ còn một cách cứu vãn tình hình.

- Mà đang nghĩ cái gì đấy? – K mập quay sang hỏi tôi.

- Tao đang nghĩ cái mà đang nghĩ đấy! – Tôi nói bí hiểm.

- Éc, mà nghĩ gì nói tao nghe? – Nó há hốc mồm.

- Mà nói trước đi! – Tôi cười đều.

- Như vậy, tao với mày ghi ra mảnh giấy, rồi so với nhau! – K mập quệt mũi hiến kế.

- Bắt chước Xích Bích à? Được, chơi luôn.

Tôi ghi chữ “Quay “, tờ giấy của K mập có chữ “Phao “.

- Thiệt là hiểu nhau quá đi mà! – Nó cười cầu tài.

- Ấy dà, chuyện này phải giữ kín, thiên hạ biết được là tèo đấy! – Tôi khoái trá.

- Nhưng làm thế nào đây? – K mập liếm môi.

- Để tao nghĩ xem! – Tôi nhú mày suy nghĩ.

Thi học kỳ thì trường tôi có luật như thế này, đối với các môn tự nhiên như Toán – Lý – Hoá – Sinh, thêm nữa là Văn – Anh sẽ tổ chức thi tập trung, tức là dán danh sách trước mỗi lớp, tùy theo chữ cái đầu của tên mình mà mỗi học sinh sẽ vào phòng thi tương ứng, như vậy các lớp sẽ xáo trộn lên, học sinh lớp này sẽ chung phòng với học sinh lớp khác miễn là cùng khối và cùng chữ cái đầu. Nhưng đối với các môn xã hội như Sử – Địa – Công dân thì sẽ cho thi ngay tại lớp

sớm hơn, học sinh lớp nào ngồi lớp đó, đến tiết đó thay vì là học thì giáo viên sẽ cho thi tại lớp. Tôi nghĩ một hồi, phát hiện ra nếu thi tại lớp sẽ có một lợi thế, đó là địa lợi, thế là hí hửng to nhỏ với K mập, nó nghe đến đâu mặt phê dần ra đến đấy.

Trưa hôm sau, tôi với K mập mò lên lớp thật sớm, mỗi thằng thủ sẵn 1 cây bút chì, sẽ chép tài liệu lên mặt bàn gỗ thông, tí làm bài nhìn là sẽ thấy, chỉ viết các ý chính thôi, còn lại tự nghĩ mà phăng ra để đảm bảo “phao” “dàn ra hết cả để cương, ko tủ chỗ nào mà cũng ko ôm hết phần nào, đó là kế hoạch, that's a plan!

Hai thằng trong điệu bộ như 2 thằng trộm gà, tay chân thập thò và mắt thì láo liên, hết nhìn lên rồi lại nhìn xuống, để ai nhìn thấy được thì có mà tan nát thanh danh, trong lúc ngưng thần giới bị cảnh giác xung quanh thì tôi phát hiện ra có 1 thằng đầu bàn dây kế bên, điệu bộ cũng y chang tôi với K mập, đó là thằng...L lớp phó học tập.

- Ế, mày làm gì đấy L? – Tôi chơi nó ngay.
- Chứ mày đang làm gì đấy? – Nó phản pháo.
- Tao đang.... ấy bài! – Tôi hồng dè thằng này cũng vững tâm lý phết.
- Thì tao cũng vậy, thôi để bố yên! – Nó xua tay đuổi tôi như đuổi ruồi.
- Nhưng...mày là lớp phó học tập mà? – Tôi vẫn chưa chịu tha.
- Chứ mày là gì? Cũng đang ...ấy bài đấy thôi! – Nó hạ giọng cầu hoà.
- Tao là cán sự Toán, chứ đâu phải cán sự...Địa! – Tôi cố cãi.
- Tao là cán sự Lý, chẳng phải cán sự....Sử! – L đội trưởng phân bua quyết liệt.
- Nhưng mày là lớp phó học tập mà, phải học đều chứ? – K mập ngẩng đầu lên hóng.
- Thế mày là gì? Cũng 1 giuộc mà nói ai! – Nó nhăn nhó.
- Tao là...lớp trưởng, đâu phải ...thầy dạy Địa! – K mập lúng búng.
- Thôi kệ, anh em làm cho gọn đi, rồi rút êm! – Tôi xua tay dàn hoà, vì sợ hao tổn thời gian vô ích cho cuộc tranh cãi nhảm nhí này, ăn cướp la làng cả thôi.

Trong lớp, K mập với thằng L ngồi đầu 2 bàn cuối của 2 dãy, tôi ngồi đầu bàn áp cuối chung dãy K mập, tức là nó sau lưng tôi, 3 thằng tôi tự gọi nhau là Hội tam hoàng, vì Hội tam hoàng là phải giỏi, cái đó khỏi bàn, ngoài ra còn phải làm chuyện động trời. Lúc này Hội tam hoàng đang ...hí hoáy quay bài trên bàn, ra chiều phấn khởi vì ngồi dãy cuối sẽ khó bị phát hiện hơn, qua được mấy môn này thì tới mấy môn tự nhiên vẩy bút cái một là xong xuôi tự đâu sẽ vào chỗ đó.

Nhưng cái sự đời nó chẳng được như ta dự tính bao giờ, mãi chép tôi ko để ý, giật mình nghe K mập la bài hải sau lưng:

- Ui da, làm cái gì vậy?
- Chứ đang làm cái gì đây? – Giọng nhỏ H...lãnh lút.

Tự nhiên tôi thấy lạnh gáy quá chừng, và y chóc, ngẩng mặt lên đã thấy em Vy hình sự mặt đầy

sát khí đang khoanh tay ngồi trước mặt tôi.

- Hay quá hen? Giỏi cho N! – Em ấy nhếch môi.

- Ờ....hồi nào...thế...???! – Mồ hôi túa ra, mặt tôi ngu đi.

- Bây giờ tự xoa hay để Vy xoa dùm? – Em nó nói nhỏ nhẹ mà như sét đánh bên tai.

- Thôi mà...lần này thôi! – Tôi làm mặt thảm cầu hoà.

- Hừ, đưa gôm đây!

Rồi chẳng cần đợi tôi, em ấy giật ngay cục gôm mà xoa lấy xoa để tâm huyết nãy giờ một tay tôi gầy dựng, và số phận K mập cũng chẳng hơn gì tôi, nhỏ H đang hành động tương tự.

- Ông cũng tự xoa đi L! – Em Vy nói lạnh như băng rồi quay về chỗ.

Hội tam hoàng mặt chảy dài ra như trái dưa leo, ra chiều thiếu não và mặt thì giống y thằng thiếu năng, nhưng chẳng có tư cách gì mà cãi lại được, vì đường đường là nhân vật có máu mặt mà lại vậy, cãi lại làm dữ lên thì chỉ tổ thiệt thân. Thế là 3 ông ngượng chín người, chán nản mở sách ra hi vọng từ giờ đến tiết thi nhét được chữ nào hay chữ đó, chứ chẳng trông mong gì nơi mấy nét bút chì còn sót lại trên mặt bàn nữa.

Theo thứ tự Lịch sử và Địa lý, tôi 5 với 6 nhờ tài chém gió giỏi, K mập 5 với 7 nhờ vẽ sơ đồ Địa đẹp, thằng L thảm hơn chút, 5 và 5 luôn, Hội tam hoàng ngay lần đầu ra quân đã thất bại thê thảm, thế nên dù điểm có thấp tôi cũng chẳng dám trách em Vy nửa lời, em nó ko nhắc lại chuyện cũ đã là may, tôi xớ rớ vài câu có khi lại bị sặc cho một chập nhớ đời nữa ấy chứ!

Chương 74

Tuần thi học kỳ căng thẳng cũng đã trôi qua, học sinh toàn trường thở phào nhẹ nhõm vì bây giờ chỉ lên lớp ngồi cho có lệ vài bữa là về nghỉ Tết. Tôi cũng vậy, điểm thi cũng gọi là tạm tạm, các môn tự nhiên khá tốt, môn xã hội thì tầm tầm trên trung bình, quan trọng nhất là môn Anh văn vừa đủ 7, xem như em Vy hoàn thành trách nhiệm thầy giỏi, tôi y hẹn làm trò ngoan.

Những ngày học cuối cùng, cô Hiền tổ chức hoạt động làm thiệp mừng năm mới cho lớp 10A1, đại loại là mỗi đứa sẽ tự tay thiết kế một chiếc thiệp Tết để tặng bạn bè bằng cách rút số ngẫu nhiên, gì chứ vụ này thì muỗm, tôi làm dễ ợt, chẳng phải hồi làm quà Noel cho em Vy tôi cũng bá đạo đó sao.

Nhưng lần này khác, không có ý tưởng, vì thiệp năm mới tôi cũng chưa bao giờ làm, đây là lần đầu tiên, thế nên ngẫm nghĩ vài hôm tôi quyết định lôi cuốn...truyện 7 viên ngọc rồng ra, lựa ngay tập có bìa nguyên con rồng thần to bành chát mà vẽ lại.

Tôi thì vẽ không đẹp, nhưng có cái biệt tài là sao y bản chính, tức là nhìn bản gốc ra sao thì sẽ vẽ lại y hệt như vậy. Tấm thiệp của tôi dự định sẽ là con rồng xanh lượn giữa đám mây, xung quanh là cả rừng mai vàng lấm tấm đỏ của những bức thiệp lì xì Tết, rồi mặt sau sẽ ghi thêm lời chúc gì đó.

Chỉ 2 ngày là tôi đã xong tấm thiệp, trưa thứ 7 hôm đó tôi hí hửng kẹp tấm thiệp vào vở rồi đường hoàng lên lớp. Nhưng lúc nhìn tấm thiệp của K mập với vài đứa khác thì tôi đâm chột dạ rồi ỉu xiu, của tụi nó mới gọi là thiệp, cực kỳ công phu, so với bọn nó của tôi chỉ đáng vứt vô sọt rác. Cắt giấy màu ra làm thành mai vàng với dây pháo, rồi bao lì xì nhỏ nhỏ, rồi gấp lại đủ các kiểu, còn của tôi chắc gọi là bức tranh vẽ 2 mặt chứ chẳng gọi là thiệp được.

- Cửa mày đầu N, cho tao coi! – K mập hơn hử hỏi.

- Đẹp, bí mật! – Tôi đâm quạu.

- Ờ...cái thằng này! – Nó trở mặt ngạc nhiên ko để đâu cho hết.

Giờ chủ nhiệm cũng đến, cô Hiền tập trung tất cả các thiệp lại để trên bàn, và đánh số thứ tự vào từng tấm, sau đó cũng ghi đủ các số và các thăm nhỏ và bỏ vào một cái lọ. Ai rút trúng số nào sẽ lấy tấm thiệp có số thứ tự tương ứng với số thăm mình đã rút.

Tôi thì chỉ mong cho mình nhận được thiệp Tết của em Vy chứ chẳng cần gì khác, hồi hộp cho tay vào lọ thăm, rút ra một cái mang số 15, tự dưng lúc đó ở đâu ra một niềm tin mãnh liệt là thiệp của em Vy sẽ cũng được đánh số 15, tôi tin chắc như vậy, hình như giác quan thứ 6 là có thật.

Đến đây tôi xin ngoài lẽ một chút, cũng có vài lần tôi lâm vào tình trạng như thế này. Lần đầu tiên là hồi năm nhất đại học, hôm đó tôi với thằng bạn đi dự buổi Closed Beta của một game online, ban đầu tôi chỉ định đi cho vui thôi, chứ chẳng màng giải thưởng vì biết bao nhiêu người trong đó, còn lâu mới lượt mình trúng, nói vậy chứ lúc vào tôi cũng nhận số thăm may mắn là 313.

Cả một hội trường tiệc to đùng mà nay đã kín chỗ với gần 500 thành viên tham dự, tôi tặc lưỡi nghĩ thầm chỗ ngồi còn chưa chắc có nói gì đến trúng với chả thưởng. Giao lưu một hồi cũng đến phần được mong đợi nhất, các giải thưởng nhất nhì ba và khuyến khích được trưng bày ở trên bàn, MC đọc số thăm nào cho từng giải nào thì người đó lên nhận. Giải khuyến khích là 10 thẻ cào trị giá 200k, tức là sẽ có 10 người trúng giải. Tôi nói thật là cũng có hơi hi vọng đấy, 10 người lận, biết đâu được! Nhưng tôi chả trúng được cái thẻ nào, bắt đầu hơi bức rồi, đến giải ba thì chỉ có 1 người trúng, MC xinh đẹp đọc 1 con số lên, lại hi vọng và thất vọng, chẳng phải tôi, bắt đầu muốn xé luôn cái thăm rồi.

Đến giải nhì, tôi còn nhớ MC đọc như vậy:

- Sau đây là một thăm có 3 chữ số!

Hội trường nhao nhao lên, và tôi cũng vậy, vì thăm tôi cũng có 3 chữ số.

- Và đây là 1 con số khá là đẹp!

Chẳng biết sao tự dung tôi có linh cảm chắc chắn rằng tôi sẽ trúng giải này chứ ko ai khác, chắc chắn 100%.

- Mời chủ nhân số thăm 313!

Tôi đường hoàng bước lên nhận cái Ipod nano về trong ánh mắt ghen tị của mấy thằng bạn, sướng mê tơi.

Và lần khác là dịp 8/3, đưa bạn rủ tôi đến siêu thị máy tính Hoàng Long, vì nó bảo nghe đâu USB-Mp3 bán chỉ có 1 USD là 15k thôi, tôi khoái quá đi liền. Lên đến nơi mới biết là chỉ ai rút thăm trúng thưởng thì mới được mua 1 món niềm yết với giá 15k, tôi nhìn thằng bạn bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống.

- Kệ, cứ điền vào thăm đi, biết đâu được!

Thế nên tôi cũng điền vào giấy dự thưởng, rồi dạo vài vòng, đến giờ phát thưởng, gần 200 người xếp thành vòng, MC sẽ đọc tên trên phiếu dự thưởng rút từ thùng thăm, tôi tặc lưỡi nghĩ thăm:

- Cơ hội là 1/200, làm quái gì mà trúng nổi!

Nhưng lại có linh cảm là sẽ trúng, mỗi lúc một rõ rệt.

- Xin mời anh N, ở địa chỉ.....!

Tôi ôm cái DVD Samsung vừa đọc vừa ghi đĩa được ngon lành ra về, chỉ tốn 15k.

Và quay trở lại 3 năm trước cũng vậy, tôi cầm số 15 trong tay, đoán chắc đó là số thiệp của em Vy. Y chóc, tấm thiệp của em nó đang nằm trong tay tôi.

- Ôi, sao hay quá vậy? – Em ấy cười rạng rỡ.

- Hi hi, cái này gọi là có duyên! – Tôi cười tit mắt.

Và cả 2 đứa cũng hơi rầu rầu vì tấm thiệp em nó nhận được chẳng phải của tôi, mà lại là của

đứa nào ấy tôi ko nhớ.

- Thôi, vài bữa dẫn đi chợ Tết đèn bù! – Tôi đỡ.

- Hứa đấy nhé! – Em ấy phụng phịu.

- Ủ, quân tử nhất ngôn! – Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

- Hi hi, vậy khi nào đây? – Vy níu tay tôi cười cười hỏi.

- Um...thứ 6 nghỉ Tết, 25 Tết bắt đầu có chợ hoa, vậy 3h30 chiều 27 Tết N qua đón, vậy hen?

- Tôi ra cái hẹn.

- Quyết định vậy đi! – Em ấy gật đầu cái rụp.

- Cứ thế mà làm! – Tôi búng tay cái chóc.

Mấy ngày nghỉ Tết chỉ nằm nhà hết ăn rồi đọc truyện với xem phim, tối thì đi chơi net với K mập, nhàn nhưng mà mau chán, tôi chỉ đếm từng ngày mong cho đến 27 Tết để được đi chơi em Vy. Đùng một cái thì có sự ngoài dự tính, chiều 26 tôi đang nhõm nhơ trong phòng thì có biến.

- N oi, mẹ nhờ chút! – Mẹ tôi vừa về nhà đã gọi xuống.

- Gì mẹ?! – Tôi uể oải trả lời, phim đang hay thì đứt dây đàn.

- Chiều mai con qua chở bé Mai sang nhà mình nhé, chút mẹ kêu anh mày luôn, cơm tối xong 4 người mình đi dạo chợ hoa luôn thể, mẹ gọi điện rồi đấy! – Mẹ tôi đã rào trước đón sau hết cả rồi.

- Ó...sao phải chở Mai qua? – Tôi ngạc nhiên, lắp bắp hỏi lại.

- Mẹ bảo thì nghe đi, con bé cũng chịu rồi, sao đấy? – Mẹ tôi hỏi ngược.

- Con bận rồi! – Tôi chột dạ.

- Bận gì nữa? Đi với nhà một bữa ko được sao? – Mẹ tôi vẫn chưa buông tha.

- Đi chơi với bạn rồi mà! – Tôi nhăn nhu như khi ăn ớt.

- Đi với ai đấy? – Mẹ tôi nheo mắt dò xét.

- Con...đi với K mập! – Tôi dóc tổ, chứ ko lẽ bảo đi với...bạn gái.

- Hai đứa mày ngày nào cũng đi, nghỉ một bữa có chết đâu, mẹ bảo rồi đấy, mai khoảng 5h chiều qua chở con bé về đây! – Mẹ tôi nói bằng giọng “cấm có cãi” rồi quay đi.

- Dạ...! – Tôi ỉu xiu đáp.

Thế là tèo đời trai, hẹn em Vy 3h30 định đi 1 lèo luôn đến tối mới vui chứ tự nhiên vừa qua tí đã chạy về nhà rồi thì còn gì là hẹn hò nữa, mà lại lỡ hứa với em nó mới chết, mới hôm bữa tán tỉnh em nó qua điện thoại còn khẳng định đúng giờ đó ngày đó sẽ qua rước rồi, giờ hoãn lại thì tôi có mà bị...cạo đầu, cái số muốn đi hẹn hò yên ổn sao mà khổ quá!

Than thân một hồi chẳng được gì, tôi chuyển sang trách phận, trách sao Tiểu Mai nhận lời mẹ tôi dễ dàng quá thể, cứ rủ là đi, sao nàng không...từ chối khéo cho tôi nhờ chứ! Trách một hồi tôi đâm ra bực mình, giờ hông lẽ gọi điện sang nhà Tiểu Mai bảo nàng ngày mai cứ ở nhà, tôi chẳng rảnh mà qua chở đâu, thật là cái gan tôi lúc này dễ làm như vậy lắm đấy, chẳng đùa được đâu!

Chương 75

Lại một lần nữa tôi lâm vào thế “Bối thuỷ”, trước mặt là em Vy, sau lưng là Tiểu Mai, bỏ em Vy thì không xong với em ấy, bỏ Tiểu Mai thì cũng không ổn với mẹ tôi, vậy bây giờ có cách nào vẹn toàn vừa được hẹn hò với Vy mà vẫn rước được Tiểu Mai về nhà không? Sáng hôm đó, ngẫm nghĩ một hồi, tôi quyết định sử dụng 2 tuyệt chiêu, đầu tiên là tuyệt chiêu “Dóc tổ”, bấm số phone nhà em Vy:

- Ai đấy? – Đầu dây vang lên giọng của mẹ em ấy.
 - Dạ con N đây, bác cho con gặp Vy giúp! – Tôi hồi hộp.
 - Nghe nè N! – Giọng em Vy ngọt như mía lùi.
 - Ủ, chút trưa khoảng 2h N qua nha, đi sớm hơn chút! – Tôi thả mỗi câu.
 - Đi gì sớm vậy? Nặng lắm! – Em nó ko mắc lưới.
 - Hi, đi sớm mới thấy hoa đẹp, đi trễ tối thui với chen chúc tựa lư, xem gì nổi! – Tôi đành nói bố láo.
 - Thì đằng nào mình cũng đi đến tối mà! – Giọng em ấy vẫn ngây thơ chưa biết gì.
 - Ấy dà, tối nay N phải ra ga đón ba về, nên tầm 6h là phải về lại nhà rồi! – Hết cách, tôi đem phụ thân ra làm bình phong đỡ đạn.
 - Hic, sao kỳ quá vậy? Bữa trước đâu có nghe N nói vụ này chứ! – Giọng em ấy có vẻ rầu rĩ.
 - Ủ, ba về đột xuất nên mới báo nhà biết hôm qua thôi. Kệ, 2 đứa mình đi đến chiều về cũng được mà, ha? – Tôi tự nhiên thấy mũi lòng quá xá.
 - ...Ừa, cũng được! – Vy xuôi xị đồng ý.
 - Vậy nha, đúng 2h chiều N qua đấy! – Tôi chốt hẹn mà lòng áy náy vô kể.
- Tuyệt chiêu tiếp theo là “Năn nỉ”, tôi lò dò mò tới chỗ ông anh đang nằm đọc truyện.
- Đại ka? Uống Sting ko? Đệ xuống dưới lấy! – Tôi lại thả mỗi câu.
 - A ủa, ngon ta, xuống lấy đi! – Ông mắc lưới ngay.
 - À nè, chiều nay, đại ka qua nhà nhỏ Mai hôm bữa qua nhà mình ấy, chở về nhà mình dùm nha, mẹ dặn, đệ chỉ đường cho! – Tôi lật đật kéo lưới lên.
 - Láo, mẹ dặn mà, sao kêu tao? – Ông quắc mắt sừng sộ.
 - Đệ bận đi chơi rồi, 6h mới về ăn cơm kíp, đại ka qua chở dùm 1 bữa đi! – Thấy ông hung hăng quá tôi cũng đâm hoảng.
 - Đẹp, vợ mà thì mà rước! – Ông anh tôi chơi đến màn kết chỉ xe duyên luôn.

- Vợ gì mà vợ, đại ka giúp đệ đi, từ giờ tới chiều 30 Tết mẹ có nhờ đại ka gì thì đệ làm giúp cho!
- Hết cách, tôi đành đem tắm thân ra để làm vật cầm cố.
- A ùa, chơi bán thân luôn vậy, được, tao cũng vì nghĩa diệt thân, chỉ nhà đi! - Ông nghe tôi nói vậy thì khoái chí đồng ý ngay.
- Đây...thế này...rồi quẹo phải....! - Tôi rầm rì vẽ sơ đồ đến nhà Tiểu Mai bằng miệng.
- Ok biết rồi, thằng ngu, chở gái xinh mà chối! - Ông cướp lời.
- Hề hề, đệ đi chở...gái xinh hơn đây! - Tôi vui quá nên lơ miệng luôn.
- Ồ cái thằng, sao mày bảo đi với thằng bạn mày, giờ lôi ra đi với gái à? - Ông anh tôi chỉ tay quát.
- Không...ko....ý em là đi chơi...ngắm con gái, nhiều đứa còn đẹp hơn! - Tôi lúng búng gãi đầu rồi chạy biến như sợ ông đổi ý! - Thế nhé, 6h tối đệ về!

Đúng 1h30 tôi ăn mặc bánh bao như Việt kiều về nước, hớn hờ dắt con xe đạp xịn ra thẳng tiến đến nhà em Vy. Những ngày giáp Tết này đường phố đông như hội, thêm nữa là nhà tôi ở gần ngay trung tâm mọi năm tổ chức chợ Tết, thế nên tôi cực kỳ tự hào rằng không ai trong lớp biết mùi vị những ngày Tết rõ hơn tôi. Vì chỉ có những ngày giáp Tết mới thực sự là có không khí Tết, bắt đầu từ ngày 20 âm lịch là đường xá quanh chợ đông người dần, chủ yếu là các hàng bánh kẹo nay đã bán thêm bánh mứt, hạt dưa hạt bí, và những người hàng rong bán bao lì xì cùng những dây treo "Phước Lộc Thọ" vàng chói để treo trên cành mai cành đào. Rồi lại những người ở quê lên chất rau củ quả tràn cả ra đường, lên lễ nhà dân mà họp chợ, tuy có hơi dơ và bừa bãi vì rác chất hàng đống dưới chân, thế nhưng tôi lại cảm thấy rất tuyệt vời. Ai cũng mang vẻ bận rộn, ai cũng có việc để làm, người qua người lại tấp nập, đó là chỉ mới những ngày từ 20 đến 24. Sang đến ngày 25 âm lịch thì chợ đêm được mở ngay khoảng đường rộng ở công viên dưới chân cầu LHP, một bên cầu là chợ đêm, và bên đầu còn lại của cầu dọc theo 2 bên bờ sông Cà Ty sẽ là chợ hoa, lúc này sẽ có các dân phòng bảo vệ lập rào không cho phương tiện giao thông các loại di chuyển vào đây, cả 1 dải đường dài và rộng nay sẽ chỉ dành cho người đi bộ, đây cũng là lịch trình đi dạo của tôi với em Vy chiều nay.

Chen chúc tìm chỗ gửi xe xong, tôi quay lại nơi Vy đang đứng đợi.

- Rồi, giờ đi chợ hoa hay là chợ tết bên kia trước? - Tôi cười cười hỏi.
- Um...giờ đi dạo chợ hoa trước, rồi đi bộ sang kia, rồi đi sâu vô chợ trong luôn xem thế nào, sau đó tầm chiều quay lại đây là vừa! - Em ấy phác thảo lịch trình còn nhanh hơn tôi tưởng.
- Ủ, vậy thì đi! - Gì chứ cả mười mấy năm ở khu này, chẳng có chỗ nào là tôi chưa lướt thân vô, thế nên hôm nay quyết tâm dẫn Vy đi sạch sẽ ngọn ngành chợ Tết luôn.
- On your mark, go! - Em ấy lại đem tuyệt kỹ của tôi ra đùa.

Chợ hoa là nơi được tập trung bày bán sớm nhất, đủ các loại từ mai lan cúc....à thiếu mỗi trúc, rồi tulip, lyly, hoa hồng, những chậu tắc kiểng và cả những cành đào nhỏ trong chậu. Tôi với em Vy đang đứng trước một cây mai gốc to đứng ngay đầu cầu LHP, giá niêm yết là...70 triệu.

- Cây mai nhìn...vĩ đại quá, nhiều búp ghê, thế này đến mừng 1 chắc nở là vừa y! - Em Vy xuýt

xoa.

- Giá này...ai mà mua cho nổi! – Tôi tặc lưỡi thần thờ.
 - Chắc công ty nào đó mua quá, chứ chẳng có nhà nào dám chơi sang vậy đâu! – Em ấy tán thành.
 - Ủ...70 triệu N mua 70 cây mai 1 triệu rồi đem chung, chắc ra đường ở mà ngấm mai trong nhà luôn còn kịp! – Tôi bắt đầu tính toán.
 - Sang bên kia đi N! – Em ấy kéo tay tôi sang dàn chậu kiểng nhỏ hơn.
 - Mấy gốc mai nhỏ này sao mọc hay quá hén? Thân uốn như xoắn ốc ấy, mà nhiều cây lắm nè!
– Vy ngạc nhiên.
 - Ngốc tử, lúc nó mới mọc người ta đã lấy kẽm uốn thân lại rồi, sau này nó cứ đà vậy mà phát triển thành hình dáng vậy thôi! – Tôi tự hào vì kiến thức của mình.
 - N bảo ai ngốc? – Em Vy nheo mắt.
 - À ko, ý là...! – Tôi đuối lý, chẳng biết chối làm sao.
 - Hay quá hén, sang đây, cho biết ai ngốc!
- Vy kéo tôi qua khu toàn bông...hồng với cúc, cẩm chương lily các loại.
- Đây là hoa gì? – Em ấy chỉ vào hoa hồng đỏ.
 - Dễ ợt, hoa hồng! – Tôi tưởng bở.
 - Còn đây? – Vy hướng sang chậu hoa hồng phớt.
 - À...hoa hồng lọt...! – Tôi lúng búng đáp, quên mất luôn hồi trước đã tặng một lần rồi.
 - Bên này thì sao? – Tay em ấy chỉ sang hoa hồng bạch.
 - Èo....hoa trắng! – Tôi đáp liêu.
 - Thế đây thì sao? – Vy nhìn sang chậu hoa hồng vàng.
 - Bông....vạn thọ! – Tôi thấy màu vàng giống mấy cành vạn thọ mẹ tôi hay mua về cúng nên nói dóc tổ.
 - Ông ơi, là hoa hồng vàng, cái kia là hoa hồng bạch, cái này là hoa hồng phớt hồi trước tặng tui đây, thấy chưa, biết hơn ai đâu mà bảo ngốc? – Em ấy bĩu môi.
 - Ở...mấy vụ này sao N rành được! – Tôi cố kháng cự.
 - Thế hể người rành hơn thì mắng người ko biết là ngốc à? – Vy nheo nheo mắt.
 - Ủ....èo biết lỗi rồi mà! – Tôi đuối lý, xuống nước xin lỗi.
 - Ờm...tốt, đi tiếp thôi! – Rồi em ấy đi sang dãy các chậu kiểng cao hơn.

- Thèm quá! – Tôi thấy trong miệng mình nước dãi túa ra.

- Chua lắm, mà hái người ta mắng cho đấy! – Em Vy nhăn mặt.

Hai đưa đứng trước dàn chậu tắc kiểng, cây nào cây nấy cơ man những quả là quả, vẫn biết là chua nhưng nhìn nó trĩu cành như thế tôi chẳng kềm lòng được.

- Đi uống nước mía! – Tôi liếm môi.

- Chi vậy? – Vy ngạc nhiên.

- Khát nước rồi! – Tôi đáp gọn lỏn.

- Tí gần về rồi uống luôn 1 thể ngồi nghỉ chân, giờ vào chợ trong đi! – Vy lắc đầu lia lịa ra vẻ ko đồng ý.

- Về rồi uống tiếp, N mới chân rồi! – Tôi vẫn cương quyết.

Rồi chẳng để em ấy kịp phản ứng, tôi kéo tay đi thẳng hàng nước mía gần đó, gọi ngay 2 ly chẳng thể chờ lâu.

- Chà, cầu được ước thấy! – Tôi cầm cái muỗng múc nước tắc muối từ trong lọ nhỏ uống kèm với nước mía.

- Ra vậy, thần kinh ghê! – Giờ thì em Vy đã hiểu tại sao tôi nằng nặc đòi đi uống nước mía, lè lưỡi trêu. - Tự nhiên ko ăn tắc kia được thì vô đây...uống tắc, bleu!

- Hề hề, vậy mới thống khoái! – Tôi gãi đầu cười trừ.

- N...bỏ vừa vừa thôi chứ, nước mía chứ đâu phải nước tắc...! Em ấy tròn mắt kinh hoàng khi thấy tôi dốc hết cái lọ tắc muối vô ly mía luôn.

- Như dzậy nó mới sốc, ngon lắm...ực...! – Tôi cười nốc hóp nước ...mía tắc muối! – Sặc...kinh...ạ...quá! – Cố lắm tôi mới ko mửa ra tại bàn.

- Bảo rồi ko nghe, khủng quá! – Em Vy tặc lưỡi lắc đầu gọi cho tôi ly khác.

Lòng vòng vô chợ trong, tôi ngán ngẩm nhìn mớ bánh mứt vì ly mía kinh dị khi nãy vẫn còn đang làm tôi muốn mửa, lắc đầu lia lịa khi Vy mời tôi mớ quýt ướp đường em ấy vừa mua. Lại đi sang mấy hàng trái cây, công nhận Tết nên người ta bỏ công ra làm mấy mâm ngũ quả với trái cây xếp thành hình rồng phụng theo ý người mua, nhìn đẹp đến mê mẩn. Đi hết một vòng chợ trong, tôi lại dẫn em ấy sang ...chợ trên, vì khu đó bày bán quần áo nhìn cũng thích, quan trọng là hàng giảm giá Tết nên khá rẻ, ác nỗi là bày bán ngoài đường nên cũng ko đảm bảo chất lượng cho lắm. Mải chơi mà tôi ko để ý trời đã sập tối.

- Ui, về N ơi, bảo 6h ra ga đón ba N mà! – Em Vy đập vai tôi nhắc.

- Ba nào...à...chết...5h50 rồi, ừ về thôi! – Tôi giật mình, suýt nữa là hớ ra bữa nay tôi dóc tổ với Vy để về nhà sớm.

Lấy xe xong, tôi muốn đạp nhanh về lắm nhưng khổ nỗi đang đèo con gái sau lưng, nên chân thì tà tà mà bụng thì có lửa đốt ở trong.

- Chạy nhanh đi N, còn vòng về nữa! – Dè đầu chính em nó lại bảo thế.
 - Ơ...chạy nhanh ngồi sau để té lằm đấy! – Tôi ngạc nhiên.
 - Ko té đâu, cứ nhanh lên còn kịp! – Em ấy nói giọng quả quyết.
 - Không lẽ em này là dân chơi sao ta? – Tôi nghĩ thầm trong bụng, đang phân vân xem có nên vượt hết tốc lực hay ko, lỡ thắng gấp thì...tôi ko dám nghĩ tới nữa. Nhưng chỉ 3 phút sau là em Vy đã đứng trước cổng nhà, bình chân như vại chẳng sút mẻ tí gì, tươi cười vẫy tay tiễn tôi...ra về.
- Ôi! Lần đầu tiên được con gái ôm từ sau lưng, tôi sướng mê toi, đạp về nhà mà cái mặt tươi hơn hớn, quên hẳn luôn là giờ này chắc ở nhà đang chờ cơm tôi!

Chương 76

Ôm bộ mặt tươi như tôm, tôi dắt xe vô nhà, rồi há hốc mồm ra đứng chết trân tại chỗ, Tiểu Mai đang ngồi ở bàn khách xem báo, ông anh tôi từ dưới nhà đi lên. Tôi ngạc nhiên chẳng phải vì Tiểu Mai đẹp, nàng vậy đó giờ, có chăng là hôm nay rạng rỡ hơn chút, chính yếu là ông anh tôi đang đứng trước mặt khoanh tay, ra vẻ muốn gây sự.

- Hiền đệ đã về rồi hen! - Ông cười nhếch mép.

- Ấy dà, tránh cho đệ vô đi đại ka! - Tôi dự là có biến gì đó rồi.

- Ủ, dắt xe nhanh xong lên anh bảo chút! - Cái giọng này của ông mười phần rõ mười nham hiểm, chẳng lẫn vào đâu được.

Tôi đâm hoảng, dắt xe ngang qua Tiểu Mai quên luôn cả chào nàng.

- Chú lên phòng anh hỏi chút! - Ông bắt đầu gằn giọng.

- Hỏi gì hỏi ở đây luôn đi! - Tôi chột dạ rồi, nhưng vẫn giương mắt ngây thơ nhìn ông.

- Chú tự lên hay để anh xách đầu lên! - Rồi ông lăm lăm đi thẳng lên lầu, tôi lẻo đẻo theo sau mà trống ngực đập bình bình từng hồi.

- Ấy....! - Tiểu Mai ngạc nhiên gọi lại.

- Em cứ ngồi chơi, anh lên bàn chuyện với nó chút! - Ông cười xã giao, mà sao tôi thể là nhỏ tới lớn chưa thấy ông cười với tôi 1 lần nào như vậy.

- Anh hỏi, chú trả lời! - Lên đến phòng, ông khoá cửa, đẩy tôi xuống cái ghế xoay, ấn 2 nắm tay vô đầu.

- Ố...làm gì đấy? - Tôi bắt đầu thấy run.

- Hôm nay chú đi đâu? - Ông anh tôi gằn giọng.

- Thì...đi chơi! - Tôi lắp bắp đáp.

- Đi với ai? - Ông ấn 2 nắm tay sát rạt.

- Với...thằng K chứ ai! - Tôi y câu này sẵn trong đầu mà trả lời.

- Nay thì bố lão! - Rồi ông nhấn mạnh vô 2 bên đầu tôi.

- Àyyyyyy daaaaaaaa.....! - Tôi ôm đầu bắn ra khỏi ghế la oai oái.

- Đi với gái mà lại bảo tao sang chở con bé, mới bây lớn đã chán cơm thềm phở à? - Ông hừ mũi phủi tay.

- Cái gì? Đi với K mập.... thật mà! - Tôi cố cãi.

- Ah lại còn ngoan cố! – Ông nhá nắm đấm trước mặt tôi. – Thằng Đóm nhà bên này tí toét chạy sang khoe với tao là thấy mày đi với con nhỏ nào, lại còn nắm tay, ghê hen, hỏi mãi thì nhỏ Mai mới nói là nhỏ bạn mày trong lớp!

-! – Tôi đuối lý, đã có 2 nhân chứng thế này rồi thì cãi quái gì được nữa, bụng rửa thắm thằng Đóm chết giẫm ko biết để đâu cho hết.

- May cho mày mẹ ko biết, chứ có mà ăn mắng! – Rồi ông mở cửa phòng đi ra ngoài.

Tôi nhăn nhó ôm 2 bên đầu vẫn còn đang ê ẩm, sao mà xui hết biết, có mỗi bữa đi chơi cũng bị hành hạ, nhưng tôi cũng tự biết chẳng trách ai được, vụ này là do tôi dóc tổ từ đầu mà ra, mới có ông anh tôi phát hiện thì cũng còn đỡ vì ông chỉ hốt xác tôi cái tội ba xạo để ông phải qua chở Tiểu Mai, chứ em Vy mà cũng biết tôi chơi bài dóc tổ 2 mang thì có mà ôm hận ngàn thu, vạn kiếp bất phục.

Ăn tối xong, 4 người như dự định bắt đầu đi bát phố, đầu tiên là chợ đêm, sau đó sang chợ hoa. Tôi vừa đi vừa tặc lưỡi đầy tiếc nuối, chợ Tết vào buổi đêm đẹp hơn ban ngày nhiều, đèn đuốc hoa lệ mà chợ hoa cũng đẹp hơn với những dây đèn đủ màu lấp lánh treo trên các nhánh cây, phải chi được đi với em Vy tới lúc này thì hay biết mấy.

Tiểu Mai đi cạnh bên mẹ tôi, hai người vẻ như rất hợp ý nhau trong chuyện cỏ hoa lá cành, tươi cười trò chuyện suốt buổi, mẹ tôi chốc chốc lại nhìn nàng ra chiều ưng ý lắm, tôi thì thất thủ lê thân theo ông anh, chán chết được vì chiều nay tôi với em Vy cũng đã lượn hết 1 vòng khu này rồi, chỉ khác mỗi là buổi đêm thì đẹp hơn và nhiều người hơn thôi, chứ cũng chẳng có hơn gì nhiều, nằm nhà đọc sách nghe nhạc còn sướng hơn.

- Ê ku, nhỏ kia xinh quá mậy! – Ông anh tôi hất tay chỉ.

- Ờ, xinh! – Tôi ngán ngẩm đáp chả buồn nhìn.

- Lại bố lão, mày đã nhìn đâu? – Ông quắc mắt nạt.

- Chứ đại ka bảo đi ngắm hoa mà, sao giờ thành ngắm gái rồi? – Tôi phản phé bất ngờ.

- Ờ thì...hoa cũng tức là gái đấy, mày ngu thế! – Ông ngập ngừng tí rồi lấy lại phong độ bắt nạt tôi ngay.

- Thế thì có hoa đang đi kế bên mẹ đấy, nhìn đi! – Tôi ủ dột đáp.

- Hề hề, anh đâu phải loại người đi yêu em dâu chứ! – Ông khoác vai tôi cười cầu tài.

- Vớ vẩn, đệ có bạn gái rồi! – Tôi gân cổ cãi.

- Kệ mày, tao phán thì đổ có sai! – Ông vẫn cương quyết ghép cặp tôi với Tiểu Mai.

Đi hết khu chợ đêm, 4 người chúng tôi chuyển sang khu chợ hoa bên kia sông, tôi lại thở dài, khu này lúc chiều tôi cũng lượn qua xem chán luôn rồi, chẳng có quái gì khác, có chăng là thêm các chùm đèn 7 sắc treo trên các cành mai và đào. À, còn có một cái khác, đó là ông anh tôi đã chuyển sang đi với mẹ tôi, và Tiểu Mai thì đang sóng bước bên cạnh tôi.

- Trông N có vẻ ko được vui nhỉ? – Nàng cười mỉm bắt chuyện.

- Đâu có, bình thường mà, hi! – Tôi cố ép mình nặn ra 1 nụ cười xã giao.
- Xin lỗi, lúc này Mai có hỏi với bác gái là N ko thích đi thi ở nhà cũng được, nhưng bác cứ bảo là N thích đi lắm, chắc tại mình rồi! – Nàng nhỏ nhẹ nói.
- Ấy dà, nghĩ sai rồi, N khoái đi mấy vụ này lắm! – Tôi lại dóc tổ.
- Vậy à? Nhìn N đâu có vậy? – Tiểu Mai ngạc nhiên.
- Tại...cái răng đang nhức, dạo này lạnh nên nó lại giở chứng! – Tôi quả là thần sầu chém gió, đem cả răng miệng vào mà bố lão.
- N đau răng bên nào? – Nàng lo lắng hỏi.
- Ừ, bên trái, đau thấy mỡ tổ! – Tôi nâng trình chém lên tầm cao mới.
- Sao...N ôm mặt bên phải? – Tiểu Mai chốt câu này quá hiểm.
- Ờ.....! – Tôi cứng họng, tình huống lại như hồi trong bệnh viện.
- Hi hi! – Nàng che mặt cười khúc khích.

Nhưng nhờ vậy tự dung ngược quá hay sao mà tôi tỉnh hẳn ra, nói chuyện tíu tít với Tiểu Mai như những ngày trong viện.

- Ủa, vậy chừng nào ba Mai về đây? – Tôi sực nhớ ra.
- Hi, chiều mai! – Nàng cười rạng rỡ.
- Vậy à? chắc ko? – Tôi vẫn còn e dè như hồi Noel, sợ ba nàng thất hứa nữa thì mệt.
- Chắc chứ, tối nay ba xuống sân bay, sáng hoặc chiều mai là có mặt ở nhà rồi! – Nàng vui vẻ khẳng định.
- Ừ, vậy vui rồi! – Tôi thở phào, nhớ Tết nhất mà ở 1 mình thì tội.
- Ủa, cảm ơn N! – Tiểu Mai hấp háy mắt.
- À, Tết bên Nhật thì Mai thường làm gì? – Tôi tò mò hỏi, vì biết trước đây nàng sống bên Nhật.
- Thì đêm giao thừa thì cả nhà sẽ ăn tất niên, rồi nghe chuông chùa....! – Nàng giải thích.
- Chuông chùa có gì mà nghe? – Tôi ngạc nhiên cất lời.
- Hi, nghe 108 tiếng chuông để xua đuổi 108 loài quỷ dữ ấy! – Tiểu Mai cười tủm tỉm.
- À, ở VN thì toàn bắn pháo bông, rồi sau đó? – Tôi hỏi tiếp.
- Rồi đi lễ ở các đền thờ, cầu nguyện và xin mũi tên thần! – Nàng đáp.
- Xin cái gì? – Tôi ngạc nhiên tập 2.
- Hi, xin mũi tên thần, cũng có thể rút các túi thơm hoặc là thẻ xăm, một chút lòng tin cho năm mới ấy mà! – Nàng từ tốn trả lời.

- À, vậy còn mấy ngày Tết? – Tôi bắt đầu cảm thấy thú vị.
- Thì...đi chúc tết như ở VN thôi, hơi khác chút là mỗi nhà đều có cuốn sổ với bút để khách đến thăm thì kí tên vào, hoặc là để lại một cái khăn tay! – Tiểu Mai đáp.
- Ừ, cũng hay hen, ở đây chỉ có chúc vài câu rồi ăn nhậu thả giàn! – Tôi thăm ngưỡng mộ Tiểu Mai, nàng biết nhiều quá.
- Hi, thì bên Nhật cũng vậy thôi, những gì mình kể là các nghi thức truyền thống, còn lại thì Tết nên ai cũng như nhau, vui vẻ đầu năm mà! – Nàng cười cười.
- Ừm, vậy còn.....ơ này! – Tôi định hỏi nữa.
- Nhưng chưa kịp hỏi gì thì Tiểu Mai đã ùng ùng quay lưng đi thật nhanh về phía mẹ và anh tôi ở quầy hoa lily, chẳng thềm ừ hử với tôi câu nào dù mới vừa đi chung và cười nói huyền thuyên. Tôi đứng chôn chân mất mấy giây vì bất ngờ chẳng hiểu mô tê gì thì từ sau lưng:
- Ủa N? Cũng lại ra đây hử? – Giọng em Vy phía sau.
- Ơ....Vy cũng vậy à? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.
- Ừ, nhỏ em họ đòi Vy dẫn đi, nên cũng sẵn vậy ra ngoài dạo cho mát! – Em ấy tươi cười giải thích, tay đang nắm nhỏ em bé xiu đang nép lại phía sau vì thấy người lạ.
- Ra vậy, ừ, mà...Vy vừa thấy N thôi à? – Tôi chột dạ, hỏi ngu.
- N hỏi gì vậy? Vy ko hiểu! Lúc nãy cũng định gọi qua nhà rủ N đi luôn, mà nghĩ lại chắc ba về nên N ở nhà tiếp ba, nên thôi! – Em ấy ngơ ngác vì điệu bộ ấp úng của tôi.
- À...ừ...! – Tôi thở phào, vẻ như em nó chưa biết tôi đi với Tiểu Mai.
- N đi đâu vậy? – Vy nheo mắt hỏi.
- À...đi mua...dưa hấu! – Tôi đáp bừa.
- Đây là chợ hoa mà, dưa hấu làm gì có ở đây! – Em ấy ngạc nhiên.
- À, sẵn N qua mua hoa luôn, mua dùm mẹ! – Tôi lấp bắp.
- Ừ, N đang đi với mẹ à? – Vy gật đầu hỏi.
- Ừm, đang đi thì gặp Vy nè! – Tôi gãi đầu trả lời.
- Vậy...cho Vy gặp mẹ N đi, để Vy chào 1 tiếng! – Em ấy đề nghị.
- À..mẹ N sắp về rồi, đợi N mua đồ xong là...là về luôn, để khi khác nha, giờ N đang vội quá! – Tôi đâm hoảng, chỉ muốn chấm dứt đàm thoại ngay lập tức, chứ nói 1 hồi thể nào cũng lòi ra mẹ tôi đang đi với Tiểu Mai là tàn hoa héo nụ tôi luôn.
- Ủa...vậy thôi ha, giờ Vy đi sang bên kia rồi! – Em ấy ra chiều tiếc nuối.
- Ừ, có gì mai nói qua phone hen, N đi!

Chào em Vy xong tôi đi 1 mạch lủi vô đám đông, rồi đợi em ấy mất hút tầm nhìn tôi mới đưa

mất tìm người nhà, ngóng một hồi cũng tìm ra 3 người đang ngồi uống nước gần đó.

- Bạn gì mà đi hoài thế? – Mẹ tôi hỏi vẻ khó chịu.
- Nói chuyện chút ấy mà! – Tôi kéo ghế ngồi xuống.
- Hay là con nhỏ nào đấy? – Ông anh tôi bơm đều.

Chỉ có Tiểu Mai là vẫn cười nói với mẹ tôi như chẳng có chuyện gì xảy ra, tôi thì được phen hú hồn, nhưng lại dấy lên một điều thắc mắc, chắc lát nữa chở nàng về nhà hỏi mới rõ ràng mà thôi!

- Nè, khi nãy cảm ơn Tiểu Mai nhiều nha! – Tôi nói khi nàng vừa bước xuống trước cổng nhà.
- Cảm ơn gì vậy N? – Nàng ngạc nhiên.
- Thì khi nãy....lúc N đừng nói với.....! – Tôi do dự, hay chỉ là trùng hợp.
- N đang nói chuyện gì vậy? Về i, chắc mệt rồi đó, hi hi! – Nàng cười tủm tỉm.
- Ừ...vậy ngủ ngon! – Tôi ỉu xiu vì vẫn còn thắc mắc.
- Ừm, N cũng vậy ha! – Rồi Tiểu Mai mở cổng bước vào nhà.

Suốt quãng đường về, tôi cứ băn khoăn tự hỏi vừa nãy có phải là Tiểu Mai đã thấy em Vy đang đi gần đó để rồi nàng chủ động đi khỏi nhằm tránh rắc rối cho tôi không? Hay chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi? Tối đó tôi ko tài nào ngủ được, vì vừa được phen hú vía vừa thắc mắc chuyện vừa rồi ko để đâu cho hết, cứ như là tôi lại được Tiểu Mai cứu cánh một lần nữa vậy!

Chương 77

Có nhà ở gần chợ Tết mới biết không khí Tết nó ra như thế nào, mới cách đây vài ngày đường xá đông đúc chen không lọt chân, thế mà chiều 30 Tết đã bắt đầu...vắng tanh, thưa thớt bóng người qua lại, nhà nào nhà đấy đã mai vàng trước cửa. Tôi với ông anh đang ngồi trước thềm nhà, bịt mũi kín mít, trong nhà thì đang đóng cửa kính xịt thuốc diệt muỗi, ngoài đường thì xe rác tới ủi mớ rau cải bầy nhầy dưới đất lên, cái thứ nước màu xanh như...siro dừa, mà mùi thì như đại loại cái gì đó kinh tởm nhất quả đất, 2 thằng ngồi trơ như 2 ông phỗng bịt mặt ninja, bế khí vận công thổ nạp, được tí chút tôi chịu ko nổi tung cửa bay vào toilet mà rửa, thà hít thuốc diệt muỗi còn hơn là cái mùi diệt...người ngoài kia.

Tầm chiều tôi đang phụ ba ôm chậu mai xuống giữa nhà thì có điện thoại, dự là có biến từ em Vy, tôi bay xuống nhà chộp điện thoại liền.

- A nô! – Tôi nói giọng ngọt xót.
- Ai đấy? – Quái, gọi mình lại hỏi là ai đấy.
- Ơ...thế đang gọi cho ai đấy? – Tôi thấy chả phải giọng em Vy, nên hỏi lại.
- Thì đang gọi, mà ai đấy? – À bực rồi ghen, được lắm.
- Đây là số trại hòm, cung đặt mấy cái? – Tôi đâm quạu.
- Ơ, thế nhầm số! – Rồi cúp máy cái rụp.
- “Con điên, tết nhất còn chọc bố “, tôi dập điện thoại cái ầm, làu bàu đi lên treo mấy dây trang trí lên cành mai, chưa được 2 phút lại có điện thoại.
- Cái gì nữa đây? – Tôi gắt gỏng.
- Ơ...N à? – Giọng em Vy bên kia đầu dây.
- À...à...N đây, gì Vy? – Tôi giật mình, cứ nhầm tưởng con điên lúc nãy gọi.
- Ủ, tối khoảng 7h N qua nhà Vy nha! – Em ấy ra cái hẹn.
- Ủm, đúng 7h có mặt! – Tôi hí hửng đồng ý.

Đúng 7h, tôi áo quần chỉnh tề, chào ba má một lượt con đi, rồi dông thẳng, đường phố lúc này sạch như li như lau chẳng một miếng rác, ko tưởng tượng ra mới chỉ cách một buổi chiều khu này vẫn còn là một vùng rác dày cộm dưới chân. Đèn được thành phố sáng trưng, các băng rôn biểu ngữ mừng xuân được treo trên cao, cầu LHP hôm nay bị chặn 2 đầu để giao thừa sẽ bắn pháo hoa mừng xuân, thế nên tôi phải vòng sang cầu THD.

Sang đến nhà em Vy, tôi thấy có sự chẳng lành, sao mà đông đúc thế nhỉ, xe dựng đằng trước 1 đồng, nhưng kệ cứ bước vào.

- Ah, chúc mừng năm mới! – K mập thấy tôi đầu tiên.

- Thánh N lên rồi này Vy ơi! - Thằng D đang cầm đĩa bánh mứt.
- Sao tập trung ở đây đông thế? - Tôi ngơ ngác hỏi.
- Ừ, thì ngồi chơi hát kara, rồi chút đi xem pháo hoa luôn chứ sao! - Nhỏ H đáp.
- Ngồi đi N! - Em Vy cười cười bảo tôi.

Tôi ngồi xuống kế bên thằng T, cảm thấy hơi bị hụt hẫng, tưởng em nó rủ mình qua 2 đứa đi vi vu lãng mạn đêm giao thừa, dè đâu tập trung nguyên cả tụ điểm thế này thì còn làm ăn gì được nữa, uống công này giờ tôi nặn óc nghĩ ra vài câu tình tứ đây yêu đương hoa lá xuân nồng.

- Năm mới, lì xì cho em đi anh N! - Thằng L láu táu.
- Thích lì xì “à, ừ đợi chút, để tao ăn thêm khoai lang đã! - Tôi phản đòn ngay.
- Thôi bỏ ỏi! - Nhỏ P nhăn mặt.
- Hề hề, ai bảo ngồi gần bọn tui làm chi! - K mập cười đều.
- Sao tết nhất mà cái mặt mày thảm thế T? Bỏ đá à? - Thằng C ngạc nhiên hỏi.
- Mày cứ nói thế, tội bạn, nó đã có bồ đâu mà bị đá! - Thằng Q chơi dê tiện.

Mà tôi trông cái bộ thằng T thảm thiết, nhìn mặt rầu rầu chẳng thêm ừ hử một câu, cứ ngồi hóp nước như...hóp rượu để giải sầu, khốn nỗi uống mãi mà chẳng say.

- Sao thế? Có gì nói anh em nghe xem nào? - Tôi vỗ vai nó hỏi về quan tâm.
- Ừm....nói ra đừng sốc! - Thằng T cũng đã chịu mở miệng.
- Có gì mà sốc? - K mập trố mắt.
- Lúc này...tao thấy...Trúc Mai đi với bạn trai..., ngồi sau xe mà tình tứ với thằng trước mặt lắm! - Nó rầu rĩ thổ lộ.
- Hoang đường! - Chẳng hiểu sao tôi lại phản ứng gay gắt như thế.
- Để T nói hết đi N! - Em Vy nheo mắt nhìn tôi.
- Thì có gì đâu, người ta xinh đẹp thì con trai theo thôi, chuyện bình thường! - Thằng L khoát tay, như tưởng có gì ghê gớm lắm.
- À...ra là anh T nhà mình có ý với Mai, hi hi! - Nhỏ Y ù cười hiểm.
- Mà sao mày biết là Mai đi với bạn trai? Lỡ anh em trong nhà thì sao? - Hồng dè thằng C cũng gay gắt không kém.

Tôi cũng muốn thốt lên rằng Tiểu Mai làm gì có anh em, có mỗi ông anh họ thôi mà ông này thì đi làm rồi, cũng lập gia đình luôn rồi, hồi trong bệnh viện tôi biết vậy. Thế này thì chắc là nàng có bạn trai thật rồi, cũng phải, xinh xắn giỏi giang thế kia thì có bạn trai cũng đâu có gì làm lạ, nghĩ thế nên tôi tặc lưỡi cho qua, cũng chẳng phải chuyện của mình.

- Sao mà chắc đó là bạn trai Trúc Mai? – Thành C hỏi gặng.
- Ờ, tao nhìn tao biết, chả thể nào sai được! – Thành T hớp nước sâu đời.
- Nhìn là nhìn thế nào? – Thành D liếm môi tò mò.
- Hôm nào tụi mày nhìn rồi thấy, hỏi lắm thế! – Thành T sáng giọng.
- Ở cái thằng này....! – L đội trưởng ngỡ ngác.
- Thôi, chuyện có gì đâu, năm mới các chú, bỏ qua hết đi, sang năm chú T sẽ có bạn gái, cái cũ ko đi sao cái mới nó tới! – K mập nói cầu tài.
- Ủ, mà tao thấy cái cũ của mày vẫn còn ngồi đây kia! – Thành D ti hí mắt nhìn.
- Ông nói bậy bạ cái gì đấy? – Nhỏ H biết ý nên sùng sộ.
- Ấy dà, tự nhận đấy nhá! – Thành D hụp người né cái véo của nhỏ H ngay tức thì.

Bọn tôi cười giỡn thoải mái, chỉ mỗi thằng T là vẫn âu sầu như vậy, à có khá hơn một chút vì nó có đồng minh, thằng C đã gia nhập luôn hội sâu đời cuối năm, 2 ông ngồi tâm sự chén chú chén anh ra chiều đau khổ lắm.

Tôi thì tôi chẳng tin là Tiểu Mai có bạn trai, cũng ko biết sao tôi lại tin như vậy, nhưng cứ như là một điều gì đó hiển nhiên, có lẽ là vì chưa bao giờ tôi thấy Tiểu Mai đi với người con trai nào khác ngoài tôi ra, vậy nên bây giờ nghe thằng T kể tôi thấy cứ như chuyện chỉ xảy ra trong mơ ở tận đâu đâu.

11h30, cả đám bọn tôi bắt đầu đề-pa đi hướng bờ sông để xem pháo hoa, đường phố đông hẳn lên, mọi người chở nhau đi dạo, coffee sân vườn, đi lễ chùa, nhưng chủ yếu nhất là đi xem pháo hoa. Vậy nên khu vực tập trung đông người nhất là dọc hết bờ sông Cà Ty, 3 cây cầu bắc ngang sông thì hết 2 cây đã chật kín những người, chỉ có cây cầu LHP ở giữa là bị chặn lại, vì đó là nơi đặt các ụ pháo. Bọn tôi chen chúc mãi mới được 1 chỗ tạm gọi là xem được pháo tầm trung và tầm cao, chứ tầm thấp thì chịu vì chen đông quá, chỗ được chỗ mất. Mà thật ra chỉ có năm nay vì đi với em Vy nên giờ này tôi mới lết thân ra xem, chứ bình thường những năm khác là cả nhà tôi lại ngồi trên sân thượng, vì hướng nhà tôi chỉ cách bờ sông có vài dãy nhà cắt ngang mặt tiền, thế nên gọi vị trí mà tôi hay xem pháo bông là ghế first class cũng ko sai, 3 pháo tầm thấp – trung – cao thì nhà tôi đều được mãn nhãn, mà lại chẳng phải chen chúc như thế này.

Đồng hồ điểm 12h, tiếng còi trong tháp nước PT gần đó vang lên khắp thành phố, và từ các ụ pháo hướng cầu LHP đồng loạt phát pháo.

- Bực...bực...vuu....đùng!
- Woa.....đẹp quá...!
- Hú.....clap clap clap....!

Sau tầm thấp là các tháp pháo bắn tầm trung, xen kẽ là tầm cao, các bông hoa đủ hình dạng và màu sắc nở ra sáng rực cả một vùng trời, kéo theo đó là những làn khói trắng chưa tản đi hết lần vào những đám mây. Bản nhạc Happy New Year bất hủ của nhóm ABBA vang lên từ các loa phát thanh phía bên trên cao, đây là giây phút mà tất cả mọi người đều chung một niềm vui,

chung một xúc cảm mừng một năm mới an khang thịnh vượng cho tất cả mọi nhà.

Tôi bất giác nắm tay Vy lại:

- Cho khỏi lạc nhau! – Tôi cười hí hí.

Khoảnh khắc đó tôi trông đôi má em ấy đỏ lựng lên, cũng có lẽ vì do ánh sáng màu hồng của đợt pháo hoa vừa được bắn lên, cũng có lẽ là do....là gì thì các bạn tự hiểu ^^!.

Khung cảnh một vùng trời đêm sáng rực rỡ, đẹp rạng ngời vì hoa cỏ nở ra tự không trung, đủ màu sắc và hình dạng, xen lẫn đó là bài nhạc nền đang reo vang trong không khí xuân nồng, tiếng pháo được phát ra từ các ụ súng, tiếng người xem nói cười và vỗ tay lớp lớp, thành phố và cả mọi người như hoà chung 1 nhịp trong giây phút này đây, cả một năm bận rộn với những vất vả lo toan, và giờ năm cũ khép lại bằng hình ảnh hoành tráng này, cũng chào đón một năm mới đang đến trên khắp mọi miền đất nước, và trong lòng của mỗi con người.

Kéo dài khoảng 15 phút, màn pháo hoa mừng xuân kết thúc, và nổi trội lên ngay sau đó là tiếng trống của các đoàn lân sư rồng sẽ biểu diễn suốt đêm giao thừa và kéo đến cả sáng mồng 1, và cả đến 2 mồng Tết sau đó, tôi dù đã đón hơn 14 cái Tết nhưng chưa lần nào là tôi thấy nó cũ, vẫn một niềm vui hân hoan như lúc còn tí hon lon ton theo mẹ.

- Giờ đi đâu? – K mập quệt mũi hỏi.

- Hay đi chùa? – Nhỏ Y đề nghị.

- Thôi, giờ ai cũng tập trung trong chùa đông lắm, chen chúc chứ làm gì! – Thành L nhăn mặt lắc đầu.

- Nãy giờ cũng chen thôi! – Nhỏ H cãi.

- Chen mà được xem pháo hoa, giờ vô chùa xem gì? – Thành D hỏi ác.

- Vậy giờ đi dạo chút rồi về, mai tính tiếp! – K mập thể hiện tài lãnh đạo, chốt lại.

- Thế các bạn đi dạo vui vẻ, tớ đông trước nhá! – Tôi vẫy tay mà như xua đuổi.

- Ơ...thế mà đi đâu? – Thành C ngơ ngác.

- Đi đâu kệ tao, thế nhá!

Rồi tôi đạp xe chở em Vy đông thẳng, ở lại lâu cho bọn nó chèo kéo lại chẳng được gì, chứ đi dạo mà kéo cả đàn cả đống còn gì là vui. Tôi chở em Vy vòng xuống biển 1 vòng rồi lại dạo lên đường NTT.

- Này, N chưa mừng tuổi Vy nhé! – Em Vy ngồi sau nghiêng mái đầu nói.

- Để xem, 15 tuổi, được rồi, 15k nhá? – Tôi liếm môi.

- Xấu, nhân 10 lên đi! – Em ấy cười cười đập vai tôi.

- Ày dà, vậy là tại hạ ko đủ khả năng chi trả rồi! – Tôi vờ thở dài.

- Vậy tính làm sao đây? – Em nó hấp háy mắt.

- Chỉ còn tấm thân này thôi, chịu ko? – Tôi giả giọng thê lương.
 - Hi hi, ai mà thêm! – Vy cười khúc khích.
 - Êo, coi vậy chứ nhiều người thích lắm đấy! – Tôi hểnh mũi, nổ văng trời.
 - Xạo, kể nghe ai thích! – Em ấy bấu môi.
 - Để xem.....um...! – Tôi vờ suy nghĩ.
 - Trúc Mai! – Vy nói gọn lỏn mà tôi nghe như pháo hoa vừa bắn sát bên tai.
 - Bậy bạ....! – Tôi chối ngay.
 - Hi, giống thôi! – Em nó cười tủm tỉm.
 - Giống lạ! – Tôi lắc đầu lia lịa.
 - Chứ sao lúc nãy ông T nói Mai có bạn trai, N bảo ko phải, vậy là ý gì? – Em ấy nheo mắt dò xét.
 - Thì ý là...là nói thằng T nhầm nhí, chuyện đó đâu có gì phải buồn ấy! – Tôi toát mồ hôi đáp bừa cho qua chuyện.
 - Vậy à? Hay là lại mồm miệng khéo léo đấy? – Vy cười cười.
 - Hừ, ko tin thì thôi! – Tôi vờ giận.
 - Em nào dám chứ, tin chàng hết mực, hi hi! – Em nó cười tinh, nhưng chả biết sao tôi thấy cứ như là đang cười lạnh.
- Tầm 1h30 thì đường phố đã vắng người dần, chỉ có những quán coffee là vẫn đông nghẹt những người là người. Hai đứa tôi đã bắt đầu thấy lạnh, tôi thì còn thêm buồn ngủ, 2 mắt cứ díp lại mà quờ quạng, chốc chốc lại đưa tay che miệnng ngáp.
- Tới nhà Vy rồi này, dừng lại đi N! – May em Vy nhắc kịp, ko là tôi chạy lố qua luôn.
 - À...ừ! – Tôi thắng xe cái kít.
 - Thế về nhé, ngủ ngon hen, mai gặp! – Em ấy vẫy nhẹ mấy ngón tay.
 - Ừ, mai gặp! – Rồi đợi em ấy khuất sau cổng nhà, tôi mới lần thẩn đạp về.
- Trên đường về tôi cứ thở dài ra chiều bi ai, đầu năm đầu tháng đã bị em Vy quay như quay đế thế này, chắc cả năm sau bị vậy hoài luôn quá!

Chương 78

Buổi trưa mồng 1, tôi nằm nhà xem tivi chờ giờ sang nhà em Vy, ba mẹ thì đã đi chúc Tết họ hàng, ông anh tôi đã tốt đi với bạn bè từ sáng, tôi thì đêm qua về trễ, đã vậy còn ngủ ko được vì tiếng trống múa lân ồn ào cả đêm, sáng dậy thì đi uống coffee với ba, nên ăn trưa xong muốn chợp mắt lại cho khoẻ người chút mà cũng ko được.

Tầm 2h chiều, tôi hí hửng đạp xe sang nhà em Vy, đường phố mồng 1 vắng lặng như tờ, hầu như cả con đường rộng thênh thang mà ngày thường đông kẹt người thì hôm nay chỉ có dăm chục người đang lưu thông tính luôn cả tôi. Chắc có lẽ lúc này ai nấy ko ở nhà mình thì ở nhà người quen chúc Tết, thế nên nhà nào trong thành phố cũng rộn tiếng nói cười và cúng ly lách cách.

Tôi hớn hở dựng xe trước nhà em Vy, thẩn thờ nhìn vô bên trong, và lịch sử lặp lại như đêm giao thừa tối qua, xe của bọn K mập đã ở trước tự lúc nào.

- Lúc nào cũng đi trễ thế này? – K mập đang nể hột dưa ngó ra ngoài.
- Ờ, bạn! – Tôi đáp gọn lỏn.
- Tết nhất bận gì? – Thành C hỏi.
- Bạn...quần áo, hỏi ngu! – Tôi quạu đeo.
- Ở cái thành, đầu năm ko chơi chửi nha! – Nó chỉ tay đầy bức xúc.
- Giờ làm gì? – Tôi ngồi xuống cạnh em Vy, với tay lấy chai Sting.
- Ai biết, hi hi! – Em ấy lắc đầu.
- Thì như mọi người thôi, chúng ta chia bàn lập sòng, phát tài đầu năm! – Thành T vẻ như đã vượt được cú sốc tinh thần tối qua.
- Sòng gì? – Tôi ngơ ngác.
- Sòng bài, ông hai! - Nhỏ H lấy từ trên tủ ra 4 bộ bài 5K.
- Éc, đầu năm đầu tháng ai lại bài bạc, xui chết! – Tôi nhăn mặt.
- Thế xóc bầu cua, hay lô tô? – K mập quả là đủ nghề ăn chơi.

Nhắm ko cãi được bọn nó, thế là tôi cắn răng nhập sòng, dù tự biết bản thân rất dở bài bạc, vì tôi chỉ biết đánh mỗi bài Tiến lên, còn xì-lác hay các-tê tôi nghe mãi mà mặt vẫn cứ ngu ra. Nhưng tôi xem phim Thần bài nhiều rồi, thần đã dạy là khi đánh bài tuyệt đối ko được để lộ thái độ ra trước mặt dù có đánh dở hay là bài xấu, thế nên tôi áp dụng ngay, tôi làm mặt ngẫu, tôi muốn cả trong bài bạc tôi cũng vẫn là Thánh N của 10A1.

- Chơi vui mà sao N trông ...hung dữ vậy? – Em Vy tròn mắt ngạc nhiên.

- Ấy dà, tập trung đó mà! – Tôi quăng mạnh lá bài xuống bàn, hét lớn! – Heo cơ!
- Ghê ku, cho mày đi đấy! – K mập rụt cổ.
- Tập đoàn này! – Tôi trải dài ra cả tập bài. – Nhất nhé!
- Sặc, thánh nữa rồi! – Thăng D vẫn còn dày cộm bài trên tay.

Nhưng tôi chỉ làm thánh được 1 ván đầu, trời sinh tôi ko phải để chơi bài bạc, tôi biết thế từ cái hồi còn chơi với ông anh và mấy thằng bạn cấp 2, nhưng bây giờ trước mặt là em Vy, tôi phải giữ thể diện, nhưng càng chống lại số phận, thì sự thật nó càng đè tôi dẹp lép một cách ko thương tiếc.

- Nhất heo thăng N này, tiền nhân đôi nhá!
- Tứ quý, này thì heo cơ!
- Ba đôi thông, này thì heo rô!
- Chưa đánh được cây nào, lại còn nhất heo, hé hé!
- Thăng Nбет, ghi vô sổ bộ đề!

Mặt tôi chảy dài ra như trái dưa leo, đánh nhất ăn 1k nhì ăn 500 cho vui nhà vui cửa thôi chứ ko sát phạt, mà kết buổi tôi thua gần 20k, sự nghiệp bài bạc hôm nay thánh N đi từ chết tới chết, ko hề có cái gọi là bị thương mà hồi sinh. Mãi đến lúc cả bọn kéo nhau đi ra biển dạo mặt tôi vẫn còn ngu ra, và mấy thằng bạn quý hoá thì mặt sát ko thương tiếc.

- Quỷ thần ơi xưa nay bài bạc tao mới thấy có thằng xui như mày đấy N! – K mập tặc lưỡi ra chiều thông cảm.
- Thua mấy chục ván liền, cũng được gọi là thánh đấy! – Thăng D cười đều.
- Thánh gì? – Nhỏ H ngơ ngác.
- Thánh xui, thiên thần gãy cánh! – Rồi thăng D ngửa mặt cười hô hố.
- Dẹp mày đi! – Tôi đâm quạu.
- Đầu năm đầu tháng mà tiền ra thế này thì mày nghèo mặt rồi ku ơi! – Thăng T ở ngoài bơm đều vào.
- Thế mà đóng mặt ngẫu, làm nó thắng ván đầu tao tưởng nó là thần bài Châu Nhuận Phát, té ra là...thánh bài Châu Tinh Trì! – Rồi thăng C phá ra cười sằng sặc.

Tôi đổ mặt tía tai, chẳng phải vì thua tiền, mà vì miệng lưỡi thế gian độc ác quá, bọn này ngày thường gọi mình là thánh, thế mà chỉ vì một phút nông nổi bài bạc mà tôi đã tự chìm mình xuống bể sâu tuyệt vọng, để cho bây giờ bọn này nó chà đạp danh dự và nhân phẩm của thánh N 10A1, tôi chỉ muốn đào một cái lỗ thật sâu mà chui vào lòng đất mà tự kỷ, để rồi ngàn năm sau vẫn còn mang vết nhơ ko rửa sạch được trong lịch sử bài bạc. Nhưng trong cái lúc đen tối ấy, em Vy xuất hiện như 1 vị thánh mới, vị thánh của riêng mình tôi, và bằng nụ cười rạng rỡ, em ấy kéo tôi ra khỏi cái hố chôn tôi tự đào tránh nhân loại, và chỉ bằng một câu nói mà bỗng chốc tôi

trùng sinh, vượt vũ đăng tiên, tu thành chánh quả.

- Kệ, đen bạc đỏ tình mà N, hi hi!

Thế là cái mặt tôi lại tươi hơn hớn, nhìn thằng D mặt mày ủ dột vì vẫn cô đơn lẻ bóng, thằng C đàn ra vì trước giờ nó luôn thần tượng em Vy, thằng T thì thần thờ mà tặc lưỡi tiếc nuối vì cũng ko hơn gì 2 thằng kia, tôi cười hề hề cứ như mấy phút trước là tôi thắng đậm bài chứ chẳng phải là thua ko ngóc đầu lên nổi vậy.

Nhưng cái mặt tôi chỉ tươi được vài giây ngắn ngủi, và sau đó là há hốc mồm ra vì ngạc nhiên, bên kia thằng D giật mình đánh thót 1 cái, thằng C và T thì đơ cả lưỡi thiếu điều té lăn ra đường, thằng L chả buồn nói gì, K mập với nhỏ H ngạc nhiên ko kém, và em Vy lại nở một nụ cười khó hiểu.

Trước mặt bọn tôi là một nhóm thanh niên nam nữ cũng đang đi dạo, nhưng điều đó không quan trọng, điều làm bọn tôi ngạc nhiên là...Tiểu Mai đang tay trong tay cười nói vui vẻ với một tên con trai lạ hoắc, hôm nay trông nàng thật xinh và có phần rạng ngời hơn mọi ngày, và nụ cười trên môi...vô cùng hạnh phúc.

Bọn kia ngạc nhiên đã đành, nhưng đằng này cái mặt tôi cũng ngu ra theo.

- Tao bảo rồi, giờ thì tin chưa? – Thằng T hỏi lại đầy cay đắng.

- Ờm...tin...! – Thằng C tiu nghỉu như mèo bị cắt tai.

- Chà, bất ngờ thật! – K mập với nhỏ H đồng thanh.

- Có gì lạ đâu, mấy thằng mày thiệt là..! – Thằng L nói tỉnh khô.

- Ờo, thế là cõi lòng ta tan tác, hi vọng cùng em giờ vụt nát! – Thằng D ỉu xiu tức khẩu thành thơ.

- Chuyện bình....thường...đi dạo tiếp! - Tôi thở dài, nói tỉnh ko kém.

Tôi dù cũng mặt đàn ra mấy giây nhưng kịp thời lấy cân bằng trở lại vì em Vy đang ngay kế bên, mà cũng có gì lạ đâu, chuyện bình thường thôi, tôi có bạn gái, Tiểu Mai có bạn trai, thế thôi, chẳng có gì, bọn kia cứ làm quá lên. Chuyện rất ư là bình thường, con gái đến tuổi thì yêu đương, lạ lắm gì chứ, nàng xinh đẹp tài giỏi thế thì con trai thích ầm ầm có gì đâu, cái bọn này làm như thấy chuyện lạ có thật ấy! Hừ, bình thường, rất đời bình thường, cực kỳ bình thường!

Tôi lảm bảm liên tục trong đầu hàng đông tũn như vậy chỉ để giữ mình được bình tĩnh, dù cũng ko biết tại sao tôi lại cảm thấy tay mình như run lên khi tận mắt thấy Tiểu Mai đang cặp kè với 1 người con trai, tôi đã có em Vy rồi, vậy tại sao còn như vậy chứ? Tim đập thành thịch, mồ hôi lạnh toát ra, và tôi khẽ thở dài khi em Vy đang ngắm biển phía bên kia, và tôi thì lặng nhìn theo bóng Tiểu Mai với tên con trai kia đang xa dần trên chính con đường bờ biển mà ngày trước tôi từng đi dạo với Vy, cũng trong một buổi chiều tà của hoàng hôn cuối chiều nơi phố biển.

Chương 79

- Cũng bất ngờ thiệt ha? – Em Vy ngồi sau xe thỏ thẻ.
- Ủm...hoá ra thằng T nói thật! – Tôi gật gù tán thành.
- Chứ ra hôm giờ N tưởng T nói giỡn à? – Vy nheo mắt.
- Ko, chẳng qua chưa thấy tận mắt thì chưa tin thôi! – Tôi lúng búng đáp.
- À, ra là mong cho Mai chưa có bạn trai chứ gì! – Em ấy bắt bẻ.
- Vớ vẩn, chẳng liên quan gì N cả! – Tôi cố nói cứng.
- Thật ko? – Em ấy hỏi gặng.
- Haizz, thì thật chứ sao! – Tôi lắc đầu.
- Ủm, tốt! – Vy cười cười.

Tôi bị dẫn vật giữa 2 tâm trạng mà chính tôi cũng ko hiểu nổi một nửa của đó là gì, khi nghe em Vy nói như vậy, tôi cảm thấy vui và ấm áp vì em nó xác nhận như thể tôi đã là của em ấy rồi vậy, đây là cảm giác bị ràng buộc trong hạnh phúc, một chút đắng trong vị ngọt, làm cho nó thêm trọn vẹn hơn. Nhưng điều còn lại là cảm giác lẩn tránh vì hình ảnh Tiểu Mai đang cười nói với người con trai khác, tôi không thể cắt nghĩa được tâm trạng lúc này, cứ như một điều gì đó trước đây hiển nhiên là của tôi, và bây giờ nó trôi ra xa khỏi tầm tay vậy.

Chiều mùng 3 Tết, tôi đang nằm salon theo dõi lại chương trình Táo quân về trời mà hôm giao thừa chưa xem được thì tiếng mẹ tôi dưới nhà vọng lên.

- N ơi, mẹ nhờ chút! – Mẹ tôi bảo.
- Ày....dạ...! – Tôi uể oải trả lời.
- Con đem giùm mẹ bọc mứt quất này sang nhà bé Mai nhé! – Mẹ tôi đi lên phòng, tay cầm bọc mứt và 1 phong bao lì xì.
- Dạ được, mẹ để con! – Tôi tốt ra khỏi ghế.
- Lạ, mọi hôm mày nghe sang nhà con bé là rề rà lắm mà! – Mẹ tôi ngạc nhiên.
- Hi, ở nhà lâu cũng tưng chân, sẵn con ra ngoài dạo mát luôn! – Tôi chừa cháy cấp kì.
- Ủm, đây là mứt quất, còn cái này là nói mẹ mừng tuổi con bé nhé! – Mẹ tôi gói ghém tất cả lại chung 1 bọc và đưa cho tôi.
- Dạ con nhớ rồi! – Tôi gật đầu ngay tắp lự.

Tại sao tôi lại hăng hái khi sang nhà Tiểu Mai thì chính tôi cũng ko biết, nhưng cả 2 hôm nay hình ảnh nàng với tên con trai kia cứ luôn hiện ra trước mắt tôi một cách vô thức và ko thể nào

tránh được. Kệ, mình chỉ sang tìm hiểu thông tin dùm...thằng T thôi mà, để có gì còn giúp đỡ nó chứ! Tôi tự nhủ lòng mình một cách giả dối trắng trợn như vậy đấy.

- Kính...coong! – Tiếng chuông cửa quen thuộc vang lên.

- Ai vậy? – Là giọng của Tiểu Mai.

- Ủ...N nè! – Tôi báo danh.

- A...vào nhà đi N! – Nàng bước ra mở cửa.

“Có lẽ nàng vừa đi chơi về “, tôi nghĩ thầm trong bụng như vậy, vì Tiểu Mai hiện đang vận trang phục y như chiều mỏng 1 khi tôi thấy nàng ngoài biển.

- Ngồi chơi đi N, đợi mình pha trà chút hen! – Rồi nàng bước ra nhà sau.

Tôi ngược nhìn trong nhà nàng, ko giống bất cứ nhà nào mà tôi đã từng thấy vào dịp Tết, cách bài trí và trang hoành khác hẳn, ko có những chậu mai vàng hay đào hồng, mà thay vào đó là 2 tán cây được làm thủ công, mỗi tán gồm 3 cây tre với những cành thông nhỏ xếp thành một cổng chào trước nhà, chắn ngang qua cổng là những sợi rơm bện dải băng ngũ sắc dán xung quanh.

- Đó...gọi là gì vậy Tiểu Mai? – Tôi tò mò hỏi.

- À, là cổng kado-matsu, phong tục ấy mà! – Nàng cười giải thích.

- Ủ, trông là lạ, lần đầu N thấy đấy! – Tôi quệt mũi đáp.

- Hi, cũng như ở VN người ta trưng mai vàng hay hoa đào vậy thôi! – Nàng rót trà vào tách.

- Mà ba Mai đâu? Để N chào bác! – Tôi sực nhớ ra.

- Ba mình sang nhà cô rồi, vừa đi thôi! – Tiểu Mai hướng tay ra ngoài.

- Ờ...vậy ăn tết ở nhà chỉ có bác và Tiểu Mai thôi à? – Tôi vào ngay vấn đề đầu tiên.

- Ừm, thì có mỗi ba Mai về thôi mà, mình nói N biết rồi! – Nàng ngạc nhiên trả lời.

“Vậy là tên kia ko phải anh em họ của nàng về VN chơi rồi “, tôi xác nhận mà nghe như lòng mình đang rầu rĩ thay cho thằng T.

- À đây là bánh mứt của mẹ N gửi cho Mai nè, còn cái này là phong mừng tuổi! – Tôi đưa cái bọc của mẹ cho Tiểu Mai.

- Woa, cho mình gửi lời cảm ơn đến bác nha, cảm ơn N nữa! – Nàng hấp háy mắt, đón lấy bọc mứt từ tay tôi.

- Hi, có gì đâu! – Tôi cảm thấy đã đến lúc vào vấn đề tiếp theo – Vậy mấy ngày Tết qua Mai có đi đâu chơi ko?

- À, thì giao thừa có đi lễ chùa, rồi hôm qua thì sang nhà cô của Mai! – Tiểu Mai đáp mảy may ko chút nghi ngờ gì.

- Ủa, vậy còn mỏng 1? – Tôi hít thở thật sâu và hỏi câu trọng yếu nhất.
- Um...mình đi chơi với mấy bạn bên trường chuyên! – Nàng ngập ngừng trả lời.
- Ủa Mai có quen dân trường chuyên à? – Tôi ngạc nhiên.
- Ừ, thật ra chỉ quen một người, rồi rủ đi chơi chung thôi! – Nàng thở hắt ra đáp.
- Um...cũng vui ha! – Tôi đáp bằng quơ.

Vậy là rõ rồi, chiều mỏng 1 Tết người mà tôi thấy chính xác là Tiểu Mai đang tình tứ đi dạo với bạn ở trường chuyên chứ ko phải là nhìn lầm hay người giống người nữa.

- Còn N, cũng đi chơi chứ nhỉ? – Tiểu Mai hỏi xã giao.
- Ừ, dĩ nhiên, đi với tụi K mập ấy! – Tôi cố bình tĩnh đáp.
- Hi, hôm nào đi rủ....à thôi...! – Nàng ngừng lại nửa chừng.
- Mà đi với tụi nó cũng toàn dạo mát với oánh bài thôi à! – Tôi chả buồn hỏi tại sao Tiểu Mai lại bỏ lửng câu nói.
- Chà, đầu năm mà chơi bài ảnh hưởng lắm á! – Nàng tròn mắt thốt lên.
- Ừ.....N toàn thua, thê thảm luôn! – Tôi thở dài đáp.
- Cũng ko sao, đen bạc đỏ tình mà, hi hi! – Vô tình Tiểu Mai lặp lại đúng câu nói mà em Vy vừa nói với tôi xong.

Ngồi chơi thêm một chút rồi tôi chào nàng ra về, hẹn dịp khác sẽ đến gặp ba nàng cho phải phép xã giao, vì giờ tôi cũng chẳng còn lòng dạ nào mà ở lại tiếp chuyện nữa. Cũng ko hiểu tại sao khi đích thân tôi xác nhận là Tiểu Mai đã đi dạo với bạn trai thì chính tôi lại còn rầu hơn cả thằng T, dù tôi luôn tự nhủ đây chỉ là chuyện bình thường, và tôi với Tiểu Mai cũng chỉ là bạn mà thôi, không hơn không kém.

- Thế à? Tao cũng nghĩ vậy! – Thằng T bên kia đầu dây đáp ỉu xiu.
- Ừ, lần này tao ...điều tra giúp mày kĩ rồi! – Tôi gọi điện báo thằng T kết quả toàn cục.
- Ờ, cũng ko sao, chịu chứ biết sao giờ! – Nó thở dài.
- Ờ.....! – Tôi đáp bằng quơ.
- Sao mày cũng thảm vậy? Buồn lây à? – Nó ngạc nhiên hỏi.
- Bậy mày, tao đang...buồn ngủ! – Tôi giật mình.
- Ờ, thế ngủ đi, bye! – Rồi nó cúp máy cái rụp.

Tội nghiệp! Chắc nó đang nghĩ mình là bạn tốt, buồn chung nỗi buồn tâm giao với nó! Tôi tặc lưỡi nghĩ thầm, gác tay lên trán mà suy nghĩ, thế này có phải tôi đang quá bất công với em Vy ko? Dù tôi chưa làm gì có lỗi với em ấy, nhưng tâm trí thế này thì rõ là vạ phần ko được rồi! Tại sao khi biết Tiểu Mai có bạn trai, tôi lại buồn như thế này chứ? Không, không phải gọi là

buồn, đó chỉ là cảm giác gì đó mơ hồ pha lẫn ích kỷ tự trong vô thức của mặt khác con người tôi tạo ra mà thôi!

Chương 80

Sau hơn một tuần lễ nghỉ Tết nhân hạ vui vẻ, học kỳ 2 đã bắt đầu, các học sinh lại trở về những ngày học hành liên tục như hôm nào. Nhưng về như không khí Tết vẫn còn, và vẫn bám lấy những thân thể và tâm trí của các học sinh gương mẫu nay đã dần lười biếng đi, nhưng dù muốn dù không thì chúng tôi cũng vẫn phải học trở lại nếu ko muốn bị ăn dê-rô.

- Thánh N, ra về oánh bài nữa ko? – Thăng D dụ dỗ tôi.

- Quên đi ku, tao từ giờ ko bài bạc nữa! – Tôi khoát tay xua đuổi nó.

- Êo, thế hôm nào đá banh lại đi, cho dzui! – Nó tiu nghỉu đề nghị.

- Ờ, để tao lập kèo với bọn 36hecta! – L đội trưởng trả lời.

Nói rồi bọn tôi đi sang chỗ thằng T, nó đang cặm cụi trên bàn với quyển Văn học.

- Ái chà, siêng thế! – Tôi vỗ vai nó ngồi xuống.

- Sau cú sốc thất tình, anh ấy đã quyết tâm lao đầu vào học tập! – Thăng D cà khịa.

- Đẹp mày đi, để yên tao học! – Thăng T quắc mắt.

- Êo, làm ghê thế! – Thăng D rụt cổ hết ham giỡn nhây nữa.

- Tới rủ mày đá banh thôi mà, tiền đạo chính về rèn chân nhá, vài hôm nữa ra 36hecta lập kèo!
– Thăng L nói.

- Ủm, bữa nào đá rủ tao! – Thăng T vẫn dán mắt vào cuốn sách.

Thấy nó thế bọn tôi cũng chả dám làm phiền nữa, dù gì nó cũng là em thầy dạy Hoá mà cả đám tụi tôi đang học, lỡ bố láo gì đắc tội với nó thì có khi bị đuổi học bất thành linh chứ ko chừng. Mà nói thì nói vậy thôi, chứ tụi tôi biết thằng này công tư phân minh, mỗi tội thất tình thì trông thê thảm lắm!

- Tao thấy có quái gì đâu mà nó rầu thế nhỉ? – L đội trưởng ái ngại.

- Mày chưa thích ai nên chưa biết thôi! – Tôi đỡ lời dùm thằng T.

- Ai chả biết mày có em Vy rồi, nói gì nữa! – Thăng L xua tay.

- Đang nói chuyện thằng T mà, liên quan gì tao! – Tôi trố mắt.

- Thì cũng chung quy đại loại vậy thôi! – Nó ngoan cố đáp.

- Mà sao thấy mày chưa thích nhỏ nào thế? – Tôi tò mò.

- Tại chưa gặp được mẫu người trong mộng của tao thôi! – Nó lắc đầu trả lời.

- Phải ko? Hay là mày...pê dê? – Tôi nheo mắt chơi hiếm.

- Diên à! – Nó sùng sộ nạt ngang.
- Thế mẫu người trong mộng của mày ra sao? Kể tao nghe! – Tôi liếm môi hỏi.
- Để tao xem nào! – Rồi nó lim dim mơ màng.
- Chắc Y ù quá, phải hông? – Tôi cà khịa.
- Bố đập mày chết giờ, thích giỡn à? – Nó sùng cồ, làm tôi cũng mất vía.

15 phút đầu giờ hôm nay là giờ đọc báo, em Vy lên đọc mấy mẩu truyện ngắn rồi chêm vào vài cái chuyện cười mà tôi đưa em nó lúc tối qua, cả lớp chỉ có hơn nửa phía trên là lắng nghe, còn bọn tôi ngồi dưới vẫn cứ tầm xàm bá láp tán chuyện.

- Mà sao tao thấy mày giựt em Vy của thằng C mà nó đâu có thảm như thằng T? – Thằng L lại tiếp chuyện.
- Tao giựt hồi nó, em Vy tự tán tao mà! – Tôi gân cổ cãi.
- Mày thì có quái gì mà để gái nó tự tán? – Thằng L trề môi.
- Tao là thánh mà, gái nào chả thích! – Tôi vênh mũi.
- Thánh...bài à? – Nó đem vụ hồi Tết ra chơi tôi.
- À được, tí bố kêu lên làm Toán cho biết! – Tôi đâm quạu.
- Thách mày đấy, tao chả sợ! – Nó hất hàm nói.

Nghe nó thách thế tôi cũng hơi úy kị, dù gì nó cũng giữ chức lớp phó học tập, và học hành thì cũng ko kém tôi là bao chứ ko phải chỉ có danh hão, đua với nó chỉ tổ thiệt thân. Nghĩ thế nên tôi chuyển chủ đề, dù em Vy ở trên đang nhìn tôi mà trách yêu vì ko chú ý trong giờ đọc báo.

- Mà sao bữa nay K mập đi đâu ấy nhỉ? – Tôi thắc mắc.
- Chẳng biết, nghe nói là hợp phổ biến vụ gì cho học kì 2 ấy! – Thằng L lắc đầu.
- Chắc là tin thay đổi nhân sự, và sẽ có một đại mỹ nhân sắp được chuyển vào lớp mình! – Tôi vung tay chém gió.
- Mỹ nhân cỡ nào? Cỡ em Vy ko? – Thằng L liếm môi.
- Chắc...hơn! – Tôi vừa đáp vừa lăm lét nhìn xem em Vy có bất thần đi xuống ko.
- Chà, vậy cỡ Trúc Mai ko? – L đội trưởng hí hửng.
- Chắc...hơn! – Tôi đáp mà nghe như hơi lạnh lạnh.
- Thôi rồi, thế là hoa hậu vào rồi, mỹ nhân mà hơn cả em Mai nữa thì tao chịu, ko tưởng tượng ra nổi! – Nó tặc lưỡi bó tay.
- Mày chảy ke rồi kìa, chùi đi! – Rồi tôi phá lên cười sằng sặc.
- Thằng đểu dim hàng tao à! – Nó sùng sộ.

- 2 người kia giữ trật tự một chút được ko? Cán sự lớp gì kì vậy? – Em Vy phía trên lớp gấp tờ báo lại nạt ngang, và nhìn tôi với tia nhìn đầy nộ hoả.

- xin lỗi! – Thăng L xuôi xị.

- Ủ...ừ...biết rồi! – Tôi lí nhí đáp

- Tại mày cả đấy! – Tôi làu bàu trách thăng L.

- Ở thằng này, mày cũng bày chuyện ra chứ đâu! – Nó gân cổ cãi.

- Ai bảo...mày hóng chuyện của tao chi! – Tôi cố cãi cùn.

- Con lạy thánh, ko cãi với thánh nữa, tự làm tự chịu! – Thăng L rụt cổ.

Tôi ngán ngẩm thở dài, lại chọc giận em Vy nữa rồi, thế nào tí nữa cũng bị sặc cho 1 trận nên thân, có khi bị bơ luôn cả tuần ấy chứ. Tí nữa ra về phải tranh thủ mà tới làm bộ sấu bi mà xin lỗi em ấy thôi.

Nhưng sự đòi tréo ngoe, tôi chẳng bao giờ có cơ hội để xin lỗi em Vy về vụ này nữa, khi nãy tôi độc mồm độc miệng bố láo về chuyện thay đổi nhân sự, hoá ra lại thành thật.

K mập bước vô lớp, tay cầm mấy tờ thông báo, nó nói em Vy tạm ngừng đọc báo để cho nó phổ biến vài nội dung sinh hoạt cho học kỳ 2, nhưng trước đó nó lại ái ngại nhìn tôi đầy...luyến tiếc. Tôi chả hiểu mô tê gì, tai nọ xọ tai kia nghe chữ được chữ mất, nhưng ngay sau đó tôi choàng tỉnh cứ như bị thiên khiển từ thượng giới giáng xuống khi nghe được câu thông báo cuối cùng của lớp trưởng K mập:

- Và kể từ học kỳ 2 năm nay, bạn N sẽ được chuyển sang lớp 10A2 học, ko còn là thành viên của lớp 10A1 nữa!

Chương 81

Cả lớp hết thầy ngạc nhiên, K mập lắc đầu ái ngại, tôi thất thần chẳng nói được câu nào, em Vy đứng chôn chân tại chỗ, và Tiểu Mai lạnh lùng không tỏ thái độ gì.

- Sao thế? Nó làm gì à? – Thành L lên tiếng đầu tiên.
- Chẳng biết, tao nhận được thông báo từ phòng hành chính vậy thôi! – K mập thở dài.
- Hay là có nhầm lẫn...gì đó? – Em Vy tay cầm tờ báo run run.
- Xem đi! – K mập chia tờ thông báo ra cho Vy xem.

Tôi lẳng lặng bước lên giật tờ thông báo từ tay thành K.

“Vì một số lí do nhất định, bắt đầu từ học kỳ 2 năm học 2005, em **N sẽ được chuyển sang lớp 10A2, quyết định có hiệu lực ngay từ buổi học đầu năm. “

- Lí do nhất định là lí do gì? – Tôi hỏi nóng nảy.
- Tao cũng ko biết! – K mập nhún vai.
- Rồi xong, 10A1 từ nay mất đi thánh N! – Thành D ôm mặt than.
- Đẹp mày đi, nói xàm! – Thành T sầm mặt.
- Xem kĩ lại phải 10A1 ko? – Nhỏ H thắc mắc.
- Đúng tên đúng lớp rồi mà! – Thành C đứng kế bên tôi xem tờ giấy.

Sự việc đến quá bất ngờ, tôi chẳng nói được gì ngoài câu hỏi theo đúng thủ tục.

- Vậy...bây giờ tao phải qua A2 học liền à? – Tôi nhìn K mập, như thể mong đợi nó bảo rằng kết thúc bữa học này rồi mai qua cũng được.
- Không, giờ mày lên phòng hành chính, cô chủ nhiệm 10A2 sẽ dẫn mày vào lớp sau! – K mập rầu rĩ nói.
- Ủm...! – Tôi đáp thẩn thờ, muốn ở lại học bữa cuối chia tay cũng ko được.

Rồi tôi về chỗ trong ánh mắt ái ngại của tụi bạn cùng lớp, lẳng lặng xếp sách vở rồi xách cặp lên.

- Đi đây! – Tôi nhìn K mập, coi đó như là cái chào tạm biệt cho cả lớp.
- Ủ....! – Nó vỗ vai tôi cảm thông.

Đi ngang qua chỗ em Vy đang thất thần đứng yên, tôi chỉ gật đầu chào em nó mà ko nói được lời nào, và Tiểu Mai thì vẫn mang vẻ lạnh lùng cố hữu nhìn tôi ko biểu lộ gì.

Tôi lò dò lên phòng hành chính, cảm giác đoạn hành lang từ lớp đến phòng hôm nay sao mà xa

quá thể, mọi khi tôi cùng em Vy vẫn lên đó nộp sổ đầu bài, thi nhau đấu láo với bọn thằng K thằng D lúc nhận lịch xếp trực nhật, vậy mà kể từ nay điều đó sẽ trở nên xa vời quá thể, đơn giản vì tôi đã không còn là thành viên của 10A1 nữa. Lần đầu tiên từ nhỏ đến giờ tôi biết thế nào là cảm giác bất lực khi chính bản thân bị chuyển đi mà tôi lại ko thể làm được gì, vì lệnh trời khó cãi, mệnh trường ban xuống khó ngăn.

- À, em là T.N đúng ko? – Cô chủ nhiệm 10A2 hỏi khi thấy tôi bước vào.

- Dạ...! – Tôi ôm mặt rầu rĩ, hi vọng cô sẽ mủi lòng thương mà cho tôi về lại lớp cũ.

- Ủ, vậy em theo cô vào lớp! – Cô gật đầu bảo.

Cô chủ nhiệm 10A2 là cô Nhi dạy Toán, là chị ruột của cô Hiền dạy Anh ngữ. chủ nhiệm 10A1 cũ của tôi, hầu như học sinh trong trường đều biết điều này, vì nhìn bên ngoài cả 2 người khá là giống nhau.

- Em có anh trai là T.P đúng ko? – Cô Nhi hỏi tôi.

- Dạ, đúng cô! – Tôi xác nhận, ngạc nhiên vì sao cô lại biết ông anh quý hoá của tôi.

- Ủ, cô đang dạy Toán cho 12A2 của lớp T.P! – Cô giải thích.

- Dạ...! – Tôi hiểu ra, vì bề ngoài 2 anh em tôi cũng khá giống nhau, chí ít là ai nhìn vào cũng biết 2 thằng là anh em.

- Vậy chắc em cũng học giỏi Toán như anh T.P lắm nhỉ? – Cô Nhi tò mò hỏi tôi.

- Dạ...cũng bình thường! – Tôi muốn hét lên rằng tôi rất ngu Toán, vậy nên đừng chuyển tôi sang A2.

Bên kia phòng họp, cô Hiền cũng bước ra và nhìn thấy chúng tôi.

- Ủa? Chị Nhi? Có chuyện gì vậy? – Cô Hiền ngạc nhiên khi thấy chị mình đang...dẫn độ tôi.

- À, cô lên phòng hành chính nhận thông báo đi, sáng nay chị cũng vừa nhận được là T.N sẽ chuyển sang lớp chị! – Cô Nhi cười đáp.

- Vậy à? Mà lí do gì vậy? – Cô Hiền thắc mắc.

- Là gia đình của em N xin thầy hiệu trưởng được chuyển sang 10A2! – Cô Nhi nói mà tôi nghe như muốn bật ngượng ra đằng sau.

- Ờ...em...gia đình em đâu có xin chuyển đi đâu cô! – Tôi lắp bắp nói, chắc chắn nhà tôi chẳng bao giờ xin chuyển tôi sang A2.

- Em chắc ko N? – Cô Hiền hỏi lại tôi.

- Dạ, em chắc mà cô! – Tôi cảm thấy le lói 1 tia hi vọng.

- Vậy sao nhỉ? Để kết giờ chị hỏi lại xem! – Cô Nhi giơ tay ra cứu tôi, nhưng lại buông ngay tức thì sau đó! – Nhưng đã có giấy của thầy hiệu trưởng kí rồi, chắc cũng ko thay đổi được gì!

- Em cũng ngạc nhiên thật đấy! – Cô Hiền gật đầu nói.

- Ủ, à mà T.N là em của T.P đấy! - Cô Nhi cười cười nhìn tôi.
- Vậy à? Sao em ko nhận ra nhỉ? – Cô Hiền vỗ vỗ trán.! – Nhưng em N đâu có giỏi tiếng Anh như T.P? – Vẻ như cô Hiền cũng dạy ông anh tôi.
- Dạ....! – Tôi rầu rĩ nhìn xuống đất, đang bàn chuyện cứu giá tôi thì bây giờ 2 cô lại chuyển sang chuyện nhận diện anh em nhà tôi.
- Thế à? – Cô Nhi lại nhìn sang tôi.
- Nhưng học giỏi mấy môn tự nhiên lắm, cán sự Toán lớp em đấy! – Cô Hiền nói không giấu vẻ hãnh diện.
- À, vậy chỉ kém người anh một chút! – Cô Nhi gật gù rồi tiếp lời! – Thôi chị dẫn N vào lớp đây!
- Dạ, vậy là xem như em N chia tay 10A1 rồi nhỉ! – Cô Hiền đáp.

Lúc cô Nhi dẫn tôi đi lên hành lang, bước ngang qua phòng của 10A1 (vì 2 lớp A1 và A2 ở cạnh nhau), tôi rầu rầu chẳng buồn nhìn lại vào lớp cũ nữa, dù biết bọn bạn tôi trong đó đang xì xào bàn tán nhìn tôi đang đi với cô giáo chủ nhiệm A2.

Bước vào cửa lớp A2, tôi hít thật sâu rồi cố gượng vẽ đường hoàng bước vào, mặc cho A2 có giỏi hơn A1 hay ko, nay tôi từ A1 chuyển sang thì phải cho bọn này biết thế nào là dân A1 đầu tàu của khối.

- Giới thiệu với các em, đây là T.N từ 10A1 chuyển sang, từ nay em ấy sẽ học lớp chúng ta! – Cô Nhi đứng trên bục lớp thông báo.

Tiếng xì xào chỉ trở dưới lớp bắt đầu nổi lên.

- O, bồ nhỏ Vy đây mà?
- Làm gì mà được chuyển sang đây thế?
- Thằng này hôm bữa hại lớp mình ko đứng nhất Hái hoa học tập đây nè!
- Ái chà, tao có cơ hội với nhỏ Vy rồi!

Tôi ngượng chín người, cúi gằm mặt trước hàng chục cặp mắt đang dồn về phía mình.

- Các em trật tự, um...N ngồi kế bên D.A nhé! – Rồi cô Nhi chỉ chỗ ngồi cho tôi.
- Dạ....! – Tôi gật đầu rồi đi về chỗ mới.
- Vậy được rồi, giờ chúng ta bắt đầu học!

Tôi chán nản lấy sách vở trong cặp ra, thậm kê khổ khi hơn một nửa số môn của ngày hôm nay chẳng trùng thời khoá biểu cũ của A1, thế là lại phải chép bài bù. Nhưng điều đó giờ chẳng còn quan trọng nữa, vì từ giờ xung quanh tôi sẽ là những đứa bạn mới mà tôi chưa hề quen biết, chẳng còn là bọn K mập hay thằng L tếu táo, đầu bàn phía trái bên trên cũng ko còn là em Vy dễ thương đang ngồi nữa, và cách đó một bàn học góc trong cũng sẽ ko phải là Tiểu Mai lạnh lùng mà nhiệt thành, tất cả chỉ bởi vì tôi hiện và sẽ là thành viên của A2 nếu ko có gì thay đổi

cho 2 năm học còn lại.

Mà kể sự đời cũng lạ, ngày trước khi nhận điểm tốt nghiệp khá cao, tôi cũng từng mong mình sẽ được vào lớp chọn A2 giống ông anh, bởi vì ở trường PBC này ai cũng biết so về lớp chọn thì A2 xếp nhất, rồi mới đến A1 và A3. Thế nhưng số trời run rủi cho tôi vào A1, tôi cũng lấy làm hãnh diện vì số 1 là con số đầu tiên nghe oai biết bao nhiêu, rồi quen đám bạn thân thiết K mạp, rồi còn em Vy, rồi còn gặp Tiểu Mai nữa. Vậy mà giờ đây....đúng là cầu được ước thấy, tiếc là điều ước này đến muộn quá, muộn một cách nghiệt ngã và như đùa cợt với thánh N của 10A1, mà từ nay sẽ là một thằng vô danh tiểu tốt ở 10A2.

Chương 82

Giờ ra về, tôi vẫn lò dò sang lại 10A1, đứng đợi thầy Địa ra ngoài rồi mới bước vào, lần đầu tiên tôi vào lớp với tư cách là một thành viên lớp khác.

- Thánh về, sao, bọn nó có hiệp đáp mày ko? – Thằng D thấy tôi đầu tiên.

- Hề hề, có mà vỡ mồm tụi nó! – Bình thường tôi đã nổi điên với nó rồi, nhưng chả hiểu sao hôm nay lại thấy thằng D...thân thương quá đỗi.

- Bên đó học được ko? – Thằng T tò mò.

- Cũng được! – Tôi ngám ngẳm nhớ tới cả đồng bài cần phải chép lại vì bữa nay tôi đem sai thời khoá biểu.

- Rồi qua đó mày làm gì? Cán sự gì ko? – K mập liếm môi.

- Êo, tao chân ướt chân ráo mới qua, có mà cán sự...cùn! – Tôi cười cười.

Tôi nhìn sang bên, Tiểu Mai ôm cặp đi ra khỏi lớp, nàng thậm chí còn chẳng buồn nhìn tôi lấy 1 cái gọi là động viên người về thăm quê hương.

- Mày vừa đi khỏi thì em Mai đã chuyển sang bắt chuyện với thằng khác, chủ động mới ghê! – Thằng T rầu rầu.

- Êo, dính dáng gì tao chứ, mà lúc nãy cô Hiền có nói gì ko? – Tôi tò mò hỏi.

- Ờ, thì cô bảo từ giờ mày bị chuyển sang 10A2 vậy thôi, rồi bầu lại cán sự Toán! – Thằng C tiếp lời.

- Rồi ai làm? – Tôi hỏi.

- Tao, kiêm luôn 2 chức Toán – Hoá! – Thằng T vỗ ngực.

- Ghê ta, nhờ tao mà thăng cấp nhá! – Tôi khoác vai nó.

- Chà, định rủ 10A2 đá giao hữu, mà giờ mày qua đó rồi lớp này chơi sao lại! – Thằng L thở dài.

- Yên tâm, tao chẳng đá đâu, mà bọn trai bên A2 trông chân cẳng lẻo khèo lắm! – Tôi làm kẻ bán nước tiết lộ bí mật quân sự.

- Thế à? Thế thì tốt, hề hề! – L đội trưởng khoái chí tở.

Tôi cảm thấy vui hơn một chút, chỉ khi quay trở lại lớp cũ ngồi tán chuyện với bọn này mới làm tôi cảm thấy mình vẫn là thành viên của 10A1, vẫn còn ngồi bố láo tếu táo với đám bạn thân như hôm nào.

- Ủa mà Vy đâu? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Em nó đi họp Đoàn rồi, cặp còn để lại nè, nặng nặng dặn tao bảo mày đợi em nó về chung! –

K mập trả lời.

- Thằng này sướng, đi xa vẫn còn em yêu ngắm theo! – Thằng C rên rĩ.

- Hề hề, ngon thì được như tao đi! – Tôi cười tít mắt.

Ngồi tán dóc thêm tí nữa thì bọn thằng K lần lượt về trước, chỉ còn tôi ngồi lại trong phòng đợi em Vy, tôi thắc mắc ko biết em nó bảo đợi là ý gì đây, nhưng dù chỉ vậy tôi cũng cảm thấy ấm lòng, chắc là em ấy muốn cùng tôi....hàn huyên tâm sự.

Tôi đang lim dim mơ tưởng thì giọng em ấy cắt ngang.

- N ơi, nhanh lên! – Vy xuất hiện trước cửa lớp, vàng trán lấm tấm mồ hôi.

- Gì vậy? Nhanh gì? – Tôi ngạc nhiên, hoàn toàn khác xa những gì tôi tưởng tượng.

- Thì đi theo mình, nhanh nào! – Rồi chẳng đợi tôi đồng ý, em ấy kéo tay tôi đi hết dãy hành lang đến thẳng văn phòng Đoàn.

Văn phòng Đoàn vẫn còn lại một vài học sinh vừa họp xong đang ngồi lại bàn thêm gì đó, đầu bàn là thầy Phương bí thư Đoàn trường, thầy tuy đã trung niên nhưng rất thân thiện và vui tính với học sinh trong trường.

- Thầy ơi, N nè! – Vy quệt mồ hôi nói.

- À, N ngồi xuống đây! – Thầy Phương ngoắc tôi lại.

- Dạ...! – Tôi lơ ngơ chẳng hiểu gì.

- Nghe Vy kể là em bị chuyển sang 10A2, giờ muốn về lại A1 à? – Thầy hỏi tôi.

- Dạ! – Tôi sáng mắt, hoá ra là như vậy.

- Gì thế Vy? – Mấy học sinh xung quanh tò mò hỏi.

- Vậy giờ em đi với thầy, nhưng không chắc là thầy xin được đâu nhé! – Rồi thầy đứng dậy! – Vy ngồi lại đây, đừng đi theo! – Thầy bảo Vy ngồi lại khi em ấy chực đứng lên đi theo chúng tôi.

- Vy ...đợi N ở lớp nhé! – Em ấy ái ngại nói thật khẽ rồi ra ngoài trước.

Tôi tràn đầy hi vọng khắp khối đi theo thầy Phương, dù gì thầy ấy cũng là bí thư Đoàn trường nên ít nhiều tiếng nói cũng sẽ có trọng lượng, và tôi sẽ có cơ hội được về lại với 10A1, nghĩ đến đây tôi dạn bước hơn.

- Thầy Thế, em bàn chuyện này với thầy chút được không? – Thầy Phương kéo ghế ngồi xuống, tôi đứng bên cạnh.

- À có chuyện gì thế? – Thầy Thế trưởng phòng hành chính hỏi.

- Chuyện là em N này đang học ở 10A1, nhưng hôm nay lại bị chuyển sang 10A2, vậy nên giờ em muốn nhờ thầy chuyển giúp em N về lại được 10A1! – Thầy Phương dè dặt nói, tôi hồi hộp chờ đợi.

- À, cái này là quyết định của thầy hiệu trưởng, tôi cũng chỉ nhận giấy và đưa xuống dưới thôi thầy Phương à! – Thầy Thế giải thích.

- Ra vậy, nhưng có cách nào đổi lại quyết định không thầy? – Thầy Phương hỏi tiếp, và tôi thì cảm thấy đây có lẽ là nỗ lực cuối cùng.

- Cái này....cũng còn tùy quyết định của thầy hiệu trưởng, nhưng thường thì giấy đã kí rồi thì cũng khó hoãn lại lắm, vì thủ tục chuyển hồ sơ và bảng điểm cho trường hợp của em này đã bắt đầu rồi! – Thầy Thế lắc đầu đáp.

- À...dạ vâng, vậy cảm ơn thầy! – Rồi thầy Phương đứng dậy, tôi cũng chào thầy Thế rồi bước theo ra ngoài.

- Vậy là thầy cũng chịu rồi, nước này thì chỉ do thầy hiệu trưởng quyết định thôi N à! – Thầy Phương thở dài.

- Dạ....! – Tôi rầu rĩ chẳng biết nói gì.

- Vậy thôi, thầy về đây! – Thầy vỗ vai tôi rồi bước đi.

Tôi thần thờ bước về lớp ko chút sinh khí, bây giờ quyết định ở lại hay bị chuyển đi là do thầy hiệu trưởng, nhưng nghe tới đây tôi đã thấy nản, với tôi từ trước đến giờ 3 từ “thầy hiệu trưởng” “nghe cao xa và quyền lực lắm, thế nên đừng mong gì tôi, một thằng học sinh lớp 10 vô danh tiểu tốt lại có thể tự mình thay đổi quyết định của thầy hiệu trưởng.

Tôi vào lớp, em Vy đang gục mặt trên bàn, vẻ đầy chán nản, tôi khẽ bước tới và ngồi xuống cạnh bên, em ấy giật mình nhìn sang.

- Sao rồi N? – Vy nhìn tôi ánh mắt đầy vẻ hi vọng.

Tôi thở dài, lắc đầu không nói gì, vậy là quá đủ để hiểu rồi, cả 2 đưa tôi ngồi lặng yên một lúc lâu mà chẳng nói được câu nào, tôi buồn buồn nhìn Vy mắt đã chực đỏ hoe sắp khóc.

- Thôi, N đưa Vy về! – Tôi đứng dậy, như sợ chỉ ngồi yên một lúc nữa là em nó oà ra mất.

-! – Em ấy chẳng nói gì cả, lẳng lặng đứng dậy bước theo tôi dắt xe ra cổng.

Con đường từ trường về nhà Vy hai đứa tôi đã đi lại nhiều lần, từng đợt lá me nhỏ xanh dọc hai bên đường rơi lả tả theo gió miên man như buồn nỗi buồn của hai đứa, và mọi lúc chúng tôi đều tươi cười mà mộng mơ đùa giỡn, nhưng lúc này đây là lần đầu tiên chúng tôi yên lặng, ko nói một lời.

Mãi một lúc sau, khi đã gần đến nhà em Vy, tôi cảm nhận được cái nín thở rất khẽ từ đằng sau, xen lẫn hốt hoảng và bối rối.

- Đừng đi, N ơi...! – Em ấy nức lên, nói gần như là trong hơi thở.

- Biết làm sao được! – Tôi đáp gọn mà nghe lòng chột nhối lên.

- Thôi, vào nhà đi, tối N qua, nhé? – Tôi nói, khi đã đến nhà rồi mà em Vy vẫn chưa chịu vào.

- Ừ! – Rồi em ấy quay vào trong, sau khi tôi cố cười với em một cái.

Tối hôm đó, hai đứa đi dạo, nhưng cũng rất ít nói, chỉ thỉnh thoảng cười với nhau cho qua chuyện, rồi lại bối rối nhìn đi chỗ khác.

Tôi ngồi cạnh em Vy, nhìn băng quơ ra hàng cây dọc theo đường biển, tự nhiên nhớ cái hồi 2 đứa ngồi đây giỡn vụ tập văn nghệ, lúc đó tôi hiển nhiên vẫn còn học 10A1. Gió biển đang thổi thốc ngược từng cơn.

-! – Em Vy vẫn yên lặng.

-! – Tôi cũng im ru, chẳng biết nên nói gì sất, tự nhiên cảm giác như vai trò bị đảo ngược, là em ấy bị chuyển đi chứ chẳng phải là tôi nữa.

- N nè.....! – Cuối cùng em nó cũng mở lời trước.

- Gì vậy? – Tôi như chỉ chờ lúc này, hỏi ngay.

- Xa mặt...đừng cách lòng nhé! – Em ấy nói mà đôi má đỏ lựng, cúi gằm mặt, đôi bàn tay lúu rúu đan vào nhau.

- Ủm....không có đâu! – Tôi đáp, bối rối nhìn sang chỗ khác, gió lạnh mà tôi vẫn thấy ấm áp.

- Hứa nhé? – Em ấy quay sang nhìn tôi.

- Ủ, dĩ nhiên, lo cho ai kia thôi! – Tôi quệt mũi nói lấp lửng.

- Lo cho ai? – Vy ngạc nhiên, thoáng chút gằn giọng.

- Thì...ấy đừng néo...thì lẽ N học bên kia, bên này Vy thích ai khác thì sao? – Tôi cũng tạo một ràng buộc tương tự.

- Ko đâu, chẳng có ai hết! – Em ấy lắc đầu nguây nguậy.

- Ủm...nhưng mà giả như...qua đó N thích nhỏ khác rồi thì sao? – Tôi cười cười, bắt đầu bông đùa trở lại, cũng lách người chuẩn bị né cái véo hông của em ấy.

- Nhỏ đó...phải dễ thương hơn Vy thì mới chịu! – Hồng dè em ấy vẫn ngồi yên, phụng phịu đáp.

- Ủ...chắc cũng ko đâu....đằng ấy dễ thương nhất rồi! – Tôi ngượng ngập nói, nhìn sang chỗ khác chứ chẳng thể nào mà đối diện nhau được.

- Hi, dẻo mồm lắm! – Em Vy cuối cùng cũng cười, thật tươi.

- Mà N chỉ học bên A2 thôi, còn lại vẫn sang chơi với A1 mà! – Tôi tự trấn an cả hai đứa.

- Ủm...mong là được vậy! – Em ấy gật đầu thở dài.

- Chắc chắn là vậy, khỏi cần mong! – Rồi tôi búng chóc vô trán em nó.

- Ui da...này thì búng! – Em ấy néo ngay vào hông tôi rõ đau.

- Aaaaaa.....mạnh tay quá vậy! – Tôi ôm be sườn la oai oái.

Đường biển vào tối vắng hoe, ánh đèn vàng yên bình, gió lạnh thổi từng hàng dương phát phơ, ở băng ghế bên kia đường có hai đứa đang cười giỡn như giặc, tuy lạnh nhưng vẫn ấm lắm!

Tối hôm đó về nhà, tôi nằm ngẫm nghĩ sự đời đúng là biến ảo không lường, đầu năm tôi cầu cho vào A2 thì phải vào A1, nhưng nhờ vậy mới quen được Vy, rồi đến đây bất chợt lại bị chuyển sang A2, cứ tưởng vậy là hết nhưng cũng nhờ đó mà hai đứa tôi lại gần nhau hơn, đúng là trong phúc vẫn có họa, và Tái ông mất ngựa chưa hẳn đã là xui!

Chương 83

- Thế là mày bị chuyển sang A2 rồi à? – Ông anh tôi ngạc nhiên khi nghe tôi tâm sự.
- Ồ, chán chết được! – Tôi rầu rầu đáp.
- Ngu, A2 là lớp vip, tao đang học này, mày học bên đó, ra về thì đi chơi với tụi A1, có sao đâu!
- Ông cóc đầu tôi.
- Ờo...lớp vip là thế nào? – Tôi nhăn nhó xoa đầu.
- Bọn trong đó học cũng khá lắm, còn đứa nào mà giỏi thì giỏi kiệt xuất luôn, như tao đây này, hể hể! – Ông vênh mặt cười tự mãn.
- Ờo, thế đưa gì lại tụi nó! – Tôi đâm chột dạ.
- Mà ai chủ nhiệm A2 thế? – Ông liếm môi hỏi.
- Cô Nhi, chị cô Hiền ấy! – Tôi trả lời.
- À, thế mày sướng rồi, nhất mày luôn! – Rồi ông vỗ vai tôi cười đều.
- Là sao? – Tôi thắc mắc chẳng hiểu gì.
- Là mày liệu hồn mà học, đừng có để mất mặt tao! – Đột ngột ông trừng mắt sùng sộ.
- Ấc...gì ghê thế? – Tôi rụt cổ chạy dài, xớ rớ có khi lại ăn đòn.

Trưa hôm đó tôi lên lớp sớm hơn mọi ngày, vô phòng A2 tôi ngồi quan sát hết 1 lượt theo lời chỉ điểm của ông anh, phải biết mặt hết bọn cán sự bộ môn của tụi nó để mà nhìn mặt còn chém gió. Tôi dòm bọn này ra chiều uly kị lắm, tụi nó trong mắt tôi lúc này ghê gớm lắm, đứa nào cũng chăm chăm ngồi ôn bài, chả bù cho bên A1, vui vẻ hơn nhiều. Ngồi quan sát một hồi chẳng được gì ngoài việc nhận diện thêm mấy con mọt sách, thế là tôi tót ra khỏi chỗ đi sang bên A1 ngồi chơi.

- Qua làm gián điệp à mày? – Thành T chặn họng tôi.
- Ồ, theo dõi xem...mày có rách quần ko? Về tao báo cáo với lớp! – Tôi chơi đòn hiểm ngay quá khứ đau thương của nó.
- Mày giỡn mặt bố à? – Thành T sầm mặt.
- Hề hề, ai bảo giỡn tao trước! – Tôi cười khi dễ nó.
- Ủa thánh N, qua đây làm gì thế? – Thành D thấy tôi hỏi.
- Qua chơi, ko được à? – Tôi hất hàm nói.
- Ấy ấy, thánh ngồi đi để em lấy nước! – Thành D vờ cung phụng.

- Hề hề, tốt! – Tôi khoan thai ngồi xuống.

Vừa lúc đó thì Tiểu Mai ôm cặp vào lớp, nàng hơi sững người lại khi thấy tôi, rồi gật đầu chào và bước tiếp về chỗ. Tôi cũng chẳng buồn thắc mắc, giờ chỉ ngóng cho em Vy lên lớp để nhìn 1 chút rồi lại sang bên A2 mà chiến đấu vì danh tiếng A1.

- Ủa N? Sao chưa về lớp? – Em Vy bước vào.

- Hi, thì lớp ở đây mà! – Tôi cười cười.

- Giỡn nữa, sắp vào lớp rồi đấy, cờ đỏ tới kìa! – Em ấy nhìn chùng ra ngoài.

- Chẳng sao, ở kế bên chứ mấy, chạy vèo qua là xong! – Tôi khoát tay đáp.

- Chà, tình tứ quá, học bên kia cũng ngóng nàng ở bên này! – Nhỏ H ngồi trên cũng hóng chuyện xuống dưới.

- Ghen tị hở? – Em Vy bĩu môi.

- Đâu dám, hi hi! – Rồi nhỏ H quay lại lên trên.

Tôi thoáng thấy Tiểu Mai khẽ nhúu mày, cũng có thể là do tôi làm, vì ngay sau đó nàng lãnh đạm trở lại.

- Thôi, về nhé! – Tôi quay sang nói với em Vy.

- Ủ, ra về gặp! – Em ấy cười gật đầu.

Chẳng hiểu tại sao chỉ một cái khẽ nhăn mặt của Tiểu Mai lại có thể làm tôi chột dạ mà hết dám tình tứ với em Vy, và một cái lật sách loạt soạt lạnh lùng cũng đủ để tôi thót tim mà tự biết đường rút về phòng A2, chẳng dám lén phéng thêm lúc nào nữa.

Bọn A2 đang tổ chức truy bài đầu giờ, đúng như tôi dự đoán, thằng nhãi độ Toán với tôi hôm hái hoa học tập là cán sự Toán của A2, và con nhỏ ngồi cạnh bên là cán sự Hoá, tôi đâm hoảng vì hôm đó lỡ trót đắc tội với cả 2 đứa tụi nó. Thằng này đang đứng giải bài trên bảng, và con nhỏ kia thì đang viết ra mấy cái phương trình phản ứng hoá học. Tôi cũng vờ lật sách ra mà chăm chú ngồi xem, chẳng dám hó hé nửa lời, chứ lính mới mà bố lão thì có mà cặp đất ăn.

Giờ Hoá, thầy gọi tên nhỏ cán sự lên kiểm tra bài, tôi mừng thầm, thế là có cơ hội quan kiến tài nghệ quân địch rồi, mà kẻ cũng lạ, tôi ngồi ngay lớp mình mà cứ luôn nghĩ đây là hang ổ đối phương, và tôi thì là điệp viên nằm vùng vậy.

Thầy ra một bài khá hóc búa, nhưng tôi biết nếu con nhỏ này làm giống cách của tôi thì xem như nó cũng tạm tạm, nhưng sẽ còn thua xa thằng T, chắc chắn cán sự Hoá 10A1 sẽ có cách giải quyết hay hơn và nhanh hơn.

Không ngoài dự đoán, nó chốt ngay cái đáp án với cách giải mà tôi đã viết trong vở, và tươi cười ôm vở bước xuống sau khi nhận điểm 10 tròn trĩnh, tôi thì thầm tặc lưỡi lắc đầu, nếu là thằng T ở đây thì bọn này chỉ có mà trở mặt ra nhìn.

- Ông cười cái gì đấy? – Nhỏ cán sự này ngồi ngay trước mặt tôi, và giờ thì đang nheo mắt hỏi.

- Ô...mình đâu có! – Tôi giật mình kinh hãi.
- Chê cách giải tui dở chứ gì? – Nhỏ này bấu môi.
- Làm gì có...chứ! – Tôi lúng búng đáp.
- Ai chẳng biết A1 bọn ông xem thường A2 bọn tôi lắm! – Nó truy tôi tới cùng.
- Bậy...! – Tôi chối biến, dù nhỏ này nói đúng thật.
- Hừ! – Rồi nó ngúng nguẩy quay lên trên.

Con nhỏ này bị điên rồi, học quá sinh hoang tưởng rồi, 10A2 là lớp chọn xếp trên 10A1 một bậc mà nó bảo bọn tôi xem thường cái gì chứ!

Tôi thâm hãi hùng bọn con gái A2, nhỏ cán sự Hoá quay lên trên còn xỉ xầm cái gì với bọn con gái trên kia, rồi chúng nó quay xuống nhìn tôi mà cười khúc khích. Tôi hơi bị điên lên rồi đấy, đừng tưởng ma cũ mà có thể bắt nạt được ma mới, con gái bố cũng chả ngán đâu, để rồi xem! Tôi nghiêng răng trèo trẹo, ra chiều hung hăng lắm, nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ vẻ ta đây là học sinh mới hầy còn rụt rè e ngại lắm!

Đến giờ Toán, cô Nhi bước vào, tôi nhớ lại lời đe dọa đầy nguy hiểm của ông anh, cảm giác phải làm sao để đừng mất mặt ổng làm tôi đâm hoảng, trên nữa là bữa cô Hiền cũng có nói cô Nhi biết là tôi...hơi bị xịn Toán rồi, giờ lỡ mà sơ sẩy chút định thì tôi mất đến 3 cái mặt, mặt ông anh và mặt tôi, tệ hơn nữa là mặt mũi A1 mà tôi đã và đang đường hoàng mang đi khắp nơi.

- Cầu trời cho đừng núng đầu mình lên! – Tôi núp mặt sau cuốn sách toán lăm rằm trừ ếm, và cầu mong cho cái định lí xui xẻo của tôi nó đừng xảy ra.

Và nó ko xảy ra thật, đến hết giờ truy bài tôi vẫn ko bị kêu lên bảng, dù mấy bài trên kia chỉ là muối chích voi so với trình độ của tôi.

- Các em mở sách ra, chúng ta học bài mới! – Cô Nhi nói trên lớp.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, ít ra cũng qua được bữa hôm nay, đợi vài hôm sau cho tôi quen phong thuỷ A2, lấy lại tinh thần rồi mới mong chiến đấu với bọn một sách này được. Nhưng tôi mừng chưa được bao lâu thì gặp hoạ, dạy xong bài mới, cô Nhi cho cả lớp làm toán...chạy, thể loại này mới, thầy Toán bên A1 chưa cho chúng tôi làm bao giờ, nhưng đại loại là gọi 4 người lên bảng cùng làm 1 bài, và xem ai giải nhanh và đúng hơn thôi.

Cô Nhi gọi tên phía trên lớp, tôi thì rụt cổ thâm mong đừng đến lượt mình, nhưng định lí xui xẻo đã ko xảy ra thì linh cảm chết toi kia lại mò đến, thế quái nào tôi lại cảm giác được rằng thể nào tôi cũng sẽ bị kêu lên bảng, nhất là khi cô Nhi lia tia nhìn đến chỗ tôi, và tôi chẳng thể nào nhìn đi chỗ khác được, một phần là vì lòng tự tôn, quyết ko để mất mặt 10A1 được.

- D.A và T.N lên bảng đi! – Cô Nhi gọi tên 2 đứa.

Tôi lò dò lên bảng, tay lựa đại cục phấn rồi bước lên bục giảng, và thằng cán sự Toán cũng khinh khỉnh đi lên theo, hoá ra nó tên là D.A, đứng kế bên tôi mà nó còn cười nhạt, tôi ức ko chịu được.

Bài toán khá là hóc, có đến 3 định lí cần được áp dụng luân phiên, tôi còn đang nhú mày suy

nghĩ thì 3 đứa kể bên đã cầm phấn viết rột rột, nghe như tiếng gươm chạm vào khiên của thiên binh vạn mã A2 đang thị uy tôi vậy.

Nhưng thánh thì mãi là thánh, dù có đi từ A1 sang A2 thì tôi cũng vẫn là thánh N, hể hể! Tôi nghĩ chút rồi cầm phấn viết ra một loạt, gạch dưới đáp số cái roet như nhát gươm kết liễu, rồi để phấn cái cách rõ to xuống bàn, đường hoàng bước xuống lớp khi 3 đứa kia còn đang ngơ ngác trên bảng, và ít giây sau thì thằng D.A mới giải xong, bước xuống lớp đầy vẻ bất nhẫn ko thừa nhận chiến cục.

Hiển nhiên là tôi giải đúng, và lại còn giải nhanh nhất, bảo sao cô Nhi ko cười cười nhìn tôi như thể xác nhận tôi đúng là em trai của ông anh phát xít ở nhà, và bảo sao bọn A2 ko xâm xì nhìn tôi, chắc bọn nó cũng định tôn tôi lên làm thánh luôn ko chừng, hể hể! Tôi khoái mê toi nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ lạnh lùng giống Tiểu Mai, làm như mấy bài này chỉ là muối chích, trình ta đây vẫn còn cao hơn thế cơ, dù chỉ ít phút trước tôi còn run như cây sậy, và chỉ bình tĩnh trở lại khi nhận ra bài toán đó đúng là bài mà tôi vừa giải ngày hôm qua, tất nhiên là vừa giải vừa xem...đáp án, hên hú hồn!

Giờ ra chơi, đã có đứa xuống yêu cầu được diện kiến với thánh, ác nỗi đó lại là nhỏ cán sự Hoá vừa trêu tôi đầu giờ.

- Chà, bạn cũng giỏi ghê hén! – Nhỏ này chuyển sang xưng hô lịch sự hơn.
- Ủ, cũng bình thường! – Tôi vờ khiêm tốn.
- Eo oi, một lần khiêm tốn bằng bốn lần tự kiêu nhé! – Nhỏ tùm tùm cười.
- Ấy...ko có..! – Tôi hoảng vía, ko lẽ con gái ở đâu cũng lém lỉnh như em Vy, đều có thể kê tủ đứng vào miệng tôi được.
- Hôm nào bày Toán cho mình nhé, cũng muốn nhờ D.A mà hấn hách quá! – Nhỏ này nói thật nhỏ để thằng D.A ngồi trên ko nghe.
- Ủ..ừ! – Tôi cũng rì rầm với nó, thầm nghĩ là còn khuya ông mới bày.

Cả đoạn đường về hôm đó tôi cứ cười hểnh hểch mãi, tự hãnh diện vì mình đã ko làm mất mặt A1, chắc giờ bọn A2 đang nghĩ đứa nào bên A1 cũng xịn như tôi, hể hể!

- Làm gì mà cười mãi thế? – Em Vy ngạc nhiên hỏi.
- Ấy...ko có gì! – Tôi giật mình.
- Hay có em nào tán bên đó rồi? – Em ấy nheo mắt.
- Bậy, đã nói hôm bữa rồi mà! – Tôi chối ngay.
- Ủa, hi hi! – Em nó cười cười.

Phen này thì thánh N sẽ lại toả sáng ở 10 A2 thôi, chẳng chóng thì chầy, cơ mà tôi quên mất, sang A2 rồi thì ai bày bài Anh ngữ cho nữa, em Vy đâu có nhắc bài được nữa, tôi cũng ko copy bài của đứa cạnh bên được, úi dà, chuyện này cũng khá là căng đấy, nhất là lỡ tôi chém gió bậy bạ như hồi đầu năm thì bọn nó có mà cười cho thối cả thánh chứ chẳng chơi!

Chương 84

Tối hôm đó, ăn cơm xong tôi ra trước sân nhà ngồi hóng mát, trong đầu vẫn còn lâng lâng vì hương vị chiến thắng thằng D.A lúc chiều, cho đáng đời cái tội dám cười khi dễ, cười ngạo nghễ vị thánh của 10A1.

- N ơi, có nhà ko? – Là giọng của Tiểu Mai.

- Ơ...đợi chút! – Tôi giật mình, sao nàng lại đến nhà vào lúc này, vội chạy vào trong khoác đại cái áo sơ mi.

- Mai vào được không? Có chút chuyện cần nói! – Nàng dựng xe đứng trước nhà tôi, cười dịu dàng nói.

- Ủ, ừ, vào đi! – Tôi mở cửa, lòng ngạc nhiên ko để đâu cho hết, mấy hôm nay trông nàng lạnh lùng với tôi thế mà sao hôm nay lại chủ động thế nhỉ.

- Tao cũng vào nhé? – Giọng con trai kế sau đó.

- Ai thế...ớ...thằng...? – Tôi ngờ ngợ, cái giọng này quen quen.

- Tao, H.N đây mà! – Thằng này lên tiếng xác nhận.

- Ủ, vào đi! – Tôi gạt đầu.

Hoá ra là thằng H.N ở tổ 1, thằng này trùng tên N với tôi, nhưng ít chơi thân, vì trong lớp nó ít tiếp xúc nhiều, và có vẻ cũng khá khép kín. Mà chết, hông lẽ thằng T nói thật, bây giờ Tiểu Mai chuyển sang cặp với thằng H.N, vậy còn đứa con trai ngoài biển hôm bữa là sao nữa đây?

- Ngồi đi, N lấy nước! – Tôi nhìn Tiểu Mai nói.

- Ủ, cảm ơn! – Nàng hấp háy mắt nhìn tôi cười, vẻ lạnh lùng mấy hôm vừa rồi bay đâu mất dạng.

- Vậy...2 người tới có chuyện gì không? – Tôi rót nước ra ly, mời cả hai, nhấn nhá từ “hai người” để xem tình hình là thế nào đây.

- À, chuyện này thì phải để H.N nói rồi! – Tiểu Mai cười tỉnh rụi đáp.

- Gì thế? – Tôi quay sang hỏi thằng H.N

- Là như vậy, mà...bị chuyển lớp là do tao! – Nó dè dặt thú nhận.

- What...cái gì...? – Tôi bật ngược dựa hẳn vào ghế.

- Tiếng Anh luôn, ghê! – Tiểu Mai tủm tỉm cười.

- Không, N..nhầm, mà nói rõ ra đi! – Tôi lúng búng đáp.

- Thì vậy, thực ra tao nhờ mẹ tao là cô Thanh dạy Sử ấy, xin cho tao đầu học kỳ này qua 10 A2

học, vì bạn bè tao hồi cấp 2 bên đó nhiều hơn! – Nó nói chậm chậm.

- Ra vậy, rồi sao nữa? Sao mà tao lại bị chuyển? – Tôi đâm sốt ruột.

- Tao cũng ko rõ là mẹ tao nói với thầy hiệu trưởng làm sao, mà lại thành ra chuyển nhầm mày sang A2, chắc do tao với mày trùng tên nên người ta nhầm lẫn chỗ nào đó! – Thằng này nhún vai đáp.

- Rồi giờ sao? Mày về nhờ cô Thanh xin cho tao về lại A1 được ko? – Tôi liếm môi, ngồi nhấp nhồm ko yên.

- Mẹ tao định làm vậy ngay từ hôm bữa đầu tuần kia, nhưng lúc đó lại kẹt công tác ở trường thị trấn, nên chiều nay về tao mới nói với mẹ tình hình là như vậy, giờ mẹ tao chắc đang ở nhà thầy hiệu trưởng nói chuyện lại rồi, nếu được thì mày có thể sẽ về lại A1, còn tao chắc qua A2! – Nó nói đến đâu tôi nghe như mở cò trong bụng đến đó.

- Ủ, được đấy, cảm ơn mày nhiều nha! – Tôi hơn hớn bắt tay nó.

- Èo, tao chưa xin lỗi mày thôi, mày còn cảm ơn tao làm gì! – Thằng H.N quệt mũi đáp.

- Lỗi phải gì, về lại được là tao mừng rồi! – Tôi cười tít mắt.

- Ủm, thì vậy! – Nó gật gù.

- Mà...vậy thì liên quan gì đến Mai? – Tôi ngạc nhiên, và hỏi xong thầm tự trách mình ko tế nhị chút nào, có thể là nàng đang đi chơi với thằng này lắm chứ.

- Là do này, lúc đầu tao định ko nói gì với mày đâu, đợi mày được chuyển về lại A1 rồi, tao sang A2 thì tự khắc mày sẽ biết, nhưng....Trúc Mai nằng nặc bảo tao phải sang nhà mày nói rõ mọi sự! – Nó ngập ngừng giải thích.

- Sao...Mai biết mà bảo....? – Tôi đi từ dấu hỏi này sang dấu hỏi khác.

- Hi, hôm mà N nhận thông báo chuyển lớp ấy, mình cũng bất ngờ lắm, nhưng nghĩ lại thì chắc gia đình N cũng sẽ ko xin chuyển sang A2 đâu, vì nếu có chắc N cũng nói cho vài người bạn thân biết rồi, thế nên chẳng hà có gì nhà trường lại chuyển 1 học sinh sang lớp khác ngang xương vậy được, trừ khi là có nhầm lẫn thôi! – Nàng vuốt tóc từ tốn nói – Lúc đó tình cờ Mai thấy bạn H.N ngồi kế bên bạn H thì có vẻ ngạc nhiên lắm, Mai cũng tưởng là H.N đang bất ngờ vì biết N chuyển đi, nhưng đến khi nghe....! – Nàng dừng lại đột ngột, đưa mắt sang nhìn thằng H.N

- Mai nghe gì? – Tôi nhìn cả hai mà hỏi.

- Tao lúc đó nói “Nhầm người rồi, nhầm rồi! “, mà nói nhỏ thôi, hổng dè Trúc Mai nghe được, thế là hôm đó cứ gặng hỏi tao mãi! – Nó trầm giọng xác nhận thay cho Tiểu Mai.

- Chà...ra vậy! – Tôi cuối cùng cũng thông suốt mọi chuyện, kể cả chuyện thằng T bảo Tiểu Mai hôm giờ chủ động bắt chuyện với đứa khác, hoá ra là yêu cầu thằng H.N sang thú tội với tôi.

- Vậy thôi, tao về nhen, chắc giờ mẹ tao cũng về nhà rồi, chắc nội trong ngày mai hoặc ngày mốt mày được chuyển về lại thôi! – Thằng H.N đứng dậy.

- Ủ, mà...sao nhà mày xin được thầy hiệu trưởng chuyển đi dễ thế? Hôm bữa thầy Phương cũng xin cho tao mà đâu được! – Tôi tò mò hỏi.
- Ờo...thầy hiệu trưởng là bác ruột tao đấy! – Nó vừa nói vừa ra ngoài dắt xe.
- Thế à? Hèn gì, nhất mày rồi đấy, cảm ơn nhá! – Tôi tiễn nó ra cổng.
- Ủ, tao về đây! – Rồi nó đạp xe đông thẳng
- Vậy mình cũng về đây! – Tiểu Mai bước ra ngoài.
- Ơ, Mai ở lại chơi chút đi, mẹ N sắp về rồi đấy! – Tôi nhìn nàng đầy biết ơn.
- Hi, mình về ôn bài nữa, để khi khác! – Nàng cười lắc đầu.
- Ủ...! – Tôi hơi hụt hẫng, định khoe với mẹ là nhờ nàng mà tôi sắp về lại được A1.
- À, ngày mai N cứ đem sách vở theo thời khoá biểu của 2 lớp A1 với A2 luôn cho chắc, có gì đỡ phải chép bài lại.! – Nàng dặn tôi.
- Ủ, nhớ rồi, vậy Tiểu Mai về cẩn thận, cảm ơn nhiều hen! – Tôi cười tươi, dắt xe nàng ra ngoài cổng.
- Hi, vậy về nhé! - Nàng cũng gật đầu chào lại.

Tối hôm đó tôi chẳng tài nào ngủ được, nằm lăn lộn mà mong cho đến sáng, rồi sáng ngồi vật vạ trên bàn mà mong cho đến trưa để được đường đường chính chính quay về lại 10A1 tiếp tục làm thánh.

Trưa hôm đó, tôi lên lớp thật sớm, sục cả tay vì cái cặp hôm nay nặng gấp đôi mọi hôm, cơ mà đó chẳng là gì cả, tôi ngồi hồi hộp chờ đợi thời khắc mình được giải phóng.

Đến khi cô Nhi bước vào lớp lúc đầu giờ, dù rằng theo khoá biểu tiết đầu là môn Vật Lí chứ ko phải môn Toán, thì tôi dự là có biến rồi.

- T.N đứng dậy đi, cô có chuyện cần nói! – Cô Nhi gọi.
- Dạ! – Tôi khấp khởi mừng thầm trong bụng, y chóc rồi.

Nhưng bọn trong lớp A2 thì lại tưởng tôi đắc tội gì đây, hồi hộp nhìn theo.

- Vì một số nhầm lẫn nên em T.N sẽ được chuyển về lại 10A1! – Cô Nhi thông báo, và tôi thì như muốn nhảy cẫng lên như trẻ con được kẹo.

Tôi cười tươi bước theo cô Nhi ra khỏi lớp, chẳng buồn nhìn lại bọn A2 đang ngơ ngác, thế là thôi nhé từ đây, bài bai chú D.A, hẹn so tài với chú ở dịp khác, bài bai luôn em cán sự Hoá, hể hể!

- Em cũng muốn về lại A1 à N? – Cô Nhi đi cạnh bên hỏi.
- Dạ, cô bảo là em được chuyển về mà! – Tôi ngạc nhiên.
- Ủ, nhưng nếu em muốn thì vẫn có thể được ở lại A2! – Cô Nhi nói, vẻ hơi tiếc.

- Dạ...nhưng em muốn về A1, đang quen nhiều bạn hơn! – Tôi cảm thấy khó khăn khi xác nhận lại quyết định 1 lần nữa, vì dù gì cô cũng từng dạy qua ông anh tôi, và tôi còn dự định sắp tới sẽ đăng kí học thêm Toán ở nhà cô.

- Ủm, chắc cô Hiền cũng lên lớp rồi! – Cô Nhi gật đầu đáp.

Dĩ nhiên, tiết đầu hôm nay là tiết Anh ngữ của cô Hiền mà, 2 cô chủ nhiệm gặp nhau để thông báo trước lớp, hoàn hảo quá rồi còn gì, cứ y như là ông trời đã sắp đặt cho tôi bằng mọi giá phải về lại A1 vậy. Ôi, chưa bao giờ tôi thấy yêu tiết Anh văn đến thế, hê hê!

Cô Nhi và tôi bước vào 10A1 trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, dĩ nhiên là trừ cô Hiền, thằng H.N và Tiểu Mai ra.

- Cô thông báo thế này, từ giờ H.N sẽ chuyển sang 10 A2, còn T.N sẽ được chuyển lại về 10A1, vì một chút nhầm lẫn của nhà trường thôi! – Cô Hiền nói trước lớp.

Rồi cô Nhi bước tới nhận học sinh mới là thằng H.N, và cô Hiền nhận lại học sinh cũ là tôi, thánh T.N, thủ tục hoàn tất y như trao trả tù binh sau chiến tranh, và thằng tù binh là tôi lúc này đây đang vui mừng hết lớn.

- Em về chỗ đi N! – Cô Hiền cười cười bảo.

- Dạ! – Rồi tôi ôm cặp mò xuống lại chỗ cũ.

Lúc đi ngang qua tổ 1, tôi gật đầu cười cảm ơn với Tiểu Mai, nàng cũng đang khẽ nhìn tôi, mắt ánh lên vẻ hân hoan.

Thằng D hú lên rồi vỗ tay đầu tiên, kéo theo đó là tràng vỗ tay rào rào của cả lớp, K mập chẳng quan tâm nó là lớp trưởng gì sất, đập bàn ầm ầm hòa theo, thằng L thì cười ngoác ra cả mang tai, bước ra chỗ ngồi mà khoác vai tôi, giả vờ phúi bụi trên ghế rồi ấn tôi ngồi xuống, tôi thấy mình y hệt...Napoleon.

- Hé hé, biết mà, thánh sao mà đi được! – Thằng D tí toét.

- Báo cáo tình hình đê, A2 có điểm mạnh điểm yếu gì ko? – Thằng T phụ hoạ.

- Xem cái mặt sượng chưa kia! – Nhỏ P lè lưỡi.

- Thế là tuần sau đã giao hữu với A2, đê bẹp được tụi nó rồi, mà đừng nể tình 2 bữa học đấy N!
– Thằng L vỗ vai tôi.

- Vậy mà bữa giờ nó chia tay lâm ly bi đát quá! – K mập phá lên cười hô hố.

Chắc chắn 1 điều, rằng bây giờ lớp tôi đang ồn ào nhặng xị nhất dãy hành lang, và đảm bảo bọn A2 sát bên cũng nghe được và hiểu được tại sao lại như vậy. Rất đơn giản, thánh N đã trở lại với 10 A1, tôi cười đầy sung sướng.

- Trật tự nào, hôm nay cũng trễ rồi, cô miễn truy bài vậy, các em học bài mới! – Cô Hiền gõ gõ thước kẻ lên bàn.

- Yà hú, đúng là song hỷ lâm môn! – Thằng C khoái chí tử.

- Về trước đây, lo mà rèn chân nhé! – Giờ ra về, thằng L vỗ vai tôi dặn.

- Ok, chú cứ lo hã! – Tôi khoát tay đáp.

- Tối đi net nha mậy, tao khao! – K mập ôm cặp ra ngoài.

- Ố ồ, được, gì chứ được bao là anh đi liền! – Tôi sướng mê toi.

Tôi chở em Vy về nhà, tôi cười tủm tỉm, em nó thì đỏ mặt.

- Hôm bữa đằng ấy nói gì ấy nhỉ? Quên mất rồi! – Tôi chọc.

- Thì thôi, quên luôn à! – Em ấy ngượng ngùng, đập lưng tôi nói.

- Bậy, sao quên được, lãng mạn tình cảm lắm! – Tôi được thể làm tới.

- Ghét cái mặt, vừa được về đã giở trò! – Em nó bĩu môi.

- Hi hi, giỡn chút ấy mà, về nhé! – Tôi cười cười.

-Ừa, mai gặp! – Vy gật đầu đáp, cũng cười thật tươi.

Tôi đạp xe mà lòng hớn hỏ tràn đầy, cảm thấy đời sao tươi đẹp quá thể, mới hôm trước còn rầu rĩ thì hôm nay cứ như trúng số, đúng là sự đời biến ảo khó lường, họa phúc cứ vờn nhau mà đến lẫn lộn. Cơ mà tôi được vậy cũng là nhờ Tiểu Mai, vậy là tôi lại nợ nàng thêm một lần nữa rồi, thậm chí đến vẻ lạnh lùng của nàng hôm trước mà tôi tự trách mình ko hiểu chuyện, đằng sau vẻ lạnh lùng cố hữu ấy lại đầy nhiệt thành, hôm nào phải mời nàng đến nhà dùng bữa cơm để thánh N...có dịp cảm tạ thôi!

Chương 85

Thánh nói là làm, có ơn phải trả, buổi chiều vài hôm sau, tranh thủ lúc em Vy đi họp Đoàn sau giờ học, vừa thấy Tiểu Mai dắt xe ra cổng là tôi trờ xe đến ngay.

- Tiểu Mai, tối nay qua nhà N nha! – Tôi cười cầu tài.
- Chi vậy N? – Nàng để cặp vào giỏ xe, nhìn tôi thắc mắc.
- Qua nhà N ăn tối, nhé? – Tôi ra vẻ nhã nhặn.
- Hi, ừ, vậy mấy giờ mình qua? – Nàng mỉm cười.
- Tầm 7h nha! – Tôi liếc nhìn đồng hồ.
- Có cần Mai đem thêm gì qua nhà ko? – Tiểu Mai hỏi.
- Không, N mời mà, vậy nhé! – Tôi khoát tay.
- Ừa, 7h mình đến! – Nàng gật đầu.

Tôi cấp tốc chạy xe về nhà, định bụng sẽ nhờ mẹ nấu thêm vài món, gì chứ Tiểu Mai qua là mẹ tôi chắc chắn sẽ làm ngay thôi. Nhưng người tính ko bằng trời tính, tôi dù đã lớn tướng lớp 10 nhưng vẫn chưa bỏ được cái tật láu táu từ nhỏ.

- Mẹ về chưa đại huynh? – Tôi dắt xe vô nhà, vừa kịp thấy ông anh dắt xe ra.
- Về lâu rồi! – Ông anh tôi nhún vai đáp.
- Hên quá! – Tôi thở phào.
- Nhưng lấy hành lí rồi đi công tác luôn, chiều mai mới về lại! - Ông tiếp lời.
- Sặc, rồi com tối sao đây? – Tôi chết đứng.
- Tao đi sinh nhật bạn rồi, mày tự làm mì tôm hay ra ngoài ăn đi! - Ông nói tỉnh queo.
- Ờ.....! – Tôi đâm hoảng.
- Tránh ra bố đi, lảng vảng tao đập văng xoáy giò! – Rồi ông dắt xe dông luôn.

Tôi đứng chôn chân tại chỗ, thế này thì tèo rồi, chẳng ngờ mẹ tôi đi công tác bất ngờ, mà lỡ hẹn với Tiểu Mai rồi, giờ không lẽ gọi điện bảo nàng đừng qua, hoặc rủ đi ăn ở ngoài thì có mà nhục chết. Tôi ôm đầu đi qua đi lại trong nhà suy nghĩ, bộ tịch như ông cụ non, suy nghĩ, suy nghĩ, thầy kệ, lỡ đâm lao thì đành phải theo lao thôi, tôi quyết định thử tài làm bếp, biết đâu lại phát hiện ra mình có thêm một tài năng nữa thì sao?

Nhưng từ nghĩ đến làm là cả một chuyện lớn, trong tủ lạnh nhà tôi giờ chỉ còn rau cải với trứng gà vịt, còn lại toàn là Sting với trái cây. Tôi thần thờ nhìn vô tủ lạnh rồi lắc đầu ngao ngán, hông lẽ giờ đãi Tiểu Mai tô mì tôm rồi đập cái trứng vô?

Tôi ngồi nhìn đồng trứng mà suy nghĩ nên làm gì với tụi nó, ngoài mì tôm với nấu cơm ra thì tôi chả biết nấu món gì sất, mặt thì mỗi lúc một dần ra mà chẳng le lói thêm được ý tưởng nào cho ra hồn, cuối cùng tôi tặc lưỡi quyết định cầm máy gọi phone...

- Alo! – Giọng em Vy phía bên kia.

- Ủ, N nè! – Tôi thở phào, vị cứu tinh đã xuất hiện.

- Gọi em có gì vậy chàng? – Em ấy bông đùa.

- Hic, bà N nấu món gì với trứng gà đi, món gì cũng được, mà dễ dễ nấu thôi! – Tôi cười méo xệch.

- Sao thế? – Vy ngạc nhiên.

- Nhà N đi hết rồi, mà ngán mì tôm quá! – Tôi dóc tổ, cho vàng cũng ko dám nói là nấu cho Tiểu Mai.

- Ủ...thế biết nấu ko đấy? – Em ấy tần ngần hỏi.

- Bà đi mới biết chứ! – Tôi sốt ruột.

- Trứng thì có trứng luộc, trứng chiên, trứng kho, còn vài món nữa mà hơi khó! – Vy đáp.

- Vậy cái nào dễ làm nhất, mà nhanh nhất? – Tôi liếm môi.

- Ủ thì trứng luộc, trứng chiên! – Em ấy trả lời.

- Cũng được, bà N làm đi! – Tôi thầm nghĩ 2 món này...chắc vừa đủ, nấu thêm cơm cũng được, còn đỡ hơn là chạy ra ngoài mua hay bảo Tiểu Mai đừng qua.

Tôi bày ra 8 quả trứng gà để trên bàn, bắt đầu làm theo lời em Vy dặn, đầu tiên là cho 4 quả vô xoong nhỏ, đổ nước vào và cho lên bếp, để lửa vừa, canh khoảng 15 phút bắc xuống lột vỏ ra là xong.

Ok, xong 1 món, chả có gì khó khăn, tôi bắt đầu thấy phục tôi quá, tự tin nhảy qua món thứ 2 là trứng chiên. Đầu tiên là đập trứng, bình thường tôi nhìn mẹ với ông anh đập nhẹ vào giữa quả trứng, sau đó tách đôi vỏ là xong, nhẹ nhàng gọn lẹ. Nhưng tôi loay hoay mãi mà ko tách đôi được ra, cuối cùng lờ tay bóp vụn luôn, tô trứng lẫn cả mớ vỏ trong đó, thế là đi đứt quả đầu tiên. Lần này để cho chắc, tôi lấy muống đập vài phát trên đầu quả trứng, rồi ngồi lột vỏ, cuối cùng trút ngược nó xuống, hơi thủ công nhưng còn đỡ hơn là ăn trứng bể.

Hoàn thành chuẩn bị, đến phần pha gia vị, tôi tỉ mỉ chế mắm vào tô trứng, nhưng run tay thế quái nào mà cho cả đồng vào, tôi ngẩn người ra một lúc rồi tặc lưỡi, chắc, chả sao, bỏ nhiều đường vô trung hoà lại là xong. Thế là 3 muống đường to bự được cho vào, sau đó là 1 thìa tiêu bột, hành lá, tôi phui phui tay rồi cho lên chảo dầu.

Nhưng vừa cho trứng vào chảo thì tôi giật mình bắn ngược ra sau quăng luôn cả tô trứng vào chảo dầu, chỉ vì vừa đổ trứng vô thì nó văng xèo xèo nhìn hãi ko tả được. Vài giây sau, tôi mặc áo tay dài, mắt đeo kính râm, một tay cầm cái nắp xoong to nhất mà che trước mặt, tay còn lại run run lấy cái tô ra rồi...đứng đó nhìn trứng đang từ từ chín dần. Tôi đợi thêm ít giây nữa nhưng

lớp trên của trứng vẫn còn lỏng, mà bên dưới thì hình như lại nghe có mùi khét chứ chả phải mùi trứng chiên thơm phức mà mẹ tôi hay làm.

- Nấu sao rồi? – Em Vy nghe máy.

- Hic, sao mà lớp dưới trứng chiên thì cháy mà lớp trên nó lại chưa chín nè! – Tôi kể lể.

- Ông ơi, dùng cái giá inox to mà xúc phần dưới lên, rồi nghiêng chảo cho phần trên chảy xuống chứ! – Em ấy thở dài.

Thế là tôi làm y lời em ấy nói, loay hoay mãi cả chục phút sau, rồi tốn gần 15 phút bày biện các thứ trên bàn, bữa ăn đầu tiên mà tôi làm bếp mới xuất hiện. Một đĩa trứng luộc, và 1 đĩa trứng chiên chỉ còn một nửa vì tôi đã cắt mấy phần bị khét bỏ ra ngoài, cắt mãi mà nó còn chừng 2 trứng, một đĩa rau xà-lách có sẵn trong tủ lạnh, và nồi cơm nghi ngút khói. Tôi đứng nhìn bàn ăn mà lắc đầu cười khổ, chả biết chút nữa Tiểu Mai nhìn thấy thì nàng sẽ thế nào đây.

Đúng 7h, Tiểu Mai dùng xe trước cổng nhà tôi.

- Vào đi, để N dắt xe cho! – Tôi tắm rửa ăn mặc bánh bao như Việt kiều về nước kiếm vợ.

- Ủa, cảm ơn N! – Nàng cười nhẹ.

- Ủa, bọc gì vậy? – Tôi thắc mắc khi nhìn vô giỏ xe nàng.

- À, bánh mình làm đấy, mang cho nhà N, hi! – Tiểu Mai giải thích.

Tôi thầm nghĩ cuối cùng bữa ăn cũng đã có 1 món là ra hồn, mà lại là của Tiểu Mai làm mới chết. Tôi tặc lưỡi bước vô nhà, Tiểu Mai đi cạnh bên.

- Nhà N đi hết rồi, hi! – Tôi rào trước, hi vọng nàng hiểu khi chút nữa nhìn bàn ăn “thịnh soạn” quá mức cho phép.

- Ủa, vậy à! – Nàng gật đầu.

- Giờ làm gì? – Tôi nhìn nàng cười méo xệch.

- Là sao N? – Tiểu Mai thắc mắc.

- Ý N là giờ...ăn tối luôn hử? – Trống ngực tôi đập thành thịch.

- Thì...N bảo Mai qua ăn tối mà! – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.

- Ủ...thì ăn vậy! – Tôi ngoài cười mà trong bụng rầu rĩ.

Tiểu Mai đứng nhìn vô bàn ăn, tôi giả lơ ngó mấy con...thần lẩn trên trần nhà đang rượt đuổi nhau chí chóe.

- Vậy là....N nấu phải không? – Nàng tùm tùm cười.

- Ủm....thì vậy! – Tôi lúng búng xác nhận.

- Hi, ăn thôi, Mai đói rồi! – Rồi nàng xới cơm ra chén.

Tôi là chủ nhà, nên nhường khách ăn trước, hồi hộp nhìn Tiểu Mai đưa mẫu trứng chiên vào

miệng, rồi giật mình khi thấy nàng bụm môi và nhắm mắt.

- Sao...sao thế? – Tôi đâm hoảng.

- Hic, mặt...quá! – Nàng xua tay, trán nhăn híp lại.

- Nước...nè! – Tôi liú quýu chạy lại lấy nước.

Và tiếp sau đó nếu ko phải là Tiểu Mai đang ngồi cùng bàn ăn thì tôi đã phun cơm ra luôn rồi, quả trứng chiên này đúng là mặt kinh khủng, mà lại có cái mùi đường nghe tởm lợm. Hai đứa ngồi hết nhìn nhau rồi nhìn xuống bàn ăn, tôi thì nguơng ko để đầu cho hết, cứ gằm mặt xuống bàn mà đếm...hạt cơm trong chén, được một chốc thì Tiểu Mai đứng dậy.

- Nhà có lạp xưởng không N? – Nàng hỏi.

- Ủ, có, mà chi vậy? – Tôi tò mò.

- Lấy cho Mai lạp xưởng, cà rốt, đậu que nếu có càng tốt! – Tiểu Mai trả lời.

- À...cà rốt thì có, ko có đậu que, có hũ đậu Hoà Lan nè! – Tôi tìm trong tủ lạnh.

- Cũng được, đưa cho mình đi! – Nàng gật đầu.

Tôi đứng lóng ngóng nhìn Tiểu Mai nhanh nhẹn làm bếp như đầu bếp thứ thiệt trong nhà hàng, và vài mươi phút sau bàn ăn đã thay đổi diện mạo hoàn toàn, món trứng mặt kinh hoàng của tôi được Tiểu Mai chế biến lại thành cơm chiên dương châu, và trứng luộc được cắt lát để lên đĩa xà-lách, rưới ít dấm tỏi lên, thế là thành salad trộn, rồi nàng nấu thêm ít canh phở gọi là có thứ để húp.

Và tình thế đảo ngược, tôi ngồi cầm mặt vô chén cơm mà ăn lấy ăn để, dù là mấy phút đầu còn nguơng nguơng vì thế này cứ y như là tôi biết trước mẹ sẽ đi vắng mà mời Tiểu Mai sang làm bếp cho vậy.

- Từ từ thôi N! – Nàng cười khúc khích.

- Hic, đói từ chiều giờ..ực.! – Tôi vừa đáp vừa ghen.

Bữa trà vẫn là trà đào với bánh ngọt đi kèm, tôi ngồi phởn ngả tựa lưng ra ghế, thở dốc thì quá no, Tiểu Mai chốc chốc lại che miệng cười.

- Cười gì N ế? – Tôi gãi đầu hỏi.

- Hi, tại nhìn N ngộ ngộ! – Nàng hấp háy mắt.

- Sao mà ngộ? – Tôi tò mò.

- Ăn xong rồi thở, thật chưa ai như N, có ngày bẻ bụng, hi hi! – Nàng cười tùm tùm.

- He he, bẻ bụng thể nào cũng vô viện, cũng có người lo nữa! – Tôi đang phê, nên nói năng bắt đầu quá trớn.

- Ai lo? – Nàng nghiêm mặt.

- Thì...bác sĩ lo! – Tôi đâm hoảng, nói trớ qua.
- Hình như ý của N khác mà? – Nàng nheo mắt.
- Ý là...y tá lo ko dc thì đến...bác sĩ lo! – Tôi lúng búng trả lời.
- Phải ko đó? – Tiểu Mai nhìn tôi.
- Ủ...ừ...p..hải! – Tôi thiếu điều muốn chui xuống ghế tránh ánh nhìn của nàng luôn.
- Haizz, N hay tự dối mình quá! – Nàng thở dài đầy ản ý.
- Ớ....đâu có! – Tôi chối đây đẩy.
- Rõ là có! – Nàng nhăn hí.
- Không...có! – Tôi kháng cự yếu ớt.
- Minh nói là có! – Tiểu Mai lắc đầu.
- Không, thật... là ko có! – Tôi bắt đầu quíu.
- Chắc chắn là có! – Nàng bĩu môi.
- Ủ...thì có! – Tôi thở hắt ra.
- Vậy...ai lo? – Nàng hỏi trong hơi thở.
- Thì...thì..mẹ N lo! – Tôi tự nhiên thấy tim đập bình bình.
-! – Tiểu Mai im lặng.
- Sao...tự dung im rồi? – Tôi quệt mồ hôi trán.
- Ngày mai kiểm tra 1 tiết Anh ngữ nhĩ? – Nàng tự dung hỏi sang chuyện khác.
- Ủ...mà sao? – Tôi ngạc nhiên.
- N ôn bài đi, Mai cũng về ôn bài luôn! – Nàng đáp lạnh băng.
- Ủ...thế giờ về à? – Tôi lóng ngóng.
- Ừm, xong bữa tối thì về chứ sao! – Rồi Tiểu Mai đứng dậy.
- Vậy để N ra mở cổng! – Tôi gật đầu.
- Ừm...cảm ơn bữa tối nhé! – Trờn tối, tôi thấy hình như Tiểu Mai đang cười.
- Không, N cảm ơn mới phải! – Tôi nhún vai.
- Vậy mình về! – Nàng nói gọn lỏn.
- Ủ...về cẩn thận..à thôi để N đưa Mai về! – Tôi nói như quíu.
- Ko cần đâu, mới 9h hơn thôi mà, N ôn bài đi! – Nàng lắc đầu từ chối.

- Ủm...cũng được! – Tôi thở dài.

Con gái khó hiểu thật, mới bữa ăn còn cười nói vui vẻ vậy mà giờ đã ùng ùng bỏ về? Tôi đứng thần thờ nhìn đến khi Tiểu Mai khuất nơi cuối đường mới bước trở vô nhà, lòng đầy ngổn ngang thắc mắc chẳng biết sao nàng lại có thái độ như vậy, chẳng lẽ vừa nãy tôi có nói gì sai sao ta?

Chương 86

Buổi học đầu giờ chiều hôm sau, tôi ngồi tí toét với bọn K mập về vụ con cán sự hóa A2 dạo này nó cứ đá lông nheo tôi mỗi lần đi ngang qua.

-□ Thế là thế nào nhỉ? – Tôi vờ không hiểu.

-□ Hồng lẽ em nó lại kết mày nữa sao ta? – K mập liếm môi.

-□ Cũng đúng, chắc mấy hôm bên A2 tao nhá xèng dữ quá nên con nhỏ đó ...hâm mộ luôn rồi!
– Tôi vung tay chém thật lực lên bàn.

-□ Lạ thánh, đi đâu cũng gieo rắc tai họa cho con gái nhà lành! – Thành L đang ôm cuốn English nằm dài trên bàn mà than.

-□ Hề hề, cái hay của thánh mà lì! – Tôi cười khoái chí tở.

-□ Cơ mà.....ớ.....! – Đang nói K mập đột nhiên ngưng bật.

-□ Gì thế? – Tôi ngạc nhiên khi thành L cũng thất thần mà cầm mặt vô cuốn sách.

Tôi ngẩng mặt lên, hóa ra Tiểu Mai đang ôm sách đứng trước mặt tôi, nhìn nàng sao mà nghiêm nghị quá, tôi đâm chột dạ.

-□ Sao thế Mai? – Tôi thấy trống ngực đập bình bình.

-□ Ôn bài cho kiểm tra 1 tiết Anh ngữ chưa? – Nàng hỏi lạnh lùng.

-□ Ừ...ôn rồi, à...mà còn tí chút nữa là xong thôi! – Tôi lúng búng đáp, hơi dóc tổ vì thật ra tôi vẫn chưa ôn hết bài vở.

-□ Thế mình truy bài N vậy! – Rồi nàng ngồi xuống đối diện tôi.

-□ Ớ....sao lại thế? – Tôi quíu.

-□ N liệt kê cho Mai 15 động từ bất quy tắc ở cả 3 thì đi! – Nàng ra đề ngay lập tức.

Tôi méo xệch nhìn bọn thành K thành L xem có đứa nào giúp được không, chứ cái đề này oái ăm quá, tôi tưởng Tiểu Mai kêu ghi công thức các thì English còn đỡ được, dè đâu 2 thành trong hội Tam hoàng cứ nhìn đầu đầu, và bên trên thì em Vy ra chiều nhấp nhúm lắm nhưng lại không giúp được, rất đơn giản, đây là giờ truy bài của Tiểu Mai.

-□ Đây nè! – Tôi hồi hộp đưa tờ giấy viết được vồn vện có 7 từ, và cũng chưa chắc nó đúng.

-□ Kiểm tra 1 tiết quan trọng mà N học vậy sao được, hở? – Nàng nhìn tờ giấy tôi đưa rồi lắc đầu ngao ngán.

-□ Thì...học rồi đó! – Tôi cố phản kháng.

-□ Tối qua N ko có ôn bài, phải không? – Nàng nhìn tôi sắc lạnh.

- Có...có chứ! – Thật ra tối qua Tiểu Mai vừa về là tôi tót lên lầu xem tivi đến khuya.
- Đây gọi là có hử? 15 từ ghi được 7 từ, sai hết 4 từ, N muốn mấy điểm English đây? – Hồng dè nằng gay gắt đến vậy.
- Ờ...muốn cho nhiều cho! – Tôi xuôi xì cười trù.
- 2 điểm nhé? – Tiểu Mai cười lạnh.
- Cái gì? Không thuộc động từ bất quy tắc mà chỉ được 2 điểm kiểm tra thôi á? – Tôi thiếu điều ngã bổ ngửa luôn ra đằng sau.
- À, vậy là cũng còn học những cái khác nhỉ, thế giờ N điền vào chỗ trống 5 câu này cho Mai nhé! – Nàng nói dịu dàng mà tôi nghe như từng nhát búa đập bang bang vô đầu.
- Ờ....ờ....! – Tôi á khẩu nhìn nàng ra đề, mồ hôi bắt đầu túa ra.

Thế quái nào mà mấy câu điền vô ô trống hôm nay khó qua thế, tôi ngồi nhìn mãi mà chả hiểu mô tê gì sất, nhắm mắt xoa tay điền đại vô, viết chưa đến chữ cái thứ 3 của từ Library thì Tiểu Mai gõ gõ xuống mặt bàn, rồi lắc đầu.

- Thế đủ rồi, N chẳng học môn này chút nào cả! – Nàng nhún vai.
- Thì...thấy...cũng ko quan trọng lắm! – Tôi gãi đầu cãi cùn.
- Ừ, khổng chế xuống học sinh trung bình cho biết! – Tiểu Mai nhún vai cười nhạt.
- Bạn nói ai học sinh trung bình?

Em Vy đứng ngay sau lưng Tiểu Mai, giọng bất nhẫn.

- Mình nói người ko chịu học bài tử tế, sao, có gì sai à? – Tiểu Mai đáp tỉnh rụi.
- Hừ, để xem! – Rồi em Vy lấy tờ giấy tôi đang làm bài.

Và ngay sau đó em ấy thở dài, quay sang nhìn tôi vẻ cảm thông, nhưng tôi thì nhìn thấy rõ nộ khí xung thiên ở trong mắt em nó.

- Từ mai mình sẽ kiểm tra bài của N thường xuyên, liệu mà học đi! – Rồi Tiểu Mai đứng dậy, và trước khi đi còn buông lại 1 câu - Còn Vy, bạn bệnh người ta cũng đứng nơi đúng chỗ thôi!
 - Bạn bảo ai....! – Em Vy chưa nói dứt câu, tôi đã níu tay em ấy lại, lắc đầu ra ý bảo ko cãi nữa.
- Cãi sao được mà cãi, Tiểu Mai nói đúng quá rồi, tôi ko học thì tôi tiêu tưng, chứ trời xuống cứu cũng ko được, thương mỗi em Vy, cắn môi nhìn tôi vẻ ái ngại.
- N ơi là N, học vậy sao mà kiểm tra? Hồi thi học kỳ 1 N bảo sẽ ôn luyện anh văn thường xuyên mà! – Em ấy trách móc.
 - Thì...cũng có ôn đó, mà...chẳng vô! – Tôi thú thật. – Mấy vụ này ngày càng khó lên rồi!
 - Haizzz, để người ta nói mình vậy đó, nghe được hông? – Em Vy lắc đầu.

-□Thôi, qua bữa kiểm tra này N học lại anh văn! – Tôi hứa cho qua chuyện.

-□Chẳng tin, từ mai ông vác vở sang nhà tui, để tui kèm lại, đến chiều còn trả bài với người-ta! – Em ấy gần giọng ý chỉ Tiểu Mai.

-□Ừ....cũng được! – Tôi thở dài ngao ngán, thế là lại phải quay về với những buổi học tù đày.

Tuy nhiên bài kiểm tra anh văn hôm đó tôi làm ko đến nỗi tệ, dù đúng là tôi có yếu về mặt này nhưng ko phải là dốt, ít ra còn biết học theo đề mà làm, chỉ ác nỗi sao mà Tiểu Mai dùng 1 cái lại thay đổi 180 độ vậy ko biết, chăm chăm mỗi tôi mà kiểm tra vào những giờ truy bài sau đó.

Thế là chiều nào tôi cũng bắt đắc dĩ có mặt ở nhà em Vy, hôm thì vò đầu bứt tai chia thì, hôm thì toát mồ hôi hột mà dịch nghĩa, và hôm nay thì tôi đang buồn thườn thượt cầm bảng danh sách các động từ bất quy tắc mà tụng như tụng kinh ko-ran.

-□Haizz, sao mà khó nuốt vậy trời? – Tôi ngửa mặt than thở.

-□Dễ mà, mấy từ đó hao hao giống nhau thôi! – Em Vy nhìn sang.

-□Vậy mới khó, chứ khác nhau 100% thì dễ nuốt hơn rồi! – Tôi nhăn nhó nói bừa.

-□Đừng có xạo, muốn khác nhau thì chuyển qua học từ mới đi nè! – Em ấy bĩu môi.

-□Ờo....thôi cho xin đi! – Tôi ôm mặt thở dài – Haizzzz.....!

-□Mà sao Trúc Mai cứ nhè N mà dò bài nhỉ? 2 người đang giận nhau gì à? – Vy tò mò hỏi tôi.

-□Chả biết, cũng chẳng có giận hờn gì sất! – Tôi nói theo chủ quan mình tôi.

-□Thế sao lại lạ vậy nhỉ? – Em ấy nhăn mặt.

-□.....! – Tôi hết biết bình luận gì luôn.

-□Hay là....ghen? – Rồi em Vy vỗ vỗ trán, đưa ra 1 cái kết luận không ngờ.

-□Sặc...ghen ai chị hai? – Tôi giật mình.

-□Dám lắm, thái độ này quen lắm nè, có khi....Mai cũng thích N đó! – Em ấy nheo mắt.

-□Bậy bạ, chứ ko nhớ hôm mừng 1 tết, người ta đi chung với bạn trai à? – Tôi chối bay biến ngay, mà lại nói nhanh như máy.

-□Ừ...ha, cũng đúng! – Vy cười cười.

-□Cơ mà dẫu là ghen thì có ích gì, N với Vy....vậy rồi! – Tôi mạnh bạo nói.

-□Hi hi, chà, dốt anh văn nhưng giỏi mồm thiệt nha! – Em Vy cười rạng ngời.

Cả 2 đứa tôi ngồi nghĩ ngợi lung tung, quả thật là Tiểu Mai bây giờ chẳng biết đường nào mà lần, đúng y như lời bọn thằng T đang bàn luận.

-□Sao tao điểm anh văn cũng thấp tè mà ko thấy nàng ta đến kèm như thằng N ta? – Thằng T rầu rĩ thắc mắc.

- Mày có phải là thánh đâu! – Thằng D nhún vai nói tỉnh khô.
- Chắc mày làm gì phải tội với người đẹp rồi con giai à! – K mập vỗ vỗ vai tôi.
- Làm gì là làm gì, bố trẻ? – Tôi nhăn nhó, bọn này chả giúp được gì, toàn bơm đều.
- Sao mày hỏi tao? Đi mà hỏi chính chủ ấy! – Thằng K xua tay.

Ờ, nó nói cũng đúng, giờ thà tôi muối mặt mà đi hỏi thằng Tiểu Mai một lần cho xong, có gì còn biết mà rút kinh nghiệm, chứ cứ lò dò trong đêm thế này thì ngày nào cũng đau não với nàng mất.

Nói là làm, giờ ra về, nhân lúc ko ai để ý tôi mon men dắt xe lại gần Tiểu Mai.

- Tiểu Mai nè! – Tôi cố gắng nói thật nhẹ nhàng.
- Hử? – Hồng dè nàng chẳng buồn quay mặt lại mà tiếp chuyện như buổi nào.
- Ừ...thì...sao mà bữa giờ toàn dò bài mỗi mình N không thế? N có làm gì...thì nói chứ....! – Tôi cũng chột dạ vì điệu bộ Tiểu Mai lúc này.
- Chẳng có gì, ghét quá rồi! – Nàng nói lạnh lùng và dắt xe đi thẳng, từ đầu đến cuối chẳng thèm nhìn tôi lấy một lần nào.
- Ớ.....! – Tôi á khẩu, đứng chôn chân tại chỗ, mặt ngu ra.

Tôi chở em Vy về, mặt mày méo xệch, chẳng biết nên nói gì.

- Lạm quyền, vậy là lạm quyền, ghét ai thì truy bài người đó à? – Em Vy phản ứng gay gắt khi nghe tôi kể lại.
- Thôi, giờ ráng học chứ biết sao giờ! – Tôi thở dài.
- Ờm, mà chuyện này ko thể để yên được! – Em ấy kịch liệt nói.
- Ờo, có gì đâu, cũng đúng mà, chỉ cần N khá hơn tiếng anh là hết bị vậy thôi! – Tôi đâm hoảng khi nghĩ đến viễn cảnh 2 nàng chiến tranh một lần nữa.
- Hic, đợt N khá thì! – Vy nói nửa vời.
- Thì sao? – Tôi ngạc nhiên.
- Thì...có mà đến hết năm, môn gì giỏi mà sao môn này ông học chậm quá! – Em ấy nhăn mặt.
- Cố chứ biết sao giờ! – Tôi tặc lưỡi đáp.

Tôi chỉ cố nói cứng vậy cho em Vy khỏi bùng nổ chiến tranh một lần nữa thôi, chứ tự biết giỏi Anh văn đối với tôi là một điều xa vời quá sức tưởng tượng, và nếu Tiểu Mai cứ thế này hoài thì tôi chắc chỉ cầu cho thằng H.N nó hứng chí về lại A1 để thầy hiệu trưởng bốc tôi lại qua A2 mất thôi!

Những tương học kỳ còn lại trong lớp 10 của tôi sẽ phải tiếp diễn cảnh cứ sáng nào cũng phải lò

dò ôm tập sang nhà em Vy để được phụ đạo, và đến đầu giờ chiều sẽ phải ngồi căng não với Tiểu Mai, nhưng cơ hội tháo gỡ tình trạng này đã đến, và cái giá tôi phải trả cũng không gọi là nhỏ.

Chương 87

Sau 1 tuần hết 5 ngày bị Tiểu Mai truy vấn bức cung bằng tiếng nước ngoài, tôi ...bơ phờ hốc hác như thằng nghiện thiếu thuốc, nhìn đâu cũng thấy Yes với No lờn vờn trước mặt, còn lại là những chữ tượng hình nổi lênh bênh trong không khí như Enough, You're so bad cứ đập vô mặt tôi bằng giọng nói của Tiểu Mai.

-□Ê, N, ế! – K mập gọi với theo khi tôi thất thủ lê thân ra cửa lớp.

-□Cái giề...nói đi....! – Tôi thều thào như cô hồn ả khuất.

-□Thằng bệnh, sáng mai tao với mày đi sớm chuẩn bị sào với nệm kiểm tra 1 tiết thể dục đấy! – K mập dặn.

-□Ờ...biết...về đây! – Tôi gật đầu như rụng luôn xuống cổ.

-□Cổng chính đóng rồi, bố, ra cổng sau kìa! – Nó chỉ tay rồi rít.

Tôi quờ quạng đạp xe về nhà, thở chẳng còn chút sinh khí sau khi vừa bị Tiểu Mai quay cho 30 cái động từ bất quy tắc liên tiếp, cũng hên là tôi trả lời đúng gần như toàn bộ, và em Vy cười tươi rói thưởng cho tôi một chai Sting dâu, và tôi thiếu điều muốn phun ra luôn ngụm Sting vừa nuốt, chỉ vì Tiểu Mai lại vừa đi ngang và bảo “Chiều mai kiểm tra 15 phút anh văn nữa đấy! “.

Sáng hôm sau, tôi trắng mắt ra vì thức cả đêm hôm qua để soát lại mớ ngữ pháp lũng bũng cho kiểm tra 15' English chiều nay, và lại đi sớm khi chỉ mới 6h sáng lên trường chỉ để kéo mấy tấm đệm thể dục và sào tre cho môn nhảy cao. Thằng L kéo đệm, K mập nâng một bên, tôi ôm sào lê lết trên sân.

-□Ê, tí bay nhảy nổi ko mập? Trông như thằng chết trôi! – Thằng L bình phẩm.

-□Vô tư, món ruột của tao! – Tôi khoát tay.

Thật vậy, môn thể dục tôi sợ gì chứ nhảy sào là chuyện cón con, tôi cực kỳ tự tin về khoản này vì hồi nhỏ tôi nhảy dây bay cũng dữ dội lắm, bọn con gái hồi cấp 1 cứ gọi là trở mặt ra mà nhìn tôi y chang thần điêu đại hiệp, bay lượn điên cuồng!

Cả lớp xếp hàng đông đủ ngoài sân tập, sau tiết đầu khởi động và nhảy lại một đợt trước khi kiểm tra, bây giờ thầy giáo sẽ gọi tên từng người lên lấy điểm kiểm tra một tiết.

Đại loại quy định kiểm tra thế này, tùy theo từng mức sào dành cho nữ và nam mà sẽ có các cột điểm từ 4 đến 10 điểm, thấp nhất là 4, ai không được thì cho dê-rô luôn khởi nhảy mức 1-3 gì sất, mỗi người được nhảy 3 lần nếu rớt sào xuống đệm. Tư thế nhảy dĩ nhiên là bay người qua sào, 2 tay và 1 chân tiếp đệm, chân còn lại giơ lên như cái đuôi...bò cạp, thế nên bọn tôi tếu táo đó là kiểu nhảy “Bọ cạp thăng thiên “, và nữ kiểm tra trước, nam sẽ kiểm tra sau, một điều tất yếu là tốp nữ nhảy sào thấp tè, không đáng nhắc tới, quan trọng là đến đợt kiểm tra của tốp nam. Lúc này thì cả lớp A1 và một số học sinh 2 lớp khác kết thúc giờ học đã quây lại thành 1 vòng tròn lớn, khoảng giữa là đường chạy của tốp nam bọn tôi đến sào tre.

Mức 4 điểm, qua hết không lọt lại thăng nào.

Mức 5 điểm, cũng qua gọn ơ, trừ thăng X tổ 2, đám bọn tôi đều đồng ý là trông thăng này nó ẻo lả sao sao ấy, rủ ra đá cầu cũng ko dám, đá banh lại càng không, và giờ thể dục thì lúc nào cũng ẹ nhất.

Nhảy lần đầu, nó bay qua đệm, chân móc cây sào bay theo, bọn tôi ráng nín cười.

Nhảy lần hai, nó chạy đến gần sào rồi quay lại, hủy lượt vì lỡ đà.

Nhảy lần ba, cả đám bọn tôi hồi hộp căng mắt nhìn, thăng X nét mặt căng thẳng, mím môi vận lực, chạy thật nhanh và tung chân phi qua, nhưng ôi thôi chỉ có một chân bay qua sào, chân còn lại vẫn kẹt bên kia, đây gọi là tình huống khó đỡ nhất của các bậc nam nhi, thăng X mặt tím tái, tay muốn ôm...chỗ kia lẫn ra gào thét mà chỉ biết bất lực...ôm sào và cắn môi nín nhịn.

Bọn tôi cố gắng lắm mới ko cười thành tiếng, nhưng nhỏ Y ù thì phá ra cười hô hố, và thế là kéo theo học sinh 2 lớp kia cười như vỡ chợ.

Mức 5 điểm, thăng X đau khổ nhờ K mập dìu vô sân ngồi, mặt đỏ như gấc chín.

Mức 6 điểm, thăng L đi bộ đến sào rồi tung người, qua luôn cái một.

-□Sặc, ghê vậy! – K mập thần thờ.

-□Lại thích chơi nổi đây mà! – Thăng T tắc lưỡi.

-□Dễ ợt, dễ tao! – Tòi liếm môi.

Cũng y như vậy, tôi đi bộ và đến gần sào mới nhảy lên, qua sào ngọt như mía lùi.

-□Thánh, ghê quá! – Thăng C rụt cổ.

-□Hừ, dễ bố! – Thăng D tức khí.

Rụng, thăng D bắt chước bọn tôi nên rụng ngay phát đầu, và lại rụng tiếp phát thứ 2, sào rơi lộp độp, đến lần 3 nó ko dám giỡn nữa, chạy lấy đà nên qua sào khá dễ.

-□Hố hố, mày tưởng dễ à? – Thăng L cà khịa.

-□Chẳng qua...tao đói bụng thôi! – Thăng D chữa thẹn.

Mức 6 điểm, vẫn ko đứa con trai A1 nào bị rơi lại, trừ K mập khá là chặt vật ở lần nhảy cuối cùng, may phước trời thương làm sao mà cây sào rung bần bật một hồi rồi yên vị luôn trên 2 cột trụ, K mập thở phào, nhỏ H cười sung sướng.

Mức 7 điểm, bắt đầu căng rồi, mức này khá là cao, và L đội trưởng vẫn phong cách cũ, đi bộ rồi nhảy qua sào cái một trong ánh mắt thần phục của cả 3 lớp.

-□Chặc, chả sao, xem thánh đây! – Tòi mím môi.

-□Hè hè, dễ tao coi! – Thăng L phui phui tay.

Tôi đi chậm chậm đến gần sào, vận hết sức mà tung người qua, may thay cũng qua ngọt lịm như

lần trước, em Vy vỗ tay cười tươi rói.

-□Hề hề, thế nào? – Tôi cười đều.

-□Mày dám chơi mức 8 điểm không? – L đội trưởng hất hàm.

-□Chơi mày luôn nà, tưởng tao sợ sao? – Tôi nghênh mặt.

Ở mức 7 điểm, sau 3 lần nhảy không thành công, K mập tự hài lòng về con 6 vượt trội của mình, và cười mãn nguyện rút vào hàng ghế khán giả, thằng P tức anh ách ra vẻ ko cam chịu, thằng Q thì mặt méo xẹo chảy dài ra như trái dưa leo.

Mức 8 điểm, trên sân còn lại tôi, L đội trưởng, thằng D, thằng T và thằng C, tôi điếng hồn nhìn mức sào 8 điểm này, phải nói là nó....hơi bị cao, đi bộ tới nhảy chỉ có nước chui qua sào chứ làm gì nổi.

-□Ê chú...nãy anh giỡn đấy! – Thằng L quệt mũi.

-□Ờ, mày tưởng tao nói thật à! – Tôi thở phào, hú hồn hú vía.

Thằng C mím môi mím lợi vận sức mà chạy, nhưng cố mấy nó cũng chỉ làm được một chuyện là đá cây sào văng ra chứ chẳng thể nào đưa chân qua nổi, rụng sau 3 lần nhảy, ra về trong tiếng cười muôn thuở của Y ù và đám đông 3 lớp. Kế đến là thằng D, nó căng thẳng nhìn cây sào vừa được K mập và thằng P đặt lại ở mức cũ, rồi nó vận sức, chạy chậm chậm rồi đột ngột tăng tốc, qua rồi, anh ấy qua sào rồi, và nằm xuống...đề luôn lên cây sào, may là sào búng ra chứ ko chỉ có nước gãy đôi.

-□Tuyệt chiêu, lấy thịt đè sào! – Tôi cười sảng sặc.

-□Dẹp mày đi! – Thằng D quắc mắt, rầu rĩ nhập bọn với K mập.

Tôi rụng sào một lần, hên là lần 2 qua được, thế là cầm chắc con 8 điểm trong ánh mắt thán phục của em Vy và cơ sở...các bạn nữ khác, nhưng cũng toát mồ hôi lạnh vì cũng có phần may mắn trong đó! L đội trưởng siêu nhiên hơn, qua luôn ngay lần đầu tiên, và thằng T thì đến lần thứ 3 phước chủ may thầy mới được 8 giống 2 đứa tôi.

Mức sào 9 điểm hiện ra trước mặt, 3 thằng tôi lè lưỡi đực mặt nhìn, cao thấy mấy ông trời luôn, cảm giác là bất khả thi chứ đừng nói gì là nhảy.

-□Lạy hồn, chim bay qua à? – Thằng T rụt cổ.

-□Không phải chim, tên lửa thì họa may! – Tôi phụ họa.

-□Để tao! – Thằng L xua tay.

Rụng ngay cái đập, L đội trưởng nhăn nhó mặt mày, và quệt mồ hôi hột khi rụng luôn đợt 2.

-□Thôi xong, tao cũng giống thế rồi! – Tôi thở dài.

-□Còn lần nữa, biết đâu! – Thằng T hồi hộp.

Và chả riêng gì nó, cả đám học sinh lúc nhúc trên sân đều hồi hộp theo dõi lần nhảy cuối của thằng L, nó căng mắt nhìn rồi bắt đầu lấy đà chạy, bay đẹp như phim, qua luôn ngọt xớt, tiếng

vỗ tay xì xào bàn tán vang lên rần rần.

-□Cái này gọi là...sức mạnh ý chí đấy chú! – Tôi ngao ngán.

-□Ờo...hên xui thì được! – Thăng T thần thờ.

Thăng T đứng chống nạnh giữa sân, mặt căng thẳng nhìn sào, y chang....Tần Thủy Hoàng đang đứng trước Vạn Lý Trường Thành vậy.

Lần đầu, sào rơi lộp độp, không ngoài dự đoán.

Lần hai, suýt nữa thì qua, nhưng lúc rơi xuống thì gót chân nó lại móc lên, đá luôn cây sào tung lên giới, cả đám xuyết xoa, thăng T ôm mặt đầy tiếc nuối.

-□Xui, đúng xui! – Thăng L quệt mồ hôi, tiếc dùm thăng T.

-□.....! Tôi chả buồn bình luận, âm thầm vận khí đề công.

Lần ba, khác với lần hai, thăng T rút sào một cách tẻ hại khi nửa thân dưới của nó va hẫ vào sào, gia nhập hàng ngũ khán giả trong tư thế ngẩng cao đầu.

-□Thôi chú, tí anh bao chú nước mía, phù hộ cho anh! – Tôi vỗ vai thăng T rồi bước ra sân.

Tôi thè lưỡi nhìn cái sào như nhìn kẻ tử thù, may không để ông qua thì tí ông bẻ may gãy đôi một phát chết luôn, nhá!

Lần đầu, rụng không thương tiếc, tôi nhăn mặt bực bội, nhưng nhìn thấy em Vy đang dõi theo lại cảm thấy năng lượng trào dâng.

Để tao qua nhé sào, không là tí tao dìm may....xuống cống đấy! – Tôi lăm rằm rồi chạy chậm chậm, đến gần sào tăng tốc độ, đưa chân phải qua sào, và đá luôn nó văng lên giới, đau đینگ cái chân, rụng luôn lần hai.

Tôi căng thẳng cực độ trước bao nhiêu ánh mắt đang dòm vô mỗi mình tôi, thăng L thì đang phởn ở bên hành lang dành cho người đã qua, tôi cắn răng lăm bắm: Em...lạy anh sào, năn nỉ anh cho em qua...tí em lấy giẻ lau anh sạch sẽ bóng bẩy đã đời luôn!

Và ở lần nhảy cuối cùng của mức 9 điểm, tôi bay qua được thật, bước vô đứng chung với L đội trưởng trong tiếng vỗ tay ầm ầm do bọn K mập khởi xướng và kéo theo toàn bộ sau đó, ôi, oai y hệt Napoleon!

Mức 10 điểm, cái này nếu tôi nhớ không lầm thì trong tiếng Anh gọi là Impossible, tức là không thể, là bất khả thi, là chuyện hoang đường, mức sào cao chót vót, thăng L còn phải chùn chân.

-□Ai trước? – Nó liếm môi.

-□May, hông lẽ tao! – Tôi sùng sộ, nó định đem thánh ra làm chuột bạch đây mà.

-□Thánh quái gì nhất thế! – Rồi nó lùi lại phía sau, bước vào đường chạy.

Lần đầu, nó rụng, lần 2, cây sào rụng, không khác gì nhau, lần 3, cả sào và nó đều rụng, tôi thiếu điều muốn lăn ra xỉu luôn giữa sân, thăng ôn thần này mà còn không qua nổi thì nói gì đến tôi, thánh thì đâu có hơn gì thần chứ!

-□Thôi bó tay đi N ơi! – Thằng K nói rõ to.

-□Bỏ dê, qua chẳng nổi đâu thánh! – Thằng D phụ theo trù dập.

Tôi nghe đến đâu điên tiết đến đó, quyết tâm dù chết cũng phải bay qua được mức sào này cho bọn nó biết mặt, cả mấy chục người đang dòm mà rụng sào thì còn gì là thể thống của thánh nữa, em Vy cũng đang nhìn tôi nữa kia mà, rồi....Tiểu Mai nữa!

Tôi bước thong thả vào đường chạy, hít một hơi thật sâu, trong đầu đã nghĩ ra viễn cảnh huy hoàng trước mắt, tôi bay cái một qua sào ở lần nhảy cuối cùng, vậy nó mới gay cấn, và toàn bộ cả đám sẽ vỗ tay ì xèo, em Vy sẽ chạy đến....ôm hôn, thầy giáo sẽ khen tôi rồi rít, và bọn thằng L sẽ trắng mắt ra trước cảnh tượng vinh quang của thánh N 10A1.

Nhưng ở đời, mấy ai dự được chữ ngờ đâu chứ!

Chương 88

Tôi nhìn chăm chăm vào mức sào, tự quyết sống chết cũng phải giật con 10 về ăn chơi, nhưng cũng hãi thâm vì số phận của thằng L trước đó, e rằng tôi sẽ giống nó mất thôi. Cơ mà trời sinh tôi cái tính sĩ gái và sĩ diện, thế nên đứng trước đám đông lại càng làm tôi thêm tự tin, tôi mím môi, chuẩn bị làm quả “Bọ cạp thăng thiên” để đời.

Vẫn bài cũ, chạy bước nhỏ chậm chậm rồi đột ngột tăng tốc, guồng chân tôi quay như máy, nhưng do tâm lý hay quên khấn “thần sào” hay sao mà còn 1 bước nữa mới đúng bước dặm nhảy thì tôi lại tung luôn người lên, hấp tấp tôi xoay vội phần hông để cho cả thân qua sào trước, và sai lầm là ở chỗ này.

- Khặc....bực..! – Tôi nghe đau nhói bên hông phải, và cảm nhận rõ rệt 2 tiếng kêu vừa rồi từ các khớp xương đằng lưng hông, và tôi rơi phịch luôn xuống đệm.

- Lạch ...cạch! – Sào dĩ nhiên là rớt, dù tôi chẳng biết mình đã đụng vô nó hồi nào.

Tôi chống tay đứng dậy, rồi thiếu điều muốn quy xuống cả người, toàn thân như vô lực chỉ trong 1 phần tỷ giây, nhưng lại gượng người cho vững, nhăn nhó bước xuống đệm, và cái khoảnh khắc chân tôi từ đệm bước xuống đất, một cơn đau thấu trời xanh, lần đầu tiên tôi cảm nhận được thế nào là đau vật lý thật sự, máu dồn lên đến não chỉ để cầm cự đừng quy ngay giữa sân, tôi nghiêng răng kèn kẹt bước lại vào đường chạy.

Nhưng chẳng một ai biết là lúc này tôi đang đau đến khóc thét.

- Lạy hồn, xoay người trên không luôn! – Thằng L thè lưỡi.

- Thê vân tung của Võ Đang à thánh? – Thằng D trố mắt.

Tôi chả buồn trả lời, hít một hơi dài rồi chạy lấy đà cho lượt nhảy thứ 2, nhưng mỗi bước chân là mỗi lần hông phải tôi buốt đến tim, thế có trời đất đây là cơn đau kinh hoàng nhất mà đời người êm đềm hiếm ai trải qua, cảm nhận rõ từng dây thần kinh đang giật ngược.

Tôi chạy chậm được nửa đà rồi dừng lại và đi về điểm xuất phát, biết rằng đã lỡ đà, nhảy nữa cũng chỉ rớt sào.

Hết thấy trên sân đều ngơ ngác chẳng hiểu tôi đang làm gì vì bỏ lượt là bỏ đi một phần 3 cơ hội, trong khi căn cứ theo lần nhảy đầu tiên, nếu gắng thêm chút nữa là qua được mốc cuối, đó là theo lời bình luận của K mập sau này.

- Em có nhảy lần cuối không? – Thầy giáo cau mày gõ gõ bút vào sổ điểm, vì tôi lúc này đang đứng quệt mồ hôi trên sân, chả có vẻ gì là sẽ nhảy tiếp.

-! – Tôi gật gật đầu, ngậm tăm thở dốc, đến nói lớn còn không có sức.

Lần cuối rồi, có rưng cũng phải ngẩng cao đầu, lỡ trót đóng vai anh hùng thì đóng cho đến cùng, tôi đưa mắt nhìn em Vy đang hồi hộp, quyết định luôn, có...phế cũng phải nhảy phát này cho kỳ được.

Đôi khi sức mạnh tinh thần có thể vượt qua nỗi đau thể xác, tôi thấy câu này cũng đúng, và ngay bây giờ thì nó hoàn toàn đúng, tôi hít thở thật sâu rồi chạy nhanh ngay từ đầu, chẳng cần tạo gia tốc nữa. Đau ở bên hông thì vẫn có, nhưng không quan trọng nữa, tôi không đếm xỉa nữa, chạy thật lực và tung người bằng hết sức có thể, mọi thứ hoàn hảo, cả thân và 2 chân tôi đều qua sào mà không hề sai sót kỹ thuật, nhưng ngay xoay người tiếp đất thì bên hông lưng lại nhói lên một lần rõ buốt tận não, tôi đau quá giật mạnh tay trái đột ngột, kéo luôn cây sào và té âm xuống đệm nhảy.

Luật là luật, sào rớt thì không được công nhận, thầy giáo lắc đầu rồi ghi điểm 9 của tôi vào sổ, tôi cắn răng đập tay xuống đệm bất nhẫn vô cùng.

Thằng L và K mập chạy tới dẹp sào và đệm, đám đông tản dần đi, riêng lớp tôi tập trung lại thành hàng để nghe thầy tổng kết.

- Đứng dậy dẹp đệm mậy, tiếc gì nữa! – L đội trưởng hất tay.
- Tiếc sao ko, qua sào rồi thì tay mày quơ quào lung tung, mém nữa ăn 10 ngon ơ! – K mập xuýt xoa.
- Ờ....này..! – Tôi khó nhọc ngoắc K mập tới.
- Gì thế? – Nó thắc mắc.
- Diu...diu tao đứng dậy, đau...hông quá! – Tôi thở dốc.
- Sặc...! – Rồi K mập kéo tay tôi.
- Để tao khoác vai mày...đừng để lớp nó thấy! – Tôi đến chết vẫn sĩ diện.
- Tao kéo đệm che cho! – Thằng L nói là làm, nó nâng cao tấm đệm dựng đứng lên.

K mập diu tôi vô can-tin ngồi trước, nhưng tôi tính già hoá non, muốn không ai biết là tôi đang bị đau thì cả lớp vẫn biết, tôi thấy K mập đang trả lời thầy giáo gì đó, vẻ như thầy ngạc nhiên khi thấy tôi không ra đứng với lớp sau khi dẹp xong dụng cụ.

Tôi ngồi tựa hẳn lưng vào ghế, cảm nhận phần hông đã bớt đau, nhăn nhó xoa tay rồi tặc lưỡi tiếc nuối cho lần nhảy cuối cùng, phải chi lúc đó dùng quơ tay thì đã được điểm tối đa rồi, đúng là hụt mất phen làm...anh hùng.

Tan hàng, cả bọn K mập chạy bổ ra can-tin vừa đi vừa đấu láo, nhóm em Vy, nhỏ H nhỏ P với Y ù đi kể bên, lạ nỗi lần này....trong nhóm nữ có cả Tiểu Mai. Bọn thằng L và em Vy ngồi cùng bàn với tôi, Tiểu Mai, K mập, nhỏ H và mấy nhỏ còn lại ngồi bàn cạnh bên, hình như mấy cô muốn đi xem mặt thần tượng...gây cánh là thánh đây hay sao mà kéo nhau hết ra can-tin thế không biết nữa.

- Thánh sao thế? Ồi giờ ơi là giờ! – Thằng D vờ bụng mặt rống riết.
- Quả hụt ăn tiếc quá mậy, về chặt tay cho rồi đi! – Thằng T kéo ghế ngồi xuống, gọi nước cho cả bọn.
- Ờo.....! – Tôi cười nhăn nhó.

- Có sao không N? Nãy thấy N đi không được mà? – Em Vy ngồi cạnh bên lo lắng.
- Chắc không sao...! – Tôi đáp bừa cho em nó khỏi lo, chứ thật tình tôi cũng chẳng biết tình trạng hiện giờ của mình ra sao, chỉ thấy là hình như ngồi yên thì không đau như lúc đi đứng chạy nhảy.
- Vậy khá rồi, chả bù cho tao! – Thăng L rầu rĩ – Ít nhất mày còn xem qua, còn tao thì từ tạch đến tạch!
- Té xuống còn ôm sào nằm luôn chỉ có mỗi ông, hớ hớ hớ! – Y ù bàn kế bên cười át sang tận bàn này.
- Mà mày nói thế thì bọn tao còn tệ hơn cả tạch à? – Thăng C hất hàm nhìn thăng L.
- Chú thì khỏi nhắc, hớ hớ! – Thăng T cười đều cáng.
- Hê hê, ít nhất tao cũng còn hơn X- men! – Thăng C ám chỉ cú nhảy thần sầu 2 chân kẹp sào của thăng X vừa nãy.
- Lạy hồn, quả đó hiểm thật, đau não với nó quá! – K mập rụt cổ.
- Làm gì mà không thốn, tận trong ra ngoài ấy chứ! – Thăng T lè lưỡi.
- Anh ấy rất ư là hoành tráng với từng bước chạy điệu nghệ, và với cú bung người đầy ảo diệu được dự là khinh công tuyệt đỉnh đã thất truyền, ịch, hô hố, đập.....ấy ấy!! Thăng D ngồi phán, nửa chừng im bật vì cái lườm toé lửa của em Vy.
- Ăn nói lịch sự chút đi mấy ông! – Nhỏ H nhăn mặt.
- Ha ha, nó nghe được chắc giết mày quá D ơi! – Bọn thăng L phá ra cười sằng sặc.
- Thứ quỷ sứ, chỉ biết nói tào lao! – Nhỏ P bực dọc.
- Khử khử, sao không nói....Rốp! – Tôi cũng cười rung cả ghế, định nói thì im bật, cái hông đột ngột đau tận vào não, tôi bóp vụn luôn cái ly...mũ đựng Sting dâu đang cầm trên tay, nước ngọt với đá thổi văng tung toé.
- Cái thăng....điên...này! – Thăng T bực bội nhưng ngay sau đó cũng như cả bọn, hết thấy 2 bàn đều đang phát hiện tôi lúc này bộ dạng cực kỳ....khủng bố, mắt long lên sòng sọc, gồng cứng người.
- Quốc Toàn ver 2, bóp nát....ly...nhựa! – Thăng D cà khịa giữa chừng rồi méo xệch lúng búng. – Gì...gì vậy Mai...? Giỡn...mà!
- Gì...sao...vậy N? – Em Vy run lẩy bẩy hốt hoảng.
-! – Tôi nhăn trán, cắn chặt môi để khỏi kêu lên thành tiếng, rồi thở dốc khi liền sau đó cơn đau lại lắng xuống, khi tôi đã ngồi bất động.
- N đau ở đâu vậy? – Em ấy trông sắp méo đến nơi.
- Chưa biết...hình như hông phải! – Tôi lắc đầu, tay cứ chốc chốc lại đưa hờ vào hông.

- Đi bác sĩ đi ông, để lâu mệt đó! – Nhỏ P nói.
- Từ đã, có lúc đau có lúc bình thường, chẳng biết sao nữa! – Tôi khoát tay, bắt đầu quê vì để cả bọn biết cái bộ dạng thê thảm lúc này.
- Thôi mà, đi bác sĩ đi N! – Vy lo lắng.
- Ừm...! – Rồi tôi đứng dậy – Về thôi, ôn bài chiều kiểm tra anh văn nữa! – Tôi chỉ muốn về nhà càng sớm càng tốt, ngồi đây mãi chả khác gì thằng bệnh phụ, ai cũng nhìn chăm chăm.
- Về nổi không N? – Em Vy đi cạnh bên.
- Được mà, hồi hoài! – Tôi nhăn nhó, nói như gắt.
- Ừ...ừ! – Em ấy lú lú.
- Ờo...N về trước nhé! – Tôi nói dụ xuống lại, cảm thấy như vừa lờ lờ.
- Ừm, về cẩn thận đấy! – Em nó dặn với theo, tôi dắt xe đi thẳng.

Chương 89

Quả thật đây là lần đầu tiên tôi thấy leo lên cái yên xe đạp sao mà nó khó quá thế, cứ nhấc chân lên là lại nhói giật 1 phát ngay hông, tôi chật vật mãi mới yên vị mà đạp về nhà, bụng đầy hoang mang cầu trời cho đừng gãy cái xương nào, biết vậy này đừng cố nhảy cho xong, sĩ gái cho lắm rồi giờ ôm tật vào thân.

Chạy xe đường bằng phẳng thì không sao, nhưng cứ hễ đạp lên dốc cầu hay là qua đoạn gỗ ghề là tôi chỉ muốn quăng xe mà ôm hông nằm lăn ra đường giãy đành đạch, cầu được ước thấy luôn, vừa xuống dốc cầu LHP, ngay đoạn gờ trắng giảm tốc, cái hông phản chủ lại đau bật lên thấu trời, tôi buông luôn tay lái, té lăn cù đèo.

Tôi nhăn nhó ngồi dậy, một tay ôm hông một tay phủ đất cát trên người, nhăn nhó vì vừa đau vừa què khi người đi đường ngoái lại nhìn, tôi thì xây xước khắp người, may lúc té chẳng có chiếc xe nào cũng đang xuống dốc ngay sau lưng, chứ không thì giờ tôi còn lâu mới ngồi dậy được. Thế là tôi eò uột dắt bộ xe về nhà chẳng dám đạp nữa, vừa đi vừa lo ngay ngáy cái hông phải có thể đau bất cứ lúc nào, vừa bước khập khiễng vừa xuyt xoa cho vết trầy ngay tay phải đang bắt đầu rất dần.

- Sặc, sao huynh về sớm thế? – Tôi ngạc nhiên vì lẽ ra giờ này anh tôi phải ở lớp.
- Được nghỉ 3 tiết cuối! - Ông ngồi ngay bàn khách.
- Suồng! – Tôi thở dài thườn thượt.
- Mà sao thế? Oánh lộn à? – Ông anh tôi trở mắt nhìn bộ dạng thê thảm của tôi.
- Không, đệ té xe! – Tôi loay hoay mãi mới dắt xe vào nhà được.
- Thằng nào tông? Có đạp lại nó chưa? - Ông sùng sộ như chính ông bị thương.
- Êo...tự té huynh ơi! – Tôi lắc đầu nhăn nhó.
- Sao mà tự té? – Ông trở mắt ngạc nhiên.

Tôi rầu rĩ kể hết sự tình sau khi rên la ồm tỏi vì bị ông tắm o-xy già vô mấy vết trầy bị té xe rồi dùng gạc băng lại.

- Thứ ngu, tưởng mức 10 dễ qua hay sao mà anh hùng rom! – Ông mắng.
- Êo...ai biết! – Tôi đồ rằng nếu chẳng phải đang bị đau thì đã ăn 1 đạp rồi.
- Mà lại sĩ gái chứ gì! – Ông anh tôi nhếch môi.
- Con trai thằng nào chả vậy đại ka, cơ mà vụ cái hông sao đây? – Tôi cười nhăn nhó.
- Đợi chiều mẹ về mà hỏi chứ sao, mà chiều mà đi học được không? - Ông hỏi.
- Chắc nhờ K mập qua chở, chứ không tự đạp nổi! – Tôi nhún vai.

- Ờ, vậy đi, tí tao chở đi ăn cơm! – Rồi ổng ra sau bếp rửa tay.

Cơm trưa xong, tôi gọi phone sang nhà K mập nhờ nó chở đi học dùm vì cái hông lâu lâu vẫn nhói lên đau bất tử, chẳng thể nào tự chạy xe được.

- Ê chạy chậm thôi, đau tao mày! – Tôi ngồi sau xe K mập la oai oái.

- Êo, chậm hết cỡ rồi, trễ học mất! – Nó quệt mồ hôi, trưa nắng chang chang lại còn đạp xe siêu chậm đang nắng trên đường.

- Thì tao bảo mày qua sớm đi, 12h30 mới mò mặt qua, lể mề! – Tôi làu bàu.

- Ông quăng mày xuống xe nha con! – Nó đâm quạu.

- Ấy...ấy...đi tiếp đi! – Tôi hoảng hồn, nhớ nó làm thật chỉ có nước lết xác.

Vào lớp, tôi cà nhắc vì chân đau, bước thật chậm vì sợ hông đau, tay phải thì băng gạc, tay trái xách cặp, trông thảm hại hết sức.

- Sặc, thánh sao vậy? – Thăng D thấy đầu tiên, nó gọi lớn.

- Té lầu chắc luôn! – Thăng T nói bậy bạ mà trúng tùm lum.

- Hay bị đánh ghen? – Nhỏ P chun mũi.

- Đẹp tụi mày đi! – Tôi nhăn mặt nạt ngang.

Đi ngang qua chỗ em Vy thì em ấy tròn mắt nhìn tôi, ngạc nhiên không để đâu cho hết.

- N....sao nữa vậy? – Em nó nói, tay run run chỉ vô miếng gạc đang trên tay phải tôi.

- Không sao, trầy sơ sơ ấy mà! – Tôi cười gượng.

- Nhưng..sao mà bị trầy chứ? – Em ấy lo lắng.

- Giỡn...vớ ông anh ấy mà! – Tôi dóc tổ, chứ nói té xe thì nhục lắm.

- Ờ...hông bị đau còn giỡn nữa? – Vy thần thờ.

- Ừ...thì..N về chỗ đây! – Tôi đánh trống lảng, xách cặp đi thẳng.

- Bớt đau chưa ku? – L đội trưởng chồm lên – Bị cái quái gì nữa đây?

- Êo, chẳng có gì! – Tôi lắc đầu ngao ngán.

- Tao hỏi nó có chịu nói đâu, phù! – K mập cầm vở quạt lấy quạt để, mồ hôi túa ra.

Thây kệ, nếu cứ ngồi yên đến hết buổi học thì cũng tốt, ít ra không di chuyển sẽ không đau cái hông, tối về hỏi mẹ tính tiếp, tôi tặc lưỡi nhủ thầm.

- Mày ôn tiếng anh chưa? Kiểm tra 15 phút đấy! – Thăng L nhắc.

- Ờ, hên xui! – Tôi nhún vai.

- Hèn xui cái đầu mày, không lo ôn lại đi, tí đầu giờ em Mai lại xuống tra tấn mày nữa cho xem!
- Nó sầm mặt.

Chết, quên mất vụ này! Tôi quíu lên cầm sách English lật ra ôn lại các công thức với động từ gấp, tối qua có ôn rồi, giờ thêm lần nữa cho chắc, kéo tí lại ăn mắng.

- Đó, tao nói sai đâu! – Thằng L rì rầm khi trống báo hiệu 15 phút đầu giờ.

Tiểu Mai cầm tập vở bước xuống, tôi nuốt nước bọt cái ực, cố gắng trấn tĩnh nhớ lại tất cả những gì đã ôn, nhưng khốn nỗi cố nhớ lại càng quên, chữ nghĩa bay biến đâu mất sạch.

-! – Tôi làm mặt ngẫu, ra vẻ ta đây chả sợ gì sất.

-! – Tiểu Mai ngồi xuống giở vở ra, nhẹ nhàng vuốt tóc.

-! – Tôi chột dạ, chết, hông lẽ mặt tôi không ngẫu?

- Vở này là công thức viết tay các ngữ pháp cần nhớ, Mai viết lại rồi, cũng dễ hiểu thôi, bên này là các động từ bất quy tắc thường gặp! – Nàng từ tốn giải thích, rồi chìa quyển vở đang cầm ra cho tôi. – N học trong đây là gần trọng tâm nhất, từ giờ không cần học nhiều nữa đâu!

- Ủm! – Tôi ngạc nhiên, sao bữa nay nàng hiền quá vậy, nhưng vẫn đóng mặt ngẫu của thánh, nghênh nghênh chẳng ngán ai.

-! – Rồi Tiểu Mai ái ngại nhìn tôi.

- Gì thế... dò bài à? – Tôi thắc mắc.

- N...bị gì nữa vậy? Bên hông đau lắm không? – Nàng hỏi như thủ thi.

- Chẳng sao! – Tôi đáp gọn lỏn, vờ dối vì bị nàng áp đảo cả tuần nay.

- Rõ là có! – Tiểu Mai nhăn mặt.

- Ờ, ai bảo có, N có bảo vậy không? – Tôi cười gằn.

- Nhưng ai nhìn vào cũng biết mà! – Nàng vẫn chưa chịu thôi.

- Giờ N ôn cuốn vở này tí kiểm tra, cảm ơn nhé! – Tôi kết thúc đối thoại ở đây.

Tiểu Mai sững sờ, mấp máy bờ môi đồ mọng định nói gì đó nhưng lại thôi, rồi nàng đứng dậy đi về chỗ. Bất giác tôi cảm thấy mình điên quá thể, nàng lo lắng mà lại nói như đuổi, lại cái tật sĩ diện không bỏ, định đi theo nói gì đó thay lời xin lỗi, nhưng nghĩ em Vy đang ngồi phía trên nên ngậm đi tính tới một hồi lại thôi, đành chúi đầu vô cuốn vở Tiểu Mai vừa đưa.

- Mày sao thế? Nói chuyện với con gái to tiếng vậy mà được à? – Thằng L tỏ vẻ không đồng ý.

- Êo, tha cho tao đi, nãy lỡ lời! – Tôi xuôi xị.

Công nhận những công thức ngữ pháp tiếng anh mà Tiểu Mai ghi trong vở trình bày thật khoa học, cái nào ra cái đó, tôi cảm thấy dễ tiếp thu hơn rất nhiều so với tự học, vả lại còn có ví dụ cụ thể cho từng trường hợp, khi nào nên làm cái nào. Tôi ngồi gục gặc đầu, dự đoán tương lai cho bài kiểm tra 15 phút tí nữa tươi sáng hẳn ra.

Nhưng lật đến đoạn tiếp theo thì tôi thấy một mẫu giấy nhỏ được kẹp vào giữa vở.

- Hôm giờ...cho Mai xin lỗi, N đừng giận nha! – Là nét chữ nắn nót của Tiểu Mai.

Tôi ngẩn người ra mất một lúc, thật ra tôi cũng chẳng giận hờn gì nàng cả, tôi không học hành cẩn thận thì bị cán sự bộ môn truy bài là chuyện đương nhiên, thêm cả lúc này tôi tức khí giận quá mất khôn, tôi còn chẳng xin lỗi nàng thì thôi chứ. Tần ngần một hồi, tôi quyết định viết lại vào mẫu giấy.

- Không có gì đâu, N xin lỗi lúc này ha, thật là không cố ý nói như vậy! – Chữ nàng đẹp, chữ tôi xấu như cua bò, tờ giấy với 2 nét chữ như 2 thái cực khác nhau.

Tôi kẹp mẫu giấy lại vào vở, định bụng ôn bài xong sẽ trả lại cho Tiểu Mai.

Quả thật là bí kíp nàng đưa có tác dụng tức thì, bài kiểm tra English 15 phút tôi làm cái rột mất có 10 phút, lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy môn Anh văn dễ nuốt đến thế. Tôi đặt bút cái cộp, ngẩng mặt lên khoái trá xem vẻ mặt đang nhăn như khi ăn ớt của thằng L với K mập, sướng phải biết!

Tôi ngó lên phía trên, em Vy cũng đã làm xong, đang nghiêm túc chấp bút nhìn lên bảng, tình cờ...tôi nhìn sang Tiểu Mai, và lại tình cờ ánh nhìn của 2 đứa chạm nhau, tôi lúng búng khẽ gật đầu hàm ý cảm ơn nàng, nhưng Tiểu Mai vẻ như hãy còn buồn sau khi bị tôi nạt khi này, nàng lẳng lặng quay lên.

Giờ ra chơi, tôi định lên trên trả vở lại cho Tiểu Mai thì em Vy lại từ trên đi xuống chỗ tôi ngồi, vô phương trả vở, đành bấm bụng nhờ K mập đang tót lên chỗ nhỏ H sẵn nhờ nó đưa lại dùm.

- Làm bài được không N? – Em Vy hỏi han.

- Ủ, tốt! – Tôi cười khoái chí.

- Thấy chưa, ôn bữa giờ phải có kết quả chứ! – Em ấy hấp háy mắt.

- Ủm, hần rồi! – Tôi không dám nói thật ra là nhờ Tiểu Mai, vì dù gì hôm giờ Vy cũng giúp tôi học lại rất nhiều, nói ra khác nào phụ công em ấy.

- Mà N còn đau ko? – Em nó quan tâm.

- Cũng bớt, ngồi yên thì sẽ ko đau nữa! – Tôi quệt mũi.

- Vậy...tối nói nhà dẫn đi bác sĩ thử xem, chứ vậy sao đi học được? – Em ấy đề nghị.

- Ủ, N cũng định vậy! – Tôi gật đầu.

- Hi, nhớ nhé, đừng cố chịu đấy! – Vy nhìn tôi tin tưởng.

- Ủm, đau mà, ai chịu gì nổi! – Tôi nói vậy thôi, chứ trong bụng vẫn còn phân vân lắm.

Đi bác sĩ thì cũng mệt, lỡ bảo gãy xương lại nhập viện như đợt sốt trước thì chết, tôi ngán bệnh viện lắm rồi, nhưng mà không đi không được, chẳng lẽ suốt đời nhờ K mập chở hoài, thật chẳng biết nên làm sao.

Nhưng đến giờ Vật Lí, tôi thể sống thể chết bằng mọi giá ngay tối nay phải đi bác sĩ xem lại cái hông bên phải, nhập viện cũng chẳng thành vấn đề nữa.

Đầu đuôi là thầy dạy Lí gọi tên tôi lên bảng làm bài, tôi ngửa mặt than trời, mọi hôm ngồi hóng mỗi cả cổ thì không kêu, nhè ngay cái bữa đi đứng khó khăn lại bốc đúng tên tôi. Nghe đến cái tên N, em Vy quay xuống nhìn tôi đầy lo lắng, thấy thế nên tôi cố gượng cầm vở đi thật cẩn thận lên bảng.

Bài Lí thầy ra không gọi là khó, nhưng cũng không dễ, dạng này làm hoài chỉ kẹt nổi là cách giải hơi dài dòng, tôi lảm nhảm, nghĩ đến đâu đặt bút đến đó, nhìn lại 2 lần đáp số rồi mới bước sang bên cho thầy kiểm tra.

Dĩ nhiên là đáp án chính xác, tôi thở phào rồi cầm phấn bước xuống bục giảng đi lại chỗ bàn giáo viên để nhận vở.

Nhưng khốn thay tôi quên mất là mình đang chấn thương cấm cử động mạnh, tôi bước chân xuống bục giảng cái phịch, và ngay lúc đó cái hông tôi lại kêu lên “Bực “, đau điếng hồn, buốt đến tận não, tay siết chặt lại bóp vụn luôn cả viên phấn đang định để lại vào hộp phấn trên bàn giáo viên.

- Rộp! – Tôi đưa tay ôm hông ngay tắp lự, không để ý viên phấn đã nát bét.

- Thái độ gì vậy N? Em để viên phấn đang hoàng không được à?! – Thầy giáo ngạc nhiên, cau mày nói gắt.

- Dạ...không..em...! – Tôi nhăn nhó thở không ra hơi, gần như muốn khuỵu xuống.

- Em sao? – Thầy thắc mắc nhìn tôi.

- Dạ thưa thầy, N bị đau bên hông vẫn chưa khỏi, nãy N ko cố ý đâu thầy! – Em Vy đứng dậy bào chữa ngay cho tôi.

- À...ra vậy. Em đau ra sao thế N? – Thầy nhìn tôi dịu giọng trở lại.

- Dạ...lúc sáng nhảy sào em bị...trẹo hông! – Tôi nhăn hì đáp bừa.

- Bạn nào dìu N xuống phòng y tế đi! – Thầy nhìn xuống dưới lớp.

- Dạ thôi, em ngồi tại chỗ cũng được, tối về em đi bác sĩ rồi thầy! – Tôi ôm hông cầm vở rồi xin phép thầy về chỗ.

Chương 90

Quả thật là sáng giờ tôi đến là đau khổ muốn chết đi được với cái kiểu bị thương mập mờ này, chẳng biết bị gì mà một lần phát tác thì lại đau thấy mấy ông trời. Tan học, tôi nói em Vy về trước rồi leo lên xe K mập, chỉ mong cho mau về đến nhà để hỏi ý kiến mẹ tôi xem có cách nào giúp được không, nhưng mồm thì luôn miệng bảo K mập chạy thật chậm mà tránh mấy chỗ gồ ghề ra, được cái lúc này K mập thấy tôi thê thảm quá nên giờ nó chạy êm ru hết mức có thể, vậy nên về tới nhà đã hơn 6h30.

- Sao rồi N? Còn đau không con? – Mẹ tôi ngồi ngay phòng khách, vẻ mặt lo lắng bước ra cửa khi thấy tôi vừa về.

- Bình thường thì không đau, nhưng lâu lâu lại nhói lên khiếp lăm! – Tôi nhăn nhó ngồi chậm chậm xuống ghế.

- Mà sao mà đại thế con? Nhảy không được thì thôi cố làm gì, 9 điểm là cao rồi! – Mẹ tôi thở dài, vẻ như ông anh tôi đã kể hết mọi chuyện cho bà nghe.

- Con lúc đó biết đâu, giờ sao đây mẹ, đi bác sĩ à? – Tôi nói méo xệch.

- Ừ, con thay đồ rồi mẹ chở đi! – Mẹ tôi đáp.

- Ừa mà đại huynh đâu rồi? – Tôi thắc mắc.

- Nó đi học rồi, con lên lầu đi! – Mẹ tôi giục rồi bà dắt xe ra ngoài.

Tôi ngồi sau xe mẹ tôi mà lo ngay ngáy, lạy trời cho đừng gãy xương gãy cộ gì, chứ không thì có mà bó bột cả tháng trời, cơ mà nghĩ lại chắc cũng chẳng phải gãy xương, làm gì gãy xương mà tôi còn đi đứng sáng giờ được.

- Gắn lên cầu, mẹ tránh cái lằn giảm tốc ra nha, khúc đó dần xóc lăm! – Tôi nhăn mặt.

- Ừ, mẹ biết rồi! – Mẹ tôi gạt đầu.

- Mà bị thế này có sao ko mẹ? – Tôi lo lắng hỏi, cảm thấy mình y hệt như một thằng hầy còn con nít bám lấy mẹ.

- Cũng chưa biết, để bác sĩ khám thôi! – Mẹ tôi đáp.

Tôi thở dài ngao ngán, vừa nghĩ vừa tiếc nuối biết vậy hồi sáng đừng có anh hùng rơm làm gì, và lại cảm thấy ghen tị khi nhìn bọn nhỏ đang nhắng nhít đá banh bên lề đường, bọn nó thì chạy nhảy sung sướng, tôi thì giờ đến đi bộ bình thường còn không nổi.

- Ừa? Gì kì vậy mẹ? Nhà bác sĩ đâu ở đây vậy? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên, khi nhận ra mẹ tôi dừng xe trước...nhà Tiểu Mai, rõ là cánh cổng màu đen quen thuộc đây mà.

- Bé Mai lúc chiều gọi điện nói mẹ dẫn con qua cho ba con bé khám dùm, nghe nói thì ba bé Mai là bác sĩ mà, con cũng biết đúng không? – Mẹ tôi vừa dắt xe lên lề vừa giải thích.

- Thì vậy, nhưng ba Mai hay vắng....! – Tôi còn đang thắc mắc thì mẹ tôi đã bấm chuông cửa.

- Kính...coong!

Ít giây sau Tiểu Mai bước ra mở cổng khi nhận ra 2 người bọn tôi đang đứng trước nhà.

- Chào con, bác trai có nhà không? – Mẹ tôi gật đầu.

- Dạ có, con nói ba rồi mà, bác vào đi! – Nàng mở rộng cánh cổng ra.

- Ủa...sao lúc trước Mai bảo....! – Tôi đứng trơ như phỗng.

- Ba Mai về chơi hôm đầu tuần này rồi, vào thôi N, đi từ từ! – Nàng cười nhìn tôi.

Tôi rụt cổ đi e dè vào nhà Tiểu Mai, thầm hoảng khi nghĩ sắp phải đối diện với bác sĩ là ba của nàng, nhờ lát có gì thì lại mất mặt chết. Tôi và mẹ ngồi ở ghế phòng khách, Tiểu Mai tất tả chạy lên lầu gọi ba xuống, rồi nàng ra bếp pha trà.

Trái ngược với tưởng tượng ban đầu của tôi, ba Tiểu Mai là một người đàn ông khá cao to, tầm bốn mươi hay năm mươi tuổi gì đó, khuôn mặt tươi cười vui vẻ có điều gì đó luôn tạo cảm giác thoải mái cho người đối diện, dáng người rất có khí độ của một người dày dặn từng trải, hệt như người nước ngoài nhất là khi bác ấy cất giọng nói chào mẹ tôi, giọng khỏe và sang sảng, nghe có âm hưởng phương Tây trong đó hay sao ấy.

- Vậy là sau khi cháu nhảy sào xong thì bị như vậy? – Bác ấy trầm ngâm.

- Dạ....! – Tôi lúng búng đáp.

- Nào anh bạn, lên ghế này ngồi để bác xem thế nào, nam nhi mà, đi thẳng lên! – Ba Tiểu Mai cười cười chỉ sang cái ghế cao trước mặt bảo tôi sang đó ngồi! – Uống trà đi chị, để tôi xem cậu nhà ra sao, nhanh thôi!

- Dạ anh cứ để tôi! – Mẹ tôi gật đầu cầm tách trà Tiểu Mai mời.

Tôi cố đi thẳng đường hoàng đến ngồi xuống cái ghế inox trước mặt ba Tiểu Mai, rồi xoay lưng lại theo chỉ dẫn, bác ấy ấn tay vào rồi nắn phần hông bên phải, tôi cắn môi để khỏi kêu đau, dù thật ra là vẫn chưa đau tí nào cả, chỉ dự trước mà thôi, tí nữa có la còn kiểm lại được, không thì đến chết nhục với Tiểu Mai mất.

- Đau bên này à con? – Ba Tiểu Mai hỏi.

- Dạ....! – Tôi hồi hộp đáp.

- Xoay sang phải xem nào!

- Dạ.....!

- Rồi, quay bên trái!

-!

- Chà, bị vẹo hông thôi! – Bác ấy kết luận.

- Dạ...rồi giờ sao bác? – Tôi run trong bụng, hú hồn chả phải gãy xương.
- Tha thuốc đặc trị là hết dần thôi, mà chắc cả ngày nay con chịu đau dữ lắm nhỉ? – Bà Tiểu Mai hỏi.
- Dạ...cũng ko đau lắm! – Tôi vờ khiêm tốn, dù khoái chí tử.
- Ủm, thật ra chuyện vẹo khớp với bong gân, bác cũng gặp trên thuyền mãi, mấy thủy thủ với hành khách hay bị vụ này lắm, ai lần đầu đi thuyền chưa quen cũng say sóng, đi lảo đảo thế nào cũng té! – Bác ấy kể.
- À...con thì chắc không bị say sóng! – Tôi gật gù đáp.
- Chưa đi chưa biết ấy chứ, con đã đi thuyền bao giờ chưa? – Bác ấy lại hỏi.
- Dạ...con chưa.....Rắc...Khục...ahhhhh....ặc....hơ...! – Tôi đau điếng hồn, còn chưa kịp định nghĩa mức độ con đau thì đã cảm thấy tỉnh táo hẳn ra, nhẹ nhõm cả người, dù mồ hôi vã ra như tắm.
- Okie, vậy xong rồi đấy, trật khớp thôi! – Bác ấy vỗ vỗ vai tôi cười.
- Ờ...vậy xong rồi à anh? – Mẹ tôi hầy còn ngạc nhiên.
- Ủm, cậu nhà do nhảy sai tư thế sao đó dẫn đến trật khớp hông, sửa lại là khỏi ngay rồi, chị đừng lo lắng! – Bác ấy gật đầu rồi quay sang bảo Tiểu Mai – Dẫn bạn ra sau rửa mặt đi con! –
- Dạ, cảm ơn anh nhiều, chứ nãy giờ thấy nó đau rên rĩ miết! – Mẹ tôi thở phào.
- Tôi vốc từng bùm nước mát lạnh mà tạt lên mặt, ôi, cảm giác như vừa được hồi sinh, cái hông giờ không còn đau nữa mà chỉ hơi ê ẩm, tôi đã thử nhún chân rồi, hoàn toàn lành lặn trở lại như ban đầu.
- Hết đau rồi há N? – Tiểu Mai đưa tôi khăn lau mặt.
- Ủ, may ghê! – Tôi cười tươi rói.
- Hi, vậy tốt rồi! – Nàng gật đầu nhìn tôi.
- Cảm ơn Mai nhiều nha, nãy trước khi đi N cứ tưởng phải vô viện bó bột chứ! – Tôi hầy còn chưa hoàn hồn.
- Đau có gãy xương mà phải bó bột? – Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên.
- Thì...tưởng gãy mà! – Tôi nhún vai đáp.
- Hic, gãy xương là lúc sáng N nằm luôn trên sân rồi, đâu có còn đi đứng được! – Nàng lắc đầu ngao ngán.
- Hi, sao cũng được! – Tôi khoái chí tử.
- À, lúc chiều làm bài được không N? – Tiểu Mai hỏi.
- Ủ, tốt lắm, nhờ bí kíp Mai đưa đó! – Tôi tự dưng thấy nàng thân thiết quá xá.

- Hi, trả vở cho mình làm gì, viết riêng cho N đó, cầm lại về mà học chứ! – Nàng vuốt tóc cười mỉm.
- Vậy à? – Tôi ngẩn người ra rồi tần ngần đáp – Thì...trả vở mới gửi lại...được chứ!
- Ừm.....! – Nàng cắn môi ngại ngùng.
- À, vậy cảm ơn Tiểu Mai lần nữa nha, thật đấy! – Tôi cảm thấy dù gì nói lời cảm ơn bao giờ cũng dễ hơn là lời xin lỗi.
- Có gì đâu, lần sau N cẩn thận hơn là được! – Nàng gật đầu.
- Hic, cũng đâu muốn vậy, chỉ muốn giật con 10 thôi! – Tôi lắc đầu tiếc rẻ.
- Eo oi, cao quá ai mà nhảy cho nổi! – Tiểu Mai xua tay.
- Lần cuối N mém qua đó, tự dưng lúc đó đau quá, nên vung tay trúng sào luôn, uổng! – Tôi đấm 2 tay vào nhau vẻ bất nhẫn.
- Thôi, còn 2 năm học nữa mà! – Nàng nói.
- Êo, lần sau ko dám chơi đại nữa, 9 điểm cũng được! – Tôi lè lưỡi.
- Hi, biết đâu đấy, con trai mà! – Tiểu Mai hấp háy mắt – Mẹ N đợi kìa, ra trước thôi!
- Ừ! – Tôi giật mình, nãy giờ cứ ngỡ...đang trong nhà mình.
- Dạ, cảm ơn bác, con về! – Tôi lễ phép cúi đầu chào ba Tiểu Mai, thật sự rất thấy kính trọng và nể phục bác ấy.
- Vậy cảm ơn anh nhiều, cảm ơn con nhé Mai! – Mẹ tôi chào 2 người.
- Có gì đâu chị! – Bác trai cười nhả nhận.
- Bác với N về cẩn thận! – Tiểu Mai chào mẹ tôi.

Dọc đường về tôi sượng mê toi, cứ gọi là cười toe toét, thế là từ mai lại chạy nhảy thả giàn nữa rồi, không phải té xe nhảm nhí như lúc sáng nữa. Cơ mà sau này đúng thật là phải cẩn thận lại thôi, nhớ lại cú sủa khớp lúc nãy của ba Tiểu Mai tôi vẫn còn hoảng, đau kinh dị nhưng cũng hiệu quả kinh hồn, đúng là bác sĩ đi khắp thế giới có khác, từ phong cách khí độ đến chuyên môn đều khác người, hì hì!

Em à, anh cảm ơn em lần nữa nhé, từ dạo đó đến giờ mỗi lần trước khi vận động mạnh hay là đá banh, anh vẫn nhớ mãi bài học kinh nghiệm này, bao giờ cũng khởi động thật kĩ nhất là phần hông và eo, thế nên mỗi lần chúng bạn nhìn thấy cảnh đó đều phì cười, nhưng chỉ em là hiểu với anh thôi, nhỉ? ^^!

Chương 91

Trưa hôm sau, tôi làm bộ chảnh, ăn cơm xong phóng xe ngay sang nhà K mập.

- Nhanh đi học mập ơi! – Tôi gọi với vào trong nhà.
- Ớ...ớ...đang ăn...thằng nào đấy? – Nó quần đùi áo thun ôm chén cơm chạy ra ngoài.
- Thánh đây, hể hể! – Tôi cười tự mãn.
- Ấc, mày tự chạy xe đến đây à? – K mập suýt nữa phun cơm ra đường.
- Chứ tao đang ngồi trên cái gì đây? Xe tăng à? – Tôi chỉ chỉ vô chiếc xe đạp.
- Hôm qua còn...đi bác sĩ rồi à? – Nó nuốt vội chén cơm.
- Ờ, xong xuôi, giờ tao khoẻ như voi! – Tôi chống nạnh vênh mặt. – Mà nhanh lên!
- Ủ, ừ, ra liền! – Nó gật gật rồi chạy bắn vào trong.

Năm phút sau, trên đường tới trường, tình thế đảo ngược trở lại so với hôm qua.

- Chạy chậm ...thôi mày..ộc! – K mập than thở chạy tụt lại phía sau xa lắc.
- Trễ học sao chú? – Tôi giảm tốc đợi xe nó lên, cười đều cáng.
- Tao...mới ăn xong...muốn mưa quá! – Nó nhăn nhó.
- Êo, thôi nể mặt chú, anh đợi, hể hể! – Tôi khoái chí tử.

Lên đến lớp, tôi như thằng cuồng loạn, hết lằng xằng giúp nhỏ H lau bảng rồi lại láu táu xếp ghế giùm thằng X quét lớp, tất cả chỉ nhằm...chúng tỏ tôi đã bình phục trở lại. (hic, giờ nghĩ lại cứ thấy chuối quá cỡ thợ mộc!)

- Ơ, N...bình thường rồi à? – Em Vy ngồi dưới lớp ngạc nhiên.
- Ủ, hi hi, hết đau rồi! – Tôi thích thú vì em nó đã nhận ra.
- Vậy là đi bác sĩ rồi hở? – Nhỏ H tò mò.
- Không! – Tôi khoát tay.
- Chứ sao mà hết? – Vy thắc mắc.
- Hà hà, đêm nằm ngủ N tự vận công đè khí, chữa lành vết thương...chứ...sao...! – Tôi huênh hoang chơi trò bố láo, và rồi ngưng chín người khi thấy Tiểu Mai đang lắc đầu tùm tùm cười ý nhị.
- Xạo quá! – Em Vy nhăn mũi.
- Ủ...thì...đi bác sĩ mà! – Tôi lúng búng xác nhận, thậm rửa mình vừa giỡn đại quá thể.

- Dóc tổ vừa thôi ông hai! – Nhỏ H thè lưỡi.

- Ủ...ừ...! – Xuôi xì.

Tôi gái đầu liên tục cứ như cày gãi thì sẽ càng chữa được thẹn, vừa mới khỏi chấn thương đã bị kê tử đứng liên tục vào miệng, thật là què không biết để đâu cho hết, và càng nhục hơn nữa khi thằng D vừa vào lớp thấy tôi thì đã chạy lại nói rõ to, làm cả bọn con gái tổ 1 được một phen cười như vỡ chợ.

- Thánh N, em nói thánh nghe nè, đem cho thánh chai rượu thuốc ở nhà em nè, thánh xoa bóp vô hông, rồi uống vài ngụm, tối ngủ thì bế khí luyện công, đảm bảo mai hết ngay!

Dạo này bài vở hãy còn thông thả, giờ ra về tôi đeo Vy chạy lòng vòng chứ chưa về nhà vội làm gì.

- Này, vài bữa nữa đi đâu chơi hen? – Tôi đề nghị.

- Là đi đâu? – Vy ngồi sau xe thắc mắc.

- Thì loanh quanh trong nội thành nè! – Tôi chốt dạ, PT đúng là nhỏ bé thật.

- Ủ, mà..chắc vài bữa thì ko được rồi! – Em ấy ngập ngừng.

- Sao thế? – Tôi ngạc nhiên.

- Ngày mai Vy đi học lớp cán bộ liên Đoàn rồi, ở trường cộng đồng ấy! – Vy thở dài.

- Ờ...là sao? – Tôi sững người.

- Là Đoàn trường cho các bí thư đi học lớp sinh hoạt Đoàn, thời gian này được nghỉ học trên trường luôn, vì nghe đâu là ở lại kí túc xá! – Em ấy giải thích.

- Ủm...mà còn bài vở trên lớp thì sao? – Tôi hỏi.

- Thì tự bổ sung thôi, mà chỉ học có 2 ngày chứ mấy! – Vy từ tốn trả lời.

- Ờ, mà học gì mà phải ngủ lại? – Tôi liếm môi tò mò.

- Thì nghe thầy nói là giao lưu với các Đoàn trường khác, nghe đâu đêm cuối còn có lửa trại ngoài biển nữa! – Em ấy tiếp lời.

- Chà, thích nhỉ, mà trường đó ở đâu vậy? – Tôi dùng xe lại.

- À, gần biển thôi, N chạy ra đường TQ đi! – Vy chỉ tay sang bên phải.

Tưởng đâu xa lạ, hoá ra là cái trường này, từ nhỏ chạy ra biển đá banh thì tôi đã thấy mãi rồi mà cứ ngỡ ngỡ đó hình như không phải là trường, vì toàn thấy học sinh không mặc đồng phục mà cứ mỗi người mỗi khác, nên cứ tưởng đó là cơ quan gì đó. Trường khá to, có đến 2 dãy lầu cao trước mặt, theo lời Vy thì đó là ký túc xá, nằm ngay sau khuôn viên trường, còn trước mặt trường là bờ biển Đồi Dương luôn.

Vậy nên chiều bữa học hôm sau, khi K mập viết tên Vy vào danh sách vắng 1 học sinh trên phần sĩ số ở góc bảng, chỉ có mỗi tôi với nhỏ H là không ngạc nhiên.

- Ớ, Vy bị sao thế mậy? – Thành C thắc mắc.

- Chẳng biết, thầy giám thị bảo tao ghi vắng! – K mập lắc đầu.

Tôi ngồi lắc đầu cười khỏ ở dưới, biết ngay là thế nào thành C nó cũng lo quỳnh lên là em Vy bị gì cho xem, may phước là nhỏ H vẻ như đang giải thích cho tốp trên biết rằng Vy chỉ tạm vắng cho học Đoàn thôi.

- Phu nhân mày bệnh vắng mà sao mày cười gì thế N? – Thành L trở mắt nhìn sang.

- Bệnh cái đầu mày, đoán vớ vẩn! – Tôi sầm mặt nạt ngang, làm nó tắt đài ngay tắp lự.

Tối đó, ăn cơm xong tôi phóng ngay lên tiệm net “gặp “em Vy, hề hề, không hẹn hò trực tiếp được thì ta gặp qua Y!M thôi!

May thật, vừa onl nick lên đã thấy nick Ym em Vy sáng đèn, chắc là đợi sẵn rồi.

- Hi!

- Giờ này mới lên, hứ!

- Hi, bị ông anh bắt rửa chén, trễ tí!

- N cũng biết rửa chén à?

- Chứ sao, trùm rửa chén đấy!

- Vậy cũng tự hào cho được =))

- =.=! Mà đang ở đâu đấy?

- Phòng máy của trường, may mà vào YM được!

- Ủ, ngày nay sao rồi?

- Bình thường, cũng vui lắm, quen thêm nhiều bạn ^ _ ^!

- Ờm, thế...có quen thêm anh nào ko đấy? =.=!

- He he, có sao ko > nhiều anh hỏi thăm lắm!

- Ấc:(

- Kệ mấy ông, V chẳng quan tâm!

- Ủ, ngoan ^^!

- Có mấy lúc chia cặp boy-girl chơi trò chơi, V ko chơi chỉ ngồi 1 chỗ!

- Sao thế???

- Wish you were there

- Là cái gì? Nói tiếng việt đi >”<

- Hic, thôi, quê rồi!
- =.=!
- Nè, sáng mai N dậy sớm đi nha, sang đây đón V ăn sáng!
- Ủa? Ko bị bắt ở lại à?
- Không, đầu giờ sáng cho tự do ra ngoài!
- Ừ, vậy mấy giờ?
- Đúng 7h nha, V đợi trước cổng!
- Ừa, ok, đúng 7h có mặt!
- Vậy nhé, giờ V off đây, ngồi lâu ko được!
- Ừ, ngủ ngon nhé ^^!
- Ừm, bb: X

Em Vy vừa off, tôi cũng đứng dậy tính tiền ra về luôn, chạy bay về nhà tắm ngay vô giường ngủ dù chỉ mới 9h30 tối, dặn đồng hồ sáng mai là 6h30, dậy sớm còn hơn là đi trễ.

Sáng sớm, tôi vọt ra khỏi nhà trong ánh mắt ngỡ ngàng của mẹ, vì mọi hôm tôi toàn nằm nướng khét lẹt đến hơn 8h, mẹ tôi vào giặt tung chăn mền mới chịu lồm cồm bò dậy.

Đường biển sáng sớm hầy còn vắng, lác đác vài người đang chạy bộ và tập thể dục, tôi cũng hít một hơi dài tận hưởng bầu không khí mát lạnh và trong lành, cảm thấy vô cùng thống khoái. Cổng trường của kí túc xá em Vy đang học hiện ra trước mặt, tôi chạy xe chậm lại, lò dò lạng về phía bên tay mặt cánh cổng.

- N, bên này nè! – Em Vy đã đợi sẵn bên mái hiên phòng bảo vệ.

Tôi xuống xe dắt bộ, định đi vô khuôn viên trường gặp em ấy luôn, dè đầu Vy lắc đầu, hất hất tay ra hiệu bảo tôi cứ đứng đợi ở ngoài. Tôi ngẩn tò te, chả hiểu mô tê gì sất, đến khi Vy đi ra gần cổng rồi thì tôi mới nhận ra, phía sau cổng là tầm 4-5 đứa con trai đang đứng vờ tán dóc, trong khi mắt thì địa lảo liên về phía em Vy, và khi thấy tôi thì bọn nó nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Ờ...thằng A đây mà! – Tôi ngạc nhiên nhận ra thằng cao nhất trong đám đó.

- Ah, N à, này giờ tao cứ ngờ ngợ! – Thằng A, bạn cấp 2 của tôi hồi còn học 8A1, thằng này học thì dở, lại lẻo mép vô đối, nhưng được cái bắn cặp CS với tôi rất ăn ý, nên tôi cho nó xem bài hoài, dù chẳng ưa gì nó lắm.

- Giờ mày làm bí thư à? – Tôi đùa rằng nó cũng chung khoá học với Vy.

- Ừ, còn mày làm gì? – Nó gật đầu hỏi lại.

- Tao...! – Tôi bất ngờ vì câu hỏi oái ăm của thằng này, hông lẽ nói tôi làm thánh 10A1.

- Ồ, hỏi mày làm gì mà đứng đây, hay cũng tới học Đoàn? – Thằng A nheo mắt.
- Thì tao làm....! – Tôi lúng búng định chơi dóc tổ.
- Làm bạn trai mình đấy! – Vy nhún vai nói tỉnh rụi.
- Ồ....thật à? – Cả bọn tụi thằng A ngạc nhiên.
- Đi thôi N, đói bụng rồi, hi hi! – Em Vy ngồi lên yên sau xe, đẩy vai tôi.
- Ủ...ừ.., thế tao đi nhé! – Tôi chào bái bai bọn thằng A đang chảy xệ cả mặt, trong bụng vẫn còn bất ngờ vì câu vừa rồi của Vy.
- Chà, ra là bọn nó theo Vy hôm qua đấy hả? – Tôi tò mò.
- Không để ý nữa! – Em ấy lắc đầu.
- Là sao? – Tôi thắc mắc.
- Là nhiều quá nhớ ko hết, hi hi! – Vy xua tay.
- G...h...ghê! – Tôi hãi thán trong bụng.
- Đùa đấy, mà quan tâm làm gì, nhỉ? – Em ấy nhìn tôi cười tình.
- Ủ, chuẩn! – Tôi khoái chí cười tít cả mắt.

Tôi sướng mê toi chở em Vy về lại kí túc xá sau đó, trong bụng thầm hãnh diện lây, hồng dè em ấy oai quá thể, nạt phát mà 5 thằng kia nín thít, cơ mà tôi cũng hơi rùng mình vì biết đâu sau này mình cũng giống vậy, làm bạn với vua như làm bạn với hổ mà!

- Xong, vào i! – Tôi cười cười.
- Ủ, mai gặp lại! – Em Vy gật đầu.
- Ủm, còn ở lại tối nay nữa thôi phải ko? – Tôi lại hỏi.
- Ờ, xong vụ trại đêm là sáng mai về nhà luôn! – Vy đáp.
- Thế cần N tới đón ngày mai ko? – Tôi chu đáo đề nghị.
- Hi, mẹ Vy đón rồi! – Em ấy lắc đầu.
- Oh, về đây! – Tôi hơi hụt hẫng, tưởng sáng mai tới đón em ấy sẽ lòi chành ra cơ sở những thằng con trai khác sẽ chết đứng vì ghen ăn tức ở chứ.
- Ủa, bye! – Vy chào tôi rồi bước vào lại sân trường.

Tôi nhún vai, quay xe định đạp trở về thì vừa ra tới cổng trường thằng A ở hàng nước kế bên đã vọt ra chặn đầu.

- Sặc, làm bố hết hồn! – Tôi thắng xe cái kít.
- Hề hề, anh em lâu ngày ko gặp mà chú chơi xấu quá! – Nó cười đều cang.

- Là sao? – Tôi trở mắt nhìn nó, vẫn cao to và đen, có hôi không thì chưa biết.
- Là nãy nhỏ Vy A1 nói có thật ko thế? – Thằng A vào thẳng ngay vấn đề.
- Thì...thật! – Tôi hiểu chuyện đáp lời.
- Úi chà, nhát gái thế mà tốt số phết nhỉ! – Nó cười khẩy.
- Nhát cái đầu mày! – Tôi sầm mặt nạt.
- Hề hề, thế cạnh tranh công bằng nhé, sau này có bị giết cũng đừng trách! – Nó vỗ vỗ vai tôi cười nhếch mép.
- Tùy mày, về đây! – Rồi tôi đạp xe đông thẳng.

Hừ! Trình chú tuổi gì mà đòi giết em Vy với anh chứ, cả đám loi nhoi trong trường còn chưa làm em ấy để mắt tới lấy một lần thì cái thằng cùi bắp như chú có mà lên núi yêu...đuôi uoi hay vượn cái thì may ra còn cơ hội! Tôi yên tâm đạp xe thông thả về nhà, trong bụng hoàn toàn tin tưởng Vy một lòng với mình, bọn này dù có tấn công quyết liệt cách mấy cũng chẳng thể đổ được em ấy đâu, thật!

Chương 92

Chiều nay là chiều thứ năm, chỉ học có 2 tiết tự học rồi được về sớm, tôi khoái trá định rủ K mập ra net làm thêm vài ván Gunbound.

- Ê chú, tí học xong ra net ko? – Tôi đề nghị.
- Chi? Tối rồi đi! – K mập ngạc nhiên.
- Thì đi tới tối luôn, bữa nay tao có hứng, ra dạy cho mày vài đường cơ bản! – Tâm trạng tôi hãy còn lâng lâng sau bữa sáng nay được oai lây vì em Vy.
- Chà, Vy vừa nghỉ thì mày lộng hành quá hả? – Thăng L hóng chuyện xen vào.
- Hề hề, phải biết tận dụng chứ! – Tôi cười đều đáp trả.
- Chắc bữa khác đi, tí kẹt đấy! – K mập lắc đầu.
- Kẹt gì nữa? – Tôi trố mắt.
- Mày cũng kẹt, thằng L cũng thế luôn! – K mập nói.
- Ờ, là sao? – L đội trưởng thắc mắc.
- Tí ra về rồi biết! – K mập ra vẻ bí hiểm.

Hoá ra là bữa nay sinh nhật thằng C, nó định ra về rủ bạn bè thân quen về nhà nó ăn chơi sa đoạ một bữa cho thả giàn, hèn gì K mập bảo thể nào tụi tôi cũng bận. Giờ ra về, băng bọn còn ở lại trong phòng là những người được C chủ xị mời, K mập khoác vai thằng L bàn bạc xem ăn gì, thằng D đang đấu láo với thằng T và nhỏ Y ù về vụ nên uống gì, tôi thì khẽ liếc về chỗ ngồi đang trống của em Vy, thở dài tiếc thắm giá như em nó có ở đây thì vui hơn rồi.

- Ở lại Mai ơi, chơi chút rồi về! – Nhỏ H níu kéo.
- Chắc mình....! – Tiểu Mai định lắc đầu từ chối.
- Qua nhà C chơi đi, có mấy bạn nữ nữa mà! – Thằng C ám chỉ nhỏ H và Y ù.
- Đi luôn đi Mai, về sớm làm gì! – Tôi cũng góp phần.
- Ủm...ừ, okie! – Nàng gật đầu chấp thuận.

Thế là cả bọn lục tục kéo nhau sang nhà chủ xị, và hết thảy đều bất ngờ khi nhà thằng C cũng ở gần biển Đồi Dương luôn, cách một khoảng là đến ngay chỗ rừng thông, và cũng chỉ cách Tiểu Mai chừng 2 dãy nhà là cùng. Nhà nó đơn sơ nhưng khá rộng theo kiểu cũ, có hiên gạch cực mát trước sân nhà dưới hàng cây sơ-ri trĩu quả, chỉ nhìn là đã thấy thích mê tơi rồi.

Nhưng thằng C là cái thằng trời đánh thánh vật, đúng là ăn chưa no nên lo chưa tới.

- Sặc, bố tưởng mày nấu ăn sẵn rồi chứ? – K mập ngã bổ ngửa ra sau.

- Không, giờ đi chợ rồi về nấu, còn sớm mà! – Nó nhún vai đáp tỉnh khô.
- Ủ, tao thấy cũng được đấy, vậy vui hơn là ăn sẵn với ra quán, cơ mà mà mày định nấu món gì đãi bọn tao thế? – Thành D bênh vực chủ xị.
- Tao...có biết nấu gì đâu! – Thành C thật thà đáp.
- Tổ bà chú chơi anh à! – Và thành D tráo trở, vừa bênh xong nó quay lại chửi xối xả.
- Hoá ra ông rủ bọn tui tới để nấu ăn hở? – Nhỏ H nheo mắt.
- Đâu có, tui..nghĩ vậy sẽ vui hơn mà! – Nó lúng búng đáp.
- Ủa, cũng được mà, nấu nhanh thôi! – Tiểu Mai nói.
- Thế nhà mày đã có gì sẵn chưa? – L đội trưởng hất hàm hỏi.
- Có...sò đá! – Thành C gãi đầu.
- Là cái quái gì? – Công nhận động đến ăn uống thì K mập hung hăng thật.
- Là sò đá ấy, ăn ngon lắm! – Thành C đáp.
- Sò đá cứng như đá, ăn vô rụng răng chứ ngon nổi gì! – Tôi cà khịa.
- Bậy, thử chưa, tui ăn rồi nè, cũng được lắm! – Nhỏ Y ù phản đối.

Đứng cãi nhau chí choé một hồi, K mập thở phì phò vì mệt, thành C quệt mồ hôi vì liên tục bị bức cung, bọn tôi lắc đầu ngán ngẩm, cuối cùng theo thương nghị hoà bình của Tiểu Mai, thì tốp nữ sẽ đi chợ mua thêm vài thứ về nấu, tốp nam chia làm 2 nhóm, tôi – K mập – thành C sẽ ở nhà lột sò ra khỏi vỏ để lấy thịt trước, bọn thành D – thành T và L đội trưởng sẽ đi mua đồ uống, tất cả nhất trí rồi xuất phát.

Tôi ngồi trơ ra như đá, K mập mặt ngu thấy rõ, và thành C thì thần thờ, cả 3 thành tôi đang ngồi nhìn nguyên cái thau sò đá bự chẳng.

- Giờ làm sao mở nó ra mà lấy thịt đây? – Tôi bực mình hỏi.
- Chả biết! – K mập quệt mồ hôi, xoa xoa tay vì nãy giờ ngồi dùng móng mà tách 2 vỏ sò đến xước từa lưa mà chẳng làm được gì sất.
- Chứ mọi khi nhà mày làm sao? – Tôi sẵn giọng hỏi thành C.
- Chả biết, lúc ăn tao mới mò xuống mà! – Nó nhún vai đáp.
- Hay là tụi sò này chưa chết? – K mập liếm môi.
- Nó núp trong vỏ sao mày biết chưa chết? – Thành C lắc đầu.
- Thì tách vỏ ra xem thử! – K mập quệt mũi.
- Tách kiểu gì! – Thành C chán nản.
- À, có cách! – Tôi tự nhiên có phát kiến mới.

K mập bày vài con sò đá ra nền đất, thằng C nhấp nhồm ngồi cầm xoong húng, tôi cầm búa oai như Thiên lôi.

- Ổn không mày? – K mập rút cổ.

- Đảm bảo, vỏ cứng mấy cũng không chịu được đâu! – Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

Tôi mím môi, cầm búa giáng thật lực từng nhát mạnh bổ xuống đám sò đá đang cứng đầu khép miệng dưới nền nhà.

- Bốp...bình...bình....Này thì...bốp....cứng...đầu...bình....này! – Tôi vừa đập vừa thở.

Y chóc, vỏ sò đá đã nát bét ra, và thành công ngoài dự tính, phải nói là quá sức tưởng tượng, phần thịt sò cũng bị tôi đập...banh chành luôn, nền nhà toàn vỏ sò với nước dơ văng tung toé.

- Mấy ông làm cái gì vậy? – Nhỏ H dựng xe trước nhà la oai oái.

- Thì...tách thịt sò! – K mập xám mặt.

- Diên à, ai tách kiểu đó, ông kia cầm búa làm gì nữa? – Y ù nhìn sang tôi đang giơ búa lên cao, mặt ngu ra y như thằng khùng.

- N ơi, phải rửa sạch rồi bắc nước sôi đem luộc, vậy sò mới chết mà há vỏ ra chứ! – Tiểu Mai khê lắc đầu.

- Thế...thế..à! – Tôi hạ búa xuống.

- Mấy ông ra ngoài chơi đi, phiền ghê! – Nhỏ H nhăn nhó để giỏ đi chợ xuống đất.

Ba thằng tôi liú ríu nghe lệnh, chạy ra giữa sân ngồi tự kỷ y như mèo con vừa bị chủ nạt, chẳng dám hó hé gì sất, chỉ biết nhìn 3 bạn nữ trở tài nữ công gia chánh.

Bọn thằng D về, tươi cười hơn hở dặt xe vô nhà.

- Hàng về, hàng về! – Thằng D la lớn.

- Mua gì đấy? – Tôi ngóc mặt lên hỏi.

- Đây, pepsi cho các quý cô, 7up loại thường và hảo hạng cho các quý ông! – Nó vung tay giới thiệu.

- 7up cũng có loại thường với hảo hạng à? – K mập trố mắt.

- Khà khà, loại thường có vị ngọt, còn loại hảo hạng cũng ngọt mà lại nồng, cay cay nữa! – Thằng T khoái chí chìa cái chai 7up hảo hạng ra.

- Sặc, rượu đế à? – Thằng C bật ngửa.

- Hề hề, đàn ông mà chú, làm quen dần đề! – Thằng D cười đều.

- Tao bảo rồi mà 2 đứa nó ko nghe, mới cấp 3 đã rượu chè, chặc! – L đội trưởng tặc lưỡi.

4h chiều, các món ăn đã được dọn ra thom phức trên thềm hiên nhà, nào là ốc sa tế, rồi thịt bò

xào cay, tôm chiên bột với thịt nem nướng, tất nhiên không thể thiếu món sò đá thần thánh nấu cà ry, pepsi và 7 up hai loại, không gian mát mẻ thoáng đãng trước sân, bàn ăn thịnh soạn, bạn hiền ngồi quanh, thật chẳng còn gì bằng.

- Dzô, chúc mừng sinh nhật anh C! – Thằng D nâng ly.
- Dzô, hấp pì bót đây! – K mập chu mỏ giả như thổi nến.
- Dzô đêêêêê! – Thằng T vận động.
- Mà chưa gì ham ăn thế N? – L đội trưởng là oai oái.
- Hề...ực...tao thử vị tí! – Tôi cũng nâng ly.
- Ăn vụng à? Tui đập ông giờ! – Nhỏ Y ù hăm dọa.

9 đứa học trò 10A1 ăn uống thả giàn, cười nói ồm tỏi, khuấy động cả nhà thằng C.

- Leng keng, bây giờ tới màn chính đây! – Thằng T gõ gõ chén.
- Ăn no chết bỏ rồi còn màn gì nữa? – K mập xoa bụng thờ.
- Đây, đây! – Thằng D lôi chai rượu đế từ sau lưng ra.
- Ặc...7up hảo hạng! – Tôi rụt cổ.
- Rót, đây, ly đầu em mời thánh! – Thằng D rót rượu ra cái ly thủy tinh nhỏ xíu.
- Thôi, đừng uống rượu! – Nhỏ H can ngăn.
- Lâu lâu chơi vui thôi mà, ai ép mấy bà uống đâu! – Thằng T phản đối.
- Mấy ông uống vô xỉn say quây lắm! – Y ù nhăn mặt.
- Quây gì, chai có chút ét chả bỏ nhét bụng ấy chứ! – Thằng D sùng sộ.
- Tao cũng ko muốn uống, bọn mày bạo quá! – L đội trưởng phản pháo.
- Đây, thánh, ly này thánh mở màn đi, đàn ông mà! – Thằng D chìa cái ly cho tôi.

Nó chơi quá hiểm, đụng ngay cái tính sĩ diện của tôi, chẳng sao, đúng, nam nhi mà, ly rượu ít ỏi này bỏ bèn gì!

Tôi cầm cái ly nhỏ đang sóng sánh rượu trong đó, mùi khá là nồng, tôi nhăn mặt, tự nhiên lại đưa mắt nhìn sang Tiểu Mai, nàng cười cười không nói gì.

- Hự....! – Tôi hít thật sâu rồi nhắm mắt nốc hết cả ly. – Khà....!

Đúng là rượu đế, mùi nồng mà lại cay xé lưỡi, tôi nuốt thẳng xuống bụng luôn chứ chẳng dám ngậm họng, thở ra cái phì.

- Đúng là thánh, bây giờ xoay vòng, nữ miễn uống, từ thánh tính qua trái, tới thằng L, thằng K, thằng C, thằng T rồi tới tao lại! – Thằng D phân luật.

- Tao không uống rượu, dẹp mày đi! – L đội trưởng nhăn mặt.

- Uống, mày ko thấy thánh à? – Thằng T nạt.

- Kệ nó, tao ko thích nhậu! – Thằng L cương quyết.

Nhưng L đội trưởng cũng là cái thằng ôn thần trời đập, nói một đằng làm một nẻo.

- Dzô đi các chú...khà....yếu thế...vòng mới đi! – Thằng L nâng cái ly cạn sạch lên.

- Ờ...tao vừa xong...mà! – Thằng D hoảng vía, mặt đã ngà ngà say.

- Kệ, quất tới bến, dzô, lâu lâu lâu người ta...mới....! – Nó bắt nhịp.

- Lâu lâu lâu người ta...ợ,...mới nhậu một lần...lâu lâu..! – Thằng T vung tay từa lư, thở phì phò như trâu.

- Uống đi...ực...thánh..! – Thằng D chuyển ly sang tôi.

Tôi nốc xong ly cuối, rồi ly cuối nữa, rồi cứ cuối cuối, cuối cùng...thấy trước mắt mờ dần, rồi nằm vật ra ngủ luôn lúc nào không hay.

- Ờ...típ...! – K mập nói mớ, đập tay vô mặt tôi – Bốp!

Tôi giật mình choàng tỉnh, mở mắt dậy mà cái đầu nó cứ váng vất, định nhắm mắt ngủ tiếp thì lại thấy trước mặt quay cuồng, mà mở mắt ra thì lại thấy buồn ngủ, nhìn đồng hồ thì đã 9h đêm hơn. Bãi chiến trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, thằng D nằm vật vạ gác cả chân lên người thằng C mà ngáy, L đội trưởng thì lăn cù ra dù cho thằng T đang ôm chân nó ngủ, K mập cái mồm cứ chốc chốc lại nhóp nhép.

Tôi nhìn lên trời đã tối thui, bầu trời đêm cao vợi đầy sao, gió thổi mát rượi qua hàng cây sơ-ri đang rì rào, không gian tĩnh lặng. Tôi hít 1 hơi dài rồi vươn vai đứng dậy, định ra sân rửa mặt thì chân đi loạng choạng không vững, cứ quờ quạng mà mò ra lu nước gần giếng, chưa kịp làm gì thì đã mưa ra xối xả vô gốc cây. Thật đúng là ăn nhậu chi cho mệt mà hại cái thân tàn!

Chốc sau chùng đã mưa xong, tôi rửa mặt rồi lảo đảo bước ra hiên nhà ngồi trên bậc tam cấp, thở phì phò, đầu vẫn còn nhức mà lại khát nước quá thể.

- Ủa, N ko ngủ nữa à? – Tiểu Mai từ trong nhà bước ra.

- Ừ...N vừa dậy...ợ....! – Tôi nhăn nhó, vẫn còn buồn nôn.

- Đứng ngồi N, đứng dậy cho mau tỉnh! – Nàng nhắc nhở.

- Hic...khát nước! – Tôi thều thào.

- Vậy....N đi bộ được ko? – Nàng hỏi.

- Chắc...được, mà chi vậy? – Tôi quệt mắt ngạc nhiên.

- Ra ngoài uống nước mía, giải rượu bia tốt lắm! – Tiểu Mai đáp.

Quả thật là công hiệu, sau khi nốc liên tục 3 ly nước mía ở quán ngoài đường dọc theo hướng

biển thì tôi đã thấy khá hơn, đã đỡ cơn khát và bớt nhức đầu, dù còn hơi buồn nôn.

- Giờ đi bộ dạo mát chút là tỉnh hẳn thôi, ra mồ hôi sẽ đỡ bớt đấy! – Tiểu Mai cười.

- Ủ, giờ bảo sao N nghe vậy thôi à! – Tôi gật đầu ngay tắp lự.

Đường biển giấc tối thế này, mọi hôm tôi toàn chạy xe đạp chứ chẳng hề đi bộ, đúng là dạo bộ khúc này cũng có cái thú của nó, gió mát lồng lộng thổi đến tỉnh hẳn cả người.

- Này N ngủ lúc nào vậy? – Tôi thắc mắc hỏi.

- Lúc cuối N nốc hết chai rượu D đưa rồi ngủ luôn đấy! – Tiểu Mai đi cạnh bên.

- Ó...có à? – Tôi sững người giật thót.

- Ủ, N với L thách nhau ai uống hết chai thì thắng, hi hi! – Nàng tủm tủm cười.

- Bậy quá, nhậu vô chẳng nhớ gì sất! – Tôi lắc đầu ngao ngán.

- Mà cái chai lúc đó còn ít thôi! – Nàng nói.

- Rồi ai uống hết? – Tôi tò mò.

- Thì N uống xong đến L, mà lúc đó L chạy ra ngoài nôn ra luôn rồi, nên lúc dọn H đổ đi rồi! – Tiểu Mai nhún vai đáp.

- Ủ.....! – Tôi xấu hổ, rốt cuộc 2 thằng tôi chả ăn nhậu ra cái gì sất.

Thoắt cái 2 đứa tôi đã đi ra đến tận rừng thông gần biển, tôi thông thả dạo bước, Tiểu Mai sóng đôi bên cạnh.

- Mà nay vui thật N ha! – Tiểu Mai hấp háy mắt.

- Ủ, sinh nhật tự túc kiểu này thích hơn, cơ mà cũng hơi mệt! – Tôi gật đầu đáp.

- Do N uống rượu chưa được nên mệt vậy thôi! – Nàng nhìn sang tôi cười.

- Ủ, xưa giờ có uống đâu! – Tôi rụt cổ.

- Thế ý là nếu N uống nhiều chắc ghê lắm nhỉ, hi hi! – Tiểu Mai cười tủm tủm.

- Được vậy...thì tốt quá! – Tôi lúng búng đáp, nhìn nàng cười mỉm trong gió, đôi làn tóc mai khẽ nhẹ đưa, quả tình là...đẹp một cách ma mị, tôi ngẩn người ra mất một lúc.

- Gì thế N? – Nàng ngạc nhiên.

- À...ờ...ko, gió ...gió ấy, mát! – Tôi vội ngó lơ chỗ khác.

-!

Tôi giả khùng ngó sang bên phải, ngắc ngư cả lúc mà chẳng nói được câu nào, Tiểu Mai vẫn cũng chẳng nói gì, thế rồi tôi định bụng quay qua nói đại câu bá láp nào đó thì...cứng họng, cảm thấy như sét đánh giữa đêm rất mực đang yên bình.

Trước mặt 2 đứa bây giờ là em Vy đang chung nhóm các bí thư bên trường, đúng là sáng nay em ấy có bảo tối sẽ đốt lửa trại sinh hoạt ngoài bãi biển, và tôi sau chầu nhậu say bí tỉ lúc chiều nay đã quên khuấy đi mất, cứ dăm dăm đi ra hướng biển.

Gió biển vẫn thổi mát rượi, nhưng tôi thấy như lạnh buốt từng cơn, tim đập bình bịch từng hồi cứ như muốn vỡ ra.

Cả hai nàng đứng lặng yên nhìn nhau, trân trối!

Chương 93

Tiểu Mai sững sờ không nói một lời, và em Vy thì tay trái run run ôm lấy tay phải, mắt đã hoe hoe đỏ, tôi tỉnh cả rượu đứng bất động, thật là tình huống này tình ngay lý gian, tôi biết dù có mở miệng giải thích cũng chỉ là vô ích, chỉ tổ ăn tát như trong mấy phim tình cảm bi lụy.

Trong đầu tôi suy nghĩ thật nhanh, không phải suy nghĩ mà phải gọi là đầu óc hoạt động hết công suất, nháng lên như chớp sáng.

Giờ không lẽ nói với Vy rằng Tiểu Mai là dì út, và nói với Tiểu Mai rằng Vy là má nuôi, không, như thế thì bựa quá, chỉ có trong hài kịch Gala cười vừa xem năm trước.

Còn giải thích rằng tôi vì say rượu nên mới đi dạo với Tiểu Mai, thế thì trong tình huống nếu tôi là em Vy, tôi sẽ nghĩ gì khi gặp cảnh này?

- Hừ, uống rượu rồi cùng người ta dạo bộ ra biển? Sao phải thế? Hay là mượn rượu lấy can đảm để nhân lúc tôi ko có mặt, ông ra tỏ tình với người ta? Phải rồi, biển đêm lãng mạn thế kia mà! – Cam đoan là nếu tôi mở miệng phân trần thì em Vy sẽ nghĩ vậy, và khả năng tôi bị vờ mồm sau đó là rất cao.

Vậy giờ phải làm sao là đúng nhất trong lúc này?

Tôi nhớ ba tôi từng nói, bất kỳ tình huống nào cũng phải tỉnh táo mà nhìn toàn cục vấn đề, phân tích cái lợi và hại mà tìm cách giải quyết rồi nắm ngay quyền chủ động, lái vấn đề theo hướng có lợi nhiều nhất cho mình.

Tình hình lúc này, là Tiểu Mai bất động quan chiến, nàng chẳng thể giải thích được gì vì chắc chắn Vy sẽ không nghe, vậy là ở thế bị động. Còn em Vy, chắc chắn đang nghĩ điều mà ai cũng biết là điều đó, và sẽ không muốn nghe giải thích, nhưng vẫn sẽ cần một động thái nào đó từ tôi và Tiểu Mai vì em Vy biết hôm giờ tôi luôn một mực khẳng định rằng tôi với Tiểu Mai chỉ là bạn, tính tôi cũng ko phải là hạng trắng hoa, tóm lại em Vy nói ko được mà nghe giải thích cũng ko xong, bị động nốt.

Vì thế tôi phải nắm lấy quyền chủ động, vậy làm như nào là đúng? Về bất lợi, thì tôi đang cặp với em Vy mà ngay lúc này lại bị chính em ấy bắt gặp tôi đang đi với Tiểu Mai, sau vụ này rất có thể sẽ bị bơ, tệ hơn là bị cách mặt, chia tay muôn thuở, vĩnh bất siêu sinh, vạn kiếp bất phục. Về thuận lợi, tôi với Tiểu Mai lúc bị bắt gặp, chẳng hề có gì gọi là tình tứ đại loại như tay trong tay, và cái lợi lớn nhất, là...rượu!

Nói thì dài dòng nhưng thật ra tôi suy nghĩ lại rất nhanh, cuối cùng quyết định tiên hạ thủ vi cường, dù gì cũng ko còn đường lui, nên tôi sử ra ngay một chiêu mà trong Kendo gọi là Nhất kích tất thắng.

Tôi ngay lập tức liên hệ trong đầu hình ảnh lúc ông nội tôi say rượu, và đen gán vào mặt mình, rồi hít thật sâu và thở phì ra đằng mũi.

- Ồ, làm quái gì mà 2 người nhìn nhau ế? Khà..., nhìn tui đây này! – Tôi vờ giọng say, khoát tay

ngoắc về phía mặt mình.

Quý thần, vừa nói xong là 2 nàng quay lại nhìn ngay, hỡi một nỗi là em Vy đang nhìn tôi toé lửa, và Tiểu Mai thì tròn mắt ngơ ngác, bình tĩnh, nào thánh, bình tĩnh!

- Đây, Vy, khà..bảo Vy này! – Tôi vờ sụp mắt, vung tay hất sang em ấy.

- Bảo gì? – Vy sáng giọng, tôi nghe chát chúa.

- Hờ...đây, lúc này, ắc..! – Tôi vờ nắc cục – Lúc này, ngôi nhà thằng C ấy, khà.., tui bảo là Vy đây...! – Tôi đưa tay về phía em nó, làm một điệu bộ cúi chào kiểu Ăng-lê. – Tui bảo là...ắc...Vy, bạn gái tao, hiện đang học...khà...ở trường đại học..hà hà! – Tôi nhấn mạnh 2 từ bạn gái, gần từng tiếng.

- Là sao? – Vy trừng mắt, trông như muốn tát tôi một phát đến nơi.

- Thì...thánh mà, tui nói đùa nào...ắc...dám cãi..! – Tôi vờ liu xiu bước tới cạnh em Vy – Thế mà...khà...có nhỏ Mai...bảo là ko tin...hà hà...ức hông? – Tôi chỉ thẳng vào mặt Tiểu Mai, mà lòng thì vạ lần xin nàng tha lỗi, đây là bất khả kháng, cầu xin nàng hiểu cho tôi đang diễn vai gì để còn diễn phụ. – Hà hà, âu-kê, N dẫn tới trường Vy học luôn...ắc...đúng trường hông Vy...đại học nhà..? – Tôi khoác tay mình choàng luôn qua vai em Vy, đứng cùng hướng với em ấy và đối diện với Tiểu Mai, rồi phà hơi rượu hầy còn vào cổ áo Vy.

Tôi dựa hẳn vào Vy và chỉ đứng bằng một chân, mặc kệ một vài đứa bí thư đi ngang qua đang xì xào chỉ trỏ, lúc này tôi chẳng quan tâm sĩ diện nữa, chỉ nhất mực quan sát biểu hiện của Vy và thái độ của Tiểu Mai. Lợi dụng vị trí, tôi đưa mắt đầy tỉnh táo và nhìn Tiểu Mai, khẽ nháy mắt trong khi em Vy hầy còn bất ngờ vì hành động của tôi.

- Khùng quá? Tránh ra đi N! – Vy đẩy người tôi ra, nhưng vẫn còn nắm lại tay như sợ tôi té vạt ra giữa đường.

Tín hiệu khả quan rồi, ít ra cũng chưa đến nỗi bị cạch mặt!

- Haizz, mình bảo N là ở PT giờ làm gì có trường đại học nào chứ, đang là thành phố cấp 2 thôi mà, cãi miết! – Tiểu Mai nhún vai đáp, tôi thở phào trong bụng.

- O...cái bà này....ắc...tui nói mà dám cãi..à? – Tôi bạo gan làm tới, điệu bộ như đang sùng sộ với Tiểu Mai.

- Thôi đi N, say quá rồi! – Vy nhăn mặt, cấu vào hông tôi.

- Sai gì? Đây chính là...khà....trường đại học..cộng đồng, nhá! – Tôi lim dim mắt chỉ tay về hướng cổng trường, vờ cãi như đúng rồi. – Hôm nay ba mặt một lời, ắc..., phải làm rõ chuyện....trường này..trường của Vy học...là đại học...hà hà, bạn gái tui, nhá, được đặc cách...học đại học sớm...nhá? Bà nghe chưa? – Tôi hất hàm nói giọng gây sự với Tiểu Mai y chang thằng du đảng say rượu thú thiệt.

Tiểu Mai tặc lưỡi lắc đầu nhưng cũng ko giấu vẻ thất thần nhìn tôi, rồi lại nhìn em Vy kiểu như đang nhìn một cô gái có một người bạn trai chẳng ra cái thể thống gì sất.

- N oi, trường này là Cao đẳng cộng đồng mà? Đâu phải đại học chứ, nói linh tinh gì vậy! – Vy

giật tay tôi nói.

- Khặc...đừng có tưởng là con gái...ắc...rồi bênh nhau nhá...cái này là trường Đại học mà! – Tôi quyết thủ vai đến cùng, ngất ngư lắc đầu.

- Thôi N bậy quá, say vậy nói nghe gì nữa! – Rồi em Vy kéo tay tôi đi tới băng ghế đá cạnh đó mà ấn tôi ngồi xuống, Tiểu Mai đi cạnh bên.

Chùng chần chẫn là Vy đang nói chuyện gì đó với thầy phụ trách hội trại bên kia đường, tôi mới hé mắt nhìn sang Tiểu Mai.

- Nè, N xin lỗi Mai nhiều nha, thật là ko có cách nào hết! – Tôi nói thủ thỉ giọng van lơn.

- Ừm, giỏi! – Tiểu Mai lạnh lùng đáp.

-.....! – Tôi cũng hết biết nói thêm gì, xấu hổ vì sát chước hi sinh người khác làm bia đỡ đạn cho mình.

- Vậy giờ đầu đuôi là sao đây? – Em Vy bước trở lại, ngồi xuống cạnh tôi hỏi.

- Khà...đại học...chả phải cao đẳng, thế đấy! – Tôi nhập vai ngay lại.

- Ông im dùm đi! – Vy hất vai tôi, rồi quay sang Tiểu Mai! – Kể cho Vy nghe đi!

Tiểu Mai lãnh đạm thuật lại toàn bộ vụ sinh nhật thằng C lại cho Vy nghe, dĩ nhiên là có thêm vào chi tiết tôi với nàng cãi nhau về vụ trường em Vy đang học.

- Rồi lúc 2 người tranh cãi, H ở đâu? – Em Vy trầm ngâm nghe kể một hồi, cuối cùng nheo mắt hỏi.

- Mình ko nhớ, hình như là H ngủ ở nhà trong, dọn dẹp xong hết cũng hơi mệt! – Tiểu Mai trả lời.

- Cơ mà sao cãi chuyện vớ vẩn vậy chứ? – Vy lắc đầu.

- Người say đâu có nói chuyện tỉnh táo được! – Tiểu Mai nhún vai.

- Thế biết N ko tỉnh táo mà bạn vẫn đi theo ra đến đây? – Vy hỏi mà tôi ngồi bên thiếu điều muốn té lộn cổ khỏi ghế.

Em Vy hỏi câu này oái ăm quá thể, tôi nếu chẳng phải đang giả say thì đã ó 1 phát rồi lăn mặt ra tại chỗ rồi.

- Chứ Vy muốn để N như vậy ra ngoài 1 mình à? – Tiểu Mai thoáng phân vân rồi nghiêm mặt.

- Vậy sao Mai ko cản N đừng ra ngoài? – Vy tiếp tục hỏi vặn.

- Bạn có tự tin ngăn cản được người đang say ko? – Tiểu Mai nhìn Vy.

- Nên ít ra Mai cũng phải bảo nhóm con trai ít uống lại chứ, say lên rồi ai biết làm gì, hay là...bạn cũng muốn N say? – Vy gằn giọng.

- Hoang đường, bạn không biết gì thì đừng lộng ngôn! – Tiểu Mai cười lạnh.

Tôi đã bắt đầu cảm thấy có sấm sét nổ ra đi đoàn bên tai, không cản lại thì chắc nhẹ thì cãi nhau to, nặng thì đánh nhau toạc đầu mẻ trán không chừng.

- Mai nói gì đấy? – Vy đổi nét mặt hỏi thẳng.

- Mình bảo bạn.....! – Tiểu Mai bình thản đáp nhưng bị tôi cướp lời.

- Ớ...ớ...cãi cái gì...oánh nhau đề...ục...! – Tôi vung tay nói to, rồi vờ ôm miệng chạy thẳng ra hàng cây mà mưa liên tù tì, dù rằng thật sự tôi chẳng mưa thêm được gì nữa.

Như dự đoán, hai nàng ngừng cãi nhau mà chuyển sang nhìn tôi trong cái bộ dạng chẳng thể tệ hơn, nhưng thà tôi bị mất sĩ diện còn hơn là ngồi yên nhìn hai người chiến tranh.

- N đi được ko? – Vy bước nhanh tới.

- Ờ...khoẻ ru mà...hờ...! – Tôi vờ loạng choạng đứng dậy.

- Chắc ko? Tựa vai mình đi! – Vy định ghé vai sang.

- Được mà...hà hà! – Tôi khoát tay rồi tự bước đi trước, chẳng hiểu sao lại cảm thấy nếu như tôi mà tựa vai em Vy đi hết cả đoạn đường này đến nhà thằng C ngay trước mặt Tiểu Mai thì sẽ là một tội lỗi ghê gớm lắm.

- Phiền...Mai dẫn Vy đến nhà C! – Em Vy ngập ngừng đề nghị.

- Ừm! – Tiểu Mai đáp gọn lỏn rồi rảo bước.

Hành lang đường biển đến nhà thằng C không xa lắm, tôi đi trong cùng bên trái, em Vy đi giữa, Tiểu Mai ngoài cùng bên phải. Tôi lúc này ko dám nói bậy bạ nữa, bầu không khí im lặng đặc ngột đến đáng sợ, chỉ dám lâu lâu vờ nấc cục hay thở phì phò, chứ giả say đi loạng choạng có khi tôi chưa té vì trượt vỏ chuối thì đã bị em Vy ngứa mắt tung chân đạp cho văng luôn quá!

Chương 94

Về đến cổng nhà thằng C, tôi vật vờ đi vô ngồi phịch xuống mái hiên, K mập vẫn nằm ngáy pho pho, còn thằng L với thằng T biến đi đâu mất xác, có khi về rồi cũng nên.

- Ế...dậy dậy...đi coi đại học với tao...! – Tôi quyết định đóng tròn vai, đá đầu K mập dậy.

- Thôi, rửa mặt rồi ngồi yên dùm đi! – Em Vy kéo tay tôi ra khỏi K bỏ tượng.

- Ố...đưa nào đá tao...oáp! – K mập ôm đầu ngồi dậy.

- Ủa, Vy, sao ở đây? – Nhỏ H nghe tiếng K mập thì trong nhà đi ra, tròn mắt ngạc nhiên.

- Ủ, có chút chuyện! – Vy lắc đầu nhìn tôi đang vốc nước vào mặt.

- O, nãy giờ tưởng Mai về rồi chứ? – Nhỏ H ngạc nhiên tập 2.

- Hi, chưa mà, nãy giờ mình đi với N ra ngoài biển! – Tiểu Mai cười đáp bình thản.

Và tôi thì nghe như sấm nổ bên tai, thả luôn cái gàu nước xuống giếng cái tòm, kinh hãi khi thấy Vy nhìn Tiểu Mai toé lửa, và Tiểu Mai bình thản vuốt tóc, mặt lạnh như băng.

- Trông Mai có vẻ vui nhỉ? – Vy gằn giọng.

- Đi sinh nhật bạn, dĩ nhiên phải vui rồi! – Tiểu Mai thản nhiên đáp.

- Minh thì lại nghĩ bạn vui vì chuyện khác cơ! – Em Vy nheo mắt khẽ liếc sang tôi đang dờ ra.

- Vậy à? Nói thử xem Mai đang vui chuyện gì thế? – Tiểu Mai hỏi mỗi.

- Vui gì thì tự bạn biết, rõ quá mà! – Vy nhún vai.

- Bạn đừng tự suy bụng ta ra bụng người! – Tiểu Mai hừ nhạt.

Hai nàng nhìn nhau như đối thủ truyền kiếp đã lâu mới gặp, và tôi thì chỉ muốn chui luôn xuống giếng mà tránh bom đạn chiến tranh, nhỏ H đứng ngắc ngư chẳng biết nên nói gì, K mập mặt ngơ ngác chắc tưởng là vẫn còn xin khi thấy 2 nàng lại chiến tranh, thằng C thì lẳng lặng bò vô nhà trong nằm hóng ra ngoài.

- Vậy giờ Vy hỏi H, khi nãy lúc mấy người này uống rượu, H có ngồi lại không? – Em Vy quay sang nhỏ H.

- Ủ...có, mà sao? – Nhỏ H ngơ ngác.

- Thế N với bạn Mai đây có tranh cãi gì về chuyện trường Vy học lúc này là bậc đại học hay cao đẳng không? – Vy vào thẳng vấn đề.

- Hình như là....! – Nhỏ H phân vân, nhìn sang Tiểu Mai và tôi.

Tiểu Mai vẫn thản nhiên như không, còn tôi thì chỉ biết trông mong vào nhỏ H là hi vọng cuối

cùng, cầu mong cho em yêu K mập đừng nói gì cả là tốt nhất.

- Có hay không thôi? Hình như làm gì! – Em Vy gần giọng.

- Ủ,...không! – Nhỏ H xác nhận.

Xong, phen này là tèo chắc rồi, bây giờ tôi chỉ muốn theo chân cái gàu nước mà nhảy ùm luôn xuống giếng cho xong, ở lại chỉ tổ hại thân.

- Hừ! – Em Vy nhìn tôi bằng khoé mắt sắc lạnh rồi hỏi Tiểu Mai – Thế câu chuyện khi nãy của hai người là sao đây? – Em ấy gần mạnh từng chữ “hai người”.

- Mình có sao nói vậy thôi! – Tiểu Mai vẫn bình chân như vại.

- Vậy theo Mai thì bạn H xác nhận điều gì thế? – Vy hỏi vặn.

- H chỉ bảo là không lúc mấy bạn nam ngồi uống rượu, chứ đâu bảo là không lúc tất cả đã ngủ hết rồi! – Tiểu Mai bình tĩnh nói.

- Vậy hỏi H? – Em Vy có phần biến sắc.

- Ủ, tui, Y ù, với Mai dọn dẹp xong thì tui lên vớng chộp mắt một chút, lúc tỉnh dậy thì đã thấy Vy ở đây rồi! – Nhỏ H đáp.

- Vậy nên câu chuyện đại học hay cao đẳng xảy ra sau đó đấy! – Tiểu Mai tiếp lời.

- Cứ cho là vậy đi, nhưng cũng đâu cần thiết phải...đi 2 người như vậy, ai nhìn vào chẳng tưởng...vậy! – Vy dịu giọng.

- Thì Mai cũng đã làm gì N đâu, chẳng cần thiết Vy phải gay gắt như nãy giờ! – Tiểu Mai cũng nói hoà hoãn trở lại.

- Ủm.....! – Vy gạt đầu.

Tôi rút cái chân phải ra khỏi miệng giếng, hú hồn vì chiến tranh đã dừng lại, không thì chút nữa thiếu điều đã phóng nhào đầu cái tòm xuống luôn rồi.

- Ố...oáp...ủa, làm gì đứng đây hết thế? – Thành D vươn tay tỉnh dậy, ngáp dài, nó vẫn còn ôm cái chai rượu rỗng.

- Liệu hồn ông đấy! – Em Vy trừng mắt.

- Ố...sao..ơ? – Nó trơ ra như phỗng.

- Chờ tui về lại trường dùm đi H, đi nãy giờ cũng khá lâu rồi! – Vy liếc nhìn đồng hồ.

- Ủ, để tui dắt xe! – Nhỏ H vội xỏ dép đi ra ngoài.

Rồi em Vy đi tới chỗ tôi đang đứng, nhìn hết lượt từ đầu đến chân rồi quay đi ra cổng, buông lại một câu đầy sát khí.

- Rửa mặt rồi về nhà cẩn thận, mai tui xử sau!

Tôi đứng chôn chân chả buồn giả say nữa, mặt chảy dài ra như trái dưa leo nom đến thắm,

nhưng như vậy đã là hên lắm rồi, đúng là trong cái xui lúc nào cũng có cái may, khi này bị em ấy bắt tại trận tôi đang đi dạo với Tiểu Mai mà giờ tôi vẫn toàn mạng thì đã là phước đức ba đời rồi.

- Cái gì thế? Vừa rồi là sao thế? – K mập giờ mới dám mở miệng.

- Tao vừa tỉnh dậy đã thấy vậy rồi, thằng N mày lại làm bậy gì đấy? – Thằng C lò dò mò ra ngoài.

- Bậy cái đầu mày, uống rượu mới là bậy! – Tôi sầm mặt nạt.

- Ờ, mày cũng uống dữ lắm mà? – K mập trố mắt.

- Chúng mày mua tao mới uống! – Tôi phản phé.

- Hự, mà thằng D mua chứ ai, đâu phải bọn tao! – Thằng C rụt cổ.

- Cơ mà chuyện gì? Tao vừa tỉnh dậy đã ăn mắng sa sả thế này là sao? – Thằng D ngồi bất động, vẫn còn ôm cái chai như ôm rương báu.

- Hi, chẳng có gì đâu, về thôi mấy bạn, cho C còn ngủ! – Tiểu Mai lắc đầu cười nhẹ.

Tôi lúi thủi dắt xe ra cổng, dù gì thì vụ này cũng tại tôi mà ra, làm 2 nàng cãi nhau kịch liệt, chưa chắc em Vy có tin và bớt giận chưa, chỉ biết là bữa nay tại tôi mà Tiểu Mai cũng phải nói dối phụ họa, mà này cũng nhờ nàng cơ trí, chứ lèo tèo bịa chuyện như tôi lúc dưới biển chưa ai xác minh thì được, về đây gặp ngay nhỏ H mà em Vy hỏi như thế thì tôi chỉ có há mồm mà nhét gạch vào cấm khẩu.

- Về nhé N! – Tiểu Mai đạp xe cạnh tôi.

- Ừ, N cũng về! – Tôi gật đầu.

- Ngủ ngon! – Rồi nàng chạy lên trước.

- À...à này! – Tôi gọi với theo.

- Gì thế? – Nàng nhìn tôi thắc mắc.

- Thì...xin lỗi Mai nha, làm liên lụy rồi, có gì N gánh cho! – Tôi cố nói cứng, dù biết em Vy nạt 1 phát là tôi chạy biến ngay chứ nói chi là ở lại gánh tội.

- Đâu có gì, hi! – Nàng nhún vai đáp.

- Ừ, đừng lo! – Tôi nói mà như tự trấn an mình.

- Bây giờ người lo là Vy mới phải! – Tiểu Mai cười mỉm, rồi nàng đạp xe về trước.

Tôi đứng ngơ ngác, mãi một hồi vẫn chẳng hiểu câu cuối của nàng nghĩa là mô tê gì sất, trong đầu chỉ hiện ra mỗi một câu: - Như vậy là sao ta?!

Chương 95

Trưa ngày hôm sau, đường từ nhà đến trường tôi cảm giác sao mà gần quá thể, dù đã chậm hết cỡ nhưng vẫn nhoáng cái là tôi đã đứng ở bãi giữ xe. Tôi ngơ ra một hồi rồi cũng lò dò ôm cặp mò vào lớp, lần đầu tiên cầu cho em Vy bữa nay đi học trễ để tôi yên ổn mà ngồi vô lại cái bàn quen thuộc.

Nhưng khi điều xui xảy ra thì nó sẽ xảy ra mà, chắc luôn, vừa vô lớp đã thấy em Vy đang yên vị chỗ cũ, vẻ như đang xem sách, tôi nín thình rón rén đi ngang qua.

- Này! – Vy gọi trống không.
- Gọi...N hở? – Tôi giật mình sững người lại.
- Không gọi N thì N đứng lại làm gì? – Em ấy nói giọng sắc lẻm.
- Ủ...gọi gì N vậy? – Tôi bắt đầu thấy chột dạ.
- Rủ N đi nhậu chứ chi! – Vy nheo mắt.
- Thôi....thôi, ko dám nữa! – Tôi rụt cổ.
- Hừ, người ta rủ thì đi, bây giờ tui rủ thì không à? – Em ấy hừ nhạt.
- Không...ko phải, ý là ...còn mệt! – Tôi đâm ra ngắc ngư.
- Biết mệt mà uống rượu! – Vy nhìn tôi vờ ngạc nhiên.
- Thì...lúc đó chưa biết! – Tôi thâm kêu khổ.
- Mệt làm sao đấy? – Em ấy hỏi.
- Hoi...hoi đau đầu! – Tôi lại phải dóc tổ.
- Ủm...N về chỗ i! – Vy dụ giọng.

Tôi chỉ đợi có thể, tót một mạch về chỗ ngồi mà tim đập chân run, khổ quá, vừa vào lớp đã bị chặn cửa khẩu ngay, may mà thuận lợi thông quan, nãy cứ tưởng phải đứng trên đó nghe giáo huấn luôn chứ.

- Kể tao nghe coi mày, thằng mập chả nhớ gì hết! – Thằng L chồm qua tò mò hỏi.
- Kể gì? – Tôi làu bàu.
- Thì cái vụ hai em cãi nhau ấy, lúc đó tao về mất rồi! – Nó háo hức.
- Tao..tao chẳng biết, lúc đó tao cũng xỉn rồi! – Tôi chối phắt.
- Phải hông đó? – Thằng L nghi hoặc.
- Tao bảo mày ko nghe, nó cũng xỉn đầu kém gì tao! – K mập đỡ lời.

Tôi thầm nghĩ nếu vụ hôm qua ngoài biển tôi giả say là thật, thì chẳng phải như lời K mập nói, nó chỉ uống xong rồi ngủ phà phà, ối mưa gì thì ko biết, còn tôi thì hết quậy trong nhà rồi quậy ra tới ngoài đường trước mặt dân thiên hạ, lại còn khoác vai em Vy và chỉ thẳng mặt Tiểu Mai, rồi vung tay chân từa lư, nồn mưa ra cả hàng cây cảnh, may mà tất cả chỉ là do tôi tự diễn xuất.

- Ê thánh, sao hôm qua em bị mắng từa lư thế? – Thành D mò xuống hỏi.

- Mà ép thánh uống rượu, phu nhân thánh nổi trận lôi đình chứ sao! – K mập hóng vào tiếp chuyện.

- Thế à? Thánh có đến hai phu nhân cơ à? – Thành D trố mắt.

- Hai cái đầu mà! – Tôi sầm mặt quát.

- Chứ sao tối qua.....! – Nó định khai thác thêm.

- D về chỗ cho Vy truy bài! – Em Vy bước xuống ngắt lời.

Tôi ngửa mặt than trời, thà rằng ngồi bị thằng D tra vấn còn hơn là giờ bị em Vy bức cung, thế nào em nó cũng chẳng dò bài tôi đâu, mà sẽ truy hỏi ngọn ngành vụ tối qua cho xem, tôi lủi thủi giờ sách vở ra đọi sẵn.

Dè đâu em Vy ko truy bài tôi, mà lảng lạng đi theo thằng D đến chỗ ngồi của nó, và thằng D bật ngửa khi vừa ngồi xuống đã thấy em Vy ngồi trước mặt, ngoan ngoãn khoanh tay lên bàn đọi...chết.

- Thôi, tiêu thằng D rồi! – K mập thở dài.

- Nó làm gì mà tiêu? – Thành L thắc mắc.

- Mà xem rồi biết! – K mập đáp.

Ba thằng tôi ngồi nhấp nhòm quan sát, và y như K mập dự đoán, em Vy mấp máy môi hỏi thằng D mấy câu gì đấy, mà thằng D cứ chốc chốc lại lau mồ hôi, mặt biến sắc liên tục, sau cùng khi em Vy đã rời chỗ, thằng D nằm xả lai luôn ra bàn như đứa chết trôi.

- Hự, chuyện quái gì thế? – Thành L há hốc mồm.

- Tí ra chơi lên hỏi nó thử xem! – K mập liếm môi.

Y kế hoạch đã bàn, giờ ra chơi 3 thằng tôi tót lên ngay bao vây thằng D.

- Nãy lúc đầu giờ Vy hỏi gì mà thế? – K mập tò mò.

- Thì kiểm tra bài tao chứ làm gì! – Thành D gắt.

- Kiểm tra kiểu gì mà mặt mày thảm thế? – L đội trưởng hỏi tiếp.

- Biết chết liền, toàn hỏi mấy câu oái ăm, bố ai mà trả lời được! – Thành D cau mặt.

- Oái ăm hay mà không học bài? – Gì chứ thằng D tôi biết rõ lắm.

- Ờ...thì tao cũng có học chút ít, nhưng vẫn bó tay à! – Nó lúng búng gãi đầu.

Tôi định hỏi thêm nó xem em Vy có điều tra thêm được gì nữa không, nhưng thiệt là linh quá mà, vừa nhắc tới em Vy thì em nó đã bước tới.

- Ra can-tin N ơi! – Vy nói giọng như hôm qua chẳng có gì xảy ra.

- Ủ...ừ... đi nhé tụi mày! – Tôi rậm rập đứng dậy rời hội bàn tròn.

Em Vy làm mặt nghiêm chẳng nói câu nào, tôi dần ra chỉ biết đi cạnh bên, chốc chốc gãi đầu làm như cả tuần nay chưa gội. Lúc ngang qua văn phòng Đoàn, có mấy nhỏ bí thư đứng trước cửa, thấy tôi đến liền cười khúc khích mà rì rầm chỉ trỏ, chắc là tối qua mấy nhỏ này thấy tôi quậy om sòm đây mà, tôi chỉ biết cười trừ chữa thẹn.

- Đẹp mặt chưa! – Em Vy lên tiếng.

- Ờo.....! – Tôi thở dài ngao ngán.

Can-tin bữa nay đông đột xuất, làm như trời nóng quá nên học sinh kéo hết ra uống nước hay sao ấy, hai đứa nhìn mãi mới còn được 1 bàn phía bên trong, định bước vào thì tôi sững người ra, bàn sát bên là Tiểu Mai và nhỏ H đang ngồi nói chuyện.

- Đông quá, ...mua 2 ly đem ra ghế đá uống ha! – Tôi ngập ngừng đề nghị.

- Có bàn thì cứ ngồi, tội gì! – Vy lắc đầu.

- Nhưng bên kia....! – Tôi nhìn sang hướng bàn Tiểu Mai và nhỏ H.

- Vy ko tránh việc gì N phải tránh! - Rồi em Vy kéo tay tôi bước vào.

- Ủa! Trùng hợp vậy! – Nhỏ H ngạc nhiên khi hai đứa tôi ngồi xuống.

- Ừm, ngồi lâu chưa? – Em Vy gật đầu hỏi.

- Cũng mới được 5 phút à! – Nhỏ H đáp.

Tôi tự dung thấy chột dạ, vì thế quái nào mà lại ngồi cạnh Tiểu Mai dù là khác bàn, vì em Vy ngay từ đầu đã ngồi cùng hướng với nhỏ H, tôi lẳng lặng đứng dậy ra ngoài kêu nước.

- Cho em 1 Sting 1 Fanta chị ơi!

- Đợi chút!

Khổ, đi uống nước mà 2 oan gia cũng gặp nhau, mong là đừng có quậy gì trong quán, không thì đền ốm! Tôi tặc lưỡi nghĩ thầm rồi đem nước đến bàn, vừa ngồi xuống là đã biết ngay có biến.

- Ăn với nhậu, mất hết tư cách! – Vy hừ nhạt.

- Bận bẻ lâu lâu vui thôi, đâu cần Vy phải nói vậy! – Tiểu Mai nhún vai.

- Vui cũng đâu nhất thiết phải đem rượu ra! – Em Vy tiếp lời.

- Nhưng đâu phải mình đem? – Tiểu Mai hỏi ngược.

- Mai ko đem thì cũng nên ngăn lại chứ? – Vy nheo mắt.
- Của Vy thì Vy giữ, tự ngăn đi chứ, hay là ko tự tin giữ được? – Tiểu Mai hỏi ẩn ý.
- Hay nhỉ, lúc đó mình ko có ở đó, ngăn thế nào? – Vy phản pháo.
- Vậy thì thôi, đâu phải trách nhiệm của mình! – Tiểu Mai cười lạnh.
- Chắc chứ? – Vy chớp ngay cơ hội.
- Dĩ nhiên, mà Mai cũng chắc đó cũng chẳng phải là trách nhiệm của Vy! – Tiểu Mai đáp mồi.
- Vậy là ý gì? – Vy tròn mắt ngạc nhiên.
- Người ta là học sinh cấp 3 rồi, tự lo bản thân được! – Tiểu Mai cười ý nhị nhìn tôi.

Tôi ngồi chờ ra như khúc gỗ, tay vẫn còn cầm 2 chai nước ngọt, chẳng dám động đậy chút gì, nín thở ngồi nhìn chiến tranh can-tin.

- Thôi mà, cho xin đi hai người! – Nhỏ H nhăn mặt dàn hoà.

Tiểu Mai thở dài rồi quay nhìn ra ngoài, em Vy cũng chẳng buồn nói gì nữa, lấy chai Fanta ra rót vô ly.

- Vào lớp thôi H! – Tiểu Mai đứng dậy, cười nhìn tôi. - Minh vào trước nha N!
- Ủ....đi nhé Vy! – Nhỏ H đi theo.
- Ủm! – Vy gật đầu đáp gọn lỏn.

Đối với tôi lúc bấy giờ, em Vy là một tượng đài không thể sụp đổ trong việc ăn nói giao tiếp bên ngoài, thân thiện nhưng ko kém phần sắc sảo, còn Tiểu Mai với ai cũng rất mực hoà nhã và lịch thiệp, nhưng hễ khi hai nàng tranh cãi thì lúc nào tôi cũng có cảm giác Vy hơi yếu thế hơn. Và bây giờ là lần thứ hai trong hai ngày liên tiếp tôi chứng kiến Vy thất thủ trước Tiểu Mai, bất giác thấy lòng gợn nỗi cảm thông.

- Thôi, uống nhanh rồi vô! – Tôi nhìn em nó nói.
- Tí học xong ra biển chút nhé N! – Vy thở thở.
- Ủ! – Tôi trả lời bằng một giọng tình cảm hết mức có thể.

Chương 96

Biển về cuối chiều đã dần thưa người, gió thổi mát rượi như mơn man làm dịu đi những muộn phiền, ánh tà dương trên mặt nước xanh tạo cảm giác thanh bình vô hạn. Hai đưa tôi ngồi trên bãi cát trắng muốt hướng bên thảm cỏ xanh của sân golf Novotel, tôi nhìn băng quơ ra đường chân trời, em Vy mắt buồn im lặng, chốc chốc lại khẽ vuốt tóc.

Tôi cũng chẳng biết nói gì chỉ biết im thin thít, đang trong tư thế của kẻ tội đồ chờ nhận án phạt, ngồi rắc cát rồi vùi ra đầy vồ, y chang thằng con nít định xây lâu đài.

Tự dung ở đầu đằng xa có 3 thằng vẻ như dân sống gần biển, đen trùi trùi và trông hơi bị...lêu lã, chúng nó đi ngang qua nhìn em Vy ko chớp mắt, tôi âm thầm vận công giới bị, thằng nào có ý xông vào là tôi bật dậy...dẫn em Vy chạy ngay.

Đang ngồi rửa thảm 3 thằng đó trong đầu bằng những gì tệ hại nhất mà tôi có thể rửa khi tụi nó đã khuất đằng xa thì em Vy nhìn sang tôi.

- Sao im ru thế? – Vy hỏi.

- Thì...Vy rủ ra mà, N biết nói gì! – Tôi lúng búng đáp.

- Ừm! – Vy gật đầu.

Tự dung tôi cảm thấy gió mạnh hơn, và sóng bắt đầu dồn dập xô vào bờ, thiên nhiên đã hải hùng, dự là tình hình vài giây tới của tôi có khi cũng vậy, tôi đâm hoảng hốt tay bẻ luôn cái nhà chòi cát đang xây.

- Tối qua Vy cũng ngồi đây, nghĩ rất nhiều!

- Ừ.....!

-!

- Vy... nghĩ gì vậy?

- Vy nghĩ N giả say!

Sóng đánh oàm oạp mà tôi nghe như ngũ lôi oanh đình, ầm ầm bên tai.

- Sao... lại nghĩ thế?

- Vì lúc Vy ra nói chuyện với thầy phụ trách, vẫn có liếc nhìn hai người!

- ...Thì sao?

- Lúc có Vy thì N say xin nói năng lung tung, vung tay múa chân, nhưng lúc ra ghế đá ngồi với Mai thì N lại ngồi yên không quậy nữa, trong khi vài phút trước đó vẫn còn cãi nhau rất nhiều với Mai!

-!

Tôi nghe như gió lạnh bất thường, bão tố bắt đầu nổi lên, thổi phân phật.

- Đến khi Vy với Mai cãi nhau thì N im lặng như mọi khi, lúc cả hai đang căng thẳng nhất thì N lên tiếng, nói 1 câu vô thưởng vô phạt, nhưng ý chừng là ngăn lại!

-!

- Rồi lúc trên đường về nhà C, cả lúc Vy cãi nhau với Mai ở nhà, N cũng chỉ im lặng!

-!

- Đâu có người say nào như vậy, phải không?

Đầu óc lùng bùng, tim đập bình bịch, mồ hôi toát ra, tôi sắp tự phát nổ.

- Nhưng nghĩ lại, cũng có thể do Vy quá nhạy cảm, hoặc nếu đó là đúng đi chẳng nữa, thì hẳn là N có lí do khó nói!

-!

- Vy biết N trọng danh dự, ở tình huống đó mà xử sự đến vậy không quan tâm người ngoài nhìn vào thế nào, và theo linh cảm của Vy...thì đó ko phải là thái độ một người khi bị bắt quả tang là...bắt cá hai tay..!

-!

- Lúc đó...chỉ muốn ...quay đi mà thôi, xem như là chưa hề thấy!

-!

- Lúc...lúc đó....không tin vào mắt mình....nhưng...Vy tin N...!

-!

- Này...cũng ỨC.. lắm chứ!

-!

Vy nói như nấc, mắt đã hoe hoe đỏ, tôi chỉ thấy lòng trào dâng thương cảm, và mọi chuyện hôm qua tôi làm đều trở nên lố bịch, sự thật lại trái ngược với phim ảnh và tiểu thuyết, tôi trước giờ cứ đinh ninh ở tình cảnh đó thì người con gái nào cũng sẽ nghĩ rằng đã bị phản bội, nhưng đây lại là không.

Tôi khoác vai tựa Vy vào lòng, thở hắt ra nói khẽ.

- Này, nói nghe nè!

Và tôi kể hết sự thật, tất cả những gì đêm hôm qua, từ việc tôi bị mửa đến lúc uống nước mía, rồi dạo bộ với Tiểu Mai, tôi phải làm như vậy, vì nếu giấu giếm giả vờ như đêm qua sẽ chỉ là một thằng mặt hạng không xứng đáng với em ấy.

Tôi kể xong, tim đập chân run, nhưng đồng thời lại thấy nhẹ nhõm vô cùng, và như mình đã lớn

thêm một chút.

Em Vy đẩy tôi ra, thù người bất động.

- Sao...sao thế? – Tôi lấp bắp.

-!

Thế là xong, một là tách, hai là ăn tát xong rồi tách.

- Auuuuuuu.....daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....! – Tôi giật bắn người hét 1 tiếng rõ to, ôm hông nhảy phắt ra sau.

- Ngồi lại đây! – Em Vy cấu tôi 1 phát thật lực vào hông, lạnh lùng ra lệnh.

Tôi lú lú ngồi xuống, quỳnh quáng thế nào 2 chân móc vô nhau, té cái ịch ập mặt xuống cát, ngẩng mặt lên đã thấy em Vy cười rũ rượi.

Ba phút sau, em Vy phụ tôi phủi hết cát trên người, tôi đầu tóc quần áo chỉnh tề, ngồi lại vị trí cũ.

- Ngốc! – Em ấy nói.

- Sao ngốc? – Tôi nhăn nhó, cái hông vẫn còn đau.

- Tưởng lí do lí trấu gì khó khăn, hoá ra là xỉn thật! – Vy cười cười.

- Thì vậy! – Tôi chun mũi.

- Ai bảo uống rượu chi! – Vy nheo mắt.

- Tại tụi nó mua rượu mạnh quá! – Tôi gãi đầu.

- Rượu nào chẳng xỉn, mạnh yếu gì! – Vy bắt bẻ.

- Có rượu ko xỉn đấy! – Tôi cãi bướng.

- Rượu gì? – Em ấy thắc mắc.

- Com rượu! – Tôi nói ỉu xiu.

- Xí, vậy cũng cãi cho được! – Vy bĩu môi.

- Cơ mà hai người cũng hiểu ý nhau quá ha? – Em ấy hỏi hiểm hóc.

- Thì....thì...có nháy mắt ra hiệu! – Tôi thật thà đáp.

- Dở ghê! – Vy thở dài.

- Gì dở? – Tôi ngạc nhiên.

- N nói dối dở ghê, Vy nghi N giả say lúc đó đấy! – Em ấy nhún vai đáp.

- Là sao? – Tôi ngớ người.

- Lúc N nói xạo, chẳng bao giờ nhìn thẳng vào mắt người đối diện được, nên khi đó phải núp ra sau Vy chứ gì, lại còn vờ lim dim mắt! – Vy thản nhiên trả lời.

- Ồ.....! – Tôi ngu ra, nghe như có tiếng guốc gõ lộc cộc trong bụng.

- Vậy....giờ sao? – Tôi lúng búng hỏi.

- Bỏ qua chứ sao, chuyện đâu có gì! – Vy cười cười đáp.

- Thật à? – Tôi tròn mắt.

- Ừm, trắng án! – Vy nhìn tôi cười tinh.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như cất được núi ra khỏi đầu, và bờ biển giờ đây sóng đã êm, gió đã lặng, và trời....cũng đã tối.

- Về thôi ha? – Tôi hỏi.

- Ừa, về chứ ba mẹ mong, đi với trai lạ! – Vy nheo mắt tinh nghịch.

- Lạ gì nữa? – Tôi hệt hăng.

- Lạ vì bữa nay đúng cảm bất thường! – Em ấy cười cười.

Ra đến bãi giữ xe, tôi đâm ra bạo dạn hơn, cười nói tếu táo trở lại, nhưng cái số ăn nói nó bị xui, chả bao giờ khá lên được.

- Vậy mà tối qua đến chiều nay Vy với Mai cãi nhau miết! – Tôi nói ngu.

- N có nói gì cũng chẳng thay đổi tình hình được đâu! – Vy nghiêm giọng.

- Ừm.....! – Tôi đâm hoảng.

- Và Mai có làm gì cũng đâu thay đổi được N đâu, ha? – Em ấy hỏi tôi cười lớn lên.

- Ừ, hẳn rồi! – Tôi gật đầu chắc nịch.

Con đường biển đã sụp tối, thành phố lại lên đèn, quang cảnh này vẫn vậy, bình yên tự thuở nào, tôi tự dưng thấy iu người con gái đang ngồi đằng sau quá thể, cứ như đang trở lại cái hôm mà tôi còn chở em ấy và còn mong cho lúc này là bất tận vậy.

Với một ai đó hiểu bạn sâu sắc, nếu là người tâm giao tri kỷ thì sẽ rất đổi hạnh phúc, nhưng nếu là kẻ thù thì sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm, vậy nên nếu trong đời bạn tìm được một người như vậy, hãy cố gắng giữ lấy, nhược bằng không cũng tuyệt đối đừng bao giờ phản bội họ!

Chương 97

Tháng 3 đối với học sinh trường PBC bao giờ cũng là tháng được mong đợi nhất, vì vào ngày thành lập Đoàn 26-3, cứ 3 năm 1 lần nhà trường sẽ tổ chức các hoạt động như là hội chợ và hội trại, các lớp nào may mắn sẽ được đi hội trại vào năm cuối cấp, vì như vậy sẽ có nhiều kỉ niệm đáng nhớ hơn khi ta đã quen thân hầu hết bạn bè trong lớp. Ít may mắn hơn chút là khối 10 đầu cấp, tuy nhiên bọn 10A1 tụi tôi ko lấy đó làm tiếc rẻ, vì tự xem như đó là dịp thắt chặt tình bạn ban đầu hơn, dù gì đến năm 12 sẽ lại được làm hội chợ.

Chiều thứ 7 của đầu tuần tháng 3, giờ chủ nhiệm hôm đó, cô Hiền thông báo kế hoạch cắm trại toàn thể 3 khối lớp, địa điểm cắm trại là ở khu rừng gần tiểu đoàn 482, và phân công nhân sự đảm nhiệm việc dựng trại cũng như hậu cần bếp núc, đồng thời phải đảm bảo thành viên nào của lớp cũng phải tham gia góp sức, bất luận là ít hay nhiều.

Lẽ hiển nhiên là hội con trai bọn tôi như K mập, L đội trưởng, tam quái D- T- C, 2 thành P và Q, có cả X-men đều tham gia, tính thêm vài đứa con trai khác nữa sẽ đảm trách phần làm cổng trại và dựng lều thử nghiệm, tính toán làm sao cho mọi thứ đều được sẵn sàng, để khi lên đến địa điểm dựng trại khỏi lóng ngóng, chỉ việc bắt tay vào làm thôi.

Phần bếp núc hậu cần ăn uống thì hết thầy giao cho hội con gái, mua bánh trái và nước uống, còn chuyện cơm canh thì cô Hiền đang phân vân giữa tự nấu hoặc là đặt sẵn tiệm để người ta đem lên.

- Tự nấu có mà cháy rừng! – Thành D cà khịa.
- Thế mấy ông ngon ra mà nấu! – Nhỏ G.P là phe chủ trương tự nấu bếp núc.
- Tui chả dại, nhớ cháy hết cả đám trại thì ăn đạn vào đầu à? – Thành C rụt cổ.
- Vậy nhịn đi, bọn tui tự nấu tự ăn! – Nhỏ H bĩu môi.
- Nhưng nếu mấy bà nấu ngon thì tui tui ăn, hê hê! – Thành Q cười đều.

Cuối cùng chuyện bếp núc tính sau, nhưng cô Hiền có vẻ nghiêng về phương án đặt cơm sẵn mang lên hơn, vì dù gì đám học sinh lo chơi trước mặt cô lúc này cũng vẫn chỉ mới lớp 10. Nhưng chuyện làm tôi lo nhất là vụ trang trí cổng trại, dựng thì cũng khó, nhưng trang trí sao cho đẹp mới là vấn đề, và cô Hiền phán 1 câu làm tôi chưng hửng:

- Lều trại thì lớp nào cũng giống nhau, nhưng cổng trại thì sẽ khác vì các thầy cô sẽ có chấm điểm cổng trại từng lớp, nên việc trang trí cổng rất quan trọng, vậy bây giờ như này, phân công Vy và Mai cùng xem nên làm bản vẽ trang trí thế nào là hợp nhất, rồi giao cho các bạn nam làm theo! – Cô Hiền tiếp lời.

Tiểu Mai và em Vy cùng gật đầu nhưng chả ai nhìn ai như lúc đối tác nhìn nhau, tôi ôm đầu kêu khổ, 2 em này mà hợp tác thì chỉ có nước banh luôn cái trại chứ trang trí nổi gì, có ai chịu nhường ai đâu.

- Xong, thể nào cũng có chiến tranh nữa cho xem! – K mập quệt mũi.

- Tao cũng đoán như rứa! – Thăng L gật gù.

Địa điểm làm cổng trại và dựng thử lều bạt được quyết định ở nhà L đội trưởng, vì nghe đâu sân nhà nó khá rộng, và sân cát phía sau còn rộng hơn, rất tiện cho việc dựng thử lều trại, tốp nam thống nhất chủ nhật tuần này, tức là ngày mai sẽ bắt đầu vào việc, và cứ mỗi tuần sẽ báo cáo tiến độ lên cô Hiền, và cô cũng nói thỉnh thoảng sẽ tự thân chinh đến xem.

Nhưng đến ngày mai tôi còn có việc đáng lo hơn, đó là ngày 8-3, cũng vài hôm rồi tôi vắt óc suy nghĩ mãi mà ko nghĩ ra được món gì để tặng em Vy cho nó là lạ độc đáo, ý tưởng làm quà Noel hôm trước xem như là đỉnh điểm của trí óc rồi, giờ chịu, chẳng nghĩ ra được thêm gì.

Cuối cùng tan học, tôi tặc lười lượn vô nhà sách xem món gì có thể mua tặng làm quà được không, nhưng dạo cả vòng mà chả nghĩ được cái gì ra hồn. Ngắc ngư một hồi, tôi quyết định tặng...sách, vì nghe đâu đơn giản mà trí thức nữa.

Nhưng khổ nỗi tôi đâu có biết em Vy thích loại sách gì, tôi thì chỉ biết bầu đầu vô truyện với sách khoa học hay kỳ bí bá láp, chứ xưa giờ có mua sách tặng con gái đâu. Đang gãi đầu gãi tai thì cái câu “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” lại xuất hiện, tôi thấy Tiểu Mai cũng đang lọ mọ ở đây sách văn hoá nước ngoài bên kia.

- Ủa N, cũng mua sách à? – Chốc sau nàng nhìn thấy tôi, chủ động bắt chuyện.

- Ừ, tìm vài cuốn về đọc chơi! – Tôi cười dỏ tở.

- Thế tìm được gì chưa? – Tiểu Mai hỏi.

- À...đang tìm, mà chưa ra! – Tôi lúng búng đáp.

- Sách gì, mình tìm phụ cho! – Nàng cười đề nghị giúp đỡ.

- À...sách mà...sách gì hay hay, dễ đọc ấy! – Tôi ngắc ngư ko biết nên diễn tả ra sao.

- Ừm...để xem! – Nàng để tay lên môi, suy nghĩ một hồi rồi bảo – N qua đây sách kiến thức ngày nay hoặc là khoa học vũ trụ thử xem, con trai chắc thích đọc lắm!

Tiểu Mai và tôi đứng trước dãy sách nước ngoài, nàng lựa mãi mà tôi vẫn cứ lắc đầu nguây nguây, vì em Vy thì đâu thể đọc mấy cuốn khô khan như này được, mà nói ra là tặng em ấy cho Tiểu Mai biết thì cũng...ngại.

- Cuốn này được ko N? – Nàng chìa cuốn “Ai cập và những bí ẩn cổ đại” ra.

- Ừ...mà chắc không! – Tôi gật đầu rồi lại lắc đầu.

- Thế cuốn này? – Là sách “Phương đông kì bí”.

- Uầy.....! – Tôi lại lắc đầu, hình như cái cổ sắp rụng luôn rồi.

- Chứ N thích sách gì vậy? – Tiểu Mai thở dài đánh thượt.

- À...sách mà dễ đọc, đại loại...nói về cuộc sống...rồi tình cảm ấy! – Tôi ngắc ngư nói.

Đến đây Tiểu Mai vỗ vỗ trán, gật đầu mỉm cười nhìn tôi đầy ý nhị, rồi nàng dẫn tôi sang khu sách khác, chỗ này bìa sách được trang trí tinh tế và đẹp hơn rất nhiều.

- Hạt giống tâm hồn nhé? – Nàng đưa tôi quyển “Quà tặng trái tim “.
- Là sao? – Tôi ngạc nhiên.
- Thì vậy chứ sao, sách này con gái tim đọc lắm! – Nàng hấp háy mắt.
- Sao...sao biết N tặng con gái? – Tôi giật thót người.
- Nhìn N vậy ai chẳng biết mai ngày gì! – Tiểu Mai tủm tủm cười – N chọn thêm vài cuốn nữa đi, sách loại này đọc cũng hay lắm!
- Ủ, để N xem thử! – Tôi lò dò xuống hàng sách kệ dưới.
- Vậy N tìm đi ha, mình về trước! – Nàng xếp mớ sách cầm trên tay lại.
- Ủa....ừ, cảm ơn nha! – Tôi ngẩn người đáp.
- Có gì đâu! – Rồi Tiểu Mai đi ra phía quầy tính tiền.

Đầu tôi tự dung bị hỗn loạn, bỏ xù rồi, quên khuấy mất là xưa giờ tôi chưa tặng gì cho Tiểu Mai dù nàng giúp tôi rất nhiều, và hôm nay cũng thêm một lần nữa tôi được tư vấn miễn phí. Lúng búng một hồi, tôi quyết định mua thêm 1 món quà nữa để tặng nàng, nhưng khốn nỗi tôi lại ko thể tặng sách được, vì chính nàng bày tôi cái này rồi, biết đâu cả giá sách Hạt giống tâm hồn Tiểu Mai lại chẳng đọc hết.

Thế là tôi bóc đại thêm quyển “Cuộc sống có điều kỳ diệu “cho em Vy rồi bước nhanh sang quầy lưu niệm, trong đầu nghĩ tới mấy trang truyện manga Nhật Bản hay đọc, có một vật thường xuyên xuất hiện trong nhà người bản xứ, đây rồi, thứ cần tìm đây rồi.

Trên tay tôi là một chiếc chuông gió có các thanh inox màu bạc và thủy tinh màu xanh lá cây khá đẹp, và 2 quyển sách lúc này, tôi đến quầy thu ngân.

- Chị gói giùm em thành 2 hộp quà! – Tôi đề nghị.
- Ủ, em đợi chút! – Chị nhân viên chỉ tay về phía quầy bóng kính – Em chọn giấy gói đi!

Chẳng hiểu sau, tôi chọn cho em Vy giấy gói màu hồng vì nghĩ là hợp cho con gái, còn giấy gói cho quà của Tiểu Mai, tôi lại chọn màu bạc, vì cho rằng màu này sang trọng và quý phái hơn, và càng khó hiểu hơn nữa khi món quà tôi chọn cho Tiểu Mai lại chẳng mất công suy nghĩ một chút nào, cứ như chiếc chuông gió đã có sẵn trong đầu, lúc cần đến thì nó tự hiện ra vậy.

- Chị chêm thêm ít giấy mềm vào hộp đựng chuông gió đi chị, cho lúc cầm tặng nó khỏi kêu! – Tôi lo xa, muốn giữ bí mật món quà đến phút cuối, vì tiếng leng keng của chuông gió sẽ rất đặc trưng không lẫn vào đâu được.

Bỏ vội 2 hộp quà vào trong cặp, tôi vượt hết tốc lực theo hướng con đường mà dự là Tiểu Mai sẽ đi theo đó về nhà, tôi chạy nhanh hết mức có thể, cuối cùng giảm tốc lại khi thấy nàng đang thông thả đạp vào hướng đường TQ. Tôi điều hoà lại nhịp thở, quệt mồ hôi rồi vờ chạy thông thả tới gần xe nàng.

- À...Tiểu Mai nè! – Tôi gọi nàng ngay sát bên.

- Ơ....gì vậy N? – Tiểu Mai ngạc nhiên dừng xe lại.

- Ủ...thì... - Tôi lúng búng mở cặp ra, lấy hộp quà màu bạc – Tặng Mai nè, dù chưa phải đúng ngày nhưng...mùng 8-3 nhé! – Tôi ấp úng nói.

Nàng hấp háy mắt, đôi gò má cao đỏ hồng lên, rồi cười tươi trong nắng chiều, đón lấy hộp quà từ tay tôi.

- Cảm ơn N nhé! – Tiểu Mai thở thở.

- Hi, N... về ha! – Tôi cười trừ rồi vội nhìn sang chỗ khác, bỏ xù, sao xinh quá vậy trời?

- Ủ, N về! – Nàng gật đầu cười nhẹ.

Tôi đạp xe đông thẳng, trống ngực đập liên hồi, đầu lấn cấn tự hỏi lúc tặng quà cho em Vy mình đâu có nhát chết vậy đâu nhỉ?

Chương 98

Sáng chủ nhật, tranh thủ lúc ông anh đang còn ngủ và mẹ đang dưới bếp, tôi khoác vội cái sơ mi rồi dắt xe, len lén bỏ hộp quà cho em Vy vào giỏ rồi chạy biến, khổ, đi tặng quà mà mắt cứ láo liên như thằng trộm gà vì sợ người nhà thấy. Kế hoạch hôm nay là tôi sẽ sang nhà Vy, rồi hai đứa ăn sáng, rồi mới lên nhà thằng L sau để bắt tay vào làm trại, dự là sẽ mất cả ngày, nhưng như vậy lại càng vui hơn, quả là một ngày chủ nhật tuyệt vời không thể mong gì thêm nữa.

Trời trong xanh, nắng dịu nhẹ, gió mát rượi, tôi đạp xe mà lòng phơi phới, nhưng hình như bữa nay là ngày xui, vừa lên đến dốc cầu thì tôi nghe cái “Độp “, rồi bánh xe xì lốp ngay tắp lự.

Tôi lắc đầu kêu khổ, dắt xe vô tiệm ngồi chờ vá xe, thế này là trễ hẹn với em rồi, ác cái xua nay tôi luôn đúng giờ mới đau.

Mất 20 phút cho 1 lỗ thủng khá to, tôi ba chân bốn cẳng chạy hết ga hết số sang nhà Vy, hẹn 7h30 mà giờ đã 7h40 rồi.

Và lại xui thêm cái nữa, tôi quên mất bữa nay chủ nhật, gia đình em Vy đều có mặt đầy đủ trong nhà, thế nên tôi chẳng dám ôm quà vào tặng, cứ ru rú ngoài cổng, nhất quyết đợi em ấy ra ngoài rồi đi luôn dù chị ba em Vy khẩn khoản mời vào mãi.

- Chà, lần đầu tiên đi trễ nha! – Em ấy bước ra cười cười.

- Hi, tại cái này nè! – Tôi chơi trò dóc tổ, bịa ra lí do là bận...mua quà.

- Gì thế? – Vy vờ ko hiểu, nheo mắt cười tình.

- Thì...8-3, hi hi! – Tôi gãi đầu chìa hộp quà ra.

- Ủ, cảm ơn ha, đợi Vy vào cất rồi đi luôn! – Em nó nhận quà rồi đi vào trong, ra chiều vui thích lắm.

Tôi có hơi hụt hẫng, tưởng em ấy bay vào ôm hôn như trong phim chứ, nghĩ lại thì chắc do chưa ăn sáng cho tỉnh ngủ nên hầy còn mơ mộng hão huyền, tôi tặc lưỡi lắc đầu.

Hai đứa ăn sáng xong, ngồi nói chuyện một hồi, đến gần 9h mới lên tới nhà thằng L, đến nơi đã thấy bà con tụ họp đông đủ, nói là đông đủ chứ chỉ có tầm hơn chục đứa, nhóm thằng K, tôi với em Vy, Tiểu Mai và nhỏ H, vì các thành phần này được xem là cốt cán trong việc dựng trại, còn mấy nhỏ nữ khác thì gọi là tò mò lên chơi xem thử thế nào.

Bọn con trai đang ngồi chỉ trỏ và sẫm soi mấy cái ống tre ống nứa vừa mua, đứa thì bảo dây thừng rồi định vít gì đó, thằng thì nói dùng dao rồi máy khoan, ồm tỏi cả lên.

Thấy tôi với em Vy lên trễ, bọn K mập chẳng buồn tỏ thái độ gì, chẳng quan tâm gì sất, cái mặt cứ khinh khỉnh ra chiều anh đây chả thềm chấp mấy chú giờ dây thun, tôi biết chiêu này quen quá rồi, được, đã thế anh bựa với các chú luôn đây này.

- Giờ này mới thế này thôi hử? Làm thế này nhìn xấu hoắc! – Tôi dựng xe, đứng chống nạnh chỉ tay năm ngón quát lớn.

Chẳng nói chẳng rằng cả bọn K mập lao vào đè tôi xuống sàn nhà mà đấm đá túi bụi dù chẳng lấy gì làm đau cho lắm.

- Này thì đi trể!

- Này thì thích làm cán bộ!

- Tao đập lãnh đạo luôn!

- Thánh hả? Cho nó thêm vài tống nữa đi!

- Ố ớ...hiếp....giết người đây nàyyyy....cứu....bớ...! – Tôi cuộn người lại phòng thủ, vừa cười vừa la oai oái.

- Thôi mấy ông, giỡn vừa thôi! – Nhỏ H xua tay.

Bọn tôi đứng trước bản vẽ phác thảo cổng trại của K mập, nhìn thì cũng ra dáng cổng trại, nhưng vấn đề là làm nó như thế nào.

- Tí chiều mát đi mua tre trước! – Thằng L bắt đầu.

- Tre cỡ nào thì vừa? Mấy cây? – K mập liếm môi.

- Tới đó tính, vấn đề là làm sao nối mấy cây tre lại với nhau cho ra cái cổng! – Thằng T thắc mắc.

- Hay dùng dây thừng buộc lại như nãy nói? – Thằng D gợi ý.

- Lỡ buộc ko chặt thì sao? Còn phải leo lên cổng mà trang trí với gia cố thêm phía trên nữa! – Tôi quan ngại tình hình.

- Dùng ốc vít đi, canh cỡ rồi lấy máy khoan, xỏ ốc qua rồi vặn lại! – Thằng C hiến kế.

- Cũng được, mà nền đất trên chỗ cắm trại là thế nào nhỉ? – Thằng L gật gù.

- Nền cát đỏ, không sâu lắm! – Tôi đáp, vì chỉ mới năm lớp 9 vừa rồi tôi cũng cắm trại ở tiểu đoàn 482.

- Vậy sao mà cắm cổng xuống được? – Thằng Q cắn môi.

- Quên mất, tao tưởng đâm cây tre xuống sâu rồi dựng lên chứ! – Thằng D gãi đầu.

Quả thật là đúng vậy, nếu dựng cổng hay dựng lều muốn vững chắc thì phải có móng, vì những lúc leo lên đỉnh cổng hay chóp lều để thao tác đục đẽo mà móng không vững thì có mà té gãy cổ chứ chẳng chơi, hơn nữa dù nền cát có sâu cũng ko thể làm móng được, vì cát sâu thì đất mềm, làm trại lần này chẳng phải chuyện đùa.

- Hay là mỗi bên cổng, mình cũng dùng tre cỡ to, nhưng dùng thêm bốn khúc tre cỡ nhỏ để làm 4 chân xung quanh, vậy đứng cho vững! – Thằng T sáng mắt.

- Chuẩn, tao cũng định nói thế! – Thằng D bố lão.

- Thế giờ quyết định như này...như này....! – Cả bọn con trai xúm vào bàn luận phác thảo kế hoạch, nhóm con gái bên kia thì có vẻ êm ả hơn, chỉ đang bàn về hậu cần ăn uống.

Sau 30 phút thương thảo và bàn luận, cuối cùng kế hoạch được chốt lại, buổi sáng và buổi trưa hôm nay sẽ dành cho việc liệt kê ra tất cả các nguyên vật liệu chủ yếu, sau đó buổi chiều sẽ tách nhóm ra đi tìm mua, rồi các ngày trong tuần học xong coi rảnh ngày nào làm được việc gì thì tranh thủ làm ngày đó, thiếu thốn gì trong quá trình làm việc sẽ từ từ mua thêm.

Thời gian dự kiến trên giấy tờ là tầm 2 tuần cồng trại và lều bạt sẽ xong xuôi, dành hẳn 3 ngày để thử nghiệm thành quả trên sân sau nhà thằng L trước khi lên sân trại chính thức. Nhưng giấy tờ chỉ là giấy tờ, bọn tôi ko tính đến thời gian chơi giỡn và dây dưa từa lưa trong quá trình thi công, vì đâu có thằng nào làm sếp thằng nào.

- Giờ làm gì? – Phác thảo kế hoạch xong, thằng L hỏi.

- Đi mua đồ chứ làm gì! – Tôi trở mặt, sao mà thằng này hỏi ngu thế ko biết.

- Mà nhìn thằng mập với bọn kia đi! – L đội trưởng thở dài.

Tôi nhìn theo hướng tay nó chỉ, hoá ra phía sân sau là vườn nhà thằng L, và ở đó hiện đang có 2 cây mận lùn xịt mà lại trĩu quả, trái nào trái nấy to đùng cứ lủng lẳng ngay tầm tay nhìn...bất ghét con mắt. K mập với bọn thằng D đang hí hửng hái lấy hái để, tốp con gái trầm trồ xuýt xoa bu xung quanh đợi chia phần.

- Chà, giờ có muối ớt nữa thì tuyệt! – K mập liếm môi.

- Ê ku, nhà có cối chày với muối ko mập? – Thằng T hỏi với sang.

- Êo, giờ làm hay ăn đây? – Tôi chung hững.

- Ăn xong rồi làm...ngoài...nãy giờ...nói mệt rồi...ực! – Thằng Q đang ôm trong tay cả đồng mận, miệng nhai nhồm nhoàm.

- Ê bọn tao hết cây luôn có sao ko mập? – Thằng D la lên hỏi.

- Thoải mái, ăn xong làm việc dùm tao! – L đội trưởng hào phóng xua tay rồi vô nhà trong lấy muối.

Thật là bó tay với cái bọn này, kêu lên làm trại mà mới được bữa đầu chưa ra ngô ra khoai gì bọn nó đã bày trò ăn chơi ra, tôi tức khí...nhào đến cây mận chùng sợ mất phần, giờ tay hái liên tục.

- Nè Vy! – Tôi hái xong chuyển sang cho em Vy đứng cạnh giữ.

- Ế, có khế nữa cà tụi bây ơi! – Thằng C chỉ sang hướng bên trái góc vườn.

- A ủa, khế chín ngon quá ta! – Nhỏ Y ù hai mắt sáng rỡ.

- Nè Mai, giữ dùm mớ mận! – Thằng D đổ mớ mận trong áo ra cho Tiểu Mai giữ rồi phốc sang cây khế.

Nó leo cây y chang Tôn Ngộ Không, thoáng chốc đã lên đến tán cây mà vặt ngay 1 quả khế to dùng vàng rộm, tấp 1 miếng rõ to.

- Ối...ối....giời...ôi.....éc....ặc....! – Thằng D quăng trái khế xuống đất, ôm cổ kêu lên thất thanh.
- Có độc, là kẻ nào ám toán đệ tử bổn phái? – Tôi trở mắt, vẫn còn giỡn được.
- Chua...chua...quá tía má....oi...nước! – Thằng D lăn luôn cái phịch xuống cát.
- Mà gặt tao để ăn một mình chứ gì? – Nói rồi K mập xăm xăm bước tới hái luôn 1 trái trên tầm với nó 1 chút.

Thằng D ôm cổ la làng, K mập nhăn nhó chạy thẳng vào nhà trong vì khế vừa chua vừa chát, nghe đâu là chua đến tét lưỡi, cả đám bọn tôi phá ra cười rũ rượi.

- Bố mấy thằng điên, cái này là khế nấu canh, chúng mày ko phân biệt được à? – Thằng L tay cầm chén muối ớt sầm mặt.
- Ai biết, hê hê! – Thằng T cười cầu tài, hú hồn vì nó chưa nối gót thằng D với K mập.

Cả đám hơn chục đứa nam nữ ngồi quây lại dưới hiên nhà quanh chén muối ớt xuýt xoa, mặn hái xuống đổ tràn cả ra ngoài mâm, cây nhà lá vườn có khác, nhìn ngon mê ly, lại càng ngon hơn khi là...miễn phí chả tốn xu nào, bọn con trai ăn như bỏ cơm, tấp chưa hết trái này đã quăng rồi cầm lên trái khác.

- Phê...ực...! – Thằng Q nuốt trọn nguyên nửa trái mặn.
- Tái tê như con búp bê! – K mập gật gù bình phẩm.
- Ăn vừa vừa thôi, mai hái ăn tiếp, hớ hớ! – Nhỏ Y ù cười tham.

Bữa sáng đầu tiên của kế hoạch làm trại nó tanh bành ra như thế đấy, chưa làm được chút gì đã lại ăn chơi sa đoạ, nhưng như vậy vẫn còn đỡ hơn chuyện sắp xảy ra lúc sau đây, mà tôi đến giờ vẫn kinh nghiệm xương máu một câu, đó là đừng bao giờ cù nhây và giỡn đại với con gái!

Special Chapter A

“Biển vắng mây xám lạnh tình anh sao đành..lời hát lời yêu thương như sóng xô trùng dương...”

Lời hát vẫn vang lên vắng vắng, da diết và ngọt ngào y hệt như lần đầu tiên tôi nghe...

Ừ lần đầu tiên...N hát cho tôi nghe...

Vậy mà đã bảy năm trôi qua rồi, thời gian cũng ít có nhanh thật. Tôi bất giác mỉm cười với những kí ức đang tràn về, về một khoảng đời đẹp nhất tôi từng có.

Vẫn chưa quên cảm giác ngồi nhóp nhép sugus sau lưng N mỗi tối đi học thêm, mùi mồ hôi nồng chừng như quen thuộc, và ngày nào N cũng mang sugus cho tôi hình như đã thành việc hiển nhiên giống như chuyện một ngày có 24 tiếng.

Tôi có thói quen cầm những vỏ bánh, vỏ kẹo hay hộp sữa đã uống hết trên tay cho đến khi nào tìm được cái thùng rác để giục vô mới thôi. Cho nên mỗi khi tôi ăn một cái kẹo là bắt N vừa đạp xe vừa kiếm cho tôi cái thùng rác ^_^ bắt chạy chậm chậm cho tôi ném vào trong, 7/10 là tôi ném ngay...bên cạnh thùng rác. Hi. Mỗi lần như thế N lại lắc đầu rồi phì cười bảo “trình như thế thì thà giục luôn ngoài đường cho xong ” dù biết là nói xong trước sau gì cũng bị nhéo vài cái đầu gối.

N vẫn gọi tôi là Vy, còn tôi gọi N với vô số cái tên xấu xí...đặc biệt nhất có lẽ là.. đầu đá ^_^ vì quả tình hần vừa cứng đầu, lại cố chấp và.. gốc xít mà, hi hi!

Mỗi lần hai đứa cãi nhau, giả sử có biết trước mình đuối lý là tôi quăng ngay câu “-Đúng là đầu đá” tự nhiên tình thế sẽ đảo ngược vì thế nào cũng sẽ có người lắc đầu quây quây, quơ tay múa chân rồi cảm mặt đi thẳng ^_^

Còn bài hát đó, trong một lần đi chơi ở nhà bạn, tôi ngồi trên xích đu, đung đưa và ngêu ngao hát, N bắt ghế ngồi bên cạnh. Bình yên và lãng mạn phết:”> Hát chán, tôi bắt N hát cho tôi nghe, N lắc đầu quây quây, tôi ra chiều nũng nịu...Thế là hát ...“Biển vắng mây xám lạnh tình anh sao đành. Lời hát lời yêu thương như sóng xô trùng dương...Ngày hôm qua mắt nhòa niềm hạnh phúc có nhau vỡ òa mà hôm nay đôi lứa sao xa tầm tay...”

Tôi ngẩn ngơ, một phần là vì hóa ra đầu đá của tôi cũng biết hát, ngoại trừ giọng hơi yếu với cả hơi điệu một chút thì cũng có thể gọi là hay (:P) còn phần khác là do giai điệu...nghe buồn quá. Tôi bảo N bày cho tôi hát, N bày cả bài nhưng tôi chỉ thuộc có hai câu, đến bây giờ vẫn chỉ nhớ hai câu đó. Từ hôm ấy đi đâu làm gì tôi cũng ngêu ngao hai câu này rồi tự hào khoe “tui hát bài này hay hơn N” trước cái vẻ mặt miễn cưỡng chấp nhận của hần ^_^

Cơ mà trêu vậy thôi chứ đầu đá cũng không hẳn là toàn đá đâu nhé, nhớ có lần thấy tôi làm thơ, hần cũng tập tành làm thơ tặng tôi. Tan trường, N gọi với theo, đưa cho tôi mảnh giấy gấp tư rồi biến mất, tôi đọc xong buồn cười không để đâu cho hết, thơ thần gì cứ y như văn xuôi chấm xuống dòng mà chẳng ý nào ăn rơ ý nào.

Hôm sau vô lớp tôi vờ nghiêm mặt:

- Này, bắt đèn đi!
- Ơ..ơ gì...gì thế? - Hấn ngơ ngác.
- Tại N mà cóc nhảy tùm lum ngoài đường, một mình tui bắt không xuể! - Tôi bật cười to.

Mặt hấn đỏ lựng, úp mặt xuống tự kỷ, nắm tay thu lại vỗ bành bành lên bàn trong khi tôi cười đến thất ruột.

Ấy vậy mà hấn không từ bỏ, vài hôm sau lại đưa cho tôi hấn một tờ giấy đôi chỉ chít chữ. Tôi vừa đi vừa đọc... say sưa đến nỗi đã về đến trước cửa nhà vẫn không biết... Có lẽ đó là bài thơ tình hay nhất tôi từng đọc, ít nhất là tính tới thời điểm đó...

Bài thơ rất dài, mỗi khổ thơ đều bắt đầu bằng chữ “Nếu...Thì ”...Bài thơ ấy, tôi sẽ giữ cho riêng mình như là một kỉ niệm quý giá. Chỉ xin trích 4 câu tôi nhớ nhất, vì khi đọc, tôi cảm nhận được một cách trọn vẹn tình cảm của người viết:

“Nếu cuộc đời là những nỗi buồn vui

Thì anh sẽ vui nhận phần buồn ấy

Để mỗi ngày em vui hơn hết thấy

Thì nỗi buồn tự tan biến nơi anh ”....

Tôi khẽ cười, trong tim có chút gì đó vừa nhen nhóm chẳng gọi thành tên...

Những năm tháng học trò êm đềm của tôi đã trôi đi với những xúc cảm tinh khôi như thế...

Bảy năm sau, mỗi lần tôi rủ rê coffee, N tới nhà đón, ngồi trên xe chờ trước thềm nhà trọ, tôi lại ngẩn ngơ lần nữa... Anh chàng của tôi ngày ấy đây sao? Trong kí ức của tôi, N mãi là một cậu nhóc lớp 10, đội cái mũ kết màu đen trông ngố không thể tả, đạp cái xe ọp ẹp đưa tôi đi học, bây giờ đã là một thanh niên trưởng thành với áo sơ mi quần tây giày tây, laptop và xe máy, mùi mồ hôi năm xưa giờ thành mùi nước hoa manly, đúng điệu mà tôi rất thích (Sau này khi có người yêu, nhất định sẽ mua đúng loại này để tặng anh...)

SG dường như rất nhỏ, cảm giác bình yên khi ngồi sau lưng người tri kỉ tâm giao luôn làm tôi thấy dễ chịu, tôi có thể thoải mái gác tay lên vai N, kể cho N nghe về mấy cái đuôi hay anh chàng tôi vừa bị sét đánh, N cũng kể cho tôi rất nhiều chuyện tiểu lâm, lần nào cũng bị tôi bắt bài rồi cà khịa vài câu, vẫn cái kiểu lắc đầu quây quây, quơ tay múa chân bảo quên đi, xem như chưa nói ...^_^!

Tôi đồng ý với N ” Với một ai đó hiểu bạn sâu sắc, nếu là người tâm giao tri kỷ thì sẽ rất đôi hạnh phúc vậy nên nếu trong đời bạn tìm được một người như vậy, hãy cố gắng giữ lấy, nhược bằng không cũng tuyệt đối đừng bao giờ phản bội họ! ”

Với tôi N là một người như vậy, một người rất đặc biệt mà tôi không bao giờ muốn đánh mất!

Chương 99

Đầu đuôi mọi chuyện là tại thằng D ăn no rừng mỡ, sau khi xong bữa mặn cây nhà là vườn thì bọn con trai ngồi dưới thềm tán dóc đọi...giờ trưa ăn cơm, tốp con gái thì chia ra, em Vy với nhỏ H ngồi xích đu, Tiểu Mai ở kế bên vẽ như đang bày Y ù nấu vài món chay, nhỏ P ngồi tám chuyện với các nhỏ khác. Trưa nắng 11h, ngồi dưới gốc mặn mát rượi của nhà thằng L, tự dưng tôi nổi hứng...leo lên cây hái thêm vài trái nữa ngồi nhâm nhi, vì lúc này tôi ngồi kế bên Y ù, kết quả là bị nhỏ này giật ăn hết rồi cười hô hố, tôi ngẩn tò te mất mấy phút mới phục hồi lại tinh thần.

- Ham ăn thế chú? – K mập trố mắt.

- Này tao ăn ít, giờ tọng thêm cho đủ sở hụi! – Tôi nói vọng từ trên cây xuống.

Lần này tôi hái toàn lựa mấy trái to nằm tít trên cao, quả mặn nào nấy đều bóng ươn và mọng nước, nhìn chỉ muốn cắn cái rộp. Lúc trèo xuống, chợt thấy em Vy đang nhìn tôi cười cười.

- Nữa ko Vy? – Tôi chìa mớ mặn trong tay ra.

- Ừ, ít thôi! – Em ấy hấp háy mắt.

Thằng K nhìn tôi bằng ánh mắt thòm thèm, dù rằng nó đang xoa bụng vì quá no.

- Dòm cái giê? – Tôi ngưng thân giới bị ngay, giấu mớ mặn ra đằng sau.

- Nhìn...mày, hề hề! – K mập cười láo liên.

- Đẹp! – Tôi sầm mặt nạt.

Mặn nhà thằng L đúng là ngon tuyệt, tuy là giống mặn màu trắng nhưng ngọt và giòn ko thua gì giống mặn đỏ, tôi đang thưởng thức thì bên xích đu nhỏ H la oai oái:

- Chua quá, ông N hại tui! – Nhỏ H mặt nhăn như bị.

- Ớ.....! – Tôi ngó người.

- Chua chua ngọt ngọt ăn cũng ngon mà! – Em Vy cười đáp.

Và thằng D trời đánh thánh đâm chớp ngay cơ hội.

- Ối chà, Vy thềm chua à? – Nó vờ thốt ra, mặt đều hết sức.

- Đâu....có...! – Vy ngơ ngác lắc đầu.

- Hà hà, bạn Vy nhà ta thềm chua! – K mập cũng hòa vào chọc.

- Hây dà, con gái thềm chua thì hình như đến lúc....! – Thằng T nheo mắt tinh quái.

Tôi ngồi bên kia cười cười, tưởng rằng đây chỉ là giỡn qua lại cho vui, nên cũng bước tới gần xích đu hóng chuyện.

- Này ko nói, tui hái thêm mấy trái chua xuống cho ăn! – L đội trưởng tham gia.

- Mấy ông thôi đi nha! – Nhỏ H xua tay.

- Hề hề, sao rồi bạn Vy, đã biết trai hay gái chưa? – Thăng Q chọc hiểm.

Em Vy mặt đỏ như gấc, phản đối yếu ớt trước cả đám đang bầu vào mà cù nhây chọc, cuối cùng em ấy quyết định đứng dậy đi ra chỗ khác.

Nhưng hình như mện nhà thằng L có chất độc tẩy não, tôi cũng bị mất đi tỉnh táo, thấy Vy đứng dậy liền bước tới chặn đầu.

- Ấy, ngồi xuống, coi chừng động...long thai! – Tôi cười cười ấn vai em nó ngồi xuống lại xích đu.

- Ố ô ô, long thai luôn à? Hớ hớ! – Y ù với điệu cười kinh dị muôn thuở quay sang.

- É hé hé, hèn gì bữa giờ có biểu hiện lạ lùng! – Thăng D bố láo.

- Chắc lúc nãy thềm khế lằm mà hông dám ăn đây mà! – Thăng T bơm đều.

Nhỏ H ngồi chối đây đây, bào chữa dùm em Vy đang cúi gầm mặt, tôi ko nhận ra được tình hình trước mắt, vẫn còn đứng cười ha hả, đến khi thấy Tiểu Mai nhăn mặt trừng mắt nhìn thì tôi mới giật thót người mà ngậm mồm lại, đưa mắt nhìn sang xích đu.

Em Vy nấc lên rồi ứa nước mắt, cả đám ngay lập tức im bật.

- Ông thấy chưa? – Nhỏ H nhìn tôi toé lửa.

- Ơ.....! – Tôi run run bước lại gần.

Và tiên sư thay mấy thằng bạn chí cốt, chọc giỡn thì cả đám hòa vào, đến lúc giải quyết hậu quả thì chỉ có mình tôi bước tới, còn tụi nó tản ra rồi lảng đi đâu mất tích.

- Này...làm sao đó? – Tôi chợt dạ hỏi, để tay lên vai em ấy.

-! – Vy chả thềm dùm, hất tay tôi ra một cách rất là phũ.

- Đó, giỏi quá mà! – Nhỏ H cạnh khoé.

- Ngon chọc nữa đi! – Y ù đĩa thêm, trong khi rõ là lúc này nhỏ này cũng có góp phần.

- Thôi mà...nãy giỡn mà...! – Tôi ngồi xuống năn nỉ.

-! – Em Vy quệt nước mắt đứng dậy rồi bỏ đi ra phía nhà sau, nhỏ H lật đật bước theo.

Khỏi phải nói, cái mặt tôi chảy dài ra như trái dưa leo, hôm nay hình như ra đường ko coi ngày hay sao đây mà, lúc thì xì lốp xe, lúc thì bị chặn họng, và mới vừa sáng còn tặng quà cười nói vui vẻ với em nó thì giờ tôi đã bị giận, lần đầu tiên tôi bị Vy giận một cách chính thức và công khai trước mặt bàn dân thiên hạ như thế này.

- Sao rồi? – Bọn K mập rón rén trờ tới.

- Trăng sao gì nữa, này giờ tụi mày đâu? – Tôi méo xệch miệng hỏi.

- Núp...chứ đâu! – Thằng D gãi đầu.

- Hừ, cả đám làm mình tao chịu! – Tôi hừ nhạt rồi thất thểu ra sân ngồi tự kỷ.

Suy nghĩ một hồi xem làm cách nào để xin lỗi Vy, tôi chợt nghĩ ra con gái là rất thích ăn uống, có thể bao tử nó rồi thì sẽ tâm trạng sẽ dễ chịu hơn, thế nên tôi chạy ra đầu ngõ mua ngay vài ổ kẹo sugus rồi thêm cả nước ngọt đem vào.

Nhưng đáp lại nỗ lực chân thành của tôi là sự im lặng đáng sợ của Vy, thậm chí em ấy còn chẳng nhìn tôi lấy một cái, xem như tôi chẳng tồn tại trên đời ấy, chắc là ruồi muỗi đang vo ve xung quanh mà thôi. Kết quả là mớ kẹo và nước được nhỏ Y ù với mấy nhỏ khác tận dụng triệt để, tôi ôm mặt thấm não ngòi tự trách bản thân khi này biết vậy ngồi yên là được rồi, nhào vô chi ko biết.

Trách bản thân chưa đã, tôi chuyển sang trách...nhỏ H, sao mà nhỏ này cứ kè kè sát bên em Vy miết, làm tôi muốn tới làm mặt tội nghiệp để xin lỗi Vy cũng ko được, vì cái tính sĩ diện ko cho phép tôi tự hạ thấp mình trong mắt người khác ngoài người tôi thích ra.

Và lại còn bắt công hơn nữa, khi đến giờ cơm trưa em Vy đã cười nói lại bình thường với bọn K mập, chỉ có đối với tôi là vẫn giữ nguyên khuôn mặt vô cảm như băng sương, không nói không rằng mà cũng chẳng ừ hử chi hết, làm như em ấy là họ hàng đâu đâu của Tiểu Mai lạnh lùng cố hữu hay sao ấy, cứ để tôi mặc sức tự do độc thoại rồi lại thất thểu rút lui trong câm nín, tiu nghỉu như mèo bị cắt tai.

Chương 100

Tôi ngồi đóng mặt ngầu trong bàn ăn, vì đã quyết là sau năn nỉ chuyển sang đe dọa, đóng mặt giang hồ để...làm giặc, tôi ngồi ăn mà để chén xuống nền gạch rộp rộp, chốc chốc lại bẻ khớp tay rắc rắc.

- Bể chén nhà tao, thằng điên! – L đội trưởng quắc mắt.

- Ó...ờ...! – Tôi giật thót người, vì bị nó chơi đòn kinh tế quá hiểm.

Tiểu Mai khúc khích cười, còn Vy vẫn chẳng đoái hoài gì đến tôi, dù cho ai nhìn vô cũng biết tôi đang giận, giận lắm đấy! Nhưng giận giả vờ thì chẳng bao giờ có tác dụng, chỉ góp phần tăng sự nhí nhố mà thôi, kế hoạch làm giặc thất bại, tôi chuyển sang đầu hàng.

Tôi đóng mặt buồn kể sau đó, ai hỏi gì kêu gì cũng ừ cho qua chuyện, lết đi như thằng chết trôi, và đặc biệt lúc nào có em Vy gần đó thì tôi lại càng thêm vào cái sự thê thảm như nhà mất sổ gạo, cốt chỉ mong em ấy động lòng mà cho qua.

Đến tầm 3h chiều, tôi bó tay chịu chết, lết vô nhà trong nằm vắt tay lên trán trách phận đòi đen bạc, giận gì mà giận dai thế ko biết, cứ đà này tôi chẳng thêm xin lỗi nữa, ngoan cố thêm chỉ tổ mất mặt. Ừ, chẳng thêm nữa, thích phũ thì đây cũng bơ luôn, ai cần ai cho biết, hừ!

Và tôi cần em ấy thật, chứ cứ vậy bứt rứt khó chịu lắm, chừng lát sau dòm như Vy đang ở nhà sau, tôi lò dò đến chỗ Tiểu Mai đang ngồi nghe nhạc, nhờ tư vấn khách hàng.

- Gì thế N? – Tiểu Mai tháo headphone ra.

- Ừ...thì chuyện của Vy ấy mà! – Tôi ngần ngừ mở lời.

- Ừm, sao? – Nàng hỏi.

- Thì...sao mà...cả đám cùng chọc, mà Vy giận có mỗi N thế, bất công, phân biệt đối xử! – Tôi nói như oan ức lắm.

- Thì đúng là phân biệt đối xử mà! – Tiểu Mai bật cười.

- Là sao? – Tôi ngơ ngác ko hiểu ý nàng.

- Ừm...., mà N đùa ác quá, gặp mình thì mình cũng giận! – Nàng lắc đầu.

- Vậy sao giờ? – Tôi nhăn mặt.

- Xin lỗi! – Nàng nhún vai đáp gọn lỏn.

- Nãy giờ N xin lỗi rất hòng rồi mà có ăn thua đâu! – Tôi ỉu xiu nói.

- Chân thành vào, nãy giờ N nhí nhố gì đâu không! – Tiểu Mai thở hắt ra.

- Là sao? Thế nào là chân thành? – Tôi thắc mắc.

- Là cảm thấy nên làm sao thì làm vậy! – Rồi nàng lại đeo headphone vào.

Tôi biết ý lười ra ko làm phiền Tiểu Mai nữa, dù tự hỏi rốt cuộc vừa rồi là nàng đã tư vấn giúp đỡ gì chưa ko biết, chứ tôi thì vẫn còn ngu ngơ trong đầu. Đang lẩn thẩn bước vô trong nhà thì chạm mặt em Vy đang cầm giấy bút đi ra ngoài, 2 đứa khựng lại chút rồi em ấy đi ngang qua luôn, tôi ngẩn tò te rồi bấm môi đi lại ra nhà sau. Cứ thế tiếp diễn, Vy nhà trước thì tôi nhà sau, em ấy trong nhà thì tôi ngoài sân, tôi tự dung cảm thấy ngày hôm nay sao mà dài quá thế, chỉ mong hết ngày về nhà ngủ cho xong.

Tầm 3h30 chiều, thằng L kéo cả bọn đi mua tre về bắt đầu làm cổng trại, tôi lủi thủi đạp theo chẳng dám quay lại nhìn xem em Vy có đang dòm gì tôi ko. Đến chỗ bán tre gần khu di tích Dục Thanh, bọn tôi dựng xe rồi vào trong xưởng, cơ man nào là gỗ tre nứa các loại, mùi thơm đặc trưng của gỗ dậy lên.

Chọn lựa một hồi, bọn tôi vác ra 8 cây tre ống loại lớn dùng làm cột trụ chính cho trại và cổng trại, và gần 10 cây tre thân nhỏ dài để trang trí và làm móng, xong xuôi đầu đó cả bọn hí hục thay phiên nhau, 1 thằng ôm tre 1 thằng đạp xe, mệt rồi sẽ đổi phiên. Đường từ chỗ mua tre về lại nhà thằng L ko xa lắm, nhưng vì ôm nặng nên bọn tôi chạy chậm hẳn, khúc lên dốc cầu còn cực khổ hơn. Mới được nửa đường đứa nào đứa nấy đã mồ hôi đầm đìa, thở phì phò như trâu.

- Biết vậy nãy thuê xe ba gác chở đi phải đỡ không! – K mập quệt mồ hôi trán.

- Biết vậy hôm qua mua vé số rồi, ai cũng nói như mày, hừ! – Thằng T nhăn hì.

- Thôi tắt vô quán nước mía đi, nghỉ chút rồi đi! – Thằng D đề nghị.

Cả bọn bỏ tre xuống đường và đổ bộ vô quán nước mía, nhưng tôi thì hồn vía vẫn đang thơ thẩn ở chỗ em Vy, cứ nhăm xe mà đạp thẳng.

- Ê cái gì thế, dừng lại quán nước mà! – Thằng C ngồi sau la oai oái.

- Ủa? Vậy à? – Tôi giật mình.

Nước mía được kê ra, mỗi thằng một ly, cả bọn châu đầu vào uống, riêng tôi cái mặt vẫn cứ ngu ra ngược nhìn trời nghĩ vẩn vơ, chẳng buồn đụng vào một giọt.

- Thánh bị sao thế? – Thằng D ngạc nhiên.

- Uống lẹ đi về mậy! – L đội trưởng sốt ruột.

- Ko uống đưa tao! – K mập quệt mũi, chồm sang kéo cái ly của tôi lại.

- Bóp...ai da! – Tôi cầm trái tắc trên bàn quăng thẳng vô đầu nó.

- Thằng này bữa nay sao thế? Như bệnh! – Nó nhăn nhó ôm đầu.

Lượt về tiếp theo đổi phiên, tôi như thằng mất hồn ôm tre ngồi sau xe, vẫn chẳng hiểu được thế nào là xin lỗi chân thành như Tiểu Mai nói, chẳng phải sáng giờ tôi chạy đôn chạy đáo mua kẹo nước, rồi nói chuyện hỏi han đủ điều mà Vy vẫn bơ tôi đấy sao, còn phải làm gì nữa đây?

Về tới nhà thằng L, bọn tôi lục tục ôm cả đồng tre ra sân cát rộng phía sau nhà nó rồi lăn ra nằm thở, mồ hôi nhễ nhại ướt đầm cả áo, nhỏ H chạy lại đưa nước ngay cho K mập uống, và tôi

thì ngồi tựa cửa mà thần thờ vì chẳng thấy em Vy hỏi han gì sất, Tiểu Mai phía trong nhìn tôi ái ngại, tôi chỉ biết lắc đầu cười trừ.

- Chết, quên mua ốc vít với máy khoan rồi! – Thằng C thốt lên.
- Ấc, nãy sao ko nói? – Thằng L ôm đầu.
- Để bọn tao đi mua đinh ốc cho! – K mập vẻ như đã hồi sức, kéo tay thằng T đứng dậy.
- Nhà tao có máy khoan sẵn nè, về nhà lấy chút là xong! – Thằng D nói.
- Cho tao đi với, mập! – Tôi ỉu xiu đi theo thằng D.

Bình thường thì dùng hồng giờ này tôi lẽ thân theo tụi nó, nằm nhà uống nước ăn mặn vẫn sướng hơn là vừa về đã lại đi tiếp, nhưng giờ ở lại thì có ích gì ngoài việc nhìn Vy đóng mặt phũ với tôi, thôi thì ra ngoài cho thư thả đầu óc.

Nhà thằng D khá xa, nó đèo tôi mà chốc chốc lại phải thay phiên, chạy một hồi mới tới, nhà nó trông khá đơn sơ với cửa rào và hàng kẽm gai quanh dậu hoa mào gà, bên trong là nền đất với xi măng, vông treo phía tấm phản, giếng nước và con bò bị cột mõm vào gốc cây, đúng chất nông thôn dân dã.

- Chà, nhà mày vầy lên ăn chơi sướng phải biết! – Tôi khoái chí.
- Ờ, ngại bọn mày ko dám chạy xa lên đây thôi! – Nó gật gù.

Cơ mà nhà nó xa thật, 4h từ nhà thằng L chạy sang mà giờ đã 5h hai thằng tôi mới đề-pa đạp về lại, đường trên này rộng rãi vắng người mà gió lại mát, buổi chiều không nắng xung quanh hai bên là ruộng lúa, dễ tạo cho con người một cảm giác bình dị an nhàn khó tả hết, ngang qua những cánh đồng lúa đã vàng ươm như chỉ chờ vụ gặt, tôi tót xuống xe bảo thằng D đợi chút.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy bông lúa, màu vàng lẫn với xanh lá rất đẹp và lại thơm mùi sữa, tôi tần ngần chút rồi hái lấy một đọt bông lúa đã trấu hạt đem về.

- Bệnh, đàn ông gì đi hái bông lúa, mày gay à? – Thằng D rứt cổ.
- Kệ tao, mày chả biết gì sất! – Tôi lắc đầu đáp.

Về đến nhà thằng L, dòm quanh quất một hồi, tranh thủ lúc nhỏ H đang ngồi tán chuyện với K mập ở mấy cây mạn, tôi tót ngay đến chỗ xích đu, thông thả ngồi xuống cạnh em Vy, tự dung thấy mình bạo dạn hẳn.

- Tặng Vy này! – Tôi chìa bông lúa khi nãy ra.
-! – Vy tròn mắt ngạc nhiên, đón lấy bông lúa từ tay tôi.
- Lúc nãy cho N xin lỗi nha, sau này ko có vậy nữa đâu! – Giờ thì tôi đã hiểu lời xin lỗi chân thành mà Tiểu Mai nói là như thế nào, chính là những gì xuất phát từ chân tâm.
- Ủm, ko có vậy nữa đó! – Vy thở thê.
- Ủ, hứa đấy! Không giận nữa nhé? – Tôi thở phào nhẹ nhõm, cất đi gánh nặng trong lòng.

- Ủa, ai bảo giỡn kỳ cục làm gì! – Em ấy nhìn bông lúa, cười mỉm.
- Hi, lơ dại mà! – Tôi gái đầu cười trừ.
- Chở Vy về đi N, tối còn học thêm nữa! – Em ấy đã lấy lại vẻ tỉnh tú như thường với tôi.

Tôi hớn hở đạp xe chở Vy ra ngoài trong ánh mắt ngơ ngác của bọn thằng L vì vừa lấy đồ về đã chạy biến mất, mặc kệ, lúc này mọi yêu cầu của em ấy là quan trọng nhất. Dù tôi thật tình chẳng muốn chở Vy về chút nào, vừa làm lành lại chút thì đã phải ai về nhà nấy, cảm thấy sao mà hụt hẫng quá!

- Hái bông lúa ở đâu vậy N? – Vy tò mò hỏi.
- Trên đường nhà thằng D ấy! – Tôi cười cười đáp.
- Nhìn lạ hen, lần đầu thấy đấy! – Em ấy cảm nhẹ đợt bông giro lên.
- Ủ, nãy N cũng mới thấy thôi! – Tôi gật đầu.
- Ủa, mà nhà Vy đường bên trái mà? – Vy ngạc nhiên.
- Vậy hả? Thôi lỡ nhầm rồi cho nhầm luôn đi, tí vòng lại! – Tôi cố tình quẹo phải.
- Hức! – Em ấy lắc đầu.

Nhưng đến cuối đường, tôi lại quay ngược trở lại thêm vòng nữa.

- Sao vậy? Sao ko đi thẳng? – Vy nghiêng mái đầu thắc mắc.
- Đằng trước...kẹt xe! – Tôi dóc tổ.
- Xạo hoài, PT mà kẹt xe! – Em ấy bĩu môi.
- Hề hề, nói kẹt là kẹt mà! – Tôi khoái chí tử, kéo được em ấy chạy thêm vòng nữa.

Ngang qua đến đường tắt về nhà Vy, tôi thấy bọn nhỏ đang đá bay chạy hăn ra cả mặt đường, thắng cái kít lại nạt.

- Vô trong đá đi, xe tông trúng giờ mấy ku! – Tôi lớn giọng.
 - Kệ tui tui! – Thằng nhóc ở trần, da đen nhẻm cự lại.
- Tôi nhún vai, kệ con trẻ biết gì đâu, chạy tiếp, vừa kịp nghe thấy đằng sau.
- Có khói bốc lên cao, chạy hướng đó đi Hugo ơi! – Là giọng của thằng nhóc khi nãy.
 - A cái thằng này...! – Tôi định quay đầu xe lại.
 - Thôi N ơi! – Vy bảo tôi đi tiếp.
 - Ủ, thì đi! – Tôi vẻ như tiếc rẻ vì chưa được cốc lên đầu thằng nhóc bố lão kia.

Nhưng tôi thì tình quái vô cùng, tranh thủ lúc đang đôi co với thằng nhóc, tôi đã lại quẹo sang hướng ngược lại với nhà em Vy.

- Bên trái mà N! – Vy ngơ ngác.
- Ủa vậy hả? Thôi tí quay lại! – Tôi cười đều.
- Oa..hu...cho về đi mà, ba mẹ đang chờ mà! – Em nó vờ khóc như con nít, đập lưng tôi nũng nịu.
- Hề hề, người ra đi thì không vòng lại! – Tôi được nước làm tới, co chân đạp thẳng.
- Hức...này thì...! – Rồi em ấy sủ ra tuyệt chiêu bắt hủ, véo vào hông tôi rõ đau.
- Ấy....da..... quay lại...nè... thả ra...! – Tôi la oai oái, quay đầu xe ngay tắp lự.
- Hi hi, phải thế chứ! – Vy cười tươi.
- Xong, đã đến nhà, mời xuống xe! – Tôi dừng xe lại.
- Hic, trễ học rồi này! – Vy nhăn nhó lắc đầu.
- Lâu lâu trễ chút có sao đâu! – Cái bộ giận vu vơ của em nó dễ thương quá thể.
- Bye ha, mai gặp! – Em ấy cười cười nói.
- Ủa, bye! – Tôi gạt đầu rồi quay xe đạp thẳng hướng nhà thằng L.

Thế là cái sự đời nó lại xoay như chong chóng, vừa bị giận xong thì đã lại làm lành, đúng là trong rủi lúc nào cũng có may, và Tái ông mất ngựa luôn luôn chưa phải là xui, tôi khoái chí tử phóng một mạch, đường hoàng dựng xe bước vô.

- Đi lâu thế mậy? – K mập nhăn nhó ôm tre ra ngoài sân.
 - Ờ, làm gì tao phụ cho! – Tôi liếm môi.
 - Vô trong đem mớ bột với ổ cắm điện ra đây! – Thằng L đi ngang qua nói.
- Lúc thấy Tiểu Mai ở sân sau đang rửa tay, tôi liền bước lại gần.
- Cảm ơn Tiểu Mai nha, xong xuôi rồi! – Tôi cười tí mắt.
 - Xong gì cơ? – Nàng thắc mắc.
 - Thì... vụ xin lỗi Vy ấy! – Tôi tự dưng đâm ra lúng búng trước ánh nhìn của nàng.
 - Ủm! – Tiểu Mai đáp gọn lỏn rồi bỏ đi.

Sao nữa đây? Cái nhìn xuyên người đối diện xem như tôi ko có mặt thì riêng ngày hôm nay tôi đã nểm đến 2 lần rồi đấy, đầu tiên là em Vy, và giờ lại đến lượt Tiểu Mai, nàng lảng lạng đi ra sân cát nhập bọn với tụi thằng L, tôi đứng ngơ ra chỗ giếng nước, tự hỏi là vừa nãy có phải là tôi nhầm không? Hay là đúng như thế thật?

Chương 101

Đã bao giờ, khi các bạn lần đầu tiên nghe một bài hát trong khung cảnh ở rừng dương bãi biển, và sau này ngồi nghe lại bài đó qua loa hay qua headphone laptop rồi đem so sánh với nhau chưa? Với tôi, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, và chính nó tạo nên sự khác biệt cho cùng một bài hát ở các quang cảnh khác nhau, và chỉ khi nghe bài hát đó tại chính nơi mà lần đầu tiên được nghe nó, thì tôi mới cảm nhận lại được trọn vẹn cảm xúc như ngày nào, như là ngược dòng thời gian về quá khứ vậy, chúng rõ mồn một!

Đó là một ngày gần trưa nắng gắt, tôi và Vy ngồi trên bãi cát trắng phủ đầy bóng râm của rừng dương, không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng sóng biển rì rào và gió thổi nhẹ vi vu qua tai, biển lấp lánh ánh nắng như những tia sáng bốn góc sao trời.

- Nè, N một bên, Vy một bên! – Vy chìa 1 đầu headphone cho tôi.
- Nay có màn nghe nhạc nữa à? – Tôi cười cười cầm lấy rồi gắn vào tai.
- Bài này đảm bảo N chưa nghe! – Em ấy nheo mắt.
- Của ai hát vậy? – Tôi tò mò.
- Đan Trường! – Vy đáp.
- Êo, bài nào của Đan Trường N cũng nghe hết rồi! – Tôi tự tin nói.
- Riêng bài này thì chưa đâu! – Vy để ngón tay lên đầu môi, cười bí ẩn.
- Để rồi xem! – Tôi vênh mặt đầy thách thức.

Quả đúng là bản này tôi chưa hề nghe qua thật, giai điệu mở đầu là tiếng đàn Violon cao vút lúc trầm lúc bổng, vừa kiêu hãnh vừa dịu ngọt, nhịp đệm của Guitar bè bên dưới làm nền, và tiếng rì rào của biển bên tai, gió nhẹ nhẹ mát.

“Tình yêu đâu chỉ đến với những phút giây mơ mộng... tình không như mơ ước mà đợi mong tìm thấy “

Với tôi, lúc này là một khoảnh khắc bất tận không thể nào quên được trong đời, và bài hát này, tôi đã tự nhủ rằng chỉ nghe lại nó khi nào tôi ở biển thật sự, vì chỉ khi nghe nó cùng với tiếng sóng biển rì rào, tôi mới như được sống lại những giây phút này.

- Bài này hay ha?
- Ừ, đúng là N chưa nghe thật!
- Hi, thích đoạn Violon ghê á!
- Ừa, nghe là lạ, giờ mới biết đấy!
- Ông suốt ngày game với truyện, biết gì đâu, hứ!

- Oan uống quá, còn ăn với ngủ nữa chi, hê hê!

- Xí, vậy cũng nói được!

- Ko nói hông lẽ im ^^!

-!

Những cảnh dương xào xạc, tiếng chim hót vang lên lạnh lót phía trên cao, biển lấp lánh nắng, xa xa là hai người dân chài đang chèo thúng ra biển đánh lưới gần bờ.

- Ông nhân vật trong bài này yếu đuối quá!

- Sao mà yếu đuối?

- Thì khóc thầm đó, rồi làm tình nhân lạnh lẽ nữa!

- Êo, ngon ở trong hoàn cảnh đó đi rồi biết!

- Nếu một ngày N cũng bị như vậy, thì sẽ làm gì nhỉ?

- Không có đâu, hê hê!

- Sao biết không có?

- Ớ.....ý gì đây cô nương?

- Thì hỏi thôi mờ, nói Vy nghe thử đi!

- ...Chẳng biết nữa, chưa nghĩ đến bao giờ!

- Thì giờ nghĩ thử xem!

-!

- Sao, nghĩ lâu dạ?

- Ra rồi!

- Nói nghe đi, hi hi!

- N sẽ không khóc thầm, ko làm tình nhân lạnh lẽ!

- Vậy chứ làm gì?

- Khóc rống lên, rồi đi oánh ghen rùm beng lên, hê hê!

- Thấy ghê, chẳng ra dáng đàn ông chút nào!

- Còn đỡ hơn khóc thầm, y chang đàn bà con gái!

- Hứ, so sánh khắp khiêng!

- Ai bảo hỏi tùm lum chi!

- Hỏi tình cảm mà kêu tùm lum >”<!

- Hỏi xui chứ tình cảm gì!

- Sao mà xui?

- Thì....xui chứ sao, hỏi hoài!

Tôi đỏ mặt tía tai, gãi đầu lia lịa, Vy ngơ ngác ngồi nhìn, đâu biết nãy giờ tôi chỉ nói cho cứng miệng vậy thôi, chứ nếu phải bị như người trong bài hát, thật tôi cũng chẳng biết phải làm sao nữa, hỏi chi mà oái ăm quá thể!

- Giờ này trưa nắng người ta ra biển chi vậy N? – Vy thắc mắc.

- Ra nghe nhạc chứ chi trời! – Tôi trở mặt ngạc nhiên.

- Khùng quá, đang hỏi 2 người ngồi trên thúng kìa! – Em ấy cười cười đập vai tôi.

- À, ra kiếm ăn! – Tôi nhìn theo hướng tay Vy chỉ.

- Trưa nắng mà ăn gì? – Em ấy tò mò.

- Thì...bắt cá tôm, câu mực! – Tôi lúng búng đáp bừa.

- Xạo! – Vy bĩu môi.

- Sao xạo? – Tôi sầm mặt.

- Người ta câu mực ban đêm, ai câu ban ngày chứ? – Em ấy nheo mắt tinh quái.

- Thì...thì...câu cá...! – Tôi ngượng chín người.

- Hừ, biển toàn sóng, câu cá gì? – Vy nhún vai.

- Cá mập, cá voi, thường luồng, rồng biển, hừ! – Tôi đâm quạu nói càn.

- Í...hung dữ ghê nha! – Em ấy nhìn tôi, vờ kinh hãi.

- Vậy còn chưa sợ nữa mà! – Tôi hừ mũi.

- Thôi mờ, em sợ chàng rồi mờ, hi hi! – Vy che miệng cười khúc khích.

- Quê à nha, búng trán giờ! – Tôi đe dọa.

- Thách, búng trán tui véo hông khỏi thả ra luôn! – Em ấy vênh mặt bướng bỉnh.

- Á à, hôm nay dám bật lại trâm à? – Tôi giơ tay ra chuẩn bị búng chóc.

- Nè, búng đi! – Vy đưa mặt sát tới tay tôi.

Nhìn gương mặt dễ thương cận kề trước mắt, tôi...nổi máu, kê luôn mặt tôi sát tới.

- Ấy...làm cái gì đấy?

- này thì.....!

- Ra...chách....!

Tôi ôm má, dù chỉ bị tát nhẹ nhưng cũng đủ bất ngờ.

- Hung bạo, hung dữ....hung tàn, vũ...thê! – Tôi một tay ôm má, một tay chỉ trở loạn xạ.

- Ai bảo, sàm sỡ! – Vy lúc lắc mái đầu, bĩu môi đáp.

- Nhớ nhé, thù này sẽ trả! – Tôi sầm mặt.

- Chùng nào trả? – Em ấy cười lém lỉnh.

- Lát nữa, rồi coi! – Tôi gần giọng.

- Không có cơ hội đâu! – Vy nói.

- Sao biết? – Tôi ngơ ngác.

- Tại giờ về òi, hi hi, trưa rồi ông hai! – Em ấy cười rũ rượi.

- Ờ....! – Tôi chảy dài mặt ra, nom thăm đến tội.

Quả thật là đã gần trưa đứng bóng rồi, nguyên cả bãi biển giờ hầu như còn mỗi hai đứa tôi, cây lá chim chóc cũng lặng im như nghỉ trưa, chỉ có sóng biển vẫn rì rào muôn thuở.

- Về há?

- Khoan, nghe lại bài này lần nữa đi!

- Hi, biết là N thích mà!

“Biết em đổi thay sẽ lãng quên một người...Tình sao luôn trái ngang, riêng mình anh “

Âm thanh vĩ cầm cao vút giữa buổi ban trưa nắng gắt, bầu trời xanh ngắt một màu không chút gợn mây, cũng là xanh, nhưng màu xanh của đại dương chẳng bao giờ trùng màu với bầu trời, phải chăng chỉ bởi vì do mỗi đường chân trời chia cắt?

Chương 102

Sáng chủ nhật, 5 thằng bọn tôi kéo lên nhà L đội trưởng, tranh thủ làm cho xong cái cổng trại đã gần hoàn thành, vì tính từ hôm đầu mua vật liệu đến nay đã hơn 2 tuần rồi, còn độ 1 tuần nữa là sẽ dự hội trại chính thức, bữa nay bọn tôi nhất quyết hoàn tất cổng trại, và sẵn dụng luôn lều thử ngoài sân.

- L ơi L à...hú...u...! – Thằng D tru tréo.

- Mở cửa L ơi! – K mập rung rung ở khoá đập vào cổng sắt.

- Nghe rồi các bốooo....! – Thằng L nhăn nhó bước từ trong nhà ra.

Bọn tôi đứng dòm cổng trại đã gần hoàn chỉnh, trước đó phải mất cả tuần để dựng lên khung xương, mất 5 ngày để làm phần chân vững chãi có móng bầu ra sau, mất thêm gần 3 ngày để thống nhất bảng tên lớp trên cổng trại và các hoa văn trang trí xung quanh chỉ vì Tiểu Mai và Vy như nước với lửa, ý kiến của nàng nào cũng đúng dù chẳng bao giờ hợp nhau, mất trọn 1 ngày hôm qua để ngồi vót tre thành các nan mỏng, sơn màu lên để xếp thành chữ “Chi đoàn 10A1”.

- Giữ chặt cái tre, tao khoan đấy! – Thằng L cảnh báo thằng C đang ngơ ngác vì tôi ngồi gác chân uống Sting phê phờn kể bên.

- Ờ...ê để tao miếng với mậy! – Nó quắc mắt nhìn tôi.

- Ờ, giữ cho nó khoan đi, tí cho mày chai khác! – Tôi gật gù.

Công đoạn khoan tre cũng mệt mỏi ko kém, vì phải canh thật chính xác, lệch một chút là tí vụn ốc ko vô, bỏ cả cây tre chứ chẳng chơi, tỉ mỉ tần mẩn gần hết buổi sáng mới xong tất cả.

- Rồi, giờ tháo ra toàn bộ! – L đội trưởng nói.

- Chi, điên à? – Thằng T trở mắt.

- Tháo ra rồi ôm ra sân sau, canh thời gian ráp lại chứ mậy! – K mập đồng tình.

- Rồi, lẹ lên! – Tôi xua tay.

- On your mark, go! – Thằng D cà khịa.

Tay chân 6 ông nhanh thoăn thoắt y chang những thợ mộc lành nghề thứ thiệt, làm như gió cuốn, tất cả đều “đồng nhất một lòng, hoà thuận một nhà”.

- Thằng điên, sao mày dè tay tao?

- Ahhhhhh, thằng L nó cột kềm vô tay này!

- Tránh ra cho tao đóng đinh, tao đập vô tay mày giờ à nha!

- Thằng N trốn ra uống nước kìa tụi bây!
- Ngồi yên coi, loi chơi như con giò!
- Cái thằng mập, con ốc sau lưng mày kìa!
- Oá...oá...sút miếng da, máu tuôn xối xả đây này...!
- Mày ngon cột lần nữa đi, thấy tao cầm cái gì đây ko? Búa, là cái búa đấy!

Mất 45 phút hụt hơi cả thể lực lẫn cái mồm vì đấu khẩu, bọn tôi quệt mồ hôi nhìn cổng trại sừng sững tuyệt vời trước mắt, bằng tên lớp chễm chệ phía trên đầu, các dây ruy băng và chong chóng dùng gió trời đeo lấy xung quanh, cờ tổ quốc cắm bên trên.

- Xong, giờ dựng trại thử, bắt đầu tính giờ! – Thằng Q ra hiệu.
- Ok men! – Bọn tôi gật đầu.

Tôi, thằng L, thằng T, K mập giữ cột lều lớn nhất, thằng C và thằng Q căng tấm bạt ra thành 4 góc, đóng tre xuống đất.

- Mày leo lên trên cao xem đều hết chưa D? – Tôi hất hàm.
- Sao tao phải leo? – Thằng D rụt cổ.
- Bữa mày leo cây khế giỏi thế cơ mà! – Thằng T bơm đếu.
- Cái này là cây tre, tron nhách sao tao leo! – Thằng D lắc đầu.
- Cứ leo đi, bọn tao vịn cho! – K mập nói hùng hổ.

Thằng D xuôi xị, tần ngần chút rồi bám vai bọn tôi mà leo lên cây tre to tổ bố đồng thời tron nhẵn.

- Đợi nó trèo lên gần bằng cây khế, cả đám thả tay ra nha! – Thằng L tinh quái thì thầm.
- Hề hề, nói nhỏ thôi! – Tôi khoái chí tử.
- Thả xong chạy liền nhá! – Thằng T hùa theo.
- Ê, tao tới đỉnh cây rồi, bốn góc đều hết....ớ...cái....aaaaa...aaaa! – Thằng D la thất thanh, ôm cái trụ tre giờ đã không còn ai giữ chân, đang nghiêng dần xuống sân, bọn tôi đã tót ra xa đứng dòm.
- Phịch...oá....á.....! – Thằng D ôm mông nằm lăn lộn trên đất la bài hải.

5 thằng tôi phá ra cười sằng sặc, ôm bụng mà thở dốc, cười sùi cả nước mắt nước mũi.

Tôi ngồi trên cây mận, hái từng chùm chuyển xuống cho thằng C và thằng T ở dưới, K mập và thằng L ngồi giả muối ớt, thằng Q đứng dưới chỉ điểm trái nào to ngon, thằng D vẫn xị mặt xoa xoa mông.

- Mận nhà mày Thạch Sanh trông hả L? Mới hái hôm qua, bữa nay đã ra trái lại, mà ngày nào tao cũng nhớ vặt trụi hết mà ta! – Tôi nói vọng xuống.

- Thạch cái đầu mày, giống tốt nó thế! – L đội trưởng nạt.
- Hay là lúc tụi tao về, mày ra chợ mua rồi lấy keo dán sắt dán lên cành? – Thành Q nheo mắt cà khịa.
- Trông tao cũng rảnh quá hả mậy? – Thành L lắc đầu.
- Đây, trái to nhất cho thằng D, tổ quốc ghi công mày! – Tôi cười cười chuyển mặt cho thằng D vẫn còn nhăn nhó vì bị xử ác.
- Hừ, đừng hòng hối lộ tao! – Miệng nói, tay cầm, rồi cái miệng nhai, bó tay thằng D.
- Thế là tính cả cổng và lều, dựng xong hết mất tầm 45 phút! – K mập vừa nhai nhôm nhòam vừa nhảm tính.
- Cái này là sân nhà, lên đó lẹ nước lẹ cái, chắc lâu hơn! – Thành T đáp.
- Trên đó cũng vậy à, trừ hao thêm 15 phút là cùng! – Tôi nhún vai đáp.
- Mà mấy bữa nay hông thấy tụi con gái lên nữa ha? – Thành C thắc mắc.
- Thì trang trí xong rồi, giờ ở nhà lo mua đồ lên đó nấu ăn thôi! – Thành Q trả lời.
- Ờ, thiếu tụi con gái cũng chán! – Thành T ỉu xiu.
- Đều, mày nhớ em Trúc Mai thì nói đại đi! – L đội trưởng nheo mắt.
- Diên à! – Thành T sầm mặt.
- Bối biết hết rồi, hề hề! – Thành L cười ngoan cố.
- Trúc Mai thích thằng N mà, giành làm chi cho mệt! – Thành D đột ngột lên tiếng.
- Cái gì? – Thành C phun luôn hột mận ra ngoài.
- Bệnh à? Hay mày nãy mày té đập đầu xuống sân? – Tôi vừa kinh hãi vừa sùng sộ.
- Bệnh quái gì, nhìn thái độ biết ngay! – Thành D vẫn nhất mực gan lì.
- Ờ, tao cũng thấy hình như vậy! – Thành Q gật gù.
- Ê hông chơi đều nha, tính chơi tao với em Vy hả? – Tôi xua tay la bài hãi.
- Chơi gì, chỗ anh em nói thật, mày liệu sao thì liệu! – Thành L trầm ngâm.
- Chậc, kẻ ăn ko hết, người lần ko ra! – Thành T lắc đầu ngán ngẩm.
- Bớt giỡn đi tụi mày! – Tôi nhăn mặt.
- Nhìn vào biết ngay, em nó quan tâm mày thế kia mà, giữ cặp đến giờ về, rồi nào là bí kíp Anh vẫn riêng, rồi.....! – K mập lảm bảm.
- Rồi gì nữa? – Thành C ngồi nhấp nhồm.

- Tao biết luôn, mà cứ nói típ đi mập! – Thằng L khoát tay.
- Cái quái gì nữa? – Tôi trở mắt.
- Mà ko để ý thấy là Mai với Vy, lúc nào cũng khắc khẩu nhau à? – K mập nháy mắt.
- Thì sao? – Tôi ngơ ngác.
- Do mà chứ sao! – Thằng Q chêm vào.
- Công nhận mà giỏi, nhưng sao mấy chuyện này mà ngu quá thánh à! – Thằng D lắc đầu thờ dài.
- Tao ngu gì? – Tôi đâm chột dạ.
- Từ từ tự mà biết, nói với mà bây giờ như vịt nghe sấm! – K mập nhún vai.
- Ớ....cái quái gì...! – Tôi lúng búng, chẳng hiểu mô tê gì sất.

Bữa sáng làm trại kết thúc bằng phiên toà buộc tội tôi mà ko có lấy một luật sư bào chữa, chỉ có quan toà và 4 công tố viên xung quanh, mỗi tôi là bị cáo, và cái lí do xử án cũng hết sức nhảm nhí, chỉ vì theo lời bọn nó, thì Tiểu Mai cũng có ý với tôi.

Nhưng có trời mới biết, tại sao nếu nàng đã thích tôi thì sao lúc đầu còn làm mặt lạnh, rồi đến Tết lại đi với bạn trai, rồi lúc thì giận dùm dùm hành hạ tôi lên bờ xuống ruộng mấy phen thất điên bát đảo, quay như chong chóng, rõ là vớ vẩn, bọn thằng L chỉ biết ăn ốc nói mò, tôi tặc lưỡi đập xe về, ôm một bụng đầy hoang mang vì phiên toà xét xử vừa rồi và trống rỗng...vì đói ko có hột cơm nào vô bụng!

Chương 103

Chiều chủ nhật, tôi đang nằm hóng mát trên sân thượng, tụng cho xong bài kiểm tra Công dân ngày mai thì mẹ tôi gọi dưới nhà.

- N ơi, xuống đây!

- Dạ....! – Tôi uể oải bò ra khỏi ghế dài.

Xuống dưới nhà, tôi thấy chị Hoà gọi mẹ tôi bằng dì đang ngồi ở phòng khách.

- A...chị Hoà, lâu quá mới tới chơi nha! – Tôi tươi cười chào chị.

- Chà, N bữa nay lớn tướng ghê ta! – Chị gật đầu.

- Đến lâu chưa chị? Có dẫn nhóc Bột...! – Tôi kéo ghế ngồi xuống, chưa kịp nói hết câu.

- Ahhhhhh....cậu N...! – Nhóc Bột con trai chị Hoà, vừa la vừa chạy đến chỗ tôi, nhảy căng lên, rồi trượt chân té cái ạch, may mà nhẹ hều.

- Đấy, bảo rồi! – Chị Hoà lắc đầu bồng cu cậu lên.

- Ầm...ầm con...cậu N..! – Nhóc Bột ngọng nghịu rướn về phía tôi.

- Chị để em! – Tôi nhắc bồng cu cậu lên – Chà, nặng ha!

- Con dẫn Bột đi chơi xem, lâu lâu nó mới qua đây! – Mẹ tôi từ dưới nhà đi lên.

- Dạ, em chở nó đi dạo chút nha chị, ngồi chơi với mẹ em! – Tôi dắt xe ra, nhóc Bột níu chân lục tục chạy theo.

- Ừ, 2 chú cháu đi cẩn thận! Chị Hoà cười gật đầu.

Trong đám con cháu họ hàng nhà ngoại thì anh em tôi cùng nhóc Bột con chị Hoà nhất, cu cậu mới 6 tuổi nhưng người tròn lẳn mà chắc nịch, 2 má phúng phính nhìn bắt ghét, chỉ muốn véo mãi, mặc quần lúc nào cũng trễ rốn ra, cái bụng xệ xuống, chạy ngúc ngắc qua lại nhìn buồn cười ko chịu được, lúc mới sinh ra ai cũng đùa nhóc này được tắm trong bột mì nên nước da trắng bóc, tên gọi nhóc Bột ra luôn từ đó.

- Đi đâu dzị cậu? – Nhóc Bột ôm lưng, ngồi sau xe tôi hỏi.

- Ra biển chơi hen! – Tôi cười cười.

- Dạ...ra con bắt rùa dzề nuôi! – Cu cậu khoái tít mắt.

Chiều chủ nhật biển khá đông, nhà nhà ra tắm biển, con nít chạy chơi giỡn cũng nhiều, nhóc Bột thấy thế khoái lắm, muốn tuột khỏi tay tôi mà nhảy xuống nhập bọn.

- Từ từ, ra kia mới có rùa con! – Tôi thả cu cậu xuống đất, dẫn tay đi ra bãi cát phía xa.

- Ừ...thích chạy hơn! – Cu Bột nằn nì.

- Ra kia rộng hơn, chạy thích lắm! – Tôi cười, xoa đầu nó, nhất quyết dẫn ra chỗ vắng hơn, chứ ở đây đông quá, lỡ lạc tìm không ra thì khổ.

Tôi ngồi trên thảm cỏ xanh sau lưng sân golf Novotel, nhóc Bột khoái chí chạy lăng xăng hết nghịch nước rồi dòm lom lom xuống cát xem mấy con còng và ba ba nhỏ đang đào lỗ dưới nền cát biển, tôi cứ chốc chốc lại để mắt nhìn chừng cu cậu xem có chạy hẳn xuống biển hay lạc đâu ko, mà cứ cười mãi vì nhóc này hề chạy nhanh là 2 chân quíu vô nhau té cái ạch, rồi cũng ngồi bật dậy nhanh như lúc té, phúi phúi rồi chạy giỡn tiếp, nhìn cái bộ mồm mím mà phì cười mãi.

Tôi ngồi nghĩ ngợi vẩn vơ, hồi nhỏ tôi cũng suốt ngày la cà ở biển, hết thả diều đến đá banh, chạy giỡn chán rồi cứ để nguyên đầu trần xách dép đi tọt về nhà với đám bạn, mồm miệng cứ bô lô ba la, rồi lâu lâu thấy nhỏ con gái nào đang ngồi chơi xây cát hay là thả thuyền, cả đám bọn tôi lại vờ chạy ngang rồi đập nát, mấy con bé cứ gọi là khóc hu hu, bọn nhãi ranh chúng tôi thì chạy biến cười hề hả. Cái thời đó sướng thật, con gái cứ gọi là sợ tôi một phép, chả bù bây giờ, tôi bị em Vy quay như quay đế, chắc là do quả báo hồi nhỏ rồi, giờ chỉ biết ghen tị với nhóc Bột, biết đâu nó cũng sẽ tiếp nối truyền thống chọc gái anh hùng như quá khứ huy hoàng của cậu nó.

Người ta bảo Trường Giang sóng sau xô sóng trước, ý là thế hệ sau sẽ tiến bộ và vượt xa các bậc tiền nhân, nhưng sự thật lúc này lại hoàn toàn ngược lại với nhóc Bột và tôi, nếu chỉ tính khác nhau về tuổi tác lúc này, thì tình trạng đúng là cậu nào cháu nấy.

- Oa.....oa....hu...hu...! – Cu cậu khóc rống lên chạy về phía tôi.

- Gì thế Bột? – Tôi ngạc nhiên kéo tay nó lại hỏi.

- Oa...con bị...oánh....hic...! – Nhóc Bột mếu máo.

- Đứa nào đánh con? – Tôi sùng máu, chỉ nghe đã bực. – Dẫn cậu tới coi!

Tôi hùng hổ hiện ngang bước đi, quyết đòi lại công đạo cho thằng cháu cưng.

- Con nhỏ đó kìa cậu! – Nhóc Bột nhăn mặt chỉ tay.

- Ờ...con nhỏ đang ngồi nghịch cát đấy à? – Tôi ngớ người.

- Dạ...nó oánh con đó, hic! – Cu cậu quệt mắt.

- Để cậu! – Tôi dẫn Bột tiến tới.

Trước mắt tôi là một con bé tuổi tầm nhóc Bột nhưng nhỏ người hơn, mắt to tròn đen láy, tóc cột 2 búi tròn nhỏ trên đầu, má tròn hồng hồng dễ thương đang ngồi xây cát.

- Uầy, bé ơi! – Tôi gọi.

- Dạ.....! – Con bé thấy người lớn, sợ sệt ngược mắt nhìn tôi.

- Nãy bé chọc nhóc này hở? – Tôi hỏi dịu giọng.

- Nó oánh con đó cậu, nó đó! – Nhóc Bột nép sau chân tôi, chỉ dám nói lớn ra.

- Sao mà...! – Tôi quay sang định hỏi.

Con nhóc đã chạy biến lên bờ, quăng luôn cả mớ vỏ sò dưới chỗ ngồi, tôi lắc đầu phì cười, con nít bây giờ sao mà chạy nhanh quá thế, đang lui cui định hốt mớ vỏ ốc cho cu Bọt chơi.

- Chú này mắng con nè cô! – Giọng con bé lúc này vang lên đằng sau.

- Gì ...thế...?...Ơ....Tiểu Mai...! – Tôi quay người lại, rồi sững sờ.

- Ủa N! – Tiểu Mai cũng ngạc nhiên ko kém.

- Gì....gì của Mai vậy..? – Tôi lắp bắp hỏi.

- Cháu gái mình, còn...nhóc này? – Nàng tròn mắt nhìn cu Bọt đang lúu rúu phía sau tôi.

- Ủ, cháu...con của chị họ mình! – Tôi trả lời.

- Nó oánh con đó cậu, ừ...! – Nhóc Bọt chỉ trỏ liên hồi.

- Chú này mắng con đó cô Mai! – Con bé kia cũng chẳng vừa.

- Từ từ, nói cho cô nghe xem nào Bồ Câu! – Tiểu Mai nói, hoá ra con bé tên là Bồ Câu.

- Nãy...lúc nãy con đang ngồi chơi, chú này tới mắng con! – Con bé chỉ tôi mếu máo.

- Ờ...làm gì có! – Tôi ngó người nhìn Tiểu Mai – Con bé đánh cháu của N trước!

- Phải vậy ko con? – Nàng quỳ xuống ngang tầm nhìn, dịu dàng hỏi nhóc Bọt.

- Dạ phải! – Cu cậu lùi lại, nép sau chân tôi gục gặc đầu.

- Sao con lại bắt nạt bạn? – Tiểu Mai quay sang nhỏ Bồ Câu, nghiêm mặt hỏi.

- Con không có, ai bảo đang ngồi chơi tự dưng nó tới phá lâu đài của con, rồi con đòi giật mấy cái vỏ ốc với nắp-ken nữa! – Con bé dạn dĩ nói buống.

- Vậy à Bọt? – Tôi cũng ngồi xuống hỏi.

- Con...bị té chứ bộ...đang chạy bị té ụp vô cát...rồi...- Cu cậu lúng búng gãi đầu – Con xin chơi chung, tự nhiên nó bỏ chạy!

- Rồi sao nữa? – Tôi hỏi tiếp.

- Rồi...con đang ngồi chơi, nó chạy đằng sau đạp con té ụp vô cát, xong nó chạy tiếp...luôn...! – Cu cậu nói, trông hầy còn hoảng.

- Con đâu có đạp chứ, con...đẩy chứ bộ.! – Nhỏ Bồ Câu phồng má cãi buống.

- Bồ Câu sai rồi, con xin lỗi bạn đi, rồi 2 đứa chơi chung cũng vui mà! – Tiểu Mai vờ nghiêm mặt nói.

Tôi một nửa chỉ muốn ôm đầu méo xệch mặt, một nửa chỉ muốn phá ra cười, hoá ra thằng cháu yêu quý cũng chả hơn gì ông cậu nó, mới tí tuổi đầu đã bị con gái bắt nạt, mà cái tướng nó thì to hơn con bé gần gấp 2, thế mà bị xô cái đã khóc oà lên mà xách mông chạy về méc, quả tình là

mắc cười không chịu được!

Chương 104

Đúng là con nít, khóc đó rồi cười đó, giận chốc rồi lại làm lành, tôi với Tiểu Mai ngồi trên bờ cỏ nhìn nhóc Bột và Bồ Câu đang lăn tăn chạy giỡn, rượt bắt cười nói chí choé.

- Bồ Câu là con gái đầu của anh mà hôm trong bệnh viện có gặp N ấy! – Tiểu Mai giải thích – Hi, Mai cùng con bé lắm!

- À, ra vậy! – Tôi nhớ ra anh con trai của người cô Tiểu Mai hồi nằm viện.

- Nhóc Bột nhìn dễ thương quá hén? – Nàng nhìn cu cậu, chốc chốc lại cười.

- Ủ, cái bộ tròn tròn buồn cười! – Tôi gật đầu đáp.

Tôi thầm kinh ngạc, sao mà đi đâu cũng gặp Tiểu Mai hết vậy kìa, hông lẽ có duyên đến như vậy sao chứ? Cũng có thể do PT quá nhỏ bé, có thể lắm!

- Làm trại gần xong rồi à N? – Nàng nhìn tôi bắt chuyện.

- Ủ, vừa xong sáng nay, vài bữa tháo ra rồi chuyển lên địa điểm chính thức thôi! – Tôi trả lời.

- Vậy bữa đó nhóm của N lên trước à? – Tiểu Mai hỏi.

- Ừm, sáng sớm...lên trước dựng trại chứ! – Tôi lúng búng đáp, ngó lơ ra chỗ khác, vì phiên toà hồi sáng của tụi K mập vẫn còn văng vẳng bên tai.

Biển xanh trời rộng, gió thổi mát rượi từng đợt, Tiểu Mai chốc lại khẽ vuốt tóc nhìn hai đứa nhóc chạy giỡn, khẽ cười nhẹ, mắt ánh lên vui vẻ.

Tôi trộm nhìn rồi vội vã quay sang chỗ khác, nàng lúc nào cũng vậy, trong mắt tôi luôn xinh đẹp và đầy huyền hoặc, lúc nào cũng quyến rũ nhưng cũng ko kém phần thân thiết, hiền dịu và vui tươi, chỉ trừ những lúc giận ra, tôi thấy Tiểu Mai mà nổi cơn tam bành thì còn ghê hơn em Vy vài thành hoả hầu chứ chẳng chơi.

- Bạch...! – Năm cát nhỏ văng tới, suýt nữa là trúng người tôi, rớt cái phịch xuống trước mặt, tôi giật mình choàng tỉnh.

Nhỏ Bồ Câu và nhóc Bột đang thích thú nhìn tôi cười, rồi lại lăm rằm ghé tai nhau nói gì đó, xong nhóc Bột vo cát lại, đưa cho Bồ Câu ném.

- À...mấy đứa này...! – Tôi cười cười, xắn tay áo chạy ủa xuống.

Tôi dang tay rộng ra, nhào tới chụp lấy tay Bồ Câu rồi lấy nắm cát, ném vô cái bụng phệ của nhóc Bột, hai chú cháu phá ra cười ha hả. Cu Bột mím môi chạy lên bờ, níu tay Tiểu Mai kéo xuống.

- Xuống chơi đi cô, ném cát dzui lắm! – Cu cậu rủ thêm đồng minh.

Tôi vo tròn cát lại thành từng nắm, dạn dò Bồ Câu.

- Con cầm nhẹ thôi, chú đếm đến ba là ném nha!

- Dạ...! – Con bé gật gật đầu, lùi lại chờ đợi.

- Một...hai...ba...ném!

Nhưng con bé ném trượt, nhóc Bột đứng vênh mặt cười hể hả, rồi nhận viên cát từ tay Tiểu Mai đang đứng phía sau.

- Bột nè, con thấy chú kia không? - Nàng cúi xuống nói, chỉ về phía tôi.

- Dạ thấy! – Cu cậu gật đầu cái rụp.

- Con giơ tay cao lên, rồi ném nha! – Tiểu Mai nháy mắt.

Tôi cười cười dẫn Bò Câu lùi ra sau thủ thế, nhìn chăm chăm vào tay cu Bột.

Đời oái ăm, thằng cháu ném trúng ông cậu yêu quý của nó, nhóc Bột ném thẳng mớ cát vô ngay ngực áo tôi.

- À há, đợi đó! – Tôi cúi xuống vo cát lại thành nắm to – Bò Câu, cầm cho chú!

- Dạ! – Bé Bò câu nghiêm chỉnh chấp hành quân lệnh.

- Bây giờ, chú đếm đến ba, con giơ tay lên, đến bốn mới ném ha! – Tôi ra hiệu.

Y chóc, tôi đếm đến ba, thấy Bò câu giơ tay lên, Tiểu Mai đã vội kéo nhóc Bột tránh ra, lỡ đã rồi mới biết vừa rồi chỉ là nhá xèng, tôi đếm ngay bốn, Bò câu ném cái phịch, viên cát trúng ngay vai Tiểu Mai.

- Ah...- Nàng giật mình.

- Hề hề, ai bảo! – Tôi khoái chí tử cười đê tiện.

- Này thì... - Nàng cúi xuống vốc nước lên.

- Ó...ó...ướt...- Tôi vừa chạy vừa la bài hải.

Thế là từ pháo chiến, 4 người chúng tôi 2 lớn 2 bé chuyển sang thủy chiến, té nước ầm ầm ướt đầm cả người, chạy giỡn rượt nhau cả buổi.

- Bò Câu tạt nước cu Bột, nhanh! – Tôi lui cui vo cát, giơ tay chỉ đạo.

- Bleu bleu! – Nhóc Bột chạy lăng xăng qua lại.

- Đây nè...! – Tiểu Mai cầm nắm cát chuyển tay cu cậu.

- Hi hi, tiêu Câu rồi, Câu ơi! - Cu cậu khoái chí chạy lại gần Bò Câu đang ngơ ngác, nhưng hai chân lại quíu vào, té cái oạch. – Câu ơi...oạch... ầu...!

Tôi phì cười, nhanh chân chạy đến nhắc bổng Bò Câu rồi phốc thẳng lên bờ.

- Ăn gian, chạy làng rồi kìa! – Tiểu Mai cười khúc khích.

- Ở lại ăn cát sao, hà hà! – Tôi quệt nước trên mặt.

Trời dần về chiều, hoàng hôn đã ngả màu vàng rực lửa trên mặt nước xanh, hai đứa tôi ngồi nhìn Bồ Câu với cu Bột đang xây lâu đài cát.

- Lâu lâu như vậy vui ghê ha! – Tiểu Mai hấp háy mắt.

- Ủ, mà ướt cả người! – Tôi cười cười, đã ko còn ngần ngại dè chừng nữa, cười nói với nàng tự nhiên như hôm nào.

- Buồn cười, té nữa kìa N! – Nàng chỉ tay về nhóc Bột, cu cậu đang ôm cát cho Bồ câu xây nhà thì lại té ạch phát nữa.

- Hình như người nó bị nghiêng, hi hi! – Tôi lắc đầu cười trừ.

Chốc sau, Tiểu Mai gọi bọn nhóc lên bờ ngồi cho khô người rồi chuẩn bị về.

- Ấm..ấm con đi chú! – Bồ Câu níu tay tôi giật giật.

- Ủa..nè! – Tôi bồng con bé lên.

Tôi cười cười nhìn cu Bột đang xịu mặt kể bên, Tiểu Mai thấy thế ngồi thấp xuống.

- Cô ấm con, Bột há! – Nàng nhìn cu cậu nói nhỏ.

Thằng cu khoái chí, gật đầu ngay tắp lự, thiệt là mất mặt chú nó quá.

- Ko nổi đầu Mai ơi, nặng lắm! – Tôi cảnh báo.

- Hi, thử xem! – Nàng vòng tay ôm nhóc Bột.

Nhưng như dự đoán, Tiểu Mai chẳng thể bồng cu Bột đi quá năm bước.

- Hic, con ăn gì mà nặng dữ vậy? – Tiểu Mai để cu cậu tuột xuống dưới.

- Con uống sữa! – Nhóc Bột trả lời.

- Thôi, cô dẫn con ra, rồi mua kẹo cho nha! – Nàng quả thật là biết cách dỗ con nít, cu cậu cứ gọi là nhảy cẫng lên.

Chúng tôi đi trên hành lang ngoằn ngoèo lót đá xuyên qua rừng dương từ bờ biển ra đến bãi giữ xe, tôi bồng Bồ Câu, nhóc Bột được Tiểu Mai dẫn đi cạnh bên, trời cũng đã sập tối, những giọt nắng cuối cùng của ngày đã thôi nhảy nhót qua những khóm lá, mặt trời chầm chậm khuất xuống phía sau đường chân trời.

Tôi không biết các bạn nhìn cảnh tượng này rồi sẽ nghĩ sao, chứ lúc này, tôi cứ cảm giác như bốn người chúng tôi là một...gia đình thật sự vậy, yên bình và ấm áp!

Chương 105

Ra khỏi bãi giữ xe, tôi chở nhóc Bột, Tiểu Mai chở Bồ Câu sau lưng.

- Cậu N...con lạnh! – Cu cậu ngồi sau ôm lưng tôi.
- Ủ, về nhà là hết thôi, đang ướt đấy! – Tôi trấn an nó.
- Hông...lạnh mà..! – Nhóc Bột giãy nảy.
- Nhìn bạn kia, có lạnh gì đâu! – Tôi nhìn sang Bồ Câu, rồi biết mình nói hớ.
- Cậu có áo ấm mà...! – Cu cậu làm mặt dỗi.
- Hay giờ ghé nhà Mai đi N, lau khô cho Bột rồi về! – Tiểu Mai đề nghị.
- Ủ...cũng được! – Tôi tần ngần chút rồi gật đầu đồng ý.

Vào đến nhà, Tiểu Mai đưa tôi cái khăn bông:

- N lau tạm đi ha, mình tắm lại cho 2 nhóc chút, nước biển rít lắm!
- Ủa, ko có bác trai ở nhà à? – Tôi tò mò.
- Hi, ba Mai đi cũng hơn 1 tuần rồi! – Nàng cười nhẹ.

Rồi nàng dẫn 2 đứa nhỏ ra nhà sau, tôi ngồi lau sơ người ngoài phòng khách mà nghe tiếng nhóc Bột với Bồ Câu cười giỡn chí choé um sùm đằng sau.

- Bột, đứng yên nào! Bồ câu, con đừng tạt nước nữa! – Giọng Tiểu Mai vang lên.

Cảm giác gia đình nhỏ lại hiện ra một lần nữa, dù tôi không định hình được và cũng ko thể hiểu hết, chỉ biết nó đầm ấm vô cùng!

Tôi ngồi lan man được chút thì cu Bột đã chạy ào ra.

- Cậu N, con xong oy, ấm quá! – Cu cậu khoái chí cười tít mắt.
- Coi chu....ùng...! – Tôi kêu lên đưa tay ra nhưng đã muộn.

Nhóc Bột lại quíu chân té oạch, may mà sàn nhà Tiểu Mai lót gỗ bóng, nên ngã cũng ko đau lắm, chứ như gạch men nhà tôi là giờ cu cậu u đầu mà khóc ré lên rồi.

- Sao ham chạy thế? – Tôi kéo nhóc Bột dậy rồi nhấc lên đùi tôi – Sao? Hết lạnh chưa?
- Dạ hết! – Cu cậu gạt đầu cái rụp.
- Thế về được chưa? – Tôi hỏi tiếp.
- Ủ....ở chơi chút nữa đi cậu! – Rồi nó trượt khỏi đùi tôi, nhún nhảy trên tấm đệm salon – Êm quá!

- Yên nào, Bọt! – Tôi khế nhãn mặt giữ nó lại, đã vô nhà người ta còn quậy nữa.

Chốc sau, Tiểu Mai dẫn Bò Câu đi ra, cả hai cô cháu đã sạch sẽ tinh tươm, mỗi tôi là vẫn còn hơi ướt mem trong người.

- N có tắm lại ko? – Nàng ngồi xuống hỏi.

- Hi, về nhà tắm chứ, ở đây đồ đâu mà thay! – Tôi lắc đầu.

- Ủ...ha..! – Nàng thoáng đỏ mặt.

- Ế...đi đâu đấy? – Tôi giật mình, nhóc Bọt đã tót xuống ghế chạy sang chỗ Bò Câu.

- Câu còn giữ kẹo của con! – Cu cậu nói.

- Là sao? – Tôi ngạc nhiên.

- À, lúc nãy Bọt để kẹo trong túi, mà ướt nước bắn rồi, nên mình lấy ra! – Tiểu Mai giải thích. – Con ngồi đây đi, cô lấy bánh khác ra cho!

Bò Câu lon ton chạy theo Tiểu Mai ra sau bếp, tôi thì khoái chí vì chắc mẩm sắp có trà với bánh ăn nữa rồi, nhưng vẫn phải làm mặt nghiêm.

- Bọt, qua đây cậu bảo! – Tôi ngoắc tay.

- Dạ...! – Cu cậu chạy tới.

- Lần sau qua nhà người ta đừng có đòi bánh kẹo, biết chưa? – Tôi dặn nó, dù biết chắc mình cũng chẳng hơn gì, vì giờ mà có tách trà nóng thì ấm cả người.

- Dạ...! – Nhóc Bọt gật đầu, phồng má như vừa bị mắng.

- À, đổi thì lần sau ko đi chơi nữa, nhé! – Tôi véo hai bên má cu cậu.

- Ủ...con nhớ mà! – Thằng nhóc nhãn nhó gật đầu lia lịa.

- Dặn này, chút cô Mai đem bánh ra thì ngồi yên, cô đưa bánh thì vòng tay cảm ơn, nhớ không? – Tôi thủ thỉ.

- Dạ! – Cu cậu lại gật đầu.

- Ngoan! – Tôi cười cười xoa đầu nó.

Phải thế chứ, cái nào ra cái đó, dù gì mình cũng là chú nó, phải biết dạy bảo làm gương cho nhóc Bọt học tập. Cơ mà nghĩ lại hồi nhỏ tôi cũng chẳng hơn gì nó, đến nhà khách là cầm đồ ăn xong chạy biến, về nhà y như rằng là ăn mắng từ mẹ.

- Kính...coong...! – Có tiếng chuông ngoài cửa vang lên.

- Mai ơi, có khách kìa! – Tôi đi vội ra sau bếp.

- Ủ, N đem để trên bàn giùm, mình ra mở cổng! – Tiểu Mai đưa khay trà bánh tôi giữ rồi bước ra trước mở cổng.

Hai đứa nhóc nghe mùi bánh thơm phức thì cứ níu chân tôi mà líu ríu chạy theo sau.

- Từ từ, đợi cô vào đã! – Tôi kéo tay nhóc Bọt ra, rõ ràng nó đã quên những gì chú nó vừa dạy, trong khi trước đó ít phút nó còn gật đầu lia lịa.

Bồ Câu thì hiền hơn, ngồi im ru nhưng đôi mắt to tròn, đen láy cũng háu hức nhìn vô đĩa bánh, tôi thấy buồn cười quá thể.

- Ai vậy Mai? – Tôi đứng dậy nhìn nàng vừa đi vào trong.

-! – Tiểu Mai lắc đầu, khẽ cau mày, rồi đưa đĩa bánh cho Bồ Câu bung – Hai đứa lên lầu chơi đi ha, ăn từ từ thôi đấy!

Tôi ngơ ngác nhìn 2 đứa nhóc chạy lên lầu, rồi quay sang nhìn Tiểu Mai.

- Ngồi đi N, ko có gì đâu! – Nàng ngồi xuống rót trà.

- Nhưng mà...ai...va..! – Tôi chưa kịp nói hết câu, đã thấy có người đang bước vào.

Người vào nhà là một tên con trai, trông cũng trạc tuổi cỡ tôi, nhưng khá là đồ con, tay chân chắc nịch như dân thể thao chứ chẳng lẻo khèo như thằng thư sinh tôi đây.

- À...chào....! – Tên này gật đầu, cười nhìn tôi.

- Bạn em đấy, anh ngồi đi! – Tiểu Mai nói.

- Vậy à? Thế chào em! – Anh này chào tôi.

- Dạ...chào anh! – Tôi cũng cười xã giao rồi lúng búng ngồi xuống.

Tiểu Mai đẩy khay trà ra giữa bàn, tôi như đã quen rồi, lấy trước một tách, nhưng ông anh này thì vẫn ngồi yên, và Tiểu Mai trông cũng chẳng có vẻ gì là muốn nói chuyện, không khí chột chùng hẳn xuống từ khi tên này bước vô nhà, và tôi thấy mình thừa thãi gì đâu. Biết vậy nãy tót lên lầu với hai đứa nhỏ luôn cho xong chuyện, tôi rụt cổ thẳm hời, chuyện quái gì nữa đây trời?

Chương 106

Tầm vài mươi giây yên lặng trôi qua, tôi nhâm nhi tách trà, chốc chốc lại liếc nhìn ông anh này, lạ kỳ, hẳn nhìn Tiểu Mai chăm chăm, và nàng thì vẫn im thin thít, đôi bàn tay đan vào nhau, tôi biết là nàng đang bối rối lắm đây.

- Hai đứa...là bạn nhau à? – Anh này bắt chuyện.

- Dạ, bạn cùng lớp thôi anh! – Tôi thật thà đáp, linh tính mách bảo tôi ko nên dính sâu vô chuyện này làm gì.

- Ủ...! - Ông thở phào, rồi nhấp ngụm trà.

- Vậy 2 người ngồi chơi ha, N lên....! – Tôi nhồm dậy, định đi lên lầu.

- N cứ ngồi đây đi! – Tiểu Mai nhăn mặt nói ngay.

- À....ừ...! – Tôi giật thót, ngồi phịch xuống ghế.

Anh này nhìn tôi như thăm dò, rồi lại quay sang hướng Tiểu Mai.

- Vậy...mình bàn lại chuyện hôm trước nhé! - Ông dè dặt nói.

- Em...không đi được đâu! – Tiểu Mai lắc đầu.

- Có anh Triết đi nữa mà! – Anh này tiếp lời.

- Nhưng em bận rồi! – Nàng thở dài.

Vài giây yên lặng nữa trôi qua, tôi đã nốc đến tách trà thứ hai, thầm cầu cho cha nội này về lẹ lẹ để tôi còn về nhà ăn cơm.

- Lâu lâu nhóm bọn anh mới tập trung đủ lại, Triết cũng bảo là bình thường hôm đó em sẽ rảnh mà! – Anh này vẫn tiếp tục chiêu dụ.

- Anh Triết có ở đây đâu mà biết! – Tiểu Mai ngược mắt nhìn ông.

- Thì anh nghe nói vậy thôi! - Ông nhún vai đáp.

- Vậy anh đi chơi với nhóm anh được rồi, đâu cần thiết em phải đi theo chứ! – Nàng nói.

- Đi...ừ, thì đi với anh cho vui! – Anh này lúng búng đáp.

Tôi cầm tách trà thứ 3 lên, rửa ông này sao ngoan cố quá thể, người ta đã ko muốn đi rồi mà cứ nằn nì mãi, phải tôi thì đập lọt ghế này giờ rồi chứ ở đó mà cù cưa.

- Em nói là bận rồi mà! – Nàng tiếp lời.

- Bận gì nữa? – Anh ta tỏ vẻ sốt ruột.

- Thì hôm đó đi...làm trại với mấy bạn nữa! – Tiểu Mai nhăn mặt vẻ khó chịu.

- Em vắng một bữa có sao đâu, hồi tui anh làm trại con gái cũng đâu có phụ gì! – Anh ta vẫn ngoan cố. – Phải ko em? – Ông quay sang hỏi tôi.

- À...thật ra...à...dạ...cũng đúng....! – Tôi lúng búng đáp, rồi lập tức chêm vô thêm khi bắt gặp ánh mắt Tiểu Mai đang nhìn mình! – Thật ra cũng có...việc làm..có chứ!

- Nói chung là vắng thì bữa sau làm bù, em nghỉ một bữa chẳng hại ai cả! – Anh ta lắc đầu, xem như đã hỏi thừa tôi. – Đi cùng anh bữa đó, được không?

“Tên này đích thực là gan lì mà, người ta từ chối nãy giờ rồi mà cứ.....! “ – Tôi đập bàn, tự nói oang oang trong tâm tưởng.

-! – Nàng im lặng, thoáng phân vân.

Tôi nghĩ thâm trong đầu, thế là chắc thấy tên này năn nỉ dữ quá, Tiểu Mai cũng dần xiêu lòng rồi, trông thái độ này thì chẳng chóng thì chầy, nàng sẽ nhận lời ngay thôi. Tôi tự dung không muốn nàng đi chung với ông này chút nào.

- Nhưng em ko muốn đi với anh! – Nàng thở dài, tiếp lời.

“Chuẩn, phải thế chứ, làm trại vui hơn chứ lì, đi với ông thì có mà chán phèo, tui nhìn đã biết rồi, nói chuyện gì như bắt ép người khác! “ – Tôi vỗ tay tán thưởng rào rào trong tưởng tượng.

- Sao...? – Anh ta ngạc nhiên.

- Em...có bạn trai rồi, vậy thôi! – Tiểu Mai đáp.

Tôi suýt nữa là phun luôn trà ra ngoài, ngay lập tức trong đầu liên tưởng đến hình ảnh một tên con trai lạ hoắc đang nắm tay Tiểu Mai hồi mừng 1 tết lúc ở bãi biển, đến hôm nay thì nàng đã chính thức xác nhận, vậy chắc chắn tên đó là bạn trai nàng rồi, cơ mà sao tôi bỗng nhiên thấy tim đập bình bịch, có gì đó ghen tức đã nhen lên như ngọn lửa đang chờ bùng cháy vậy.

Tôi nhìn sang Tiểu Mai, nhưng nàng thì nhìn thẳng ông anh kia, và tôi tự dung thấy lạnh gáy, hoá ra ông anh này đang nhìn tôi, và đoán chắc theo ánh mắt của ông, thì ông đang tưởng ...tôi là bạn trai của nàng!

Nhầm rồi cha nội, tui ko có phải, tui yên bề gia thất rồi, tui có em Vy rồi, đừng có nhìn tui vậy nữa, tui...đắm bể mặt ông giờ! Tôi nhấp nhồm ngời ko yên trên ghế, tránh ánh mắt nghi ngờ của ông kia.

- Ra...ra vậy! – Anh này ỉu xiu ngay tắp lự, thở hắt ra.

-! – Tiểu Mai ko nói gì.

- Bất ngờ thật đấy! – Anh ta chuyển hẳn thái độ, cười nhạt nói.

-! – Nàng im lặng.

- Thế thì nói ngay từ đầu đi, anh biết trước thì đâu có đến đây! – Ông cười gằn, ra chiều chua xót lắm.

- Chuyện của tôi, việc gì phải báo cáo với anh! – Tiểu Mai lạnh lùng đáp.

- Ừm, thế...thôi, về đây! – Anh này nhún vai rồi đứng dậy.

Tôi trong bụng cảm thấy hả hê vô cùng, Tiểu Mai chốt câu này đảm bảo ko ổng không chết vì nhục thì cũng nguợng chín người, nhưng tôi ngoài mặt vẫn phải tỏ ra lịch sự, cơ mà chưa kịp đứng dậy chào anh ta cho phải phép xã giao thì đã bị tia nhìn hăm hực của ổng chặn họng, lờ ngó chưa nói được câu nào thì anh này đã dắt xe về thẳng.

- Thế...thế N cũng về luôn đây, cũng gần giờ cơm rồi! – Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã hơn 7h, lẽ còn chờ nhóc Bột về.

- Ừ, để mình lên gọi bọn nhỏ xuống! – Tiểu Mai gật đầu.

- Thừa cô con về! – Cu Bột vòng tay chào Tiểu Mai.

- Ừa, giỏi, hôm nào con qua chơi với Bỏ Câu nữa ha! – Nàng cúi xuống, cười dịu dàng với nhóc Bột.

- Chú về nhé! – Nhỏ Bỏ Câu vẫn níu chân tôi, ý chừng ko cho về.

- Để chú N về đi con, rồi khi khác lại qua mà! – Tiểu Mai kéo tay con bé ra.

- Ừ...chú nhớ chờ Bột qua nha! – Con bé phụng phịu.

- Ừa, hi! – Tôi cười cười xoa đầu con bé.

Đội nhóc Bột đã yên vị xong xuôi trên xe, tôi mới quay lại chào Tiểu Mai.

- Vậy N về ha! – Tôi nói.

- Ừ, về cẩn thận! – Nàng gật đầu.

- Ừm, Mai vào nhà đi! – Rồi tôi ngồi lên xe.

- À...N này...! – Tiểu Mai gọi lại.

- Gì thế? – Tôi ngoái đầu lại.

- Chuyện lúc nãy...hôm nào mình giải thích cho! – Nàng ngần ngại nói.

- Ờ...có gì đâu! – Tôi nhún vai đáp.

Nhưng quả thật là có cái gì ấy, chứ ko phải là ko có, tôi biết lúc nãy Tiểu Mai định nói là sẽ giải thích chuyện gì, nhưng mà, nàng có bạn trai thì việc gì phải giải thích với tôi. Dù là tôi tự dung thấy có chút...bực dọc, cảm giác như có gì đó đang cháy lách tách âm thầm trong người, như vừa mất đi điều gì đó mà tôi lại giận lên vì nó chẳng phải là của mình để gọi là mất. Không lẽ, tôi đang ghen hay sao?

- Cậu N, con đói...! – Nhóc Bột ngồi phía sau rên rĩ.

Tôi giật mình choàng tỉnh, hoá ra nãy giờ tôi mãi nghĩ mà chạy lối đường về cả đoạn, lật đật quay đầu xe lại, dẹp ngay những cảm xúc khó hiểu vừa rồi, nhủ thầm chỉ là tôi vừa rồi quá nhạy cảm mà thôi, ko có chuyện ghen tuông gì đó đâu, đúng, không có đâu!

Chương 107

Hai anh em tôi ngồi trong nhà, mỗi thằng ôm 1 chai Sting bắt đầu đối ẩm:

- Thế mấy giờ lớp mày đi? – Ông anh tôi hỏi.
- Đi đâu? – Tôi ngơ ngác.
- Thì đi cắm trại! - Ông đáp.
- À, toàn lớp 6h tập trung tại trường, lên trại tiểu đoàn 482 chắc cũng 7h! – Tôi trả lời.
- Thế mày có trong nhóm lên sớm trước ko? - Ông hỏi tiếp.
- Có chứ đại ca, đệ là thành phần cốt cán dựng trại mà, hê hê! – Tôi quệt mũi.
- Ờ, mấy giờ nhóm mày đi? – Ông anh tôi bỏ thêm đá vô ly nước.
- Chắc khoảng 3h sáng! – Tôi lim dim.
- Sặc, đi gì sớm thế? - Ông bật ngửa.
- Thì lên đó cũng gần 30 phút, rồi còn xem địa hình, dựng hết lều trại cũng gần 1 tiếng đồng hồ rồi còn gì! – Tôi bắt đầu dự thời gian.
- Ờ, tao thì chắc khoảng 4h mới đi! - Ông gật gù.

Miệng nói 1 đằng, ổng làm một nẻo, sáng sớm ngày cắm trại, đúng 2h45 phút, tôi lồm cồm bò dậy tắt chuông báo thức, ngoảnh sang giường bên thì ông anh tôi đã tót đi tự đời tám hoành rồi.

Tôi tặc lưỡi rồi xuống dưới nhà rửa mặt, khoác vội cái ba lô vừa chuẩn bị tối qua.

- Vậy con đi nha mẹ! – Tôi dắt xe ra.
- Ủ...đi vui nhé! – Mẹ tôi đáp, giọng ngái ngủ, tay cầm chìa khoá.
- Dạ, mẹ đóng cửa lại đi!

Tôi dông thẳng sang nhà K mập, gọi khan cả cổ nó mới lò dò xuống mở cửa.

- Nhanh lên, mày thích ở nhà à? – Tôi sầm mặt nạt.
- Đây đây, em ra ngay đây! – Nó rụt cổ chạy gấp vào nhà sau.

Đường phố mới 3h sáng, trời hãy còn tối và thành phố vắng vẻ lắm, mỗi tôi với K mập đang đèo nhau sang nhà thằng L, giữa đường còn hốt được thêm thằng C và thằng D đang lững thững chạy lên.

- Ối chà, thiệt là bất ngờ quá đi! – Tôi trố mắt.
- He he, gì chứ cái vụ này là phải đi sớm mà thánh! – Thằng D tíu tít.

- Bốn anh em mình vừa chạy vừa la cho nó oai đi! – K mập hiển kế.
- Diên à, đêm hôm la làng lên người ta tưởng trộm thì bỏ xù! – Thằng C gạt ngang.

Lên đến nhà thằng L, bọn tôi đã thấy thằng T và thằng Q đợi sẵn.

- Giờ sao anh em? – Thằng T liếm môi.
- Y theo kế hoạch mà làm! – L đội trưởng khoát tay.
- He he, tao nói thật, bữa nay đám bọn mình không oai nhất lịch sử trường này thì thôi, tao đi đầu xuống đất! – Thằng D vung tay bô bô.
- Chú chỉ được cái nói đúng, hê hê! – Thằng Q khoái chí vỗ vai cười đều.

Tại sao lại oai nhất lịch sử cắm trại của trường? Vì thế này các bạn ạ, theo lệ thường thì bất kỳ lớp nào khi làm trại cũng vậy, nhóm phụ trách dựng trại sẽ lên sớm hơn lớp khoảng 2 tiếng để dựng trại trước, và sẽ di chuyển lên địa điểm họp trại bằng xe tải, hoặc xe vận chuyển cỡ nhỏ để chở các thứ như cổng kình như cổng trại, lều bạt lên trước.

Nhưng 10A1 năm nay của bọn tôi lại khác, số là ba thằng Q là trưởng đội xe cảnh sát 113, thế nên lúc cô Hiền tính toán nên thuê xe nào để chuyển nhóm bọn tôi lên hội trại trước thì ba thằng này chủ động nói sẽ dùng xe 113 đưa bọn tôi lên.

Vâng, tôi với thằng Q và thằng T ngồi buồng lái, bọn còn lại ngồi mui sau, tầm 45 phút xe bon bon chạy đến tiểu đoàn 482, ba thằng Q bắt đầu bật đèn xe cảnh sát xanh- đỏ nhấp nháy liên hồi náo động cả một vùng, tiếc nỗi là bác ấy không bật luôn còi hự, thế thì còn oai khủng khiếp hơn nữa ấy chứ, tiếng xì xào từ bọn con trai các lớp khác vang lên.

- Ờ, 113 áp giải tội phạm à?
- Nhưng cái này là doanh trại bộ đội mà!
- Chắc tụi này là tội phạm quân sự!
- Hay đào ngũ?
- Bậy, sau mui có cổng trại kia, lớp nào chơi nổi thế?
- A ủa, chơi cả xe 113 lên dựng trại, ghê!

Cả đám tụi tôi cứ gọi là phồng mũi, hê hê, 10A1 chứ ai nữa mấy chú!

- Ê P, em mày kia, phải nó không?

Tôi khoái chí ngồi trên xe vẫy tay cười đều trước ánh mắt ngạc nhiên của ông anh và ghen tị của mấy ông bạn, cũng phải thôi, xe 113 đi đến đâu cứ gọi là mở đường nhanh đến đấy, bác tài mấy xe tải khác thấy đèn cảnh sát là tránh sang bên đường ngay tắp lự, bọn tôi cứ thế mà bon bon 1 lèo đến thẳng khu dựng trại dành cho 10A1.

- Rồi, vậy bác về đây, tụi con ở lại làm tốt nhé! – Ba thằng Q sau khi phụ bọn tôi dỡ đồ xuống đã quay xe lại, chào tất cả.

- Dạ, chào bác! – Bọn tôi lễ phép cảm ơn.

Bảy thằng bọn tôi đứng trước điểm dừng trại, vẫn như năm lớp 9 tôi từng đến đây, cơ man là những hàng cây bạch đàn trồng thành từng hàng, nhưng vẫn giữ những khoảng cách rộng cho các khu trại riêng của mỗi lớp.

- Ok, hoạt động hết năng suất đi anh em! – L đội trưởng chỉ đạo.

- Quyết định vậy đi! – K mập hưởng ứng.

- Cứ thế mà làm! – Tôi đồng tình.

Như dự đoán, nền đất cát khá mềm, nên việc bọn tôi làm cái thân cổng trại có giá đỡ 4 chân là hoàn toàn chính xác, và các lớp khác...cũng y chang vậy, hựt hắng gì đâu, tưởng bọn tôi sắp đoạt giải Nobel...kiến trúc chứ!

- Ê vịn cho chắc nha, thả ra như lần trước là bố bỏ về đấy! – Thằng D ở trên chóp cao của cột tre chống lều.

- Hề hề, thách mày bỏ về! – Tôi cười đều cáng.

- Ớ...chơi...chơi mất dạy mậy! – Nó run như cây sậy trên cây tre.

- Giỡn thôi, cột bặt vào cây đi, chắc tay đấy! – Tôi hất hàm.

- Lẹ đi, gần sáng rồi! – K mập sốt ruột.

Thời gian đã bắt đầu gấp gáp theo tiếng ồn ào và số lượng học sinh có mặt trong rừng dần tăng lên, bọn thằng L lo bên cổng trại, tôi với K mập lo bên dựng lều, mặt trời đã dần ló dạng, các khu trại kế bên của những lớp khác dần có học sinh nhóm sau đã đổ bộ, nhưng tuyệt nhiên vẫn chưa thấy lớp tôi đâu.

- Mệt...quá...chú ơi! – K mập dựa gốc cây ngồi thở.

- Ờ...anh cũng...rứa...! – Thằng T nằm xả lai ra tắm bọt xanh được trái.

- Có mấy chai Sting nè tụi bây! – Thằng D phóng thẳng vô lều, lục lọi đóng ba lô.

- Cửa bố, mày lấy bố đập ngay đấyyyyy! – Tôi hoảng hồn bay vào theo.

- Đà...dạ...thánh bót nóng, nóng quá em đập cái chai vô mặt thánh thì khổ! – Thằng D vờ rứt cổ sợ sệt.

- Để tối uống, thức cho dễ! – Tôi giật ba lô lại.

- Chứ giờ khát bỏ xừ, lớp mình thì chưa lên, nước đâu uống? – Nó cự lại.

- Qua ba lô tao có mấy chai Lavie kia, uống đỡ đi! – Thằng L thở dốc.

7h15, công cuộc dựng trại đã hoàn tất, cổng trại sừng sững trước mặt 7 thằng tôi, khu lều to tổ bố gồm mặt trước và mặt sau cũng xong xuôi, bọn tôi dựa gốc cây hóng mát, uống nước như chưa từng được uống. Các khu trại kế bên đã đông hẳn lên vì tốp sau đã đổ bộ lên, tiếng cười nói rộn ràng, gọi nhau í ới vang lên khắp khu rừng nơi tiểu đoàn 482 đóng quân.

- Chẳng biết lớp mình làm quái gì lâu thế ko biết? Giờ này còn chưa lên! – Thành Q sầm mặt ra vẻ bất mãn.

- Chắc lại tụi chơi giờ dây thun rồi! – Thành L lắc đầu ngán ngẩm.

- Tao đói quá, giờ có em H đem cho ổ bánh mì thì tuyệt! – K mập rầu rĩ.

Tôi ngồi dựa gốc cây đối diện cổng trại cũng rầu rĩ ko kém, cứ tưởng ít nhất lớp tôi cũng lên đến đây tầm khoảng lúc bọn tôi đã dựng được một nửa khu trại, để bọn con gái còn nhìn và nể phục con trai A1, giờ cũng lớn rồi, thằng nào lại chả muốn chứng tỏ mình được việc trong mắt bạn nữ. Tôi thì từ lúc ngồi trên xe đã tưởng tượng ra cái cảnh tôi lặn xa làm lều dựng trại, em Vy nhìn tôi bằng ánh mắt thán phục, chốc chốc lại chạy ra đưa nước đưa khăn lau mồ hôi với nụ cười triu mến.

Thế mà giờ trại triếc gì cũng xong hết tự đòi tám hoành mà đám bọn tôi vẫn còn ngồi hóng như tụi bị bỏ rơi, và nhóm 10A1 lên sau giờ vẫn biệt tăm biệt tích.

- Tao ngủ 1 giấc vậy, hi vọng mở mắt ra thấy đồ ăn trước mặt! – K mập lục tục dựa ba lô nằm xuống.

- Ê chú, kiểm chỗ giải quyết mậy! – Thành T khoát tay rủ L đội trưởng.

- Tao ko mắc, ngồi đây được rồi! – Thành D quệt mồ hôi, dựa cổng thở dốc.

Tôi đến gọi là nản, bắt đầu phát bực vì cái sự chậm trễ của nhóm hậu cần phía sau, ai đòi bọn tôi tiên phong làm trước cho đã để rồi giờ nước sôi với điểm tâm cũng chưa có. Bực một hồi tôi đâm ra sầu đời, chán nản gục mặt xuống đất để khỏi thấy cái cảnh các lớp kể bên như A2, A3 đã rộn ràng cười nói um sùm.

- Hù! – Giọng em Vy kể bên.

- Ahhh...lạnh...! – Tôi thấy lạnh toát bên má, giật mình ngã ngửa ra sau.

- Hi hi, làm gì ghê vậy? – Em ấy cầm lon coca ướp lạnh trên tay.

- Giật mình chứ gì, lạnh ngắt! – Tôi vẫn còn thót tim.

- Muốn gây bất ngờ mà, uống đi nhé! – Vy cười tình.

- Cơ mà sao lên trễ thế? – Tôi cau mày.

- Tại xe chở đến trễ quá, cả lớp ngồi lại sân trường chờ mòn mỏi! – Em ấy xịu mặt.

- Ra vậy...! – Tôi gật gù, cầm lon coca mà nốc.

- Ăn gì ko? Vy ra xe lấy bánh mì nha! – Em ấy hấp háy mắt hỏi.

- Ừ, lấy nhiều vô, cả bọn đang đói kia! – Tôi đồng ý ngay tấp lự, nhìn sang thành D đang ôm mặt đau khổ vì ầm ức.

Sự đời xoay như chong chóng, tôi vừa bực mình đó, vậy mà giờ em Vy chỉ bằng một nụ cười, 1 lon coca ướp lạnh và vài câu hỏi thăm đã làm tôi cảm thấy như mới được tái sinh, mệt mỏi bay

hết mà hiên ngang đứng dậy, ôn tồn đi thăm hỏi các chú kể bên, y như thủ tướng về xuôi thăm đồng bào bị lũ lụt.

- Ở...coca ở đâu thế? – K mập nhăn nhó khi bị tôi đá đầu dậy.

- Uống không? Hỏi làm gì! – Tôi cười rộng lượng.

- Uống chứ...à thôi..! – Rồi nó rút ra chỗ em H đang ôm ba lô đi cùng với nhóm Tiểu Mai, í ới gọi nhỏ H kiểm đồ ăn sáng.

Tiểu Mai cười nhẹ, gật đầu chào tôi, tôi lúng búng vẫy tay cười lại. Vừa nãy gặp Vy, tôi vui như mở cờ trong bụng, mệt mỏi tan biết hết, và bây giờ gặp Tiểu Mai, tôi lại thấy sức sống chảy bùng bùng trong từng mạch máu, chỉ muốn nhào đến cổng trại mà đập bég nó văng tung beng rồi hăng hái dựng lại trước mặt nàng thôi, vậy là sao nhỉ?

Chương 108

Hết con bĩ cực đến hồi thái lai, khổ trước sướng sau, ông bà xưa nói đổ có sai. Lúc lớp tôi đổ bộ lên, nhìn cổng trại và lều sùng sững trước mặt thì cứ gọi là trở mắt ra mà nhìn, sau đó là chuyển sang thán phục Thất hiệp anh hùng đang vênh mặt đứng khoanh tay lếu láo. Cô Hiền nhìn bọn tôi đầy hài lòng, cười triu mến ân cần hỏi thăm các đồng chí vừa xả thân vì lớp, và bảo bọn tôi cứ nghỉ ngơi, việc chuyển đồ lên đã có người lo, nhưng làm vậy coi sao được, chẳng ai bảo ai, 7 thằng tôi lại hăng hái xắn tay áo vô phụ tiếp.

- Mày sung quá ha? – Tôi cười gằn to nhỏ với thằng D.
- Tao mà thánh! – Nó cười đều.
- Hay là sĩ diện hão đấy? – Thằng T đi kế bên bơm đều.
- Sĩ cái đầu mày! – Tôi quắc mắt nạt – Cái này gọi là vì công vụ!

Dọc đường đi, ngang qua khu trại của các lớp khác, bọn tôi lúc thì khoái chí cười thầm những lớp có cổng trại ko đẹp bằng lớp mình, và lúc thì cái mặt chảy dài ra vì một cái cổng trại quá sức là hoành tráng của lớp khác, hay là thất thần vì một cái lều to đùng y như doanh trại quân đội thứ thiệt.

- Lớp này chắc toàn nhân vật cỡ bự nên cái lều mới to như vậy! – Thằng C liếm môi.
- Là sao? – K mập thắc mắc.
- Là cỡ mày với nhỏ Y ù ấy! – Thằng T cà khịa.
- Hề hề, chí phải! – Tôi cười hưởng ứng.
- Tao dập tụi mày à nha! – K mập sùng cổ.

Bọn tôi dừng lại trước trại của 11A21, đồ sộ và hoành tráng, không phải cái khoản lều bạt, thua xa tụi tôi nhiều, nhưng cái khoản ăn điểm tâm thì đúng là vô đối, toàn cơm sườn với ốp-la thơm phức, K mập méo xệch nhắc lại ổ bánh mì chả lụa khô queo vừa nuốt.

- Vô nhập bọn ăn chung cho rồi! – Thằng D quệt mũi.
- Bậy mày, muốn ăn chén đĩa tập thể à? – Thằng L chặn họng.
- Đói quá, nãy tao nuốt ổ bánh mì ko vô! – Thằng Q rên rỉ.
- Đói thì nằm trại đi, tốt theo bọn tao làm gì? – Thằng T cau mặt.
- Hề hề, anh em sống chết có nhau mà chú! – Nó cười cầu tài ngay tắp lự.

Ngang qua trại của 12A2, tôi tự dưng thấy lạnh gáy, dự là có biến rồi vì cái linh cảm của tôi nó nhạy lắm, nhưng y như rằng ông anh tôi ở đâu nhảy xổ ra, lôi đầu vô trại ổng, khoát tay bảo bọn thằng L đứng đợi ở ngoài.

- Cái gì...vậy huynh...thả đệ ra chứ...? – Tôi nhăn nhó.
- Ái chà, lúc sáng mày ngồi xe 113 nhìn đều tao nhỉ? – Ông dứ dứ nắm đấm trước mặt.
- Đâu có ...ái...thả ra...! – Tôi la oai oái.
- Nghe bảo này! – Ông thả tôi ra.
- Gì đại ca? – Tôi xốc lại cổ áo cho ngay ngắn.
- Lúc sáng sớm tao đi vội quá, quên hết mấy chai Sting trong tủ lạnh rồi, mày có đem thì tí vòng lại xách lên cho tao coi! – Ông nói giọng hách dịch.
- Bậy...đệ đem có mấy chai để...ấy ấy, em đem mà...! – Tôi định chối, giữa chừng hoảng hồn đồng ý ngay vì coi mò ông anh tôi sắp đập đầu tôi thật.
- Tốt, nhớ đấy chú, để huynh tiễn hiền đệ ra cổng, hê hê! – Ông cười nham hiểm.
- Thôi, đệ tự đi được! – Tôi làu bàu đi ra, ngỡ ngác mất một lúc vì lớp ông anh tôi có bà chị nào đấy xinh quá cỡ thợ mộc đang khúc khích cười nãy giờ vì khung cảnh đây bá đạo mà hai anh em tôi vừa diễn.
- Thương nhóc quá, đừng đem cho ông! – Chị này cười cười nói.
- Dạ...phải đem chứ! – Tôi nói giọng rầu, mà mắt thì sáng rỡ, cái máu mê con gái xinh từ thuở thiếu thời lại nổi lên.
- Hi, nhất thế! – Chị ta nháy mắt.
- Đâu có, mà chị uống Sting không tí em.....! – Tôi hoảng hồn im bật.
- Sao mày còn chưa đi? Hóng hót gì ở đây nữa? – Lão anh tôi trờ mặt ra, đầy bá khí.
- Dạ...dạ, đệ đi ngay đây mà! – Tôi rụt cổ.
- P hung hăng quá, hi hi! – Chị này tùm tùm cười.

Rồi tôi đồng thẳng ra chỗ bọn thằng L đang đợi, vừa ngoái nhìn lại vừa tiếc hùi hùi, hoá ra ông anh tôi tán được bà chị xinh thế, bằng chứng là ông vừa đuổi tôi xong là cười tình với chị ta liền, trông hai người phởn ko chịu được, thế mà không cho thằng em này hay biết gì về chị dâu tương lai, hừ!

- Hố hố, thánh gặp anh trai là tắt đài! – Thằng D cười sặc sụa.
- Mày thích tao cho mày tắt đài tại đây luôn ko? – Tôi gằm mặt, giờ nắm đấm ra.
- Ấy ấy, em sợ thánh, hê hê! – Nó gãi đầu cười xoà.

Ra đến chỗ đậu xe của lớp, mấy thằng tôi nhào vào phụ với mấy thằng con trai các tổ khác dỡ đồ xuống, rồi lại bung vào trong trại. Cơ mà từ chỗ đậu xe lên lại đến trại của lớp thì xa tít mù khơi, nãy giờ đi không chơi chơi nói chuyện tán dóc thì còn thấy cũng gần, giờ tay xách nách mang đồ đạc xoong nồi thùng giấy linh kinh mà đi ngược lên lại thì cứ gọi là như hành xác.

- Nặng ...quá..! – Thằng Q nhăn nhó.
- Ôm có cái mẩy cái nôi mà nặng, xem tao này! – Thằng L nói cứng.
- Hơ, mày ôm thùng trái cây nói gì nữa! – Thằng T hóng sang – Tao rinh nguyên 3 thùng mì tôm chưa sao đây, hể hể!
- Chúng mày im...hết...đê! – Tòì thở phì phò, thả cái thùng nước khoáng 20 lít xuống.
- Phụ tao...vớ...đổi tài đi..! – K mập cũng thả thùng nước tương tự xuống.

Mới đi được nửa đường lên lại chỗ trại của lớp mà 10 ông mãnh đã mặt cắt ko còn hột máu, vì đồ vừa nặng mà trại lớp vừa xa, tít tận trong rừng gần đồi cát. Lên đến lều của lớp, tòi dựa hẳn vô cái thùng nước mà thở như trâu nước, mồ hôi túa ra như tắm.

- Mấy đứa nghỉ tay đi, còn lại toàn trái cây với đồ đặc linh kinh thì mấy em nữ đem cũng được! – Cô Hiền cười cười.
- Dạ.....hic! – Thằng C hết ham sĩ diện nữa, nằm xã lai ra tắm bọt.
- Ủa, Vy đâu rồi H ơi? – Tòì thắc mắc.
- À, nó sang trại chỉ huy hợp Đoàn rồi! – Nhỏ H nhún vai đáp.

Tòì lắc đầu ngao ngán, định bụng kiểm em Vy tán dóc chơi cho đỡ mệt, thế mà vừa lên đã tót đi hợp, sao mà hợp hành gì hoài thế ko biết? Nhỏ H còn bảo bí thư mỗi lớp phải thường xuyên có mặt bên trại chỉ huy mà nhận công tác nữa. Tòì nghe đến đây thì xuôi xị chân tay, mặt ỉu xiu nằm vật vờ ra luôn.

Chết, bỏ xừ, còn phải đem mớ Sting xuống cho ông anh nữa, ko đem thì có mà tèo đời chứ chẳng chơi. Thế là tòi lại lồm cồm bò dậy, moi trong ba lô lấy ra bốn chai, tiếc rẻ nhìn lại phần mình chỉ còn có 3 chai, rồi thất thểu đứng dậy bước ra khỏi lều.

- N đi đâu vậy? – Tiểu Mai tay cầm 2 bọc bánh kẹo, vẻ như cũng vừa từ chỗ xe đậu đi lên lại đây.
- À, đem nước xuống trại ông anh N ấy mà! – Tòì quệt mồ hôi trả lời.
- Hi, đợi Mai chút, mình cũng còn ra xe lấy ba lô nữa! – Nàng đề nghị.
- Ủ, mà sao nãy ko đem ba lô lên luôn? – Tòì ngạc nhiên hỏi lại.
- Nãy ôm mớ chăn mền lên đây, mới nhớ ra quên ba lô dưới xe! – Nàng thở dài.
- Ủa, cất đồ đi, N đợi! – Tòì gật đầu.

Tòì cầm 4 chai Sting mà cái mặt cứ xụ xuống, tưởng để dành mớ này chia ra tòi với em Vy nốc đến sáng mai chứ, ai dè vừa đến đã bị trấn lột.

- Sao thế N? – Tiểu Mai đi cạnh bên hỏi.
- À...bị lão anh trấn lột nước! – Tòì ỉu xiu, thật thà đáp.

- Thì sao? – Nàng thắc mắc.
- Thì...còn có 3 chai, sao đủ nhâm nhi cho qua đêm dài chứ! – Tôi thở đánh thượt.
- Hi, Mai pha trà cho, nhé? – Nàng hấp háy mắt cười rạng rỡ.
- Ồ...ừ, được đó! – Tôi ngó người ra rồi khoái chí đồng ý ngay, gì chứ Sting so với trà đào của Tiểu Mai pha thì còn kém ít nhất vài chục bậc.

Xuống đến trại ông anh, tôi đứng lớ ngớ nhờ một anh chàng đang bung thùng nước y chang tôi khi nãy.

- À...anh gì ơi, có anh P ở đây ko? – Tôi dè dặt hỏi.
 - P ới...có ai tìm mày nè! – Anh này trả lời, mà mắt thì nhìn Tiểu Mai lia lịa.
- Tôi tự dung dâm chột dạ, vì ở đâu trong trại túa ra mấy ông anh khác đang trố mắt nhìn Tiểu Mai, vừa xì xầm to nhỏ.
- Con bé xinh quá vậy, lớp nào đấy?
 - Ra mà hỏi, tao biết thế quái nào được!
 - Thằng kia nhìn mặt giống thằng P thế!
 - Chắc em trai, nghe nó bảo vậy mà!
 - Dễ thương quá, để tao ra làm quen cái coi! – Một ông đội nón ngược nhảy tót ra.
 - Biến, mơ tưởng gì em dâu tao đấy! – Vẫn cái giọng bá đạo của ông anh, và ổng kéo áo ông nón ngược kia vạt ngược vào trong, ông kia vung tay la bài hải.

Tiểu Mai mặt đỏ lựng lên, bối rối lùi ra vài bước, tôi cũng dâm ra nguợng quá thể, rửa thắm ông anh ăn nói bậy bạ hết sức, em dâu ông đang ở trên trại chỉ huy chứ làm quái gì ở đây được!

- Hiền đệ đem nước lên cho đại ca đấy à? – Ông anh tôi phúi tay bước ra.
- Đây...4 chai này huynh! – Tôi thất thần nhìn ông anh nón ngược nằm vạt vạ phía trong, vẻ như vừa bị lão anh tôi dợt cho...vài đường quyền lả lướt.
- Em cũng đi theo nó à? Chà...! – Ông anh tôi nhìn Tiểu Mai rồi quay sang tôi cười đều.
- Dạ...em chào anh! – Nàng cười chào ổng, vẫn còn hầy ngại ngần lắm.
- Thế đệ về đây, bye đại ca! – Tôi chỉ mong cao chạy xa bay ngay lập tức.
- Ờ, hai đứa đi vui vẻ! – ổng cười nham hiểm, bom đều cú chót, nhấn mạnh “hai đứa “rõ là to tướng.

Tôi sầm mặt quay đi thẳng như dân tị nạn tránh bom, Tiểu Mai lú lú đi theo phía sau trong ánh mắt thần thờ đầy tiếc nuối của mấy ông trai làng 12A2. Quả thật là đến trại chưa thấy gì vui, mệt từ sáng đến giờ mà lúc này lại còn bị lão anh chơi ác giữa đông đảo bàn dân thiên hạ, tôi dâm ra quạu đeo chả buồn nói câu nào, khiến Tiểu Mai lạng lẽ đi cạnh bên ra chiều vài phần ứ

kị!

Chương 109

Ra đến xe, tôi đâm chột dạ khi nhìn bộ mặt đỏ gay của chú tài xế:

- Máy đưa lấy đồ lâu quá, nhanh chú còn về chỗ hàng nữa!
- Dạ...xong ngay chú ơi! – Giọng mấy nhỏ con gái đang lục đục kéo mớ trái cây ra.
- Đưa N cầm dùm cho! – Tôi galang.
- Hi, Mai cầm được mà! – Tiểu Mai cười lắc đầu.
- Ủ...cũng được! – Tôi lúng búng đáp, thôi cũng tốt, nhờ đang xách ba lô dùm Tiểu Mai lại bị em Vy bắt gặp thì khổ, dù rằng xác suất để 3 đứa tôi gặp nhau trong cánh rừng này khi mà học sinh toàn trường 3 khối đang tập trung là rất ít, phải gọi là hầu như không có, nhưng cần tắc vô ưu vậy, chứ lại như hôm giả say ngoài biển thì có mà tèo!

Ngang qua cổng trại của 12A15, tôi thấy lúc nhúc học sinh vẻ như là của các lớp khác đứng phía trước đang nhìn vào mẫu giấy A4 trên cổng xì xào bàn tán gì đó.

- Gì vậy nhỉ? – Tôi tò mò bước lại gần xem.
- À, mỗi trại sẽ chuẩn bị 1 câu đố, lớp nào giải được thì sẽ có quà đó N! – Tiểu Mai vội giải thích.
- Ái chà, trúng tử rồi! – Tôi liếm môi hớn hờ.

Câu đố của 12A15 là một bài toán liên quan đến việc chia số viên đá cho 20 ô thành số lượng bằng nhau, còn cụ thể bài toán đó ra sao thì tôi ko còn nhớ rõ, nhưng chỉ nhớ mỗi việc tôi chen vào đám đông mất 5s, nhìn sơ bài toán mất 3s, và tổng cộng 10s đến khi nhận quà.

- Đố thế này thì dễ ợt chứ có khó gì! – Tôi cười tự mãn, nhận lấy 2 chai 7up từ 12A15.
- Còn nhiều câu của các lớp khác lắm! – Tiểu Mai tiếp lời.
- Hề hề, đi hốt quà thôi! – Tôi hát hăm đi tiếp.

Đến trại của 12A14, đập vô mặt tôi là 1 câu đố mẹo rất hay thường gặp.

- Từ gì mà 100% người Việt Nam đều phát âm sai? – Đại diện 12A14 khoanh tay hỏi.
- Sao đây Mai ơi? – Tôi cười cười nhìn sang Tiểu Mai.
- Thì N nói đi, biết rồi còn hỏi! – Nàng lắc đầu đẩy vai tôi.
- Hi, là từ “sai”, phải hông bạn? – Tôi trả lời.
- Ấy dà...đúng rồi! – Đại diện 12A14 gãi đầu thừa nhận.

Câu đố của 12A12 cũng khá dễ, nhưng là đối với Tiểu Mai, với tôi thì hơi khoai.

- Lion = ai + ai? – Nhỏ đại diện 12A12 ra đề.
- Là sao nhỉ? – Học sinh vài lớp khác ngạc nhiên.
- Ai + ai là thế quái nào? – Tôi dần mặt ra, nhìn sang Tiểu Mai.
- Lion là sư tử = sư + tử = thầy + trò, nhỉ? – Nàng mỉm cười trả lời.
- Ừ, đúng đó! – Nhỏ 12A12 cười tít mắt, trao ra phần quà là bọc bò khô cỡ vừa.
- Quá đỉnh! – Tôi thán phục nhìn Tiểu Mai rồi nuốt nước bọt nhìn bọc bò khô trong tay.

Thế là tiếp sau đó là chuỗi thắng giải đồ huy hoàng liên tiếp của hai tinh anh 10A1, những câu đố logic thì tôi điệu võ dương oai, những câu đố mẹo hay ngoại ngữ thì Tiểu Mai phô trương thanh thế, 2 đứa tôi cứ gọi là tay xách nách mang quà đồ của các lớp khác, đến nỗi sau khi giải xong câu của 12A1, tôi còn phải xin thêm cái bọc nylon cỡ to để dồn hết quà vô đó, và bọn học sinh lớp khác thì lác đầu ngán ngẩm, có đứa hâm mộ quá còn đi theo xem bọn tôi giật giải ở các lớp khác.

Ngang qua trại 12A2, tôi lác đầu đi thắng cho qua chuyện, vì đây là trại của ông anh, mà hể dính tới ông là tôi thế nào cũng gặp xui, nhưng sự đời nó ko bao giờ được như ý.

- Bé nè, sao ko giải câu đố lớp anh? – Một ông 12A2 nhảy ra chặn đường Tiểu Mai.
- Ơ.....! – Nàng ngạc nhiên đứng lại.

Tôi lác đầu than khổ, định đến kéo Tiểu Mai đồng luôn, dè đâu bọn mấy ông trai làng 12A2 bắt đầu túa ra quanh nàng, thế là tôi đành tặc lưỡi quay lại bước vào tham chiến.

- Câu đố gì vậy mấy anh? – Tôi thấp thỏm hỏi, mắt đảo dáo nhìn quanh xem có ông anh bá đạo đang lảng vảng gần đây không.
- E hèm, chú em muốn thử à? – Ông đội nón ngược khi nãy hất hàm hỏi.
- À...dạ...! – Tôi rụt cổ đáp.
- Được, là thế này, chia một hộp có 3 cây kẹo cho 3 người, chia làm sao mà mỗi người được 1 cây mà trong hộp vẫn còn dư lại 1 cây? – Anh này cười khẩy.

Tôi mặt ngu ra, là thế quái nào nhỉ? Mỗi người được 1 cây, mà trong hộp còn dư 1 cây, tức là nhiều nhất trong hộp phải có 4 cây chứ?

- Bể đôi cây kẹo thứ 3 ra à anh? – Tôi cắn môi hỏi.
- Không...phải....! – Tiểu Mai kéo áo tôi lại nhưng đã muộn.
- Ranh con...! – Ông anh tôi ở đâu nhảy xổ ra nắm đầu tôi lại.
- Ahhhh...cái gì nữa? – Tôi la bài hãi.
- Mày bôi tro trát trấu vô mặt tao à thằng nhãi? Bể cái gì, bể cái đầu mày à? – Ông ấ 2 nắm đấm vô 2 bên thái dương tôi.

- Ahhh...thả đệ...ra.....chưa kịp...nghĩ...mà...! – Tôi ôm mặt rống lên.
 - Gì thế P? – Chị xinh đẹp khi nãy ngạc nhiên kéo ông anh tôi lại.
 - Mất mặt tao quá mà...! - Ông gần giọng.
 - Mất...cái gì...đại ca ngon...giải đi! – Tôi nhăn mặt.
 - Giải con khỉ, câu này tao đố chứ ai! - Ông thiếu điều muốn đập tôi thêm phát nữa.
 - Hừ....nãy...đệ chưa kịp...nghĩ kĩ thôi! – Tôi lúng búng chữa thẹn.
 - Mà có mà nghĩ đến mai, xem em dâu giải này! – Ông anh tôi nhìn sang Tiểu Mai.
 - Dạ...chia 2 cây kẹo cho 2 người kia trước, lúc này...trong hộp còn lại 1 cây, đưa cả hộp kẹo cho người còn lại luôn...vậy là 3 người 3 cây, mà trong hộp vẫn còn 1 cây! – Tiểu Mai trả lời, ái ngại nhìn sang tôi đang nhăn như khỉ ăn ớt.
 - Chính xác! – Ông anh tôi vỗ tay, kéo theo là mấy ông bạn ông cũng rào rào bên cạnh.
 - Đệ...cũng định nói vậy...! – Tôi cố cãi cùn.
 - Á...à...được, giờ tao với mày đi giải mấy câu lớp khác, xem trình chú thế nào! – Ông đẩy tôi chúi nhủi ra trước.
 - Khoan...quà đâu? – Tôi hỏi.
 - Không đến lượt mày cầm! – Ông anh tôi khoát tay, rồi chìa ra quyển từ điển nho nhỏ - Của em nè!
 - Dạ...cảm ơn anh! – Tiểu Mai cười.
 - Hôm nào qua lớp anh chơi nha bé! – Một ông khác trờ mặt tới.
 - Chú chưa ăn đòn chưa sợ mà? – Ông anh tôi bẻ tay răng rắc.
 - Bố giỡn tí mày làm gì ghê thế! – Ông kia nhảy thót ra đằng sau.
 - Đi mày! – Rồi ông anh tôi đẩy tôi ra trước, Tiểu Mai vội đi theo sau.
- Tôi rửa thầm trong bụng, phủ phui cái trại 12A2, quỷ tha ma bắt thế nào mà lại đi ngang qua thế ko biết? Để bây giờ bị dắt như dẫn độ tội phạm ra nhà giam, tôi đi trước, Tiểu Mai đi cạnh, ông anh tôi và bà chị xinh xắn khi nãy cười giỡn ầm ầm phía sau.
- Dừng lại, nhìn kia chú! – Ông anh tôi kéo tay lại.
 - Đang xem nè! – Tôi nhăn mặt.
- Câu đố của 11A30 vừa nhìn là tôi đã nghĩ bậy, Tiểu Mai vờ như không thấy, nó phải gọi là tào lao quá thể.
- Con trai có cái gì quý nhất? – Một ông đại diện lớp này hỏi.
 - Ái chà....! – Thằng học sinh lớp khác kể bên tặc lưỡi rồi đáp bừa – Chắc là...bi...!

- Bi cái đầu mày! – Ông anh tôi quắc mắt nạt, làm thằng này lượn ngay tấp lự.

- Chứ là gì? – 11A30 hỏi.

- Ngọc trai, hê hê! - Ông cười vênh mặt

- Ờ....! – Đại diện 11A30 xuôi xị trao quà ra.

Sặc, tôi cứ tưởng câu đố hỏi...cái vụ kia, chứ thế này thì gọi là đố mẹo bậy bạ rồi, thằng nào lại chả nghĩ như tôi vừa rồi chứ, ai mà ngờ được là hỏi con trai nhả ngọc dưới biển!

Sang trại 11A28, lại thêm một câu đố bá láp nữa, tôi đàn mặt ra, bên cạnh Tiểu Mai cũng tròn mắt không hiểu gì.

- Em trai của Mai An Tiêm là ai? – Lớp này hỏi.

- Ớ...Mai An Tiêm có em trai à? – Tôi ngơ ngác.

- Có sao không? Chưa đọc lịch sử à? – Lớp 11A28 cười sằng sặc.

Tôi bắt đầu toát mồ hôi, rõ ràng trong Sự tích dưa hấu đâu có nhắc gì đến em trai của Mai An Tiêm đâu chứ, thế quái nào mà tụi này lại biết được, tôi nhìn sang Tiểu Mai, nàng cũng lắc đầu chịu thua.

- Dễ ợt! – Ông anh tôi nói thản nhiên.

- Là ai? – Bọn 11A28 hỏi.

- Mai An Chích, sau Tiêm là Chích chứ gì nữa! - Ông nhún vai đáp.

- Giỏi ta! – Lớp này xác nhận.

Tôi thì lúc này gọi là cái mặt chảy dài ra như trái dưa leo, lão anh tôi chơi cú này độc quá, rõ ràng trình đầu lão ổng cao hơn tôi nhiều, tôi sức mảy mà chơi lại.

- Thấy chưa chú? Hòn nhau là ở cái này! – Ông anh tôi chỉ lên đầu.

- Câu đố tào lao tào đẽ....! – Tôi rầu rầu đáp.

- Mày nói với anh mày thế à? - Ông sầm mặt.

- Kìa P, ăn hiếp em hoài! – Chị dễ thương nhăn mặt.

- Hê hê, anh em mình giỡn nhau vậy hoài mà, phải hông hiền đệ? - Ông vỗ vai tôi gần giọng, cười nham hiểm.

- Dà...dạ...đúng rồi! – Tôi lạnh gáy, a dưa theo ngay tấp lự

- N bị át vía rồi! – Tiểu Mai khúc khích cười, thỏ thẻ nói vào tai tôi.

Quả thật tôi bị ông anh áp đảo hoài, bình thường tôi chả sợ bố con thằng nào, thế mà cứ đụng ông đại ca bá đạo này là tôi tắt đài, như đèn dầu trước bão, ổng hất hơi cái là tôi văng ra tận đâu đâu, hết có cơ hội về quê hương. Tôi vừa đi vừa thầm kêu khổ, cái thời giải đố huy hoàng của tôi

với Tiểu Mai giờ đã tụt vào tay hai anh chị phía sau mất rồi!

Chương 110

Nhưng ko phải chỉ có mình nhóm 4 người chúng tôi là giỏi giải đố, các lớp khác cũng có ngoại hủ tàng long, bọn tôi dạo quanh vài vòng nữa thì thấy đa số các câu đố đều vừa được tháo xuống vì đã có người giải xong, rốt cuộc sau gần 30 phút quần thảo thì cục diện “cuối ngựa xem hoa” bây giờ đã chia làm 2 tốp, anh em nhà tôi cùng Tiểu Mai và bà chị kia là một, và nhóm còn lại là băng bọn 11A1 và 10A2, tôi nhận ra vì có cả thằng lỏi A2 hôm nào đua Toán cùng tôi, tóm gọn lại là 12A2 vào 10A1 chung chiến tuyến, và 11A1 cùng 10A2 vẫn đang chống cự quyết liệt.

Về phần giải mấy câu đố tào lao bá láp thì ông anh tôi vẫn bá đạo như thường, còn các câu đố logic ổng nhường tôi ra tay, nhưng cũng có lắm câu mà cả 4 người chúng tôi đều bí chứ không phải là bất bại.

Như câu đố của 11A13, tôi với Tiểu Mai bó tay đã đành, đến ông anh tôi cũng ngơ ngác mất cả lúc.

- Ước mơ của gấu trúc là gì? – Đại diện 11A13 hỏi.
- Ăn thật nhiều lá trúc à? – Ông anh tôi liếm môi.
- Sai rồi, he he! – Lớp này cười khẩy.
- Được thả về thiên nhiên? – Tiểu Mai dè dặt đáp.
- Cũng ko phải em ơi! – Một thằng con trai 11A13 nhanh nhẩu trả lời.

Tôi cũng hòng luôn, chả biết trả lời như thế nào cho phải, gấu trúc thì làm gì có ước mơ chứ? Có thì ai mà thực hiện cho nó? Bọn này hỏi vớ vẩn quá sức.

- Chứ sao? – Ông anh tôi bắt đầu nóng.
- Sao là sao? – Bọn lớp kia hỏi vặn.
- À biết rồi, gấu trúc muốn được chụp hình màu! – Một đứa bên 11A1 nói.
- Ờ...đúng rồi này! – Đại diện 11A13 xác nhận.
- Chụp hình màu? – Chị dễ thương ngơ ngác.
- Ủ, gấu trúc panda có 2 màu đen trắng chứ mấy, nên nó muốn được có thêm màu sắc, hể hể! – 11A1 cười đều.

Tôi với ông anh không hện mà cả 2 thằng cùng sầm mặt, vặn tay răng rắc, chả phải vì câu hỏi tào lao này của tụi 11A13, mà tiếc vì bị bọn 11A1 giật quà, ác cái quà là 2 chai Sting mới đầu.

- Đố quái gì toàn chơi bố láo! – Ông anh tôi quạu đeo, quên mất là chính ổng cũng khoái trả lời mấy câu bá láp như vậy.

- Mất 2 chai Sting, điên thật! – Tôi hòa theo.

- Bên này nè P ơi! – Bà chị kia kéo tay ông anh tôi sang trại 11A1.

Tôi với Tiểu Mai cũng ghé mắt xem thử coi câu đố của bọn kinh địch này nó ra làm sao, gọi là kinh địch vì trận đá banh giao hữu hồi kỳ 1 bọn tôi vẫn còn ầm ức vì thua.

- Có 2 làng nói dối và làng nói thật, đầu mỗi làng có đại diện 1 người đang đứng, giả sử ta không biết đâu là làng nói dối và làng nói thật, và bạn chỉ được nói 1 câu với người đứng đầu đường, làm cách nào để người ta dẫn bạn đến làng nói thật?

- Hề hề, ko giải nổi đâu! – Bên 11A1 nãy giờ đi giải đố cùng bọn tôi đã thấy lớp mình có biến, lật đật trò tới chơi đòn gây nhiễu tâm lý.

Thể loại câu đố kiểu này thì tôi xem phim ảnh cũng hay gặp, lúc bình thường ngồi yên tĩnh 1 mình thì cũng có thể giải ra, nhưng bây giờ xung quanh bọn tôi là cả đám đông 11A1 và 10A2 cùng các lớp khác cùng giải, đầu não hơn là 11A1 liên tục chơi tuyệt kỹ thượng thừa của võ lâm tối cổ là...tâm lý chiến.

- Câu này tao vắt óc ra suy nghĩ cả đêm mới được đấy!

- Ghê thế cơ à? Thế thì ai mà giải nổi?

- Chắc mỗi lớp mình giải được!

- Hề hề, thế là 2 chai Pepsi cỡ bự này lớp mình dành thâu rồi!

Tôi thừa biết là băng bọn 11A1 đang chơi trò dóc tổ, câu này lấy trên mạng hay trên phim ảnh xuống chứ làm quái gì mà nghĩ ra được như thế!

- Chà....! – Ông anh tôi dăm chiêu.

- Ủm....! – Tôi cũng nhăn mày nhú mắt.

- Êo.....! – Thằng cán sự toán bên 10A2 cũng ra vẻ suy nghĩ tợn, hết ham làm đồng minh với 11A1 nữa, coi mò nó quyết tâm ôm 2 chai Pepsi về.

Bây giờ ko biết làng nào là làng nào, mà cũng ko biết người nào nói dối người nào nói thật, nếu hỏi bừa 1 trong 2 người là “Anh có phải người nói dối ko? “, thì một là người này sẽ lắc đầu, như vậy tức đây là người nói thật, nhưng chắc gì người nói thật đang đứng ở làng nói thật, nhờ đứng bên làng nói dối thì sao? Nhưng nếu người được hỏi gật đầu, thì tức là người nói dối, cơ mà người nói dối thì đời nào nói thật, nó phải lắc đầu mới đúng chứ? Mà nếu là người nói dối thì đời nào nó dẫn mình đến làng nói thật là nơi cần phải đến?

Vậy là thế quái nào ta? Thật thật giả giả nó cứ rối tung beng lên, cái này gọi là bọn tôi càng nghĩ càng sai, tự mình dẫn mình vô chính cái mê cung của mình đặt ra để rồi quên luôn cả lối thoát. Ông anh tôi mặt đã bắt đầu phùng phùng hoả khí, và tôi thì đã não đã bốc khói, thằng 10A2 bên kia vẻ như ko ham hố gì chai Pepsi nữa, bọn các lớp khác cũng chỉ biết xì xào bàn tán.

Tôi liếc sang ông anh, ông chuyển sang liếc mặt bọn 11A1 đang vênh lên, rồi vịn tay liếc lại...sang tôi, tôi hoảng hồn, cả 2 thằng cùng...nhìn sang Tiểu Mai, tự dưng lúc này 2 anh em tôi đồng tâm xem nàng như cứu cánh cuối cùng hay sao ấy!

- Sao...Tiểu Mai? – Tôi thì thầm hỏi.
 - Là sao? – Nàng ngơ ngác.
 - Giải được không em? – Ông anh tôi thều thào.
 - Dạ...được! – Nàng gật đầu.
 - Trời đất quỷ thần ơi! – Ông anh tôi ôm đầu bỏ ngửa ra sao.
 - Gì...vậy? – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.
 - Giải được thì em nói đáp án ra đi, còn đợi gì nữa? – Lão anh tôi nhăn hì.
 - Em tưởng anh với N muốn tự giải! – Tiểu Mai đáp tỉnh queo.
 - Hự, bí này giờ mà tiểu thư! – Tôi thần thờ.
 - Sao? Có ai giải được câu này không đây? – 11A1 lớn tiếng hỏi.
 - Đây nè! – Tôi nói lớn.
 - Nói nghe coi! – Ông tiền đạo số 10 mà tôi còn nhớ mặt đang nheo mắt hỏi.
 - À...như vậy, chọn 1 trong 2 người rồi bảo, “Hãy dẫn tôi đến làng của anh “, thì mình sẽ đến được làng nói thật! – Tiểu Mai trả lời.
 - Ủm...Giải thích đi em! – Đám đông hết thấy đều nhìn Tiểu Mai.
 - Theo câu nói trên, thì dù không biết ai là người làng nào, nhưng chắc chắn rằng nếu là người nói thật, hiển nhiên sẽ dẫn ta đến làng nói thật, còn nếu người được hỏi là người nói dối, thì người này sẽ không đời nào dẫn ta đến làng của người đó, tức làng nói dối, mà sẽ dẫn đến làng của đối phương là làng nói thật. Vậy chẳng nào ta cũng sẽ đến được làng nói thật! – Nàng từ tốn giải thích.
- Đám bọn tôi trở mắt nhìn Tiểu Mai phán như thánh sống, nghe đến đâu thấy đầu óc mình sáng ra đến đây, y như những kẻ tu hành lầm đường lạc lối nay đã giác ngộ kinh Phật của Đại Thiện Như Lai vậy.
- Ủ, đúng rồi đấy! – Anh này cười thán phục, trao quà cho bọn tôi.
 - Tuyệt chiêu, em đỉnh quá! – Ông anh tôi vung tay ca ngợi Tiểu Mai.
 - Hi, đâu có gì! – Nàng khiêm tốn đáp.
 - Không, giỏi thật đấy! – Bà chị kia nhìn nàng ngưỡng mộ.
 - Do em gặp mấy câu đố logic như này nhiều thôi! – Nàng trả lời.
 - Thế này thì nhóm mình vô đối mất rồi! – Ông anh vờ ngửa mặt cảm khái.
 - Không có đâu, bên 11A1 còn đi theo kia! – Bà chị tiếp lời.

- Tụi này khoái làm đối thủ bọn mình thế nhỉ? – Tôi nhăn mặt khó chịu.
- Đâu sao, thà có một kẻ thù thông minh còn hơn có một người bạn ngu ngốc! – Tiểu Mai nhún vai nói thản nhiên.
- Ba người bọn tôi dần mặt ra, nhìn nàng không chớp mắt vì câu vừa rồi quả là hơi bị...sốc, riêng tôi thì lại thấy thích thú, hổng dè lâu lâu Tiểu Mai cũng cá tính phết!
- Thế câu đố của 10A2 là gì nhỉ? – Ông anh tôi cười đều nhìn thẳng cán sự Toán 10A2.
- À...cũng dễ thôi! – Thành này đáp, ra chiều úy kị.
- Dẫn anh tới lớp chú coi! – Ông hất hàm ra lệnh.
- Câu đố của bọn 10A2 dễ ẹc, vẻ như bọn nó hết chuyện hay sao mà đem bài toán lớp 10 vô để làm câu đố, chẳng thà ra đề bá láp như các lớp khác còn hay hơn, ông anh tôi liếc cái rồi hừ nhạt chả buồn giải đề, bỏ đi luôn.
- Qua trại hiền đệ xem câu đố nào! – Ông khoác vai tôi.
- Lớp mình ai ra đề vậy Mai? – Tôi hỏi.
- À...mình đó! – Nàng đáp.
- Bỏ xừ chưa đại ca! – Tôi nhìn lão anh cười mỉa mai.
- Hơ, chiến luôn chứ sợ gì! – Ông mạnh miệng nói cứng, dù tôi biết là trong bụng ông cũng đang thấp thỏm lắm đây.
- Không khó đâu anh! – Tiểu Mai cười cười.
- Ờ...mày dẫn đại huynh đến à? – Thành T trở mắt.
- Đạo...ạo...chơi....à? – K mập ngầu nghiêng mớ chả lụa trong miệng.
- Qua giải đố ấy mà! – Tôi trả lời.
- Mày...mày nội gián à? – Thành L đi theo.
- Nội cái đầu mày, tao còn chưa biết câu đố ra sao! – Tôi quắc mắt cự lại.
- Dẫn anh qua xem coi mấy đứa! – Ông anh tôi ngoắc tay.
- Dạ...để em! – Thành D nhanh nhẩu dẫn ông anh tôi đến chỗ treo câu đố.
- “Cái gì nhìn dưới kính lúp không thể nào phóng to lên được? “
- Câu này của Mai ra đó hử? – Tôi ngẩn người hỏi.
- Ừ! – Nàng mỉm cười đáp.
- Cái gì nhìn qua kính lúp lại chẳng thấy to lên! – Ông anh tôi lẩm bẩm.
- Đồ đạc đâu ra nhiều thế chú? – Thành C lục lọi mớ quà.

- Khổ công lắm mới hốt về được đấy! – Tôi cười tự mãn.
- Thế giải được câu này không? – Ông anh tôi sùng sộ nhìn tôi.
- Hề hề, của lớp đệ mà, đệ nở lòng nào giải chứ? – Tôi vờ rụt cổ.
- Nói đáp án nghe coi! – Tôi thì thầm với thằng L.
- Biết đâu mà nói! – Nó nhún vai đáp.
- Ờ...tụi mày ở đây nãy giờ mà! – Tôi ngạc nhiên.
- Bọn tao cũng có biết câu này của Mai đâu, đang bí nãy giờ đây! – Nó lắc đầu.
- Đại huynh...bí rồi hiền đệ ơi! – Ông anh tôi ỉu xiu vỗ vai tôi.
- Ờ...đệ cũng như rứa! – Tôi nửa rầu rĩ, nửa khoái chí.
- Thôi để câu này cho các lớp khác giải, chừng nào về nhà nói đáp án tao nghe! – Rồi ổng cùng với bà chị kia về, ko quên cầm theo 1 chai Pepsi loại bự khi nãy.

Tầm vài phút sau, canh chừng lúc em Vy vẫn chưa từ trại chỉ huy về, tôi tò tò đi theo Tiểu Mai từ trại trước trại sau, rồi lại từ trại sau ngược ra cổng, mặt ra vẻ đăm chiêu tợn.

- Gì thế N? – Nàng phì cười hỏi.
- Hi, đáp án câu đố, bí rồi! – Tôi tò mò.
- Dễ lắm! – Nàng nheo mắt.
- Nhưng bó tay rồi mà! – Tôi ngoan cố.
- Là...góc! – Tiểu Mai trả lời.
- Hà? Cái gì góc? – Tôi trố mắt, hình như nãy nghe sót.
- Góc hình học ấy, N đâu thể nào phóng to hay thu nhỏ nó được, kính lúp cũng vậy thôi, bao nhiêu độ là bấy nhiêu độ, bất di bất dịch! – Nàng từ tốn giải thích.
- Ờ...ờ ha..! – Tôi ngớ người.

Đến đây chỉ biết gọi là mười phần báỉ phục nàng, xưa nay tôi luôn tự hão cái khoản thông minh của mình là nhất, dè đâu nhân ngoại hữu nhân, đúng là không lường trước được. Tôi thầm tiếc hùi hụi cho tụi K mập ko chịu đi theo xem bọn tôi trổ tài lúc giải đố mấy lớp khác, nếu mà thằng D có mặt lúc đó thì thể nào nó cũng tôn Tiểu Mai lên làm thần mất, vì nó đã hay gọi đùa tôi là thánh rồi mà tôi còn thua nàng mấy bậc, cái này theo như tiên hiệp thì gọi là “Siêu phàm nhập tiên, siêu tiên nhập thánh, siêu thánh nhập thần, siêu thần nhập tôn “, hề hề!

Chương 111

Tầm 10 giờ hơn, tôi ngồi dựa gốc cây nhìn chai Pepsi cỡ bự mà lắc đầu ngao ngán, tất cả chỉ vì...thiếu đá lạnh, uống nước ngọt mà thiếu đá lạnh thì uống thế quái nào được.

- Sao cái mặt mày thảm thế? – Thằng L ngồi kế bên đang chỉnh sửa lại con điều nó tự làm để chuẩn bị thi thả điều cho buổi chiều.

- Khát quá! – Tôi thều thào.

- Mày ôm nguyên chai nước bự chẳng đó mà khát gì? – Nó trố mắt ngạc nhiên.

- Không có nước đá, khó uống! – Tôi nhăn nhó.

- Thế đợi tới giờ com, thế nào cũng có trà đá, vớt đá bỏ vô! – Thằng L nhún vai nói tỉnh queo như ko có gì.

- Đợi tới đó thì thân tao héo úa như...ế ế....mập...cái ly gì thế? – Tôi đang rên rỉ thì nhìn thấy K mập tay cầm ly nước đá mát lạnh đang đi ngang qua.

- Ly nước chứ gì, mày hỏi ngu! – Thằng K nhếch môi.

- Thì biết, nhưng mày kiếm nước đá đâu ra thế? – Tôi sảng giọng.

- Suyt...qua đây! – Rồi nó ngoắc tay làm bộ bí hiểm.

Thằng L và tôi ôm con điều chạy theo K mập ra sau lều, đến chỗ mấy thùng đựng trái cây mà khi này bọn tôi xách lên trại.

- Trái cây mà, đá đâu? – Tôi thắc mắc.

- Đá dưới chân mày chứ đâu! – Thằng T nhập bọn.

- Đâu? – Tôi ngạc nhiên tột.

- Mấy cục lẫn lông lóc dưới đất đó! – Nó cười đều.

- Dẹp mày đi! – Tôi sầm mặt.

Tôi hồi hộp nhìn K mập dỡ tấm bạt phủ trên mấy thùng đựng trái cây ra, cuối cùng nó lôi ra một cái thùng xốp cỡ vừa như những người bán dưa ướp lạnh ngoài chợ.

- Thế nào? – K mập nháy mắt, trên tay nó là một bọc nylon đựng nước nhưng đã đông thành đá lạnh.

- Tuyệt chiêu, sao này giờ ko nói? – Thằng T háo hức.

- Hề hề, tao dặn em H đem lên đây! – K mập cười tự hào.

- Nước đá mà mày giấu như giấu bom ấy! – Tôi liếm môi.

- Ko giấu chúng mày bu vào thì nổ banh cái thùng xộp luôn à! – Thằng K nói.
 - Mà to tổ bố vậy sao uống? – Thằng L liếm môi.
 - Đập ra, mày hỏi dần thế! – Thằng T cà khịa.
 - Lấy gì mà đập? Đầu mày nhé? - L đội trưởng cười gằn.
 - Tao quên dặn em H đem đồ đập đá rồi! – K mập méo xệch mặt thừa nhận.
 - Chứ nãy mày lấy đá nhỏ đầu mà uống? – Tôi hỏi tiếp.
 - Tao qua bọn 10A3 xin! – Nó đáp.
 - Ở cái thằng, A1 mà phải đi xin A3 à? – Thằng T sùng sộ.
 - Bọn con gái bên đó nhờ tao chỉnh dùm cái ampli nghe nhạc, tao tiện tay xin về ly đá uống thôi mà! – K mập nhún vai đáp.
 - Thế...sao ko xin nhiều vào? Ích kỷ! – Bó tay thằng T, nó tráo trở ko đỡ được.
 - Rồi giờ tính sao với cái bịch đá này đây? – Tôi bắt đầu sùng cổ.
 - Ai biết, đừng hỏi tao! – K mập lắc đầu.
 - Tất cả dang ra, để anh! – Thằng C ở đâu nhào vào.
 - Mày tính làm gì đấy? Ó, đóng phim à? – Thằng T há hốc mồm.
- Thằng C giật phăng cái mũ xuống đất, xắn tay áo lên, thu nắm đấm lại, mặt mày ra vẻ căng thẳng như đang sắp vận công phát kinh.
- Chúng mày xem nhé, đây gọi là Thiết Quyền Công, tuyệt học thất truyền đã lâu của võ lâm thần thoại! – Nó hít một hơi thật sâu.
- Bọn tôi dù biết thằng này sẽ chẳng làm nên trò trống gì đâu, nhưng cũng hồi hộp xem thử vì nghe đâu thằng C học võ cổ truyền từ nhỏ, nó có gãy tay cũng ko sao, nhưng nhớ như bọc nước đá vỡ nhỏ ra thì càng tốt.
- Bịch....ú....ahhh....a...a....! – Thằng C ôm tay rú lên, bịch đá vẫn ko suy suyển.
- Tụi tôi phá lãn ra cười sằng sặc, thằng C thì đang giãy đành đạch trên đất, trông cái bộ như con chơi chơi vừa bị người ta cầm cây chọc vào.
- Khó đỡ quá, hông dè thằng này bị hoang tưởng! – Tôi quệt nước mắt, cười méo xẹo vì cái bụng đau quặn lại do cười gập cả người.
 - Mà tao thấy cũng có lý đấy, tụi mình thi nhau đập, có ngày bịch đá cũng bể ra à! – K mập cà khịa.
 - Bể ra hay tan ra nước hết? – L đội trưởng lồm cồm đứng dậy.
 - Giờ tính sao? Hay lụm đá cuội chơi vô? – Thằng T hiến kế.

- Chọi vào mặt mày ấy, dơ bỏ xừ, toàn đất cát! – Tôi thè lưỡi lắc đầu.
- Chứ mày ngon thì tính đi! – Nó quắc mắt.
- Bỏ chai Pepsi vô ướp lạnh chứ tính quái gì nữa! – Tôi xuôi xị.

10 phút sau, lớp tôi xếp thành 2 hàng nghiêm chỉnh 2 bên cổng trại, đứng vỗ tay rào rào chào mừng...đoàn các vị tướng chính phủ từ trại chỉ huy sang chấm điểm trại chi đoàn 10A1. Tôi thấy em Vy cũng đi chung với mấy thầy bên Đoàn, về lớp là em ấy nhập ngay vô hàng mà đứng cạnh tôi.

- Làm gì mắt hút sáng giờ thế? – Tôi vờ nhăn mặt.
- Hic, kẹt bên trại chỉ huy nè, nghe phổ biến công tác về mấy trò chơi cho buổi chiều với buổi tối! – Vy thở hắt ra.
- Thế giờ chấm điểm trại xong rồi làm gì nữa? – Tôi thắc mắc.
- Ăn trưa, rồi nghỉ đến tầm 1h30 bắt đầu họp trại! – Vy đáp.
- Lớp mình vô đối rồi, max 10 điểm ở tất cả các hạng mục! – Tôi phồng mũi.
- Dễ ăn quá ha, chưa biết được đâu! – Vy bĩu môi.
- Cho mơ tí đi, hề hề! – Tôi gãi mũi cười trừ.
- Hừ, mơ gì thiết thực chút đi! – Em ấy nhún vai.
- Vậy...mơ có nước đá uống, hic, khát mà trời nóng quá! – Tôi chuyển sang rên rỉ.
- À, thế tí nữa đợi chút! – Vy hấp háy mắt, cười bí mật.

Các thầy cô trong trại chỉ huy nhìn qua cổng trại lớp tôi một hồi, đứng nghe K mập thuyết trình ý tưởng, rồi mọi người chuyển sang chấm điểm cách dựng lều, bài trí đồ đạc bên trong và tình hình vệ sinh quanh trại, sau đó tổ chấm điểm chuyển sang trại của 10A2 kế bên, bọn tôi theo lời cô Hiền tan hàng, thích làm gì làm đợi đến giờ cơm trưa.

- Đi, theo Vy! – Em Vy kéo tay tôi.
- Đi đâu rứa? – Tôi tò mò chạy theo.
- Thì bảo đi mà, hỏi hoài! – Em ấy nhoẻn miệng cười nhìn tôi, hất mái đầu sang hướng trại chỉ huy rồi vuốt tóc đi tiếp, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Tôi đứng ngây ra, trời hời, lâu lâu em Vy cũng xinh quá cỡ thợ mộc đấy chứ, vừa rồi đúng như lời các chị em nói, gọi là nét đẹp trẻ- khỏe- tự tin đây mà! Chẳng đợi lâu, tôi cấp giò chạy theo, không quan tâm đến cái vụ đá lạnh gì nữa, hề hề!

Lên trại chỉ huy, đó là một trại nhìn cũng như của các chi Đoàn nhưng khác là tôi nhìn có vẻ chắc chắn và dày dặn hơn, với cờ Tổ quốc và cờ Đoàn treo trên cổng, bên trong có một số thầy cô đang ngồi, tôi dậm chột dạ lùi lại vài bước, chứ dân đen như tôi mò đầu vào có khi bị bắt lên bót cả ngày chứ chẳng chơi.

- Đứng đây nha, đợi chút! – Vy nói rồi đi thẳng vào trong.

Tôi đứng tại chỗ, nhìn hết một lượt quang cảnh xung quanh, hoá ra trại chỉ huy nằm thoải ngay trên đỉnh đồi, đứng ở đây có thể thấy bao quát toàn cảnh một vùng trại lúc nhúc những lều bạt, cờ hoa và bong bóng đủ màu các loại chen nhau phía dưới, lẫn giữa những hàng cây bạch đàn đang rủ bóng mát xuống cái nóng của buổi gần trưa. Xa dần hơn nữa là doanh trại quân đội, trải hết tầm mắt là một vùng đất trống khá lớn vẻ như là chỗ duyệt quân sự, cơ man nào là người những người, không khí đầy vẻ nhộn nhịp tung bừng mà hiếm khi cánh rừng này có được.

- Nè, nhìn gì đó? – Vy từ sau đập vai tôi.

- Ờ..à, nhìn mấy cái trại ấy mà! – Tôi đáp.

- Đây, mỗi đứa một ly! – Vy tươi cười chìa ra 2 ly đá thổi y chang trong can-tin trường.

- Ghê, lấy đâu ra vậy? – Tôi trố mắt.

- Hi hi, cán bộ có cái giá của cán bộ nha, lấy trong trại chỉ huy đó! – Em ấy nheo mắt lém lỉnh.

- Thế...nước đâu, ly đá không thế? – Tôi được voi đòi tiên.

- Thôi đi ông, nước về trại lớp mình lấy chứ! – Vy đẩy vai tôi.

- Ủ, có chai pepsi ở đó đấy! – Tôi cười cầu tài hưởng ứng.

Tôi khoái chí tận hưởng cảm giác dòng Pepsi mát lạnh và ngọt lịm tuôn dần từ cổ họng xuống thanh quản, lim dim mắt ngồi dưới bóng mát tựa gốc cây, nắng ấm trên đỉnh đầu, mặc kệ thế sự ra chiều phồn lăm.

- Thánh, cho em uống với! – Thành D đánh hơi ào tới, cắt ngang sự sung sướng của tôi.

- Á, thành N, ly đá ở đâu đấy? – Thành T và thành C cũng vô đến.

- Ờ...của...của tao...! – Tôi ngơ ngác, cái ly trên tay đã bị thành D giật.

- A ủa, có uống mà giấu anh em nha mậy! – Thành Q đá tôi một cái.

- Tao vừa...uống có một hớp...chứ mấy! – Tôi nhăn nhó.

- Thế để bọn tao mấy hớp còn lại cho, hô hô! – Thành T cười hề tiện, giật ngay cái ly.

- Coi chừng rót đá, phí thế! – Thành D giơ tay ra hứng, y như thổi đá sắp rót ra là thổi vàng bốn số 9.

Tôi ỉu xiu lết ra trại trước, sao mà khốn nạn cái thân, đã trốn tuốt ra trại sau muốn nhâm nhi ly nước một mình cho sảng khoái mà cũng không được, để bọn ăn cướp trên giàn mướp nó giật lấy, biết vậy nãy nghe lời em Vy tót sang chỗ bọn con gái ngồi chơi có khi cái ly nước của tôi cũng ko đến nỗi bị mất thô bạo như thế này!

Chương 112

Có một kinh nghiệm mà tôi rất lấy làm tự hào vì mình là người khai sáng và đúc kết đầu tiên, đó là khi đi ăn uống gì đó chung với lớp, tuyệt đối không ngồi gần nhỏ Y ù, và sống chết gì thì cũng phải kề cạnh bên em Vy. Tại vì sao? E hèm, là như thế này, trong một lần đi ăn lẩu, nhóm bọn tôi tầm 10 người, chia ra 2 bàn mỗi bàn mỗi cái lẩu, bữa đó tôi chung bàn với em Vy, nhỏ Y ù, thằng D và L đội trưởng, lí do vì tôi đã né cặp vợ chồng K mập – nhỏ H đang ngồi bàn bên kia ra, vì gì chứ cặp đôi này mà hợp lại ăn thì có mà lở núi, dù tôi với thằng K là bạn chí thân, nhưng ăn uống thì...như chiến trường, giành giật từng miếng mà sống, bạn bè cũng mặc.

Thế nhưng tôi tính già hoá non, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, vì sức ăn của Y ù bằng K mập với nhỏ H cộng lại, nồi lẩu vừa nóng và đĩa bún vừa được đặt xuống thì chẳng mấy chốc đã sạch beng, tôi ngơ ngác dòm cái chén mình mới có con tôm với vài cọng bún lơ ngoe, 2 thằng D và L cũng mặt nhăn như bị. Thế là tôi bấm bụng kêu thêm cái lẩu phụ cùng 4 đĩa bún thêm trước tiếng cười hớ hớ của Y ù và trợn cười sặc sỡ cùng cái nhìn đê tiện từ bên bàn băng bọn K mập, cái này gọi là tính chi cho lâu rồi cày sâu chết lúa!

Sang cái lẩu sau, 3 thằng con trai phóng ngay đũa vô nồi lẩu mà múc lấy múc để, tránh đi sự tấn công như càn quét của Y ù, em Vy múc được khúc cá với vài thỏi mực ống. Tôi ăn như lốc cuốn nhưng vẫn thấy chung hững, vì lạy hồn chẳng thằng nào bàn tôi đưa tốc độ lại được với nhỏ Y trong cái khoản chiến tranh lương thực. May thay Vy nhường cho tôi khúc cá với mực ống, tôi ăn trong...ngheñ ngào và sung sướng!

Chính vì lẽ đó, nên buổi cơm trưa của ngày đầu tiên họp trại, ngay khi quán cơm trong thành phố đem phát cơm lên trại là tôi đã hốt đại một hộp rồi tót sang chỗ Vy ngồi, vừa chạy làng vừa đảo dác nhìn xem có bóng dáng Y ù lảng vảng gần đó không.

- Gì thế N? – Vy ngạc nhiên dòm bộ tịch láo liên như thằng trộm gà của tôi.
 - Tránh bão! – Tôi vẫn nhìn quanh giới bị.
 - Bão gì? – Em ấy tròn mắt hỏi.
 - Bão...Y ù! – Tôi đáp.
 - Khùng quá! – Vy phì cười.
 - Ra bên kia ngồi kia! – Tôi chỉ tay sang chỗ gốc bạch đàn gần cổng trại, có gờ đất để ngồi và quan trọng là ở đó bóng mát khá rộng.
- Đúng như dự đoán, Vy ăn chậm và ít như mèo ăn, mới giở hộp cơm ra đã than nhiều rồi san cho tôi nửa cái opla và gần trọn miếng sườn nướng, tôi sướng mê toi cười tít mắt.
- Ế....bà Y ăn dữ thế, mỗi đĩa mỗi hộp chứ! – Giọng thằng T vang lên phía trong lều.
 - Kệ tui, đưa đây, hớ hớ! – Nhỏ Y vênh mặt rồi ôm 2 hộp cơm đi ra ngoài.
 - Thấy chưa, thấy tránh bão đúng chưa? – Tôi rụt cổ nói.

- Vớ vẩn quá! – Vy cười cười đập vai tôi.

- Không đâu, tí rồi xem! – Tôi ngoan cố dụ tiếp.

Và y chang, tầm vài phút sau hai đứa tôi đã thấy thằng D từ trại sau ôm hộp cơm của nó vừa chạy vừa la bài hời:

- Cướp, bớ cướp, trấn lột...com...trưa đây này...!

- Hớ hớ, ăn gì mà chậm thế? – Giọng Y ù vẫn bá đạo muôn thuở rượt theo sau.

- Ối giàng ơi là giàng ơi, sao thả nó về đây, để giờ nó phá buôn phá làng này giàng ơi là giàng ơi!

Hai đứa tôi cười rũ rượi vì cái điệu bộ nửa đùa nửa thật của thằng D đang giãy đành đạch vì bị giật miếng ăn tận miệng. Tôi khoái chí yên tâm gấp hộp cơm đã trống không lại bỏ vào sọt rác, ngồi tựa lưng thở dốc nhưng trong bụng hầy còn thòm thèm, vì hình như cơm hơi ít, chưa được no cho lắm.

- Vy đi lấy ly đá, N lấy nước ngọt ra nha! – Em Vy dặn.

- Ủ, quyết định vậy đi! – Tôi gật đầu ngay tắp lự.

- Cứ thế mà làm, hì hì! – Rồi em ấy lại ngược lên trại chỉ huy.

Tôi rón rén mò ra trại sau chỗ mấy thùng trái cây, định lấy chai Pepsi ướp lạnh khi nãy thì thấy K mập đang nhai nhóp nhép món gì đó ngon lành lắm, mà rõ ràng là chẳng có trong thực đơn cơm hộp.

- Ê ăn gì thế, cho tao với! – Tôi nhảy xổ tới.

- Đẹp, miếng này của tao! – Nó giật ngược tay lại.

- Lấy đâu thế? Mà cái gì thế? – Tôi háo hức dòm miếng cơm cuộn lại với trứng rán vàng thơm, bao quanh ngoài là lớp lá gì đó màu đen.

- Cơm cuộn trứng, mày giành là tap đập vỡ mặt đấy! – K mập ngồi quay lưng lại.

- Ờ, mà đâu ra thế? – Tôi liếm môi.

- Lấy bên Trúc Mai ấy! – Nó tiết lộ.

Chẳng do dự, tôi phóng ngay vô trong lều nhìn quanh quất tìm Tiểu Mai, kia rồi, nàng đang ngồi ngay mép lều với mấy nhỏ con gái tổ 1, tôi bay tới ngay, rồi thắng lại cái kít vì kế bên Tiểu Mai là nhỏ Y ù đang cười hả hê.

- Gì vậy N? – Tiểu Mai ngạc nhiên quay sang hỏi.

- À...à...com..à không, cơm trứng ấy...! – Tôi lắp bắp nói như bản năng.

- Hê hê, hết rồi ông ơi, tới trễ rứa! – Y ù cười khoái trá.

- Ủ...hết rồi, Mai ko biết nên lúc ở nhà làm hơi ít! – Tiểu Mai nhìn tôi cười ái ngại.

- À...không sao, N hỏi tại...thằng K nó muốn ăn nữa, nhờ N tới hỏi, vậy thôi N đi nhé! – Tôi lúng búng, chuyển sang dóc tổ bán đứng ngay sau lưng K mập rồi đứng dậy đi thẳng, trong bụng rửa thầm nhỏ Y ù tôi tả.

- Hớ hớ, xạo nữa, ông N mà đi xin đồ ăn giùm ông K mới lạ, muốn ăn thì nói đi, hớ hớ! – Giọng nhỏ Y vang ngay sau lưng dù tôi đã đi hết tốc lực ra khỏi lều.

Tôi sầm mặt cầm đầu đi thẳng, chỉ tại cái tật tham ăn mà giờ nhục không biết để đâu cho hết với bọn con gái tổ 1, mà đầu đuôi cũng tại Y ù, ăn gì mà ăn lăm thế, đã giật com của thằng T với thằng D rồi lại chuyển sang giành luôn món Tiểu Mai làm, báo hại tôi một phen mất mặt, thiệt là xui quá đi mà!

- Mặt sao thảm vậy N? – Vy ngạc nhiên chia ly nước cho tôi.

- À...trời nóng ấy mà! – Tôi vội lấp liếm, có cho vàng cũng ko dám để lộ vụ khi này.

- Đâu có nóng mấy, bóng cây mát thế này mà, thêm ly đá lạnh nữa, mát đây luôn ấy chứ, hi hi!

- Vy áp ly đá lạnh vô bên má tôi.

- Ế...lạnh đấy...! – Tôi la oai oái.

- Ai bảo vừa rồi kêu nóng! – Em ấy cười tinh quái.

- Thì tại....ui da....tổ bà thằng....ớ...! – Tôi chưa kịp nói thì đã nghe đánh bốp cái giật mình ngay sau đầu, quay lưng lại lau bầu thì ngó người ra.

Ồnh tôi đang cười hềnh hếch phía sau, tay xách trái cây đưa ra trước mặt.

- Ranh con, mày bảo ai là thằng đấy? - Ông khoác vai tôi rồi kéo đầu đi ra ngoài cổng.

- Ớ...gì nữa... ngồi đó nhé...Vy ...! – Tôi gọi với theo.

- Ủ...! – Em ấy ngơ ngác ngồi luôn tại chỗ.

- Ái chà, Vy ha? Thế bé Mai nhà mình đâu? – Ông anh tôi nói giọng nham hiểm.

-! – Tôi cứng họng.

- Tao hỏi Vy nào đấy? À...con bé hôm bữa mày kể đây à? - Ông gật gù.

- Ờ....! – Tôi xuôi xì thừa nhận.

- Hề hề, cũng dễ thương đấy, thế mày bắt cá hai tay à? - Ông nheo mắt hỏi.

- Bậy...bậy bạ..., tới có gì không huynh? – Tôi nhăn nhó gỡ tay thoát ra.

- Đem mớ trái cây cho hiền đệ chứ đâu, của chị dâu mày gửi đấy, hề hề! - Ông bảo tôi cầm bọc trái cây, rồi cười đề tiện bước lại chỗ em Vy ngồi xuống, tôi đâm chột dạ phóng ngay theo sau.

- Chào em, quen thằng N lâu chưa? – Ông anh tôi hỏi ngay vấn đề.

- Dạ...dạ...thì học chung lớp mà anh! – Vy bối rối trả lời.

- Ủm, anh ở trại 12A2, lên chơi với nó buổi trưa chút ấy mà! - Ông nói.
- Dạ...anh ngồi chơi! - Vy cười gật đầu, vẻ như em ấy đoán ra ông là anh trai tôi rồi.
- “Quý tha ma bắt, trưa nắng thì ở dưới trại ông chơi đi chứ mò lên đây làm gì, phá đám thằng em này nữa! “Tôi nhăn nhó rửa thềm trong bụng.
- Tiểu đệ, đá thôi lấy đầu ra thế? - Ông anh tôi tò mò.
- Ờ...lấy bên...trại...! - Tôi giật mình quíu lên.
- Lấy huynh một ly coi, đá bên lớp tan hết từ sáng! - Ông phát phơ tay ra chiều nóng bức lắm, dù đang ngồi dưới gốc cây mát rượi.
- Anh ngồi đi, để em lấy đá! - Vy nói rồi đứng dậy, lại ngược lên hướng trại chỉ huy.
- Phiền Vy quá! - Tôi ái ngại nói khẽ.
- Hi, đâu có gì, mấy khi gặp được anh trai N! - Em ấy cười lắc đầu.

Đoạn rồi tôi đi tới ngồi với lão anh, ông đang dòm cái cổng trại, chốc chốc lại tặc lưỡi xuýt xoa rồi lắc đầu lia lịa, tôi cũng chẳng buồn nói gì, trơ mỏ ra ngồi hóng.

- Lấy Sting ra đãi tao coi, mày! - Ông bảo mà tôi nghe như sét đánh bên tai.
- Ờ, lúc sáng vừa đưa ra cả 4 chai còn gì nữa! - Tôi trố mắt.
- Bây giờ, một là chú lấy Sting ra thì tí nữa có 3 người uống, anh với chú và nhỏ Vy, còn hai là anh vào trại gọi thêm bé Mai ra, rồi 4 người cùng ngồi uống nước lã tới chiều cũng được, cho chú chọn đó, anh rộng lượng lắm! - Ông hất hàm đánh đố.
- Dạ...dạ...để đệ lấy...1 chai thôi nhé...! - Tôi ỉu xiu ngay tắp lự.
- Ừ, tốt, trưa nắng mà có Sting mát lạnh thì nhất rồi! - Ông cười khoái trá.

Tôi rầu rĩ lết vô trại mở ba lô, bấm bụng lấy ra 1 chai Sting, đau khổ nhìn 2 chai còn lại, mới sáng đem 7 chai giờ đã còn 2, nản không chịu được. Đâu có ngờ đến tình huống ông anh tôi mò lên tận đây, nhìn tôi ngồi với em Vy rồi chơi ngay chiều đem Tiểu Mai ra mà uy hiếp, thật là hiểm ác quá sức. Thôi thì Sting còn bỏ được, chứ ko đem ra nhờ ông anh tôi điên lên làm thật thì Tiểu Mai với Vy lại ngồi chung mâm, thêm lão anh tôi chơi đều giả vờ nói hớ hênh gì đó, rồi lộ ra mấy lần tôi với Tiểu Mai đi chơi thì em Vy có mà đem tôi treo cổ ngay lập tức chứ chẳng phải đùa!

Chương 113

May phước thay, trời không phụ người hiền nên đã phái thiên sứ đến bắt ác quỷ đi, lão anh tôi vừa hóp được một ngụm Sting, chưa kịp chơi tôi thêm vố nào trước mặt em Vy thì đã bị bà chị dễ thương bên 12A2 lên tận trại A1 xách đầu ổng về. Lí do là vì chẳng phải ổng lên đây đem trái cây gì cho tôi sất, mà là trốn đi chơi không chịu ở lại trực vệ sinh trại như đã phân công.

- Ế ế...về liền nè...lên thăm thằng đệ mà...làm quá....! - ổng la oai oái vì bị véo tai bất ngờ từ đằng sau.

- Hay cho P, giỏi cho P, trốn trực sinh lên đây ngồi chơi! - Chị 12A2 cười gần.

- Tối đại ca lại lên chơi với hiền đệ....nhá..! - Rồi ổng bị kéo đi, vẫn cố gọi với lại.

Gặp phải lúc ở nhà là tôi đã phá lãn ra cười rồi, đây đúng là lần đầu tiên tôi thấy có người lôi đầu được ông anh tôi đi ngoại trừ ba và mẹ tôi, nhưng lúc này đang ở trước mặt em Vy, tôi mà cười là khác nào tự cười mình!

- Giờ thì Vy tin 2 người đúng là anh em trai rồi! - Vy nheo mắt tinh quái.

- Chứ nãy giờ sao mà ko tin? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Hi hi, nãy ko biết, giờ biết rồi! - Vy tùm tùm cười.

- Biết gì? - Tôi trố mắt.

- Biết là cả hai đều bị con gái dắt mũi, ha ha! - Rồi em ấy bật cười thành tiếng.

Tôi đâm chột dạ, quả thật là em Vy nói đúng chứ còn gì nữa, căn cứ theo tình hình nãy giờ thì hai anh em tôi đối với tội con trai bá đạo bao nhiêu thì so với tội con gái hãy còn kém xa lắc về cái khoản đối đáp và xử thế, vậy nên ông anh tôi cũng như rứa, gặp con gái là tắt đài ngay tắp lự. Thế mới biết, anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

- Hic, 1h rồi, nhanh quá! - Vy nhìn đồng hồ thở dài.

- Gì thế? - Tôi thắc mắc.

- Giờ phải lên trại chỉ huy họp, lấy danh sách trò chơi rồi đăng kí thành viên tham gia, sau đó về lớp phổ biến! - Vy lắc đầu thiếu não.

- Êo, họp hành gì mãi thế! - Tôi cũng đâm rầu rĩ.

- Muốn ngồi với chàng hoài mà không được, chán ghê! - Em ấy nói nửa đùa nửa thật.

- Thế thôi, để anh theo nàng lên trại chỉ huy luôn! - Tôi cũng giỡn hùa theo.

- Thấy ghê? Dám lên hông? - Em ấy bĩu môi.

- Dám sao không? Trên đó có nước đá mà, lên uống cho sảng! - Tôi mạnh mồm đáp.

- Ủ, vậy thì đi! – Vy đứng dậy, kéo tay tôi theo.
- Ấy...ấy....N chỉ nói thôi mà...ko lên đâu! – Tôi hoảng hồn chối bay biến.
- Hứ, biết mà! – Vy nguýt dài.
- Hi hi, dân thường đâu dám bén mảng vô cung điện, thôi nữ quan đi lo việc nước mạnh giỏi, tại hạ ở nhà chăm.....! – Tôi kịp ngậm mồm lại, suýt nữa chữ “con “đã vọt ra.
- Chăm gì? – Em ấy nheo mắt hỏi.
- À...chăm...chăm sóc các bạn cùng lớp...! – Tôi nói trớ ngay lập tức.
- Giải cái mồm thật! – Vy lắc đầu cười ngao ngán rồi đi đến trại chỉ huy.

Tôi lò dò đi vòng ra trại sau, 1h chiều mà ở khu rừng này cũng khá là mát mẻ, không phải vì nắng nhẹ, giữa trưa nắng vẫn gắt như thường, mà vì bóng mát từ các cây bạch đàn khá nhiều, và lều bạt dựng um tùm che mát cả một vùng, vừa ló đầu ra lều này đã đi ngang qua lều khác, chẳng hứng bao nhiêu nắng được. Ngang qua bọn thằng L, thấy tụi nó đang hú hí sẫm soi cái gì đó, tôi lao vào nhập bọn ngay.

- Tưởng gì, có con điều sáng giờ làm hoài mậy! – Tôi thở đánh thuật nói.
- Chuẩn bị cho kỹ tí còn đua với mấy lớp khác chứ! – Thằng L quệt mồ hôi đáp.
- Ồ, tại vì đây là con điều hết sức đặc biệt! – Thằng C trầm trồ.
- Sao mà đặc biệt? – Tôi thắc mắc.
- Mà thấy cái mô tơ trên thân điều không? – Nó hỏi.
- Ủ, thấy, sao? – Tôi nhìn cái thằng L đang chỉnh cái mô tơ nhỏ xíu.
- Con điều này ko những bay bằng sức gió, mà còn có 2 cánh quạt 2 bên, cái mô tơ sẽ làm nhiệm vụ tạo sức quay cho quạt, hê hê! – Thằng T khoái chí chen vào.
- Ghê, thế này là máy bay chứ điều gì! – Tôi liếm môi.
- Chả sao, trường đâu có cấm gắn mô tơ vào đâu, tao chơi luôn! – L đội trưởng nhún vai đáp thần nhiên.
- Ủ, mà thiệt là lợi hại quá đi! – Thằng C nói với giọng đầy thán phục.
- Chứ sao, tao mà, hê hê! – Thằng L cười khoái chí.
- Tí đi thả với tụi lớp khác, cho tao theo với! – Tôi háo hức đề nghị.
- Mà theo chi? – Thằng L chưng hửng.
- Theo cổ vũ chứ chi, có tao theo là mà hên lắm! – Tôi vỗ ngực nói.
- Ủm, cũng được, cơ mà điều mình vô đối rồi, mà khỏi cần cổ vũ, trù ẻo điều mấy lớp kia bị rụng là tao mừng à! – Thằng L gật gù.

Ngồi xem nó làm mãi cũng chán, tôi lò dò đứng dậy bước vào trong lều định tìm xem có bánh hay snack gì ăn cho vui miệng thì gặp ngay nhỏ Y ù đang rượt thằng D chạy dài bên ngoài, thằng D lần này trông hoảng hốt thấy rõ.

- Còn có trái ổi của tui, bà ăn mấy trái xoài rồi thôi chứ!
- Ông ăn không hết đâu, chia nửa đi, hớ hớ!
- Đừng có xạo, nãy trái xoài bà cũng nói chia nửa, rồi táp hết luôn!
- Á...ông bảo ai táp? Đứng lại coi!
- Ahhhhh.....tha tui đi....thánh...cứu...em...!

Tôi rụt cổ chẳng dám tham chiến, để mặc cho thằng D ôm trái ổi lăn lộn cố thủ, gì chứ cái bộ vó tôi gây nham mà nhào vào, có khi Y ù cầm đầu tôi với thằng D động vô nhau luôn cũng không chừng!

Đoạn rồi tôi rón rén bước vô trong lều, lục mớ ba lô K mập xem nó có giấu bánh trái gì trong đây không, nhưng khốn nỗi nhỏ H và vài đứa con gái khác lại đang tùm năm tùm bảy ngồi tán chuyện ngay trong đó, và cô Hiền thì cũng đang trò chuyện với nhỏ P ngay cạnh bên, thế là kế hoạch ăn vụng phá sản. Tôi ngao ngán đi lững thững ra ngoài, định kiếm cái võng treo lên cây nằm cho mát, đợi em Vy về rồi đi chơi tiếp, dè đâu xui nối tiếp xui, vừa ra đã thấy K mập án ngữ.

- Ê, cho tao nằm tí coi! – Tôi lay lay người nó nài nỉ.
- Đẹp, tao xí trước rồi, mày lên đứt võng ráng chịu à! – Nó sùng sộ.
- Nằm tí, tao mệt rồi! – Tôi ngoan cố bám trụ.
- Ở cái thằng này, đang ngủ đừng có phá bố, biến gấp cho taooooo! – K mập vung tay.

Tôi hoảng vía lượn đi ngay tấp lự, công nhận lúc thằng này đang ngủ mà đến giỡn thì nó hung hăng thật, lúc nãy tôi mà cù nhây ở lại thêm tí nữa chắc nó lấy võng úp tôi lại rồi đập te tua luôn quá!

Tôi vật vờ qua lại mấy vòng mà chẳng kiếm ra cái gì để làm, vẻ như trưa nắng nên bọn thằng K hết ham tếu táo như mọi khi rồi, bạn thân còn thế, nói gì đến mấy đứa ít nói chuyện trong lớp, điển hình là vài thằng con trai tổ 2 và tổ 3, cùng cơ sở đứa con gái khác, giờ đang chia từng tụ ra mà ngồi nhìn trời nhìn đất, không thì cũng lồi mp3 ra nghe nhạc, chứ không được sôi động như mấy trại lớp lớn 12. Ấu đây cũng là một cái bất lợi khi vừa vào lớp 10 đã đi cắm trại, vì các thành viên trong lớp chưa thật sự thân nhau lắm, khó có thể bày các trò chơi nhiều người cùng tham gia cho vui.

Cơ mà lớp tôi chỉ lo tính chuyện dựng trại và ăn uống, mà quên mất chuyện giải trí tinh thần, đó là âm nhạc. Bên 10A3, 2 dàn âm ly được đặt đối diện nhau, nối vào máy nghe đĩa để một bên, thế là lớp đó tha hồ nghe nhạc thư giãn mà mở từ sáng sớm đến giờ, ít ra cũng còn gọi là có thứ để tận hưởng giữa buổi trưa, khuấy động không khí lên một chút. Tụi bên 10A2 chơi còn bạo hơn, đem hẳn cả lò nướng và thùng đá ướp lạnh, chắc là định giờ tối sẽ nướng thịt đây, tôi chỉ nghĩ đến mà nghe bụng đánh thọt một cái vì thèm thuồng. Và ở phía xa hơn, vẻ như là khu vực

của 10A7, tụi nó còn tính đến cả đường đem cầu may lên đá, trông xôm tụ ra phết, bọn con trai chia phe đá, bọn con gái đứng ngoài cổ động hò hét, tôi tự hỏi sao mà bên đó thân nhau nhanh thế nhỉ. Quay đầu nhìn lại lớp mình đang mạnh ai nấy ngủ, tôi cảm thấy ngán ngẩm gì đâu!

Đang định mò xuống trại ông anh chơi cho vui thì tôi thấy Tiểu Mai đang ngồi tựa gốc cây gần trại sau, vẻ như là đang đọc sách.

- Hi, đọc gì vậy Tiểu Mai? – Tôi ngồi xuống cạnh bên, cười cười hỏi.

- À, truyện! – Nàng gấp sách lại.

- Truyện gì ế? – Tôi tò mò.

- N đọc thử đi! – Nàng chìa quyển sách ra.

Đập vô mắt tôi là dòng chữ The Lord of the Rings, à tưởng gì, truyện này thì tôi biết vì đã xem qua hết cả 3 phần phim từ cái hồi tôi bế quan luyện...anh ngữ bằng phim rồi, thế nên vừa nhìn vào đã biết ngay là Chúa tể những chiếc nhẫn, tôi lật bừa ra vài trang rồi thất kinh hồn vía đóng ngay sách lại, vì trong đó toàn là tiếng Anh.

- Ủm....N đọc rồi...trả Mai nè! – Tôi lúng búng nói.

- Hi, mình cũng đọc lại, giết thời gian thôi! – Tiểu Mai mỉm cười đáp.

- Ủ, trại bên mình chán quá, chẳng có gì làm hết! – Tôi nói sang chuyện khác.

- Chắc chưa đến giờ chơi mấy trò chơi tập thể đó! – Nàng tiếp lời.

- Ờ, Vy bảo tí nữa đưa mấy bản danh sách trò chơi về đó! – Tôi nói.

-! – Nàng im lặng.

- À, bài tụi A3 đang mở tên gì vậy? N nghe tụi nó mở hoài sáng giờ, quen lắm mà không biết tên! – Tôi vội trố sang, vì bỗng dung Tiểu Mai lại im lặng giữa chừng.

- As long as you love me của nhóm Backstreet Boy đó N, cũng hay lắm! – Nàng đáp.

- Cái gì...as long...gì...? – Tôi ngớ người vì nghe không kịp.

- As long as you love me, hi! – Tiểu Mai lắc đầu cười khỏ.

- Nghĩa là gì vậy? – Tôi thắc mắc.

- Là “Chỉ cần em yêu anh “! – Nàng giải thích.

- Ủ, giai điệu cũng hay, để sau này lên mạng nghe lại thử! – Tôi gật gù.

-!

Dưới cái nắng gắt của buổi trưa giữa rừng, cùng những tiếng xào xạc của cành lá bạch đàn đang rủ bóng mát xuống phía dưới, tôi ngồi cạnh người con gái lạnh lùng như nàng, tự dung dâm ra lúng túng, vì có đôi khi lại chẳng biết nói gì cả, nhưng cũng đồng thời cảm thấy bình yên tận thâm tâm, vì bất kể lúc nào, khi nhìn Tiểu Mai tôi đều cảm thấy từ nàng luôn toát ra một nét

đẹp thanh khiết và trong mát vô ngần.

- N nhìn gì đấy? – Tiểu Mai bất thần hỏi.

- Ờ...không...không..! – Tôi giật thót cả người, vội quay mặt sang chỗ khác.

- Rõ là có! – Nàng nheo mắt.

- À...là...N định nhờ...đúng rồi, cái đoạn của bài hát đó, đoạn đang hát đó, nghĩa là gì vậy? – Tôi quíu lên, nói bất cứ những gì có thể nói.

- Thật là N đang thắc mắc vậy không? – Tiểu Mai gặng hỏi.

- Ừ....thì thật...! – Tôi lấp bắp.

-! – Nàng cười im lặng.

-! – Tôi gãi đầu bối rối.

- Dù anh có là ai chẳng nữa, hay đến từ đâu đi nữa, hay cả những việc anh đã từng làm, hết thảy đều không quan trọng, chỉ cần anh yêu em, vậy thôi!

- Ra vậy....ủa, mà tựa đề là...” Chỉ cần em yêu anh “mà? – Tôi ngẩn mặt ra.

- À...là...là dịch theo ngôi của Mai, còn nếu người dịch là N...thì dịch ngược lại! – Tiểu Mai đáp, đôi má khẽ hồng lên.

- Ừ...cái vụ ngôi thứ tựa tựa quá nhỉ, cứ I với You thì biết lúc nào là anh lúc nào là em! – Tôi thật thà nhận xét.

- Khi nào N nói bằng tình cảm, tự khắc sẽ biết đâu là anh, đâu là em thôi! – Nàng trả lời.

- Nói bằng tình cảm....là sao? Không hiểu! – Tôi dãn mặt ra, thắc mắc.

- Hỏi hoài thôi! – Tiểu Mai không giải thích, mà đưa mắt nhìn xa xăm về khoảng trời xanh và rộng phía trước, rồi khẽ mỉm cười.

Sau này, có đôi khi nghĩ lại, tôi tự hỏi lúc nói lên đoạn dịch điệp khúc của bản As long as you love me, liệu có phải cũng là lúc Tiểu Mai tỏ tình với tôi hay không? Hay chỉ đơn thuần là nàng dịch ra theo ý muốn của tôi thôi? Đến giờ tôi vẫn không biết, nhưng có một điều chắc chắn, rằng nếu đó là lời tỏ tình và tôi đồng ý, thì có lẽ câu chuyện đã chấm dứt sớm ở đây rồi, hi hi!

Chương 114

Tầm 1h45, cô Hiền tập trung cả lớp lại trong lều, rồi căn cứ theo bản danh sách các trò chơi hội trại của em Vy cầm về mà phân công, đảm bảo sao cho ít nhất mỗi thành viên 10A1 đều phải tham gia 1 trò chơi với các bạn, ai không chơi thì cũng phải theo cổ vũ, chỉ giữ lại trại lớp tầm 3 người để giữ đồ.

Theo kế hoạch, ai muốn chơi trò nào thì đến khu vực tổ chức trò đó báo danh với giáo viên chịu trách nhiệm quản trò, chơi xong nếu còn thời gian thì có thể về lại trại lớp mình để báo cáo kết quả với giáo viên chủ nhiệm, và nếu muốn tham gia tiếp thì lại đến khu vực của trò chơi khác, ai không muốn tham gia thì đi theo cổ động.

Khỏi phải nói, tôi tốt đi theo thằng L ngay, vì coi mọi con điều tự chế của nó rất thu hút sự chú ý của anh em.

- Hế hế, để tao xem mày làm ăn thế nào! – Tôi háo hức.
- Điều tao vô đối, trình thả điều cũng vô địch! – L đội trưởng phồng mũi.
- Tao đi xem với! – Thằng T hóng hót theo.
- Mày đăng kí trò chơi rồi mà, đi chỗ khác! – Tôi xua tay.
- Ờ...10 phút nữa mới bắt đầu mà! – Nó đàn mặt ra.
- Thế mày tưởng thả điều trong 10 phút hả? Tí về tao kể cho! – Tôi sùng sộ.
- Thằng đểu, hoá ra nãy mày để tao đăng kí trước là thế này đấy! – Thằng T hậm hực nói rồi bỏ đi sang hướng khác.
- Ủa N? Đi đâu vậy? – Vy thắc mắc gọi với theo.
- Đi thả điều, đăng kí rồi, chơi vui vẻ ha! – Tôi cười cười vẫy tay.

Tôi có hơi tiếc vì không được chơi cùng trò Đoán ngôn ngữ mà em ấy đã đăng kí, nhưng kệ không sao, còn nhiều trò mà, với lại màn thả điều của thằng L coi bộ vui hơn nhiều.

Ra đến bãi đất trống cực kỳ rộng rãi phía sau khu cắm trại, các học sinh đại diện cho các lớp của 3 khối đã tập trung đông đủ, trên tay ai cũng cầm điều đủ màu sắc và kích thước các loại, tôi háo hức chờ xem cuộc thi tài này sẽ như thế nào, vì gì chứ hồi nhỏ ngày nào tôi cũng chạy chơi thả điều ngoài biển.

- Chết, nắng quá, tao quên đem nón rồi, chói mắt sao mà thả! – Thằng L giật thót.
- Tao cũng quên mất, đợi đi, tao chạy về lấy! – Tôi vội đáp rồi chạy biến.

Vượt hết tốc lực, chưa đầy 3 phút là tôi có mặt ở trại lớp, cầm đại 2 cái nón kết trên ba lô rồi chạy ra, nhưng bắt gặp Tiểu Mai đang ngồi lại trong lều, vẻ như nàng không muốn tham gia các trò chơi.

- Đi không Tiểu Mai? – Tôi thử dốc nói.
- Đâu cơ? – Nàng ngạc nhiên.
- Đi thả diều, vui lắm! – Tôi háo hức.
- Nhưng....! – Nàng phân vân.
- Đi nhanh, không kịp đấy! – Chẳng đợi Tiểu Mai đồng ý, tôi kéo tay nàng đi luôn.

Ngang qua khu trại gần 11A1, tôi thấy K mập và thằng D đang căng thẳng nhìn vô cái vòng tròn trước mặt, vẻ như trò bọn nó tham gia là Ném bóng vào vòng tròn, nhỏ H và thằng C đang đứng hô hào bên ngoài.

- Nón đây chú! – Tôi hớn hển nói, chìa cái nón ra cho thằng L.
- Ủ...đội lên dùm tao, đang kéo diều lên nè! – Nó đáp, mắt vẫn hướng lên trời, tay đang kéo cuộn cước giữ thẳng bằng cho diều.
- Mày ngúc ngắc cái đầu thế này thì bố thằng nào đội dùm được! – Tôi đâm quạu.
- Để tao! – Nó ngừng tay, cầm cái mũ đội lên. - Ủa, Mai cũng ra đây xem à?
- Ủ, hi! – Tiểu Mai gật đầu đáp.

Đúng 2h trưa, thầy quản trò khu vực thả diều huýt còi ra hiệu bắt đầu, tất cả học sinh đồng loạt thả đều cuộn cước giữ diều ra, hơn trăm con diều đủ màu sắc đã theo gió lộng tung cánh bay lên trời.

- Kéo lại, nhanh!
- Gió đổi chiều kìa, nương qua phải đi!
- Im coi, để tao tập trung!
- Từ từ, đây, thả dây này!
- Hì hì, diều lớp mình bay cao phết!

Tiếng cười nói và trầm trồ của người chơi lẫn người xem xen lẫn vào nhau, tôi khoái chí nhìn bầu trời xanh ngắt của buổi trưa hôm nay đầy những diều là diều, cứ như được trở lại những lúc còn nhỏ chạy rong thả diều ngoài biển. Diều của lớp tôi do thằng L làm, đúng y như dự đoán, nhờ cái mô tơ hoạt động mà 2 cánh quạt quay hết công suất, diều nó chẳng mấy chốc đã bay cao chót vót, và lại cực dễ điều khiển.

- Ê, thằng kia bên 10A2 kìa, thấy diều nó không? – Tôi liếm môi.
- Sao? Tả coi, diều nó ra sao? – Thằng L hỏi, mắt vẫn không rời con diều phía trên cao.
- Đấy, 2 cái cánh màu đen ấy, đầu diều có 4 cái nan tre tủa ra kìa! – Tôi tả tỉ mỉ.
- Ủ, rồi sao? – Nó thắc mắc.

- Câu điều nó chứ chi, cho rụng đài luôn! – Tôi cười nham hiểm.
- Được à? – Thăng L ngạc nhiên.
- Luật đâu có cấm! – Tôi mạnh miệng kích động.
- Ok, anh cũng ghét điều màu đen lắm! – L đội trưởng tán thành.
- Đừng N oi, thầy biết la chết! – Tiểu Mai kéo áo tôi nói.
- Không sao đâu, vậy mới vui! – Tôi lắc đầu đáp.
- Ừ, có gì bọn này chịu cho! – Thăng L hùa theo.
- Nhưng.....! – Nàng vẫn chưa đồng ý hẳn.
- Kia, qua trái, nó qua trái kia, câu lại, nhanh! – Tôi cắt lời Tiểu Mai.
- Ừ, từ từ, nhử nó bay gần tí đã! – Thăng L hăm dọa.
- Nó kéo cước lại rồi, định bay thấp xuống đó! – Tôi chỉ trỏ liên hồi.
- Đây, tao hạ theo nó đây! – Thăng L gạt gù, thu tay lại.

Gì chứ thả điều thi đua thì phải có màn câu điều của nhau nó mới vui, tôi thích mê tôi bình luận loạn xạ, dù trong bụng cũng thầm run không biết luật có cấm câu điều nhau không nữa!

- Nó hạ kia, hạ theo đi!
- Rồi, rồi!
- Sang trái, ngoặt đuôi lại!
- Ok!
- Yes, thế chứ!
- Hề hề!

Tôi với thăng L cười tít mắt, đập tay nhau cái chách, khoái trá nhìn thăng bên A2 đang hậm hực thả cước ra để điều nó bay lên lại.

- Kia, điều A5 kia!
- Đâu, đâu?
- Con màu đỏ, cái đuôi toàn hoa lá cành không ấy!
- À, nó tưởng nó là khổng tước đây mà!
- Cho nó rụng luôn đi!
- Hề hề, thông thả, nó qua phải rồi!
- Hạ xuống, rồi bay lên lại, móc dây nó!

- Đây, chú cứ bình tĩnh!
- Chúng mày chơi mà câu điều nhau à? – Thằng khán giả vẻ như là của A3 bước tới sầm mặt nói.
- Mày nói cái gì thế? – Tôi giả ngơ.
- Tao nói tụi mày rảnh quá, đi câu điều bọn tao! – Lần này là A2 cự lại.
- Ờ...giữa rừng già tôi biết gì đâu, hê hê! – Tôi làm mặt đần,vẻ như chẳng liên quan.
- Nhớ nhé, đừng có hối! – Thằng A2 bỏ đi sau khi buông lời đe dọa.
- Thôi, đừng phá người ta nữa L ơi! – Tiểu Mai ái ngại nói.
- Chẳng sao đâu, tụi nó hù ấy mà! – Thằng L nhún vai.
- Ủ, mình không câu điều tụi nó thì cũng có đũa khác câu! – Tôi cãi cùn.

Ông bà ta nói câu “Gieo nhân nào gặt quả nấy “đó có sai, không ngờ chỉ ít phút sau điều bọn tôi đã bị thanh toán hội đồng.

- Ê, điều A3 nó câu mày kia!
- Dễ ợt, tao câu lại luôn, he he!
- Từ từ, thằng A2 với A4 nó cũng bay theo nữa kia!
- Ờ...chúng nó làm cái quái gì thế?
- Lấy thịt đè điều rồi, né đi, nhanh!
- Né...thế...quái...ớ...nào..!
- Nó câu mày kia!
- Tao câu lại rồi, kẹt dính luôn!
- Thằng điên, sao không né, 2 con khác câu nữa kia!
- Tông vào luôn, sợ đéch gì, coi đây!
- Qua trái, thả dây ra!
- Thả rồi mà!
- Thả rồi sao nó còn bay thấp tè thế!
- Ai biết, tao không điều khiển được hướng bay!

Quả thật thằng L đã bị mất điều khiển với con điều của nó, dù đã cố hết sức kéo lại dây nhưng con điều với 2 cánh quạt vẫn bay loạn xạ, rồi tà tà hạ cánh, bay phất phơ như máy bay vừa bị trúng bom, rồi tiếp đất cái đập, mũi điều đâm thẳng xuống đất, trông tệ hại hết chỗ nói.

- Trời đất, bốc khói luôn kia! – Tôi trở mắt chạy tới.

- Để tao xem...sặc, cái mô tơ bị tuột ra rồi! – Thằng L cũng ngạc nhiên không kém.

- Chắc do lúc này L tông trúng điều 2 lớp kia đó! – Tiểu Mai cắn môi đáp.

Con điều cực kỳ công phu của thằng L giờ đã rách bươm 1 bên cánh, cái mô tơ thì tuột ra khỏi thân chỉ còn treo lại lủng lẳng mấy cái mạch điện, và cánh quạt thì xụi lơ nằm chổng chơ trên đất.

- Điều 10A1 roi, bị truất tư cách thi đấu! – Giọng thầy phụ trách vang lên qua loa.

- Hế hế, này thì câu điều tao!

- Hợp đồng tác chiến thế nào mấy chú?

- Đừng tưởng có người đẹp kế bên là bọn tao nể mặt, nhá!

Hai thằng tôi xụ mặt cầm con điều lẳng lặng bỏ đi, sau lưng là bọn A2 và A3 vẫn còn đang cười sằng sặc vì vừa liên kết triệt hạ được điều của A1, vui sướng như vừa chiến thắng được kẻ thù không đội trời chung.

- Tại mày đấy, câu câu cái con khỉ! – Thằng L sầm mặt.

- Ở cái thằng này, mày cũng hòa theo còn gì! – Tôi cự lại ngay tắp lự.

- Mày không nói lấy gì tao câu điều tụi nó, cứ tà tà mà thả có khi giờ được giải rồi! – Nó quắc mắt.

- Tao nói ai bảo mày nghe làm chi, hờ! – Tôi cãi bướng.

- Nghe cái đầu mày ấy! – Thằng L sáng giọng.

- Thôi mà, đừng cãi nữa, còn nhiều trò chơi mà! – Tiểu Mai ngăn hai thằng lại.

- Ủ, còn nhiều trò mà, mày cứ làm quá, thả điều mà cứ hóng lên xem nó bay cao thế nào thì chán bỏ xừ, thà như vậy mà vui, mày thấy đúng không? – Tôi được thể hòa theo.

- Vui mà mất giải, cũng như không! – L đội trưởng có vẻ xuôi xị.

- Chơi vui là chính, giải thưởng là phụ, người anh em nói xem có phải hay là không? Hề hề! – Tôi khoác vai nó cười cầu tài.

- Ủm...thôi về trại đăng kí trò khác đi! – Thằng L gạt đầu đồng ý.

Tôi ngoài mặt cười tươi rói nhưng trong bụng thì thở phào nhẹ nhõm, may mà lúc này về trại lấy nón tôi có kéo Tiểu Mai theo, nhờ nàng can gián kịp thời, chứ không thì có khi giờ này hai thằng tôi đã bêm nhau toạc đầu chảy máu chỉ vì con điều chứ chẳng chơi!

Special Chapter B

Tóc đuôi gà buộc cao, sơ mi rộng, quần jean và giày búp bê, tôi mỉm cười nhìn mình trong gương rồi ngược lên nhìn đồng hồ. Đúng 18h30! Bíp bíp bíp bíp...Chuông tin nhắn reo lên, tôi có thể đoán được người gửi là ai. Chuyện! đã hẹn rồi mà:>

Quơ lấy cái túi xách với nón bảo hiểm tôi bước ra cửa, N đang đợi ở đấy.

- Còn sớm, đi đâu đây tiểu thư?

- Xem nào, chưa ăn tối, kiếm gì ăn rồi tính tiếp! - Tôi hí hửng leo lên xe.

N vừa nổ máy vừa hỏi câu quen thuộc:

- Thế tiểu thư thích ăn gì?

Tôi suy nghĩ một hồi, trả lời bằng một câu cũng quen thuộc nốt

- Tùy, đi rồi tính! – Rồi nhe răng cười trừ.

Kết quả lần nào cũng giống như lần nào, hai đứa quờ đi vòng vòng cả buổi vẫn không chọn được cái gì bỏ bụng. N nhăn nhó vì đói, tôi ngồi sau vẫn cứ tía lia huyền thuyên đủ thứ chuyện trên đời.

Tốn chừng nửa bình xăng, cuối cùng hai đứa chọn beef steak, tôi khoái món này, lại biết một quán giá khá ổn ở Bình Thạnh.

Tối thứ 7 quán đông, chờ một hồi phục vụ mới mang thức ăn ra. N thích ăn tái, tôi cứ thích chín thật kĩ, opla cũng phải chín nốt, sống sống là tôi nhợn, ăn không được.hix. Tôi vừa ăn vừa kể chuyện lúc chiều tập đàn guitar, giờ mấy ngón tay cứ tê rần ko có cảm giác còn N cầm mặt ăn như chưa từng dc ăn. Ông già! chắc đói lắm rồi, tội nghiệp hehehe.

Như đã thỏa thuận từ trước hai đứa tôi ghé quán. Quán nhỏ, ấm cúng, nằm trong một con hẻm ở quận 3. Vì là cuối tuần nên phải đặt bàn từ trước. Bọn tôi đến vừa kịp lúc chú nhạc công tên H bắt đầu giới thiệu bài hát đầu tiên.

N ngồi bên cạnh bắt đầu lăm bằm nhại theo cách nói của chú nhạc công “Hôm nọ đơn vị tôi bị đánh bom...” Tôi khẽ véo vào hông hắn. N la “ui da” một cái thật to khiến mọi con mắt đổ dồn về khu vực phát thanh, hắn đỏ mặt vờ cầm ly nước lên uống vừa nhăn nhó nói:

- Cô em thật là hung dữ quá mà!

Tôi cười khoái trá. Ai bảo, cứ thích nhại người khác, không lịch sự tí nào.

N gọi đen đá, còn tôi..hắn rồi, lipton sữa, quen đến độ người phục vụ chẳng cần hỏi.

Không gian lắng đọng trong tiếng guitar lúc trầm lúc bổng hòa với giọng hát của chú H. Chú chơi dòng nhạc tôi thích nên chú hát bài nào tôi cũng biết rồi lăm nhăm hát theo. Còn N cứ vò đầu bứt tóc, hết thở dài rồi lại lấy điện thoại ra chơi game vì “Bài này mới nghe lần đầu, sao

mà..buồn ngủ quá zậy...T_T”

Lâu lâu có một bài hát quen thuộc vang lên, N lại quay sang tôi, nói bằng giọng tự hào “A..bài này biết nè, bài này của Trịnh Công Sơn đúng không? Há há, gì ấy nhỉ...Đúng rồi Diễm Xưa! Há há, tui tài quá, gì cũng giỏi ” về mặt N lộ rõ vẻ hả hê khoái chí.

Tôi gác tay lên vai N, nói nhỏ “Ày, đừng la to thế, người ta cười cho, bài này là “Bài không tên cuối cùng”, nhạc Vũ Thành An mà ” nói xong tôi bụm miệng cố nén cười nhưng hình như vẫn phát ra tiếng khúc khích đủ để ông thánh kia đưa tay bụng lý trà đá lên uống lần nữa. Khổ quá, lý có còn miếng nước nào đâu mà cứ bày đặt.

- Ái khanh hát một bài cho Trầm nghe coi! – Mặt N ửng đỏ nhìn sang tôi, nài nỉ

- Nghe hoài không chán à...Trầm? -Tôi nháy mắt cười nghịch ngợm.

- Toàn ngồi sau lưng hát nhỏ xiu, có ma nó nghe. Cơ mà chưa nghe ái khanh hát live với guitar bao giờ, hôm nay hát đi, nhé? Hề hề!

Nhìn cái mặt gian xảo của hắn lúc ấy buồn cười kinh khủng. Chẳng cần năn nỉ, thế nào chút nữa tôi cũng giựt mic làm vài bài, lâu quá mới ghé, ghiền hát lắm rồi:”>

Ấy là nói thế chứ tôi cũng nhát gan, nghe người khác hát hay quá tôi lại chột dạ. Cứ hết lần này đến lần khác N huých tay tôi bảo lên. Tôi rụt cổ:

- Chút nữa...!

- Chút nữa chờ người ta về hết mới hát à? - N đóng mặt ngầu. Vừa lúc mới có người hát xong. N quýnh quýnh:

- Hát nhé? hát nhé? Lên giành mic cho!

Tôi chưa kịp phản ứng đã thấy hắn cười tình đưa mic trước mặt..Ôi thôi thì...phóng lao theo lao vậy. Tôi bước ra đi về phía chú nhạc công đang mỉm cười nhìn tôi chờ đợi.

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói khẽ: -“Chú chơi cho con bài Biển Cạn nhé chú ”

Chú H gật đầu cười hiền rồi bắt đầu dạo đàn...Tôi mơ màng nhớ về PT, nhớ về biển...lâu lắm không về thăm biển...Nhớ đến nôn nao trong lòng...

“Có người...từ lâu nhớ thương biển...Ngày xưa biển xanh không như bây giờ biển là hoang vắng...”

Tôi hoàn toàn không còn ý thức được mình đang ngồi trong quán và mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía mình. Trước mắt tôi lúc đó là bờ biển xanh ngát, rì rào gió thổi qua hàng dương, cái cảnh vật quen thuộc ấy dường như đã khắc thật sâu trong tim tôi, cảm xúc cứ thế dâng trào...Tôi có cảm giác như mình đang kể một câu chuyện - câu chuyện tình tôi

“Tình anh quá lớn sóng cũng vỡ tan đời tôi đánh mất...Sóng ru não nề, hải âu không về...Vắng anh trên đời biển thâm than khóc ngàn lời với tôi.....Cùng anh biển chết..cùng tôi biển tan..ngàn năm nỗi đau..hóa kiếp mây ngàn...cô đơn biển cạn”

Dứt nhạc, tiếng vỗ tay vang lên, tôi chẳng biết mình hát thế nào..người ta còn vỗ tay thì chắc

cũng không đến nỗi. Trở về bàn, thấy N ngồi im re, khác hẳn vẻ láu táu lúc nãy. Tôi chả đại hỏi. Lỡ bị phán cho một câu “Hát dở ế” thì chắc tôi đào lỗ mà chui xuống mất...

Lúc về N vẫn có vẻ trầm ngâm khác lạ. Tôi chọn:

- Lúc nãy ở quán bị cô nào bỏ bùa à?
- Ủ, cô ngồi sau đấy! – N nói ngụ ý.

Dĩ nhiên là tôi biết N đang muốn ám chỉ ai nhưng vẫn cố tình đùa dai.

- Cái cô lớn lớn tuổi hát trước tui ấy à? Cô đấy cũng đẹp, có điều hơi già một tẹo, nhưng mà không sao, yên tâm, trông vẫn “Đôi lứa xứng đôi” chán! - Tôi vừa nói vừa đưa tay sờ cằm giống như kiểu của cánh mày râu lúc suy nghĩ về nước Mỹ.

N hít sâu rồi thở hắt ra thật mạnh, thiếu điều quay lại cốc cho tôi một cái trong khi con bé ngồi sau là tôi đây đang cười sặc sụa.

Trên suốt đoạn đường về tôi vẫn nghe ngao hát những bài không đầu không cuối, mặc ai ngó ai nhìn. Phía trước tôi hình như có một cậu trai đang khẽ cười...nhẹ tênh!

P/S: Đoạn truyện ngắn này viết tặng cho N và cho những người bạn đã thật sự quan tâm và yêu thương Vy Vy trong suốt 1 tháng vừa rồi như một món quà nhỏ.

Cảm ơn các bạn đã cho Vy biết cảm giác khi trở thành một người đặc biệt, nhưng có lẽ đã đến lúc Vy trở về với cuộc sống bình thường, nghĩa là trở về là một Vy Vy trước khi biết đến VOZ.

Cô nàng Vy Nguyễn trong truyện KNCHDNEG của Leo và Vy ở hiện tại tuy 1 mà 2. Vì hẳn nhiên giữa truyện và đời, giữa hiện tại và quá khứ ít nhiều khác nhau. Cho nên ngay từ đầu Vy chỉ chủ trương giao lưu kết bạn là chính chứ không phải để được tôn thần phong thánh.

Hiện tại do việc học bận rộn và nhiều lý do khác nên Vy không thể đi cùng N và các Vozer đến cuối truyện được. Chúc mọi người luôn vui, nhiều sức khỏe và thành công!

From Vy with love ^_^

Chương 115

Đường từ bãi thả diều đến trại 10A1 xa lắc mà lại đông những người là người, học sinh 3 khối tập trung hò hét ồm ồm, ba đưa tôi chen lấn một hồi mới về đến trại lớp đã thấy bên trong vắng tanh, có mỗi cô Hiền với hai nhỏ tổ 2 nữa là ngồi lại trong lều, chắc số còn lại đã tót ra ngoài chơi trò chơi hết rồi.

- Ủa sao mấy đứa về sớm vậy? – Cô Hiền ngạc nhiên.

- À...dạ....! – Thành L ko biết nói làm sao.

- Sao...diều rách buồm vậy? – Cô lại hỏi.

- Dạ...bị oanh tạc cô ơi! – Tôi cố pha trò, đáp lấp lửng.

- Là sao? – Cô Hiền lại càng thắc mắc hơn, khi thấy Tiểu Mai khúc khích cười kể bên.

- Dạ...gió to, mô tơ hư, nên diều hư nốt đó cô! – Tôi bào chữa dùm thành L đang thiếu diều muốn chui đầu xuống đất.

- Ủm, vậy là...bị loại à? – Cô hỏi.

- Dạ...ko phải là bị loại...mà là ko thể thi đấu nữa! – Thành L cố chữa thẹn.

- Ừ, thôi vậy, mấy đứa vào nghỉ đi! – Cô Hiền gật đầu.

- Ko sao đâu, cô cho tụi em mượn bản danh sách trò chơi đi! – Tôi liếm môi.

Tôi dòm vào bản danh sách cầm trên tay, trò Đoán ngôn ngữ thì em Vy và nhỏ P đã đăng kí, Kéo dây giành cờ thì thành T, thành C với Y ù chắc giờ này đang tham gia. Nhìn xuống dưới chút thì trò Ném vòng K mập với thành D lúc nãy bọn tôi đã thấy tụi nó đang chơi, một số trò khác thì đông người hơn, số còn lại trong lớp tự chia nhóm ra mà đăng kí. Tôi dòm một hồi, còn khoảng 6-7 trò chưa có ai, phân vân xem nên chơi cái gì đây.

- Ê L, ra đây với tao! – Thành Q bên ngoài hét hải chạy vào.

- Gì thế? – L đội trưởng ngạc nhiên.

- Trò Giật cờ chiến thắng lớp thiếu 1 người rồi, mày đăng kí gì chưa? – Thành Q thở hổn hển hỏi.

- Ờ, chưa, tao vừa thả diều về mà! – Thành L đáp.

- Vậy đi với tao cho đủ đội, nhanh! – Thành Q tiếp lời.

- Ờ...tao định....! – Tôi ngớ người chưa kịp nói hết câu.

- Ừ, L đi với Q đi! – Cô Hiền cắt ngang, chỉ điểm ngay tắp lự.

- Dạ...! – Thành L thoáng ngần ngừ rồi tót theo thành Q phóng ra ngoài.

Bỏ xừ rồi, tôi đâm chột dạ, còn mỗi thằng L với tôi là con trai trong trại lúc này thôi, định kiểm tra nào đó rồi 2 thằng tham gia giết giải nhất để gỡ nhục vụ thả điều, chưa kịp bàn tính thì thằng L đã bị sung đi tòng quân, thế là giờ còn mỗi mình tôi!

Dòm dáo dác bản trò chơi một hồi, tôi tặc lưỡi đánh giá lại quân số trong lều, cô Hiền thì hiển nhiên ko chơi rồi, mà 2 nhỏ tổ 2 kia thì tôi chẳng gọi là thân thiết gì cho lắm, đầu năm đến giờ gặp nhau nói chuyện dăm ba câu, còn mỗi Tiểu Mai thì nàng đã ngồi xuống lại lôi sách ra đọc. Tôi tặc lưỡi rồi cầm bút ghi luôn vô tờ giấy, ô trò “Đi cầu khỉ” điền một lúc 2 tên tôi và Tiểu Mai vào luôn.

- Tiểu Mai, đi thôi! – Tôi nói khể, kéo tay nàng dậy.

- Đi đâu cơ? – Nàng ngơ ngác.

- Chơi chứ đâu, đi cầu khỉ! – Tôi cười khi.

- Nhưng.....! – Tiểu Mai do dự.

- Nhưng nhị gì, ngồi một chỗ buồn chết, đi với N cho vui! – Tôi năn nỉ.

- Ủa, hai đứa tham gia đi! – Cô Hiền lại ra tay.

- Dạ! – Tôi gạt đầu cái rụp, rồi chẳng đợi Tiểu Mai nói thêm, kéo luôn ra ngoài.

Nào ngờ vừa mới ra đến cổng tôi đã gặp thằng T và nhỏ Y ù bước vào.

- Đi đâu vậy Mai? – Y ù hỏi ngay.

- À...chơi Qua cầu khỉ! – Tiểu Mai đáp.

- Cho tui chơi với! – Nhỏ Y ù háo hức nói.

- Đẹp, bà lên cho sập cầu à! – Tôi sầm mặt rồi chẳng dám nấn ná lâu, níu tay Tiểu Mai đi thẳng, mặc Y ù đang đỏ mặt tía tai đằng sau.

Khu vực tổ chức trò Đi cầu khỉ gần chỗ trò Nhảy bao bố, lúc hai đứa tôi đến nơi thì thành viên các lớp đang xếp hàng báo danh với giáo viên quản trò, tôi cũng lật đặt chen vào.

- 10A1 báo danh! – Thầy phụ trách bảo.

- Dạ, V.T.N! – Tôi hăm hở.

- Còn em? – Thầy ghi xong tên tôi hỏi tiếp.

- Dạ, Diệp Hoàng Trúc Mai! – Tiểu Mai đáp.

- Rồi, hai em vào vị trí đi! – Thầy gạt đầu khoát tay cho qua.

Tôi dẫn Tiểu Mai vào hàng giữa vài ánh mắt phàm phu của mấy thằng con trai lớp khác đang dòm lom lom, tự dung tôi đâm khó chịu quá thế, cái mặt đã bắt đầu quạu đeo.

- Tên đẹp, người cũng xinh!

- Tao bỏ kết ẻm rồi mày ơi!

- 10A1 đấy, biết tên biết lớp, lo gì ko quen, hê hê!

“Tên lớp cái đầu tui mày! “– Tôi rửa thăm trong bụng, cầu cho bọn này tí leo cầu té lộn cổ hết xuống đất cho rồi.

Trước mặt bọn tôi là 5 cây cầu khỉ đã được dựng lên, đại khái chỉ là 5 cây tre thân mềm được đặt 2 đầu bằng 2 chấu tre khác làm gốc dựng thành cầu, đảm bảo yêu cầu cho cầu khỉ cực kì lắc lư và dễ gây mất thăng bằng cho người chơi. Và luật chơi là mỗi chi Đoàn sẽ cử 2 thành viên tham gia, 2 người này sẽ cầm chung 1 đoạn dây và tuyệt đối không rời ra, rồi cùng bước lên trên cây tre, một người rơi sẽ níu dây kéo luôn người kia xuống. Một lượt gồm 5 đội, đội nào về đích thành công thì vào tiếp vòng trong, cứ thế loại dần đến khi còn 3 đội ẩm 3 giải, mỗi đội sẽ có 3 lượt chơi.

- Biết chơi không Mai? – Tôi liếm môi.

- Cũng...chưa biết nữa, nhìn khó quá! – Nàng ái ngại đáp.

- Dễ ợt thôi, tí nữa lúc bước lên, N đi trước cho, rồi lúc đi thì kê sát chân mà lướt luôn trên cây tre, chứ đừng nhấc chân lên, dễ té lắm! – Tôi thì thầm bí quyết cho nàng nghe.

- Ủ, lo quá, hic! – Tiểu Mai nhăn mặt.

- Lo gì, tới đó cứ on your mark, go thôi! – Tôi nói mạnh mẽ.

- Hi, lúc đó N phải nói là Follow me, mới đúng! – Nàng che miệng cười.

- À...ừ...thì vậy, hi hi! – Tôi gãi đầu cười trừ.

Tôi ngẩng đầu dòm quanh quất, hoá ra trò này chỉ tầm 15 chi Đoàn tham gia, cũng đúng, ko thể trò nào cũng chơi hết được. Vậy càng tốt, càng ít lớp càng dễ giật giải, tôi khoái trá nghĩ thầm trong bụng.

- Lượt đầu tiên, các lớp được gọi vào chỗ! – Thầy quản trò gọi.

Dĩ nhiên là theo thứ tự 10A1 sẽ xếp đầu, tôi hồi hộp bước chầm chậm lên cây tre, một tay cầm đầu dây thùng ngắn, một tay giơ ra giữ thăng bằng, đằng sau Tiểu Mai cũng nhè nhẹ bước lên theo, cơ mà vẻ như nàng run hay sao lại giật thót đầu dây đang cầm, tui suýt nữa là chúi nhủi.

- Bình tĩnh, thông thả! – Tôi quay lại khẽ trấn an Tiểu Mai.

- Ủ...ừ...! – Nàng gật đầu, vịn 1 đầu tre cố đứng vững.

- Bắt đầu!

Thầy phụ trách vừa phát hiệu lệnh xuất phát, cả 5 tốp đều bắt đầu bước dần trên cầu tre. Tôi cứ y như dự tính mà tiến, chân lê sát sát trên thanh tre, chầm chậm mà lướt tới trước, đằng sau Tiểu Mai cũng y chang vậy, sát bên đã có 1 nhóm bước hụt chân rơi xuống sân, tiếng một nhỏ con gái la lên làm thằng con trai phía trước giật mình nên rút dài luôn, tôi khoái chí cười thầm trong bụng, chắc hẳn là ăn ngay lượt đầu rồi.

Dè đầu đến đoạn lưng chừng cầu, thanh tre chùng xuống và bắt đầu lắc lư nhiều hơn, tôi biết chắc là do Tiểu Mai đằng sau, vì tôi giữ thăng bằng khá tốt, và nàng thì ko được như vậy, đang lướt tà tà thì Tiểu Mai hụt chân bước xuống sân, níu dây kéo luôn cả tôi chúi nhủi nhào đầu xuống đất.

- Xin...xin lỗi...! – Tiểu Mai bối rối đứng dậy.

- Ko sao...còn 2 lượt mà! – Miệng nói vậy, nhưng trong bụng tôi đã bắt đầu nghĩ rằng dẫn nàng theo chơi trò này là sai lầm rồi.

Lượt đầu tiên, có duy nhất 1 đội là qua được hết cầu, còn lại đều rơi đài chẳng chóng thì chầy. Tôi đứng chờ các đội khác hoàn thành hết lượt đầu tiên mà nhấp nhồm không yên, và lại càng bực mình hơn khi thấy đã có đội về đích là lại chẳng phải là tôi.

- Này, nghe này! – Tôi hơi sáng giọng nói.

- Ủ....! – Tiểu Mai thoáng bối rối.

- Lúc ở trên cầu, Mai cứ thấp người xuống để trọng tâm dồn đều vào phần thân dưới, rồi dang 2 tay ra, bước đi theo N là được! – Tôi nhăn mặt dặn.

- Ủm...mình nhớ rồi! – Nàng líu ríu gật đầu.

Tôi lắc đầu cười khỏ, biết vậy nãy ở lại trại cho khoẻ, chứ mang danh A1 mà hết thả điều đến qua cầu khỉ toàn từ thua tới thua thì đến mà chết ngượng.

Lượt thứ hai, hai đứa tôi lại tiếp tục, lần này có khá hơn lần trước một chút, bọn tôi đã chậm chậm tiến ra đến giữa cầu mà ko gặp trở ngại gì, nhưng cứ đến đây cầu lại lắc lư.

- Nhanh nào! – Tôi bậm môi nói ở phía trước.

- Từ...N, đợi...đợi Mai...! – Tiểu Mai khế giật đầu dây.

- Ủm, thông thả vậy! – Tôi thở dài đánh thượt đáp.

Xung quanh đó, bọn các lớp khác đứng hò hét um sùm, có cả mấy đứa chơi ác cứ đứng ngoài mà tru “rớt đi, rớt đi “ko ngớt, phải ko đang kẹt trên đây thì dám tôi cầm luôn thanh tre này mà đập loạn đám đông mất.

Nhưng tâm không tĩnh thì người động, tôi nhăn mặt vì thấy cầu lắc lư càng dữ dội hơn, chao đảo nghiêng từng đợt dù đã tôi đã qua được 2/3 cây cầu, chỉ có Tiểu Mai là đang ở đoạn giữa, và cái gì tới nó cũng tới, tôi vì sốt ruột khi nhìn thấy đã có lớp về đích nên đột ngột bước nhanh hơn, báo hại Tiểu Mai giật mình hụt chân, kéo luôn cả tôi nhảy khỏi cầu rơi xuống đất.

-! – Tôi sầm mặt nhìn Tiểu Mai.

- Hic, không được mà...! – Nàng lắc đầu nguầy nguậy, khế dậm chầm xuống đất.

Tôi từ đang bực chuyển sang phì cười vì cái điệu bộ này của một Tiểu Mai lạnh lùng mà trước nay chưa từng thấy qua, khuôn mặt nàng nhăn hỉ lại mà phụng phịu vẻ như không cam chịu, rồi cúi xuống khế nhìn tôi vẻ như con nít phạm lỗi đợi người lớn xử phạt.

- Đâu có gì, hi hi! – Tôi khoát tay cười rộng lượng.

- Chắc thua mất rồi! – Nàng nói như mếu.

- Nè, giờ không quan trọng là thắng thua gì nữa, mà lượt sau thử xem hai đứa mình có đi đến hết cây cầu ko thôi, hén? – Tôi cười cười thì thầm.

- Ừm...ừ..! – Tiểu Mai ngạc nhiên nhìn tôi rồi gật đầu, nhoẻn miệng cười.

Đến tôi còn phải kinh ngạc tự hỏi tại sao bữa nay mình rộng lượng quá thể, chứ gặp phải bọn thằng K thì nãy giờ tôi đã gầm lên mà tru tréo rồi. Lượt cuối cùng, hai đứa lại bước lên thanh tre mà đi chậm chậm, nhưng tôi đoán chừng Tiểu Mai hẳn còn căng thẳng lắm, vì lúc đến đoạn giữa là thanh tre lại chao đảo mạnh dần.

- Này...cái gì..fo...nhỉ? – Tôi nói ko quay đầu lại.

- Hờ...sao..? – Tiểu Mai hỏi lại ở đằng sau.

- À, fo...follow me, bình tĩnh nào, follow me! – Tôi nhớ ra câu tiếng Anh khi nãy.

- hi hi, on your mark, go! – Giọng nàng cười tự nhiên phía sau.

Ít giây sau, tôi tiếc hùi hụi trong bụng đứng nhìn 5 cây cầu khỉ lần nữa, phải chi ngay từ đầu tôi cứ niệm thần chú “Follow me “thì có khi 2 lượt trước đó đã đại thành công như lượt 3 rồi, lượt cuối cùng tôi và Tiểu Mai đều qua được cầu mà lại về xếp nhất mới ghê.

- Vui há? – Tôi quay sang hỏi Tiểu Mai.

- Ừ, hi hi, may mà đợt cuối qua được! – Nàng cười tươi đáp.

- Về trại thôi, kiếm trò khác chơi tiếp! – Tôi hất vai đề nghị.

- Ừa! – Nàng gật đầu nói.

Vừa bước được vài bước, tôi hoảng hồn kéo Tiểu Mai quay trở lại rồi đi ngược sang hướng khác, chỉ vì tôi vừa nhác thấy ông anh tôi đang vừa đi vừa vung tay từ hướng đối diện, tán hươu tán vượn với bà chị kia. Tôi lủi ngay tấp lự, chứ để ổng bắt gặp thì có khi lại nhào tới đòi nốt 2 chai Sting cuối cùng trong balô để dành cho bữa khuya thì tôi chỉ có nước đập đầu vô...gối tự vẫn vì uất hận mất!

Chương 116

Đi sang hướng khác, hai đứa tôi tự dung thấy K mập và nhỏ H đang lẫn trong hàng các đội thi Nhảy bao bố, mặt mày cả hai nom suy tư lắm.

- Sao đấy? Chơi chưa chú? – Tôi đập vai nó hỏi.
- Chưa, sắp rồi, mày đi đâu đây? – Nó quay lại, nhìn hai đứa tôi.
- À, vừa chơi đi cầu khỉ xong! – Tôi hơi nhăn mặt đáp.
- Vậy hử? Thắng hay thua? – Nhỏ H láu táu hỏi.
- Thì...thì thua, nhưng mà lại thắng! – Tôi nói lung tung beng.
- Là sao? – Nhỏ H ngơ ngác.
- Là vậy đó, hi hi! – Tiểu Mai cười cười nói thêm vào.
- Cơ mà hai người chơi trò này bao giờ chưa? Coi bộ khó nhằn đấy! – Tôi e ngại.
- Cũng chưa, mà nghe nói dễ thôi, 2 người cùng nhịp nhảy là được! – Nhỏ H đáp.
- Thì quan trọng là cái cùng nhịp nhảy ấy chứ! – Tôi nhún vai nói.
- Hề hề, cái này chỉ có vợ chồng đồng tâm mới chơi được thôi...ấy...ấy...giống mà...! – Thành K vỗ vai tôi cười tươi rồi nói rồi ôm hông la oai oái vì cái véo của nhỏ H.
- Ờ, để tao xem thế nào là vợ chồng đồng tâm! – Tôi cười khẩy.
- Hứ, ông cũng hùa theo à! – Nhỏ H nguýt dài.

Đội khoảng vài phút thì K mập và nhỏ H được gọi vào bắt đầu trò chơi với các đội của chi đoàn khác, tôi phải vận hết 12 thành công lực mới chen vào được đám đông khán giả mà giành được cả hai chỗ đứng cho tôi và Tiểu Mai.

- Sắp bắt đầu rồi kìa N! – Nàng chỉ tay về phía trước.
- Ủ, để coi sao! – Tôi quệt mồ hôi gật đầu.

Cái không khí oi bức của buổi trưa đã tắt đi, nhường chỗ cho buổi chiều mát mẻ với nắng dịu nhẹ, hoà lẫn vào đó là tiếng hò reo cổ vũ từ các khán giả năng động và nhiệt tình xung quanh các khu vực trò chơi.

Tôi tự dung muốn phá ra cười lúc nhìn K mập và nhỏ H bước vô chung một cái bao bố, trông buồn cười ko chịu được.

- Nhìn y chang hai đứa đang mặc chung một cái...qu...! – Tôi quay sang Tiểu Mai cười cười.
- Bậy bạ! – Nàng đỏ mặt cắt lời, đập vai tôi.

- Hi hi, thì thôi! – Tôi gãi đầu quay lại tập trung vào phía trước.

Tiếng còi vừa vang lên, hết thấy các cặp đôi đều tung vó mà...phi lên phía trước, và chỉ vài giây sau là đã phân định rõ tốp nào trước tốp nào sau, tôi chăm chú dòm bên K mập. Quả ko hổ danh vợ chồng đồng tâm, thằng K và nhỏ H thoáng chốc đã nhảy lên gần về đích và đã chuẩn bị quay lại lượt về, nếu vẫn cứ giữ nguyên phong độ này thì xếp nhất là cái chắc khỏi phải bàn cãi nhiều.

Đám đông phá ra cười sằng sặc khi có cặp phi lên không đồng điệu, hậu quả là 1 đứa chặn lại cái bao bố và đứa kia cứ nhảy lên, kết cục té nhào đầu ra đất, lăn lông lốc mà mồm thì la bài hải vì bị hệt cẳng chân. Có cặp thì tận dụng nhịp đếm 1-2 mà y đó vịn cái bao phóng thẳng, có cặp thì gần về đích xui xẻo sao lại bị té, nhưng với tinh thần quyết thắng cao độ, vẫn cố....trườn về phía trước. Tôi dám đem bất cứ cái gì ra mà cá rằng cái bộ nửa người trong bao, nửa người trước vẫn lết về trước của thằng kia giờ nhìn giống y chang con trùn đang bò loe ngoe trên đất, làm khán giả xung quanh gọi là cười ra nước mắt với thằng này.

- Nhanh, cố lên! – Tôi vung tay hét lớn khi thấy K mập đã sắp về đích.

- Nhanh lên đêeeeeeeeeee! – Thằng kế bên cũng ko chịu kém.

- Nhảy xa lên, vượt điiii! – Mấy nhỏ con gái cũng cố hết sức mà rống.

Đúng là lớp trưởng có khác, làm phát là đem vinh quang về cho 10A1 luôn, K mập cười tươi hơn hớn vạch đám đông bước ra, trên mặt nó hiện rõ luôn chữ “Về nhất “, nhỏ H trông cũng hớn hở không kém.

- Hề hề, thấy sao chú? – K mập cười đều.

- Ờ, thì vợ chồng mày đồng tâm! – Tôi xuôi xị đáp.

- Hi hi! – Nhỏ H chả ham cự lại như khi nãy nữa.

Tôi khoác vai K mập, Tiểu Mai đi phía sau với nhỏ H, cả bốn dự định về trại kiểm thêm trò gì đó chơi cho hết bữa chiều. Nhưng dự lại không thành, vừa bước vô lều tôi đã giật thót người khi thấy em Vy cùng mấy đứa khác đang ngồi trong đó. Hú vía, may mà lúc nãy dừng lại xem K mập với nhỏ H thì thổ nên giờ mới về chung bốn người, chứ nếu lúc này tôi với Tiểu Mai mà đi về thì thể nào cũng bị Vy lôi đầu ra hạch sách cho mà xem!

- Tao xếp nhất, hề hề, chạy nhanh mà lị! – Thằng Q phồng mũi.

- Tao chạy thì được, mày toàn la làng! – L đội trưởng phản phé.

- Đưa dùm tui chai nước coi P ơi! – Thằng D mồ hôi túa ra như tắm thều thào.

- Hớ hớ, ông D đang chạy vấp té cái đui, ăn nguyên mớ cát! – Nhỏ Y ù vỗ đùi đánh đét một cái rồi cười ngất ngư.

- Thôi nha, đang bức nha! – Thằng D sầm mặt. – Sao thánh, chơi gì?

- Chơi gì đâu, tao đi xem thôi! – Tôi lo xa, nói dóc tổ.

- Nhìn con điều thằng L thăm thế! – Thằng T tay cầm điều, nhăn mặt nói.

- Tại nó đấy! – L đội trưởng hất hàm về phía tôi.
- Hề hề, ông anh làm dữ thế! – Tôi cười cầu tài ngay tắp lự.
- Tao xếp nhất này, có thằng nào được chưa? – K mập vỗ ngực tự hào.
- Ghê, tao nhì thôi! – Thằng D rụt cổ.
- Bèo thế! – K mập cười khẩy nhìn thằng D đầy tội nghiệp.
- Mày ngon ra mà chạy thi này, chứ nhảy bao bố dễ ẹc! – Thằng D quắc mắt.

Trong lều, bọn học sinh 10A1 cười nói ồm tỏi, thi nhau bình luận về các trò chơi vừa tham dự, khoái chí cũng có mà tiếc nuối cũng có. Phần tôi thì chẳng biết nên khoái hay nên tiếc, vì nghĩ lại từ trưa giờ chỉ có đi xem thả diều với thằng L và xem K mập nhảy bao bố

- Mấy đứa nghỉ chút rồi xem có chơi gì nữa thì đăng kí đi! – Cô Hiền nói.
- Dạ, còn nhiều trò không nhỉ? – Mấy nhỏ con gái nhao nhao lên.
- Cũng còn nhiều đấy! – Cô Hiền chìa bản danh sách ra.
- Đăng kí đi N ơi! – Vy cười cười đề nghị.
- Ờ...ừ...! – Tôi giật thót người, bỏ xù rồi, vừa nãy còn hứa hẹn rủ Tiểu Mai chơi thêm vài trò khác, chẳng hiểu sao mới có bữa trưa ko gặp em Vy mà tôi tự dưng cứ vô thức nghĩ luôn là lúc nào em ấy cũng bận rộn bên trại chỉ huy.

Tôi nhìn sang Tiểu Mai gãi đầu cười trừ, nàng cũng hiểu ý gật đầu rồi bước ra trại sau với mấy nhỏ con gái tổ 1. Vy chọn một hồi rồi ghi hí hoáy vô danh sách trò chơi, đoạn rồi kéo tay tôi đi ra ngoài.

- Hay ha, đi chơi với người ta có vui không? – Vy nói nhẹ nhàng mà tôi nghe có nguy hiểm đâu đây.
- Đâu có chơi gì đâu, đi xem thôi! – Tôi quyết tâm đã dóc thì dóc tới cùng.
- Xạo, trong danh sách đăng kí thấy rõ ràng N với Mai chơi trò Qua cầu khỉ! – Vy bĩu môi.
- Ừ...thì...cô Hiền bảo vậy, tại..lúc đó hết người rồi...chứ N chẳng muốn! – Tôi nghe tim đập bình bình bên trong, đúng là vãi thừa che mắt thánh mà, tôi quên mất cái vụ đăng kí tên người chơi trong bản danh sách, nên em ấy nhìn qua 1 lượt là biết hết thôi.
- Thật không đó? – Vy nheo mắt dò hỏi.
- Ừ...thật chứ! – Tôi lúng búng đáp.
- Vậy thì giờ đèn đi! – Em ấy nói tiếp.
- Ủa, đèn gì? Sugas à? – Tôi mừng rơn.
- Không, đi chơi với Vy đến hết buổi chiều mới thôi! – Em ấy cười cười.

- Tưởng gì, mơ còn ko được mà! – Tôi khoái chí gật đầu ngay.

Nhưng đến hết buổi chiều, tôi mới biết tôi dại, gần 2 tiếng đồng hồ em Vy kéo tôi hết từ chỗ này đến chỗ khác, chơi tùm lum trò, nào là đập bong bóng, rồi cồng nhau đớp táo trên dây, rồi cơ sở các trò chơi khác mà có khi chỉ một mình tôi bị ép tham gia.

- Giờ trò gì nữa ta? – Vy suy nghĩ.

- Về....về...mệt quá! – Tôi năn nỉ, bộ dạng như thằng chết trôi.

- Ủa? Vậy hử? – Em ấy vờ ngạc nhiên.

- Ờ, thua rồi, tha cho N đi! – Tôi xiu mặt.

- Cũng được, hi, về uống nước! – Vy cười tình khoác tay tôi đi.

Về đến lều, Vy ra trại sau rửa mặt, tôi thì đi thẳng vô trong rồi nằm vật ra bạt, cảm thấy tay chân rã rời, mà da mặt thì đỏ gay vì đang nắng cả buổi, mồ hôi túa ra như tắm.

- Sao thế N? – Tiểu Mai khế hỏi.

- Xụi...rồi, tứ chi bị phế rồi....! – Tôi thều thào, chả buồn ngẩng mặt lên đáp.

- Uống nước ko? – Nàng ái ngại nói.

- Chắc Vy đem ra giờ đó, khỏi đi! – Tôi khoát tay thở hắt ra.

Nhưng tôi vừa nốc được một hớp nước thì bọn thằng K mập với vài nhỏ con gái nữa lại vào lều tổng huy động nhân sự ra chơi trò kéo co, tôi đến gọi là đau khổ với cái tình thế này, khi mà xung quanh là bọn thằng D đang ra sức hò hét kì kèo tôi.

- Ra chơi trò cuối coi thánh! – Thằng D vỗ vào đầu tôi.

- Đông người lắm, vụ này vui nè! – K mập liếm môi.

- Chơi đi...tao quặt què rồi! – Tôi ỉu xiu nói.

- Ra cho đủ người mập, tụi A2 đông quá chừng kia! – Thằng L tiếp lời.

- Hả? 10 A2 hả? – Tôi trố mắt.

- Chứ gì nữa? Có chơi ko? – Thằng T hỏi.

- Quất luôn, sợ đếch gì! – Tôi bật dậy ngay.

Cũng phải thôi, A1 với A2 xưa nay là kinh nhau về mọi mặt mà, với nữa là vụ vừa nãy bị tụi nó hợp đồng tác chiến với bọn A3 A4 câu rút điều bọn tôi vẫn còn đang nhức nhối trong bụng lắm, thế nên vừa nghe đến 10A2 là tôi liên tưởng ngay đến bản mặt khinh khỉnh của thằng cán sự Toán bên đó. Và sức mạnh của thù hận trào dâng, tôi đem chút sinh lực cuối cùng mà gắng gượng...lê thân ra ngoài trước ánh mắt ngạc nhiên của em Vy, vì vừa nãy trông tôi hầy còn thê thảm như thằng bệnh giai đoạn cuối vậy. Cái này trong các tiểu thuyết võ hiệp gọi là hồi quang phản chiếu, dốc tận sức cho sát chiêu cuối cùng, hể hể!

Chương 117

Hết thấy con trai và tầm vài đứa con gái 10A1 xếp thành hàng dọc, K mập đứng đầu tiên mặt đối mặt với hàng ngũ đại kinh địch 10A2, dẫn đầu là B ú lớp trưởng bên đó. Gì chứ theo tôi đánh giá tình hình chiến sự, so về thể lực thì 1 mình thằng B ú A2 bằng cả K mập và Y ù A1 cộng lại, người nó to như bồ tượng, thân hình đồ sộ mà mỗi bước đi cứ như võ sĩ sumo thứ thiệt, và thêm hai thằng to con ngay sau lưng nó đã làm bọn tôi chưa chiến mà run như cây sậy.

- Tao nghi thua đứt đuôi con nòng nọc rồi! – Thằng C rụt cổ.

- Ờm, phe nó toàn thứ dữ! – Thằng D gật đầu tán thành.

- Dữ quái gì, bên đó ngoài thằng B với hai thằng kia, còn lại toàn tụi lèo khèo với lũ con gái chứ sợ địch gì! – Thằng T mạnh mẽ nói sung.

- Thế bên mình thì không lèo khèo à? – L đội trưởng hỏi ngược.

Thằng T giật thót người nhìn lại đội hình 10A1, ngoại trừ K mập và nhỏ Y ù với thằng Q tạm gọi là thể lực còn sung mãn, thì hết thấy còn lại đều là thương phế binh, thằng D và thằng C thì mặt cắt không còn hột máu, thằng L với thằng X thể hình tạm được nhưng coi bộ đã muốn chạy làng, tôi thì khỏi nói, chân cẳng lèo khèo mà mặt thì chảy dài ra như trái dưa leo sau cả buổi lang thang với em Vy khắp khu trại, còn cơ sở đứa còn lại xem như không cần nhắc tới luôn.

- Thì...cố chứ biết sao giờ! – Thằng T lúng búng đánh giá lại.

Tôi thì chả biết có cố nổi không, chỉ biết lúc này vì anh hùng rơm để rồi giờ đứng đây là đại, vì nhìn thằng B ú đứng khoanh tay bên kia, thêm mấy thằng cao to phía sau, và cái mặt cười khinh khỉnh của thằng cán sự Toán bên đó là tôi đã biết lần này có mười cái mạng cũng ko đủ sống, gì chứ bộ vớ tôi mà bị thằng B nó đè thì phải gió nằm cả tháng trong viện chứ chẳng chơi.

- A1 cố lên, A1 vô địch! – Mấy nhỏ con gái lớp tôi hò reo.

- A2 đè bẹp A1, dứt đề! – Bên A2 cũng ko kém cạnh, ra sức kích động chiến tranh.

Tôi nhìn Vy mà cười méo xệch, thế mà em ấy vẫn cứ cười tít mắt, hình như vẫn đang tưởng tôi kim cương bất hoại thân hay sao ấy, đây là lần đầu tiên mà tôi cảm thấy dù em Vy có khích lệ tình thương mến thương đến mấy thì tôi cũng chỉ muốn lăn về trại nằm ngủ cho khoẻ cái thân.

Hai hàng ngũ 10A1 và 10A2 đã mặt đối mặt đang gườm nhau dữ dội, chỉ cần đợi hiệu lệnh bắt đầu là tôi tưởng tượng ra cảnh K mập nhào vào quật cổ B ú xuống, kế đó Y ù nhảy đè lên người nó, thằng D sẽ lao đến tọng vô cái bụng thằng B vài phát thật lực, thằng L và thằng C tranh thủ hỗn loạn sẽ dứt sữa hai thằng cao to đằng sau, tôi sẽ lo phần thằng cán sự Toán bên đó, tôi sẽ tung chiêu Phong thần thoái của ông anh vào bụng nó, tôi sẽ sử tuyệt kỹ Kháng long hữu hối vào mặt nó, tôi sẽ....tưởng tượng tiếp thêm nhiều hoạt cảnh nữa nếu không có tiếng loa thông báo của giáo viên quản trò.

- Cả 2 lớp chuẩn bị, sau tiếng còi sẽ bắt đầu phần thi kéo co!

Đám đông xung quanh phấn khích hò reo um sùm, có đứa quá khích còn cầm cả mấy chai nhựa đập vào nhau ồm tỏi, đứa thì bút lá bạch đàn giả làm còi thổi toe toe, đứa thì ngửa mặt tru tréo như hổ dân da đỏ, mấy nhỏ con gái thì rống hết sức có thể.

Nhỏ Y ù nằm đầu dây thừng từ tay K mập, thằng X phía sau Y ù, kế đó là L đội trưởng, thằng T, thằng C, thằng D, rồi đến tôi, rồi đến thằng Q, nhỏ H và một vài nam thanh nữ tú nữa của 10A1 đồng loạt đề khí vận công, đợi thời cơ là...phát kinh, tôi rụt cổ chỉ mong thằng D đừng nổi hứng bắt tử mà...phát khí đằng môn, vì nom cái mặt nó căng thẳng tợn, giờ chỉ cần tôi hù một phát là cam đoan nó rú lên khiếp đảm ngay tắp lự.

- Hoét...bắt đầuuu....!!!!

Ngay tức thì sau hiệu lệnh, cả hai đội ra sức kéo dây thừng, vận hết công lực để vật đối phương bước qua ranh giới định trước. Giằng co tầm 30 giây nhưng cả 2 bên vẫn bất phân thắng bại, tôi trông mặt thằng B ú đang mím môi mím lợi mà dốc hết sức nắm sợi dây thừng kéo lấy kéo để.

- Cố lên, cố lên mấy bạn!

- Kéo mạnh dzô, hò dô taaaaaa....!!!!

- Chúng mày đi bán kẹo kéo à, làm quái gì yếu đuối thế!

- Giật cho mạnh vào đề!

Tôi bắt đầu thấy kinh hãi, sau khi thằng B ú hò hét cái gì đó, băng bọn A2 đồng loạt kéo mạnh tay, báo hại chúng tôi nhất thời bất ngờ lúng túng, bị kéo lê đi cả đoạn, còn cách 2 bước chân nữa là chạm mức ranh giới, may mắn nhờ K mập và nhỏ Y ù đại phát thần công, ra tay phở độ chúng sinh ngay lập tức.

- Hây....ahhhhh...! – Thằng K gầm lên 1 tiếng tựa rồng gào giữa tầng không.

- Này thì...A...2....! – Nhỏ Y ù cũng gầm giọng như hổ rền vang trong núi.

Nhờ bộ đôi la hán Hàng long Phục hổ nhanh nhạy ứng biến kéo hết sức mình, 10A1 tránh được họa sát thân, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh tiếp tục tham chiến.

K mập vừa hít thở vừa nói qua đằng mũi.

- Tất cả đếm đến 3 rồi dùng hết sức này..!

Mệnh lệnh được truyền từ trên xuống, từ cấp lãnh đạo đến các ban ngành liên quan, hết thầy gật đầu tán thành ngay lập tức.

- Ba...!

- Gì...con....! – Thằng D vẫn còn giỡn được.

- Hai.....!

- Một.....ột.....!

Tức thì cả đám chúng tôi đồng loạt vận hết sức vào nắm tay, kéo dây thừng giật một phát thật mạnh. Sức mạnh đoàn kết có khác, chiến thuật mới có hiệu quả ngay tức thì, đến lượt A1 kéo lê

A2 đi một đoạn như vừa nẩy, đám đông rú lên khiếp đảm.

- Quá dữ lunnnnnnnn!
- Tiêu, tiêu tùng A2 rồi!
- Chưa chắc, kéo lại đi B oiiiiiii!
- A2 cố lên, A1 thua điiii!

Không then là đại kinh địch, tuy có hơi bất ngờ trước sức mạnh như vũ bão triều dâng của đối phương, chẳng mấy chốc đội bạn đã lấy lại bình tĩnh nhờ vào cá nhân kiệt xuất B ú, thằng này gồng người, bấm mạnh 2 chân xuống đất như động tác xuống tấn của các võ sĩ sumo hay làm, rồi ra sức kéo dây ngược trở lại, bên A2 hiểu ý, vận sức làm theo ngay lập tức, sau vài giây cù cưa, cục diện lại trở về thế cân bằng như cũ. Nhưng A2 được lợi thế hơn về mặt tinh thần vì vừa chặn đứng đợt tổng tấn công của A1, giờ chỉ còn chờ đối phương lơ tay là làm phát nhất kích tất thắng luôn.

- Tao bảo rồi, dễ gì thua được!
- Hế hế, A2 vô địch, A1 vô...viện, hớ hớ!
- Viện con khỉ, A1 cố lên coi nào!

Đám đông vẫn ra sức gào thét cổ vũ cho cả hai bên, không khí sôi động hơn bao giờ hết lên vào những lúc như thế này, khuấy đảo cả một cánh rừng, hết thảy như đang đổ dồn vào những trò chơi đầy kịch tính của khu trại.

- Chắc...xụi....! – Thằng D lè lưỡi thờ.
- Xụi...cái....đầu gối...tao nè....! – Tôi nhăn mặt, dù nó nói đúng quá chừng.
- Tao vẫn còn sức...để nhận...giải nhì....! – Thằng L thậm không kém.

Thời thế tạo anh hùng, loạn lạc sinh chiến tướng, chính lúc này đây K mập mới thể hiện hết bản lĩnh của một lãnh đạo tài ba, và nhỏ Y ù như là tổng tham mưu quân sự thứ dữ.

- Thua thế quái nào được! – K mập thét lớn, tay nắm chặt dây thừng.
- Ủ...tao đâu có..nói thua...tụi mình chỉ...xem thắng thôi...! – Thằng C thở phì phì.
- Anh em nghe kĩ đây, kế hoạch mới, tuyệt chiêu cuối cùng! – K mập truyền lệnh.
- Kế gì rứa...? Bỏ dây...chạy phải hông? – Thằng T thều thào.
- Chạy gì mà chạy, mấy ông nghe đây! – Tổng tham mưu Y ù xì xào nói ra phía sau.
- Tất cả rõ chưa? – K mập gào to.
- Rõ rồi, sếpppppppp! – Bọn tôi cũng rống theo.

Bọn A2 đâm chột dạ trước khí thế đột ngột hào hùng và đầy khủng bố từ phía đối diện, thằng B ú mặt đỏ gay, bặm môi vận hết mười hai thành công lực trời ban, ra sức hô hào tụi phía sau tập

trung trụ vững.

Tôi biết cái kế hoạch mà K mập với Y ù vừa chuyển xuống thật ra chẳng là kế quái gì sất, chỉ là một cái mẹo nhỏ mà nếu xài thì là năm ăn năm thua, y như lúc bọn tôi chơi vật tay trên mặt bàn vậy, kế này gọi là “thả mối kéo lưới “. Nhưng kệ thà có còn hơn không, quả này mà thành công thì tể danh thiên hạ, mà thất bại thì cứ xác định là vĩnh bất siêu sinh, vạn kiếp bất phục!

- Đếm đến ba, thả mối!

- Ok bác tài, đếm đi!

- Ba....!

- Gì...con...! – Thằng D vẫn rắng cù nhây, làm tôi suýt là phá ra cười.

- Hai...!

- Hai....lúa.....! – Thằng T được thể bắt chước theo.

- Một...ột.....thả đề.....!

Ngay trong một sát na, bọn tôi đồng loạt thả tuột dây trôi tự do qua lòng bàn tay, theo quán tính thì bên A2 do đang có lực giằng kéo sẵn nên đồng loạt bất thần ngã bổ ngửa ra sau chỉ trong một khoảnh khắc rất ngắn, rồi tiếp đó sau đó toàn hàng A1 nhất tề tận sức kéo mạnh dây ngược trở lại, A2 không trở tay kịp nên bị kéo chúi nhủi ra đất, B ú ngã lăn ra đè cả người lên vạch mức, mồm la bài hã không ngớt.

- Hoéttt....10A1 thắng chung cuộc! – Thầy quản trò công bố.

Bọn tôi phá hàng ừa ra mừng chiến thắng, sướng mê toi vì kế hoạch thành công ngoài mong đợi, nhỏ Y ù mừng quá nên cứ nhảy tung tung như trong phim cương thi, thằng D thì nằm vật luôn ra đất, thằng T bá vai K mập cười toe toét, tôi với thằng L thì khoái chí nhìn cái mặt ỉu xiu của thằng lúc nãy bên A2 câu điều bọn tôi. Tôi hát hàm cười đều với nó một cái rồ...gian, thằng này ngượng mặt quày quả bỏ đi thẳng, gì chứ cái vụ thả điều lúc nãy chỉ là trận thua nhỏ nhoi thôi, còn màn kéo co này mới gọi là chiến thắng lớn, nhất là qua mặt được đại kinh địch muôn thuở 10A2, cứ gọi là khoái chí tử!

Chương 118

Bọn tôi hả hê về lại trại lớp, vô đến lều đám con trai bọn tôi lăn đùng tràn lan ra lều như tập đoàn gà cúm, mệt nhưng mà vui, vì ít ra trò cuối cùng lại được xếp nhất.

- Mấy đứa nghỉ chút đi, người ta sắp đem cơm lên rồi! – Cô Hiền dịu dàng nói.

- Ủa? Ăn sớm vậy cô, mới có 5h hơn mà? – Nhỏ P ngạc nhiên.

- Ủ, trời còn chiều người ta mới đem lên được, chứ tối khó đem lắm, với lại 7h bắt đầu lửa trại rồi mà! – Cô giải thích.

- Ý kiến chi cho mệt mà, có ăn là được rồi! – Nhỏ Y ù khoái chí.

- Ủ, chuẩn! – Thành T hưởng ứng.

Tôi nằm vật vạ trên mớ ba lô quăng lộn xộn, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, giờ chả muốn ăn uống gì, chỉ mong tắm một phát cho thật sáng khoái, chứ sáng giờ người ngợm ghê quá.

- Chùng nào mới đến giờ tắm vậy? – Tôi thì thào hỏi thành L.

- Chắc khoảng 6h, nghe đâu sử dụng nhà tắm quân đội! – Nó trả lời.

- Nhà tắm quân đội? Khác bình thường chỗ nào? – Tôi nhồm dậy ngạc nhiên.

- Chắc....tụi mình tắm bên trong, ở ngoài có sĩ quan canh chùng! – Thành L nhún vai đáp bừa.

- Con khỉ, dóc vừa thôi mà, sĩ quan nào rồi hơi! – Tôi nhăn mặt.

- Thế mà hỏi tao làm gì? Hừ! – Nó lắc đầu rồi bỏ sang chỗ khác.

Trời đã về chiều, nắng dần tắt đi, tôi ngồi trong lều nhìn ra phía sau trại, hướng những dãy núi xa xa đằng kia, mặt trời đỏ rực đang từ từ khuất sau những rặng núi cao. Không khí toàn khu trại đã bắt đầu xao nhẹ bớt, mọi người đang tắt bật chuẩn bị cho bữa chiều.

Tôi ngồi thờ thẩn chút thì đã thấy những người hồi trưa lại đem cơm lên, thầy kệ, ăn trước rồi tắm cũng được. Tôi tặc lưỡi nghĩ thầm rồi lò dò đi tới, lấy bừa một hộp rồi đưa mắt nhìn quanh xem Vy đang ở đâu, để có gì còn ngồi kế bên rồi được chia phần như hồi trưa, hể hể!

Nhưng dòm quanh quất một hồi tuyệt nhiên tôi không thấy Vy đâu hết, định tìm nhỏ H để hỏi thì nhỏ này cũng mất tăm, hỏi mấy đứa con gái khác thì bảo rằng ko biết. Tôi thẫn thờ, tự dưng em ấy đi đâu để giờ tôi ngồi....ngóng, ngồi một mình trệu trạo nhai cơm, chẳng buồn giỡn tếu táo nữa, và bọn thành D cũng thế, tụi nó cắm đầu ăn cơm chả đứa nào nói gì, chắc có vẻ là thành nào cũng mệt lử cả ngày nay rồi.

- Ủa, thành K đâu? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Chẳng biết, nãy tao thấy nó với thành Q đi đâu ấy! – Thành T lắc đầu đáp.

- À, nãy hai đứa mượn xe của cô chạy về nhà tắm rửa rồi! – Cô Hiền đứng kế bên nói.
- Dạ...ơ, tụi nó biết chạy xe máy à cô? – Thành L ngạc nhiên.
- Ừm, thì cô nghe hai ông tướng năn nỉ quá, Q nói là biết chạy xe máy! – Cô trả lời.
- Cầu cho hai thằng nó....! – Thành D lầm rầm trong miệng.
- Nói bậy không! – Cô Hiền nhăn mặt cắt lời.
- Dạ...đâu, em cầu cho xe hết xăng, tụi nó dắt bộ chơi, hi hi! – Thành D nhanh miệng nói trớ sang cái khác.
- Ăn nhanh đi mấy đứa! – Cô tiếp lời.

Theo lời cô Hiền, bọn con trai tụi tôi phải ăn nhanh để còn sang khu nhà tắm mà tranh thủ tắm rửa sớm, rồi về lại đây giữ đồ đạc trong trại để đến lượt nhóm nữ tắm.

Gì chứ giờ này nghe đến nước là tôi mừng rơn, chả muốn ăn nữa, tôi lựa thịt mà ăn rồi bỏ mớ hộp cơm, chạy vội vô lều mò trong ba lô lấy áo quần ra.

- Mày đi đâu đấy? – Thành L ngạc nhiên.
- Đi tắm chứ đâu, lẹ lẹ tí nữa nhà tắm đông lên thì mệt! – Tôi nói nhỏ.
- Ờ, đợi tao với! – Nó gạt đầu ngay tắp lự, xếp hộp cơm lại bỏ luôn.

Hai thằng tôi tranh thủ lúc bọn thằng D hãy còn đang giành cơm với nhỏ Y ù mà lên ra cổng trước, nhập bọn với tụi con trai của các lớp khác cũng đang lần lữa ra khu tắm nam.

- Hé hé, đợi cả ngày nay, giờ mới được tắm!
- Ờm, trời nóng quá chừng mà!
- Mà chẳng biết mấy nhỏ con gái tắm đâu nhỉ?
- Thằng dê tiện, mày định dòm trộm à?
- Đâu có, tao chỉ nói thôi mà, hề hề!

Tôi với thằng L chả biết xui xẻo thế nào mà đi trúng với cái bọn ất ơ trời ơi đất hỡi này, nói câu nào nghe chướng khí câu đó ngay, cơ mà tụi nó nói cũng có lý, nhờ tí nữa có thằng nào nổi máu tà đạo thì có khi mò sang đó nhìn trộm cũng ko chừng.

- Ê mày, chắc khu tắm nữ phải cách xa khu tắm nam chứ nhỉ? – Tôi thì thầm hỏi.
- Dĩ nhiên, ở gần cho tụi con trai nó chọc à! – Thành L đáp.
- Ờm, thế cũng đỡ lo! – Tôi gạt đầu.
- Mày lo ko nhìn trộm được à? – Thành L cà khịa.
- Dòm cái đầu gối tao nè! – Tôi sầm mặt.

- Hề hề, nói thế thôi, chứ thằng trai nào mà mò sang khu nữ, lính bắn tỉa sẽ xử đẹp ngay! – Thằng L nói tỉnh queo như đúng rồi.

- Có cả lính bắn tỉa nữa à? – Tôi ngạc nhiên.

- Dĩ nhiên, doanh trại quân đội mà, lính gì cũng có! – Nó nói chắc nịch.

- Thế nhờ lính bắn tỉa leo lên cây, dùng ống ngắm dòm sang khu nữ thì mày tính làm sao? – Tôi nheo mắt hỏi.

- Ờ...thì...chắc ko có lính bắn tỉa đâu, tao xạo đấy! – Thằng L méo mặt.

- Hà hà, anh đã biết chú xạo ngay từ đầu rồi! – Tôi cười khoái trá.

Đường xuống khu tắm nam cũng không xa lắm, cách khu trại của chi Đoàn 11A31 một đoạn rẽ sang phải là đến, đó là một khoảng sân lớn có tường xi măng cao bọc bốn phía chung quanh. Đập vào mắt tôi lúc bước vào là một hồ nước lộ thiên to và rộng, có dòng chữ Nước sinh hoạt ở bên trên, gàu múc nước được đặt xung quanh thành hồ, không gian tắm là các bức tường dựng xen kẽ ngăn ra thành từng buồng nhỏ. Chẳng đợi lâu, tôi với thằng L hành sự ngay, cầm gàu nước mà xối lia lịa, mát vô cùng tận.

- Hé hé, tất cả tránh ra!

- Ê, mày làm gì thế?

- Nhảy vào bơi chứ làm gì, hỏi ngu!

- Được không?

- Tao thấy có cấm đâu, hồ rộng thế này ko bơi hơi phí!

- Hề hề, thoải mái đi tụi bây!

Tôi sầm mặt rửa thầm trong bụng mấy cái thằng vô ý thức này, người ta ghi rõ là nước sinh hoạt thế mà tụi mày quăng nguyên cái thân tụi mày dơ ồm thẳng vào hồ nước, rõ là chẳng biết tôn trọng người xung quanh, cầu cho tụi bây té lộn nhào hay hà bá rút cẳng hết đi cho rồi. Tôi nhăn mặt rồi lảng sang ngăn khác, đành hứng nước từ vòi chảy ra tắm đỡ, thằng L thì lau bầu một hồi thấy ko có tác dụng cũng đi sang phía tôi.

- Mấy thằng này mù chữ hay là mất dạy thế nhỉ? – Tôi tức tối nói khi hai thằng tôi đã đi ra khỏi khu tắm nam.

- Kệ tụi nó mày ơi! – Thằng L nhún vai đáp.

- Kệ thế quái nào được, ức chế bỏ xừ! – Tôi dậm quạu đeo.

- Lúc nãy ra tao lén báo cho thầy chủ nhiệm 11A31 biết rồi, thầy bảo sẽ nói với các anh bộ đội đang gác gần đó, hà hà! – Nó khoái trá nói.

- Tuyệt chiêu, anh phục chú rồi đó! – Tôi mắt sáng rỡ, búng tay cái chóc.

- Chứ sao nữa! – L đội trưởng phổng mũi cười tự mãn.

Cả ngày nay toàn mặc đồ thể dục với giày bata bít bùng, mồ hôi túa ra nóng bức khó chịu, giờ tắm xong bọn tôi phong trần như tây ba lô, cứ áo thun quần short thể thao với dép lười mà phang, đi tản bộ về trại mà cái mặt cười tươi hơn hớn vì cảm thấy mát rượi và thoải mái gì đâu.

- Hai thằng mày chơi bố lão, không chờ anh em nha! – Bọn thằng T đi từ hướng ngược lại, nhăn mặt rửa.

- Hề hề, ai bảo ăn chậm! – Thằng L cười nham hiểm.

- Chậm con khỉ, tụi mày ăn xong bỏ đi, tụi tao ở lại dọn rác chứ ai! – Thằng C nhăn mặt.

- Ngày mai nhờ trại cho hai thằng mày tự xử nha con! – Thằng D gằn giọng.

- Thôi, các chú đi tắm vui vẻ, giờ anh lên giữ trại dùm cho! – Tôi cười cầu tài.

Về đến trại lớp, tụi tôi đến báo cáo với cô Hiền, rồi theo lời cô, tốp nữ mới lục tục kéo nhau đi sang khu tắm dành riêng, rồi cô dặn bọn tôi ở lại nhớ xem chừng đồ đạc ba lô cẩn thận, cô sang trại chỉ huy với các thầy cô khác để họp bàn gì đó, tụi tôi gặt đầu cái rụp.

Thằng L cầm chai Lavie đi lòng vòng ngoài trước dạo mát, tôi ngồi trong lều nhìn ra ngoài, trời đã về cuối chiều, các khu trại đều đã bật điện lên theo đường dây câu nhờ nhau, tuy không gọi là sáng lắm nhưng cũng đủ nhìn đường, vì hầu hết đều thủ sẵn đèn pin. Bên 10A2 bật nhạc còn to hơn hồi sáng, vẫn là bản As long as you love me của Backstreet Boys, tôi khoái chí nghe lại dù chả hiểu gì sát ngoài nhớ lại đoạn dịch vừa biết hồi sáng, vả chăng bài này giai điệu nghe cũng hay.

Nền trời sẫm tối, màu xanh nhạt thường thấy nay đã chuyển sang màu xanh đậm pha lẫn những áng mây đỏ thẫm của buổi hoàng hôn, từng làn gió mát rượi thổi lá bạch đàn nghe xào xạc. Tôi khoan khoái vươn vai hít một hơi dài cảm khái, hồi hộp nghĩ thầm tối nay còn nhiều trò vui nữa, vì đi trại lúc nào ai cũng bảo buổi tối là vui nhất, được thức khuya cả đêm mà hát hò giỡn nhau chí choé.

Đang ngồi mừng tượng ra cái hoạt cảnh lửa trại trong đầu thì tôi chợt nghe tiếng loạt soạt sau lưng chỗ hướng về ba lô của lớp, quái, thằng L vẫn còn đứng đằng trước cơ mà, cô Hiền thì sang trại chỉ huy, K mập với thằng Q thì về nhà chưa lên lại, bọn thằng T hãy còn ở khu tắm, tốp nữ thì vừa mới đi, hông lẽ là em Vy sao ta? Tôi quay phắt lại, rồi thở phào nhận ra đó là Tiểu Mai, nàng đang lục tục gì đó với cái ba lô.

- Ủa? Mai không đi theo nhóm nữ à? – Tôi hỏi.

- Ừ...không! – Nàng lắc đầu, ngần ngại đáp.

- Thế là...ở dơ luôn à? – Tôi cười cười chọc.

- Vô duyên! – Nàng nhăn mặt nói, rồi quay ngoắt đi.

Tôi định chọc Tiểu Mai thêm vài câu nữa, nhưng sực nhớ ra cái lần giỡn nhây với em Vy đã lãnh hậu quả thương đau cỡ nào rồi, thế là biết điều nín thinh, lại quay ra ngoài nhìn trời nhìn đất với nghe nhạc. Quái, cái thằng L này ngoài đó có gì mà nó cứ thích lẩn thẩn bên ngoài suốt, vô lều ngồi có phải đỡ mỏi chân không? Tôi làu bàu trong bụng, định rủ thằng này vô tán dóc chơi thì Tiểu Mai từ đằng sau thỏ thẻ:

- N nè, về nhà với mình chút đi!

Tôi quay lại nhìn nàng rồi á khẩu mất cả lúc, nhất thời không biết nói gì luôn!

Chương 119

Trước mắt tôi, Tiểu Mai ánh mắt đầy vẻ lo lắng, đôi môi mấp máy như có gì đó hoảng hốt, như muốn nói rồi lại thôi, tôi đâm ra bối rối vì ko hiểu mô tê gì sất.

- Sao...sao vậy? Sao phải về nhà? – Tôi ngơ ngác hỏi.

- Mình ko muốn ra đó....! – Nàng ngần ngại nói.

- Là ra đâu? – Tôi thắc mắc.

-! – Nàng im lặng, đưa mắt nhìn ra hướng đi của tốp nữ khi nãy.

- À....ko muốn...đi chung à? Sao phải thế? – Tôi hỏi ngu, thiếu tế nhị vô cùng.

- Thì...không muốn mà! – Tiểu Mai nhăn mặt, lắc đầu nguây nguậy.

- Ủm, vậy thì thôi. Thế thì về nhà cũng được! – Tôi nhún vai đáp.

- N đi với Mai đi! – Nàng nài nỉ.

- Êo, đang ở trại mà, giờ về đó xa lắc! – Tôi rụt cổ từ chối.

-! – Tiểu Mai nhìn tôi như dỗi.

- Ý N là....ko phải ko muốn về...mà là...về bằng gì kia? Có mỗi cái xe máy của cô Hiền thì thằng K lấy mất rồi! – Tôi lúng búng viện lý do.

- Chú mình sắp lên đón rồi, có xe mà! – Nàng vội nói.

- Ó...sao Mai biết? – Tôi ngớ người.

- Mình vừa gọi điện về nhà cô mình rồi, cô mà hỏi ở trong viện với N ấy! – Nàng tiếp lời.

- Ở đây....lấy gì mà gọi? – Tôi lại hỏi.

- Thì điện thoại di động, nè! – Tiểu Mai chìa ra cái điện thoại LG nhỏ xíu, nhăn mặt đáp.

- Wao, có di động luôn, sướng nha! – Tôi khoái chí, quên mất chuyện đang nói.

- Đi, chú mình sắp lên đón rồi! – Nàng lại nói tiếp, tay nắm cái ba lô.

- Thì...Mai đi đi, có chú rồi mà, N đi chi nữa! – Tôi trố mắt ngạc nhiên.

- Ôi....N dẫn mình ra đó thôi cũng được! – Tiểu Mai thở hắt ra.

- À, bây giờ vậy, Mai ra cổng, xong đi thẳng theo đường trống ấy, chừng nào gặp trại của 12A30 thì quẹo phải, đi thêm một đoạn nữa chỗ đường có trồng cây bạch đàn ấy, khoảng vài phút là ra đường lớn thôi! – Tôi hăng hái chỉ đường, đưa tay về trong không khí.

-!!!

Chẳng dè Tiểu Mai bặm môi nhìn tôi như giận, rồi đứng dậy khoác ba lô đi thẳng 1 mạch ra cổng luôn, tôi ngẩn ngơ ngồi đờ ra vì bất ngờ.

- A...này, để N đi theo cho...! – Tôi lật đật phóng ra lều chạy theo.
- Thôi, mình tự đi được! – Nàng lắc đầu rồi bước tiếp.
- Ấy dà, đi chung cho vui, đường tối lắm! – Tôi nói như gấp – Đưa ba lô N cầm cho!
- Không! – Nàng lách người ra.
- Đi mà,...năn nỉ đấy...đi 1 mình...ma nó bắt cho bây giờ! – Tôi chuyển sang năn nỉ ngay tắp lự, dù trước đó rõ ràng là chả muốn đi chút nào.
- Thật không? – Tiểu Mai nhìn tôi hỏi.
- Ừ, muốn đi thật mà! – Tôi cầm lấy balô nàng.
- Ừa, vậy ha! – Cuối cùng nàng cũng cười trở lại, tôi thở phào nhẹ nhõm.
- À...đợi N chút! – Rồi tôi phóng ngược lại chỗ thằng L đang đứng nhìn.
- Ê chú! – Tôi đập vai nó.
- Gì vậy? – Thằng L hỏi.
- Tí...Vy có lên, hỏi tao đâu thì nói tao đi với anh tao có việc nghe mày! – Tôi vừa nói vừa đảo đảo dòm xung quanh.
- Ờm, còn xem thành ý của mày sao đã! – Nó vờ vuốt râu cười đều.
- Hơ...được rồi, coi như tao nợ mày một lần, thế đi nhá! – Tôi lắc đầu cười khổ.
- Ờ, đi thông thả! – Thằng L khoái chí đáp.
- Đi thôi! – Tôi lại chạy ra chỗ Tiểu Mai đứng.
- Ừa! – Nàng mỉm cười.

6h chiều, khu trại đầy những ánh đèn và người đi xung quanh, có trại còn thấy cả khói bếp, tôi ngửi mùi thịt nướng thơm phức mà nghe bụng kêu rột rột. Hai chúng tôi lách qua những cổng trại, chốc chốc tôi lại quay nhìn sang đằng sau xem Tiểu Mai có kịp theo không, vì giấc này nhìn từ sau lưng ai cũng hao hao nhau do ánh đèn neon mập mờ, toàn mặc đồng phục thể thao trường mà lại đông đúc những người là người.

- Này, coi chừng lạc! – Tôi quay lại nói.
- Ừ, ko lạc đâu! – Tiểu Mai cười cười, tay níu cái ba lô tôi đang đeo sau lưng.
- À, thông minh! – Tôi gật đầu tấm tắc khen.

Ngang qua trại 12A2, tôi đưa mắt lảo liên dòm, nhãn lực hoạt động hết công suất chỉ mong thấy được ông anh đang ở đâu mà còn biết đường né, chứ giờ gặp ổng lại lòi thôi thì khổ. Kia rồi,

ổng đang đứng gần sát cổng, vẻ như là loay hoay gì đó với nồi lẩu, kế bên là bà chị hồi sáng đang ôm rổ rau, hai anh chị ra chiều quẩn quýt nhau lắm.

- Nhanh, đi qua đây! – Tôi kéo tay Tiểu Mai đi vòng qua trại sau.

- Gì vậy? – Nàng ngạc nhiên.

- Né ông anh chứ gì! – Tôi nhăn mặt đáp.

Qua được ải ông anh, trên đường đi tôi lại phải ngưng thăm giới bị xem có gặp...em Vy, chứ để bị bắt gặp thêm lần này nữa thì có nằm mơ tôi cũng ko dám nghĩ đến chuyện được em ấy bỏ qua. May phước làm sao mà đến tận lúc qua khỏi cổng trại của 12A30 hai đứa tôi vẫn không chạm mặt Vy, tôi dự là em ấy chắc đang bận rộn ở trại chỉ huy rồi, mà trại chỉ huy so với chỗ này thì xa tít tận đằng sau lưng.

Đến đây thì tôi yên tâm tháo ba lô ra xách tay, lưng thưng đi trên con đường đất mà lúc sáng ngồi xe ngang qua. Cơ mà bây giờ thì tôi cảm thấy quyết định đi chung với Tiểu Mai là đúng đắn nhất rồi, vì con đường này buổi tối thì nhìn nó cứ mập mờ làm sao ấy, hai bên đường là hai hàng bạch đàn đang rủ lá xuống, gió thổi vi vu làm cành lá cứ ngả nghiêng phát phơ, khung cảnh trước mặt chỉ dựa vào ánh trăng le lói chiếu xuống mà nhìn, khung cảnh quỷ dị âm ty như trong mấy phim ma tôi từng xem. Lúc này tôi là con trai mà đi một mình thì cũng ớn chứ đừng nói thân con gái như Tiểu Mai, biết vậy lúc này rủ thêm thằng L đi chung tán dóc cho đỡ...sợ, nhưng cũng ko được, nó phải ở lại giữ trại, tôi thầm lắc đầu kêu khổ, lạy hồn đừng có thằng nào chơi ác nhát ma ngay lúc này, vì cái tình hình như vậy mà ai cầm tấm vải trắng phát phơ qua lại thì tôi chắc cũng hồn vía lên mây mà co giò chạy biến quá!

- Thấy chưa? Đường tối vậy mà nãy đòi đi 1 mình! – Tôi lớn gan nói cứng.

- Hừ, có người định để đi 1 mình chứ đây có muốn đâu! – Tiểu Mai bĩu môi.

- Thì...giờ đi hai mình rồi này, nói gì nữa! – Tôi tắc tị, gãi đầu đáp.

- Hi hi, mình nào dám nói gì! – Nàng cười cười, nhẹ vuốt tóc.

- À mà, nhớ...có ma thật thì sao nhỉ? – Tôi cười nham hiểm nhìn nàng.

- Không...có đâu! – Tiểu Mai rùng mình.

- Dám lắm, có khi nó đang lơ lửng trên cây ấy! – Tôi cù nhây.

- Không sợ! – Nàng ngược mặt đáp.

- Xạo, sao ko sợ? – Tôi cười giễu.

- I'm following you, nothing can scare me now! – Nàng khế nói.

- Là sao? Dịch ra đi! – Tôi ngó người.

- Là...có gì thì N chịu trước, đỡ đạn dùm, hi hi! – Tiểu Mai khúc khích cười.

- Hự, còn lâu à, chạy trước thì có! – Tôi rụt cổ.

- Bleu, níu lại luôn chứ ở đó mà cho chạy! – Nàng đẩy vai tôi.

Chuông điện thoại Tiểu Mai chột vang lên, tôi nghe giai điệu như hồi trước, khi tôi ở lại nhà nàng được đàn cho nghe, là bản River flows in you quen thuộc.

- Dạ, con gần ra tới rồi, cậu đợi con chút nha! – Nàng nghe máy, vẻ như người chú đã đến nơi và đang đợi phía trước.

- À, N đâu về nhà với Tiểu Mai được! – Lát sau tôi giật mình nói.

- Sao vậy? – Nàng rầu rầu hỏi.

- Thì...chú Mai chở về rồi, N lấy gì mà về, hông lẽ tống 3? – Tôi đáp.

- Đâu sao, xe 4 chỗ mà! – Nàng trả lời.

- Ra vậy, mà Mai cứ về đi, N ở lại trại! – Tôi tiếp lời.

- Nãy N bảo về chung rồi mà! – Nàng ngạc nhiên.

- Thì ý là dẫn Mai ra đường lớn thôi! – Tôi nhún vai nói.

- Ủm....! – Tiểu Mai buồn buồn, ỉu xiu đáp.

Tôi thật tình là cũng muốn về nhà với Tiểu Mai như ban đầu lắm, nhưng càng nghĩ lại càng thấy ko nên dây quá sâu vào, vì hầu như lần nào tôi đi với Tiểu Mai thì y như rằng bữa sau là gặp rắc rối với em Vy. Nhưng vừa nghĩ đến đó, tôi lại giật mình, bỏ xù rồi, thế này hông lẽ tí nữa tôi đi một mình hết con đường này về lại trại, tôi ngoái đầu lại nhìn thì thấy tối hun hút, khu trại ở phía trên giờ chỉ còn thấy những ánh đèn lấp ló khuất giữa rừng bạch đàn. Tiều rồi, nãy giờ đi hai người tôi còn mạnh mẽ, chứ tí nữa đi một mình thì có mà run như cây sậy cho xem, không phải do tôi nhát, mà là tại...cái khung cảnh âm u ghê rợn ban tối này nó...nhát tôi.

Đến đây tôi bắt đầu chuyển sang nghĩ một lí do hợp lí để về nhà Tiểu Mai, ít ra tí nữa đường lên vẫn còn đi được hai người, bắt chuyện cho đỡ...cô đơn, não bộ hoạt động như máy tuốt lúa, và cuối cùng cũng có...gạo ra lò.

- À, đổi ý rồi, để N về nhà Mai luôn! – Tôi mừng rơn nói.

- Thật à? – Nàng ngạc nhiên.

- Ủm, sẵn về mua thêm mớ Sting lên tối uống! – Tôi đưa ra ngay lí do vừa nghĩ được.

- Sting hoài...tối pha trà cho mà uống! – Tiểu Mai bĩu môi đáp.

- Thì...mua lên cho bọn thằng L nó uống ấy mà! – Tôi dóc tổ nhanh như máy.

- Ủa, hi! – Nàng cười tươi gật đầu.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thế này là một tên trúng hai con nhận, vừa có Sting uống vừa tí nữa lại đi hai người cho đỡ mất vía, tự dung cười xoa rồi búng tay cái chóc mặc cho Tiểu Mai ngơ ngác cạnh bên, ôi sao mà tôi phục tôi quá đi!

Chương 120

Chốc sau, ra đến đường lớn tôi đã thấy chú của Tiểu Mai đứng đợi cạnh chiếc xe Camry màu đen tuyền, tự dung tôi đâm ra chột dạ đi chậm chậm. Chú của nàng nhìn qua có vẻ đã đứng tuổi như ba Tiểu Mai, nhưng khác là ở chỗ trông ông nghiêm nghị hơn, dáng người quắc thước và có hơi khuôn khổ, như tôi thường thấy ở các vị doanh nhân hay là nguyên thủ quốc gia trên tivi.

- Chú đợi con lâu chưa? – Tiểu Mai tươi cười chào.
- Ừm, cũng chưa lâu lắm! – Chú ấy gật đầu.
- Dạ, con chào chú! – Tôi lễ phép cúi đầu, cũng bắt chước Tiểu Mai gọi ông ấy là chú.
- Bạn con đó! – Nàng chìa tay về phía tôi giới thiệu.
- Ừm, vậy...? – Chú ấy thắc mắc.
- Cũng về nhà mình luôn, con mời, hi! – Tiểu Mai nói.
- Vậy hai đứa lên xe đi! – Chú khoát tay rồi mở cửa xe.

Tiểu Mai ngồi ghế cạnh ghế tài xế, và người lái dĩ nhiên là chú nàng, tôi đâm ra hơi lạc lõng vì một mình nguyên băng sau, và không khí trong xe từ lúc đi đến giờ vẫn im thin thít như hộp chi bộ. Tôi ngồi yên tựa cằm nhìn ra cửa sổ vẻ như phong cảnh bên ngoài đẹp lắm, dù rằng thực chất tối thui chả thấy cái quái gì cả, chốc chốc lại thấy Tiểu Mai quay xuống nhìn tôi mỉm cười, tôi cũng gật đầu lại ý bảo “không sao, đang rất tự nhiên, chẳng có gì đâu”, dù trong bụng đang lăm răm cầu cho chú nàng mở nhạc hay nói gì đó để tôi đỡ bớt cái cảm giác tại tôi mà hai người nhà họ thấy bất tiện.

- Chuyện quan trọng vậy mà con cũng quên cho được! – Lát sau, ông chú thở dài rồi tặc lưỡi nói nhẹ nhàng.
- Lúc sáng con đi vội quá nên quên khuấy đi mất! – Tiểu Mai trả lời.
- Ừm, lần sau phải kiểm tra lại kỹ chứ! – Chú ấy tiếp chuyện.
- Dạ, con nhớ rồi! – Nàng gật đầu đáp.
- Hay cứ như lời cô con đi, mỗi ngày gọi điện nhắc cho con khỏi quên! – Chú đề nghị.
- Được mà, con không sao đâu, có mỗi hôm nay gấp quá nên mới không nhớ, chứ mọi ngày vẫn vậy mà! – Nàng trả lời.
- Chứ con mà có chuyện gì thì cô cậu thật chẳng biết ăn nói sao với ba con nữa! – Chú ấy nói.
- Dạ....! – Tiểu Mai lí nhí nói như thờ.

Đối thoại mới được dăm ba câu thì hai người lại im lặng như trước, tôi nãy giờ ngồi vênh tai lên hóng chuyện hai người nói mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, mong cho mau đến nơi để hỏi

Tiểu Mai xem rớt cuộc là hai người vừa nói gì mà cứ như úp úp mở mở.

Xe bon bon chạy tầm 20 phút thì tôi nhận ra đã về lại đến nội thành, lúc ngang qua đường vào nhà, tôi thầm tự hỏi ko biết giờ này mẹ tôi đang làm gì, để tí tranh thủ mượn xe đạp của Tiểu Mai chạy về chút cho mẹ mất giờ chơi.

Ít phút sau, xe dừng lại trước căn nhà có cánh cổng sắt màu đen quen thuộc, tôi mở cửa cầm ba lô bước xuống xe.

- Vậy...! – Chú ấy bước ra, nhìn tôi hỏi.

- Dạ....sao cơ? – Tôi cũng ngỡ ngác.

- Không sao đâu chú, N qua nhà con mấy lần rồi! – Tiểu Mai nhoẻn miệng cười.

- Ừm, vậy hai đứa vào nhà đi, chút chú qua đón! – Chú ấy gật đầu – Giờ chú về lại bên nhà một chút!

- Dạ, khoảng 30 phút sau chú qua là vừa! – Tiểu Mai nói.

- Ừm! – Rồi chú ấy lái xe đi.

Tôi bước vào nhà, đặt balô nài lên bộ salon phòng khách rồi ngồi phịch xuống ngược mắt nhìn, hổng dè ít phút trước còn ở trên khu trại toàn cây với đất, vậy mà giờ đã an toạ trong nhà, mà lại chẳng phải là nhà mình.

- N ngồi chơi chút ha! – Tiểu Mai nói rồi đi ra đằng sau.

- À này, cho N mượn xe đạp chút đi! – Tôi vẫn ko quên nhiệm vụ.

- Ừm, mua Sting à, hi hi! – Nàng cười tủm tỉm.

- Ờ! – Tôi nhún vai đáp.

- Vậy...N cầm chìa khoá nhà đi, rồi khoá ngoài, chừng nào về mở cổng, khỏi mất công đợi mình! – Tiểu Mai chìa chùm chìa khoá ra.

- Sao mà phải đợi? – Tôi thắc mắc hỏi.

- Thì...cứ vậy đi, hỏi hoài! – Nàng đẩy vai tôi.

- Lỡ N nhốt Mai trong nhà luôn thì sao? – Tôi dắt xe ra rồi kéo cổng lại.

- Thách đấy! – Nàng nguýt dài.

- Hề hề, tí nữa gọi ko ai mở lại bảo sao! – Tôi cười nham hiểm.

- Cùng lắm...ở nhà ngủ luôn! – Nàng lè lưỡi trêu.

- Ờo, thôi N đi chút, vào đi! – Rồi tôi chốt khoá ngoài cổng lại.

Ra lại đến đường NTT, tôi co giò phóng thật nhanh về nhà, dự là sẽ hù mẹ tôi rằng tôi vừa đạp từ rừng 482 về lại đến đây, rồi sẵn coi tử lạnh còn Sting không hốt luôn một thể. Nhưng hình như vừa từ trên rừng về lại thành phố, cái đầu chưa thích nghi kịp hay sao ấy, tôi dự sai lung

tung beng. Về đến nhà thì đã thấy cửa trước khoá ngoài, dòm vô trong thì điện tắt tối om, tôi ngó người một lúc rồi mới giật mình nhớ ra, tối thứ 6 nào mẹ tôi cũng sang nhà bà ngoại đến gần 10h mới về.

Tặc lưỡi tiếc một hồi, tôi quay xe chạy sang tiệm tạp hoá trong xóm định mua Sting đỡ cũng được, dè đâu lúc dừng lại hết 10 chai rồi thì mới giật mình quên mất là tiền tôi để trong ba lô, mà cái ba lô thì ở trên khu trại mất tiêu rồi còn đâu.

- A khoan, cho con lấy....2 chai thôi bác ơi! – Tôi lật đật nói.

- Sao tụt nhanh thế? – Bác Ba đập đường mở tủ kem ra cười cười.

- Dạ...con quên đem tiền, bác cho con thiếu 2 chai này nha! – Tôi gãi đầu, vì là tiệm quen nên có thể mua thiếu được, nhưng chỉ dám thiếu 2 chai, chứ 10 chai thì có mà ăn chổi ngay không chừng.

- Ủm, vậy của con nè! – Bác ấy gói 2 chai lại vào bọc nylon rồi đưa ra.

Tôi nhìn 2 chai Sting mà thở dài ngao ngán, thế này thì bỏ bèn gì chứ, nốc một hơi đã hết nửa chai rồi. Lăn thần chạy vài vòng vừa canh đồng hồ cho còn khoảng 5 phút theo giờ hẹn thì tôi mới đạp về lại nhà Tiểu Mai.

- Ôi, tưởng nhốt thật rồi chứ! – Tiểu Mai ngồi ở phòng khách nói khi thấy tôi bước vào, áo quần tươm tất nở nụ cười xinh tươi, vẻ như nàng vừa tắm xong, vì tóc hấy còn ướt.

- Giỡn mà, hi! – Tôi gãi đầu ngồi xuống.

- Ờ...mua cho cả nhóm mà sao có 2 chai vậy? – Nàng ngơ ngác nhìn bọc 2 chai Sting tôi để trên bàn.

- À...quán hết Sting rồi, còn có 2 chai! – Tôi lắc đầu.

- Quán mà hết? – Nàng hỏi.

- Ủ...hình như có tiệc tùng gì ấy, nghe đâu người ta đặt...vài chục két luôn! – Tôi dóc tổ.

- Ghê, mà người ta cũng tốt ha! – Tiểu Mai nhún vai nói.

- Sao mà tốt? – Tôi ngẩn người.

- Thì mua vài chục két mà chưa lại 2 chai cho N, không tốt là gì! – Nàng nheo mắt nhìn tôi cười tủm tỉm.

- Ờ....tốt mà...! – Tôi đàn mặt ra, cảm thấy vừa rồi hình như nói láo hơi quá đà.

Hai đứa ngồi đợi chút thì đã có tiếng còi xe vang lên bên ngoài, biết là chú của Tiểu Mai đến đưa lên trại lại, tôi vội xách ba lô ra ngoài, nàng khoá cổng rồi ngồi vào xe.

Dọc đường lên, không khí cũng y chang khi nãy, trong xe chả ai nói với ai câu nào, vẻ như Tiểu Mai ko thường xuyên nói chuyện với chú nàng cho lắm, hoặc cũng có thể là chú ấy tính tình nghiêm khắc, chẳng bù với người cô của nàng, lúc nào cũng tươi cười dễ chịu.

Vòng lên hình như đi nhanh hơn, tôi dòm đồng hồ mới 15 phút đã thấy lại con đường dẫn vào

khu trại 482 phía trước qua cửa sổ, rồi hai đứa mở cửa bước xuống.

- Vậy chú về nhé! – Chú ấy hạ kính xe xuống.

- Dạ, con cảm ơn chú! – Tiểu Mai cười đáp.

- Con chào chú! – Tôi cũng cúi người chào cho phải phép.

Và sự thật trước mắt lại chứng minh tôi dự sai thêm lần nữa, con đường đất dẫn vào rừng 482 giờ này đã được bật đèn từ các trụ điện cao dọc theo hàng bạch đàn hai bên, tuy không sáng lắm nhưng đủ để thấy hướng đi, và quan trọng là bớt âm u thấy rõ.

- Chà, có đèn vậy mà lúc này không chịu bật! – Tôi làu bàu vừa đi vừa nói.

- Chắc lúc này chưa đến giờ! – Tiểu Mai đáp.

- À, mà lúc này trên xe, chú ấy nói Mai quên gì vậy? – Tôi sực nhớ ra chuyện khi này, vội tò mò hỏi.

- Không có gì đâu! – Nàng lắc đầu không trả lời câu hỏi của tôi.

- Ừm...! – Tôi nghĩ không hỏi nữa mặc dù rất muốn biết, Tiểu Mai đã không nói rồi thì tôi cũng ko có quyền gì gặng hỏi nàng được.

Con đường đất dẫn lên khu trại dường như ngăn lại, đi một chốc tôi đã thấy gần đến nơi, gió thổi mát rượi, tôi khoan khoái hít một hơi dài cảm khái, bất chợt cảm nhận được một hương thơm rất dễ chịu nhẹ thoảng trong gió, lan toả theo khứu giác rồi lắng đọng lại đầy mê hoặc. Tôi tò mò, thắc mắc vì lúc này cũng đi trên đường này mà đâu có nghe hương thơm này, thế là không chín thì mười, tôi lò dò đi gần Tiểu Mai hơn, vờ...quay sang nhìn rồi khẽ hít vào, quả đúng rồi, từ mái tóc đang xoã ra của nàng phảng phất hương thơm dịu ngọt nhưng không nồng nàn như các loại nước hoa khác mà tôi từng biết, mà rất tao nhã và quý phái, cứ như....èo, đến đây tôi quả thật không biết phải miêu tả làm sao cho đúng, nhưng có lẽ từ “thanh khiết” là từ duy nhất tôi có thể nghĩ ra trong lúc đó.

- Tiểu Mai này! – Tôi khẽ hỏi.

- Gì thế N? – Nàng nhìn tôi.

- Mai...dùng nước hoa gì vậy? – Tôi lúng búng, gãi đầu liên tục vì đây là lần đầu tiên tôi hỏi một câu như vậy.

- N muốn biết à? – Nàng tủm tỉm cười.

- Ừm...nghe thơm...mà lạ quá, kiểu kiểu sao ấy..! – Tôi đâm ra bối rối, nhưng trí tò mò lại vượt hơn hẳn.

- Bí mật, hi! – Tiểu Mai nháy mắt trả lời.

- Ờ....! – Tôi ngớ người vì hụt hẫng.

- Chưa đến lúc thích hợp để nói đâu! – Nàng mỉm cười bí ẩn.

- Chứ lúc nào thì hợp? – Tôi hỏi dồn.

- Tùy N quyết định lúc đó! – Nàng thở hắt ra nhìn xa xăm đáp.

-! – Tôi cứng họng chẳng biết nói gì, lắc đầu bước đi tiếp.

Buổi tối ngày hôm ấy, trên con đường đất đỏ dẫn vào khu trại của tiểu đoàn 482, tôi lấy làm thắc mắc khôn nguôi vì hai điều bí mật mà Tiểu Mai nhất quyết không tiết lộ. Một trong hai điều đó, sau này khi đã đến lúc thích hợp theo lời nàng, tôi có hỏi và nhận được đáp án cũng đầy bí ẩn và mê hoặc không kém, chỉ biết cười xoa đến gọi là chịu với nàng, và điều còn lại, mãi đến 5 năm sau tôi mới biết được câu trả lời là như thế nào!

Chương 121

Lát sau hai đứa tôi đã vào lại khu trại của trường, không khí vẻ như tất bật hẳn lên khi mọi người í ới gọi nhau chuẩn bị mọi thứ cho nhanh rồi đi về phía khu đất trống ở bìa rừng, nơi được chọn làm sân khấu cho tiết mục đốt lửa trại. Ngang qua một vài lớp, tôi thấy có vài học sinh đang khoác lên mình loại trang phục hình như được làm bằng lá cây các loại, nhìn y chang...tarzan thứ thiệt.

- Làm gì mà mấy người đó mặc áo lá vậy Tiểu Mai? – Tôi tò mò quay sang hỏi nàng.
- Cũng ko biết nữa, chắc là hoạt động biểu diễn hay trò chơi gì đó! – Nàng lắc đầu đáp.
- Lớp mình có vụ này không nhỉ? – Tôi thắc mắc.
- Chắc là có, nãy giờ thấy lớp nào cũng có người như vậy hết! – Nàng trả lời.

Quả thật là đúng như vậy, khi chú tâm quan sát kỹ hơn, tôi nhận thấy hầu như ở trại nào cũng có tầm 2 người đang khoác trang phục lá lên mình.

- Đi nhanh thôi, giờ này chắc lớp mình cũng tập trung lại rồi đó, còn ra chỗ đốt lửa trại nữa! – Tôi háo hức giục, phần vì muốn về trại cho nhanh để gặp em Vy.
- Mới 7h hơn thôi N ơi, nghe đâu đến 8h mới bắt đầu mà! – Tiểu Mai vừa bước đi vừa gọi với theo sau.

Cái số tôi nó xúi quẩy hay sao ấy, cứ vừa vội lên là y như rằng gặp kỳ đà cản mũi, đi qua khu trại của 12A2, tôi lại quên khuấy đi mất chỗ đó đang có ông anh bá đạo hiện diện, cứ xăm xăm đi ngang luôn qua cổng mà không nhớ là mới hồi trưa ổng còn thề non hẹn biển rằng sẽ đến thăm tôi thêm đợt nữa.

- Hiền đệ, em dâu, hai đứa đi đâu đấy? – Ông anh tôi từ trong bước sấn ra.
- Ờ....! – Tôi ngớ người vì bất ngờ bị túm cổ áo lại.
- A...không...có, em...em vừa về nhà! – Đôi má Tiểu Mai hồng lên, nàng lùi lại như phản xạ, bối rối trả lời.
- Thế ra...thằng này nó cũng về nhà em luôn à? – Ông anh tôi ngơ ngác.
- Dạ...thì...! – Tiểu Mai do dự.
- Không có, đệ về nhà mình mà! – Tôi nhăn mặt xốc lại cổ áo.
- Láo! Giờ này mẹ vô nhà ngoại rồi, mà về ai mở cửa cho mà vào? – ổng hất hàm.
- Thì....thì ko có vào nhà...! – Tôi giật thót người.
- Vậy chứ đi đâu lúc này? – ổng nheo mắt nhìn hai đứa tôi.

- Về...à...về mua thêm Sting dẫu! – Tôi đâm quíu, nói đại lí do vừa nghĩ ra, rồi ngay sau đó tự rửa mình ngu ngốc vì hớ lời.

- Ối chà chà! – Ông anh tôi xoa tay cười rồi nói tiếp. – Em về trại trước đi Mai, anh nói chuyện với tiểu đệ chút!

- Dạ...! – Tiểu Mai cúi đầu khẽ chào, kịp nhìn tôi ái ngại.

- Ủ...balô nè! – Tôi chìa balô lại cho nàng.

Đội Tiểu Mai đi rồi, ông anh mới kéo tôi vào trong cười gằn:

- Hầy dè, hình như khuya nay là huynh đây sẽ tham gia Trò chơi lớn thì phải!

- Thì sao? – Tôi trở mắt ngơ ngác hỏi.

- Thì sẽ phải tập trung lại ở trại chỉ huy, mà nghe đầu bí thư các lớp lúc đó cũng có mặt ở đó luôn chứ nhỉ? – Ông nheo mắt tiếp lời.

- Là...sao? Gì cơ? – Tôi vẫn chưa hiểu thêm gì sất.

- Nhớ lúc đó...anh lỡ lời gì với bé Vy của chú, đại khái như là vừa nãy chú mới về nhà em Mai thì sao ta? – Ông cười nham hiểm.

- Sặc, đừng có đốt nhà, chơi gì kỳ vậy! – Tôi thiếu điều muốn ngã bổ ngửa ra sau vì khiếp đảm.

- Thì thế, nên giờ phải xem thái độ của chú như nào đã! – Ông anh tôi khoanh tay lại vênh mặt khệnh khạng nói.

Vài phút sau màn chia tay thấm thiết tình cảm huynh đệ một nhà với cảnh tượng ông anh tôi đứng vẫy tay chào tạm biệt cười tươi rói, tôi lều thều lết thân ra khỏi trại 12A2, mặt chảy dài ra vì tiếc nuối 2 chai Sting vừa mua tí nữa phải đem cống nạp để bịt miệng dư luận, miệng không ngót lắm bầm rửa thậm cho tí khuya chơi trò chơi lớn cầu cho lão anh tôi chạy vấp hột mít té sái quai hàm đi cho rồi. Đúng là cướp cạn mà, thế là tối nay 2 chai Sting còn trong balô trừ từ sáng sẽ vẫn mãi là 2 chai, giờ về lỡ mà thấy đứa nào ngồi ngay cái balô của tôi mà tay cầm chai Sting nào thì dám tôi chết đứng như Từ Hải giữa trận tiền lâm ấy chứ.

Nhưng tôi không chết đứng như Từ Hải, mà là trơ ra như tượng đá vì vừa lò dò về tới chỗ trại của lớp thì đã thấy em Vy đang đứng tán chuyện với nhỏ H ngay cổng trại, và vừa thấy tôi thì em ấy đã đưa ánh nhìn sắc lẹm sang khiến tôi bất động ngay tắp lự.

- Hừ, vui nhỉ, đi đâu giờ mới về? – Vy bước tới hỏi.

- À...thì...đi với ông anh N ấy mà! – Tôi gãi đầu đáp, thầm kêu khổ vì sau ông anh là lại đến em Vy hỏi cung.

- Hay là lại đi với Trúc Mai? Nãy giờ đâu có thấy hai người ở đây! – Em ấy lườm tôi.

- Bậy, làm gì có! – Tôi lắc đầu khó chịu trả lời.

- Chứ sao vừa nãy Vy xuống trại 12A2 đưa tin cho bí thư bên đó thì có gặp anh trai N vẫn còn ngồi trong lều mà, mình hỏi thì anh ấy nói là N đi chung với Mai mà! – Vy nói nhỏ nhẹ mà tôi

nghe như sét đánh bên tai, và cái bằng chứng thép em ấy đưa ra đập vô mặt tôi cái “choành” rõ là điếng hồn.

Bỏ xừ rồi, sao xui đến vậy chứ? Biết ngay là hể đi với Tiểu Mai là sẽ có chuyện với Vy mà, nhưng sao lần nào tôi cũng đại dột hết vậy? Mất mấy chai Sting đã bực lắm rồi, giờ lại còn thêm vụ này nữa, giải thích sao đây! Ủa nhưng mà không đúng, nếu chính xác theo lời em Vy nói thì vừa nãy ông anh tôi đâu có cần phải hỏi là tôi với Tiểu Mai đi đâu mới phải chứ, lại còn dọa sẽ tiết lộ vụ này để khai thác thần dược Sting của tôi mà. Lí nào đến đây lộ chuyện rồi thì tôi đời nào đem Sting ra, ổng phải biết điều đó chứ. Hồng lẽ cũng như bữa gọi điện thoại trước khi đá banh với 11A1, là Vy đang thử tôi lần nữa để chờ tôi gật đầu xác nhận chui vào rọ như lần đó sao ta? Đúng là như vậy rồi còn gì nữa, vì qua vai em Vy, tôi thấy nhỏ H đang lắc đầu vẩy vẩy tay cười ngao ngán, ý chừng nói tôi lại đang bị Vy trêu tức nữa đây mà!

- Không có chuyện đó đâu! – Tôi nhăn mặt chối tiếp.
- Chứ anh trai N nói vậy rồi mà còn ko có gì nữa? – Vy gắng hỏi.
- Được, đi, ra đây! – Tôi đâm quạu kéo tay Vy đi.
- Ờ...đi đâu? – Em ấy ngơ ngác.
- Đi ra trại 12A2, hỏi ông anh N xem có phải đúng vậy không! – Tôi bực mình trả lời
- Hỏi...làm gì? – Vy đột ngột xiu giọng.
- Ba mặt một lời, đối chất cho rõ! – Tôi hừ mũi đáp.
- Thôi....thôi N ơi, Vy...giỡn đó! – Em ấy xuôi xì thú nhận.
- Giỡn quái gì kỳ thế! – Tôi quắc mắt quay lại.
- Thì.....! – Vy bối rối vì bộ dạng hung hăng bất thường của tôi.
- Hết chuyện hay sao đem mấy vụ này giỡn hoài vậy? Vui lắm à? – Tôi được thể lần tới thể hiện oai phong, mạnh mẽ nói như chưa từng được nói.
- Thì...mình lên trại mà ko thấy hai người....lo là ...N đi với ...với ...Mai thật mà...! – Em Vy cúi đầu lí nhí biện hộ, không hay biết là mình vừa tung ra một cú phản công ngoạn mục.
- Ừ....ừm....! – Tôi sững người, khí thế hùng hổ tự dung tiêu tán hết ráo, vì đúng thật là vừa rồi tôi đi với Tiểu Mai chứ còn gì nữa.
- Xin lỗi nha...thấy...lo lo nên mới...vậy thôi, không dám giỡn vậy nữa đâu! – Vy phụng phịu nói về biết lỗi.
- Ừ...thì...đâu có giận gì đâu! – Tôi lúng búng đáp, quay mặt sang chỗ khác vì không dám nhìn bộ dạng đang hết sức dễ thương này của em ấy.
- Thế nhé, không giận nữa nhé, hi hi! – Vy khoác tay tôi cười tươi rói.
- Ừa, hết rồi! – Tôi lắc đầu phì cười.
- Vậy nãy hai anh em về nhà làm gì vậy? – Em Vy hỏi.

- À, thì hai thằng về tấ.....à.....về nhà có việc riêng chút ấy mà! – Tôi hú vĩa dừng lại kịp, chứ bảo về nhà tắm thì thể nào cũng bị lộ vì băng bọn con trai trong lớp thể nào cũng có đứa biết là tôi tắm ở trại, mà tôi thì chỉ mua chuộc mỗi thằng L.

- Chà, về sửa soạn tút lại nhan sắc chứ gì, hèn chi nhìn sáng láng hẳn ra nha! – Vy nheo mắt lém lỉnh vờ nịnh.

- Hơ, N đây lúc nào cũng chói loá cả! – Tôi vênh mặt.

- Hừ, nói nghe chói tai thì có! – Vy bĩu môi.

Tôi đi kế bên Vy, kéo tay em ấy tranh thủ nhập hàng với cả lớp đang lục tục kéo nhau ra chỗ sinh hoạt lửa trại. Đoạn đường đi xuyên qua các khu trại đã nhỏ nay lại càng đông đúc hơn vì tất cả các lớp đều đang lũ lượt đổ về bãi đất trống phía trước, tiếng cười nói râm ran làm cho khu rừng buổi ban tối nhộn nhịp hẳn lên.

- Ủa mà nãy Vy với H về nhà làm gì thế? – Tôi sực nhớ ra, vội quay sang hỏi.

- À, về nhà tắm, với ăn cơm luôn, ăn cơm hộp không quen! – Vy trả lời.

- Ghê, tiểu thư thế! – Tôi vờ rụt cổ.

- Hi hi, thế chàng có quan tâm tiểu thư này không? – Em Vy cười lỏn lẻn.

- Hỏi thừa, chuyện đó miễn bàn! – Tôi nhún vai tự tin đáp.

Tôi vờ chăm chú nhìn phía đám đông mà quan sát lối đi, vừa chốc chốc lại liếc nhìn Vy, công nhận tự dung từ lúc chiều không thấy em ấy đến giờ mới có hai giờ đồng hồ mà tôi đâm ra...nhớ nhớ, cứ như xưa giờ đã quen với cảm giác cứ hể đi học hay làm gì trên lớp là tôi lúc nào cũng cặp với Vy như hình với bóng vậy. Vắng nhau có chút, giờ lại thấy em ấy xinh xắn đi kế bên, tóc cột thả hờ qua vai, mặc quần jean áo pull chứ không còn bộ đồng phục thể dục như lúc sáng nữa, tôi vui như mở cờ trong bụng, thầm nghĩ sao mình tốt số quá vậy không biết nữa.

- Cười gì thế? – Vy ngạc nhiên nhìn cái bộ đang tơ tưởng của tôi.

- À...cười vu vơ ấy mà, hề hề! – Tôi nói trớ ngay.

- Hay là vừa tán được em nào rồi, nên giờ khoái chí cười đấy? – Vy nheo mắt hỏi.

- Bậy nào, có tán được cũng giấu bí ẩn chứ đời nào dám....ai da....đau...! – Tôi chưa kịp cười đều đã phải mếu mặt vì bị véo hông đau điếng, nhảy lùi ra để rồi đập trúng chân thằng D đang đi kế bên làm nó la oai oái.

Con gái sao mà lạ lùng, lúc thì dễ thương biết mấy làm xiêu lòng con trai, lúc thì lại như...chúa sơn lâm, sẵn sàng thẳng tay trừng phạt không thương tiếc các đấng mày râu tội nghiệp. Cơ mà tự dung lúc nào bị Vy nhéo...tôi lại thấy vui mới ác chứ lì, đây hông lẽ là mị lực của nữ nhân sao kia?

- À quên mất, chút nữa nói N nghe chuyện này nè, Vy vừa mới nhớ ra! – Vy quay sang tôi nói.

- Là chuyện gì? – Tôi thắc mắc hỏi.

- Chuyện về...Trúc Mai ấy! – Vy khẽ trả lời.

- Ủ....! – Tôi nửa muốn hối thúc Vy kể ngay, nửa lại kìm lòng mình phải ra vẻ thông thả, tự nhủ đừng có hề nghe đến Tiểu Mai là lại tò mò háo hức ngay trước mặt em Vy, phải để em ấy biết là tôi cũng chẳng quan tâm gì đến Tiểu Mai cả, Vy kể thì nghe, không kể thì thôi.

Nhưng tự nhủ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, tôi đâm ra tò mò suốt cả quãng đường còn lại ra đến chỗ sinh hoạt lửa trại của trường, tự hỏi chuyện gì của Tiểu Mai mà Vy lại biết được nhỉ, mà bình thường Vy đâu có nhắc gì đến Tiểu Mai đâu, nay sao lại có nhã hứng như vậy kia? Hay là hai nàng lại...sắp chiến tranh gì nữa rồi đây?

Chương 122

Tầm 8h tối, toàn bộ học sinh trong trường đều tập trung thành một vòng tròn siêu lớn quanh bãi đất trống sau rừng, ở giữa vòng là một sân khấu tuy chỉ là dựng tạm nhưng nhìn khá chắc chắn, trên đó là mấy cái ampli to tổ chẳng và vài trụ micro dựng đứng. Và không thể thiếu đó là một lô lốc những gỗ và củ khô được chất thành đồng ở giữa, tôi dự là chốc nữa số gỗ này sẽ được “nổi lửa lên em”.

Bầu trời đêm nay trắng sáng vàng vạc và sao nhiều vô kể, gió nhẹ mát thổi cây rừng xào xạc, tôi khoan khoái vươn vai hít một hơi dài, chuẩn bị tận hưởng cho buổi tối xả láng thả giàn này. Sau bài diễn văn khai mạc và giới thiệu các hoạt động trong ngày và của sáng mai, thầy hiệu trưởng nhường lời cho thầy Phương bí thư Đoàn trường, thầy Phương chính thức tuyên bố bắt đầu đêm hội đốt lửa trại, đám đông bên dưới sân khấu hò reo ồm tỏi, rống lên um sùm đủ các thể loại âm thanh mà con người có thể mô phỏng được.

- Sau đây mời toàn thể thầy cô và các bạn học sinh, chúng ta cùng hướng mắt về phía sân khấu, tiết mục “Biểu diễn thời trang lá cây” của đại diện 127 chi đoàn xin được phép bắt đầu! – MC ôm micro gào lên giới thiệu.

Đám đông phấn khích dán mắt về phía sân khấu và đồng loạt ồ lên với sự mở màn của đại diện....10A1, vâng, lớp tôi là đầu tàu mà.

- Sặc, thằng C với nhỏ P đây mà! – Tôi tròn mắt kinh ngạc.

- Có mà này giờ lĩnh đầu mất nên không biết ấy chứ, lúc mà về là bọn tao đang cột lá lên người thằng C rồi! – K mập giải thích.

- Chúng mà cột lá gì lên người nó thế? Nhìn bạ quá! – Tôi há hốc mồm.

- Đủ thứ, lá dừa, lá ổi, lá xoài! – Thằng D chen vào.

- Rồi nó mặc cái gì bên trong? Nhưng tụi mà nghĩ sao cột 2 cái lá dừa dựng đứng lên tai nó thế? Tính làm bò tót à? – Tôi chỉ tay lia lịa.

- Hề hề, sáng kiến của tao đó, thằng C chỉ mặc quần đùi thôi, thời trang lá cây mà lại, tận dụng hết, tao vô thùng trái cây vặt hết mớ lá rồi lấy keo hai mặt dán lên, chỗ thì lấy thun cột lại, mà thấy thằng C giống Tarzan hông? – Thằng T cười khoái chí.

- Tao thấy giống...mọi cà răng cưa tai hơn, lạy hồn! – Tôi rụt cổ đáp.

- Ủa mà P mặc lá gì trên người thế? – Vy thắc mắc hỏi.

- À, lá chuối ấy mà, đơn giản không cầu kỳ! – Nhỏ H trả lời.

Trên sân khấu, thằng C đầu đội 2 tàu lá dừa dựng đứng 2 bên tai, mặt thì sơn đỏ xanh từa lưa, ở trần với hai bên vai là mấy miếng lá ổi, ngoài cái quần đùi là mớ lá xoài dán chi chít, nó vừa đi vừa chu mỏ hú y chang thổ dân da đỏ khiến đám đông bọn tôi bên dưới cười nôn ruột. Nhỏ P thì hiền hơn, chỉ dạo 1 vòng sân khấu với mớ lá chuối to dùng trên người, lượn xong thì về góc sân

khẩu đứng.

- Ê mày, Y ù mà lên đó thì mặc lá nào cho vừa? – Thằng L thì thăm hỏi.

- Chắc...lá súng lá sen quá! – Thằng T trầm ngâm.

- Vẫn còn nhỏ, phải lá chuối loại bị đột biến gen ấy, mới...phủ toàn thân nổi! – Thằng D cười nham hiểm.

- Thế không có lá đó thì cho mặc gì? – Tôi tránh cái nhìn khó chịu của em Vy, cố chen vào hóng chuyện.

- Khỏi mặc chứ sao, không thì lấy lá...me đắp lên! – K mập nhún vai đáp.

- A ủa, cả làng ói chết hết chứ chẳng chơi đâu! – Thằng Q kinh hãi nói.

- Chạy gấp...tụi...ahhhhhh! – Thằng D lên tiếng cảnh báo nhưng đã muộn.

- Mấy ông nói gì tui? Hả? Hả? – Nhỏ Y ù bất thành linh đứng ngay sau lưng bọn tôi, vòng tay qua siết cổ thằng D rồi kéo lôi nó đi, mặc cho thằng này vùng tay la bài hãi một cách tuyệt vọng.

Tôi khiếp đảm nhích sát lên chỗ Vy đứng, lách qua bên phải em ấy tách hẳn với tụi thằng K, đề phòng Y ù xử tội thằng D xong sẽ lên dẫn độ tòng thằng bên bọn K mập về bức cung tiếp. Gì chứ bộ vớ tôi thì Y ù vùng tay cái là tôi bay cái rạt ngay, lạng quạng nằm viện cả tháng cũng không chừng.

- Thấp xuống coi N, không thấy gì hết! – Vy nhăn mặt.

- À, quên mất! – Tôi lùi lại đứng sau lưng em ấy.

- Đứng yên đi, chạy tùm lum hoài! – Vy đập vai tôi.

- Hi hi, đi chạy tị nạn chứ! – Tôi cười cầu tài đáp, biết điều đứng yên trở lại, nhưng trong bụng vẫn hồi hộp dòm xung quanh xem Y ù có lảng vảng gần đây không.

Trên sân khấu, lớp 10A2 chơi trội hơn, đan lá lại thành áo khoác rồi cả mũ đội đầu, 10A5 thì còn vác cả cây tre ra mà giả chiến binh rừng rú, nhưng đau bụng nhất là phần trình diễn của 10A23, bọn này chẳng biết nghĩ sau mà lấy...vỏ chuối làm thành trang phục cho thằng đại diện lớp. Báo hại thằng này cái mặt bước ra sân khấu nghênh ngang chưa được bao lâu thì đột ngột một mảnh vỏ chuối rớt xuống, nó dẫm lên rồi trượt chân té cái oạch, mớ vỏ chuối còn lại văng tứ tung, may mà còn sót lại cái quần đùi, nó phúi mông rồi chạy toé khói thẳng vào trong cánh gà, bên dưới đám đông ôm bụng lăn ra cười rũ rượi.

Lớp 11A3 thì công phu hẳn hoi, chắc là nhờ tay con gái mà đan mớ lá bàng bàng chỉ lại, làm thành hẳn cái áo choàng, và kết hợp thêm cái mũ đội đầu, thằng đại diện lớp này khệnh khạng đi ra, tay cầm khúc gỗ minh họa cho quyền trượng, đứng giữa sân khấu nhún nhảy bá láp một hồi rồi dậm chân, há miệng ra ngửa mặt lên trời gào to:

- Giàng ơi là giàng ơi, con thỉnh giàng về với buồn với làng này giàng ôiiii...hú...húuuuuuu!!!

Đám đông phấn khích đồng loạt hú lên theo, em Vy hoảng hồn định lấy hai tay bịt tai lại nhưng bị tôi giữ chặt hai tay không cho chống cự, rồi tôi cười nham hiểm kê sát tai em ấy mà gào lên

theo.

- Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhh!

Rồi tôi vừa chạy vừa cười tí toét né những cái véo đầy sát khí của em Vy, cuối cùng sau khi bị em ấy đập vô sau lưng muốn bể phổi, tôi mới yên vị ở hàng cuối cùng của lớp nhằm tránh bị Vy tiếp tục truy sát, tôi khoái chí nhìn em ấy bực dọc ở hàng đầu tiên, vẫn còn ngó quanh quất tìm tôi để trị tội.

- Chà, đứng dưới đây thấy gì không Tiểu Mai? – Tôi chợt nhận ra mình đang đứng kế bên nàng.

- Hi, thấy chứ! – Nàng gật đầu trả lời.

- Nếu không thấy để mình...tình nguyện ẵm lên cho! – Thành T tự dung ở đâu chen vào.

- Vô duyên! – Tiểu Mai bĩu môi.

- Ủa? Sao mà xuống đây rồi? – Tôi giật thót người.

- Chạy tị nạn chứ chi, Y ù đang truy nã trên kia kia! – Thành này ghé tai tôi nói nhỏ.

Dòm theo hướng tay nó chỉ, tôi thấy K mập đang bị Y ù oánh chành chành vô cái lưng tấm thót của nó, và thành L với thành Q thì hốt hải chạy xuống chỗ bọn tôi đang đứng.

- Hãi quá, tao bị oánh đau quá! – Thành L nhăn nhó thở phì phò.

- Lạ, từ này không dám trêu chị đại Y ù nữa! – Thành Q ngồi phịch luôn xuống đất.

- Sặc, chị đại càn quét xuống đây kia, lượn lên trên mau! – Tôi hoảng hồn nhảy ngay lên phía mấy hàng trên, tụi thành T quỳnh quáng phóng theo đằng sau.

Và sau khi lãnh thêm cái véo thật lực từ em Vy khi thấy tôi vừa dẫn xác trở lại, tôi mới được đặc cách đứng trở lại ghế hạng nhất kế bên em ấy mà thưởng thức tiếp màn trình diễn thời trang rùng rú.

Trên khán đài, đại diện lớp 11A14 đang khoác mớ tàu lá dừa lượn qua lượn lại để rồi bị đám đông la ó đuổi xuống vì thành này đang đội cái vỏ bưởi mà tay thì cầm mớ hạt bưởi ném liên hồi xuống dưới tưởng chừng như nó đang....rải tiền từ thiện. Kế sau đó là màn biểu diễn của các lớp khác nhưng không lấy làm gì đặc sắc, vẻ như chủ đề thời trang lá cây không được khai thác triệt để cho lắm. Nhưng đến lúc đại diện của 12A2 tức là lớp ông anh tôi bước lên thì khán giả tụi tôi mới được dịp no mắt mà mê mẩn chiêm ngưỡng.

Trước mặt bọn tôi là chị xinh đẹp mà lúc sáng nay tôi thấy hay đi với ông anh tôi, đầu chị này đội hẳn một vòng nguyệt quế kết lại bằng hoa đủ màu, rồi chiếc áo bằng thứ lá xanh muốt được đan khít lại ôm tròn tròn vòng tiểu yêu nhỏ nhắn, kế đó là đôi chân dài trắng muốt dài miên man, đã vậy chị này lại còn thè lưỡi nháy mắt cười mím chi trông dễ thương không chê vào đâu được. Đám đông bên dưới hò reo phấn khích, đám con trai bọn tôi thì khỏi phải nói, há hốc mồm nhìn chị này không chớp mắt.

- Hừ, nhìn, nhìn, con trai mấy người đứng là mê gái mà! – Em Vy bĩu môi, nguyệt dài nhìn tôi.

- Ấy...ấy....đâu có...! – Tôi hoàn hồn, giật mình tỉnh mộng.

- Tuyệt vời, bá cháy con bỏ chết! – Thằng T lim dim mắt.
- Hết sảy con cào cào! – Thằng D búng tay cái chóc.
- Dám Trúc Mai lớp mình lên thì còn đẹp hơn nữa chứ chẳng chơi! – Thằng L gật gù nhận xét.
- Ờ, dám lắm, biết vậy nãy đổi người, đừng cho nhỏ P lên! – K mập tặc lưỡi.

Tôi không dám gật đầu hòa theo vì em Vy vẫn đang lườm lườm kể bên, nhưng trong bụng cũng thầm đồng ý với tụi K mập, vì bà chị trên kia xinh thì có xinh thật, nhưng so với Tiểu Mai thì hãy còn kém vài phần cân lượng, chuyện này khỏi phải bàn cãi.

Tầm 8h45, phần trình diễn thời lá cây của các lớp kết thúc, tiếp sau đó là tất cả xếp lại thành một vòng tròn rộng hơn và lùi ra xa, các thầy trong trại chỉ huy tiến vào giữa và đốt lửa lên đồng củi ở giữa. Đồng củi dần bắt lửa, cháy lách tách len lõi bên trong rồi dần bùng lên, sáng rực cả một vùng rộng lớn, đám đông khoái chí nhảy nhót la lối um sùm.

- Nổi lửa lên em!
- Yà húuuuuuuuuuu!
- Gió to lên, lửa mạnh lên, cháy rừng rực lên!
- Máy cái đĩa ngu, gió to lên có mà cháy rừng cháy trại chứ ở đó mà cầu! – Thằng L làu bàu he hé giọng rủa.
- Hề hề, nhớ thế thật thì lập dàn cầu mưa luôn, thánh nhỉ! – Thằng D quay sang tôi cười đều.
- Ờ, trời mây trên đám lửa đi rồi tao cầu mưa cho, phải hiến tế chứ! – Tôi khoát tay.

Kế đó là các thầy cô bắt nhịp các bài hát tập thể, và đám đông di chuyển thành vòng tròn, vừa nắm tay vừa cất cao giọng nghêu ngao, sau đó lại bày các trò chơi đồ vui có thưởng và các trò tập thể hội trại. Đến tầm 10h đêm thì thầy Phương bí thư mới tuyên bố chấm dứt đêm lửa trại, các lớp xếp hàng thu dọn tàn cuộc rồi về lại trại của lớp mình nghỉ ngơi, đến tầm 2h sáng sẽ bắt đầu tổ chức Trò chơi lớn.

Chúng tôi lũ lượt xếp hàng đi ngược về lại cánh rừng nơi cắm trại, mọi người vẫn cười nói tí toét xung quanh, quả tình vừa rồi vui thật, đời học sinh có mấy khi được thức đêm mà ăn chơi hò hét thả giàn với bạn bè như lúc này đâu.

Trên đường về, bọn tôi được một phen cười lăn bò càng nữa khi thằng C vừa nhập hàng đã bị tụi thằng T xúm vào giật toi tả cái quần lá, khiến thằng này chỉ còn độc cái quần đùi trót quớt mà vừa chạy vừa la, trông nó y chang vừa mới trốn trại tâm thần thoát ra đây.

- Chị nãy bên 12A2 tên gì ấy nhỉ? – Thằng Q tò mò hỏi.
- Chẳng biết, nãy ồn quá có nghe được gì đâu! – K mập nhún vai.
- Mà y hỏi chi thế? – Thằng T thắc mắc, tay vung vẩy mớ lá cây vừa giật của thằng C.
- Làm quen chứ chi, hề hề, xinh ngất ngây! – Thằng Q quệt mũi.

- Chà, Trúc Mai đâu rồi nhỉ? Mà nhìn lại đi, chưa bằng hoa khôi lớp mình đâu! – Thăng L nhún vai nói tỉnh bơ.

- Úi chà, ghê nha, ông L ghê quá nha! – Nhỏ H chun mũi trêu.

- Hề hề, xinh thì khen xinh, tui có sao nói vậy! – Thăng L cười cười.

Tôi có cho vàng cũng chả dám hó hé nửa lời, dù thật lòng thì công nhận thăng L đúng là có mắt nhìn...con gái mà, tôi này giờ đã mừng tượng ra cái cảnh Tiểu Mai đầu đội nguyệt quế, mặc áo lá đan tay thướt tha lướt trên sân khấu....ôi.....!

- Cái bản mặt đó là sao đấy N? – Vy đập vai tôi, dòm lom lom.

- Ở...đâu...sao! – Tôi hoàn hồn thoát khỏi cơn mộng mị.

- Chắc mơ về chị lúc này chứ gì, hứ! – Em ấy làm mặt dỗi quay ngoắt sang bên.

- Bậy, mơ thế thì phí quá, hề hề, gì chứ Vy mới là nhất! – Tôi giở chiêu nịnh nọt, nhưng chủ quan mà nói thì đúng thật, so bề dễ thương thì cả Tiểu Mai lẫn bà chị 12A2 kia đều vẫn xếp sau Vy, ở em ấy có nét gì đó luôn trẻ trung và nhiệt thành, sôi nổi đúng chất thế hệ trẻ năng động.

- Xạo, giỏi cho cái mồm! – Vy bĩu môi, nhưng đỏ mặt cười tủm tỉm.

- Ai xạo làm gì, không tin giờ N la to lên luôn nhé! – Tôi vung tay nói càn.

- Thôi, khùng quá! – Em ấy nhăn mặt.

- Hi hi....à, lúc này Vy nói kể chuyện gì về Mai thế? – Tôi sực nhớ ra vội quay sang hỏi, quên mất là vừa mới vài tiếng trước còn thể thốt là phải bình tĩnh.

- Ủm, là vậy, N nhớ bạn trai của Trúc Mai không? – Vy nhỏ giọng nói.

- Ai? Bạn trai nào? – Tôi trở mắt bất ngờ.

- Suyt, nhỏ thôi! – Vy đưa tay làm dấu lên môi rồi nói tiếp – Cái người mà hồi chiều mồng 1 tết tại mình thấy nắm tay Mai đi ngoài biển Đông dương ấy!

- À...ừ....nhớ rồi, thì sao? – Tôi gật gù xì xầm hỏi tiếp, ghé tai sát vào Vy để nghe cho rõ vì em ấy nói nhỏ xíu, rồi thừ người ra luôn vì ngạc nhiên với câu trả lời sau đó.

- Người này hình như là....bắt cá hai tay! – Vy hạ giọng nói nhỏ.

Chương 123

Tôi sững lại tầm vài giây rồi mới hỏi tiếp:

- Sao Vy biết?
- Chút về trại Vy kể cho, ở đây không tiện! – Vy đáp.

Chốc sau, khi mọi người ngồi giỡn chơi trong lều về những chuyện của hôm nay, và tụi thằng K thì bàn tính kiểm bộ bài để sát phạt suốt đêm, tôi ôm hai chai Sting cuối cùng sau khi hiến cho ông anh 2 chai vừa mua, lò dò ra ngồi chỗ mấy gốc bạch đàn gần trại trước. Vy đã ngồi đó, tay cầm hai ly nhựa đầy đá thối.

- Chà, vẫn lấy đá ở trại chỉ huy à? – Tôi ngồi xuống cạnh bên.
- Ừ, chắc sáng mai là hết lấy được, hic! – Vy trả lời.
- Sao thế? – Tôi hỏi, với tay rót Sting ra 2 ly.
- Chạy lên lấy hoài, cũng ngại! – Em ấy lắc đầu.
- Ừm, thôi uống vậy cũng được, đằng nào N cũng hết Sting rồi!
- Hi, uống Sting thức cho dễ!
- Chà, định thức hết đêm luôn à? Con gái thức đêm hiếm nha!
- Chắc phải vậy, giờ mà ngủ thì lưng chừng lắm, tí nữa 2 giờ sáng Vy phải lên trại chỉ huy rồi, có khi đến buổi sáng mới về!
- Ơ....cái gì nữa? Đi hoài vậy!
- Thì bí thư mà, Vy được phân công đứng trạm gác cho Trò chơi lớn!
- Êo...mà lớp mình ai tham gia nhỉ?
- Mỗi lớp cử hai người, hay là N tham gia đi?

Tôi lắc đầu lia lịa đáp:

- Thôi, N đâu có biết Morse hay Semaphore gì đâu mà chơi!
- Ừ, tưởng N chơi thì Vy cho qua trạm ném nước, hi hi!
- Ném cái gì?

Vy nhún vai tiết lộ cho tôi:

- Tức là sẽ có trạm mà các bí thư chuẩn bị sẵn các bọc nước, người chơi của các lớp chạy qua trạm đó sẽ bị ném các bọc này vô người, ướt hết trơn, hi!

- Thôi cho xin, ướt mình mẩy khó chịu lắm!
- Ừ, vậy thôi giờ ngồi nói chuyện chơi đến lúc Vy lên trại chỉ huy luôn ha!
- Ừm, cũng được!

Hai đưa tôi ngồi chỗ này là đúng sách, chẳng ai dám làm phiền, vì đa số mọi người đều ngồi chơi trong lều, lâu lâu có đưa nhìn ra thấy tụi tôi như vậy là hiểu cần không gian riêng rồi, đến cả thằng D lấu tấu là thế mà chỉ dám bèn mảng tới xin hóp Sting rồi ù té chạy sau khi bị tôi đập văng xoáy. Lúc này đã tầm 11h khuya, tôi nghe gió thổi cây lá trên đầu đã mạnh dần như thiên nhiên về đêm, các trại kế bên cũng dần yên tĩnh hơn lúc ban chiều, dù hãy còn tiếng nói cười râm ran vọng lại, ánh đèn vàng và xanh từ gần trải ra xa hết tầm mắt, lúc hắt lên, lúc lại chực tắt.

Vy tay mân mê ly nước, khẽ hất vai tôi:

- Thế tiếp chuyện nói lúc nãy ha?
- Ừ, kể đi!
- Là vậy, Vy nghĩ bạn trai của Mai quen cùng lúc hai người lận!
- Sao Vy biết?
- Như này, hồi mà Vy đi học lớp cán bộ Đoàn ở trường cao đẳng cộng đồng, có quen một chị cũng là bí thư học chung lớp với bạn trai của Trúc Mai luôn.
- Ừm, rồi sao?
- Thì lúc tối ngủ chung phòng trong kí túc xá ấy, chị này có kể cho Vy nghe về bạn trai của Mai, người này tên là Triết, là như....!

Tôi giật thót người, trong đầu nghĩ ngay đến buổi nói chuyện ở nhà Tiểu Mai với ông anh gì đó bên trường chuyên, mà hôm đó tôi nhớ là cả hai người đều có nhắc đến Triết.

- Ừa, mà tự dưng chị này kể hết cho Vy nghe à? Hay Vy hỏi chị ta? – Tôi cắt lời Vy.
- Khùng quá, Vy hỏi chuyện không liên quan đến mình làm gì chứ! – Vy bĩu môi.
- Chứ sao chị này lại kể?

Vy tròn mắt nhìn tôi:

- Từ từ chứ, N làm gì mà nhấp nha nhấp nhồm vậy? Người ta đang nói mà cứ nhảy vô hòng ngồi không à!
- À...à...ừ, kể đi!
- Tui không kể nữa, ông quan tâm chuyện của Mai quá ha?
- Bậy...bạ, tại Vy làm N tò mò thôi!
- Hứ.....!

Tôi hoảng hồn nhìn Vy quay ngoắt đi, rửa thắm mình sao mà nghe đến Tiểu Mai là tự dung lại như ngồi trên đồng lửa, mất cả bình tĩnh:

- Thôi mà, bớt nóng đi, có gì từ từ ngồi xuống uống miếng nước.....! – Tôi rót thêm Sting vô ly của Vy – Rồi ăn miếng bánh rồi nói chuyện!

- Bánh đâu mà ăn? – Em ấy hỏi.

- Để vô trong lều kiểm! – Nói rồi tôi toan đứng dậy.

- Thôi, kiểm cũng không ra đâu, kể tiếp nè! – Vy lắc đầu rồi kéo tôi ngồi xuống.

- Ừ....!

Lần này tôi ngồi im không dám hó hé nữa, ngoan ngoãn lắng tai nghe em Vy “kể chuyện đêm khuya” “kế bên”.

- Là vậy, lúc ở chung phòng trong kí túc xá, Vy với chị Uyên cũng chỉ nói chuyện xã giao thông thường thôi, nhưng đến đêm cuối đốt lửa trại ngoài biển Đồi Dương, cái đêm mà N giả say xin ngoài đó ấy....chắc là anh N đây vẫn còn nhớ chứ hở?

Vy nheo mắt nhìn tôi cười tủm tỉm, tôi ngượng chín người chỉ biết gãi đầu lia lịa, rồi xuôi xì hỏi tiếp:

- Ừm, nhớ mà, rồi sao nữa?

- Lúc đó chị Uyên cũng đang đi cùng với Vy, tự dung thấy Trúc Mai đi chung với N, rồi sau đó thấy mọi chuyện vậy đó!

- Ừm....!

Vy thở hắt ra rồi tiếp lời:

- Lúc Vy từ nhà của C ngược trở lại bờ biển, thì ra đến đó mình chẳng muốn làm gì hết, mặc mọi người đang chạy chơi xung quanh, Vy chỉ ngồi im một mình mà nghĩ ngợi chuyện khi nãy thôi!

Tôi dăm ra lúng túng, lại cảm thấy mình có lỗi với em Vy dù rằng chuyện cũ đã qua.

- Rồi chị Uyên tới chỗ Vy ngồi, bắt chuyện hỏi han, vẻ như chị cũng hiểu ra chuyện gì đó khi thấy Vy, N với Mai lúc này!

-!

- Chị này mới nói là lúc đầu cứ tưởng Trúc Mai đang cặp với N, sau mới biết là không phải, bảo rằng định nói cho Vy biết là Mai đã có bạn trai rồi, là anh Triết học bên trường chuyên, nên tối đó chị Uyên mới ngạc nhiên khi thấy đêm hôm mà N với Mai đi dạo ngoài biển, ngờ là Mai...quen một lúc hai người!

- Bậy bạ, N đang quen Vy mà!

Vy mỉm cười vuốt tóc nhìn tôi, rồi kể tiếp:

- Cho nên lúc nghe Vy đính chính, thì chị Uyên mới hiểu ra, rồi cũng nói rằng bạn trai của Mai, là anh Triết bên trường chuyên ấy, học bên đó ổng cũng hay cặp đôi với một người nữa, mà chị này tên Diễm học chuyên Anh, còn Triết thì chuyên Lí!

- Êo....!

- Mà theo lời chị Uyên kể thì chắc là do Mai với chị Diễm kia học khác trường nên hai người đều không biết là cái ông Triết ổng đang bắt cá hai tay, ở trường chuyên thì cặp với chị này, lâu lâu bắt gặp ngoài đường thì thấy anh Triết lại chở Trúc Mai đi chơi!

Tôi thờ người ra, nhớ lại cái bộ dạng hót hải của thằng T đêm 30 Tết:

- Hèn gì hồi tối 30 Tết, thằng T nó bảo thấy Mai ngồi sau xe anh nào tình tứ lắm, hoá ra là ông anh Triết này!

Vy gật đầu trả lời:

- Ủm, thì vậy!

- Rồi chị Uyên còn kể gì nữa không? Mà bà chị Diễm bên chuyên Anh với Trúc Mai bên này đã biết hay đoán ra gì chưa? – Tôi thắc mắc hỏi.

- Không, vẻ như hai người đều chưa biết gì cả, vì những ngày sau, chị Uyên thấy ở trên trường thì anh Triết vẫn tình tứ với chị Diễm lắm, mà lâu lâu đi chơi thì anh này lại cũng chở Trúc Mai theo nữa! – Vy nhún vai đáp.

- Ủm, chắc ổng không giấu được lâu đâu, sớm muộn cũng bị biết thôi! – Tôi nói với vẻ bất nhẫn dùm cho Tiểu Mai.

Rồi Vy nhú mày nói tiếp:

- Nhưng có một điều lạ lắm!

- Lạ gì?

- Là hôm mùng 1 Tết ấy, lúc mà tụi mình thấy Mai nắm tay ông Triết ngoài bờ biển, thì trong mấy bạn bè xung quanh lúc đó, chị Uyên kể là cũng có chị Diễm đi theo nữa, mà rõ là chị này cũng thấy ông anh Triết nắm tay Mai luôn!

- Thì sao?

- Lạ lùng ở chỗ là những ngày sau đó, anh Triết với chị Diễm vẫn tình tứ như bồ bịch với nhau vậy, không có vẻ gì là chị này giận ổng hết!

- Ủm, kỳ ta, thấy bạn trai mình nắm tay nhỏ khác mà vẫn không tỏ thái độ gì!

- Ủ, nên khó hiểu chỗ đó thôi, tóm lại Vy nghĩ là ông Triết này quen một lúc hai người luôn! – Vy gật đầu nói.

- Chà, ông này lợi hại thật, mà cũng chẳng ngờ là Mai lại quen phải người như vậy! – Tôi rụt cổ bình phẩm.

- Chắc như người xưa nói ấy, hồng nhan bạc phận thôi! – Vy thở hắt ra đáp.

- Ừm, ủa hông lẽ Vy sau này cũng bạc phận sao kìa? – Tôi nheo mắt vờ trêu.
- Ấy, mình cũng được xếp vô hàng hồng nhan hở? Hi hi! – Em Vy che miệng cười khúc khích.
- Được quá đi chứ, tuyệt sắc giai nhân mà! – Tôi vỗ tay cái chóc.
- Thôi đi ông tướng, thấy ghê quá! – Em ấy đập vai tôi lắc đầu cười ngượng.
- Ờ mà chuyện này vậy là Vy biết lâu rồi à, sao giờ mới kể? – Tôi thắc mắc.
- Thì bữa tối đó mình nghe là nghe vậy thôi, chứ tâm trạng nào mà nhớ đâu chứ, còn lo sáng mai xử tội N kia mà! – Vy nheo mắt cười lém lỉnh – Rồi quên bằng luôn, lúc nãy về nhà ấy, tình cờ thấy chị Uyên đang đi dạo ở khúc gần nhà, rồi hai chị em hỏi thăm nhau chút, nên trên đường lên đây Vy mới nhớ lại cuộc nói chuyện hôm bữa!
- Ừm, vậy là nhỏ H cũng biết luôn à? – Tôi liếm môi.
- Không, chuyện này vậy là có chị Uyên, Vy với N biết thôi, H chưa biết. Hay là Vy kể cho H nghe luôn ha, để H nói lại cho Mai? – Vy quay sang tôi hỏi.
- Không nên, cứ để vậy đi! – Tôi lắc đầu.
- Tại sao? Nói ra vẫn tốt hơn chứ? – Vy ngạc nhiên.
- Vì những gì mà tui mình biết được cũng chỉ là thông tin một chiều từ chị Uyên mà thôi, mình chưa biết bên anh Triết kia thế nào, chị Diễm thế nào, rồi cũng không rõ chuyện của Mai. Giờ mà nói khơi khơi ra vậy thì dễ phá hoại gia cang lắm, để người trong cuộc họ tự giải quyết thôi, chứ tui mình mà bàn ra bàn vô chuyện của người ta, lỡ không phải như mình nghĩ thì...lố bịch lắm! – Tôi trầm ngâm giải thích.
- Ôi...hôm nay có phải đầu đá của tui không vậy? Suy nghĩ ghê quá, chàng ơi, chàng lớn rồi nha!
- Vy tròn mắt nhìn tôi rồi cười ngặt nghẽo.
- Êo....thì nghĩ sao nói vậy mà! – Tôi đâm sượng trân.
- Hi hi, ừ thì thôi, chuyện này Vy với N biết thôi cũng được, dù sao chẳng liên quan gì đến hai đứa mình! – Vy hấp háy mắt, đẩy vai tôi nói.
- Ừm, thì vậy! – Tôi cười cười gạt đầu.

Nhưng nói là cái miệng tôi nói, cái đầu tôi nghĩ, còn...trong tim tôi thì lại thấy như có gì đó đang dậy sóng, lúc lại đập binh binh mỗi khi nghĩ đến gương mặt ông Triết sở khanh đang đối gạt Tiểu Mai, ác nỗi tôi lại thấy mặt ông anh này quen lắm, tôi chắc chắn đã gặp ở đâu rồi. Nghĩ mãi cũng chẳng nhớ ra, tôi đâm ra kết luận rằng cái bản mặt của thằng sở khanh bắt cá hai tay nào cũng như vậy hết, chẳng cần phải nhọc công nhớ đến làm gì, chỉ biết là bây giờ tôi dù đang hết sức đồng ý với Vy rằng chuyện vừa nghe chẳng liên can gì cả, và đừng nên để ý làm gì, chỉ nên nhất mực....vun vén hạnh phúc với em Vy thôi. Nhưng...tôi lại thấy bức bối trong lòng mỗi khi nghĩ đến câu chuyện khi nãy, và mỗi lần nhớ đến nét cười nhẹ nhàng của Tiểu Mai, gương mặt phụng phịu của nàng lúc ngủ quên bên giường bệnh của tôi, thì tôi lại bực điên lên, nhai đá rộp rộp cứ như...đang nhai đầu tên sở khanh rào rào trước ánh mắt ngạc nhiên của Vy đang ngồi cạnh bên!

Chương 124

Ngồi tán chuyện linh tinh chút mà chẳng mấy chốc đã gần 1h khuya, tôi cũng hơi ngỏi đi nổi bực dọc về chuyện của Tiểu Mai, cảm giác thấy thời gian trôi nhanh quá, mới đó mà còn chút nữa thì em Vy lại phải lên trại chỉ huy trình diện rồi.

- Chà, sương đêm xuống rồi, em gì ơi có lạnh không? – Tôi cười nham hiểm hỏi đùa.

- Hỏi vô duyên, hứ! – Vy nguýt dài.

- Ấy dà, thì tưởng lạnh nên lo thôi, có gì cứ đây....bờ vai này tuy chưa đủ rộng nhưng vẫn ấm vô cùng tận! – Tôi phồng mũi, vỗ vỗ vào bên vai nói trêu.

- Còn lâu, vô trại ấm hơn! – Em ấy bấu môi.

- À, hiểu rồi! – Tôi gật gù.

- Hiểu gì? – Vy ngơ ngác.

- Vô đó ôm Y ù cho ấm chứ gì, thôi mình cũng vào ôm K mập luôn cho đỡ lạnh! – Tôi nói xong rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Ông khùng, vậy cũng nói được! – Vy cười cười đẩy vai tôi ra.

Tôi còn đang định chơi ác nhất mực kéo tay Vy vào mà...ôm chộc chơi thì thiên bất dung gian, chưa kịp hành sự bất chính đã bị tụi bạn trong lều ngồi đó trêu vọng ra:

- Ối Bao đại nhân ơi, giữa thanh thiên bạch nhật mà hai bạn kia làm cái gì đấy? – Thăng C vờ bụng mặt rú lên.

- Mà y cứ nói thế, để yên thánh giảnh lấy hạnh phúc xem nào! – Thăng D nạt.

- Tình cảm lãng mạn quá hai anh chị ơi, tui nổi da gà đây này! – Nhỏ P chộc.

- Triển hộ vệ, ra bắt đôi phu phụ kia vào đây cho bốn phủ hỏi tội! – K mập vỗ đùi đánh đét một cái.

Rồi tiếp theo là cơ sở những lời chộc ghẹo từ các đứa ăn theo khác, hai đứa tôi ngượng chín người không hẹn mà cùng đứng lên bước trở lại vào lều, chỉ biết lắc đầu cười trừ cho qua chuyện, riêng tôi thì rửa thắm mình đại dột quá, quên mất đang ngồi ngay trước mặt đồng bạn trang lứa, cứ tưởng là đang ngồi ở vườn địa đàng mới chết.

- Chà, bùm bùm nãy giờ phê hông mập? – Thăng L sấn tới hỏi.

- Bùm cái đầu mày chứ bùm! – Tôi sùng sộ, vẫn còn đang quê một cục.

- Hề hề, ai cũng thấy mà chối làm gì, trăng thanh gió mát, anh hùng tương ngộ nữ nhân, thiệt là khiến nhân gian ngưỡng mộ quá đó mà! – Thăng T cao hứng giở giọng phim Tàu.

- Thăng N xong rồi, đến phiên tao ra thay ca! – K mập liếm môi.
- Thay cái gì? – Tôi sững sốt.
- Thay ca, hê hê, đến tao dẫn em H ra đó tâm sự đêm khuya! – Nó cười khoái chí.
- Đẹp mà đi! – Tôi xua tay lia lịa.

Phía bên khu nữ, em Vy hình như cũng đang một mình chống mafia, hết nhỏ này đến nhỏ khác chọc, cơ mà tôi thấy em ấy khá hơn, vẫn cười nói tỉnh rụi, đúng là bản lãnh được trui rèn có khác mà. Tôi lại vô tình liếc nhìn sang Tiểu Mai, nàng vẫn tựa balô lãnh đạm xem sách như mọi khi, thế là tôi lại thấy buồn cho nàng khi nghĩ đến chuyện Vy kể vừa rồi, hoá ra cái hôm nàng nói là có bạn trai rồi là sự thật, và tệ hơn là bạn trai nàng giờ lại lòi chành ra là một gã Triết sở Khanh nào đó mà tôi thấy khuôn mặt cứ quen quen.

- Ê mày, vào thế một tay xì-lác coi! – Thăng Q rủ.
- Thôi, tao không cờ bạc rượu chè! – Tôi lắc đầu lia lịa.
- Đi mà thánh, chơi cho vui thánh, không ăn nhiều đâu! – Thăng D nài nỉ.
- Đẹp, định dụ tao làm nhà từ thiện à! – Tôi khoát tay.
- Ngồi không tán dóc chán bỏ xừ, kiếm gì chơi cho vui coi! – Thăng T nhăn nhó.
- Ủa, nhắc chơi mới nhớ, tí lớp mình ai chơi Trò chơi lớn thế? – Tôi thắc mắc.
- Chắc tao đăng kí một vé quá! – L đội trưởng đáp.
- Mày biết chơi? – Tôi ngạc nhiên.
- Ồ, gì chứ mấy cái vụ mật thư với tín hiệu tao rành lắm! – Thăng này hào hứng khoe.
- Ừm, mà đêm hôm chạy vô rừng mật thư đâu không thấy, thấy ma với quỷ thì tèo, hê hê! – Thăng T cà khịa.
- Ma con khỉ, thời đại nào rồi còn đi sợ ba cái thứ phản khoa học, chỉ có mấy thằng chết nhát mới đi sợ nhảm nhí vậy! – Thăng L gạt phắt đi.

Nhưng tôi nghe nó nói thế thì tự nhiên thấy nhột quá xá, cứ y như nó đang chửi xéo tôi ấy, vừa nảy đi với Tiểu Mai ra đường lớn tôi cũng sợ mất mặt ấy chứ, mà tôi cũng là...nhà toán học chỉ tin vào khoa học ấy chứ, thế mà thằng này nó cứ nói như không có chuyện chi, cầu cho tí nữa ma nó bắt mày đi L à....!

Không kiếm được vụ gì chơi, ngồi tán dóc mãi cũng hết chuyện để tán, thế là bọn tôi noi gương chị em bên trại nữ, tầm 1h30 thì nằm lăn lóc cả ra mà ngủ. Tôi vừa thiu thiu được vài phút thì K mập nằm kế bên đã khều khều dậy:

- Ê mày, tao đói bụng quá! – Nó thều thào.
- Chiều mày ăn rồi mà! – Tôi nhăn mặt hất tay nó ra.
- Thì ăn hồi chiều rồi, giờ đói chứ sao! – K mập rầu rĩ.

- Kệ mày, để yên bố ngủ! – Rồi tôi xoay lưng lại.

Nhưng vừa mới chợp mắt được thêm chút nữa thì thằng L nằm bên kia lại đá đá chân kêu tôi tỉnh dậy:

- Cái gì nữa? – Tôi xăng giọng.

- Ê mày, nằm ngủ nhớ he hé mắt coi chừng mớ balô để ở mép lều, thằng nào đi ngang nó thò cho thì khổ đấy! – Thằng L thì thầm nói.

- Mày bệnh à thằng điên? Có quái gì mà lấy, mày sợ thì ra đó canh chừng đi, để tao ngủ! – Tôi lấy làm bức bối hết sức.

Thằng L nghe tôi sùng sộ nạt thế thì nó vội rút cổ nằm xuống, khác là lần này nó lăn ra ngoài để canh mớ balô mà tôi đồ chừng là...trừ khi nó trừ hàng quốc cấm trong đó, chứ có mà điên mới nằm canh đồ đạc giờ này. Tôi tặc lưỡi lắc đầu ngao ngán rồi cố nhắm mắt ép mình ngủ đi, mà nằm cục cựa mãi không ngủ được, thế nên tôi đành phải xài tuyệt chiêu truyền thống là...đếm cừ.

Tôi lim dim mắt, trong đầu thầm đếm một con cừ...hai con cừ....ba con cừ....4 con....5 con.....20 con.....23 con.....26 con.....thì lại bị khều vai, đập đập cho mấy cái liên tục.

- Cái quỷ tha ma bắt gì nữa đây? – Tôi bật dậy hất mạnh cánh tay đang đập vai ra.

- Ơ.....tưởng N chưa ngủ chứ! – Em Vy đang đứng trước mặt tôi, giọng ngơ ngác.

- À...Vy à...có gì thế? – Tôi dụi mắt, làu bàu nói.

- Không, thôi N ngủ đi, Vy chỉ định nói là giờ Vy lên trại chỉ huy vậy thôi! – Vy vẩy vẩy tay cười xin lỗi tôi.

- Ủm, để N ra ngoài với Vy! – Tôi nói rồi nhồm dậy.

Tôi đi cùng em Vy ra lại ngoài cổng trại, vươn vai hít một hơi dài cho thống khoái, sương đêm xuống giữa rừng làm không khí mát mẻ và cũng có phần lành lạnh.

- Thế đi nhé, N ngủ tiếp đi! – Vy nói.

- Ủm, chơi vui nhé! – Tôi gật đầu.

- Chơi gì đâu, đứng canh trạm ấy chứ, hay N cũng tham gia chơi đi, tí tui mình gặp tiếp! – Vy hấp háy mắt đề nghị.

- Êo...N đâu biết giải mật thư với mấy vụ tín hiệu gì đâu, chơi thì lớp về bết là cái chắc! – Tôi khoát tay từ chối.

- Ủ....vậy thôi, sáng mai gặp! – Em ấy rầu rầu.

- Ủa, mai gặp! – Tôi cũng chẳng biết làm sao, đành ngậm ngùi...làm người đưa tiễn em ấy lên đường làm nhiệm vụ...canh phòng tiền đồn biên giới.

Định chui vào lều làm giấc nữa, nhưng mới lò dò bước vào thì tôi đã thấy K mập lặn qua chỗ

nằm của tôi khi này, và thằng D thì ngáy oang oang bên cạnh, biết rằng chẳng thể nào ngủ lại được nữa, tôi tặc lưỡi quyết định ngồi luôn ở ngoài. Lần mò tìm được một chai Lavie, tôi ra gốc cây ban này ngồi xuống làm vài ngụm...nước khoáng cho ấm người, rồi ngồi nhìn trời nhìn đất nghĩ ngợi lẩn tẩn.

Bầu trời đêm khuya giữa rừng nhìn lên cao vời vợi, tối nay trời quang mây tạnh, nên tôi thấy hằng hà sa số những vì sao đang lấp lánh giữa màn đêm, và như đã thành thói quen, cứ nhìn trời sao là tôi lại chú ý đến 3 ngôi sao nhỏ gần như thẳng thành một hàng, rồi đến các ngôi sao khác xếp thành hình chiếc eo của ấm trà. Tôi lại nhìn sang các khu trại khác, tầm giờ này thì chỉ còn những ánh đèn neon treo dọc trên những cành cây để soi thành lối đi, chứ đa số các lều trại đều đã tắt đèn bên trong, chỉ để lại vài tia sáng tờ mờ từ các bóng đèn quả ốt đủ màu sắc. Nhưng vẫn còn đó những lều trại đằng xa hãy còn người đang giỡn chơi cười nói, buổi đêm yên tĩnh quá nên âm thanh của họ vọng lại đến tận đây, lúc nhỏ lúc to.

Hết nhìn khung cảnh, tôi chuyển sang nghĩ về ngày đi trại hôm nay, quả thật là vui hết sức, nhất là vụ câu điều của thằng L rồi nó rớt như mít rụng xuống đất, rồi lúc kéo co với 10A2 mà K mập với Y ù đại khai thần công đưa A1 thành quán quân năm nay, tôi cứ phì cười mãi với bộ đôi thể hình này. Rồi lúc chiều đi chơi gần như là toàn bộ các trò với em Vy để rồi mệt đừ cả người ra, chẳng ăn uống gì được vì lo giành khu tắm với mấy thằng phá hoại lớp khác. À rồi còn lúc sáng đi giải đố A1 oai phong gì đâu, ầm về biết bao nhiêu là quà, dù là nếu quà là đồ ăn thì bị Y ù thâu hết nhưng cũng vui, rồi lúc chơi qua cầu khỉ, rồi lúc chiều cùng về nhà....nàng, đến đây tôi lại nghĩ đến Tiểu Mai.

Nghĩ đến nàng, tôi lại nhớ đến chuyện mà Vy kể ngay tức thì, quả đúng là hồng nhan thì bạc phận mà, nàng bị tên Triết gì đó kia lừa gạt mà vẫn không hề hay biết. Tôi trước giờ đối với Tiểu Mai lúc nào cũng luôn thăm ngưỡng mộ, vì chủ quan theo tôi mà nói, nàng xinh xắn dịu dàng, thông minh tinh tế mà học hành không xếp nhất thì cũng xếp nhì, chuyện nữ công gia chánh khỏi phải bàn, rồi lại còn biết chơi dương cầm, rồi sống tự lập, đối với tôi thì Tiểu Mai là một người nói theo phạm trù nào đó là gần như hoàn hảo, dù là có lúc nàng cũng hơi trẻ con, hơi khó hiểu thất thường và...cũng hay dối, nhưng những khiếm khuyết nhỏ đó càng làm cho nàng thêm trọn vẹn hơn. Ấy vậy mà trong chuyện tình cảm nam nữ này thì Tiểu Mai lại không tỉnh táo, để tên Triết kia bắt cả hai tay, không lẽ nàng không đủ minh mẫn để nhận ra được một chi tiết nào đó bất thường ư?

Có lẽ chẳng vì Tiểu Mai quá hiền, luôn muốn làm vừa lòng những người xung quanh mà không dám bộc lộ những gì đang nghĩ, cũng không phải, những lúc chiến tranh lạnh với em Vy thì nàng sắc sảo thế kia mà, tôi lâu lâu nghĩ lại cũng hơi rùng mình nếu tôi là cái ông hôm bữa qua rủ nàng đi chơi, bị nàng chốt cho một câu mà phải mang nhục chạy về đó còn gì. Như vậy rốt cuộc sự tình là sao đây? Phải chăng đằng sau nó còn có điều gì đó mà tôi chưa biết, hay cũng chỉ đơn giản là như những gì Vy nói, khi yêu không ai tỉnh táo cả, vậy nên cũng có thể Tiểu Mai lúc này cũng đang không tỉnh táo mất rồi.

Nhưng cũng lạ, mới lúc này tôi còn mạnh mẽ nói với Vy rằng chuyện này chẳng liên quan đến mình, nghĩ làm gì cho mệt đầu. Thế mà giờ tôi lại ngồi nghĩ mãi, cứ như là thấy oan uổng dùm cho Tiểu Mai vậy, rồi từ thông cảm tôi chuyển sang...trách sao nàng không lựa người mà quen, rồi từ trách tôi chuyển sang...bực bội ông anh sở Khanh tên Triết học Lí kia, có bạn gái như Tiểu Mai là nhất rồi còn đi mơ mộng quen thêm bà chị Diễm kia làm gì nữa chứ. Từ bực bội tôi lại chuyển sang tức tối, ước gì tôi được vạch mặt hấn trước mặt hai người kia cho hả giận, rồi hấn

sẽ cãi cùn ngoan cố, và tôi sẽ làm công tố viên với những lời lẽ buộc tội danh thép sẽ khiến hắn phải tức điên lên mà nhào vô oánh tôi, thế là tôi có cơ để tự vệ, và tôi sẽ không ngại ngần gì tấn cho hắn một trận nên thân vì cái tội lường gạt con gái nhà lành.

Mãi theo đuổi những ý nghĩ trong đầu mà tôi quên cả thời gian, quên cả gió lạnh đang thổi phần phật qua những tán cây, tôi chìm vào trận thư hùng chiến đấu tay đôi quyết liệt giữa tôi với tên sở khanh kia, và sau một hồi quần thảo, anh hùng đổ máu chứ hông đổ lệ, đập hắn tơi tả xong tôi sẽ chỉ thẳng tay vô hắn đang nằm vật vạ dưới đất mà hét lớn “Đồ bắt cả hai tay “. Ôi, sướng phải biết, oai phải biết! Nhưng tôi chưa kịp tưởng tượng thêm cảnh tên sở khanh vùng dậy và tôi toan đập đầu hắn thêm phát nữa cho đứt bóng luôn thì tôi đã giật thót người bàng hoàng tỉnh mộng vì bị vỗ nhẹ vào vai, rồi kèm theo một giọng nói nhỏ nhẹ sát bên, như hơi thở ấm áp giữa những làn sương lạnh của buổi đêm trong rừng:

- Khuya vậy rồi mà N không ngủ hử? Ngồi đây lạnh lắm!

Chương 125

Tiểu Mai đứng ngay bên cạnh tôi, nàng mỉm cười rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, khẽ xốc lại chiếc áo khoác ngoài lên đôi bờ vai.

- Ủm, N ngủ không được! – Tôi gật đầu đáp.

- Hi, tưởng ra đây ngắm trăng ngâm thơ chứ! – Tiểu Mai hấp háy mắt.

- Đâu có, N đâu biết thơ thần gì chứ, mà sao Mai cũng không ngủ? – Tôi thắc mắc hỏi.

- Hic, D ngủ mà ngáy to quá, mình thì lại khó ngủ, vậy là dậy luôn! – Nàng cười mỉm.

- Cái thằng....thiệt tình, ngủ mà còn phá hoại nhân dân! – Tôi quay đầu nhìn vào trong lều, thằng D đang há nguyên cái mồm ra mà kéo gối, kế bên là K mập đang gác chân lên bụng thằng này.

- Mà lúc chiều anh P gọi N lại làm gì thế? – Tiểu Mai nhìn tôi.

- À, ông tổng tiền của N hai chai Sting vừa mua, hức! – Tôi nảo nề đáp vì lại bị chạm đến vết thương lòng.

- Sao mà phải tổng tiền? – Nàng sững sốt.

- Ông bảo không đưa thì ông sẽ méc với.....à....ông sẽ...không cho N đi về lớp! – Tôi suýt nữa hớ ra rằng là ông anh tôi dọa sẽ tiết lộ cho em Vy biết tôi về nhà với Tiểu Mai, may là kịp rút lại.

- Vậy à? – Nàng gật đầu cảm khái, vẻ như biết rằng tôi đang dóc tổ.

Rồi cũng như mọi khi, bao giờ sau lúc gặp nhau thì giữa tôi và nàng lại có những khoảng lặng mà không thể cắt nghĩa được vì sao, chỉ biết đó như là luật bất thành văn khi bây giờ cả hai đứa đều chẳng biết nói gì. Tôi đâm ra lúng túng vì mình là con trai mà lại ngồi ù lì ra như khúc gỗ, nhìn Tiểu Mai ngồi yên cạnh bên mà chẳng thể mở lời bắt chuyện, cứ vậy không khéo nàng lại nghĩ rằng tôi không muốn tiếp chuyện với nàng mất.

- À...Tiểu Mai đọc hết cuốn The lord of the Rings chưa? – Tôi lúng búng mở lời.

- Mình đọc lại đến lần 4 rồi N à! – Nàng mỉm cười đáp.

- Ghê vậy, đọc lại những 4 lần? – Tôi há hốc mồm.

- Hi, truyện hay mà, đọc lại những lúc giết thời gian! – Nàng nhún vai nói.

Tôi đến gọi là sững sốt vì xưa nay truyện tranh thì tôi có thể xem lại được 2 lần nếu nó thật sự hay, còn phim thì cùng lắm là 3 lần chứ truyện chữ tôi đọc qua 1 lần là tắt đài rồi, vì đọc lần 2 sẽ ko còn hay như lần đầu, chứ đừng nói gì là 4 lần. Vả chẳng Tiểu Mai lại còn đọc truyện này bằng Anh ngữ, hèn gì nàng giỏi tiếng Anh đến thế, còn tôi chắc có lẽ chỉ giỏi....tiếng “em” “thôi, ăn học gì toàn đi tán gái.

Rồi tôi tò mò hỏi tiếp:

- Vậy trong truyện đó thì Mai thích nhân vật nào nhất?
- Um....thích anh chàng tộc Tiên cung thủ Legolas nhất!
- Ờ...N cũng thích Legolas nhất nè!

Tiểu Mai ngạc nhiên nhìn tôi:

- Woa, vậy à! Mà sao N lại thích Legolas mà không phải là Aragon hay Gimli?
- He he, Legolas bắn cung giỏi, có gì thì cứ núp trong nhà bắn tĩa ra cho đỡ sợ, chứ cứ nhào đầu lên như Aragon hay Gimli thì toàn làm bị thịt cho tụi Orc nó xử không chứ làm gì!
- Ôi.....!

Tôi đâm ra suồng sã khi Tiểu Mai lắc đầu thở đánh thượt kể bên:

- Chứ....chứ sao?
- Người ta thích Leogolas là vì anh chàng này lúc nào cũng lạnh lùng, bình tĩnh trong mọi tình huống, người làm cung thủ thì luôn phải có tài quan sát địa hình và phán đoán tình huống chiến đấu một cách tốt nhất. Vì tấn công tầm xa thì có lợi thật, nhưng sẽ có điểm yếu khi cận chiến, nếu không chọn vị trí tốt và linh hoạt thì bị quân quỷ dữ tiếp cận là thua ngay thôi!
- Tôi dần mặt ra nghe nàng phân tích một tràng y chang một vị giáo sư giảng bài về nghệ thuật chiến tranh thú thiệt, chứ chẳng phải ngồi cạnh tôi là một cô tiểu thư mọi ngày nữa.
- Thì....tóm lại cũng giống N thôi, nằm nhà bắn sang, giặc đến thì bỏ nhà này chạy, kiếm nhà khác! – Tôi gãi đầu chữa thẹn.
- Cứ cho là như vậy đi! – Tiểu Mai bĩu môi.
- Mà....Mai có chơi mấy cái game dàn trận hay nhập vai oánh nhau không đấy? Nghi lắm nhé! – Tôi hỏi – Thấy nói y chang là game thủ vậy!
- Làm gì có, mấy trò đó của con trai thôi! – Nàng lắc đầu đáp.
- Con gái cũng chơi được vậy! – Tôi bắt bẻ.
- Có thể, mà con gái đã chơi thì chắc chắn giỏi hơn con trai cho xem! – Tiểu Mai nheo mắt nhìn tôi cười lém lỉnh.
- Hơ, được, vài bữa rảnh N dạy cho Mai chơi CS, cho biết thế nào là sniper huyền thoại! – Tôi vênh mặt đe dọa.
- Hừ, N muốn thì được thôi! – Nàng lè lưỡi trêu tôi.

Và tôi thì giật bắn người khiếp vía, vì câu nàng vừa nói y chang cái câu mà cô bé tay cầm AWM hạ đo ván tôi năm nào đã nói, bất giác tôi thấy lạnh sống lưng, mồ hôi túa ra như tắm vì linh cảm có điều chẳng lành sắp xảy ra, dám khi tôi bày cho Tiểu Mai chơi CS xong rồi thì lịch sử sẽ tái diễn lắm, và hàng đêm tôi sẽ nằm mơ thấy Tiểu Mai headshot tôi chứ không phải là con bé

kia nữa.

Nghĩ bụng đến đâu tôi hoảng hồn đến đấy, vội vàng sửa chữa sai lầm ngay lập tức:

- À mà thôi, N không bày Tiểu Mai mấy trò đó đâu!
- Sao vậy?
- Thì...bạo lực lắm, con gái tốt nhất không nên chơi!
- Vậy hở?
- Ủ, là vậy đó!
- Có chắc không? Hi hi!
- Chắc luôn, con gái thì nên tập nấu ăn với may vá thôi, để mấy việc lớn đó cho con trai làm là được rồi!
- Hừ, chơi game mà cũng nói là việc lớn!
- Lớn sao không? Này nhé, chơi game nhiều sẽ ảnh hưởng đến việc học hành, kết quả sa sút, thi điểm thấp, thế không phải là chuyện lớn thì là gì?
- N mà học dở thì Mai sang nhà thưa với bác gái cho xem!
- Ố....chơi gì kỳ thế? Cái này không được nha, lớn rồi ko chơi mec!
- Lỡ mình mec rồi thì N làm gì mình?
- Cốc cho vêu đầu chứ làm gì, hừm!
- Bleu, con trai mà đánh con gái, không biết mắc cỡ!
- Ố.....!

Tôi thù người ra vì cứng họng tắt đài, quả tình là chưa có lần nào khẩu chiến mà tôi thắng được con gái, em Vy thì khỏi nói, và đối với Tiểu Mai lại càng không. Nhìn nàng bĩu môi trêu kế bên mà tôi ngượng chín người, chỉ biết gãi đầu liên tục như anh hùng diệt chí rận, phải có cây cuốc đã chiến lúc này thì tôi đã đào gấp cái lỗ mà chui xuống đó trốn cho đỡ nhục rồi. Đúng quá rồi, con trai mà đánh con gái thì không bao giờ chấp nhận được dù có là lí do gì chẳng nữa.

Tôi lắp bắp nói chữa thẹn, hi vọng gỡ được mối nhục danh dự nam nhi này:

- Cái đó...không phải gọi là đánh...!
- Chứ gọi là gì?
- Gọi là đánh yê.....!

Mới phát âm ra được từ cuối nửa chừng tôi há hốc mồm tự do luôn, vừa biết mình đã hớ hết sức trầm trọng.

Tiểu Mai sưng người tròn mắt nhìn tôi:

- Đánh.....gì...?

- Đá....ánh.....!

Tôi ngậm miệng lại như sợ cái từ tai bay vạ gió kia nó thoát ra ngoài, trời hỡi sao vừa rồi ngài lại khiến cho cái miệng con nó nói cái quái gì thế này hử trời ơi!

- Đánh gì đấy? – Tiểu Mai hỏi như thờ.

Lạy hồn, con lạy quan thế âm bồ tát, con lạy chúa giêsu, con lạy đức thánh allah, các ngài hiển linh gỡ rối dùm con đi!

- Nói nghe xem nào, tự dung im ru vậy! – Nàng nhăn trán vẻ không vừa ý.

Con lạy hắc bạch vô thường, nam tào bắc đẩu, tể thiên đại thánh, hung đạo đại vương....ai chưa lạy nữa....à....con lạy thập điện diêm la, con lạy cửu trùng thượng đế, mở giúp con cái mồm đi, cứng họng rồi đây này, hu hu!

- Đá...á....đá...đánh.....!

- Đánh như nào? – Tiểu Mai hỏi dồn.

Con lạy....trời đất quỷ thần, tảo viên đức thánh....con lạy bà chúa thơ nôm, thủy kiều từ hải, kinh không người nhện, yêu tinh ma chướng....à....à....lạy hiển linh rồi này!

Tôi quệt trán mừng như bắt được vàng:

- Đánh... yêu tinh, gọi là...hàng yêu phục ma, Mai mà chơi méc thì...bị liệt vào hàng yêu nữ hại người, N sẽ hiển linh bắt yêu nữ về thiên phủ qui vị!

- Này thì....yêu nữ.....!

- Ahhhhh....hhhhhh....đau.....!

Tôi rú lên thất thanh rồi ôm tay lăn đùng ra đất, khiếp đảm vì tuyệt chiêu...véo của Tiểu Mai khác một trời một vực với em Vy, tuy là không đau lâu như Vy nhéo nhưng lại giật bắn người vì điếng hồn.

Tôi nhăn mặt ngồi lại xuống đất, miệng làu bàu nói:

- Hung...dữ....!

- Chết nhất, hử! – Tiểu Mai làm mặt dỗi.

- Dữ thế không nhất mới sợ, chơi gì chơi nhéo! – Tôi rụt cổ.

- Ai bảo gọi người ta là yêu nữ hại người! – Nàng nguýt dài.

- Nhéo đau thế không là yêu.....à....là...tiên nữ, được chưa? – Tôi nửa cười nửa mỉa tự động dịch ra xa Tiểu Mai hơn bình thường khi thấy nàng vừa định xuất thủ lần hai.

- Ủm, hi hi, vậy còn nghe được!

Vâng, con gái là sinh vật đáng sợ và khó hiểu nhất quả đất, nhìn chân yếu tay mềm thế đấy, mà ai lãnh một cái nhéo thật lực rồi thì cứ gọi là nổi đau nhớ đời, mà vừa đặng đặng sát khí giận dữ thế đó, giờ nghe khen một cái là lại cười toe như con nít được kẹo, thật là hết biết nói gì với các bậc chị em!

Chương 126

Lúc này đã tầm 2h30 sáng, không gian yên tĩnh trở lại khi mọi người trong các khu trại xung quanh như đã chìm vào giấc ngủ, chỉ còn số ít tiếng nói nhỏ xíu từ đằng xa vọng lại. Đêm hôm gió đưa sương xuống lành lạnh, và tôi lại càng lạnh hơn khi khiếp đảm ngồi cạnh nữ nhân...có cú véo kinh hoàng nhất mà tôi từng nếm, im thin thít tự ngồi ra xa không dám hó hé nửa lời. Kể cũng lạ, tôi vậy mà hể gặp con gái là tắt đài chịu phạt, thôi kệ, miễn là con gái...xinh thì bị vậy cũng đáng, hể hể, tôi phì cười ngẫm nghĩ, chứ phải là Y ù thì này giờ tôi chạy toé khói tự lúc nào rồi.

Tôi và Tiểu Mai lại ngồi lặng yên, tôi trộm nhìn, nàng chẳng có vẻ gì là giận mà tựa người nhìn trời, chốc chốc lại khẽ mỉm cười, ra chiều thanh thản lắm. Tôi cũng bắt chước nàng, ngồi vận công để khí tận hưởng....vũ trụ xung quanh, bốn bề mát lạnh, đầu đó âm ỉ tiếng côn trùng đưa lại rử rả rử rử, bầu trời đêm tuyệt đẹp với ngàn sao lấp lánh, mặt trăng như chiếc gương bằng nước tinh khiết rót từng giọt sáng thánh thót từ giữa tầng không xuống nhân gian, xuyên qua những kẽ lá bạch đàn rồi nhẹ rơi xuống vai hai đứa.

Tôi đang nhẩn nha tận hưởng không gian tuyệt vời thì thằng L phá đám từ trong trại lao ra nói oang oang:

- Ê N, đi chơi Trò chơi lớn không mệt?
- Tao nói tao mù tịt Morse với Semaphore mà! – Tôi chỉ muốn đập thằng này văng xoáy vì dám phá hỏng không khí thiên đình mà thôi tôi xuống lại với trần tục.
- Êo, đi theo chạy chơi! – Nó nài nỉ.
- Đẹp, mày rử mấy thằng đang nằm trong kia kìa! – Tôi sầm mặt.
- Tụi nó ngủ sạch sẽ rồi! – L đội trưởng nhún vai đáp rồi ngồi xuống.
- Đá đầu tụi nó dậy, thằng C hay thằng T cũng được mà! – Tôi gần giọng.
- Hay là...Mai, tham gia không? – Thằng này mắt sáng rỡ.
- Thôi, hi! – Tiểu Mai lắc đầu từ chối.
- Chết mồ, có mỗi tao thì chưa đủ người tham dự rồi! – Thằng L lo lắng.
- Hai người ngồi chơi ha, mình vào trong đây! – Tiểu Mai nói rồi đứng dậy.
- Ủm....! – Tôi đâm ra có một chút tiếc nuối.
- Mày....ngoại tình rồi! – Thằng L nói sốc.
- Diên, đừng có độc mồm nha mày! – Tôi trở mặt.
- Đêm hôm ra đây ngồi với con gái, không hẹn hò là gì? – Nó điều tra tiếp.

- Hừ, tao ngủ thì hết thằng mập phá rồi đến mày khêu kêu giữ balô, rồi thêm cả thằng D xoắn nó ngáy như giặc, tí lại thêm em Vy đến, thế là tao ra đây ngồi luôn chứ ngủ nghe gì được nữa!
- Tôi hừ mũi phản biện.
- Ủm....mà sao Trúc Mai cũng ra đây luôn thế? – Thằng L tò mò.
- Ai biết, nghe Mai nói là do thằng D nó ngáy to quá ngủ không được! – Tôi nhún vai đáp.
- Ờ, công nhận nó ngáy to tổ bố, thôi để tao vì đại nghĩa diệt thân cho! – L đội trưởng thở hắt ra.
- Gì thế? Mày định...bóp mũi nó à? Đùng, ngộp thở chết nó đấy, kiếm tiêu bột rắc vô thôi! – Tôi bày mưu hiến kế.
- Mày là loài gì mà ác thế vậy?! – Thằng L nhìn tôi như nó đang thấy ác quỷ.
- Ai bảo mày nói đại nghĩa diệt thân! – Tôi quắc mắt.
- Là tao định vô nắm đầu nó dậy đi chơi thôi, cho nó khỏi ngáy nữa! – Thằng này nói.
- Ờ, tao cứ tưởng mày định thủ tiêu nó, hể hể, thôi đi rủ nó đi! – Tôi xua tay.

Công nhận thằng D ngoan cố, tôi với thằng L vào tận trong và mấy phát vô mặt nó cho tỉnh ngủ mà nó cứ rúc đầu vô cái balô rồi tự tay kéo phéc-mơ-tuy lại cố thủ. Hai thằng tôi bí quá mới phải dùng biện pháp cưỡng chế, nắm hai tay hai chân nó kéo lê ra ngoài, sau tầm mười phút động viên tư tưởng không có tác dụng, chúng tôi chuyển sang đề nghị rồi đến bức cung và cuối cùng là đe dọa tinh thần và đầy đoạ thể xác thì thằng D mới chịu lò dò ra sau rửa mặt rồi thất thủ lê thân theo thằng L lên trại chỉ huy tập trung tham gia Trò chơi lớn với các chi Đoàn khác.

Tôi quệt mồ hôi lại chỗ cũ ngồi thần thờ, vừa rồi thiệt là tốn sức với thằng D quá, nó xoắn hết cả lên mà lại giãy đành đạch. Tôi ngồi thở dốc, may là bốn bề mát rượi nên cũng khá thoải mái, tiếc nỗi giờ lại ngồi một mình đến sáng mà đợi em Vy quay về, chắc khi nào hai thằng L với thằng D về đến trại thì em ấy mới hồi cung quá, thiệt là chán hết sức.

Đột nhiên tôi nghe mùi hương thơm nhẹ thoảng qua tự đâu đưa đến làm tỉnh cả người.

- Tiểu nữ mời đại hiệp dùng trà! – Tiểu Mai cười cười ngồi xuống, chìa tách trà ra cho tôi.
- Ồi....tuyệt chiêu, sao Mai bảo vào trong ngủ rồi mà? – Tôi cười tít mắt, hớp ngay một ngụm trà thơm lòng mà dịu ngọt.
- Mình đâu có nói ngủ lại đâu, ra sau trại pha trà ấy chứ! – Nàng vuốt tóc cười.
- Ừ, chu đáo ghê, đem cả trà với ấm tách lên đây! – Tôi khoái mê toi.
- Chỉ có 2 tách thôi, còn đây là ấm giữ nhiệt chứ không phải ấm bằng gốm, đem hết cả bộ lên thì lĩnh kính lắm, nên có thể trà không thơm như mọi khi đâu! – Nàng đáp, đưa mắt nhìn vào chiếc ấm giữ nhiệt màu xanh lá trước mặt.
- Vậy là tốt quá rồi, cần chi nhiều! – Tôi khoát tay.
- Hai người rủ D đi chơi mà bạo lực ghê, lôi cả ra ngoài! – Tiểu Mai cười khúc khích.

- Hề hề, vậy nó mới chịu lết ra, cho chừa cái tật ngủ ngáy, làm Mai mất ngủ ha! – Tôi chia tách trà ra – Cô nương cho tại hạ xin chén nữa!

- Vị đại hiệp đây thưởng trà mà cứ như nốc rượu ấy, làm tiểu nữ không khỏi ngạc nhiên về cách thưởng trà quái dị của đại hiệp đó! – Tiểu Mai tùm tùm rót thêm trà vào tách.

- Êo, uống vậy mới khoái, nhờ tí bọn thằng L nó về thì nhào vô giành uống hết sao! – Tôi gãi đầu chữa thẹn.

- Hi, thông thả thôi, vả lại ấm này Mai chỉ pha cho mỗi mình.....ùm.....!

Tôi sững người nhìn Tiểu Mai mặt đỏ lựng bối rối, tay nàng lại lúu rúu đan vào nhau.

- Ừ.....!

-

- À....trà này...cho đá lạnh vào uống được không....Mai ơi...?

Tôi lúng búng bắt chuyện cho không khí đỡ gượng ép.

- A....cũng được, nhưng lúc đá tan ra rồi thì vị hơi nhạt! – Tiểu Mai nói nhanh.

- Ừ....ùm....ra vậy....!

Và cái mồm tôi lại tắc tị chẳng biết nói thêm câu gì cho cả hai đỡ gượng, sao mà trớ trêu quá vậy, câu vừa rồi Tiểu Mai nói y chang...mấy câu trong phim tình cảm, vậy là sao đây, nàng có bạn trai rồi mà? Tôi cũng có bạn gái rồi mà, sao nghe câu đó...lại thấy tim đập bình bình trong ngực, như vậy là sao ta?

Chẳng mấy chốc, cả hai đưa lại ngồi lặng yên....và tôi cũng hết dám hó hé xin trà nữa, tự dưng đang uống ngon lành thì lại bị vậy, thấy Tiểu Mai ngượng tôi cũng đâm ngại, chẳng hiểu mô tê gì sất, chẳng hiểu nàng và cũng chẳng hiểu chính tôi.

Đang phân vân chưa biết nói gì để được...nốc cho hết ấm trà kia thì từ bên khu trại của 10A3 có tiếng đàn guitar vọng đến rất gần, và giai điệu cực kỳ quen thuộc vì hồi nhỏ tôi đã từng nghe qua bản này rồi, chỉ là không nhớ nó tên gì. Tôi quay sang nhìn thì thấy bên phía 10A3 có 2 thằng đang ôm đàn, và vài nhỏ con gái ngồi ngẩn ngơ bên cạnh.

Tôi cũng ngơ ngẩn theo, hổng dè trong đêm khuya thanh vắng như này thì tiếng đàn guitar lại có mị lực đến như vậy, lúc thánh thót lúc tình cảm, mà nghe lại rất phong cách và...lãng mạn, đúng, không có gì lãng mạn bằng tiếng đàn guitar. Bằng chứng là mấy nhỏ con gái A3 bên kia đang nhìn hai thằng chơi đàn bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ và tình tứ.

- Tiểu Mai nè! – Tôi lên tiếng.

- Gì vậy N? – Nàng quay sang.

- À...bản nhạc đó...tên gì vậy, nghe quen quá! – Tôi thắc mắc hỏi.

- Là Scarborough fair, một bản dân ca của Anh quốc xưa, Scarborough là một địa danh đó N! – Tiểu Mai từ tốn giải thích.

- Ừm, nghe hay quá! – Tôi cảm khái.
 - Ừa, bản này là nhạc cổ điển, nên dùng guitar classic đàn nghe sẽ hay hơn! – Nàng nói.
 - Là sao, N tưởng guitar là guitar thôi chứ? – Tôi ngạc nhiên.
 - Như vậy, guitar có 2 loại, một là accoustic cần đàn nhỏ nhưng dài, có nhiều ngăn hơn, dây đàn bằng sắt, là loại mà bạn trai bên kia đang chơi đó, thích hợp cho đệm hát. Còn guitar classic mình nói là thùng to, cần đàn to mà ngắn, dây làm bằng nylon! – Tiểu Mai thuyết pháp cho tôi nghe.
 - Ra thế, N đó giờ cứ tưởng có mỗi 1 loại chứ, mà âm thanh guitar nghe hay hen, hơn cả mấy loại đàn khác! – Tôi vung tay nói bừa.
 - Không phải đâu N, đừng so sánh khắp khiêng vậy, mỗi loại đàn có một âm vực khác nhau chứ. Với Piano thì đó là âm thanh quý tộc và sang trọng, còn Violon thì lại kiêu hãnh, tươi tắn nhưng cũng có lúc say sưa triu mến, xáo động nhẹ nhàng! – Nàng nói.
 - Chà....vậy còn guitar? – Tôi nghe đến đâu khoái đến đấy.
 - Âm thanh của guitar rất đặc trưng, đậm đà trữ tình và cũng...lãng mạn nhất! – Tiểu Mai nói như thờ - Cũng là lí do mà con trai rất thích đàn guitar là vậy!
 - Sao mà con trai lại thích? Nhìn oai à? – Tôi thắc mắc.
 - Hi hi, khi nào N muốn học đàn guitar thì sẽ tự hiểu ra thôi! – Nàng mỉm cười.
 - Hồng dè mỗi loại đàn lại phân biệt âm thanh ra như vậy đấy! – Tôi gật gù.
 - Vậy nên, nếu nói trong âm nhạc Piano là vua của các loại đàn, Violon là hoàng hậu, thì Guitar là chàng hoàng tử lang thang! – Tiểu Mai khẽ vuốt tóc, nhìn tôi ý nhị.
- Tôi ngẩn người, cảm thấy sao mà Tiểu Mai thông tuệ quá sức, nói câu nào nghe mê ly câu đó, tôi bây giờ như thằng ngoại đạo đang muốn tập tễnh bước chân vào thế giới âm nhạc đầy mộng mơ và lãng mạn.
- Vậy....Tiểu Mai....biết đàn guitar không? – Tôi háo hức hỏi.
 - Ừ, mình cũng có biết qua! – Nàng gật đầu đáp.
 - Biết qua là thế nào, chắc phải giỏi lắm, đúng không? Mai giỏi piano thế kia mà – Tôi khoát tay.
 - Còn tùy thôi...! – Tiểu Mai sững sốt nhìn tôi, hình như nàng đang sợ cái bộ như muốn ăn tươi nuốt sống này của tôi.
 - Thôi so sánh cho dễ hiểu coi, để N còn biết đường tìm danh sư mà học đạo chứ! – Tôi liếm môi – So với cái tên đang chơi guitar bên kia, thì trình độ của Mai với hần thế nào?
 - Kỳ quá, ai lại đi so sánh như vậy! – Nàng khẽ nhăn mặt.
 - Thì kệ, nhờ Mai không bằng tên đó thì N qua nhờ nó dạy còn hơn, hề hề! – Tôi dùng sát chúc khích tướng.

- Hừ, có mà nằm mơ, N qua đó học...cả đời cũng hông biết đàn guitar! – Y phóc, Tiểu Mai trúng kế ngay tắp lự, nàng bữu môi nói trách.

- Vậy à? Sao phải thế? – Tôi vờ ngạc nhiên, chứ sự thật thì dù nàng có dở hơn thằng bên A3 thì tôi có học guitar cũng bái nàng làm thầy, chứ tôi đâu quen biết gì thằng bên kia, lò dò qua xin xỏ có khi nó đập đàn vô đầu tôi cũng không chừng.

- Minh....minh...giỏi hơn! – Tiểu Mai đáp, đôi má nàng hồng lên.

- Thế à, giỏi cỡ nào? – Vậy là tốt, nàng giỏi hơn thằng kia, tôi dự là chắc cũng phải hơn vài bậc rồi đây.

- Không biết nữa...! – Tiểu Mai bối rối.

- Ôi dào, so sánh cho dễ đi, không nói ai mà biết được, hay là giỏi từ dưới đếm lên đấy? – Tôi xua tay giỡn cù nhây.

-! – Tiểu Mai trừng mắt nhìn tôi.

- Ấy....giỡn...giỡn mà, cứ nói đi! – Tôi rút cổ chữa cháy.

Tiểu Mai thở dài đánh thượt rồi lắc đầu khẽ đáp, rồi ngay sau đó tôi há hốc mồm ngạc nhiên, đàn mặt ra vì bất ngờ như bị ném nguyên cái tủ búp phê vô mặt:

- Thì.... so guitar của Mai với bạn bên kia là cũng như đem Toán của N ra so sánh với học sinh tiểu học vậy!

Chương 127

Tôi sững sốt nhìn Tiểu Mai:

- Gì ghê vậy chị hai? Thiệt không đó?
- Đấy, nói ra thì có tin đâu mà cứ bảo nói! – Tiểu Mai làm mặt dối.
- Thì tưởng hơn thế nào thôi chứ, N thấy tên đó chơi cũng hay mà! – Tôi chỉ tay sang kia.
- Mình có nói người đó chơi tệ đâu! – Nàng nhún vai đáp.
- Vậy để N sang đó hỏi mượn cây đàn cho Mai chơi thử xem thế nào! – Tôi nói rồi chồm người toan đứng dậy.
- Thôi N, đừng mượn, lúc này Mai đàn không được! – Tiểu Mai níu tay tôi lại.
- Ờ....vừa bảo biết chơi guitar mà? – Tôi ngạc nhiên.
- Nhưng hôm giờ mình chơi Piano mà, đâu có để móng tay mà chơi Guitar được! – Tiểu Mai lắc đầu.
- Là sao? Móng tay thì liên quan gì? – Tôi thắc mắc, ngồi xuống hỏi.
- Ôi....thì muốn chơi được Guitar là tay gảy dây của N phải để móng, còn tay bấm ngăn phải cắt ngắn hết sát móng tay, tức là trong Guitar thì một tay để móng, một tay không để. Nhưng trong Piano thì bắt buộc phải cắt hết móng tay để không làm xước phím đàn! – Nàng thở hắt ra giải thích.
- Phải không? Hay là....nãy xạo đó? – Tôi nheo nheo mắt.
- Không tin thì thôi, mình dõi N làm gì! – Nàng nói như giận.
- Vậy chứ trong nhà Mai thấy có để cây guitar mà? – Tôi vẫn chưa chịu thôi.
- Ở nhà khác, lúc nào muốn chơi Guitar thì mình đeo thumbpick vào! – Tiểu Mai đáp.
- Thumbpick? – Tôi tò mò.
- Là móng giả là bằng nhựa, đeo vào các ngón tay gảy, khỏi mất công để móng tay, khỏi bị người ta nghĩ là mình nói dối, hứ! – Nàng nguýt tôi.
- À...à, là cái miếng nhựa hình tam giác mà mấy người chơi đàn hay cầm quơ lên quơ xuống ấy hả? – Tôi gãi đầu.
- Không, đó là miếng gảy dùng trong Guitar đệm hát! – Nàng tiếp lời.
- Thế là cái thumbpick mà Mai nói là xài cho guitar cổ điển à? – Tôi hỏi.
- Còn tùy, nhưng đối với ai không muốn để móng tay thì là vậy! – Tiểu Mai lắc đầu.

- Vậy để móng chỉ cho mệt? Cứ đeo thumbpick vào là xong! – Tôi bắt đầu thấy lòng bùng.
- Nhưng dùng hoài sẽ mất cảm giác tay, nếu chỉ xác định là chơi mỗi Guitar thì nên để móng cho tay gầy, vì như vậy sẽ mau quen và cảm giác đàn tốt hơn! – Nàng đáp.
- Ủm....nè, vậy N học guitar được không? – Tôi lò dò hỏi.
- N thuận tay phải đúng không? – Tiểu Mai nhìn tôi.
- Không, lúc nhỏ thuận tay trái, nhưng bị mẹ bắt phải viết bằng tay phải, nên giờ dùng tay phải luôn! – Tôi thật thà đáp.
- Vậy N chìa cả hai bàn tay ra cho mình đi! – Nàng yêu cầu.
- Chi vậy? Định....nắm tay N à? – Tôi nhân dịp cà khịa liền.
- Mơ đi, hứ! – Tiểu Mai bấu môi.
- Hi hi, nè! – Rồi tôi chìa hai bàn tay ra.
- Ngón tay N dài nè, tập Guitar được đó! – Nàng hấp háy mắt.
- Thế à? Ngón tay dài là chơi guitar giỏi à? – Tôi háo hức.
- Còn tùy N luyện tập ra sao, nhưng đúng là ngón tay dài thì dễ bấm hợp âm hơn, nhất là thế bấm chặn dây barre! – Tiểu Mai nhìn tôi cười mỉm.
- Ba...barre? – Tôi ngẩn người vì không hiểu.
- Ví dụ như hợp âm Fa trưởng ấy....à, sau này N học rồi biết, hi! – Tiểu Mai phì cười vì cái đầu đang bốc khói khét lẹt của tôi lúc này.
- Ủm...nhưng N dốt nhạc lý lắm, có học mấy cũng như không! – Tôi rầu rầu thừa nhận, quả thật tôi cực kỳ dốt và ù lì đối với nhạc lý.
- Không biết nhạc lý thì học, có gì đâu! – Nàng ngạc nhiên.
- N học không được, ko hiểu sao cứ gặp nhạc lý là ngồi trơ ra, không nhét được cái gì vào đầu! – Tôi thở dài ngao ngán – Học guitar có cần phải biết nhạc lý không?
- Ủ...thì cũng cần, nhưng không nhiều, N chỉ cần học kĩ thuật với các hợp âm, thế tay cũng được, không sao đâu! – Nàng cười động viên.
- Thế thì hay rồi, vậy N học guitar gì giờ? – Tôi hỏi tiếp.
- N học guitar đệm hát nhé, chừng 3 tháng là có thể vừa đệm vừa hát được rồi! – Tiểu Mai trả lời.
- Thôi, N hát dở lắm, với lại cũng ko khoái đệm hát! – Tôi lắc đầu.
- Thì....N đệm cho người ta hát cũng được vậy! – Nàng phụng phịu nói.
- Cho qua, chuyện đệm hát tính sau! – Tôi khoát tay.

- Vậy....guitar cổ điển nhé, học chừng vài năm là chơi được nhạc cổ điển rồi! – Nàng gợi ý.
 - Nhạc cổ điển là sao? – Tôi thắc mắc.
 - Là những bản như A time for us trong Romeo và Ju....! – Tiểu Mai kể.
 - Thôi, cho qua luôn, không thích thể loại nhạc vậy! – Tôi nhăn mặt cắt lời nàng.
 - Chứ gì giờ? Gì N cũng không chịu học! – Nàng khế dậm chân.
 - Có thể loại guitar nào mà mình nghe 1 bản nhạc xong, có lời cũng được, rồi mình đàn lại y chang bằng guitar lại không? Ví dụ như N nghe bài My love xong đi, rồi đàn lại, thay hết lời bài hát bằng nốt nhạc luôn ấy, à, như là N có thể chơi được bản River flows in you của Mai bằng guitar được không? – Tôi hăm hờ tò mò hỏi.
 - N muốn chơi River flows in you bằng Guitar? – Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên.
 - Ủ, thì sao? – Tôi hỏi lại.
 - Thật ra...có một trường phái Guitar mới gần đây, giống như những gì N vừa nói! – Nàng từ tốn trả lời.
 - Vậy à? Trường phái gì đấy? – Tôi mắt sáng rỡ.
 - Là Guitar FingerStyle, hồi cấp 2 có nghệ sĩ Kotaro Oshio qua trường mình giao lưu, anh này chơi FingerStyle hay lắm! – Tiểu Mai đáp.
 - Finger...xì- tai là sao? – Tôi dần mặt ra.
 - Là như tên gọi của nó ấy, sử dụng hết kĩ thuật của 10 ngón tay để mô phỏng những âm thanh như trống, tiếng chuông ngân, rồi tiếng bẻ đệm, tiếng bass,...còn nhiều lắm, nhưng đòi hỏi người chơi được FingerStyle phải tập nhiều đó! – Nàng giải thích.
 - Nếu N học vậy thì mất bao lâu? – Tôi liếm môi hỏi.
 - Ừm....muốn học FingerStyle thì N phải tập đệm hát trước, vững căn bản rồi thì tự tập FS được, vì chủ yếu là các kĩ thuật trong đó như Palm, Tapping, Slap Harmonic hay là Nail attack vậy đó....chắc tầm khoảng 1 năm là N có thể tự tập các bài hát N thích được, nếu đã rành các kĩ thuật trong FingerStyle! – Tiểu Mai từ tốn nói.
 - Chà...một năm lận à, một năm là chơi được hử? – Tôi tần ngần.
 - Ừm, nhanh mà, xem chừng N có khiếu Guitar đó! – Tiểu Mai cười cười.
 - Thế à? N có năng khiếu à? – Tôi sượng mề toi, gì chứ nghe khen là tôi khoái lắm.
 - Hi hi, chưa biết được, phải xem quá trình tập thế nào kìa! – Nàng lắc đầu.
- Trong đầu tôi giờ đã tưởng tượng ra cảnh tôi và em Vy ngồi ở đồi cỏ gần bờ biển, tôi ôm đàn guitar và chơi hàng loạt bản nhạc cho em ấy nghe, Vy mê mẩn nhìn tôi bằng đôi mắt đầy ngưỡng mộ, ôi....chỉ nghĩ thôi mà tôi đã thấy sướng rơn rồi!
- Cơ mà...học guitar này có dính dáng gì đến nhạc lý không? – Tôi nhanh chóng rầu rĩ trở lại với

sở đoản muôn thuở.

- Thì...cũng phải có chút chút chứ, học âm nhạc phải biết nhạc lý mà, thầy nào cũng dạy vậy hết! – Tiểu Mai đáp.

- Thế...chắc N ko học được rồi, chết cũng không học vô nổi nhạc lý! – Tôi xuôi xị.

- Học chút thôi, nhạc lý căn bản thôi mà! – Nàng e ngại.

- Chịu, thôi chắc không học, dám vừa mò vào xin học ông thầy dạy nhạc lý trước thì chỉ có nước chạy làng! – Tôi lắc đầu lia lịa, dù rằng rất muốn mình cũng được oai như thằng đang chơi đàn bên kia.

- Vậy....Mai dạy Guitar cho N, không cần nhạc lý! – Tiểu Mai cắn môi, dè dặt khế nói.

- Hở? – Tôi sững người nhìn nàng.

- Ủ.....! – Nàng gật đầu.

- Thật à? Không dính dáng đến nhạc lý? – Tôi ngăn người ra.

- Ủm.....chắc vậy! – Tiểu Mai đáp.

- He he, có thu học phí không đấy? – Tôi cười nham hiểm.

- Ngốc, thu làm gì, nhưng N phải tập... đều đặn đấy, bỏ giữa chừng không được đâu! – Nàng dặn tôi mà tự dưng đôi má hồng lên.

- Tức là....ngày nào cũng lên nhà Tiểu Mai à? – Tôi thắc mắc.

- Khô...không....nếu nhà N có đàn guitar thì tầm 1 tuần lên nhà mình 1 lần...thôi cũng được! – Nàng trả lời.

- Nhưng N làm gì có đàn, vậy....? – Tôi hỏi lung chừng.

- Ít nhất 1 tuần phải học 2 lần, mà N cũng nên mua thêm 1 cây đàn để ở nhà đi, mỗi ngày tập chừng 2 giờ cho quen tay! – Nàng đáp.

- Êo....chắc mua không được đâu! – Tôi lắc đầu, nghĩ đến cảnh tượng tôi ôm cây đàn về và ông anh tôi sẽ cười cho vỡ mặt, còn mẹ tôi dám sẽ cắn nhằn suốt ngày vì cái tội không lo học mà đàn hát cho xem.

-! – Tiểu Mai im lặng.

- Hay là...trong tuần thì thứ 3, thứ 5, thứ 7 N sẽ lên nhà Mai tập khoảng vài tiếng, tập xong rồi về! – Tôi háo hức đề nghị.

- Ủ, tùy N thôi! – Hồng dè nàng đồng ý ngay tức thì.

- Vậy Mai đồng ý dạy guitar cho N rồi hén? – Tôi hỏi lại cho chắc.

- Ủm! – Nàng vui vẻ gật đầu.

- Thế khi nào N tốt nghiệp, hi hi? – Tôi cười khoái chí.

- Như N nói đó, khi nào N chơi được River flows in you bằng Guitar thì mình cho tốt nghiệp! – Tiểu Mai cười tủm tỉm.
- Thế bản đó chơi trên guitar khó lắm à? – Tôi tò mò.
- Cũng ko khó, chỉ có mình khó tính thôi! – Nàng trả lời.
- Ồ...là sao? – Tôi dần mặt ra.
- Dám cho lưu ban hoài lắm, hi hi! – Tiểu Mai nheo mắt lém lỉnh.
- Bậy....cũng phải để cho người ta cống hiến với đời chứ! – Tôi xua tay.
- Ừm, N gắng tập là được! – Nàng nói.

Tôi khoái chí nghĩ thầm học guitar mà không phải dính dáng đến nhạc lý thì quá tốt rồi, thế này thì chẳng mấy chốc sẽ đến cái ngày mà tôi đèo em Vy ra biển Đồ Sơn, và tôi sẽ chơi những bản nhạc mà em ấy thích bằng guitar cho mà xem.

Nhưng sự đời không bao giờ dễ dàng cho những người lười biếng, mãi 3 năm sau tôi mới biết rằng chuyện mà ai yêu cầu bài gì rồi mình chơi guitar lại ngay bài đó theo phong cách FingerStyle là chuyện không tưởng đối với người không học nhạc lý, vậy nên một lời khuyên cho các bạn nào đang muốn và đã chấp chững tập Guitar, hãy học nhạc lý rồi bạn sẽ thấy việc đọc một bản nhạc và chơi nó là rất dễ dàng. Chứ đừng để sướng trước khổ sau như tôi bây giờ, tập bản nào phải nhớ hết từng nốt của bản đó, thậm chí các bạn ạ, hic!

Chương 128

Tôi sung sướng với những suy nghĩ trong đầu, gì chứ được Tiểu Mai dạy guitar cộng với tài năng kinh thế của thánh N 10A1 thì chuyện tôi sớm thành tài là hoàn toàn nằm trong tầm tay thôi, và em Vy sẽ có lúc phải nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ và tình cảm, không chừng vì bị không khí lãng mạn xung quanh mà em ấy....ôm hôn tôi rồi rít luôn không chừng, hể hể! Bây giờ chỉ cần tôi chăm chỉ tập thường xuyên, tuần 3 buổi chạy xe lên nhà Tiểu Mai học chừng vài tiếng....ớ.....ớ.....!

Chết mồ, bỏ xù rồi, này giờ quên mất cái vụ này, hể lần nào đi với Tiểu Mai là y như rằng lần đó có chuyện chẳng lành với em Vy. Đã vậy lần này lại còn là tuần 3 buổi, nhớ có đứa nào trong lớp nó biết được tôi cứ lò dò vác xác sang nhà Tiểu Mai rồi nó đại mồm ton hót với Vy thì tôi chỉ có nước banh xác với con giận của em ấy. Nhưng bây giờ đã lỡ hẹn với Tiểu Mai vậy rồi, biết nói sao đây, không lẽ thú thật ra hết cho nàng biết, không được, vậy thì nhục để đầu cho hết!

Đang lẩn cẩn suy nghĩ chưa biết làm sao thì thằng D ở đâu hốt hải chạy xộc vào:

- Thánh....giải...giải giúp em tắm này coi! – Nó thở hổn hển nói.
- Cái...quái gì thế? – Tôi sững sốt.
- Giải giúp cái mật thư, cho miếng nước...ồ trà à...! – Thằng D quệt mồ hôi, tay cầm bình trà lên.
- Uống Lavie nè D, trà này không uống được! – Dè đâu Tiểu Mai đưa tay ngăn lại.
- À..à...Lavie cũng được! – Thằng này ngửa cổ tu ừng ực.

Tôi phần vẫn đang lẩn cẩn chuyện học guitar trong đầu, phần thì chưa hiểu mô tê cái tờ giấy trắng toát của thằng D đưa ra, rồi lại thêm ngạc nhiên khi Tiểu Mai không cho thằng này uống tách trà, dù rằng tôi thấy nàng chẳng ích kỷ gì với bạn bè cả.

- Giải đi thánh, lẹ lên, thằng L đang canh chừng đó! – D xoắn rít rít.
- Là sao? Tụi mày chạy ngang qua đây à? – Tôi ngạc nhiên hỏi.
- Không, hướng chạy suốt lên trên một chút, mà hai thằng tao lại thấy gần ngay trại mình nên lén vào, thằng L ở ngoài canh giới! – Thằng D nói gấp.
- Ờo....rồi cái gì đây? – Tôi chìa tờ giấy ra.
- Mật thư, bọn tao tìm mãi mới được đấy, mà bó tay rồi, chả biết phải làm gì! – Nó đáp.

Trước mắt 3 đứa tôi là một mảnh giấy nhỏ vuông vức, trắng toát mà chẳng có gì trong đó.

- Cái gì đây? – Tôi đàn mật ra.
- Mật thư! – Thằng D đáp.

- Ai chẳng biết mặt thư, nhưng có ghi gì đâu! – Tôi sầm mặt.
- Thì vậy mới nhờ mày giải, câu gợi ý ở trạm trước là “Thần nước sẽ bảo hộ nhà ngươi”, mục tiêu là tìm được địa điểm trạm kế tiếp! – Thằng này giải thích.
- Là sao nhỉ? – Tôi nhăn hí trán.
- Lúc sáng nghe mày kể giải đồ ghê lắm mà, giải giúp bọn tao đi! – Thằng D nói.
- Từ từ, tao nghĩ đã! – Tôi xoa tay.
- Thần nước? – Tiểu Mai thắc mắc.
- Hay là tên vị thần nào đó? Thuỷ tinh à? – Tôi phân vân.
- Thuỷ tinh thì đâu có nghĩa gì để tìm vị trí trạm tiếp theo vậy! – Thằng D lắc đầu nguây nguậy.
- Có tên vị thần nước nào mà có ý nghĩa chỉ phương hướng hay vị trí không nhỉ? – Tôi thắc mắc.
- Không đâu, chắc không liên quan đến tên! – Tiểu Mai lắc đầu.
- Long Vương.....Poseidon.....! – Tôi lẩm bẩm những cái tên nghĩ ra trong đầu.
- Bảo hộ là sao nhỉ? – Tiểu Mai cũng suy tư cạnh bên.
- Nhanh đi, không là lớp khác nó tìm ra trước mất! – Thằng D hối thúc.
- Thì mày cứ để yên coi! – Tôi nhăn nhó – Hay là cái trạm ném nước gì đó, tao nghe Vy nói thế!
- Ai chả biết có vụ ném nước vào người, nhưng cái chính là trạm đó ở đâu kia! – Thằng này xuôi xị.
- Hề hề, đến đó tại mày thể nào cũng dính vài bọc nước mà ướt.....à đúng rồi, nước, là nước! – Tôi cười cười rồi ngưng bật, mắt sáng rỡ.
- Sao cơ? – Thằng D ngạc nhiên.
- Đưa tao chai Lavie đây! – Tôi khoát tay.

Tôi chậm chậm rót ít nước trong chai ra tờ giấy trên tay, và trước ánh mắt sững sốt của 3 đứa, nước lan ra đến đâu thì trên mặt giấy chữ hiện ra đến đấy, chốc sau đã hiện rõ địa điểm, phương hướng và cả gợi ý cho trạm kế tiếp.

- Tuyệt chiêu, thánh hiển linh đúng quá mà! – Thằng D búng tay cái chóc.
- Hề hề, chú chỉ được cái nói đúng, chạy nhanh đi! – Tôi khoái chí tử.
- Ờ, bye hai người nhé! – Nói rồi nó hối hả chạy biến đi, cái bộ láo liên như thằng trộm gà vì sợ bị phát hiện.
- Hay ghê, vậy N cũng nghĩ ra được! – Tiểu Mai nhìn tôi đầy thán phục.
- Hề hề, hên ấy mà, hồi đó nhớ xem ở đâu có cái đĩa gốm mà lúc đổ nước vào thì hiện hình ra ấy, thử phát ai dè lại trúng! – Tôi phổng mũi vờ khiêm tốn.

- À, hình như đĩa đó của Samizu Kichiemon nhỉ? Mình cũng không rõ nữa! – Nàng suy nghĩ.
- Vậy nên mới nói hay hồng bằng hên mà! – Tôi cười cười.
- Thế nếu...nãy gọi ý là thần Lửa thì sao? – Tiểu Mai nheo mắt.
- Dễ ợt, cứ vậy thôi, đốt nó lên! – Tôi nhún vai đáp tỉnh bơ.
- Đốt lên cháy mất mật thư rồi sao? – Nàng hỏi xong rồi ngả người cười rũ rượi.

Tôi dần mặt ra sượng trân, vừa rồi đúng là hồ thật sự mà, nhìn Tiểu Mai cười rung cả người mà tôi ngượng chín mặt.

- Không...không phải là đốt! – Tôi nhanh trí chữa thẹn.
- Chứ là gì? – Nàng tủm tỉm cười.
- Để trên ngọn lửa, hơi nó lên vừa đủ nóng thôi! – Tôi đáp.
- Ủ, vậy nghe còn được, hi hi! – Tiểu Mai gật đầu.

Lạ hồn, may mà giờ phút này tôi thông minh đột xuất, chứ không thì cũng ngậm mồm chịu nhục như mọi khi rồi.

- Uống trà nữa đi N, nguội mất rồi! – Tiểu Mai rót thêm vào 2 tách.
- À...ừ...! – Tôi vẫn còn ngạc nhiên vì hành động của nàng lúc này, cứ như vừa rồi lúc nàng nói ấm trà này chỉ pha cho mình tôi là sự thật vậy.

Tôi ngồi nhắm nháp tách trà, lại nhẩn nha nghĩ đến chuyện tập guitar, giờ tập hay là không, thật lòng tôi rất muốn tập để được đàn cho em Vy nghe. Nhưng khốn nỗi cứ qua nhà Tiểu Mai hoài cũng ngại, chưa kể bị Vy biết được thì tôi tiêu tùng ngay tắp lự, gì chứ chẳng thể giấu mãi được chuyện gì, cây kim để trong bọc cũng có ngày lộ ra.

Đang chưa biết phải tính làm sao với chuyện này thì lại có thằng phá đám cắt ngang dòng suy nghĩ đang trộn lẫn giữa mộng đẹp khi được đàn cho Vy nghe và thê lương khi bị em ấy chia tay không thương tiếc này của tôi.

- Đói bụng quá, nước gì thơm thế? – K mập thành linh bước lại từ đằng sau, ngồi xuống cạnh tôi.
- Trà đấy! – Tôi khó chịu đáp.
- Ờm, cho hớp cái coi! – Nói rồi nó cầm tách trà lên làm cái ực một phát hết tron.

Rồi ngay sau đó tôi tự dung cảm thấy sát khí lạnh lạnh từ Tiểu Mai cạnh bên đang toả ra, và nàng nhìn thẳng mập như dõ, rồi thở dài đánh thượt lắc đầu.

- Uống nữa đi nè K, còn cả ấm nè! – Nàng đưa ấm trà sang phía bên kia.
- Ủ, hề hề, trà thơm quá xá! – K mập khoái chí cầm lấy.
- Ờ! – Tiểu Mai cười lạnh.

Gì chứ nét mặt Tiểu Mai lúc lạnh lùng thì tôi thấy kinh hãi quá xá, cứ như mặt biển đang bình yên mà lại ẩn bên dưới là cả một đợt sóng ngầm mạnh mẽ, chẳng biết lúc nào sẽ trào dâng lên mà cuốn lấy đất liền. Bây giờ thì tôi cứ lo thằng mập đang hí hửng nốc trà kế bên mà bị Tiểu Mai hất tay ụp nguyên cái tách vô mặt thì chỉ có nước vêu mồm.

- Đói quá, kiếm gì ăn vậy! – K mập liếm môi.
- Giờ này có gì mà ăn? – Tôi lắc đầu – Không ngủ nữa à?
- Cái bụng réo ầm ầm ngủ gì nổi! – Nó rầu rĩ nói.
- Ờo, ăn cho lắm vào! – Tôi rụt cổ.
- Có gì ăn được không Mai ơi? Hay nấu ăn đi? – K mập chồm sang hỏi.
- Không biết! – Tiểu Mai đáp gọn lỏn.
- Ờ.....! – Và thằng K há hốc mồm ngậm tăm luôn.

Tôi cũng ngạc nhiên không kém K mập, vì trước giờ Tiểu Mai rất mực hoà nhã với mọi người mà bây giờ sao lại như vậy kìa.

- Tao nhớ lúc sáng có ôm thùng mì tôm từ xe vào đây mà, mày vào lấy đi, nấu ăn! – Tôi lên tiếng xua đi không khí ngột ngạt xung quanh.
- Tô đâu mà nấu? – K mập trố mắt.
- Ờ...mớ tô giấy đâu? – Tôi hỏi.
- Lúc chiều lấy đồ canh ra ăn hết rồi! – Nó đáp.
- Ếc...hay ăn sống? – Tôi lắc đầu.
- Giỡn vậy, tối đói ăn mì tôm sống đau bụng chịu gì nổi! – K mập nhăn mặt.

Hai đứa tôi dòm nhau trân trối chẳng biết nên làm gì cho qua cơn đói của thằng mập, và Tiểu Mai ở cạnh bên lại chẳng buồn nói gì để giúp đỡ tụi tôi. May phước sao cái khó ló cái khôn, ít phút sau món mì tôm trữ danh mang độc quyền thương hiệu 10A1 ra đời do tôi với bọn thằng T sáng kiến, và tôi dám chắc sau này cơ hội để thưởng thức lại món mì này hầu như là gần bằng không!

Chương 129

Tôi đứng ngây ra vì chưa biết phải làm sao, K mập xoa bụng nhăn mặt lắc đầu ngao ngán, thú thật là giờ này tôi cũng thấy hơi đói, do nãy giờ nốc trà nên ko chú tâm lắm, giờ thằng mập nhắc thì tôi mới cũng cảm thấy đói, mà giờ đêm hôm khuya khoát thì kiếm đâu ra đồ ăn chứ.

- Lúc trưa tao thấy có mấy bịch bánh mì lát mà? – Tôi sực nhớ ra.
- Tao ăn hết từ hồi chiều rồi! – K mập quệt mũi.
- Cái gì? Cả gần 5 tới 6 bịch bự lặn mà! – Tôi sững sốt.
- Ờ, tao với thằng L với Y ù xủ hết rồi! – Thằng này thú nhận.
- Ăn cho lắm vào, giờ còn quái gì nữa mà ăn! – Tôi cau mặt – Trong mấy thùng trái cây còn gì không, lấy ra ăn đỡ đi?
- Toàn xoài với ổi, ăn vào cào bụng chết! – Nó lắc đầu lia lịa.
- Ờo, đem thùng mì tôm ra đây đi! – Tôi thở dài.
- Đem ra lấy gì mà nấu? – K mập thắc mắc.
- Thì đem ra rồi tính! – Tôi nhún vai.

Nhưng thật ra tôi chả biết tính gì sất, chỉ là kêu nó đem thùng mì ra để nhìn vào mà dễ suy nghĩ thôi, bây giờ thì lửa đun cũng chẳng có, mà tô để nấu mì thì lại càng không, chỉ có mớ dừa tre còn nguyên xi trong bọc giấy dư lại lúc ăn cơm hộp hồi trưa.

- Giờ sao....Tiểu Mai ơi? – Tôi đưa mắt cầu cứu nàng.
- Sao phải hỏi mình chứ? Là K đói thôi mà! – Nàng đáp.
- Ừm...thì nấu ăn chung, N cũng...đói! – Tôi thở hắt ra.
- Vậy...nấu mì lên thôi! – Tiểu Mai trả lời.
- Nấu sao giờ? Nước sôi không có, tô chén cũng không nốt! – Tôi nhăn mặt.
- Mình cũng chịu thôi...! – Nàng lắc đầu.

Tôi còn đang lo ngay ngáy không biết nên làm thế nào với cơn đói từ K mập truyền nhiễm sang đang hoành hành trong bụng thì từ phía trong trại tiếng thằng T la oai oái:

- Ahhhh....giết người....sao mà đạp bụng tao....ahhhh!!
- Tao bị vấp chân mà....xin lỗi nhá.....! – K mập đang lăn đùng ra đất, và hình như do vấp chân thằng T mà nó thượng nguyên cái đầu gối vô bụng thằng này.

Thằng T la khá to, nên chốc sau đến lượt thằng C với thằng Q cũng mò đầu ra sân trước, thế là

tụi tụi đứng quây lại nhìn thùng mì Hảo Hảo to đùng nhưng không cách nào xử lí.

- Nấu lên đi tụi bây, làm bữa khuya ăn chơi! – Thằng Q lên tiếng.

- Nước sôi đâu mà nấu? – Thằng C liếm môi.

- Rồi tụi đâu mà đun? – Thằng T tiếp lời.

- Hay....đổ nước thẳng vô bịch mì ăn luôn? – K mập hiến kế.

- Mày đói quá hoá điên à? Nhựa nylon chảy ra ăn độc chết! – Thằng T rụt cổ.

Gì chứ vụ này mà cán sự Hoá đã phán thì tụi tụi tin răm rắp ngay tắp lự.

- Bây giờ tính vụ nước sôi nấu mì trước, kiếm đâu ra lò lửa đây?

- Lúc nãy tao thấy bên A3 nó nướng thịt đó, qua hỏi có bếp gas mini hay lò gì không, mượn thử xem!

- Hơ, A1 mà đi mượn đồ A3!

- Đói rồi hòng ra còn bày đặt sĩ diện, không mượn thì mày cạp đất ăn đi!

- Thế thằng nào xung phong qua mượn?

Tôi rụt cổ lùi khỏi hội bàn tròn ngay tức khắc, rầu rầu thú nhận:

- Tao không được rồi, lúc chiều tao với thằng L câu rớt điều của tụi nó, chắc bị nhớ mặt rồi, qua có khi không toàn mạng mà về!

- Tao chắc cũng không được, lúc sáng tao chọc gái bên đó, sợ tụi nó thù dai lắm!

- Có hai thằng đang ngồi đàn guitar kia, chạy qua hỏi mượn đi!

Thằng Q được mỗi cái tài chỉ tay năm ngón chứ không dám làm, nó hạ lệnh xong rồi mà cả đám bọn tụi vẫn còn đứng nhìn nhau.

- Mày ngon đi mượn đi!

- Tao mò mặt qua nhớ nó thấy gai ưa đập nguyên cây đàn vào mặt thì sao?

- Mày vỡ mặt, nó cũng...vỡ đàn, huề cả làng!

- Hay là....Trúc Mai qua mượn dùm nhé?

Thằng C vừa nói xong tức thì gần 6 cặp mắt chuyển hướng sang nhìn Tiểu Mai:

- Minh....à? – Nàng e ngại.

- Ủ, Mai mượn chắc được đó! – Thằng C mắt sáng rỡ.

- Đúng rồi, qua đó dụng mỹ nhân kế là đảm bảo xong việc! – K mập hớn hờ.

- Sao mày không kêu nhỏ H ra mà qua đó mượn? – Tôi sùng sộ vô cớ.

- Ờ...cái thằng này, mày ngon vô kêu H dậy đi! – Thằng mập nói lại.

Thằng Q thấy tình hình không ổn liền xua tay dàn hoà để tập trung vào chuyên môn giải quyết vấn đề cấp bách lúc này là nạn đói toàn cầu đang hoành hành dữ dội.

- Bây giờ vậy, chia ra 3 nhóm, 1 nhóm đi mượn bếp gas mini với ấm nước, 1 nhóm đi kiếm tô chén, nhóm còn lại chuẩn bị mì tôm gia vị với nước nấu, vậy đi!

Tổn thêm nước bọt và sức lực vung tay tán loạn chỉ để phân nhóm, cuối cùng tụi tôi cũng tạm bằng lòng với trách nhiệm chung vừa được phân công. Nhóm đầu là Tiểu Mai với thằng C sẽ sang 10A3 mượn bếp gas, nhóm K mập với thằng Q ở lại trại chuẩn bị hậu cần, tôi với thằng T thì lãnh nhiệm vụ khó nhất, kiếm tô chén.

Tôi nhìn thằng T chẳng biết nên cười hay mếu, vì đêm hôm thế này đi kiếm tô chén hay mượn ở đâu ra chứ, trong khi phía đằng kia thì Tiểu Mai có vẻ đã đàm phán thành công, thằng nhãi ôm đàn guitar đã bỏ đàn xuống mà chạy xộc vào trong trại với khuôn mặt tươi hơn hẳn vì được người đẹp nhờ vả.

- Hai thằng mày đi lẹ coi! – K mập tay xé gói mì tôm hối thúc.

- Từ từ đang tính này! – Thằng T xua tay.

- Tính lẹ đi, việc ai nấy lo! – Thằng Q cầm mớ đĩa với muỗng nhựa đi ra.

- Thôi đi mày ơi! – Tôi nói.

- Mượn đâu giờ? – Thằng T thắc mắc.

- Ai biết, đi lòng vòng xem mượn được chỗ nào thì mượn, coi chỗ nào dư tô chén nhựa thì vào xin chứ sao! – Tôi nhún vai đáp.

Thế là hai thằng lò dò bước đi bắt đầu công cuộc tìm kiếm tô chén, ngang qua trại nào cũng dáo dác dòm vào như hai thằng ăn trộm thứ thiệt. Nhưng giờ đã hơn 3h30 sáng, đa số các trại đều đã ngủ, có một vài nhóm học sinh ngồi tán dóc thì khuôn mặt lơ đãng, nhìn đã thấy hăm tãi rồi, bọn tôi lắc đầu ngao ngán chả dám vào thương thuyết. Lúc ngang qua trại của 12A31, tôi nhìn lom lom lều rồi thất vọng trở ra vì chẳng có ai còn thức.

- Ê mày, tao nghĩ ra rồi! – Thằng T đập vai tôi.

- Mượn ở đâu? – Tôi ngạc nhiên.

- Khởi mượn, tự có! – Nó đáp.

- Ở đâu ra mà tự có cho mày? – Tôi thắc mắc.

- Im, đi theo tao sẽ biết! – Rồi nó khom người xuống và chạy trước.

“Hông lẽ thằng này định đi ăn trộm sao kia? Nhìn cái bộ tịch giống quá sức! “, tôi đâm chột dạ nhưng vẫn chạy theo nó. Rốt cuộc thằng T chẳng đi vào trại nào sất, nó chạy thẳng vào khu nhà tắm nam tập thể lúc chiều.

- Điên à? Vào đây làm gì? – Tôi hỏi the thé, mắt láo liên dòm xung quanh xem có anh bộ đội

nào không.

- Cứ để tao lo! – Rồi nó chạy xộc thẳng vào trong.

Tôi tự dung thấy hoảng hốt vì chẳng biết thằng này định làm gì, nên đành liều mình phóng theo nó luôn, đầu óc cứ lùnh bùng vì chẳng hiểu thằng này lấy tô chén đâu ra trong nhà vệ sinh.

Vào đến khu tắm bên trong, thằng T đảo hết một vòng các buồng tắm nhỏ được ngăn bằng vách xi măng, tôi thì y theo lời nó đứng cạnh giới ngay cổng, thấy ai vào là phải báo động ngay rồi hai thằng cùng trốn.

- Mà tìm cái quái gì thế? Đi ra nhanh coi! – Tôi sốt ruột khẽ húng hắng nói.

- Tìm ra rồi, tao đang lựa cái thích hợp nhất! – Thằng T nói vọng ra.

- Mà mà lựa cái gì thế? – Tôi tò mò.

- Tí nữa mà sẽ biết, đảm bảo bất ngờ, hể hể! – Nó cười bí hiểm – Cái này còn lợi hại hơn mớ tô chén mà ăn ở nhà gấp chục lần!

Tôi nghe nó nói mà thấy nửa ngờ nửa mừng trong bụng, thắc mắc liên tục chẳng biết nó tìm được cái gì trong nhà tắm, có lúc tôi đồ rằng dám là chén bát mấy anh bộ đội ăn xong chưa rửa lắm. Và lúc thằng này đem cái món đó ra, tôi thiếu điều té chổng gọng vì khiếp đảm, nhưng cuối cùng lại thấy thằng này cũng có lí sau khi đã khan cả cổ họng vì tranh cãi mà chẳng được gì, tôi đành lò dò vừa đi vừa che cho nó y chang cái hồi thằng này bị rách quần. Hai thằng cứ rù rù mà len hết khu trại này đến khu trại khác, mừng quỳnh lên khi thấy lại cổng trại 10A1 quen thuộc trước mặt, và thằng T cười tự hào khệnh khạng bước vào y chang anh hùng quốc gia vừa được tặng huân chương cứu quốc.

Chương 130

Hai thằng tôi vừa đến cổng trại đã thấy thằng C đang lúi húi nhấc ấm nước to dùng lên cái bếp gas mini chắc là vừa mượn được của 10A3, và Tiểu Mai thì đang cắt hành lá với cà chua chẳng biết ở đâu ra. K mập với thằng Q đang ngồi kể thùng mì tôm, mặt trên là 10 gói mì đã được bóc vỏ sẵn sàng đem nấu khi nước vừa sôi và tô chén về làng.

- Ô ồ, các anh đã về! – K mập lên tiếng khi vừa thấy hai thằng tôi đi vào cổng.
- Rồi, lấy tô chén gì ra đi, tao bỏ mì vào, nước sôi là ăn được! – Thằng Q vung vẩy đôi đũa trong tay.
- Tô chén đâu ra mà bỏ? – Tôi làu bàu nói.
- Ờ...hai thằng mày được phân công rồi mà! – Thằng C ngạc nhiên.
- Hỏi thằng T ấy! – Tôi hát hàm về phía nó rồi vội lảng sang chỗ Tiểu Mai để tránh bom sắp nổ
- Hành ngò với cà chua lấy đâu ra vậy Mai?
- Cũng mượn bên A3 đó N, mấy bạn bên đó tốt ghê! – Nàng vui vẻ đáp.
- Ừm....! – Tôi đồ rằng hai thằng bên A3 kia chắc bị dính mỹ nhân kế thật rồi, qua mượn bếp gas thôi mà tụi nó còn hào phóng cho thêm rau cải gia vị các thứ.
- Trời đất quỷ thần ơi! – K mập giật bắn người nhìn thằng T.
- Mày giỡn mặt tao hả? – Thằng Q rú lên.
- Giỡn quái gì? Giờ này kiếm đâu ra tô chén cho mày, lấy cái này nấu đỡ đi, ăn cho nhiều! – Thằng T sầm mặt.

Thằng T đứng hiên ngang tay chìa ra cái....chậu nhôm giặt đồ to tròn vành vạnh, và bọn thằng K thì đàn mặt ra há hốc mồm á khẩu.

- Điên rồi, thằng này điên rồi, thằng N cũng điên nốt, nghĩ sao mà nấu mì tôm trong thau giặt đồ hử trời?! – Thằng C bung mặt.

Tôi định không can dự gì đến vụ mì tôm này nữa, vì nấu trong thau giặt đồ ai mà dám ăn, nhưng nghe thằng C mặt sầm đến cả mình thì tôi nổi sung lên:

- Điên cái đầu mày, nấu lên có ăn không?

Rồi tôi bước xăm xăm tới ôm thùng mì tôm ra chỗ thằng T:

- Mày để thau xuống, cho hết cả thùng này vô cho tao! – Tôi sầm mặt.
- Hê hê, chú quả là hiểu ý anh! – Nó cười khoái chí.

Bọn K mập chờ người ra nhìn hai thằng tôi hành sự:

- Chúng mày có ăn không đấy, sao còn đứng đó? – Thằng T hát hàm.
-! – Bọn kia đưa mắt nhìn nhau, K mập thì gãi đầu gãi tai ra chiều bức xúc lắm.
- Chà....cả thau mì này ăn gì nổi hả trời ơi? Hề hề! – Thằng T lại chơi hiểm hóc, tôi và nó đã cho gần 20 gói mì tôm vào cái thau nhôm.
- Ăn, tao ăn mà! – K mập chịu đời không nổi nên nhảy bổ vào.
- Tao nữa!

Và kéo theo đó là bọn thằng Q hãy còn phân vân nay đã xắn tay nhảy vào vòng chiến, thoáng chốc hơn 30 gói mì đã yên vị trong thau nhôm. Thằng C nhắc ấm nước xuống, và bọn tôi đặt cái thau lên bếp gas, sau đó cho nước sôi vào.

Tiểu Mai lắc đầu nhìn tôi cười, rồi nàng cho hành lá cùng gia vị các loại vào.

- Ăn được không trời? – Thằng C do dự.
- Yên tâm, tao rửa sạch lắm rồi, kì cọ những hai ba lần! – Thằng T khoát tay.
- Tôi đâm rùng mình vì lúc này chẳng nhớ rõ thằng này có rửa sạch cái thau hay không, có nghe nó xả nước gì đâu trời? Nhưng trót đóng vai đầu lĩnh tiên phong rồi thì tôi phải đóng cho tròn vai.
- Ờ, tao cũng thấy nó rửa thau sạch sẽ lắm! – Tôi dóc tổ.
- Rồi, lấy cái gì mà hứng đây, hông lẽ bu đầu vô? – K mập thắc mắc.
- Có...hai cái tách nước kia, lấy đỡ đi! – Thằng Q trở sang chỗ trà lúc nãy.
- Không.... được đâu! – Tiểu Mai nhăn mặt.
- Ai lại lấy tách trà đựng mì tôm, mày vô lều kiểm xem có gì không đi! – Tôi đỡ lời.
- Lấy hứng ăn đỡ đổ ra ngoài thôi, ai nói mức vô ly đâu? – Nó cãi lại.
- Hơ...xưa giờ có ai cầm tách trà đi hứng cọng mì ko? – Tôi quắc mắt.
- Thế đó giờ mày đã thấy ai nấu mì tôm trong thau giặt đồ chưa? – Thằng Q sùng sộ.

Tôi cứng họng luôn, hồng dè thằng này chơi cú chốt hiểm quá, không lẽ trình cãi lý nó cũng ngang ngửa em Vy sao kìa?

May sao K mập đỡ đạn giùm tôi, nó tăng hăng:

- Mày ích kỉ, có mỗi 2 cái tách, thằng nào ăn thằng nào nhận?
- Đúng....chuẩn, thằng nào nhận? – Tôi vớ ngay cái phao K mập vừa ném.
- Thì...tìm thêm đi, có đỡ hai tách rồi đó! – Thằng Q gãi đầu lúng búng nói.
- Các chú để anh! – Nói rồi thằng T xăm xăm đi vào trong lều.

Vài giây sau, nó đem ra miếng xốp thùng trắng nhờ mà to đùng:

- Đây, bẻ ra, mỗi thằng 1 miếng nhỏ mà hứng mì!

- Ớ....lấy đâu đấy? – Thằng C trố mắt.

- Bẻ từ nắp thùng đựng trái cây ra chứ đâu, giờ còn quái gì trong thùng đâu mà giữ cái nắp! – Thằng T nhún vai nói tỉnh bơ.

- Sặc.....mày bá đạo rồi đấy! – Thằng Q ôm mặt.

- Nhìn dơ thế mày? – K mập thè lưỡi.

- Yên tâm, tao rửa sạch rồi! – Thằng T lại chơi cái bài “đã rửa sạch” “muôn thuở dù chẳng biết là nói thật hay dỏc tổ.

Công nhận về mấy cái sáng kiến tào lao nhưng hữu dụng tức thời thì thằng T quả là nhất đại tông sư, chuyện nấu mì tôm bằng thau giặt đồ với đựng mì trên miếng xốp vuông thì chỉ có nó mới nghĩ ra nổi.

- Đây, 7 người 7 miếng nhé, nào các bạn, chúng ta nhập tiệc thôi! – Thằng T phát mỗi người 1 mảnh xốp nhỏ.

- Dzô tụi bây, đói quá rồi! – K mập liếm môi.

Trước mắt bọn tôi là thau mì tôm to đùng lúc nhúc những sợi mì vàng óng, lẫn vào đó là hành lá và cà chua, mùi thơm toả ra ngào ngạt trong đêm.

- Soạp.....ngon!

- Đã quá tụi bây ơi!

- Ăn nhanh, mì nở ra thì khốn!

- Khéo lo, hết giờ đấy!

Tụi tôi vừa gấp được vài đũa thì từ sau lưng đã nghe giọng của....chị đại Y ù:

- Mấy ông lén nấu ăn nha, tính ăn mảnh hả?

- Ớ....sao biết ra hay thế? – K mập sưng sờ.

- Hớ hớ, mùi thơm nức cả mũi thế mà, ngủ gì được! – Y ù cười khoái trá.

- Tính....tính làm gì đấy? – Tôi trông cái bộ thằng C như đã muốn ôm thau mì bỏ chạy, nó lấp bắp hỏi.

- Làm gì đâu, mấy ông cứ ăn đi! – Không ngờ Y ù nói xong rồi quay lưng đi vào.

Bọn tôi dần mặt ra nhìn nhau vì cái chuyện lạ nhưng lại có thật vừa diễn ra ngay tại đây, lần đầu tiên miếng ăn trước miệng mà nhỏ Y ù lại bỏ đi.

Nhưng chúng tôi đã lầm to, vừa mới thở phào nhẹ nhõm chưa kịp nuốt thêm thì từ trong trại đã lộ nhổ ra cả đồng các bạn nữ quý hoá khác.

- Vui quá, mấy người cho ăn với!
- Hi hi, nấu thêm đi chứ!
- Ghê, lén tui tui mà ăn một mình nha!
- Trời, nấu mì bằng thau nè!

Và chị đại Y ù khoát tay đồng dục nói:

- Thau cũng kệ, giữa rừng rú đại ngàn có mì ăn là được, mấy ông ra nấu thêm coi!

Bọn con trai cái mặt chảy dài ra như trái dưa leo vì nhỏ Y chơi cú này quá độc, cứ tưởng chị đại đi vào lều ngủ tiếp, không ngờ lại kéo băng kéo đảng ra đây mà càn quét, và đẩy bọn tôi từ vị trí khai quốc công thần xuống thành tạp vụ trong bếp.

- Nấu thêm đi K oi, đông người lắm, nhiều đây sao đủ! – Nhỏ H nháy mắt cười tinh với K mập.
- Ủ...ừ...nấu ngay đây!

Đầu lĩnh K mập đã bị bắn hạ, thằng này rầm rập phóng ngay đến thùng mì, và bọn tôi thất thủ theo sau nó, chén đũa trên tay đã bị giật hết.

Bọn tôi trút hết toàn bộ số gói mì còn lại trong thùng vào cái thau mì mới này còn đầy mà giờ đã vơi gần hết chỉ vì hầu như toàn bộ thành viên trong lớp đều túa ra ngồi thành vòng tròn quanh cái bếp gas nhỏ xíu, trên đó là thau mì đang nghi ngút khói.

- Lấy thêm đũa đi Q oi! – Nhỏ P gọi.
- Ờ...ừ...! – Thằng Q ngoan ngoãn đi vào trong ôm đũa ra.
- Thêm mấy miếng xốp nữa đi mấy bạn! – Nhỏ H nói.
- Ờm....! – Thằng T thở dài đứng dậy.

Tôi mặt ngu ra nhìn các nữ sinh cứ chốc chốc lại nhồm dậy gấp mì, và cây đũa tôi chưa kịp chạm vào thau đã bị mấy nhỏ khác đẩy ra rồi nhe răng cười tí toét, tôi đứng sững dòm cái thau nhôm đang bị xâu xé rồi lều bều về chỗ ngồi.

- Của N nè! – Tiểu Mai ngồi xuống cạnh tôi chia mảnh xốp đựng mì ra.
- Ờ...ừ, cảm ơn, mà Mai ko ăn à? – Tôi ngạc nhiên.
- Mình no rồi! – Nàng mỉm cười.
- Ủ...! – Tôi nhìn nàng rồi si sụp ăn, xúc động không biết để đâu cho hết, nuốt sơi mì mà nó cứ nghẹn lại ở cổ họng không nuốt được, chỉ vì ngay sau đó tôi nghe chị đại Y ù phán một câu giạt mình.
- Ông N ăn nhiều quá nha, vô trong lều xem còn mì tôm không lấy ra thêm coi!

Vâng, đêm đó nói trắng ra là một đêm đói kém của tôi, nhưng sau này ngẫm lại thì đúng là vui nhất đối với toàn bộ thành viên A1 vào năm lớp 10, ít nhất là đối với tôi. Tầm 4h sáng, phía

trước cổng trại chi đoàn 10A1, giữa...thau mì nghi ngút khói bếp, lớp tôi quây thành vòng tròn xung quanh vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ, cười đùa chọc giỡn thả giàn, chốc chốc lại có vài đứa giành ăn rồi rượt nhau chạy toé khói quanh vòng tròn. Tôi cũng đến gọi là đau cả ruột với cơ sở các hoạt cảnh trước mắt, có lúc còn cao hứng cả khịa cả Y ù, bọn K mập cười ngoác cả miệng tai vì nhỏ H hất tung phần mì của thằng T chỉ do nó hất hơi vào phần mì của nhỏ này. Tiểu Mai cũng cười rũ rượi cạnh bên, không biết vô tình hay cố ý mà thỉnh thoảng tôi lại cảm thấy như...nàng khế tựa người vào vai tôi, dù chỉ là thoáng qua nhưng đủ để tôi cảm nhận được...

Tôi thậm nghĩ chỉ tiếc một nỗi, phải chi em Vy đừng bận gác trạm bên Trò chơi lớn thì hẳn là giờ này em ấy đã ngồi cạnh tôi mà tình tứ gắp mì rồi. À mà cũng tội cho thằng L với D xoắn, hai thằng này giờ đây chắc đang chạy hụt hơi để giải mật thư đây mà, hê hê!

Hai chương này mình viết tặng các bạn A1 năm nào vô tình đọc được truyện này mà vẫn còn nhớ đến buổi đêm của ngày cắm trại hôm ấy, quả thật lúc đó rất là vui, hi vọng ít nhiều gì “các vị “giành mì của bản vương đây sẽ nhớ lại mà tự sám hối đi nhé, và cũng thôi thắc mắc về cái thau mì kiếm được ở đâu ra rồi nhỉ, thằng T “rách “nó đầu têu đấy, chẳng phải là mình đâu, hi hi!

Chương 131

Xong bữa tiệc mì tôm, đám con trai bọn tôi được đặc cách miễn dọn dẹp bãi chiến trường trước mặt vì đã có các chị em lo phần hậu trường, tụi tôi rút vào cánh gà trong lều, riêng thằng T thì bị nhỏ H ép phải quay trở lại chỗ cũ để cái thau nhôm nó “muợn tạm” sau khi đã được rửa sạch sẽ.

- Oài, vui thiệt ta ơi! – K mập xoa bụng.

- Vui thì vui, mà tao ăn ít quá! – Thằng C nhăn nhó.

Thằng Q vung tay cười khoái chí:

- Mà y dờ, ai bảo tụi tặn nổi mà gấp, đợi mấy nhỏ con gái gấp xong thì nhờ tụi nó lấy dùm, thế nào chả có mà ăn!

- Miếng ăn của đàn ông là đàn ông phải tự quyết định! – Thằng C vênh mặt.

Tôi nằm kế bên, nghe thằng này nói tự dung nhột quá xá, vì từ đầu tới cuối toàn là Tiểu Mai gấp mì cho tôi, nghĩ đến chuyện này tôi lại đâm chột dạ vì có vài lúc tôi thấy nhỏ H nhìn tôi kiểu như ánh nhìn cảnh cáo, lém phéng là sẽ méc với em Vy không chừng. Nhắc Vy mới nhớ, tôi liếc nhìn đồng hồ, trời tuy hãy còn tối nhưng giờ đã hơn 4h30 sáng rồi mà em ấy vẫn chưa về.

Nằm tán dóc tí với bọn K mập, chốc sau tôi đã thấy mắt híp lại không mở lên nổi, thế là theo gót anh em, tôi lăn đùng ra ngủ.

Chốc sau tôi bị đánh thức vì có vài người cười nói xung quanh, cố hé hé mắt ra thì tôi thấy em Vy đang ngồi cạnh bên, và đang nói chuyện gì đó với cô Hiền.

- Vậy là lớp mình về thứ mấy vậy em? – Giọng cô Hiền khẽ nói.

- Em cũng không biết, lúc ở trạm của em là L với D đang dẫn vị trí thứ 3, còn trạm cuối cùng nữa thì em chưa biết sao! – Vy trả lời.

Tôi nhìn Vy rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp, thoáng cười vì cuối cùng em ấy cũng về lại trại, tự hào vì cứ như có....bạn gái là nhân vật VIP, toàn phải đi công tác xa lúc mọi người vui chơi, và trở về khi ai nấy đã tan cuộc, nằm nghỉ ngơi hết ráo.

Đến gần sáng, tôi đang say giấc nồng thì bị cái tay trời đánh của thằng C nó vung ra mà đập vào mặt, tôi đau nổ đom đóm mắt mà giật mình bật dậy, nhìn sang thì thằng này đang chớp chớp miệng, tôi thật là muốn tọng một đấm vào mặt nó quá. Nhưng thôi, để cho nó ngủ, tí tỉnh dậy xử sau, vì giờ tôi mà xử nó là toàn lều sẽ bay vô mà xử tôi mất, vì có khá đông các bạn hãy còn đang ngủ trong này. Tôi nhìn đồng hồ, đã 5h45 sáng, nhìn ra ngoài thì trời hãy còn tờ mờ, tôi với tay lấy từ trong ba-lô ra cái bàn chải đánh răng với khăn mặt, rồi rón rén đứng dậy bước ra ngoài.

Bên ngoài đã có vài đứa lớp tôi tỉnh dậy trước, đang đi lòng vòng hoặc ngồi ngay trước cổng, và các khu trại bên cũng đã có người đi lại cười nói xung quanh. Tôi vòng ra trại sau, đến chỗ bình

nước khoáng lấy cái ly úp sẵn trên đó rồi làm vệ sinh cá nhân. Nước buổi sáng mát lạnh, chắc do cái bình này cũng bị nhiễm hơi lạnh của sương đêm đây mà.

Lau mặt xong tỉnh cả người, tôi toan đi lại vào lều thì nhìn vào trại sau, vốn là gian lều được chia ra giành cho nhóm nữ, tôi thấy Vy đang nằm ngủ mà hầy còn co ro do sương lạnh vì nằm ngay sát mé ngoài lều. Tôi nhẹ nhàng bước tới, vén màn lên rồi khẽ lấy cái áo khoác của nhỏ nào đó để trên balô đắp lên người Vy.

- Ông N làm gì bên này đây? – Giọng nhỏ P kể bên vang lên.

- Không.....tui.....! – Tôi giật bắn người, đứng yên như trời trồng, bỏ xù rồi, tình ngay lí gian, mới sáng sớm đã bị bắt gặp đang đột nhập vô khu nữ.

- Chỗ con gái mà ông vào làm gì đây? – Nhỏ P nhồm người dậy nói, giọng ngái ngủ nhưng cũng có phần gay gắt.

- À...lấy...lấy cái áo khoác! – Tôi lắp bắp đáp, trời hỡi, cứ đứng đây đòi co thêm tí nữa là cả gian lều này tỉnh dậy hết cho mà xem.

Nhưng tôi chợt thấy tay mình bị níu lại, và nhìn xuống thì thấy Vy đang khẽ he hé mắt, dòm tôi cười cười:

- Ấm lắm rồi!

- Ừ....ngủ đi! – Tôi gật đầu nhẹ nói.

Rồi Vy co người vào chiếc áo khoác, tay để hờ tựa cằm, nhắm mắt lại ngủ tiếp, môi cười chúm chím, tôi trông em ấy ngủ y chang mèo con đang rúc mình trong chăn ấm, nhìn dễ thương gì đâu!

Bên kia nhỏ P cũng hiểu ý không làm khó dễ tôi nữa, lại quay sang bên ra hiệu cho tôi an toàn qua cửa. Tôi lù ra rồi kéo màn lại xuống, phòng tí nữa nắng lên chiếu thẳng vào chói mắt cả đám thì tôi có mà bị thanh trừng tập thể.

Tôi quay trở lại ra cổng trước, thủng thẳng bước đi, vươn vai hít một hơi dài sáng khoái, không khí buổi sớm mai trong lành và mát lạnh. Cứ thức dậy mỗi buổi sớm là tôi lại cảm thấy mình lớn hơn một chút, cảm giác mình là một trong những người dậy sớm hơn cơ sở những người hầy còn đang ngủ làm cho ta nhận ra mình là người đầu tiên đón ngày mới, một chút tự hào và thích thú thoáng qua.

Tôi tựa người ngồi xuống gốc cây đêm qua, nhớ lại bộ tịch đang ngủ của Vy khi nãy mà tự cười một mình, nghĩ thầm phải chi ngày nào cũng được thấy em ấy như vậy thì vui biết mấy. Đến đây tôi lại phân vân chuyện tối qua, có nên lên nhà Tiểu Mai học guitar hay không? Vì nếu học guitar thì một tuần 3 buổi tôi phải có mặt ở nhà nàng, lỡ như Vy biết được hay ai đó biết rồi nói với Vy thì sao? Lúc đó tôi sẽ bị kết án là một thằng phản bội ngay, mà tôi thì không muốn phản bội lại với khuôn mặt dễ thương đang nằm ngủ phía bên kia. Nhưng nếu không học guitar, thì tôi sẽ chẳng thể nào đàn cho Vy nghe, đệm cho em ấy hát được, sẽ chẳng có khung cảnh lãng mạn hai đứa ôm đàn ngoài bờ biển như đêm qua tôi đã tưởng tượng nữa.

Đang phân vân chưa biết nên làm thế nào cho phải, tôi thấy trước lối đi vụt qua hai người tay

ôm quốc kì chạy nhanh về hướng trại chỉ huy, rồi tiếp sau đó là một nhóm hai người nữa với quốc kì trên tay, và rồi sau đó đến L đội trưởng cùng thằng D đang hụt hơi chạy ngay theo sau. Tôi thấy học sinh các trại chung quanh lác đác vài tiếng cổ vũ cho cuộc đua đã về đoạn kết thúc này, và lại có những nhóm hai người khác chạy theo ngay sau đó. Tôi ngồi đợi một chút, hơi tò mò về kết quả của Trò chơi lớn xem hai thằng kia làm ăn ra sao, thì chốc lát đã thấy thằng L và thằng D xoắn lò dò mò về.

- Sao hai chú? Về mấy? – Tôi háo hức hỏi.

- Ờo, về thứ 3, chán! – Thằng L quệt mồ hôi ngồi phịch xuống đất.

- Chạy không lại mấy cha bên 12A4, mệt chết được! – D xoắn thở hổn hển.

- Thế à? – Tôi tò mò.

- Ờ, mà cũng tại thằng D, không là ít nhất cũng về 2 rồi! – Thằng L cáu sùng.

- Sao tại nó? – Tôi ngạc nhiên.

- Đến trạm cuối là bọn tao ở vị trí 2, theo qui định là chạy đến trại chỉ huy thì phải cầm cờ tổ quốc tới mới được xem là về đích, tao giao mật thư rồi chạy, tưởng thằng quỷ này ôm cờ đằng sau. Tụi tao chạy được một đoạn rồi nhìn lại mới thấy nó ko cầm cờ, thế là phải quay lại, về ba là may phước ông bà ông vải rồi! – L đội trưởng ầm ừc nói.

- Ờo...chạy cả đêm thế kia ai mà tỉnh táo nổi, tao buồn ngủ bỏ xừ! – Thằng D quệt mũi.

- Thôi, về 3 cũng được rồi, có gì đâu! – Tôi cười cười vỗ vai hai thằng an ủi.

- Tao vào ngủ đây, mệt quá! – Rồi thằng D đứng dậy.

Tôi với thằng L ngồi lại nghe nó kể chuyện giải mật thư với mấy vụ thoát trạm, nghe nó kể mà cười đau cả ruột, nào là có lớp chơi ác đổi hướng chỉ đường của tấm bản khiến tụi nó chạy xộc ra chỗ nào có cả nghĩa địa, rồi thằng D lãnh cả đồng bọc nước từ trạm của em Vy, rồi mấy cái mật thư hóc búa mà tôi căng óc ra giải cũng được có vài cái. Mới sáng sớm chưa có gì vào bụng mà đã cười lăn bò càng, tôi nghe ruột quặn lại nhăn nhó khoát tay nói thằng này đừng kể nữa.

Ngồi chém gió một hồi đến tận hơn 6h30 thì lớp tôi mới dậy đầy đủ, lục tục đi vệ sinh cá nhân các thứ rồi ngồi cả vào trong lều đợi người mang bánh mì thịt lên ăn sáng.

- Hôm qua về đây lúc mấy giờ thế? – Tôi ngồi cạnh Vy hỏi.

- Hình như là 5h mấy á, không nhớ nữa! – Vy nhún vai đáp, bẻ nửa ổ bánh mì cho tôi.

- Ừ, mệt không? – Tôi cười khoái chí vì được ăn thêm.

- Cũng không, nhưng buồn ngủ quá chừng! – Em ấy đáp.

- Ờ, ở đây lúc khuya nấu mì tôm cả đám bu ra ăn, cười bể bụng!

Rồi tôi kể lúc Vy đi tôi làm những gì theo yêu cầu của em ấy, rồi bị đâm lưng thùm thụp vì em ấy dỗi khi mà mình thì gác trạm mệt mỏi trong khi tôi ở lại đây ăn chơi thả giàn. Tôi cười toe rồi bỏ chạy ra ngoài nhập bọn với tụi thằng K đang giật mấy bọc sữa đậu nành.

Đến tầm 9h sáng thì có một nhóm các học sinh 11A1 sang trại chúng tôi gọi là giao lưu, vì cô Hiền hồi năm trước cũng là giáo viên chủ nhiệm 10A1. Cả hai lớp ngồi quây lại thành một vòng tròn, sau màn chào hỏi giới thiệu xã giao sơ bộ, và phần hỏi thăm cô Hiền của các học trò cũ thì vài anh chị 11A1 tổ chức vài trò chơi đối đáp nhỏ, tôi ngồi nghe mà thỉnh thoảng ngáp dài vì đang tán dóc ngon lành thì bị kéo vô đây ngồi chơi mấy trò như con nít, rồi hoảng hồn ngậm miệng lại khi bị em Vy khế nhéo.

Nhưng trong cái rủi có cái may, vào đây ngồi giao lưu hoá ra lại hay, đến gần cuối, có một ông anh cận thị vác đàn guitar ra và bắt đầu một bản đệm hát nhạc ngoại.

- Um...thưa cô Hiền, và các em ở 10A1, sau đây thì anh sẽ hát bản “Forever “nhé! – Anh này húng hắng giới thiệu.
- Chà, cô dạy tiếng Anh đó nha, hát bậy bạ là chết nghe mậy! – Một ông bạn châm chọc.
- Chấp luôn, cô kiểm tra nha cô! – Anh này cười cười với cô Hiền.
- Ừm, em cứ hát đi! – Cô gật đầu đáp.

Nếu là tôi của ngày hôm nay, thì tôi sẽ đánh giá rằng anh này về cả đệm đàn guitar và cả hát đều không đạt, vì tiếng đàn hãy còn ngượng và chưa tròn âm, cách phát âm Anh ngữ sai khá nhiều, tóm lại không lấy gì làm thu hút. Nhưng đó là tôi bây giờ, còn quay về 7 năm trước, thì lúc này đây không chỉ riêng tôi mà toàn bộ hết thầy trai gái đều ngẩn mặt ra mà đắm say mê mẩn trước phần trình diễn tự đàn tự hát của anh này, có lẽ trong chúng tôi lúc ấy thì guitar là một phạm trù gì đó cao xa lắm, và ai đàn được thì đều giỏi giang lắm. Tôi nhìn sang em Vy, em ấy đang tựa cằm nghe một cách say mê, thế là tôi rút ra một điều, muốn gây ấn tượng với con gái, hãy tập guitar, dù bạn có hát dở cách nào đi chăng nữa, chỉ cần hát không lạc điệu và có cây guitar đệm vào kế bên, bạn sẽ trở nên hát hay hơn bình thường.

Kết thúc bài hát, cả đám vỗ tay um sùm và có vài nhỏ con gái lớp tôi yêu cầu anh này hát thêm bản nữa, và trình ga lăng của anh này đã được bộc lộ, anh này mời một vài nhỏ lên hát để mình thì đệm đàn làm nền. Và dù là chỉ đệm không hát, nhưng bọn tôi vẫn thấy ổng “cool “gì đâu, hết thầy bọn con gái đều mê mẩn, đến con trai tụi tôi như bọn thằng K còn phải tặc lưỡi xuýt xoa liên tục nữa mà!

- Nhìn đàn guitar thích ghê N ha? – Vy quay sang nhìn tôi.
- Ừm....! – Tôi ậm ờ đáp, có hơi ghen tị trong đó.

Thế là ngay sau buổi giao lưu, khi đã tan hàng ai về trại nấy ngồi đợi cơm trưa thì tôi đã hạ quyết tâm ra một quyết định, sống chết gì cũng phải học cho được guitar để đàn cho Vy nghe. Dù rằng cảm thấy cũng hơi có lỗi với em ấy thật vì thế này thì tôi sẽ phải gặp Tiểu Mai hơi nhiều, nhưng dầu sao cũng là vì mục đích đàn cho Vy nghe mà thôi.

Lựa lúc Vy không có ở gần bên, tôi tranh thủ rón rén lò dò đến chỗ Tiểu Mai đang ngồi xếp lại đồ đạc vào ba lô, khế nói:

- Tiểu Mai nè, thứ 3 tuần sau N qua học guitar nha!
- Ừm, thích rồi phải không? – Nàng nhìn tôi nheo mắt lém lỉnh.

- Ủ, nãy... nhìn ông kia chơi hay quá! – Tôi gật đầu nguơng ngáp.
- Ráng tập đi, rồi N sẽ còn giỏi hơn anh kia nữa! – Nàng mỉm cười.
- Vậy à? Sao biết vậy? – Tôi thắc mắc.
- Mình đích thân dạy mà! – Tiểu Mai khẽ vuốt tóc mai bên tai.
- Sư...sư phụ, xin nhận của đệ tử một lạy! – Tôi trở mắt rồi thốt lên, vờ thụp người xuống.
- Thôi đừng, tổn thọ mình, hi hi! – Nàng cười khúc khích.

Và đó là ngày mà Tiểu Mai chính thức trở thành sư phụ, tôi mẫn nguyện vào thân đệ tử với lòng quyết tâm cao độ dù có khó khăn cách mấy cũng phải học cho được Guitar để mong có một ngày sẽ được chơi những bản nhạc mình thích cho Vy nghe. Gì chứ được chơi nhạc cho người mình thích nghe ở một nơi đầy lãng mạn như đồi cỏ xanh mướt ở biển Đồi Dương thì còn gì bằng nữa, hể hể!

Chương 132

Sau buổi cơm trưa với hoạt cảnh muôn thuở là thằng D bị chị đại Y ừ rượt chạy toé khói chỉ vì thằng này thích ăn hết cơm trước rồi mới đến món ăn, để trong hộp ngồi nhấm nháp làm chị đại tức khí không chịu được. Tôi ngồi vỗ vai an ủi thằng này, kế bên là tụi thằng L đang chăm chú nghe cô Hiền phân công kế hoạch nhỏ trại chuẩn bị về lại thành phố.

Độ 2h chiều, sau bản thông báo bế mạc hội trại 26-3, thầy Phương tuyên bố các chi đoàn nhỏ trại. Tầm 30 phút sau toàn bộ mọi người trong khu trại đã lục tục dọn dẹp đồ đạc và vệ sinh sạch sẽ khu vực quanh trại, đảm bảo trả lại cánh rừng bạch đàn về vẻ nguyên trạng như trước khi hạ trại. Đâu vào đó, từng dòng người lũ lượt đi ra lại đường lớn để lên xe của lớp về thành phố, chẳng mấy chốc khu trại mới hôm qua hầy còn đông đúc giờ chỉ còn lèo tèo vài mạng con trai của mỗi lớp ở lại để thu dọn lều bạt. Theo kế hoạch, bọn con trai tụi tôi lúc sáng lên cắm trại bao nhiêu thì bây giờ sẽ ở lại nhỏ trại đúng bấy nhiêu đó thằng. Cả đám ngẩn mặt nhìn chị em đồng bạn tươi cười vẫy tay chào tạm biệt xách ba-lô lên xe về trước.

- Thiệt là đau khổ quá đó mà! – K mập nhăn mặt.

- Ôi, lều thì ở chung, mà dọn thì vẫn tụi này dọn! – Thằng C thở dài.

Tiểu Mai vai đeo ba-lô, quay lại tùm tùm nhìn cái bản mặt đang dần ra của tôi, nàng khẽ gật đầu ý bảo là về trước, còn tôi ở lại lo chu tất hậu sự đi nhé!

Bọn tôi đứng dòm cổng trại cao ngất và nguyên 2 gian lều to dùng, mới sáng hôm qua còn hào hứng dựng lên mong cho lều bạt đứng vững bao nhiêu thì bây giờ lại muốn đập đổ nó cho nhanh bấy nhiêu, chứ cứ tháo ra từng con ốc cây tre thì có mà đến tối mới về lại đến nhà quá. Dòm xung quanh đó, bọn trai làng 10A2 còn có cả các anh thanh niên chả biết ở đâu tới đang phụ nhỏ trại giúp tụi nó, nhưng 10A3 thì lại chung số phận với tụi tôi, đám con trai bên đó đang thất thủ thu dọn đồ đạc linh kính các thứ. Tôi ngao ngán nhìn cả cánh rừng ngày hôm qua đầy lều bạt đông đảo vui vẻ là thế mà giờ đây đưa mắt nhìn là thấy đến tận đâu đâu ở phía bên kia bãi đất trống thả diều.

- Thôi dọn lẹ còn về tụi bây ơi! – Thằng Q lên tiếng.

- Giờ làm sao tháo hết cho nhanh đây? – K mập liếm môi.

- Đốt hết là nhanh nhất! – D xoắn ngồi phịch xuống đất.

- Đốt nhà mày ấy, cháy rừng thì đi tù à con trai! – L đội trưởng sùng sộ.

- Dọn đi, mỗi thằng mỗi việc còn về! – Tôi xua tay.

- Như hôm qua đi, 1 nhóm dỡ cổng 1 nhóm dỡ lều! – Thằng T nói.

Sau hai tiếng đồng hồ vừa thu dọn vừa tán dóc cự cãi loạn xạ, cả đám tụi tôi lều bều vai vác mớ tre nứa lều vải cùng ba-lô trên tay lướt thân ra đường lớn đến chỗ xe của ba thằng X đang đợi. Tầm 30 phút sau bọn tôi có mặt ở nhà L đội trưởng, để tạm mớ tàn tích của lều trại trong sân

nhà nó rồi kéo nhau đi uống nước mía cho đỡ mệt. Vừa nãy ở trên rừng trên rú, giờ về lại thấy nhà cao cửa rộng ở thành phố, tôi thấy cứ khang khác, y như vừa mới đi đâu xa lắm giờ về lại quê hương vậy.

- Giờ về làm gì tụi bây? – K mập chế thêm trà vô cái ly mía chỉ còn đá thôi.
- Ngủ, mệt rồi! – Tôi nhún vai.
- Ấy chà, anh định rủ chú vi vu đi net! – Nó nói.
- Thôi mày, đuối lắm rồi! – Tôi lắc đầu.
- Như tụi con gái sương bỏ xừ, lên chơi rồi về, giờ này chắc nhỏ nào cũng đang yên ả trong nhà hết rồi! – Thành C thở dài đánh thượt.
- Ghen tị với con gái làm gì mày ơi! – Thành L nhăn nhó.
- À mà trưa mai còn phải lên trường nữa phải hông? – D xoắn hỏi.
- Mai chủ nhật mà? – Thành T ngạc nhiên.
- Ếc, quên cái vụ trưa mai phải tập trung ở sân vận động để cổ vũ cho lễ khai mạc Hội khỏe Phù Đổng! – Thành Q giật thót người.
- Trời hời, muốn nghỉ nguyên 1 ngày cũng ko yên mà! – Thành X bung mặt thảm nảo.
- Hay là mai trốn, ở nhà nghỉ khỏe? – Thành T liếm môi.
- Có điểm danh đó mày, dám nghỉ! – K mập dọa.
- Ai điểm danh? – Tôi thắc mắc.
- Em Vy của mày chứ ai! – Nó hất hàm.
- Hé hé, thế là mai tao được ở nhà rồi, nói phát xong ngay! – Tôi cười khoái trá.
- Nằm mơ à con, mày nghĩ bọn tao để yên à? – Thành L gằn giọng.
- Ờ....anh em chơi gì kỳ thế? – Tôi há hốc mồm.
- Chính vì là anh em nên ngày mai không được thiếu thằng nào hết, hể hể! – Thành C vỗ đùi đánh đét một cái.

Sau châu nước mía, bọn tôi tản ra ai về nhà nấy để nghỉ sớm, tôi với K mập cùng đường nên hai thằng chạy chung một đoạn. Trời đã về chiều

- Ê mày! – Thành mập hỏi.
- Gì chú? – Tôi quay sang.
- Đạo này thấy mày với Trúc Mai tình tứ quá nhỉ? – Nó khịt mũi nói.
- Sặc, ề đừng có chơi đốit nhà ghen mậ! – Tôi loạng choạng tay lái.

- Em H nói với tao thế! – Thằng K tiết lộ.
- Ờ...sao lại nói vậy? – Tôi ngạc nhiên.
- Ai biết, thì H nói đêm hôm hai người ra ngồi cùng, rồi Mai đưa trà cho mày, rồi gấp mì cũng cho mày, thế mà hôm giờ tao không để ý! – Thằng này thờ dài.
- Bậy...bạ, bạn bè bình thường thôi mày! – Tôi lấp bắp.
- Thì tao nói cho mày biết thế thôi, tao cũng dặn H là đừng kể cho Vy biết rồi, mày coi liệu sao cho phải, có gì cứ nói thẳng ra! – K mập tiếp lời.
- Nói ra là nói cái gì? – Tôi sững sốt.
- Cái gì thì tự mày biết, sao hỏi tao? – Thằng này trố mắt hỏi lại.

Lúc qua cầu LHP thì tôi quẹo phải để về nhà, K mập chạy thẳng, tôi tặc lưỡi lắc đầu chẳng biết thằng mập này đang nghĩ gì, nghe nó nói mà tôi chợt dạ quá thể, lỡ nhỏ H ko nghe lời nó mà kể hết cho em Vy thì tôi chỉ còn nước tự thú với em ấy trước cho đỡ nhục. Nhưng việc gì phải thế, tôi thích mỗi Vy thôi mà, còn đang dự định học guitar để đàn cho em ấy nghe nữa cơ mà, phải rồi, hai đứa kia chỉ tổ phá hoại gia cang mà thôi!

Nghĩ bụng thế nên tôi yên tâm về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ rồi nuốt vội chén cơm cho qua bữa xong tót thẳng lên phòng, đánh một giấc cái ót từ 6h chiều đến tận sáng hôm sau vì mệt mỏi cả 2 bữa nay rồi.

Đang nằm nướng ngon lành thì tôi nghe chuông điện thoại réo inh ỏi, mà mãi vẫn không có ai nhắc máy, tôi lấy gối bịt tai lại, nhưng tiếng chuông hết ngừng reo thì lại reo thêm.

- Mẹ oi!!!...có điện thoại...! – Tôi nói vọng xuống dưới lầu.
 - Mẹ sang nhà ngoại rồi...ớ...! – Giọng ông anh tôi ngái ngủ ở phòng bên.
 - Nghe đi đại huynh...oi...! – Tôi bán cái sang ổng.
 - Mày nghe đi....tao đang ngủ...mệt quá...! – Lão ấy cũng như tôi, đi trại xong về thẳng nhà ngủ từ chiều hôm qua đến giờ.
- Tôi cố gượng dậy lết xác ra bàn điện thoại, uể oải nhắc máy.
- A...nô...ai đó?
 - N hử, Vy nè! – Giọng Vy bên kia đầu dây.
 - Ờ...có gì hông? – Tôi nhăn mặt đáp, hơi khó chịu vì đang ngủ ngon lại bị quấy.
 - Chứ phải có gì thì mới được gọi cho N à? – Em ấy hỏi lém lỉnh.
 - Tha cho em đi chị hai....em đang ngủ mà..! – Tôi thiếu não.
 - Trời, 10 giờ sáng rồi còn ngủ gì nữa chàng? – Vy sững sốt.
 - Ủa? 10h rồi à....ai biết, hôm qua về mệt quá! – Tôi gãi đầu.

- Dậy i, nhớ trưa tập trung ở trường nha, còn ra sân vận động nữa đó! – Em ấy dặn.

- Ờ...! – Tôi đáp gọn lỏn.

- Ngủ cho lắm vào, hứ! Rồi em ấy cúp máy.

Tôi cười cười hình dung ra nét mặt Vy đang bĩu môi bên kia làm mặt dỗi cúp điện thoại xuống, rồi lại chui vô phòng ngủ tiếp, không quên hẹn giờ đồng hồ 12h dậy ăn trưa.

Tầm 1h30 trưa chủ nhật, 5 lớp từ 10A1 đến 10A5 đại diện cho trường PBC sẽ có mặt ở sân vận động tham dự lễ khai mạc Hội khỏe Phù Đổng đã có mặt tại sân trường. Tôi nhìn bộ tịch ai nấy cũng rầu rĩ nom đến tội, hẳn là ai cũng đang nghĩ như tôi, vừa đi trại về mệt mỗi giờ đã phải châu đầu ra nắng chịu trận ngồi nghe diễn văn, chán gì đâu!

Quả nhiên y chóc, tình hình hệt như hồi cấp 2 lớp tôi đi tham dự, bây giờ lớp cấp 3 cũng vậy, ngồi trên khán đài ngay hướng nắng chiếu vào, may mà lúc này tôi liệu trước cầm theo mớ báo ở nhà lên để lót ngồi với che nắng trên đầu. Nhưng trong lớp chỉ có vài đứa giống tôi, thế nên chẳng mấy chốc mớ báo trên tay đã bị giặt sạch, chỉ còn đúng hai tờ mà tôi kiên quyết giữ lại, một cho tôi, một cho Vy ngồi kế bên.

- Ngủ dữ quá ha! – Em ấy ngáy dài.

- Thì mệt mới ngủ, hê hê! – Tôi cười cẩu tài – Mà ngồi đây chừng nào mới được về?

- Chắc hết buổi lễ mới về được, nắng nóng chết mất! – Vy nhăn hí trán lại.

- Ờ, hồi cấp 2 N cũng đi một lần rồi, giữa chừng hết xí quách trốn về luôn – Tôi đáp.

- Bữa nay ngồi kế tui, xem ông dám trốn không? – Em ấy dọa.

- Bậy, ngồi kế người đẹp, ngu sao trốn! – Tôi cười nham hiểm.

- Giỏi cho cái mồm, ngày càng giỏi! – Rồi Vy lại cẩu vào hông tôi la oai oái.

Trời trưa nắng nóng như đổ lửa, mà tình hình trên sân vận động chẳng mấy khả quan, các bác cán bộ thì thi nhau diễn văn mà bài nào bài nấy cũng dài, sau đó lại đến từng đội tuyển trong tỉnh ra diễu hành chào sân. Bọn tôi nhăn nhó quệt mồ hôi, áo quần nào cũng ướt đầm, tôi nhìn Vy nom đến tội, tóc tai bết cả vào mặt, má đỏ ửng lên.

- Vy, Vy ơi! – Tự dưng có nhỏ con gái đi lên hàng ghế trên gọi rí rít.

- Có người kêu kia! – Tôi nhắc Vy.

- Lên chỗ thầy Phương ngồi cho mát, mấy ông lớp khác bên Đoàn chạy nạn lên đó hết rồi kia! – Nhỏ này nói tiếp.

Tôi nghe xong thì mặt đậm quạu, thiệt là bất công mà, thầy cô được ngồi hàng ghế VIP thì là chuyện dĩ nhiên rồi, nhưng cùng là học sinh thì chịu nắng chịu chung chứ giờ tự dưng con nha đầu này rủ đi đánh lẻ hưởng phước xem ai chịu nổi không? Nhưng thôi, em Vy ngồi mát cũng được, nhìn cái bộ mồ hôi ròng ròng tôi cũng ái ngại, định cố nở một nụ cười tiễn biệt thì:

- Thôi, Vy ngồi đây được rồi! – Vy cười cười lắc đầu.

Và lửa giận trong tôi tắt xuống ngay tắp lự, nghe em Vy nói xong mà tôi thấy sáng khoái mát rượi trong lòng, trời rõ nóng là thế mà em ấy tình nguyện ngồi lại chịu nắng với tôi, thiệt là tình cảm quá đi mà!

Đấy, K mập với nhỏ H chỉ giỏi đốt nhà, Vy dễ thương thế thì tôi đòi nào đi lém phém cho được, quyết tâm tập guitar lại bùng lên, hình ảnh về một ngày ngồi đàn Vy hát lại hiện thêm rõ mồn một. Còn với Tiểu Mai, tôi chỉ xem nàng như là bạn bình thường, à khoan....xem nàng là bạn trên mức....à không, là cô bạn hơi...hơi thân mà thôi! Hẳn là vậy rồi, lòng tao đang vững như bàn thạch đấy, vợ chồng nhà mày đừng chêm thuốc nổ vô phá đá vá trời nha mày, K mập!

Chương 133

Chiều thứ 3, vừa kết thúc tiết học cuối cùng xong thì tôi đã lao bỏ ra bãi gửi xe sau khi hết sức từ chối lời rủ rê của K mập tối nay đi lên quán net, và lúng búng dóc tổ với em Vy rằng hôm nay nhà tôi có công chuyện cực kỳ quan trọng nên không đi dạo chơi ăn chè được. Vừa ra đến nơi, tôi đã thấy Tiểu Mai đang dắt xe chuẩn bị ra cổng.

- Tiểu Mai! – Tôi chạy đến.

- Ủ? – Nàng đứng khựng lại.

- Vụ guitar ấy, tối nay khoảng mấy giờ N qua được? – Tôi liếm môi.

- Ừm...7 giờ nhé? – Nàng trả lời.

- Okie, đúng 7h có mặt! – Tôi gật đầu cái rụp.

- À...N cắt hết móng tay trái đi nhé, chỉ để lại móng tay phải thôi! – Nàng dặn thêm.

- Ủ, nhớ rồi! – Tôi đáp.

Về đến nhà, tôi nhảy ngay vào bàn, làm 1 mạch các bài tập Toán và Lí thầy cho về nhà, rồi tranh thủ soạn bài cho tiết Văn ngày mai, xong xuôi đâu đó tôi lao xuống bếp ngồi vào bàn ăn gấp lẩy gấp để món thịt chiên mẹ tôi vừa nấu xong trước ánh mắt ngạc nhiên của bà, vì rõ là mẹ tôi vẫn còn chưa nấu xong món canh.

- Con đói bụng, ăn trước chút rồi tối về ăn thêm! – Tôi giải thích, miệng tọng đầy cơm.

Ngồi nghỉ tầm 10 phút để dạ dày tiêu hoá bữa cơm vừa nuốt vội, tầm 6h30 tôi tắm rửa xong xuôi, mặt mày sáng sủa áo quần bánh bao đường hoàng dắt xe ra ngoài mà quên mất là mình chưa cắt móng tay. Thế là phải đến 6h40 tôi mới rời khỏi nhà, đạp xe như bay đến nhà Tiểu Mai là vừa đúng 7h, thật là lúc này định đi sớm để chạy thông thả cho mát, thế mà giờ người tôi đã túa đầy mồ hôi dù vừa tắm xong.

- Kính...coong..! – Tôi đưa tay nhấn chuông cửa.

Cánh cổng màu đen quen thuộc được mở ra, và Tiểu Mai nở nụ cười tươi như hoa mời tôi vào nhà.

- N lấy đàn cầm thử đi, mình pha trà! – Rồi nàng đi ra sau bếp.

Tôi bước tới giá đàn, cẩn thận nhắc cây guitar lên, cảm nhận sức nặng của nó trong tay và thích thú với cảm giác lần đầu tiên được cầm đàn guitar. Tôi ngồi xuống ghế salon, cây guitar của Tiểu Mai thùng đàn có màu vàng nhạt, tôi bắt chước các nghệ sĩ trên tivi, ôm thử đàn rồi dùng ngón cái kéo hết 1 lượt mớ dây đàn.

- Tùng...tùng...tùng...tùng...! – Tôi khoái chí vì lần đầu tiên tôi tạo ra được loại âm thanh này.

Rồi tôi lọ mọ thử bấm một nốt và lại kéo hết tất cả các dây, nghe vẫn không khác gì mấy ngoại

trừ hình như có một dây bị lạc, rồi tôi lại thử nốt khác, nghe cũng chẳng ra ngô ra khoai gì.

Tiểu Mai bước ra phòng khách, đặt khay trà đào xuống bàn rồi ngồi xuống phía đối diện với tôi.

- N thấy sao? – Nàng mỉm cười.

- Ủ...thấy khoái khoái, mà sao bấm vô mấy cái ngăn rồi mà nghe đâu có giống người ta đàn nhỉ? – Tôi gãi đầu.

- Phải tập chứ! – Tiểu Mai đáp.

- Ủm...vậy giờ tập gì trước? – Tôi hỏi.

- Trước khi bắt đầu tập mình cần nói với N vài điều! – Nàng từ tốn nói.

- Gì vậy? – Tôi ngồi lại nghiêm túc, đặt cây đàn sang bên.

- Đầu tiên là N phải có động lực mạnh mẽ, như là thật sự yêu thích Guitar, hoặc tập vì...một điều gì đó, để đảm bảo quá trình tập tuy sẽ có khó khăn nhưng vẫn phải tiếp tục!

- Ủ, dĩ nhiên!

Tôi nghĩ ngay đến Vy liền tức thì, đó là động lực mạnh mẽ chứ còn gì nữa!

- Tiếp theo là phải tập thường xuyên, một ngày ít nhất phải tập một tiếng đồng hồ cho thời gian đầu học đàn, để tạo cảm giác tay và quen thuộc với đàn.

- Chà....N chỉ học ở đây có 3- 5 -7, sao mà ngày nào cũng tập được?

- Vậy...lấy đàn của Mai về nhà tập cũng được!

- Thật à?

- Ủm, mình cũng ít chơi Guitar!

- Hi hi, thế tốt quá rồi!

- Cuối cùng là trong quá trình học, Mai dạy đến đâu N tập đến đó, đừng thấy ai chơi bản gì hay mà cố tập hay tự mò theo, sẽ dễ hư thế tay sau này rất khó sửa lại. Có bài tập về nhà thì phải tập cho nghiêm túc để hôm sau trả bài, không có viện lí do rằng bài tập này khó hay là N bận, mình không cần biết những chuyện đó!

Thằng đệ tử tôi đây lúc này đã bắt đầu lo ngại, vì hình như mình đã báỉ một cô nàng hắc ám làm sư phụ, chưa chi đã dọa đệ tử đến sợ mất cả mật rồi, nhưng thôi, tất cả vì đại sự.

- Ủ...ùm...sẽ cố! – Tôi gật đầu, lí nhí nói.

- Vì dạy cho N hơi khó là N không biết nhạc lý, Mai đành phải vậy thôi, tất nhiên là nếu N thật sự muốn tập! – Tiểu Mai như nhận ra tôi bắt đầu muốn bàn lùi.

- Ah...muốn tập mà! – Tôi nói như máy.

- Vậy được rồi, giờ mình bắt đầu học! – Tiểu Mai mỉm cười.

- Rồi, học gì giờ? – Tôi láu táu hỏi.
- Về cấu tạo của một cây đàn Guitar trước, N cầm đàn lên đi!
- Rồi!
- Tư thế cầm đàn đúng nhất là tư thế mà người cầm cảm thấy thoải mái nhất, tay phải N để hờ lên phần dây đàn chỗ lỗ thoát âm đi, ừ, các ngón tay trái cũng để hờ lên cần đàn.
- À.....rồi!
- Ngồi gì như robot vậy? Thả lỏng đi, thư thái thôi!

Nhưng ngồi thoải mái thế quái nào được, nói trắng ra là chưa có lần nào tôi ngồi ở nhà Tiểu Mai, đối diện với nàng mà tim lại không đập bình bình, chẳng dám nhìn thẳng. Vì lúc nào trông nàng cũng xinh quá thể, hôm nay Tiểu Mai lại vận áo pull trắng váy xanh chạm gối, rồi lại còn điểm thêm chiếc kẹp mái bên tóc, chốc chốc nghiêm mặt xong lại cười nét cười toả nắng, tôi chỉ biết ngượng ngập cảm mặt nhìn vào cây đàn guitar, miệng lẩm bẩm đếm...số ngón trên cần đàn.

Bình tĩnh nào, không việc gì cả, nhìn hoài cũng quen thôi, chỉ là con gái thôi mà, mình tới đây để tập Guitar rồi còn về đàn cho Vy nghe nữa. Tuần 3 buổi, sau này sẽ quen thôi, ôi con lạy thánh thần thiên địa tiếp thêm sức mạnh cho con vững vàng tâm lý, đừng để nàng tiểu yêu nữ này mị hoặc con nữa!

Nghĩ bụng rồi tôi hít thở, khoan thai sửa lại tư thế ôm đàn, quay sang nhìn Tiểu Mai rồi...cười một cái, ra vẻ là tôi đây đã yên vị xong xuôi.

- Khiếp, mới ôm đàn thôi mà đã nghiêm trang vậy! – Tiểu Mai che miệng cười khúc khích.
- Thì...chưa quen mà! – Tôi tắt cười ngay tắt cười ngay tắp lự.
- Rồi, giờ là cấu tạo đàn, Mai chỉ xem nhé! – Nàng nói.

Tôi sững sốt, xưa giờ nhìn vào cây đàn guitar chỉ biết nó là một khúc gỗ được gắn dây, chứ đâu như giờ nghe Tiểu Mai vừa kể vừa chỉ tay, nào là khoá đàn, ngựa đàn, phím đàn, 6 dây đàn, rồi eo đàn và thùng đàn, rồi cần đàn có từ 21 đến 22 ngón, tôi đến gọi là ù cả tai hoa cả mắt.

- Mình nói cho biết vậy thôi, còn chút nữa N đem tập vở Mai viết sẵn về mà học lại cho nhớ! – Nàng tùm tùm cười nhìn đầu tôi đang muốn bốc khói.
 - Ủ...vậy đỡ quá! – Tôi quệt mồ hôi.
 - Bây giờ, N thử rải hết một lượt 6 dây đàn đi! – Tiểu Mai nói.
- Theo lời nàng, tôi rải hết 6 dây, vẫn vậy, nghe chẳng ra giai điệu gì.
- Thứ tự các dây N vừa rải, tính từ dây nhỏ nhất ở dưới nhé, là Mi- Si- Son- Rê- La- Mi, viết theo kí hiệu là E- B- G- D- A- E, phải nhớ nhé!
 - Cái...gì,...sao nhớ nổi?
 - Từ từ sẽ nhớ, thật ra có 1 cách để nhớ cho dễ!

- Cách gì vậy?

- Tính từ dây nhỏ nhất, mình tóm gọn lại thứ tự E- B- G- D- A- E vào câu “Ép bạn gái đi ăn ếch”!

Tiểu Mai tủm tủm cười lém lỉnh, nhìn mặt tôi dần ra.

- Ép bạn gái đi ăn ếch? – Tôi trở mắt lặp lại

-Ừa, các chữ cái đầu tiên của câu này là E- B- G- D- A- E đó! – Nàng gật đầu.

- Chà, vậy dễ nhớ hơn đó! – Tôi thích thú.

- Nhưng sau này N cũng phải nhớ hết các kí hiệu quốc tế của các nốt Đô, rê, mi, pha, son, la và si đó! – Nàng tiếp lời.

- Ừm, sẽ cố học thuộc! – Tôi nhấp ngụm trà cho đỡ sốc, vì tưởng Tiểu Mai không bắt tôi học thuộc mớ kí hiệu đó chứ.

Rồi Tiểu Mai dạy tôi thêm các lí thuyết cơ bản về trường độ của cung, như từ Đô đến Si đều cách nhau 1 cung, chỉ trừ Mi- Fa với Si- Đô là cách nhau nửa cung, và 1 cung trong khuôn nhạc sẽ tương ứng với hai ngăn trên cần đàn Guitar, nửa cung là 1 ngăn. Và cách đếm ngăn nhanh nhất là dựa vào các dấu chấm trắng trên cần đàn theo thứ tự 3- 5- 7- 9- 12, tôi nghe đến đâu nốc trà đến đấy để hạ hỏa cho cái đầu đã sắp khét lẹt, đến gần nửa buổi học thì Tiểu Mai mới cho tôi nghỉ giải lao, còn nàng thì vào bếp pha thêm ấm trà nữa vì độ nốc trà của tôi hôm nay đã đạt đến mức thượng thừa.

Tôi tựa người ra ghế salon, nhìn đồng hồ thì chỉ mới 8h tối, quỷ thần ơi ngồi học này giờ mà chỉ mới có 1 tiếng đồng hồ, chẳng bù cho mấy hôm đi net với K mập, chơi chút đã hơn 9h phải về nhà, không lẽ đây là sự kì diệu của âm nhạc, ma thuật không thời gian tạo ảo giác cho con người hay sao kìa?

Chương 134

Sau giờ giải lao, quá trình học guitar đã bắt đầu đi vào giai đoạn gian khổ, tôi méo cả mặt khi Tiểu Mai bảo thử bấm từng ngăn của dây 6, tức là dây to nhất ở trên cùng, và gảy cho ra âm thanh.

- N phải nhớ là tay trái bấm vào bên phải của mỗi ngăn đàn nhé! – Nàng nhìn theo tay tôi - Ủ đúng rồi, ngón tay sát vào phím đàn nhưng đừng chạm vào phím!

- Xong rồi, giờ gì nữa? – Tôi liếm môi.

- Đàn thử xem có ra âm thanh không! – Tiểu Mai nói.

Tôi làm theo lời nàng, và cái âm thanh tôi có thể tạo ra chỉ là một tiếng “Tịt....” không hơn không kém.

- Ngón tay N đè lên phím đàn rồi kìa, lùi dần ra một chút! – Nàng chỉnh lại.

Và tôi lùi tay lại, tiếp tục gảy thử, lần này có khá hơn, ra được âm thanh ở ngăn đó, nhưng hơi kỳ kỳ ở chỗ là “Tùng....è...è... ”.

Tiểu Mai lắc đầu thở dài nói:

- Trong Guitar, một là tiếng đàn tròn trĩnh, hai là thà bị tịt chết luôn, chứ tuyệt đối không được rè như vừa rồi!

Rồi nàng cầm lấy đàn, hướng dẫn lại cho tôi cách bấm phím, hoá ra là ngón tay phải bấm vào sát phím đàn về bên phải, và phải giữ thật mạnh xuống.

Tôi hăm hở làm lại theo hướng dẫn và quả nhiên thấy ngay sự khác biệt, tôi khoái chí chuyển sang các ngăn cao dần hơn, và lên đến ngăn thứ 9 thì tôi lại mặt nhăn mày nhíu chỉ vì âm thanh rè rè lại vang lên, dù tôi đã bấm phím đúng theo kĩ thuật.

- N giữ ngón tay ở nguyên đó đi!

Tiểu Mai nói rồi nhào người sang, dùng tay nàng ấn mạnh ngón tay tôi vào phím đàn.

- Ah....! – Tôi giật thót người vì khá đau tay.

- Rồi, N gảy thử xem! – Nàng yêu cầu.

Quả nhiên lần này âm rè không phát ra nữa, tôi sững sốt nhìn Tiểu Mai đang ngồi lại ở phía đối diện.

- Do lúc nãy tay trái N bấm phím lực chưa đủ mạnh nên bị rè dây đấy! – Nàng giải thích.

- Chứ bấm mạnh quá đau tay sao? – Tôi nhớ lại cảm giác đau buốt đầu ngón tay khi nãy.

- Phải chịu thôi, đàn accoustic có dây làm bằng sắt mà, N phải tập đến khi nào 5 đầu ngón tay

trái bị hằn lên vết chai thì sẽ hết đau thôi! – Tiểu Mai cười cười.

- Cái gì? Tập đến chai tay á? – Tôi há hốc mồm.

- Ủ, thời gian đầu thì đầu ngón tay trái của N sẽ rất đau, có khi buốt lại, nhưng suốt thời gian này N không được bỏ ngang mà càng phải tập bấm phím kết hợp chạy nốt nhiều hơn nữa thì tay mới chai lại được! – Nàng tiếp lời.

- Êo ôi, tập đàn thư thái nhẹ nhàng mà đau buốt tay thì ai mà chịu cho nổi! – Tôi nhăn nhó như khi ăn ớt.

- Chịu thôi, N xem các guitarist hay gần nhất là anh bên 11A1 hôm bữa ấy, nhìn họ đàn hay vậy chứ ai cũng đã trải qua thời gian khổ luyện cả rồi! – Tiểu Mai nhún vai nói.

- Chứ hồi đó Mai tập ra sao? Tay con gái cũng bấm dây sắt à? – Tôi ngẩn người.

- Ủ, có hôm mình tập mà tay bật cả máu! – Nàng thản nhiên đáp.

- Đến nổi ấy dữ vậy? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

- Đam mê mà! – Tiểu Mai mỉm cười.

Đến đây tôi đâm ra phục nàng quá xá, tôi là con trai mà bấm dây sắt còn thấy đau buốt cả ngón tay, đừng nói gì Tiểu Mai là con gái chân yếu tay mềm. Tự dung tôi thấy quyết tâm hằn lên, con gái mà còn tập được thì mình thân nam nhi đại trượng phu, sá gì mấy cái đau nhỏ nhặt này được, dù gì hồi nhỏ tôi từng bị ông nội dợt đòn còn đau hơn thế này nhiều.

Thế là sĩ khí bùng bùng, tôi cắn răng cố nén đau bấm lần lượt hết 13 ngăn của dây 6 đến hết dây 1, loay hoay một hồi cũng hoàn thành dù lâu lâu cũng bị rề dây, nhưng nói chung là tiến bộ thần tốc, bằng chứng là Tiểu Mai ngạc nhiên nhìn tôi suốt buổi:

- chà, buổi đầu mà được vậy là khá lắm đó! – Nàng hấp háy mắt.

- He he, thiên tài ngàn năm có một mà! – Tôi vênh mặt, dù thật lòng là muốn nhăn mặt vì bàn tay trái đã tê rần.

- Hay là bị kích tướng đó? – Tiểu Mai tủm tỉm.

- Bậy....! – Tôi lúng búng đáp.

Nàng nhìn tôi cười ý nhị rồi nhìn lên đồng hồ:

- Um...hơn 9 giờ rồi, bữa nay đến đây thôi ha!

- Ủ, thêm nữa chắc tập không nổi quá! – Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Thiên tài gì lạ lòng ghê! – Nàng lắc đầu.

- Vậy tối mốt lại qua hen! – Tôi đứng dậy.

- Ủa, về nhà N tập lại tay trái nhé, bấm phím hết hợp chạy nốt cho thành thạo! – Tiểu Mai dặn rồi đi lên cầu thang – N dợt chút, Mai lấy bao đựng đàn!

Tôi vươn vai cho thoải mái, bữa nay tập tuy mệt thật nhưng mà vui, vì tôi đã bước đầu chạm vào ngưỡng cửa guitar mà thuở nhỏ hằng mơ ước rằng sẽ có một ngày tôi vừa đệm đoạn bridge trong bản My love của Westlife khi nghe MTV vậy.

- Rồi, N đeo lên vai đi, dây đàn Mai chỉnh chuẩn hết rồi, hôm sau học lại mang sang đây nha! – Tiểu Mai đưa cái bao đàn bằng da cho tôi.

- Ừm, nhớ rồi! – Tôi gật đầu.

- À....còn cái này nữa! – Nàng tiếp lời.

- Cái gì cơ? – Tôi thắc mắc.

- Nhớ...rửa tay trước khi tập, hi hi, cho dây đàn khỏi rỉ sét! – Nói rồi Tiểu Mai khúc khích cười.

- Ừ...ừ....tay sạch mà...! – Tôi sượng trân.

Tôi đeo cây guitar lên vai rồi dắt xe ra cổng, và quê thấy mờ tỏ khi người đi mà đàn bị níu lại, tôi quên mất là cổng nhà nàng không cao lắm, và lúc ngang qua thì phần đầu đàn phía trên bị vướng lại cổng, làm tôi giật mình tưởng ma quỷ đến kéo vía lại chứ.

- Thế...về nhé! – Tôi xốc lại dây đeo rồi ngồi lên xe.

- Ừa, nhớ tập thường xuyên nhé, thời gian đầu hơi đau thôi, sau này quen rồi tự chỉnh được lực tay đều ra, sẽ không còn đau nữa! – Tiểu Mai động viên.

- Ừm, đệ tử nhớ rồi! – Tôi cười cười gật đầu.

- Hi, vậy....ngủ ngon! – Nàng mỉm cười, khẽ hấp háy mấy ngón tay.

- Ngủ ngon! – Tôi chào nàng rồi đạp xe đi.

Quá tuyệt vời, quá đỉnh luôn, bữa đầu đã được sư phụ khen nức nở rồi, cứ thế này chẳng mấy chốc tôi sẽ thành tài thôi, hể hể!

Tôi khoái chí cười tít mắt, thông thả đạp xe, tận hưởng cảm giác đau buốt ở bàn tay trái một cách sung sướng, vì đó là nỗi đau cho sự thành công sau này. Đang lim dim mơ màng đến tương lai huy hoàng thì tôi thấy từ hướng ngược lại là....ông anh sở Khanh tên Triết đang đạp xe đến.

Tôi tự dưng có dự cảm chẳng lành, không chừng giờ này hấn đến rủ Tiểu Mai đi chơi lắm đây, giây phút hai thằng chạm mặt từ hai hướng, tôi không hiểu sao lại khẽ gật đầu nhìn hấn và chào, rồi sau đó tức điên lên vì kiểu cười nửa miệng của hấn khi chào lại. Dù tôi đoán chắc rằng hấn đang ngạc nhiên vì không biết tại sao tôi lại chào hấn, phải thôi, tôi cũng còn không biết sao tôi lại vậy nữa kia mà!

Nghĩ chừng có sự biến, đến ngã quẹo ra khỏi đường nhà Tiểu Mai tôi quay đầu lại nhìn, và y chóc, Tiểu Mai đang đứng trước sân nhà, mở cửa cho tên Triết này dắt xe vào. Tôi sầm mặt đạp xe đi thẳng, trong bụng rửa thắm cái thằng cha họ Sở này thế quái nào lại chọn Tiểu Mai mà tán chứ, chắc thấy nàng hiền lành dễ dễ lừa gạt đây mà.

Nhưng dù có cho vàng tôi cũng chẳng dám nói với Tiểu Mai rằng tên Triết này đang bắt cá hai tay, vì tất cả chỉ là tôi biết qua lời kể của Vy và sự suy đoán của tôi, nhớ nói ra mà không phải thì

đến chui đầu xuống đất mà chết nhục, nhưng không nói ra thì không lẽ để mặc nàng như vậy, cho tên Sở Khanh này đùa giỡn tình cảm. Tôi bị giằng xé giữa một bên là làm sao vạch mặt tên này cho Tiểu Mai biết, một bên là lời nói đây không phải là chuyện của mình sau khi nghe Vy kể, mà chẳng biết nên làm sao cho phải, nhất là khi bây giờ sau lưng tôi là...cây đàn của Tiểu Mai, cảm nhận sức nặng của nó như là sức nặng của trách nhiệm phải giúp đỡ một người đã từng giúp mình quá nhiều.

Tôi nghĩ vẫn vợ mãi đến khi về đến nhà mới lò dò dắt xe vào trong, mà quên mất là nếu thấy tôi ôm đàn về thì cả nhà tôi sẽ ngạc nhiên lắm đây.

- Trời đất, mày mua đàn guitar à? – Ông anh tôi ngã bở ngựa.
- Ồ....không...không, đâu có mua! – Tôi ngớ người, sực nhớ ra là tôi đang đeo cái gì sau lưng.
- Chứ ở đâu mà ra? – Ông hỏi tiếp.
- Mua đàn làm gì thế con? – Mẹ tôi cũng đặt tờ báo xuống bàn và có cùng thắc mắc.
- Không, con đâu có mua! – Tôi lắc đầu lia lịa.
- Chứ đàn ở đâu đây? Mà học hành bài vở đã xong chưa giờ lại thêm đàn ca hát xướng nữa thế? – Mẹ tôi thoáng nghiêm giọng.
- Dạ...thì học cho vui thôi mà, cho bớt căng thẳng! – Tôi lấp bắp.
- Mày tính ôm đàn đi tán gái chứ gì? – Ông anh tôi hất hàm.
- Không...là Trúc Mai dạy mà..! – Tôi quíu lên khai huych toẹt ra.
- A ừa, ghê ta, thế vừa qua nhà em dâu đấy à? – Ông trở mắt.
- Mày nói gì thế con! – Mẹ tôi đập vai ông anh rồi cười cười nói với tôi – Vậy cũng được, thế con cất đàn đi, tập thì tập, miễn sao đừng để ảnh hưởng việc học là được!
- Dạ...dạ...! – Tôi mừng rơn vì được tha bổng.
- Mà bé Mai dạy con tập thật à? – Mẹ tôi tò mò.
- Dạ, con vừa sang đó học mà! – Tôi đáp.
- Ừm...thế con bé khỏe chứ? Vẫn ở một mình à? – Mẹ tôi hỏi.
- Dạ, vẫn bình thường! – Tôi trả lời rồi lồm lũi đi lên phòng.

Tôi sầm mặt cất đàn rồi xuống dưới nhà, tự dung lúc nghe mẹ tôi hỏi Tiểu Mai ở một mình hay sao tôi đâm ra quạu quọ, chẳng thà lúc này không thấy tên Triết kia lảng vảng ở đó thì tôi đã vui vẻ yên tâm trả lời cho mẹ rồi, đằng này....tôi ngồi ăn cơm mà nghĩ ngợi mãi, rồi tự dung lo lắng một cách vô thức mà bản thân tôi cũng giật mình khi biết được điều đó.

- Cầu trời cho Tiểu Mai đuổi phút cha nội đó về đi cho rồi, nhìn ba gai gì đâu!

Chương 135

Sáng hôm sau, vừa bánh mắt ra tôi đã ôm đàn xuống dưới nhà ngồi, bắt đầu tập toạ chạy nốt, khổ, mấy ngón tay trái nó vẫn còn ê buốt, nhưng tôi đã hạ quyết tâm rồi, khó mấy cũng phải gắng tập, trước là vì Vy, sau là vì đã hứa với Tiểu Mai.

Tôi khoan thai ngồi xuống ghế, hai chai Sting lạnh trên bàn, từ từ giở cuốn sổ tay mà Tiểu Mai dặn đem về ra, nhìn ngay trang đầu đã thấy những dòng chữ nắn nót thanh mảnh của nàng để tựa.

“Guitar bí kíp ^_^!

Gửi đệ tử, cố gắng tập nhé, có khó khăn gì cũng đừng nản chí, đây là nhìn chữ nhớ người, xem như sư phụ đang ở cạnh bên chỉ bảo răn đe, không được lơ là việc tập luyện đâu đấy!

Tiểu Mai sư phụ ^_^! “

Tôi xem xong trang đầu mà phì cười, hồng dè Tiểu Mai lâu lâu cũng vui tính phết, hôm trước nhập môn bái sư thì không chịu, mà giờ lại đi xưng sư phụ với tôi.

Tôi lật sang trang tiếp theo:

“Bài 1: Chạy ngón.

Đọc đến dòng này thì chắc chắn đệ tử đã học xong buổi đầu rồi, thế nên sư phụ chỉ nói yếu quyết về phần chạy ngón này thôi.

Dĩ nhiên sẽ đau tay, nhưng phải...chịu thôi, hi, điều cơ bản là lực tay bấm nốt phải đều, vị trí bấm phải đúng, và phụ thuộc vào cả ngón tay cái kẹp sau cần đàn, sẽ đỡ đau tay hơn khi đệ tử tì cần đàn vào ngón cái thay vì cứ chăm chăm vào các ngón ở phía trước cần đàn. Vậy nhé, thành thạo việc chạy ngón rồi mới lật sang trang kế bên đấy, cảm đấy! “

Tôi tò mò, vội lật tiếp sang mặt kế tiếp, nhưng tờ giấy trống trơn chẳng có hướng dẫn gì sất, chỉ vón vện một dòng chữ ngắn:

“Biết ngay là tò mò lật sang mà, quay lại trang 1 mà tập đi, bài tiếp theo ở trang 3 lận. “

Tôi phá lăn ra cười trước sự tình nghịch của cô nàng, không ngờ lại dự được đến cả vụ này, thật là bất ngờ quá. Lắc đầu mỉm cười, tôi quay lại với việc tập chạy ngón, loay hoay cả buổi sáng thì tôi cũng gọi là đã dần quen với cách đặt tay và bấm các nốt từ ngăn đầu đến ngăn cuối trên cả 6 dây, dù rằng 5 đầu ngón tay trái đã tê rần và đau buốt.

Đến trưa, vừa ôm cặp lên lớp đang lò dò về chỗ ngồi thì tôi đã bị Vy gọi giật lại:

- N nè!

- Cái chi rứa? – Tôi cười cười đứng lại.

- Hôm nay kiểm tra 15 phút Anh ngữ, đã ôn bài chưa đấy? – Vy hỏi.

- Hehe, dĩ nhiên là xong cả rồi! – Tôi tự hào khoe.
- Phải ko đó? – Em ấy nheo mắt tỏ ý nghi hoặc.
- O...không tin thì giờ xuống dò thử nè! – Tôi nhún vai đáp.
- Hi, thôi, giờ đi lấy sổ Đoàn rồi! – Vy đẩy vai tôi, rồi đi ra ngoài lớp.

Thật ra, nhờ bí kíp Anh ngữ mà Tiểu Mai đã soạn, tôi bây giờ cũng không lấy gì làm tệ lắm trong môn này, ít nhất cũng ở hạng trung bình, dù rằng giống y như học kiểu đối phó, xong kiểm tra là quên tuốt luốt.

Mười lăm phút truy bài đầu giờ hôm nay, theo lẽ thì thằng L phải lên làm bài Vật Lí cho lớp, nhưng ác nỗi tôi quên mất tiết 4 là phải kiểm tra Anh ngữ, thế nên lúc thấy Tiểu Mai cầm sách đi xuống, tôi chỉ muốn lăn đùng ra xỉu tại trận.

Tôi thì thầm nói thật nhỏ:

- Sư phụ...!
- Gì thế? – Tiểu Mai ngồi xuống đối diện.
- Đệ tử...đau tay quá! – Tôi chìa tay trái ra, nở nụ cười cầu tài muôn thuở.
- Ủm....thì sao? – Nàng tùm tùm.
- Nèn...bữa nay đừng dò bài đệ tử nha...! – Tôi hạ giọng năn nỉ, dù không lấy làm hi vọng gì cho lắm vì tập guitar thì chẳng liên quan gì đến việc học trên lớp, cái tay đau thì không việc gì đến cái đầu.
- Ủ, vậy thôi, Mai không dò bài! – Tiểu Mai mỉm cười.
- Hi! – Tôi sững sốt như không tin nổi, rồi thở phào nhẹ nhõm.
- Tập chạy ngón sao rồi? – Nàng hỏi.
- Bất thường lắm! – Tôi đáp.
- Sao mà bất thường? – Nàng ngạc nhiên.
- Ủm...khó nói lắm! – Tôi làm mặt rầu rầu.
- Gì vậy? Nói đi! – Tiểu Mai lại càng thắc mắc tợn.
- Ủ, vì N tập nhanh hơn người thường mà! – Tôi khoái chí trả lời.
- Quỷ sứ! – Nàng thở hắt ra, phì cười nhìn tôi.
- Cũng chưa quỷ bằng ai đâu! – Tôi nheo mắt đầy nham hiểm.
- Ý gì đấy? – Tiểu Mai thoáng nhăn trán.
- Trang 2, Guitar bí kíp, Tiểu Mai sư phụ, chà chà! – Tôi đưa mắt lên trần nhà, miệng nhẩn nhá

từng từ một.

- Hứ, biết ngay mà, tập mà cứ muốn sang trang kia, chưa học bò đã lo học chạy rồi! – Nàng bĩu môi.

- Nhờ học chạy mới biết được Tiểu Mai cô nương đây cũng biết giỡn chơi, hà hà! – Tôi lại trêu tiếp.

- Ờ...do...trước giờ N không chịu để ý thôi! – Nàng phụng phịu đáp.

- Mà này, hỏi thêm chút vụ chạy ngón tí! – Tôi khoát tay.

- Ừ...hỏi i! – Tiểu Mai gật đầu, gấp sách lại.

Thế là tôi ngồi thọ giáo nàng thêm vài điều nữa, đến tận lúc thằng L trên bảng í ới gọi Tiểu Mai lên sửa bài thì hai đứa tôi mới kết thúc phần phụ đạo bề ngoài Anh ngữ bên trong Guitar này. Tôi khoái chí ngồi lăm nhăm lại những điều Tiểu Mai vừa nhắc, rồi nhìn sang K mập hất hàm cười tí toét, hồng dè thằng này chỉ thở dài rồi lắc đầu nguây nguậy.

Tôi trở mắt nhìn nó:

- Mà ý gì đây?

- Haizz, bị Vy bắt gặp thì chết nghe con! – Thằng này nói.

- Sao chết? Tao có lí do chính đáng! – Tôi cự lại.

- Lí do gì? – Thằng mập hỏi.

- Bí mật, ko nói được! – Tôi lắc đầu, vì đã lập thệ rồi, chưa thành tài thì ngoài Tiểu Mai với nhà tôi ra, ko ai được quyền biết là tôi đang tập guitar.

- Mờ ám ko nói được, thế thì chính đáng quái gì! – K mập xua tay lia lịa.

- Đẹp mà đi, đã nói bí mật! – Tôi sừng cồ ngay tắp lự.

Thấy bộ tướng tôi hổ báo thế nên thằng mập hết ham bình phẩm nữa, đành cười trừ ngậm bồ hòn làm ngọt rồi quay nhìn lên bảng. Riêng tôi bên này thì lại đâm ra khó chịu, mình tất cả cũng chỉ vì em Vy nên mới chịu đau chịu khó tập guitar, thế mà thiên hạ nó lại chẳng biết gì sắt mà chỉ chực bình loạn xà ngầu, thiệt là tức chết mà!

Chiều tan trường, tôi chở Vy vòng vòng đi dạo, rồi hai đứa dừng lại băng ghế đá cả hai hay ngồi ở cuối con đường, nơi mà cách một khoảng đất trống lớn là ra đến bờ biển.

- Nãy làm bài kiểm tra được không thế? – Vy hỏi.

- Dễ ợt, thở cái đã xong bài! – Tôi phổng mũi.

- Ghê vậy, nhầm được mấy điểm mà tự tin thấy ghê hôn! – Em ấy tủm tỉm.

- Chắc chắn trong tầm tay là 5 điểm rồi đó! – Tôi thật thà đáp.

- Cái gì? 5 điểm mà cũng khoe? – Vy sừng sốt thốt lên.

- Ô...thì có 5 điểm trước, thêm mấy cái lẻ tẻ làm được chút chút nữa, chắc cũng phải được 7 điểm chứ bộ! – Tôi cười trù.

- Gần thi học kỳ 2 rồi mà học hành vậy đó! – Em Vy thở dài.

- Gì nữa? 7 điểm cũng là khá rồi, đỡ hơn 3 điểm à! – Tôi ngoan cố.

- Đầu đá, nói cái gì cũng cãi được! – Em ấy lắc đầu cười.

Trên đường về, miệng tôi thì tán chuyện với Vy, nhưng đầu óc thì cứ nghĩ đến cây guitar ở nhà, chỉ mong được phóng về và cầm nó lên ngay lập tức.

- Lạ kỳ! – Vy nói từ đằng sau.

- Gì thế? – Tôi thắc mắc.

- Đạo này chẳng thấy N nhầm đường nữa! – Em ấy nói giọng bông đùa.

- À...nhầm quá lại tưởng mù đường thật thì khổ! – Tôi cười cười.

- Nhưng người ta...thích nhầm mà! – Nói rồi em Vy đập lưng tôi.

- Á à...hôm nay nhầm tới mai luôn! – Tôi phì cười rồi co giò đập theo hướng ngược lại, biết chắc là Vy đang tùm tùm ở phía sau, hẳn là cô nàng đang ra chiều thích thú lắm.

Đến tận hơn 6h thì tôi mới chịu vòng lại về nhà của Vy, sau khi em ấy giật thót người nhớ ra là 7h tối phải học thêm Lí ở nhà thầy.

- Thế mai gặp nhé! – Tôi cười cười

- Ủ....mà này? – Vy gọi tôi lại.

- Gì nữa? – Tôi ngạc nhiên.

- Hôm giờ...cảm giác N đang làm gì bí mật lắm! – Em ấy nhìn tôi.

- Đầu có, sao lại nghĩ vậy? – Tôi chột dạ.

- Thì...đoán vậy thôi, hay là...lại có quà nữa đó? – Vy cười tươi nói.

- Ó...dịp gì mà quà? – Tôi ngớ người.

- Ai biết, mà tặng quà thì cần gì phải đợi đúng dịp chứ! – Em ấy bĩu môi.

- À...ờ, sẽ tiếp thu! – Tôi lúng búng đáp.

- Vậy N về i, vào nhà đây! – Vy mỉm cười.

- Ừm, mai gặp! – Tôi gật đầu.

Rồi tôi đạp xe về, trong lòng thầm nghĩ vừa rồi Vy đoán cũng có phần đúng, vì cô em mà bản vương đây đang bí mật tập Guitar đấy nhé, hãy kiên nhẫn đợi mà xem ngày trăm đại công cáo thành, tề danh thiên hạ nè, hể hể!

Chương 136

Về đến nhà, tôi nhảy ngay vào bàn học tranh thủ luyện hết bài vở của ngày mai, để xong bữa cơm tối là tôi sẽ yên tâm tập guitar đến trưa mai mới thôi. Chốc sau, ăn no căng bụng rồi, tôi ôm đàn guitar xuống phòng khách ngồi, hơi hoảng vì tự dưng ông anh tôi đang ngồi xỉa răng kế bên và dòm lom lom. Thế là tôi đâm chột dạ, chuyển sang ngồi mò mẫm...cấu tạo đàn, nhìn quanh quất cả buổi chỉ mong ổng đi đâu chỗ khác để tôi chuyên tâm tập luyện, nhưng ngồi hoài vẫn thấy lão anh cứ yên vị một chỗ, vừa nhấm nháp cây tằm vừa nhìn tôi bằng ánh mắt như ý bảo “Tập đi chứ mậy”, làm tôi thấy nhột hết chịu nổi.

- E hèm! – Tôi tăng hăng rõ to, rồi bẻ tay răng rắc, ra vẻ khởi động thật kỹ.

- Quá dữ luôn! – Ông anh tôi gật gù.

Khởi động xong xuôi đâu đó, tôi ôm đàn đúng thế chuẩn, đặt tay phải lên thùng đàn, tay trái để hờ lên cần đàn.

- Quá nghệ sĩ luôn! – Ông anh tôi tặc lưỡi.

Tôi khoái quá, lướt nhẹ tay phải rải một lượt 6 dây đàn từ trên xuống, và thế là thanh âm thánh thót từ cây Guitar hiệu Lakewood màu vàng nhạt của Tiểu Mai vang lên, nghe mê ly con chi chi.

- Quá đỉnh luôn! – Lão anh tôi vỗ đùi đánh đét một cái, tấm tắc khen.

Tôi búng tay cái chóc cười tươi rói, ngầm bảo “Chưa đâu đại huynh, bắt đầu vào phần gay cấn nè”, thế là tôi bắt tay vào chạy ngón, hết một lượt các ngăn từ 1 đến 15 rồi lại từ 15 đến 1.

Lúc đầu thì ông anh tôi còn ngồi yên nhìn tôi chạy ngón lướt đầu tiên, chốc sau đã nhấp nha nhấp nhồm như sốt ruột đợi tôi chuyển sang chơi một bản nhạc nào đó, một hồi lại tặc lưỡi lắc đầu bước lên bàn học lục tục giở sách ra, nhưng hãy còn nghe tôi tập. Tôi bắt đầu lúng búng, nhưng biết làm thế quái gì nữa bây giờ, vì Tiểu Mai chỉ dạy tôi mới có một bữa về chạy ngón, ngoài việc chạy từ dây 6 xuống dây 1 rồi lại từ dây 1 lên dây 6 thì tôi đâu biết làm thêm gì nữa.

Thế là ông anh tôi học bài cứ học bài, tôi tập đàn cứ tập đàn, nhưng chỉ duy trì độ đầu chừng 20 phút thì ổng bắt đầu nhìn tôi lắc đầu ngao ngán, tôi thì thấy hơi run tay rồi. Thêm 10 phút nữa, ổng lật cuốn tập khác ra, tôi thì quay trở lại chạy ngón cho dây 6 sau khi đã chạy xong dây 1, thế là lão anh lại nhìn tôi toé lửa, tôi toát mồ hôi hột. Vài phút sau, tôi đang thấp thỏm chuyển sang dây 4 thì ổng đập bàn gầm lên:

- Mày có dẹp cây đàn để yên cho tao học bài không, thằng nhãi...iiiiiii...!!!!

Tôi khiếp vía ôm guitar phóng thẳng lên lầu, leo tọt lên sân thượng quẹt mồ hôi thở dốc. Thế là dạo sau đó, tôi lại lập thêm một lời thề nữa, hể ông anh tôi ở nhà dưới thì tôi tập đàn ở nhà trên, ổng lên trên thì tôi mò xuống dưới, quyết tâm chưa thành tài thì chưa có chuyện một núi hai hỏ, hai anh em không thể chung một vùng trời.

Tiếp diễn cả nửa tháng sau, cứ tối 3- 5- 7 tôi lại ôm đàn lò dò sang nhà Tiểu Mai học, và quả là

tôi có thiên khiếu thật, tập nhanh đến bất ngờ, chỉ 2 buổi đã dạo thành thạo xong hết vòng hợp âm căn bản nhất là Am- Em- C- G, rồi tôi hứng lên đảo lộn hết bốn hợp âm này mà chơi theo thứ tự khác trước ánh mắt không giấu nổi vẻ hài lòng của Tiểu Mai. Dù những buổi sau đó phải đến méo mặt toát mồ hôi hột, mặt nhăn mày nhíu đau khổ với cái hợp âm Rê thứ và Rê trưởng chỉ vì chuyển từ vòng căn bản sang các hợp âm này phải gọi là khó dàn trời, rồi lại đến Fa trưởng với Fa thăng, rồi nào thì Si trưởng Si thứ, ời thôi đủ cả hợp âm mà lại toàn thể tay barie khó nhằn. Nhưng nhờ sự phụ Tiểu Mai hết lòng kiên nhẫn chỉ dạy và luôn kề cận động viên, thêm cả những dòng thư hóm hỉnh được nàng viết trong sổ tay, qua 2 tuần là tôi đã vững một số hợp âm, bắt đầu được nàng cho lên lớp mới, trình độ mới, mở đầu là việc chuyển sang đệm hát, mà theo lời Tiểu Mai nói là phải tập đệm hát để vững được tiết tấu cùng melody, làm nền cho sau này tập sang FingerStyle.

Và những tối 2- 4- 6 rồi cả chủ nhật, cứ xem Vy rảnh ngày nào là tôi lại sang nhà em ấy chơi, một là để giấu biến chuyện tôi sang nhà Tiểu Mai tập guitar, dù rằng đôi lúc cũng hoảng hốt vì linh cảm nhạy bén của cô nàng, khi cứ luôn một mực đỉnh ninh rằng tôi đang bí mật hành động gì đó. Hai là cứ mỗi lần gặp Vy, nhìn nụ cười tươi như hoa của em ấy, tôi lại có thêm động lực để tập guitar dừ dội hơn nữa, mặc cho lâu lâu em ấy lại hỏi về mấy đầu ngón tay trái bị chai của tôi, và tôi lại lúng búng chống đỡ bằng cách dóc tở rằng...tôi chơi bóng bàn bằng tay trái nhiều nên bị chai ngón tay, hứ vớ là Vy không biết người chơi bóng bàn có chai tay thì chỉ chai ở phần bên trong tay chỗ tiếp xúc với ngón tay, chứ thế quái nào lại có chuyện bị chai ở đầu ngón tay được.

Ba là.....để xóa đi một cảm giác tội lỗi với Vy, khi mà tôi chợt nhận ra ở buổi học guitar thứ 3, và cảm thấy nó ngày càng tăng dần lên, rõ rệt hơn, vì tôi không tài nào phân biệt được cảm giác lúc ngồi đối diện tập Guitar với Tiểu Mai và cảm giác ngồi cạnh Vy khi dạo chơi ngoài biển, vì chỉ khi cạnh bên hai người con gái này mới là lúc tôi thấy vui nhất, có thể cười đùa một cách rất riêng mà không phải kiểu như tôi vẫn hay đùa láo với tụi K mập hay thằng L ở trên lớp.

Chẳng biết phải làm gì, tôi chỉ còn cách tự dần lòng rằng phải quan tâm đến Vy nhiều hơn, dù chỉ là những điều nhỏ nhoi tôi có thể nghĩ ra, như làm thơ tình mà tôi vắt óc cả đêm mới có thể viết để đổi lại là những lúc Vy cười rũ rượi sau bài thơ đầu tiên, hay đỏ mặt mỉm cười lúc cầm bài thơ thứ hai mà tôi dám chắc cả đời này tôi cũng không thể nào viết lại được một bản như vậy nữa, vì cảm xúc và hứng khởi chỉ đến duy nhất một lần trong đời, hoàn cảnh chi phối, tâm tư tác động, rồi cơ duyên xảo hợp mọi thứ lại, bạn mới có thể viết được một bài thơ để tặng cho người mình thích, dẫu rằng có thể không hay, nhưng tình ý dạt dào là điều chắc chắn. Hay là chuyện những buổi đi chơi, tôi ngồi cạnh đẩy xích đu hát cho Vy nghe những bài hát mà cứ mỗi sáng dậy tôi lại lẩm bẩm, và em ấy mỉm cười hát theo dù cho bọn bạn trong lớp bảo rằng hai đứa tôi sến, tôi mặc kệ, chẳng quan tâm sĩ diện gì sất. Hoặc đơn giản hơn là chỉ vờ đưa sách vở, rồi vô tình làm rơi ra cả lô cả lốc kẹo Sugus, tôi hạnh phúc khi thấy Vy thốt lên rồi cười thật tươi.

Rồi tôi lại còn bạo gan hơn, tiến đến công cuộc đánh chiếm nhà em Vy, bằng cách chiếm lấy cảm tình của mọi người trong nhà em ấy, dù rằng ba Vy có khi không vừa lòng tôi lắm, nhưng mẹ cùng chị em ấy thì lại rất thích tôi. Táo tợn hơn, tôi còn thách đấu cờ vua với cả thằng em họ của Vy, để rồi sau đó là những buổi chiều lang thang trong nhà sách tìm tài liệu để chơi loại cờ này sau khi tôi thua tan tác liên tục mấy ván liền mặc cho thằng này than buồn ngủ che miệng ngáp vắn dài trước mặt. Rồi sau một vài ngày trắng mắt ngâm cứu, tôi hạ gục luôn thằng này từ cờ vua, cờ thú cho đến cờ tướng, nó ức lên chuyển sang rủ đá cầu trước nhà Vy, kêu gọi

chị em trong nhà ra, từ người quen cho đến hàng xóm, và đó là những tối mà sau khi đánh chán chê cờ tướng với thằng nhóc em, chúng tôi lại chuyển sang đá cầu trước hiên nhà và đi ăn kem ăn chè, cười vui suốt buổi. Và tôi rất đỗi tự hào với những gì mình đang có lúc này, lần đầu tiên tôi biết thế nào là cảm giác khi quen một người khác giới, rồi quen thêm cả nhiều người liên quan đến em ấy, cứ như tôi có một gia đình thứ hai, một gia đình mới mà tôi có thể tham dự với tư cách được người con gái ấy mời vào và giới thiệu cùng mọi người.

Đó, là những tháng ngày vui nhất, mới lạ nhất trong cuộc đời học sinh của tôi, của một thằng con trai mới lớn đang tìm hiểu sự đời qua ánh nhìn, qua những lần tiếp xúc với mọi người trong gia đình Vy, dù rằng cũng có lúc tôi ma giáo rủ chị của em ấy đánh cờ tướng, và tôi cố ý chơi những nước cờ thật hóc búa chỉ để nhìn người chị xinh xắn này...lúc nhíu mày trầm tư suy nghĩ, hic, thật lòng xin lỗi chị.....!

Nhưng có một chuyện không thể phủ nhận, đó là khẩu hiệu “Chỉ xem Tiểu Mai là bạn “nay đã bị lung lay, và chỉ chực chờ sụp đổ bất cứ lúc nào, khi càng gần gũi với nàng, tôi lại cảm thấy một điều gì đó như ngọn lửa đã nguội lạnh từ lâu nay lại dần nhen nhóm lên trong tim. Phải chăng vì chỉ qua những nụ cười động viên nhẹ nhàng, hay những lần chạm tay rất khẽ, hay là khi tôi thích thú vì loay hoay cả buổi cũng đã thành thạo điệu Slow rock, lúc ngẩng mặt lên nhìn đã thấy Tiểu Mai cũng đỏ mặt cười cùng với tôi, những lần tóc dính bết vào trán cùng nét cười hài lòng vì thằng đệ tử này đã không phụ lòng sư phụ. Không nhiều, nhưng đủ sâu lắng, đủ để làm tôi rung động trở lại với Tiểu Mai hết như khoảng khắc lần đầu tiên tôi gặp nàng, dù rằng sau đó tôi có phần nguợng ngập và hơi tránh né việc nhìn thẳng vào nàng, và đôi lúc ừ hử cho qua chuyện chứ không dám bông đùa nữa. Để rồi Tiểu Mai đã nhận ra có chút gì đó khác biệt giữa hai đứa trong những buổi học gần đây, nghiêm túc hơn, nhiều khoảng lặng hơn.

Tôi buộc phải làm vậy, tôi nhất quyết phải tỏ thái độ bạn bè với Tiểu Mai, hay ít nhất là tôi tưởng mình đang hành động như những gì tôi nghĩ. Tôi không thể làm Vy buồn, không muốn em ấy tức tưởi khóc như cái lần tôi vờ say rượu nữa, một lần không, vạn lần tuyệt đối không. Vì lẽ đó, tôi đã đề nghị với Tiểu Mai rằng từ giờ, một tuần chỉ học 2 buổi, do đâu sao tôi đã khá hơn rất nhiều, và có thể tự tập thêm ở nhà theo chỉ dẫn trong sổ tay, và mắt nàng thoáng buồn, khẽ gật đầu đồng ý.

Vậy là suốt tháng 4, ngoài việc học hành trên lớp cùng hai buổi tối 2- 4 hoặc 4- 6 học Guitar ở nhà Tiểu Mai, thời gian còn lại tôi dành cho Vy, hai đứa ở cạnh nhau nhiều hơn, tôi đến nhà em ấy thường xuyên hơn, và em ấy cũng cười nhiều hơn, và đã thôi thắc mắc chuyện bí mật tôi đang làm.

Một buổi tối nọ, khi tôi đang lần mò tập đệm bài My love theo điệu Blue thì có cô Nguyệt, bạn thân hồi cấp 3 của mẹ tôi đến chơi. Tôi chào cô rồi lĩnh lên lầu để dưới nhà cho mẹ tôi với cô Nguyệt hàn huyên, hai người ngồi nói chuyện một hồi thì gọi tôi xuống.

- À N này, dạo này buổi sáng mẹ cũng thấy con rảnh, hay là giúp cô Nguyệt một chuyện này đi!
- Mẹ tôi nói.

- Dạ, gì vậy cô? – Tôi thắc mắc hỏi cô Nguyệt.

- Ừm, nhỏ con gái cô, năm nay nó học lớp 9, gần thi cuối cấp rồi mà cô thấy môn Toán cháu nó học không ổn chút nào dù là đã có đi học thêm, hay là con có thể đến nhà cô dạy kèm cho con bé vài buổi được không N? – Cô Nguyệt chậm chậm nói.

- Dạ....chắc là...! – Tôi phân vân, vì buổi sáng là tôi bận tự tập Guitar rồi.
- Mà giúp cô Nguyệt đi, tập đàn thì qua mùa thi này, đến hè tha hồ mà tập, giờ tranh thủ kèm con bé vài buổi để nó thi học kỳ thôi mà! – Mẹ tôi giục.
- Dạ...được, vậy chừng nào con dạy? – Tôi xuôi xị.
- Vậy, sáng mai nhé! – Cô Nguyệt cười vui.
- Dạ, mai con qua! – Tôi gật đầu, dù trong bụng hơi khó chịu.

Tôi khó chịu không phải vì tôi không muốn dạy con gái của cô Nguyệt, mà vì ác một nỗi tôi với ông anh tôi lúc dạy học cho đứa nào đó, đều mắc phải một cái tật chung di truyền, đó là cực kỳ hổ báo.

Sáng ngày hôm sau, đúng 8h, tôi đứng trước căn nhà 3 tầng có cánh cổng sắt màu xanh xám với dàn dây leo xanh mướt uốn quanh, ngần ngừ đưa tay nhấn chuông cửa:

- Kính...coong...!

Và đó là âm thanh mà sau này, chính khi tôi bước qua cánh cổng này, đã vô tình gián tiếp buộc tôi phải nghỉ ngang giữa chừng những buổi học Guitar ở nhà Tiểu Mai.

Chương 137

Sau khi nhấn chuông cửa, tầm vài giây sau có tiếng dép loạt soạt đi ra, sáng sớm đầu óc còn mụ mẫm, tôi cứ tưởng như mình đang đứng trước nhà Tiểu Mai.

- À, vào nhà đi N! – Cô Nguyệt bước ra mở cổng, đon đả mời tôi vào.

- Dạ! – Tôi gật đầu chào cô.

Tôi dắt xe vào trong sân, rồi theo chân cô Nguyệt bước vào phòng khách.

- Con ngồi chơi chút nhé, để cô gọi con bé Trân xuống!

- Dạ!

“Hoá ra học trò sắp tới của mình tên là Trân” – Tôi nghĩ thầm – “Chả biết có xinh không nhỉ? Nhớ thuộc hàng...ma chê quỷ hờn thì dạy thế quái nào được? Chắc, không được, bậy quá, Vy là số 1 rồi, vô địch thiên hạ rồi!” – Tôi tự cốc đầu mình.

“Nhưng nếu xét theo khách quan, em Vy là vô địch thiên hạ thì Tiểu Mai còn ra làm sao nữa đây? Chắc thiên giới chí tôn mất thôi! Chắc, lại so sánh vớ vẩn nữa, không được, tỉnh tâm lại nào, chuẩn bị lên chức thầy thêm lần nữa rồi đấy!” – Tôi nghĩ bụng.

Tại sao lại nói là thêm lần nữa làm thầy? Số là hai anh em tôi trong dòng họ cả hai bên nội ngoại, tính về học hành cũng thuộc dạng nhất đẳng, nên thỉnh thoảng cũng có cô dì chú bác nhờ dạy kèm mấy đứa em họ. Và hai thằng tôi đã làm nên lịch sử, học trò cố gắng cách mấy cũng chỉ học xong chừng nửa tháng là khóc rống lên rồi chạy dài. Bởi vì sao, như đã nói ở chương trước, lúc dạy học, hai anh em nhà tôi có cái máu...cực kỳ hổ báo cáo chồn, một khi tinh thần sư phạm đã nhập vào thì thiên địa chẳng màng, tru tiên diệt thánh luôn.

Mở đầu cho lịch sử, đó là màn đi dạy toán dịp nghỉ hè hồi 2 năm trước của ông anh tôi cho thằng em học lớp 7 bên họ nội. Bữa đó, tôi định rủ ông anh đi tắm biển cho mát vì tiết trời ở Phan Rang thì nóng thôi rồi, ác nỗi đầu giờ chiều tự dưng chú tôi dẫn thằng cu Bin lên.

- P oi, cu Bin nó có bài toán trên trường không hiểu, mày giảng bài cho nó giúp chú nghen! – Chú Bảy tôi nói.

- Dạ...dạ..! – Ông anh tôi gật đầu, mắt nhìn tôi toé lửa vì tôi vừa nghe có biến đã lĩnh lên lầu nằm đọc truyện.

Trước giờ, nói về chuyện đi chơi thì hai thằng tôi, cu Bin, cu Tũn, thêm vài thằng nhóc nữa mới đến cu Bọt là chuyên gia đầu têu mọi chuyện quậy phá khắp hang cùng ngõ xóm, từ chuyện hái trộm lựu đến chọc chó rượt, rồi màn ném chuối vào khỉ hay vật lá me đem thả từ trên lầu xuống đều cho ông anh tôi bày mưu, tôi giơ tay năm ngón chỉ đạo, phân công mấy thằng đệ tử này đi làm hết.

Thế nên, bữa học hôm đó, hai thằng tôi đều đình ninh phó tướng cu Bin đã theo chân anh nó cuộc quậy nào cũng không thiếu, nên chắc là trí thông minh ít nhất cũng... chạm nhẹ vào trình

độ của bọn tôi. Vậy là tôi nằm trên giường đọc truyện, yên trí đợi ông anh giảng bài cho nó xong thì 3 thằng đi tắm biển luôn.

Vừa ngồi vào bàn, thằng cu Bin đã láu táu:

- Đại ca giảng bài lẹ nha, xong đi chơi tiếp, chút chiều bọn thằng Tũn qua đó!

- Ờ, mà còn coi mày có học lẹ không đã! – Ông anh tôi gật đầu.

- Lẹ lắm, bài này dễ ẹc hà! – Cu Bin vung tay.

- Dễ sao mày không biết làm? – Ông anh lừ mắt nhìn.

- À....dễ mà...em không hiểu! – Thằng nhóc lí nhí.

- Thế đưa đề bài đây! – Ông hất hàm.

Và bài toán dễ thật, và thằng Bin cũng không hiểu thật, đề bài là tìm các số a, b, c biết rằng a: b: c = 2: 4: 5 và $a + b + c = 22$, tôi vừa nghe nó đọc đề đã hừ nhạt nằm lẩn sang bên đọc tiếp cuốn truyện, chắc hẳn ông anh tôi giải phát cho nó hiểu là xong.

Nhưng cái sự thật nó lại trái ngược với những gì tôi dự.

- Đề bài này, có một tính chất mà trong trường dạy rồi, là tính chất gì? – Ông anh tôi nhỏ nhẹ hỏi.

- Dạ...tính chất gì? – Cu Bin ngơ ngác.

- Ờ, thì trong sách giáo khoa nói gập dạng bài mà vừa có tổng vừa có....cái gì nhỉ, nói chung là dạng tỉ lệ như a: b: c = 2: 4: 5 thì phải làm sao? – Ông đổi nét mặt.

- Nếu em biết phải...làm sao thì em giải được rồi, đâu phải nhờ đến đại ca.....! – Cu cậu lí nhí nói.

- Cái thằng này....mày.....! – Ông anh tôi gằn giọng rồi thở dài, bắt đầu dịu giọng, tôi thì cười thầm bên cạnh vì hồng dè thằng Bin nói cũng đúng đó chứ - Bây giờ vậy nhé, cu Bin đang có a: b: c = 2: 4: 5, vậy là viết dưới dạng phân số, ta được gì?

- Được...được...phân số mới hử đại ca? – Cu cậu mắt sáng rỡ.

- Mới cái đầu mày, mày viết ra phân số đó thì không lẽ còn nói là mới hay cũ? – Lão anh sáng giọng, cốc đầu cu Bin.

- Chứ...chứ sao nữa? – Cu cậu nhăn nhó ôm đầu.

- Trời, cái này là dạng toán tỉ lệ, thì mày phải áp dụng tính chất dãy tỉ số bằng nhau, rồi phân tích ra bằng dạng phân số, mày học dãy tỉ số bằng nhau chưa? – Ông anh tôi bung đầu la oai oái.

- Thì...thì em học rồi! – Thằng Bin lắp bắp nói.

- Học rồi thì giải đi, mày chơi thì giỏi mà sao học ngu thế hử con? – Ông bắt đầu giở giọng bá đạo, dí cây bút ấn ấn đầu cậu nhóc xuống sát cuốn vở.

- Nhưng giải....giải làm sao? – Cu Bin mếu máo.
 - Trời đất, tao nói cái dãy tỉ số bằng nhau rồi đó, mày áp dụng vào thôi, có công thức sẵn rồi! – Ông anh tôi sừng sốt.
 - Công thức chỉ có a với b, đâu có c đâu đại ca? – Cu cậu thật thà hỏi.
 - Mày biết c nằm ở đâu không? – Ông anh tôi sầm mặt.
 - Ở đâu đại ca? – Thằng Bin ngơ ngác.
 - Đợi tao lấy búa bổ đầu mày là lòi ra c chứ đâu, cái thằng ngu này mày lại còn hỏi thế à..aaaaaa? – Nói rồi lão anh tôi ấn hai nắm tay vô đầu cu cậu.
 - Á...ahhh....aaa...oa...oa...! – Cu Bin ôm đầu lăn lộn rồi chạy bổ sang chỗ tôi nằm hi vọng nhờ bóng quan lớn.
 - Mày giảng cho nó đi N, tao đuối quá! – Ông anh tôi xua tay rồi bổ sang ghế ngồi.
 - Để đệ, đại huynh dữ dằn thế thì sao nó hiểu bài! – Tôi nói ngon ơ – Bin ra đây, anh chỉ vài phút là hiểu ngay thôi!
 - Dạ....! – Cu cậu nửa cười nửa mếu lò dò bước tới, nhưng coi bộ đã tin tưởng tôi hơn, vì trong mắt tụi nhỏ, tôi lúc nào cũng cung tụi nó nhất.
- Và sự thật lại chứng minh, tôi chỉ kiên nhẫn hơn ông anh một tí chút.
- Này nhé, bài toán này có dạng tỉ lệ thức, phải áp dụng tính chất dãy tỉ số bằng nhau, Bin hiểu không? – Tôi nói dịu dàng như rót mật.
 - Dạ, hiểu! – Cu Bin gật đầu ngay tắp lự.
 - Giải, nói cái hiểu liền! – Tôi chủ trương khen phủ đầu để tạo hứng khởi cho học trò.
 - Hi hi! – Thằng nhóc khoái chí tở.
 - Vậy, đem áp dụng vào bài này, theo đề bài là $a: b: c = 2: 4: 5$, viết theo dạng tỉ lệ thức, ta được gì Bin nhỉ? – Tôi nhẹ nhàng hỏi.
 - Được.... $a: 2 = b: 4$ phải hông sư huynh? – Cu cậu ngần ngừ đáp.
 - Đúng rồi, nhưng mà thiếu! – Tôi nhận xét.
 - Thiếu gì huynh? – Bin ngơ ngác.
 - Còn c với số 5 đâu? – Tôi nói.
 - Nhưng...công thức chỉ có a với b, đâu có c? – Cu cậu lí nhí.
 - Ờ...thì mình ráp vô thêm, cũng giống vậy thôi chứ đâu? – Tôi dần mặt ra.
 - Huynh nói bậy rồi, công thức là không được đổi! – Thằng Bin lớn gan nói.
 - Bậy cái con khỉ, ai nói mày vậy? – Tôi sầm mặt.

- Cô em nói, công thức thì phải viết đúng, không được đổi mà! – Nó tiếp lời.
- Ở cái thằng ranh này, công thức là công thức, mà học Toán thì phải linh động chứ, học máy móc vậy lỡ đề ra dạng khác thì ngồi ngó à? – Tôi quát mắng.
- Sao em biết đề ra như thế nào được? Đâu có ai biết trước đề bài đâu! – Cu cậu nói xàm.
- Thôi bỏ qua, làm toán đi, bây giờ tao bật mí cho mày, $a : b : c = 2 : 4 : 5$ thì sẽ viết ra được là $a : 2 = b : 4 = c : 5$, mà mày lại có $a + b + c = 22$, vậy thì được gì? – Tôi thở hắt ra.
- Được.... $(a + b) : (2 + 4) = 22$ phải hông đại ca? – Cu Bin nói như máy.
- Ca cái đầu mày chứ ca, mày ăn cái gì mà ngu thế? Còn c nữa mày bỏ ở đâu? – “Rầm” “Tôi đập bàn quát to.
- Công thức đâu...đâu...có c đâu? – Thằng nhỏ dự là có biến, đã ngồi lù ra.
- Không có c sao mày đem cái tổng $a + b + c = 22$ vào? – Tôi mặt mày đã đỏ gay.
- Thì...thì.....! – Đến đây cu cậu tắc tị.
- Thì cái con khỉ! – Tôi nói rồi xách tai cu Bin lên mà nhéo – Này thì ăn lo đi chơi, cái bài dễ thế mà mày không biết làm à con?

Chốc sau, thằng cu Bin khóc rống lên, chạy làng từ trên lầu xuống dưới mà la bài hãi, để rồi chút chiều, ông nội tôi gọi hai ông lớn ra ngoài sân, và tát cho vêu mồm mỗi thằng 2 nháy đúng chất Vịnh Xuân, hai quả rờ- ve từ trái qua phải chỉ bằng một cú phát tay của ông nội làm hai thằng tôi méo cả mồm, đau nổ đom đóm mắt vì cái tội ăn hiếp em nhỏ. Và sau vụ đó thì cu Bin hết dám vác mặt sang thọ giáo hai anh em tôi nữa.

Đó là mở đầu cho lịch sử, và diễn biến của vài năm tiếp theo vẫn y như cũ, khi thì ông anh tôi tát cho thằng Tũn sọ đến vãi cả mặt, khi thì tôi nạt con bé Út khiến nó sì sà sì sụt nước mắt nước mũi tèm lem cả buổi. Rồi chuyện lan sang đến cả bên họ ngoại, khi thì ông anh động đầu thằng Tèo xuống võ do thằng này đã dốt lại còn cãi bướng, khi thì tôi cầm thước khế đến bầm cả tay méo cả mặt cu Nhí chỉ vì thằng này vừa lờ mặt đi đã vẽ bậy trong tập.

Sau mấy vụ động trời đó, hai thằng tôi bị giáng chúc vĩnh viễn không cho làm thầy thiên hạ nữa mà đày xuống làm thứ dân, và bị mẹ tôi nạt cho một trận nên thân, ba tôi thiếu điều còn xách roi mây rượt hai thằng tội đồ vừa chạy vừa la khắp nhà. Và tôi thì cũng hãi thẳm biết thêm một điều nữa, đó là tôi cũng đang ở gần một ông anh lớn, chết cũng không nhờ ổng chỉ bài, không thì tôi cũng nổi gót theo mấy thằng nhỏ em họ là cái chắc.

Vậy nên tối hôm qua, khi nghe mẹ nói tôi sẽ sang nhà cô Nguyệt dạy cho con bé Trần thì ông anh tôi phá lãn ra cười, tôi thì nhăn nhó suốt buổi:

- Mẹ biết tính con vậy rồi còn bảo đi dạy cho người ta! – Tôi làu bàu nói.
- Con đảm bảo, qua đó thế nào nó cũng bị cô Nguyệt xách chổi đuổi về! – Ông anh tôi nói chắc như đinh đóng cột.
- Mày đi dạy cho nhà bạn thân của mẹ, mà lại là dạy cho con gái, thì coi liệu hồn làm sao cho

phải, mày cũng lớn rồi con à! – Mẹ tôi nghiêm nghị nói.

Nghe vậy thì ông anh tôi hết ham cà khịa nữa, mà tôi cũng chỉ biết vâng dạ nhận lời, trần trọc mãi cả đêm chỉ để nghĩ cách dạy làm sao cho thật nhẹ nhàng và từ tốn với con gái, chứ làm mẹ tôi mất mặt thì dám bị nhin com cả tuần chứ chẳng chơi.

Thế nên sáng hôm nay, trên đường đến nhà cô Nguyệt, tôi vừa đạp xe mà cứ vừa mừng tượng cảnh ông thầy là tôi đây đang tức tối đạp bàn quát mắng sa sả, để rồi sau đó co Nguyệt sẽ đá tôi văng ra ngoài cửa sổ rơi cái phịch xuống đất té bán thân bất toại. Chỉ mới nghĩ thôi tôi đã toát mồ hôi hột, đến nỗi lúc nhìn cái chuông cửa, tôi cứ ngần ngừ mãi chả dám bấm, vì y như là bấm lên...hồi chuông báo tử vậy!

Chương 138

Trở lại lúc ngồi ở phòng khách nhà cô Nguyệt đợi cô dẫn học trò ra mắt, tôi thở dài một hồi rồi nhìn quanh quất để tránh suy nghĩ vẩn vơ về Vy với Tiểu Mai. Nhà cô Nguyệt bài trí toàn đồ nội thất sang trọng, bàn thì gỗ thông ép nhỏ với mặt kính sáng bóng, sàn nhà lát gỗ đi mát rượi cả chân, đầu tay vịn cầu thang lại có quả cầu làm bằng thủy tinh, nhìn mà thích mê, ngoài vườn thì trồng đủ các loại hoa mà là hoa gì thì tôi không biết rõ, chỉ biết được vài chậu phong lan treo lủng lẳng bên trên. Tóm lại là ngược hẳn với phong cách giản dị ấm cúng ở nhà Vy, cũng không tinh tế trang nhã như ở nhà Tiểu Mai, nên tôi ngồi đây cảm giác cứ như không hợp gu chút nào.

Tầm 5 phút sau thì cô Nguyệt cầm khay nước bước ra, sau lưng cô là bé Trân học lớp 9 theo lời cô nói hôm qua. Tôi chỉ nhìn sơ qua cô bé chứ không dám nhìn lâu, cũng thở phào nhẹ nhõm vì không đến nỗi như tôi lo nghĩ, cũng tóc dài cột hờ như Tiểu Mai, và ánh mắt thì thoáng tinh nghịch như Vy, tổng thể thì không xinh bằng hai nàng, nhưng vậy cũng gọi là tạm chấp nhận.

Sau màn chào sân xã giao hỏi thăm qua lại, tôi mới phát hiện Trân có nụ cười răng khểnh cực duyên, không rạng ngời như Vy và quyến rũ như Tiểu Mai, nhưng lại khá là dễ thương, đáng để....liếc nhìn. Con gái đúng là lúc nào cũng dạn dĩ sớm hơn con trai, Trân bắt chuyện với tôi ào ào, làm tôi đã thập phần mơ tưởng đến tương lai tươi sáng của ông thầy vừa được phục chức này, cô bé trông sáng sủa thế thì học hành chắc cũng khá lắm đây, ít nhất là phải nói gì hiểu nấy chứ lì.

Nhưng tôi đã lầm, vì đây chính là chiến thuật rào trước đón sau, tranh thủ tình cảm của cô bé, vừa bước vô phòng học thì Trân đã kéo ghế ngồi xuống, hăm hở thì thào:

- Anh nè, nói với anh chuyện này chút!
- Gì thế? – Tôi ngồi xuống.
- Anh N đừng nói với mẹ em chuyện này nha! – Vừa nói, cô bé vừa nhìn ra phía cửa phòng như sợ cô Nguyệt bất thành linh bước vào.
- Ủm, mà chuyện gì? – Tôi thắc mắc tonton, mới quen biết đã đem kể bí mật gì đây.
- Là...em bị mất căn bản môn Toán rồi! – Nói ra chuyện động trời vậy mà cô bé cười tỉnh queo.
- Trời đất, phải không vậy? – Tôi sững sốt.
- Suyt...nhỏ thôi mà! – Trân nhăn mặt đưa tay lên môi.
- Còn gần 2 tuần nữa thi mà em nói mất căn bản? – Tôi hỏi.
- Thì....thôi khó nói lắm, anh kèm em sao mà em thi trên trung bình là được mà! – Cô bé nói giọng nài nỉ.
- Ờo...chứ em đi học thêm thì thế nào? – Tôi thắc mắc.
- Em....em ít đi học ở ngoài lắm! – Trân lí nhí.

- Ô...cô Nguyệt nói là cho em đi học hết 5 môn luôn mà? – Tôi lại càng ngạc nhiên tột.
- Mấy môn kia thì em có học, còn Toán thì...cách dạy của cô em ko hiểu, mà chán lắm, nên toàn nghỉ ở nhà hoặc ra ngoài đọc truyện! – Cô bé thú thật.
- Đọc truyện? – Tôi ngăn người ra.
- Hi, em mê truyện lắm! – Trân cười khoe răng khểnh.
- Thế...cô dạy sao mà em ko thích? – Tôi nhìn lảng sang chỗ khác.
- Cô toàn viết công thức lên bảng rồi chẳng giải thích tại sao lại như vậy, cho bài tập làm luôn, em thấy....bực bối vì chỗ đó, thế là không thích, không muốn nghe, rồi...không hiểu bài luôn! – Cô bé nhún vai đáp.
- Trời đất, dạy Toán ai chả vậy! – Tôi thất thần.
- Anh N cũng vậy nữa hử? – Trân tròn mắt nhìn tôi.
- Thì...anh dĩ nhiên phải khác rồi! – Tôi lúng búng đáp, cái tính sĩ diện lại nổi lên.
- Vậy được ời, còn 2 tuần lận, anh dạy em trên trung bình là được, biết đâu lại hơn luôn hổng chừng, hi hi! – Nói rồi cô bé cười khì.
- Ừm....! – Tôi thở dài gật đầu, nghĩ bụng đã mất căn bản rồi thì học hành thế quái nào mà trong 2 tuần lấy điểm trên trung bình được chứ, xui xẻo gì đâu, tự dung nhận lời dạy cho con nhỏ tinh ranh này, vừa vào đã bắt hứa, chứ không thôi nãy giờ tôi đã xuống nói với cô Nguyệt mọi sự rồi tốt đi về từ đời tám hoánh rồi.

Nghĩ thế nên tôi đâm ra chán nản, buổi đầu tiên chỉ dành để kiểm tra lại kiến thức của Trân xem thế nào, may thay tuy không đến nỗi gọi là mất căn bản trầm trọng nhưng với trình độ cô bé bây giờ thì làm bài thi chừng 3 đến 4 điểm là cùng. Kết thúc buổi học, tôi dặn Trân ôn lại một số công thức cơ bản để bữa sau tôi lại sang dạy cho áp dụng vào làm Toán, trông mặt cô bé rầu rầu vì chắc đang tưởng là tôi cũng giống cô dạy Toán trên lớp. Tôi lắc đầu rồi mở cửa phòng bước ra:

- Anh nè! – Trân đi theo ra đến cửa.
- Gì thế? – Tôi hỏi.
- Nhớ nha...! – Cô bé cúi mặt.
- Là sao? – Tôi chả hiểu mô tê gì sất.
- Thì....đừng nói với mẹ em đó...! – Trân thở thê.
- Ừ, anh hứa rồi mà, em nhớ học công thức theo cách anh dặn đấy, mốt anh qua! – Tôi gật đầu dặn thêm lần nữa.

Quả y chang, tôi vừa dắt xe ra cổng thì cô Nguyệt trước khi đóng cửa còn gọi tôi lại hỏi vài chuyện về bé Trân, tôi nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ bảo là cô bé học tạm tạm, giờ chỉ nên gắng học thêm nữa mới được, rồi đồng xe về thẳng, bụng rửa thầm mình đúng là ngu mới rước nợ vào

thân mà, làm phí mất bữa tự tập guitar.

Về ăn trưa mà tôi cứ nghĩ ngợi mãi cách dạy làm sao cho cô học trò này hiểu được mà tôi chẳng phải mở mồm quát tháo như hồi đó nữa, nhưng nghĩ mãi chẳng ra, vậy mà mẹ tôi cứ dặn dò kể bên hoài rằng phải nhỏ nhẹ với Trân, không được nói nặng nhẹ, tôi dạ vâng cho qua chuyện rồi chuồn lên lớp học, quyết định sẽ nhờ đồng minh hiến kế.

Giờ ra chơi tôi lò dò đến chỗ em Vy ngồi, rồi chậm rãi tường thuật lại tình huống khó xử này và nhờ em ấy giúp đỡ cho cách dạy, vì ít nhất tôi nghĩ là con gái thì sẽ dễ hiểu nhau hơn, nên biết đâu tôi lại được thêm vài lời khuyên hữu ích.

Nhưng hồng dè nghe xong thì Vy chỉ hỏi gọn lỏn mà chẳng ăn nhập gì vấn đề:

- Con bé đó có dễ thương không?
- Ừ, thì nhìn cũng được, mà sao? – Tôi thật thà gật đầu đáp, dù chẳng hiểu Vy hỏi vậy là có ý gì.
- Hừ, lớp 9 lớn tướng rồi còn phải nhờ người đi dạy kèm, N xin nghỉ đi! – Em ấy nói giọng không vừa ý.
- Bậy...là bạn thân của mẹ N đích thân nhờ đấy, không bỏ liều được đâu! – Tôi rụt cổ.
- Vậy....N tự đi mà nghĩ ra, hứ! – Nói rồi Vy đứng lên bỏ đi ra ngoài.

Tôi dần mặt ra ngồi đờ luôn tại chỗ cả buổi mà chẳng hiểu vì sao tự dưng Vy lại có thái độ gay gắt như vậy, trong khi hôm giờ tình tứ biết bao nhiêu. Thế là kế hoạch nhờ viện trợ thất bại, tôi chỉ còn cách...nhờ đến Tiểu Mai.

Vậy là tối hôm đó đến nhà nàng tập Guitar, tôi khấp khởi mừng thầm khi thấy Tiểu Mai bước ra cười tươi mở cổng, rồi vui vẻ hỏi tôi đã tập đến đâu rồi. Thấy tình hình thế này hết sức thuận lợi, tôi đặt vấn đề ngay tắp lự:

- Tiểu Mai nè?
- Ừ? – Nàng để khay trà xuống bàn rồi nhìn tôi.
- Tư vấn giúp N chuyện này nhé! – Tôi nói chậm chậm.
- Ừa, N nói đi! – Nàng mỉm cười gật đầu.

Thế là tôi hăm hở kể hết sự tình, từ chuyện cái tính tôi hỏ báo ra sao đến chuyện Trân bị mất căn bản toán, rồi một tuần phải qua dạy đến 3- 4 buổi liên tục, rồi phải dạy ra làm sao cho phải phép mà lại có hiệu quả tức thì. Tôi kể xong rồi mà chỉ thấy Tiểu Mai im lặng, rồi nàng lật quyển giáo trình Guitar ra đáp gọn lỏn:

- N cầm đàn lên đi, mình học bài mới!
- Ơ...còn chuyện N hỏi thì sao? – Tôi ngơ ngác.
- Học xong rồi hẵng tính! – Nàng nhăn mặt đáp.
- Ờ...ừm...! – Tôi dậm chột dạ.

Và đó là buổi học guitar khủng bố tinh thần đầu tiên mà tôi được biết, Tiểu Mai dường như khó chịu ra mặt, liên tục lắc đầu như không vừa ý, đôi lúc lại thở dài nhìn tôi cứ như bữa nay tôi học ngu lắm không chừng, dù rằng tôi tự thấy mình tập cũng không đến nỗi, tốt là đằng khác ấy chứ!

- Sao mình bảo N chuyển hợp âm phải từ từ, đúng thế tay cho tiện mà N toàn nhảy cóc không vậy?

- Ờ...!

- Tập gì mà toàn lạc nhịp, điệu Ballad đâu có dư ra 3 nhịp ở giữa bass với treeble chứ?

- đang tập rock ballad mà?

- Rock ballad cũng sai luôn!

- Ờ.....!

Cuối buổi học, tôi liú ríu dắt xe không dám hó hé nửa lời, còn Tiểu Mai thì lạnh lùng bước ra mở cổng rồi đóng lại cái sầm ngay sau đó, cũng chẳng thấy đả động gì đến chuyện tôi nhờ nàng lúc đầu.

Tôi đạp xe về mà mặt dần ra vì ngạc nhiên không biết để đâu cho hết:

- Tiểu Mai với em Vy bị làm sao thế này? Mình có làm gì sai đâu kìa!

Tôi thở dài lắc đầu ngao ngán, thế này thì đành phải tự lực cánh sinh rồi, thôi đến đâu hay đến đó vậy, cứ giữ nguyên “phong cách” “dạy học, trò đã dở rồi thì thầy có giỏi cách mấy cũng đành chịu.

Nhưng tôi đã lầm, phước chủ may thầy làm sao khi trong cái rủi lúc nào cũng có cái may, tôi hăng hái tiếp nhận cái điều may mắn đó, mà quên mất là trong cái may cũng ẩn chứa rập rình cái rủi!

Chương 139

Cái phạt làm thầy của tôi lần này nó hên gì đâu, không đến nỗi xui như tôi đã trần trọc nghĩ cả đêm hôm qua. Sáng nay, tôi lò dò đến nhà Trân, trong cặp chuẩn bị sẵn xấp bài tập Toán thuộc loại căn bản của căn bản, nhòm cái vô là thấy đáp án ngay, chỉ để gọi là tạo....niềm vui cho cô học trò khi tôi chắc hẳn cô bé này chắc cũng giải được hơn một nửa số bài toán tôi ra.

Sau màn nhấn chuông, cô Nguyệt đơn đả mời tôi vào nhà, chào hỏi xã giao xong tôi được cô dẫn lên....giảng đường, rồi bảo tôi đợi chút, Trân chỉ vừa mới ngủ dậy.

- Ngủ gì lăm thế? À, chắc là tối qua con bé thức khuya học mớ công thức của mình cho đầy mà!
- Tôi nghĩ thầm trong đầu, lục tục mở cặp lấy tập vở ra.

Nhưng tôi đã nhầm, nhầm to, chỉ vì ít phút sau, khi Trân đã yên vị ngồi khoanh tay trước mặt tôi thì tôi mới biết:

- Hôm qua học quá mất tâm quăng luôn à? – Tôi hỏi.

- Dạ...không! – Cô bé lắc đầu.

- Chứ sao? – Tôi thắc mắc.

- Dạ...em thức đọc truyện, hi hi! – Trân nói xong rồi khoe răng khểnh trắng ngần cười khi tỉnh bơ.

- Cái gì? Em giỡn mặt với anh hả? – Tôi ngã bổ ngửa ra sau.

- Hông đâu, em mê truyện lắm, nhưng mà bây giờ em học nè anh! – Cô bé vội lật tập ra nhưng vẫn nói liên hồi.

- Bây giờ học thì sao anh kịp giảng bài cho em? – Tôi cau giọng.

- Kịp mà, thật đó! – Trân đáp.

- Hừ, vậy anh cho em 15 phút, tưng hết mớ công thức đó đi! – Tôi hừ nhạt.

- Em chỉ cần 5 phút! – Nói rồi cô bé chăm chú nhìn vào vở.

Lạ hồn, mớ công thức này nếu là một người mất căn bản mà muốn học thuộc thì cũng phải tầm 30 phút, tôi cho Trân 15 phút là đã đánh đố cô bé rồi, cho chừa cái tật không nghe lời tôi. Ấy vậy mà giờ chỉ nói là cần 5 phút, ừ thì được, 5 phút thì 5 phút, tôi ngồi bắt đầu canh giờ.

- Xong 5 phút! – Chốc sau, tôi gõ gõ lên bàn.

- Rồi, em cũng vừa thuộc hết! – Trân gấp vở lại.

- Chắc không? – Tôi nghi ngờ.

- Chắc như bắp Mì, anh dò hết đi! – Cô bé nhún vai đáp tự tin.

Và quả thật là con bé đọc ro ro hết gần 5 công thức và 15 cái định lý đi kèm, tôi giờ đã bắt đầu nhìn Trân bằng con mắt khác, nhưng hãy còn nghi hoặc vì biết đâu đây chỉ là học vẹt, tụng đầu thuộc đó chứ không áp dụng vào thực tiễn làm bài được.

Tôi đoán y chóc, Trân nhìn vô trang đầu tiên của xấp bài tập tôi đưa rồi xịu mặt xuống:

- Em...hông biết làm!

- Thì cứ áp dụng công thức vào mà làm thôi, em thuộc hết rồi còn gì! – Tôi sừng sốt.

- Nhưng tại sao lại có công thức này chứ? – Cô bé chỉ tay vào vở hỏi.

- Thì các nhà toán học đặt ra và phân tích như vậy! – Tôi trả lời.

- Nhưng lý do tại sao người ta lại tìm ra công thức chứ? – Trân hỏi tiếp.

- Ờ...em làm Toán hay học Lịch sử thế? – Tôi ngơ ngác.

- Ý em là, không biết rõ ràng cụ thể công thức thì em không chịu học Toán đâu, gì mà nhìn vào toàn a với b với c, khô khan lắm! – Cô bé lắc đầu nguầy nguậy.

- À, hiểu rồi! – Tôi vỗ vỗ trán.

Hoá ra Trân là thuộc dạng người mà chỉ học tốt qua thực tiễn ví dụ có minh họa hẳn hoi, chứ không phải dạng dân Tự nhiên khô khan như tôi hay bọn thằng L thằng T. Nếu biết trước thế thì tôi đã nghĩ ra cách dạy khác rồi, gì chứ vụ này thì tôi có thừa tự tin, vì tôi cũng từng một thời cày xới hết các công thức đến tận cùng mà.

- Như vậy nhé, còn 2 tuần nữa là trường em thi học kỳ đúng không? – Tôi hỏi.

- Dạ đúng ời! – Trân gật đầu.

- Vậy, giờ em hứa với anh một chuyện? – Tôi nói.

- Không chịu đâu! – Cô bé đổi nét mặt lắc đầu ngay.

- Anh đã nói gì đâu mà em không chịu? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

- Em biết, anh định bảo em hứa là anh sẽ nói với mẹ em toàn bộ mà em không được giận anh chứ gì! – Trân làm mặt dỗi, lúi ra khỏi bàn.

- Vớ vẩn, không có đâu, lại đây! – Tôi lắc đầu khoát tay bảo.

- Vậy thì là gì? – Cô bé ngồi lại gần hỏi như thờ.

- Từ giờ đến lúc thi học kỳ, anh dặn em học gì thì phải nghe đó, đừng viện lý do là em bận hay là bài khó, anh không cần biết! – Tôi bắt chước lời giáo huấn của Tiểu Mai.

- Dạ.... hứa! – Trân phụng phịu gật đầu, vẻ như hơi bị ép buộc.

- Nhưng đổi lại, nếu em thi Toán được 6 điểm trở lên thì anh sẽ tặng em một bộ truyện bất kỳ! – Tôi ra phần thưởng.

- Thiệt hở anh? – Cô bé mắt sáng rỡ.

- Ủ...mà bộ tầm 10 cuốn thôi nhé, mắc quá anh kham ko nổi đâu! – Tôi thấy mình hơi bị hớ vội chữa lại tí chút.
- Ôi, em hứa mà, iu thầy nhất, hi hi! – Nói rồi con bé chồm tới bá vai tôi hết như mấy đứa em nhỏ hay bá vai tôi ở nhà.
- Này, này...làm cái gì đấy? Con gái con đứa, lớp 9 rồi! – Tôi nhăn mặt gỡ tay Trân ra.
- Hi hi, vậy giờ học liền đi thầy ơi! – Trân nhảy ngay vào bàn học.
- Ờm, nhưng bữa nay cho em nghỉ sớm! – Tôi nói.
- Sao vậy? Hic! – Cô bé này cũng lạ, học trò được thầy cho nghỉ sớm mà lại rầu rĩ.
- Anh về chuẩn bị lại giáo án, sáng mai anh sẽ qua dạy, từ giờ đến lúc đó em khỏi học công thức gì cả! – Tôi cất tập vở lại vào cặp.
- Chứ làm gì? – Trân ngơ ngác.
- Thì học môn khác hay làm gì đó tùy em! – Tôi nói rồi đứng dậy.
- Đọc truyện được hôn thầy? – Cô bé hỏi.
- Thả giàn đi, rồi mai bắt đầu học hết sức! – Tôi khoát tay đáp.
- Hi hi, dạ, nhớ rồi! – Trân lại cười khểnh răng.

Ra khỏi nhà cô nguyệt, tôi không vội về nhà ngay mà mò lên thư viện thành phố, bới tung cả dãy sách Toán trong đó lên rồi hí hoáy nghiền ngẫm và ghi chép lại những gì cần thiết. Loay hoay cả buổi sáng, cuối cùng tôi cũng ghi ra được một nùi những tiểu sử các nhà toán học cho đến tình huống khám phá hay phân tích ra các công thức toán học, rồi tôi tìm lại những bài toán cũ trong sách lớp 9. Đến gần trưa thì tôi vội về nhà ăn cơm, xong tót lên trường ngồi vật lộn với mớ giấy viết tay, xem qua một lượt để có một cái nhìn tổng quan nhất và tìm một mạch dẫn chung nhất, hòng tìm ra cách giảng dạy phù hợp với bé Trân. Tôi cũng không quên dặn K mập thấy Vy hay Tiểu Mai đi xuống là phải đánh động báo tôi ngay lập tức, chứ Vy mà bắt gặp thì xé xong mớ giấy này rồi quay sang xé xác tôi là cái chắc, mà bị Tiểu Mai thấy thì dám nằng đuổi cổ về nhà không cho sang học Guitar luôn cũng không chừng, vì tôi đồ rằng thái độ của Vy với Tiểu Mai ngày hôm qua chắc là đang bực tôi chuyện này đây!

Nhưng biết làm sao được, đã nhận làm thì phải cho ra ngô ra khoai, đã nhận giúp thì phải giúp cho trót, và đã nhận dạy thì tôi phải đào tạo cho đến cùng, học trò của tôi tẻ tẻ không giỏi thì cũng phải có bước đột phá không tương. Thế là giờ tan học, chở Vy về nhà xong, từ chối buổi tối lên nhà em ấy chơi với lí do phải học bài Anh ngữ sắt đá, tôi phóng như bay về nhà, ăn xong bữa tối là xem sơ qua bài vở trên trường một chút rồi bắt đầu công việc...soạn giáo án.

- Mà làm cái gì đấy? – Ông anh tôi bất thành linh đứng đằng sau hỏi.
- À...soạn bài, mai đi dạy ấy mà! – Tôi đáp.
- Soạn chi? Sao mà không đi tập thể lực? – Ông nói tiếp.

- Tập thể lực? – Tôi ngơ ngác.
- Ừ, để lấy sức mai lên oánh học trò! - Ông cười nham hiểm.
- Còn lâu, lần này sẽ khác! – Tôi xua tay.
- Khác thế nào? Oánh dữ hơn à? – Ông anh tôi hỏi mỗi câu.
- Bậy, học trò sẽ giỏi hơn cả thầy! – Tôi bực quá nên nổ văng trời.
- Hê, mày bị hoang tưởng rồi! – Nói rồi ông quay đi.

Tôi mặc kệ, bắt đầu trải mớ công thức toán lớp 9 ra đầy bàn, rồi xếp tương ứng các mẫu giấy về giai thoại hay tình tiết về tiểu sử nhà toán học đó, xong xuôi tôi lại viết thêm các ví dụ minh họa thật tượng hình theo cách hiểu của mình, rồi tổng hợp lại thành một tập vở chừng vài mươi trang.

Nói thì có vẻ nhanh, nhưng tôi loay hoay đến gần 4h sáng hôm đó mới hoàn tất mọi việc, chợt nghĩ phải chăng lúc soạn Guitar bí kíp thì Tiểu Mai cũng thức như tôi hôm nay?

Rồi như những lần chuẩn bị thuyết trình trước lớp, tôi cầm tập tài liệu xuống dưới nhà, đứng trước gương và bắt đầu...nói, đó là cách tập thuyết trình tốt nhất mà tôi tự nghiệm ra, điều quan trọng nhất khi nói trước đám đông là nhìn thẳng vào mắt người đối diện, không quá lâu để họ cảm thấy bối rối, nhưng cũng không quá nhanh đủ để tạo ấn tượng. Vậy nên chuẩn bị cho buổi sáng đi dạy ngày mai cũng vậy, tôi vừa nắm những ý chính trong đầu vừa nói thêm những ý phụ theo cách hiểu của bản thân. May phước thay lúc này nhà tôi không có ai đi xuống dưới, chứ gặp tôi đang nói một mình thế này dám lặn đùng ra xiu vì tưởng tôi bị ma nhập lắm.

Thế là ngày hôm đó tôi chỉ ngủ được có 3 tiếng đồng hồ, sáng dậy trắng mắt ra nhưng cũng đạp xe sang nhà Trân, vừa đi vừa ngoác mồm ngáp muốn rách miệng, nhưng cực kỳ tự tin, đường hoàng bước vào nhà, oai phong lẫm liệt, đầy khí khái của một thầy giáo “siêu phàm” vừa được phục chức không lâu.

Chương 140

Tôi khoan thai ngồi xuống, Trân đã yên vị sẵn trong phòng tự đời nào, đang khoanh tay trên bàn dòm tôi:

- Chu choa, đến lượt anh thức đọc truyện hử? Nhìn y chang em hôm qua! – Trân tròn mắt ngạc nhiên.

- Bậy, à.....ừm....anh thức xem phim...oáp...! – Tôi che miệng ngáp vội.

- Hi hi, vậy hôm nay mình học gì hử thầy? – Cô bé háo hức hỏi.

- Em còn nhớ công thức hôm qua không? – Tôi thăm dò.

- Nhớ chứ, để em đọc nha....! – Trân nói ngay.

- Được rồi, giờ anh giảng lại một lượt nè! – Tôi cắt lời, lấy sách vở ra.

Tôi bắt đầu chậm rãi giảng lại từng công thức, đi từ gốc là các nhà toán học đến ngọn ngành là các ví dụ minh họa hết sức gần gũi. Và đó là lần dạy học đầu tiên mà tôi lại có cảm hứng liên tu bất tận đến thế, vì cô học trò tỏ ra hết sức thông minh, làm ông thầy như tôi khoái gì đâu.

- Ra vậy, em hiểu rồi!

- Woa...giờ thấy dễ quá chừng!

- Phải chi anh làm thầy dạy cho lớp em luôn cho rồi!

Vâng, học trò cứ khen, thầy cứ khoái, chốc chốc tôi lại búng tay cái chóc ra dấu number one khen thưởng, hay bé Trân lại nhìn tôi đầy thán phục. Quả là lịch sử đi dạy đã có bước chuyển biến mới, không có tiếng la mắng hay đập bàn gì sất, mà ngược lại không khí còn thấm đẫm tình thầy trò tương thân tương ái.

- Rồi, lí thuyết đã xong, giờ qua làm bài tập! – Tôi tựa người ra ghế.

- Dạ, y theo lời thầy! – Trân gật đầu ngoan ngoãn.

- Đây, làm hết xấp này thì anh cho nghỉ! – Tôi dòm đồng hồ, đã 9h15, chắc cô bé giải xong hết mớ bài tập đó thì khoảng 10h về là vừa.

Dè đâu cái số tôi hên, dạy phải cô học trò “thông minh vốn sẵn tính trời”, nói một hiểu mười, làm nhoáng cái 15 phút đã xong sạch sẽ mớ bài tập toán căn bản tôi chuẩn bị mà lại không sai câu nào.

- Thầy cho em làm bài tập kiểu này thì coi thường em quá! – Trân khẽ giậm chân xuống.

- Ồ, thì ban đầu tưởng em mất căn bản, nên anh cho bài tập dễ mà! – Tôi sững sốt.

- Thì em mất căn bản, nhưng anh dạy hay quá chừng, giờ em cũng hiểu sơ sơ rồi! – Cô bé cười

khi.

- Giỏi, để anh ra đề mấy bài khó hơn! – Tôi được nịnh thì khoái chí tử, cũng không tiếc lời khen ngợi con bé lại.

Sáng hôm đó, nhìn cô bé giải mấy bài tập của tôi trong chớp nhoáng mà tôi vui gì đâu, hoá ra Trần thông minh thật, chẳng qua không chịu học nên mới phải như thế, mà thường người càng giỏi thì càng bướng, cái gì không thích thì nhất quyết không làm. Vậy nên những buổi học sau, tôi vẫn giữ nguyên phương pháp dạy, và bắt đầu đi sâu vào các vấn đề khó hơn, tuy cũng có lúc cái máu hổ báo cố hữu trong tôi lại nổi lên:

- Hừ, bài này sai rồi, em làm kĩ lại xem! – Tôi sầm mặt, thu nắm tay lại.

- Em làm mấy lần rồi, kết quả vẫn vậy, hic! – Trần lắc đầu chịu thua.

- Làm lại là làm lại, cấm cãi! – Tôi xẵng giọng, bẻ ngón tay kêu răng rắc.

- Anh...anh...ngồi đây nha, em xuống lấy nước ngọt với bánh cho anh, nha! – Cô bé hoảng hồn điều đình rồi chạy ngay xuống nhà.

Tôi nhìn cái bộ dạng cô bé mà phì cười quên cả nổi bực dọc vì cái bài toán khó hôm nay đang quay Trần như chong chóng, nhưng học Toán thì phải thế, luyện nhiều thì giỏi nhiều, huống gì cô bé lại thông minh sẵn, mà tôi thì khoái dạy học trò ngoan, giỏi và không cãi bướng lắm.

Nhờ vậy mà trình độ Toán của Trần ngày một khá lên, tôi hài lòng ngồi xem bài và chấm bài, càng về sau trách nhiệm làm thầy càng nặng nề hơn, tôi giảng bài xong thì chỉ việc ngồi một chỗ nhăm nháp bánh ngọt, chốc chốc lại quay sang xem con bé làm bài đến đâu, ừ hử khen ngợi vài ba câu rồi tựa người ra ghế khoái trá tận hưởng thời gian thanh thoi này. Thấm thoắt tôi đã dạy Trần được hơn một tuần, tôi đến đây cũng chắc hẳn là kỳ thi sắp tới điểm Toán của cô bé không 7 thì cũng 8 chứ chẳng đùa, từ chỗ gần như yếu kém nay đã đột phá đến hạng khá và khá – giỏi, tôi thở phào nhẹ nhõm vì ít ra tôi đến đây đã gần như là hoàn thành xong nhiệm vụ được giao, và quá tốt là đằng khác.

Sáng nay cũng vậy, sau khi giảng sơ một lượt các vấn đề mới theo cách dạy trực quan giao tiếp tự nhiên, tôi thông thả ngồi đợi Trần làm xong phần bài tập Toán vừa giao để chấm điểm. Nhìn quanh quất trong phòng, tôi thấy cô bé sượng gì đâu, nhà giàu nên sống trong phòng riêng vừa rộng vừa sang, sạch sẽ thơm tho mà lại trang trí đủ thứ, từ chuông gió, gấu bông đến cả các poster ca sĩ diễn viên. Nhưng ngay đầu giường, đập vào mắt tôi là một tấm ảnh được dán dính lên, tôi dụi dụi mấy lần như không tin vào mắt mình.

Rồi tôi đi lại gần xem thử để khẳng định lại nữa cho chắc, và ối giời ơi, tôi thiếu điều muốn ngã bổ ngửa ra sau vì trong tấm ảnh nhỏ dán đầu giường là ảnh của....tên Triết họ Sở khanh đây mà, còn có cả dòng chữ nhỏ phía dưới “Em thích anh lắm “đi kèm với một trái tim màu đỏ.

Lạy thánh thần, sao cái thằng cha này ở đâu có con gái nhà lành cũng mò mặt vào thế, đến con bé Trần mới học lớp 9 mà nhà người cũng không tha sao? Tiểu Mai với bà chị Diễm nào đó còn chưa đủ hay sao hả?

Tôi thấy máu nóng nổi rần rật trong người, xưa nay chỉ nghe bắt cá hai tay chứ chưa từng biết đến bắt cá 3 tay bao giờ, thế này thì dám sẽ còn có người thứ 4 hay thứ 5 nữa bị tên này lừa

tình lắm đây.

- Em làm xong rồi nè thầy ơi! – Trần gọi phía sau.
- Ừm...! – Tôi ngồi xuống kéo tập lại chấm bài mà người cứ thờ ra.
- Sao vậy? Bộ....sai gì à anh? – Cô bé e ngại.
- Không...đúng rồi, em làm tốt lắm! – Tôi sực tỉnh khỏi cơn nghĩ ngợi lan man.
- Nhìn mặt anh kia, như đang giận ấy! – Trần bĩu môi.
- Không, đâu có, bữa nay học đến đây thôi! – Tôi chấm bài xong rồi xếp sách vở vào cặp.
- Hi, thế này thì em thi được trên 6 điểm chưa thầy? – Cô bé cười hỏi.
- Ừm, cố gắng hơn nữa có thể được 8 điểm đấy! – Tôi nói rồi đứng dậy.
- Woa, vậy là em sắp được bộ truyện rồi! – Trần hấp háy mắt.
- Ừa, mà...phải chú tâm học đi, sắp thi rồi, đừng làm gì vẩn vơ đấy! – Tôi nói, nhưng trong bụng thật ra là muốn bảo con bé lo học mà còn thi chuyển cấp, mới lớp 9 đã yêu đương nhăng nhit thì không tốt đâu.
- Dạ....mà vẫn vợ là vẫn vợ gì anh? – Cô bé thắc mắc.
- Thì...ý anh là năm nay em thi chuyển cấp rồi, tập trung mà học! – Tôi lúng búng đáp.
- Em nhớ rồi thầy, hi! – Trần cười tươi gật đầu.

Trên đường về, tôi bị giằng xé nội tâm giữa chuyện phải vạch trần bộ mặt thật của tên Triết cho Tiểu Mai với Trần biết và việc tự nhủ đó không phải là chuyện của mình, chen vào thì chỉ tổ lố bịch thêm. Nhưng cái sự thật của tên sở Khanh này nó rành rành ngay trước mắt thì bào chữa thế quái nào được, thiệt là tức quá đi mà, dù chẳng phải chuyện của tôi nhưng tôi vẫn thấy tức thế nào ấy, phải em Vy mà bị hấn lừa thì tôi đã lao đến mà đấm cho vỡ mặt tên Triết rồi.

Nhưng cuối cùng nghĩ sao tôi lại quyết định sẽ không nói gì cả, cứ để gã ta an nhiên tự tại đi, rồi cũng sẽ bị phát hiện thôi, cây kim giấu trong bọc cũng có ngày lộ vỏ, ác giả ác báo mà. Bắt cá 3 tay thì đừng hòng mà lấp liếm, tưởng mình là thần thánh hay sao mà đòi quen một lúc 3 người con gái chứ, hừ, mặc kệ, giết gà không cần dao mổ trâu, tôi không thèm nhúng tay vào. Bây giờ chỉ có biết Vy là một, và hoàn thành trách nhiệm dạy học cho Trần là hai, còn lại chẳng quan tâm gì nữa sất.

Dạo này thì Vy đã thôi hỏi tôi về vụ đi dạy, vì có lẽ em ấy cũng biết tôi lúc nào cũng toàn tâm toàn ý, hôm nào đi học cũng chở về, cứ rảnh là lại chạy sang nhà chơi hoặc tối đi dạo, hầu như ngày nào cũng vậy, trừ hai buổi tối trong tuần phải sang nhà Tiểu Mai để học Guitar. Và cũng y như Vy, Tiểu Mai cũng không còn hỏi hay đá động gì đến chuyện tôi nhờ hôm bữa nữa, vẫn vui vẻ dạy cho tôi như bình thường, à chỉ có duy nhất một bữa là nàng có hỏi tôi về Trần:

- Vậy, cô bé kia đã khá Toán thêm chút nào chưa? – Tiểu Mai hỏi khi tôi đang nhét cây Guitar vào lại bao đàn.

- Ủm, cũng được! – Tôi trả lời nhát gừng.

- Ủ, có cần mình giúp gì không? – Nàng tiếp lời.

- Không đâu, N tự lo được mà! – Tôi khoát tay, thầm nghĩ muộn rồi Tiểu Mai ơi, đợi nàng hỏi thì tôi đã tự lo xong xuôi đâu vào đấy hết rồi.

Nhưng lúc ra khỏi cổng, nhìn Tiểu Mai cười khẽ vẫy tay chào, tôi lại nghĩ đến chuyện nàng đang bị tên Triết này gạt ngay trước mũi mà lại tức điên lên, nhưng vẫn không thể làm gì được hắn, cũng không thể nói với Tiểu Mai để nàng biết, vì tôi đã nghĩ thông suốt rồi, đừng nên đa sự chuyện không phải của mình.

Sáng nay, tôi hãnh diện nhìn bé Trân giải một hơi hai bài toán hiểm hóc mà tôi nhớ hồi xưa mình cũng chật vật lắm mới mò ra được cách làm, thầm nghĩ cô bé này nếu chịu học hành nghiêm túc thì chuyện giỏi hơn ông thầy đang ngồi đây là cũng có thể xảy ra lắm.

- Em học khá lắm rồi đấy! – Tôi khen không tiếc lời.

- Hi, nhờ anh dạy giỏi chứ bộ, lúc trước em đâu biết gì! – Trân cười tươi nịnh lại.

- Chứ sao! – Tôi phồng mũi đáp. – À, mà còn các môn Lí, Hoá thì sao? – Tôi thắc mắc.

- Không lo đâu anh, điểm Lí em cao nhất lớp mà, còn điểm Hoá thì cũng tạm tạm! – Cô bé xua tay nói.

- Vậy à? Anh tưởng em dở đều 3 môn chứ? – Tôi ngạc nhiên.

- Ờo...chỉ có môn Toán là em không thích học thôi, chứ còn lại vẫn học bình thường mà! – Trân bĩu môi.

- Ủm, vậy thì tốt, giờ anh ra bài làm tiếp đây! – Nói rồi tôi đặt bút vào ra đề.

Chốc sau, tôi thong thả ngồi tựa ghế đợi Trân làm thêm mấy bài Toán, nhìn vẫn vợ ra ngoài. Sáng nay tiết trời đẹp thật, trong mát không chút gợn mây, mà nắng lại nhẹ không gắt chút nào, tôi hít một hơi dài cảm khái khoan khoái nhìn ra cửa sổ, nơi có những nhánh me tây đang chia ra từ gốc cây cao to dưới vườn, gió mát lăn tăn thấy yên bình gì đâu.

Tôi chỉ dám ngồi nhìn ra phía trước, chứ hễ quay lại sau lưng là sẽ đập ngay vào mắt ảnh của tên Triết ngay đầu giường là tôi sẽ lại nộ khí xung thiên cho xem. Mà cái gã Sở Khanh này thì có gì hấp dẫn đến độ mà chị Diễm, bé Trân rồi đến cả Tiểu Mai đều mê như điên đảo thế kia chứ, ừ thì cũng đẹp trai đấy, cũng phong độ đấy, cơ mà có gì đâu, mấy thằng đẹp mã thì hay sở Khanh lắm mà, rồi thế nào cũng có ngày nhà người bị Tiểu Mai đuổi cổ ra khỏi nhà thôi, Triết à!

Nhưng ngay tiếp theo thì tôi thấy tôi đã sai rồi, lầm thật rồi....

Tôi ngồi tập guitar, vẻ như là vừa đệm xong bản I want it that way của Backstreet Boys, đang vui vẻ ngẩng mặt lên đợi Tiểu Mai khen một câu lấy tinh thần như mọi khi thì nàng chỉ thờ dài nhìn tôi:

- N nè, sau bữa nay, đừng đến nhà mình tập Guitar nữa nhé!

- Ờ...sao vậy?

- Ủm...bạn trai mình không muốn N đến đây nữa, nên Mai không thể dạy tiếp cho N được!

- Cái gì? Bạn trai? Là anh Triết gì đó phải không?

- Sao...sao N biết?

- Nhưng...hắn ta.....!

- Thôi....mình... thương anh ấy, nói mình phải nghe, nên....N thông cảm!

Tôi ngó người ngồi bất động luôn tại chỗ vì sự việc này bất ngờ quá sức tưởng tượng.

Rồi Tiểu Mai đứng dậy, nhìn xa xăm thở hắt ra nói:

- N để đàn lại ở đây rồi về đi, từ ngày mai đừng sang đây nữa!

Chốc sau, tôi sượng trân dắt xe ra ngoài nhìn Tiểu Mai đóng cổng lại, lạnh lùng quay bước vào trong nhà.

Thế này, thì là ai đang bị nàng đuổi ra khỏi nhà vậy? Sao không phải là tên Triết như tôi đã vừa nghĩ trước đó chứ? Tại sao chứ?....

Chương 141

Tôi thần thờ đạp xe quay về, nhắc từng guồng pê-đan cảm giác nặng trĩu như đeo đá dưới chân, đầu óc trống rỗng vì vẫn còn bàng hoàng trước sự việc vừa rồi. Sao sự đời lại có thể dùng một cái là thay đổi 180 độ như vậy chứ, trong khi chỉ vài hôm trước Tiểu Mai còn tận tình dạy guitar cho tôi, vậy mà giờ đây nàng lại lạnh lùng đuổi tôi thẳng thừng không thương tiếc vậy?

Phải rồi, chính thị là do tên Triết đã thấy tôi hôm bữa qua nhà Tiểu Mai, nên hấn ghen lên bảo nàng không được cho tôi đến nhà nữa, hấn là như vậy rồi. Cơ mà hấn lấy quyền gì mà ghen, trong khi chính hấn lại đi bắt cá 3 tay, hấn lấy tư cách gì mà ghen? Sao tên Sở Khanh nhà người lại nhỏ nhen vậy chứ, ta đi học đàn thì có ảnh hưởng gì đến Tiểu Mai của người không? Mà có ảnh hưởng thì liệu người có tức không, trong khi người lại còn quen với cả Diễm và Trân? Ta với người nước sông không phạm nước giếng, vậy thì có vì sao lại ép ta đến bước đường này, bị người ta đuổi ra khỏi nhà cứ như một thằng đầu trộm đuôi cướp không bằng! Triết ơi là Triết, ta hận người, ngay bây giờ mà gặp người thì ta chẳng ngần ngại gì tọng vài đấm vào mặt đâu!

Tôi vừa nhắc Triết đã có Triết xuất hiện, cũng như bữa tối hôm nào, cũng tên Sở Khanh này đạp xe ngược lại hướng với tôi, và cũng nở nụ cười nửa miệng khó ưa. Tôi nổi máu điên lên gào to chửi đổng:

- Cái thằng khốn nhà người dám.....!

Nhưng tôi chưa kịp chửi thêm những gì tệ hại hơn thì Triết đã co chân đạp thẳng vào hông xe:

- Bốp.....!

Tôi vì quá bất ngờ không kịp trở tay nên chơi với rồi té lăn cù ra đường:

- Oạch.....!

Rồi tôi thấy đầu mình đau điếng, khung cảnh trước mắt mờ dần, bên tai vẫn văng vẳng tiếng cười xảo trá của tên Triết họ Sở đằng xa.

Mọi thứ tối sầm lại, tôi....đang chết hay sao.....?

Nhưng chợt tôi thấy có ánh sáng le lói đằng xa như ở phía cuối một đường hầm, và lại có một tiếng gọi gấp gáp:

- Anh N....anh bị gì vậy....?

Tôi quả thật là tốt số quá mà, vừa lên đến thiên đường đã có tiên nữ nhận mặt biết tên, phải chăng kiếp trước tôi là Chân Võ Thiên Hoàng kiêu hùng thiện chiến nhất Thiên phủ, rồi bây giờ khi đã đăng tiên qui vị, tôi được đích thân Đế Thích Thiên phái tiên nữ đến đón tiếp hay sao? Chắc là vậy rồi, thôi, âu cũng là ngậm cười nơi cõi lai tiên cảnh.

- Anh dậy mau, làm gì mà cười hoài vậy?

Tôi từ từ mở mắt ra, xem thử chốn tiên cảnh đẹp cỡ nào, và nàng tiên nữ này mỹ sắc thế nào,

có được như cô nàng Tiểu Mai vừa đá tôi ra khỏi nhà hay không vậy?

- Ờ.....Trân.....tiên nữ đâu? – Tôi mở mắt dậy, ngơ ngác hỏi.

- Tiên gì? Anh ngủ mơ à? – Trân đỡ tôi ngồi thẳng lại.

- Là sao....? Sao anh lại nằm đây? – Tôi thấy đầu mình đau như búa bổ.

- Tự dưng em đang làm bài thì nghe cái ầm, quay sang thì anh đã té lăn khỏi ghế mà rơi ra sàn nhà rồi! – Cô bé nói, khuôn mặt vẫn còn hoảng hốt.

- Ờ....à.....chắc....à.....chắc anh vừa ngủ gật..! – Tôi đã hoàn hồn trở lại.

- Khiếp, ngủ thì sang giường mà nằm, ngồi luôn trên ghế thì bảo sao lại không té! – Trân dựng cái ghế lên - Anh có sao không? Xống nhà rửa mặt đi!

- Ờ...chắc ko có gì đâu, em làm bài tiếp đi! – Tôi khoát tay rồi lò dò đi xuống dưới nhà.

Vốc từng ngụm nước lạnh trong tay hất vào mặt, tôi bắt đầu thấy tỉnh táo trở lại, ba hồn bảy vía đã quay về thân thể. Rồi tôi cầm chai nước lạnh ra ngoài sân ngồi, đầu óc trống rỗng nhìn băng quơ, ngoài sân gió vẫn mát rượi, cây me tây to đùng đang rủ bóng che hết cả khoảng sân rộng.

Hoá ra vừa rồi do khung cảnh mát mẻ thư thái này mà tôi ngồi đợi Trân làm bài rồi ngủ gật luôn trên ghế, chốc sau gặp ác mộng thì mới té cái oạch ra đất, bây giờ người ngợm đã thấy hơi ê ẩm, may mà lúc này không đập đầu vào cạnh bàn hay chân tủ, chứ ko thì giờ này tôi đã thăng tiên thật sự cũng chưa biết chừng.

Nhưng giấc mơ khi này cứ như là sự thật, không, phải gọi đó là ác mộng mới đúng, bây giờ lưng áo tôi vẫn còn ướt đầm mồ hôi. Những cảm xúc trong cơn ác mộng khi này đã từ từ quay về, lúc nghe Tiểu Mai xác nhận rằng nàng có bạn trai là tên Triết, tôi đi từ bất ngờ đến hụt hẫng, và lúc nào nói “Minh thương anh ấy “, tôi nghe như có tiếng lách tách vụn vỡ trong tim, và khi Tiểu Mai bảo tôi đừng sang nhà nàng nữa thì tôi chờ người ra, chẳng biết phản ứng như thế nào cho phải.

Tuy là mơ, nhưng tôi lại thấy những cảm xúc này rất thật, và thật đến nỗi...bây giờ tôi lại mừng vì đó chỉ là mơ, mừng vì tôi không có bị Tiểu Mai đuổi, và mừng vì...những cảm xúc này chỉ tồn tại khi tôi mơ, chứ nếu là ở ngoài đời thật thì lấy mặt mũi nào mà đối diện với Vy nữa đây? Tư cách gì mà nhìn thẳng vào Vy nữa, khi mới vừa rồi trong cơn mộng mị, tôi đã thủ vai là một thằng bị con gái từ chối tình yêu chứ!

Tôi nhớ đã từng đọc ở trong sách, giấc mơ là sự phản ánh lại kết quả của những gì bạn đã suy nghĩ quá nhiều lúc ban ngày, để rồi ban đêm não bộ khi làm việc, sẽ gói ghém những điều cần thiết vào trong những học tử, tua lại cả quá trình ban ngày của những gì ta đã nhìn và nghĩ. Vậy thì không lẽ, lúc ban ngày, tôi đã nghĩ quá nhiều về Tiểu Mai hay sao? Không, không phải, lúc tỉnh táo tôi toàn học với tập guitar, rồi nghĩ đến Vy lúc này đang làm gì, rủ Vy đi chơi ở đâu, chứ tôi nào có nghĩ đến Tiểu Mai nhiều đến nỗi phải gặp cả nàng trong giấc mơ chứ!

Nhưng liệu có phải là lúc thần trí tỉnh táo, để ngăn bản thân thôi không nghĩ về Tiểu Mai nữa, tôi đã cố hướng đầu óc về phía Vy, chối bỏ mọi điều suy nghĩ về Tiểu Mai như hồi đầu năm học? Rồi lâu dần đó đã thành một phản xạ được rèn luyện có điều kiện, cứ thấy Tiểu Mai là tôi

lại phải nhìn sang Vy, như để tự trấn áp bản thân mình.

Phải chăng điều gì mà ta càng trốn tránh, thì trong giấc mơ ta lại càng gặp phải? Khi cái mà ta nghĩ là thật dùng để chèn ép chôn chặt cái mà ta gọi là ảo? Đến khi trong khi ngủ, cái gọi là ảo lại chính là cái tôi thật sự, không còn bị kìm nén đã trở mình phản biện lại cái mà ta cho là thật nay đã không còn đủ tỉnh táo và can đảm để khẳng định nó là sự thật hiển nhiên nữa?

Cứ xoay vòng quanh mớ thật thật ảo ảo này, tôi đã dần thấy đầu óc quay cuồng, hộp nước liên tục, nhìn đồng hồ thì đã hơn 10 giờ. Tôi thở dài đứng dậy bước lại lên trên phòng học

- Em làm xong bài hết chưa? – Tôi ngồi xuống hỏi.

- Xong lâu rồi thầy, mà nãy té có đau không? – Trân nhìn tôi.

- Ờ...cũng không, hơi hơi đau thôi! – Tôi với tay lấy cuốn tập toán.

- Anh buồn ngủ thì cứ ra bài cho em thật nhiều rồi lên giường nằm cho thoải mái, ai đòi lại đi ngủ trên ghế! – Cô bé nói.

- Ừ, tự dung lại ngủ gật! – Tôi nhún vai đáp.

Chấm bài xong xuôi, tôi giao thêm vài bài lí thuyết cho Trân học rồi ra về, vừa bước vô nhà đã lao ngay vô phòng tắm xối vài gáo nước mát lạnh cho thư thả đầu óc vốn đã khét lẹt về mớ triết lí tự tạo khi nãy.

Đến chiều, lúc chờ Vy học về, tôi hỏi bằng quơ:

- Vy nè, có bao giờ mọi thứ trong giấc mơ đều là sự thật không?

- Còn tùy N mơ về điều gì nữa chứ! – Vy ngạc nhiên đáp.

- Ừm, đại loại như một chuyện mà ta nghĩ là chẳng bao giờ tồn tại ngoài đời được! – Tôi cố miêu tả thật hình tượng.

- Vậy thì dĩ nhiên rồi, điều mà không tồn tại thực sự thì nó sẽ chỉ có trong giấc mơ mà thôi! – Vy trả lời.

- Ừ nhỉ! – Tôi dần mặt ra vì mình vừa hỏi một câu mà tự nó đã có đáp án.

- Chứ N vừa mơ thấy gì à? – Vy nhìn nghiêng thắc mắc.

- Không....hỏi cho biết vậy thôi! – Tôi lúng búng đáp.

- Vậy hử? Vy cũng vừa mơ xong tối hôm qua nè! – Em ấy nói.

- Mơ thấy gì? – Tôi hỏi.

- Mơ thấy chút nữa N bỏ Vy ở nhà, chứ không đi chơi chung nữa, mà nghe đâu giấc mơ thì hay ngược lại với sự thật lắm! – Vy nháy mắt cười cười.

Tôi phì cười trước sự lém lỉnh muôn thuở của cô nàng, gật đầu cái rụp giao kèo hôm nay dạo chơi thả giàn đến chán mới về, phía sau lưng Vy vỗ tay đồng ý ngay tắp lự.

Buổi học guitar sau ở nhà Tiểu Mai, tôi ra chiều ỷ kị vì vẫn còn bị giấc mơ hôm trước át vía, đến nỗi nàng nói gì thì tôi gật đầu nghe đó và làm theo ngay không dám hó hé trêu đùa, vì chỉ sợ bất cẩn chút gì là bị đuổi thật như chơi. Chốc chốc, tôi lại...không ngăn được bản thân mình cứ nhìn Tiểu Mai rồi lại phải vội vàng cắm mặt vào cây đàn như sợ bị bắt gặp:

- Gì vậy N? – Nàng cười nhẹ, nhìn tôi hỏi.

- À...không...! – Tôi bối rối đáp.

Tiểu Mai tủm tủm cười, khẽ khàng nâng tay rót trà vào tách, rồi nhẹ vuốt tóc, đưa ngón tay thon dài lật từng trang sách hợp âm.

Tôi đã bắt đầu đàn loạn nhịp, điệu nọ xọ qua điệu kia, từ Slow surf vọt sang điệu Rock Ballad.

Và nghe tim đập từng hồi.....

Chương 142

Tôi ngồi trong phòng tự sám hối vì cái mớ ngoại tình tư tưởng ngày hôm qua của mình, miệng lầm rầm thể thốt linh tinh:

- Đừng có mà tơ tưởng gì Tiểu Mai nữa, người ta có bạn trai rồi, mày cũng có bạn gái rồi N à, tao hiểu mày mà N, chuyện rung động trước con gái xinh đẹp là chuyện bình thường của con trai, thằng nào mà chối thì một là nó nói láo, hai là nó bị đồng tính. Nhưng làm gì thì làm, mày đừng có để cảm xúc đưa lối mà hãy để lí trí dẫn đường, mày đang là bạn trai của Vy, và em ấy là bạn gái của mày, đừng làm người ta buồn nữa. Mày nghe rõ chưa N? Đừng có chửi tên Triết là Sở Khanh rồi chính mày cũng tự vả mồm mày nhé, còn lém phéng thêm nữa thêm nữa thì trời đất không dung, vạn kiếp bất phục đấy!

- À, phải tìm thêm hình phạt thật thiết thực nữa, một bữa nghỉ bậy là nguyên ngày nhịn....Sting với khô bò nhé!

Tự yên tâm với mớ tuyên thệ tầm xàm bá láp, tôi tốt xuống nhà ăn cơm, chắc mồm với hình phạt cực kỳ “tàn khốc” “này thì tôi sẽ chẳng còn dám ngoại tình tư tưởng nữa.

Nhưng cái mồm nói là một chuyện, và cái đầu nó nghĩ ra sao lại là một chuyện khác, thánh N 10A1 xưa nay chỉ giỏi được cái tài...nói phét.

Bữa học Guitar tiếp theo, tôi bắt đầu được Tiểu Mai dạy cho cách chơi một đoạn intro và đoạn bridge của bài hát. Từ ngày đầu tiên biết guitar đệm hát đến giờ, tôi chỉ thấy bài nào cũng như bài nào, chỉ khác ở phần đệm là các hợp âm khác nhau, chứ không thì nếu chơi toàn hợp âm là nghe y phóc, những giai điệu quen thuộc cứ lặp đi và đổi lại qua vài mươi thứ tự.

Nhưng lần này thì trình độ đệm hát đã sang trang mới, Tiểu Mai tựa vào đàn, nàng bắt đầu dạo một đoạn nhạc intro, và vừa nghe tôi đã biết đó là bài My love vừa học hôm bữa, quả tình đây là lần đầu tiên tôi được nghe một bài đệm hát mồm toàn diện đến vậy. Chỉ là một guitar, một giọng hát mà đầy đủ nhạc dạo, nhạc đệm, những đoạn nối và cả đoạn lead riêng lẻ, tôi ngẩn người nhìn Tiểu Mai không chớp mắt.

“I try to read, I go to work, I’m laughin’ with my friends, but I can’t stop to keep myself from thinking... “!

Giọng hát nhẹ nhàng có phần hơi yếu, tiếng đàn tây ban cầm thánh thót rót theo từng giai điệu, nhả từng nốt nhạc rơi theo những ngón tay thon dài đang lướt trên phím đàn.

Tôi thờ người ra mề mẩn, để rồi khi Tiểu Mai nhìn lên, nàng đỏ mặt rồi dừng lại giữa chừng, chuyển đàn sang cho tôi:

- Nè...thấy rồi đó, N...tập đi! – Nàng bối rối.

- À...ừ.! – Tôi sực tỉnh, nhận lại đàn trên tay.

Rồi Tiểu Mai đứng dậy đi ra nhà sau, để tôi ngồi lại ngẩn ngơ và trong đầu chỉ văng vẳng một

giọng nói:

- “Bữa nay mày nhịn Sting chắc rồi N à! “

Và bữa hôm đó, tôi chẳng thể học hành gì được, lời Tiểu Mai nói cứ tai nọ xọ tai kia mà lên ra ngoài, tôi loay hoay mãi mà vẫn không chơi được đoạn intro My love ngắn ngủn, dù rằng nếu là mọi hôm thì tôi đã xong tự đời tám hoành rồi.

Đến cuối buổi, khi tôi đang thu xếp tập vở thì Tiểu Mai nói:

- N nè, bữa học sau ấy!

- Ờ.....? - Tôi ngớ người, bỏ xừ rồi, sao giống giấc mơ hồi bữa quá vậy, đừng nói là “bữa sau N đừng sang đây “nữa nha.

- Bữa sau mình bận rồi, mình học bù chiều chủ nhật được không? – Nàng đề nghị.

- Ủ...được chứ! – Tôi thở phào nhẹ nhõm, hú vía ông bà thật.

- Ủm, thế chiều chủ nhật 3 giờ nhé! – Tiểu Mai gật đầu.

Tối đó, tôi thân tại bàn ngồi học mà đầu óc cứ nghĩ ngợi đầu đầu, bất thành linh bị ông anh đập một phát vô vai:

- Ấy....cái gì vậy huynh? – Tôi giật mình nhăn nhó.

- Uống Sting không? Sẵn tao lấy luôn! - Ông nói.

Và ngay sau đó ông anh tôi há hốc mồm nhìn cái lắc đầu đầy bất lực của tôi như không tin vào mắt mình, chắc ông đang tự hỏi “Ai nhập vào thằng đệ mình vậy kìa? “.

Với hi vọng xóa đi mặc cảm tội lỗi, tối hôm sau và cả hôm kế tiếp, tôi sang nhà Vy chơi từ lúc tan học đến tận gần 10h đêm mới mò về nhà ăn cơm, dù bị mẹ mắng nhưng tôi vẫn hài lòng, vì đổi lại là được nhìn thấy Vy cười tình tứ, khuôn mặt rạng ngời vui tươi như mọi khi tôi vẫn hằng ước rằng chỉ cần được như vậy mỗi ngày.

Sáng chủ nhật, tôi vạch ra kế hoạch, 8h dạy ở nhà Trân đến 11h, trưa về ăn cơm ngủ nghỉ, chiều 3h lên nhà Tiểu Mai học đàn, chiều 6h về nhà tắm rửa, sau đó sang nhà Vy chơi hoặc rủ K mập đi chơi game.

Bữa nay, tôi ngồi rung đùi nhìn Trân hí hoáy giải bài, chưa có lần nào đi dạy sướng như lần này, lâu lâu chỉ ghé mắt sang xem cô bé làm đến đâu rồi lại ngồi đợi đến lúc chấm bài, gạch vài phát, khen vài câu rồi đợi Trân nịnh lại chục câu, thế là cả làng vui vẻ, đôi lứa vui vậy, tôi đứng dậy đi về.

Đang lim dim mắt nhăn nhá ly Pepsi mát lạnh thì có tiếng mở cửa phòng, rồi chồng cô Nguyệt bước vào:

- Dạ...chào bác! – Tôi lễ phép đứng dậy chào.

- Ủm, Trân nó học được không con? – Bác trai hỏi.

- Dạ, khá lắm rồi bác! – Tôi thật tình là muốn khen Trân giỏi nhưng không dám.

- Chà, hai bác cảm ơn con nhiều! – Bác ấy cười hiền từ nhìn tôi.

- Đầu có gì bác! – Tôi lúng búng gãi đầu.

- Hai đứa nghỉ giải lao chút nhé, Trân, con dọn mấy tấm poster với đồ đạc trên giường đi, để ba tháo chân ra thay khung mới! – Bác trai tiếp lời.

Không lẽ để bác trai với Trân loay hoay làm mà mình ngồi chơi, thế là tôi cũng xắn tay vào phụ dù ba Trân đã liên tục bảo tôi cứ ngồi nghỉ, một hồi không được thì bác cũng gật đầu phân tôi làm việc này kia.

Cũng không có gì nặng nhọc lắm, Trân tháo hết hình ảnh và poster dán trên đầu giường để tạm lên bàn học, tôi thì phụ ba cô bé dỡ nệm xuống, tháo hết chân giường rồi xếp khung, xuống dưới nhà hai bác cháu hè nhau đem khung mới lên phòng.

- Hôm giờ nhà bác sửa lại mấy cái phòng trong nhà cho mới, tiện mọi người nghỉ hè ấy mà, mùa này nóng lắm! – Ba Trân để bộ khung xuống dưới đất.

- Dạ! – Tôi quệt mồ hôi gật đầu.

Chốc sau, tôi mãi phụ mà quên dùm đồng hồ, đến khi ngó người ra nhìn thì đã hơn 11h30, vội làm cho xong cái chuyện vắn ốc vô chân giường rồi xin phép hai bác nhà cô Nguyệt ra về.

- Xấp bài tập em để trên bàn, anh lấy giùm em nha! – Giọng Trân từ dưới bếp vọng lên khi đang rửa tay.

Tôi đi đến bàn học, lần nữa đẩy mớ poster hình ảnh linh tinh ra rồi quơ vội xấp giấy Trân để trên bàn hùa vào cặp rồi tranh thủ dắt xe ra về sau khi hết lời từ chối ở lại ăn trưa luôn tại nhà cô Nguyệt.

May phước, tôi vừa dắt xe vô nhà thì mẹ tôi cũng vừa dọn cơm xong:

- Đi dạy sao về trễ thế con? Tắm rửa rồi ăn cơm! – Mẹ tôi bảo.

- Dạ, phụ nhà bên đó chút chuyện ấy mà! – Tôi dựng cái tó xe lên.

- Hay là mày đi tán gái? – Ông anh tôi quơ đôi đũa cà khịa.

- Bậy, đi dạy đàn hoành! – Tôi rụt cổ rồi phóng lên lầu.

Ăn trưa xong, tôi đánh một giấc thẳng cẳng ngon lành đến tận hơn 2h chiều mới mò mặt dậy, lò dò xuống dưới nhà tắm cho mát rồi lôi cây đàn ra tập thêm, chuẩn bị tinh thần chút sang nhà Tiểu Mai, ắt tôi mà soi gương lúc này thì sẽ ngạc nhiên lắm, vì rõ là đang thập phần hớn hở.

Đúng 2h30, tôi cất đàn vào bao, lên phòng định lấy cuốn sổ tay bí kíp theo thì thấy cái cặp tôi vừa đeo lúc sáng đã đầu mất tích, còn tập vở giáo án thì bị vất từa lưa trên bàn.

- Ủa mẹ ơi, cặp con đâu rồi? – Tôi xuống dưới nhà hỏi.

- Nãy thằng P nó mượn lấy đi học lúc con còn ngủ rồi, cặp nó bị rách quai! – Mẹ tôi trả lời.

Tôi tặc lưỡi lắc đầu rồi nhét đại luôn mớ giáo án bài vở ông anh quăng trên bàn vào luôn cái túi

rộng phía trước bao đàn Guitar, định tối về rồi cất lại, mất công giờ phải chạy lên phòng sắp xếp thì tốn thì giờ. Xong xuôi đâu đó, tôi dắt xe đồng thẳng sang nhà Tiểu Mai, quyết tâm bữa nay phải đàn cho được đoạn intro của bài My love.

Tiểu Mai vẫn niềm nở ra bước ra mở cổng, chu đáo pha trà đào mời tôi, và ân cần chỉ dạy tận tình, thêm cả hôm nay tôi đã hạ quyết tâm phải...dừng dung trước sức mạnh huyền hoặc vô hình từ nàng, thế nên chỉ chốc sau tôi đã chơi thành thạo đoạn intro, chuyển sang ráp vào phần đệm luôn.

Lúc nghỉ giải lao, trong khi đợi Tiểu Mai vào bếp lấy thêm trà, tôi mở túi trước đàn ra lục lấy cuốn sổ tay bí kíp xem lại phần chuyển bass, nhưng cuốn sổ nhỏ bị lẫn trong mớ giáo án, thế là tôi phải lúi húi hết ra mà tìm. Tự dung lúc cầm xấp tập vở lên thì tôi thấy rớt ra hai tấm ảnh nhỏ, chắc là lúc sáng vội quá nên tôi quơ đại sách vở, kẹp luôn hai tấm hình này vào mớ giấy, cũng phải, trên bàn lúc đó toàn là poster với hình diễn viên ca sĩ. Tôi cúi xuống cầm lên xem thử, 1 tấm là ảnh của nhóm N'Sync, tấm còn lại...là ảnh tên Triết mà tôi thấy hôm bữa, xúi quẩy thật, nhìn đã muốn xé toang cái bản mặt này rồi. Tôi lắc đầu thở dài cất hai tấm ảnh kẹp vô vở, để bữa học sau trả lại cho Trân.

Đến tầm 5h chiều thì tôi đã được dạy sang phần Bridge, Tiểu Mai đang chăm chú ngồi bên quan sát, tôi đang hăm hở tập nhạc thì ngoài cổng có tiếng chuông cửa. Tôi ngẩng người nhìn ra ngoài, và tự dung cái linh cảm trời ban nó lại hiện hữu, hông lẽ là....

- N cứ tập đi, Mai ra mở cửa! – Tiểu Mai nói rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Cổng mở, tiếng nàng cười nói pha lẫn tiếng con trai, và tôi hồi hộp đưa mắt nhìn ra ngoài. Biết ngay mà, tên Triết họ Sở đang cười cười bước vào nhà, tôi tự dung thấy máu nóng nổi lên, nhưng phải ghìm xuống tự chủ.

- “Bình tĩnh nào, bình tĩnh, không phải chuyện của mình!” – Tôi nhủ thầm.

Triết bước vào nhà, nhìn tôi rồi thoáng ngạc nhiên:

- Ủa? Ra là em dạy guitar cho cậu này à? Hôm bữa lúc sang đến gần nhà thì anh có gặp, chào em nhé! – Hấn nở nụ cười xã giao, chìa tay ra.

- À....chào anh! – Tôi cũng đứng dậy cho phải phép.

Hai đứa bắt tay nhau, tôi nở nụ cười cầu tài nhưng trong bụng thì nguyên rửa tên bắt cá 3 tay tôi bồi, còn Triết thì vẫn cười nửa miệng rồi ngồi xuống.

- Em dạy cho N lâu rồi, mà sao anh nói 7h mới đến mà? – Tiểu Mai rót thêm trà ra tách.

- Ủ, thì anh sốt ruột, qua sớm còn chở em đi nữa! – Triết cười cầm tách trà lên.

Tôi chỉ cầm đầu tập guitar, nhưng quả tình là chẳng thể nào gảy cho ra hồn được, cứ lặc điệu từa lư.

- Sai nốt rồi kìa N, chỗ đó phải là Fa thăng nửa cung chứ! – Tiểu Mai nhắc.

- À....ừ...! – Tôi giật thót người.

- Để bạn tập đi, em nói vậy ai mà bình tĩnh được! – Triết khoát tay.

Tôi hừ nhạt, nghĩ thầm trong đầu:

- “Hừ, anh anh em em tình cảm quá nhỉ, qua sớm chờ đi tình cảm quá nhỉ? Không muốn Tiểu Mai dạy ta tập đàn nên nhà người bàn lùi chứ gì! “

- Chút em sang nhà anh, đem bánh trà theo nhé! – Triết nhìn sang Tiểu Mai.

- Ủa? Em tưởng anh qua đây chơi thôi chứ! – Nàng ngạc nhiên.

- Lâu quá em chưa qua nhà anh chơi rồi đấy, mẹ anh cứ nhắc hoài! – Triết tiếp lời.

- Dạ, vậy để chút dạy xong em làm! – Nàng gật đầu.

- À, mà em xem phim kia đến đâu rồi? Anh gửi link tuần trước ấy? – Hấn hỏi.

- Đến đoạn anh chồng bị cô vợ phát hiện ra ổng ngoại tình, làm ầm cả hai bên nhà, còn chạy sang cả công ty mà đồn đãi ra ngoài! – Nàng đáp.

- Ủ, đoạn ấy mẹ anh cũng đang coi, bà cứ mắng thằng chồng không biết điều, có vợ đẹp con ngoan lại còn đi ngoại tình! – Triết nhún vai nói.

- “Hừ, nói không biết ngược mồm, nhà người cũng đang ngoại tình chứ ai mà còn bày đặt bình phẩm này nọ! “– Tôi nghiêng răng kèn kẹt.

- Hi, ai mà biết được đàn ông các anh ra sao chứ! – Tiểu Mai tủm tủm cười.

- Bậy, anh không có à nha! – Hấn ta vờ rụt cổ.

- “Không cái con khỉ, bắt cá 3 tay, quen một lúc 3 người mà lại còn già mồm! “– Tôi thu năm tay lại, đã thấy khói bốc lên đầu.

- Ai biết được, mà anh chắc mình có vậy không đấy? – Nàng nheo mắt hỏi.

- Không bao giờ nhé, anh là anh ghét nhất mấy thằng sở Khanh bắt cá 2 tay, anh chỉ yêu duy nhất một người thôi! – Triết khoát tay nói chắc nụi.

Tiền sư nhà nó, trơ trẽn thì cũng vừa vừa thôi chứ, tôi đã muốn nhịn chỉ ngồi yên rồi mà tên này cái mồm cứ trơn như mỡ, tức không chịu được. Phật cũng có lửa, tôi hất tay cái phùng vô dây đàn rồi quát to:

- Láo toét!

Và lần này thì chẳng còn là mơ nữa...

Chương 143

Ngay tức thì, Tiểu Mai và gã Triết đều quay sang nhìn tôi trân trối:

- N....sao vậy? – Tiểu Mai kinh ngạc hỏi.

Triết ngơ ngác cạnh bên, chưa biết nói gì, nhúu mày lại đưa mục quang sang tôi.

- N nói ông Triết này bắt cá 3 tay, quen cùng một lúc 3 người, chứ yêu duy nhất một người cái nỗi gì! – Tôi buông đàn xuống, gần giọng nói từng tiếng một.

- Cậu em đây, nói thế nào là 3 người? Anh không hiểu! – Triết sững sốt.

- Hừ, hiểu hay không hiểu thì ông anh phải tự biết chứ! – Tôi hừ mũi.

- Nhưng anh không hiểu thật! – Hấn ta lắc đầu.

- Thế thì được, để tui nói rõ ra nhé, lúc đó đừng có hối hận! – Tôi hất hàm chỉ tay gõ gõ xuống mặt bàn.

- Ủm, nói trắng ra xem nào! – Triết điềm tĩnh chấp hai tay vào nhau.

- Tui biết ông đang quen cùng lúc 3 người, một là Trúc Mai! – Tôi liếc nhìn Tiểu Mai đang tròn mắt ngạc nhiên rồi tiếp lời – Hai là chị Diễm học chuyên Anh ở trường ông, người còn lại tui không nói ông cũng tự biết rồi chứ gì!

- N oi.....! – Tiểu Mai định lên tiếng nhưng bị Triết khoát tay ngăn lại.

- Sao chú em lại biết Diễm? – Hấn hỏi.

- Hề, tui còn biết chiều hôm mùng 1 Tết, ông anh nắm tay Mai ngoài biển đi chơi với bạn, lúc đó còn có cả chị Diễm nữa mà! – Tôi nói, nhưng tự dưng thấy nháng lên một kẻ hở trong câu vừa rồi.

- Hừm....! – Triết cố giấu vẻ ngạc nhiên bằng nét cười nửa miệng.

Rồi hấn đưa hai ngón tay tì vào thái dương, nheo mắt lại nhìn tôi:

- Có bằng cớ gì không? Hay chỉ là nói suông?

Tôi trừng mắt nhìn, Triết cũng mục quang đối nhãn với tôi, lạnh lùng như sắt đá.

Tôi nộ hoả xung thiên, cho tay vào cặp giắt phất tẩm ảnh của hấn ra đập xuống bàn:

- Ảnh đẹp nhỉ! – Tôi cười gằn.

Lúc này thì tôi mới thấy sắc mặt Triết thay đổi, hấn thoáng lộ vẻ sững sốt:

- Tấm ảnh này làm sao mà chú em có?

- Sao tui phải nói? – Tôi nghênh mặt thách thức.

Triết hít một hơi dài, rồi hé nửa miệng nghiêng răng nói:

- Người được hỏi phải trả lời!

- Đâu có chuyện từ bị cáo lại thành công tố viên, ở đây tui hỏi mới phải! – Tôi cười nhạt rồi cầm tấm ảnh lên chìa sang Tiểu Mai - Ảnh này có phải của Mai không?

- Sao lại là của mình được chứ....? – Nàng nhăn mặt, líu ríu nói – Thật ra....!

- Em để N nói tiếp đi! – Triết cắt lời.

- Hờ, hình của ông anh, nét chữ của con gái, mà không phải của Mai, vậy thì của ai? Của con cá thứ ba chứ gì! – Tôi buộc tội với lí lẽ đanh thép.

- Bây giờ anh hỏi lại, chú em lấy tấm ảnh này ở đâu? – Hấn ra vẻ đã hết kiên nhẫn.

- Ở nhà con cá thứ ba của ông anh đấy! – Tôi nhếch mép.

- Đi, tắt cả dắt xe ra! – Nói rồi gã họ Sở đứng dậy, cầm tấm ảnh bỏ tọt vào túi áo.

- Đi đâu? Chạy làng à? – Tôi ngồi thẳng dậy.

- Nghe nhé, chú em chạy một mình theo sau, hai người bọn anh đi trước, sang nhà con cá thứ ba, rồi bốn mặt một lời! – Triết hất tay ra ngoài cổng, cười nửa miệng nói.

- “Cái quỷ gì đây mà một, hai, ba, bốn nữa chứ? “– Tôi ngó người ra vì câu nói rõ đầy ẩn ý của Triết vừa rồi.

Nhưng lỡ đâm lao phải theo lao thôi, đằng nào tôi cũng chẳng sai gì, sự thật nó rành rành ra thế cơ mà:

- Được, đi thì đi, xem ông anh giở trò gì! – Tôi đứng phắt dậy, ra ngoài sân dắt xe.

Tiểu Mai líu ríu nghe theo, đóng cổng lại rồi đi đến chỗ tôi đang đứng.

- Bé Mai, em ngồi bên này! – Triết hất tay lạnh lùng nói.

- N gây họa lớn rồi, N ơi....! – Nàng cắn môi nói nhỏ rồi vội đi về phía xe của Triết.

- “Họa lớn gì nữa? “– Tôi nghe Tiểu Mai nói mà chẳng hiểu mô tê gì sất, họa cái quái gì, vạch mặt được tên Sở Khanh này là phúc cho nàng mới phải. Nghĩ rồi tôi co chân đạp theo sau xe Triết, quyết tâm bữa nay phải thay trời hành đạo, để xem tên bắt cá 3 tay này giở sát chước gì sau cùng đây.

Triết chở Tiểu Mai chạy trước, tôi giữ một khoảng cách nhất định chạy theo sau, nhìn lên thì thấy Triết nói gì đó, rồi Tiểu Mai vội tiếp lời, chốc chốc nàng lại quay ra sau nhìn tôi rồi lắc đầu liên tục, tay vẩy vẩy ý bảo như bàn lùi.

Tôi lờ mắt nhìn sang hướng khác tỏ ý không quan tâm, giờ nàng có năn nỉ thế nào thì tôi cũng phải vạch trần bộ mặt của tên Triết này, không thì hoá ra nãy giờ là tôi nói xàm nói bậy vô ích à!

Trên đường đi, tôi định liệu xem tên họ Sở sẽ làm gì, sẽ nói những gì, và bình tĩnh phân tích rồi nghĩ lại lúc đó tôi sẽ nói gì. Đúng, tôi sẽ dùng những lập luận sắt đá nhất để buộc tội hắn, để hắn sẽ vĩnh bất siêu sinh mà ôm hận trong lòng, vạn kiếp bất phục.

Hơn nửa đoạn đường, tôi thập phẩm hăm hở, bách phần quyết tâm.

Tầm 10 phút sau, được hơn hai phần ba đoạn đường, tôi cảm thấy bắt đầu thất lạc, sao hắn lại đi vào đường này nhỉ? Vừa mới sáng nay tôi còn ở đường này đây mà!

Đến đầu đường thì Triết giảm tốc rồi rẽ bên phải, tôi đâm chột dạ, cái linh cảm trời cho “Khi điều không may có xu hướng diễn ra thì nó sẽ diễn ra” lại nổi lên.

Thêm vài giây, Triết tắt sát vào lề, dừng xe trước căn nhà có cổng sắt với những dây thường xuân xanh muốt uốn quanh, và một gốc me tây to đùng phủ bóng mát rợp kín khoảng sân trước hiên nhà.

Đến lượt tôi kinh ngạc tốt độ:

- “Cái quái gì vậy? Hắn tự dẫn xác đến tận nhà Trần à? Sát chước gì đây? Lạy lục van xin hay là...đánh bom liều chết?”

Triết dựng xe rồi dắt lên lề, đưa tay nhấn chuông cửa:

- Kính coong!

- Nhà con cá thứ ba là đây, chú N nhỉ? – Hắn liếc mắt cười khẩy.

-! – Tôi sầm mặt, im lặng tỏ vẻ xác nhận.

Chốc sau, có tiếng dép trong nhà loạt soạt bước ra mở cổng, là Trần, vẻ như cô bé đang học vì tôi biết chỉ khi làm bài tập thì Trần mới đeo kính.

- Ủa? Anh Triết, chị Mai! – Trần ngạc nhiên rồi mừng rỡ đi tới kéo tay Tiểu Mai.

- Ủ, có chị Diễm ở nhà không em? – Triết hỏi.

Tôi rung động thừ người ra vì kinh ngạc, chuyện gì vậy, Diễm ở chung nhà với Trần à? Sao hôm giờ tôi đâu có thấy?

Trần cười tươi đáp ngay sau đó, và tôi lại thêm phần khiếp đảm khi nghe thấy:

- Chị hai em đi chợ rồi, cỡ 5 phút nữa về hà, anh chị vào nhà chơi đi!

- Ừm, vậy anh vào đợi! – Rồi Triết quay lại, hất hàm nhìn tôi đang dần mặt ra, ý bảo tôi cũng vào trong luôn đi.

- Ủa? Thầy N? – Trần tròn mắt nhìn ra.

Tôi nghe đến tên mình thì giật thót người, chỉ biết cố gượng cười trừ với cô bé, đầu óc hoang mang tợn: - “Diễm là chị ruột của Trần à?”

- chà, hoá ra là thầy! – Triết gật gù cười nhạt.

- Ơ....vậy là...hôm giờ anh N dạy Toán cho em phải ko Trần? – Tiểu Mai sững sốt.

- Dạ, anh N dạy hay lắm đó chị, em đang làm bài tập hồi sáng ảnh cho nè! – Trần cười khểnh răng tự hào khoe.

Nếu là lúc bình thường, Trần khen tôi như vậy trước mặt Tiểu Mai thì tôi đã phồng mũi lên mà vênh mặt rồi, chứ không phải như lúc này, đầu óc tôi lùnh bùng hoang mang với cả đồng dẫu hỏi trong đầu, nhưng cũng chung quy lại một vấn đề, đó là tên Triết đang muốn làm gì đây? Tiên hạ thủ vị cường hay sao?

Chốc sau, theo lời của Triết thì Trần mặc dù rõ là đang ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì nhưng vẫn ngoan ngoãn dạ thừa dẫn ba người bọn tôi lên căn phòng mà tôi dạy học cho cô bé, sau đó xuống dưới nhà đợi chị Diễm về rồi gọi lên đây hết luôn.

Vừa bước vào phòng học thì Triết chẳng nói chẳng rằng kéo ghế ngồi xuống, tôi cũng ra vẻ tự nhiên ngồi luôn trên cái ghế xoay gần máy vi tính như hồi sáng, chỉ mỗi Tiểu Mai là bối rối đan tay vào nhau, tựa bàn đứng giữa hai thằng bọn tôi như sợ chỉ cần nàng quay đi là cả hai ông thần này sẽ lao vào choảng nhau ì xèo vậy.

Chương 144

Triết ngồi vắt chân sang bên thản nhiên đọc sách, Tiểu Mai hết nhìn ra cửa rồi lại cúi xuống thờ dài, tôi tỏ vẻ phớt đời chẳng quan tâm ngồi tĩnh bơ phía đối diện.

Nhưng sự thật là trong bụng tôi lúc này đang thập phần hoang mang vì nghĩ lại những sự kiện vừa nãy rồi liên kết lại, thì Diễm là chị hai của Trân, vì lí do nào đó mà tôi hôm giờ lại không hề thấy mặt chị này. Vậy thì khả năng Triết quen với cả Diễm và Trân là rất ít có khả năng xảy ra, và tấm ảnh kia dám có thể là của chị Diễm lắm, nhưng vậy thì sao tấm ảnh này lại ở trong phòng của Trân? Không lẽ là Triết đang quen Trân? Nếu vậy thì tôi sai rồi, là hẳn bắt cả hai tay chứ không phải ba tay, nhưng dấu sau thì cũng vẫn là hàng Sở Khanh, vì đã quen Tiểu Mai rồi mà lại còn cặp kè với một trong hai chị em Diễm và Trân. Cái này có thể khẳng định, vì hôm mồng 1 Tết chả phải riêng mình tôi mà cả đám bọn K mập với em Vy đều thấy Tiểu Mai tươi cười khoát tay Triết rất tình tứ.

Bỏ xừ rồi, tôi quên mất kẻ hở mà Vy đã kể hồi hôm cấm trại, vì có một điều lạ rằng cái bữa Triết với Tiểu Mai cặp nhau thì lại có mặt Diễm, và chị này chẳng tỏ thái độ gì cơ mà, cũng tương tự như vậy, nếu thật sự là Tiểu Mai đang là bạn gái Triết thì nàng phải tức giận hay ghen tuông gì đó khi thấy tấm ảnh của Triết lại là do người con gái khác ghi lời yêu thương vào đó mới phải chứ!

Vậy tất cả mọi sự là sao đây?

Bình tĩnh nào, phân tích từng chuyện một lại nào N ơi, nãy giờ lộn xộn từa lưa quá, bình tĩnh, thông thả!

Đầu tiên những gì tôi biết qua lời kể của Vy là Triết quen một lúc cả chị Diễm và Tiểu Mai, thứ nhất là chúng tôi đều thấy Triết nắm tay Tiểu Mai cười tình, vậy là Triết cặp với Tiểu Mai, thứ hai là chính chị Uyên xác nhận ở trên trường thì Triết cặp kè với chị Diễm. Xong, vậy là tội danh bắt cả hai tay được thành lập, tên Triết rõ là đang quen cùng lúc với Tiểu Mai và Diễm.

Giờ đến những gút mắc còn chưa rõ ràng, điều lạ thứ nhất là hôm mồng 1 Tết, khi thấy Triết nắm tay Tiểu Mai thì chị Diễm lại không tỏ thái độ gì cả, đó là theo lời chị Uyên.

Điều lạ thứ hai là ngày hôm nay, khi Tiểu Mai nhìn thấy ảnh của Triết với dòng chữ của người khác, sao nàng vẫn dửng dưng như không? Ngược lại nàng chỉ lo lắng cho mâu thuẫn giữa hai thằng con trai lúc này?

Điều lạ thứ ba, đó là Triết có thật sự quen luôn với Trân không? Vì rõ là tấm ảnh của Triết ở trong phòng cô bé, nếu sai thì chỉ có thể đây là phòng của chị Diễm.

Điều lạ cuối cùng là thái độ thản nhiên đến vô tư lự của tên Triết lúc này, chẳng có vẻ gì là giống một tên Sở Khanh sắp bị tôi vạch mặt.

Chết mồ, nãy giờ điều rõ ràng thì chỉ có một mà điều khuất tất thì lại có đến bốn, bỏ xừ rồi, không lẽ vừa nãy mình đã mất bình tĩnh thái quá, gây ra họa lớn như Tiểu Mai đã nói hay sao kia?

Tôi toát mồ hôi liếc nhìn đồng hồ, chỉ mới có vài phút trôi qua mà tôi cứ ngỡ như là đã trôi qua cả mấy giờ đồng hồ rồi ấy, phải chăng từ một công tố viên danh thếp tôi đã chuyển sang thành một tù nhân đang mang tâm trạng “nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại”, sao có thể thế được? Nhưng quả là càng phân tích càng cảm thấy chuyện này rõ là không đơn giản, sao tôi lại không cẩn thận mà nhìn nhận tình hình chứ? Bình thường tôi rất tự hào là mình có cái đầu lạnh, luôn bình tĩnh trong mọi tình huống kia mà? Cớ sao vừa nãy ở nhà Tiểu Mai tôi lại mất động quá kia?

Tuy bụng dạ hoang mang nhưng ngoài mặt tôi vẫn cố tỏ vẻ tỉnh queo như không có chuyện gì, chỉ có thỉnh thoảng lại phải liếc mắt nhìn đồng hồ và tự hỏi bà chị Diễm này đi mua hết cả chợ luôn hay sao mà lâu quá thế?

Rồi vài phút sau, tôi thấp thỏm chuyển sang cầu cho bữa nay chợ đông nghẹt dẫn đến kẹt...người, bà con đành phải dừng lều ở tạm trong chợ đợi vài ngày sau chính quyền cử người có trách nhiệm đến giải toả đám đông luôn đi cho rồi. Chỉ vì tôi vừa sức nhớ ra cái hôm mà tôi dẫn cu Bọt về nhà thì có ông thần kia đến rủ Tiểu Mai đi chơi, rồi còn bảo là có ông Triết đi nữa, nhưng nàng lại từ chối và bảo rằng có bạn trai rồi. Thế có chết không cơ chứ, nếu Tiểu Mai là bạn gái của Triết thì thằng cha kia thân là học chung lớp với Triết phải biết chuyện này chứ, cớ sao lại còn đến nài nỉ nàng nữa? Thêm bằng chứng nữa là sau khi nghe Tiểu Mai nói xong, hắn còn lừ mắt nhìn tôi vẻ tưởng rằng tôi là bạn trai Tiểu Mai, vậy thì lại thêm một chuyện vô lí nữa rồi!

Đang hồi hộp ngồi đợi tin vui “kẹt chợ” thì cửa phòng bật mở, và bé Trân bước vào, kế đó là nhân vật cuối cùng của buổi chiều ngày hôm nay, chị Diễm.

Dáng người thanh mảnh như Tiểu Mai, tóc cột dài ngang lưng, khuôn mặt trái xoan đầy đặn cùng đôi mắt đen láy, và nụ cười khểnh răng hết như bé Trân, chị Diễm vui vẻ bước vào phòng rồi ngồi xuống giường.

- Chà, hôm nay anh bảo 7 giờ mới qua đón em cơ mà?

- Ờ, định chờ bé Mai qua nhà trước, rồi mới cùng em qua nhà anh sau, cơ mà có chút chuyện nên anh qua sớm! – Triết để cuốn sách xuống kệ bàn.

- Ủa? Vậy sao bé Mai cũng qua đây nữa? – Chị Diễm ngạc nhiên.

- Dạ....có chút chuyện chị ơi! – Tiểu Mai bối rối.

- Chuyện gì vậy? Rồi còn.....! – Chị này nhìn sang chỗ tôi ngồi.

- Anh N đó chị, dạy Toán em hôm giờ đó! – Trân nhanh nhẩu nói.

- À, ra đây là N, chào em! – Chị mỉm cười gật đầu.

- Dạ....chào chị! – Tôi đứng dậy cho phải phép, dù chân đang nặng như đeo chì, vì tôi giờ đã trông rõ là Tiểu Mai với chị Diễm, và cả bé Trân chẳng có vẻ gì là tình địch của nhau.

Tôi đứng dậy nói xong thì Triết im lặng nhìn tôi, và Tiểu Mai thì cứ miết tay vô cạnh bàn, bé Trân mắt háo hức tò mò xem sắp có chuyện gì, và chị Diễm thì ngơ ngác khi thấy không khí trong phòng đột ngột lặng thinh một cách khó chịu.

- Nghe Trần kể là anh có chuyện cần nói mà? – Chị Diễm thắc mắc, vẻ như chưa nhận ra mối liên quan của tất cả năm người đang có mặt ở đây.

- À, chuyện là như vậy nhé, em phải bình tĩnh đấy! – Triết chập hai tay vào nhau, cười bí ẩn nhìn Diễm, rồi cho tay vào túi áo lấy ra tấm ảnh khi nãy để xuống giữa bàn.

Ngay tức thì chị Diễm tròn mắt ngạc nhiên:

- Ơ...tấm ảnh của...em mà, sao anh...có được? Chiều giờ em cứ tưởng lúc ba dọn phòng em bỏ mất rồi chứ! – Chị nói rồi đỏ mặt bối rối.

- Ra là của em, còn sao anh có được thì phải hỏi thầy N thôi! – Nói rồi Triết nhìn sang tôi nháy mắt cười.

- Gì vậy anh? – Trần sững sốt nhìn tôi.

Tôi đầu óc trống rỗng nhìn sang Tiểu Mai đang ái ngại nhìn ngược lại mình.

Trong phòng, có một cặp mắt đang dò ra vì chủ nhân của nó chưa biết phải làm sao với mớ mâu thuẫn trong đầu, và một cặp mắt đang điềm nhiên chờ đợi đối thủ vừa đấu nhãn với nó khi nãy thể hiện “thần uy hổ báo cáo chồn”, hai cặp mắt đen láy giống hệt nhau đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện, đôi mắt long lanh còn lại đang khẽ chớp vì lo lắng.

Vài giây sau, tôi thở hắt ra nói gọn lỏn:

- Tấm ảnh này lúc sáng em phụ dọn phòng chị nên bị lẫn vào tập vở của em!

Và vài phút sau, Triết từ tốn thuật lại nguyên nhân của phiên toà hôm nay, khi từ vai bị cáo nay đã nhảy vọt lên thành luật sư tự bào chữa cho mình, và tôi từ một công tố viên hung hăng đã trở xuống thành một nhân chứng...bị câm.

Chị Diễm và bé Trần tròn mắt ngạc nhiên, há hốc mồm sững sốt trước câu chuyện mình đang nghe, Tiểu Mai chốc chốc lại thở dài nhìn tôi e ngại, Triết thì thập phần tươi tỉnh, và tôi bách phần rầu rĩ khi thấy sự thể rõ là đang dần bất lợi về mình.

Ngay sau Triết kết thúc chuyện, cả hai chị em Diễm - Trần và anh Triết đều phá lăn ra cười sặc sụa, Tiểu Mai rõ là đang cố lắm nên mới chỉ mím môi tùm tùm, tôi thì sượng trân đần mặt ra chỉ biết gãi đầu lia lịa nhìn sang chỗ khác.

Tầm dăm ba phút sau, anh Triết thông thả vén bức màn sự thật lên, chị Diễm đưa tay dọn quang đám mây đen che mờ những khuất mắc, Tiểu Mai thỉnh thoảng mỉm cười tháo gỡ những vướng bận chữ tình, và bé Trần cười duyên toả nắng như mặt trời bùng nắng hạ rọi tâm lý chói qua tim, nhưng hình như nắng hạ có phần hơi gay gắt nên tôi ngồi yên mà mặt cứ đỏ bừng vì ngượng.

Đại thể của câu chuyện là như vậy, Triết là con trai út của cô Ba hồi tôi gặp trong bệnh viện với người chú của Tiểu Mai hồi chở bọn tôi lên khu trại 482, là em trai của anh Minh đã lập gia đình như lời cô của Tiểu Mai đã kể, nên lí do tại sao tôi thấy khuôn mặt của Triết quen quen mà mãi vẫn không nhớ ra là do như vậy, vì hồi trong bệnh viện tôi chỉ gặp anh Minh có vài ba lần rồi thôi. Vậy nên, Triết là anh họ của Tiểu Mai, thế nên không có chuyện tình cảm nam nữ giữa anh ta với Tiểu Mai được.

Anh Triết học 12 chuyên Lí, chị Diễm học 12 chuyên Anh, và tình hình là anh Triết đã theo đuổi chị Diễm từ năm lớp 10 nhưng mãi đến mùa Tết vừa rồi anh vẫn chưa biết được thái độ của chị này là ra làm sao. Vì rõ là thích nhau ra mặt nhưng cứ mỗi khi đến lúc Triết chuẩn bị tỏ tình, chính thức muốn thành bạn trai thì chị Diễm lại lảng đi và nói tránh sang chuyện khác, vì chị nói là chưa sẵn sàng.

Đây là năm cuối cấp 12, còn phải thi tốt nghiệp và thi đại học, nhận thấy thời gian không còn lâu nữa, bây giờ hoặc là không bao giờ, thế nên anh Triết quyết định làm một ván bài năm ăn năm thua, được ăn cả ngã về không. Buổi đi chơi hôm mùng 1 Tết, anh Triết năn nỉ Tiểu Mai cả buổi đến thiếu điều van xin thì mới được cô em họ miễn cưỡng đồng ý giả vờ làm bạn gái của Triết một ngày. Đến lúc đi chơi thì hai người nắm tay tình tứ với nhau, cốt là để thăm dò xem thái độ của chị Diễm ra làm sao, có tỏ ý ghen hay là giận hờn gì không. Và chị Diễm ghen thật, lúc về nhà chị cứ rấm rứt khóc mãi, được bé Trân gọi điện báo, anh Triết lật đật chạy sang xin lỗi và nói rõ mọi chuyện, dĩ nhiên là Tiểu Mai sau đó cũng bối rối thừa nhận chuyện này. Ván bài kết thúc, chị Diễm nhận lời làm bạn gái anh Triết, và cũng không hờn trách gì Tiểu Mai, cả ba người thân nhau từ dạo đó, và cái hôm bọn 10A1 tụi tôi thấy cảnh Triết nắm tay Tiểu Mai chính là hôm ấy.

Chuyện này chỉ có mỗi ông anh Tài bạn thân của Triết là được anh Triết tiết lộ, thế là anh Tài này thể hiện bản lĩnh “tài lanh” chạy sang theo đuổi Tiểu Mai khi biết nàng chả phải là bạn gái của thằng bạn thân chí cốt. Vậy nên mới có chuyện Tiểu Mai từ chối thẳng thừng ông anh này, đó là cái hôm tôi dẫn nhóc Bọt sang nhà Tiểu Mai.

Và dĩ nhiên chuyện anh Triết nhờ Tiểu Mai để thử lòng chị Diễm thì chị Uyên không biết, thế nên mới xảy ra cơ sự là chị này đoán già đoán non đem kể cho em Vy nghe, rồi sau đó Vy mới kể lại cho tôi biết.

Tiếp theo, Trân là em gái của chị Diễm, sở dĩ tôi không biết và không gặp chị này là vì tôi chỉ dạy cho Trân vào buổi sáng, trong khi khối lớp 12 lại học từ sáng đến trưa mới về. Và sáng chủ nhật hôm nay xui xẻo làm sao khi chị Diễm lại đi chơi với bạn, nên lúc tôi qua thì cứ đinh ninh rằng nhà cô Nguyệt chỉ có mỗi bé Trân là con một, và chẳng tôi cũng chẳng bao giờ hỏi về chuyện này.

Còn về vụ tấm ảnh, đầu đuôi có thể kể là tôi đã bé cái lăm, phòng dạy học mà tôi với Trân hay ngồi chính là phòng của chị Diễm, suốt hơn một tuần nay phòng của Trân đang được sửa sang lại, tháo gạch ra và lát lại bằng sàn gỗ nên Trân xuống ở tạm phòng của chị hai, còn phòng của chị Diễm thì chỉ thay lại khung giường nệm. Thế nên tôi không biết cứ tưởng đây là phòng của Trân, và quả quyết rằng tấm ảnh kia cũng là do Trân dán lên đầu giường.

Mọi chuyện đến đây đã sáng tỏ, anh Triết chẳng phải là tên họ Sở bắt cá ba tay như tôi tưởng, mà anh chỉ là một ông con trai bình thường ngày này tháng nọ đều thả mỗi câu chị Diễm đến và cả mồ hôi hột mới được như ý nguyện. Vậy nên, chỉ có mỗi chị Diễm là bạn gái anh Triết, và Tiểu Mai chỉ là em họ anh này, còn bé Trân thì vô can nên ngồi cười ngật nghẹo suốt buổi.

Chỉ có mình tôi, đệ tử của sư phụ Tiểu Mai, thầy Toán của bé Trân, và công tố viên nửa mùa của bị cáo Triết là giờ đang ngược chín người ngồi dòm lom lom xuống sàn nhà, chốc chốc lại gãi đầu lia lịa nửa cười nửa mếu. Bụng rủa thầm mình tả tơi vì chỉ một phút bốc đồng mà gây nên họa lớn, như nước sông mùa lũ vỡ đê mà cuốn phăng trôi tuột thanh danh của tôi ra ngoài

biến cả mệnh mông.

Hoạ sát thân chính là đây, tôi từ nay đã trở thành ông thầy gàn dở trong mắt bé Trân và có nguy cơ bị phế truất trở lại thành thứ dân. Đồng thời tôi cũng bỗng chốc biến thành tên tội đồ muôn thuở của sư phụ Tiểu Mai, xong vụ này thì bị đoạn kinh mạch, phế võ công rồi khai trừ ra khỏi sư môn là cái chắc.

Nhưng cứ theo cái chân lí cũ, trong hoạ có phúc, và Tái ông mất ngựa chưa hẳn đã là xui, và chuyện phúc khi nào nó đến thì chưa biết được!

Chương 145

Bé Trân ở nhà học bài để tuần sau thi, anh Triết chở chị Diễm, tôi chở Tiểu Mai chạy sóng đôi cạnh bên, trực chỉ thẳng hướng nhà cô của Tiểu Mai.

- Cứ sang chơi, anh mời, cũng có lần nghe mẹ kể về chú rồi! – Anh Triết nhìn sang bảo.

- À...dạ....! – Tôi miễn cưỡng gật đầu.

Chối từ thế quái nào được, khi bây giờ tôi đã ở thế bị động, chưa bị 3 người họ xử tội bộp chộp mà bỏ qua đã là phước ba đời, thế nên lúc này ai bảo thì tôi phải thừa thôi.

- Nè, xin lỗi em vì sự bất tiện nào đó nhé! – Chị Diễm cười tủm tỉm.

- Dạ...là sao chị? – Tôi dần mặt ra.

- Ý là vì chuyện của bọn anh đây mà chú buộc phải như lúc nãy ấy! – Triết nheo mắt.

- Nhưng mà lần sau đừng gay gắt như vậy nữa, hi hi! – Chị này khúc khích.

- Ơ...con trai ở thế đó thì đứa nào chả phải như vậy, trách sao được mà em cứ nói! – Anh Triết nhún vai nói với chị Diễm.

- Là...là sao? Hai người nói gì vậy? – Tôi ngơ ngác chả hiểu hai người họ đang nói gì.

Rồi tôi tức thì im bật, vì từ đằng sau, Tiểu Mai nãy giờ vốn im lặng đã véo khẽ vào hông tôi rồi thì thầm:

- Đừng có nói gì, hớ thêm bây giờ!

Tôi nghe theo, lạng xe tách ra giữ khoảng cách với cặp phía trước, nhưng vẻ như hai anh chị kia vẫn chưa muốn buông tha, họ giảm tốc lại rồi chọc tới tấp bằng thể loại ngôn ngữ mà tôi nghe xong vẫn chẳng hiểu rốt cuộc là đang nói về cái gì, đỉnh đầu đã thấy bốc khói khét lẹt vì não bộ hoạt động hết công suất.

- Nhưng lúc nãy thấy chú khí khái vậy, anh cũng đành theo đến cùng đấy chứ! – Triết cười nửa miệng cà khịa tiếp.

- À...dạ...lúc đó em...khùng quá, xin lỗi anh! – Tôi ngượng ngập thấy rõ, nhưng có vẻ hôm nay vì sượng quá lâu nên chai luôn cái mặt, thành ra lại là cười trừ.

- Không sao, không đánh nhau không biết huynh đệ! – Anh này khoát tay.

- Dạ...may là chưa có đánh nhau! – Tôi rụt cổ.

- Hê, anh nói đánh đấm ý là lúc nãy võ mồm ấy, chú tưởng đánh thật à? – Triết nhìn tôi sững sốt.

- Anh này, em thông cảm, hấn ỷ có đai đen Taekwondo! – Chị Diễm đập vai Triết mỉm cười nói

với tôi.

- “Trừ phi là Judo, còn lại chấp thêm cái Karatedo cũng chả phải đối thủ “– Tôi nghĩ thầm trong bụng, nhưng đang ở vai người chịu trận, tôi đành gãi đầu xuống nước:

- Dạ...vậy là lúc này may mà em chưa chọc giận anh!

- Thôi, này giờ chú xin lỗi mãi, anh nói không có gì cả! – Triết thở hắt ra lắc đầu.

Quả thật là từ lúc ngồi ở nhà cô Nguyệt đến giờ, tôi ngoài hai từ “Dạ “với “Xin lỗi “ra thì chẳng biết nói gì thêm ngoài mấy câu để thêm vào vô thưởng vô phạt, đến bây giờ mỗi lần nghĩ lại cái lúc hổ báo khi này trên nhà Tiểu Mai là tôi lại muốn quăng xe rồi đập đầu vô tường xủ phứt đi cho rồi, nghĩ lại chỉ thêm phần bách nhục. Và Tiểu Mai thì chỉ đỏ bừng mặt ngồi cạnh bên cứ lú rú đan tay rồi cắn môi bối rối, nàng cũng chẳng chống đỡ giúp tôi thêm được phần nào, vì bé Trân cứ nhìn nàng rồi liếc mắt sang tôi tùm tùm cười, chị Diễm thì chốc chốc trêu Tiểu Mai sao ngồi gần tôi quá vậy, thành ra nàng cứ lần lữa dịch ra mãi, đến hồi cuối thì tôi ngồi dưới sàn, Tiểu Mai đã ngồi luôn trên giường bên.

Lúc đó, tôi mới hiểu cái “hoạ lớn “mà Tiểu Mai nói khi này là gì, bị chọc đến muối mặt từ đầu buổi đến cuối buổi, và bây giờ vẫn còn tiếp diễn.

- Nhưng mà anh chụp hình cũng ăn ảnh đấy chứ, chú N nhỉ? – Triết hỏi tôi.

- Dạ....sao anh hỏi em? – Tôi lúng búng đáp.

- Thì lúc trước chú chả bảo “ảnh đẹp nhỉ “là gì? – Anh này nói xong rồi cười sặc sụa.

- À....đúng là ăn ảnh thiệt, em...biết mà...dạ...! – Tôi gãi đầu lia lịa.

- Khờ ơi, đừng có nói thêm nữa mà! – Tiểu Mai nhăn mặt, lại đưa tay nhẹ véo tôi khế trách.

- Sao mà không nói cho được chứ? – Tôi quay lại cố nói thật nhỏ, mặt chảy dài ra như trái dưa leo bị khô nước mùa hạn.

- Ôi.....! – Nàng thở dài ngao ngán.

Nhận thấy tôi như sắp sửa đâm xe vào lề vì chết nhục đến nơi, chị Diễm mới lái câu chuyện phiếm trên đường về nhà sang hướng khác:

- Giờ bọn em qua đó rồi phụ bác gái nấu ăn hử anh?

- Ừ, chứ anh đâu biết nấu! – Triết nhún vai đáp tỉnh bơ.

- Hừ, chỉ giỏi ăn thôi mà, đâu làm được gì! – Chị này công kích ngay tấp lự.

- Đúng đó chị, ảnh toàn ngồi đợi người ta nấu xong rồi dâng cơm sẵn mới ăn! – Tiểu Mai cũng phụ hoạ theo.

- “Phải rồi, tán công ổng tiếp đi, gỡ then giùm tui đi, cho ổng cứng họng đi! “– Tôi vỗ tay tán đồng theo trong đầu.

Nhưng lão Triết này đúng là miệng trơn như mỡ, chẳng hề mảy may lúng túng nói tiếp:

- Bậy, vậy là hai em không biết rồi, anh còn làm được nhiều chuyện bất ngờ lắm!

- Là chuyện gì? – Chị Diễm thắc mắc.

- Anh bắt cá giỏi lắm, thiên hạ bắt 1 tay có 2 con, mỗi anh là một tay tóm luôn 3 cá! – Nói rồi ông thần này lại ngửa mặt cười lớn.

Tôi ngượng chín người, nghe tay chân rã rời chỉ muốn lăn đùng ra đất, quả tình là mấy lần em Vy chọc tôi dù có ghê thế nào thì cũng không thấm thía và hiểm hóc như lần này anh Triết cà khịa.

May thay anh này đang cười lăn bò càng thì chị Diễm véo một phát vào hông rõ là đau, làm Triết la lên thất thanh rồi nhăn mặt nhíu mày một tay giữ lái, một tay ôm be sườn phòng thủ.

- Chạy xe sát vào anh Triết chút đi N! – Tiểu Mai lay lay tôi bảo.

Tôi ngơ ngác không hiểu nàng định làm gì nhưng cũng theo lời mà tấp sát vào xe Triết, để rồi nàng mím môi néo thật lực vào hông ông anh họ, khiến anh này loạng choạng tay lái suýt ngã, mặt tái xanh chả thốt lên thành tiếng.

- Anh...hự...nói em rồi, em làm phước có giận thì đập lưng đập vai, chứ đừng néo, em néo có phải như bình thường đâu Mai! – Triết than vãn sau vài phút được chị Diễm hồi sức cấp cứu, xuyết xoa ái ngại dùm anh này.

À, ra vậy, gì chứ tuyệt chiêu néo của Tiểu Mai thì tôi cũng ném một lần rồi, không đau lâu như bọn con gái vẫn hay thường làm, mà là một cú giật đống hồn toát cả mồ hôi rồi ngay sau đó hết đau luôn. Nhưng thà chịu cái đau lâu dài, tuy nó âm ỉ nhưng không đến nỗi giật bắn cả người như cái đau nhói buốt này.

Cơ mà được, hê hê, ít ra nhờ thế nên anh Triết mới hết ham cà khịa tôi nữa mà chuyển sang nói chuyện tầm xàm khác, tôi thở phào nhẹ nhõm chăm chỉ làm phận tài xế, nếu được yên ổn thoát khỏi miệng lưỡi thế gian thì tôi tình nguyện đạp xe mãi luôn, chứ như lúc nãy thì dám tức nước vỡ bờ tôi lao xe vào cột điện bên đường lắm.

Bốn người hai xe bon bon chạy theo hướng đường dọc sông Cà-ty, rồi ôm sát bên hông trường chuyên nơi hai anh chị Triết- Diễm đang trước đang học, chạy lên trên thêm một đoạn nữa, khi đã nhìn thấy hàng dương xa xa nơi bãi biển phía kia thì anh Triết tấp vào lề.

Hoá ra nhà cô của Tiểu Mai cũng khá gần với nhà nhỏ H, chỉ cách thêm một đoạn ngắn nữa là đến nhà H. Chúng tôi đứng trước một căn nhà với cổng kéo sắt màu xanh nhạt, anh Triết kéo cửa rồi bước vào nhà, để tẩm sắt kê xe xuống bậc tam cấp:

- Dắt xe vào nhà đi N, để bên trong luôn!

Tôi thoáng ngần ngừ rồi dắt xe lên trên thêm, thầm chuẩn bị tâm lý vì bữa nay xảy ra nhiều việc quá, cuối cùng dẫn đến luôn nhà cô Ba hồi tôi gặp trong viện, và vẫn còn nhớ lời mời sang nhà chơi của cô.

- Ủa, sao không để xe ngoài sân luôn anh? – Tôi thắc mắc.

- Chút ba anh lái xe trong gara chạy ra, để quẹt vào xe đạp lúc ra cổng lắm! – Triết đáp.

Ra thế, hèn gì tôi thấy có nhà để xe kế bên với cửa kéo sập từ trên, thăm nghĩ ông anh Triết sướng thật, ở trong nhà to dùng mà lại theo lối kiến trúc cổ, trước hiên có hai cây cột màu trắng dựng đứng cứ như cột trong đền thờ Pantheon, tôi nhìn sang cái xích đu dưới gốc sơ-ri xanh mướt, giá được ôm guitar chơi đàn dưới bóng mát này thì tuyệt.

Vừa bước vào nhà, anh Triết đã gọi lớn:

- Mẹ ơi, lên xem ai vào nhà mình nè!
- Gì thế? – Tôi nhận ra tiếng cô của Tiểu Mai từ sau bếp vọng lên.

Chốc sau cô Ba đi lên, rồi dừng lại, đi từ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác:

- Ôi...Mai, lâu quá con mới lên lại nhà cô đó!
- Dạ, hi! – Tiểu Mai gật đầu cười lỏn lổn.
- Ủa? Diễm, đâu có nghe Triết nó nói gì nhỉ?
- Hê, con để mẹ bất ngờ mà! – Anh Triết ngồi phịch xuống ghế.
- Con chào bác! – Chị Diễm cúi đầu lễ phép.
- Ủ, vào đi, ngồi chơi con! Ơ...còn đây là....!
- Dạ, con chào cô! – Tôi cũng lễ phép chào rồi mới nhận ra mình bị hớ, vì chị Diễm lớn hơn tôi 2 tuổi còn gọi cô Ba bằng bác, thế mà tôi chỉ gọi là cô.
- Bạn con hôm bữa nằm viện kế bên cô đó, cô nhớ....! – Tiểu Mai định giới thiệu.
- Con từ từ, để cô nhớ đã....! – Cô Ba ngắt lời Tiểu Mai rồi nhú mày suy nghĩ – À đúng rồi, con tên N phải không?
- Dạ, đúng rồi cô...ơ...dạ bác...dạ...cô bác....! – Tôi lúng búng đáp nhặng xì cả lên.
- Gọi là cô Ba được rồi N, con vào đi, ngồi chơi, hết bệnh rồi nhìn khoẻ ra hén? – Cô Ba đơn đã kéo tôi vào ghế salon ngồi xuống.
- Dạ....! – Tôi trả lời.

Chưa ngồi nóng chỗ, anh Triết lại dẫn ba người bọn tôi lên lầu theo lời cô Ba bảo:

- Chào chú, hi! – Tiểu Mai cười tươi khi vào phòng gặp chồng của cô Ba, và chú ấy đang đọc sách.
- Dạ, bác....! – Chị Diễm cúi đầu ụy kị.
- À...con chào....bác..! – Tôi bối rối, cuối cùng quyết định bắt chước theo chị Diễm.
- Ủm, mấy đứa sang chơi à! – Rồi chú ấy lại đọc sách tiếp, bọn tôi biết ý kéo nhau ra ngoài để giữ yên lặng như anh Triết nói.

Vừa xuống lại phòng khách, tôi lại phải chào tiếp, cúi đầu đến mỗi cả cổ.

- Đại huynh, nhậu về à? – Anh Triết đâm vai vào ông anh hai mình.

- Nói bậy mậy, chị Tuyết nghe được là tao treo cổ mày à! – Anh Minh tréo tay khoá cổ Triết lại, khiến ông này la oai oái.

Tôi đâm ra phì cười vì thấy hai ông này cũng y hệt tôi với lão anh bá đạo ở nhà, chẳng khác chút mấy may nào về mấy vụ đấu láo này.

- Anh Minh, em mới qua! – Tiểu Mai vẫn cười nói tự nhiên.

- Ủm, chút chị Tuyết dẫn Bò Câu qua đó, con bé cứ nhắc em mãi! – Anh Minh cười.

- Dạ, chào anh! – Chị Diễm và tôi đồng thanh.

- Ái cha, hai đứa chào mà cũng hợp xướng nữa! – Anh này ngạc nhiên - Ủa, em là....!

- À...cái hồi em ở trong bệnh viện tỉnh ấy...! – Tôi lúng búng nhắc lại.

- Đúng rồi...N phải ko nhỉ? – Anh Minh vỗ vỗ trán.

- Dạ! – Tôi gật đầu xác nhận.

Vậy đó, ấn tượng đầu tiên của tôi về gia đình người cô của Tiểu Mai là ngoại trừ chú của nàng có vẻ hơi nghiêm khắc ra, thì còn lại từ cô Ba đến cả hai người con đều rất vui vẻ và hiếu khách. Ba người họ cùng Tiểu Mai luôn cố tạo không khí tự nhiên và hoà đồng cho khách là tôi cùng chị Diễm, thế mà lúc này trên đường đi tôi cứ lo lắng chẳng biết qua bên đây để làm gì, hay lại ngồi một cục nghe ông anh Triết chọc quê nữa không biết chừng, may thay sau khi lãnh cái véo của Tiểu Mai thì anh này chẳng dám vọng động chi nữa, và tôi cũng chỉ cần có thế!

Chương 146

Vài phút sau, khi cả nhà vẫn còn đang trò chuyện rôm rả, cô Ba đem trà bánh lên mời mọi người thì chị Tuyết, vợ anh Minh dẫn Bồ Câu sang theo. Vừa vào nhà thì con bé đã được bà nội bồng lên ôm nựng khiến con bé phụng phịu muốn rời tay, mãi khi cô Ba gơ cái kẹo ra thì con bé mới nhe răng sún cười tít mắt mà chịu yên. Nhưng cô Ba vừa thả xuống đất thì Bồ Câu đã lật đật chạy đến chỗ Tiểu Mai ngồi, tôi đồ rằng nếu là nhóc Bột nhà tôi thì vài bước nữa là cu cậu sẽ té cái oạch ngay tắp lự.

- Cô Mai, cô Mai qua chơi! – Bồ Câu nhảy cẫng lên làm nũng.
- Ủ, con ở nhà hôm giờ có ngoan hông đó? – Tiểu Mai bồng Bồ Câu ngồi lên người.
- Ra biển chơi ném cát đi cô! – Con bé nũng nịu gơ cái kẹo ra.
- Ủm, Bồ Câu ngoan ăn cơm xong mới được đi chơi nha! – Nàng dịu dàng dỗ.

Chốc sau, cô Ba cùng chị Tuyết xuống bếp nấu ăn, chị Diễm cũng muốn trở tài làm dâu nên đi theo, riêng Tiểu Mai biết ý để chị Diễm trở tài nội trợ trước mặt “mẹ chồng tương lai xa” nên nàng chỉ ngồi lại chơi với Bồ Câu.

- Bồ Câu nè, con nhớ chú này không? – Nàng nói rồi hướng ngón tay nhỏ xíu của cô cháu sang chỗ tôi ngồi.
-! – Con bé nhìn tôi vẻ e dè rồi nép vào người nàng, cầm cái kẹo nhìn lom lom.
- Sao vậy? Chú N đó, chào chú đi! – Nàng lắc tay con bé.

Nhưng Bồ Câu chỉ làm được một hành động ngăn ngừa là nhìn tôi và núp sau cây kẹo mút, rồi cúi đầu chào thật thấp, xong lại nép vào người Tiểu Mai.

Tôi phì cười, cũng phải, gặp có một bữa thì con nít nhớ sao được mà nhớ, thấy người lạ thì càng phải sợ chứ sao. Thế nhưng tôi đã lầm to hoặc đánh giá quá thấp trí nhớ của con bé, vài phút sau, khi Tiểu Mai xuống bếp phụ thêm, tôi đang ngồi uống nước tán dóc với anh Triết về mấy vụ trường tôi có đá bóng giao hữu với trường anh này thì tôi thấy có ai đó đang khều khều tay mình.

- Hửm? Gì thế Bồ Câu? – Tôi quay lại, hoá ra là con bé.
- Chú ơi, chú có dẫn Bột qua chơi hông dạ? – Con bé nín tay tôi.
- Ờ...à không, bữa nay Bột học rồi! – Tôi ngớ người, rồi phịa đại lí do.
- Ủ...chú dẫn Bột qua chơi với con đi! – Bồ Câu phồng má lên lắc đầu.
- Bột học rồi, bữa sau chú dẫn qua chơi với con nha! – Tôi phì cười xoa đầu con bé.
- Chứ bộ Bột học dở hử chú? Chủ nhật mà cũng học nữa! – Con bé nhìn tôi nói.

- À...không...Bột đi học...ném cát! – Tôi bất ngờ quá xá, chưa gì nó đã chê cu Bột.
- Bleu, ném cát mà cũng học, con ném trứng Bột luôn! – Bồ Câu thủ thi.
- Ủ, con giỏi mà, ha! – Tôi cười cười đáp, nựng đôi má đang phúng phính của con bé.

Nhận thấy có đứng mãi ở đây thì đến tối tôi cũng không thể là ông Bụt quơ đũa phép biến cu Bột hiện ra, chốc sau Bồ Câu chạy loạch xoạch xuống bếp chơi với mẹ, không quên hốt thêm mớ kẹo trên bàn cho vào túi áo váy.

- Ngồi không làm gì? Chú biết đánh cờ không? – Anh Triết thấy phòng khách lúc này chỉ còn lại hai người, anh Minh thì đã lên trên lầu.

- À, cờ gì anh? – Tôi thắc mắc.

- Cờ vua, cờ tướng chẳng hạn! – Anh này nói.

- Dạ biết! – Tôi gật đầu, rồi anh Triết đi lên lầu nói là lấy bộ cờ xuống.

Bỏ xừ rồi, cờ tướng thì tôi còn tự tin chứ cờ vua thì cũng hơi hỗi, vì nhìn phong thái anh Triết với cả sân nhà to đùng sang trọng này thì tôi đâm ra mất tự tin, con nhà giàu mà học đến trường chuyên thì thể nào cũng thông minh và sẵn có điều kiện, đánh cờ chắc ác chiến lắm đây.

Hên làm sao, lúc anh Triết từ trên cầu thang xuống thì tôi chỉ thấy anh này cầm mỗi bộ cờ tướng với bàn cờ bằng gỗ thông bóng loáng.

- Cờ vua anh tìm không ra, thôi chú chơi với anh vài ván đợi giờ cơm đi! – Triết nói.

- Dạ! – Tôi gật đầu, bắt tay vào bày cờ ra.

Anh Triết nhường tôi đi trước vì tôi cầm quân đỏ, nhưng nói thật là tôi thích khiển quân xanh hơn, đó là màu ưa thích của tôi. Nhưng cũng được, đi trước có lợi, tôi sử ra chiêu “Tiến chốt tòng quân”, sau đó đẩy mã bắt đầu bày trận. Những nước cờ đầu tiên, tôi chủ trương thăm dò quân địch, xem thử trình độ cờ của đối phương đến mức nào để còn biết đường mà tiếp. Vì bữa nay là tôi đang đắc tội lớn với anh Triết, may phước là được bỏ qua và lại còn mời về nhà ăn cơm, thế nên nếu trình độ tôi cao hơn thì tôi sẽ đánh nhường, có thể để anh này thắng vài ván gọi là hoà hoãn tình hình, còn nếu Triết giỏi thật thì tôi yên tâm đánh thẳng tay.

Thế nhưng anh Triết này trình cờ cũng gọi là khá, tôi có vài phen gặp kịch biến phải ứng phó điều quân liên tục, nhưng tóm lại là mọi nước cờ đều trong tầm dự liệu. Ván đầu tiên, tôi để anh Triết thắng sát nút khi tôi bị chiếu tướng bắt xe, dẫn đến chiếu bí bởi quân mã. Thế là anh Triết hăm hờ bày cờ rủ làm thêm ván nữa, tôi vẫn y như chiến thuật cũ, cứ tỏ ra đánh thật nhưng lại là nhượng cờ, hể tôi ăn một quân thì để anh này ăn hai quân.

Nói thì là như vậy nhưng thật ra cũng rất khó làm, vì đánh cờ thắng người ta thì dễ, thua cũng không khó, nhưng làm cho người yếu hơn thắng mình mà không để họ biết là mình nhường thì khó gấp bội. Tôi ngoài mặt vừa ra vẻ đàm chiêu suy tư, gãi đầu suy nghĩ liên tục, vừa trong bụng phải tính đến hai nước tiếp theo của anh Triết để còn biết đường mà...nhường cờ.

Hai ông mãnh ngồi nhìn chăm chăm vào bàn cờ gỗ trước mặt, tập trung cao độ chẳng để ý gì xung quanh. Đến khi tôi chuẩn bị hạ pháo của anh Triết, làm mỗi câu cho anh này thúc xe chiếu

tướng thì sát bên có giọng nói trầm ấm cất lên:

- Thằng bé nó nhường cờ con đấy, đừng chiếu tướng!

Tôi hoảng hồn vì bị phát giác, ngẩng mặt lên đã thấy chú của Tiểu Mai, ba của Triết đang đứng chấp tay sau lưng nhìn vào thế trận cờ lúc này.

- Vậy hả ba? Hèn gì con cứ cảm giác mấy nước này sao N nó đánh dễ tay quá! – Triết nheo mắt nhìn tôi.

- Tại...à không...em...! – Tôi nửa muốn chối là mình không nhường cờ nhưng chẳng dám hó hé vì như thế thì khác nào cãi lại ba anh Triết, mà thừa nhận thì cũng chết với ông anh này, đánh cờ mà âm thầm nhường thì y là khinh thường địch thủ rồi. Thế là cùng trong 1 ngày mà tôi đâm ra chết trận, ngồi bất động đến hai lần.

- Chà, nhường cờ nữa, chú em ghê thật. Đánh thắng tay anh xem nào, coi có thắng nổi không?
- Anh Triết cười nửa miệng.

- Được rồi, con nghỉ đi, để ba đánh với N một ván! – Ba anh Triết ngồi xuống làm anh này tức thì ngồi dịch ra.

- Dạ...chú...! – Tôi nghe gọi đến tên mình thì giật thót cả người.

- Gọi là chú Ba luôn được rồi, con xếp cờ lại đi! – Chú Ba khoát tay.

Tôi gật đầu ngoan ngoãn xếp cờ lại, thầm rùng mình vì vừa rồi mình đắc tội với con của ông chú này, thế nào bây giờ cũng bị sặc một trận nhớ đời cho xem.

- Rồi, đánh đồng né, con mà chấp là chú biết ngay đấy! – Chú Ba nhìn tôi.

- Dạ, con nhớ rồi! – Tôi nghe theo thập phần ỷ y.

Năm phút đầu tiên, tôi còn e dè đánh thăm dò lực lượng đối phương.

Tầm mười phút sau, tôi đánh thắng tay, đưa bộ ba xe pháo mã vượt Sở hà Hán giới, thâm nhập sâu vào trận địa quân địch. Chú Ba vẫn bình tĩnh ứng biến, sử ra bộ đôi pháo nguy hiểm liên tục bắn tĩa tướng bên tôi.

Chốc lát nữa, tôi cảm thấy đánh cờ cực kì thoáng tay, cứ như đã gặp được địch thủ lâu này, có bao nhiêu mưu chước trong đầu cũng đều dùng hết chẳng e dè, khoái chí cực kì, chăm chú chơi cờ đến quên cả thời gian.

Tầm mười lăm phút nữa, tôi đã đổ mồ hôi hột, vì tấn công liên tục như vũ bão mà hàng thủ bên chú Ba vẫn điềm đạm an nhiên giữ vững trận địa, lâu lâu lại còn bài sơn đảo mã khiến tôi thất thần mấy phen.

Càng đánh cờ với chú, tôi càng thấm thía câu “Gừng càng già càng cay“, nguyên cặp pháo với hai con mã và xe của tôi đã bị chú Ba nuốt gọn, trong khi tôi chỉ mới lược được hàng chốt, một xe và một con pháo. Chốc sau tôi đã thấy khói bốc lên đỉnh đầu khét lẹt khi đến lượt tướng bên mình bị chú Ba vây hãm, đành phải kéo toàn bộ quân về phòng thủ bảo vệ đầu lĩnh.

Vài phút sau đó, tôi chỉ biết chống trả liên tục cầu mong một kết quả hoà, chứ chẳng hi vọng gì

thắng nữa, vì bây giờ tôi chỉ còn 1 tượng 1 xe, 2 tốt trong đó 1 chú sắp bị chém, tướng thì đang bị 2 mã và 1 xe của chú Ba công kích liên tục.

Nếu cứ tiếp diễn như thế này, độ trong mười nước đi nữa thì tôi sẽ bị chú Ba chiếu bí, giỏi lắm kéo dài được thêm 3 nước là cùng. Cảm giác gặp phải đấu thủ bề trên khiến tôi vừa thâm phục vừa hãi hùng, quệt mồ hôi trán liên tục.

May thay có tiếng cô Ba gọi ở dưới nhà, bảo mọi người nghỉ tay xuống dưới ăn tối.

- Nghỉ thôi, đến đây là biết rồi nhĩ! – Chú Ba khoát tay.

- Dạ...con thua rồi! – Tôi cúi đầu lí nhí.

Lúc xếp cờ, ngẩng mặt lên thì đã thấy Tiểu Mai ngồi xem kế bên nhìn tôi đầy thán phục, anh Minh bỗng Bồ Câu đứng coi nãy giờ, thấy tôi anh cười gật đầu, chập sau còn rủ tôi hôm nào chơi thử ván cờ với anh. Chỉ có mỗi anh Triết là choàng vai tôi cười gần:

- Chú đánh giỏi thế mà giữ sức, làm anh mày quê rồi nhé!

- Ờ...em thua mà...giỏi gì! – Tôi lúng búng đáp.

- Hờ, cầm cự với ba anh thế là khá lắm rồi, chứ anh đây chẳng chịu được mười phút! – Anh Triết đáp. – Mà khi nào rảnh, sang đây làm vài ván nữa cho anh học hỏi coi!

- Dạ....! – Tôi gật đầu cho qua chuyện, hú vía vì ổng không trách gì mình.

Vào bữa cơm gia đình chủ nhật, cả bàn ăn đầy ắp tiếng cười nói rộn ràng, đồ ăn món uống thì ề hề như bữa tiệc. Nhưng vì vậy mà tôi lại đâm ra ngại, vì cảm thấy như mình chưa hợp với bầu không khí này lắm, thà là ở nhà ăn cơm mẹ tôi nấu thì vẫn ngon hơn, vì rất tự nhiên chẳng e dè. Chính lẽ đó nên vào ăn, tôi đâm ra nhát tay, chỉ dám gấp và hùa cơm vài miếng cho có lệ, dù chốc chốc cô Ba lại bảo tôi cứ ăn uống tự nhiên, và tôi chỉ dám gật đầu liên tục cười trừ nói “Dạ được mà cô”.

Nhưng tôi chỉ giữ cho tâm hồn thanh tịnh được có một chút, vì chập sau tôi dòm thấy món chả giò bên kia bàn ngon quá chừng, mà muốn gấp thì phải chồm tay sang, đành tiu nghỉu dòm đĩa cá chiên trước mặt. Với tôi, dùng bữa ở nhà người lạ thì điều đại kị là gấp cá, vì nếu mình gấp cá không khéo phần thân cá sẽ nát, vậy là bất lịch sự, mà gấp khéo để không nát thì chỉ gấp được có miếng nhỏ tèo queo, ăn chả bỏ dính răng. Thế nên tôi lại châu đầu vào đĩa rau bên cạnh cùng đĩa thịt bò được anh Triết cứu vớt đẩy qua để hai thằng ăn chung, bên kia thì anh Minh ngồi nhăm bĩa với chú Ba, chị Tuyết dứt cơm cho Bồ Câu, còn cô Ba thì hỏi chuyện chị Diễm liên tục, vẻ như mẹ chồng con dâu hợp ý lắm. Tôi nhìn thế thì lại mừng tượng ra cái cảnh quen thuộc như vậy ở nhà tôi hồi trước.

Vừa mới nghĩ đến cảnh đó xong thì y như rằng nhắc người thấy người:

- Ăn đi chứ, ngồi nhìn đĩa rau hoài vậy N! – Tiểu Mai mỉm cười gấp cuộn chả để vào chén của tôi.

- Ủ...cảm ơn nha...! – Tôi lúng búng đáp, chết mồ, hông lẽ khi nãy ánh mắt mình nhìn vào phần chả giò lộ liễu quá hay sao kia.

- Thịt chiên nè, lấy bớt rau ra khỏi chén đi ông ơi! – Nàng lại gấp thêm.

- À...ừ...rau ngon mà! – Tôi nói bữa làm nàng phì cười cạnh bên.

Đang nửa quē nửa xúc động vì Tiểu Mai lúc nào cũng hiểu ý tôi nhất thì tôi thấy không khí bàn ăn tự dung lắng xuống đột ngột, và tiếng mọi người nói chuyện đã dần thưa đi, tất cả chỉ vì anh Minh chị Tuyết, hai vợ chồng chú Ba đều đang nhìn tôi với Tiểu Mai, chị Diễm tùm tùm che miệng.

Và anh Triết mở đầu cho làn sóng công kích:

- Ối làng ơi, bé Mai bữa nay đã chịu gấp đồ ăn cho con trai kìa!

- “Ồ, bình thường mà, hôm bữa ăn mì tôm thau nhôm Tiểu Mai cũng gấp cho tôi thôi, có gì đâu!” – Tôi ngơ ngác nghĩ thầm trong bụng.

Nhưng tôi nghĩ là một chuyện, còn Tiểu Mai là như thế nào với mọi người trong nhà thì lại là một chuyện khác. Chú Ba khẽ cười lắc đầu nhìn tôi, không biết có phải do cảm giác hay ko mà tôi thấy sau ván cờ tướng khi nãy, chú tỏ ra dễ tính hơn đối với tôi.

- Thế là...đã rõ, hờ hờ, hai đứa quen lâu chưa? – Anh Minh cười cười tiếp lời.

- Hai đứa học chung lớp mà, từ đầu năm đến giờ, phải không con? – Cô Ba hỏi tu từ.

Tôi ngơ ngác gạt đầu cái rụp như rô-bô, khiến chị Tuyết phá ra cười làm Bỏ Câu chả hiểu mô tê gì cũng tít mắt cười theo mẹ.

- Em nghi nghi từ lúc chiều nay kìa, mà bây giờ mới dám xác nhận, khử khử! – Anh Triết cười khoái chí – Mẹ thấy con nói đúng không? Dạo này rủ hoài mà bé Mai đâu có qua nhà mình, chắc mẩm là có bạn trai rồi, chứ lớp 10 bài vở nhẹ hều mà!

- Mà y cứ chọc em, để yên hai đứa nó ăn! – Cô Ba vẫy tay trách, nhưng vẫn tùm tùm nhìn tôi.

Chị Diễm thì không nói gì, nhưng cũng nheo mắt với Tiểu Mai đầy ý nhị, và lúc này thì tôi mới để ý thấy đôi má nàng đã hồng lên tự lúc nào, chỉ cảm cúi gập com chẳng dám nói gì sất.

- Chú cẩn thận đấy, thằng Tài bạn anh vẫn còn lăm le tấn công đấy! – Anh Triết cười nham hiểm.

- Ờ...không...! – Tôi rùn vai chối.

- Không gì, anh nói thật! – Anh này hiểu sai ý, tưởng tôi không tin vào bản lĩnh “tài lanh” của bạn ổng.

Nhưng một mình bạn thì chẳng thể chối lại cái điều mà cả xã hội đều cho là đúng, một mình tôi cũng không thể hó hé gì với cả nhà cô Ba ngoại trừ việc ngồi nghe mọi người nói trêu ghép đôi tương lai tôi với Tiểu Mai. Thế nên từ đó đến hết bữa tối, tôi chỉ biết cảm cúi ngồi ăn rồi ừ hử với anh Triết vài dăm ba chuyện, bối rối chẳng dám nhìn sang Tiểu Mai lấy một lần, và vẻ như nàng cũng vậy. Dừng bữa xong, nàng lẳng lẳng ra sau dọn dẹp phụ với chị Tuyết, và có đôi lần hai đứa chạm mắt nhìn nhau rồi lại thôi khi tôi phụ bung chén đĩa ra bồn rửa bát.

Như vậy thì, tôi nhận lời anh Triết sang đây chơi là sai hay đúng? Để những lần vô ý chạm tay

khi dọn bàn giờ đã không còn như mỗi lúc Tiểu Mai tủm tủm ấn tay tôi vào dây đàn khiến tôi la oai oái, và tôi cầm ngược tay nàng ấn trở lại nữa, mà đổi lại là cảm giác ngược ngáp khó tả từ cả hai, một khoảng im lặng, vô tình... mà hữu ý!

Chương 147

Sau bữa tối, chú Ba cùng anh Minh lên phòng bàn chuyện công việc, cô Ba bỗng Bỏ Câu cùng với chị Tuyết đi dạo đường biển, chị Diễm và Tiểu Mai thì rửa chén đĩa sau bếp, tôi đứng trên sân thượng hóng gió với anh Triết.

Nhà anh Triết 3 tầng, nên đứng từ trên tầng thượng là có thể phóng tầm mắt nhìn xa phía biển, buổi đêm gió thổi lồng lộng trên cao.

- Lúc này cả nhà chộc, hai đứa thấy ngược à? – Anh Triết hỏi.
- Dạ...không, đâu có! – Tôi chối theo bản năng.
- Ờ, thấy bé Mai chẳng nói gì, im ru này giờ!
-
- Cơ mà cái màn gấp thức ăn thì tình tứ rõ phết, hê hê!
- Em...thấy cũng bình thường mà, đi chơi chung mấy nhỏ bạn em cũng hay gấp giùm!
- Nhưng bé Mai lại khác, xưa nay anh chưa thấy nó gấp đồ cho bạn khác giới bao giờ!
- Thì sao?
- Thì để dành gấp cho bạn trai chứ sao, chú mày khờ nhì!
- Ớ...mà anh cũng đâu có ở chung với Mai, sao mà biết được chứ?
- Thì anh cũng nghe mấy lần mẹ chộc con bé, chỉ là nói chuyện qua lại thôi, nhưng cái đại ý của nó vậy thì ai cũng hiểu!
- Đại ý gì?
- Sặc, này giờ mày có nghe anh nói ko?
- Dạ...có chứ! – Tôi dần mặt ra.
- Bó tay! – Anh Triết lắc đầu ngao ngán, rồi tiếp lời:
- Thế quen nhau lâu chưa? Có gì khúc mắc thì hỏi đi, anh giúp cho!
- Dạ...đâu có quen gì anh!
- Hơ, cái thằng, hai đứa rõ là cặp đôi với nhau kia mà!
- Ặc...không có phải, em có bạn gái rồi!
- Thì ai chẳng biết, bé Mai chứ gì!
- Đâu phải, bạn gái em là người khác, cũng học cùng lớp!

- Ớ...sao kỳ vậy?
- Là sao?
- Con bé nói với anh là nó có bạn trai rồi mà, anh cứ tưởng là chú chứ!
- Không phải em, Mai có biết bạn gái em mà!
- Chứ bạn trai nó là ai?
- Em cũng đâu biết!
-!
- Em nói thật đấy!
- Thế thì lạ quá! – Anh Triết nhú mày.
- Lạ gì anh? – Tôi thắc mắc.
- Thằng Tài nó kể với anh, bạn trai bé Mai là thằng nhóc học đàn guitar! – Anh này trầm tư.
- Vậy....Mai còn dạy cho người khác nữa cơ à? – Tôi sững sốt.
- Diên, có mỗi cây đàn guitar thì chú ôm về nhà rồi còn đâu! – Anh Triết hất tay tôi.
- Chắc người khác học ở nhà có sẵn đàn, ôm lên theo thôi! – Tôi nói.
- Bậy, cái hôm thằng Tài nó tới là hôm gặp chú mà, đúng không?
- Chắc vậy...à, đúng!
- Ủ, vậy thì nó nghĩ chú là bạn trai bé Mai rồi, anh nghe kể nên cũng tin!
- Đâu phải.....!
- Với cả lúc chiều, anh thấy chú gay gắt như vậy, tưởng đích thị đây là bạn trai con bé rồi, nên anh ngờ ngợ là chú đang ghen!
-!
- À, cái hôm mà anh gặp chú lúc chạy ngược đường, là ôm đàn về nhà đó à?
- Dạ, em thì không có đàn, nên Trúc Mai bảo em cầm về mà tập thường xuyên!
- Thế thì lạ thật!
- Lạ gì anh?
- Cây Lakewood đó, đến anh còn không mượn về được!
-!

Tôi lặng nhìn ra phía biển, cảm giác có thể nghe được tiếng sóng rì rào đang lăn tăn tràn đến theo những đợt gió lồng lộng thổi tới lúc này. Không khí mát lạnh gọi cùng hương gió mặn mặn

của biển, bầu trời đêm thoáng đăng phóng một tầm mắt ra xa, vầng trăng tối nay đã khép lại đôi mi buồn chìm vào sau những đám mây, hững hờ trôi tự phương nào.

- Anh cứ tưởng chú là bạn trai bé Mai thật! – Anh Triết thở hắt ra.
-! – Tôi chẳng biết nói gì với mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu lúc này.
- Hi vọng đứa bạn trai tốt số đó sẽ đối xử tốt với con bé!
- Dạ....!
- Hồi Mai mới về Việt Nam, cả nhà anh cũng năm lần bảy lượt gọi con bé sang ở chung đấy chứ, nhưng nó nhất quyết không chịu, chỉ muốn ở một mình!
- Sao vậy nhỉ?
- Anh cũng ko rõ, nhưng nghe loáng thoáng từ mẹ là bé Mai có chuyện gì đó trong gia đình bên Nhật, nên mới nằng nặc chuyển về đây, mà gắng hỏi thì mẹ anh không chịu nói!
- Em nghe Mai kể là không phù hợp với cuộc sống bên đó, tất bật quá hay sao ấy!
- Bé Mai kể với chú vậy à?
- Dạ, đúng mà!
- Haizz, anh hỏi thì con bé chỉ lắc đầu cười trừ rồi lờ đi, chẳng kể gì sất!
-!
- Hay là chú bỏ bạn gái đi, yêu bé Mai sướng hơn!
- Ấy....vậy coi sao được!
- Chú dở quá!

Vâng, cùng một vấn đề về Tiểu Mai, và ông anh tôi thì mắng “Mày ngu thế! “và anh Triết thì bảo “Chú dở quá! “.

- Thật ra...hồi mới nhập học...em cũng có theo đuổi Mai!
- Hở? Phải ko?
- Dạ...nhưng được tầm hơn tháng thì thôi, vì thấy Mai lạnh lùng quá, chẳng có ý gì với em hết, nên mới đành phải vậy!
- Ủa, anh mày tán chị Diễm 3 năm ròng rã trầy vi tróc vảy mới đổ, chú mới có một tháng mà đã vội bỏ cuộc!
- Tại trong thời gian đó, cũng có người khác....à....tán em...!
- Anh chẳng cần biết, nói với chú câu này, cái gì dễ đến thì cũng dễ đi, càng khó có được thì lúc có rồi mới đáng trân trọng!

Vâng, cũng vẫn vấn đề đó, ông anh tôi bảo “Tao không cần biết bạn gái mày là ai! “, và giờ anh

Triết nói “Anh chẳng cần biết lí do! “.

-!

- Bé Mai tính trầm lắng như vậy đó giờ, nhưng bù lại con bé biết quan tâm hết mực, cái hồi mẹ anh vào viện phẫu thuật là cũng một tay nó chăm sóc!

-!

Chuyện này thì tôi biết, hồi tôi nằm viện, Tiểu Mai cũng lặng thức cạnh tôi mấy đêm, có lúc mắt đỏ hoe, có lúc thì ngủ gật luôn bên giường bệnh.

Gió biển như mạnh hơn, làm những hàng dương đã rạp nghiêng về bên hướng gió, thổi phần phật vào đầu tóc hai thằng con trai đang trút bầu tâm sự về chuyện nữ nhi thường tình, một ông anh thì chốc chốc lại thở dài tặc lưỡi, và một ông mãnh con thì cái mặt cứ đần ra, cố tỏ ra mình là tượng đá trơ lì cảm xúc.

Chốc sau, anh Triết khoát tay nói:

- Thôi xuống, gần 9h rồi, anh phải chở chị Diễm về nữa!

- Dạ, em cũng về luôn! – Tôi gật đầu đáp.

Xuống lại phòng khách dưới nhà, tôi đã thấy Tiểu Mai ngồi với cô Ba cùng chị Diễm đang cười nói vui vẻ, bông đùa với Bồ Câu đang được chị Tuyết bông, anh Minh đang ở trước sân sẫm soi hồ cá với chú Ba.

Thấy tôi bước lại gần, Tiểu Mai thẹn thùng không nói nữa, nàng giả vờ bận tay rót nước liên tục, rồi cầm kẹo dứ dứ chọc ghẹo Bồ Câu.

- Về thôi, gần 9 giờ rồi Diễm! – Anh Triết nói.

- Ủ, chở bạn về cẩn thận đấy! – Cô Ba dặn dò.

- Dạ thôi, con cũng xin phép cô về luôn! – Tôi cúi chào lễ phép.

- Ủm, hôm nào con lại sang chơi nhé! – Cô cười rồi đứng dậy đi ra phía cổng.

Tôi thừa hết một lượt mọi người trong nhà, nựng đôi má phúng phính của Bồ Câu hẹn lần sau sẽ dẫn cu Bọt lên chơi với con bé, rồi dắt xe ra cổng theo sau anh Triết.

- Thôi anh đi trước, nhà vợ hơi xa, hai đứa về sau nhé! – Anh Triết cười cười.

- Vô duyên, ai là vợ ông! – Chị Diễm đập vai anh này cười lớn lên – Chị về trước nhé hai đứa, đi đường vui vẻ, hi hi!

Hiển nhiên là tôi chở Tiểu Mai về rồi, nàng đang ngồi sau xe mà, và vẻ như chị Diễm vẫn tưởng rằng hai đứa tôi là một đôi, nên vừa nãy chị nháy mắt với Tiểu Mai tùm tùm đầy ý tứ.

- Về nhé? – Tôi cố ra vẻ tự nhiên nói.

- Ủa....! – Tiểu Mai khẽ gật đầu.

Tôi đạp chậm chậm, đến cuối đường rẽ trái rồi lên dốc, thêm một đoạn nữa là sẽ ngang qua bờ biển, và lại sẽ đến con đường biển quen thuộc. Tôi cũng không biết tại sao tôi lại chọn hướng đi này, trong khi đi theo hướng ngược lại thì sẽ về nhà Tiểu Mai nhanh hơn, nhưng tự nhiên vô thức, tôi đã mặc định nếu có phải về nhà, thì ngang qua biển rồi hẵng về, chẳng tốt hơn sao?

Tôi nhìn ra phía biển, xuyên qua những hàng dương, biển đêm nay tối mịt vì trời nhiều mây, xa xa nơi đường chân trời là những ánh đèn nhỏ lấp lánh của những con tàu đánh cá đèn buổi khuya.

“Tôi có một giấc mơ, vẻ như là từ kiếp trước vậy, vì từ nhỏ khi chưa biết đi, còn được bà ngoại tay cầm quạt nan hát ru, thỉnh thoảng tôi mơ thấy lại cùng một khung cảnh. Bầu trời đêm ngàn sao lấp lánh, tôi đứng trên bãi biển thoáng sáng ánh đèn từ các trụ cầu pha lê nhỏ ở các lối đi, và ở xa kia nơi có đường chân trời, là những ánh đèn nhỏ li ti đủ màu xanh tím vàng đỏ, lúc hấp háy lúc vụt tắt từ các con tàu đánh cá. Tôi chưa từng kể với ai điều này cả, tôi tâm niệm khoảng bình yên này có lẽ tôi sẽ giữ cho riêng mình, hoặc tôi sẽ kể cho người mà tôi..... “

- Biển đêm đẹp quá N ha? – Tiểu Mai cắt ngang dòng suy tưởng của tôi.

- Ủ...sao mà đẹp? – Tôi thấy nàng cũng đang nhìn ra biển.

- Màu đen, rồi các màu khác nữa, nhìn...lấp lánh! – Nàng trả lời.

- Vậy thì đẹp chỗ nào? – Tôi hỏi hộp hỏi.

- Thấy....yên bình lắm! – Nàng đáp.

Tôi không nói gì, lại chạy tiếp về hướng đường biển, nhưng guồng chân đã chậm hẳn....chỉ là để Tiểu Mai đang ở phía sau có thể nhìn hết quang cảnh biển trong thời khắc này.

Đến bây giờ, tôi cũng không biết phải diễn tả cảm xúc trong tôi ngày ấy làm sao cho đúng, bất ngờ, thăng thốt, gọi là kinh ngạc vào lúc đó cũng không sai, Vì tôi cứ nghĩ cả đời này, giấc mơ đó sẽ mãi chỉ là giấc mơ của riêng tôi, cảm giác đó sẽ chỉ mỗi mình tôi hiểu thấu được, định nghĩa và đặt tên được nó. Nhưng khi gặp được câu trả lời được nói ra bởi người khác mà không phải từ tôi, thì nên gọi người đó là gì?

Nếu là con trai, dễ thôi, gọi hấn là chiến hữu, là huynh đệ tốt!

Còn là con gái, phải nói rằng đó là sao?

Phải chăng, là hai tâm hồn đồng điệu?

Chương 148

Sau phút nói chuyện ngắn ngủi đó, cả hai đứa lại im lặng, Tiểu Mai vì sao thì tôi không biết, có lẽ nàng vẫn còn ngượng vụ khi nãy tại tôi bị cả nhà cô Ba ghép đôi. Còn tôi thì im lặng vì cảm khái bởi phút ban nãy, và cũng bởi cuộc nói chuyện với anh Triết trước đó.

Gió đã bắt đầu lạnh dần, thốc ngược từng cơn khi tôi chạy quẹo sang đường NTT, rời khỏi đoạn bờ biển ban nãy. Gió thổi mạnh, tôi đã thôi thong dong mà chuyển sang nhấn mạnh pê-đan, ngược lên dòng những cụm lá cây và bụi bặm đang kéo nhau bay loạn xạ.

Và gió cũng thổi mạnh trong lòng tôi, hất tung lên những tình cảm, những khoảnh khắc tôi đã cố và tự che giấu bằng một lớp bình phong mang dáng dấp một nụ cười rạng ngời và tươi vui.

Rồi từng hạt mưa nặng trĩu rơi lộp độp, một cách thẳng thốt và bất ngờ xuống vai hai đứa, lách tách và lạnh buốt. Tôi vội đạp nhanh để ra khỏi cung đường mà xung quanh chỉ toàn là những hàng cây xanh được trồng làm cảnh, mưa đã bắt đầu nặng hạt, khi đến toà nhà Đài truyền hình, tôi tấp xe vào lề rồi vội dắt lên hiên, dựng xe và cả hai đứa nép tạm dưới mái hiên bằng đá hoa cương chỉ nhô ra ngoài một đoạn nhỏ, và mưa vẫn có thể theo gió tạt vào chúng tôi.

Cả hai đều ướt mem, tôi nhìn sang Tiểu Mai, nàng vuốt từng lọn tóc ướt sũng dính bết trên đôi má hồng và bờ cổ trắng ngần thanh tao, nhìn tôi mỉm cười trong gió lạnh.

- Có ướt nhiều không?

- Hi, N nhìn lại mình đi, còn hỏi ai nữa!

- Mưa gì ác hơn thế không biết, toàn chơi bắt đắc kỳ tử!

- Trời không mây, gió lạnh là nghi rồi, ai bảo N không để ý!

Cơn mưa đầu mùa nơi phố biển như không được báo trước, bất ngờ theo gió đến, mạnh mẽ và lạnh căm. Trước mặt tôi chỉ là những ánh đèn từ các nhà đối diện sáng lơ lờ nhờ khi nhìn xuyên qua làn mưa dày đặc, bên đường có bóng những người đội áo mưa vội vã chạy xe về nhà, mọi thứ khi bị bất ngờ đều hồi hã và cập rập.

Tôi nhìn đồng hồ, đã 9h đúng, và mưa thì có vẻ như còn lâu mới tạnh, gió mỗi lúc một mạnh hơn, thổi từng khóm mưa thành những luồng nước chỉ chực chờ tạt qua mái hiên.

- Đứng qua đây đi Mai, bên đó bị tạt đấy!

Tôi đổi chỗ cho Tiểu Mai, bảo nàng nép sát vào trong, rồi tôi với tay đẩy xe dựng lại phía trước chỗ nàng, vẻ như là chút cố gắng đầy bất lực của tôi khi hi vọng cái sườn xe dẹp lép sẽ cản được những đợt mưa chốc chốc lại tạt vào hai đứa.

Đó là lần đầu tiên chúng tôi cùng nhau đứng dưới trời mưa, mái hiên nhỏ của phòng bảo vệ trước Đài truyền hình không đủ che chắn, tôi cho hai tay vào túi để giữ ấm, cạnh bên Tiểu Mai ôm đôi vai gầy hờ hững. Tôi khẽ nhìn, tự dưng lại thấy nàng như đang mỉm cười, đưa mắt nhìn màn mưa dày đặc và gió vẫn đang thốc từng cơn.

- Nè, N một bên, mình một bên! – Tiểu Mai chia cho tôi một đầu headphone từ điện thoại di động.

- Gì vậy? Mưa âm âm sao nghe? – Tôi ngạc nhiên nói, nhưng vẫn cho tai nghe vào.

- Hi, vì bản này phải nghe dưới mưa! – Nàng nhoẻn miệng cười.

Giai điệu dương cầm thánh thót, lúc trầm bổng, lúc sâu lắng, nhẹ nhàng nhưng nhiệt thành, hết như cơn mưa đầu mùa đang trút xuống phố biển lúc này vậy. Chắc các bạn cũng biết đó là bản gì rồi, Kiss the rain của Yiruma, và đặc trưng của bản piano này đó sẽ là một sự kết hợp hoàn hảo khi nghe cùng với Rainy mood.

Chưa bao giờ tôi được nghe một bản nhạc nào hay đến vậy, lại càng không thể tưởng tượng ra một bản nhạc có thể nghe cùng với thiên nhiên.

- Bản này hay quá, tên gì vậy?

- Là Kiss the rain!

- Nụ hôn trời mưa à?

- Ngốc, là “Hôn mưa” thôi!

Tôi trộm nhìn Tiểu Mai, nàng tủm tủm cười, đưa tay vuốt tóc đôi làn ướt, và tôi đâm ra ngượng, lăm lăm băng quơ khi bất chợt nàng quay sang.

- Mưa thì sao mà hôn nhỉ?!

Mưa càng lúc càng to hơn, cứ như đã tích tụ lâu ngày kể từ mùa xuân đầy nắng, để bây giờ cơn mưa đầu mùa dồn hết nước tụ thành không xuống trần gian, xuống thành phố biển nhỏ bé, xuống mái hiên ngăn ngừa, xuống hai người đang lặng im ngắm mưa, theo đuổi những ý nghĩ khác nhau, và chỉ chung một điểm duy nhất là bản nhạc, thông qua hai đầu headphone là sợi dây duy nhất kết nối cả hai đứa.

- “Mình về rồi ai giữ cặp cho N, hi! “

Tôi vẫn nhớ buổi chiều ngày hôm đó lắm chứ, lần đầu tiên tôi biết thế nào là có một người con gái đang chờ mình.

- “N khen thì mình nhận, hi hi “

Tôi cũng nhớ buổi đầu được nghe Tiểu Mai đàn piano nữa, bản River flows in you tuyệt diệu mà tôi cứ ngân nga nghe mãi.

- “N sốt toàn 40 – 41 độ, nằm mê man mà có khi lại mê sảng nữa, nói tùm lum hết, rồi bác sĩ bảo N sốt xuất huyết nhưng cũng bị viêm phổi, nên sẽ có đôi khi khó thở, rồi...rồi còn.. lúc này..! “

Giờ tôi cũng hiểu vì sao Tiểu Mai lại dừng lúc đó mà không nói nữa, nhưng tại sao tôi cứ luôn cố không hiểu, cứ luôn cố trốn tránh đi cái sự thật mà lẽ ra tôi phải chấp nhận?

Tôi không quên gì cả, tôi cũng không phải người vô tâm, tôi nhớ hết, tôi nhớ mọi chuyện.

- “Hic, gãy xương là lúc sáng N nằm luôn trên sân rồi, đâu có còn đi đứng được chứ! “
- “Bột nè, con thấy cậu N không? Ném cho trúng nha! “
- “Em...có bạn trai rồi, vậy thôi! “
- “Dù anh có là ai chẳng nữa, hay đến từ đâu đi nữa, hay cả những việc anh đã từng làm, hết thảy đều không quan trọng, chỉ cần anh yêu em, vậy thôi! “

Mưa vẫn nặng hạt không ngưng nghỉ, tôi thấy tim mình như thắt lại, uất nghẹn.

- “Khuya vậy rồi mà N không ngủ hử? Ngồi đây lạnh lắm! “
- “Tiểu nữ mời đại hiệp dùng trà, hi hi! “
- “Rồi, N đeo lên vai đi, dây đàn Mai chỉnh chuẩn hết rồi, hôm sau học lại mang sang đây nha! “
- “Ăn đi chứ, ngồi nhìn đĩa rau hoài vậy N! “

Tôi lại trộm nhìn Tiểu Mai, nàng khép hai bàn tay lại đưa lên môi hà hơi cho ấm, vai run lên từng hồi, tóc ướt dính bết vào người. Mưa vẫn to, gió vẫn thổi, và tiếng dương cầm vẫn đều đặn vang lên bên tai.

- “Cây Lakewood đó, đến anh còn không mượn về được! “
- “Bé Mai tính trầm lắng như vậy đó giờ, nhưng bù lại con bé biết quan tâm hết mực, cái hồi mẹ anh vào viện phẫu thuật là cũng một tay nó chăm sóc! “
- “Hi vọng đứa bạn trai tốt số đó sẽ đối xử tốt với con bé! “

Là do tiết trời lạnh lẽo, là vì hoàn cảnh đẩy đưa, hay là tại bản năng, hay bởi những điều gì đó mà khi không còn chối bỏ chân tâm?

Tôi nhẹ cầm lấy tay Tiểu Mai khẽ nắm, dẫu biết rằng tay tôi cũng lạnh, cũng chẳng khá hơn gì cả.

Nhưng tôi biết, trái tim sẽ ấm lên, bằng một cách nào đó...

Nàng ngơ ngàng nhìn tôi, rồi khẽ cắn môi thẹn thùng, tôi biết, nếu trời không mưa, nếu có ánh sáng, tôi sẽ thấy đôi gò má cao của nàng đang ửng đỏ, và mỉm cười nhẹ nhàng.

- “Trời lạnh mà ăn kem, không thấy lạnh à? “
- “Không, ấm lắm! “

Tin rằng bây giờ tôi đã hiểu như thế nào là ấm áp trong tiết lạnh, nhưng chỉ biết thở dài, nhìn mưa và cười cay đắng, vì thời gian chẳng bao giờ trở lại cả, chẳng bao giờ...!

Chương 149

Mưa vẫn không có vẻ gì là ngưng đi chút nào, gió ngược từng hồi thành dòng kỉ niệm tuôn ào trở về, trong cái giá lạnh ướt đầm, đôi tay đang nắm lấy nhau đã ấm dần. Tôi lúc này, không phải là đầu óc suy nghĩ hay lí trí dẫn đường, chỉ biết rằng tận sâu thẳm con tim, tôi rất muốn...ôm chầm lấy Tiểu Mai, tôi muốn được che chở cho nàng, dù là chỉ trong cơn mưa. Tôi cảm nhận được sức nặng và niềm hạnh phúc khi ở vị thế một người con trai có thể làm bờ vai vững chắc hay bàn tay ấm áp cho một người con gái.

Nhưng, bây giờ đâu phải là như lúc tôi không có phải chịu trách nhiệm với một ai đó, như cái lúc suốt ngày chỉ biết ngắm nhìn con gái rồi bình phẩm này nọ. Đã có người vì tôi mà lo lắng, vì tôi mà phải khóc tức tưởi khi chứng kiến cảnh tượng bạn trai mình đi với một người con gái khác. Tôi chưa làm gì để chuộc được lỗi lầm đó với người ấy cả, tôi chỉ là một thằng con trai bình thường, nhưng lại trở thành một người hoàn toàn khác, đã biết thế nào là rung động và lo lắng, áy náy không nói thành lời mỗi khi làm sai điều gì đó.

- “Lớp mình ở bên đây nè N, ôm ghế đi đâu vậy? “

- “Em với N có ra sao, chẳng phải việc của mấy anh! “

- “Lần này thôi nhé, lần sau chết với tôi! “

Tôi nhớ nụ cười toả nắng ấy, nụ cười làm tôi cảm thấy cuộc đời đẹp hơn, rạng ngời hơn mỗi khi thấy người đó, hơn ai hết, tôi cảm nhận được mình là người nếm trải được cảm giác hạnh phúc tình cảm lứa đôi sớm hơn những bạn đồng trang lứa khác.

Tôi không quên được nét bĩu môi phụng phịu, khuôn mặt dỗi hờn mỗi khi hai đứa giận nhau, dù là chẳng được bao lâu là lại làm lành như cũ.

- “Ừ, mà nãy thấy vậy, Vy hơi buồn đó, sau này có đi đâu, hai đứa đi chung nha! “

- “Là tha rồi đó, hi hi, nãy giờ chỉ đùa chọc N thôi, chứ hôm qua nhỏ H tới nhà Vy kể hết oỵ, hết giận từ hôm qua rồi kia! “

Tôi thích dáng vẻ dễ thương, đáng mến của người đó, lúc nào cũng nhiệt thành như tình cảm luôn bộc lộ ra ngoài.

- “Ô ôi, nhìn rùa con yêu ghê là! “

- “Nhà người ta bên này nè ông ơi, nãy giờ chạy sai 3 lần rồi nha! “

Tôi cũng cảm mến những nét giận hờn, dù có đôi lúc thấy quá đáng nhưng âu cũng chỉ là vị đắng trong mật ngọt, hoàn hảo hơn mà thôi.

- “Vừa nãy cũng không hẳn là giận đâu! “

- “Đã là gì của nhau mà giận, hứ! “

Tôi cũng nhớ như in cái lần mà bị chuyển lớp, Vy tất tả nhờ thầy Phương xin giúp tôi, và đôi mắt đã đỏ hoe khi biết rằng tôi vẫn phải sang 10A2. Cả nét chữ nắn nót trong tập vở viết bài hộ tôi những ngày bệnh phải nằm viện, hay những lần tôi học dốt tiếng Anh, Vy kiên nhẫn dạy kèm tôi, dấu biết rằng không giúp gì nhiều nhưng tôi vẫn cảm động, tính em ấy ham chơi là thế mà vẫn chịu ngồi yên giảng bài cho thằng con trai dốt Anh ngữ này.

Con mưa đầu mùa đã nhỏ dần lại, gió đã thôi còn mạnh mẽ như lúc đầu, tôi...cảm nhận rõ mình đang rơi dần nắm tay của Tiểu Mai.

Đối với tôi, những kỉ niệm với Vy không sâu đậm như của Tiểu Mai, nhiều nhưng không có thể nói ra bằng lời. Chỉ có duy nhất bản thân là cảm nhận rõ rệt được tình cảm em ấy dành cho mình, cảm nhận được cái nhói đau khi em ấy gượng đứng vững trong cái đêm ngoài bờ biển, hay buồn rầu vì tại tôi mà Vy phải tức tưởi nắc không thành tiếng. Mỗi lần nhớ tới điều này, tôi đều tự dần lòng mình tuyệt đối không được làm gì có lỗi với Vy.

Tôi vẫn nhớ khoảnh khắc Vy quay xuống từ bàn trên, ngoắc tay bảo tôi nhìn lên, và em ấy tay cầm bút xoá, viết 2 từ “đầu đá” lên mặt hông bàn học, rồi cười thật tươi. Cảm xúc đó hãy còn tươi mới lắm, chỉ như vừa xảy ra hôm qua mà thôi.

- “Nè, xa mặt...đừng cách lòng nha! “

- “Tự hiểu đi, ngốc quá mà! “

Tôi lúc này chợt hiểu ra, mình không còn có tư cách lựa chọn lại nữa, chọn Tiểu Mai thì Vy sẽ buồn khổ, nhưng nếu tôi ở cạnh Vy mà trong lòng cứ canh cánh về Tiểu Mai thì quả thật là quá nhẫn tâm với Vy rồi.

Tôi, phải có một quyết định rõ ràng, dứt khoát, không được phân vân nữa!

Vy ư? Phải rồi, người ta tốt với mình thế kia mà, còn phải nghĩ gì nữa.

Nhưng Tiểu Mai thì sao? Những cảm xúc vừa nãy là sao? Cái nắm tay này là sao?

Tôi biết phải làm sao cho đúng đây chứ? Đánh đổi hạnh phúc lâu dài cho một tình cảm bất chợt, hay là nhân lúc tình cảm đó còn chưa sâu đậm, chấm dứt để đỡ đau khổ về sau?

- “Tuỳ N, Vy không quản được, chỉ cần.....! “

Con mưa đầu mùa giờ đã nhỏ lại, chỉ còn lác rác thành những hạt sương tan vào không khí, gió cũng ngừng thổi đi những giá lạnh, bên mái hiên tuôn nước thành dòng, và tôi....đã rời tay Tiểu Mai tự lúc nào rồi.

Rất lâu, rất lâu sau đó, hay chỉ là do tôi tưởng tượng lệch lạc thời gian về vài phút vừa trôi qua, tôi khó khăn nói lên thành lời:

- Tạnh mưa rồi, về thôi!

Tiểu Mai yên lặng ngồi sau xe, tôi chậm chậm đạp, và đâm ra lạnh lùng hẳn đi chẳng buồn nói gì, vì tôi biết, nếu nói ra, tôi sẽ không thể nào ngăn lại tình cảm đang mãnh liệt trỗi dậy sau ánh mắt ngơ ngác của nàng vừa nãy.

Áy náy, tội lỗi, hối hận?

Hay chỉ đơn giản như một cơn mưa chợt đến rồi chợt đi, sau khi đã làm ướt đầm cả một thành phố biển, và chỉ sáng hôm sau là trời quang mây tạnh, rồi mọi chuyện lại đầu vào đó? Như chưa từng có gì xảy ra?

Con đường về nhà Tiểu Mai hôm nay dài lê thê, và tôi chỉ mong cho nó cứ dài bất tận mãi như thế, để tôi không phải đối mặt với giây phút phải nói ra một điều gì đó, thật dứt khoát, thật tàn nhẫn.

Nhưng cái gì cũng phải có điểm dừng, cảm xúc, tình cảm dù có mạnh mẽ bộc phát đến đâu thì cũng phải dừng lại. Tôi chậm chậm dựng xe trước căn nhà có cánh cổng màu đen quen thuộc, lá cây trong vườn đã ướt đầm rử xuống từng cành.

Tiểu Mai vẻ như biết rằng, tôi sắp nói ra điều gì đó, nàng đan hai tay vào nhau, nhìn tôi, và mong đợi...

- Này, nói nè!

- Ừ?

- Từ mai.....N sẽ không qua học guitar nữa đâu nhé!

- Sao....sao vậy?

- Ừm...cũng gần phải thi học kỳ rồi, ôn bài nữa....lúc nào thi xong, coi rảnh được thì N lại qua tập!

-!

- Nhé?

Và chỉ trong thoáng chốc, tôi nhận rõ ánh mắt của nàng như....ghét tôi lắm, cái nhìn đầy bất nhẫn và không cam chịu, rồi nàng quay bước vào nhà.

- Đợi mình chút!

Tôi không biết sao nàng lại bảo tôi đợi, và rồi mãi đến một hồi lâu sau, Tiểu Mai mới chậm chậm bước ra, tay cầm mớ tập vở của tôi.....mắt nàng hoe đỏ, nhưng đầy kiên nghị.

- Có thật vậy không? – Tiểu Mai môi run run hỏi.

- Ừm....! – Tôi chậm rãi gật đầu.

-! – Nàng nhìn tôi đầy thất vọng.

- Xin lỗi....giá mà có thể quay trở lại....từ đầu năm...!

-! – Nàng lặng im không nói.

- Thôi, khuya rồi, vào nhà đi! – Tôi khó khăn nói.

Tiểu Mai vẫn đứng yên bất động, nhìn tôi nhưng ánh mắt đã vô hồn, bất lực.

-!

-!

Và một khoảng yên lặng chậm chậm trôi, hai đứa tôi đứng nhìn nhau, trên trời.

Tôi buồn bã thở hắt ra, cổ lẩm mới thốt lên thành tiếng:

- Sau này....tự giữ gìn sức khỏe.....!

Rồi tàn nhẫn quay xe đạp về, vạn lần không dám ngoái nhìn lại hình ảnh một người con gái vẫn đứng lặng yên trong đêm, vì tôi biết chỉ cần quay đầu lại nhìn một khoảnh khắc thôi, tôi sẽ vứt bỏ tất cả mà ôm chầm lấy nàng.

Nhưng không, tôi đã chọn không làm như vậy, tôi tin rằng mình đã chọn lựa đúng đắn, tôi tự huyễn hoặc, trấn an bản thân bằng mớ suy nghĩ biện minh trong đầu, và tự nặn óc suy nghĩ không ngừng về Vy.

Phố biển về khuya sau cơn mưa thật buồn, vắng lặng, lạnh lẽo, trống rỗng....và nhẹ tênh.

Đừng khóc vì một thằng con trai như tôi, Tiểu Mai, đừng khóc.....!

Chương 150

Về đến nhà, tôi nặng nhọc dắt xe vào trong, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, mẹ hỏi gì cũng chỉ ừ hử cho qua chuyện, tắm rửa rồi đi thẳng lên lầu vào phòng tắt đèn, khoá trái cửa lại. May thay ông anh cũng đang cắm đầu học, thấy bộ dạng lầm lũi này của tôi cũng chẳng buồn hỏi gì, tốt thôi, vì tôi chẳng muốn bị ai làm phiền lúc này.

Tôi nằm phịch xuống giường, vắt tay lên trán nhìn trần nhà, mà chẳng hề ý niệm được tôi đang và sẽ nghĩ gì. Cảm giác như tôi chẳng hề thở, và có đôi khi lại thở gấp vì ứ nghẹn, nấc không rõ tiếng. Rồi như cái lần bị mê sảng vì sốt, chốc sau tôi thấy xung quanh mình tối đen như mực, và những câu nói, những hình ảnh cứ liên tục ủa về. Tôi trở mình liên tục vì không ngủ được, cổ họng nghẹn ứ lại, khó thở vì tức ngực.

Day dứt mãi không yên, cảm nhận rõ rệt quả tim đang nhói đau, đập binh binh trong lồng ngực. Tôi một mình đối diện với bóng đêm, với bản thân, dù là nhắm mắt hay mở mắt cũng chẳng khác gì nhau, tất cả đều lặng thinh, trống rỗng và vô hồn.

- Mà ác thật đấy, nắm tay con gái nhà người ta, gieo hi vọng cho người ta, rồi mà đạp đổ mọi thứ!

- Tao....không phải muốn như vậy!

- Nói láo, mà đầu có biết tình cảm thực sự nó như thế nào!

- Tao biết, tao trải qua hết rồi!

- Hề, nhãi ranh nứt mắt, tình yêu nó chẳng phải là những cảm nhận bốc đồng của mà đầu, mà chỉ mới nhìn mọi thứ từ một mình bản thân mà thôi!

- Chứ tao phải làm sao? Tao bỏ Vy để quay sang Tiểu Mai à? Người ngoài sẽ nói tao ra sao, Vy sẽ nghĩ tao như thế nào?

Có một thằng N đang bắt lực gào thét, che đậy và lấp liếm bằng cách phản ứng dữ dội, và một thằng N khác đang khoanh tay, vênh mặt nhìn nó, trong tâm tưởng.

- Mà chỉ biết lo cho cái sĩ diện của mà thôi sao? Tao chẳng ngờ cái điều đầu tiên mà nghĩ đến lại là danh dự!

- Mà thì biết quái gì, tao là vì Vy, tao không muốn em phải khóc vì tao nữa!

- Thế vừa rồi ai đã lại khóc vì mà?

- Tao....tao không biết!

- Ai đã âm thầm giúp mà học tiếng Anh, ai đã cho mà biết thế nào là cảm giác khi được là một bờ vai? Mà bảnh lên từ lúc đó chứ gì?

-!

- Ai đã bày kế cho mày xin lỗi Vy, ai đã giúp mày làm quà tặng cho người mày gọi là bạn gái? Hả?

-!

- Ai lo cho mày cả đêm trong bệnh viện, rồi ai pha trà cho mày thoải thê mà uống? Ai kiên nhẫn dạy cho cái thằng đầu đất như mày tập guitar, dẫu người ta biết rằng mày học là để đàn cho một người khác nghe?

- Mày....tình cảm không phải là chuyện ơn nghĩa!

- Thằng ngu, mày đã bao giờ tự đặt mình vào vị trí một người âm thầm cầu chúc cho người mày yêu hạnh phúc bên người khác chưa?

-!

- Ủm, mày là con trai đấy, nhưng mày có dám khẳng định, lúc mày vừa được Vy nắm tay xong rồi lại bảo rằng chia tay, và mày quay trở về nhà một mình, rộng rãi nhưng trống vắng không có ai cạnh bên, mày có đau khổ không?

-!

- Hay là mày tự ngồi khóc một mình, dẫu biết rằng, có khóc đến sáng cũng chẳng có ai đến cạnh bên?

Tôi giật mình bật dậy giữa đêm, lưng áo đã ướt đầm mồ hôi, hai tay nắm chặt lại tự lúc nào. Tôi quệt mồ hôi, tựa lưng vào tường thở dốc, cảm nhận được cái nấc lên vì khó thở, tim thắt chặt lại trong ngực và nhói lên thật đau, rồi kéo lên đằng lưng từ từ ngồi thịch xuống đất.

Cắn răng, đưa tay bóp trán thật mạnh, tự đánh vào đầu mình thật đau, rồi cuối cùng vò đầu, ôm mặt thở hắt ra.

- Tôi rồi cuộc, đã là sai hay đúng vậy? Ai đó nói cho tôi biết đi!

Đêm thật dài, cũng không nhớ là đã trôi qua bao lâu, tôi cứ ngồi vô định trong phòng, mắt thần thờ nhìn màn đêm vô hồn không xúc cảm.

Rồi tôi đứng dậy, mở cửa phòng, mọi người trong nhà đã ngủ say hết cả, tôi nhẹ bước ra ban công, leo lên sân thượng nằm vật ra đất. Vậy mà nhìn đồng hồ chỉ mới hơn 1h sáng, giờ thì tôi mới thấm thía câu “Thức đêm mới biết đêm dài “này.

Bầu trời đêm sau cơn mưa đầu mùa giờ đã tạnh quang, lấp ló sau vài áng mây còn lững lờ sót lại là đầu đó một vì sao xa sáng lấp lánh. Gió đưa từng cơn mát rượi, bốn bề xung quanh im lặng tĩnh mịch, thỉnh thoảng vài giọt nước mưa trên những cành lá đã ướt sũng nước tí tách rơi xuống mặt đường.

Tôi rất thích được ngắm trời đêm, kể từ cái đêm hồi tôi lên 2, đang ngồi tựa cửa sổ chống cằm nhìn ra ngoài đợi ba sang nhà ngoại đón về, thì bất chợt tôi nhìn thấy sao băng vụt sáng qua màu đen tuyền của buổi khuya. Kể từ đó, mỗi lần buồn một chuyện gì, hay cần yên tĩnh để cân bằng tâm trạng, tôi đều đợi đến lúc cả nhà ngủ hết rồi mới một mình lên sân thượng ngắm trời đêm.

Giữa cả một vùng thình không cao vợi của buổi khuya tịch mịch yên ắng, ánh sao lấp lánh hé ra rồi lại núp vào sau mây, chốc chốc lại có ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy của những chiếc máy bay đêm.

Phải chăng trước cái bao la của đất trời, mỗi người chúng ta chợt cảm thấy mình nhỏ bé lại, và cảm xúc đã tự tan biến đi, chỉ còn lại nỗi khát khao được hoà nhập làm một, được tan biến vào bầu trời, và nhìn thế giới từ trên cao?

Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên gặp Tiểu Mai, và nàng đúng là mẫu người con gái trong mơ của tôi, thanh mảnh xinh đẹp, thoáng chút kiêu kỳ và lạnh lùng. Kể từ buổi chiều hôm đó, tôi đã xác định là bằng mọi giá phải chiếm lấy tình cảm của nàng rồi. Nhưng kể từ bao giờ, tôi đã đánh mất đi mục tiêu đó vậy?

Vì nàng lạnh lùng quá đối?

Vì nàng đã quên tôi rồi?

Hay vì Vy đã làm tôi quên mất Tiểu Mai, tại Vy thích tôi ra mặt, và một thằng học trò lớp 10 ngây ngô đã đón nhận điều đó ngay lập tức, bằng cái suy nghĩ rất người lớn, và cũng rất ngu? Thà yêu người yêu mình chứ không yêu người mình yêu?

Không, bây giờ đổ tại cho Vy thì cũng chỉ chứng minh rằng tôi là một thằng hèn mà thôi. Lỗi tại tôi không kiên định, không dứt khoát, đã để sự việc đi xa đến mức này, đã lờ mờ nhận ra nhưng lại luôn tự lừa dối bản thân, không tự chấm dứt đi tình cảm đó, tự cho mình cái quyền xứng đáng nhận được mọi thứ mà không cần để ý cảm giác của ai kia...

Nhưng chẳng phải hôm nay tôi đã dứt khoát rồi đó sao? Nhấn tâm nữa là đằng khác, còn có ai ác hơn một thằng con trai chỉ vừa nắm tay người con gái dưới mưa như lửa đôi, rồi chốc sau lại khước từ người đó, tự mình gieo lên ngọn lửa trong đêm lạnh rồi thổi phù vụt tắt, phủ phàng và vô cảm.

Vậy là giờ còn đâu những lúc hai đứa cười nói vui vẻ, còn đâu những lúc Tiểu Mai ấn tay tôi vào đàn, hay tôi chốc chốc lại lén ra sau hù nàng bất ngờ nữa. Sẽ không còn những tách trà đào ấm nóng, những tiếng đàn dương cầm thánh thót, hay tiếng guitar đượm buồn trong buổi chiều tà nữa.

Chỉ còn lại cái gì đó đã rạn nứt trong tim, một cảm giác mất mát nhưng vô hình, trống rỗng mà ghen ứ, đông đặc....rồi vụn vỡ.

Khu phố yên lặng tịch mịch, ánh đèn vàng ở trụ đèn càng làm mọi vật thêm tối hơn, và tiếng lách tách khẽ rơi của những giọt mưa còn sót lại càng làm không khí yên lặng hơn, gió đưa sương đêm thấm vào cơ thể, lạnh buốt như cơn mưa vừa rồi.

Chỉ có bàn tay bên phải....là hãy còn ấm lắm....!

Ngày mai, chúng ta rồi sẽ gặp nhau ra sao đây, Tiểu Mai?

Chương 151

Trưa ngày hôm sau, tôi uể oải đạp xe lên trường, vào tới cổng lớp mà nửa muốn vào nửa không vì ngại gặp Tiểu Mai, cứ ngần ngừ đứng mãi ngoài hành lang, giả vờ dáo dác đợi bất kỳ đứa bạn nào đó đi vào.

- Đi dzô, đứng chi ngoài đây thế mà? – Thằng C ôm cặp lò dò bước tới.

- Ờ....tao đợi thằng T ấy mà! – Tôi lúng búng đáp.

- Sắp vào lớp rồi, sao không về chỗ đi N? – Đến lượt nhỏ P đi vào.

- À....N chờ K mập vào chung cho vui! – Tôi kêu khổ.

Cứ thế, thằng T vào thì tôi nói là đợi thằng L, đến lúc L đội trưởng vào thì tôi nói là đợi thằng D, rồi thằng D bước vô thì tôi lại trở qua là đợi K mập, cứ luôn phân vân là có nên nhờ bọn này vào lớp trước xem thử Tiểu Mai đã vào lớp chưa, nhưng nghĩ lợi hại một hồi tôi lại tặc lưỡi lắc đầu ko dám nhờ. Mãi đến lúc K mập xách cặp đi chung với nhỏ H tới lớp thì tôi mới kéo nó ra và tin tưởng nhờ hỏi:

- Ê, mà vào lớp xem Trúc Mai có trong đó ko nhé? Rồi ra nói tao!

- Chi thế? Chuyện gì nữa? – Thằng này ngạc nhiên.

- Thì cứ vào đi, tao nhờ đấy! – Tôi xua tay.

Hồi hộp đứng ngoài hé mắt nhìn vào, tôi chỉ thấy mỗi Vy đang ôn bài, và K mập thì nhìn quanh quất một hồi rồi lắc đầu. Tôi trở mắt nhìn nó, chẳng hiểu là thằng này ý bảo Tiểu Mai đang có trong lớp hay là ý bảo tôi có chuyện chẳng lành đây. Tôi thở dài đánh thượt, định bụng đợi thằng Q lên nhờ nó thử xem.

Vừa nghe có tiếng chân sau lưng, tôi lập tức quay lại nhìn xem là ai, thì bất ngờ gặp ngay Tiểu Mai đang ôm cặp đứng sững lại.

Hai đứa thân thờ nhìn nhau mất cả vài mươi giây, rồi tôi mới khó khăn nói ra thành tiếng:

- A....ừ.....!

-!

Tôi đứng bất động không dám nhìn thẳng vào Tiểu Mai, và nàng cũng chẳng nhìn tôi, chỉ đưa ánh mắt trống rỗng nhìn ra bên ngoài sân.

- Phiền....bạn tránh sang để mình vào lớp!

- Ừ....ừ...!

Tiểu Mai nhẹ nói khách sáo, và tôi bối rối vội đứng sang bên, nhìn nàng ôm cặp bước thẳng vào trong.

- “Ừm, thôi, Tiểu Mai vẫn lạnh lùng, vậy có lẽ là vẫn bình thường....chắc vậy...!”

Tôi bản thân nghĩ một hồi rồi mới lắc đầu đi vào lớp, không quên dặt qua dây bên trái để tránh bị Vy hỏi phủ đầu như mọi hôm. Cũng chẳng biết sao nhưng tôi không muốn ai nói chuyện với mình lúc này cả, và nhất là Vy, vì tôi không biết phải đối diện em ấy như thế nào với bộ mặt bí xì này.

Khi bạn giả buồn, bạn có thể cười được, nhưng khi bạn buồn thật, thì đó cũng chỉ là cười buồn. Và tôi thì chẳng hề muốn phải buồn rầu trước mặt Vy chút nào, em rất tinh ý, dò hỏi một phát chắc tôi sẽ khai huých toẹt ra hết mất thôi.

Nhưng có gì để mà khai, khi tôi đã dứt khoát với Tiểu Mai rồi thì còn gì để mà nói nữa? Tâm trạng nào để mà nói nữa?

Vào giờ học, tôi có đôi lúc lại nhìn sang hướng Tiểu Mai, và lần đầu tiên trong suốt năm tôi thấy nàng lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, không quan tâm những gì thầy giáo đang giảng bài trên bảng.

Và cái gì tới nó phải tới, thầy Toán sau khi để ý thấy Tiểu Mai không chú ý suốt từ đầu buổi đến giờ, dù thấy đã mấy lần vờ ho húng hắng để nhắc chừng nhưng nàng cũng vẫn không có vẻ gì là nghe thấy.

Thầy Toán gấp sách lại gọi:

- Trúc Mai, em có nghe tôi giảng bài ko đấy?

Tiểu Mai vẫn yên lặng, và giật mình quay lại khi nhỏ H kéo tay nàng.

- Diệp Hoàng Trúc Mai?

Thầy Toán khẽ đập cây thước xuống bàn.

- Dạ?

Nàng từ từ đứng dậy, và tôi trông Tiểu Mai chẳng có vẻ gì là e ngại hay sợ sệt sẽ bị điểm kém hay phải vào sổ đầu bài.

- Nãy giờ em có nghe tôi giảng bài trên lớp không?

- Dạ, thưa thầy không!

Tiểu Mai lắc đầu khẽ đáp, nhưng cả lớp thì ngạc nhiên ồ lên rõ to, tiếng xì xào bàn tán về một hiện tượng lạ, hẳn rồi, xưa nay tính khách quan ra thì Tiểu Mai là học giỏi nhất, và chăm nhất 10A1, hiếm có chuyện bị điểm thấp, và tuyệt đối không có chuyện nàng không nghe giảng bài hay đùa giỡn trong giờ học như bọn tôi.

Thầy Toán nhăn mặt đưa tay ra hiệu bảo cả lớp yên lặng.

- Tại sao em không chú ý học?

- Dạ...thưa thầy, em hơi mệt! – Tiểu Mai trả lời.

- Có thật không? – Thầy hỏi gặng.

- Dạ, đêm qua em mắc mưa nên bị cảm mạo! – Nàng đáp.

Cam đoan rằng cả lớp chỉ một mình tôi là cảm thấy rằng lời vừa rồi của Tiểu Mai như là một lời trách cứ, tôi đâm ra không dám nhìn thẳng lên nữa, cúi mặt chăm chú vào quyển sách toán trước mặt.

- Ủm....vậy em xuống phòng y tế nghỉ chút đi! – Thầy dịu giọng nói, vì dẫu sao Tiểu Mai xưa nay cũng nghiêm nhiên được thầy xếp trong số 2 học trò cùng cùng với tôi.

- Dạ....em ngồi nghỉ tại chỗ cũng được! – Tiểu Mai lắc đầu rồi ngồi xuống.

Khi sự việc xảy ra một lần, mọi người còn nghĩ đó là sự thật, nhưng khi nó xảy ra liên tiếp hơn hai lần thì thiên hạ đã bắt đầu ngờ rằng có lí do gì đó đằng sau hiện tượng lạ 10A1 này.

Giờ Anh văn và giờ Sinh tiếp theo, Diệp Hoàng Trúc Mai là cái tên bị xướng lên nhiều nhất, cô Hiền sau khi tròn mắt ngạc nhiên nhìn Tiểu Mai không đọc thuộc nổi đoạn ngữ văn thì chốc sau đã phải lắc đầu khi cô học trò cùng bỏ trống bài kiểm tra nhanh 5 phút. Gặng hỏi mãi cô cũng chỉ lờ mờ đoán được rằng có thể Tiểu Mai bị bệnh hoặc buồn chuyện gia đình. Và cô Sinh thì gần như phát cáu khi gọi mãi mà nàng cũng không lên bảng trả bài, đến khi thằng X gọi rõ to thì Tiểu Mai cũng lại mới giật mình mà đứng lên, bối rối giải thích nàng....bị bệnh.

Cả lớp nhìn nhau với một câu hỏi duy nhất, Trúc Mai hôm nay bị làm sao thế này? Em Vy thì quay xuống nhìn tôi ý như em ấy cũng chẳng hiểu gì, muốn xem tôi có đoán được gì không, nhưng tôi chỉ biết lắc đầu cười trừ. Thằng T thì cứ nhấp nha nhấp nhồm trên ghế, mong được thế chỗ trả bài cho Tiểu Mai.

Chỉ duy nhất có một mình K mập là nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi, vì lúc đầu giờ tôi đã trót nhờ nó xem có Tiểu Mai trong lớp không, và bây giờ nó liền hệ ra ngay lập tức.

Giờ ra chơi, tôi lên ra ngoài ghế đá ngồi một mình cho yên tĩnh, thì K mập lù lù bước tới ngồi xuống cạnh bên hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Chuyện gì là chuyện gì? – Tôi vờ không hiểu.

- Mà đừng xạo, tao đoán chắc chắn mày có liên quan đến chuyện của Mai hôm nay! – Nó lắc đầu nói kiên quyết.

- Hơ, tao chả biết gì sất! – Tôi chối đây đẩy.

- Mày không biết phải ko? Thế thì Vy sẽ biết!

- Ờ... cái thằng này, điên à?

- Không muốn Vy biết thì nói tao nghe chuyện gì, chỗ anh em cứ nói thật ra, có gì giúp được thì tao giúp!

Tôi trông cái mặt K mập lúc này thì hết chín phần là nó tò mò muốn biết chuyện gì, một phần còn lại hoạ may là nó muốn biết thật.

- Tao nói ra mà ỹ thế nào cũng kể với em H của mà ỹ, rồi H kể cho Vy, ỹ cũng như không!
- Yên tâm, chuyện con trai tâm sự, kể cho bọn con gái làm quái gì!

K mập nói giọng chắc nịch thụi vào vai tôi, vậy là tôi cũng thấy xiêu xiêu, nghĩ thầm thà nói ra cũng tốt hơn là cứ ôm mớ sầu đời này trong bụng. Thế là tôi rầu rĩ kể lại mọi chuyện, có lúc đượm buồn, có lúc tôi phải ngừng lại một hồi rồi mới nói tiếp được, cố gắng dùng những từ ngữ nói giảm, nói tránh đi những gì liên quan đến tình cảm thật sự, những cảm xúc trong những ngày nay. Thế nhưng đó chỉ là một cố gắng đầy bất lực, khi tôi càng cố nói bớt đi thì càng có vẻ xúc động, tay cứ nắm lại liên tục như vẻ bất nhẫn không đành lòng khi phải nói rằng:

- Thật ra....từ đầu đến giờ....tao cũng...ừm...chỉ xem Trúc Mai là...ừm....thôi! Tao cũng không biết sao...nhưng....ờ....thì vậy...ừ...chắc...bạn.....!!!

K mập vung tay đập mạnh vào lưng tôi rồi cười khở:

- Cái thằng ngu, miệng nói mà mặt nhăn, láo cũng vừa vừa thôi mà!

Chương 152

Tôi thở dài đánh thượt, quay sang nhìn K mập:

- Rốt cuộc là tao đã làm đúng hay sai?
- Sao mà y hỏi tao? Đúng sai thì tự mà y phải biết chứ!
- Ờo, tao không biết nên mới hỏi mà y!
- Ừm....tao thấy mà y đâu cần ai phải trả lời dùm nữa, tự mà y đã biết rồi!

K mập quệt mũi trầm ngâm nói, tôi lặng thinh chẳng nói gì, và hiểu ý của nó đang muốn ám chỉ điều gì.

- Nhưng mà y phải có trách nhiệm với điều mà y đã chọn! – K mập tiếp lời.
- Là sao? – Tôi ngơ ngác.
- Là mà y ko có cơ hội để chọn lại lần nữa đâu! – Nó nhún vai đáp.
- Ừm, thì tao cũng biết thế! – Tôi nói trống không.
- Thôi, anh nể chú, tình huống đó mà còn tỉnh táo được vậy thì tao bái phục, mà y chọn đúng rồi đấy! – Thành K vỗ vai tôi nói.

Tôi biết, K mập cũng chẳng hơn gì tôi trong chuyện tình cảm, mọi thứ nó nói cũng chỉ cốt để an ủi thôi, nhưng dẫu sao có bạn bè vẫn hơn, vẫn chia sẻ được. Nói ra hết rồi, tôi cảm thấy nhẹ nhõm đi phần nào tâm trạng đè nặng đêm qua, may phước là tôi còn có chiến hữu, còn có huynh đệ.

Và rồi tôi giật thót cả người:

- “Vậy thì Tiểu Mai có ai bên cạnh chứ? “

Thế là tôi lại ôm mặt sầu đời đi vào lớp, nhìn thấy Tiểu Mai gấp sách vở, khoanh tay nhìn ra hàng tre trúc xanh mướt ngoài cửa sổ, tôi....chỉ ước gì mình có thể ôm chầm lấy nàng, dẫu chỉ....xác định là bạn bè.

Những cảm xúc ngày đó tôi ko thể định hình được, đến tận bây giờ khi viết những dòng này, tôi cũng chẳng thể nào lột tả được cảm xúc nội tâm giằng xé ngày đó ra làm sao cho các bạn hiểu.

Một nửa tôi muốn được ôm Tiểu Mai vào lòng, vỗ về và an ủi nàng.

Nhưng nửa còn lại, tôi chỉ muốn tránh thật xa nàng, càng xa càng tốt, để tôi không phải đối diện với một thằng N nào khác nữa, không muốn phải tự vấn mình vào buổi đêm nữa.

Tôi lững thững đi về chỗ ngồi, thở dài đau khổ, giá như thời gian có thể quay trở lại!

Vì tôi biết, trong tôi lúc này đã định hình được tình cảm với Tiểu Mai là như thế nào, hoặc giả là

qua sách báo hay phim ảnh, hoặc là qua bản năng tự cảm nhận, tôi nhận thức được rằng tình cảm của tôi đối với Tiểu Mai tuyệt đối không phải là bạn bè, nhưng cũng không phải là tình cảm lứa đôi.

Tôi chỉ thích mỗi mình Vy, vậy thì có sao lại không nguôi nghĩ đến Tiểu Mai?

Cái gì của tôi, tôi không phủ nhận, nhưng cái gì không phải của tôi, tôi tuyệt đối không thừa nhận. Đối với tôi, nghĩ đến tình cảm trai gái là tôi thấy ngay nụ cười của Vy, tôi không chê trách được em ấy ở điểm nào cả. Nhưng Tiểu Mai lại ở một phạm trù khác mà tôi không giải thích được, chỉ đơn thuần là những tách trà đào, hay giọng nói nhỏ nhẹ mà kiên nhẫn lúc dạy đàn, lại làm cho tôi nhớ mãi khôn nguôi, và hơn hết thảy là bây giờ tôi lại cảm thấy như đã mất mát đi rất nhiều điều kể từ đêm qua.

Cảm giác muốn bù đắp cho một người mà ta có tình cảm, nhưng lại bị giằng xé bởi một người khác không dễ chịu chút nào, không nghĩ đến thì thôi, nhưng đã nghĩ tới là tôi lại thấy như điên lên vì càng nghĩ càng ko có lối thoát, đến độ tôi muốn đập phá mọi thứ, tôi muốn mọi người nghĩ tôi là 1 thằng điên, muốn xung quanh biến mất, muốn đây là ngày tận thế.

Cứ thế, tôi miên man nghĩ suốt buổi, không ý thức được rằng mình đang phạm sai lầm, thầy Hoá đang nhìn tôi lom lom từ trên bục giảng.

- N, em có nghe tôi giảng bài không?

Tôi lúc này đang ước gì mình là áng mây trắng tự do tự tại lững lờ trôi trên bầu trời, chẳng phải phụ thuộc vào điều gì cả.

- Ê...thầy kêu mày kia!

- Đứng dậy mau, cái thằng này!

K mập và thằng L cúi đầu xuống mặt bàn, to nhỏ nhắc khéo, nhưng tôi nào có nghe gì đâu chứ!

- N, em đứng dậy ngay cho tôi!

Và ngay lập tức K mập thúi cho tôi một nhát thật lực vào hông, tôi ngó người sực tỉnh, nhưng hãy còn hùng hổ lắm.

- Tổ bà mày, làm gì đấy? – Tôi quắc mắt sùng sộ, quên mất mình đang trong tiết học.

- Ờ....cái thằng, thầy kêu mày kia! – K mập nhăn mặt nói the thé.

Tôi sững người giật mình nhớ ra, và ngay phút chốc thấy ngay mình đang đứng, xung quanh đám bạn há hốc mồm nhìn phút giây hổ báo vừa rồi của tôi.

- Em có nghe tôi gọi không đấy? – Thầy cau mày nói.

- Dạ...dạ có! – Tôi lắp bắp đáp.

- Có sao ko đứng dậy ngay mà lại đợi bạn nhắc? – Thầy lừ mắt nhìn tôi.

Và tôi bối rối nói ra ngay câu tiếp theo như phản xạ, rồi nhận biết ngay tức khắc cái phản xạ đó là sai lầm:

- Dạ...dạ em hơi mệt trong người!

Nếu một ngày, bạn bắt gặp 2 học sinh giỏi trong lớp của mình, và hai đứa đồng loạt cùng lơ đãng ko nghe giảng bài, và khi được gọi tên đều nói mình bị bệnh, tẻ hơn đó lại là 1 nam 1 nữ, thì bạn sẽ nghĩ ra sao?

Tôi biết suy nghĩ đó như thế nào, và tôi cũng biết chúng bạn trong lớp cũng nghĩ y chang vậy, vì nếu đổi lại là tôi thì tôi cũng sẽ nghĩ như vậy.

- “Hai đứa này sao mà bệnh đồng loạt thế? Hay là giận nhau gì đó rồi đây? “

Chốc sau, tôi đã có tên trên bảng phong thần, trong sổ đầu bài đỏ chót tên tôi và Tiểu Mai, đều cùng một lí do là lơ đãng trong giờ học. Và cam đoan rằng nếu người ngoài ko biết gì nhìn vô sổ, hẳn là sẽ nghĩ hai đứa tôi đang ngồi cạnh nhau.

Cả lớp nhận ra, tôi nhận ra, và Vy cũng nhận ra, tan học ra về, em ấy trầm tĩnh ngồi sau xe, tôi cảm nhận được ánh mắt dò xét từ sau lưng nhìn đến.

- Hôm nay N sao vậy?

- À...có gì đâu!

- Ko có gì sao lại không nghe giảng, vào sổ đầu bài kia thấy không?

- Ừm....lúc đó đang nghĩ từa lư ầy mà!

Tôi nói trớ đi như mọi lần, và điểm yếu lại xuất hiện, vì khi nói dối tôi chẳng bao giờ nhìn thẳng, lúc nào cũng lắc đầu liên tục, và Vy hiểu điều đó.

- Xạo, nghĩ gì mà tập trung đến nỗi không nghe thầy gọi chứ?

- Thì....nghĩ tào lao ầy mà, ai dè tập trung quá thôi!

Tôi khó chịu đáp, chẳng muốn bị hỏi cung lúc này chút nào, tâm trạng đã đang ko tốt rồi mà cứ liên tục bị nói xỏ vào.

- Hơ, nhưng mà nghĩ gì?

-!

Tôi chơi bài im lặng là vàng, hi vọng mình ko nói gì thì Vy sẽ nản và chẳng hỏi gì thêm nữa. Nhưng tôi đã lầm giác quan nhạy bén thứ 6 của con gái, đó là linh cảm.

- N với Mai có chuyện gì đúng không?

Tôi sững sờ bất động, chẳng dè Vy lại hỏi thẳng như vậy, và ác nỗi là lại hỏi đúng.

- Sao đấy? Nói đi chứ!

Tôi dừng xe lại, trơ mặt ra ngay giữa đường, nhất thời chẳng biết nói sao cho phải.

Thú thật, đó là lần đầu tiên tôi muốn bỏ Vy lại giữa đường để được yên ổn 1 mình với mớ suy nghĩ đang ngổn ngang trong đầu, chứ chẳng muốn bị hỏi như xoáy vào não nữa!

Chương 153

Còn chưa đủ hay sao, chưa đủ căng thẳng hay sao mà tôi giờ lại sắp phải đối mặt với một cuộc hỏi cung nữa chứ. Suốt cả đêm qua không ngủ giờ đã làm đầu óc tôi cứ giật tung tung trong đầu, chỉ thật sự muốn yên tĩnh một mình chứ chẳng hề mong bị dò xét như thế này một chút nào.

Sao Vy lại không hiểu cho tôi chứ? Ít ra cũng phải nhìn thái độ mà biết rằng tôi đang không ổn chứ, con trai chứ có phải con gái đâu mà cái gì cũng có thể kể huých toét hết ra. Nhất là tôi đã hết lòng với Vy, tự tay cắt đứt với Tiểu Mai, cắt đứt tình cảm mà tôi đã quá muộn để nhận ra, vậy còn chưa đủ hay sao mà cứ thích tra tấn tinh thần tôi vậy?

Tôi chỉ muốn yên tĩnh, tôi cần yên tĩnh...!

- N nói rồi, không có chuyện gì cả!

- Nói dối, ai nhìn vào cũng biết là giữa N với Mai đang có chuyện gì đó, chứ không thì chẳng thể nào lại trùng hợp như vậy được!

Vy lắc đầu nói trách, ánh mắt nhìn tôi như thể đợi tôi thú nhận tất cả, như mọi lần.

- Ở đâu ra cái chuyện vớ vẩn đó? Nhảm thật!

- Vy nói thì N bảo là nhảm à?

- Hơ, N nói điều Vy đang nói là nhảm đấy, là vô căn cứ!

- Cái gì vô căn cứ? Điều gì?

Giọng Vy đã bắt đầu gay gắt, và tôi lừ mắt hít một hơi thật sâu.

Tôi đã chấm dứt tất cả vì em rồi, tôi làm mọi thứ rồi, vậy mà bây giờ sao cứ buộc tôi phải nói đi nói lại cái chuyện mà tôi cảm thấy đau đớn vậy?

- N nói, N với Mai, không hề có chuyện gì cả! – Tôi gằn giọng.

- Ai biết được! – Vy bấu môi lắc đầu.

- Nhắc lại 1 lần nữa, đây là lần cuối, N với Mai tuyệt đối là bạn, không hơn, không kém! – Tôi nghiêng răng nhấn nhá từng từ một, và từng lần nhấn nhá là từng ấy lần tôi tự đâm vào tim mình.

Đau nhói.....!

- Vậy thì tại sao bữa nay hai người đồng loạt vào sổ đầu bài? Hai người học giỏi mà, hay tự tạo chuyện để được chú ý, ghép đôi cùng nhau?

- Đó là ngẫu nhiên, là trùng hợp!

- Chẳng tin, trong lớp chẳng ai tin cả!

Tôi thở hắt ra lắc đầu náo ruột, cảm thấy đầu óc quay cuồng:

- Chuyện tình cảm, nhiều người không tin cũng chẳng bằng chính người trong cuộc cũng không tin!

- Là...là sao?

Vy thần thờ hỏi, nhưng tôi đã chẳng buồn trả lời nữa, lặng thinh đạp xe đi thẳng.

- Sao vậy?

-!

Tôi không để tâm nữa, mệt rồi, mặc kệ, muốn nghĩ sao thì nghĩ.

- Này, nói gì đi chứ, im ru à!

-!

Nhưng tôi vẫn lặng yên không quay lại, chốc sau Vy đạp vào vai tôi, dịu giọng nói:

- Đầu đá, sao đó?

-!

Hồi lâu không thấy tôi trả lời, Vy đâm bực "Hừ "một tiếng rồi cũng chẳng nói thêm gì nữa, bầu không khí giận hờn phủ lên cả hai.

Lần đầu tiên hai đứa đi cùng nhau mà im thin thít là buổi chiều tôi nhận tin bị chuyển lớp, những tưởng sau vụ đó thì lúc nào giữa hai đứa tôi sau này cũng sẽ là chuỗi ngày ngập tiếng cười. Nhưng đây là lần thứ hai, chúng tôi đều không một ai nói gì cả.

Tôi dừng xe trước nhà, Vy làm thinh bước xuống, lấy cặp ra khỏi giỏ, tôi chả buồn nhìn co chân định đạp về.

- Này, thái độ gì đấy?

Tôi nhắm mắt thở dài, rồi quay lại nhìn Vy, trống rỗng nói:

- N thích Vy thật, nhưng không có nghĩa là Vy muốn ra sao thì muốn với N!

- Ờ.....!

Rồi mặc Vy tròn mắt ngạc nhiên đứng trước cửa, tôi quay xe đạp thẳng không thèm ngoái đầu lại cười tình như mọi lần.

Vậy là đủ lắm rồi, để tôi yên đi, xin em đừng tra hỏi gì tôi nữa, tôi đã buồn nhiều lắm rồi, đừng để tôi mất đi tình cảm tôi đang dành cho em nữa.

Bây giờ nó mong manh lắm, Vy biết không? Tôi đã từng tưởng rằng nó vững như bàn thạch đấy, nhưng tình cảm chúng ta được xây dựng từ sự vui thích của một phía và sự ngộ nhận của phía còn lại, thì một khi đã nhận ra, liệu nó có còn tồn tại được nữa chẳng? Tình cảm tụi mình còn như cũ được nữa chẳng?

Vậy nên, tôi đã tự lừa dối bản thân cả một thời gian dài rồi, thì hãy để tôi yên, hãy để tôi đủ can

đảm phủ định bản thân mãi mãi luôn đi. Đừng phiền nhiễu tôi nữa, là bạn gái thì hãy hiểu cho tôi, cũng có lúc tôi cần yên tĩnh một mình chứ.

Hãy cho tôi thời gian, để tôi chôn sâu, dập tắt ngọn lửa kia trong tim đi, xin em đấy....!

Tôi lơ dờ dắt xe vào nhà, vật vạ như thằng chết trôi.

- Ê, về trễ vậy mà? – Ông anh tôi ngồi trước hiên ngạc nhiên hỏi.

- Dạ.....!

Tôi đáp trống không rồi đi thẳng xuống nhà sau, mặc cho ông anh đang dứ dứ nắm đấm đe dọa sẽ oánh toi bởi thằng đệ bố láo.

Giờ cơm tối, tôi trệu trạo nhai vài miếng cho qua bữa rồi lẳng lặng đi lên nhà trên.

- Ở thằng này? Mà sao đấy? – Ông anh tôi đá toang cửa phòng ra.

- Sao...đâu! – Tôi lúng búng đáp, giật mình vì điệu bộ hùng hổ của ông.

- Láo, mà bị điểm thấp à? Hay số đầu bài? – Ông hất hàm.

- Ờ...số đầu bài! – Tôi gật đầu trả lời nhát gừng.

- Hơ, sao mà vô số đầu bài? – Ông sừng sốt.

- Thì....ngủ gật! – Tôi phịa.

- Rồi sao? Có làm bản kiểm điểm gì ko? – Ông anh tôi hỏi.

- Không, sao phải làm! – Tôi lắc đầu.

- Thế thì buồn quái gì, giờ văn tao vào số đầu bài ngồi hoài nè, có sao đâu! – Nói rồi ông thở dài ngao ngán đi ra ngoài.

Tôi nằm phịch xuống giường, với tay lấy cuốn sách úp ngược lên mặt.

- “Buồn vì cái khác, đại huynh à....phải chi hồi đó đệ đầu trường chuyên thì hay biết mấy, thì bây giờ đâu có phải gặp Vy...và Tiểu Mai chứ! “

Những ngày sau đó, tôi với Vy chẳng ai thêm nói câu nào với nhau, thậm chí còn chẳng thêm nhìn mặt, chỉ có đôi lúc tôi lên bảng làm bài thì cảm nhận rõ ánh mắt em ấy đang dõi theo, và tôi thì cũng có lần nhìn Vy và bị em bắt gặp, và vội lơ đi.

Còn Tiểu Mai vẫn thế, tôi chưa bao giờ thấy nàng buồn đến vậy, lên lớp chỉ ngồi im thin thít rồi cuối buổi lặng lẽ ra về, lắm lúc giải bài tập trên lớp, nàng thậm chí còn chẳng dùng máy tính, nhằm đại một kết quả rồi nguệch ngoạc ghi lên bảng, thế là lại bị điểm thấp trước ánh mắt ngạc nhiên của cả lớp. Bạn bè cùng tổ ai hỏi thăm gì cũng chẳng nói, vài hôm đầu thì còn quan tâm, nhưng riết rồi thấy nàng chẳng có vẻ gì là muốn nói chuyện, bọn con gái lại quay sang xì xầm nhau rằng Tiểu Mai tính tình tiểu thư kiêu ngạo, vênh váo không coi ai ra gì.

Hết buồn chuyện bên đó, bọn con gái được nước tán sang cả chuyện tôi và Vy giận nhau, bình thường hai đứa trên lớp cười giỡn như giặc, đi đâu cũng có nhau, vậy mà bây giờ mạnh ai nấy

làm, chẳng cặp kè tình cảm gì nữa.

Thế là thằng khờ cũng biết được có sự lạ lùng giữa 3 nhân vật chính trong hiện tượng lạ 10A1 đã diễn ra được gần 1 tuần nay. Và hầu hết mọi nghi vấn đều dồn về phía tôi, khi ai nấy cũng đều cho rằng và bàn luận sau lưng rằng tôi bắt cá hai tay bị bắt quả tang tại trận, thế nên giờ vượt cả hai con cá. Dù rằng bọn huynh đệ chí cốt như K mập, thằng L và thằng T đều sầm mặt nạt ngang đưa nào dám nhắc tới chuyện đó và tích cực đề đưa đó ra mà dò bài gắt gao, hay thằng D cứ hờ hững là nhảy ngay vào giữa chỗ bọn buôn chuyện đang tụ tập rồi nhe răng cười đều, và thế là giải tán đám đông ngay tắp lự. Nhưng đó cũng là chút nỗ lực nhỏ nhoi khi mà chuyện đã lan ra A2 và A3 bên cạnh, bằng chứng là mấy ngày tiếp theo, tụi trai làng bên liên tục tán tỉnh Tiểu Mai lúc nàng ra bãi giữ xe, hay là thi nhau ton hót với em Vy, và thằng nào thằng nấy cũng đều nhìn tôi và cười khinh khỉnh, cho rằng tôi đã bị rơi đài rồi.

Nhưng tôi cũng chẳng quan tâm gì mấy chuyện đó, thích làm gì mặc xác tụi bây, lúc này tôi chỉ bận tâm duy nhất mỗi một điều.

- “Vy có còn giận mình không vậy?”

Và đến tối khuya khi nằm ngắm sao trên sân thượng, tôi lại rầu rĩ bổ sung thêm vào danh sách “quan tâm” một điều nữa:

- “Giờ này, đang làm gì vậy, Tiểu Mai ơi?”

Chương 154

Buổi chiều chủ nhật, tôi đang ngồi tụng bài Lịch sử cho đợt thi học kì 2 sắp tới thì có chuông điện thoại reo, nhà thì chẳng có ai, thế là phải lều bều đi xuống dưới nhà.

- A lô! – Tôi nhắc ống nghe lên.

- N hả? Cho mày 5 phút, tao qua rồi đi làm vài trận net cho sướng! – Giọng K mập bên kia đầu dây.

- Ờ...qua đi! – Tôi thoáng lưỡng lự rồi gật đầu đồng ý.

Kệ, dù sao giờ này cũng học hành chẳng vô, ra ngoài cho thư thái đầu óc. Nghĩ bụng thế nên K mập vừa thắng xe cái kết trước nhà là tôi tót ra theo ngay.

- Đi mấy giờ về? Mai kiểm tra Lí đấy! – Tôi quay sang hỏi.

- Thì tầm 6- 7 giờ chiều về là vừa! – K mập nhún vai đáp.

- Ờm, vậy cũng được! – Tôi nói.

- Thấy bữa giờ mày buồn buồn nên tao rủ đi chơi cho khuây khoả! – Nó tặc lưỡi.

- Buồn gì, tao lo về trễ ko kịp ôn bài thôi! – Tôi chống chế.

- Ăn chơi sợ gì mưa rơi, tao còn cầu cho mưa to để mày kẹt luôn trên quán, chơi hẵn 1 bữa cho nó thống khoái, hể hể! – K mập cười khoái chí.

- Đừng có nhắc từ “Mưa “trước mặt tao! – Tôi sầm mặt gằn giọng.

Thấy tôi đột ngột thay đổi thái độ, K mập hết ham thắc mắc, cầm cúi đạp xe nhấp nha nhấp nhồm để tới quán net cho mau, chứ đi với tôi giờ y chang đi với cục đá, mà đi với cục đá thì chán bỏ xừ.

Ra đến quán net thì ôi thôi đông những người là người, đứng đợi rã cả căng mà cũng chỉ có trước 1 máy trống, tôi hất đầu nhường K mập vào trước, rồi đi ra khu sau xem bọn khác chơi dàn trận. Đang đứng nhìn tụi kia thì tôi để ý máy trong cùng, có một thằng đang ngồi xem phim “Thần thoại “của Thành Long, ngay đoạn Ngọc Thổ công chúa thả tay Jackie rồi bay lùi dần về cung điện đang sụp đổ. Phim này thì tôi cũng ko thích lắm, nhưng được cái bài nhạc nền cuối phim thì hay, có lồng mấy đoạn phim rất hợp với nhạc, thích nhất là cái đoạn Ngọc Thổ công chúa múa cho Mông Ngụy tướng quân xem trên Vạn Lý Trường Thành, ánh nắng chiếu rọi vào từng điệu nhảy của loài chim công, nhìn đẹp mê hồn.

Và tôi....lại nhớ đến nụ cười toả nắng hôm nào....!

Nhưng giờ đã giận nhau cũng gần hơn một tuần rồi, tôi với Vy cứ làm mặt lạnh chả ai chịu xin lỗi trước, dù rằng tôi cũng hiểu, và Vy dường như cũng hiểu, cả hai đều đã hết giận rồi, chỉ thấy buồn buồn, thiếu vắng điều gì đó đã thành thói quen.

Chốc sau, thằng kia xem hết phim thì đứng dậy tính tiền ra về, tôi ngồi vô máy, onl Ym lên định rủ K mập bắn Gunbound thì thấy nick yahoo của Vy đang sáng đèn, tôi click vội ngay vào mở khung chat lên. Định đưa tay gõ mấy câu nhưng rồi lại thôi, vì chẳng biết phải mở lời như thế nào.

Ngồi một hồi, tôi tự dưng nhớ lại nụ cười của Ngọc Thổ công chúa, thế là lại đâm dạn hấn lên, đưa tay gõ phím lia lia, và rồi...tôi thấy ở khung chat cũng đang hiện ra dòng chữ "Vy is typing a message....."

"- Vậy là Vy cũng đang định nói gì đó! "

Thế là tôi dừng lại ko gõ phím nữa mà ngồi đợi xem Vy sẽ nói gì, nhưng chờ cả lúc sau vẫn ko thấy Vy gửi gì sang, và dòng chữ kia đã biến mất, tức là em ấy cũng dừng lại.

Nghĩ bụng rồi tôi tặc lưỡi, dạn tay gõ phím rồi nhấn Enter luôn:

- Xin lỗi nhé!

- Nè....xin lỗi N nha!

Tôi giật mình sững sốt khi nhìn thấy ở khung chat Vy cũng vừa gửi gần như là đồng thời với tôi.

- Ủ....ko có gì, N sai mà, N xin lỗi mới phải!

- Không, lí ra Vy ko nên trách gì N cả, tự dưng hôm đó lại khùng điên như vậy!

- Thôi, hiểu lầm mà, bỏ qua đi!

- Vậy....bỏ qua nha N?

- Ủ, xem như chưa có gì xảy ra!

- Hi hi! ^_^!

- Mà hôm giờ làm mặt lạnh ghê quá, nhìn muốn hoảng!

- Hừ, ai bảo N làm mặt lạnh trước chứ bộ, Vy chỉ...hùa theo thôi!:P

- Làm tụi trong lớp bàn tán xôn xao, hà hà!

- Kệ, ai nói gì nói, mình ko quan tâm là được, N ha?

- Ủm, mà hôm giờ bọn con trai nó tán tỉnh dữ quá ta? Có xiêu ko đó?

- Thấy ghê, ai mà thèm chứ!

- Phải hông? Sao thấy cũng cười lại tụi nó mà?

- Ờo ôi, theo dõi người ta nha ông, bleu!

- Chứ sao, phải bám sát để biết đường mà...bảo vệ chứ lị!

- Hi, xạo quá, chứ ko phải đang ghen hở?

- Ơ....ừ, ghen đấy! >”<!
- Hi, à mà nè, N nghe bài này chưa?
- Ko gửi tên ai biết bài gì mà nghe!
- Nè, Love you and love me đó!
- Đâu, để nghe thử coi!

Đó là lần đầu tiên Vy chia sẻ một bài hát cho tôi cùng nghe, vâng, hiển nhiên bài hát nổi tiếng này rất hay rồi, nhưng đoạn Flash movie làm kèm theo lại cũng hay ko kém. Nhìn thì đơn giản, nhưng lại có tiếng sóng biển rì rào, và nội dung là đôi bạn thanh mai trúc mã ngày ngày ra biển nô đùa. Nhưng đến một ngày kia chú bé theo gia đình rời vùng biển, cô bé đứng mãi nơi bến tàu thẫn thờ nhìn theo.

Ngày qua ngày, cứ mỗi chiều cô bé này lại ra bến tàu ngồi đợi, thời gian dần trôi, cô bé năm xưa giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp với đôi mắt nhung huyền và mái tóc dài đen nhánh, chỉ có biển là vẫn như vậy, rì rào bầu bạn cùng cô.

“I miss you now....where're you going.....?”

Rồi ngày nọ, khi cô vẫn ngồi nơi bến tàu đưa mắt nhìn xa xăm phía biển mong mỗi con tàu năm xưa đưa bạn cô quay trở lại như hẹn ước đã từng viết trên bờ cát, thì một chàng trai từ sau lưng bước đến, đưa tay gỡ đầu và cười hiền hoà. Thiếu nữ ngạc nhiên đưa mắt nhìn, kết thúc Flash movie là tiếng sóng vỗ rì rào của biển bên hàng dừa xanh mượt.

Tôi ngồi xem mà mê mẩn quên cả thời gian, cảm thấy như rạo rực trong người đầy cảm xúc, cậu con trai kia quả thực là quá may mắn khi lúc nào cũng có một người con gái chung thủy đợi mình ngày này qua tháng nọ.

- Sao? Hay không?
- Ừ, hay đó...mà clip này cũng hay ghê!
- Hi, đợi mãi mới gửi được N nghe bản này!
- Ừ...!
- Sao thế?
- Đang ở đâu đấy?
- Đang ngồi quán vỉa hè gần nhà, sao vậy?
- Ở đó đi, giờ N qua chỗ đi chơi, hén?
- Ừa, hi hi, qua lẹ nha!
- Ừm, 3 phút!

Rồi tôi đứng dậy tính tiền ngay tấp lự, vọt ra cửa sổ vai K mập nói về trước rồi dắt xe ra, mặc cho thằng này ngồi lì tại chỗ mà cứ ú ớ đần mặt ra chả hiểu mô tê gì sất.

Tôi phóng xe hết tốc lực, hồ hởi chạy sang hướng nhà Vy, thầm trách sao mình lại giận em ấy vô cớ đến vậy? Ở tình thế đó thì hẳn tôi cũng sẽ như Vy mà thôi, lỗi do tôi không hiểu chuyện, cứ áp đặt cảm xúc của mình lên em ấy mà lại chẳng hề nói ra, thì sao mà Vy hiểu tôi như tôi mong muốn được chứ.

Tôi thích cá tính của Vy, dễ thương, năng động, đôi lúc hay hờn giận như trẻ con nhưng lại rất mau quên, như con nít bị té khóc ré lên sau đó lại cười xoà, chẳng bao giờ giận lâu được. Tôi lúc này thấy mình như cậu bé kia, và Vy như cô bé con trong bản nhạc Love you and love me, giai điệu hay mà nội dung cũng hay ko kém.

Và tôi yêu nụ cười toả nắng đó....

Tối ngày hôm đó, sau buổi đi chơi vui vẻ cùng Vy, hai đứa lê la khắp phố biển, vui vẻ hơn mà cũng đầm thắm hơn, tình cảm hơn, tôi về nhà với cái mặt tươi hơn hớn, và....tôi đã không còn leo lên sân thượng ngắm sao nữa, tôi ngủ một giấc ngon nhất kể từ mấy ngày nay toàn thức trắng và vật vờ trong đêm.

Tôi đã cảm thấy nhẹ nhõm và bình tâm trở lại rồi, thôi thì hãy để mọi chuyện trở lại như trước vậy, cũng như một câu nói thôi, chúng ta có duyên mà không phận, Tiểu Mai ạ!

Nhưng có một điều khá lạ lùng, có thể cũng không liên quan gì lắm, nhưng cái hôm tôi chẳng còn lên sân thượng ngắm sao nữa thì trời đổ mưa rất to, lúc đi lúc lại ào xuống mãnh liệt, cứ như....một ai đó đang cô độc thổn thức trong đêm vì một người nhắn tâm đang ngủ ngon mỉm cười với hạnh phúc ích kỉ của riêng mình.

Chương 155

Trưa thứ 2 hôm sau, tôi sang nhà Vy đón em ấy cùng lên lớp, như người ta nói sau cơn mưa trời lại sáng, hai đứa tôi gương vỡ lại lành, ngày càng tình tứ hơn trước. Đứng đợi chưa được 5 phút thì Vy đã bước ra, đồng phục áo dài xinh xắn.

- Ối chà, bữa nay ra sớm thế, không bận trang điểm nữa à? – Tôi nheo mắt trêu.

- Vô duyên! – Vy bĩu môi rồi đập vai tôi – Lên lớp thôi!

- Ủm, ngồi cho vững nhé! – Tôi gật đầu.

- Thế nào gọi là ngồi vững? – Vy hấp háy mắt.

- Hờ, ôm lại chứ sao! – Tôi đáp.

- Thêm vào! – Em ấy lè lưỡi.

Vy không ôm thật, nhưng lại khế núm áo tôi vịn lại, cười nói tíu tít suốt cả buổi, tôi mặc sức mà vung tay chém gió trên đường tới trường.

- Vào trước đi, N cất xe đã! – Đến bãi giữ xe, tôi lững thững dắt bộ.

- Thôi, vô chung cho vui! – Vy lắc đầu.

- Bữa nay ko lấy sổ đầu bài à? – Tôi ngạc nhiên.

- Tí nữa nhờ L lấy cũng được mà! – Em ấy nhún vai đáp.

Thế là tôi đường hoàng đi cạnh Vy ngang hết qua dãy hành lang các lớp trong ánh mắt hệt hăng và ghen tức của tụi trai làng lớp bên.

- “Hề hề, các chú còn lâu mới độ được với thánh 10A1 nhé –” Tôi khoái chí nghĩ bụng.

Cũng không ngoài dự đoán, hai đứa tôi vừa bước vào lớp thì hết thấy bọn bạn bè đều ngạc nhiên quay sang nhìn và bắt đầu xì xào, nhưng chẳng sao, tôi gật đầu với Vy, em ấy nhoẻn miệng cười, rồi hai đứa ai về chỗ nấy.

- Tao bó tay luôn! – Thành L ôm mặt.

- Gì thế? – Tôi cất cặp vào học bàn.

- Hai đứa bây khi này khi khác, thật chẳng biết đâu mà lần! – Nó tặc lưỡi nói.

- Mà nói cái gì thế? Hề hề! – Tôi khoái chí giả vờ không hiểu.

- Thật là...vừa giận nhau đó xong rồi giờ lại làm lành! – Nó khoát tay.

- Cái này gọi là không gì chia cắt, khừ khừ! – Tôi vênh mặt.

- Ê, vậy ổn không mà? – K mập quay sang thì thầm hỏi.

- Ổn gì chú? – Tôi thắc mắc.
- Thì mày...quyết định vậy luôn à? – Nó quệt mũi.
- Ừm, thì vậy! – Tôi gật đầu.
- Ờ....cũng tốt, nhưng mà hơi tội! – K mập nói giọng rầu rầu.
- Tội gì? – Tôi trơ mắt ếch nhìn nó.
- Thì....Trúc Mai chứ gì nữa, nhìn...buồn quá! – Nó nói xong rồi hất đầu lên trên.

Tôi nhìn sang Tiểu Mai đang đứng giải bài tập Anh ngữ trên bảng, nhìn nàng có vẻ tiêu tụy đi hẳn, mái tóc dài hay điểm lên chiếc kẹp mái để hờ nay đã thay bằng đoạn dây thun đơn giản và nét cộm có vẻ vội vàng, tóc mai quệt vào trán. Và đôi mắt, như vô hồn trống rỗng khi nàng quay xuống đọc bài cho cả lớp chép, giọng nói vẫn nhỏ nhẹ nhưng hơi yếu ớt, tôi tưởng như có đôi khi nàng lạc hẳn giọng đi.

- Ừm....một vài ngày thì sẽ hết thôi! – Tôi nói khẽ với K mập.
- Hi vọng vậy, chứ gần thi học kỳ rồi mà cứ thế này thì...! – Thăng K thở dài ngao ngán đáp khi Tiểu Mai lại vừa ghi sai đoạn văn, từ unit 12 đang học nàng lại ghi thành đoạn của unit 10.

Biết làm sao được, tôi giờ chẳng thể nào có bất cứ hành động hay lời nói nào để có thể giúp Tiểu Mai nữa, nếu làm thế tôi sẽ lại cột mình vào tình thế phải chọn lựa giữa 2 người, và kết cục sẽ là đau khổ cả ba. Thôi thì...mong rằng sẽ có một người con trai tốt làm bạn trai của Tiểu Mai vậy, theo như lời anh Triết nói, người như nàng thì lo gì không có bạn trai chứ. Tôi thở hắt ra rồi cặm cụi ghi bài tập vào vở, không dám nhìn lên bảng cho đến khi trống đánh hết giờ truy bài 15 phút.

Mọi sự sẽ không có gì đáng nói nếu như không có chuyện tiếp theo xảy ra ở tiết thứ 4 của ngày học hôm đó, tiết Hoá lớp tôi được nghỉ tiết do thầy có việc bận đột xuất. Thế là đám thằng L bày đầu chơi trò giải toán chạy, thể lệ kiểu như người này thách đố người kia, ai thắng thì phiên trực nhật kế tiếp sẽ được người thua trực giữm. Gì chứ miễn trực nhật thì bọn học sinh tụi tôi khoái lắm, đứa nào lại chả lười, thế là trừ đi một số đứa khoái ngồi tám chuyện chứ không dám đem số phận vào đặt cược, còn lại hết thấy đều đồng ý tham gia. Thăng T bị khai trừ ra khỏi cuộc chơi vì nó là cán sự Hoá, chắc chắn trong lớp chẳng ai bì được với nó môn này, à ít ra thì....Tiểu Mai có thể ngang bằng T rách, nhưng ngặt nỗi những ngày gần đây nàng học hành khá sa sút nên mọi người hơi ái ngại. Vì thế những đứa giỏi thì chẳng buồn thách đấu với Tiểu Mai, và những đứa dở thì dĩ nhiên là không dám rồi, chẳng ai dại đi thi thố với người giỏi hơn mình. Vậy là Tiểu Mai gần như bị loại ra khỏi cuộc chơi chung với thằng T, nàng chỉ ngồi im lặng nhìn ra cửa sổ.

Thằng T sau 15 phút vắt óc thì cũng chốt lại được một đồng bài Hoá và phương trình giải nhanh, cuộc chơi bắt đầu. Nhỏ Y ù xung phong lên trước, và khốn nỗi nhỏ này lại đi thách đấu với thằng C, hai đứa cho tay vào hộp thăm bốc ra 2 mảnh giấy có ghi bài toán. Thăng C méo cả mặt khi nó nhìn vào đề đã muốn tắt đài, và Y ù khoái chí dặn dò thằng C bữa sau nhớ trực dùm. Nhưng Y ù chẳng cười được bao lâu khi kế đó là nhỏ P thách ngược, ít phút sau Y ù thiếu não vì giải sai bài toán, nhỏ P thì cười toe toét khi thằng C bị Y ù cắn sang cho nhỏ này. Chỉ tội mỗi

thằng C, nó bị hai chị đại A1 đá qua đá lại như món hàng, ngồi nửa cười nửa mếu.

Cuộc chơi càng về sau càng diễn ra hào hứng khi người thua người thắng loạn cả lên, chẳng đứa nào chịu nhường đứa nào, và kẻ thua thì bị cắn từa lư giữa những người thắng với nhau, cười đau cả ruột.

Và điều đáng nói là ở đây, khi vào lượt thi của Vy, em ấy giải đúng được một bài, cười tươi khi giải xong bài trước nhỏ H, thế là K mập tức khí ko muốn để nhỏ H phải trực nhật 2 ngày liên tiếp liền xông lên giải bài. Và đau khổ làm sao khi thằng mập cũng giải sai nốt, Vy tủm tỉm cười trêu “hai vợ chồng cùng dính nợ”, thằng K quệt mồ hôi hú thằng L lên phụ. Tôi giờ tay phản đối, thằng L là lớp phó học tập, ai cho nó trợ giúp bao giờ, thế nhưng thằng L vẻ như cũng muốn tham gia, nó chẳng ngần ngại bước lên, làm 1 nhóang đã gỡ sạch nợ cho cặp vợ chồng quyền lực nhất 10A1, và thậm chí còn giải hơn em Vy một bài, biến em ấy thành người quét lớp thay thế.

Tôi lừ mắt cười gằn, phóng thẳng lên bảng rồi nói vọng xuống dưới lớp:

- Ê T, mày quăng 10 bài lên đây, tao với thằng L giải!
- Ghê mập, định làm màu à! – Nó rụt cổ.
- Hờ, cứ bơi vào, bố chấp tuốt! – L đội trưởng vênh mặt.
- Ái chà, tùy ý hai đứa mày! – T rách gật đầu.
- Hề hề, giải cứu phu nhân à chú? – Thằng L nheo mắt cười nham hiểm.
- Ờ, vợ làm chồng chịu, hà hà! – Tôi khoát tay.

Tôi chưa hết thích thú vì em Vy cười bẽn lẽn nhìn tôi tình tứ thì đã dần mặt ra ngay sau đó, kể bên tụi thằng L nhỏ H cũng sưng sốt không kém.

Vì ở dưới lớp, Tiểu Mai đột ngột đứng dậy, thu dọn sách vở rồi ôm cặp đi thẳng ra cửa lớp.

- Minh hơi mệt, về trước đây K! - Và nàng bỏ ra ngoài trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.
- Ở này...không được tự ý ra về...này...Mai..! – K mập gọi với theo bất lực.
- Gì thế? – Thằng D ngơ ngác.
- Chẳng biết, chắc Mai bệnh! – Nhỏ Y ù gật gù.
- Giờ sao? – Nhỏ H quay sang hỏi K mập.
- Thì....báo bệnh chứ sao! – Thằng này lúng búng gãi đầu.
- Thôi giải bài tiếp đề thằng kia! – L đội trưởng xua tay lái chủ đề.
- Ờ, giải chứ....! – Tôi nói như máy, có điều máy bị khô dầu, khựng lại giữa chừng.
- VẬY...có ổn không? – Vy khẽ nín áo tôi hỏi nhỏ.
- Không sao đâu! – Tôi gượng cười đáp.

- Ừm.....! – Vy rời tay ra gạt đầu.

Miệng nói ổn, đầu óc cũng vẫn ổn, vì kế ngay sau đó tôi cho thằng L thua sát ván khi tôi giải đúng những 9 bài toán trong có 5 phút, thằng L loay hoay lâu hơn chút mà chỉ giải được có 8 bài.

Nhưng trong lòng thì có chút bất ổn, như khơi gợi lên cảm giác trống rỗng của những hôm trước.

- “Bỏ qua, xem như không thấy, bỏ qua nào! “

Tôi hít một hơi dài trấn tĩnh lại, tự nhủ thầm đã quyết định rồi thì phải có trách nhiệm, đừng để chuyện lại đi vào bế tắc nữa.

- “Chỉ là thời gian thôi Tiểu Mai, thời gian sẽ làm cân bằng tất cả, làm mọi thứ trở lại như trước, như cái ngày chúng ta còn chưa gặp nhau! “

Chương 156

Cô Hiền bước vào lớp, sau khi nhìn lên sĩ số cô ngạc nhiên hỏi:

- Trúc Mai vắng có lí do gì không K?
- Dạ...có, bệnh thưa cô! – K mập gật đầu đáp.
- Lạ nhỉ, lúc trưa cô còn bàn với em ấy kế hoạch truy bài tuần thi mà! – Cô thắc mắc.
- Dạ, tiết trước bạn Mai xin về sớm vì mệt! – Thành K tiếp lời.
- Ủ, thôi để ngày mai xem thế nào, các em ngồi xuống đi! – Cô vẫy tay ra hiệu cho cả lớp ngồi xuống.

Ngày hôm sau, Tiểu Mai không đến lớp, K mập lắc đầu nói thầy giám thị bảo nàng xin nghỉ vì bị bệnh. Thế là theo đề nghị của cô Hiền, sau giờ học bọn thành K thành T lục tục kéo cả đám sang nhà Tiểu Mai thăm bệnh, riêng tôi thì không đi mà chở em Vy về nhà.

Chiều thứ tư, Tiểu Mai cũng vắng mặt, và giờ ra chơi lúc cả đám tập trung ngoài sân tán dóc, thành D rầu rĩ kể lại lúc chiều hôm qua, cả bọn đứng bấm chuông rã cả tay mà cũng không có ai ra mở cửa, dù rằng cửa khoá bên trong, đành lủi thủi tan hàng quay về.

- Chắc Mai bệnh thật rồi! – Thành L lắc đầu nói.
- Ủm, mà sao chiều qua lại ko ra mở cửa nhỉ? – K mập khịt mũi.
- Mà bệnh liệt giường thì có lết từ trên lầu xuống dưới nhà được không? – T rách sừng sộ làm K mập dậm hoảng.
- Ờ...thì tao có nói gì đâu! – Thành mập ngồi dịch ra xa.
- Thành N, tại mà hết! – Thành T quay sang chỉ trích tôi.
- Sao tại tao? – Tôi cự lại.
- Không phải mà thì Trúc Mai đâu có buồn, mà không buồn thì làm gì có bệnh? – Nó quắc mắt xẵng giọng.
- Diên à, mà thì biết gì! – Tôi dậm quạu.
- Biết con khỉ, cái mồm mà cứ chối leo leo! – T rách đã bắt đầu sừng cổ.
- Thôi hai chú! – Thành D xua tay ngăn lại.
- Mà xem cái mặt nó đi, tại ai chứ? Giờ thì nó một điều Vy hai điều Vy! – Thành T vẫn chưa chịu thôi.
- Ờ cái thành này, mà ở hoàn cảnh của tao đi rồi đủ tư cách tiếp chuyện! – Tôi hừ nhạt.

- Ê ê, có gì từ từ nói chứ! – Thằng Q dần mặt ra.
- Tiếp cái đầu mày à, đã sai còn không nhận? – T rách chồm người lên.
- Thái độ gì đây? – Tôi điềm tĩnh nói.
- Mày còn bố láo thì đừng trách tao! – Nó giờ nắm đấm lên.
- Tao chẳng láo gì sất, mày mất bình tĩnh rồi đấy! – Tôi nhăn mặt.
- Thôi T, chuyện chẳng có gì, thằng N đã sai gì đâu! – K mập nói đỡ lời.
- Hừ! – T rách đuối lý hậm hực ngồi xuống.
- Mày thích Trúc Mai, đúng không? – Tôi trầm giọng.

Ngay tức thì, thằng T vung tay tát mạnh, nhưng tôi nghiêng người lách sang bên làm thằng này mất đà loạng choạng suýt té.

- Làm gì đấy? – L đội trưởng lao đến kéo thằng T lại.
- Mày bỏ ra! – T rách mặt mũi đỏ gay gạt tay thằng L ra.

Tôi cười nhạt lùi lại một bước:

- Mày chưa hiểu chuyện mà đã hùng hổ, cứ thử xem, hối không kịp đâu!

Thằng T tức khí, bặm môi thu nắm tay lại, xem bộ chùng muốn đập tôi thật, tôi thì cũng chẳng ngán tẹo gì, nhưng thằng C nhảy ra giữa khoát tay ngăn lại:

- Anh em cả mà hai đứa mày sao đấy? Tao đập cả hai thằng bây giờ!
- Mày cũng muốn đa sự? – T rách quay sang sùng sộ với thằng C.
- Tao chỉ ngăn lại thôi, chuyện không đáng, hai thằng bạn đánh nhau vì con gái, mày không tự thấy nhục à? – Thằng C ngày thường nói năng lấp bắp, hiền khô mà bây giờ nói cứ như người lớn.
- Tao....tao....! – Thằng T đâm ra tắc tị.
- Tao chẳng vì ai cả! – Tôi cười buồn rồi quay lưng đi vào lớp.

Vào lớp, tôi chẳng buồn nói chuyện nữa, lần đầu tiên bạn bè chơi thân cãi nhau mà lại vì hiểu lầm, tôi đâm nản, chỉ cắm đầu ghi chép bài vở.

- Ê, thằng T nó lâu lâu nổi cộc vậy thôi, mày đừng để bụng! – K mập chồm sang thì thầm.
- Ờ, tao có chấp gì đâu, biết tính nó mà! – Tôi thở dài.
- Ủm, huynh đệ chiến hữu cả, có gì từ từ nói! – Nó tiếp lời.

Tôi cười trừ lắc đầu rồi quay lên bảng, biết chứ, vì thằng T thích Tiểu Mai nên nó mới kích động vậy thôi, tôi cũng chẳng giận gì nó.

- Giờ tự học sáng mai, các em chia ra hai nhóm thi đua để chuẩn bị cho tuần sau thi học kỳ nhé!
- Cô Hiền dặn dò khi kết thúc tiết học.
- Thi đua gì cô? – Nhỏ H thắc mắc.
- Cũng là một hình thức kiểm tra kiến thức lẫn nhau thôi các em à, ngày mai cả lớp chia ra 2 dãy, 6 cán sự bộ môn sẽ rút thăm chia đều ra mỗi dãy 3 người! – Cô trả lời. – Thể lệ thì ngày mai L thông báo nhé!
- Vậy không đều cô ơi, cán sự Anh vắng 2 bữa nay rồi! – Nhỏ P nói lên.
- Ừm...để tối nay cô gọi điện sang nhà Mai thử xem sao, trước mắt cứ như vậy đi! – Cô Hiền suy nghĩ chút rồi đáp.
- Có phần thưởng gì cho nhóm thắng không cô? – D xoắn hỏi.
- Phần thưởng thì đợi bữa liên hoan nhé! – Cô mỉm cười.

Thế là cả lớp nhao nhao hết lên, đứa này bàn xem nên chuẩn bị những gì, đứa thì mong được ở dãy nào, đứa thì cầu cho đừng dính phải dãy có Tiểu Mai, vì nàng mấy hôm giờ toàn vắng mặt, mà lại sa sút phong độ. Thành T nghe thế thì cũng dâm bực, trừng mắt nhìn thành vừa cầu khẩn bậy bạ chầm chầm.

Kết quả bốc thăm sau đó, cán sự Toán – Lí – Văn sẽ chung 1 dãy, và Hoá – Anh – Sinh sẽ ở dãy còn lại, Vy cười hài lòng vì em ấy lần đầu tiên được đứng chung chiến tuyến với tôi, chỉ có bọn bên dãy còn lại là ôm đầu la bài hãi vì Tiểu Mai toàn diện thì vắng mặt, thành T thì giỏi mỗi môn Hoá, các môn còn lại xếp sau tôi với thành L một bậc, nhỏ P cán sự Sinh thì không lấy gì làm nổi bật lắm.

- Không công bằng! – D xoắn đập bàn ầm ầm.
 - Sao nữa? – Thành Q cười đều.
 - Bên tao....như này....à cũng được! – Thành D định bảo Tiểu Mai vắng mặt, nhưng hoảng hồn im re ngay tắp lự khi thấy T rách lừ mắt gườm nó.
 - Xui rồi, thế này nếu thua thì nghi là liên hoan bị cắt giảm khẩu phần! – K mập rầu rĩ khi nó ở dãy của nhỏ H, cùng dãy với Tiểu Mai.
 - Trong xui có may, chưa chắc gì dãy tao đã thắng! – Thành L nói 1 câu y chang châm ngôn của tôi vẫn thường hay nghĩ.
 - Tao thì chỉ biết ngày mai toàn bộ từ chết tới bị thương, hai thành mày đều sang dãy kia xừ hết rồi, rút thăm không nể tình anh em! – Thành mập cất giọng ai oán.
- Tôi phì cười vì cái điệu bộ tham ăn của thành này, nếu Tiểu Mai mà không vắng mặt thì hẳn là giờ này nó nhe răng cười toe toét vì chắc thắng rồi. Giờ ra về, tôi đèo Vy dạo một vòng rồi chở em ấy về nhà.
- Nè, tối về nhớ ôn bài nha! – Vy đứng trước nhà dặn.
 - Ừm, nhớ rồi! – Tôi gật đầu đáp.

- Hi, vậy vào nhà đây! – Em ấy cười tươi nói.

Rồi tôi quay xe đạp về nhà, lên phòng khoá trái cửa lại rồi nằm phịch xuống giường, đưa tay vuốt mồ hôi mặt, thở dài tự hỏi:

- “Sao vậy Tiểu Mai? Đừng xảy ra chuyện gì nhé! “

Chốc sau, tôi ngần ngừ đứng trước điện thoại, trên tay đã cầm số phone của Tiểu Mai, nhưng bất động hồi lâu vẫn chẳng dám gọi.

- N oi ra đây, có khách nè! – Tiếng mẹ tôi gọi từ nhà trên.

- Dạ, con ra liền! – Tôi trả lời.

- “Thôi, tự bảo trọng nhé! “ – Tôi gấp mảnh giấy lại bỏ tọt vào túi, đi lững thững lên nhà trên.

- Thầy N, hi hi! – Bé Trân đang ngồi ở phòng khách, đứng bật dậy khi thấy tôi.

- À...em à? – Tôi sững lại vì bất ngờ.

- Cô Nguyệt sang chơi đó! – Mẹ tôi nói.

- Cô dẫn con bé sang đây cảm ơn N nhé, nhờ con mà Trân thi Toán điểm tốt lắm! – Cô Nguyệt cười hãnh diện.

- Dạ...thế em thi mấy điểm? – Tôi gật đầu rồi quay sang hỏi Trân.

- Hi hi, 8 điểm rưỡi nhé! – Cô bé hồn nhiên cười khoe răng khểnh.

- Chà, giỏi hén! – Tôi mỉm cười hài lòng.

- Ra đây, em nói cái này! – Trân kéo tay tôi ra ngoài sân – Mẹ, con ra đây chút!

- Gì thế? – Tôi thắc mắc.

- Anh còn nhớ hứa với em gì không? – Trân nheo mắt.

- Ờ...hứa gì? – Tôi đắn mặt ra.

- Ôi....thầy nhớ nha! – Cô bé làm mặt dỗi.

- Thì em nhắc anh mới nhớ chứ! – Tôi vội nói.

- Anh hứa em thi toán trên 7 điểm thì mua cho em bộ truyện mà! – Trân lúc lắc mái đầu.

- À....nhớ rồi, để mai anh mua cho! – Tôi vỗ vỗ trán.

- Hi hi, yêu thầy ghê! – Nói rồi cô bé khoác tay tôi.

- Cái tạt nữa, con gái con đùa! – Tôi nhăn mặt.

- À mà, hi hi, chuyện hôm bữa em chưa quên đâu nha! – Trân tùm tùm.

- Chuyện gì? – Tôi nhú mày, sao bữa nay con bé này nói nhiều thế nhỉ.

- Anh hùng bảo vệ mỹ nhân, hi hi, bắt cá 3 tay, ha ha! – Nói rồi bé Trân phá ra cười.
- Ủm...mai khỏi có truyện đọc nhé! – Tôi gần giọng.
- Thôi mờ, giỡn mà thầy!
- Ủm, tốt, còn biết sợ đấy!
- Mà giờ anh với chị Mai sao rồi? Chắc là rõ ràng rồi nhỉ, hi hi!
- Chả sao cả!
- Ờ....là sao?
- Anh với chị Mai là bạn thôi!
- Xạo, em chẳng tin!
- Tốt, con nít đừng nên tin mấy chuyện này!
- Hứ!
- À...mà mấy hôm này chị Mai bị gì vậy em? – Tôi dò hỏi.
- Bị gì là sao anh? – Trân thắc mắc.
- Thì tại 2 hôm nay chị Mai nghỉ học, nên anh hỏi thôi! – Tôi lúng búng đáp.
- Em cũng không biết nữa, để bữa nào em hỏi anh Triết thử, dạo này anh hay qua nhà em rủ chị hai đi chơi lắm! – Trân nói.
- Ừ, vậy được rồi! – Tôi gật đầu.

Ngồi tán chuyện thêm chút nữa thì hai mẹ con cô Nguyệt về, bé Trân trước khi ra cổng còn ko quên quay lại cười cười ý chừng nhắc tôi nhớ mua bộ truyện, tôi gật đầu phì cười trước điệu bộ của con bé, trông tếu hết sức.

- “Thế là chẳng dò hỏi được gì rồi! “ – Tôi lắc đầu ngao ngán rồi quay vào trong.

Đêm đó tôi thức khuya học bài để tuần sau thi, hồi sau thì ngáp muốn rách miệng, nhìn đồng hồ đã hơn 1h sáng, tôi xếp tập vở lại trên bàn định đi ngủ thì từ trong chồng sách rơi ra cuốn sổ tay “Guitar bí kíp “của Tiểu Mai. Tôi lặng nhìn một hồi rồi mở ngăn kéo bàn ra, lấy hết mớ sách để ra ngoài rồi đặt cuốn sổ tay vào dưới cùng, thở dài chồng đóng sách kia đè lên trên, tần ngần vài phút rồi nhẹ đóng ngăn tủ lại.

- “Có thể là 2 tuần hay vài tháng nữa thôi, mọi thứ sẽ trở lại bình thường, Tiểu Mai ạ, ngủ ngon nhé! “

Rồi tôi tắt đèn đi lên trên phòng, ngang qua cửa sổ đã thấy gió thốc vào bên trong luồng không khí lạnh quen thuộc, và chỉ chốc sau bên ngoài hiên đã nghe tí tách từng hồi.

Đêm nay, trời lại mưa.....!

Chương 157

Tôi nhớ, trong 3 phần của series phim The lord of the Rings thì tập 3 có tên là “The return of the King “, vậy thì sáng ngày thứ 5 hôm nay, tôi sẽ vinh danh đó là “The return of the Queen “.

Ngày 4 tháng 5 năm 2006, sự trở về của nữ hoàng.....!

Sáng thứ 5, tôi, Vy và thằng L thống nhất lên sớm hơn mọi khi để chuẩn bị cho cuộc thi đua kiểm tra kiến thức toàn diện của 2 tiết tự học sắp tới. Lạ lùng là hôm nay cả lớp đều đi học sớm, chắc ai cũng hồi hộp cho cái vụ thi cử, nên cũng tùm năm tùm bảy bàn tán rôm rả lắm. Đang ngồi bàn luận và phân công cho ai chịu trách nhiệm nhóm câu hỏi nào thì K mập tự dung xen vào:

- Ai dà, hội thảo làm gì chứ, ăn đứt tụi này rồi mà!
- Là sao K? – Vy tròn mắt ngạc nhiên.
- Bên đó những 3 người Toán – Lí – Văn, ai cũng sắp sòng, quả này không thua thì là gì! – K mập quệt mũi.
- Ờ, thì bên mày chả có Hoá – Anh – Sinh là gì? – L đội trưởng sừng sốt.
- Thằng T giỏi mỗi Hoá, nhỏ P thì tạm tạm, cái chính là Trúc Mai có đi học đâu chứ, bóc trứng câu tiếng Anh thì tèo à? – Thằng K rầu rĩ.
- Êo, bóc thăm công bằng rồi mày! – Tôi xua tay lia lịa.
- Tao nghĩ chả riêng gì câu tiếng Anh, bóc trứng Toán hay Văn cũng hi sinh nốt! – Thằng C nói chen vào.
- Lại được cả mày, biết thế sao không lo học đi? – Thằng Q trở mặt.
- Ờ, ai chả biết mày bên đây này, sướng rồi nói gì chả được! – Thằng C cự lại.
- Thôi, khó quá thì bên này nhường cho vài câu, hi hi! – Vy tùm tùm cười.
- Nghe chưa mập? Vy nói thì phải nghe đó, liệu mà giờ cao đánh khế tụi tao đấy! – K mập quay sang nói với tôi.
- Đẹp, tao công chính liêm minh, có gì là quát hét! – Tôi lắc đầu cười nham hiểm.
- Á cái thằng, mày nhớ nhá, anh em mà chơi nhau nhá! – D xoắn bụng mặt.
- Chơi quái gì, mày sợ thì lên năn nỉ thằng T cho nó bày vài chiêu cấp kỳ kia! – Thằng Q hát hàm sang T rách đang lục tục xếp sách vô hộp bàn.
- Tao ngán mỗi Toán với Lí, chứ Hoá tao chẳng sợ! – Thằng D nhún vai đáp.
- Thì kệ mày chứ, nói bọn tao chi, về mặt trận đi! – Tôi nhăn mặt.

- Mặt với chả trận, nhìn tương quan thì thấy không công bằng rồi! – D xoắn hất hàm xong quay sang dẩy nó hét toáng lên – Đúng hông mấy tụi?

- Đúng rồi!

- Chuẩn luôn, không công bằng!

Dãy đối nghịch hô hào rùm beng hết như các bồ lão trong hội nghị Diên Hồng thứ thiệt.

- Đề nghị bốc bớt thằng N hay thằng L qua thay thế vị trí của Trúc Mai đi! – Thằng C vung tay la bài hải.

Nhắc người thấy người, tên Trúc Mai vừa được xưng lên thì đã thấy nàng ôm cặp đường hoàng bước vào lớp.

Cả đám dây bên thằng C chưa kịp lôi kéo thôi với thằng L đào ngũ nhập bọn thì đã há hốc mồm nhìn trân trân, và bên bọn tôi cũng dần mặt ra vì ngơ ngác không kém.

Cả lớp ngạc nhiên chỉ vì một lẽ, vì ai nấy cũng đinh ninh là Tiểu Mai hôm nay vẫn sẽ vắng mặt như 2 hôm trước. Dây thằng T thì nửa sững sốt nửa vui mừng vì Trúc Mai toàn diện bên đó đã trở lại, dù rằng chưa biết là có học tốt như cũ được chưa hay là lại sa sút như tuần vừa rồi. Dây bọn tôi thì nửa ngơ ngác nửa hụt hẫng cứ tưởng chắc mẩm phen này ăn đứt bên kia rồi, nhưng nhìn sự thật trước mắt thì chẳng ai có thể tin được là Trúc Mai hôm nay lại có thể tụt dốc như lúc trước nữa.

Tiểu Mai đã bỏ hẳn vẻ tiêu tụy lơ đãng của mấy ngày vừa qua, hôm nay nàng tóc cột đuôi gà búi cao, nét mặt trang điểm nhẹ, môi hồng ánh lên rạng ngời nắp sau vẻ lạnh lùng cố hữu, và bờ môi mọng nở nụ cười kiêu kỳ thường thấy, thanh thoát nghiêng mái đầu chào mọi người rồi nhẹ bước về chỗ.

Khỏi phải nói thằng T mừng đến cỡ nào, nó cười toe toét ra khác hẳn cái vẻ sùng sộ của ngày hôm qua, và dây bên đó thì cười hết lớn, vỗ tay ầm ầm chào mừng bạn học trở lại là một, mà vui vì tương quan lực lượng hai bên giờ đã ngang bằng, và thậm chí có phần nhỉnh hơn nghiêng về dây của Tiểu Mai.

- Thôi bãi bai các chú nhá, liệu mà giữ hồn, anh là anh không thích các chú nương tay đâu đấy! – K mập khoái chí bom đếu rồi lĩnh ngay về chỗ.

- Hé hé, phen này thì bên đây thua cái chắc rồi, thôi về, không dám ở lâu sợ xui! – D xoắn cũng phản phé hòa theo.

- Biến gấp cho tao! – L đội trưởng xua tay.

- Mấy cái thằng, chưa đỡ ông ghê đã đe hàng tổng! – Thằng Q lắc đầu.

- Sao đấy? – Tôi quay sang thì thấy Vy đang tần ngần.

- Không... hơi bất ngờ thôi! – Vy nói một câu rõ là chẳng ăn nhập gì với điều mà tôi biết em ấy định nói.

- Ủm, giờ thì hai bên bằng nhau rồi, nhắm thắng được ko đó? – Tôi cười cười hỏi.

- Hồng biết, hi hi! – Vy lúc lắc đầu.
- Thằng này mày tỉnh rụi thế, tao bắt đầu thấy hãi rồi! – L đội trưởng thì thào.
- Êo, cùng lắm nhịn bữa liên hoan thôi mày ơi! – Tôi khoác vai nó.

Thật tình là tôi chẳng ngại hay hãi gì cả, chỉ là một cuộc thi thì phải có kẻ thắng người thua, nó không quan trọng, tôi chỉ ngạc nhiên vì áng chừng thời gian để Tiểu Mai có thể trở lại bình thường cũng phải mất cả vài tuần, và có chút vui mừng vì nàng đã có vẻ hồi phục trở lại. Thế nên khi thấy Tiểu Mai bây giờ đang cười nói với thằng T và nhỏ H thì tôi cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn đi như vừa trút được một gánh nặng.

Trống đánh vào lớp, 10A1 tụi tôi vội xếp bàn rồi ngồi thành 2 dãy tách biệt, L lớp phó học tập đứng lên đọc thể lệ cuộc thi bằng màn mở đầu khá dài dòng vô văn tự.

- E hèm, như các bạn đã biết, dân tộc Việt Nam ta là một dân tộc anh hùng đã bao đời chiến thắng hết thảy bọn giặc ngoại bang xâm lược.....!
- Thế thì liên quan gì ở đây? – D xoắn trố mắt.
- Từ từ để tao nói! – Thằng L sùng sộ.
- À....ờ...! – Thằng D hoảng hồn thụt cổ xuống.
- Mà dân tộc anh hùng thì tất sinh ra anh hùng, thiên thời địa lợi nhân hoà, thời gian ngàn năm trôi qua, đã có rất nhiều bậc anh hùng được thời thế kiến tạo trên đất nước hình chữ S tuyệt đẹp của chúng ta! – L đội trưởng khoan thai đọc diễn văn.
- Cái quái gì đây? Thi kiến thức mà nó làm gì thế? – Tôi đàn mặt ra lăm bằm.
- Chắc....đang giỡn rồi! – Vy lúc lắc đầu cười khở.

Dưới lớp, bọn tôi đã bắt đầu nháp nhẩm trước bài diễn văn dài liên tu bất tận mà lại chẳng ăn nhập gì với cuộc thi trong giờ tự học này.

- Và thời thế tạo anh hùng, ngày hôm nay đây, như các bạn thấy, thành phố chúng ta, trường của chúng ta, lớp của chúng ta, cũng có anh hùng! – Thằng L gật gù.
- Đâu? Ai thế? – Cả lớp nhao nhao lên.
- Vâng, trên đời này chỉ có một không hai, chính ta đây chứ còn ai đâu nữa! – Thằng này nói rồi nhe răng cười hềnh hếch.
- Tổ bà mày, té ra nó giỡn! – D xoắn vọt qua bàn phóng lên đè thằng L xuống đất.
- Để bọn tao hốt xác nó! – Tụi K mập với thằng C cũng nhào ra oánh thằng L túi bụi.

Phản tuyên bố giới thiệu khai mạc cuộc thi bỗng chốc biến thành trận hỗn chiến loạn xà ngầu giữa hai dãy.

- Ê bên kia vừa vừa thôi, tính làm hại cán bộ bên này à? – Thằng Q nhào ra đỡ đạn.
- Cán bộ mà lão thì tao máu lên cũng cho húp cháo! – D xoắn phì phèo cả bọt mép.

- Ế ế....tao giỡn mà...bớ...làng....! – L đội trưởng nửa cười nửa la bài hã.

- Vả vỡ mồm nó cho tao! – K mập kéo tai thằng L ra búng chóc chóc liên tục.

Tôi vừa nhồm người dậy định gia nhập cuộc vui thanh trừng “anh hùng 10A1” thì bị em Vy níu áo cản lại.

- Thôi ông, giỡn hoài biết chừng nào mới xong!

- Ờo....đang vui mà...! – Tôi hụt hẫng.

Tầm vài phút sau, khi thằng L đã hết nước van xin thiếu điều lạy lục thì bọn K mập mới hả hê phủi tay tha cho “anh hùng” được hoàn lương, trở về vị trí khoan tay lên bàn oai như phán quan nhìn tử tội.

- À....thể lệ cuộc thi như sau, như các bạn đã biết rồi.....! – Thằng L nhăn nhó vì một bên tai đỏ gay do bị K mập búng vào.

- Biết cái gì nữa? Mà là anh hùng à? – D xoắn hổ báo vung tay.

- Để tao nói, không giỡn nữa! – Thằng L nhăn mặt.

- Ờm, thế nói đi! – Thằng D ngồi xuống.

- Như các bạn đã biết, đất nước Việt Nam chúng ta có một anh hùng....! – Rồi thằng L co giò chạy biến ra ngoài cửa và nói vọng lại – Tao để quên xấp câu hỏi ở ngoài xe rồi!

Bọn tôi phá lãn ra cười sằng sặc vì cái tài bá láp của thằng này quả là bá đạo, thế mà nó cũng nghĩ ra giỡn được, phen này thì đảm bảo thằng L sẽ lại được gán biệt danh nào đó đại loại như sự tích “T rách” và “D xoắn” cho xem.

Chương 158

Mười phút sau, L anh hùng đứng oai vệ trước lớp, một tay cầm xấp thể lệ và câu hỏi, tay còn lại nắm chặt cây thước bằng to tổ bố nhằm đề phòng trường hợp các thí sinh quá khích dưới lớp mà lao lên như nãy thì còn có thứ mà phang.

- Để yên tao đọc nội dung nha, thằng nào nhào tới ăn thước ráng chịu à! - Thằng L vừa cười vừa nói, quơ quơ cây thước bằng thị uy bàn dân thiên hạ.

- Tao nhào lên làm gì, ở dưới ném giày dép vô mặt mày thôi! - K mập hăm dọa.

- Hành hung cán bộ, phạt hành chính 100 ngàn, giáo dỡng 3 tháng! - Thằng L vẫn chưa chịu thôi.

- Đọc lẹ đi ông, giỡn hoài tui nói cô Hiền giờ! - Nhỏ P nhăn mặt.

- À đây....em đọc liền đây, chị hai nóng quá! - L anh hùng hoảng hồn lật tập giấy ra.

Tôi thoáng thấy Tiểu Mai che miệng cười khúc khích, mắt ánh lên vẻ tươi vui mà dù chỉ mới một tuần nhưng tôi tưởng như đã rất lâu rồi mới thấy lại được. Tôi bất giác mỉm cười mừng thầm cho nàng, vậy là bây giờ mọi chuyện xem như đã ổn thoả hết rồi.

- Thay mặt chính phủ, anh hùng tuyên bố “cuộc thi kiểm tra kiến thức giật bữa liên hoan “chính thức bắt đầu! - Thằng L phát tay một cái y chang trọng tài thứ thiệt rồi lĩnh về chỗ ngồi của hội tam hoàng nay đã chỉ còn nhị hoàng.

- Quyết định vậy nhé, câu nào khó thì mới lên bảng, không thì ở dưới trợ giúp cho tụi khác nó còn làm, cô Hiền dặn đấy! - Thằng L nói.

- Ờ, cứ thế mà làm! - Tôi gật đầu.

Mười lăm phút đầu tiên, cuộc thi diễn ra trong hoà bình và tốt đẹp, đầy tính nhân văn sâu sắc giữa hai dãy cán bộ Toán - Văn - Lí và Hoá - Anh - Sinh. Tính thêm các câu hỏi của những bộ môn khác thì chẳng mèo nào kém mui nào. Bên nào cũng có câu trả lời lúc sai lúc đúng, và hầu hết nếu sai thì được nhóm bên dưới trợ giúp thành trả lời đúng, chỉ thê thăm cho thằng Q khi nó chốt cái đáp án môn Hoá sai bét nê mà theo luật thì đã viết ra là cấm có sửa lại.

- Hớ hớ, ông Q cùi mía! - Chị đại Y ù ngửa mặt cười thống khoái.

- Xui thôi bà nội, làm gì cười dữ vậy! - Thằng Q ngượng chín người.

- Về bán mía đi ông ơi, ớ hớ hớ! - Nhỏ này lại tiếp tục giọng cười đã đi vào huyền thoại.

- Đẹp bà đi! - Thằng Q sầm mặt bỏ về chỗ.

- Không biết thì quay xuống mà hỏi, thi cả đám chứ có phải mỗi mày đầu mà sợ! - Thằng L nói trách.

- Tao thấy bài đó dễ ẹc, tính nhầm mới xui chứ! - Thằng Q lắc đầu bất lực.

- Còn nhiều câu hỏi mà, lo gì, hi! – Vy cười cười an ủi.

Vy nói đúng y chóc, cuộc thi vẫn còn rất nhiều câu hỏi lắm, và tầm mười phút sau đã bắt đầu vào phần cao trào máu lửa, khi K mập liên tục giật giải “đã sai mà còn sốc” “chỉ bởi vì nó không thuộc bài lịch sử mà còn chém gió từa lưa về vụ Tarzan ở đâu trong rừng bay ra cứu giúp thổ dân da đỏ trước sự xâm lược của đế chế Anh. Và thằng D ôm mặt than trời rú lên khiếp đảm vì rút nhầm trúng câu hỏi về Toán hình học, T rách méo xeo mặt khi vớ phải câu dịch sang tiếng Anh dài loằng ngoằng, nhỏ P thiếu điều lẫn đùng ra xiu khi nhìn mớ dữ liệu loằng ngoằng trong đề Vật Lí.

Nhưng may phước làm sao cho dãy của K mập và T rách, khi Tiểu Mai toàn diện ra tay kịp thời, hỗ trợ gần như là toàn bộ các câu mà tụi kia bó giò toàn tập, khiến cho dãy bên tôi hết trông mông rồi ngã nhào ra vì hụt hẫng khi Tiểu Mai cứu dãy mình hơn chục bàn thua trông thấy.

- Không công bằng, phản đối! – Thằng Q rống lên.

- Cái gì nữa? – D xoắn quắc mắt.

- Bên bọn mày Trúc Mai giỏi thế, thi thố quái gì nữa, lí ra nãy giờ bên tao ăn rồi! – Thằng Q gân cổ lên.

- Ở mày hay nhỉ, thánh N bên phe tụi mày đâu! – Thằng D sùng sộ.

- Đúng rồi, còn thằng L lớp phó học tập nữa bỏ đâu! – K mập vung tay.

- Vy giỏi văn nữa kìa, nãy giờ cứu bên tụi mày cũng mấy câu còn gì! – Thằng C hùng hổ cãi lại.

- Thôi thôi các bố, đang ngang ngựa mà làm gì thế! – L anh hùng đứng lên hoà giải.

- Mày im coi, đang máu lửa! – D xoắn vẫn chưa chịu thôi.

- Tao đập mày rụng răng à, thấy cái gì đây hông? – Thằng L vung cây thước kẻ to dùng trên tay ra chiều thị oai dư luận.

Thấy điệu bộ như ông trời con của L anh hùng thế kia, D xoắn hết ham cự lại, tiu ngửi ngồi xuống như mèo bị cắt tai, cũng phải, cây thước đó mà đập vào mặt một phát thì có mà vêu mồm cả tháng chứ chẳng chơi.

Mất dăm ba phút để ổn định chính trị, cuộc thi kiến thức lại vào phần cao trào gay cấn, tôi hết quay sang bên này nhắc bài, thằng L hết quay sang bên kia hò reo chỉ trỏ tụi trên bảng, em Vy cứ chốc chốc lại hí hoáy ghi chép ra giấy. Và cũng không ít lần cả 3 đứa đều ngẩn ngơ trước một vài câu hỏi khó hay lắt léo, và gạt nổi một trong những câu đó lại là dịp để nhỏ P làm tỏ sự môn Sinh vật, T rách xếp sòng môn Hoá học.

Tôi với thằng L cũng toát mồ hôi chống cự quyết liệt, những bài Toán khó thì tôi điệu võ dương oai, Vật Lí hiểm hóc thì thằng L phô trương thanh thế. Và tương quan lực lượng phải nói là chỉ trông chờ vào Vy và Tiểu Mai phân định mạnh yếu hai bên. Bởi vì tôi, thằng T và thằng L là chuyên gia học lệch, nghĩa là mỗi thằng chỉ giỏi một môn sở trường nhất định chứ không giỏi đều như Tiểu Mai và em Vy.

Thế nên những câu Văn học hay Anh ngữ thì không nói làm gì, bên này Vy mỉm cười hô mưa

gọi gió, ở bên kia Tiểu Mai lạnh lùng một tay che trời, chiến cục phụ thuộc vào phần kiến thức tổng hợp ở tất cả các môn khác như Sử - Địa hay Công dân. Vy học bài giỏi đã đành rồi, nhưng Tiểu Mai thì cũng thuộc lâu lâu không kém dù rằng tuần vừa rồi có phần sa sút, hai nàng thi nhau chiến hết câu này đến câu khác. Bọn cán sự tụi tôi dần mặt ra chỉ thỉnh thoảng chêm vào vài câu của các môn tự nhiên, mấy đứa bạn học cứ thi nhau chạy lên xuống trên bảng ghi bài theo tính toán của tụi nó và hăm hờ quay xuống dưới mỗi khi bí lù vì hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối vào dàn trợ giúp ở phía sau.

Cứ thế cuộc thi diễn ra gay cấn quyết liệt và chẳng có bên nào chịu thua bên nào, số điểm cứ chênh lệch xê xích nhau vài ba điểm rồi lại cân bằng. Nãy giờ tính ra trong đám cán sự thì chỉ có thằng T với thằng L là xung phong lên bảng nhiều nhất ở những câu khó, còn lại bọn tôi, em Vy hay Tiểu Mai thì toàn ngồi dưới hồi hộp nhìn thí sinh đội nhà hay tìm đáp án gửi lên tuyến trên.

Và ở gần cuối tiết thứ hai cũng là giai đoạn nước rút của cuộc thi, K mập xui xẻo vớ phải cái thăm có dính đề bài Toán oái ăm, tôi nhìn cái đề viết ra trên bảng mà cũng đâm chột dạ, vì quả này không phải tôi giải thì ai làm được nữa, nhìn cái mặt chảy dài ra như trái dưa leo của L anh hùng là biết hết trông mong gì được ở thằng này rồi.

Nhưng cũng không ngoài dự đoán, ở dãy bên kia Tiểu Mai đã đường hoàng bước lên bảng, tay cầm phấn nhưng chưa làm gì cả, chỉ nhìn xuống phía bên dưới lớp ý chừng đợi đối thủ của dãy kia báo danh.

- N ghi mấy cái mẩu chốt xong Vy lên bảng giải nhé, dễ thôi! – Tôi hí hoáy ghi vào giấy, gì chứ Tiểu Mai là đối thủ không thể đùa được.

- Ủm.....! – Vy gạt đầu lưỡng lự.

- Để tao lên giải cho, tao thần kinh thép nè! – Thằng L ôm cây thước như ôm bùa hộ thân.

Tôi chưa kịp nghĩ xem có nên để thằng L giải bài này không thì ở phía trên lớp, Tiểu Mai đã cười lạnh nói xuống dưới:

- Bạn N có lên giải bài không nhỉ?

Nghe Tiểu Mai xưng đến tên mình, tôi giật thót người gạch bút cái roạt lên giấy.

- Chỉ đích danh rồi kia, lên đi chú ơi! – K mập cười hô hố.

- Phen này tiêu đời thánh, e he he! – D xoắn khoái chí.

- Thôi mày lên đi, còn chờ gì nữa, mày giải Toán chứ ai! – Dãy bên này đùn đẩy gây sức ép lên tôi.

- Ông N lên lẹ đi, hay thấy tụi tôi giỏi quá nên sợ thua chứ gì, hớ hớ! – Chị đại Y ù cũng tham gia khích tướng.

- Lên nhé? – Tôi tần ngần vài giây, quay sang hỏi Vy.

- Ủ, cố lên nha! – Em ấy gạt đầu nhìn tôi mỉm cười tin tưởng.

Tôi chậm chậm bước lên, thoáng chút nghĩ ngợi vì chẳng biết tại sao Tiểu Mai hôm nay lại chỉ tận mặt bắt tận tay tôi luôn. Đi lên phía bảng, tôi cầm phấn rồi đứng sang bên, và Tiểu Mai nhìn

tôi qua khoe mắt, hừ nhạt kiêu kỳ rồi đặt phần giải bài.

Tôi không giải bài vội, khẽ nhìn nàng đang rê phần nhanh thoăn thoắt trên bảng, vậy là Tiểu Mai đã bình thường hẳn thật rồi, thế này mới đúng là người duy nhất mà tôi chịu phục chứ. Bất giác tôi mỉm cười nhẹ tênh, nghĩ nhanh vài giây rồi quyết định đặt phần giải bài, vờ cầm máy tính gõ gõ lách cách vài phím, lựa ngay chỗ trọng yếu nhất của đề bài mà lén ghi nhầm một con số điều kiện, rồi viết thật nhanh ra ngay đáp án bài toán.

Xong xuôi đầu đó, tôi phúi tay và bước xuống dưới, canh đúng vài bước chân thì cố ý giật mình quay lại, nói vừa đủ để mấy đứa dãy K mập nghe:

- Chết, nhầm rồi! – Và vội cầm phần đi đến phần bảng chỗ tôi giải bài.
- Thằng N đứng yên đó, không được sửa bài! – Không ngoài dự đoán, D xoắn phát hiện ra đầu tiên, nó đứng bật dậy hét toáng lên.
- Gì thế? – Tôi vờ ngơ ngác, tay giả bộ như run run.
- Mà định sửa lại bài làm chứ gì, thế là phạm luật, về chỗ đi mà! – Đến lượt K mập chỉ tay lên bảng.
- Đầu có, tao...tao định xem lại thôi! – Tôi diễn trọn vai người nhầm lẫn.
- Xem lại thì bỏ phần xuống, đứng cách bảng 3 bước, hê hê! – Chị đại Y ù cười khoái trá.

Và hiển nhiên kết quả sau đó là tôi sai, Tiểu Mai đúng hoàn toàn, nàng tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi như thể không tin được sự thật trước mắt là tôi lại phạm một sai lầm ngớ ngẩn đến vậy, nàng cười nhạt thả viên phần vào hộp, và tôi chỉ vờ gãi đầu tức tối rồi rầu rĩ đi về chỗ.

- Thôi, đừng buồn, ai cũng có lúc nhầm mà! – Vy cười an ủi.
- Ừ, thì có buồn gì đâu, xui thôi! – Tôi gật đầu ngồi xuống.
- Biết vậy để tao giải cho rồi, câu Toán vừa này ăn đến 5 điểm! – Thằng L đập tay ra chiều tiếc nuối.

Thêm vài lượt thi nữa thì trống đánh kết thúc 2 tiết tự học của khối lớp 10, kết quả dãy bên Tiểu Mai thắng cách biệt với số điểm 115- 102, bọn bên tôi tiếc hùi hụi vì từ sau khi tôi thất thủ thì khí thế có phần giảm sút. Tụi K mập D xoắn cười toe toét bắt tay chị đại Y ù đầy tình hữu nghị, và sau đó đồng loạt hò re re trêu chọc bọn thằng L thằng Q hết nước, khiến dãy tụi tôi cũng gân cổ cãi lại đây....nhiệt huyết người thua cuộc.

Nhưng tôi thì chẳng buồn hay gì cả, vì đó là những gì tôi có thể làm được, và cho rằng ít ra mình cũng đã làm đúng. Ra đến bãi giữ xe, tôi trông thấy Tiểu Mai đang dắt xe theo hướng ra cổng, nàng vẫn xinh đẹp dưới nắng, đôi gò má cao ửng hồng lên, ánh mắt thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi đi ngược đến.

Và tôi chỉ mỉm cười khẽ gật đầu chào lại, rồi ngẩn ngơ một hồi vì Tiểu Mai quay ngoắt đi sau khi trao cho tôi một nửa ánh nhìn kiêu kỳ và giận dữ.

Tôi thở hắt ra, lắc đầu cười buồn rồi lững thững dắt xe ra về.

- “Vậy là ổn cả rồi, Tiểu Mai nhỉ? Mừng cho....em! “

Chương 159

Chiều hôm đó, đang rầu rĩ vì cái đề cương Địa nó dài quá thể, loay hoay tính đường quay bài thì chuông điện thoại reo, tôi tự dung có linh cảm chẳng lành, lò dò đi xuống nhà dưới, vừa đi vừa nghĩ thầm trong đầu:

- “20% là Vy, 80% là thằng mập!” – Vì lúc sáng tôi đã nói với Vy là chiều này bạn ở nhà ôn bài rồi, dè đâu bài

Và y chóc, giọng K mập vang lên ngay đầu dây sau khi tôi vừa nhấc máy:

- Ê chú, chiều rảnh ở không làm gì, đi chơi chút đi!

- Ở nhà học bài mà ời, sắp thi rồi! – Tôi làm giá với nó.

- Sặc, cái mặt mà học bài? – Nó sùng sốt.

- Học sao không mập, chơi không học bán rở tương lai! – Tôi búng tay cái chóc.

- Học không chơi đánh rơi tuổi trẻ, hê hê, hông lẽ mà muốn tuổi trẻ của mà rơi lèo tèo như lá rụng bị bà? – Thằng mập chơi đòn này quá hiểm, tôi xuôi xì ngay tấp lự.

- Ờ, qua đi! – Tôi gật đầu đáp.

Chốc sau, hai thằng tôi dẫn mặt ra nhìn cái tiệm net đã chật kín mỗi người một máy không được 1 cái trống, hỏi ra thì mới biết băng bọn trường chuyên bữa chiều được về sớm, kéo nguyên tập đoàn ra thâu hết quán.

- Rút thôi! – Tôi rút cổ.

- Ừm! – K mập thở dài.

- Nguyên băng chuyên này mà đập thì tao với mà chắc chỉ còn vài cái răng quá! – Tôi làu bàu dặt xe ra khỏi quán.

- Xui thế ko biết, gần thi mà tụi nó không lo học bài, suốt ngày toàn net với game, hừ! – Thằng K tức khí lắm lắm nhưng quên mất là chính nó cũng đang tự vả mồm nó.

Lòng vòng một hồi cũng chán, hai thằng chạy xuống gần biển, tấp vô quán ốc kêu vài món ra rồi ngồi nhấm với... nước mía.

Gió biển vẫn mát rượi thổi từng ngọn sóng rì rào vỗ vào bờ cát trắng, nắng chiều càng làm cho khung cảnh Đồi Dương thêm đẹp hơn.

- Ngồi đây khoái thiệt, cơ mà ai cũng uống bia, mỗi tao với mà là chơi nước mía, hà hà! – K mập quệt mũi.

- Ủa, anh em chiến hữu, xem mía như là bia, dzô! – Tôi giơ cao cái ly lên.

- Đúng, dzô! – Nó cũng nâng ly, hai thằng cụng nhau cái cốc.

Lúc này, cả tôi và K mập đều không hay biết là 4 năm sau, hai thằng tôi nói về khoản uống bia thì đều được xếp vào hàng nhất đẳng cao thủ, nhìn lên có thể không bằng ai thật nhưng nhìn xuống thì cũng chẳng ngán ai, cái này gọi là thời thế kiến tạo, anh hùng tương ngộ đó mà, hê hê!

- Mà cái đề cương Địa nó dài dã man, tao nhìn vô là rụng rời! – K mập trầm ngâm nhìn đĩa sò nướng mỡ hành đã sạch trơn.

- Ờ, may mà tao cũng tụng gần xong Sử rồi, còn vài ngày chắc dư sức học Địa! – Tôi bỏ tọt vào miệng thổi ốc giác mắm gừng cuối cùng.

- Mà thi sướng rồi, chỉ lo học bài, khỏi lo mấy môn tự nhiên! – Nó giơ tay vào quán gọi thêm 2 đĩa nữa.

- Hên xui, tụi thằng L thằng T cũng vậy thôi! – Tôi trở mắt nhìn K mập thể hiện bản lĩnh ăn uống.

- À mà, bữa trước, lúc thằng T nó định oánh, mày có sợ không? – Thằng K tò mò.

- Sợ chứ! – Tôi đáp.

- Ủm, nó cũng có lúc cộc tính thiệt, sợ là phải! – Nó gật đầu đồng tình.

- Tao sợ oánh nó liệt giường thôi! – Tôi nhún vai thản nhiên đáp.

- Ghê vậy cha? – K mập giật nảy người.

- Ờ...thì nó ép tao quá, tao sẽ....tự phát nổ, hê hê! – Tôi vỗ vai nó cười cười.

- Tưởng gì, mà mày đừng trách thằng T, đó giờ vẫn chơi với nhau bình thường mà! – Thằng K tiếp lời.

- Thì tao có nói gì đâu, biết nó thích Trúc Mai nên mới phản ứng như vậy! – Tôi thở dài đánh thượt.

- Hờ, mà lúc sáng dãy nó thắng, trông cái mặt nó tươi rói!

- Ủm, thì mày cũng cùng dãy nó thôi!

- Dãy mày chưa chắc đã thua, nếu như mày không làm sai câu Toán kia!

- Tao cố ý làm sai đấy!

- Cái gì? – K mập sững sốt.

- Ủm, tao giả vờ làm sai! – Tôi gật gù đáp.

- Cái thằng điên, làm thế chi? – Nó nhăn mặt.

- Có gì mà điên, thằng này hay nhỉ! – Tôi trở mắt nhìn nó.

- Bố khỉ, mày làm vậy, Trúc Mai lại buồn, tưởng mày cố ý làm sai để khinh thường thì sao? – K mập tiếp lời.

- Chả phải đâu....tao có lí do cả đấy! – Tôi trầm ngâm nói.

- Lí do gì? – Thành mập ngơ ngác.

Tôi quay sang nhìn nó rồi thở hắt ra cười buồn, cảm ly nốc một ngụm nước rồi trầm giọng từ từ kể:

- Ủm, đại loại là như vậy.....

Tay cầm ấm nước, tôi lò dò bước ra ngoài hành lang bệnh viện, cảm thấy khoẻ hẳn ra sau trận sốt cao điểm hôm trước. Bước tới gần bình nước, tôi hứng một chập thì đã đầy bình, rồi lững thững đến chỗ Tiểu Mai và ngồi xuống.

- Học gì đấy Tiểu Mai? – Tôi hỏi.

- À....Toán, hi, không ngồi trong đó nghỉ ngơi à? – Nàng quay sang nhìn tôi.

- Ra ngoài cho thoáng một chút, trong đó ngột ngạt quá! – Tôi vươn vai hít một hơi dài cảm khái.

- Sao mà ngột? Gần sát bên cửa sổ mà? – Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên.

- Thì...hai người lớn ngồi nói chuyện, N ngồi đó làm gì! – Tôi lắc đầu đáp, hải hùng nhớ đến cảnh tượng mẹ tôi đang kể “quây truyền kỳ” của tôi cho cô Ba nghe.

- Ủm, hi! – Nàng tùm tùm cười.

- Toán gì vậy? – Tôi tò mò hỏi.

- Nè, xem đi! – Nàng chìa cuốn tập với cây bút ra.

- Chu choa, bài này chương trình học kỳ 2 mà? – Tôi sững sốt.

- Ủ, thấy là lạ nên làm thử! – Tiểu Mai lỏn lẻn cười.

- Ghê, bất phương trình bậc nhất 2 ẩn mới chịu! – Tôi rụt cổ.

- Ờ....N cũng biết à? – Nàng ngạc nhiên.

- Chứ sao, mà không hiểu lắm, vừa tự mò tuần trước thôi! – Tôi phồng mũi khoe.

- Giải ha, tự học luôn! – Tiểu Mai cười cười nhìn tôi.

Tôi dậm ra lúng búng trước nét cười của nàng đang nhìn mình, vì thật ra chẳng phải là tôi tự học gì sất. Mà là ngồi không giờ sách ra coi, thấy hay hay nên cũng có mò mẫm chút đỉnh, mà làm hoài không hiểu, thế là lò dò ôm sách sang nhờ ông anh bày thử vài câu. Và sau 5 phút với 2 lần né mấy cú bộp tai của ông, tôi cũng ngộ ra được chân lí, tạm yên tâm nếu sau này có ai hỏi về dạng toán này, tôi sẽ nói là....hiểu sơ sơ.

- Thế giờ...là đang bí bài này à? – Tôi hỏi.

- Ủ, N xem giải có được không! – Tiểu Mai trả lời.

- Xem nào....ừm....! – Tôi bắt đầu suy tư.

- À.....hèn gì....! – Tôi gật gù đáp.

Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên kể bên, nàng mấp máy môi định hỏi thì tôi khoát tay ngăn lại, ra dấu chỉ chỉ vào đầu ý bảo im lặng, tôi đang tập trung cao độ.

- Ái chà chà....ra thế! – Tôi gõ gõ viết vào tập.

- Ồ....hay nhỉ....tuyệt! – Tôi trầm ngâm.

Tiểu Mai ngồi cạnh bên đã thập phần thấp thỏm, hết nhìn tôi rồi lại nhìn vào cuốn vở, rồi cuối cùng ngẩn ra vì trong vở tôi cũng chẳng ghi được cái gì sất.

- Thế này nhé....! – Tôi thở hắt ra nói.

- Ừ, sao? – Nàng hỏi hớp hớp.

- Bó tay, không biết làm, hề hề! – Nói rồi tôi nhe răng cười khì.

- Ôi....tưởng gì! – Tiểu Mai đập vai tôi rồi bĩu môi nói giễu.

Thế là hai đứa tùm đầu vào giải chung bài toán đó, tôi hết quẹt mồ hôi thì đến lượt Tiểu Mai nhăn trán ra chiều khó quá.

- Có dữ kiện như thế này, mà sao lúc làm lại không sử dụng được nhỉ? – Tiểu Mai vỗ vỗ trán.

- Hay là còn thiếu nghiệm? – Tôi liếm môi.

- Không đâu, hay bây giờ mình đảo lại số này qua bên đây nhé....! – Nàng viết lại cách biến đổi khác vào vở.

- A, khoan.....! – Tôi mở to mắt, khoát tay nói ngay.

- Sao thế? Ờ.....nhìn nè.....! – Nàng ngạc nhiên rồi nói như reo lên.

- Ái chà, trùng hợp nhỉ? – Tôi nói với vẻ không thể tin được.

- Trùng hợp gì nè? Đang nghĩ gì vậy? – Tiểu Mai hấp háy mắt.

- N đang nghĩ....điều mà Mai đang nghĩ! – Tôi tự tin đáp.

- Phải hôn đó? Ghi ra giấy thử coi! – Nàng cười cười.

- Ghi cùng lúc mới biết được chứ! – Tôi hất đầu sang bên cuốn tập khác.

- Ừa, thử xem! – Tiểu Mai gật đầu đồng ý.

Và dù chỉ trong một khoảnh khắc nhất định, nhưng đó là lần đầu tiên suy nghĩ của hai đứa tôi chạm vào nhau, đồng ý tương lân!

- Hay ghê, vậy mà cũng giải ra được nữa! – Tiểu Mai nhìn hai kết quả trong 2 cuốn tập giống y chang nhau đến từng bước giải.

- N mà, phải hay thôi! – Tôi vênh mặt.
- Hi, giỏi ghê nha! – Nàng khúc khích cười.
- Ờ thì...cũng nhờ Mai đảo ngược 2 vế đó! – Tôi quệt mũi lúng búng đáp.
- Rút ngắn được những 3 bước giải, sau này có gặp phải dạng như vậy chắc mình sẽ làm nhanh hơn đó! – Tiểu Mai mỉm cười nói.
- Ủm, vậy N tuyên bố, ngày hôm nay, ngay tại đây, chính lúc này, dù rằng không biết sau này cách giải này sẽ có ai làm giống, thì phương pháp này chính thức được vinh danh, đặt tên là.....!
- Tôi vung tay phát biểu.
- Tên là gì? – Nàng nghiêng mái đầu hỏi nhỏ.
- Ừ thì....tên là N & M, he he! – Tôi khoái chí đáp.
- Vậy ha! – Tiểu Mai cười thẹn thùng, đôi gò má cao thoáng ửng hồng.

Lúc đó, tôi chẳng hiểu tại vì sao mà Tiểu Mai lại trông có vẻ bẽn lẽn như vậy, mãi đến sau này trong một lần nói chuyện tầm xàm với K mập và nhỏ H, tình cờ biết được cách phát âm “mộc mạc” của 2 chữ cái N và M, thì tôi mới hiểu lí do mà đêm đó sau khi nghe tôi đặt tên cách giải mà hai đứa cùng tìm ra, Tiểu Mai lại nhìn tôi, vừa e thẹn vừa cười hạnh phúc.

Chương 160

Trời đã về chiều, những tia nắng vàng vọt của buổi cuối ngày thắm xuyên qua từng kẽ lá của khu rừng dương trước mặt, gió đưa mùi vị mặn mặn của biển thoảng qua. Tôi nhấp thêm ngụm nước nữa rồi thở hắt ra, hai thằng cùng im lặng một lúc, chỉ còn âm thanh rì rào yên bình quen thuộc của biển cứ đều đặn vọng đến.

- Ra thế, bài Toán lúc sáng là giống với bài mà mày với Trúc Mai cùng làm! – Nó lảm nhảm như tự nói.

- Ủm....! – Tôi gượng cười.

- Hiểu rồi! – K mập gật gù.

- Vì thế, nên tao mới cố ý làm sai, không áp dụng cách giải lúc trước vào mà làm, tao...không muốn gọi lại bất cứ điều gì nữa!

- Nhưng sao mày không làm cách khác? Dài hơn mà cũng vẫn ra kết quả đúng?

- Thật với mày, lúc đó, tao...chẳng thể nghĩ được gì cả, cách giải ngày trước cứ hiện rõ mồn một trước mắt tao, cứ như tao mà đặt phần vào viết thì sẽ làm cái roẹt xong ngay vậy, như là mặc định ấy, tao chịu chẳng thể nghĩ ra cách khác, nên viết đại 1 số rồi giải sai cho rồi!

- Ờ, mà có tiếc nuối gì nữa không?

- Nói là không thì cũng ko hoàn toàn đúng lắm, nhưng tao lại thấy nhẹ nhõm khi tao làm sai bài đó, vì...nhìn Mai bình thường trở lại là tao vui rồi, thi thố hay toán học cũng chẳng có nghĩa lí gì nữa. Vậy thì cứ cố nhắc lại kỉ niệm đã qua làm gì?

- Ủ, tao cũng thấy vui lây, dzô!

Hai thằng lại cụng ly cái cốc, K mập đẩy đĩa ốc qua phía tôi, quệt mũi cười hề hề ý chừng định kêu thêm vài đĩa nữa nhưng tôi lắc đầu nguầy nguậy, làm nó hết ham chén tiếp.

- Nhưng có một điều lạ mà tao không ngờ! – Tôi nhú mày.

- Cái gì cơ? – K mập ngậm nguyên con ốc trong miệng.

- Sao lúc sáng Trúc Mai lại gọi thẳng tên tao luôn nhỉ? Tao đã nói rõ ràng hết rồi mà! – Tôi đưa mắt nhìn K mập.

- Chịu, con gái khó hiểu lắm, hay là....ghét mày rồi, nên kêu mày lên làm để chọc tức? – Nó phun cái vỏ ốc ra.

- Thì tao làm sai đó, cũng có sao đâu, với cả tao nghĩ Mai chẳng phải người như vậy! – Tôi lắc đầu đáp.

Hai thằng ngồi ngây ra, mỗi đứa theo đuổi những suy nghĩ riêng trong đầu, à không, chỉ có tôi là ngồi nghĩ ngợi vẩn vơ thôi, còn K mập thì bận...theo đuổi đĩa ốc đến con cuối cùng mới xoa

bụng nói thôi.

Tính tiền xong xuôi, hai thằng lững thững đạp xe về, K mập định rủ tối đi net nữa nhưng tôi bảo thôi, về nhà học Địa để tuần sau thi nữa. Nghe đến Sở với Địa thì nó tái mặt ngay tắp lự, bỏ luôn ý định rủ tôi tiếp tục cuộc ăn chơi sa đọa của ngày hôm nay.

Đến lúc xuống dốc cầu, chuẩn bị rẽ sang hướng khác thì K mập giật mình nói:

- Ê, biết đâu sau vụ này thì Mai ghét mày thiệt đấy, thể nào bữa sau cũng nhè mày ra mà truy bài Anh văn cho xem!

- Ờ.....!

Tôi dần mặt ra khi nghe nó nói, và toát mồ hôi hột nhớ lại cái cảnh tôi đã từng khổ sở như thế nào khi bị Tiểu Mai chiếu tướng liên tục 1 tuần liền, nhờ sau đó bị vẹo hông mới thoát án truy sát, không lẽ bây giờ lịch sử lặp lại?

Nhưng cả K mập lẫn tôi đều lo hão, những ngày sau đó Tiểu Mai vẫn rất đỗi bình thường, đến mức khó có thể tin là nàng lấy lại thăng bằng nhanh đến vậy. Vui vẻ tiếp chuyện với T rách, vẫn niềm nở chỉ bài cho mọi người, và đã trở lại là học trò cưng của cô Hiền. Chỉ có vài điểm lạ là tôi thấy Tiểu Mai những lúc ấy lại thi thoảng nhìn tôi, khi tôi quay sang thì nàng làm mặt lạnh, dỗi mà quay ngoắt đi. Và có đôi lúc, khi Vy đứng lên phát biểu hay đọc báo tường cho lớp thì Tiểu Mai ngồi bên dưới nhìn Vy cứ như đang....phân tích đối thủ vậy, chốc chốc lại mỉm cười nhạt rồi nhìn ra cửa sổ.

Ngoại trừ một lúc vào giờ chủ nhiệm, khi cô Hiền dặn dò mọi người các điểm cần chú ý để tuần sau thi, và tiếp đó cô nhắc nhở bọn học lệch tụi tôi:

- Các em cán sự như T, L và N thì nhớ phải học đều các môn để còn thi tốt nghiệp đấy, như môn Anh chẳng hạn, điểm của 3 em không cao lắm đâu! – Rồi cô quay sang Tiểu Mai nói tiếp – Em thấy 3 bạn này học Anh ngữ thế nào?

- Dạ, em nghĩ trừ khi mấy bạn tự quyết tâm học ra thì còn không có ép cũng vậy! – Và nàng quay sang nhìn tôi cười lạnh! – Em thì cũng chẳng để tâm lắm!

Cô Hiền gật đầu đồng ý, dặn tụi tôi phải nâng cao ý thức tự học các môn khác dù muốn hay không, và cho cả bọn ngồi xuống, và lớp lại bàn tán xôn xao về tuần thi sắp tới. Riêng tôi thì thấy cứ có gì đó nghèn nghẹn trong cổ khi nghe Tiểu Mai nói là không còn để tâm gì nữa, nhưng thôi, sự đã rồi, xem như bây giờ cả hai cũng đã có thái độ dứt khoát, tốt cho cả Tiểu Mai và tôi.

Những ngày sau đó, tuần thi diễn ra căng thẳng với bài vở ngập bù đầu, tôi chìm lỉm trong mớ Sở và Địa, rồi ngụp lặn với Công dân và Kỹ thuật nông- công nghiệp, chỉ có những giờ thi các môn tự nhiên Toán, Lí hay Hoá thì tôi mới quệt mồ hôi mà tự xem như đó là giờ giải lao thứ thiệt vậy.

Vật lộn liên tục 4 ngày, chiều thứ 6 tôi bước ra khỏi phòng thi Anh văn với bộ dạng không lấy làm gì tươi tỉnh cho lắm, dù sao cũng thở phào nhẹ nhõm vì xem như đã qua đợt thi cuối cùng của năm. Học sinh các lớp khác chạy ủa ra mà thi nhau giải đề, so đáp án xem có giống nhau hay không, chốc chốc lại có đứa ôm đầu than thở nói bảo sao biết vậy, hay có đứa nhảy cẫng

lên mừng rỡ vì giống đáp án với đứa khác. Và sau đó cả hai đứa này cùng xịu mặt xuống một đồng vì chỉ có mỗi 2 đứa nó là giống nhau, còn lại đều khác so với hầu hết bạn cùng lớp.

Tôi thì chẳng ham hố gì cái trò dò đáp án sau khi thi, chuyện gì qua cũng qua rồi, giờ ngồi dò lại thì có ích chi, đâu có thay đổi được gì. Tôi lững thững đi ra khỏi hành lang, tình cờ cũng gặp Tiểu Mai đang ôm cặp bước ra từ phòng thi gần đó, vì thi đợt này là thi tập trung, thế nên chữ cái đầu tên tôi và Tiểu Mai là N và M thì ở gần nhau, do đó phòng thi cũng chỉ cách nhau tầm vài phòng, chả bù với Vy, tôi cách xa em ấy cả mấy dãy lầu.

Thấy tôi đi hướng ngược lại, Tiểu Mai gật đầu khẽ chào rồi đi thẳng ra bãi gửi xe, tôi thậm chí còn chưa kịp cười chào lại, chỉ biết thở hắt ra rồi ngồi phịch xuống ghế đá dưới tán cây bàng vì đã hẹn Vy từ trước.

- Hù!

- Ấy chà, hôm nay lại có trò này!

- Hi, làm bài được không? – Vy ngồi xuống, cười tươi hỏi.

- Cũng tạm! – Tôi gãi đầu đáp.

- Ờ, tạm là thế nào, được hay là không? – Em ấy nheo mắt.

- Thì...cũng được! – Tôi lúng búng trả lời.

- Huề vốn quá ông ơi, cũng tạm với cũng được mấy thứ, khoảng mấy điểm? – Vy cười rũ rượi.

- Chắc...tầm 6 hay 7 điểm gì đó! – Tôi nói.

- Ủ...vậy cũng được rồi, ha? – Em ấy nghiêng đầu nhìn tôi.

- Tốt quá là đằng khác, 7 điểm là ko mong gì hơn!

- Ờ, thế là cũng không chắc được 6 điểm luôn à?

- Bậy....thì cũng cỡ đó chứ! Mà thôi, còn Vy, làm được không?

- Hi, chắc trên dưới 9 điểm, dễ dễ mà!

- Ủm....!

Tôi gật đầu, nghĩ thầm dễ dễ mà tôi ngồi toát mồ hôi hột mới oánh xong hết mấy chục câu trắc nghiệm Anh văn hiểm hóc, dễ cái búa ấy!

Cả tuần sau đó, học sinh bọn tôi lên lớp toàn là hồi hộp chờ điểm thi rồi ngồi chơi chứ chẳng học hành gì nữa vì bài vở đã xong hết rồi. Chỉ lo bàn tán nên liên hoan thế nào, ăn ở đâu hay chơi ở đâu cho thật vui, các thầy cô cũng hiểu ý lên lớp thì cho học sinh tự do sinh hoạt miễn đừng ồn ào quá đáng, thế là em Vy được thể toàn xuống chỗ tôi ngồi tán chuyện, tôi cũng khoái chỉ tán hươu tán vượn về kế hoạch mùa hè.

Cuối cùng, điểm tổng kết của tôi là 8.3, ngoại trừ các môn lèo tèo khác ra thì 3 môn tự nhiên điểm phết tôi cao ngất ngưỡng, nhất là môn Toán tôi cười toét cả miệng khi nghe thầy đọc con số 9.8, trong khi thằng L và thằng T cùng hạng ở 9.3, riêng Tiểu Mai thì là 9.7, còn hết thầy

những môn còn lại nàng đều cao hơn tôi, Vy thì ở tầm trung khi nhận tổng phết là 8.5. Cuối tuần, cô Hiền thông báo sau buổi sáng làm lễ tổng kết ở trường thì chiều tối hôm đó cả lớp sẽ tổ chức liên hoan ở quán Lẩu bò gần nhà thằng L, rồi sau đó thích đi chơi gì thì bàn tiếp.

Ngày tổng kết, bọn tôi ăn mặc chỉnh tề, khoan khoái ngồi xem các tiết mục văn nghệ, méo cả mặt với bài diễn văn tưởng chừng như...liên tu bất tận của thầy hiệu trưởng, rồi sang phần trao thưởng cho học sinh giỏi, cuối cùng buổi lễ tổng kết bằng lời chúc sức khỏe của thầy hiệu trưởng cũng như tập thể các thầy cô đến đám học sinh bọn tôi đang ngồi nhấp nha nhấp nhồm bên dưới, và vỗ tay rào rào rồi cùng vỗ oà ra khi thầy chính thức tuyên bố bế giảng năm học.

Chốc sau, tôi đứng tầm xàm bá láp với bọn K mập trong khi đợi em Vy nói chuyện gì đó với các “đồng nghiệp” bên Đoàn. Bất chợt tôi nhìn sang dãy con gái, Tiểu Mai vẫn cười nói bình thường với mấy nhỏ bạn cùng tổ, hôm nay nàng xinh hơn mọi ngày, vẫn tóc dài kẹp mái thả hờ bên vai, áo dài lụa bóng ôm sát vòng tiểu yêu thanh mảnh, nhưng tôi trông ở nàng có nét rạn ngời hệt như cái ngày đầu năm tôi gặp lại, khi mà thằng N khờ khạo đứng bật dậy lúc nhìn thấy cô bé Tiểu Mai ném bóng vào mặt năm nào đang bước vào lớp. Thi thoảng nàng lại khúc khích cười phỉu những cánh hoa phượng đỏ thắm đang đậu trên bờ vai, lúc lắc mái đầu khi Y ù ngỏ ý rủ Tiểu Mai sang nhà chơi.

Và tôi, một ý niệm vô thức, cũng cố gắng bắt chuyện rôm rả hơn gấp bội với tụi bạn để được nghĩ như là....cả hai đứa đều đang rất vui vẻ với những nỗi niềm riêng.

- “Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời.....”!

Tôi lững thững dắt xe ra cổng, ngược nhìn tán cây phượng đỏ thắm trên cao, thỉnh thoảng những cánh hoa lại rơi lả tả trong cơn gió mùa hạ, thổi phào nhẹ nhõm như khoảnh khắc này của những năm trước. Tôi hít một hơi dài sảng khoái, nghĩ thầm cảm khái:

- “Vậy là cuối cùng cũng xong một năm học, hè lại tới rồi! “

Đúng vậy, năm học đầu tiên của cấp 3 đã kết thúc với biết bao nhiêu vui buồn cùng chúng bạn, thăng trầm cùng những tình cảm lúc rõ ràng lúc mập mờ cùng Vy và Tiểu Mai, vậy là kết thúc 1 năm rồi đấy, trông vậy mà nhanh ghê là!

Mùa hè đến rồi, kỳ nghỉ hè đáng nhớ nhất trong cuộc đời học sinh của tôi.....

Chương 161

Chiều hôm đó, tôi chuẩn bị xong xuôi thì phóng xuống cầu thang, lọ mọ quay xe định dắt ra ngoài.

- Nhớ đem theo áo mưa đấy con, mùa này hay mưa đột xuất lắm! – Mẹ tôi gọi giật lại.

- Dạ, giờ con lên lấy nè! – Tôi nói như máy rồi vội dắt xe ra cổng.

Chống cái tó xe xuống, tôi vội nhảy phốc lên phòng định lấy cái áo mưa trên tủ ra thì có chuông điện thoại reo, nghĩ bụng chắc là K mập gọi đến hỏi nên tôi nhấc máy ngay:

- A nô!

- Nhanh đi chú, 4h rồi! – Giọng K mập bên kia đầu dây.

- Sắp qua, 5h mới bắt đầu liên hoan mà làm gì mà sốt thế! – Tôi lắc đầu.

- Lên sớm còn chuẩn bị mấy trò chơi nhỏ với phần thưởng nữa! – Nó tiếp lời.

- Rồi rồi, giờ đi đây! – Tôi nói vội rồi cúp máy đi luôn xuống nhà, quên cả lấy cái áo mưa dày cộp đang để trên tủ.

Và thằng mập là cái thằng trời đánh thánh đâm, nó bảo tôi qua sớm tưởng hai thằng đi liền, ai dè qua đó thì tôi ngồi đợi trước nhà nó gần 20 phút thì nó mới ló mặt ra.

- Làm gì lâu thế? – Tôi quắc mắt nhìn K mập vừa mở cửa bước ra.

- Tắm, he he, trời nóng quá! – Nó đưa tay vuốt tóc nhìn tôi cười đều.

- Diên, tí mưa to thì cho mà tắm lại! – Tôi nhăn mặt trù ẻo.

- Hờ, nắng đẹp thế này không mưa nổi đâu! – K mập đáp tỉnh rụi.

Nhưng đúng là chiều nay trời đẹp thật, tuy rằng có mây nhưng nắng dịu nhẹ uốn mình theo từng làn gió mát rượi, tôi khoan khoái mừng tượng ra cuộc liên hoan lớp chiều nay chắc sẽ tung bùng lắm đây.

- Nay, bỏ cặp vô giỏ xe mà giùm tao! – K mập đập vai tôi.

- Chứ giỏ xe mà đâu? – Tôi thắc mắc.

- Tao đi xe khác, chiếc cũ đang sửa lại! – Nó vỗ vỗ vào cái cần tay xe leo núi.

- Mà đi ăn liên hoan, cầm cặp theo làm gì đấy? – Tôi hỏi tiếp.

- Thì cất mấy tờ giấy câu hỏi đố vui, với lại mấy gói quà nhỏ nhỏ cô Hiền dặn chuẩn bị để làm phần thưởng trò chơi ấy mà! – Thằng này giải thích.

- Đâu, đưa coi thử coi? – Tôi liếm môi tò mò.

- Bí mật, tí mày cũng chơi mà! – K mập lắc đầu lia lịa.
 - Xem tí thôi, coi mày chuẩn bị cái gì, chút ăn tao nhường mày ăn bớt phần tao cho! – Tôi sử ra chiêu bài dụ dỗ.
 - Đẹp, tao cứng rắn lắm, hê hê! – Nó nhún vai cười vênh mặt, nhưng nhìn cái bộ vó của nó thì tôi biết chắc em H mà đòi xem là cam đoan nó đưa cái cặp xách mà tiết lộ “bí mật quốc gia” ngay tắp lự.
 - Thế thôi, bố chả thèm! – Tôi xua tay. – Đi lẹ, lên trước cần chuẩn bị gì thì làm!
- Hai thằng tôi nói là vội chứ cũng thông thả đạp xe, vì từ chỗ bọn tôi lên quán lẩu nhà thằng L cũng không xa lắm, dọc đường còn hốt thêm thằng C đi theo.
- Ê, ăn lẩu xong làm gì nữa? – Thằng C sốt sắng hỏi.
 - Thì chơi trò chơi chứ gì, đồ vui hay rút thăm trúng thưởng! – Tôi nói.
 - Không, ý tao là sau đó có đi đâu nữa không? – Nó lắc đầu.
 - Ai biết, mà chắc là karaoke thôi! – K mập đáp.
 - Được đó, hà hà! – Thằng C cười khoái chí, quên mất là giọng ca nó được xếp vào hàng thảm hoạ toàn cầu, hát hò chẳng có giai điệu gì sất, cứ y chang đang đọc rap.
- Chốc sau, bọn tôi tạt ngang nhà thằng L định rủ nó đi chung luôn thì được mẹ nó cho biết thằng này đã đi tự hồi nào.
- Nó đi đâu thế nhỉ? Gần đến giờ rồi còn gì! – K mập thắc mắc.
 - Chẳng biết, thôi kệ, cứ lên trước đi! – Thằng C khoát tay.
- Và mười phút sau, ba thằng tôi dẫn mặt ra khi đứng trước cổng quán lẩu đã đặt bàn trước.
- Vô đây mấy chú! – Thằng L ngồi tựa người vào ghế nhìn giống hệt ông chủ.
 - Hề hề, ngồi nhâm nhi đậu phộng đợi tụi mày đấy! – D xoắn vỗ đùi.
 - Chơi đánh lẻ à? Bọn tao thì lại đi rủ tụi mày! – Thằng C nói ra chiêu bất mãn.
 - Đâu có, bọn tao lên đây sớm để làm công chuyện ấy chứ! – D xoắn nói.
 - Chuyện gì? Có mỗi thằng K là phải chuẩn bị thôi mà? – Tôi chỉ tay vào cái cặp táp của K mập trong giỏ xe.
 - À, bọn tao lên sớm làm....sếp ấy mà, hé hé! – L anh hùng cười sằng sặc.
 - Con khỉ, tụi mày có mà ...xếp xó ấy! – K mập làu bàu.
 - Bậy, là sếp...sòng, các chú biết chưa! – D xoắn nheo mắt.
- Ba thằng tôi lăm li dắt xe vô quán, rồi âm thầm lĩnh ra sau lưng thằng D, và K mập túm chân, tôi núp đầu, thằng C cù lét vào hai bên hông D xoắn.

- Ahhh....ah...ha ha ha...thả tao....a ha ha ha....ra...!

- Tiếp tục cho tao! – Tôi thiếu điều muốn ngoạn luôn cái đầu thằng D.

- Ối a....thả tao....năn....a ha há ha....nỉ....a....oá...oa....

Thằng D nửa cười nửa mỉa phi phèo ra cả bọt mép, nước mắt nước mũi chảy tèm lem nhìn kinh hãi vô cùng. Đến chừng thấy nó sắp chịu ko nổi nữa tắt thở đến nơi thì bọn tôi mới buông tha, thả nó xuống và dòm sang thằng L tính xử nó.

Nhưng thằng L nhanh chân đã tót ra ngoài chỗ dựng xe đạp từ hồi nào, đứng ngoài hét toáng vào trong:

- Tám thân này tao giữ 15 năm rồi, thằng nào xâm phạm thì tao lao ra đường đâm đầu xe tải chết luôn!

- Ờ, ngon làm đi, sợ đéch gì! – Thằng C hất hàm.

- Tụi mày đừng có cản tao, để tao yên đi! – Và anh hùng đã bắt đầu...khùng.

- Ai cản mày đâu, thoải mái đi! – Tôi xua tay như đuổi ruồi.

- Thằng N mày đừng níu kéo gì nữa, tao chán lắm rồi! – Thằng L tiếp tục tầm xàm.

- Mệt với cái thằng bệnh này quá! – K mập quệt mồ hôi ngồi phịch xuống ghế, lưng áo ướt đầm, cũng phải, lúc này nó nắm đằng chân D xoắn nên bị thằng này tung vó giầy đánh đập.

Ba thằng tôi cũng ngồi xuống thở phì phò như trâu, D xoắn chốc sau mới lồm cồm bò lên nhập bọn, mặc cho thằng L cứ tào lao đóng phim ngoài kia.

- Ê tụi mày bước tới là tao lao ra à ghen, ở đâu yên chỗ đó, ề...ề...! – Nó vẫn la ồm tỏi mặc dù tụi tôi đang yên vị trên ghế.

Đúng là chán chê mệt mỗi một hồi mà chẳng thấy thằng nào trong bọn tôi có vẻ sẽ kéo ra xử nó, thế là thằng L buông thông người lò dò mò lại vào trong quán. Chỉ chờ có thế, tụi tôi nhảy ào ra gõ đầu nó lôi vào trong mà đập tới tả y chang D xoắn hồi nãy, khác mỗi là lần này thằng D cũng nhào vào xử ké thằng L vì cái tội bỏ cửa chạy lấy người khi nãy.

Quán buổi chiều vắng tênh nên đám tôi tha hồ mà giỡn chẳng sợ bị chủ quán mắng, mà dù gì thì lớp tôi cũng có đặt bàn trước rồi nên mặc sức tung hoành. Và thằng K mập lúc này cứ luôn mồm hối thúc tôi lên sớm để chuẩn bị gì đó thì bây giờ nó toàn hè vào mà cù nhây toe toét, đến khi tôi ngó người ra thắc mắc thì thằng này mới cười đều bảo rằng Vy mới là người chuẩn bị trò chơi, nó xách cạm theo chỉ đựng mấy món quà nhỏ làm phần thưởng. Thế nên ngay sau đó dưới lệnh phát động của tôi, K mập bị cả bọn đè ra búng tai chanh chách liên hồi.

Ngồi giỡn chơi tầm mười phút nữa thì bạn bè trong lớp đã bắt đầu lục tục kéo lên, thằng Q đi với thằng T, rồi đến lượt nhỏ H và nhỏ P, rồi Y ù và Tiểu Mai cùng cơ sở những đứa khác của 10A1. Tiểu Mai bữa nay ăn vận giản dị quần jean somi ca-rô trắng xanh mà vẫn xinh đáo để, mấy tên con trai phụ bếp của quán cứ gọi là ngẩn ngơ nhìn mãi, thi thoảng lura lura chỗ đứng gần nàng rồi luôn mồm hỏi em có cần gì không để anh lấy, rồi thất thểu đi vô khi Tiểu Mai lạnh băng lắc đầu ngay lập tức.

- Ủa? Tưởng Vy đi chung với H chứ? – Tôi ngạc nhiên quay sang hỏi.

- Không, chút nữa mẹ Vy chở lên luôn, nghe đâu cô Hiền có mời vài phụ huynh hồi giúp đỡ cho văn nghệ lớp ấy, cùng dự liên hoan cuối năm luôn! – Nhỏ H đáp, và giờ tôi mới hiểu ra là tại sao hồi sáng tôi bảo để tôi sang chở đi cùng thì Vy nói là không được, hoá ra là như vậy.

Chị đại Y ù vừa có mặt là lớp tôi lại cười đau ruột, khi mà nhỏ này cứ chốc chốc lại quay vào hướng nhà bếp “– Cho thêm đĩa hạt dưa anh ơi! “, tí thì “– Thêm đĩa đậu phộng anh nhé! “, và cuối cùng lâu lâu chọt hạ một câu “– Mỗi lần đem ra ít xị, ăn chả bỏ dính răng nữa! “. Đã thế D xoắn lại nổi máu liều, Y ù nói 1 câu thì thằng này nhái giọng eo éo nhại lại 1 câu, kết quả bị chị đại rượt chạy vòng quanh quán.

- Ông kia đứng lạiiii....ai.....!

- Có ngon thì rượt theo đi, he he!

- Tui mà bắt được....hờ...ông...chết với tui....!

- Thì bắt được đã rồi tính, hề hề!

Nhỏ Y ù chạy một chốc đã thở hồng hộc, chả bù cho D xoắn cứ cao chân mà phóng như bay, chả hiểu sao tôi nhìn cái hoạt cảnh trước mặt cứ y như là cặp đôi này đang yêu nhau, chỉ ngược một nỗi là chàng hạnh phúc chạy tung tăng trên cánh đồng hoa, và nàng đang í ới vừa đuổi theo vừa mắng yêu phía sau.

- Tao thấy thằng D sắp lấy vợ rồi đấy! – Tôi quay sang nói với K mập.

- Đâu? Ai? – Nó sững sốt.

- Chị đại chứ ai, nhìn hai người phởn thế cơ mà! – Tôi hất đầu về phía Y ù.

- Éc, thằng D như cây sậy, lấy Y ù về để nó ăn lở núi à? – K mập rùng mình.

- Mà y dỏ, cái này gọi là điểm 10 cho chất lượng đấy, mà y thấy hai đứa nhìn y chang số 10 không? – Tôi hạ giọng nói nhỏ.

- Ê...tao nhột nha mập! – Thằng mập tự dung quắc mắt cự lại.

- Gì? – Tôi ngạc nhiên.

- Mà y định nói tao với em H luôn chứ gì? – Nó cười gằn.

- Thằng bệnh, mà y với H khác chứ, sao mà giống Y ù với D xoắn được! – Tôi xua tay lia lịa nạt ngang.

- Ủm, phải vậy chứ lị! – K mập quệt mũi.

Và rồi thằng mập lừ mắt nhìn tôi nghiêng rằng trèo trẹo như muốn ăn tươi nuốt sống ngay sau khi tôi gạt gù tiếp lời:

- Khác ở chỗ là mà y với em H lấy nhau về, thì mà y ăn lở núi, khéo lở luôn từ đường nhà em ấy cũng không chừng, hà hà!

Chương 162

Tầm khoảng 6 giờ kém thì cô Hiền, mẹ của Vy và em ấy cùng đến một lượt, vậy là thành viên tham dự bữa liên hoan cuối năm xem như đã đông đủ cả. Vy chỉ đi ngang chỗ tôi ngồi cười tình một cái rồi đến ngồi cạnh hai ghế chủ tọa là cô Hiền và mẹ em ấy, vì mấy chỗ xung quanh tôi thì mấy thằng bạn chí cốt đã “tốt bụng” ngồi kín hết cả.

- Vậy là đông đủ rồi nhỉ? Có thiếu bạn nào không K? – Cô Hiền lên tiếng hỏi.

- Dạ đủ hết rồi cô! – K mập trả lời.

Cô Hiền gật đầu rồi chậm chậm mở lời phát biểu lí do bữa tiệc hôm nay, nhận xét về tình hình lớp năm vừa rồi và nhắc nhở về những khuyết điểm cũng như khen ngợi ưu điểm của tập thể 10A1, thỉnh thoảng cô biểu dương vài cá nhân nổi bật trong lớp, điển hình như D xoắn đã có cố gắng trong kì thi vừa rồi khi môn Anh ngữ nó vươn được đến điểm 7 hàng mơ ước, hay thằng Q đã không còn bị khống chế môn Hoá. Tôi nuốt nước bọt nhìn nõi lầu sôi sùng sục, nghe cô nói mà câu được câu mất, cứ tai nọ xọ tai kia rồi trôi tuột ra ngoài theo làn khói nghi ngút kia mà...bốc thẳng lên trời.

Duy chỉ có hai câu cô Hiền nói trong buổi liên hoan hôm đó là tôi vẫn còn nhớ rõ, đầu tiên là sau khi đã nói qua về vài cá nhân trong lớp, cô trầm giọng nhận xét:

- Đặc biệt là trước khi thi 1 tuần cô rất lo cho Trúc Mai, không hiểu vì sao mà em lại sa sút nhanh đến vậy!

Cô Hiền nói đến đây, bằng bạn K mập và L anh hùng quay sang nhìn tôi trân trối, Vy thì tựa cằm không tỏ thái độ gì, nhưng Tiểu Mai thì khẽ cúi đầu ra ý biết lỗi.

- Nhưng may là em học tốt trở lại cũng nhanh như khi em sa sút, nhờ vậy mà điểm thi vẫn rất tốt! – Cô Hiền mỉm cười hài lòng.

Nghe đến đây thì tôi đâm ra chột dạ, phần vì bạn K mập đang nhìn đều tôi, phần vì tôi tự thấy mình cũng có lỗi trong chuyện của Tiểu Mai, thế nên sau đó tôi cứ cắm mặt nhìn nõi lầu ra chiều ụy kị chả dám cười toe toét như đám bạn nữa.

Và câu thứ hai, dĩ nhiên là câu khai tiệc của cô Hiền mà bọn tôi mong đợi đã lâu:

- Chà, chắc mấy đứa đói rồi nhỉ, thôi chúng ta bắt đầu liên hoan nhé!

Cả lớp ngay tức thì vỗ tay rào rào, lật đặt sửa lại tư thế ngồi tùm ghế vào nhau quanh mấy cái bàn lầu chuẩn bị đánh chén, thì nhỏ Y ù đứng phắt dậy:

- Các bạn khoan đã, cái gì cũng phải có trước có sau, phải để cho cô giáo mở màn trước chứ? – Y ù ra chiều lễ phép cung kính mời cô trước, nhưng bọn tôi biết tổng đó chỉ là lí do để chị đại nắm thế chủ động trong cuộc ăn uống này khi chưa gì nhỏ này đã nhích nõi lầu sang gần hơn.

Ngay tức thì, D xoắn lén cầm lon coca mà lắc liên hồi rồi cũng đứng dậy:

- Đây, vậy mình cũng xin mời bạn Y mở đầu cho phần giải khát nhé! – Nói rồi nó cười nham hiểm nháy mắt ra hiệu cho bọn tôi giữ bí mật.

Cả lớp ồ lên vì quá khâm phục tinh thần vì bạn bè đầy nhân văn sâu sắc của D xoắn, và thậm chí ngưỡng mộ khi nó trao lon coca cho Y ù hết như trao huân chương hữu nghị sau chiến tranh.

Đầu đó xong xuôi, thằng D khoái chí ngồi xuống, tụi tôi cũng hồi hộp đợi Y ù khai lon nước ra, nhưng sau đó thì cả bọn trề môi ra đầy thất vọng.

- Ăn trước đã, uống sau mới khoái, hớ hớ! – Chị đại đặt lon nước xuống bàn.

Và tai bay vạ gió là đây, khi nhỏ H đột nhiên thèm nước ngọt, với tay sang bên kia lấy ngay lon nước của Y ù đang để trước mặt.

- Để mình lấy giùm cho, H đưa ly cho Mai! – Tiểu Mai tay cầm lon nước, nàng vô tư để các ngón tay vào phần nắp bật và chuẩn bị khai ra cái lon coca lúc này đã như quả bom nổ chậm, chỉ chờ nắp bật ra là sẽ phun tứ tán ra ngoài.

Tôi hốt hoảng bật dậy ngay nhưng nhất thời vẫn bị cái phản xạ “Vy hoặc Tiểu Mai “ám ảnh nên chậm mất một giây, và thằng T phía bên kia đã nhanh tay kịp chớp lấy cái lon nước từ tay Tiểu Mai.

- À...để...mình khai dùm cho H! – Nó khổ sở đáp.

-! – Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên.

Và sau đó thì đến cả đám con gái xung quanh cũng sững sốt không kém, vì thằng T vừa hùng hổ giật lon nước ngọt để khai cho nhỏ H thì bây giờ cứ dằn mặt ra nhìn lon nước trong tay mà chẳng dám khai.

- Sao vậy? Rót vào ly tui nè! – Nhỏ H chìa cái ly gần lại.

- À...lon này...không ngon đâu, H ...uống nước cam nhé! – Và T rách nhanh nhẩu bỏ lon coca xuống bàn, cầm vội lon fanta cam lên rồi rót vào ly nhỏ H đang cầm.

Bọn con gái lắc đầu chẳng hiểu thằng T này đang làm cái trò mèo gì khi nó vừa giật lon nước từ tay Tiểu Mai như ăn cướp chỉ để rót dùm cho nhỏ H, và rồi lại nổi hứng quyết định luôn tình hình ẩm thực của nhỏ này. Chỉ có riêng mỗi tôi, thằng L và D xoắn là biết tại sao nó lại làm vậy, và K mập thì nghiêng răng nhìn thằng D ý bảo em H của nó mà dính nước là nó cũng đem...nhúng lẩu thằng này luôn.

Nhưng may thay, tôi cứu Tiểu Mai không kịp thì có thằng T cứu giùm, và em H của K mập không bị sao cũng là nhờ thằng này, nhưng sự đòi nghiệt ngã làm ơn mắc oán, thằng T chưa kịp thành anh hùng trong mắt K mập thì đã trở thành tội đồ muôn thuở của chị đại Y ù. Bởi vì Y ù thấy thằng T cứ lóng nga lóng ngóng nên tức khí giật lấy lon coca lúc nãy trên bàn:

- Không uống thì tui uống, ông chề tay tui đụng vô rồi chứ gì! – Nói rồi Y ù móc tay khai lon cái rụp.

Ngay lập tức lon nước “bom nổ chậm “bắn nước và bột ga văng ra ì xèo, cũng may là nãy giờ bom đã bị hãm lại cường độ nổ nên chỉ phun ra ở mức độ nhẹ, nhờ vậy chị đại chỉ bị ướt một

khoảng bên tay mặt. Thế nhưng ướt thì vẫn là ướt, là lại là nước ngọt, vậy là Y ù gằm lên:

- Ông T, ông chết với tui....ui.....!

Và T rách chỉ kịp đàn mặt ra “Ồ” một tiếng rồi ôm cổ la bài hã vì bị Y ù giờ hai bàn tay ra mà xiết chặt lại. Mãi đến khi nhỏ H và Tiểu Mai đến can thì chị đại mới thả ra, và thằng T thì mặt mũi đã xanh như tàu lá chuối, ngay lập tức dọn ghế chuyển chỗ xuống cuối dãy ngồi và nhìn D xoắn đầy cảm hận.

Trừ sự cố đó ra thì bữa liên hoan diễn ra rất vui và....no đủ, vì lẩu thì ề hề tha hồ mà ăn, đến cả K mập và Y ù cũng phải liên tục xuýt xoa vì đồ ăn nhiều quá không thể nào nuốt hết, nhờ vậy mà đám còm nhom tụi tôi mới thông thả nuốt miếng ăn vào bụng, chứ như mọi khi thì có mà đói mốc meo.

Ăn uống xong xuôi thì cả đám bày trò chơi đố vui và rút thăm bong bóng, và cái số em Vy cùng tôi nó hên làm sao ấy, hai đứa cùng chọn được cái bong bóng có tờ 20k, trong khi K mập và nhỏ H thì ỉu xiu vì rút trúng cái thăm được tặng...cái móc gắn chìa khoá lưu niệm.

Tiệc tùng tăng 1 xong xuôi là gần 8h tối, theo lời cô Hiền thì bọn tôi sẽ tổ chức tăng 2 ở quán karaoke gần nhà nhỏ P, thế là từng người lần lượt nghe Vy nói rõ địa điểm rồi dắt xe ra đi trước, hẹn gặp nhau ở tại quán đó, riêng cô Hiền thì về nhà trước vì mắc con nhỏ. Thế là sau khi chốt lại, thành viên tham dự tăng 2 của buổi liên hoan lớp cuối năm chỉ còn tầm 15 người, đa số thì tranh thủ về trước vì nhà xa.

Tôi cùng bọn K mập đang thu dọn lại bãi chiến trường bong bóng còn dư ngổn ngang trước mặt, thì nhau đập tanh tách liên hồi.

- Vy đi sang đó trước nha N, sợ mấy bạn khác không biết quán! – Em Vy tới cạnh tôi nói.

- Ủ, mà đi với ai đấy? – Tôi vò lại mớ thăm giấy trong tay.

- Hi, có H chở mà, thế nhé, chút gặp sau! – Vy nháy mắt tình tứ.

- Ủm, chút gặp! – Tôi khoái chí gật đầu.

Dọn dẹp đâu đó xong xuôi, đám còn lại đi lững thững ra bãi gửi xe, D xoắn thì đang bị thằng T kẹp cổ đi phía sau, Tiểu Mai cùng Y ù đang nói chuyện cạnh bên, tôi- K mập và thằng L thì xoa bụng vì vừa ăn bữa no càn hòng, giờ thở cũng khó chứ đừng nói gì đến mở mồm nói chuyện.

- Gió to thế, trời đỏ lòm kìa! – D xoắn nhìn lên trời.

- Sắp mưa tới nơi rồi, chạy nhanh qua kia đi! – Thằng L hối thúc.

- Chết mồ, tao quên đem áo mưa mới ác chó! – Tôi ngó người vỗ vỗ trán.

- Giờ đi còn kịp đấy! – Nói rồi K mập dắt xe ra.

- Mà chạy trước đi, tao vô trong lấy xấp giấy Vy dặn, đầu óc sao ngễng ngãng quá! – Rồi tôi tháo cặp đeo quăng vô giỏ xe, đi ngược lại phóng vụt vào trong quán.

Khi tôi trở ra thì chỉ còn mỗi K mập đang dựng xe phía trước, và D xoắn thì lui cui dắt xe ra, ở đằng xa đã thấy T rách đang chở thằng L đang í ới gọi nhau đua xe với Y ù kế bên.

- Ủa? Mai đâu? – Tôi thắc mắc.

- Vừa về trước rồi, nãy tao có hỏi mà Mai bảo là không đi tăng 2! – K mập lắc đầu.

Và nó vừa dứt lời thì trời đột nhiên đổ mưa cái rào xuống đột ngột nhanh như ai đó trên cao tát ào nước xuống.

- Ấc, xui thế, may mà tao có thủ sẵn áo mưa! – K mập rút cổ.

- Hên, thằng N chở tao, khỏi lo, he he! – D xoắn cười cười.

- Bỏ xù rồi, thế mỗi tao bị ướt à? – Tôi ngăn người nhìn K mập đã choàng cái áo mưa to dùng vào.

- Trong giỏ xe này có áo mưa đó, này chở tao mà ướt thì tao cũng ướt à! – D xoắn nói rồi chỉ tay.

- Ờ....tao đâu có đem theo! – Tôi vội nhìn vào, và đúng là trong giỏ xe giờ đang có cái áo mưa màu xanh lá của ai đó đã để sẵn từ lúc nào, mà rõ là lúc này trước khi tôi vô lại quán lấy đồ chẳng hề thấy nó.

- He he, này thì nhất rồi, tao thấy Trúc Mai bỏ vào cho này đó, nói là lỡ tối về có mưa thì mặc vô, sướng chưa con trai, tao cảm ơn giùm này rồi! – D xoắn cười vô tư lự.

- Ờ....thế....nhưng....mưa to mà....! – Tôi thần thờ nhìn mưa mỗi lúc một to trước mặt.

- Sặc, vậy là...bây giờ....Mai mặc mưa luôn à? Chết mồ, hông dè mưa nhanh quá! – D xoắn ngó người hiểu ra vấn đề, và K mập im lặng nhìn tôi.

Tôi đứng sững dưới mái hiên đang kêu ầm ầm trên đầu vì cơn mưa to bất chợt của mùa hè, trong đầu vang lên giọng nói của Vy:

- “Vậy chút gặp lại sau nha! “

Và hình ảnh Tiểu Mai đang dầm mưa vì âm thầm nhường áo cho tôi, mà mưa thì mỗi lúc một to hơn, bầu trời đỏ lom lom cùng gió thổi như tát nước vào mặt....

Chương 163

Chẳng nghĩ thêm gì nữa, tôi vỗ vai nhìn K mập kiên nghị:

- Nhờ mày tất cả đấy!

Rồi khoác vội cái áo mưa và nhìn theo hướng tay của D xoắn chỉ, tôi phóng ra đường lao vào màn mưa dày đặc trước mặt. Trận mưa này đúng như bầu trời đỏ lôm đã dự báo trước đó, nặng hạt và gió mạnh thì thốc ngược từng cơn làm mấy lần xe tôi loạng choạng suýt ngã, phải ghì mạnh chân và giữ vững hai tay lái tôi mới đạp tiếp được.

Tôi chạy sát vào bên lề phải căng mắt nhìn vào các mái hiên của nhà dân trên lề đường, vì mưa to thế này nếu là Tiểu Mai thì ắt hẳn nàng sẽ dừng ở nơi nào đó mà núp mưa, và lại thời gian từ lúc nàng đi đến lúc tôi đuổi theo cũng không lâu lắm. Mà con gái thì lại chạy chậm, thế nên tôi cứ vừa chạy vừa cố nhìn vào bên phải, hi vọng sẽ thấy Tiểu Mai đang ở dưới mái hiên của một ngôi nhà nào đó.

Nhưng đi mãi, đã được một quãng khá xa mà tôi vẫn chẳng thấy bóng dáng Tiểu Mai đâu cả, mà mưa thì mỗi lúc một to hơn, hai bên tai tôi ù đặc đi, chỉ còn nghe tiếng rào rào của từng trận gió kèm mưa và tiếng lộp độp to tướng trên mũ áo mưa.

- “Sao bây giờ? Không lẽ Tiểu Mai về nhà rồi?”

Nghĩ thế nên tôi vội quay xe lại chạy ngược về hướng nhà nàng, và lần này thì dáo dác nhìn cả hai bên đường, vẫn có một vài người đứng núp mưa đấy, nhưng lại chẳng phải là Tiểu Mai.

Vài phút sau, tôi đứng trước nhà Tiểu Mai, và cánh cổng màu đen vẫn được khoá ngoài, trong nhà không hề sáng đèn, chỉ có hai bóng đèn tròn trên hai trụ cổng là tỏa ánh sáng vàng vọt dưới làn mưa dày đặc trắng xóa trước mắt tôi.

- “Hay là Tiểu Mai sang nhà anh Triết? Không thể có chuyện đó, đường từ quán lẩu đến nhà anh Triết thì xa lắc, tận dưới cuối đường biển. Mà mưa thì lại nhanh bất ngờ thế này, hẳn phải núp mưa ở đâu đó mới phải chứ?”

Rồi tôi vượt mặt gạt nước ra hết, phốc lên xe chạy ra đường lớn, hai bên vành tai đau điếng vì cái lạnh làm nó buốt đi, nửa thân dưới đã và hai tay áo sơ mi đã ướt mem. Ra đến đầu đường, tôi quẹo trái chạy ra hướng biển, vì có thể Tiểu Mai đã sang nhà anh Triết, tuy ít nhưng đó là khả năng duy nhất mà tôi nghĩ có thể xảy ra.

Tôi cố nhướn mắt lên nhìn vào làn mưa trắng xóa đang tấp liên hồi vào mặt, gắng tìm Tiểu Mai, nhưng mấy lần hi vọng rồi lại thất vọng, vì nàng chẳng đang ở dưới bất cứ mái hiên nào mà tôi thấy là hoàn toàn có thể trú mưa được. Ngang qua Nhà thi đấu liên hợp của tỉnh, tôi chợt thoáng nhìn thấy bóng ai đó đang nép vào một bên ngôi nhà đã cũ kĩ, và rõ là có xe đạp đang dựng ngay trước mắt.

- “Đúng Tiểu Mai rồi!”

Tôi bẻ lái tấp vội vào lề mà không chú ý được từ đằng sau có chiếc xe máy đang vọt lên:

- Ầm! – Tiếng va chạm giữa đầu xe máy và đuôi xe đạp vang lên chát chúa xen vào giữa trường đoạn rào rào của cơn mưa mùa hè.

Tôi té xuống lề đường, may thay chiếc xe máy chỉ quệt vào phần cuối sau lưng xe đạp, và theo phản xạ tôi cố rướn đầu đưa phần lưng và vai đổ xuống đất theo đúng thế ngã an toàn chứ không dám quờ quạng chống tay mà đỡ lấy cả thân hình đang đổ ập xuống.

Tôi nghe đau đینگ ở bả vai, và cảm nhận rõ mưa đã đổ ào vào cả thân mình, gió thổi chiếc áo mưa tung lên phần phật, lạnh và ướt đầm.

- Mày.....m..à....không....iết.....nhìn....à.....rào....rào! – Giọng một người trung niên tức tối hoà lẫn vào tiếng mưa rơi dày đặc, tôi nghe tiếng được tiếng mất bên tai, rồi người này rồ máy đi thẳng.

Tôi lồm cồm bò dậy, quên cả chiếc xe đang lắc lốc bên vệ đường, chạy vội vào trong hiên nhà khi nãy, nơi có chiếc xe đạp đang dựng trước mái hiên.

- Sao mà.....! – Tôi nói như thét, nhưng rồi im bật giữa chừng vì nhận ra người đang trú mưa lại chẳng phải là Tiểu Mai, vì cô gái này mặc áo thun, còn Tiểu Mai tôi nhớ lúc chiều nàng mặc áo sơ mi sọc ca-rô xanh trắng.

Tôi chờ người ra mất một lúc, đứng bất động mặc cho mưa tuôn xối xả trên đầu, rồi thất thểu quay lưng trước ánh mắt ngạc nhiên của cô gái trong kia, và đi cà nhắc về phía xe đạp, bên chân trái đã bắt đầu cảm nhận rõ rệt cái đau đینگ của pha té xe khi nãy, càng thêm buốt hơn vì gió lạnh đang thổi như gào thét từ đằng sau lưng.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 45 tối, vậy là nãy giờ tôi chạy ngược xuôi đã gần 1 tiếng đồng hồ mà vẫn chẳng tìm được Tiểu Mai. Tôi dựng xe lên, may phước là vẫn còn chạy được, chỉ bị tuột sên chút đỉnh. Xốc lại áo mưa, tôi nhìn đăm đăm về phía cuối đường biển, trong đầu còn lại chút ít ỏi hi vọng rằng Tiểu Mai sẽ ở căn nhà cổng sắt màu xanh về phía bên phải đường kia.

Mưa vẫn nặng hạt và chẳng có vẻ gì là ngại bớt chút nào, gió thổi giạt tung hai bên tay áo mưa có đôi lần quất thẳng vào mắt tôi đau đینگ, chiếc quần jean ướt đầm nước mưa giờ trở nên nặng trĩu dính sát vào chân khó chịu vô cùng. Hai bàn tay thì tê rần và trắng lờ nhờ chẳng còn hột máu, đến độ tôi thử thu nắm tay lại thì nó cứ cứng đờ ra như khúc gỗ.

Tôi đạp nhanh dần về phía đường biển, nhìn một cách vô vọng khi ngang qua những băng ghế đá dưới hàng cây giờ đã trống trơn không một bóng người. Cũng phải thôi, mưa to thế này thì có mà điên mới ngồi dưới đó. Đến cuối đường NTT, tôi quẹo tay phải về hướng đường nhà anh Triết, và thở hồng hộc khi đến đoạn lên dốc. Đoạn này lúc bình thường tôi rất thích đi, vì càng lên cao càng thấy biển đẹp lung linh, nhưng tối nay thì biển chỉ đen ngòm một màu, tiếng rì rào quen thuộc của biển đã lẫn vào trong tiếng mưa rơi, đại dương tối đen tuyền như chỉ cần rơi xuống là xem như cầm chắc cái chết.

Đến trước nhà anh Triết, tôi chờ người ra nhìn căn nhà nay đã kín cổng cao tường, bấm chuông mỗi cả tay và gọi rả cả họng mà chẳng có ai ra mở cửa, dù trên lầu tôi nhìn thấy có ánh đèn từ cửa sổ hắt ra.

Tôi đã bắt đầu thấy quỳnh lên, đầu óc cứ rối tung chẳng suy nghĩ được gì nữa, thân thể thì ướt đầm và lạnh buốt, chiếc áo mưa chẳng thể che hết người tôi trước những cơn gió mạnh như muốn nuốt phăng bất kì người nào gan lì ra đường vào lúc này.

- “Trời hồi, đang ở đâu vậy? Tiểu Mai? “

Tôi dựa hẳn người vào tường nhà anh Triết mà thở dốc từng hồi, nước mưa lẫn cả vào mắt vào miệng. Tại sao vậy? Lí ra giờ này tôi phải đang ở quán karaoke vui vẻ cùng bạn bè vào ngày cuối năm, phải đang song ca cùng Vy mới phải chứ? Tại sao toàn nhè lúc gay cấn mà lại gặp hạn thế này vậy? Đáng lẽ ra, tối ngày hôm nay tôi đã dự định hát tặng Vy bài “Katy kathy “để xem như đó là bài hát kỉ niệm một năm tôi tặng em ấy mới phải? Vậy mà giờ đây tôi lại chạy giữa trời mưa như một thằng điên, và vô vọng tìm một người con gái mà chỉ mới hai tuần trước tôi đã dứt khoát không dính dáng gì đến nữa.

Không lẽ, kỉ niệm cuối năm của tôi là đây hay sao? Là đứng hứng mưa ào ạt đổ xuống như trút nước, và gió từ biển thổi như tát liên hồi vào mặt hay sao? Kỉ niệm gì đây?

Kỉ niệm....mưa.....

- “A.....đúng rồi...! “

Chẳng kịp nghĩ gì thêm, tôi phốc lên xe lao vội ra đường, trong đầu chỉ nghĩ đến một nơi duy nhất, và đó là tia hi vọng sáng lên cuối cùng giữa màn mưa trắng xoá và đại dương đen đặc phía bên cạnh.

Một nơi tôi đã cố quên đi, cố không ngoảnh đầu nhìn sang mỗi khi chạy ngang qua đó, chỉ là mong quên đi kỉ niệm dưới trời mưa, dưới một đêm giá lạnh của buổi đầu mùa hè.

- Có nên không? Có phải chạy đến đó không?

- Nhất định phải đến!

- Nhỡ không có Tiểu Mai ở đó thì sao?

- Chưa đến sao mà biết là nàng không có ở đó? Mà chạy cả buổi ngoài này và bây giờ lại muốn buông xuôi à?

- Tao thật tình không nghĩ là sau ngần ấy chuyện, Tiểu Mai lại có thể đến đó thêm một lần nào nữa!

- Nhưng mà phải đến đó, biết đâu đấy!

Tôi giằng co qua lại giữa việc xoá đi kí ức hôm nào và việc đến nơi đó đúng ngay hoàn cảnh này lúc trước. Đường như ông trời cũng biết tôi đang đấu tranh mãnh liệt trong tâm thức, và lại làm cho cơn mưa to hơn, cho những cơn gió mạnh hơn để thêm phần phụ hoạ vào cái cảnh một thằng con trai đang dầm mưa toi tả chạy ngược lên lại cung đường mà nó vừa ngang qua khi nãy.

- “Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời “

Mười lăm phút trước, tôi chạy ngang qua toà nhà Kho bạc Nhà Nước mà không hề biết Tiểu Mai đang trú mưa ở phía đối diện của bên kia đường, và cả hai chúng tôi chỉ ngăn cách nhau bởi một

dãy cây cảnh được trồng dài dằng dặc hết cung đường biển, giữa màn mưa dày đặc và trắng xoá.

Chương 164

Tôi nhấc xe lên lề đường và lững thững dắt bộ đi về phía Đài truyền hình, nhận rõ Tiểu Mai đang ôm đôi vai xuýt xoa đứng dưới mái hiên nhỏ bé hôm nào.

Đến trước hiên, tôi gạt tó xe chống xuống, giật phăng áo mưa ra khỏi người và đưa tay chìa nó về phía trước mặt Tiểu Mai cũng đang ướt sũng, rồi gồng cứng người hít một hơi thật sâu, đứng giữa màn mưa gào lên:

- CÓ ĐÁNG KHÔNG?!!!!!!!

Tôi mặc kệ mưa đang trút xuống cả thân người, trừng mắt nhìn Tiểu Mai đang sững sờ nhìn tôi hoảng hốt.

Dưới cơn mưa dày đặc có hai con người, một trong mái hiên đang sững người buông thõng tay bất động, và một đang ở ngoài tay chìa ra chiếc áo mưa màu thiên thanh giờ đã lấm lem những nước và bùn đất. Cả hai chỉ ngăn cách bởi làn mưa đang thi nhau nhỏ giọt từ mái hiên trên đầu, mỏng manh và lung linh như những tấm rèm che kết bằng những hạt đá trong suốt thành nhiều sợi mảnh.

Tôi từ nhỏ đến lớn rất ít khi nổi giận, phải nói là rất hiếm, vì căn bản tính tôi vui vẻ và tếu táo chẳng phải cộc cằn gì, nhưng một khi đã nổi sùng lên rồi thì mắt tôi đỏ ngầu lên chỉ nhìn đâm đâm vào kẻ gây họa, xung quanh 2 bên trắng nhờ đi chỉ còn thấy mỗi “kẻ thù” trong đó, và tính đến lúc này thì tôi chỉ giận điên lên đúng một lần duy nhất, tình tiết này tôi sẽ viết về nó sau.

Lúc này, tôi lắc tay cầm áo mưa, đưa mục quang nhìn thẳng vào Tiểu Mai, gằn giọng:

- Có đáng chút nào không?!!!!

Không rõ đêm tối mịt mùng và cả mưa trắng xóa ầm ầm thế này, Tiểu Mai có thấy mắt tôi đang hệt như hồi bị sốt không, chỉ thấy nàng vô thức lắc đầu ngắt từng quãng, tựa hẳn vào tường mà hai chân gần như khuỵu xuống, đôi bàn tay đưa lên khuôn mặt thẳng thốt.

Đừng có giận người con gái mà bạn yêu, cố nguôi giận mà hãy hít thở sâu và bình tĩnh lại, thử nhìn cô ấy lúc đó xem, đôi khi nàng sợ sệt mà lại trông dễ thương lắm đấy!

Chẳng biết là do mưa lạnh xối vào cái đầu đang hoả khí bùng bùng của tôi làm cho nó nguội đi, hay là do thấy Tiểu Mai đã gần như sợ sệt, mà tôi quên hết cả giận, hoặc cũng có thể cơn giận đã trôi theo tiếng gào to khi nãy ra ngoài.

Tôi bỏ tay xuống, cầm áo mưa bước vào trong mái hiên mà giữ phần phật, Tiểu Mai vội lùi vào góc, tay run run cứ miết chặt vào nhau.

Tôi đưa tay vuốt liên hồi lên mặt và đầu tóc, rồi phúi hờ áo quần cho nước mưa ra được chút nào hay chút đó, nhưng hầu như chỉ là làm cho có lệ, vì tôi cảm nhận cái áo sơ-mi và quần jean giờ nặng như chì bám sát vào người.

Cũng như lúc trước, mái hiên nhỏ bé không đủ che hết, mưa chỉ cần theo gió đúng hướng là tạt

thăng vào trong, tôi rùng mình khi nghĩ đến lúc đó.

Tôi đưa mắt nhìn sang Tiểu Mai, tuy là không đến nỗi như tôi nhưng nàng cũng ướt sũng, đưa mắt sợ sệt nhìn tôi rồi lại nhìn xuống dưới, hai bàn tay lại đan vào nhau như những lúc nàng bối rối chẳng biết phải làm gì.

- Có ướt nhiều không? – Tôi thở hắt ra.

- K...không...không đâu N! – Nàng giật mình lấp bắp nói, lúc lắc mái đầu liên tục.

- Chèm nhẹp thế kia mà còn bảo là không! – Tôi tặc lưỡi.

- Mình không sao, nhưng N.....kia.....! – Tiểu Mai cắn môi ái ngại.

- Chả sao, ướt chút thôi! – Tôi nhún vai đáp, cố ra vẻ tỉnh bơ, dù rằng đang run bần bật trong bụng và cả người, răng va lập cập vào nhau vì lạnh.

Rồi tôi vắt ngang áo mưa qua xe đạp Tiểu Mai, kéo nó vào trong để tránh mưa làm ướt thêm. Ngược mắt nhìn trời mưa xối xả, lắc đầu thở dài ngao ngán vì mưa lúc nào không mưa, lại nhè ngay đúng buổi liên hoan, đúng ngay lúc cao trào chuyển sang tầng 2 thì lại dính, lại.....

- Để lại áo mưa làm gì vậy?

- Để....thì....để N khỏi bị ướt, mình thấy trời sắp mưa!

- Ủm, và giờ cả hai đứa ướt hết!

-

Mưa cứ rào rào từng đợt, qua ánh đèn vàng từ trên trụ cao hắt xuống, tôi thấy gió lúc thì thổi mưa qua trái, lúc thì thổi qua phải, cứ loạn cả lên.

- N....không đi tiếp với mấy bạn à?

- Đi sao không, chút tạnh mưa đi ngay bây giờ đây, mưa kiểu này nhằm nhò gì!

Và cái chân lí “Khi điều không may có xu hướng xảy ra thì nó sẽ xảy ra!” lại xuất hiện, vẻ như lần này ông trời cũng lại nghe tôi nói thách, nên cho mưa càng to hơn và dày đặc hơn, đến nỗi lúc này nhìn ra ngoài, tôi đồ rằng dám để tờ giấy ra thì nó sẽ bị những giọt nước to dùng kia đục thủng lỗ chỗ như tổ ong là cái chắc.

Tôi dần mặt ra nhìn mưa đang to hơn sau câu nói gan cóc tía khi nãy, và tỉnh cả người khi gió thốc ngược vào, đưa mưa tát nước vào cả hai đứa, cái mái hiên ngắn ngắn không đủ che chắn. Vội lấy lại cái áo mưa, tôi chìa sang cho Tiểu Mai:

- Khoác vào đi, ướt thêm bây giờ!

- N cũng ướt mà, mình không mặc đâu! – Nàng lắc đầu.

- Ơ...áo mưa của Tiểu Mai mà? – Tôi ngó người.

- Nhưng mình để lại cho N rồi! – Nàng cương quyết.

- Trời, vậy thì....khoác chung! – Tôi thở hắt ra.

Nói là làm, tôi ngồi bệt xuống đất, đưa tay nâng cái áo mưa lên trên:

- Ngồi xuống, làm y vậy nè! – Tôi nhìn sang Tiểu Mai đang tròn mắt ngạc nhiên.

Và rồi nàng cũng vội ngồi cạnh bên, tay nắm vạt áo mưa và cũng nâng lên giống tôi, hai đứa mỗi đứa một tay nắm hai góc trái phải kéo ra, làm thành một cái mái che nhỏ nữa, ngó ngán hi vọng rằng nó sẽ....lọc được phần nào nước mưa từ trên mái hiên trút xuống.

Nhưng tôi đã lầm to, cứ mỗi lần gió tạt vào là hai đứa lạnh đủ, đã ướt nay lại còn ướt hơn, mà tay thì cứ đưa lên hoài thì cũng đến lúc mỏi, đổi tay một hồi thì vai đã mỏi nhừ. Tôi còn mỏi thì huống hồ gì Tiểu Mai, nhìn sang đã thấy nàng nắm hai tay vào nhau mà cố nâng góc phải áo mưa lên.

Tôi lạnh thì không nói gì, cũng run cầm cập đấy, hai vành tai cũng đau buốt đấy, nhưng nhìn Tiểu Mai cũng ướt sũng, tóc tai rũ rượi dính bết vào nhau, bàn tay rõ là đang run lên từng hồi, thì tôi chẳng thể nào làm ngơ được nữa.

- Thả tay xuống đi Mai! – Tôi thở dài đánh thượt.

- Sao vậy? – Nàng thắc mắc.

Tôi lắc đầu không đáp, kéo áo mưa lại rồi đứng lên, choàng nó qua vai tôi và cả Tiểu Mai rồi kéo lại vòng qua phía trước.

- Ừm...ngồi sát vào, che không hết đâu! – Tôi lúng búng đáp.

-! – Tiểu Mai ngại ngần ngồi sát về phía tôi.

Và lúc này thì người nàng như tựa hẳn vào tôi thật, vì cái áo mưa thì nhỏ mà lại choàng qua hết cả hai người, sau khi được tôi kéo 2 đầu lại thì đã vô tình buộc hai đứa phải ngồi thật sát vào nhau. Khởi phải nói, hai đứa ngượng chín người, cứ quay sang nhìn về hai hướng, tôi ngấm mưa bên trái, Tiểu Mai ngấm mưa bên phải, thậm chí còn chẳng dám nhìn thẳng về phía trước.

Nhưng quả thật là chiến lược tự dụng này có tác dụng ngay tức thì, tôi đã cảm thấy bớt lạnh hơn khi nãy, và Tiểu Mai cũng vậy, bằng chứng là gò má nàng đã hồng lên và tươi tỉnh hơn.

Và cái tạt nhìn trộm trong vô thức nó lại hại tôi, Tiểu Mai đã bắt gặp lúc tôi vừa đưa mắt nhìn sang, và chẳng cũng đúng lúc nàng nhìn lại, thế là hai đứa lại không hẹn mà cùng quay ngoắt đi nhìn về vị trí cũ.

Ngồi nhìn mưa vẫn ào ào trước mặt, tôi chợt phì cười, như biết được, Tiểu Mai nhìn sang và ngạc nhiên hỏi:

- N cười...gì vậy?

- À, nãy vừa nói mưa sắp tạnh, mà giờ nó lại to, ừm!

-!

-!

- Sao...lúc này N không đi tiếp với lớp?

- Thì....thì.... chạy tìm Mai chứ chi!

- Để làm chi vậy?

Nàng ngồi kế bên thở thở hỏi trong hơi thở, tôi nghe cảm giác nóng bừng đang phả vào gáy mình, chẳng biết vì sao lại nhớ đến hương thơm của buổi chiều cắm trại cùng Tiểu Mai đi bộ về lại khu trại, cứ như giờ mùi hương bí mật đó đang nhẹ nhàng thoảng qua.

- Ủm...thì....đưa lại áo mưa, không thì Mai ướt sao! – Tôi lúng búng đáp.

- Hi, và giờ cả hai đứa ướt hết! – Tiểu Mai tùm tùm nhắc lại câu nói khi này của tôi.

Lúc đó, tôi tưởng như mình sắp sửa thề đến nơi rằng, từ trước đến nay chưa bao giờ tôi thấy nụ cười Tiểu Mai lại đẹp như lúc này, và hơn bao giờ hết. Tôi đồ rằng, lần thứ hai mình lại thấm thía hiểu thêm thế nào là cảm giác ấm áp dưới cơn mưa giá lạnh, một cách thấu đáo và... đầy ngẩn ngơ!

Chương 165

Tối nay, có hai điều mà tôi không ngờ tới, chẳng bao giờ có thể tưởng tượng được là nó lại xảy ra, mà ác nỗi nó lại có thật mới đau chứ.

Vâng, đây là điều đầu tiên!

Con mưa mùa hè vẫn ào ào như trút nước, gió thốc mạnh thành nhiều đợt liên tiếp, ánh đèn vàng vọt phía trên cao không đủ để bất cứ ai thấy rõ những gì trước mắt mình, mà thay vào đó chỉ là một làn mưa trắng xoá, lạnh căm căm.

Nhưng tôi thì lại không lạnh, tôi nóng bừng cả người, chẳng rõ là tay tôi đang ướt mưa hay là đang toát mồ hôi hột, người thì cứ run lên từng hồi, tim đập thình thịch y như lần đầu tiên tôi biết thế nào là thi học kỳ vào năm lớp 1, hay là những lần chia bản kiểm điểm ra trước mặt ba mẹ.

Hoặc giả đây là lần đầu tiên, tôi đối mặt với chính mình!

Tôi ấp a ấp úng, ngắc ngư mãi rồi mới mở miệng nói, dù trong trong đầu vẫn đang ngăn không cho mình mở miệng ra:

- “Cái thằng kia, mày tính làm gì đấy? Há miệng ra tao tát cho vỡ mồm! “
- “Sợ gì, cứ nói những gì cần nói, chẳng sao cả, có tao đây! “
- “Ờ, tao bảo mày chỉ đớp không khí thôi nhé, nói cái gì thì ôm hận cả đời đấy con trai “
- “Hận cái đầu mày, bây giờ, hoặc là không bao giờ! “
- “Ừm, để rồi xem là đúng hay là sai nhé! “
- “Nhảm nhí, trong tình cảm không có đúng sai, lí trí không thắng nổi trái tim, mày cho nó đúng thì nó là đúng, mày cho nó sai thì nó sẽ là sai, vấn đề là mày có dám làm đúng với ai, và sai với ai không! “

Nhuệ khí bùng bùng, tôi lúc này đã không sợ trời cũng không sợ đất, mang tinh thần nhất kích tru thiên, oai hùng...mở miệng:

- Tiểu Mai....!

Đã bao giờ các bạn ở trong tình thế đầu óc bảo nhưng cơ thể lại không nghe chưa? Tôi ngàn vạn lần chẳng muốn mở miệng, vì chính tôi đã dứt khoát từ 2 tuần trước rồi, nhưng trái tim lại như ma đưa lối quỷ đưa đường, tôi đã mở lời tự lúc nào không hay.

Vậy là tôi đã chính thức leo lên lưng cọp rồi đấy....

Tôi đợi, tôi đợi Tiểu Mai quay lại....nhìn tôi và thắc mắc.....và tôi sẽ...

Nhưng khi tôi không sợ trời đất thiên địa thì ông trời ngược lại cũng chẳng ngăn gì tôi, rõ là chẳng hề e ngại gì trong cái chuyện trêu ngươi tôi cả, vừa nãy thì mưa gió ầm ầm làm tôi té lăn cù ra

đường.

Bây giờ thì....mưa tạnh đi một cách nhanh chóng, đột ngột cũng như lúc nó đến, làm tôi thấy hụt hẫng tột độ.

Đó là điều bất ngờ đầu tiên, gọi là trời đất không dung, tôi đã mất đi thiên thời lẫn cả địa lợi chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi.

Và điều bất ngờ thứ hai cũng diễn ra chỉ ngay vài giây sau đó, Tiểu Mai nhẹ len ra khỏi vạt áo mưa, và mỉm cười đứng dậy, chẳng nhìn sang tôi lấy một lần nào.

- Tạnh mưa rồi, về thôi N ha!

Vâng, đó là điều bất ngờ thứ hai, tôi đã bị đá văng ra khỏi lưng cọt té chổng vó còn nhanh hơn lúc cưỡi lên lưng cọt, mất luôn yếu tố cuối cùng là nhân hoà.

- À....ừ...! – Tôi ngượng ngập đáp, trong đầu thầm mong cho Tiểu Mai vừa rồi không nghe được tôi đã nói gì.

Và tôi thầm cảm ơn ông trời, vì đã tạnh mưa cực kì đúng lúc, giúp cho tôi hoàn hồn trở lại, quay về với bản ngã hôm giờ.

- “Con cảm ơn ông trời, lần sau con không dám dại dột như hôm nay nữa!”

Như vậy đó, sau khi tạnh mưa, tôi đã trở lại là “tôi” sau khi té một cú quay đơ còng từ trên lưng cọt vừa run rẩy leo lên vài phút trước.

- Về thôi N, ngồi hoài vậy? – Tiểu Mai tủm tỉm cười nhìn tôi đang dần mặt ra.

- À....về nè! – Tôi sực tỉnh vội vàng đứng dậy.

Trời đêm chỉ còn lất phất mưa, gió nhẹ lành lạnh khẽ đưa những hạt nước còn sót lại trên lá rơi tí tách, ánh đèn vàng giờ đã sáng hẳn lên, sau cơn mưa thành phố lại yên tĩnh. Hai đứa tôi đạp xe sóng đôi nhau, tôi nhìn nét mặt Tiểu Mai tươi tỉnh lạ thường, dường như thảnh thơi nàng lại mỉm cười, và có đôi lần như khoan khoái thưởng thức nét dịu mát của đường phố sau mưa.

Không biết là đã bao lần rồi, nhưng cảm giác này vẫn như còn mới tinh, mỗi lần đi cạnh Tiểu Mai, tôi đều cảm thấy lòng mình thật thư thái và yên bình. Và cái ngày mà tôi nói lời dứt khoát với nàng lại như chưa hề tồn tại, nàng đối với tôi hãy còn như trước, tôi cảm nhận được điều đó.

“Đặt bàn tay lên khoe môi, chiếc hôn vẫn xa vời”

Tôi bất giác mỉm cười, buồn hay là không thì tôi cũng chẳng rõ, vì tôi vừa thấy tiếc nuối, nhưng đồng thời lại cảm giác rất nhẹ nhàng, không biết phải giải thích cảm giác này ra sao, vì chính tôi đến tận bây giờ cũng không thể cắt nghĩa được nó. Chỉ biết nó vừa đắng lại vừa ngọt, chính từ trong cái khuyết mới có được hoàn mỹ, và vì biết nó đắng, nên nó mới lại càng ngọt ngào hơn bất cứ lúc nào.

Và tự dung tôi lại nhớ đến đêm Noel, khi mà tôi chở Tiểu Mai dạo lòng vòng phố biển buổi khuya, ngày hôm đó tôi lại được biết đến một mặt khác của nàng. Tiểu Mai chỉ lạnh lùng trong lúc nào đó, còn những khi bên cạnh tôi, thì nàng cũng rất vui tính và dễ thương hết như Vy vậy, cũng giận dỗi đấm thùm thụp vào lưng tôi, cũng phụng phịu bĩu môi thở thề, khẽ khàng lém lỉnh

chẳng kém gì ai.

Tôi nhớ khuôn mặt bí xị của Tiểu Mai khi đánh cờ bị chiếu tướng, hay lúc nàng ngủ gật bên giường bệnh của tôi, lúc nào cũng xinh, cũng đáng yêu. Tôi khâm phục nhìn nàng đỏ bừng gương mặt, mồ hôi ướt đầm, làn tóc mai dính bết vào đôi gò má cao lúc nấu ăn với mẹ tôi, không thể chối cãi rằng tôi khi đó đã muông tượng ra cái ngày Tiểu Mai là con dâu của mẹ, và hẳn mẹ tôi sẽ vui lắm, vì bà luôn ao ước có một đứa con gái đảm đang hiền thực mà.

“Đêm vẫn lạnh lùng, dù qua phố đông “

Tôi cũng rất thích nét lạnh lùng có phần kiêu ngạo của Tiểu Mai, điều đó làm nàng khác biệt hẳn so với những cô gái khác, không trầm tính quá mà cũng không sôi nổi quá, luôn dè chừng đúng mực, mà lại luôn tạo cho tôi một cảm giác quý phái khi nhìn nàng.

Nàng lạnh lùng bên ngoài, nhưng nhiệt thành tình cảm trong tim.

Và đổi lại là tôi lạnh lùng với nàng cả về tình cảm lẫn cách xử sự, tôi vô tâm nhờ nàng làm quà giùm cho Vy, tàn nhẫn cố tình không hiểu và chối bỏ những gì nàng đã làm cho tôi. Chỉ bởi vì tôi cố chấp và độc đoán, một khi tôi đã xác định có tình cảm với ai rồi, dù như thế nào đi nữa thì chỉ cần người đó không làm gì lầm lỗi với tôi, tôi sẽ không bao giờ rời bỏ người đó. Và Vy là người làm cho tôi biết thế nào là tình cảm lừa dối, biết thế nào là rung động đầu đời, mà khoảng thời gian đó thì tôi lại chỉ biết rầu rĩ nhìn Tiểu Mai luôn lạnh lùng băng sương nguyệt lạnh.

Chúng tôi yên lặng đi cạnh nhau, chẳng ai nói với ai điều gì, hoặc giả đã quá yên bình, đến nỗi không cần phải nói gì thì cũng đủ lắm rồi, đủ ấm áp và nhẹ nhàng lắm rồi.

Tôi dừng xe, nhìn Tiểu Mai mở cổng dắt xe bước vào nhà, tôi tự dung cũng xuống xe và đứng tần ngần ở trước sân, hương hoa thơm ngát ở đâu đó nhẹ đưa đến, thoảng qua làn gió mát lạnh, trên kẽ lá, những giọt nước sáng long lanh như sao rơi tí tách xuống mặt đường thêm phần yên tĩnh và thanh bình.

“Người yêu ơi em biết không, vẫn say đắm trong lòng

Dù thời gian trôi xa, tình vẫn trao người thiết tha.... “

Tiểu Mai lại bước ra ngoài, nàng nhìn tôi mỉm cười, và cúi chào:

- Năm vừa qua, rất cảm ơn N!
- Ủ....đâu có gì!
- Ngày mai, mình về Nhật rồi!
- Vậy à....? Chi...vậy?
- Mình về thăm gia đình, hi!
- Ủm, vậy....về vui về nha!
- N cũng nghỉ hè thật vui nhé, mình vào đây!
- Ủ....N cũng....cũng về.....!

Tôi lúng búng gật đầu, tần ngần nhìn nàng, như để ghi nhớ nét cười này mãi mãi, và tôi quay lưng bước về phía xe đạp.

Rồi tôi cảm nhận được cái ôm chầm từ phía sau, Tiểu Mai tựa đầu hẳn vào vai tôi, dịu dàng và say đắm.

“Khi em thấy cô đơn lòng em nhớ ai

Anh mong bước chân em về trong nắng mai....! “

-!

-!

Ánh đèn vàng trước nhà toả xuống, làn gió nhẹ đưa hương hoa thoảng qua, và những hạt mưa còn sót lại khẽ rơi thánh thót, thánh thót.....

- Khi nào thì về...?

- Ừm....hết mùa hè....nhé?

- Ừ....!

- Những ngày này, tự bảo trọng nha!

-!

- Ăn khô bò hoài, mắt đỏ lên đấy!

- Ừ....!

- Cũng đừng chơi game nhiều quá, cận mắt!

- Ừm....nhớ mà....!

-!

-!

- Vậy...tạm biệt...bạn....!

- Ừ...!

Tiểu Mai lưu luyến rời tay bước lùi lại, tôi nín thở quay sang nhìn nàng.

Rồi nàng mỉm cười gật đầu chào tôi lần nữa, mới quay bước trở vào nhà.

Và tôi đợi đến khi Tiểu Mai khuất sau cổng nhà thì mới quay xe đi, vì....tôi muốn ít ra trước khi rời Việt Nam, nàng sẽ vui lên, để không còn nhớ đến những gì buồn rầu ở nơi này trong những ngày qua nữa.

Những gì làm được, tôi đã làm rồi.

Ừm, thôi, tạm biệt nhé, Tiểu Mai.....!

Chương 166

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ đêm, phố phường vắng lặng, chỉ còn lác đác lại dăm ba bóng người đang vội chạy xe về nhà.

- Chắc giờ này cũng tan tiệc rồi, thôi về nhà luôn vậy! – Tôi tặc lưỡi nhủ thầm.

Tôi đạp xe về nhà, khoan khoái hít một hơi dài, tận hưởng cảm giác mát lạnh của không khí sau mưa, luôn có tác dụng là sảng khoái và tỉnh cả đầu óc.

Nhưng tôi chẳng ngờ là, ngay sau đêm liên hoan thì tôi về nhà lại bị ăn mắng té tát:

- Đi đâu giờ này mới về, hả? – Mẹ tôi mắng.

- Dạ....đi liên hoan! – Tôi trở mặt ngạc nhiên, trong lòng dự là có điều chẳng lành.

- Mà đi liên hoan sao bạn gọi đến bảo là không có, bữa nay đối mẹ à con?

- Ờ...con đâu có, vừa nãy ăn liên hoan với lớp thật mà!

- Thế sao có con bé Vy gọi đến nói là đợi mãi không thấy tới?

- À.....à.....!

- À cái gì? Nói nhanh!

Và thế là trước trận mắng như tát nước vào mặt của mẹ, tôi khổ sở phải đại một lí do là tôi chỉ đi tầng 1 chứ không đi tầng sau, và nửa đường thì tôi đi với....tụi bạn cấp 2, nói chuyện lâu ngày không gặp. Chẳng biết mẹ tôi có tin hay không, nhưng bà thì kiên quyết ra án phạt cấm túc 1 tuần, bắt tôi trong 7 ngày phải ở nhà luyện Anh ngữ, không được bước chân ra ngoài.

Tôi đau khổ chấp nhận án phạt vừa được nghỉ hè lại phải ngồi học, tất nhiên là trước đó còn cãi chày cãi cối không chịu chấp pháp, nhưng sau khi mẹ tôi phát hiện ra chân trái tôi bị trầy xước do bị té khi nãy thì tôi đành ngoan ngoãn chịu bị cấm túc, nếu không muốn chuyện này đến tai ba tôi.

Tôi tần ngần đứng trước điện thoại, rồi cũng nhấc máy lên:

- A lô! – Giọng của Vy ở đầu dây.

- Ủ....N nè....! – Tôi nói.

- Trời, N đi đâu cả buổi vậy? Giờ đã về chưa? Sửa xe gì mà lâu quá vậy? – Vy gắt ầm lên.

- À...ừ....xe hư nặng lắm! – Tôi nhăn mặt đưa ống nghe ra xa tầm tai, vì Vy nói như thét.

- Mà sửa xong sao không chạy qua quán luôn?

- Ủ....mưa to, N phải núp mưa, rồi tí tạnh mới dắt bộ sửa xe được!

- “Hú vía, hoá ra K mập nói với em Vy là xe tôi bị hư! – Tôi nghĩ thâm trong bụng.
- Rồi giờ mới về nhà à?
- Ủm...về được 15 phút rồi...!
- Ôi.....làm lo chết được, ông ác lắm!
- Hi, có gì mà lo!
- Gọi cả buổi giờ nè, hic!
- Ủ....biết mà!

Tôi đâm ra tủi lòng quá xá, hoá ra nãy giờ lúc tôi chưa về nhà thì Vy đã mượn điện thoại của chủ quán, gọi liên tục đến nhà tôi, làm mẹ tôi đâm ra lo theo, thế nên mới mắng tôi xối xả. Tôi lắc đầu cười khổ, vừa buồn vừa vui, vui vì em Vy lo cho tôi nhiều thật, và buồn vì.....

- Này...từ mai N không đi chơi với Vy được rồi! – Tôi rầu rầu.
- Sao...sao vậy? – Em ấy nói hoảng hốt.
- Ủm...bị mẹ cấm túc 1 tuần rồi! – Tôi thú nhận.
- Sao mà bị cấm túc? – Vy sững sốt.
- Thì...bữa nay về trễ đó, thêm Vy gọi đến nhà, nên mẹ N lo, mắng nãy giờ nè! – Tôi đáp.
- Hic....xin lỗi nha, tại....sợ N gặp chuyện gì nên mới thế....!
- Ủm, có trách gì đâu!
- Ui...buồn ghê là, vậy là 1 tuần ở nhà luôn hử?
- Chịu thôi chứ biết sao giờ!
- Ở nhà không thì chán chết!
- Chán gì nổi, mẹ bắt học tiếng Anh ở nhà nè!
- Ờ....nghỉ hè mà?
- Thì gọi là cấm túc mà, phải đi kèm án phạt chứ, không thì N nằm nhà xem ti vi với đọc truyện cũng đâu có gọi là cấm túc!
- Ủa....vừa nghỉ mà đã học lại!
- Nhờ ơn ai đó, cảm ơn nha!
- Thôi mờ, xin lỗi mờ, có cố ý đâu chứ!
- Hi, giống đó, thôi, cúp máy nhé!
- Ấy...khoan...!

- Gì thế?
- Ủ.....mỗi ngày Vy gọi qua nói chuyện cho đỡ buồn ha?
- Ngày nào cũng gọi à?
- Ủa, hết 1 tuần thôi, nha?
- Thì.....!
- Nha, nha, nha, nha.....!!!!!!
- Ủ, được rồi, cứ gọi thoải mái!
- Hi, ngủ ngon hén!
- Ủa, ngủ ngon!

Tôi đặt máy xuống, đang phì cười vì điệu bộ dễ thương vừa rồi của Vy thì chuông điện thoại lại reo lên.

- “Vừa gọi rồi, giờ gọi lại chi nữa không biết?” – Tôi thắc mắc nhắc ống nghe lên.
- A lô!
- N hả? Tao nè, sao, có gì không?
- Ủm, không! – Tôi gật đầu, hoá ra là K mập.
- Ờ, này mày chạy tìm Trúc Mai à? – Nó hỏi tiếp.
- Ủm!
- Thế có tìm được không? Có gì gay cấn kể tao nghe với!
- Êo, có gì đâu, thì...tìm được, trả áo mưa xong rồi về!
- Thế thôi à?
- Ờ!

Tôi tưởng như mình đang thấy bộ mặt chung hững của K mập bên kia đầu dây.

- Hên nha mập, tao nói với Vy là xe mày bị hư, bảo tao chở thằng D đi trước, mày lại quên áo mưa, nên sửa xe xong rồi đi sau!
- Ủm, mà sao lí do gì củ chuối quá vậy?
- Chứ gì nữa, lúc đầu Vy đâu có tin, nghe tao nói xong thì chả buồn nhìn tao nữa là!
- Rồi sao nữa?
- Thì ngồi hoài không thấy mày tới, thế là Vy ra ngoài mượn điện thoại chủ quán, rồi cứ vài mươi phút lại ra ngoài gọi, hình như đâu chừng 6- 7 lần ấy!

- Ờo....quá dữ!
- Mà rồi....giờ sao? Chọn ai?
- Chọn gì mà, tao quyết định lâu rồi mà!
- Ừm, thế là vẫn quyết định là Vy à?
- Chứ sao, tao nói rõ với mày rồi còn gì!
- Ờ, thế mà nãy tao cứ tưởng....có phim coi!
- Phim cái đầu mày, mưa to thấy mấy ông trời, tao ướt mem đây này!
- Ớ...mày có áo mưa mà?
- Thì....mưa to kinh hoàng, áo mưa che một phần thôi chứ!

Tôi ngó người ra mất một lúc rồi phịa đại, chứ không lẽ nói rằng tôi chạy đi tìm bị té xe, rồi núp mưa cả buổi với Tiểu Mai nên mới bị ướt.

- Ờ, mà nãy tao thấy tội Vy quá, chạy ra chạy vô gọi cho mày hoài mà không được!
- Ừm, rồi sao nữa?
- Thì mặt xụ một đống chứ sao, cả buổi có thêm chơi giỡn hát hò gì đâu!
-!
- Mày coi liệu sao mà đền bù cho đáng đấy!
- Cái đó mày khỏi nhắc, tự tao biết mà!
- Ờm, à mà, mai đi net không? Làm bữa thả giàn coi, hè rồi!
- Thôi, tuần sau đi, giờ tao bị cấm túc rồi!
- Hả? Cái gì?

Rồi tôi rầu rầu kể cho K mặp câu chuyện cấm túc lần hai cho nó nghe, vừa kể vừa nhìn ra ngoài xem mẹ tôi có ở gần đó không, chứ bị bắt gặp nghe thấy thì chỉ có nước bị tát vêu mồm chứ chẳng chơi, bị cấm túc mà còn khoe nữa.

- Ừm, xui nhỉ!
- Xui quá xá luôn đấy chứ, vừa nghỉ hè đã bị bắt học tiếp!
- Mà nghĩ đi nghĩ lại, thấy mày toàn gặp họa không đâu từ Vy với Mai nhỉ?
- Ờ, tao cũng thấy vậy, bị ám hay sao ấy?
- Cái đó gọi là do ăn ở đấy!
- Hừ, tao ăn ở hiền lành, cứu nhân độ thế, do cái quái gì. Thôi ngủ đây!

- Ờ, tuần sau anh gặp lại chú vậy!
- Ừm, bye mày!
- Ế ế, quên mất, ế ế....! – K mập gọi với lại.
- Gì nữa chú? – Tôi nhăn nhó.
- Quên hỏi mày, sao tìm được Trúc Mai hay thế? – Nó tò mò.
- Thì đi theo hướng mà Mai chạy thôi, đuổi theo chút là thấy! – Tôi đáp.
- Nhưng thằng D nó nói với tao lúc nãy quíu lên, nó chỉ nhầm hướng mà, Mai chạy bên phải mà nó lại chỉ vội sang trái, thế mà mày vẫn tìm được à? – K mập nói nhanh.

Và tôi đập máy luôn chả buồn nói nữa, không lẽ giờ bảo là tôi biết Tiểu Mai sẽ núp mưa ở mái hiên ngày trước cho K mập nghe. Mà cái thằng D xoắn này cũng chết bầm thật, Tiểu Mai chạy hướng bên tay phải mà nó chỉ tôi sang trái, hèn gì chạy cả buổi chả thấy nàng đâu dù tôi đã phóng hết tốc lực, hoá ra chỉ cần quẹo phải chạy vòng lại một đoạn là đã ra đến đường biển rồi. Tao thật là bó tay với mày luôn đấy D ạ!

Vậy là tối nay xem như chính thức xong hết 1 năm rồi, chính thức dứt khoát với Tiểu Mai, và đường hoàng toàn tâm toàn ý với Vy. Tôi hoàn toàn tự tin trong 3 tháng hè bên cạnh Vy, chắc chắn tôi sẽ có thể làm con tim mình thôi nghĩ về Tiểu Mai, hoặc ít nhất là nếu nghĩ về nàng, tôi sẽ thanh thản xem nàng là bạn.

Và những gì tôi mong đợi thì lại hoàn toàn trái ngược, ầu cũng là sự đời éo le, số phận khéo tay trớ trêu sắp đặt mọi thứ hết như thuở ban đầu!

Chương 167

Tối hôm đó, tôi lò mò trèo lên sân thượng, nằm oạch ra nền đất, chắp hai tay sau gáy nhìn lên cao, bầu trời buổi đêm sau cơn mưa to dùng vừa nãy giờ đã quang đãng một vùng rộng lớn cùng ngàn ánh sao lấp lánh. Không khí mát lạnh và khoảng thời gian yên tĩnh về khuya luôn làm tôi cảm thấy thoải mái đầu óc, hít một hơi dài sảng khoái, tôi mỉm cười một mình, thầm nghĩ cuộc đời vẻ như đã ưu ái tôi quá rồi chẳng.

Đầu năm học, tôi gặp lại Tiểu Mai, mẫu người yêu lí tưởng trong mơ của tôi, và trước khi gặp nàng, tôi cứ đinh ninh rằng người con gái đó sẽ chẳng bao giờ rời khỏi mộng mị bước chân ra ngoài đời thực.

Tiểu Mai rất đẹp, ừ, ai cũng thừa nhận như vậy, mà cũng có thể quan điểm về cái đẹp của mỗi người mỗi khác. Nhưng với tôi, tóc dài kẹp mái hờ hững, gương mặt thanh tú với đôi gò má cao, môi hồng kiêu sa cùng ánh mắt thoáng nhìn lạnh băng, đã là nét đẹp hoàn mỹ nhất của riêng tôi. Càng tiếp xúc với Tiểu Mai, tôi lại thêm mười phần quý mến, vì ẩn sau nét lạnh lùng cổ hữu là một người con gái đảm đang chu toàn, nhất mực hiền dịu, điềm đạm mà tinh tế nhất tôi từng được biết. Nét cười khẽ khàng của nàng, là điệu nhạc dương cầm thánh thót trong cánh rừng yên tĩnh với dòng suối róc rách mát trong.

Nhưng vì, có lẽ đó là do những ngộ nhận của tôi về lúc ban đầu, tôi rời khỏi khung cảnh yên bình ấy, đón nhận làn gió ấm áp từ một nụ cười toả nắng, khúc khích reo vui hệt như những giọt nắng đang nhảy nhót của buổi ban mai mùa hè.

Khả Vy, hoạt bát dễ thương, mắt hấp háy lém lỉnh luôn tạo cho người đối diện một cảm giác yêu mến cô nàng này ngay từ lần gặp đầu tiên, mà tôi tin rằng mười người gặp em ấy thì hết tám người đã gọi là rung rinh xao động rồi.

Và cơ duyên xảo hợp, cả hai nàng đều thích một thằng con trai còm nhom không có gì đặc biệt, đã từng liên tục thất bại trong cuộc “thập tự chinh tán gái” từ năm lớp 2 đến tận cuối năm lớp 9, là tôi đây. Với một thằng con trai mới lớn chưa hiểu sự đời, tôi khoái chí nghĩ thầm mình thật may mắn, vì hầu như bây giờ không thể đào đâu ra một điểm nào để than phiền về cuộc sống hiện tại, nhất là khi có đến hai cô gái cùng thích mình.

Đã quá đầy đủ rồi, đừng tham nữa mà hại thân hại luôn người khác, chọn Vy thay vì Tiểu Mai, âu cũng là hợp lẽ, đó là những gì tôi rút kết được sau khi đếm cả thấy có vài mươi ngôi sao trong tầm mắt mình.

Nhưng phàm ở đời, cái gì nhiều quá cũng không tốt, và chẳng ai may mắn hoài, đó cũng là điều tôi rút kết được, nhưng đó là chuyện của vài năm sau.

Còn bây giờ, tôi leo xuống quay lại vào phòng ngủ, thoải mái đặt lưng xuống giường, và giật mình nhận ra cái ôm từ đằng sau khi nãy, hãy còn ấm áp lắm...

Ngày mai, chào nhé, những ngày mới tinh khôi của mùa hè đang ở phía trước....

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm, lại leo lên sân thượng dợt lại vài đường lả lướt dành cho lời hẹn sắp

tối, tầm nửa tiếng đã vã cả mồ hôi, ngồi bệt thở dốc một hồi rồi xuống dưới nhà kiểm đồ ăn sáng.

- Ô, đại huynh, học siêng quá vậy? Hèn gì tối qua mưa to đừng! – Tôi trở mắt nhìn ông anh vừa sáng bảnh mắt đã nhảy vào bàn học.

- Cút, bố đang tập trung, lảng vảng tao tát vỡ mồm! - Ông sùng sộ nạt ngang.

Tôi hoảng hồn lĩnh ngay xuống nhà dưới, tặc lưỡi nhủ thầm từ bây giờ đừng có mà đại dột chọc giận ông nữa, vì năm nay là cuối cấp của ông anh tôi rồi, vừa thi tốt nghiệp xong là lại sẽ phải lao đầu vào thi đại học, thế nên giờ này ông siêng cũng đúng. Với cả ông đăng kí thi 2 trường vừa nghe tên đã thấy khủng hoảng, đại học Y Dược và đại học Bách khoa, tôi lúc vừa biết thì cũng thiếu điều lăn đùng ra xỉu vì thất kinh. Bởi vì đại học Y thì không nói làm gì, dòng họ nhà tôi có luật bất thành văn, bất kể là trai hay gái, cứ đến tuổi thi thố là nhất định phải đăng kí thi vào trường đại học Y Dược TP HCM, tất cả chỉ vì ai cũng mong dòng họ sẽ có một người nối nghiệp bác sĩ của bác Hai tôi. Mà trước ông anh tôi thì đã có 3 ông anh họ cũng đăng kí thi Y dược và rớt luôn cái đập mấy năm liền, dù mấy ông toàn học trường chuyên, 2 ông anh họ kia thì lại càng dữ hơn khi mà cũng học trường chuyên THD vốn là đại kinh địch với trường PBC tại tôi. Thế nên đợt này nếu ông anh hai quý hoá của tôi mà rớt Y Dược, thì chắc chắn 2 năm sau tôi cũng sẽ nối gót theo nghiệp, khăn gói thi vào 1 trong những trường xếp hạng khó vào bậc nhất Việt Nam, mà gì chứ tôi thi thì cũng chắc 100% là....rớt luôn.

Chính bởi tâm lí này, mà lúc nhìn nguyện vọng còn lại là Đại học Bách Khoa thì tôi hoảng hồn:

- Diên sao đại ca, đã thi Y rồi còn Bách Khoa, nhỡ rớt hết thì làm thế nào? À, cơ mà lúc rớt cũng oai nhỉ, ai hỏi thì bảo “tại tao thi Y với Bách khoa nên mới bị rớt”, chà, dám lắm!

- Cái thằng khốn, ông chưa thi mà mày đã trù à ranh con! – Và rồi ông cốc tôi một phát muốn thủng não, kể từ hôm đó, tôi ra chiều úy kị nép sang bên nhìn ông lao đầu vào học bất kể sớm tối, hết đi luyện thi với học nhóm thì lại về luyện công ở nhà, 1-2h sáng vẫn còn thấy đèn nhà dưới sáng trưng.

- “Coi mồi giờ mình lớp 10 vậy mà nhàn hạ thật, giờ chả phải lo học hành gì sất!” – Tôi khoái chí cười thầm trong bụng.

Nhưng khi tôi vừa nuốt xong chén cơm chiên vào bụng thì cái sự nhàn hạ nó cũng trôi tuột đầu mất, ăn uống no nê xong toan dắt xe đi thì mẹ tôi đã gọi giật lại:

- Ăn xong rồi thì học tiếng Anh đi nhé, đang trong tuần cấm túc đấy!

Tôi đàn mặt ra, bữa sáng ngon lành vừa nãy giờ cứ như sắp ào lại ra ngoài theo nỗi...ấm ức của học sinh được nghỉ hè mà vẫn phải học:

- Thôi mà, mẹ.....! – Cục chẳng đã, tôi chuẩn bị giờ chiều bài năn nỉ.

- Không cãi! – Ngờ đâu mẹ tôi lạnh lùng buông lời sắt đá rồi quay đi.

Tiu ngửu như mèo bị cắt tai, tôi ỉu xiu lẻ thân lên phòng, lần mò trong tủ ra cuốn English 10, cay đắng nhìn nó như nhìn kẻ thù không đội trời chung. Và còn hơn thế nữa, khi ông anh tôi phốc lên lầu lấy sách, thấy tôi đang xụ mặt chống cằm đọc ê a liền giở giọng cười đều:

- Hê hê, thiệt là tội nghiệp quá đó mà, hê cũng không được nghỉ ngơi, ua cha, coi cái mặt kia....ua à....coi cái mặt mà vậy đó...ua à.....hây dà.....!

Đến đây thì tôi ầm ức quăng luôn cuốn sách mà bật tivi lên xem, chuyển kênh vài lần cũng lựa ra được tập phim coi được, đang đến khúc nam chính chuẩn bị đánh trận quyết định với nhân vật phản diện thì tivi tắt cái phụp.

- Ơ cái đêch! – Tôi nói theo phản xạ khi cái màn hình trước mặt đột nhiên đen ngòm ngay cảnh hấp dẫn.

- Mẹ bảo mày học bài mà lại xem tivi à con! – Mẹ tôi tay cầm remote đứng ngay đằng sau, và bước đến xách tai tôi lên rồi véo thật lực.

- Ấy....ấy....con học...để con học....! – Tôi ôm đầu la oai oái.

Năm phút sau, tôi bị di lý xuống dưới nhà ngồi chung bàn học với ông anh, và mười phút sau tôi bị ổng đá đầu lên lầu trở lại, chỉ vì tôi ngồi học mà cứ đọc tào lao, tiếng Anh chẳng ra mà tiếng Việt cũng chẳng phải.

- Hi hi, cho đáng, ai bảo bị cấm túc làm chi! – Vy cười khúc khích phía bên kia đầu dây.

- Ớ...đã không an ủi lại còn chọc! – Tôi ngớ người, vừa nói vừa dòm xuống nhà dưới canh chừng mẹ tôi lên trên bắt ngờ như khi nãy.

- Mà phải đúng 1 tuần lận hử?

- Ủm, mẹ N đã nói thì đó có dám cãi!

- Nếu cãi thì sao vậy?

- Thì chuyện sẽ đến tai phụ vương, và thế là....hoàng tử sẽ bị tống ra ngoài hoàng thành!

- Hi, lại còn hoàng với tử!

- Êo, đang rầu đây, mà nè, sáng mai dậy sớm chạy bộ không? Hê mà, tập thể thao cho khỏe, N qua rủ nha!

- Hic, lười lắm, muốn ngủ thôi, sáng sớm trời lạnh!

- Lạnh mấy đâu, chạy bộ hết đường biển thôi, rồi ra đồi Dương ngồi chơi, ngắm bình minh cũng đẹp mà!

- Thôi, lạnh lắm, người ta không chịu nổi, N chạy một mình đi ha!

- Thì chạy bộ, ra mồ hôi là bớt lạnh thôi chứ có gì đâu!

- Ớn, đường biển thì xa, đi xe thì còn được, chứ chạy một hồi chắc mình xỉu mất!

- Xỉu quái gì được, mệt thì chuyển sang đi bộ, vừa đi vừa nói chuyện chơi!

- Thôi mờ, người ta lười lắm, N đừng lôi kéo mờ, hi hi!

- Ớ.....ơ này, này.....!!!!

Và tôi đau khổ cúp máy sau một hồi thương thuyết bất thành dự dõ Vy chạy bộ buổi sáng, tôi tắc lưỡi thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã về chiều, từng áng mây trôi đỏ hồng lãng đãng về đằng xa, tiếng nhạc A love for life quen thuộc mở đầu chương trình tin tức cho đài phát thanh.

- “Tiểu Mai giờ này chắc đang trên máy bay rồi nhỉ? N thì phải học bài đây, chẳng được tự do như đám mây kia, thích làm gì thì làm, chẳng phải bị cấm túc.....à..... “!

Tôi tự dung thấy đầu mình sáng láng rõ rệt, nảy lên một ý nghĩ rất chi là tào lao và cũng không kém phần táo bạo. Tôi lục trong tủ sách được cuốn truyện lâu rồi chưa đọc, và chêm chệ ngồi khoan thai lên ghế, giở sách English ra, và kẹp cuốn truyện vào giữa.

Ok, nhìn từ bên ngoài vào ư, tôi đây là một học sinh rất là chăm chỉ nhé, nghỉ hè rồi mà vẫn còn cầm sách học đấy, mà lại nhíu mày chăm chú lắm cơ. Còn nhìn từ trong ra thì tôi đang khoái chí nhẩn nha đọc truyện, lâu lâu giả vờ tắc lưỡi lắc đầu vài cái cho ra dáng....đang gặp chỗ khó lắm cần phải động não ghê gớm, mà thật ra thì học English có cần phải động não gì nhiều cho cam, e he he, sao mà tôi phục tài tôi quá đi.

Chốc sau, nghe có tiếng chân bước lên cầu thang, đoán chắc mà mẹ tôi lên “thăm “ông trời con quý hoá đây mà, tôi nghĩ thầm chắc mẩm trong bụng:

- “Dào ôi, quả này gọi là nguy trang kiểu Úc, mẹ chả thể phát hiện ra nổi đâu, có khi thấy mình siêng năng quá lại chẳng thương tình mà nấu cháo gà cho ăn, có khi lại giảm luôn án phạt không chừng! “- Thế là tôi yên chí chú tâm vào “học tiếp “.

Thế nhưng những gì tôi mong đợi lại trái ngược hoàn toàn với sự thật, mẹ tôi thoát đầu lúc bước đến thì có vẻ hài lòng thật, nhưng vài giây sau thì bà dăm chiêu, trầm ngâm một hồi rồi hỏi:

- N, đang làm gì đấy?

- Con đang học mà, mẹ hông thấy sao! – Tôi giả giọng ngây thơ.

- Có chắc không? – Mẹ tôi nheo mắt.

- Dạ...chắc mà, sao mẹ? – Tôi đã bắt đầu thấy chột dạ, chả hiểu cái vụ gì nữa đây.

Và ngay sau đó, tôi đã biết ngay mình phạm một sai lầm chí mạng nhất từ trước đến giờ.

- Mà học mà sao lại cầm sách ngược? – Mẹ tôi gằn giọng.

Tôi giật thót người, tá hoả tam tinh phát hiện ra sự thật phũ phàng rằng chỉ có cuốn truyện kẹp bên trong là tôi cầm đúng chiều, còn lúc nãy ba chớp ba nháng thế nào lại đi cầm ngược cuốn sách English dùng để nguy trang phía ngoài.

- Ờ.....dạ....ơ....! – Tôi ú ớ, trống ngực đập bình bình.

- Thêm 8 ngày cấm túc nữa cho chắn nửa tháng nhé con! – Mẹ tôi buông án phạt sau khi cầm lấy tang vật là cuốn truyện đang được kẹp bên trong “quyển sách ngược “.

Và tôi dần mặt ra nhìn mẹ tôi lạnh lùng quay bước, chẳng những không ân xá mà lại còn nâng án phạt lên đến 15 tờ lịch, cứ thế này thì dám tôi tiến gần đến mức án chung thân lắm đây.

Vâng, ngày hè đầu tiên của tôi đã kết thúc như vậy đấy, đầy sóng gió và phong ba, hic!

Chương 168

Mùa hè đáng nhớ nhất, ngày thứ 2 của án phạt cấm túc 15 ngày...

5 giờ sáng, tôi ỉu xiu với tay tắt cái đồng hồ báo thức, lò dò xuống nhà rửa mặt, mắt nhắm mắt mở thế nào lại quáng gà thấy sáng trưng trước mặt, hoá ra là ông anh còn dậy sớm hơn cả tôi, giờ này đã chong đèn luyện thi, thiệt là báỉ phục.

Khởi động qua loa tắt cả mọi động tác, chỉ trừ cái động tác xoay hông là tôi làm thật kĩ lưỡng, hết xoay trái lại chuyển qua xoay phải, vì cái đau thấu xương hồi bị treo hông mỗi lần nghĩ lại vẫn còn làm tôi ám ảnh.

Đang ngồi xỏ đôi giày ba-ta vào thì ông anh tôi lại giở giọng cười nham hiểm:

- Hây dà, bị phạt ở nhà nên bây giờ phải tranh thủ dậy sớm, tung vó ra đường tìm lấy tự do đây mà. Nhưng nhớ nhé, tự do chỉ kéo đến 7h sáng thôi đấy, hê hê hê!

Tôi mặt nhăn như khỉ ăn ớt nhưng không tài nào phản bác được vì ông nói quá đúng, tối hôm qua sau một hồi vận động tư tưởng và dụng đến ăn vạ tuyệt chiêu thì tôi mới được mẹ đồng ý trong 15 ngày cấm túc này, tôi sẽ được ra ngoài lúc sáng sớm cho mục đích chạy bộ thể dục. Mà thật ra thì tôi thiệt lòng là muốn luyện thể lực lắm đấy chứ, phải lấy lại phong độ để còn kịp trước khi đến kì nghỉ hè ở quê nội.

Tôi bước chân ra đường, khởi đầu là bắt đầu đi bộ ra đến cầu THD, đến đó sẽ chuyển sang chạy bộ đến hết đường biển. Thật ra mà nói thì từ nhà tôi xuống đến biển Đồi Dương, nếu đạp xe thông thả thì mất tầm 20 phút nên cũng gọi là không xa mà cũng không gần, nhưng nếu là đi “xe dép” thì hơi bị xa, cơ mà tôi mặc kệ, đã gọi là chạy đường trường luyện sức bền thì không kể chi mấy cái chuyện cón con này.

Không khí buổi sớm mát lạnh và cực kì trong lành, phố phường hãy còn vắng vẻ, dọc theo hai bên đường cũng lác đác vài người đang đi bộ hoặc chạy thể dục như tôi, cảm giác được hoà mình vào không khí này làm tôi thấy khoan khoái hẳn lên. Bỏ qua nỗi ưu tư về 13 ngày cầm tù phía trước, tôi hít một hơi dài rồi chuyển sang chạy chậm chậm, đến chỗ cây xăng đầu đường NTT thì tôi dần tăng tốc.

Con đường biển dài hun hút hiện ra trước mặt, thấp thoáng đằng xa là cánh rừng dương quen thuộc, tôi giữ nhịp thở đều đặn, vừa chạy vừa cảm khái tận hưởng thời gian buổi sớm mà đã lâu lắm rồi tôi mới được cảm nhận lại.

Tầm 20 phút sau, tôi quệt mồ hôi ngồi lên trên thảm cỏ xanh của đỉnh đồi Dương, nhìn thẳng ra phía biển, thống khoái đón làn gió mát mẻ đặc trưng đang thổi ngược lại. Phía cuối đường chân trời, vầng dương đã bắt đầu lộ dạng, toả ra những tia nắng đầu tiên cho ngày mới, hứa hẹn nhiều điều bất ngờ cho mọi người.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, hi vọng thấy đâu đó sẽ là Vy đang tươi cười bước tới, hi vọng hôm qua em ấy chỉ giỡn chơi thôi, và hôm nay sẽ bất thành linh xuất hiện từ sau lưng, áp vào má tôi lon coca mát lạnh như hôm nào. Nhưng vài mươi phút sau tôi thất vọng tràn trề vì hoá ra em ấy

không có tinh thần thể thao thật, quanh tôi cũng có vài cô gái đang đánh cầu lông hoặc dạo chơi dưới biển, tuyệt nhiên chẳng có người tôi mong đợi trong số đó.

Nhưng thôi kệ, đã mang tiếng là bé quan 15 ngày luyện công thì tuyệt đối không để nữ sắc làm ảnh hưởng thần trí, tôi chuyển sang ngắm các cụ già tập dưỡng sinh Thái cực quyền bên dưới, hay mấy nhóc con chạy lăng xăng đùa giỡn nghịch nước chí choé, để các bậc phụ huynh cứ gọi là gắt âm lên, tiếng mọi người cười nói hoà lẫn vào tiếng rì rào của sóng biển buổi sớm.

Nhìn mấy nhóc té nước âm âm rồi cười ha hả, tôi tự dung thấy nhớ thằng cu Bột quá xá, khoái cái bộ đang chạy rồi té cái oạch của cu cậu, đặc biệt là sở trường ném cát của nó lại càng cực kỳ giống sở trường sút bóng của ông chú nó y chang. Giả như tôi và ông anh tôi đang đứng yên tại chỗ, và cu Bột muốn ném nắm cát vào tôi, ok, vài giây sau trên mặt ông anh tôi chắc chắn sẽ là nắm cát to tổ bố từ cú ném thần sầu của thằng cháu quý hoá.

Tưởng tượng cái cảnh nhóc Bột đang là thằng nhỏ tụt quần lẫn lộn trên bờ cát, tôi lại nhớ đến ngày hôm đó, tôi và....Tiểu Mai, cũng nghịch nước rồi nhìn nhau cười khúc khích cả buổi.

- “Không, không nghĩ ngợi vẩn vơ nữa, xong rồi, Tiểu Mai giờ ở Nhật rồi, tỉnh táo nào! “– Tôi vừa tự nhủ vừa lắc đầu lia lịa, đồ rằng người ngoài nhìn vào dám tưởng tôi đang bị tự kỉ lắm bầm một mình lắm.

Ngồi thêm vài mươi phút nữa, tôi đứng dậy phủi đất rồi đi lững thững rời khỏi bãi biển, ra đến đường lớn thì lại tiếp tục hành trình chạy bộ đường trường, và về đến nhà trong bộ dạng nhếch nhác, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Buổi sáng đầu tiên, do chưa quen giấc nên tôi canh giờ không kịp, thế là đoạn gần cuối tôi tăng tốc chạy như ma đuổi cho kịp về đến nhà trước 7h sáng theo quân lệnh của mẫu thân. Nhờ vậy mà lúc ngang qua nhà sách tôi bị chó nhà ai thả rông rượt theo loạn xạ, làm tôi hồn vía lên mây co giò chạy như chưa từng được chạy, về đến nhà rồi mà vẫn còn ngoảnh đầu lại sau lưng xem con chó quỷ quái kia có còn dí theo không mới hài. Kết thúc ngày chạy bộ đầu tiên vì tinh thần thể thao đầy nghị lực, kết quả là tôi bị chó rượt chạy trốn chết.

Và rồi sau bữa sáng, tôi lại ôm sách English mà tụng như tụng kinh, đến chiều chống cằm ngồi trước sân nhìn mưa ào ào như trút nước, buồn thiu vì ngày hôm nay chẳng thấy Vy gọi điện, và gần như là sủng cổ khi mà tôi đang thiu thiu ngủ thì lại bị em ấy dựng đầu dậy để....tán dóc.

Ngày cấm túc thứ 3, buổi chạy bộ thứ 2.....

Tôi vẫn ngồi trên đồi cỏ, vẫn nuôi hi vọng sẽ tự dung cảm thấy lạnh lạnh bên má, và quay lại là Vy đang tươi cười chia lon coca ra trước mặt. Và rồi lại thất thểu bỏ về, tiếp tục hành trình chạy bộ, không quên lúc ngang qua nhà sách chuyển sang đi chậm chậm để khỏi bị “thần cầu “rượt.

Buổi chiều, tôi lại đàn mặt ra nhìn mưa tầm tã đến hết buổi, đến tối thì ngủ luôn một mạch với cuốn sách English phủ lên mặt.

Ngày cấm túc thứ 4, buổi chạy bộ thứ 3.....

Tôi chuyển hẳn ngồi xuống luôn dưới bờ cát, và lại càng tủi thân khi thấy cơ sở các cặp kè đôi lứa đang tình tứ cùng nhau ngồi ngắm bình minh, cơ sở khác lại nắm tay dắt nhau đi dọc theo bờ biển, ai nấy mặt mũi cũng phớn ra phết.

Đang dần mặt ra vì thắc mắc tại sao mình cũng mang tiếng là có bạn gái, mà lại là hot girl trong trường, sao giờ ngồi đây giường mắt ếch nhìn thiên hạ tích tịch tình tang trước mặt, thì bất thần tôi ăn ngay trái bóng vào lưng muốn bể phổi.

- Xin lỗi nha, hi! – Một thằng con trai đem nhém chạy tới lượm trái banh, cười khi một cái lấy lệ rồi chạy biến.

Tôi lúc này hết như bị stress nặng, cái quỷ yêu gì chứ, đã bị cấm túc, bạn gái thì không thấy mặt, mà giờ muốn ngồi yên cũng không xong. Tôi tức khí đứng dậy quay lưng ra đi đầu không ngoảnh lại, lầm bầm trong đầu rửa thắm cho mấy cặp đôi phía sau....bị cá mập ngoài biển kéo vô xơi tái hết đi cho rồi.

Tôi vừa chạy bộ về nhà vừa gằm gằm cái mặt hết như một thằng giang hồ vườn du thủ du thực, ngang qua nhà sách thấy có cái vỏ lon nước đang nằm chổng chơ, tôi nổi máu cong chân sút văng cái lon, và lại chạy trốn chết vì có tiếng chó sủa liên hồi từ đằng xa vọng lại.

Và từ chiều đến tối, tôi lại thù người nhìn mưa rả rích đêm ngày, thiếu điều đếm luôn số giọt nước đang rớt từ mái hiên trên nhà rớt xuống. Rồi lại lắc đầu ngao ngán sau một hồi nói chuyện điện thoại và thương thuyết bất thành với Vy về cái vụ chạy bộ buổi sáng, chả buồn để ý luôn là em nó vừa cười vừa bí ẩn tiết lộ vừa có một sự trùng hợp khá là thú vị.

May là buổi khuya, đang ngồi gõ gõ vô chai Sting và lầm bầm “Một chai, hai chai lại ba chai “thì ông anh tôi phốc xuống nhà dưới, bật tivi lên và vặn nhỏ volume hết mức:

- Suyt im nha mậy, coi phim với tao! - Ông dặn.

- Phim gì thế? Đại ca không học, mẹ thấy là tèo đấy! – Tôi ngạc nhiên.

- “Thất kiếm hạ thiên sơn “, coi đi phê lắm, vừa ra tập 1-2 tối hôm qua thôi, tao giải lao hết 2 tập rồi lên học tiếp! - Ông liếm môi.

Và lát sau, cả hai thằng tôi bu đầu vào cái tivi mê mẩn xem phim, chốc chốc ông anh tôi lại hít hà bình phẩm.

- Đó, mày thấy cây Du long kiếm tề chưa, cái chuôi đẹp khiếp, nguyên con rồng cuộn lại kìa!

- Nè nè, mày xem cái mặt thằng Sở Chiêu Nam kìa, nó mà tâm trạng lên là cái chuôi kiếm rung theo kêu tung tung nghe ảo lắm!

Còn tôi thì thỉnh thoảng lại trầm trồ xuýt xoa phụ họa theo:

- Ế ế, cây Thanh cang kiếm to đùng, giống của Dương Quá nhỉ đại huynh!

- A ù, thằng Sở nó múa kiếm kìa, mà nó đánh giỏi sao mà ngu quá nhỉ, con nhỏ thích ra mặt rồi mà còn không biết, phải đệ là xong rồi!

- Mày cũng ngu bỏ xừ ra còn nói ai! – Ông anh hừ mũi làm tôi cụt hứng ngay tắp lự, chỉ biết câm nín chúi mũi vào màn hình.

Hai thằng tôi cứ gọi là ngẩn ngơ vì bộ phim này hấp dẫn quá đỗi, đến cả nhạc nền cuối phim nghe cũng hay tuyệt, vừa hào hùng vừa bi tráng.

Và như vậy, đối với tôi, 2h đồng hồ chạy bộ buổi sớm và 1h45 phút xem phim buổi khuya là 2 niềm vui nhỏ nhoi mà lớn lao duy nhất của những ngày cảm xúc tưởng chừng dài lê thê bất tận. Và mưa thì cứ rả rích đêm ngày càng dễ làm tâm trạng người ta thêm buồn chán, vì cái lạnh lẽo và cô quạnh của những ngày mùa mưa rất đặc trưng không lẫn vào đâu được, âm u và xám xịt hết như cảm giác của tôi lúc này.

Chương 169

Những ngày hè sau đó vẫn cứ tiếp diễn đều đều như vậy, sáng chạy bộ, trưa nằm lộn đọc sách, chiều trơ mắt ra nhìn mưa, và tối thì đi vòng vòng trong nhà đợi đến 10h45 để cùng ông anh xem phim “Thất kiếm “.

Tôi cứ tần ngần tần ngần mãi, vì lúc xem phim, tôi cực kì thích hình ảnh nhân vật nữ quận chúa Nạp Lan Minh Tuệ, nhìn nàng ta độc bước trong sa mạc sau khi bị ông cha Tú Cáp hắt hủi, từ đằng sau tôi trông hết như em Vy, cũng tóc dài và gương mặt bầu bĩnh. Thế là tôi lại càng thêm nhớ Vy hơn nữa, những buổi sáng ngồi ở bãi biển, tôi cứ muông tượng ra nắm cát trên tay mình là cát...sa mạc, và từ đằng xa Vy sẽ nhẹ nhàng bước đến, nở nụ cười toả nắng cùng vầng dương đang ló dạng.

Và mơ thì cũng chỉ là mơ, ngày nào tôi cũng thất thủ quay về, lắm lúc tủi thân pha lẫn bức dọc, tôi đồ rằng con chó hôm nào mà lảng vảng ở đây thì tôi cũng đá nó văng xoáy luôn chứ ở đó mà sữa bậy. Mà tôi thì cực kì ghét cái câu “Chó sữa là chó không cắn “, bởi vì nó bố lão quá thể.

Nguyên do là hồi nhỏ, khi đại lý nước ngọt gần nhà vừa đổi chủ, thì người chủ mới có nuôi một con chó Nhật, lông trắng và hay lon ton chạy quanh quẩn trong nhà. Tôi thì hay sang đó mua nước ngọt về uống, ngày nọ tôi cũng xách 2 cái vỏ chai rỗng qua để đổi 2 chai 7up mới.

Vừa bước vào nhà thì con chó lông lên và sữa ăng ăng, tôi giật mình nép sang bên ra chiều úy kị:

- Không sao đâu con, cứ vào đi, nó không cắn đâu! – Người chủ cười nói, vẫy tay bảo tôi vào.

- Gấu...gấu....ăng.....! – Con chó vẫn tiếp tục ra oai.

Tôi đánh bạo bước ngang qua nó, quả là không cắn thật, thở phào nhẹ nhõm đặt 2 cái vỏ chai xuống kết nạp.

- Thấy nó sữa dữ quá, con cũng ón!

- Ủm, chó sữa là chó không cắn mà!

Tôi nghe cười phụ họa theo bà chủ, vừa xách hai chai nước lên vừa nghĩ thầm trong bụng:

- “Nuôi chó canh trộm mà nó không cắn thì nuôi làm quái gì chẳng biết! “

Cầu được ước thấy, hình như con chó Nhật thấy tôi cầm hai chai nước bước ra khỏi nhà nên tưởng tôi là trộm, và nó phóng tới....ngoạm một phát ngay bắp vế, tôi quăng luôn 2 chai nước la lên đau thấy mấy ông trời.

Sau vụ đó, tôi đâm ra sợ chó, chẳng phải vì vết cắn của nó, mà vì 7 mũi tiêm ngừa bệnh dại, cứ 1 tuần ăn 1 mũi đau điếng vào tay, đã vậy lại còn bị ông anh chọc thối đầu cả ngày.

- Có mỗi con chó nhỏ cũng xoắn cả lên, chú mày thật là....chặc, chết nhất! – Rồi ổng phá ra cười hả hê lắm.

Tôi sầm mặt làu bàu trong bụng, cầu cho ông cũng bị chó cắn một lần cho biết sợ. Và cái sự đòi, cầu cho trúng số hay lượm tiền thì nó chẳng được, mà cầu cái gì xui xẻo thì cứ y như rằng toại nguyện ngay lập tức.

Tháng sau, đến lượt ông anh tôi bị chó cắn.

Đầu đuôi là do một bữa hai thằng tôi đi bộ ra nhà sách kiếm mấy quyển Toán nâng cao về luyện, lúc về ngang qua một tiệm vải, tôi thấy con chó trong nhà đó tự dung sủa lên inh ỏi. Thế là theo phản xạ của nỗi sợ lần trước, tôi vội lách ra đổi vị trí với ông anh, con chó thấy động, bèn nhảy căng lên và....táp ngay mông ông anh tôi một nhát thùng cả quần jean.

Bữa đó tôi về nhà, đầu tiên là ăn mấy cái cốc muốn bẹp đầu của ông anh, và sau là ăn một trận mắng toi tả của mẹ, rồi một ngày sau ăn vài cây roi mây của ba, kể từ đó tôi đã ghét lại càng thêm ghét chó hơn, chuyển qua thích mèo. Cái giống tiểu hổ này nhìn vừa dễ thương lại vừa thông minh, tôi khoái gì đâu.

Tạm lượm qua cái vụ chó mèo, quay trở lại những ngày cấm túc chán ngán, sáng ngày cấm túc thứ 7, tôi như thường lệ xỏ giày vào và chạy bộ dọc đường biển. Đang giữ nhịp thở đều đặn thì tôi nghe có tiếng chân thình thịch sau lưng rất chi là gấp gáp.

- “Ếc, cướp rượt à? – Nghĩ bụng thế, tôi lại càng tăng tốc nhanh hơn nữa, mới được nửa đoạn đường đã chuyển qua chạy nước rút, tôi phi như con ngựa rọc của thành Rome.

- Ế ế, ...N....tao nè.....N.....ế.....! – Cái giọng này quen lắm, tôi quay đầu lại.

Hoá ra là thằng C, nó đang học tốc chạy theo phía sau, mặt mũi xanh như tàu lá chuối.

- O, người anh em! – Lâu ngày gặp lại, tự dung tôi thấy thằng này sao mà thân thương quá đỗi, dừng lại tay bắt mặt mừng, vỗ vai tới tấp.

- Mà...chạy gì...nhanh thế? – Nó quệt mồ hôi thở hổn hển.

- Thì chạy tập thể dục, sao, dạo này sao? – Tôi hỏi dồn.

- Bình thường....học....! - Nó ngừng lại vài giây để lấy hơi rồi mới nói tiếp – Sáng nào mà cũng chạy dưới đây à?

- Ờ, cũng được 1 tuần rồi, còn mà? – Tôi gật đầu đáp.

- Hơ, sáng nào tao cũng chạy dưới đây mà, sao không thấy mà? – Nó sừng sốt.

- Tao cũng có thấy mà? đâu, mà chạy xong mà nghỉ ở đâu? – Tôi thắc mắc.

- Tao chạy ra biển Hung Chánh luôn, xong mới vòng về nhà! – Nó trả lời.

- Chậc, tao chạy xuống Đồi Dương là ngồi nghỉ rồi, mà chạy gì mà khiếp thế! – Tôi ngạc nhiên.

Thật vậy, từ nhà tôi chạy xuống Đồi Dương đã gọi là khá xa, trong khi thằng này lại chạy xuống tuốt luôn Hung Chánh, đúng là sức nó bền thật, hèn gì nhìn đô con khiếp.

- Thì nhà tao cách Đồi Dương đâu có xa, chạy ra đó không lẽ nghỉ? – Thằng C nhún vai.

- Ờ ha, tao quên mất! – Tôi ngớ người, quên mất là nhà thằng C gần nhà Tiểu Mai, ở ngay đoạn đường TQ, mà đường này thì không cách bãi Đồi Dương là bao.

- Thế giờ sao? Chạy tiếp không? – Nó nhìn tôi.

- Thôi khỏi, xuống biển ngồi tán dóc chơi! – Tôi khoát tay đáp.

Cảm giác lâu ngày gặp lại bạn cũ thực là thống khoái, tôi chả ham chạy chọt gì nữa, xuống bãi cát hai thằng ngồi tán chuyện trên trời dưới biển.

- Con nhỏ kia xinh quá mậy! – Tôi chỉ trỏ vào cô bé đang mặc áo pull quần thể thao, mặt xinh đáng chuẩn đang chơi cầu lông với một đứa bạn khác nữa.

- Ừm, mày địa nhanh thiệt, mà vẫn còn chưa bằng Vy với Trúc Mai lớp mình! – Thằng C trề môi chê ổng chê ẹo.

- Ghê, mày nhắm cua được con nhỏ đó không mà chê? – Tôi trố mắt.

- Mày khỏi cần khích, tao tái gái cũng xịn lắm chứ chẳng phải đùa đâu! – Nói rồi nó đứng phắt dậy, bước tới chỗ cô bé.

Tôi lấy làm thắc mắc sao mà hôm nay thằng này dạn dĩ quá cỡ thợ mộc, bình thường trong lớp nó cứ lù lù ù ù chẳng dám nói chuyện với mấy đứa con gái kể bên chứ đừng nói là đi tán gái, thế mà giờ này bộ tịch của nó lại hùng hổ quá xá.

Chưa kịp thán phục thằng C thêm giây phút nào thì tôi đã ngớ người ra nhìn nó ỉu xiu quay về, khi chỉ mới bắt chuyện với cô bé kia chưa đầy 5 giây, và nhỏ này sau khi trao ánh nhìn hậm hực cho thằng C thì cũng quây quả thu dọn cầu vợt rồi ngúng nguẩy bỏ đi.

- Mày làm sao mà con nhỏ chạy làng mất tiêu rồi? – Tôi đàn mặt ra hỏi.

- Thì tao...làm quen nó, ai dè....nó chán quá! – Thằng C rầu rĩ.

- Mày làm quen sao?

- Thì tao....hỏi giờ nó!

- Là sao?

- Tao tới hỏi nó mấy giờ rồi, nó bảo là 6h30!

- Sao nữa?

- Rồi tao hỏi tiếp, 6h30 sáng hay 6h30 tối?

- Ờ...!!

- Nó nhìn tao rồi nói cha già bị khủng, xong bỏ đi luôn!

Khỏi phải nói, tôi phá lăn ra cười sằng sặc, cười như điên dại trước cách làm quen con gái tự cổ chí kim mới có một không hai như thằng này.

- Nhỏ đó chưa cầm cái vợt táng vô đầu mày là may rồi, ha ha! – Tôi vỗ vai an ủi nó mà cứ ngoác

miệng ra cười muốn sái quai hàm.

- Đẹp mà đi! – Nó quạu quọ.

- Thôi, tụi mình chạy bộ luyện công, quan tâm làm gì chuyện nữ nhi thường tình, hê hê!

- Ờ, thế mà có thằng xuống đến đây là ngắm gái, tao méc Vy nghe con!

- Cho mày méc, bữa giờ em nó cũng có đoái hoài gì đến tao đâu!

Thấy cái mặt tôi rầu rĩ nom đến tội, thằng C tò mò gặng hỏi, một hồi sau tôi cũng kể cho nó nghe cái án cấm túc và cái hạn 15 ngày sau hai đứa tôi mới gặp được nhau hết như Ngưu Lang Chức Nữ, chỉ khác là hàng thật thì 1 năm mới gặp, còn tôi với em Vy thì nửa tháng.

- Thôi, tinh thần thể dục thể thao muôn năm, bọn con gái không hiểu được đâu! – Nó nói đỡ.

- Ờ, thì vậy! – Tôi thở dài ngao ngán.

- Giờ về, mai chạy tiếp! – Nó đứng dậy.

- Ok, để tao về rủ thêm thằng mập cho vui! – Tôi gật đầu.

Thế là ít ra tôi cũng thấy đời tươi sáng lên chút đỉnh, khi mà cuối cùng cũng gặp được một thằng trong đám bạn thân chí cốt, âu cũng gọi là đỡ nhớ trường nhớ lớp. Nhưng tôi chẳng vui được lâu, khi mà chập tối gọi sang K mập thì được mẹ nó cho biết là thằng này đã vào thành phố chơi, tuần sau mới về. Tôi ôm sầu cúp máy, ngó người hiểu ra hèn gì hôm giờ không thấy thằng này gọi sang rủ đi net như mọi khi.

- “Thầy kệ, từ từ rồi rủ lại cả đám cũng được! “

Tôi tặc lưỡi nhủ thầm rồi tốt xuống nhà dưới xem Sở Chiêu Nam múa Du Long kiếm bá đạo, nhắc ghế ngồi cạnh ông anh đang ngồi chồm hổm hóng phim, và đau khổ khi bị túm đầu bắt làm 2 ly đá cho bữa Sting cuối ngày.

Chương 170

Nếu có ai đó hỏi trong 10A1 ai tinh mắt nhất, tôi chắc chắn sẽ không ngần ngại gì mà bầu chọn cho thằng C một phiếu. Bởi vì cái thằng này, những lúc chạy bộ với tôi mà con mắt nó vẫn không ngừng hoạt động hết công suất, thâm tím vào trong tầm nhìn kể cả những điều nhỏ nhất nhất, mà cũng nhờ vậy cứu anh em mấy phen mất mặt.

Cơ sự là như này, một bữa sớm hai thằng vẫn như hẹn, đang chạy bộ song song cùng nhau, tôi thì đã mệt đừ đừ vì bữa nay hai thằng tôi chơi nổi, chạy xuống biển rồi lại chạy ngược lên thêm vòng nữa mới được nghỉ ngơi. Đang hoa cả mắt lên, ngửa mặt thở dốc thì thằng C hét toáng lên:

- Có mìn, tránh ra, ố.....! – Nói rồi nó chạy lạng ra sang bên.

Tôi cũng làm theo y chang nó, kết quả là nhờ vậy mà không đâm phải...bãi mìn của chó nhà ai vừa làm bậy giữa đường.

- Ghê mậy, vậy mà cũng thấy! – Tôi lác mắt nhìn nó đầy thần phục.

- Hề hề, tao thị lực 10/10 mà lị! – Nó vỗ ngực tự hào.

Và lại thêm một minh chứng hùng hồn nữa để nó chứng minh rằng thị lực nó cực kì tốt, và cũng có thể cái số nó...cực kì may mắn.

Bữa nọ, tôi vẫn đang cầm đầu chạy bộ thì thằng C bất thần dừng lại, và cũng la toáng lên:

- Dừng lại, N!

Tôi theo phản xạ vẫn nhảy sang bên vì tưởng có mìn, dè đâu mìn thì chẳng có mà tôi lại đâm phải vỏ chuối, trượt té cái oạch muốn bể cái bàn toạ.

- Chơi tao hả mày? – Tôi nhăn nhó ngồi dậy.

- Không, tao kêu mày dừng mà, ai bảo nhảy qua làm gì! – Nó nhún vai đáp tỉnh queo.

- Tao tưởng có bom ngằm mới né! – Tôi phủi đất cát nói.

- Không, còn hơn cả bom, hề hề! – Nó vừa nói vừa cười hề hề.

- Là sao? – Tôi thắc mắc tợn.

- He he, tiền ai rớt nè! – Nói rồi nó giơ tờ giấy bạc 20k lên, trưng đưa trước mặt tôi.

- Ghê, sao mày thấy hay quá vậy? – Tôi trở mắt ra nhìn nó.

- Chuyện, tao thị lực xúp- pờ tốt mà! – Nó phồng mũi.

Bữa đó, tôi với nó được cử bánh chiên nhét xôi vò và sữa đậu nành no nê, đến nỗi đường về hai thằng chuyển sang đi bộ chứ không chạy nổi nữa.

- Cái này gọi là ông trời cứu nạn, chạy mệt đói bụng lại có bữa ăn, ha ha! – Thằng C cười khoái chí tử.

- Ủm, người chạy bộ hay rút tiền lắm, bây giờ như vậy, bữa sau tao với mày vừa chạy vừa để ý xem có....e he he, biết đâu lại được thêm bữa sáng nữa! – Tôi tí mắt mơ tưởng.

- Mày chỉ được cái nói đúng, hề hề! – Thằng C liếm môi.

Và thế là sáng sớm hôm sau, tôi với thằng C chạy bộ với tư thế không giống người thường, người tập thể dục thì lúc chạy phải ngẩng mặt lên để cho dễ giữ nhịp thở, riêng hai ông tướng này thì chạy bền mà cứ cắm cái mặt xuống đất, vừa chạy vừa dòm lom lom.

Nhưng tôi dòm lác cả mắt cũng chẳng thấy lò ra được xu ke nào, kể bên thằng C cũng ỉu xìu tương tự. Và chốc sau hai thằng dẹp luôn cái vụ tìm tiền rút này sau khi tôi vì mãi lo cắm mặt xuống đường mà tông thẳng luôn vào cùi chỏ người đang đi bộ phía trước, tôi suýt bể mũi, và 2 thằng thì ăn mắng đã đòi chứ chẳng có bánh chiên hay xôi vò mà ăn nữa.

Ấy vậy mà vòng về, tôi đang xuýt xoa cái mũi vẫn còn đau điếng thì thằng C lại la lên, và y chóc, nó lại nhìn thấy....đồng bạc 5k ở trên lề công viên dọc theo đường biển. Thế là nhờ cốc sữa đậu nành ấm nóng ngọt ngây buổi sớm mà cái mũi tôi đã bớt đau ít nhiều. Sau vụ đó, tôi đâm ra nể thằng C thêm mấy phần nữa, vì nó tìm tìm rút ghê như thám tử tìm manh mối. Và nó lạnh đến nỗi mà sau này, có hôm đang đèo tôi đi học thì nó chột thẳng cái kít, phốc xuống quảng luôn xe đạp mà lượm tiếp tờ bạc 10k đang nằm chòng queo giữa đường, và tôi thì té lăn đùng ra đất vì bất ngờ chẳng kịp chống xe.

Kể từ bữa sáng hôm đó, tôi với thằng C đã thôi còn hứng thú chạy bền mà chuyển sang làm...đặc vụ dò tiền rút, chạy thì vẫn chạy đấy, nhưng mắt thì lảo liên như thằng trộm gà, hết dòm bên này lại xọ bên kia, và bữa nào hên thì có ngay mấy xâu tàu hũ chiên giòn, xui thì hai con mắt muốn lé xệ vì mỏi.

Và tinh thần thể dục thể thao ngày nào nay đã bị sụt giảm trầm trọng, tôi với thằng C giờ đã chuyển sang....đi bộ dưỡng sinh, vừa đi vừa đấu láo chấm điểm con gái này nọ.

- Éc, 4 điểm, nhường cho mày!

- Loại, loại ngay, con này tao cho rút ngay vòng gửi xe!

- Trời đất quỷ thần ơi, phải họ hàng với Y ù lắm nè!

- Zero, thiệt là mất mỹ quan đô thị!

Những ngày hè cấm túc của tôi, nhờ có thằng C mà đã vui hẳn lên và không còn đáng chán nữa, tôi thì lại phát hiện ra thêm chơi với thằng này cũng khoái chí tử chẳng kém gì K mập.

Bữa nọ, thằng C hồ hởi thông báo:

- Ê mày, trong trường mình có dán thông báo sắp tổ chức câu lạc bộ Cầu lông hè đó, từ mai khỏi chạy bộ nữa, qua đó tham gia đi!

- Phải không? Sao mày biết? – Tôi ngạc nhiên.

- Hề hề, tao vừa chạy ngang trường hôm qua mà, đi đi, biết đâu lại được quen mấy em xinh tươi

lớp khác thì sao!

Cái thằng C này quả là ác nhân thất đức mà, thấy tôi do dự nên nó đánh ngay yếu huyệt của tôi là cái tỉnh....mê gái từ nhỏ, thế nên lúc nó xĩa đòn này vào tim là tôi chết queo ngay tấp lự, gật đầu cái rụp đồng ý đi ngay.

Vậy là sáng sớm hôm sau, hai thằng tôi đổi hướng chạy không chạy ra biển nữa, mà hẹn gặp nhau tại trường. Quả đúng là trường có tổ chức CLB cầu lông thật, 6h tôi ló mặt lên đã thấy tầm 40 học sinh lớn nhỏ có hết đang tụ tập thành từng nhóm, tay ai nấy cũng cầm vợt với cầu.

Tôi với thằng C dần mặt ra nhìn nhau, bỏ xừ rồi, quên mất là lên đây thì phải đem theo vợt, hai thằng tôi vì hám gái mà quên luôn cái vụ này mới đau. Nhưng may phước là trong bốn mươi mấy người đi thi đã có hơn 2/3 là đem theo cặp vợt, thế nên bọn tôi khỏi sợ thiếu, chỉ cần bắt chuyện làm quen rồi vào bắt cặp luôn là có ngay cái vợt tay ngon lành lành càn đào.

Sau khi cho cả đám học sinh nhí nhố bên dưới chạy bên khởi động quanh sân A của trường đã đòi thì thầy thể dục tập trung tất cả lại, bắt đầu tuyên bố lí do tổ chức, đại loại là tổ chức hoạt động sinh hoạt hè cho học sinh của trường, ai muốn thì đăng kí tham gia, nhưng phải đi đầy đủ và đúng giờ. Bọn tôi gật đầu cái rụp dạ vâng um trời, thế là bắt đầu chia ra từng cặp chuẩn bị oánh cầu lông. Sân A của trường rộng ngang bằng với sân B, nhưng sân B thì khuôn viên lại dành nhiều khoảng đất cho cây xanh thế nên nói về diện tích các khoảng trống là không bằng sân A, còn sân C là sân cát rộng nhất dành cho tập thể dục và các hoạt động phong trào như đá bóng liên trường. Thế nên bọn tôi chỉ lảng vảng ở trong sân A, dù gì thì với bốn mươi mấy người vậy là quá rộng rồi, bình thường giờ chào cờ thì chỉ nội sân A thôi cũng dư sức chứa hết toàn bộ học sinh của hơn trăm lớp học, chuyện, trường chuẩn quốc gia mà ỉ!

Tôi chả biết trời xui đất khiến sao mà lại bắt cặp chung với ông anh tiền đạo bên đội bóng 11A1 mà hồi trước từng đụng độ nảy lửa, còn thằng C được ưu ái hơn, nó dính chùm với một....đại tiểu thư xét về tầm cỡ thì phải ngang ngửa với chị đại Y ù. Tôi tặc lưỡi nhủ thầm kệ, đã đâm lao phải theo lao, thế là tay vung vẩy cái vợt vài đường lả lướt cho nó oai, hết như lúc tôi múa Lục điểm bán côn ở nhà.

Nói về khoản thể thao thì tôi tự tin nhất là bóng đá, sau đó đến bóng bàn, rồi mới đến cầu lông, vì cầu lông thì tôi nói là dở cũng không dở, mà xịn cũng chẳng phải, chắc là ở tầm trung gọi là chơi được, phát cầu qua lại chơi cho vui. Và đó là sai lầm của tôi, khi mà ông anh 11A1 này đánh cầu lông y chang tuyển thủ thứ thiệt chứ chả phải loại mèo quào giao cầu nhẹ nhàng qua lại như tôi, mỗi lần cầu được phát từ bên ổng là tôi nghe “chóc chóc” đã cả tai. Mà tôi thì bắt chước nhanh lắm, nhìn kĩ ra thì cái kĩ thuật này cũng hơi giống trong bóng bàn, thế là tôi thả lỏng các cơ tay, và cũng giờ cao vợt rồi đập xuống.

- Chóc! – Hế hế, tôi cũng đâu có thua gì ai, nhìn phát đã làm được ngay, cầu bay thật nhanh và cũng không kém phần hiểm hóc.

Ông anh kia gật đầu cười hài lòng, và lại tiếp tục giao cầu, tôi hứng chí làm thêm mấy phát “vẩy cầu” “chóc chóc” nữa, hai thằng đánh cầu kêu vun vút oai gì đâu, đến nỗi có mấy cặp kế bên phải dừng lại mà đứng xem.

Tôi khoái quá, gì chứ khán giả càng đông thì tôi càng hăng, lại càng mạnh tay hơn nữa, đập cầu tới tấp. Và cái gì tới nó cũng tới, chốc sau tay tôi đã ướt đầm mồ hôi, và giờ thì tôi mới hiểu tại

sao những tuyến thủ quần vợt chuyên nghiệp thường hay cuộn một đoạn khăn cổ định bàn tay với cán vợt.

Tiếc là tôi hiểu ra quá muộn, chỉ ngay sau khi tôi làm một cú “vẩy cầu” huyền thoại nữa, và trái cầu kêu cái chóc bay xa tít mù khơi, tôi đột nhiên cảm thấy bàn tay hơi....mát lạnh, định thần lại thì hoá ra...cái vợt đâu mất tiêu.

Cây vợt văng ra khỏi tay tôi bắn lên không trung, lộn mèo mấy vòng rồi vướng vào cây phượng phía trước, rớt qua vài tầng cành lá rồi rơi cái “oành” xuống mái tôn của nhà để xe giáo viên.

Vâng, đánh cầu mà cầu bay và vợt cũng bay theo thì hiện giờ chỉ có thể là tôi, đang dần mất nhìn cảnh tượng kinh hoàng trước mắt. Đám khán giả xung quanh cười sặc sụa, tôi vừa ngượng vừa lo ngay ngáy, hi vọng rằng cái vợt không có làm sao, chứ nó mà gãy thì đền ối tiền. Tôi lấy cây chổi gần đó khều khều cái vợt xuống, và may phước là cây vợt chỉ bị xây xát chút đỉnh, tổng quan là chẳng sao.

- Chắc chú chỉ được khoản đá bóng! – Ông anh 11A1 lắc đầu thở dài nhận lại cây vợt.

- À...dạ.....! – Tôi lúng búng gãi đầu.

Ngày đầu tiên của hội cầu lông tôi đã ghi dấu ấn đậm nét và khó phai trong lòng khán giả, đến nổi ra về rồi mà mấy đứa khác vẫn còn chỉ trỏ và cười khúc khích, thiệt là xui xẻo gì đâu!

Chương 171

Nhưng CLB cầu lông chỉ tồn tại được vồn vẹn vài ngày, vì một số thì lười dậy sớm nên cứ lần lữa lên trễ, lên tập chút rồi về. Số khác thì tranh thủ ngày hè bạn bè gặp nhau nên ngồi lại tụm năm tụm bảy tán chuyện mà đa phần đều là con gái. Và số ít còn lại thì tự tách ra làm hoạt động riêng, một trong số đó là tôi.

Đầu đuôi là như thế này, sau vụ “vây cầu” “huyền thoại” thì tôi quê quá, nên hôm sau cũng ráng nghe lời thằng C mà lên ngồi nhìn nó chơi. Đang bắt đầu thấy chán thì tôi nhìn về góc sân, có một nhóm học sinh đang quần thảo quanh trái bóng tròn.

- “Đúng trái bóng rồi, ở đây có đá banh sao kia?” – Tôi thấy bóng đá là sáng mắt, lao bỏ ngay tới chỗ mà tôi vừa nhìn thấy.

Hoá ra đó là một nhóm các nữ sinh tầm 6-7 người đang tập dẫn bóng, tôi thất vọng tràn trề, mặt chảy dài ra như trái dưa leo vì tưởng đang có thi đấu gì chứ, nếu có thì biết đâu tôi lại được tham gia cũng nên, chứ CLB cầu lông thì xem như đã sa thải tôi rồi. Cũng phải, đứa nào bị ngu mới cho tôi mượn vợt, vì chắc gì tôi lại không ném luôn cây vợt như hồi hôm qua nữa chứ.

Thú thật thì dòm nhóm nữ này đá bóng mà tôi thấy cứ như đang xem phim hài, khá thì có khá hơn dân ngoại đạo thật, như mà cứ lóng nga lóng ngóng. Chân căng thì lèo khèo, banh phải chuyển đúng vào chân thì mới đá tiếp, chẳng biết chủ động đón đường chuyển, thế nên quanh đi quần lại cũng chỉ là chạy vòng vòng trong sân chứ chả ra trò trống gì sất.

Tôi hết thở dài rồi tặc lưỡi lắc đầu liên tục, và mưa dầm thấm lâu, nhóm nữ sinh này ban đầu còn không để ý, lúc sau thì thấy ở đâu tự dưng có một thằng con trai ngồi cứ thở vắn than dài thì tỏ ra ngạc nhiên.

- Ủa? Cậu này hôm bữa đá với lớp mình nè? Bên 10A1 phải không? – Một người lên tiếng hỏi.

- À...đúng rồi! – Tôi gật đầu, ngờ ngợ vì cô nàng trước mặt thấy quen quen.

- Không nhớ à? Trận giao hữu hồi đầu năm đó, chị là bí thư bên 11A1 nè, em là bạn trai của Khả Vy đúng không? – Chị này tiếp lời.

Gì chứ nghe ai đó nhận mặt tôi là bạn trai của em Vy thì tôi khoái lắm, gật đầu ngay tắp lự, khẳng định chắc nịch mình là bạn trai của Vy.

- Sao thế? Thấy bọn chị đá dở quá nên chán à? Ai chẳng biết cậu em thì đá giỏi rồi! – Chị này nheo mắt tinh quái.

- Ờ...không....đâu phải! – Tôi bối rối chối bay biến, mặc dù cái sự thật trước đó đúng là như vậy.

- Dù gì bọn chị đây cũng trong tuyển bóng đá nữ của trường nhé! – Chị ta nói.

Thấy tôi há hốc mồm ngạc nhiên, mấy chị này mới tạm dừng tập mà giải thích. Hoá ra tốp nữ này là thành viên trong đội bóng đá nữ của trường PBC đang tập luyện để chuẩn bị thi đấu giải, đội tuyển thực thụ là có 11 người, nhưng giờ đang là hè nên chỉ tập trung được có 8 người lại để

luyện tập. Thành viên đội tuyển thì chỉ có mỗi chị bí thư này là 11A1, còn lại là của các lớp khác.

- Vậy sáng nào mấy chị cũng đá ở đây à? – Tôi tò mò.
- Ừ, ngày nào cũng tập hết! – Chị bí thư gật đầu.
- À, hôm giờ em ở bên nhóm cầu lông nên không biết! – Tôi gật gù.
- Sao thế? Không chơi cầu lông mà sang đây? – Chị ta thắc mắc.
- Tại....à....em không thích môn đó lắm! – Tôi quệt mũi đáp, giấu biến cái lí do bị sa thải khỏi hội là do tội phá hoại vật tư.
- Thế qua đây xem mấy chị à?
- Dạ...qua xem chơi!
- Rảnh thì huấn luyện giúp đi!
- Em...đâu biết huấn luyện gì đâu, chỉ biết chơi thôi!
- Ừm, vậy thôi! – Chị này gật đầu, tỏ ý hơi tiếc nuối.
- Em ngồi xem cũng được, các chị cứ tập tiếp đi! – Tôi nói.

Thế là tôi trở thành khán giả bất đắc dĩ, bỏ đi cũng không được mà ngồi lại cũng không xong, trót nói ngồi lại xem rồi thì phải xem cho hết, mà ở lại xem thì tôi cứ nhấp nha nhấp nhồm như bị kiến cắn, ngồi chẳng yên chút nào. Nhìn trái bóng lăn qua lăn lại mà tôi thấy ngứa chân quá xá, mấy chị này mang tiếng là trong đội tuyển mà đá với đám chẳng ra cái củ khoai tây gì sất, chả biết các thầy huấn luyện sao mà để tuyển nữ thê thảm quá xá, hèn gì cứ nghe giải bóng đá nữ là khỏi cần đá cũng biết trường chuyên THD giật ngay giải quán quân.

Chốc sau, chịu không nổi nữa, tôi nhảy luôn vô sân giành bóng trước sự ngỡ ngàng của các bậc tiền bối, và rê bóng đảo người qua hết một loạt xong gạt qua bên đánh lừa thủ môn, khẽ nhẹ quả bóng vô lưới.

- Để em tập cho mấy chị cách đón bóng trong chân! – Tôi liếm môi.
- Ừ, được, phải vậy chứ! – Cả nhóm đồng thanh.

Vậy là tôi đã bén duyên lại với quả bóng tròn trong mùa hè này như vậy đấy, ngày đầu tiên, thấy tôi hăm hở đá bóng nên thằng C khoái quá cũng nhập bọn theo.

Ngày tiếp theo, ông tiền đạo 11A1 cũng góp phần, và đồng thời lôi kéo thêm hai ông bạn nữa mà tôi cũng biết mặt, vì một trong hai ông này hồi trước kèm tôi sát sao chẳng rời vị trí.

Ngày thứ ba, tôi triệu tập được thêm K mập, thằng C chả biết sao mà rủ được L đội trưởng tham gia cùng, và hội cầu lông thì tự động rã dần do ít thành viên, các thành viên còn lại đã chuyển sang làm...khán giả cổ động đá bóng.

Ngày thứ tư, tôi nói như mắng phì phèo cả nước bọt vào ống nghe điện thoại lúc gọi cho đám bạn chí cốt, cuối cùng team bóng đá của 10A1 sau nửa tháng nghỉ hè tản mác bốn phương thì

nay đã tụ họp đông đủ. L đội trưởng vẫn oai phong như thuở nào gập gờ, K mập vẫn...mập, T thủng và D xoắn vẫn là cặp bài trùng ăn ý, cùng với thằng C và thằng Q, tôi rút lại đã làm được một chuyện tưởng chừng là bất khả thi, đó là tập trung hết cả đám bạn bè lại, chung quy cũng là nhờ quả bóng tròn.

- Chà, nghỉ đã quá hả mập? Bọn tao mệt gần chết cả mùa này đấy! – Tôi vỗ vai thằng L.

- Hê hê, nghỉ hè phải đi đây đi đó chứ, mà giờ tỉnh sao? – L đội trưởng cười khi.

- Như cũ chứ sao, sáng sáng lên đây đá banh, hê hê! – T rách nhún vai.

Cũng cần phải nói thêm là sau cái bữa liên hoan thì thằng T đã chủ động đến làm hoà với tôi, và dĩ nhiên tôi chẳng ngại ngần gì mà khoác vai bằng hữu, hoan nghênh nó đã trở lại với hội bàn tròn A1.

- Thánh, lâu quá mới gặp, thánh vẫn ròm như ngày nào! – D xoắn cà khía ngay.

- Mày cứ nói thế, nó táng vỡ mồm đấy! – Thằng Q góp chuyện.

- Tào lao đủ rồi, bây giờ sân có, bóng có, mùa hè này phê tái tê rồi, he he! – Thằng C cười rung cả người.

- Vậy nhé, cứ sáng sớm là tập trung ở đây! – Tôi giao kèo.

- Ờ, biết! – K mập đáp, trông cái bộ hơi rầu vì phải dậy sớm.

Và ở phía bên kia, ông anh tiền đạo 11A1 cũng đang rầu rĩ, vì tập hợp mấy hôm rồi mà 3 người vẫn hoàn 3 người, đa số cầu thủ lớp này giờ cũng đi nghỉ hè hết rồi. Thế nên cái chuyện chia quân số để thành 2 đội bóng cũng khá nhằn không kém, và hơn hết nữa là....8 bà chị đang đứng trơ mắt ra chẳng hiểu sao cái sân này là được đặc cách cho tuyển nữ dùng, ấy thế mà giờ đây đã bị đám con trai loi choi trung dụng thành sân bóng một cách trắng trợn.

Thế là sau một hồi bàn bạc suy nghĩ, cãi nhau chí choé, nhất là mấy chị hùng hổ khẩu chiến cứ la ầm cả lên:

- Thôi, không chịu!

- Chia vậy không công bằng, ai đòi tuyển nữ đá với toàn con trai!

- Nữ đá với con trai có lợi mà, cứ lăn đùng ra té là thể nào cũng có thể đỡ, một ông ra sân!

- Chia gì kì vậy? Bên này ít nam hơn rồi!

Um sùm cả buổi, cuối cùng đám tôi cũng thống nhất lại, để cho việc tập luyện của tuyển nữ thêm phần thực hành và mau tiến bộ, thì tuyển nữ 8 người sẽ được chia đều cho 2 đội A và B.

Đội A gồm có tôi, thằng L, K mập cùng cặp bài trùng T rách và D xoắn cộng thêm bốn chị đại trong tuyển nữ.

Đội B gồm ông anh tiền đạo và chị bí thư 11A1, hai ông bạn trung vệ và 3 người nữ còn lại, cộng thêm 2 thằng C và Q hơi miễn cưỡng nhập bọn, thì chia đều ra mỗi đội gồm 9 người.

Và bắt đầu từ ngày mai thì sẽ ráp sân, con trai lên sớm hơn, chạy ra sân C ôm 2 cái khung

thành vào sân A, rồi sau đó 2 đội A- B sẽ tiến hành giao hữu với mục đích là cho tuyển nữ mở rộng tầm mắt và chạm thực tế nhiều hơn. Nhưng đó là cái lí do oai phong thể thôi, chứ thực sự thì bọn con trai tụi tôi chỉ mong có sân để đá bóng trong mùa hè, mà lại được đặc cách ăn ké nhóm nữ đá trong sân trường thì sướng hết chỗ chê rồi, chứ tụi tôi thì đâu có tốt lành gì mà lại đi huấn luyện đội nữ đâu, hic! Bằng chứng là nghe chị bí thư kể lại, ông anh tiền đạo bên 11A1 lúc đầu cũng chối đây đấy nhất quyết không chịu huấn luyện dùm đội nữ, mà hôm sau lại ùng ùng vác vợt lên gia nhập CLB cầu lông, chỉ đến khi thấy đội 10A1 hoành tráng quá thì ổng mới chạy ào tới xin nhập hội.

Hài một nỗi, là CLB cầu lông sa thải tôi, thì bây giờ nếu truy xét ngọn ngành cho rõ ràng ra, thì chính tôi là tác nhân đầu tiên dẫn đến kết quả giải tán CLB này, vì đa số thành viên đều tự động tản dần và đổ về sân bóng, và số ít còn lại thì chủ yếu là lên sân trường gặp nhau tán chuyện hay ngồi xem đá bóng luôn. Đúng là tôi oai y hệt Napoleon, co chân sút bóng một phát là banh chành luôn cái CLB cầu lông, hê hê!

Vậy là bỏ qua những tháng ngày của án phạt cấm túc, kể ra thì mùa hè này sẽ hứa hẹn nhiều điều thú vị lắm đây!

Chương 172

Ngày cấm túc cuối cùng kết thúc bằng quả lật ghế té cái rầm xuống đất của tôi, khi mà ông anh đang yên lành xem “Thất Kiếm” tự dung hứng chí quá vung tay làm một đường Du Long kiếm bá đạo, hết quả là hất văng tôi đang ngồi chồm hổm trên cái ghế mũ hóng phim, đau thấy mấy ông trời!

Chiều hôm sau, y hẹn, tôi áo quần bảnh bao như Việt kiều về nước lấy vợ, dắt xe cưỡi cầu tài với mẹ tôi đang loay hoay dưới bếp rồi phóng thẳng sang nhà em Vy, dọc đường không quên ghé tiệm bánh kẹo thủ sẵn vài ổ kẹo mềm Sugus làm quà tái ngộ.

Vâng, ai đời con trai sang nhà gái lại ôm vài ổ kẹo chỉ gọn lỏn trong túi như tôi, trong khi tôi thì chập sau vừa bất ngờ vừa ngỡ ngàng chín người vì cái sự thiếu chu đáo của mình.

Tôi đường hoàng thẳng xe cái kít trước nhà Vy, khoan thai đưa tay bấm chuông cửa oai phong hệt như trong mấy bộ phim mà tổng thống nhấn nút công tắc kích hoạt bom hạt nhân. Nhưng nhấn đến rã cả tay mà cũng chẳng thấy ai ra mở cửa, đợi một hồi đã nghĩ đến nước phải quay về nhà gọi điện thoại sang thì có tiếng chân từ trong nhà đi ra.

Tôi thần thờ nhìn em Vy trong chiếc tạp dề trắng tay vung vẩy cái giá com bước ra mở cổng:

- Ồ, đang nấu ăn à? – Tôi ngạc nhiên.

- Ủa, hi, vào nhà đi N! – Em ấy cười tươi mở cổng.

Tôi lóng ngóng dắt xe vô nhà, quả tình là bình thường đã quen nhìn Vy trong áo pull quần jean trẻ trung hay áo dài thực nữ, chứ chẳng hề ngờ là hôm nay trong chiếc tạp dề nấu ăn, trông em ấy như chừng chạc hơn rất nhiều, còn trước đây thì tôi chỉ quen nhìn Tiểu Mai trong tạp dề làm bếp.

- Chừng nào nấu xong thế? Nhanh không? – Tôi bước vào nhà.

- Chi vậy? – Vy thắc mắc.

- Thì nấu lẹ còn đi chơi chứ! – Tôi giục.

- Ăn xong rồi đi đâu thì đi! – Em ấy nhún vai nói.

- Ồ, N cũng ăn ở đây với nhà Vy luôn à? – Tôi ngớ người.

- Bữa nay cả nhà sang ngoại hết rồi, nấu cho N ăn đó, hi! – Vy quay sang cười tình.

Giờ thì tôi mới hiểu ra là sự trùng hợp mà Vy nói là gì, hoá ra cái ngày tôi hết thụ án cấm túc, trả tự do về với buôn với làng thì cũng là ngày gia đình Vy sang ngoại. Tình hình này thì chỉ có mình tôi với em ấy ở nhà, và cái mùi thơm sực nức mũi kia thể nào tí nữa tôi cũng sẽ được thưởng thức thôi.

Tôi đàn mặt ra nhìn bàn ăn linh đình trước mặt, nào cá chiên thịt ram, chả giò chiên và tôm lăn

bột cùng đĩa rau to tướng.

- N đợi chút, canh sắp xong rồi! – Vy bước nhanh tới bếp.

- Nhiều quá....ăn gì hết! – Tôi bối rối.

- Ăn được bao nhiêu cứ ăn, hì hì! – Em ấy lắc đầu tùm tùm.

Tôi ngồi chơi xoi nước, cố nuốt nước bột không nhìn vào bàn ăn ê hề trước mắt, mà chuyển sang nhìn cô bạn gái đã lâu rồi không gặp. Vy một tay giở nắp xoong canh nghi ngút khói, một tay cầm cái giá nêm canh, mồ hôi lấm tấm trên trán. Tự dưng giây phút đó, tôi tưởng như trước mặt mình lại là....Tiểu Mai.

- “Bậy, bậy quá, không được vậy nữa! “– Tôi nhắm tịt mắt lại và nhủ thầm trong bụng.

Quả tình là thằng con trai nào ở vị trí của tôi ngay lúc này cũng sẽ đều cảm thấy khoan khoái và hạnh phúc, vì được bạn gái nấu cho ăn như thế này thì có khác nào một gia đình thực thụ đâu.

Chốc sau, đợi Vy rửa mặt xong thì hai đứa mới bắt đầu ngồi vào bàn ăn.

- Đưa mình chén của N đi! – Em ấy nhoài người sang.

- Ừm....! – Tôi lúng búng chìa cái chén ra.

- Hì, có gì đâu mà ngại! – Vy như hiểu được tôi đang nghĩ gì, nhoẻn miệng cười trấn an.

- Đâu có ngại.....à....thấy nhiều đồ ăn quá thôi! – Tôi ngắc ngư.

- Nấu cho N hết đó, coi chừng bể bụng nha! – Em ấy tùm tùm.

- Bậy, Vy nấu thì phải ăn cho bằng hết! – Tôi nói như máy.

Vy lắc đầu mỉm cười, xới com vào chén của tôi và chìa ra.

- Nào, ăn thôi!

- Ừm....mà, sao bữa nay lại nổi hứng lên nấu ăn thế? – Tôi buột miệng hỏi ra một câu ngu hết sức.

- Khờ ơi, mừng N được trả tự do đó, ha ha! – Em ấy cười khúc khích.

- À....ra vậy! – Tôi tên tò.

Nhưng lúc cầm đũa lên ăn thì tôi còn ngượng hơn, đang gặm miếng chả giò thì tôi đưa mắt lên, thấy Vy đang tựa cằm nhìn tôi mỉm cười:

- Ì....gì....ì....ế....? – Tôi lọng ngọng khó khăn nói vì miếng chả to đùng trong miệng.

- Hì, không có gì, chỉ là.....! – Em ấy ngập ngừng.

- À....gì....ế....? – Tôi cố nói.

- Là....lâu quá mới gặp thôi, hì, ăn đi ông hai! – Vy đỏ mặt nói khế.

Được lời như cỏi tấm lòng, bữa đó tôi giặt sạch luôn đĩa chảo với tôm lăn bột, tọng luôn nửa con cá chiên xù, và cuối cùng xoa bụng kêu khổ, thiếu điều muốn lăn ra chết giấc khi mà em Vy lại múc cho tôi nguyên chén canh súp to đùng và khấn khoản nhìn tôi bằng ánh mắt mà không thể nào từ chối được.

- Ờ....đói cũng khổ....mà no cũng chẳng sướng gì....! – Tôi ngồi phình bụng khoe rồn, nói hoài câu nói muôn thuở những lúc no cảnh hông.

- Hi, sao, giờ còn muốn đi chơi nữa không? – Vy tùm tùm.

- Thôi....nghỉ chút...tí tỉnh, đuối quá! – Tôi khoát tay.

- Ủm, thế ngồi nghỉ đi, mình rửa chén chút rồi lên! – Nói rồi Vy quay vào trong bếp.

Tôi lúc này thấy sao mà Vy dễ thương quá đỗi, cũng hiền thực dịu dàng chả kém gì ai, bất giác thấy mình sao có lỗi quá, thời gian qua vô tình để Tiểu Mai chiếm hết tâm trí mà liên tục phải nói dối em ấy. Thế này thì phải bù đắp lại thôi, không thì cái mặc cảm tội lỗi cứ đeo theo tôi hoài mất. Cơ mà bù đắp cách nào đây?

“Phụ nữ rất yêu những cử chỉ quan tâm từ đàn ông, dù chỉ là những việc làm bình thường hay nhỏ nhặt nhất”, tôi nhớ đã từng đọc câu này ở đâu rồi. Và thế là tôi đứng dậy, đi ra sau bếp:

- Sao thế? Nhà vệ sinh bên tay trái kia N! – Vy ngạc nhiên, đang lúi húi rửa chén.

- Để...à...N phụ 1 tay cho! – Tôi lúng búng đáp rồi như sợ bị từ chối, bắt tay vào luôn!

Vy khẽ cười nhìn tôi rồi cũng dịch ra một chút cho tôi đứng cạnh bên, Vy rửa nước đầu, tôi rửa nước sau, hai đứa chuyển tay nhau những chén bát trên chạn.

Đôi khi hạnh phúc lại là những điều tưởng chừng như rất đỗi bình thường và nhỏ nhoi như vậy đấy!

Chốc sau, tôi ngồi nhìn ly nước và búng tay cho mấy viên đá chạm vô nhau, Vy ngồi cạnh bên, chốc chốc lại rót nước sang.

- Bữa giờ....ùm...ở nhà làm gì vậy? – Tôi bắt chuyện.

- Thì đọc sách báo, xem tivi, hết rồi, hi! – Vy cười.

- Hic, còn N thì học tiếng Anh với chạy lòng vòng trong nhà, chán! – Tôi thở dài.

- Ai bảo về khuya bữa kia làm gì, mà giờ được tha rồi, nói gì nữa! – Em ấy đáp.

- Ờ, cũng may là chỉ có nửa tháng, chứ không là tèo luôn ấy!

- Nếu hơn thì sao?

- Thì....ở nhà hoài chứ sao!

- Ở nhà thì sao?

- Thì....chán chứ sao!

- Sao mà chán?
- Thì....không gặp bạn bè, chán chứ sao!
- Hừ, phải không?
- Ủm...thì không phải!
- Vậy là gì?
- Thì....hic, không gặp Vy ở ờ....N buồn vu vơ....hớ hơ.....!

Tôi chuyển sang bài giả diên để nói cho đỡ ngượng, mặc dù những gì tôi nói là thật lòng.

- Quỷ sứ, lúc cần giỡn thì lại không giỡn, giờ lại.....! – Vy nói xong rồi ngừng luôn, mặt đỏ lựng.
- Hi, vậy mới nói được! – Tôi gãi đầu cười cầu tài.
- Hừ! – Vy làm mặt dỗi.
- Thôi mà, giỡn chút cho vui, chứ hôm giờ ở nhà buồn chết được! – Tôi xuống nước năn nỉ.
- Có gì đâu mà buồn? – Vy tròn mắt ngạc nhiên.
- Thì....hè mà phải ở nhà học bài, chán! – Tôi rầu rĩ.
- Hi, mùa hè chỉ mới bắt đầu thôi mà, N nhỉ! – Vy mỉm cười nhìn tôi khẽ nói.
- “Ừ, đúng rồi, mùa hè chỉ mới bắt đầu thôi, chắc chắn còn rất nhiều điều đang đợi tôi phía trước rồi, hi hi! “

Tôi hít một hơi dài cảm khái, nhìn cô bạn gái xinh xắn cũng đang mỉm cười trước mặt, bất giác cảm thấy mình thật may mắn, cuộc đời học sinh thế này thì còn gì hơn nữa chứ!

Chương 173

Trong kí ức tôi, mùa hè năm lớp 10 là những tháng ngày vui nhất trong cuộc đời học sinh của tôi, mà sau này mỗi lần nhớ lại đều không khỏi cảm thấy bồi hồi, xao xuyến. Đó là những ngày mà ở nơi phố biển sáng nắng, trưa âm u, chiều lất phất bụi, tối đến lại mưa tầm tã, nhóm bạn bè chúng tôi đi đâu cũng có nhau.

Như đã thành lệ thường, buổi sáng sớm, bọn K mập và tôi lại tập trung sớm ở sân A trường học, và ít phút sau khi tất cả đã đông đủ, bọn con trai sẽ ra sân C khiêng 2 cái khung thành ra, khởi động kèm theo tán chuyện đầu đó xong xuôi, hai đội bóng A và B lại chạy quanh quả bóng tròn. Các chị trong đội tuyển nữ chạy muốn hụt hơi theo con trai tụi tôi để bám bóng, hay chốc sau tựa gốc cây thở dốc đợi bóng lăn đến tận chân. Và tôi vẫn nhanh thoăn thoắt với những pha lừa bóng điệu nghệ, để không ít lần té oạch ra giữa sân vì vấp phải khúc sân gồ ghề, hay K mập không thiếu những lần ôm khung thành bất lực nhìn bóng lăn vào gôn. Những tràng cười giòn giã vang lên từ các cổ động viên nữ là Khả Vy và nhỏ H đến muộn hơn một chút, thỉnh thoảng lại vỗ tay hay lắc đầu xuýt xoa cho một pha làm bàn hụt ăn tiếc hùi hụi của T rách. L đội trưởng chẳng hiểu là do mất mũi kèm nhèm ra làm sao, hay là đã biết “rung động đầu đời”, ăn no rửng mỡ nó cứ nhè chị bí thư 11A1 mà kèm sát rạt, để rồi ông anh tiền đạo bên đó sừng cổ cứ thấy bóng đến chân là sút thẳng căng, khiến K mập mấy phen thất kinh hồn vía bỏ khung thành chạy lấy người.

Đến nỗi bọn tôi phải họp bàn nhau lại, và giao ra cái đạo luật “cấm tổng”, tức là gặp bóng đến thì phải rê phải dắt, có sút thì nhẹ nhẹ chứ không được tổng vào mặt nhau như thế. Luật được ban hành, ông tiền đạo bên kia hết sút thì uy thẳng L được nữa, thế là chuyển sang chăm sóc kĩ thẳng này mà bỏ cho tôi chạy long nhong giữa sân. Và cứ một lần nhận banh từ D xoắn, tôi cứ cái tạt cũ mà cong chân sút luôn chả màng luật lệ gì sất, để rồi một cái cửa kính trong phòng tin học của trường ra đi, báo hại cả bọn xin lỗi hết nước thiếu điều muốn lăn ra ăn vạ tập thể ở giữa sân, thì bác bảo vệ mới không hạ lệnh giải tán lũ phá làng phá xóm này.

Sau vụ đó, tôi bị giao thêm một cái luật dành cho riêng tôi, thẳng C kiểm ở đâu ra khúc cây đã khô cứng, đặt cái đập lên yên xe tôi và bảo:

- Một lần mày sút, tao oánh què giò!

Thế là tôi hết ham sút nữa, dù có đôi lần theo tạt cái chân vẫn co lên, nhưng đã biết điều hạ xuống, ra chiều uly kị chuyển sang đồng đội. Kết thúc mỗi trận bóng bữa sáng, cả đám lại bon bon xe đạp kéo nhau ra biển Đồi Dương dạo mát, và dừng lại đầu đó dọc đường biển để thưởng thức ly sữa đậu nành ấm nóng vào những buổi lạnh, hay cốc sữa đậu phộng mát lạnh vào những khi tiết trời nóng bức.

Tôi còn nhớ có hôm uống sữa đậu nành chán chê, thẳng C tiết lộ gần nhà nó có quán bánh canh chỉ có...2000 đồng một tô. Thoạt đầu cả đám bọn tôi đều không thể nào tin được là có mức giá rẻ đến như vậy, vì theo thời giá lúc đó thì một tô bánh canh đầy đủ chả cá với thỏi cá luộc thì ít nhất cũng phải là 5000 đồng. Thế nhưng khi tô bánh canh nước lèo cua đồng ngọt lịm, chả cá thơm lừng, thỏi cá luộc béo ngậy và những viên nấm tròn mọng nước được đặt ngay

trước mặt, thì tụi tôi mới lần ra phục thằng này vì tài thám hiểm ẩm thực của nó. Vậy là sau bữa đá bóng toát mồ hôi và thất thủ đạp xe vì đói, tụi tôi lại quay quần quanh tiệm bánh canh ven đường, vừa ăn vừa quạt mồ hôi hít hà vì ớt tiêu cay xè nhưng nước lèo lại thơm lừng, những miếng chả cá ăn ngon nhức răng. Con đường biển với những hàng cây xanh đầy bóng mát phủ lên lưng bọn con trai quần đùi áo thun đang cầm đầu ăn uống, chốc chốc những làn gió mát lạnh thổi qua làm những cánh hoa phượng đỏ thắm rơi lả tả trong gió.

Ăn uống no nê, tụi tôi tan hàng ai về nhà nấy, riêng tôi với K mập và thằng C lại nháy mắt nhau đầy ngụ ý. Thế là tôi lại phóng về nhà, tắm rửa cho thoải mái rồi lại chạy sang thằng net quen thuộc trên đường TQ, đến nơi thì đã thấy K mập và thằng C chờ sẵn. Ba ông tướng ngồi chơi đủ các loại game vi tính, từ Gunbound online cho đến dàn trận Warcraft hay Yuri offline. Có lần lúc 3 thằng cá nhau xem ai thắng cuối cùng sẽ được 2 người thua khao 1 chậu bánh canh chả cá và chè đá mệt nghỉ, tôi khôn lỏi dùng toàn mưu chước mà chẳng ai dùng đến để giành chiến thắng. Tỉ dụ như trong trò Ra2, khi K mập và thằng C còn đang loay hoay đưa xe kút kít đi khai thác tài nguyên thì tôi đã trút hết tiền mua cả đồng kĩ sư, rồi dùng quân lính cho sẵn mò sang lãnh thổ 2 thằng kia mà giương Đông kích Tây. Nhân lúc 2 thằng này cười hể hả nhìn binh lính tôi lao đầu cho các ụ canh gác tụi nó bắn thì tôi đã âm thầm đưa kĩ sư vào nhà chính tụi nó. Và thế là roẹt roẹt 1 giây sau, cả 2 cái nhà chính đều thuộc về tôi, và tôi nhanh tay ấn nút Sell, dòng chữ “You are victorius” hiện ra giữa màn hình, tôi toàn thắng chưa đầy 5 phút đồng hồ. Kết thúc bữa đó, tôi ăn thả cửa trong khi 2 thằng kia dần mặt ra ngơ ngác tự hỏi sao tôi lại có thể nghĩ ra cái mưu chước đơn giản mà lại lợi hại đến như vậy, để rồi những hôm sau tụi nó dọa nếu tôi còn chơi cái mảnh đó nữa thì ngay lập tức sẽ bị tẩy chay đồng loạt, thế là tôi đau khổ lại một lần nữa cất đi bí kíp đã lâu lắm mới lòi ra lại từ năm cấp 2.

Chơi net đã đời đến gần trưa, 3 thằng lại tan hàng chạy về nhà ăn cơm, riêng tôi thì đi chung đường với K mập thêm 1 đoạn nữa để ghé quán truyện gần nhà nó, và thuê một lô một lốc những bộ truyện manga của Nhật về nhà, vừa ăn trưa vừa đọc. Hết truyện hay của Nhật tôi chuyển sang truyện tranh kiếm hiệp của Trung Quốc, và sau đó lại mò sang dãy truyện thể thao như bóng rổ hay bóng đá. Và ít hôm sau nằm trên ghế salon say mê đọc bộ “Chuyện xứ Langbiang” của Nguyễn Nhật Ánh, quả thực lúc ban đầu tôi cứ nghĩ đây là tập truyện phỏng theo tác phẩm Harry Potter nổi danh toàn cầu. Nhưng lúc đọc xong tập 1 thì tôi đã lầm, truyện của chú Nhật Ánh quả thật là vẫn cuốn hút tôi như cái thuở nhỏ đọc Kinh Vạn Hoa, hài hước mà cũng không kém phần gay cấn với hai nhân vật “Chiến binh giữ đền” Nguyễn và Kấp'ly.

Và cứ đầu giờ chiều, tôi lại áo quần tươm tất phóng sang nhà Khả Vy, trong giỏ xe là cả đồng cờ các loại, từ cá ngựa, cờ thú đến cả cờ tướng và cờ vua. Rồi em ấy xinh xắn bước ra mở cổng đón đả mời tôi vào nhà, chốc sau hai đứa ngồi nhâm nhi bánh ngọt và xem tivi với mấy đứa em họ của Vy. Xem chương trình tivi bình thường thì không sao, xem đến mấy phim hành động thì cũng không sao, chỉ trừ vài lúc thằng em họ của Vy phấn khích mà vùng tay tứ lung tung, còn lại những lúc cả nhà hứng lên bắt tử xem phim kinh dị thì tôi đến giờ nghĩ lại vẫn còn thấy...hãi hùng. Tôi thì vốn thần kinh thép từ nhỏ, xem phim ma mà cứ ngoác miệng ra cười, chẳng sợ quái gì sất, vì căn bản tôi biết ma quỷ chỉ là sản phẩm trí tưởng tượng của con người, khoa học đã chứng minh rồi. Thế nên phim kinh dị loại nào tôi cũng chẳng ngại, nhưng cũng chẳng muốn xem, vì chẳng có gì hấp dẫn. Thế nhưng ngồi xem với đám em lóc nhóc nhà Vy mới gọi là kinh dị, cứ đến những đoạn có ma cỏ hay quái vật bất thần hiện ra ngay màn hình thì y như rằng nhỏ em út khóc ré lên, và nhỏ khác thì hét toáng như cháy nhà, Vy thì thẳng thốt đập vào lưng tôi một cách vô thức.

Vâng, phim ma tôi không sợ, quỷ yêu gì cũng không sợ, chỉ sợ mình đang tập trung mà lại có người đập cho giật thót, khiến tôi cũng toát mồ hôi thiếu điều muốn hét lên theo, nhưng trót mang thân phận nam nhi đại trượng phu nên phải kìm lại.

Xem phim chán, cả bọn rủ nhau ra khoảng sân hè sau nhà Vy mà bày cờ cá ngựa ra, tôi công nhận em Vy chơi cái gì không giỏi chứ cái khoản đánh cờ kiểu hên xui với oánh bài là số dách, oánh bài thì lúc Tết tôi đã thấy hã hùnh rồi, không nhất thì cũng về nhì. Và giờ thì lắm lúc tôi méo mặt nhìn Vy cười hi hi rồi đưa tay hất quân cá ngựa màu xanh của tôi lẫn cái đập vào lại trong chuồng, hay ngăn người nhìn em ấy thu tóm hết cả nhà cửa của tôi trong Cờ tỷ phú, đến khi tôi bậm môi kêu bán thân chơi tiếp thì em ấy mới lè lưỡi buông tha mà cho vay ít vốn gỡ gạc.

Chỉ đến khi tôi đem cờ tướng với cờ vua ra thì mới có cơ hội gỡ gạc danh dự, khi tôi liên tục hạ thằng em họ của Vy mấy ván không gỡ. Rồi nản nì mãi thì em Vy mới chịu ngồi vào thử sức với tôi 1 ván cờ tướng, đang hả hê mừng tượng ra cảnh tôi cho em ấy thua sát ván thì bằng bọn K mập đã đứng réo trước nhà rủ đi chơi tối, tôi tiếc hùi hụi vì trời sao mà tối mau thế, sao không đợi tôi thắng Vy đã chứ!

Vẫn như mọi khi, tôi chở Khả Vy, K mập đèo nhỏ H, và bọn thằng L chạy theo bên cạnh. Thực ra thì bọn tôi không phải là ngày nào cũng tập trung đông đủ thế này, mà chỉ là tầm 1 tuần thì có một buổi kéo cả đàn đi tán chuyện cho vui thôi. Cũng con đường biển dài và rộng đó, chúng tôi thong dong vừa chạy vừa nói đủ thứ chuyện trên đời, từ chuyện ghép đôi thằng L với chị bí thư 11A1 đến chuyện bàn tìm nơi học thêm các môn học của năm tới.

Và một chốc sau, như lời mẹ tôi hay dặn, tôi dòm trời nổi màu đỏ, gió bắt đầu mạnh lên và mát hơn bình thường, thì lật đật hối cả bọn chạy như ma đuổi tìm chỗ trú mưa, đa phần thì tất cả đều bị ướt vì đường NTT vốn dĩ không có chỗ núp mưa, còn hiếm hoi vài lần thì chúng tôi tấp vào kịp một quán bánh căn ven đường.

Vâng, điều làm tôi nhớ nhất chính là những lúc này, khi ngoài trời mưa ào xuống như trút nước, và gió mạnh cứ giật vùn vù trên mái hiên, thì chúng tôi ngồi quây quần bên lò bánh căn nóng hổi, tay xoa xoa trên lò để hơi lấy hơi nóng, vui vẻ và ấm cúng. Cảm giác ngồi đợi từng vòng bánh căn ra lò dưới trời mưa thật không còn gì thú vị bằng, vì bánh ra nhanh quá, ăn xong không lẽ về ngay lúc trời mưa. Không đâu, ngồi ngắm mưa, tán chuyện cười giỡn cùng bạn bè, chốc chốc thả 1 cặp bánh vào tô, tận hưởng hết vị béo ngon của bột bánh, cay cay của nước mắm, vị chua của xoài sống, tôi đồ rằng lạc thú trần gian không còn gì hơn nữa.

- Ê, thằng mập ăn hơn tao 1 cặp kìa!
- Hơn cái đầu mày, nãy tao gấp cho H chứ có ăn đâu!
- Ờ, cái thằng N, mày ăn mấy viên xiu mại rồi?
- Mới 3 viên chứ mấy!
- Tổ bà, mày ăn bánh hay ăn xiu mại thế???
- Bác ơi, cho thêm 2 vòng nữa đi!

Những ngày này, mãi mãi tôi cũng không bao giờ quên được, cảm giác con phố biến vào mùa

mưa, tầm tã cả đêm nhưng có những người bạn chí thân đang cười nắc nẻ, chọc giỡn qua lại, vung đũa lung tung dưới mái hiên ướt sũng nước, và ánh đèn vàng vọt vẫn leo lét phía trên cao. Sau này, mỗi dịp hè về quê, tôi có đôi khi mong mỏi tìm lại một cơn mưa rào ngày xưa, để tôi lại chạy như bị rượt vào quán bánh căn gần đó, và lại tận hưởng cảm giác ấm áp ấy, khi mà bạn bè còn chưa tản mát mỗi đứa một phương.

Và ngẫm lại, cũng có một điều lạ lùng, đi với Vy, với nhóm bạn, tôi bao giờ cũng được tôn làm thần cơ diệu toán, vì lúc nào cũng là người phát hiện trời sắp mưa sớm nhất, nhìn một phát là biết ngay sắp có mưa to hay mưa nhỏ. Thế nhưng, những lúc ở cạnh bên Tiểu Mai, tôi lại chẳng thể nào làm được chuyện dự báo thời tiết đó, mọi sự cứ như là phó mặc cho trời vậy!

Chương 174

Khoảng thời gian đó, việc gặp Vy đối với tôi đã trở thành thói quen, hầu như ngày nào tôi cũng sang nhà em ấy. Sáng sớm thì gặp nhau trên trường ở sân bóng, thỉnh thoảng thì ban sáng tôi cũng...dẫn Vy vô tiệm net luôn, nắn nì mãi mới thấy cô nàng chịu ngồi vào máy, để rồi tầm vài giờ sau tôi dần mặt ra, há hốc mồm nhìn Vy chơi Sirius Sam còn xịn hơn cả mình, bắn trúng mục tiêu mà vẫn bình tĩnh vô cùng. Chiều thì có hôm tôi sang xem phim, không thì hai đứa đi dạo bãi biển, buổi tối nếu không đá cầu trước nhà thì cũng lại đạp xe lòng vòng dạo mát trong nội thành.

Gặp hoài đến nỗi, những buổi sáng Vy dậy trễ bước xuống dưới nhà đã thấy tôi đang ngồi giỡn với con cún thì cũng mỉm cười tự nhiên như chuyện thường ngày ở huyện, cơ mà con cún cưng của nhà em ấy cũng quen mặt tôi luôn. Chú cún này được đặt tên là Chuối, lông 2 màu đen trắng, tôi nhớ cái hồi mấy tháng trước lúc mà nó được đem về nhà Vy, lúc đó chỉ nhỏ bằng hai nắm tay, mà lại chưa biết đi, cứ nằm ù lì một chỗ, nhìn cái mặt yêu không chịu được. Hôm tôi sang rủ Vy đi học thể dục, lúc ngồi đợi em ấy, trông thấy con Chuối đang nằm vầy đuôi, tôi liền bồng cu cậu để lên trên bàn. Thế là chú ta nhìn quanh quất một hồi mà không có đường xuống, bèn kêu ư ử trong miệng rồi lúc lắc cái đuôi, đi lòng vòng trên bàn, tôi nhìn y chang cục bông gòn ú na ú nần biết di động. Nhưng họ nhà cún là chúa lớn nhanh như thổi, bằng đi gần 1 tháng tôi không sang nhà Vy, đến hôm mà tôi qua ăn cơm sau nửa tháng bị cấm túc, thì con Chuối chạy phốc ra, tôi thì theo bản năng sợ chó nhảy thót người lại, và chẳng tôi cũng nhớ nhà Vy đâu có con chó nào to như vậy. Định thần nhìn lại thì hoá ra đó là con Chuối, mới gần 1 tháng mà từ hai nắm tay giờ đã lớn thành chú cún xù lông, cu cậu cứ cục cựa cái đầu vào chân tôi miết.

- Chà, vẫn còn nhớ tao hử Chuối? – Tôi cúi xuống vuốt ve nó.

Và giờ thì tôi dám chắc rằng mình chẳng thể nào bồng con Chuối mà nhảy lên bàn như hồi nó còn nhỏ nữa, vì chắc chắn nó sẽ nhảy xuống đất cái một, đường hoàng oai vệ. Cứ thế mỗi lần sang nhà Vy, tôi lại có một vị quản gia bốn chân chạy lon ton ra đón đả mời khách vào, bất giác tôi thấy mình như người trong nhà Vy, vừa vui vui, vừa thấy là lạ.

Mà cũng nhờ Khả Vy, tôi mới biết thêm nhiều bài hát tiếng Anh hay tuyệt, như bài Only love và Cry on my shoulder.

- Nè, về nghe đi N, đĩa CD này của bạn chị hai tặng đó, nhiều bài hay lắm! – Vy chìa cái đĩa nhạc ra.

- Ừm...mà của chị, N mượn về có làm sao không? – Tôi ngần ngừ.

- Chẳng sao đâu, hai chị em nghe chung hoài mà! – Vy lắc đầu đẩy vai tôi.

Thế là có những buổi trưa, tôi nằm ngây ngất với giai điệu hay tuyệt của Cry on my shoulder, hay da diết buồn của Only love. Nghe chưa đã, tôi lại phóng ra tiệm đĩa lựa thêm một list nhạc English về nghe thêm, nhớ lại bản As long as you love me mà Tiểu Mai nói là của nhóm Backstreet Boys, tôi ôm hết cả mấy album của nhóm này về, tiện tay vớ luôn của Westlife và N'sync. Thế là lại biết thêm cơ sở các bài hát hay, mà trong đó thì tôi khoái nhiều bản vô cùng,

như The call, I want it that way, hay My love, Miss you, và cực kỳ kết bài It's gonna be me của nhóm N'sync. Tôi nghe nhiều đến độ mà sau này cứ hễ mỗi lần nghe những bài hát này là tôi lại nhớ đến mùa hè năm lớp 10, đó cũng là một cách nhắc lại kỷ ức rất tốt, một chất xúc tác cực kỳ hiệu quả khi nhớ về quá khứ.

Cũng có lúc, ngồi nghe bản As long as you love me, tôi nhìn lại câu mà Tiểu Mai dịch ra hồi lúc trước, lại thấy trong lòng gọi lại chút xao xuyến hôm nào. Và rồi giật mình nhấn next chuyển sang bài khác, chỉ vì tôi không muốn tâm tư mình còn vương bận gì nơi Tiểu Mai nữa.

Rồi lại nhớ cái bận ngồi tán chuyện với Vy sau khi xem xong phim Harry Potter, tôi nổi hứng lên vung tay múa chân, bô lô ba la cả buổi rằng “Chuyện xứ Langbiang” của Nguyễn Nhật Ánh cũng hay chả kém gì Harry Potter. Nhìn Vy đang bấu môi vẻ không tin, tôi đâm quạu quọ, hừ mũi phán một câu xanh rờn:

- Để rồi coi, Chuyện xứ Langbiang hay hơn Harry mặt sọ gấp 10 lần, chắc luôn! – Rồi phóng về nhà, chạy thẳng sang chỗ tôi hay thuê truyện, hốt lại phần 1 trong vẻ mặt ngỡ ngàng của bà chủ quán, vì chỉ mới tuần trước tôi vừa đọc truyện này xong.

Và trưa hôm sau, tôi lò dò ôm phần 1 của loạt truyện này sang nhà Khả Vy và nằng nặc bắt em ấy phải coi cho bằng được.

- Vy xem đi, cho 2 ngày phải xong hết phần 1! – Tôi tuyên bố.

- Ờ....này....! – Em ấy tròn mắt nhìn tôi ngạc nhiên không để đâu cho hết.

Hai hôm sau, đúng hẹn tôi qua nhà Vy, gọi cửa mãi mới thấy em ấy xuống mở cổng, rồi lại lờ đờ bước vào, nhìn vệt vờ cứ như thiếu sinh khí.

- Sao thế? – Tôi nhìn Vy, mắt như thâm quầng, hai mí mắt mở không lên.

- Ừ...đọc truyện của N đó....! – Em ấy xụ mặt.

- Ờ....đọc thì sao mà như này? – Tôi trở mắt.

- N bảo 2 ngày đọc cho hết phần 1, tối qua ráng thức cho xong nè! – Nói rồi cô nàng đưa tay dụi mắt.

- Trời...nói giỡn thôi mà, thích đọc chừng nào thì....đọc chứ! – Tôi lúng búng nói.

-! – Vy ngồi xuống ghế tựa cầm lên bàn, phụng phịu đôi má vẻ như ngủ không đủ giấc.

- Mà sao? Thấy hay không? – Tôi sốt sắng hỏi.

- Ừ, hay ghê, mượn tiếp phần 2 nha N! – Em ấy gật đầu cười mỉm cười.

- Ừm, N đem hết 3 phần còn lại qua đây rồi nè! – Tôi nói rồi ra ngoài khệ nệ ôm chồng truyện vô.

- Ôi....nhiều vậy....! – Vy nhăn híp trán.

- Hi, rảnh lúc nào đọc đó, không có ép nữa đâu! – Tôi khoát tay cười toe.

Cái tính tôi nó vậy, có những bộ truyện hay phim nào mà tôi thấy hay, thì đa phần tôi đều muốn

nói cho mọi người cùng xem, cùng tận hưởng cái hay mà tôi đã khám phá. Mà hễ đã giới thiệu cho ai đó, thì người ta phải xem, xem xong phải khen lấy khen để, vậy mới hả dạ. Và tôi cũng cực kỳ ghét ai đó đang xem phim tôi giới thiệu mà lại ngẩng ngẩng sang chuyện khác không chú ý vào màn hình. Thế nhưng khi ai đó mà xem xong đã khen những câu đại loại như “Hay quá”, “Tuyệt vời” thì tôi khoái chí cười tít mắt, và chắc chắn trong lúc đó có đứa bạn nào chơi ác bảo tôi khao hết bữa cơm thì dù có phải ở lại rửa chén cho quán thì tôi cũng phải khao cho bằng được. Đến nỗi sau này Tiểu Mai hay gọi đùa, nói rằng tạt u nịnh chính là tính phù phiếm của tôi, và cũng là yếu điểm chí mạng rất dễ bị người khác lợi dụng.

Thế nên lúc này cũng vậy, nghe Vy khen truyện hay là tôi đã mãn nguyện lắm rồi:

- Thôi rửa mặt đi, rồi vòng vòng chơi, hén? – Tôi nháy mắt.

- Ủa, đợi mình chút! – Vy gật đầu rồi đi ra nhà sau.

Vậy là chốc sau, hai đứa lại đeo nhau lòng vòng bát phố, mỗi đứa 1 tai nghe của headphone mà nghe nhạc chung. Năng sáng nháy nhót trên vai thằng con trai đang vừa đạp xe vừa giả vờ than thở, sao cô nàng phía sau ăn gì mà bữa nay nặng quá vậy, để rồi thỉnh thoảng lại kêu ré lên vì nhận lãnh cái véo nẩy lửa từ đằng sau. Rồi sau đó cô nàng lại cười cười xuýt xoa hỏi có đau không, và tôi được nước làm tôi giả vờ nhắm tịt mắt khóc tu tu, báo hại lối qua nhà sách cần đến cả một đoạn.

- Chỗ này N phải tô màu đỏ chứ! – Vy chìa cây cọ vẽ vào mẫu tượng nhỏ tôi đang cầm.

- Ồ, tô tượng mà cũng phải bắt ép nữa? – Tôi lắc đầu ngoan cố.

- Chứ tự dung cái nón xanh rồi cái mặt cũng màu xanh luôn hử?

- Kệ, thích màu xanh!

- Khùng ghê, tượng gì mà chỉ có mỗi màu trắng với màu xanh!

- Còn đỡ hơn cái tượng bên kia, y chang con cá Teppan 7 màu!

- Hay quá ha, đã xấu lại còn cái buồng!

- Không phải là cái, mà là tranh luận trên cơ sở quan điểm khác nhau về thẩm mỹ!

Tôi lim dim mắt tuôn một ra một lờ một lốc những lí luận sắc mùi chính trị mà hay đọc được trên báo, chỉ khác là trên báo là Đại hội Đảng, còn ở đây là đại hội...tô tượng.

- Này thì tranh luận, ghét cái mặt! – Vy cầm cái cọ quệt lên mũi tôi.

- Ồ.....cái.....! – Tôi sững người, miệng vẫn ngoác ra như bị kẻ tử đứng.

- Ha ha, mũi màu xanh rồi đó, vừa ý chưa!!! – Rồi em ấy phá ra cười nắc nẻ.

- À được....! – Tôi bậm môi bước tới.

- Này...làm gì đấy...ahhh...! – Vy nín cười ngay tắp lự, nhìn tôi....hoảng hốt.

- Hề hề, đáp lễ lại thôi! – Tôi cười nham hiểm.

Và chỉ bằng một động tác khoá tay gọn nhẹ, một tay tôi đã tóm gọn hai tay em ấy, và tay còn lại thì chọn loại cọ vẽ to nhất:

- Chà...để xem màu nào nổi nhất đây ta?
- Thôi mà, giỡn mà, người ta nhìn kìa! – Vy xuống nước năn nỉ.
- Đâu phải là con nít nữa, giỡn xong bảo nghỉ chơi! – Tôi nhún vai đáp tỉnh khô.
- Hic....để Vy lau lại cho mà....N....đi mà...! – Em ấy lắc đầu nguây nguậy.
- Quên đi, hớ hớ, màu tím chắc là đẹp đấy! – Tôi nhúng cây cọ vào ô màu tím sậm.
- Đây này, cái mũi màu tím này! – Tôi vừa nói vừa quơ quơ cây cọ đã thấm màu mực trước mặt Khả Vy.
- Khôngggggg.....! – Vy nhắm tịt mắt lại, trán nhăn hí.

Giỡn vậy chứ tôi cũng không nỡ quệt màu lên gương mặt xinh xắn này, chỉ là đùa lại chút thôi, mấy khi có dịp oai như thế này cơ chứ.

- Eh he he, dạ Vy!
- Ừ....dạ.....!
- Lần sau còn giỡn vậy nữa không?
- Hết.....ôi....!
- Dạ đâu? Quệt này!! – Tôi lại dứ dứ cây cọ vô mặt Vy.
- Dạ...lần sau...bé Vy...không dám vậy nữa....! – Em ấy vẫn nhăn hí mặt.
- Ừm, mà tự dung sao đói bụng quá ta?
- Thả ra đi, tí về chiên cơm cho mà!
- Ừm, tốt, mà tượng ai tô đẹp hơn?
- Thì.....!
- Thì gì mà thì, ai tô đẹp hơn???
- Tui tô đẹp hơn, ông tô xấu hoắc! – Tức nước vỡ bờ, cô nàng thè lưỡi ra nói cứng.
- Á à....dám bật lại à...xem này, quệt này...! – Tôi vờ làm mặt hung ác rồi chồm người lên, dí cây cọ ướm mực vào sát mặt em ấy.
- Ahhh....hông.....!!
- Hề hề! – Thực ra tôi cũng không muốn quệt mực lên gì cả, chỉ là hù chơi vậy thôi.

Nhưng người tính không bằng trời tính, tự dung ở đâu từ đằng sau dây sách có thằng nhóc ranh chạy đâm bổ tới, hất cả người tôi ngã choàng vào người Vy.

Hai gương mặt gần sát vào nhau, tưởng như tôi chỉ cần rướn người thêm chút nữa là có thể...

Tôi cảm nhận rõ hơi thở nhè nhẹ từ phía đối diện....

Và cả hai đưa nhìn nhau, yên lặng!

Chương 175

Chưa bao giờ tôi nhìn Khả Vy gần đến vậy....

Và cũng chưa bao giờ tôi có cảm giác này... một chút thôi thúc, một chút ngập ngừng!!

Đó, là 1 giây dài nhất từ trước đến nay!

Tôi như một bản năng, chậm chậm đưa mặt lại gần Vy.....tôi sắp.....

- Ê ê, hôn nhau kìa tụi bây!

- Ế, giữa thanh thiên bạch nhật làm cái gì đấy?

- Suyt....im nào!!!!

Vâng, nếu đang ở những nước phương Tây, thì chắc chắn nụ hôn đầu đời của tôi sẽ là ngay tại đây rồi. Thế nhưng đây lại là phương Đông, vậy nên giờ mới có cái hoạt cảnh mấy đứa nhóc cấp 2 đang chỉ trở vào cái hiện tượng chỉ xảy ra trên phim ảnh này và kêu la ồm tỏi.

Tôi ngượng ngập ngồi dậy, và Vy cũng ngồi lên theo, khuôn mặt cô nàng đã đỏ bừng.

- Cái....thằng quỷ con, trong nhà sách mà nó chạy thế đấy, lại còn....! – Tôi nói trống để chữa thẹn, và trong đầu thầm nhủ - “Tao rửa cả nhà mày, ranh con phá đám!”

-! – Vy im lặng, tay cầm bức tượng nhìn mãi, cứ như bây giờ bức tượng nhỏ 7 màu sắc sỡ đó là thứ đẹp nhất trần gian, còn xung quanh toàn là ruồi muỗi vậy.

Tôi lại ngồi xuống chỗ cũ, nhìn em ấy vẫn chưa hết xấu hổ, cứ nhìn đăm đăm vô pho tượng, tay miết mãi vào đó:

- Thôi, kéo nữa là gãy luôn cái đầu nó bây giờ! – Tôi tặc lưỡi.

- A....ừ....! – Vy giật mình.

- Về thôi! – Tôi khoát tay rồi đứng dậy.

- Ừm...! – Em ấy gật đầu rồi vội lú lú theo sau tôi đi ra cổng.

Dọc đường về, hai đứa chẳng ai nói với ai câu nào, có lẽ chúng tôi đều hiểu rằng người kia đang nghĩ gì, hoặc giả chẳng là vì những khoảng lặng có đôi khi lại là thứ ngôn ngữ tốt nhất, có thể biểu đạt những điều mà lời nói không thể nào mang lại được.

Gió nhẹ mát, những cánh hoa rơi từ hai hàng cây xanh bên đường rơi lả tả trong tiết trời mát mẻ, ánh nắng đã thôi vàng, nhường chỗ cho gam màu trong trẻo, dịu ngọt làm nền cho khung cảnh của khoảng thời gian chuyển giao từ nắng sang mưa.

Tôi chậm chậm đạp xe, trong đầu hãy còn ngẩn ngơ, và có chút gì đó như là...tiếc nuối. Vì khoảnh khắc vừa nãy, tôi gần như nghĩ rằng mình sẽ biết đến cái gọi là “nụ hôn đầu tiên” là như

thế nào.

- “Thôi, vẫn chưa phải lúc! – Tôi mỉm cười tự nhủ.

Và thật sự thì, vào lúc này, dù vẫn đang tiếc một chút, nhưng tôi lại cũng cảm thấy vui vui trong lòng, cứ như là tránh được cảm giác mình sẽ gây tội lỗi gì đó lớn lao lắm vậy. Thế nên ngay sau đó, tôi lại lẩm bẩm thêm:

- “Hic....tiếc ghê....ơ mà cũng hên ghê? Nhỉ? Mà hên cái gì ta?? “

Lạ lùng một nỗi, chỉ trong vòng chưa đầy một tháng mà tôi đã vừa rửa vừa cảm ơn những tác nhân ngoại cảnh phá đám tôi đến hai lần. Lần đầu tiên là cơn mưa to dùng bất chợt tạnh đi, ngay cái lúc tôi đã để con tim mở lời với Tiểu Mai dưới mái hiên hôm nào, và hôm nay là lần thứ hai, ngay lúc tôi ngần ngại để cho bản năng dẫn dắt mình đến nụ hôn đầu, còn bây giờ tôi lúc này đang mỉm cười thầm cảm ơn bọn nhóc thọc gậy bánh xe ban nãy, dù trước đó hãy còn đòi đào hết cả từ đường nhà tụi nó lên.

Tôi dùng xe lại phía trước chứ không vào nhà Vy nữa:

- Về nhé! – Tôi cười tươi tỉnh, tỏ ra như vừa rồi hết như chưa có chuyện gì.

- Ủm! – Vy ngập ngừng gật đầu.

- Coi cái mặt kia, sao thế? Về đó, mai lại qua tiếp! – Tôi vờ nhìn em chăm chú.

- Ủa, hi! – Và em ấy cười lớn lên, rồi đi mà như nhảy chân sáo vào nhà.

Tôi dần mặt ra, đứng yên tại chỗ ngơ ngác mất cả lúc, vì vừa rồi quả thật là em ấy cười rất xinh, vẻ e thẹn ngại ngần pha lẫn hạnh phúc như làm tim tôi đông cứng lại, giữ chặt không cho những cảm xúc này trôi đi đâu cả. Tôi đưa mắt ngược nhìn lên trời, rõ là vừa nãy vẫn còn đang âm u như sắp chuyển mưa, vậy mà giờ đây lại nắng lên giữa những luồng không khí ẩm ướt mát lạnh, làm chúng thêm phần lung linh như trong những bức tranh sau cơn mưa trời lại nắng.

- “Không lẽ nụ cười của em có thể mang đến ánh nắng thật sao? “

Ngày hôm đó, tôi vui hết cỡ, cái mặt cứ cười toe toét, đơn giản vì tình cảm giữa hai đứa giờ đã có một bước tiến lớn, dù chưa thật sự rõ ràng, nhưng đã là quá đủ để tôi cười như thằng nghiện suốt cả ngày rồi.

- Mà còn vác cái mặt đó lảng vảng quanh đây là tao dứt đẹp à nha! – Ông anh tôi sầm mặt, vẻ như đang bí bài vở mà lại gặp cái mặt tôi phởn không chịu được.

- Ờ hê hê, đại huynh không biết em vừa làm gì đâu, cứ học đi, hê hê! – Tôi gan lì đột xuất, nhe răng cười toe.

- Mà vừa làm gì? – Ông liền phóng tới kẹp cổ tôi quật xuống nền nhà cái oạch.

- Á...a....để em nói...ái...ặc....! – Tôi la bài hải, tay chân quờ quạng liên tục.

- Mà vừa làm gì? Trúng số à?

- Không, hê hê, còn hơn cả trúng số!

- Nói, nhanh!
- Đệ....hôn rồi.!
- Hả? Hôn gì?
- Thì hôn chứ gì, huynh sao thế??
- Ý mày là...hôn môi ấy à?
- Chứ sao, nụ hôn đầu đời, eh he he!
- Ghê...ghê vậy mà? Đi trước tao luôn rồi! – Ông anh tôi trố mắt ngạc nhiên.
- Trường Giang sóng sau xô sóng trước, huynh à! – Tôi vỗ vai ông ra chiều bề trên đang an ủi bậc hậu bối kém cỏi trong chốn tình trường.
- Mà mày...hun nhỏ nào thế? – Ông liếm môi tò mò hỏi.
- Bí mật, không nói được! – Tôi cười bí hiểm rồi nhanh chân tót lên lầu, không để cho ông có cơ hội khai thác thông tin tuyệt mật.

Dù là dóc tổ với ông anh về chuyện nụ hôn đầu đời, nhưng tôi vẫn cảm thấy cứ lâng lâng cả người. Vì trước giờ tôi xem phim hay thấy cảnh con trai cứ sắp hôn con gái là bị ăn tát, thế mà hai bên má tôi vẫn còn nguyên xi, có lẽ Khả Vy đã....chịu tôi rồi, hê hê!

Ngày hôm sau, đi chơi với tụi K mập mà cái mặt tôi cứ ngáo ra, thằng nào hỏi gì tôi cũng cười toét miệng chẳng buồn trả lời, mà thay vào đó là tặc lưỡi lắc đầu, ra chiều tiếc rẻ cho tụi “hậu sinh” “kế bên, đến giờ vẫn chưa được nếm vị ngọt của tình cảm trai gái lứa đôi.

- Cái thằng này, hôm nay mày sao thế? – Thằng C thắc mắc.
- Sao là sao? Mà tao có sao thì mày có làm sao? Hắc hắc! – Tôi ngửa mặt cười vang.
- Bố thằng bệnh! – K mập lắc đầu ngao ngán.

Nhưng tôi mặc kệ, hổng thèm quan tâm thiên hạ nói gì, cũng không muốn kể gì, vì việc gì phải sẻ chia niềm hạnh phúc này ra cho cả đám chứ. Cảm giác lâng lâng này sẽ mãi là của riêng tôi mà thôi, à quên, là của Vy nữa chứ nhỉ!

Những ngày sau đó, hai đứa tôi lúc thì giỡn như giặc, nhưng có lúc lại đầm thắm nhẹ nhàng, giả vờ giận hờn vu vơ cũng có, mà yên lặng nhìn nhau đầy tâm ý cũng có.

- Sao nước biển lại mặn N nhỉ?
- Ừm...nếu nước biển mà ngọt thì giờ này đâu có ai thu tiền nước nữa!
- Sao vậy?
- Đại dương chiếm $\frac{3}{4}$ diện tích trái đất mà, xài chừng nào cho hết!
- Con người không nên dùng nước biển đâu!
- Hở?

- Vì con người nhúng tay vào chuyện gì, thì nơi đó cũng thay đổi hoàn toàn, rừng cũng vậy, biển cũng sẽ vậy mà thôi!

- Ngốc ơi, có dùng thì có cải tạo chứ!

- Nhưng có những điều mà khi đã sửa lại rồi, sẽ không còn được như ban đầu nữa!

- Điều gì?

- Giống như tình cảm vậy đó, đã rạn nứt rồi thì khó hàn gắn lại lắm!

Tôi nhìn cô bạn gái nói năng hết như một người trưởng thành mà ngạc nhiên khôn tả, bất giác thấy mình như một thằng nhóc cấp 1 vẫn chưa biết gì, gãi đầu ngại ngùng.

- Sao tự dưng lại nói vậy?

Khả Vy im lặng không nói, chỉ khẽ vuốt tóc, mỉm cười nhìn xa xăm ra biển, ánh tà dương đã phủ xuống mặt biển xanh những làn ánh sáng đỏ vàng ấm nóng, lan dần từ đường chân trời vào bờ cát. Tôi nhìn sóng biển đưa từng đợt bọt nước trắng xóa phủ lên bàn chân hai đứa, rồi lại rút về, rồi sóng lại tràn lên, rì rào và lăn tăn.

- Vy thích biển lắm!

- Ừm...dĩ nhiên rồi, N cũng vậy!

- Ước gì là con gió nhỏ, tự do tự tại, phiêu du trên biển chẳng lo nghĩ gì cả!

- Gió biển, phải không?

- Tên hay đó, hi!

Sóng vỗ rì rào từng cơn, bầu trời đã ngả dần về đêm, vầng dương lụi dần vào những đám mây.

- Nếu Vy là gió biển, thì N là....mặt trời, hi hi!

- Sao lại là mặt trời chứ?

- Mình tài năng kinh thế, lúc nào cũng là vầng dương chói lọi, ha ha!

- Hứ, xạo ke!

- Ừm...vì có mặt trời mới có gió chứ, đúng không?

- Ghê, nói cứ như muốn làm ba người ta!

- Không, không phải, ý là.....!

- Là sao?

- Là...ở đâu có mặt trời, ở đó có gió, hi hi!

- Hứ, làm như tui là cái đuôi của ông ấy! – Vy bĩu môi.

- Vậy N làm đuôi, chịu chưa, theo hoài hoài luôn, há? – Tôi nháy mắt.

- Ủa, vậy còn được, hi! – Em ấy nhoẻn miệng cười khẽ gật đầu, ánh mắt vui tươi, long lanh những giọt nắng cuối ngày.

Tôi lúc này chỉ muốn chính tay mình tạo ra được tiếng đàn guitar thánh thót, ngay tại đây, ngay giờ phút này, để góp thêm phần lãng mạn, để cô bạn gái của tôi lúc nào trên môi cũng nở nụ cười toả nắng như vậy mà thôi!

Chương 176

Người ta có câu “Giàu vì bạn, sang vì vợ”, và tôi thấy cái câu ấy sao mà đúng quá đi chứ. Vì cái tính tôi thì vốn ưa nịnh, mà giờ đi với Vy, đa phần người ta đều nhìn vào em ấy. Tôi thì thật tình cũng thấy hơi nhột hai phần, nhưng hết tám phần còn lại là khoái mê toi, có cô bạn gái xinh xắn vậy thì ai mà lại chẳng phải thầm ghen tị với tôi kia chứ.

Diễn hình là khi tôi đi học thêm Toán với em Vy, thực ra tôi cũng chẳng cần học thêm môn này làm gì, nhưng để ngày nào cũng được cạnh bên em ấy thì tôi cũng nhào đầu vào mà đăng kí luôn. Vào lớp học, Vy lên bàn đầu ngồi với tụi con gái, tôi thì ngồi bàn dưới cùng vì chả quen biết ai trong đó, vả lại trong lớp thì tôi thích ngồi dưới cuối hơn để khỏi bị thầy cô chú ý.

Ngồi cạnh tôi mà một thằng con trai tên Bá, nghe cái tên tôi đã đâm hoảng, tên thế thì học hành cũng bá đạo lắm đây. Và nó học giỏi thật, cả Đại số với Hình học chẳng kém tôi là bao, mà lại rất hợp ý tôi ở cái khoản chơi trội, luôn tìm những cách giải ngoài chính thống, miễn sao ra được đáp số đúng là duyệt. Thế nên tôi khoái thằng Bá lắm, hai thằng cực kỳ tâm đầu ý hợp, làm bài xong sớm nhất là bắt đầu rì rầm bố láo bố lếu tán chuyện, lâu lâu bị cô giáo bắt gặp thì cô cũng chỉ cười và mắng lấy lệ cho qua, vì hai thằng tôi học giỏi nhất đám đó rồi.

- Mày học A mấy? – Tôi thắc mắc.

- Tao ở A28, còn mày? – Thằng Bá trả lời.

- Ừm, tao A1! – Tôi hãnh diện đáp.

- Hèn gì mày siêu thế! – Nó trố mắt.

- Mày cũng thua gì tao mà nói! – Tôi quệt mũi, quả thật thằng này mà vào A1 thì vượt tiêu chuẩn quá đi chứ, không dè ở tận A28 vẫn có ngoại hỏ tàng long.

Thằng Bá có một điểm yếu, và cũng lại là điểm mạnh của nó trong một số trường hợp, đó là mắt nó bị lé xệ. Tại sao lại nói đó là điểm yếu, vì mắt lé thì sao mà đi tán gái được? Hay giả như ngồi với bạn gái, nhìn em ấy đắm đuối thì tức thời bị ăn một cái tát, chỉ vì mắt lé nhìn trông như đang ngắm...con nhỏ kế bên thì bỏ xừ. Nhưng đó cũng là điểm mạnh, vì mắt lé thì nhìn trộm con gái là số một, chả có nhỏ nào biết thằng Bá đang nhìn mình.

- Có con mắt Sharingan như mày lợi hại thiệt! – Tôi búng tay cái chóc.

- Mắt gì? – Thằng Bá đàn mặt ra.

- Sharingan, mày không đọc Naruto à? – Tôi ngạc nhiên.

- Ừm, không, mà sao? – Nó ngẩn tò te.

- Thì mắt mày vậy địa gái là số một chứ sao nữa! – Tôi cười hì hì.

Được nước làm tới, thằng Bá vừa nhìn con gái vừa chấm điểm, tôi thì gật gà gật gù phụ hoạ, và tình hình cứ tiếp diễn thế này thì tôi sẽ lại có thêm một thằng bạn chí cốt nữa thôi. Thế nhưng

sự không như ý, vì một ngày nọ, thằng Bá lé chuyển sang chấm điểm....Khả Vy.

- Ê, mày thấy nhỏ áo thun hồng không? – Nó giật giật tay tôi.

- Đâu, sao? – Tôi dáo dác nhìn theo hướng nó chỉ tay, chứ không dám nhìn theo mắt nó.

- Đó, con nhỏ dây đầu bàn, áo thun hồng, tóc đang búi cao lên đó! – Bá lé rù rì bên tai tôi.

- Ớ.....? – Tôi tá hoả tam tinh nhận ra con nhỏ nó đang nghĩa chính là em Vy.

- Chà, xinh quá mày ơi!

- Ừm.....!

- Coi em nó cười kìa, trời, tao chết mất rồi!

-!

- Trời, tay trắng quá, ối kìa....vuốt tóc nữa kìa!

-!

Đến đây thì tôi đã bắt đầu nóng gáy.

- Chả biết em nó có hiểu bài không? Có gì tao đến phụ đạo cho em nó!

- Ừm.....!

- Mày biết em đó tên gì không? Ở A mấy?

-!

Tôi chả buồn trả lời, vờ cầm cúi cầm ê-ke vẽ hí hoáy trong vở ra chiều đang tập trung làm bài ghê lắm. Và vài mươi phút sau, lúc dắt xe ra về, tôi kịp thấy thằng Bá đàn mặt ra nhìn em Vy ngồi lên sau yên xe tôi, đập vai cười nói vui vẻ.

- “Giờ thì biết rồi nhé mày, hoa đã có chủ rồi! “– Tôi thẳm khoái trá trong bụng

Bữa học hôm sau, thằng Bá làm tôi thất vọng hết sức, không dè cái thằng này lại máu đến vậy, chẳng thềm nể nang ai cả.

- Ê, nhỏ đó là bạn gái mày à? – Nó hỏi.

- Ừm! – Tôi đáp gọn lỏn.

- Sao mày không nói tao biết? – Bá lé ngạc nhiên.

- Nói làm gì, giờ mày cũng biết rồi đó! – Tôi nhún vai, hi vọng thằng này biết thân biết phận mà không ngấm nghĩa gì Vy nữa.

- Hề hề, chừng nào tụi mày chia tay thì cho tao đặt vé tiếp chỗ trước nhá! – Nó vỗ vai tôi cười đều.

- Đẹp mày đi! – Tôi sầm mặt nạt.

Và thế là sau vụ đó, tôi đâm ra đề phòng hơn đối với thằng Bá, lúc nào cũng luôn đề cao cảnh giác thằng này giở trò đâm sau lưng chiến sĩ, mặc dù cũng hơi khoái vì tụi con trai đang nể tôi là bạn trai của Vy thật. Bằng chứng là giờ ra về, đã có vài thằng đứng dòm tôi đường hoàng dắt xe ra “rước nàng về dinh” bằng ánh mắt ghen tị.

Nhắc vụ đi học thêm trong hè lớp 10, tôi lại nhớ đến cú tông xe kinh điển mà sau này đã trở thành giai thoại luôn được nhắc lại trong mỗi lần tôi đi nhậu với tụi bạn. Đầu đuôi là cũng chuyện đăng kí học thêm cùng với Vy, lần này tôi đăng kí thêm môn Sinh của thầy Ân. Gì chứ học ở thầy Ân là mẹ tôi đồng ý ngay, mà lại còn vui vẻ khuyên tôi nên học ở chỗ thầy cả 4 môn Toán – Lí – Hoá – Sinh luôn, vì mẹ tôi cũng là học sinh cũ của thầy, bà kể hồi trước bà cũng giỏi Toán nhất trường PBC, và là học trò cưng của thầy. Mặc dù bây giờ thầy đã 84 tuổi, nhưng vẫn còn rất minh mẫn, mỗi lần họp lớp vẫn còn nhắc đến mẹ tôi.

Có một điều đặc biệt, đó là thầy Ân sống trong chùa, nhưng lại là tu tại gia, thế nên hôm đầu tiên lò dò đi theo Vy, tôi ngạc nhiên tột khi thấy em ấy dẫn mình vào trong một ngôi chùa cổ kính được cả mấy hàng trúc bao quanh khuôn viên chùa.

- Gì thế? Sao giờ này lại đi chùa? – Tôi sững sốt hỏi.

- Nhà thầy Ân ở trong đây mà! – Vy trả lời và dặn thêm – Nè, vào đó rồi thì xưng hô với thầy là ông – con, hoặc là thầy – con nhé, đừng có xưng em, thầy đuổi về đó!

- Ủ...ừ! – Tôi gật đầu lia lịa.

Hai đưa tôi dắt xe đi sâu vào sân sau của chùa, giữa một cánh đồng cỏ và hai hàng cây xanh, cạnh bên giếng nước và cái vồng được mắc hồ lên cây là nhà của thầy. Khá rộng và vẻ như vừa được xây mới lại, chỉ có một lầu trệt và một gian sau, tôi đồ chừng đây là nơi thầy ngủ. Và dù đã được mẹ nói trước là thầy đã già rồi, nhưng tôi không khỏi ngạc nhiên khi trông thấy thầy Ân. Nếu dùng để miêu tả cho dễ hình dung, thì tôi đoán chắc không có gì chuẩn xác hơn là...Bạch Mi Ứng Vương, một trong tứ đại hộ pháp của Minh Giáo Ba Tư trong tiểu thuyết võ hiệp Y Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung. Thầy Ân dáng người hơi nhỏ nhưng nghiêm nghị, hai hàng lông mi đã bạc trắng phủ dài xuống, và ánh mắt thì rất có thần, khiến tôi chẳng dám nhìn thẳng vào thầy, hết như lúc đối diện với ông nội tôi. Trông thầy đẹp lão hết như các vị tiên ông trên núi đã vũ hoá đăng tiên.

- Thầy sống một mình à? – Tôi tò mò hỏi.

- Ủ! – Vy gật đầu, lấy sách vở ra.

- Thế thì ai mà chăm sóc thầy? – Tôi thắc mắc.

- Có mấy chú tiểu hay ra vô đưa cơm cho thầy lắm, chút nữa là N thấy thôi! – Vy trả lời.

Lớp học khá đông, âu cũng là do phòng học rộng rãi, tôi thì chẳng thích thú gì môn này lắm, chủ yếu là đi “hộ tống” Vy khỏi trai ngoại tộc mà thôi. Thế nên vào giờ học, tôi cứ khoái chí thưởng thức cảnh đẹp xung quanh nhà thầy, vườn rộng cỏ cây xanh mát, không gian yên tĩnh thanh tịnh nơi cửa Phật, thiệt là khiến tâm hồn người ta dễ mê!

- Thằng kia? Mà không lo học mà dòm gì đấy? – Giọng thầy vang to như....sư tử hống.

- Ơ.....! – Tôi giật bắn người, ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

- Thầy kêu N kia, đứng dậy mau! – Vy giật giật tay áo tôi.

- Đứng dậy! – Thầy quát lớn.

Tôi như bị nam châm trên trần nhà hút phải, đứng dậy ngay lập tức, trong bụng khiếp đảm muôn phần, vì không ngờ một người đã 84 tuổi lại có công lực thâm hậu đến vậy, quát 1 tiếng rõ là to, nghe sang sảng vang vọng khắp bốn bức tường, lại còn có tiếng vọng lại từ bên ngoài vào.

Kể sau đó tôi bị thầy giáo huấn cho một trận nhớ đời vì cái tội không chú ý nghe giảng, tai tôi như ù đi vì thầy quát liên tục, thế nên chẳng lạ lắm gì khi trong lúc giảng bài thầy cứ chốc chốc lại ngáp ngum nước. Những buổi học sau đó, tôi không dám hó hé nửa lời, chí thú học hành, khiến em Vy thỉnh thoảng lại tủm tỉm cười vì thấy tôi nghiêm túc quá độ. Nhưng tôi muốn chăm chú học cũng không yên, vì nhà thầy ở giữa đồng không mông quạnh, ban chiều thì không sao, nhưng đến tối là muỗi với thiêu thân cứ bay vo ve trước mặt. Và từ nhỏ thì chắc máu tôi có mùi thơm hấp dẫn hay sao, mà trong bất kỳ cuộc đi chơi nào, bạn bè đều bình yên vô sự, chỉ có tôi là ngồi đập muỗi bôm bốp. Thế nên lúc này đây, Vy còn phải chống đỡ với đám muỗi khát máu thì đừng nói gì đến tôi, ngồi cục cựa liên tục, hai chân quơ quào không ngừng để tránh bị chích.

- Khổ, đi học mà cũng đổ máu nữa! – Tôi thở vắn than dài.

- Hi, bữa sau Vy đem Soffell lên cho! – Vy cười khúc khích nhìn tôi khổ sở phui phui cuốn vở hất mấy con thiêu thân xuống.

Thế nhưng muỗi chỉ là chuyện nhỏ, lúc tan học mới là chuyện lớn. Giờ ra về là 7h30, hãy còn sớm, nhưng ở trong chùa thì lúc này tại khu vực nhà thầy Ân thì đã tối thui, bốn bề tịch mịch chỉ có gió thổi lạnh lùng xung quanh và tiếng dế kêu, pha lẫn ếch nhái với chẫu chàng cùng nhau hợp xướng thành một dàn đồng ca mùa hạ. Đợi một chút thì chú tiểu bên chùa mới bật đèn lên, ánh đèn sáng lờ nhờ treo quanh vài ngọn cây không đủ soi sáng tất cả, nhưng chúng tôi cứ nối đuôi nhau mà đi theo hướng chú tiểu dẫn đường, loanh quanh một hồi mới ra đến cổng chùa.

Và cơ sự là đây, khoảng sân quanh nhà thầy là đất đỏ, mùa khô thì không sao, giống như cát biển bám chân thôi, nhưng cứ mùa mưa là lại lầy lội, có những chỗ đất lở thì sụp xuống thành cái hố hay vũng lầy sâu hoắm. Vậy nên những ngày mưa này, tôi rất ngại phải đi học Sinh ở nhà thầy, nếu không phải vì Vy cũng đi học thì tôi đã nằm nhà nghỉ khỏe rồi. Trời mưa, ngồi trong nhà thầy, hai tay hoạt động hết công suất đập muỗi liên tục. Đến giờ về, phải vừa chạy xe chậm chậm vừa cố giữ thăng bằng, tránh không cho bàn chân đập xuống bùn lầy. Thế nhưng con gái thì chạy xe chậm, phía trước tôi là mấy nhỏ khác đã chạy xe yếu tay lại còn hay cười giỡn, vậy nên không ít lần tôi phải thắng xe lại và chống chân xuống đất, kết quả là có mấy hôm ống quần tôi lấm lem bùn đất ngấp gần cả nửa cẳng chân.

Tôi cay cú lắm, trời thì mưa rả rích trên đầu, mà chân thì ướt chèm nhẹp bám rít khó chịu vô cùng. Vậy nên giờ ra về hôm sau, tôi quyết định....mở lối đi riêng, khi Vy đang nối đuôi theo đoàn người chậm chậm đạp xe ra thì tôi chạy băng băng rẽ sang hướng bên phải. Lúc chiều tôi đã quan sát địa hình rồi, xung quanh nhà thầy trống hoắc, vậy thì tại sao ta lại không chạy luôn trên bãi cỏ xanh mơn mơn cho gọn? Cứ tranh nhau chạy lên hết con đường mòn làm bằng đất đỏ, vừa lầy lội vừa sụp lún tùm lum.

Mắt nhìn theo ánh đèn lơ mờ phía trước, dù xung quanh tối thui tối mò, hớn hở chạy được một đoạn thì tôi bất thần đâm sầm vào một chướng ngại vật cứng cáp trên đường. Thoạt nghĩ chỉ là một cành cây, thế nên tôi chuyển hướng xe lách sang một bên, nhưng kì quái là xe tôi vẫn đâm vào cái vật đó, lần này suýt nữa là tôi té nhào đầu ra đất. Tôi lùi xe lại, nhưng lần này thì đuôi xe tôi cũng không lùi lại được, cảm nhận rõ tiếng kêu rắc rắc khô khốc vang lên từ đằng sau.

- Cái quỷ yêu gì vậy nè? – Tôi đâm hoảng lắm bấm trong miệng.

Tôi nhìn sang bốn hướng, vẫn tối như hũ nút, chỉ có phía trước là có ánh đèn lơ mờ nhỏ xíu cùng tiếng cười nói của nhóm học sinh giờ chắc là đã ra đến cổng. Chỉ còn mình tôi đang kẹt lại ở khu đất này, mà xung quanh chỉ có tiếng lá cây xào xạc trong gió, mưa thì rơi lộp độp trên đầu, ếch nhái hè nhau kêu inh ỏi.

Căng mắt nhìn ra phía trước, rõ là chẳng có bức tường nào cả, vì tôi còn thấy ánh đèn mà, nhưng cứ đập pê-đan là xe lại không nhích lên được, mà lùi lại cũng va vào vật gì đó đằng sau.

Tôi nghe tim mình đập bình bình, cảm giác có một hơi lạnh chạy dọc theo sống lưng....

Chương 177

Tôi thở gấp gấp, đưa tay quệt làn nước mưa trên mặt:

- “Không lẽ....có ma sao trời....??? “ – Tôi hãi hùng nghĩ thầm, tay quờ quạng trước mặt như các pháp sư đuổi tà trong phim.

- “Bình tĩnh nào, không thể nào có ma quỷ được, bình tĩnh! “ – Tôi tự trấn an mình.

Rồi phốc hần xuống xe, thử dùng chân đá ra xung quanh thì đúng là đằng đuôi xe có cái gì đó như bậc thêm xi măng được xây cao lên, đá vô nghe bịch bịch. Và ở phía trước cũng vậy, tôi một tay vịn xe, rướn thân người đưa chân đá liên hồi vào hai bên trái phải, may phước làm sao hai bên này không có chướng ngại gì cả. Tôi nháo nhào ôm xe chạy về bên tay trái, đến chừng ước lượng đã chạy được rồi, tôi quỳnh quáng nhảy tót lên xe mà đạp hết tốc lực về hướng ngược lại lúc nãy, một hồi sau đã ra lại con đường mòn đất đỏ quen thuộc. Tôi mừng hết lớn, chẳng quan tâm bùn lầy gì nữa, trực chỉ hướng cũ mà đạp pê-đan hết ga hết số.

Ra đến cổng chùa, tôi mặt mũi xanh lét, mồ hôi hột hoà lẫn với nước mưa làm ướt đầm cả lưng áo, tôi quệt nước rồi nhìn xung quanh, chạy thêm vài bước nữa thì đã thấy Khả Vy đang dựng xe đứng dưới mái hiên phía cổng đợi tôi.

- N làm gì mà giờ này mới ra vậy? – Vy lo lắng hỏi.

- Ủ...lạc đường! – Tôi thở phào nhẹ nhõm, tự dung giờ này thấy lại sự hiện diện của con người, mừng gì đâu, chẳng bù cho cái không gian tịch mịch âm u khi nãy.

- Sao mà lạc được? N chạy theo cả lớp là xong mà? – Em ấy ngạc nhiên.

- Tại nãy muốn đi tắt nên chạy qua hướng khác, không dè lạc luôn, may mà ra kịp! – Tôi thở hổn hển.

- Ờ, nhà thầy làm gì có đường tắt? Chỉ có một lối ra lại sân chùa thôi mà! – Vy sững sốt.

- Sao không nói sớm? Trời! – Tôi thở hắt ra.

- Có biết N tự dung đi tìm đường tắt đâu mà nói! – Em ấy lắc đầu.

- Ủ, thôi về, trễ rồi! – Tôi khoát tay.

Ra khỏi chùa rồi, tôi nhìn lại về hướng nhà thầy, ánh đèn vẫn còn sáng lấp ló giữa hàng cây, thậm chí hãi hùng tự hỏi rốt cuộc khi nãy mình đã lạc vào cái bát quái trận đồ nào mà mãi mới mò ra được, rõ ràng là lúc ban ngày thấy xung quanh nhà thầy Ân chỉ là bãi đất trống mà thôi. Tối hôm đó tôi về nhà nằm trần trọc mãi mà chẳng ngủ được, lại thêm bên ngoài trời mưa gió bão bùng, cứ thổi tấm màn cửa sổ bay phất phơ, hãi....vô cùng tận.

Buổi học chiều hôm sau, tôi rủ Vy lên sớm hơn bình thường, hai đứa đạp chầm chậm trên con đường mòn dẫn vào nhà thầy Ân. Đến chỗ lối đi tối hôm trước tôi đã tự cắt đường thì hai đứa dừng lại, tôi xuống xe dắt bộ, cố lần mò trong trí óc hướng đi của ngày hôm bữa.

- Hôm bữa, chỗ này là N quẹo phải nè!

- Ủ, rồi sao?

- Đến đây thì chạy thẳng hoài luôn!

Tôi dắt xe đi theo hướng phía trước, nhưng lạ kỳ là nếu theo hướng trước mặt đi thẳng thì tôi sẽ đúng y như dự tính ban đầu, đó là lối đi này đúng là lối tắt dẫn ra cổng chùa. Thế nhưng ngày hôm bữa làm sao tôi lại không thể nào nhúc nhích chiếc xe được chứ?

- Kì vậy kia, bữa đó nhớ rõ ràng là N đến đây là bị kẹt cứng mà! – Tôi nhú mày suy nghĩ.

- Hay N quẹo cua ở đâu đó? – Vy nói.

- Không, chỉ chạy thẳng thôi! – Tôi lắc đầu đáp.

- Tối thui thì sao N biết là chạy thẳng? – Em ấy hỏi một câu làm tôi ngớ người.

- Ủ....nhỉ...! – Tôi bối rối.

Đang tần ngần nghĩ xem tối hôm bữa tôi lạc mất ở đâu thì Vy giật giật tay áo tôi, líu ríu nói:

- Nhìn kia...phải...phải tối hôm bữa N...ở đó...không???

Tôi ngạc nhiên vì sao em ấy tự dưng nói năng lấp bắp như thế, rồi nhìn theo hướng tay Vy chỉ, và ngay sau đó, tôi gần như không tin vào mắt mình, chợt thấy buồn rầu cả người.

Trước mắt tôi, hơi xéo về phía bên trái, sát ngay những rặng cây phi lao, trên bãi cỏ trống là hai ngôi mộ nằm cạnh nhau được xây bằng xi măng có vẻ đã lâu năm, vì cỏ trên mộ đã xanh rì.

Tôi toát mồ hôi hột, những tình tiết hôm bữa được xâu chuỗi lại và vụt nhanh qua đầu.

- “Trời tối, mình rẽ trái...thay vì chạy thẳng thì lại đảo vòng luôn sang bên trái....! “

Một loạt những hình ảnh được tái hiện, và ghép lại thành một đoạn phim hoàn chỉnh trong đầu, tôi chợt nhớ đến một lí thuyết mà nhớ rằng đã từng đọc ở đâu đó. Khi bạn bị bịt mắt lại và không thấy gì, nếu cứ bước đi về phía trước, thì thay vì đi thẳng, bạn sẽ vòng sang bên trái và một hồi sau sẽ đi về lại chỗ cũ, tất nhiên nếu bạn vẽ thành một vòng tròn đủ rộng cho những bước đi ấy. Có cả bằng chứng thực nghiệm rằng vào năm bao nhiêu đó tôi không nhớ rõ, một nhóm tù nhân Anh quốc vượt ngục trốn ra khỏi trại giam, nhưng trong làn sương mù dày đặc của mùa đông năm đó, sau mấy ngày mệt mỏi chạy trốn và đói khát, những tưởng đã thoát khỏi ngục tù, thì nhóm tù nhân này vẫn bị bắt lại tại ngọn đồi gần sát bên trại giam. Rất đơn giản, khi bị mất phương hướng, thì bạn sẽ đi thành một vòng tròn, vì khi thị giác không còn phát huy tác dụng nữa, con người sẽ điều chỉnh hướng đi trong vô thức dựa vào phản ứng của các cơ bắp trong cơ thể. Và thế là bước chân sẽ có bước ngắn bước dài, đi quanh quẩn một hồi sẽ về lại chỗ cũ.

Tối hôm trước tôi gần như cũng y hệt vậy, cứ cầm đầu chạy trong ánh sáng lơ lơ, đạp lúc nhanh lúc chậm, và...ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại lúi vào giữa hai ngôi mộ, kết quả là tông thẳng vào ngôi mộ phía trước, quay đầu xe lại thế nào nữa mà lúc lúi lại cũng tông luôn vào ngôi mộ phía sau, thế nên mới lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Mà ngôi mộ thì thấp phía

dưới chân, hèn gì tôi cứ nhìn thẳng nên đâu thấy gì trước mặt, còn nhìn xuống thì chỉ thấy làn cỏ xanh mướt, đầu thể nào ngờ được dưới chân mình là hai nắm mộ chứ!

Tôi tay chân lạnh toát, nhìn sang Vy thì thấy em ấy môi run run, muốn nói mà nói không được.

- Gì...gì thế? – Tôi cố nói.

- Bữa đó....N....tông vào...mộ phải không...vậy? – Em ấy lắp bắp.

- Ủ...ừ,...chắc vậy...! – Tôi thở hắt ra thừa nhận sự thật.

- Ghê quá....chắc N...bị ma dẫn rồi...! – Vy sợ hãi nói.

- Bậy bạ! – Tôi khoát tay.

- Vào lớp thôi, từ giờ...N đừng đi 1 mình nữa! – Nói rồi em ấy kéo tay tôi.

- Sợ quái gì, chẳng qua lạc thôi, ma cỏ gì ở đây! – Tôi mạnh mẽ nói cứng.

- Chứ sao....lối đi giữa hai cái mồ chật ních...sao...mà N kẹt vào được chứ...! – Em ấy vừa nói vừa run run chỉ về lối giữa 2 ngôi mộ.

Ngay sau câu nói của Vy, tôi đứng cả hồn và tay chân bủn rủn, nhìn lại thì quả thật là khoảng cách giữa 2 nắm mộ xanh cỏ này tuy không đến nỗi hẹp lắm, nhưng cũng ước chừng vừa đủ để chen vào bề dài của một chiếc xe đạp. Thế nhưng nếu để đúng thật sự là kẹt vào giữa 2 nắm mồ này, thì tối ngày hôm qua tôi phải....làm một cú drift sang trái cực kì hoàn hảo thì mới lọt vào giữa được.

Nhưng trong bóng tối quờ quạng thì thế quái nào tôi lại bo cua lách vô khoảng giữa chỉ vừa bằng một chiếc xe này chứ??

- Không...không phải đâu! – Tôi cố kháng cự yếu ớt trước cái ý nghĩ mình bị ma dẫn đang ngày càng lớn dần lên.

- Thôi...vào trong lớp thôi...ghê quá! – Vy nói như mếu.

Hai đứa tôi không hẹn mà cùng quỳnh quáng dắt xe đi nhanh vào lớp, chẳng ai dám nói một câu nào, cứ như chỉ cần một lời nói phát ra từ miệng là sẽ đáp lại lời kêu gọi từ cõi âm vọng đến vậy.

Nhưng chưa hết, vào lớp học tôi lại thất kinh hồn vía thêm một phen nữa. Khi vừa ngồi xuống chưa kịp nóng chỗ đã nghe thầy Ân ở trên bục giảng la ầm trời:

- Mồ tổ cái đứa nào hôm qua đá bể mấy chén nước trên mộ của mẹ tao? Hả?

Cả lớp không dám hó hé nửa câu, riêng tôi với Khả Vy thì nhìn nhau mà run cầm cập, tôi đọc được trong mắt Vy vẻ kinh hoàng tột độ. Khó khăn lắm tôi mới dùng được ngón tay của mình mà để lên môi ra dấu im lặng, lắc đầu bảo em ấy đừng nói chi cả, và sau đó hai đứa ngồi yên cùng cả lớp chịu trận thiên khiến lôi đình của....Bạch Mi Ung Vương đang nộ khí xung thiên, lôi đình oanh kích.

- Giờ làm sao đây N? Vậy là bất kính với....người chết rồi...đó...! – Vy thì thào lúc hai đứa đã ngồi ở quán nước gần nhà em ấy.

- Từ từ....để tỉnh đã..! – Tay tôi cầm ly nước mía mà run lên từng hồi.

Nhưng ngồi tỉnh mãi cũng chẳng nghĩ ra được ý nào cho ổn thoả, thú nhận với thầy thì không dám, mà cứ giấu nhem vậy để yên thì cũng không xong, cứ thấy tội lỗi trong lòng lắm. Tối đó tôi lăn qua lăn lại mãi trên giường mà không dám ngủ, nhớ lại...mấy cái phim cương thi bên Tàu mà hết dám nhắm mắt. Cuối cùng phải lò dò leo lên sân thượng ngồi dòm đất dòm trời, trầm tư ngẫm nghĩ đến khi mí mắt mở không lên nổi mới dám mò vô phòng nằm phịch ra ngủ yên ổn.

Sáng hôm sau, đang nằm nướng cho đủ giấc vì tối qua thức khuya thì tôi nghe chuông điện thoại réo inh ỏi. Lấy cái gối ôm chặn hai bên tai lại, tự nhủ tôi không ra nghe máy thì cũng có ông anh đang luyện thi dưới nhà nhắc máy dùm. Thế nhưng điện thoại vẫn kêu đều đều mà chẳng thấy dứt, tôi đâm quạu phóng ra khỏi giường la bài hải:

- Đại caaaa....., sao không nghe máy?

- Tao đá dính vách giờ, đang học bài không thấy sao? – Giọng ông anh ở dưới nhà vọng lên.

- Ờ, đệ đang ngủ mà! – Tôi nhăn nhó.

- Mà y gần cái điện thoại hơn tao! - Ông trả lời.

Tôi bực bội hết sức, vì cái tật tôi hễ cứ sáng ngủ dậy là mặt tôi đâm quạu ngay lập tức, phải ngồi thừ người ra một đống gần nửa tiếng thì mới tỉnh táo trở lại, chứ lúc tôi vừa ngủ dậy ai chọc là tôi mắng ngay. Thế nhưng mắng ai thì dám, chứ đụng ông anh bá đạo này chỉ có nước ăn mấy cái cốc đau đینگ vào đầu.

Tôi làu bàu nhắc ống nghe lên:

- A lô, ai đó? – Tôi nói rõ to, rồi lảm bảm tiếp – Sáng sớm đã phá buôn phá làng....!

-! – Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời.

- A lô!!!! – Đợi vài giây mà bên kia vẫn im thin thít, tôi gất gổng.

-! – Vẫn yên lặng.

- Không nói cúp máy à nha, đồ điên! – Tôi sừng cồ toan dập máy.

- Khoan....mình nè....! – Một giọng con gái vang lên.

- Ai? – Tôi nhúu mày ngờ ngợ đoán ra.

Và một giọng nói quen thuộc từ lâu rồi tôi mới được nghe lại, ngập ngừng mà êm dịu như rót mật vào tai....

- Ủ.....Trúc Mai nè...N phải không?!

Chương 178

Tôi tỉnh cả ngủ, lúng búng gật đầu lia lịa:

- À...ừ....N nè!
 - N đang bận gì à? Mình có phiền không? – Tiểu Mai dè dặt hỏi.
 - Không, đâu có...ờ, đang ngủ ấy mà! – Tôi nói như máy.
 - Giờ này mà còn ngủ hở? – Nàng sững sốt.
 - Ừ....sớm mà! – Tôi ngơ ngác đáp.
 - 10 giờ sáng rồi còn sớm gì nữa? – Giọng nàng nghe như đang phì cười.
 - Ớ....gì kì vậy...! – Tôi nhìn đồng hồ rồi giật thót người – Trời đất quỷ thần ơi, bữa nay ngủ dừ thiệt!
 - Hi hi! – Có thể tưởng tượng ra được Tiểu Mai đang khúc khích cười ở bên kia đầu dây.
 - Tại...tối qua thức khuya quá nên giờ dậy trễ ấy mà!
 - Ừa, hi!
 - Mà giờ ở Nhật là mấy giờ rồi nhỉ?
 - Sắp 12 giờ trưa đó N!
 - Vậy là...sớm hơn Việt Nam 2 tiếng à?
 - Ừm, xừ sở mặt trời mọc mà!
 - Ra thế!
 -!
 -!
 -!
- Vẫn như mọi khi, vài giây yên lặng trôi qua.
- Ừm, Tiểu Mai nghỉ hè vui không? – Tôi húng hắng bắt chuyện.
 - Cũng....cũng vui lắm, hi! – Nàng thoáng ngập ngừng đáp.
 - Về nước có đi đâu chơi không?
 - Cũng chưa, hôm giờ toàn ở nhà thôi, tuần sau mới dự định đi Kyoto và Hokkaido!
 - Ừ....mọi người trong nhà khoẻ chứ nhỉ? Bác trai có về không?

- Vẫn khỏe, ba mình thì lại đi nữa rồi!
- Ừm...về nhà thấy thế nào? N mà mỗi lần đi xa, về lại Phan Thiết thấy là lạ gì đâu!
-!
- Sao thế? – Tôi ngạc nhiên vì Tiểu Mai đột nhiên im lặng.
- Minh...cũng muốn về lắm! – Nàng đáp.
- Hở? – Tôi sửng sốt.
- Nhớ....nhớ biển Đồi Dương lắm....! – Giọng nàng đột nhiên nghèn nghẹn.
- Ở này, làm sao đấy? – Tôi đâm hoảng.
-! – Đầu dây bên kia lặng im.
- Tiểu Mai, sao thế? – Tôi gọi theo.
- Minh...không sao! – Nàng khẽ đáp, nghe như nấc lên.
- Rõ là có sao!
-!
-!
-!

Tôi gần như quíu lên, chả hiểu mình đã làm sai chuyện gì mà tự dưng đang nói chuyện ngon lành thì Tiểu Mai lại giống như đang khóc nức. Mà trên đời thì tôi sợ nhất là nước mắt con gái, cứ hễ nhìn thấy là đàn mặt ra như ông phỗng, lần này cũng vậy, dù chẳng biết Tiểu Mai có đang khóc hay không, nhưng tôi vẫn đầu óc rối bời, cố tìm cách nói chuyện.

- A.....thằng L ấy, nó có bạn gái rồi đó! – Tôi nói như reo lên.
- Hở? – Tiểu Mai ngạc nhiên.
- À không, chỉ là sắp có thôi, Mai nhớ bà chị bí thư bên 11A1 không?
- Ừ, nhớ!
- Ờ, nó đang tán chị đó đấy, sáng nào đá bóng nó cũng kèm sát chị này!
- Vậy hở? Dạn quá vậy!
- Chứ sao, anh khùng mà, nó chùi lắm, bị bà chị bỏ chạy như chạy giặc, thế mà vẫn lù đù vác mặt theo mới ghê!
- Hi hi, mà sáng nào lớp mình cũng chơi bóng hết à?
- Ừ, thật ra chỉ có vài đứa thôi, là do.....

Tôi thở phào nhẹ nhõm, và bắt đầu vung tay huyền thoại, thao thao bất tuyệt về những chuyện vui của những ngày hè hôm giờ, từ vụ tôi chạy bộ bị chó rượt, thằng C hay lùm được tiền, đến chuyện tôi đánh cầu lông ném luôn cả vợt, hay sút bóng vỡ cửa kính phòng tin học.

- Ghê, N vẫn còn sút bóng à? – Tiểu Mai xuýt xoa.

- Ủ, tự dung nổi hứng, hic! – Tôi lắc đầu cười khổ.

- Thôi đừng có sút nữa, nhà trường phạt đó, đợi mình mua cả đồng bóng đèn về rồi treo lên trụ cổng, cho N sút ha? – Nàng lém lỉnh gợi ý.

- Bậy....chọc quê nữa! – Tôi giật thót người nhớ lại cú sút “huyền thoại” “hôm nào, và nay đã thành dĩ vãng được nhắc lại.

Vậy là hai đứa tôi đã vui vẻ nói chuyện một cách tự nhiên trở lại, mà chủ yếu là tôi nói và Tiểu Mai nghe, tôi thì cứ tuôn một tràng các tình huống chết cười những ngày qua, nàng thì cứ gọi là khúc khích cười suốt với tài tấu hài của tôi.

- Vậy hử? Hi!

- Ôi....N đại quá, nhớ bị nó cắn rồi làm sao!

- Hi hi, ông K làm gì mà sợ H dữ vậy!

- Bày cho nè, ông T lúc suy nghĩ hay bị giật mình lắm đó, N hù là ông sợ chạy luôn, ih hi hi!

Chương trình “Tán chuyện mùa hè” lên đến cao trào, tôi hứng chí ôm luôn cái điện thoại phốc lên ghế salon nằm, kể tất tần tật những gì xảy ra vừa qua, và tất nhiên là không nhắc gì đến những chuyện giữa tôi cùng Khả Vy. Ban đầu Tiểu Mai chỉ nghe và ừ hử, nhưng lúc sau nàng lại phụ họa theo, thế là tôi được nước làm tới, bắt đầu quay trở về bản tính tếu táo, tức là...bắt đầu nói càn, và không ít lần bị Tiểu Mai kê tủ đứng vô miệng.

- Thấy ghê chưa? Bữa nay N biết chiên trứng rồi đó, đập cái đập, chiên cái xèo, ăn cái roẹt!

- Nhưng....trứng chiên thì làm gì có khoai tây???

- À...ừ....có chứ, đổi vị ấy mà, ngon, cũng ngon!

Vài phút sau, tôi lại dần mặt ra vì nói hớ.

- Trứng cá hồi thì ngon nổi tiếng rồi, xanh xanh đỏ đỏ nhìn thích mê!

- Ờ...trứng cá hồi màu cam mà N, làm gì có màu xanh???

- À....ăn với mù tạt ấy...nó dính màu xanh. Mà...mù tạt ăn ngon ha, chua chua cay cay, chấm với bò khô là nhất!

- N chưa ăn mù tạt bao giờ rồi!

- Sao biết? Vừa....vừa ăn hôm qua mà!

- Mù tạt đâu có chua, còn về độ cay thì phải gọi là siêu cay kia, hăng lên đến mũi đấy!

- À...ờ...thế à!!

Chốc sau, tôi lại tiếp tục tự phỉ phui cái mồm mình.

- Nhật Bản đẹp nhất là hoa anh đào rồi, nhìn trong gió rơi rụng lá tả khoái ghê đó, đứng giữa đó cầm Katana múa chiêu Seppuku thì y hệt Samurai luôn! – Tôi chém gió, tự tưởng tượng mình là một võ sĩ đạo thứ thiệt.

- Chiêu gì? – Tiểu Mai ngạc nhiên hỏi lại.

- Thì...Seppuku chứ chiêu gì, kiếm...kiếm pháp cổ xưa của môn phái nào đó, quên tên rồi, à đúng rồi, của phái Harakiri! – Tôi chợt dạ trả lời, nhớ đến cái từ Seppuku có liên quan đến kiếm Nhật mà đã từng đọc ở đâu rồi, mà dính dáng đến kiếm thì thế nào lại chẳng là kiếm pháp.

- Ôi...Seppuku là nghi thức mổ bụng tự sát của Samurai đó, N thực sự là muốn vậy hử? – Nàng thở dài nói.

- Ó....mổ...mổ...bụng....á....? – Tôi sững người, há hốc mồm thốt lên.

- Ủm....! – Nàng đáp.

May mà đang nói chuyện bằng điện thoại, chứ nếu không thì nãy giờ tôi đến chết vì bách nhục rồi, đúng là cái miệng hại cái thân mà. Tôi đoán chắc rằng Tiểu Mai nãy giờ thế nào cũng ôm bụng cười vì mới phát kiến tào lao tào đẽ của tôi. Vì cứ sau mỗi lần tôi bị hớ, thì đầu dây bên kia lại im lặng, nhưng có lần tôi cố vểnh tai lên nghe thì rõ là giọng Tiểu Mai đang khúc khích cười, nhỏ xíu mà vẫn đủ nghe được, chắc nàng đang bịt ống nghe đây mà!

Thế là tôi hết ham nói khoác nữa, mà chuyển sang dè dặt hơn, đổi chủ đề nói về...tình hình thế giới. Nhưng khốn nạn cái thân, dù chuyển sang đề tài nào tôi cũng luôn dẫn mặt ra vì nói hớ, mà trong khi bình thường ngày nào tôi cũng đọc báo, nắm rõ tin tức trong lòng bàn tay, lại còn ngón cả đống sách từ khoa học đến tâm linh. Ấy thế mà cứ hễ nói chuyện với Tiểu Mai là tôi lại đâm ra lảm nhảm, vì hứng khởi nhất thời mà danh dự đổ sụp cái ào như nước vỡ đê.

- Ngày nào Israel với Palestin cũng đánh nhau ỉ xèo, phải N thì ôm súng chống tăng ra nã cho tụi nó mấy phát giành lấy hoà bình rồi! – Tôi nói bố láo.

- Nhưng....Israel vừa rút quân khỏi vùng bờ tây sông Jordan và dải Gaza rồi mà N??? – Tiểu Mai vẻ như vẫn thích chơi quẻ tôi lắm.

- Ó....thế à....? Sao....sao thấy hai thằng đó vẫn đang hăng máu lắm mà? – Tôi ngớ cả người, mặt méo xẹo rửa thắm trí nhớ của mình.

- Thì tin tức nói vậy, mình cũng không rõ nữa, hi! – Nàng nói xong rồi lại phì cười.

Như vậy đấy, sáng ngày hôm đó hai đứa chúng tôi dù cách nhau gần 3600km nhưng vẫn nói chuyện và cười đùa vui vẻ với nhau như thuở nào. Những câu chuyện tếu táo của tôi, những lần cười khúc khích của Tiểu Mai đã xoá đi khoảng cách địa lý xa vời, xoá đi những khoảng cách trong tim của những ngày giá lạnh vừa qua giữa hai đứa.

Những ngày mưa mùa hè, giờ đã trở nên ấm áp hơn rồi!

Chương 179

Bị kê tử đứng vào miệng liên tục mấy lần, tôi hết ham ba hoa khoác lác nữa, nữ nhân quả thật là lợi hại, quả thật lúc nào cũng là yếu điểm chết người của nam nhân, tôi chém gió thần sầu là thế mà cứ hễ gặp Tiểu Mai thì y như rằng đâm ra gãi đầu ngắc ngư vì tắc tị.

- Rồi nghỉ hè, N có định đi đâu chơi không? – Tiểu Mai chuyển chủ đề khi thấy tôi cứng họng vì cái vụ Palestine với Israel chiến nhau ầm ầm vừa rồi.

- Ừm, thì có chứ, ngày nào lại chả đi chơi với tụi K mập! – Tôi mừng như bắt được vàng, trả lời ngay tắp lự.

- Không, ý mình là đi nghỉ hè ấy! – Nàng đáp.

- À... chắc đợi anh P thi xong thì tụi mình về quê nội chơi! – Tôi ậm ừ.

- Vậy hử? Quê nội N ở đâu?

- Phan Rang ấy, hè nào anh em mình cũng về đó chơi hết!

- Ở đó có biển không?

- Dĩ nhiên có rồi, đẹp hơn Đồi Dương nhiều!

Tôi tự dung chơi trò dóc tổ vì tinh thần gọi là “tự tôn” “quê nội, dù trong đầu đang nhớ lại cảnh biển Ninh Chữ ở Phan Rang, bãi cát thì trắng mịn thật, nhưng ở cái xứ mà nguyên 3 mặt rặng núi chắn hết gió này thì nắng nóng vô cùng, nắng cháy cả da, nắng xạm cả tóc, nóng kinh hồn, nóng tàn bạo.

- Woa, vậy...lúc nào đó, dẫn mình ra Phan Rang chơi hén? – Tiểu Mai nhỏ nhẹ đề nghị mà tôi nghe như sấm nổ bên tai.

- Bậy... à ... để khi đó rồi tính! – Tôi hoảng hồn.

- Sao vậy? – Nàng ngạc nhiên.

- Thì... chắc còn lâu mới đến dịp đó! – Tôi gãi đầu lia lịa.

- Hay là... không muốn dẫn mình đi chứ gì? – Tiểu Mai nói giọng dỗi.

- Ngu sao....à không, ý N là, ngoài đó nắng lắm, Mai ra chơi là chịu không nổi đâu! – Hết cách nên tôi đành thú thật.

- Thật à?

- Ừm, thử tưởng tượng đi, giờ da đang trắng, đảm bảo Tiểu Mai ra đó vài bữa là đen như Châu Phi luôn!

- Ui.... Thôi vậy!

Thiên hạ nói đổ có sai, đen da sạm da là kẻ thù truyền kiếp không đội trời chung của con gái, tôi chơi chiêu bài dọa dẫm này đích thực là quá đỉnh mà, khiến Tiểu Mai thôi ngay ý định cùng tôi du hí ra Phan Rang đây nắng gió ngay tức khắc.

-!!

-!!!

Vẻ như cuộc nói chuyện đã đến hồi kết, nàng và tôi đã...hết chủ đề để có thể tiếp tục “đàm thoại song phương “. Thế là tôi toan cất lời tạm biệt rồi dập máy thì Tiểu Mai đã lên tiếng trước:

- À....vậy.....! – Nàng ngập ngừng nói.

- Ừm, gì thế? – Tôi thắc mắc.

- N với... Vy ấy, hai người...vẫn bình thường chứ nhỉ?

- Ừ...thì bình thường, sao vậy?

- Không... không có gì, mình hỏi thôi!

- Ừm....!

Đến đây tự dung tôi đâm ra thắc mắc quá xá, khi không sao hôm nay Tiểu Mai lại hỏi về chuyện giữa tôi về Khả Vy vậy kia. Dù rằng nàng phải dư biết chuyện này chứ, vậy thì hỏi để làm gì kia?

- Thế... thôi nhé, N nghỉ trưa đi! – Tiểu Mai khẽ thở dài.

- Ừ, vậy ha! – Tôi gạt đầu, nghe bụng đã réo cồn cào vì đói.

- Tạm biệt! – Nàng đáp.

Tôi thở hắt ra, đưa tay định dập máy thì tự dung lại sực nhớ ra một chuyện, vội giật lại ống nghe kê vào tai và nói nhanh như chớp, hi vọng rằng Tiểu Mai chưa kịp cúp điện thoại.

- A khoan, này...này...!

- Gì vậy N? – Tôi đã nhanh, Tiểu Mai còn nhanh hơn, nàng gần như trả lời ngay sau khi tôi tiếp lời.

- Ừ, có chuyện này mình muốn hỏi! – Tôi mừng hóm vì nàng chưa cúp máy.

- Chuyện gì vậy? – Nàng hỏi.

- Chẳng là.....!

Và thế là tôi thuật lại chuyện tối hôm trước tôi chạy xe lạc trong nhà thầy Ân, và sau khi làm một cú drift xe để đòi thì tôi đã tông bể tan tành mấy ly nước trên mộ của mẹ thầy mà không hề hay biết. Giờ tôi chẳng biết làm sao để đỡ áy náy, mà thú thật với thầy thì tôi lại vạ phần không dám, cứ liên tưởng đến cảnh một thằng con trai còm nhòm còm nhom đứng trước Bạch Mi Ung Vương đang nộ khí xung thiên thì tôi đã run như cây sậy rồi, có khi lúc biết chuyện, thầy phế võ công rồi khai trừ tôi ra khỏi môn phái lắm. Vậy nên tôi mới cầu cứu sang Tiểu Mai, hi vọng nàng sẽ hiến kế gì đó, hoặc chí ít ra thì... xem như tôi kể cho nhẹ lòng.

- Ủm...! – Nàng suy tư.
- Giờ nên làm sao, hic! – Tôi rầu rĩ trông chờ vào cứu cánh cuối cùng này.
- Mình nghĩ N nên đến xin lỗi thầy đi là hơn! – Và nàng buông 1 câu mà tôi tưởng như án tử hình trước mắt.
- Chắc... không được đâu, mẹ N là học trò cũ của thầy, mẹ mà biết chuyện thì N óm đòn mắt! – Tôi rùng mình.
- Chứ như vậy thì phải tội với người đã khuất lắm!
- Không còn cách nào khác hở?
- Còn thì cũng còn!
- Cách gì?
- Vây nhé, N ra chợ mua hoa quả với một bó hương, rồi hôm nào đi học thì N lên sớm một chút, đến mộ của mẹ thầy mà thắp hương với dâng quả, rồi dọn quang bụi bặm và cỏ dại xung quanh mộ, xem như là tạ tội với người đã khuất!
- Thế thôi à? Có cần mua thêm bộ ấm trà mới để đèn lại không?
- Chắc là không đâu, mình nghĩ giờ này thì thầy đã thay lại bộ chén mới rồi!
- Ủ, rồi có làm gì nữa không?
- Thì vừa thắp hương vừa thành tâm xin lỗi, vậy là tạm ổn, nhưng tốt hơn là N cũng nên tự xin lỗi thầy cho phải phép!
- Ủ... chuyện đó... từ từ tính, vậy giờ N đi mua hoa quả hén?
- Ủa, nên vậy!
- Thế ... cảm ơn Mai nhé! – Tôi cảm khái.
- Hi, có gì đâu! – Nàng cười.
- Vây, tạm biệt ha!
- Ủa... à, mà nè.... N ơi...!
- Gì thế?
- Thỉnh thoảng.... mình lại gọi về nhé, được không? – Nàng thở thễ đề nghị.
- Ủ, thoải mái! – Tôi vui vẻ đồng ý ngay.
- Hi, vậy N nghỉ trưa đi nhé! – Tiểu Mai vui vẻ đáp.
- Ủm, bye! – Tôi gật đầu rồi dập máy.

Vừa cúp điện thoại, đưa mắt nhìn đồng hồ thì đã gần 12 giờ trưa, hoá ra nãy giờ tôi với Tiểu

Mai tán chuyện những hơn 1 giờ đồng hồ, đúng là khiếp thật, xưa nay tôi tán điện thoại với Khả Vy thì chỉ hơn 30 phút là hết cỡ. Tôi vươn vai hít sâu vào rồi duỗi tay ra cho thoải mái, toan đi xuống nhà dưới rửa mặt thì điện thoại lại reo lên.

- Gì thế? – Tôi nhấc máy, định ninh trong đầu là Tiểu Mai lại gọi, ngẩn tò te vì mới nãy nàng còn nói chỉ thỉnh thoảng gọi về, thế mà giờ đã tiếp tục ngay rồi.

- N hử? Nãy giờ mình gọi hoài mà điện thoại cứ báo bận suốt! – Giọng của Vy vang lên phía bên kia đầu dây.

- Ah... tại... à, mẹ N nói chuyện với ba ấy mà! – Tôi hoảng vía, hoá ra không phải Tiểu Mai, suýt nữa thì đã nói hớ ngay câu chào đầu tiên.

- Vậy à, đang làm gì vậy? – Em ấy hỏi.

- Thì vừa ngủ dậy thôi!

- Trời, ngủ gì dữ vậy ông!

- Hè mà, thích là ngủ đến mai cũng được, hê hê!

- Lười quá, dậy sớm tập thể thao cho khoẻ người thì lại không, cái thân đã còm nhom còn không biết lo nữa!

- Ế... ê này, làm gì thì làm, đừng có đem chuyện thể hình ra làm trò đùa nha!

- Hứ, ai bảo!

- Đây ròm thì ròm thiệt, nhưng lợi hại chẳng kém gì ai đâu!

- Lợi hại ra sao?

- Cực kì lợi hại, không sợ trời cũng chẳng sợ đất!

- Phải không, nói rõ hơn đi!

- Thì....thôi, có dịp rồi biết!

- Bleu, toàn nói dóc!

- Á à, mới sáng ra đã muốn gây sự rồi hả? – Tôi đâm quạu, bắt đầu giở giọng nguy hiểm.

- Sáng gì, bây giờ trưa rồi chàng ơi! – Vy cười khúc khích.

- Ờ.....! – Tôi đàn mặt ra vì cứng họng.

Quý tha ma bắt cái ngày hôm nay đi, chả biết ngày gì mà xui liên tục, hết bị Tiểu Mai kê tử đứng vào miệng hơn chục lần, chưa kịp hoàn hồn thì giờ lại bị em Vy cho ngậm tằm ngay khi tôi đang manh nha ý định dọa nạt em ấy để chữa thẹn.

- Thôi, nói cái này nè, chiều nay đi học sớm nhé! – Vẻ như Vy biết ở bên đây tôi đang há hốc mồm á khẩu, nên động lòng từ bi mà buông tha, chuyển đề tài.

- Sao.. sao phải đi sớm? – Tôi thắc mắc.

- Đi mua trái cây, lên trên nhà thầy rồi cúng tạ, xem như xin lỗi mẹ thầy, chứ mình không làm gì thì phải tội lắm, nhé?

- Ớ.....!

- Chịu không? Mà không chịu cũng phải làm!

- Ủ.. thì chịu!

Vâng, cùng một cái hoạ do tôi tự gây ra, cả Tiểu Mai và Khả Vy đều có chung một đáp án, tôi ngạc nhiên đồ rằng đây có lẽ là lần đầu tiên mà hai nàng đều suy nghĩ giống nhau. Và phì cười tự hỏi, chẳng biết nếu hai nàng khi biết mình vừa cùng chung ý nghĩ, thì có chịu thừa nhận không nhỉ? Hay là lại lắc đầu nguậy nguậy chối bay chối biến ngay lập tức đây? Cũng có thể lắm chứ, kinh nhau đến thế cơ mà, nhất là Vy, cá tính em ấy tôi còn lạ gì nữa, năng động vui vẻ nhưng cũng rất ngoan cố. Cơ mà tôi lại rung động đầu đời vì cá tính ấy đấy, hi hi!

Chương 180

Buổi chiều, sau khi dạo một vòng quanh chợ, tôi cùng Vy chọn được một bó hoa cúc, bó trái cây và bó hương thơm (thật ra thì tôi chỉ trơ mắt ếch nhìn Vy chọn chứ chả biết thế nào là lựa bông với trái). Xong xuôi đầu đó, hai đứa sóng đôi nhau đạp xe lên nhà thầy, lúc bấy giờ chỉ khoảng 4 giờ chiều, nghĩa là sớm hơn giờ học những 1 tiếng rưỡi đồng hồ. Sở dĩ tôi chọn đi sớm như vậy là vì ...

- Đi gì mà sớm dữ vậy? 5h30 vào học thì 5h mình đến là được mà? – Vy tròn mắt ngạc nhiên khi nghe tôi đề nghị đi sớm.

- Dở, mình đi sớm để tạ tội mà không ai biết, vậy mới đỡ chứ! – Tôi nói ra vẻ như đang làm việc với lí do hết sức chính đáng.

- Ai biết là ai biết? – Em ấy thắc mắc.

- Dở nữa, gần đến giờ học mới tới, lỡ đang quỳ tạ tội thì có đứa học sinh nào nó lên sớm, trông thấy là biết ngay thủ phạm bữa trước chính là N liên! – Tôi giải thích.

- Ông ơi, biết thì đã sao, làm sai phải chịu chứ! – Em ấy lắc đầu thở dài ngao ngán.

- Đẹp, bảo đi sớm là đi sớm! – Tôi sầm mặt nạt ngang.

Thấy điệu bộ tôi oai hùng cóc tía như vậy, Khả Vy hết ham cự lại, lú lú cho giỏ trái cây vào tay lái xe rồi chạy theo tôi. Nhưng người tính không bằng trời tính, tôi đi sớm để tránh bọn bạn học cũng đi sớm, nhưng lát sau mới thấm thía câu “Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa “.

Đến nhà thầy Ân là 4 giờ 30 chiều, hai đứa dắt xe vào chùa rồi lững thững đi trên con đường đất đỏ dẫn vào nhà thầy, hai bên hàng cây rủ xuống toả bóng râm mát rượi. Nhưng tôi chả có tâm trạng nào mà đi dạo, toát mồ hôi liếc ngang liếc dọc, mặt gian như thằng trộm gà nhìn lầy nhìn để xem có đứa nào lên lớp sớm không, dẫu biết là giờ này hẳn còn sớm lắm, có điên thì mới tới lớp lúc này, tất nhiên là trừ tên tội đồ là tôi ra thì không điên, nhưng trót gây hoạ tày đình nên mới phải dính cảnh đi học sớm trước 1 giờ.

- Êm rồi, tiến lên! – Dòm dáo dác một hồi, tôi khoát tay ra hiệu cho Vy đi theo mình.

- Hi hi, đóng phim à? – Dè dặt em ấy chả có vẻ gì là căng thẳng, che miệng cười khúc khích.

Tôi chả buồn đáp lại, hơi khom người dắt xe thật nhanh về phía hai ngôi mộ ở cạnh vườn nhà thầy, rồi khẽ khàng dựng xe, tháo giỏ trái cây từ tay xe Khả Vy ra.

- Nào, làm cho gọn gàng rồi rút êm! – Tôi nói y chang mấy tên trộm đạo đang hành tẩu giang hồ.

- Phải cẩn thận chứ! – Vy khẽ nhăn mặt vì thái độ hấp tấp của tôi.

Đúng như lời Tiểu Mai nói, quả nhiên là thầy Ân đã thay bộ ấm chén mới trên mộ của mẹ thầy, may mà lúc này tôi kịp ngăn lại khi Vy đang định đi vào cửa hàng đồ sứ. Tôi bày biện trái cây ra

đĩa, Vy thì cắm bó hoa cúc vàng vào trong bình bông. Xong xuôi đâu đó, Vy lùi ra, tôi thì quỳ xuống và đốt hương, dâng tay ngang trán, nhắm mắt lại và bắt đầu thành tâm, lầm rầm khấn vái:

- “Dạ... con xin lỗi cụ, hôm đó quả thật là con không cố ý, lần sau con không dám như vậy nữa, con thành thật xin lỗi cụ ạ! “

Rồi tôi dập đầu xuống đất lạy ngôi mộ 3 lần, sau đó lại chắp tay xá 3 lần nữa, rồi mới cắm cây hương vào cái lư trước mặt.

- Rồi, giờ dọn cỏ quanh đây đi! – Tôi nói.

- Ủ! – Vy gạt đầu.

Dưới ánh nắng buổi chiều, hai đứa bắt đầu khom người nhỏ cỏ xung quanh hai ngôi mộ, cỏ xanh và dày, mọc san sát nhau ở các rìa của phần tường xi măng bao quanh, mọc chìa cả vào hai tấm bia.

- Thấy nhẹ nhõm hơn rồi, tối nay chắc ngủ ngon! – Tôi vừa đưa tay nhỏ cỏ thoăn thoắt vừa nói.

- Ủ, thì vậy! – Vy đưa tay quệt mồ hôi.

- Hôm giờ nằm ngủ mà cứ sợ, chả dám nhắm mắt, nghĩ tới cảnh mình tông vào mộ lại hãi hùng!
– Tôi rùng mình nhớ lại đêm qua.

-!

- À này, tí nữa Vy lấy cái bọc ny-lon đựng trái cây khi nãy ấy, mình bỏ cỏ dại vô rồi đem ra ngoài bỏ nhé, chứ vứt tùm lum như vậy thì dọn cũng như không! – Tôi vẫn chưa hề biết là mình đang... độc thoại.

-!

- Làm xong rồi thì tụi mình ra ngoài ngắm cảnh chùa, tí đến giờ thì vào học, há? – Tôi sẫm soi phui phui bụi bám trên tấm bia.

-!

- Sao thế? Chả nói gì hết vậy? – Tôi ngạc nhiên, nhìn sang bên thì đã chẳng thấy Vy đâu cả.

Và một giọng nói quen thuộc từ sau lưng từ tốn vang lên, khàn khàn, trầm ấm mà đầy nội lực:

- A di đà phật, biết lỗi sửa lỗi, quay đầu là bờ!

Theo phản xạ, tôi quay phắt người lại, và biết thêm câu châm ngôn nhà Phật vừa rồi hẳn còn một vế nữa: - “Ai ngờ vực thăm “.

Tôi đứng chết trân nhìn thầy Ân tay đeo tràng hạt, ánh mắt tinh anh thấp thoáng sau hai hàng mi bạc phơ đang nghiêm nghị nhìn tôi, và cũng thoáng nét hiền từ như tiên ông trong cổ tích.

Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên, tôi đi sớm để tránh tụi bạn học thấy được, thì lại quên mất là mình đi sớm, mà lại bày biện hoa trái ỉ xèo, đốt hương thơm phức, nhỏ cỏ rào rào thì thể nào thầy ở trong nhà lại chẳng biết được chứ. Đúng là suy nghĩ cho lắm vào rồi cuối cùng cũng bị bắt tại trận, đúng là tính chi cho lâu, cày sâu chết lúa mà!

Theo “lệnh” “thầy, tôi hồi hộp đi vào nhà, Vy cũng bước theo bên cạnh, nhìn tôi đầy ái ngại, nhưng lại lắc đầu khẽ trấn an tôi:

- Không sao đâu! – Vy run run thì thầm, vẻ như chính em ấy cũng không mấy tin gì vào lời an ủi này lắm.

- Ừm! – Nhưng với tôi bây giờ thì lời an ủi đó còn hơn cả thiên binh vạn mã hỗ trợ đằng sau tướng lĩnh, vì ở bất kì tình huống nào, được người thương giúp đỡ thì bao giờ cũng là trợ lực to lớn và chỗ dựa vững chắc nhất.

Vào đến nhà, thầy Ân khoan thai ngồi xuống, đưa tách trà lên hớp một ngụm, nhẩn nha từ tốn. Tôi rùng mình nghĩ chắc thầy sắp sửa nổi cơn lôi đình, vì bầu trời bao giờ cũng yên lặng bất thường trước cơn bão. Mà thầy có nổi giận thì cũng phải tôi, nếu là tôi thì có đứa nào chạy xe tông vô bàn thờ nhà tôi thôi thì tôi cũng đã vít đầu nó xuống mà lên gối kéo chỗ liên tục rồi.

Thầy chậm chậm thưởng trà, Vy hồi hộp đứng đằng sau, tôi thăm vắn công giới bị.

- Sao hôm bữa lúc ông hỏi, con không thú nhận con là thủ phạm? – Thầy Ân trầm ngâm.

- Dạ... dạ... lúc đó con..sợ...! – Tôi lúng búng đáp, tim đập bình bịch.

- Chuyện thì cũng đã rồi, ông có làm gì con mà sợ! – Thầy thở dài.

- Dạ.....! – Tôi toát mồ hôi hột

- Thân là nam nhi dám làm dám chịu, có lỗi phải dũng cảm nhận lỗi, biết sai để mà sửa!

-!

- Lần này ông bỏ qua cho, lần sau thì phải nhận lỗi ngay đấy, biết không? – Thầy nói.

- Dạ... con không dám có lần sau nữa đâu ạ! – Tôi thật thà đáp.

- Thằng nhóc con, cũng mồm mép lắm, khà khà! – Thầy hiền từ bật cười.

- Dạ.....! – Tôi bối rối gãi đầu.

- Con bé kia là sao đây? – Thầy nhìn sang Vy.

- Dạ... bạn con, bữa đó... có mình con tông xe thôi, Vy không liên quan gì hết! – Tôi áp dụng ngay bài học thầy vừa dạy.

- Ừm, vậy giờ hai đứa ngồi đây chơi lát học cùng lớp, hay thầy kiểm tra trước một vài phút? – Thầy hỏi.

- A...dạ... thầy kiểm tra luôn đi ạ! – Tôi nói như máy, đã được tha rồi thì phải làm con ngoan trò giỏi ngay, chơi cái gì mà chơi chứ.

Giờ tan học, chạy xe ra khỏi cổng chùa một đoạn xa rồi mà tôi vẫn chưa hoàn hồn, cái mặt cứ ngu ra vì không tin được là sau khi gây họa tày đình, bị bắt gặp tại trận mà vẫn được thầy tha bổng, thiệt đúng là đại họa không chết, ắt có hậu phúc mà.

- Hi, nhất N rồi nhé, từ giờ được thầy để ý rồi đó! – Khả Vy tủm tủm cười.
- Êo, có gì đâu! – Tôi nhún vai vờ khiêm tốn, nhưng trong bụng lại khoái chí tủm nhó lại cái cảnh vừa nãy thầy Ân gật gù nhìn tôi hài lòng, vì tôi giải loang loáng hết mấy câu toán môn Sinh.
- Mà giờ mới biết thầy hiền ghê ha, vậy mà N cũng được tha nữa, chẳng bù với mấy lúc trên lớp, thấy thầy la học sinh mà sợ quá chùng! – Vy cảm khái.
- Ủm, cái đó gọi là ... khẩu xà tâm phật đấy, biết chưa? – Tôi giở giọng đạo mạo.
- Bleu, nãy trông nhất như thỏ đế, giờ còn bày đặt lên mặt với ai nữa, bleu bleu! – Em ấy le lưỡi trêu tôi.
- Á à, mô phật, con đang tu, đừng bắt con sát sinh! – Tôi giơ tay kết ấn, miệng khấn.
- Thôi ông, mặt ông không có đi tu được đâu!
- Sao không được? Mẹ tui nói tui có cốt phật đấy nhá!
- Xạo, ông thì có mà tu... hú!

Rồi Vy phá ra cười ngặt nghẽo, tôi ngượng chín người cạnh bên chẳng biết nói gì. Ác nổi sao tôi lại đi yêu mến con nhỏ suốt ngày luôn trêu tôi vậy kia?

Ngày hôm đó, tôi rút ra được hai bài học cho mình. Đầu tiên là câu nói “Biết lỗi sửa lỗi” của thầy sau này có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời tôi, đại ý là làm sai thì cứ nhận sai để mà còn sửa sai cho kịp lúc, đừng để khi sự việc đã ban hành ra rồi thì lúc đó nhận lỗi cũng chỉ thêm phần thiệt thân đầy rắc rối và sự hối tiếc muộn màng.

Bài học thứ hai, là bài học tôi rút ra cho tương lai không xa, đó là sau này khi có con, lúc dạy dỗ thì đừng đánh hay mắng chúng, mà hãy từ tốn làm cho bọn trẻ nhận ra giá trị bản thân chúng trước, rồi hãy nhẹ nhàng chỉ ra lỗi sai. Làm như vậy, con trẻ sẽ nhớ lời chúng ta dạy hơn thay vì là đánh mắng chúng, để rồi một ngày nào đó chúng sẽ chỉ rùng mình nhớ lại khoảnh khắc ta hung dữ mà tránh đi, và có thể lén lút làm điều sai đó ngay sau lưng chúng ta. Chứ không hề biết rằng nếu cứ làm tiếp, chúng sẽ sai ở chỗ nào, và sẽ không biết được hậu quả sẽ nhận được là gì.

Và ở điểm này, thì công nhận là thầy Ân dạy rất ư là chí lí, trước khi làm cho tôi ngoan ngoãn nhận lỗi, thầy đã nói tôi là “nam nhi đại trượng phu”, đánh ngay yếu điểm ưa nịnh phù phiếm của tôi, mà tôi thì đích thị là con trai đầu đội trời chân đạp đất chẳng sai tí ti ông cụ nào rồi, hề hề!

Chương 181

Từ nhà thầy Ân về lại nhà Vy chỉ độ 15 phút chạy thông thả, đến nhà em ấy, tôi đứng đợi đằng trước, vẫn còn hú hồn vì vừa được tha bổng.

- Rồi, hi! – Vy vào nhà cất cặp xong lại quay ra, ngồi lên yên sau xe tôi.

- Giờ đi đâu nhĩ? – Tôi cười tỉnh.

- Ra chỗ này, đảm bảo N chưa đến bao giờ! – Em ấy đáp.

- Hả? Phan Thiết nhỏ xiu, có chỗ nào mà N chưa tới! – Tôi ngạc nhiên.

- Đi đi rồi biết! – Vy phì cười, khế đập vai tôi.

Tôi theo hướng tay chỉ của em ấy, đạp thông dong trên con đường quốc lộ, rồi lại qua luôn cầu THD bắc ngang sông Cà Ty.

- Ế, về nhà N à? – Tôi ngẩn tò te khi nhận thấy đã qua lại phần “đất” của tôi.

- Khùng, về nhà ông làm gì! – Vy bĩu môi.

- Chứ sao đi đường này? – Tôi đâm ra thắc mắc tợn, vì rõ là thường thì hai đứa đều chỉ hay đi dạo ở biển hay lòng vòng quanh phần thành phố bên này cầu, chứ chưa bao giờ qua bên phần cầu treo hướng ngược lại. Đơn giản vì ở bên tôi không có nhiều cảnh đẹp bằng bên Vy, vừa có biển Đôi Dương, vừa có phố ẩm thực với hoa sữa thơm ngát ngây.

- Thì cứ đi, hỏi hoài, tí rồi biết! – Em ấy nhăn mặt.

Theo lời Vy, tôi cứ trực chỉ thẳng hoài hoài theo hướng đường quốc lộ, càng chạy càng nghi ngờ, vì ở khu trên này chỉ toàn là khu dân cư với nhà cửa san sát nhau, và nếu căn cứ theo vị trí hai đứa bây giờ là ở đường chữ Y thì chỉ cần chạy thêm một đoạn nữa là chúng tôi sẽ ra đến cung đường “tiến về Sài Gòn”.

- “Nguy, không lẽ em nó định dụ mình qua biên giới rồi bắt bán sang Trung Quốc sao ta?” – Tôi tếu táo nghĩ bụng.

- Nay, xa quá rồi đấy, hay là về thôi! – Tôi nhíu mày quay lại bảo, phần vì đã cách khá là xa nhà Vy, phần vì giờ này đã tầm 9 giờ tối, mà giắc này thì ở cái phố biển đã là vắng hoe, trên đường chỉ còn lác đác vài người qua lại.

- Đến chỗ kia, N quẹo phải nhé! – Vy chỉ tay về phía con đường nhỏ đằng xa.

Tôi đưa mắt nhìn theo, đó là con đường mòn đầy đất đá lởm chởm nằm cạnh trường Trung học cơ sở Trung Vương. Tôi chậm chậm rẽ phải rồi giảm nhẹ lực pê-đan, lặng yên quan sát. Buổi đêm, ngôi trường này trông âm u thấy ghê, những cành liễu rủ xuống phất phơ trong gió lại càng tăng thêm phần rùng rợn.

- Giờ này vô trường làm gì thế? Hồi đó học ở đây à? – Tôi ngo ngác.

- Ngốc, cấp 2 Vy học ở PBC luôn mà, với lại tụi mình đâu có vào trường làm chi, N cứ chạy thẳng, hết đường này quẹo trái! – Vy lắc đầu đáp.

Tôi dù mang một bụng đầy nghi vấn nhưng vẫn cầm đầu đi tiếp, xung quanh hai bên con đường mòn vắng lặng như tờ, tiếng đất đá bị cán lên kêu rào rào dưới bánh xe. Đến ngã rẽ, tôi bất chợt thấy tầm 3-4 thằng con trai đang ngồi tán dóc trên một gờ đất cao. Trông thấy hai đứa tôi chạy xe ngang qua, có vẻ là đang tiến về xóm tụi nó, thì cả bọn đều quay sang nhìn, mà tôi biết những ánh mắt này hầu hết đều đổ dồn vào Khả Vy.

- “Bỏ xù rồi, tụi này có ý gì đây, trông mặt gian tổ nái, nhớ...tụi nó có nhào vào thì mỗi mình còn lo được, chứ có Vy rồi thì vương tay lắm đây!” – Tôi bất giác thấy lo lắng.

-! – Đường như ở đằng sau, em Vy cũng cảm nhận được điều đó, khẽ níu lấy áo tôi.

- Chẳng sao đâu! – Tôi mạnh miệng nói cứng trấn an em ấy, lúc này đây tự dung thấy mình đàn ông ra phết, dù chẳng biết là nếu xảy ra biến cố thì có làm nên trò trống gì không đây.

Nhưng bọn trai làng kia chẳng có vẻ gì là muốn gây hấn, tụi nó chỉ dòm theo đến khi hai đứa tôi chạy sâu vào bên trong hẻm rồi lại thôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, quay ra đằng sau nói như trách:

- Gần đến chưa? Xa dữ vậy!

- Hi, sắp rồi, đến hàng cây kia thì dừng lại nha! – Vy đưa mắt nhìn về hàng dương liễu trước mặt.

Đó là một khúc sông rộng, vẻ như là một nhánh trên thượng nguồn của sông Cà Ty, dọc hai bên bờ là hàng dương liễu đang xào xạc nhẹ đưa lá loi theo gió. Mặt sông lăn tăn từng đợt nhấp nhô, sáng rõ lên dưới ánh trăng.

- Tuyệt, sao biết chỗ này hay vậy? – Tôi xuýt xoa, thích thú nhìn khung cảnh đẹp mê ly trước mắt, đầy sự yên bình đến tận tủy của một vùng quê sông nước buổi đêm hay thấy trên phim.

- Trước đây, mình từng đến nơi này rồi! – Em ấy đáp.

- Vậy à? Tự đi hay có ai chỉ? – Tôi quay sang hỏi.

-! – Khả Vy không trả lời, chỉ im lặng mỉm cười xa xăm nhìn ra mặt sông.

Tôi biết, Vy trông năng động nhí nhảnh hay cười là thế, nhưng cũng có đôi khi, tôi nhìn em ấy cứ như một người lớn, thỉnh thoảng lại im lặng và cười buồn một mình. Những lúc đó, tôi cũng không biết nói gì, chỉ im thin thít ngồi cạnh bên nhìn vu vơ, rồi đợi đến khi em ấy bắt chuyện thì tôi mới đáp lời. Vì tôi nghĩ rằng, con người dù có tinh nghịch nhốn nháo đến đâu, cũng sẽ có lúc cần một khoảng lặng trong tâm tư, để bình quân lại tâm trạng, để không đi quá đà trong bất kỳ tình huống nào.

Và lúc này cũng vậy, Vy lặng nhìn sông nước, thỉnh thoảng lại đưa tay vuốt tóc dính bết vào tai, tôi giật mình nhận ra, em ấy cũng có lúc giống Tiểu Mai đấy chứ.

- Trăng sáng nhỉ? – Tôi phá lệ, bắt chuyện trước.

- Ừm, nơi này đẹp ha! – Vy gật đầu.
- Ừ, nhìn dưới sông cũng thấy mặt trăng nữa!
- Hi, thì vậy mà!
- Hay gọi chỗ này là... bến sông trăng?
- Không phải đâu!
- Chứ sao? Rõ là ánh trăng đang in xuống sông mà?
- Mình muốn nó có cái tên khác!
- Tên gì?
- Dòng sông sao!
- Sông gì?
- Sông sao, như sông Ngân Hà ấy!
- Gì kỳ vậy?
- Thật ra ý mình không phải đến đây để ngắm trăng đâu!
- Chứ sao?
- Vào một số ít ngày đầu tháng, thì bầu trời đêm sẽ không có trăng, nhưng vẫn có sao. Lúc đó, nếu đến đây, N sẽ thấy dòng sông này đầy các ngôi sao được phản chiếu, nhìn đẹp lắm, y như sông Ngân Hà vậy, tiếc là đêm nay mặt trăng lại quá sáng!
- Hơ, thấy sông Ngân Hà chưa mà biết?
- Thì ... chưa, nhưng nghĩ là vậy!
- Vớ vẩn!

Nếu là lúc bình thường thì Vy đã nhéo vào hông tôi vì cái tội ngoan cố rồi, nhưng hôm nay thì lại không, vẻ như em ấy hiện đột xuất, chỉ lắc đầu cười rồi nhìn ra phía sông. Tôi ngạc nhiên tột, chẳng hiểu hôm nay em ấy ra làm sao mà ra vẻ suy tư lự quá thế!

Thế là tôi cũng im ru, cũng nhìn lại dòng sông xem có giống sông Ngân Hà không, dù rằng tôi cũng chưa biết sông Ngân Hà nó ra làm sao, chỉ thấy qua trên sách báo hay hình ảnh, đó là một dòng chảy được tạo ra từ hằng hà sa số các hành tinh trong vũ trụ, nhìn đẹp mê hồn.

Nhưng ngẫm cho đúng ra, thì nếu như đêm nay trời không có trăng, thì đúng là dòng sông sao như lời Vy nói thật. Vì nếu không tính đến ánh trăng đang sáng vàng vạc kế bên thì đưa mắt nhìn ra đằng xa, tôi có thể thấy ảnh phản chiếu của những ánh sao sáng li ti đang nhấp nhô sóng nước, lững lờ trôi theo dòng, có lúc chọt loé lên như kim cương rồi lại vụt tắt, rồi lại loé lên...

Tôi tự dưng thấy quê quá xá, và cũng hơi áy náy vì lúc này chưa gì đã buột miệng chê trách rằng

“dòng sông sao “của Khả Vy là vợ vắn. Thiệt là tôi đã quá bậy rồi, em ấy chưa tát cho vài cái vêu mồm đã là may. Nhưng giờ mà mở miệng thừa nhận thì tôi lại không thể, vì như thế khác nào... tôi tự nhận mình sai, chưa gì đã xuống nước trước mặt con gái, mà cái tính tôi thì xưa nay trọng sĩ diện, với tôi danh dự là tất cả. Mà ngược lại cứ để im im thế này thì tâm tư lại không yên ổn, cứ thấy thế nào ấy...

Thế nên, tôi áp dụng ngay bài học của “Bạch Mi sư phụ “vừa nãy, nam nhi đại trượng phu, biết lỗi sửa lỗi:

- Ủm, giờ nhìn ra rồi, giống... sông Ngân Hà thật! – Tôi quệt mũi, lúng búng nói.

- Thật hở? – Vy ngạc nhiên nhìn tôi..

- Ừ, chắc lựa hôm nào không có trăng thì lại đến đây! – Tôi đáp.

- Hi, hản rồi! – Em ấy nhoẻn miệng cười.

Dòng sông dưới ánh trăng sáng lấp lánh, thứ ánh sáng dịu mát, thanh thanh chứ không chói lóa như mặt trời, gió nhẹ đưa những cành liễu phất phơ rì rào khe khẽ, đâu đó ở đồng cỏ đằng xa có tiếng ếch và dế kêu hợp hành một bản hợp xướng đồng quê.

Nếu là trong phim hay tiểu thuyết, cũng đúng có lẽ là ở khung cảnh này, cũng nam nhân, cũng nữ nhi, hai người họ sẽ

Tôi quay sang nhìn Vy, nhớ lại khoảnh khắc trong nhà sách lần trước, suýt chốc nữa tôi đã... Và bây giờ đây, xung quanh tôi đã không còn đám nhóc phá bình nữa. Mà chỉ còn em, và tôi...

- “Em có đang nghĩ điều tôi đang nghĩ không? “

Và như tâm ý tương lân, Khả Vy cũng quay sang nhìn tôi...

Hội hợp ư? Không phải? Vậy thì là gì? Cảm giác này là sao đây? Mong chờ một điều gì đó, nhưng lại ngượng ngập không muốn nó xảy ra, nhưng quả tình là...

Không bây giờ thì khi nào nữa?

Nhưng bây giờ là làm gì? Mình đang muốn chuyện gì đây?

À, phải rồi! Tôi biết rồi..... và thế là tôi nắm lấy tay em ấy, môi mấp máy không thành câu:

- A...an.....!

Thế nhưng trước khi tôi kịp định hình những gì mình nói, thì Khả Vy đã mỉm cười rồi rút tay lại:

- Hi....làm gì đấy? Về thôi ông tướng!

Tôi như bị quả bóng căng phồng bị kim châm vào bắn vọt thẳng thiên lên trời, tỉnh bùng giấc mộng và rơi cái đập thật đau xuống mặt đất để về với thực tại.

- À...à...ừ....dzề.....về chứ!

Tôi bối rối, đồ bùng mặt quay đầu xe lại, trong đầu lung tung beng, loạn cả lên, và cuối cùng thảm thở dài ngao ngán:

- “Ôi..... đêch! “

Chương 182

Tôi chậm chậm đạp xe về, trong lòng vẫn chưa hết ngượng vì chuyện khi nãy, dù rằng tôi... cũng chẳng biết là vừa nãy tôi định làm gì, cứ như là hoàn cảnh xui khiến, rằng lúc đó, khi đó, ừm, phải làm như này, thế này...

Ngược lại với tôi đang bách nhục xuyên tim, Khả Vy ngồi đằng sau có vẻ vui hơn, hôm nay lại còn ngêu ngao khẽ hát vu vơ.

- Sao im thế? – Em ấy đập vai tôi.

- À... đang... đói! – Tôi trở ngay lí do hiện ra đầu tiên trong đầu.

- Nãy định nói gì thế? – Vy hỏi.

- Ừm...an...ăn...đói rồi, muốn đi ăn! – Tôi chối bay chối biến ngay.

- Thật hở?

- Ừa, đói gần chết, đói kinh dị!

- Đói thì nắm tay người ta làm gì?

Nghe đến đây tôi điếng hồn, bỏ xừ rồi, quả là có đứa nào đang đói mà lại đi nắm tay người đói diện không, chắc có mỗi mình tôi, ơ mà tôi cũng đâu có đói?

- Sao im ru thế? Hỏi thì trả lời đi chứ! – Vy nghiêng mái đầu nhìn tôi.

- Thì...thì đói, phải ...nắm tay chứ! – Tôi lúng búng đáp, não bộ hoạt động hết công suất.

- Vô duyên! – Em ấy lắc đầu.

- Chứ sao, cái đó....gọi là có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chịu, đói thì phải đói chung! – Tôi mắt sáng rỡ, đã tìm ra lối thoát từ trong đường cùng.

- Kì vậy, tự dung đói thì phải nắm tay à?

- Ừm, nắm lại cho đói chung, lỡ thả ra đằng ấy chạy đi ăn mảnh một mình thì sao!

- Hừ, gì cũng nói được!

- Hề hề, thì chuyện nó vậy mà!

- Này thì chuyện...này thì.....! – Vừa nói, Vy vừa đâm thùm thụp vào lưng tôi.

- Đánh đi, lỡ mà có mệnh hệ gì là nuôi suốt đời đấy nhé, ha ha! – Tôi cười sảng khoái.

Tôi nhớ mãi buổi tối của ngày hôm đó, phố biển về đêm vắng lặng, gió nhẹ nhẹ mát, ánh trăng soi sáng hai đứa, soi sáng người con gái nắm mỗi tay rồi thì bấu môi vờ dỗi, và tên con trai thì cười ngật nghẻo, tiếng cười tựa hồ như thế gian xung quanh chẳng có gì âu lo, tiếng cười hết

mục thống khoái cạnh bên âm thanh khúc khích yêu kiều.

- Thế về nhé, mai lại qua! – Tôi dừng xe trước nhà Vy.
- À... từ mai N đừng qua nữa nhé! – Em ấy ngần ngại trả lời.
- Hả? Sao thế? – Tôi ngạc nhiên, vì cái câu này sao mà quen quá thế.
- Ủm, ngày mai cả nhà mình đi Đà Lạt nghỉ hè rồi! – Vy đáp.
- Ơ.... thế à?
- Ủa!
- Rồi...rồi N sao?
- Sao là sao?
- Ở lại đây một mình á?
- Chứ mấy mình trời, không lẽ ông đòi đi theo?
- Thì....!

Tôi ngắc ngứ một hồi, nửa muốn bảo Vy đừng đi, nhưng kềm lại được. Phải rồi, tôi lấy quyền gì cản không cho em ấy du lịch chứ, không nên có ích kỉ quá, cứ khur khur giữ người ta mãi bên cạnh cũng không tốt.

Thế là tôi thở hắt ra đáp:

- Ủ, vậy đi chơi vui vẻ nhé!
- Sao trông miễn cưỡng quá vậy? – Vy nheo mắt.
- Đâu có, à, mà đi bao lâu? – Tôi chối đây đây.
- Chắc... um, khoảng 1 tháng đổ lại! – Em ấy để tay lên môi.
- Hự, đi chơi gì lâu dữ vậy?
- Thì du lịch mà, chứ không lẽ đi ngày một, ngày hai về, N kỳ quá!
- Ủm, ừ!
- Thế nhé!
- Ờ, vậy... N về nhé! – Tôi nhìn Vy.
- Ủa, tháng sau gặp lại! – Em ấy mỉm cười gật đầu.
-! – Tôi thoáng ngần ngừ.
- Sao còn chưa về? – Vy thắc mắc.
- Mà... chia tay gì mà, chẳng lâm ly bi đát gì cả! – Tôi mếu cả mặt.

- Thế nào mới là lâm ly bi đát? – Em ấy tròn mắt ngạc nhiên.

- Um...cũng chả biết, hic! – Tôi lắc đầu cười khổ. – Cứ thấy sao sao ấy!

-!

Và rồi khi tôi còn đang mặt nhăn mày nhó, Khả Vy nhón chân, đặt một nụ hôn khẽ khàng dịu ngọt lên má tôi.

Lại là một giây, tưởng chừng như dài cả thế kỷ....!

Một giây sau, tôi sững sốt quay sang, và Vy mỉm cười, đưa ngón tay nhỏ xinh lên môi hồng chúm chím ra dấu im lặng, rồi khẽ cúi chào, em ấy quay bước vào nhà, để mặc tôi đứng ngẩn ngơ ngoài sân.

Cũng phải cả một lúc lâu sau, tôi mới tỉnh cơn mê, tự gãi đầu cười một mình rồi chậm chậm đạp xe về, dám cá là cái mặt tôi lúc này hết như thằng nghiện vừa được phê thuốc. Về đến nhà, tôi chỉ rửa chân tay và đi thẳng lên nhà trên.

- Sao mà không rửa mặt hử con? Đi chơi cả ngày mặt mũi dơ hầy! – Mẹ tôi đặt cuốn sách xuống bàn, tháo kính ra nhìn tôi.

- Ày dà, con buồn ngủ rồi, mai rửa luôn cũng được! – Rồi tôi phóng vội lên lầu chẳng kịp để mẹ tôi trách cứ thêm câu nào.

Dĩ nhiên, có cho vàng thì bây giờ tôi cũng chả muốn rửa mặt chút nào!

Sáng hôm sau, tôi thức dậy mà nửa thân bên phải nó cứ tê rần, chỉ vì cả đêm qua tôi vì quá vui sướng mà thức mãi, đến nỗi lúc ngủ tôi cũng chỉ nằm nghiêng một bên phải, chứ chả dám áp má bên trái xuống mặt gối.

Đơn giản vì tôi muốn giữ lại chiếc hôn ấy đến hết ngày, hi hi!

Tôi rửa mặt buổi sáng, hầy còn hơi tiêng tiếc, thiếu điều định nghĩ rằng khỏi rửa mặt sáng nay luôn. Sau đó vươn vai tập vài đường lả lướt rồi sáng khoái đón ánh mặt trời của ngày mới, của những ngày không còn gặp Vy nữa.

Ngày đầu tiên, tôi hầy còn trong tâm trạng mê mê, cái mặt cứ cười hểnh hếch mãi.

Ngày thứ hai, tôi lĩnh ra ngoài sân sau khi bị ông anh cóc cho một cái đau điếng vì cứ đem gương mặt mà theo ổng là tôi đang... cười đều ra nhan nhản chỗ bàn học.

Ngày thứ ba, tôi đã thôi cười, chỉ thỉnh thoảng thấy vui vui trong lòng.

Ngày thứ sáu, những lúc đạp xe trên con đường biển, nhìn cặp đôi nào đó đang dạo mát, tôi bất chợt nhìn lại yên xe sau lưng, và lắc đầu cười thầm, vì giờ chỗ đó chẳng có ai ngồi.

Ngày thứ mười, tôi thần thờ nhìn ra phía biển, tránh không hướng mắt về những đôi trai gái đang nắm tay dạo bước trên bờ cát trắng trải dài.

Ngày thứ mười ba, tôi thất thểu đạp xe lòng vòng ngoài đường, chả muốn về nhà chút nào, vì ông anh thì đã vào Sài Gòn thi đại học. Tôi lăm bắm trong đầu cầu cho ổng đậu đại học Y Dược,

và phì cười khi nhớ lại điệu bộ nửa cười nửa mỉa của ổng lúc ở trên ga xe lửa vào buổi trưa, mém oằn lưng vì cái balô to đùng phía sau. Dĩ nhiên là lúc tôi giơ lên 2 ngón tay tỏ dấu hiệu Victory, ổng dứ dứ nắm đấm vào mặt tôi, ý bảo mày ở nhà trông nhà cho tốt đi, việc đi thi của tao chả cần mày lo. Ừ thì thôi, tôi quay xe về vậy!

Những ngày tiếp theo, tôi hết lẩn lộn ở nhà đọc truyện, tai đeo headphone ngấu ngiến hết những bản nhạc bất hủ của nhóm Westlife hoặc BackstreetBoys, hay những bản Only Love và Cry on my shoulder trong đĩa CD của Vy tặng. Buồn thay, cứ nghe đến hai bản này là tôi lại trống rỗng nhìn ra cửa sổ, bầu trời không nắng cũng không mưa, nhiều mây xám xịt, hết như tâm trạng của tôi lúc này. Căn nhà trống vắng, tôi bước xuống cầu thang, nhìn cái bàn học quen thuộc đã không còn lão anh đang cúi mũi vào đồng sách vở cao nhổng trước mặt nữa.

Tôi dắt xe ra ngoài, đạp lòng vòng vô định hướng, rồi thở dài nhìn lại con sông hôm nào. Buổi chiều, dòng sông vẫn lững lờ trôi, từng làn gió tinh nghịch nhẹ đưa những chiếc lá bay phát phơ rồi đáp xuống mặt nước, trôi theo dòng. Hết như một cuộc dạo chơi đã đến hồi kết, và châu về hợp phố, lá rơi về cội.

Thành phố buổi hoàng hôn đã tắt nắng, tôi thần thờ dạo qua tất cả những đoạn đường mà hai đứa trước giờ vẫn hay đi dạo. Cũng vẫn tiếng nói ồ ồ của bản tin cuối ngày trên đài phát thanh trung ương, vẫn đoạn đường thơm mùi hoa sữa, vẫn là tôi phía trước, chỉ có khác ở chỗ là những bước đạp chân trên pê-đan của tôi giờ đã nhẹ tênh, đơn giản vì... phía sau không còn một ai đó ngồi nữa, không còn một ai đó hay cười và chòe ghẹo tôi nữa.

Có ở xa, tôi mới biết là tôi nhớ em đến nhường nào.....Khả Vy à!

Chương 183

Tôi uể oải ngồi vào bàn, tần ngần cầm lấy cây bút đỏ rồi gạch một đoạn lên trên tờ lịch:

- Còn 16 ngày nữa mới xong 1 tháng, haizz! – Tôi thở dài, ngẫm lại 2 tuần vừa qua đúng là dài đằng đẳng.

Cầm tờ báo buổi sáng trên tay, tôi lật ngay mục tin tức thi Đề thi đại học khối A và nhìn vô phần đề Toán – Lí hôm vừa rồi. Dĩ nhiên là tôi mù tịt, nhìn vào y chang đang lạc giữa cái đám rừng những số và số. Nhưng chủ yếu là tôi xem thử đánh giá của báo chí về đề thi khối A năm nay như thế nào thôi.

- “Đề thi Toán của khối A năm nay được đánh giá là có mức độ phân loại thí sinh khá cao, theo như thầy.....!”

Tôi tặc lưỡi nghĩ thầm trong đầu, chắc, khối A có khó mấy cũng chả xi nhê gì với ông anh quái vật, ổng luyện thi suốt ngày suốt đêm mà. Tôi chỉ lo khối B của trường đại học Y Dược thôi, vì xưa giờ dòng họ nhà tôi hình như bị ám, cứ con trẻ đến tuổi thi đại học thì lúc nhận điểm chuẩn của trường Y thông báo về là đều rớt cái độp như mít rụng. Ông anh lớn nhất thằng đầu tiên, sau đó đến hai ông anh họ của chú Sáu tôi cũng tạch nốt. Thế nên mọi hi vọng trong dòng họ sẽ có một bác sĩ nổi nghiệp bác Hai đều dồn vào ông anh tôi. Mà vạn nhất trong trường hợp ông anh tôi cũng rớt, thì 2 năm sau sẽ đến lượt tôi khăn gói lết thân vào trường Y, nối gót con đường thi thố dài bất tận trải đều cho cả đồng anh em. Nhưng tôi học hành thì làng nhàng, cam đoan là cũng sẽ trượt vô chuỗi thôi, với lại tôi cũng chả thích làm bác sĩ cho lắm, dù nghe cái cụm từ “bác sĩ ngoại khoa” cũng thấy oai phết!

Vậy nên việc duy nhất tôi có thể làm bây giờ là đi xuống nhà dưới, quỳ trước bàn thờ thần tài thắp hương, lẩm rầm khấn vái cho lão anh tôi bằng mọi giá phải đậu Y Dược để hai năm sau cho tôi đỡ vãi. Mà các bạn thấy không, anh hai đi thi, em trai ở nhà ngày ngày thành tâm khấn phật cho cái ngày huynh trưởng đăng khoa Trạng nguyên, rạng danh bằng vàng sẽ đến, thiệt quả là xúc động lòng người, lay chuyển nhân tâm.

Buổi chiều, đang ngồi thần thờ trước hiên nhà suy nghĩ tôi nên làm gì nếu lỡ ông anh tôi tạch đại học thì thằng S thắng xe cái kít ngay trước cổng:

- Ê, ngồi làm gì đấy? – Nó hất hàm hỏi, trong giỏ xe là quả bóng tròn.

- Thế theo mày tao đang làm gì? – Tôi cười cười nheo mắt hỏi vặn lại, biết tổng là thằng này sang đây định làm gì rồi.

- Thằng bệnh, đi đá banh với tao! – Nó nhăn mặt.

- Đâu phải muốn rủ tao là được mày! – Tôi nhếch mép làm giá.

- Chứ sao?

- Còn tùy thái độ của chú như nào nữa chứ!

- Là sao? Tao không hiểu!
- Là có trả tiền cho siêu cầu thủ không?
- Thế bố đi trước, cái thằng điên, ngủ luôn đi mày! – Thằng S đâm quạu toan quay xe bỏ đi
- Ế ế, tao giỡn mà, đợi tao chút! – Tôi hoảng hồn gọi giật lại.

Mười lăm phút sau, hai thằng tôi có mặt ngoài bãi biển Đồi Dương. Chiều mùa hè mát rượi càng làm cảnh biển thêm đẹp hơn, nắng dịu nhẹ, gió biển miên man những cảnh dương liễu từng đợt. Hai đứa đi dọc theo lối đi được lát đá hoa cương thẳng hướng ra “sân bóng” đã được hên trước.

Thực ra cũng chả phải là sân bóng gì, mà chỉ là một khoảng bờ cát rộng trải dài và trắng muốt, một bên là sóng biển rì rào, một bên là thảm cỏ đại xanh tươi cùng hoa lục bình tím nhạt, nơi này được đám trai làng bọn tôi đặc cách tự chọn làm sân bóng dã chiến phục vụ cho những trận bóng dài bất tận dù nắng dù mưa. Kể là đặc cách chọn cho oai chứ nói trắng ra là để giành được khúc sân này, bọn tôi luôn phải đóng vai “giang hồ vườn”, mặt mũi thằng nào thằng nấy phải hầm hố, phải hung hãn, để cho mấy ông mãnh nhỏ nhít thả điều ngoài biển hay mấy cặp đôi nào mà dắt tay tình tứ lãng vãng gần đó là phải hoảng hồn bỏ chạy ngay tắp lự. Hồi những ngày hè cấp 2, hầu như ngày nào tôi cũng tót ra biển đá banh với đám chiến hữu này, nắng gắt cũng chạy như trâu, mưa gió gì cũng cười lăn cười bò, quần thảo cả buổi đến gần tối mới lê thân tàn đầy đất cát đạp xe về nhà. Chỉ đến hè cấp 3 là của năm lớp 10 này thì tôi mới thôi ra biển đá bóng với chúng bạn, vì không đi chơi net với K mập thì cũng tình cảm lãng mạn với Khả Vy.

Thế nên bây giờ thấy tôi ôm banh lò dò ra sân, bọn bạn cũ trở mắt dòm lom lom:

- Thằng tội đồ giờ này mới vác xác lên à, về đi!
- Khiếp, nghe đồn nó yêu quá nên giờ chân căng lèo khèo thấy ghê!
- Cơ mà thằng S bảo bạn gái nó xinh ngất ngây đấy!
- Yêu nhiều thì ốm, mà ôm nhiều thì yếu, thế này đá với đám nỏ gì! – Thằng S cũng phụ họa.

Nó vừa dứt lời thì cả đám ôm bụng cười sằng sặc, khỏi phải nói tôi nóng gáy đến cỡ nào, mới ngày đầu tiên tái xuất giang hồ sau từng ấy thời gian bế quan tu luyện, chưa kịp thể hiện thần uy thì đã bị chúng sinh ca thán đủ điều, quê hết lớn.

- “Đã thế ông cho chúng mày tắt cười, on your mark, go! “

Nghĩ là làm, tôi thả trái banh rơi phịch xuống cát, đặt bàn chân lên nó, rồi hai tay chống nạnh, mặt vênh lên hất hàm cười ngạo nghễ:

- Từng thằng một bơi vào, ai lấy được bóng tao khao hết cả đám tụi bây châu nước chiều nay!

Phong độ chỉ là nhất thời, đẳng cấp mới là mãi mãi, vâng, tôi tin như vậy nên mới mạnh mẽ thách thức, mà cũng nhờ thế thì đám huynh đệ mới ra nhìn tôi ra chiều uly kị. Nhưng có vẻ lúc ấy cái mặt tôi láo quá nên tụi nó chẳng ai bảo ai đều nhất loạt xông vào. Nhanh như cắt, tôi đảo người cho rơi thằng đầu tiên, xỏ kim qua thằng thứ hai, dốc bóng dắt mũi chạy nháo nhào luôn 2 thằng tiếp theo. Đến lượt thằng S đem tấm thân bồ tượng của nó ra làm tường thành án ngữ,

tôi thì xưa nay chẳng ngại gì thằng này, to xác thì chậm chạp, thế nên bình thường tôi chỉ cần đảo người là thoát ngay được hậu vệ khá là cứng cựa này. Nhưng hôm nay có vẻ là lòi thằng S đúng, yêu nhiều thì ốm, tôi vừa đảo người thì đã thấy hai chân mất lực, té chúi nhủi ập mặt xuống cát, để vượt bóng vào chân hai thằng đang đuổi theo phía sau.

- Ah ha ha, tao nói có sai đâu! – Thằng S cười rống lên.

- Thằng N hết thời rồi mày ơi, vẽ banh cho lắm cũng té vêu mồm!

Tôi vừa ngượng vừa bực, đưa tay phủi cát biển bám trên người, miệng phun phì phì cho văng ra đồng hạt cát li ti mà nhòn nhòn trong miệng.

- Chào mừng chú lại gia nhập đội bóng, hà hà! – Một thằng chìa tay ra.

- Ờ, tí tao đái nước tụi mày! – Tôi kéo tay nó rồi đứng dậy.

Trận bóng diễn ra ngay sau đó, đẳng cấp tôi thì đúng là có giảm đi 1 cấp thật, nhưng là giảm về thể lực, vì lâu quá chưa chạy bền lại nên khi này tôi mới mất đà té cái oạch. Chứ kĩ thuật dẫn bóng thì tôi hãy còn xịn lắm, suốt trận những cơ hội nguy hiểm đều một chân tôi kiến tạo nên. Và có lẽ màn ra mắt của tôi sẽ trở nên cực kì hoàn hảo nếu không tính đến quả sút bóng của tôi vào lúc cuối trận, khi mà mắt tôi nhắm vào khung thành, và chân thì sút thẳng bóng vô mặt thằng S đối diện, làm nó ngã lăn ra ôm mặt rú lên khiếp đảm.

- Tổ bà mày, đã dặn đừng bao giờ sút! – Thằng S lau bầu, dùng áo lau mớ cát trên mặt.

- Êo, tại thấy quả đó ngon quá nên thế! – Tôi rút cổ, đưa tay kéo nó dậy.

- Mày còn sút nữa thì tao đồn giò đừng có trách! – Nó dứ dứ nắm đấm vô mặt tôi.

- Ờ, mà tụi mày đá tiếp đi, tao nghỉ chút rồi về, đuối quá! – Tôi thở hắt ra, đưa tay quệt mồ hôi.

Tôi đi lững thững lên phía bãi cỏ sau lưng khách sạn Novotel rồi ngồi phịch xuống đất, chống tay thở dốc nhìn bọn kia tiếp tục trận bóng của buổi chạng vạng mùa hè.

- Ủa, thầy N! – Một giọng nói quen thuộc từ sau lưng.

- Hở? – Tôi quay mặt lại, đã thấy ngay bé Trần đang tươi cười lém lỉnh đứng cạnh đám bạn.

- Hi, anh ra đây chơi à? – Cô bé ngồi ngay xuống kế bên rồi đưa tay về phía bạn bè. – Về trước đi, tui về sau!

- Ừ, ra đá banh với tụi bạn ấy mà! – Tôi mỉm cười. – Em cũng vậy à?

- Dạ, chiều mát nên mấy bạn rủ ra biển dạo! – Trần gật đầu.

- Ừm, dạo này sao rồi? Thi trường chuyên chưa? – Tôi thắc mắc.

- Rồi anh, mà chắc rớt, hic! – Cô bé xịu mặt xuống.

- Sao thế? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

- Môn văn em làm không có tốt!

- Em thi chuyên gì?
- Chuyên hoá, hic!
- Nhắm mấy điểm mà rớt?
- Toán với hoá thì em làm tạm được, nhưng văn thì em không có học bài, với cả bài văn làm dở tệ luôn, chán ghê!
- Ủm, thôi, thi cũng xong rồi, giờ đợi kết quả vậy, biết đâu lại đậu được vào lớp nâng cao!
- Mà anh giỏi quá chừng sao hồi đó lại học PBC thế? – Trân háo hức hỏi.
- Thì anh cũng thi rớt, tại vì dốt văn, anh thi văn có 2 điểm à! – Tôi tặc lưỡi nhớ lại buổi thi ngày hôm đó, chả hiểu sao hồi cấp 2 tôi dốt văn đến thế, mà vào năm lớp 10 lại bắt đầu trở mã, điểm văn toàn 7 trở lên.
- Thôi, biết đâu em lại được vào học chung trường với anh, hi hi! – Cô bé ôm tay tôi.
- Cái tật nữa, con gái con đũa, đám bạn anh nhìn kìa! – Tôi mặt nhăn như bị, trông rõ là thằng S đang liếc xéo tôi, vì chắc nó tưởng tôi là hạng ba lẳng nhăng.
- Vậy hử, thì thôi, hi hi! – Trân buông tay cười lớn lên.

Thế là hai đứa ngồi trên thảm cỏ tán hươu tán vượn đủ chuyện, mà xoay quanh cũng chỉ là chuyện trường lớp, Trân cứ năn nỉ tôi giới thiệu về trường PBC, tò mò cứ như thể cô bé sẽ đăng kí vào học trường này vậy. Nhưng hồi sau, cuộc tán gẫu lại quay sang chiều hướng khác:

- Mà hôm nay anh không đi với chị Mai à? – Trân đưa mắt nhìn tôi.
- Sao phải đi? Mà Mai về Nhật rồi, em không biết à? – Tôi thoáng nhăn mặt.
- Vậy hử? Em cứ tưởng hai người chưa làm lành với nhau chứ! – Cô bé nhún vai đáp.
- Là sao? Làm lành gì? – Tôi ngờ ngờ đoán ra Trân định nói gì.
- Thì em đoán hai anh chị giận nhau mà, tại có mấy lần đi chơi với anh Triết nên mới biết! – Trân thản nhiên trả lời.
- Anh Triết nói gì? – Tôi ngạc nhiên.

Và ngay sau đó, tôi dần mặt ra khi nghe Trân nhìn tôi, ái ngại khẽ nói:

- Anh Triết bảo lần sau mà gặp lại anh thì đập cho một trận nên thân luôn!

Chương 184

Tôi giật bắn người như bị sét đánh vì chả hiểu mô tê gì sất:

- Gì kì vậy? Sao anh Triết lại nói thế?

- Em cũng không biết gì nhiều, nhưng có hôm bữa em với chị hai đi chơi, thì anh Triết bảo cùng sang nhà chị Mai luôn! – Trân giải thích.

- Rồi sao nữa? – Tôi liếm môi.

- Thì qua đó, mà bấm chuông hồi lâu chị Mai mới ra mở cửa, nhìn mắt đỏ hoe à! – Cô bé hạ giọng kể lại.

- Ủm....! – Tôi lúc này biết quá rõ đó là khi nào.

- Anh làm gì mà chị Mai khóc vậy? – Trân nheo mắt nhìn tôi.

- Không...không có, em kể tiếp đi! – Tôi lúng búng đáp.

- Thì vô nhà ngồi, mà lúc đó im ru luôn, em cũng chỉ biết nhìn, chị Mai thì cũng im lặng, mà trông chị ấy mệt mỏi lắm, chả buồn nói gì!

-!

- Rồi hồi sau tự dung anh Triết đập bàn bảo.....! - Đến đây Trân ngập ngừng nhìn sang tôi.

- Anh Triết bảo sao? – Tôi hỏi dồn.

- Bảo “cái thằng đó, anh mà gặp lại thì đập một trận cho chùa “, hic!

-!

- Rồi lúc đó chị Mai mới bảo là chuyện không có gì, nói anh Triết có hiểu gì đâu mà nói như vậy!

- Ủm....!

- Nhưng anh Triết hình như là không đồng ý, rồi nói từa lưa, chị hai em phải bảo đi về để chị Mai nghỉ ngơi thì anh mới chịu thôi!

-!

Đến đây tôi đã hình dung ra khung cảnh một ngày nào đó nếu bất chợt tôi gặp lại anh Triết ngoài đường, thì có lẽ ông anh này sẽ không ngần ngại gì mà lao vào tấn tôi một trận nên thân, tanh bành sương khói. Nhưng cũng đúng thôi, tôi không trách gì cả, đó là bổn phận của người làm anh phải bảo vệ em gái mà, phải tôi làm anh trai thì tôi cũng đập thẳng sở khanh làm buồn lòng em gái tôi rồi. Mà ác nỗi, vẻ như cái nhân vật sở khanh lại đang là tôi bây giờ mới đau chứ!

- Mà anh nói thật em biết đi, anh với chị Mai cãi nhau à? – Trân nhìn tôi nói giọng nài nỉ.

- Không... chuyện... phức tạp lắm! – Tôi bối rối trả lời.

Thấy tôi ngồi thờ người ra chẳng muốn nói gì, bé Trân cũng hết ham hỏi han gì nữa, lặng im ngồi nhìn ra phía biển, thỉnh thoảng lại nhặt những quả dương khô quắt rơi trên cát lại mà thả đi lăn tròn lông lốc, rồi vô tư cười khúc khích nhìn mấy đứa nhỏ chạy giỡn âm âm trước mặt.

Bất giác tôi nhớ lại cái hôm mà tôi, Tiểu Mai, cu Bọt và Bò Câu cùng nhau nô đùa cũng chính tại nơi này, bốn người chúng tôi cũng chạy giỡn suốt buổi, tiếng cười giòn tan của bọn trẻ hoà lẫn vào thanh âm vui tươi trong trẻo của Tiểu Mai, thế có trời đất rằng khoảnh khắc đó tôi đã tưởng như chúng tôi là một gia đình vậy. Để rồi như đã tròng xe cát bị sóng biển cuốn trôi, ít lâu sau tôi tàn nhẫn bỏ rơi nàng trong đêm mưa, và hôm sau lại lạnh lùng cười nói cùng Khả Vy, khiến nàng phải bỏ về ngay giữa buổi học, phải... ừ đúng rồi, hẳn là nàng đã khóc, đã buồn khổ một mình.

- “Vậy mà em vẫn bênh vực tôi sao? Vẫn còn... để lại áo mưa cho tôi, vẫn đối xử tốt với tôi như không có chuyện gì xảy ra. Sao vậy chứ? Tôi đâu có gì để khiến em phải... sâu đậm đến vậy? Tiểu Mai.....!” – Tôi đưa mắt buồn bã nhìn ra biển, thấy lòng mình trống trải, chơi vơi một khoảng trời xanh rộng lớn.

Đã không nghĩ đến thì thôi, nhưng mỗi lần nhớ lại những việc xảy ra giữa mình và Tiểu Mai, tôi lại thấy buồn nỗi buồn miên man, da diết nhưng lại không thể bộc lộ ra ngoài. Chỉ biết cố chôn chặt trong tim, hi vọng dùng phương thuốc thời gian đè nén lại mọi kỉ niệm. Và quả thật thời gian luôn là liều thuốc hiệu quả, suốt hơn tháng hè vừa rồi tôi đã hầu như quên được Tiểu Mai, chỉ có thỉnh thoảng chạy ngang nhà nàng thì tôi có nhìn thoáng qua căn nhà có cánh cổng sắt màu đen nay đã đóng kín. Ở bên cạnh Khả Vy, tôi hoàn toàn có thể không nghĩ gì đến Tiểu Mai nữa, đi chung với bọn K mập, tôi cũng không mấy bận tâm gì về nàng nữa. Những tưởng chuyện sẽ là như vậy, mọi việc sẽ chỉ đơn thuần rằng tôi đã thấy thanh thản và nhẹ nhàng mỗi khi nghĩ đến Tiểu Mai, thì hôm nay bé Trân lại vô tình gọi lại trong tôi, khuấy động lại mảng kí ức được ẩn dưới bề mặt yên bình mà tôi tự tạo ra.

- Về thôi anh, tối rồi kia! – Trân giật giật tay làm tôi choàng tỉnh, thoát ra khỏi những dòng suy nghĩ dài miên man bất tận.

- À...ừ... em về chung với tụi anh luôn ha? – Tôi ngơ ngác.

- Tụi nào nữa, bạn anh về hết từ nãy giờ rồi! – Cô bé thở dài nhìn tôi vẻ tội nghiệp.

- Vậy...à, ừm, về thôi! – Rồi tôi nhổm người đứng dậy.

Dọc đường về, tôi cứ mãi mê theo đuổi những suy nghĩ trong đầu mà chẳng buồn tán chuyện với bé Trân, chỉ thỉnh thoảng gật đầu ừ hử cho qua. Thấy tôi như thằng đần độn vì tình, cô bé cũng thôi làm phiền mà chào tạm biệt rồi rẽ sang hướng khác, để tôi ở lại thần thờ chạy lếch thếch trên đường như người bị mất sổ gạo.

Giờ tôi phải làm sao đây? Thà là không biết thì thôi, chứ đã biết Tiểu Mai vì tôi mà buồn đến mức ấy rồi thì lại thấy trong lòng cứ bứt rứt không yên, y như thể tôi là thằng tội đồ của đất nước vậy. Nhưng biết thì làm được gì, tôi giờ đâu thể lại quay sang đối tốt với Tiểu Mai, vì chắc chắn Vy sẽ biết, mà tôi thì thật lòng lại đang rất thích em ấy, hơn rất nhiều so với Tiểu Mai, hay... ít nhất là những ngày hè vừa qua đã làm tôi đoán chắc rằng hiện thời tình cảm của tôi là như vậy.

- “Thôi thì... hôm nào Tiểu Mai gọi điện, mình... cố gắng nói chuyện lâu hơn, kể thật nhiều chuyện vui cho nàng vậy! “.

Mãi đến lúc về đến nhà, tôi mới chốt lại suy nghĩ bằng một biện pháp vô thưởng vô phạt, mục tiêu là bù đắp phần nào cho Tiểu Mai, nhưng cách làm thì lại chỉ đơn giản và vô cùng nghèo nàn rằng tôi sẽ chỉ cố nói chuyện nhiều hơn với nàng.

Thế nhưng những ngày sau đó, tôi đợi mãi mà cũng chẳng thấy một cuộc gọi điện thoại nào từ Tiểu Mai, dù rằng cứ hễ chuông reo là tôi nhảy bổ ngay đến và nhắc máy. Và khốn nỗi, chẳng phải Tiểu Mai gọi điện như đã hứa, mà cũng chẳng phải là Vy gọi về hỏi thăm, bao nhiêu lần tôi hồ hởi nhảy đến bàn máy thì y như rằng bấy nhiêu lần tôi thất vọng nào nề dập máy xuống.

Vài ngày sau, ông anh tôi thi đại học trở về, trưa hôm đó tôi đang ngồi nghe nhạc ở phòng khách thì thấy ông xách ba-lô lù lù bước vào, vẻ mặt chẳng hiểu là đang vui hay buồn.

- Sao huynh? Sao rồi? Thi sao? – Tôi mắt sáng trưng hỏi như máy.

- Sao con mắt tao, vừa về đã tra tấn, tránh ra! - Ông ném phịch cái balô xuống nền nhà.

- Ớ....! – Tôi dãn mặt ra vì ngạc nhiên, rồi vội quay sang hỏi ba tôi. – Sao ba? Ông thi được không?

Nhưng ba tôi chỉ lắc đầu đáp gọn lỏn “Cũng được “rồi bỏ ra sau nhà rửa mặt cùng ông anh, còn lại tôi trơ ra giữa nhà như ông phỗng đá. Mãi đến lát sau, khi mà tôi dăng tận miệng ông anh chai Sing và ly đá mát rượi thì ông mới chịu hé miệng tiết lộ cho vài câu vàng ngọc:

- Bách khoa thì chắc chắn đậu, Y Dược thì hên xui, đề khó như quỷ! - Ông hớp ngụm nước rồi dựa hẳn vào ghế bành.

- Sao thế? Đề khó lắm à? Huynh nhắm được mấy điểm? – Tôi háo hức, mặt nửa cười nửa mỉa vì vẻ như ông anh tôi lại sắp nổi gót theo các ông anh trước mà rớt Y Dược nữa rồi.

- Mà thôi cái trò hỏi điểm đi, thi xong rồi ngồi đoán mò có ích gì, đề thì khó dàn trời, may mà tao tài năng kinh thế, biến ảo khôn lường mới lật ngược tình thế! - Ông tặc lưỡi đáp.

- Là sao? Đậu rồi à huynh? – Tôi liếm môi, trong lòng bùng lên 1 tia hi vọng.

- Đậu đậu cái con khỉ, hên thì vừa đủ điểm chuẩn, mà chẳng biết năm nay trường Y lấy bao nhiêu nữa! – Ông anh tôi nhăn mặt nạt.

-! – Thấy bộ dạng ông hung hăng quá tôi cũng hết ham hỏi tiếp, dù rằng rất muốn ông nói 1 câu động viên rằng ông sẽ đậu, bởi vì... có vậy thì tôi mới đỡ lo đến số phận mình vào 2 năm tiếp theo.

Ba ngày sau, theo lời của ba mẹ khuyên, hai anh em tôi lại khăn gói về Phan Rang nghỉ hè như mọi năm, phần là để lão anh tôi về quê “tĩnh dưỡng “sau kì thi lớn nhất của đời người, phần là lệ thường thì hè nào chúng tôi cũng về quê nội. Buổi sáng ngày hôm đó, hai thằng tôi quỳnh quàng cả lên xếp đồ vào túi xách vì sắp đến giờ xe đưa rước đến tận nhà đón. Tất cả cũng chỉ vì hồi khuya hôm qua hai ông thức trắng mắt xem World Cup, để rồi sáng nay ngáp vắn ngáp dài lò dò xuống nhà dưới và giật mình nhớ ra là hôm nay mình phải về quê.

- Mày xuống dưới lấy kem đánh răng với khăn lông lên đây, nhanh! – Ông anh tôi quát.
- Từ từ, đại ca bỏ mấy chai nước vô chưa? – Tôi đâm quíu.
- Rồi, chết, tao quên mấy cái quần đùi rồi! – Ông cũng nháo nhào.
- Ồ, cái áo đó của em mà, sao huynh bỏ vào túi huynh? – Tôi ngơ ngác.
- Loạn cả lên, điện thoại kia, mày xuống nghe máy nhanh! – Ông anh tôi giật thót người khi nghe chuông điện thoại reo ở dưới nhà. – Có khi nhà xe gọi đó, bảo là 10 phút nữa tới!

Tôi phóng ngay xuống chộp lấy điện thoại, quệt mồ hôi trên trán, hồi hộp nghĩ rằng chắc tài xế sẽ chửi bới um sùm vì sốt ruột. Nhưng dè dặt từ bên kia đầu dây là một giọng nói dịu dàng gần gũi mà tôi luôn mong đợi hôm giờ:

- N hử? Minh nè! – Tiểu Mai nhẹ nói.
- Ahh.....ừ, N nè! – Tôi cứng họng mất vài giây mới trả lời được.
- Hi, hôm nay dậy sớm quá nhỉ! – Nàng khẽ cười.
- Ừ, tại hôm nay N về quê nội chơi, mà xe sắp chạy rồi! – Tôi đáp.
- Cái thằng kia, mày nhanh lên coi, xe tới trước nhà nè, còn nói cái khỉ khô gì nữaaaaa.....!!!! – Ông anh tôi gọi lớn ở phòng khách, đồng thời tôi nghe tiếng động cơ xe rì rì trước nhà.
- Thôi nhé, giờ N phải lên xe rồi, có gì gọi sau ha! – Tôi vội vàng nói.
- À...ừ, vậy hử? Về quê chơi vui nha! – Tiểu Mai cũng vội nói.
- Ừm, đi nhé! – Tôi nửa muốn dập máy để đi cho lẹ, nửa lại không muốn.
- Ừa... mà này....! – Nàng tiếp lời.
- Gì vậy? – Tôi ngạc nhiên, bụng nóng như lửa đốt vì ông anh lại nổi cơn tam bành ở nhà trên.
- Ừm... giữ gìn sức khoẻ nhé!
- N biết mà, đi nhé, gặp sau!
-!

Rồi tôi vội cúp máy, vác balô phóng lên nhà, đi ra ngoài khoá cửa lại, nháo nhào bước vào xe và cố né tia nhìn toé lửa từ phía ông anh đang mặt mày hung tợn thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống tôi vì cái tội đã trễ nải lại còn buông điện thoại.

Thế sự quả là biến ảo khôn lường, chỉ mới cách đây vài hôm tôi còn mong chờ một cuộc điện thoại từ Tiểu Mai để hi vọng có thể gián tiếp xin lỗi nàng, thì chính bây giờ tôi lại là người chủ động cúp máy kết thúc cuộc nói chuyện chỉ vắn vẹn hơn 1 phút đồng hồ, quả là khó thể nào tính hết cho được những tình huống như này.

Xe chuyển bánh, chốc sau đã chạy ra đến cầu Sở Muối, tôi đưa mắt nhìn lại khung cảnh phố phường quen thuộc của Phan Thiết đang dần tụt lại phía sau, nhường chỗ cho những ruộng

muối trắng muốt và những cánh đồng lúa xanh mướt bạt ngàn. Tôi lục balô lấy cuốn sách ra rồi úp lên mặt, tựa người vào ghế rồi chớp mắt, thầm nghĩ chỉ chốc lát sau khi tỉnh dậy, trước mặt tôi sẽ lại là những dãy phố của quê nội quen thuộc và thân thương.

Và đó, là lần cuối cùng của mùa hè năm ấy, tôi còn nghe được giọng nói của Tiểu Mai...!

Special Chapter C

Ngồi trong góc quán quen thuộc, tôi nhìn ra sông, nơi những cánh lục bình đang trôi hờ hững về phía chân trời. Dưới ánh hoàng hôn đang chuyển dần sang màu tím thẫm, dòng sông bỗng nhiên đẹp một cách huyền hoặc, vừa buồn man mác lại vừa bình yên đến lạ thường.

Vẫn ly café đen đang rơi từng giọt sóng sánh, vẫn lipton sữa ngọt ngào, chúng tôi cứ ngồi yên như thế thật lâu. Với một người bạn tri kỉ thì có thể hiểu nhau mà không cần bất kì một lời nói nào cả.

Tôi hơi chút bất ngờ, tự hỏi có khi nào lại ngẫu nhiên đến vậy khi một trong những bài hát chúng tôi cùng ưa thích đang vang lên nhẹ nhàng và da diết.

"I stand alone in the darkness, winter of my life came so fast, memories go back to childhood, today I still recall..."

N nhìn tôi, khẽ mỉm cười. Tôi nhắm hờ mắt, hít thật sâu mùi sông nước quen thuộc, cảm nhận làn gió dịu dàng đang mơn man trên tóc rồi cười thật hiền. Tôi hiểu, N cũng như tôi, cũng đang nghĩ về đoạn đường mà chúng tôi đã cùng bước qua.

Đã bốn năm kể từ ngày chúng tôi rời ghế phổ thông, hai cô cậu học trò nghịch ngợm, láu lỉnh ngày xưa giờ đã trưởng thành. Giữa những bộn bề của cuộc sống, những xô bồ của thành phố, chúng tôi vẫn đi bên nhau, lặng lẽ thôi nhưng lại như một điều tất yếu của hai tâm hồn đồng điệu.

N vẫn gầy và thư sinh nhưng ánh mắt dường như trầm ngâm, xa xăm hơn. Còn tôi, có lẽ so với bảy năm trước đã có nhiều thay đổi, có lẽ là nữ tính hơn, dịu dàng và trưởng thành hơn sau những lần vấp ngã.

-Tập đàn đến đâu rồi? - N mở lời, phá tan sự im lặng, nhìn tôi với ánh mắt dò xét.

Tôi hơi ngượng, đưa mắt nhìn sang mới khác, nói khẽ:

-Vẫn vậy, mấy cái hợp âm, khó bấm quá, mãi chẳng chuyển gam nhanh được.

N thở dài:

-Phải chăm chỉ thì mới tập nhanh được, hôm nào N sang, bắt trả bài, lo tập đi nhé!

-Ừ, vẫn tập mà, hôm giờ bận quá! - Tôi le lưỡi cười trêu

Tôi hát hay hơn N thì hẳn rồi, miễn bàn:"> Nhưng về khoảng guitar thì đành phải nhường bước cho N làm sư phụ. Cơ mà học trò tôi đây cũng được xếp vào hàng "tiếp thu nhanh, có năng khiếu!" chứ bộ:"> Biết đâu chừng 2, 3 năm sau trình tôi cao hơn những vì sao, hơn luôn cả thầy cũng nên, hí hí!

Nhắc tới vụ đàn hát làm tôi nhớ đến lần đầu tiên đứng trên sân khấu lớn. Đó là lần tham gia văn nghệ năm lớp 10. Thành thật mà nói thì tôi hát không tệ, nhưng cũng chẳng phải là hay, chỉ

được mỗi cái đam mê rồi tự nguyện biện “Hát hay không bằng hay hát” hi.!

Tôi cũng không nhớ rõ lý do cô gọi tôi lên “test giọng” bằng cái micro ồm ồm với cái loa là cái radio từ thời Napoleon mà cô vẫn mang đi dạy, hình như là có gian tế chỉ điểm, T_T. Lúc đó tôi chẳng thuộc bài nào hết ráo hết trội, chỉ nhớ mỗi bài “Tình mẹ” vì đầu giờ mới tập cho lớp. Run thì không nhưng tôi hát cứ như cái máy cộng thêm “phần bè” xịt xịt, xoẹt xoẹt phát ra từ “loa”, thế mà hát xong thấy cô cười hài lòng...Lạ chưa...Thế thì tôi tiêu rồi, số phận đã được định đoạt. Chẳng những thế mà ngay sau đấy tôi còn “được” chọn tham gia vở Ballet và lần này tôi cũng...không biết lý do nốt T_T

Sau đó là cả tháng trời vật vã, sáng tập ballet, chiều đi học, tối về bật CD tập hát theo. Thú thật là bài “Chiều Phan Thiết” ấy do cô chủ nhiệm với cô dạy múa chọn, còn tôi mới nghe lần đầu, hát về PT nhưng giai điệu của...dân tộc Chăm, khó hát kinh dị, cái đoạn ngân a a a lúc đầu cứ cao vút như mây xanh, hậu quả là lần nào tập hát xong giọng tôi cũng lao khào, thật tội nghiệp tôi lắm mà...

Hôm nào đi tập văn nghệ N cũng ghé qua chở tôi, tôi chỉ việc ngồi sau làm công tác...tư tưởng, động viên bằng cách líu lo líu la đủ chuyện trên trời dưới đất lại tập trung...nhóp nhép sugus cho N đạp xe...đỡ mệt:”>

Văn nghệ năm đó coi như thành công khi cả 2 tiết mục đều được chọn để công diễn, cả bọn lớp tôi vui không để đâu cho hết. Nhưng riêng tôi thì lại lo nhiều hơn. Tiết mục Ballet phải mặc trang phục dành riêng cho ballet, cái loại áo đầm có phần váy xòe rộng và ngắn cũn cỡn T_T, tôi nhất quyết không chịu, Trúc Mai cũng thế (Có lẽ đây là lần duy nhất chúng tôi suy nghĩ giống nhau) cuối cùng cô đành nhượng bộ cho chúng tôi tự chọn trang phục, Phù! Hai đứa tôi thống nhất chọn soire trắng dành cho cô dâu. Tưởng đã êm thấm, ngờ đâu...tôi thử hết loạt áo này đến loạt áo khác vẫn không tìm được cái áo vừa với little bride như tôi. Cuối cùng cô chủ tiệm thương tình đồng ý sửa miễn phí giúp tôi một bộ cánh cái gọi là “ít rộng nhất” so với tôi sau khi tôi với Trúc Mai nài nỉ cả buổi trời.

Hồi đấy tóc tôi dài đến tận eo nên khi diễn phải bới lên cao và cố định bằng một cái kẹp tóc lấp lánh (Phần này N nhớ nhầm tôi xõa tóc, hix, đáng ghét, kỉ niệm đáng nhớ như thế lại không nhớ rõ). Lúc nhạc vang lên, tôi và Trúc Mai bước ra sân khấu, nhẹ nhàng lướt trên đôi giày múa, nghe bên dưới khán giả ồ lên rõ to khiến cả hai có chút bối rối, may mà nhờ ánh đèn nên chẳng ai thấy khuôn mặt hai cô gái nhỏ đang ửng hồng...

Tiết mục kết thúc thành công, dưới khán đài những tràng pháo tay vẫn chưa dứt, tôi hạnh phúc đón nhận hoa từ các bạn và cũng kịp nhìn thấy Bố Mẹ ngồi ngay phía dưới nhìn tôi đầy tự hào.

Vừa bước vào cánh gà, tôi ngạc nhiên vì N đang đứng trước mặt tôi tay cầm một bó hoa hồng thật to, càng ngạc nhiên hơn nữa vì nó màu hồng nhạt. Tôi từng học cắm hoa nên hiểu rõ ý nghĩa của loài hoa này...Đó là một lời ngỏ..một lời tỏ tình...Bất giác tôi đưa tay sờ lên mặt, hình như hai má tôi đang nóng ran và còn đỏ hơn lúc nãy...

Tôi bước ra phía cổng, nơi cô và các bạn đang đứng đợi cạnh chiếc taxi, tâm trạng vẫn còn đang lâng lâng trên mây...Bỗng...tôi khựng lại, cảm giác như tim chùng hẫng xuống, ngừng đập trong một tích tắc...Trúc Mai đang đứng đó, với bó hoa trên tay giống hệt như bó tôi đang cầm, tôi chợt nhớ ra lúc nãy khi tôi ở trong phòng thay đồ nghe bọn K mập bảo nhau rằng N đã mua hai bó hoa giống hệt nhau nhưng tôi không để tâm lắm...Thì ra..đây chính là bó thứ hai...Tại sao?

Hàng ngàn câu hỏi đang chạy trong đầu tôi...Tại sao N tặng 2 đĩa tôi 2 bó hoa giống nhau cùng là màu hồng nhạt? Hẳn giả vờ hay hẳn ngốc thật như cái tên đầu đá tôi hay gọi, ngốc đến nỗi không biết ý nghĩa của loại hoa này? Tại sao Trúc Mai cũng chỉ giữ lại bó hoa đó trong khi lúc này hai đĩa tôi nhận cả chục bó? Hay là giữa họ có gì đó mà tôi không biết? Rồi tôi tự trấn an mình chỉ là sự trùng hợp, rằng bó hoa Trúc Mai đang cầm không phải của N, rằng tôi chỉ đang tự dọa mình, tôi còn có ý nghĩ tự trách mình đã ko tin tưởng tình cảm của N nữa...Mọi thứ trong đầu tôi...rối bời...tôi không ý thức được mình đứng chôn chân ở đó bao lâu cho tới khi cô gọi tôi...Tôi lúc lắc đầu như muốn xua mọi suy nghĩ ra khỏi bộ não đang dần đông đặc...bước lên xe, Trúc Mai ngồi trong, tôi ngồi cạnh ngay đó, tôi cảm thấy có gì đó gượng gạo. Mọi người trong xe đang hết sức hưng phấn với buổi công diễn...duy chỉ có 2 người im lặng...Trúc Mai cứ cúi gầm nhìn bó hoa, tôi chống tay nhìn ra cửa sổ...cảm thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng và nước mắt cứ chực trào ra.

Đêm ấy tôi không ngủ được, tâm trí vẫn cứ bị bao vây bởi những dòng suy nghĩ...Thật tình tôi vẫn tin N không phải kẻ bắt cá hai tay, càng không tin Trúc Mai có thể xen vào chuyện tình cảm của chúng tôi. Nhưng...tôi phải lý giải sự việc này như thế nào mới hợp tình hợp lý? Tuy lý trí mách bảo tôi nên tin tưởng nhưng vẫn có một chút gì đó đang diễn ra bên trong lồng ngực...cái cảm giác trái tim roi đau đó xuống bụng và lồng ngực chỉ còn là một khoang hoàn toàn trống rỗng...Nếu như...Tôi chỉ nói là nếu...hai người đó thật sự có tình cảm với nhau và tình cảm của tôi với N chỉ đơn thuần là sự ngộ nhận từ một phía...thì tôi sẽ phải làm thế nào? Trong lòng bỗng dung trào lên một cơn cuồng nộ, tôi ghét N, chỉ vì N mà tôi phải chịu cái cảm giác khó chịu này, tự nhiên lúc đó tôi ước một điều trái với sự thật ở hiện tại, ước rằng tôi chưa từng thích một ai đó nhiều đến vậy...Có một điều gì đó gần như đã mặc định sẵn...À, hình như người ta gọi đó là định mệnh...Định mệnh của chúng tôi!

Câu chuyện sau đó chắc hẳn mọi người cũng biết rồi...Con nhóc tôi trước nay đâu có giận ai lâu được bao giờ...Tôi vẫn cứ vô tư đi bên N mặc cho xung quanh chúng tôi xảy ra biết bao nhiêu chuyện. Bây giờ nhớ về những ngày tháng ấy tôi lại mỉm cười...Ừ thì tri kỉ mà. Người ta bảo “Trăm năm tri kỉ khó tìm, tri âm khó gặp, bạn hiền khó quen” bởi thế, thà rằng ta mất đi một người yêu, có lẽ sẽ buồn lắm...nhưng dù có khó thì ta vẫn sẽ lại gặp được một người khác...còn tri kỉ một khi mất đi, chẳng thể nào tìm lại được, có khi buồn cả đời cũng nên...

Tôi nhìn N, khẽ mỉm cười một mình...N khuấy ly café đá, nhấp một ngụm...À một tiếng sảng khoái rồi dang hai tay tựa vào thành ghế một cách thoải mái bất chợt nhìn tôi hỏi:

–“Này, cười vớ vẫn gì đấy?”

Tôi phì cười, mặt anh chàng lúc tò mò trông ngố ngố thế nào ấy...Tôi đánh trống lảng –“Không có gì..tự nhiên nhớ ra..hôm nay trên lớp có một anh chàng nói thích tớ hê hê”

Mặt N xụi lơ, tay chống cằm háng giọng:

–“Hừ, thật không biết trời cao đất dày, có mắt không trông..thích ai không thích lại đi thích con nhỏ...vừa lùn vừa bá đạo” rồi bật cười ha ha đầy thống khoái.

Hên cho hẳn tôi ngồi đối diện, không thì bầm hông rồi, với cả đã bảo tôi bây giờ dịu dàng hơn rồi mà:”> cho nên thay vì véo hẳn một cái thấy tám ông trời tôi lại chỉ cười hiền và ngó ra sông...N nhìn tôi trân trối, chắc là đang ngạc nhiên chứ gì? Mà không biết là N ngạc nhiên vì

“bỗng dung tôi hiền” hay vì lúc cười trông tôi rất xinh nữa (đấy là ai cũng bảo thế:”>)

Bản nhạc vẫn vang lên tha thiết ...

“I never stay anywhere. I’m the wind in the trees. Would wait for me forever? Will you wait for me forever?...forever..”

Bên ngoài, thành phố đã lên đèn...

Ngoại Truyện - Chương 1

- Ê, dậy, dậy dậy, sắp tới rồi kia! – Ông anh tôi đập vào vai lay tôi dậy.

- Oáp...ớ...hả...? – Tôi há mồm ngáp ngáp như cá đớp không khí, cuốn sách đang trên mặt trôi tuột xuống dưới ghế.

- Ở cái đầu mày, dậy, tới Phan Rang rồi! – Vừa nói, ông vừa vả vô mặt tôi đôm đốp.

Chẳng đợi ông vả đến lần thứ ba (thật ra là vì vả vào mồm liên tục những 2 lần thì đau quá), nghe đến hai từ “Phan Rang” thì tôi choàng tỉnh, dụi mắt nhìn ra cửa sổ. Qua tấm kính xe trắng nhờ, khung cảnh quen thuộc của quê nội hiện ra trước mắt, những dãy nhà cổ kính mọc san sát nhau, những hàng cây trứng cá xanh um chạy dài tấp tểp. Tôi liếc nhìn đồng hồ, 2 giờ 30 phút chiều.

- Ai xuống cây xăng thì chuẩn bị đồ đạc nhe! – Giọng người phụ xe vọng lên phía trước.

- Mày xách hai cái ba-lô đi! – Ông anh tôi lục tục đứng dậy.

- Há? Chứ đại ca xách gì? – Tôi sửng sốt.

- Tao trả tiền xe, tay đâu mà xách, cái ông tát vỡ mồm! – Ông quắc mắt sừng sộ rồi rút ví ra.

Chiếc xe khách 14 chỗ đỗ cái xích trước cây xăng quen thuộc ở đầu chợ tỉnh, tôi khệ nệ vai đeo balô tay xách nách mang bước xuống xe, ông anh bá đạo nhảy tót xuống đằng sau.

Cảm giác sau 3 giờ đồng hồ ngồi trên xe bon bon cả buổi và giờ bước xuống mặt đất luôn làm người ta thấy như tưng chân và tê đi, tôi mất vài sát na mới lấy lại cảm giác của “song cước”, nhìn quanh quất rồi chậm chậm bước đi.

Phan Rang quê nội vẫn không có gì thay đổi, mọi thứ hết như một năm trước khi mà hai đứa tôi đứng tại đây đón xe về lại Phan Thiết, nắng vẫn gay gắt và có phần oi bức, những cây trứng cá mọc rải rác quanh các gian hàng tạp hoá bày tràn lan ra lề đường, cành lá sum xuê trĩu quả nhưng lặng thình và lạnh cảm với những làn gió nhẹ nhẹ. Tạo vật thanh bình và yên tĩnh, đó là điều duy nhất mà bao giờ về Phan Rang tôi cũng cảm nhận được.

- Đưa cái balô cho tao, giờ đi đường nào về? – Ông anh tôi hỏi.

- Đi qua xóm Trên về cho lẹ! – Tôi thở phào nhẹ nhõm vì san bớt được một cái balô nặng ỉnh ịch.

- Xóm Trên? – Ông hỏi lại vẻ nghi ngại.

- Có sao đâu huynh, thằng Phệ chuyển nhà lâu rồi mà! – Tôi nhún vai đáp.

- Ủm, tí ồm đòn là tao giết mày à nha! – Ông anh thè lưỡi.

Tôi lắc đầu ý bảo không sao, dốc lại cái balô trên vai và bước đi theo lối vào của xóm trên, đỉnh đạc và đường hoàng. Bao giờ cũng vậy, cảm giác của một người cháu xa quê nội luôn làm tôi

cảm thấy mình như trưởng thành hơn mỗi khi trở về, và giờ đây tôi cũng khác hẳn với một năm trước, ung dung tiến vào lãnh địa xóm Trên mà không sợ gì sất. Ngang qua quầy chè dưới gốc me tây của cô Út hàng xóm, tôi gặp lại những người quen mà từ nhỏ đã ngày nào cũng chạm mặt.

- Cháu ông Bảy về kìa!

- Chà, hai thằng nó lớn tướng quá!

- Về chơi hè à hai đứa?

Tôi nhoẻn miệng cười, khẽ gật đầu chào lễ độ lại với họ, rồi bằng một động tác bất chước những người đã trưởng thành, tôi vươn tay ra cho tay áo trôi lại phía sau, khẽ húng hắng hỏi ông anh:

- Ngang qua nhà Lyly há đại ca?

- Ờ, về quê rồi, thủ lĩnh xóm Giữa nói gì tao nghe đó chứ biết sao giờ! – Ông anh tôi chép miệng.

- Đại ca cứ nói thế, hể hể! – Tôi khoái chí tử khi được nghe chính miệng ông anh bá đạo tôn mình lên làm thủ lĩnh xóm Giữa.

Thật ra nếu là một năm trước thì có cho vàng thủ lĩnh xóm Giữa cũng chẳng dám mò mặt vào lãnh địa xóm Trên, nhưng vì thằng Phệ đầu lãnh đã chuyển nhà sau trận ác chiến “Tam đại thế gia” năm rồi nên tôi mới an nhiên đi lối tắt dẫn về nhà nội, và cũng một phần là tôi... muốn chào Lyly trước.

Không ngoài dự đoán, đến đầu ngõ chúng tôi đã thấy Lyly đang ngồi đọc sách ở hiên nhà, nghe tiếng chân sột soạt đến gần, cô ấy nhướn cặp mắt sau đôi kính cận dày cộm lên và khẽ nói như reo:

- A, anh P, ... anh N!

- Chào em, tụi anh về nghỉ hè, vẫn còn thích đọc sách à? – Ông anh tôi tươi cười hỏi.

Lyly đứng dậy mở cổng, đơn đả mời hai thằng tôi vào nhà chơi, nhưng lão anh tôi chỉ tế nhị từ chối và đứng bên ngoài trò chuyện xã giao mấy câu.

Tôi mỉm cười nhìn cô bạn thanh mai trúc mã năm nào giờ đã lớn thành một thiếu nữ xinh đẹp mà bất cứ thằng con trai nào khác cũng phải mê mẩn ngay từ cái nhìn đầu tiên, nếu chỉ xét riêng về độ duyên dáng (dĩ nhiên là khi Lyly đã tháo cặp kính cận ra) thì tôi đồ rằng cô ấy cũng xinh xắn không kém Khả Vy là bao, và có lẽ chỉ xếp sau Tiểu Mai mà thôi. Cả 3 nàng không ai giống ai, Tiểu Mai xinh đẹp thuần khiết và quý phái, Khả Vy dễ thương và hoạt bát, Lyly trầm tính ít nói nhưng mang nét đẹp dân dã cùng mộc mạc. Mái tóc đen huyền xoã dài vắt ngang một bên vai, nước da trắng ngần cùng làn môi đỏ thắm, đôi mắt lúc nào cũng long lanh như mặt nước hồ thu khiến cho ngay từ nhỏ Lyly đã là mục tiêu kết bạn cả kết đôi của hết thảy con trai trong xóm Xe Bò.

- Anh N... vào chơi! – Lyly ngượng ngập nhìn tôi.

- Hi, gọi N được rồi, giờ mình phải về, chiều gặp! – Tôi gật đầu cười.

- Vậy nhé, giờ bọn anh về, chiều em với thằng Mén qua chơi hen! – Ông anh tôi nháy mắt rồi bước lại ra cổng.

- Dạ, hai anh về! – Lyly khẽ cúi chào, tay vẫn cầm quyển sách đang đọc dở.

Chào tạm biệt Lyly, hai thằng tôi rẽ vào khúc quanh tiến về xóm Giữa:

- Con bé ngày càng xinh mà nhỉ, thằng Mén tốt số thiệt! – Ông anh tôi cười uơi rói.

- Hờ hờ, nhờ đệ tác thành ấy chứ! – Tôi vênh mặt đáp, tuy hơi cảm thấy trong lòng có điều gì đó hụt hẫng và nuối tiếc.

- Tác con khỉ, mà chậm chân hơn cu Mén thì chịu thôi! – Ông trẻ môi chế giễu nhưng rồi lại nheo mắt nhìn tôi cười đều. – Cơ mà nhờ vậy mà mới quen được bé Mai, chả phải xinh hơn Lyly nhiều là gì, hể hể, cái thằng, thiệt là có tiền đồ đó!

- Thôi huynh, em lạy huynh, đừng đốt nhà em nữa! – Tôi rụt cổ khi nghĩ đến Vy.

- Hơ, vẫn còn quen với em Vy mà, cái thằng mắt không tròn, không có tương lai! – Ông phản pháo ngay tắp lự, dù rằng trước đó còn tí tôn khen tôi là tiền đồ tươi sáng

Tôi chỉ biết bịt tai làm ngơ, chứ gân cổ lên cãi lại thì chỉ tổ thiệt thân, dẫu sao thì ông có nói gì đi nữa tôi cũng chỉ chọn Khả Vy mà thôi.

Nhà nội tôi là một căn nhà 2 tầng khá khang trang nằm ngay sau lưng vườn cây của Ủy Ban Phường, giữa con đường mòn nối liền 3 lãnh địa trong xóm Xe Bò. Bóng mát từ hàng dừa trong đình làng vẫn phủ xuống mát rượi cả con đường, tôi cảm khái nhìn cảnh vật xung quanh tựa hồ như chẳng có gì thay đổi. Bao giờ cũng vậy, thanh bình và yên tĩnh là cảm giác tôi luôn thích thú thưởng thức ở quê nội.

Tôi đẩy cánh cổng sắt có nhiều thanh chắn ngang màu xanh lục quen thuộc sang bên và bước vào nhà, ông anh khệ nệ vác ba lô phía sau:

- Chu choa, hai đại ca về nghỉ hè đó à! – Cô Ba từ trong bếp nhìn ra.

- Dạ, tụi con mới về! – Tôi nói như reo.

- Chào cô, ủa có mình cô ở nhà thôi hả? – Ông anh tôi thả cái balô xuống nền gạch.

- Ủ, tí nữa mọi người mới đi làm về, hai đứa rửa mặt cho mát, đã ăn gì chưa? – Cô Ba tay cầm cái đĩa bếp đang nấu dở bước ra ngoài.

Mọi người sắp đi làm về ở đây là ý chỉ chồng cô Ba, người bác mà bọn tôi từ nhỏ đã gọi bằng Bố, và cô Bé mà từ nhỏ đã hay dẫn bọn tôi đi ăn chè. Nhà nội tôi có tổng cộng 11 người con, hơn nửa trong số đó đã lập gia đình và định cư ở nhiều nơi khác, ba tôi là một ví dụ, ông vào Phan Thiết lấy mẹ tôi và lập nghiệp luôn ở đó. Và cứ mỗi mùa hè, khi còn bé thì ba tôi lại dẫn hai thằng con về chơi, sau này bọn tôi lớn hơn thì được đặc cách tự thân về quê luôn, nói là tự đi cho oai chứ thực ra chỉ là đặt vé xe sẵn rồi phốc lên ghế nằm ngủ một giấc mở mắt dậy là đã thấy ngay bến đỗ xe ở cây xăng quen thuộc.

- Lên lầu cất đồ đi rồi xuống dưới tắm rửa, hai đứa bây ăn cơm trước hay đợi cả nhà về luôn? – Cô Ba hỏi.

- Dạ đợi cả nhà cho vui, chứ đi xe về tụi con cũng không đói lắm! – Ông anh tôi trả lời.

- Ừm, vậy lên lầu sắp xếp đồ đạc đi, cô nấu gần xong rồi! – Cô Ba nói rồi đi vội ra sau bếp dòm chừng nồi cá ngừ kho đang sôi sùng sục.

- Ớ... lại cá ngừ kho ớt à cô? – Tôi há hốc mồm.

- Ừ, biết hai đứa bây về nên cô nấu cho đấy! – Cô Ba nói.

- Cho ít...ít ớt thôi nha cô...! – Tôi méo xệch cả miệng.

- Ít làm gì, cay thiệt cay ăn mới ngon! – Nói rồi ông anh tôi cốc đầu cái cốc.

Sở dĩ nghe đến cá ngừ kho ớt tôi đâm ra úy kị là vì tôi từ xưa đã đặt biệt danh cho món này là “nồi cá kho huỷ diệt”, nguyên do vì nhà nội tôi có truyền thống ăn cay rất kinh khiếp. Tôi nhớ có một mùa hè tầm lớp 4 -5 gì đấy, trưa hôm đó trời cũng nóng như mọi khi. Và cô Ba xới cho tôi tô cơm măng kho kèm cá ngừ kho ớt, nhìn thì thấy màu đỏ ánh lên trông hấp dẫn vô cùng. Nhưng khi ăn vào thì thôi rồi, tôi chạy xoắn cả lên mà tìm nước uống liên tục, chỉ vì cả măng lẫn cá đều thuộc hàng siêu cay, nước mắt nước mũi tôi chảy ra sì sụa. Và y như rằng chốc sau là mắt tôi chuyển sang màu đỏ, mãi đến chiều khi tôi tọng gần 3 bình nước to tổ chẳng thì đôi mắt mới trở lại bình thường. Kể từ đó, tôi đặt tên cho món cá ngừ kho ớt này là “nồi cá kho huỷ diệt”, ăn vào muốn tự phát nổ luôn.

Hai thằng tôi xách balô đi lên lầu trên, tôi đưa mắt nhìn gian phòng quen thuộc, vẫn cái lan can bám bụi, chiếc bàn đá dùng để ủ đồ, khung cửa sổ mà nhìn ra là thấy ngay 2 cây dừa đang rì rào toả bóng mát xuống hiên nhà.

- Cất đồ xong rồi ra thấp nhang, mầy! – Ông anh tôi bắt đầu thoát y vũ.

- Biết rồi huynh! – Tôi gật đầu.

Hai thằng tôi đứng trước bàn hương, nhìn lên di ảnh vẫn mang nét cười hiền từ của ông bà nội, tôi cầm nén hương và bật quẹt ga, rồi kính cẩn thấp lên lư:

- Dạ thưa nội, tụi con về hè chơi nè!

Ngoại Truyện - Chương 2

Chiều mát, hai anh em tôi ngồi trước hiên nhà phe phẩy cây quạt nan để gọi là tạo phong thái tao nhã của người ở xa mới về. Thấy hai thằng tôi phởn quá, cô Bé mới phì cười:

- Hai đứa bây mới có một năm mà lớn tướng dữ, nhất là thằng N, cao lên thấy rõ!
- Hi hi, con cũng chẳng biết sao tự dung từ năm lớp 9 sang lớp 10 mà cao lên đột ngột vậy nữa! – Tôi gãi đầu cười khoái chí tở.
- Nó biết yêu rồi nên mau lớn, he he! – Ông anh tôi nổi hứng bơm đều.
- Vậy à? – Cô Bé ngạc nhiên.
- Dạ đâu có, ổng giống á cô! – Tôi hoảng hồn chối ngay tấp lự rồi lái sang chuyện khác. – Mà.. mà tối nay tụi thằng Bin với Tèo có lên chơi không cô?
- Chắc là có, tối thứ bảy với chủ nhật nào cả nhà mình cũng tập trung đông đủ mà! – Cô gạt đầu.

Thật vậy, nhà nội tôi khá rộng, thế nên lệ quen cứ đến cuối tuần là những cô chú lập gia đình ở Phan Rang đều sang nhà nội chơi, ai có con cái thì dẫn theo qua luôn. Thế nên vào cuối tuần là cả nhà đầy ắp tiếng cười của cả người lớn và tiếng giỡn la chí choé của trẻ nhỏ.

Về phần anh em tôi thì chỉ mong cho hai thằng cu Bin, cu Tèo đến nhập bọn lẹ lẹ để còn thiết lập quân đội. Vả cả thằng Chí Mén nữa, tôi là tôi khoái thằng này nhất, cực kì hợp ý tôi trong cái khoản phá làng phá xóm. Mà cũng không hẳn là hợp ý, chỉ là thằng Mén... tôi bảo gì nó làm đó. Trong đám anh em thuở nhỏ bọn tôi thì ông anh Rin con bác Tư là lớn nhất, sau đó lại đến hai ông anh họ con chú Sáu nữa cũng ở Phan Thiết nhưng lại ít về quê nội nghỉ hè nên không tính, kể sau đó là đến anh em tôi, rồi thằng Mén, rồi cu Bin cu Tèo. Từ lúc bé xíu là ông Rin và ông anh tôi đã là chuyên gia đầu têu xúi giục bọn nhỏ là tôi với tụi thằng Mén chuyên đi chọc phá xóm làng trong những ngày hè.

Chẳng hạn như trò dùng súng nước bắn phá hàng xóm, ông Rin ngồi trên gờ đất cao của xóm Giữa chỉ định mục tiêu, lão anh tôi thì bơm nước vô súng, và tôi với thằng Mén lãnh trách nhiệm cầm khẩu súng mon men bò đến gần đối tượng là một thằng nhóc đang ngồi búng thun hay mấy con bé chơi đồ hàng. Vừa tiếp cận mục tiêu, tôi bóp cò thiết mạnh cho nước bắn thật lực vào tai vào mắt kẻ xấu số rồi bỏ chạy trốn chết, năm ông mãnh vừa chạy vừa cười ha hả.

Tôi vẫn nhớ cái hồi mà ông Rin, ông anh hai tôi và tôi lén bà nội bỏ đi chơi điện tử tay cầm đời đầu, ba ông cực mê trò Tam Quốc Chí. Thế nhưng ông Rin và ông anh tôi cứ giành chơi miết, mà mồm thì xoén xoét:

- Thằng N đợi chút, hết ván anh đưa!

Đợi cả buổi không được chơi, tôi ầm ục chạy về nhà méc bà nội, thế là nội tôi gô đầu cả 3 ông mãnh về mà oánh cho mấy roi nhớ đời vì cái tội bỏ không canh nhà trốn đi chơi điện tử.

Hay cái lần năm thằng đang ngồi nhà ông Rin đánh cờ thú thì trưa nắng nóng nực, tôi nổi hứng đi ra ngoài dạo mát. Để rồi khi nhìn thấy vườn lựu nhà kế bên sum xuê trĩu quả, trái nào trái nấy to tròn và căng mọng, tôi thấy khoái quá bèn rón rén mò sang bên đó. Cẩn thận từng li từng tí một thò tay qua hàng rào kẽm gai rồi lựu ngay trái gần sát tầm tay nhất mà nắm lấy. Thế nhưng tôi đâu biết quả lựu vốn bám chắc vào cành cây, hi hục mãi mà vẫn không hái được lấy một quả, trong khi chủ nhà thì mắc võng ngủ kế bên, và phía dưới là con chó bẹc-giê to đùng cũng đang gằm gừ chả rõ là đang ngủ hay thức.

Thế là tôi bỏ chạy về nhà tường thuật lại tình hình cho huynh đệ đồng môn, và tất nhiên là có thêm mắm dặm muối đường về những cảnh lựu chỉ cần đưa tay ra là có thể hái được ngay, hay chủ nhà đã đi vắng mất rồi.

- Thế sao mày không hái luôn mà chạy về làm gì? – Ông Rin thắc mắc.

- Ủầy... về rủ anh em đi cho vui chứ! – Tôi lúng búng đáp.

- Chắc hái được không đó mày? – Ông anh tôi nghi hoặc.

- Được mà, đảm bảo, hai huynh nhìn thấy là mê liền!

- Lẹ lên đại ca, em cũng thèm lựu lắm! – Thằng Mén liếm môi.

Chốc sau, mấy thằng tôi đứng lấp ló ngoài bờ giậu hàng rào, đưa mắt láo liên nhìn vào trong vườn nhà ông hàng xóm, và tôi ăn ngay cái cốc đầu tiên vô đầu:

- Láo, chủ nhà nằm ngủ ngay đó còn gì! – Ông Rin trừng mắt.

- Nguyên con chó to đùng mà mày bảo không có gì à? – Lão anh tôi cốc thêm phát nữa.

- Cái thằng Mén, sao.. mày bảo với tao hôm qua chủ nhà đi hết rồi? – Tôi ức quá, bèn cú luôn vào đầu thằng Mén đang ở kế bên.

- Ờ... em có nói gì đâu anh N! – Nó ngơ ngác chả hiểu gì sất.

- Giờ sao đại ca? – Ông anh tôi đưa mắt nhìn ông Rin.

- Quất luôn chứ sao, tao với mày vô hái, thằng N canh con chó, thằng Mén canh giới bên ngoài!

- Ông Rin nói giọng quả quyết rồi quay ra đằng sau. – Thằng Bin đâu rồi?

- Dạ, em nà anh Rin! – Thằng Bin lúc ấy hãy còn nhỏ, và cu Tèo còn chưa bỏ bú tí.

- Cu Bin về nhà lấy muối ớt ra sẵn đi, tao để trên củi ấy! – Ông Rin chỉ tay.

Đội thằng Bin ngúng ngoảng chạy về rồi, hai ông anh lớn mới hồi hộp bò qua cái lỗ chó nhà bên, tôi thì thấp tha thấp thỏm dòm con bẹc-giê, miệng không ngừng lầm bầm câu thần chú “hãy ngủ đi con”, thằng Mén đứng cắn móng tay lo lắng dòm ra bên ngoài.

- Từ từ thôi mày! – Ông Rin cõng ông anh hai tôi.

- Nhích tới chút đại ca, trái kia to hơn kia! – Ông anh tôi liếm môi rồi chồm luôn cả người về phía trước.

- Ê...ế... ế....! – Chưa dứt lời ông Rin đã té cái oạch đập mặt xuống đất.

Và mọi sự sẽ chẳng có gì xảy ra, vì chủ nhà ngủ rất say, con bẹc-giê cũng vậy, nếu như không tính tới trường hợp tôi quíu lên miệng la bài hãi:

- Chạy... chạy mau.... Ahhhhhh!

- Gấu...gấu.....!

Thằng Mén vọt đầu tiên, tôi cũng cầm đầu chạy toé khói, hai ông anh thì vừa chạy vừa nhảy loi choi vì bị con bẹc- giê rượt đằng sau. Khỏi phải nói hành trình bị chó rượt nó dài cỡ nào, chỉ biết cả khi 4 thằng về đến nhà an toàn thì đã mệt rũ rượi, nằm xả lai ra đất mà thở hồng hộc. Sau vụ trộm lượ bắt thành đó, tôi được sung lên làm con tốt thí chứ không cho làm nhiệm vụ cảnh vệ nữa vì cái tội yếu bóng vía.

Mùa hè 2 năm sau, đám tụi tôi lại lòi ra thêm cái trò quậy mới nữa, và lúc này thì cu Tèo đã nhập bọn dù chỉ mới biết đi lồm bồm. Đó là tôi lãnh trách nhiệm leo lên cây dừa trước nhà nội và bẻ lá xuống, rồi cả bọn ngồi tuốt hết phần lá, chỉ để lại phần sống lá dừa màu xanh vừa dài vừa nhỏ, quơ lên là kêu vun vút, và đánh vào da thịt thì khỏi nói, lúc nào cũng để lại vết hằn đến tận ngày hôm sau mới khỏi.

- Xem Tuyệt thế hảo kiếm của tao đây! – Ông Rin tay cầm cái sống lá dừa múa loạn xạ.

- Xi, Tuyệt ảm đao mới là số dzách! – Thằng Tèo nhảy lên gờ đất.

- Hề hề, tất cả đều thua Thần kiếm Ôrihancôn này nhé! – Đến lượt ông anh tôi bay lượn điên cuồng, tay cầm thanh kiếm tự chế cong queo.

Sau màn giới thiệu vũ khí là đến màn... choảng nhau, năm ông mãnh nhào vào chém loạn xạ, kết cục bao giờ cũng là ông Rin với ông anh tôi ngồi đỡ cu Bin với cu Tèo, và tôi thì hãy còn đang chạy oánh nhau ì xèo với thằng Mén khắp hang cùng cuối xóm. Để rồi đến chiều bốn ông lớn đầu têu nằm sắp lớp bị bà nội tôi cầm cây thước đo vãi mà quất mấy phát vào mông đau điếng.

Những mùa hè tuổi thơ ở Phan Rang quê nội đầy kỉ niệm mà có lẽ cả đời này tôi cũng không thể quên được. Và như một lẽ dĩ nhiên, ai rồi cũng phải lớn lên, ông Rin vào Sài Gòn học đại học, trao lại chức đầu đàn cho ông anh hai tôi. Rồi hai thằng tôi ngày một lớn hơn, cũng đường hoàng thêm tí, không còn những trò chơi như thuở bé nữa. Mà thay vào đó là những buổi chiều dạo mát rồi tắm biển, hay đi lòng vòng ăn bắp nướng rồi về nhà chơi điện tử.

Tôi lúc này vẫn đang ngồi trên gờ đất cao giữa xóm, bồi hồi nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ ngày trước, cái mặt cứ cười hểnh hếch trông như thằng nghiện chứ chả phải là một người con đang hoài niệm về thời ấu thơ nữa. Chợt giật mình vì có tiếng gọi của thằng đệ quen thuộc:

- Anh P, anh N, hai anh về hồi nào vậy? – Thằng Mén từ đầu ngõ đã phóng vụt tới, tươi cười chào hỏi.

- Ủm, vừa về! – Ông anh tôi gật đầu.

- Dạo này sao rồi chú? Tệ quá, để hai anh chờ sáng giờ! – Tôi cười cười.

- Hi, thì em cũng vừa nghỉ hè, anh đợi chút, em chở xong mớ bột này rồi rủ bé Ly qua chơi

luôn! – Thằng Mén mắt ánh lên tia nhìn rạng rỡ.

- Ờ, tao cũng vừa gặp Lyly hồi sáng! – Tôi đáp.

- Vậy hai huynh ngồi đây nha, tí tụi em qua! – Nói rồi thằng Mén quay xe chạy thẳng.

Chí Mén, là họ hàng xa của ông Rin, nhưng từ nhỏ đã được bác Tư đón về ở chung vì hoàn cảnh gia đình thằng Mén ra sao đó thì tôi nhớ không rõ. Ban ngày nó vẫn đi học, nhưng lúc rảnh là lại đạp xe phụ giao bột làm bánh mì cho bác Tư, vì nhà ông Rin là nhà phân phối bột bánh mì lớn nhất Phan Rang. Cá nhân tôi thì thấy thằng Mén hơi khờ khạo, ai mắng hay khen gì nó cũng cười, nói một hồi nó mới hiểu, kể chuyện cười mà khi người ta đã cười mỗi miệng rồi thì mới đến lượt nó ngoác mồm ra ha hả lên. Nhưng được cái nó đôn hậu và hiền lành, ai nhờ gì cũng giúp nên rất được lòng mọi người. Mà cũng lạ, cái thằng hiền hiền nhỏ con lại được lòng cô gái xinh đẹp nhất xóm này là LyLy, đúng là “thánh nhân đãi kẻ khù khờ”.

Chốc sau, thằng Mén xung phong làm hướng dẫn viên, tình nguyện chỉ đường cho anh em bọn tôi làm một vòng gọi là thăm lại xóm làng, Lyly tay kẹp sách đi cạnh bên. Tôi tức cười quá xá với cái thằng này, hai anh em tôi thì còn lạ gì đường đi nước bước trong xóm Xe Bò nữa mà thằng Mén cứ mỗi lần thấy anh em tôi về quê là nằng nặc đòi dẫn đi xem... “những sự đổi thay của xóm làng”.

- Ly, em thật là thích nó hử? – Ông anh tôi nheo mắt.

- Hi! – LyLy lắc đầu không đáp, nhưng nét cười e thẹn thì đã đủ nói lên rồi.

- Chắc, cái thằng... ế..., Mén, sao mày vô xóm dưới? – Lão anh tôi há hốc mồm.

- A Lý nó dặn em chừng nào anh N về phải qua nói nó 1 tiếng! – Thằng Mén thật thà đáp.

- Đi về, có điên mới chuốc họa vào thân! - Ông sầm mặt.

- Thây kệ, cứ qua đó, tụi mình nợ nó một lần mà! – Tôi nói.

Tôi vừa dứt câu thì thằng Mén cũng đứng sựng lại, nhìn tôi đầy cảm kích, và LyLy thì ngượng ngập khẽ vuốt tóc mây.

Tần ngần vài giây rồi tôi thở hắt ra, khoát tay nói cương quyết:

- Dù gì đệ cũng muốn biết, Vịnh Xuân Quyền và Thái Lý Phật, rốt cuộc là ai hơn ai?!

Ngoại Truyện - Chương 3

Đường từ xóm Giữa qua xóm Dưới khá ngoằn ngoèo, phải đi ngang qua khu nhân công làm củ kiệu và các hàng chợ ăn uống. Mất tầm 10 phút đi bộ, bốn người chúng tôi thấy ngay quán nước dưới gốc cây đa trước mặt, đã thấy ngay bè đảng xóm Dưới đang tụ tập quanh một thằng con trai đô con, người ngòm chắc nịch ngồi gác chân thư thái.

Tôi vẫn nhớ như in buổi chiều chạng vạng của mùa hè năm trước, đó là một ngày thời tiết hanh nóng mặc dù bầu trời đã chuyển dần về ban đêm, khi mà thủ lĩnh xóm Giữa một thân một mình bước vào lãnh địa xóm Dưới. Trước mặt tôi khi ấy là thằng A Tắc, em trai A Lý đầu lãnh xóm Giữa, nó đứng án ngữ ngay chỗ thằng anh đang ngồi.

- Đi đâu đây? Gan cóc tía nhỉ! – A Tắc cười khẩy.

- Tao có việc cần thương lượng với A Lý! – Tôi dừng bước.

- Mà muốn gặp là gặp? Cái cùi chỏ nè! – Nó hừ mũi giờ cái cùi chỏ tay to dùng ra.

Tôi hít một hơi dài, đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn nó, trầm giọng nói gọn lỏn:

- Tránh!

Thằng A Tắc chấn kinh khi thấy bộ dạng của tôi, thất thần lùi lại phía sau, để lộ ra đại ca anh nó đang ngồi tựa người thống khoái. Khoảnh khắc hai thủ lĩnh xóm Giữa và xóm Dưới chạm mặt nhau, tôi chẳng bao giờ quên được.

Và bây giờ một năm sau cũng y như vậy, tôi đứng trước mặt A Lý, chỉ khác là lần này sau lưng tôi còn có ông anh hai, thằng Mén và LyLy.

- Tụi... tao đến rồi đây! – Thằng Mén giọng hơi run nói.

- Thằng N kia! – Tiếng xì xào vang ra từ phía đám loi choi trước mặt.

- Chà, mà về rồi nhỉ? – A Lý cười nhạt.

- Ủm, vừa về trưa nay! – Tôi thản nhiên đáp.

- Thế... vẫn khoẻ hả? – Nó nheo mắt lại, hỏi bằng giọng thăm dò.

- Dĩ nhiên, mà mà muốn thì nói toẹt ra đi, tao chưa quên đâu! – Tôi hát hàm nói.

- Thông thả, tao chỉ đang hỏi thăm mà thôi!

- Hề, thế à?

- Mà mà muốn vào vấn đề luôn thì được, vẫn còn nhớ mà đã hứa gì không?

- Ờ, tao với mà, một chọi một!

Nghe đến đây, thằng Mén sững sốt, và LyLy tròn mắt nhìn tôi.

- Tốt, mày mới về, tao cho mày chọn thời gian, địa điểm tao quyết định! – A Lý gật đầu.
- Tuần sau tao về lại, thế thì... ba ngày sau, chiều 3 giờ! – Tôi đáp gọn.
- Ok, vậy ba ngày sau, gặp ở bãi đất giữa đình làng lúc 3 giờ chiều! – Nó khoát tay.
- Quyết định vậy đi! – Tôi nói rồi quay lưng đi thẳng, bỏ lại tiếng xì xào đằng sau lưng của tụi lính lác xóm Dưới.

Vừa ra khỏi địa phận xóm dưới, thằng Mén đã vỗ ngay tôi mà hỏi:

- Anh N, làm gì mà phải đánh với nó vậy? Em tưởng anh với nó gặp làm chuyện gì thôi chứ!
- Hai thằng đầu đàn hai xóm gặp nhau mà không oánh lộn thì chẳng nhẽ ngồi uống trà đá hả mậy? – Tôi lắc đầu cười.
- Nhưng... mà sao phải đánh với nó? Năm rồi xóm mình với xóm Dưới cũng đâu có xích mích gì!
- Thằng Mén ngơ ngác.
- Cần gì xích mích, gặp là đập, giang hồ đổ máu chứ hông đổ lệ! – Lão anh tôi khoát tay.
- Đại huynh nói chí lí quá thể! – Tôi khoái chí tử vì câu nói sắc mùi phim ảnh của ông anh.
- Mà hai đứa về đi, giờ bọn anh ăn tối, có gì gặp sau! – Ông tiếp lời.
- Ah...dạ... sáng mai tụi em qua! – Thằng Mén vẻ chưa thôi thắc mắc nhưng cũng đành ra về.
- Em cũng về nhé! – LyLy cúi đầu thở thê.
- Ủ, hi hi! – Ông anh tôi cười híp cả mắt lại!

LyLy không chào tôi, mà chỉ lặng im thoáng đưa ánh nhìn ái ngại hàm lẫn cảm kích về phía tôi rồi quay đi theo thằng Mén.

- Về thôi mày, tao cũng đói bụng rồi! – Ông anh khoát tay.
- Ờ! – Tôi đáp gọn lỏn rồi rẽ lại vào lối về.

Dọc đường về, tôi mãi nghĩ ngợi về trận đấu của ba hôm sau, quên cả luôn chuyện ghé mua mấy bịch snack tối về nhấm nháp xem tivi.

- Mà sao mày không kể cho thằng Mén biết? – Ông anh tôi bất ngờ hỏi.
- Có gì đâu huynh, nói ra nó lại ngại! – Tôi thở hắt ra.
- Ngại quái gì, tao chả hiểu! – Ông lắc đầu ngao ngán.
- À mà lúc nãy huynh thấy đệ bánh không? – Tôi mắt sáng rỡ.
- Ủm, bánh, rồi vài ba bữa sau mày nằm đo đất thì cũng ráng bánh y chang vậy nhé, hà hà! – Dứt câu thì ông phá ra cười đê tiện.
- Bậy bạ, chưa biết ai thua ai thắng đâu! – Tôi nhăn mặt.

- Hừ, cả năm rồi tao có thấy mày tập tành gì đâu, một điều bé Vy, hai điều bé Mai, yêu đương nhăng nhít! - Ông hừ mũi. - Cây mọc nhân trên gác đóng bụi luôn kia!
- Tại... vào cấp 3, bài vở nhiều ấy chứ! - Tôi chống chế yếu ớt.
- Nhiều con khi, lớp 10 nhàn hạ bỏ xù ra! - Ông anh tôi quắc mắt cự lại.
- Nhàn thì nhàn, trường mới bạn mới, phải có thời gian chứ! - Tôi cười khở sở. - Cơ mà huynh yên tâm, cái võ nó nằm trong người chứ có mất đi đâu mà lo!
- Tao chả biết, mày làm sao làm, chủ nhật về lại Phan Thiết mà ôm cái mặt máu vô nhà là thể nào cũng ăn đòn với cấm túc nghe con! - Ông dọa.
- Hơ, chưa gì đã hạ sĩ khí thằng em vậy huynh? - Tôi trở mặt.
- Ờ, nói trước cho mày liệu cơm gắp mắm, thôi về lẹ ăn cơm! - Nói rồi ông bước vội về nhà.

Bữa cơm tối diễn ra cực kỳ vui, thịnh soạn như tiệc mừng đái hai thằng cháu nội về quê, hết thầy gia đình các cô chú đều tập trung lại, ăn uống um trời. Tôi cứ gọi là ngập họng thức ăn vì được mọi người gắp vào chén liên tục, và ông anh thì đã ra ghế bành ngồi phình bụng khoe rốn vì quá no, thiếu điều nứt bụng vì phải liên tục vừa nuốt vừa trả lời các câu hỏi chất vấn về kỳ thi đại học vừa rồi.

Sau bữa cơm, các cô ở dưới bếp rửa chén, tôi với mấy chú bác tùm ra sân đánh cờ tướng, thi thoảng tôi lại phóng vào trong chơi cờ tí phú với rượt đuổi mấy đứa em họ chạy lòng vòng trong nhà, cười giỡn chí choé.

- À, mà chừng nào bây định xuống thăm ông Giáo? - Chú Bảy hỏi tôi.
- Dạ, con định sáng mai ăn xong rồi lên nhà sư phụ luôn! - Tôi trả lời, thả cu Tèo đang giẫy giụa đành đạp xuống nệm.
- Ừm, bữa trước chú có gặp ông Giáo, nhắc mày hoài đó! - Chú gật đầu.
- Hi, con định mai qua liền mà! - Tôi cười cười đáp.

Chập khoảng 10 giờ đêm thì mấy cô chú bắt đầu về dần và hẹn ngày mai lại dẫn bọn nhỏ sang chơi, tụi thằng Bin cu Tèo thì tiếc nuối nhìn hai ông anh tươi cười phẩy tay như xua đuổi về. Ngồi xem thêm tivi một chút đến tầm 11 giờ đêm thì cô Bé giục bọn tôi đi ngủ sớm. Đánh răng rửa mặt xong, tôi lò dò ôm nệm với gối lên trên lầu:

- Hai đứa ngủ có treo màn không? - Cô Ba bước lên hỏi.
- Dạ thôi, để vậy cho mát! - Ông anh tôi lắc đầu.
- Ừ, ngủ sớm một bữa đi, về xe còn mệt! - Cô nói rồi bước xuống dưới nhà.
- Oáp... hơ... thôi ngủ, tối đừng có đập tao đấy mày! - Ông anh che miệng ngáp muốn rách miệng, rồi đắp tấm mền quay sang bên.
- Hên xui, hê hê! - Tôi nằm xuống, nhún vai cười đều.

Quả tình là gần hơn 2 giờ đồng hồ ngồi trên xe đồ về quê luôn tạo một cảm giác ngủ ngon ngay

khi vừa đặt lưng xuống giường. Bằng chứng là ông anh tôi mới đó đã ngủ tít thò lò, miệng ngáy khi khi liên hồi. Nhưng tôi thì vẫn chưa ngủ được, vắt hai tay ra sau gáy nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh trăng đêm nay sáng vàng vạc soi rõ hai cây dừa lâu năm đang rì rào trong gió. Tôi nhớ lúc còn bé, khi mà bà nội ôm tôi vào lòng và dỗ cho ngủ, nhưng tôi thì cứ cựa quậy mãi chẳng chịu nghe lời. Thế là nội thì thào kể chuyện... ma, thằng nhóc con là tôi lúc đó nghe xong mà lạnh cả gáy, thiếu điều muốn sồn ra quần.

Đêm ấy cũng là đêm trăng sáng hệt như đêm nay, nội bảo rằng lúc nội còn bé, có một đêm đang ngủ ngon thì nội nghe có tiếng hát ru, văng vẳng bên tai nhưng tựa hồ như vọng từ một nơi nào đó xa xăm, chẳng phải là thanh âm của dương thế. Bà nội tự nhủ chắc là ai đó ru con mà thôi, rồi lại cố dỗ giấc lại, thế nhưng cứ hễ nhắm mắt lại là nội lại nghe tiếng hát ru như đưa thẳng vào tai, mà nghe dần lại thấy rờn rợn. Ban đầu nội còn cố nhắm mắt ngủ lại, nhưng dần dà càng nhắm thì hai mắt lại càng tỉnh rụi. Thế là tò mò lén át nỗi sợ, nội nhòm dậy hé cửa sổ nhìn ra ngoài phía trước nhà, nơi vườn cây sau lưng Ủy ban Phường có hai cây dừa đang xào xạc trong gió đêm.

Và nội thẳng thốt nhìn thấy ở trên cao, có một cái võng được mắc ngang hai thân dừa, và một người phụ nữ tóc dài từ ngọn cây chấm xuống mặt đất, mặc áo thụng dài trắng toát đang một tay chải đầu, một tay đưa võng cất giọng lạnh lạnh hát ru.

Nội vừa dứt chuyện thì tôi đã nhắm tịt mắt rúc vào lòng nội:

- Bà mặc áo trắng đó... là ... là ma hử nội?
- Ừm, chứ gì nữa!
- Ghê quá, đóng cửa sổ lại đi nội ơi... con sợ quá..!
- Vậy nên con phải ngủ thật ngoan, không là ma nó bắt đó!

Sau dạo đó, lúc nào ngủ giường cạnh cửa sổ tôi cũng đều không dám nhìn ra bên ngoài, vì sợ rằng bất chợt mình sẽ thấy con ma tóc dài đang vừa chải đầu vừa hát ru, mà thế thì kinh lắm. Mãi đến năm học lớp 8, lớp 9 thì tôi mới thôi tin vào chuyện ma quỷ, về quê là mở toang cửa sổ ra mà ngủ cho mát. Thế nhưng thật sự thì tôi cũng chẳng biết là câu chuyện của bà nội kể có là thật không, hay chỉ là kể ra để dọa cho thằng cháu phải biết nghe lời.

Đêm nay, tôi đã thôi là thằng nhóc con năm nào hay chết nhát nữa, tôi nhìn ra cửa sổ nơi ánh trăng tròn vành vạnh đang chiếu ánh sáng thanh mát xuyên qua những tàu dừa xanh đung đưa trong gió. Thầm nghĩ lại sự đời éo le, cơ duyên xảo hợp từ khi còn nhỏ đã đưa tôi đến trận ác chiến một năm trước, và gần kề nhất là trận đấu của ba ngày sau!

Ngoại Truyện - Chương 4

Lúc nhỏ, theo như lời mẹ tôi kể thì do sinh thiếu tháng nên từ khi mới lọt lòng tôi đã khóc không thành tiếng, mà khi sinh ra lại chỉ như chú mèo con nhỏ bằng nắm tay. Thế nên thể chất tôi cực kỳ yếu ớt, từ đó đến năm hai tuổi lúc nào cũng bệnh, không sốt thì bị ho, không cảm cúm thì cũng viêm phổi. Và lại còn mãi đến năm 4 tuổi tôi vẫn chưa biết nói, trong khi thằng Nhí nhà kè bên bằng tuổi tôi thì đã suốt ngày “bi ba bi bô” ề ề a được vài tiếng rồi. Gia đình tôi hoảng lắm, cứ lo rằng tôi bị câm, thế nên chạy đi tìm hết bác sĩ này đến bác sĩ khác, ba tôi còn vào tận Sài Gòn để hỏi ý bác Hai. Thế nhưng may phước làm sau đến khi lên 5, tôi bắt đầu trở mã nói nhiều, cái miệng hoạt động liên tục suốt ngày. Cả nhà và hai bên nội ngoại lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, mẹ tôi còn bảo đùa rằng bây giờ là đến lúc thằng nhóc con là tôi nói bù lại nè.

Nhưng tôi chỉ cải thiện được cái khoản ăn nói, còn về thể chất thì vẫn yếu như sên, leo lên cầu thang còn mệt chứ đừng nói chi là chơi thể thao, suốt ngày chỉ ru rú trong nhà ôm cái tivi với quanh quẩn cùng cờ vua, cờ tướng. Mãi đến mùa hè năm lớp 3, khi mà ba tôi dẫn tôi về Phan Rang chơi thì đó cũng là lần đầu tiên tôi ra mắt họ hàng bên nội. Biết được tình trạng sức khỏe của tôi như vậy, sáng hôm sau bà nội và ba tôi dẫn tôi sang nhà ông Giáo vốn là bạn chí thân của ông nội tôi.

Ban đầu tôi cứ tưởng là sang học viết hay là tập đếm, thế nhưng vài ngày sau mới biết là thằng nhóc con tôi đây được đi... học võ. Hôm đầu tiên đến nhà ông Giáo, tôi khép nép nấp sau chân ba chẳng dám hó hé gì, chỉ biết nhìn quanh quất xung quanh mong cho đến giờ về. Rồi sau một hồi người lớn thương thảo, tôi cũng được thả về, mừng hết lớn nên dọc đường về nhà tôi khoái chí cười tít mắt. Để rồi sáng hôm sau, chú Bảy chở tôi lên nhà ông Giáo luyện võ, cứ đều đặn hàng tuần 4 ngày, sáng nào tôi cũng ở lại đến trưa mới về.

Như vậy đó, ông Giáo là người mà tôi sau này gọi là sư phụ, người đầu tiên truyền thụ võ công cho thằng đệ tử duy nhất. Sở dĩ gọi là duy nhất bởi vì ông Giáo với ông nội tôi là bạn thân, dạo trước hai người có đi lính chung một sư đoàn, sau về thì nội tôi mở cửa hàng bán vải vóc may mặc, ông Giáo thì chỉ ở nhà làm nông. Sư phụ không lấy vợ không sinh con, cứ thế mà sống một mình, chỉ hàng ngày có người cháu trai con của em gái sư phụ sang chơi và phụ giúp việc trong nhà. Vậy nên chỉ đến khi nội tôi đích thân sang nhờ vậy và nói rõ tình hình của tôi như thế thì sư phụ mới đồng ý nhận tôi làm đệ tử.

Sư phụ năm tôi lớp 3 thì đã ngoài 60 tuổi, nhìn người hơi gầy nhưng dáng đi nhanh nhẹn và đôi mắt tinh anh, trên miệng luôn mở nụ cười hiền từ những lúc tôi chạy giỡn như thằng nhóc con loi chơi khắp nhà. Ngày còn trẻ, trong thời gian đi lính vào Nam thì sư phụ có gặp cụ Lục Viễn Khai vốn là học trò của tổ sư Vịnh Xuân Việt Nam – Nguyễn Tế Công, và được cụ Lục nhận làm đệ tử. Thế nên buổi học đầu tiên, nghe đến võ phái Vịnh Xuân Quyền thì mặt tôi cứ ngu ra chẳng biết đây là võ gì, vì xưa nay toàn nghe đến Thiếu Lâm hay là Võ Đang từ các bộ phim chưởng mà hay thuê băng về xem.

- Vịnh Xuân Quyền là... võ gì vậy sư phụ? – Tôi ngơ ngác hỏi.

- Là Vịnh Xuân, môn võ do một người phụ nữ tên Nghiêm Vịnh Xuân sáng lập đấy! – Sư phụ cười đáp.

- Eo oi, con không học võ của con gái! – Tôi bĩu môi.

- Con học là để tăng cường sức khỏe, chứ có phải để đánh nhau đâu mà phân biệt trai với gái! – Người nhìn tôi hiền từ, và ngay sau đó nghiêm nghị bắt tôi lập thế, không phải trường hợp bất khả kháng thì không được tùy tiện dụng võ, vì nguyên văn lời người nói là “Vịnh Xuân đánh đòn rất hiểm”.

Thế là những ngày sau đó, tôi méo xẹo mặt với võ phái “lần đầu nghe tên này”, và cực kì chán nản với thế thủ khuya hai đầu gối vào giữa hết như bọn con gái ẻo lả thuật tha, mà theo sư phụ thì thế tấn này là thế tấn duy nhất của Vịnh Xuân Quyền, tên gọi Kiểm Dương Nhị Tự Bộ. Rồi đến những khi tập sang Bát Thủ Pháp, tôi lại càng ngớ người với 8 đòn tay không giống ai: Xuyên, Tiêu, Bàn, Thán, Phục, Loan, Trầm, Tách. Rồi suốt 1 tháng sau đó, tôi chỉ tập duy nhất một bài quyền tên là Tiểu Niệm Đầu:

- Sao con tập bài này hoài vậy sư phụ? Thấy trong phim người ta bay nhảy ỉ xèo mà? – Tôi thắc mắc, bộ mặt ra chiều chán nản vì cái thế thủ không giống ai đang đứng tấn.

- Đây là bài quyền duy nhất của Vịnh Xuân, từ nhập môn đến lúc xuất sơn cũng vẫn chỉ có một bài Tiểu Niệm Đầu, con tập thành thạo rồi thì càng ngày càng nhận được huyền cơ trong đấy thôi! – Sư phụ mỉm cười nói đầy ẩn ý.

Kết thúc mỗi buổi tập, hai thầy trò ngồi hít thở để khí vận công theo đúng phương pháp bài bản đang hoằng. Và quả thật, càng tập Vịnh Xuân tôi thấy mình càng khỏe ra, chỉ là không biết nếu lúc đánh nhau thì tôi sẽ áp dụng làm sao đây. Vì mấy đòn Bát Thủ Pháp với quyền Tiểu Niệm Đầu thì rõ là toàn đứng tại chỗ quơ chân múa tay, chẳng thể nào được hoành tráng bay nhảy giống như võ Thiếu Lâm được.

Mùa hè năm lớp 5, tôi được sư phụ cho tập đối luyện, một thầy một trò áp dụng Tầm Kiều và Tiêu Chỉ, mãi đến lúc ấy tôi mới cảm nhận rõ việc tập luyện thường xuyên Bát Thủ Pháp có lợi đến như thế nào. Vịnh Xuân Quyền là môn võ cận chiến tốc độ cao, yêu cầu chiêu xuất tùy tâm, đòn phát ra không cần suy nghĩ mới đạt chuẩn “nhẹ và hiểm” của võ thuật. Chính vì vậy, rỗng rã 2 năm trời chỉ tập 8 đòn tay và bài quyền trấn phái, khi vào đến phần niệm thủ thì tay tôi cứ như tự hoạt động vì được lập trình sẵn, tha hồ “thính kinh” và biến chiêu liên tục.

Năm tiếp theo, ba tôi tìm đâu được một khúc gỗ to, ông khệ nệ mang về nhà rồi thuê thợ mộc đục đẽo theo bản thiết kế của sư phụ đưa, làm thành một cây mộc nhân hoàn chỉnh. Và suốt 2 năm sau đó, tôi chỉ tập bài “108 mộc nhân” của sư phụ (mà theo tôi khi ấy là tập luyện không giống ai vì ngoài đời làm gì có ai đứng yên cho mình tác nghiệp đâu chứ), tiếng lách cách va chạm giữa tôi và mộc nhân vang lên từ ngày này sang ngày khác.

Và vào mùa hè năm lớp 8, khi đã “test” lại kĩ càng sở học của tôi, sư phụ gật gù cười hài lòng vì thằng đồ đệ này đã không phụ lòng Người.

- Vậy giờ con vẫn chỉ tập lại những gì đã học thôi hở sư phụ? – Tôi thắc mắc.

- Ừm, vẫn ôn võ luyện, con phải tập thường xuyên, nhớ là “chiêu xuất tùy tâm”, không suy nghĩ thì mới gọi là nhanh! – Sư phụ trả lời. – Nhưng sức con khá yếu, nếu vạn nhất sau này có nguy

biến hay gặp thực chiến thì e là thể lực không bù đắp nổi võ học!

- Ờ... nhưng... chả phải con tập đó giờ, chiêu số cũng biến hoá tùy tâm rồi mà? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

- Nếu trường hợp con gặp phải địch thủ mạnh hay hung hăng, mà ở thời đại này thì thầy không cho phép con đánh vào các chỗ hiểm yếu, thì con sẽ làm sao? – Sư phụ nhìn tôi hỏi đầy ẩn ý.

- Con... con không biết! – Tôi lắc đầu.

- Vịnh Xuân chí cương chí nhu, trước giờ thầy chỉ dạy con thính kinh, niệm thủ, đó là phần nhu!

- Ra vậy, hèn gì trong Bát Thủ Pháp có 4 đòn công và 4 đòn thủ!

- Ừm, 4 đòn thủ ngược lại cũng có thể chuyển sang thế công, nhưng 4 đòn công thì lại chỉ gây ngoại thương, đó vẫn là phần chí nhu!

- Thế... vậy sao mới là phần chí cương?

- Sư phụ dạy con bài học cuối này, một năm tiếp theo con chỉ luyện mỗi bài này thôi, nhưng hãy nhớ, học chiêu này rồi, thì “lưu tình bất xuất, xuất bất lưu tình” “!

Và y lời Người dạy, trọn năm lớp 9 tôi lúc nào cũng kè kè quyển sách hay xấp vải dày độ chiều dài ngón tay và chỉ luyện mỗi một chiêu “chí cương” ấy, càng luyện tập, tôi càng e rằng còn lâu mình mới có cơ hội sử ra chiêu này.

Thỉnh thoảng trong lớp cấp 2, đám bạn tôi có thằng nóng tính cũng rất hay oánh nhau, và tôi cũng có lần bị vạ lây, cũng cố can tụi nó ra nhưng không được, thế là ... chiêu xuất tùy tâm, a lê hấp tôi cho một lúc hai thằng nằm sần. Sau vụ đó, tụi thằng A thằng S càng thêm úy kị tôi bội phần, cứ lom lom đi theo tôi mà xin học võ. Thế nhưng tôi học thì được chứ dạy lại chẳng ra cái củ khoai tây gì ráo, thằng S vừa thấy thế tấn Kiếm Dương Nhị Tự là đã lắc đầu rồi bỏ đi thẳng cẳng, chỉ vì nó chê thế thủ này giống con gái quá.

- Cái thằng, ai bắt mày đứng thủ chính diện đầu, mày phải xoay qua sang bên chứ, đấy, thấy chưa? Giờ thế thủ hao hao giống Thái Cực Quyền rồi! – Tôi nóng gáy xằng giọng.

- Ừm... mà mày chẳng bảo lúc tập phải đứng tấn này là gì, què chết! – Thằng S gãi đầu.

- Thế thôi, dẹp! – Tôi đâm quạu chả buồn dạy nữa.

Cũng có những lúc tôi nghĩ quẩn, sao mà tập võ gì suốt ngày mình cứ luyện với tường và mộc nhân, chả thấy có người thật để mà đối luyện. Đợi đến hè tập niệm thủ cùng sư phụ thì lâu quá thể, cứ thế này thì có khi bị khớp khi thực chiến luôn cũng nên.

Thế nhưng cuộc đời có lắm chuyện bất ngờ, vì những khi mùa hè, ngoài thời gian học võ trên nhà sư phụ ra thì tôi còn lê la suốt ngày chạy chơi trong xóm, và mọi chuyện xảy ra từ đây. Đám bạn tôi thì nói là thích lê la xóm làng, nhưng tuyệt nhiên chỉ là loanh quanh ở địa phận xóm Giữa, chứ hai bên trái phải đều bị kẹp bởi xóm Trên và xóm Dưới. Mà đầu lãnh hai xóm này thì trước đây chẳng xem tôi ra cái cóc khô gì, vì trông cái bộ tướng tôi, thằng Phê chỉ cần hất hơi là tưởng như tôi sẽ văng tạt đầu đầu, và thằng A Lý mà phẩy tay là tôi sẽ té lăn ra ngay đơ chết giắc liền vậy.

Kết thúc làn suy nghĩ về những tháng ngày khổ luyện Vịnh Xuân Quyền, tôi mỉm cười thầm tự tin vào thực lực của mình sẽ không thua kém thằng A Lý là bao, vì chỉ mới hè năm trước, tôi còn hốt xác được thằng Phệ đầu lãnh xóm Trên nữa kia mà. Nhưng nhớ lại trận ác chiến “Tam đại thế gia” năm trước tôi vẫn còn hãi hùng, đó mãi là một kỉ niệm mà tôi luôn ôn lại những khi ở một mình, vì nó là một bước ngoặt lớn giúp tôi thêm tự tin vào võ phái của mình, và tự hào vì nhờ vậy tôi mới tác thành được thằng Mén với LyLy.

Mà chuyện giữa tôi với LyLy cùng thằng Mén, cả A Lý và Phệ đầu lãnh thì hãy còn dài lắm, coi mời đêm nay lại phải thức để nhớ lại cho trọn rồi!

Tôi xốc lại tấm mền, gác tay lên trán nhìn ra ngoài cửa sổ, ngược dòng hồi tưởng về lại mùa hè năm trước, mùa hè năm lớp 9 đầy biến động!

Ngoại Truyện - Chương 5

Không biết tự bao giờ, ở xóm Xe Bò đã có một luật bất thành văn được lập ra cho đám trẻ con nhằng nhít bọn tôi, đó là 3 phân khu xóm Trên – xóm Giữa và xóm Dưới thì nước sông không phạm nước giếng, ở khu nào thì chơi quanh quẩn trong khu đó, đứa nào một thân một mình bèn mảng sang khu khác thì thể nào cũng bị tụi “thổ dân” nơi đó cho vài cái bộp tai. Thế nên ngay từ nhỏ, mấy thằng bọn tôi đã được ông anh Rin dặn dò kĩ lưỡng rằng trừ khi là có ổng đi cùng, chứ không thì tuyệt nhiên đừng mò sang xóm Trên hay xóm Dưới, vì lãnh địa của bọn tôi là xóm Giữa, bị kẹp giữa hai ông lớn hai bên.

Theo như lời ông Rin kể, thì xóm Xe Bò cũng là khu dân cư bình thường như mọi nơi khác. Thế nhưng chỉ vì hai gốc me tây lâu năm tuổi mà xóm này bị ngăn ra thành 3 khu cùng nét đặc trưng riêng mà mỗi khi nhắc đến khu đấy là người ta thường hay kể đến một gia đình nào đó. Và xóm Xe Bò có 3 gia đình được gọi là có tiếng trong vùng, mà ông Rin hay gọi là “Tam đại thế gia”.

Tính từ Ủy ban Phường đến cây me tây thứ nhất được xem là đất riêng của xóm Trên, mà nhắc đến xóm Trên thì ai cũng nghĩ ngay đến nhà ông Ba Bụng, quán lẩu bò ngon nhất vùng. Thằng con ông Ba Bụng hay được bọn tôi gọi là Phệ đầu lãnh, một thằng mập có cái bụng phệ nhưng tướng tá lại khá đô con, bước chân đi thành thịch như voi giẫm, và ngay từ lúc bọn tôi còn đang chạy nhong nhong chơi là thằng này đã tụ tập đàn đúm với đám choai choai xóm Trên. Suốt ngày cứ nhè thằng nhóc con nào của xóm khác lạc sang là tụi nó đều vây lại, búng tai nhéo mũi đến khi thằng nhỏ khóc thét mới chịu thôi. Vậy nên thằng Phệ đầu lãnh xóm Trên là cái thằng ác ôn và dễ tiện nhất mà cả hai xóm còn lại đều ba phần nể bảy phần ghét cay ghét đắng.

Gia đình thứ hai trong “Tam đại thế gia” chính là nhà nội tôi, vì ông bà nội lúc trước có mở cửa hàng bán vải may mặc cũng thuộc hàng nổi tiếng trong vùng, và sau này thì bác Hai tôi lại là bác sĩ nổi tiếng nhất nhì bệnh viện Chợ Rẫy, thế nên ai có bệnh đều sang nhờ nhà tôi giới thiệu giúp. Thêm nữa là bà nội tôi rất được mọi người trong xóm kính nể, thế nên nhắc đến xóm Giữa, là ai cũng sẽ gật gù bảo ngay:

- À, chỗ tiệm vải bác Bảy đó mà!

Thủ lĩnh xóm Giữa dĩ nhiên không ai khác, chính là cháu đích tôn dòng họ, ông Rin. Ông anh này là con bác Tư, chơi thân nhất với hai anh em tôi, cũng có thể là do hợp tính, vì nghe đâu hồi trước ba tôi là thứ Năm cũng cực kỳ ăn ý với bác Tư và bác Hai trong các trò phá làng phá xóm. Ông Rin thì chẳng biết võ vẽ gì, nhưng nhờ cao ráo vì chơi bóng rổ từ nhỏ, lại còn suốt ngày ở nhà luyện phim chưởng với xã hội đen nên ổng nói câu nào là sặc mùi giang hồ câu đấy. Thế nên như một lẽ hiển nhiên, ổng được đưa lên ngôi cửu ngũ thiên hạ của xóm Giữa. Tôi với ông anh hai thì thuộc hàng loi chơi nhằng nhít không tính đến.

Và cuối cùng là khu vực xóm Dưới, lãnh thổ tính từ cây me tây thứ hai đến quán nước dưới gốc đa đình làng. Nhắc đến xóm Dưới, là ai nấy đều... chây dãi, vì khu này xưa nay có tiếng là gói chả lụa thơm nhất Phan Rang. Và gia đình thằng A Lý là nhà làm chả ngon nhất trong khu đó, thế nên không lạ gì khi thằng A Lý rất được lòng mọi người, đơn giản vì nó đi giao chả lụa thường xuyên phụ gia đình, mà đi một ngày đàng học một sàng khôn. Bởi vậy tôi trông nó cứ

già dặn trước tuổi hơn bọn bạn đồng trang lứa.

Xét về tương quan lực lượng giữa 3 xóm thì xóm Trên là vượt trội hơn hẳn cả về chỉ huy lẫn quân số. Chẳng hiểu thế quái nào mà xóm Trên toàn con trai và cực kì có gia đình sinh ít con gái, vì vậy cứ mấy thằng nhóc ranh đến tuổi ra chơi là lại nhập bọn vô đội quân của thằng Phệ. Sau đấy là đến xóm Dưới, khu này thì trai gái đều nhau không nghiêng nặng bên nào, vì thế tụi nó nhìn quanh quất vẫn còn lượm được vài thằng con trai vô lập đội. Thế nhưng thâm nhất là xóm Giữa, vì ngoài năm thằng con trai bọn tôi ra cùng hai thằng con trai của nhà sát bên thì còn lại toàn là con gái. Vì lẽ đó mà xóm Giữa đúng chết với cái tên là xóm “Giữa”, lúc nào cũng bị kẹp bởi hai ông anh lớn là xóm Trên và xóm Dưới. Tụi nó hể muốn hốt xác ai là hốt, bộp tai ai là tụi nó hoành hành bá đạo ngay từng phút từng giờ.

Về cá nhân nổi bật thì cũng lại là thằng Phệ đầu lãnh, nó vừa mập chắc nịch người, lại vừa nghe đâu là nó có biết võ cổ truyền Bình Định. Tôi chả biết nó học ở đâu ra vì suốt ngày toàn thấy nó đi long nhong trong xóm, nhưng từ cái dạo tôi thấy nó múa bài Hùng Kê Quyền thì mới đâm ra chột dạ vì nhìn nó tác nghiệp mà tôi thấy hãi hùng quá thể. Kế thằng Phệ là thằng A Lý xóm Dưới, thằng này thì từ nhỏ đã được ba nó dạy cho môn Thái Lý Phật, ai ai cũng biết tiếng. A Lý bộ dạng đen trùi trùi nhưng người thì khúc nào ra khúc ấy, thể hình trông cường tráng tợn, mà lại được đích thân ba nó dạy võ nên chính vì thế mà thằng Phệ cũng nể A Lý vài phần. Và thế là ông anh Rin xóm Giữa đành ngậm ngùi xếp chót, nhưng cũng không hẳn là chót, vì so bề chiều cao thì ông Rin cao hơn hẳn, và... tuổi cũng hơn xa. Bởi vậy hai thằng Phệ và A Lý dù gì cũng gọi là biết nể mặt người lớn, tụi nó hiếm khi gây sự với bọn tôi.

Còn quan hệ giao hảo thì xóm Giữa và xóm Dưới tốt hơn, lúc nào cũng trong tình trạng hoà bình dù thỉnh thoảng thằng A Túc lên con véo tai vài đứa xóm Giữa mon men đến xóm nó, và phá đám bọn con gái xóm tôi lúc chơi u hay đồ hàng. Thằng A Lý rất biết điều, nó tính tình cương trực chuyện gì ra chuyện đó, không hề vô ý vô cớ mà gây sự. Nhưng đồng thời nó cũng ít nói và luôn cười kiêu ngạo đời thế kỷ, vậy nên nó là thằng ra dáng thủ lĩnh nhất. Còn đối với xóm Trên thì hết thấy hai xóm bọn tôi đều ghét bên đó, chỉ vì chả cần lí do gì thì tụi xóm này cũng kiếm cớ đánh người cho bằng được. Cứ lâu lâu đang ngồi chơi mà nghe tiếng con nít khóc ré lên, rồi một ông nhóc chạy ra sì sụt nước mũi, hai bên má in hằn dấu tay là biết thằng này vừa xui xẻo mò đầu vào xóm Trên. Thằng Phệ cũng có hôm bộp tai cu Bin, nhưng may cho nó, à cũng có thể là may cho cả bọn tôi vì hôm đó đám tụi tôi đi tắm biển, chứ không là cũng toàn lực kéo quân qua đó một ăn một thua rồi.

Sơ lược tình hình 3 phân khu của xóm Xe Bò đại loại là như vậy, tóm lại con nít tụi tôi đất ai nấy rào, mạnh ai nấy ở không được bén mảng sang xóm khác trừ khi là đi cùng người lớn. Thế nên từ nhỏ tụi tôi đã thấm nhuần tư tưởng ấy, suốt ngày không nằm ôm tivi trong nhà thì cũng quanh quẩn chỗ gờ đất cao xóm mình mà tán dóc hay rượt bắn súng nước.

Và nhà LyLy cũng ở xóm Giữa, cách nhà tôi 3 căn, ba mẹ cô ấy là công chức nhà Nước, hai người đi làm suốt, phụ việc ở nhà đã có người làm giúp đỡ, đồng thời người này cũng trông nom LyLy. Con trai tụi tôi thì chạy chơi hay ngồi nói chuyện tầm phào ngày này qua tháng nọ thì không nói làm gì, tụi con gái thì suốt ngày bày biện đồ hàng hay búp bê ra chơi cũng là quá bình thường. Thế nhưng chỉ có mỗi LyLy là không giống ai, lúc nào cũng ôm cuốn sách ngồi ở ghế đá trước nhà mà đọc liên hồi, chỉ có thỉnh thoảng đưa mắt nhìn lên trông bạn bè chơi bằng ánh mắt mà theo tôi là có chút gì đó ghen tị và nuối tiếc.

Tôi thì từ bé đã nhiễm cái tật mê gái đến chết không bỏ, thêm nữa LyLy lại xinh xắn dễ thương, lúc nhỏ đôi mắt đã to tròn như là công chúa lai ở phương Tây, thế nên mùa hè năm lớp 5, khi mà liên tục nửa tháng trời chạy chơi trước nhà cùng mấy ông anh, nhìn LyLy cứ ngồi đọc sách hoài một chỗ rồi lâu lâu lại nhìn bọn tôi thì tôi đâm ra thắc mắc quá thể.

Quảng cây súng nước xuống đất, tôi phóng lại bằng ghế đá và ngồi xuống cạnh LyLy:

- Này, sao hông ra chơi? – Tôi nghênh mặt hỏi, ra vẻ ta đây chẳng thèm quan tâm nữ sắc gì đâu, chỉ là thấy cô em hơi tội tội thôi.

- Um... mình không ra ngoài được! – LyLy nhìn tôi, ngồi dịch sang bên.

- Ở hay, đang ngồi ở ngoài chứ đâu mà bảo là không ra ngoài được! – Tôi trố mắt ngạc nhiên.

- Nhưng... không chạy chơi được đâu! – LyLy bặm môi, lúc lắc đầu.

- Thế... tên gì? – Tôi tò mò hỏi.

- Minh á? – Cô ấy ngập ngừng.

- Ủ, tui tên N rồi! – Tôi cười khì.

- Minh tên Ly, Hân Ly! – LyLy đáp.

- Khó gọi quá, kêu là LyLy cho dễ nhá! – Tôi tự dung phong luôn cho mình cái quyền tự đổi tên của người khác, vừa nghe tên LyLy là tôi lại nhớ đến chậu hoa kiểng mà mẹ tôi trồng ở nhà, thế là gọi LyLy luôn.

- Um, hi, bạn ra chơi tiếp đi, mình không được đâu! – LyLy mỉm cười.

- Thì đến nói chuyện cho vui, đọc sách hoài cận thị mất bây giờ! – Và chẳng đợi LyLy đồng ý, tôi kéo tay cô ấy đi luôn đến nhập bọn với tụi tôi trong ánh mắt ngỡ ngàng của hai ông anh.

Thế đấy, lúc nhỏ tôi phi thường biết bao, làm quen với con gái dễ ợt, nắm tay một cái rụp là xong chứ chả phải cứ gặp Tiểu Mai hay Khả Vy là lại ngắc ngứ như bây giờ. Từ dạo đó, cứ hễ hội con trai tụi tôi đi chơi đâu là có mặt LyLy ở đó, cô nàng ít nói nhưng được cái hay cười, mà mỗi lần LyLy cười thì lại rất duyên, tôi chết mê mê luôn khi đó. Nhưng với một thằng nhóc lớp 5 khi đó thì tình cảm trai gái là một điều gì đó chưa định hình rõ ràng, chưa biết đến thích hay mến là gì. Tôi chỉ đơn thuần cảm thấy không muốn LyLy ngồi một mình, và muốn một cảm giác gì đó rằng LyLy phải chơi cùng tôi. Suốt những mùa hè kế sau đó, tôi với LyLy như đôi bạn thanh mai trúc mã đi đâu cũng có nhau, và tôi lại có lúc còn bạo gan ngồi chơi búp bê và đồ hàng cùng LyLy mặc cho mấy ông anh ôm bụng cười lăn bò càng. Cứ hè về thì việc đầu tiên tôi làm là phóng sang nhà LyLy, trước là chào hỏi và sau là kéo tay rủ đi chơi.

Mà cái miệng tôi kể cũng như là ăn mắm dặm muối đường thật, vừa dọa LyLy nếu đọc sách hoài sẽ bị cận thị thì y như rằng chuyện đó xảy ra. Mùa hè năm lớp 8, tôi về quê thì đã thấy cô bạn năm trước nay đã đeo thêm cặp kính cận. Nhưng tuyệt nhiên LyLy chỉ có xinh hơn chứ không vì thế mà mất duyên đi phần nào, tôi lại càng thêm thích. Ở Phan Thiết tôi đã không tán được nhỏ nào thì ít ra ở Phan Rang tôi cũng có một cô bạn xinh xắn dễ thương này chứ.

Thế nhưng người “thích” “LyLy” thì cũng chẳng phải duy nhất mình tôi, vẫn còn cơ số những đứa

con trai khác, tiêu biểu là thằng Mén, A Tắc và... Phệ đầu lãnh. Thằng Mén với A Tắc thích LyLy thì tôi biết, mỗi lần đi chơi là y như rằng thằng Mén mê mẩn nhìn LyLy, còn A Tắc thì thằng này thể hiện tình cảm ra mặt. Cứ lâu lâu lại rủ thêm A Lý vào, chạy tọt thẳng đến rồi đưa LyLy quyển sách hay truyện của nó vừa mua rồi quay đầu chạy thẳng, bỏ mặc tôi với thằng Mén há hốc mồm chả hiểu quái gì mà thằng này lại phá luật đi vô xóm Giữa. Nhưng khi thấy A Lý cũng đứng đó thì tụi tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt cho qua. Còn thằng Phệ thì thể hiện tình cảm với LyLy bằng cách bạo lực hơn, bằng chứng là nó luôn bắt cử một thằng đệ làm trinh sát, suốt ngày cứ quanh quẩn gần gốc me tây mà quan sát, rồi đem tin tình báo về cho nó nếu chẳng hay có thằng con trai nào đó tán tỉnh LyLy. Kết cuộc là vài thằng con trai xóm Dưới, thằng Mén xóm giữa đã nếm mùi bạt tai của Phệ đầu lãnh. Nhưng ông Rin và A Lý cố nhịn, chỉ vì đơn thân đi đập thằng Phệ là đồng nghĩa tự sát, bên đó vừa mạnh vừa đông, chả sợ bố con thằng nào. Thế nên tôi chỉ âm thầm lặng lẽ làm bảo vệ cho LyLy, suốt ngày hai đứa kè kè như hình với bóng, vì vậy thỉnh thoảng tôi chạm phải ánh nhìn toé lửa của A Tắc, và giật thót người trông thấy Phệ đầu lãnh dứ dứ nắm đấm trước mặt.

Nhưng thâm kệ, LyLy là người xóm Giữa, có thích ai thì cũng... phải thích con trai xóm Giữa, mà thằng con trai đó thì dám là tôi lắm, hề hề!

Ngoại Truyện - Chương 6

Ngày ấy, tôi thể hiện với LyLy rằng mình thích cô ấy bằng cách suốt ngày cặp kè bên cạnh LyLy, chơi gì cũng chơi chung, đọc sách cùng, muối mặt ngồi bán đồ hàng hay vầy vầy cái tay búp bê. Lúc đó tôi cứ tưởng rằng chẳng chóng thì chầy, LyLy sau này lớn lên sẽ là bạn gái của tôi, và trong trí óc một thằng nhóc chưa hiểu sự đời thì tôi đã nghĩ tình yêu như người lớn vẫn thường hay nói rất cuộc chỉ có như vậy. Suốt ngày đi chơi cùng, chọc cho cô bạn gái cười vui là đủ.

A Tắc biểu hiện tình cảm bằng cách luôn tặng LyLy thật nhiều sách, và thỉnh thoảng lại dúm vào tay cô ấy mấy thỏi chả lụa còn nóng hổi mà nhà nó vừa cho ra lò. Dù rằng liền ngay sau đó thì tôi với mấy ông anh lập tức giật ngay mà vừa thối vừa ăn, xuýt xoa khen LyLy cố gắng phát huy để tụi tôi được ăn chả lụa miễn phí hoài hoài.

Phệ đầu lãnh hung hăng quá trớn, thể hiện tình cảm bằng cách như dân côn đồ, cứ chực lăm le xử đẹp thằng nào đến gần LyLy. Nó đâu biết càng làm vậy thì người ta sẽ càng sợ mà tránh xa nó ra, và con gái thì lại càng e ngại nó hơn nữa.

Và trong cuộc đua giành lấy tình cảm của người đẹp LyLy, thằng Mén đã chứng minh cho tôi thấy sự chân thành không hoa mỹ mới là mấu chốt dẫn đến thắng lợi. Tôi phải thừa nhận một điều, thằng Mén tuy khù khờ không biết ăn nói, chỉ hay gãi đầu cười trừ cho qua chuyện lại là thằng hiểu và quan tâm LyLy nhất, hơn hẳn tôi vốn hay kể cặn cô ấy.

Chính Mén là người cho tôi biết LyLy bị hen suyễn từ nhỏ, thế nên không thể chạy chơi như các bạn đồng trang lứa khác, và phải luôn giữ cho tâm thái được bình lặng, không được xúc động quá mức sẽ làm cơn hen trời dậy. Lúc ấy tôi mới ngó người ra và hiểu lí do tại sao lần đầu tiên gặp LyLy, cô ấy đã nói mình không thể ra ngoài chơi đùa được mà chỉ ngày ngày ngồi đọc sách.

Và cũng lại có một lần khác, khi mà cả bọn đang cười giỡn vui vẻ thì tôi chợt nhận ra LyLy từ nãy đến giờ vẫn im thin thít chẳng buồn nói câu nào.

- Sao thế? Hết sách đọc hở? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Ừm....! – LyLy lắc đầu.

- Là sao? Hay đói bụng? – Tôi lại càng đâm ra thắc mắc tợn.

- Không... không có phải...! – Cô ấy nhăn mặt khó nói.

Ngay sau đó, thằng Mén đã làm tôi bất ngờ thêm lần nữa, khi mà nó chợt đưa tay lên trán LyLy:

- Nóng hổi nè, về nhà nghỉ đi Ly, sốt rồi đó!

- Ừm... chắc mình về... hơi mệt! – LyLy gật đầu.

Tôi sững sờ mất cả buổi, tự hỏi tại sao tôi không thể nhận ra rằng LyLy đang bị sốt mà vẫn cố đi chơi khi tôi nằn nì mãi, mà thằng Mén lại có thể biết được điều đó. Trông thấy nó đưa mắt nhìn tôi ý như dò hỏi, tôi thở hắt ra rồi nói:

- Mà y diu LyLy về đi, tao gọi y tá đến!

Đêm hôm đó, tôi nằm nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao lại như vậy, và đến gần nửa đêm, tôi ngậm ngủi nhận ra một sự thật rằng chỉ khi bạn thật sự yêu mến một ai đó, thì bạn mới có thể để ý được những biểu hiện khác lạ dù chỉ là nhỏ nhất của người đó. Và tôi cũng biết rằng, thằng Mén thích LyLy hơn rất nhiều so với tôi, và quan tâm thật sự chứ không hời hợt, tà lợ phất phơ như ông anh nó. Tôi nhận ra mình trước giờ chỉ đơn thuần là hơi thích LyLy với tư cách một người bạn bình thường, không hơn không kém. Thế là tôi có một quyết định dứt khoát, thôi mơ mộng về chuyện làm bạn trai của LyLy nữa, mà chuyển sang làm người tác thành cho nó với LyLy.

- Ui, thiệt hả anh N? – Thằng Mén mắt sáng rỡ khi tôi vỗ vai nó, và bảo rằng nó xứng đôi với LyLy lắm.

- Ừm, tao sẽ hỏi ý LyLy giúp mày, cũng nói tốt thêm cho mày luôn! – Tôi gạt đầu, tự dung thấy mình rất ra dáng một người anh chính hiệu.

- Hi hi, nhờ anh hết nha! – Nó gãi đầu cười khi khi.

Và tôi cũng không lạ gì, khi sau một hồi hỏi han vẫn vơ quay ngang xét dọc mới biết được rằng LyLy cũng có ý với thằng Mén, khi mà trong suốt những năm học, ngày nào thằng Mén cũng chờ LyLy đi và về. Tôi lắc đầu cười, quả thật là “nhất cự ly, nhì tốc độ” mà! Vậy là LyLy từ nay xem như hoa đã có chủ rồi đấy, đó là thằng Mén nhà tôi chứ không phải ai khác, đứa nào mà lém phéng phá đám thì liệu hồn với ông đấy!

Thế nhưng sự đời không đơn giản như thế, khi mà kể bên xóm Giữa là xóm Trên và xóm Dưới, tôi quên mất trong đám con trai thích LyLy vẫn còn hai đứa sùng sỏ là Phệ đầu lãnh và A Tắc. Kỳ nghỉ hè năm lớp 9, một ngày trước khi sinh nhật LyLy, tôi với thằng Mén đang ngồi nghĩ ngợi xem nên tặng gì cho cô ấy:

- Tặng sách đi, LyLy khoái đọc sách mà! – Tôi hiến kế.

- Vậy hả anh? – Thằng Mén ngơ ngác.

- Mày đừng nghe nó, ngu bỏ xừ, bé Ly đọc sách suốt rồi, mày tặng thế thì bình thường quá! – Ông anh tôi hừ mũi.

- Chứ sao anh? – Thằng Mén đàn mặt ra.

- Phải tặng cái gì độc đáo, mà lại gây ấn tượng mạnh thì con gái mới thích! - Ông tiếp lời.

- Là cái gì? – Tôi với thằng Mén đồng thanh hỏi.

- Cái gì thì tự tụi mày nghĩ chứ sao hỏi tao! – Ông anh tôi sùng sộ.

Bàn tán rôm rả một hồi, không ít lần gạt tay xua đi những chiêu trò tầm bậy như tặng kẹo của thằng Bìn hay tặng thú bông của cu Tèo, tôi với thằng Mén mới thống nhất là sẽ gấp một đồng những con thú bằng giấy màu, vì theo như lời thằng Mén thì LyLy rất thích nghệ thuật xếp giấy Origami của Nhật.

Hi hục đến gần nửa đêm, hai thằng tôi mới quệt mồ hôi chiêm ngưỡng món quà mà đa phần

toàn là thằng Mén tự giành làm, tôi chỉ ngồi hiến kế.

- Xong há anh N? – Nó hỏi tôi.

- Ừm, mai mày đem tặng là nhất! – Tôi gật đầu.

- Hi, mai em chở LyLy học thêm về rồi tặng luôn, cảm ơn anh nhiều nha! – Thằng Mén cười mãn nguyện.

- Ờ, được đấy, tao ngủ đây! – Chẳng hiểu sao nghe nó cảm ơn tôi lại thấy ngượng ngượng làm sao đó, dù rằng quả thật tôi rất vui, khi nhìn thấy trong mắt nó ánh lên một hạnh phúc mà từ ngày mai nó sẽ được biết.

Chiều ngày hôm sau, cả nhà đã đi làm hết, tôi đang ngồi lằm bằm rửa thềm ông anh tốt sang nhà bác Tư chơi mà không rủ tôi thì chợt nhớ ra, tự hỏi không biết thằng Mén tỏ tình đến đâu rồi, đã ra ngô ra khoai gì chưa đây nữa. Nhìn đồng hồ đã gần 6 giờ tối, đang thăm hỏi thúc nó về thật nhanh để còn biết kết quả thì tôi thấy thằng Bin ba chân bốn cẳng chạy vụt vào trong nhà:

- Anh... anh.. N....! – Nó thở không ra hơi, vã cả mồ hôi hột.

- Cái gì? Chó rượt mày à? – Tôi nhú mày ngạc nhiên.

- Không... không phải, anh... anh Mén... với chị Ly.. bị ông Phệ, hộc... chặn đánh ở xóm Trên kia! – Thằng Bin mặt cắt không còn hột máu, lắp bắp nói.

- Sao....mày.. mày kể rõ hơn coi, ở đâu? – Tôi sững sờ.

- Lúc nãy ra đầu ngõ chỗ sân trước phường, em thấy ông Phệ với tụi xóm Trên đá xe đạp của anh Mén, rồi cầm cái giỏ quà đập ảnh tụi bụi, rồi... chị Ly cũng sợ dữ lắm...! – Nó vừa thở vừa nói.

Tôi nghe như ghen ứ lại, và rồi bùng bùng nộ khí xung thiên, tôi bước vội ra cổng:

- Mày ở nhà, ai hỏi thì nói tao ra ngoài có việc! – Tôi gằn giọng.

- Dạ...! – Thằng Bin ngồi phịch xuống thềm – Mà anh đi đâu vậy? Tụi mình có cứu anh Mén không?

- Cứ ở nhà đi! – Tôi đáp gọn lỏn rồi quay đi.

- “Thằng khốn nạn, cái lũ côn đồ tụi mày..... đã động chạm gì vào tụi mày?”

- “Tao nguyên rửa mày thằng khốn Phệ, đê tiện đến thế là cùng...!”

- “Lần này không đập mày tao không tên N nữa mà!”

Tôi điên tiết chửi thảm trong đầu, thu chặt nắm đấm tay lại, chỉ muốn đi ngay đến xóm Trên để dần cho tụi côn đồ kia một trận. Nhưng tôi tự biết sức mình có hạn, giờ mà đơn thương độc mã dẫn xác vào đó thì cũng tổ chức lấy thất bại, không những không cứu được người mà còn tự hại lấy mình. Nhưng thằng Mén là em họ tôi, LyLy là bạn thân của tôi, sao có thể giờ phút này lại còn chần chừ ở đây được chứ?

- “Bình tĩnh nào, mày phải nghĩ cách, bình tĩnh..... bây giờ tụi xóm Trên đông hơn hẳn, mà xóm Giữa thì không còn ai ngoài mình... làm sao đây?” – Tôi nghĩ thật nhanh trong đầu, nghiêng rằng trèo trẹo.

Cuối cùng tôi chợt nảy ra một ý định, vừa táo bạo lại vừa... có vẻ điên rồ, nhưng tôi biết, đây là cách duy nhất khả dĩ có thể cứu vãn được tình hình lúc này. Và nếu cách này không thành công thì chỉ e là tôi đã đo đất ở một nơi khác, chứ không phải là đến chỗ thằng Mén nữa rồi.

- “Mén, ráng đợi tao! “– Tôi hít thật sâu rồi dần bước vào xóm Dưới, cảm nhận hai mắt mình đã bắt đầu rất dần.

Quay trở lại với chi tiết chạm mặt thủ lĩnh xóm Dưới vừa kể ở chương trước, lúc này thằng A Tắc đứng án ngữ trước mặt tôi:

- Mày muốn gặp anh tao là gặp? Cái cùi chỏ này nè! – Nó hất hàm.

- Tránh! – Tôi đáp gọn lỏn và đưa mục quang nhìn nó.

Thằng A Tắc chấn kinh khi thấy màu mắt đỏ của tôi, thất thần lùi lại mấy bước.

- Đến làm gì? – A Lý ngồi trên ghế, trầm giọng hỏi.

- Tao muốn nhờ mày một chuyện! – Tôi đáp.

- Nhờ tao? Mày tự dẫn xác vào đây lại còn muốn nhờ vả?

- Xem như tao năn nỉ mày, giúp tao một việc!

- Gì?

- Thằng em tao bị thằng Phệ chặn đánh ở xóm Trên, tao cần tụi mày giúp!

- Hế, em mày bị Phệ nó đánh thì liên can gì đến tao, ai bảo nó chạy qua xóm Trên!

Tôi thở hắt ra, đưa mắt nhìn thằng A Lý đang điềm nhiên tự tại, rồi chuyển ánh nhìn qua A Tắc, thầm nghĩ đã đến lúc dùng tâm lý chiến, cố bình tĩnh nói:

- LyLy cũng bị thằng Phệ đánh!

Ngay tức thì tôi thấy liên hiệu quả, thằng A Tắc nhảy dựng lên:

- Cái gì?

- Thằng em tao đi chung với LyLy, giờ đang bị thằng Phệ chặn đánh! – Tôi trả lời, cố dần cơn sốt ruột trong bụng.

- Nó... nó.. anh, đi thôi, qua xóm Trên liền đi! – A Tắc đổi thái độ, quay sang nài nỉ anh nó.

A Lý không nói gì, thoáng một chốc suy nghĩ rồi vụt đứng dậy đi ngang qua tôi và nói:

- Xem như mày nợ tao một lần!

Rồi nó khoát tay kéo theo hết đám con trai đi về hướng xóm Trên, tôi tạm thở phào nhẹ đi phần nào lo lắng vì kế hoạch thương thuyết đã thành công.

- Để bọn tao được rồi, mày đến đó làm gì? – A Lý quay sang hỏi.
- Tao chỉ nhờ tụi mày dọn hết đám lâu la, còn thằng Phệ, để cho tao! – Tôi nghe máu sôi lên.
- Mày....? – Nó thoáng ngạc nhiên, hỏi lại vẻ như không tin.

Nhưng tôi không trả lời, vì lối vào xóm Trên đã ở ngay trước mắt. Chiều mùa hè trời chạng vạng tối, cái nóng như vẫn còn hanh khô lại từ trưa đến tận giờ, tôi khẽ hít một hơi thật sâu, trận ác chiến đầu tiên và có lẽ là dữ dội nhất của “Tam đại thế gia” vậy là đã sắp sửa khai màn...

Ngoại Truyện - Chương 7

Đến trước cổng vào sân sau của Ủy ban Phường, tôi và quân đoàn xóm Dưới dừng lại cạnh gốc me tây to cao phủ đầy bóng mát xuống khoảng sân cát rộng lớn. Trước mặt cả bọn là cảnh tượng mà tôi không hề muốn thấy chút nào, thằng Mén học cả máu mũi nằm vật ra sau, tựa hẳn người vào cây cột chống mái hiên, LyLy đang nước mắt ràn rụa kéo tay thằng Phệ van xin nó tha cho Mén. Thằng Rổ, đệ tử Phệ đầu lãnh thì đã xé toạc gói quà ra, cầm lấy những mẫu giấy gấp Origami mà ném vào mặt, rồi rải lên đầu thằng Mén, cả đám lâu la xóm Trên phá ra cười ngạo mạn. Thằng Phệ cũng cười, nhưng nó cười gằn một cách hả hê, vì bây giờ LyLy là người đang van xin nó.

- “Anh N để em gấp cho, em muốn tự làm!” – Thằng Mén giành con hạc giấy từ tay tôi.

- “Anh ngủ trước đi, em thức làm tiếp, kéo mai không kịp tặng Ly!” – Tôi ngáp vắn dài, uể oải nhìn nó cần mẫn gấp từng mẫu giấy, tỉ mỉ và cần cù.

- “Hi hi, xong rồi nè!” – Nó cười sung sướng nhìn gói quà được gói lại hoàn chỉnh.

Và giờ đây, trước mắt tôi là món quà thằng Mén khổ công làm để tặng sinh nhật LyLy đã bị bọn thằng Phệ xé nát, và ném vắt vương ra nền cát. Xung quanh là tiếng cười của bọn ỷ đồng hiếp yếu đầy khinh bỉ và ngạo nghễ.

Tôi nghe máu mình sôi lên, chảy rần rật trong từng thớ thịt và đường gân. Thu nắm tay lại, tôi nghiến răng cố giữ bình tĩnh:

- “Thằng khốn, tao sẽ bắt mày chịu đau gấp trăm lần, chịu nhục gấp ngàn lần những gì mày làm cho thằng Mén. Bữa nay mày sẽ biết cái gì là thân bại danh liệt. Mén, cố đợi tao..!”

Thằng Rổ nhận ra sự có mặt của bọn tôi đầu tiên, nó liền nháy mắt cho Phệ đầu lãnh:

- À, tụi mày làm gì đi đông thế? – Thằng Phệ nhếch mép cười, vẻ như trong mắt nó thì đám nhân sĩ xóm Dưới lúc này cũng chẳng là cái đinh gì sắt.

- Mày thả Ly ra! – A Tắc nóng nảy phản ứng đầu tiên.

- Ly nào? – Thằng Phệ nheo mắt nham hiểm.

- Hân Ly, đứng kế bên mày kia! – A Tắc nói xong mới biết nó nhầm, LyLy giờ đã ngồi xuống vòng tay qua người thằng Mén.

Tôi cố kiên nhẫn đứng lặng thinh không nói gì, chỉ quan chiến tình hình đấu võ mồm.

- Đứng cạnh đại ca là tao mà, hay là mày yêu tao? Ha ha, đừng vậy nha! – Thằng Rổ dứt lời là cả đám xung quanh lại cười hùa theo.

- “Đúng rồi, cãi lại đi, A Tắc!” – Tôi nghĩ thầm.

- Tao... tao nói Ly đang ngồi kia, bọn mày ỷ đồng hiếp yếu không biết nhục à? – A Tắc cự lại.

- “Thằng Rổ sẽ chửi nặng hơn nữa, đụng đến cả A Lý càng tốt! – Tôi đưa mắt nhìn sang, A Lý lúc này vẫn điềm nhiên khoanh tay đứng nhìn.

- Bọn tao chỉ thấy một thằng vì gái mà cứ núp sau thằng anh nó chửi đổng ra ngoài thôi! – Phệ đầu lãnh nói xong lại cầm con hạc giấy ném vào mặt thằng Mén, mặc cho LyLy nhìn nó bằng ánh mắt van nài. – Hay là mày cũng muốn bị như thằng hám gái này?

Không ngoài dự đoán của tôi, A Tắc lao ngay vào đám xóm Trên, mặc cho anh hai nó thoáng sững sốt đằng sau chưa kịp gờ tay ngăn lại.

Sở dĩ, ngay từ đầu tôi quan chiến không có động tĩnh gì, là vì tôi biết A Lý với cương vị thủ lĩnh xóm Dưới sẽ không dễ dàng gì vì tôi mà tự dung lại đi gây sự với xóm Trên. Rất có thể A Lý chỉ đến thương lượng, mà như vậy thì đó không phải là cái kết tôi mong muốn, tôi muốn trả hận cho thằng Mén, chính tay tôi phải đập tàn tạ thằng Phệ..., nhưng một mình tôi thì lại không thể vì tụi xóm Trên quá đông.

Vì thế, tôi biết với tính khí nóng nảy của A Tắc, mặc dù lúc này tôi cũng sốt ruột còn hơn cả nó, khi thấy trước mắt nó là LyLy - cô gái mình thích đang ôm thằng Mén, và tệ hơn là bị Phệ đầu lãnh chơi què trước mặt đám đệ tử xóm Dưới, chắc chắn A Tắc sẽ mất bình tĩnh mà phát động chiến tranh trước. Và trình độ A Tắc dù tôi chưa biết, nhưng nhìn thân thủ của nó thì tôi áng chừng kém xa A Lý và thằng Phệ, bởi lẽ đó, A Tắc sẽ ăn đòn nặng nề trước tiên.

Và tôi cũng chỉ mong đợi có thế, A Lý chắc chắn sẽ vào cuộc, mà thủ lĩnh đã ra tay thì có gì tụi lính lác lại không nhảy vào giúp sức chứ.

Không ngoài dự đoán của tôi, A Tắc lao vào giữa, ngay lập tức lãnh trọn một đập từ thằng Rổ, may thay A Tắc lách người né được, nhưng không tránh kịp cú tát như trời giáng tiếp theo của đối phương.

- Bốp! – Âm thanh chát chúa vang lên, A Tắc lão đảo rồi ngồi phịch xuống đất.

- Lên! – Không đợi lâu, A Lý hất hàm rồi cũng nhảy vào tham chiến, sau lưng nó là đồng bạn trong xóm đang hò reo khí thế.

Hỗn chiến diễn ra ngay sau cái tát của thằng Rổ, bọn xóm Trên như đã hợp đồng tác chiến từ trước, cắt cử hơn 3 thằng to cao phóng đến vây A Lý lại một chỗ, những thằng khác thì tiếp tục đánh A Tắc hòng làm rối tâm lý chiến của thủ lĩnh xóm Dưới. Nhưng A Lý không then là đầu đàn, nó nhanh như chớp tung cước đập bật ra một thằng đầu tiên và phóng ngay đến chỗ A Tắc:

- Đứng dậy, chạy ra đằng sau, nhanh! – Nó kéo vai thằng em dậy.

A Lý không có thêm thời gian để bảo vệ cho đứa em nóng nảy, nó ngay lập tức bị vây lại và liên tục chống trả với gần 3 thằng khác. Và tình hình thủ lĩnh xóm Dưới cũng hết như bọn sĩ tốt, nhân lực xóm Dưới khách quan mà nói thì toàn tinh anh lấy một địch hai, bị số đông chèn ép vẫn không hề nao núng mà chống trả quyết liệt. Thế nhưng tụi xóm Trên thì cũng không thua kém là bao, lại thêm chiến thuật lấy thịt đè người đầy lợi hại, cứ tình hình này chẳng mấy chốc sẽ diễn ra theo chiều hướng nhân lực ít, kéo theo thể lực suy giảm, và quyền lực trong tay A Lý sẽ mất sạch. Và kết quả nếu xóm Dưới chiến tranh với xóm Trên thì xóm Dưới sẽ chuốc lấy thất bại chẳng chóng thì chầy.

Nhưng đó sẽ chỉ là kết quả của một trận chiến một chọi một, đằng này còn có sự tham chiến của tôi, đại diện duy nhất cho xóm Giữa, và cũng là tác nhân gián tiếp dẫn đến cuộc đấu không cân sức này. Có thể lấy một địch mười thì không được, nhưng lấy cá nhân vượt trội hỗ trợ tập thể thì tôi hoàn toàn thập phần tự tin.

Nhận thấy không thể quan chiến lâu hơn nữa vì thằng Phệ vẫn đang rảnh tay đề chân nó lên người thằng Mén mặc cho LyLy luôn níu nó lại, tôi âm thầm đi đến chỗ A Lý đang vất vả chống đỡ, tiện tay giáng luôn cái bọp tai vào mặt thằng thứ nhất, và chặt ngay vào gáy thằng thứ hai.

- Những thằng khác nhờ mày, còn thằng Phệ và thằng Rổ để tao! – Tôi nói nhanh rồi lách người né quả đấm của một thằng xóm Trên, kéo tay nó lại theo đà hướng tới rồi giật chỗ trống vào mũi như búa đập vào mặt, thằng này rú lên khiếp đảm rồi ngã bật ngược ra sau bất tỉnh nhân sự.

A Lý ngạc nhiên nhìn tôi rồi gật đầu ra hiệu đồng ý, hai thằng tôi không hẹn mà cùng hợp đồng tác chiến, thay nhau đón ngã bất cứ đứa nào trước mặt, lịch sử xóm Xe Bò có một lần đầu tiên Thái Lý Phạt và Vịnh Xuân Quyền sát cánh cùng nhau.

Sau tầm 5 thằng xóm Trên bị ăn đòn nặng nề bỏ chạy ra phía sau thì lúc này Phệ đầu lãnh và thằng Rổ mới nhận ra sự có mặt của tôi.

- À, công tử thành phố cũng muốn ra oai à? – Thằng Phệ nhú mày.

- Còn nhóm thì lại không an phận, mày là thằng quái...nào...! – Thằng Rổ không kịp nói hết câu đã thấy tôi phóng đến trước mặt nó.

Yên tâm vì bọn lâu la xóm Trên đã có A Lý lo liệu đằng sau, tôi gần giọng hỏi thằng Rổ:

- Tao hỏi mày một câu thôi!

- Cái.....! – Và thằng Rổ lại như A Tắc, nó lùi người lại vì thấy đôi mắt đỏ của tôi đang nhìn nó sắc lạnh.

- Mày muốn chết bây giờ....! – Tôi bước thêm một bước thu nắm đấm lại, ép thằng Rổ lùi lại theo. - ... hay lát nữa chết?!

Và thằng Rổ không có cơ hội trả lời, tôi vung mạnh cổ tay sử ra một chiêu trong Báo hình quyền, nó may mắn né được nhưng bị tôi lật tréo khuỷa tay sang cánh ngược lại, nối tiếp đập thẳng vào một bên thái dương của nó.

- Kinh! – Thằng Rổ không kịp thốt lên tiếng nào, lùi lại lão đảo rồi đổ ập xuống đất như gốc cây bị đốn hạ.

- “Đoàn choáng này là vì mày phá hỏng món quà của thằng Mén! “– Tôi hừ thầm rồi đưa mắt nhìn Phệ đầu lãnh sững sốt tột độ, mở to mắt nhìn thằng đệ của nó đang quần quai rên rĩ.

- Mày...mày.....! – Thằng Phệ không thốt nên lời.

Phệ đầu lãnh ngạc nhiên một, A Lý ngạc nhiên hai, cả chiến trường ngạc nhiên mười, vì thằng Rổ xóm Trên xưa nay nổi tiếng bởi cái lưỡi không xương hay xiêm nịnh đồng thời cũng là một tay sừng sỏ được Phệ đầu lãnh tin tưởng giao toàn quyền quản lý bang hội, dưới một người trên hơn chục người. Thế mà giờ đây chưa đến hai đòn tấn công của một thằng thư sinh thành phố

là tôi thì thằng Rổ đã nằm sà, đưa mắt thăm thương nhìn đại ca nó cũng đang chấn kinh tâm trí.

Hết thấy tụi xóm Trên và xóm Dưới đều ngừng tay, thôi choảng nhau rút về lại chiến tuyến đứng sau lưng đại ca của tụi nó. Riêng chỗ thằng Rổ nằm xả lai là đông nhất, tụi xóm Trên quây lại nhìn phó tướng tụi nó đang rên rỉ không ngừng, một bên thái dương đã bầm tím.

- Cái gì vậy?
- Thằng đó có võ à?
- Nó đánh võ gì vậy? Tao chưa thấy bao giờ!
- Nhớ rồi, anh họ thằng Mén, nó hay đi chung lắm nè!
- Kéo anh Rổ về đằng sau đi tụi bây!

A Lý bước lùi lại làm A Tắc và cả đám sĩ tốt đang nhón nháo phía sau cũng lùi theo, nhường lại một khoảng đất rộng trước mặt.

Lúc này trên bãi đất trống của sân sau Ủy ban Phường, tôi đứng đối diện với thằng Phệ đầu lãnh, sau lưng hai thằng là mỗi bên xóm Dưới và xóm Trên đang hồi hộp chờ đợi, biết được rằng ân oán sẽ được phân định ngay sau trận long tranh hổ đấu này.

- Mà được lắm! – Thằng Phệ vừa nói vừa bẻ tay răng rắc, cười khinh miệt. – Ra trước giờ giấu nghề, tao tưởng cái xóm mày hết thời với thằng anh mày rồi chứ!
- Nói ít thôi, để hơi sức đi! – Tôi nhếch môi.
- Hề, đừng đánh đồng tao với cu Rổ, thằng ngu! – Nó hừ mũi.
- Cái hạng mất dạy như mày thì tao đâu cần đánh giá! – Tôi nheo mắt đáp.

Thằng Phệ trợn mắt nhìn tôi, thu ngang nắm đấm lại rồi bước nhích về phía trước, chằm dứt màn đấu khẩu đầy vô ích. Tôi đưa mắt sang hướng mái hiên, LyLy đã đỡ thằng Mén ngồi dậy, lắc đầu ra hiệu bảo ý bảo tôi đừng đánh. Tôi khẽ cười trấn an LyLy, nhìn cô ấy mím chặt môi và khuôn mặt toát đầm đìa mồ hôi một cách không bình thường.

Nhưng tôi không có thêm thời gian để lo lắng nữa, quay lại vào sân đấu, tôi hít một hơi thật sâu, nghe lửa giận bùng bùng như nộ hỏa xung thiên, như màu mắt đang đỏ lừ của tôi vậy.

Trời chạng vạng tối, những cơn gió mùa hè thổi qua hàng me tây xào xạc làm mát rượi những cư dân ở xóm Xe Bò sau một ngày lao động mệt nhọc. Nhưng lúc này làn gió mát ấy không đủ để làm dịu đi sức nóng của khoảng đất trống đang lổ nhổ cả đống con trai, hết thấy đều hồi hộp, căng mắt nhìn theo hai nhân vật chính của thời khắc lúc này...!

Ngoại Truyện - Chương 8

Thằng Phệ lao vào trước tiên, nó đưa nắm đấm to đùng nhanh như chớp nhưng tôi lách người sang bên né được, và ngay lập tức thằng Phệ xoay người quét 1 vòng chân từ trước ra làm một cú đảo cước với bán kính rộng, tôi khẽ nhích chân lùi về phía sau, kịp nghe tiếng gió xé ngay trước mũi mình.

Xung quanh ồ lên vài tiếng, hú vía có, trầm trồ có mà tiếc nuối cũng có.

Đòn tấn công phủ đầu thất bại, như bản năng Phệ đầu lãnh dịch chân thủ thế trở lại, tôi cũng bắt đầu khai tấn. Hai bên gườm gườm nhau bước đi thành một vòng tròn, vừa bước vừa giữ một khoảng cách nhất định. Bởi lẽ vì cả tôi và nó đều biết, ai ra đòn trước thì bất lợi hơn do đòn xuất ra rồi thì là đòn chết, đòn chưa được tung ra thì gọi là đòn sống.

Phệ đầu lãnh giờ tay lên ra đòn gió, nhưng tôi biết thế nào là đòn gió vì thân thủ của nó không liền lạc với động tác ra đòn. Nếu nó lao lên thì cả người đều phải lao theo, chính vì vậy tôi vẫn giữ thế thủ nhất định. “Vịnh Xuân bộ pháp, tức bất ly địa”, nghĩa là bộ pháp của Vịnh Xuân thì chân không rời đất, luôn dồn trọng lượng vào chân sau khi ở thế thủ hòng tránh những cú quét chân tầm thấp vào chân trước.

Tôi kiên nhẫn giữ tấn vì vẫn chưa biết rõ trình độ thằng Phệ ra sao, cứ bình tĩnh phân tích địch thủ. Thằng Phệ học võ cổ truyền, vậy nên quyền pháp đều có cả quyền lẫn cước, đòn đánh đều đủ cả tầm gần và tầm xa. Và thằng Phệ ít giây sau đã thể hiện ngay điều đó, nó tung một cước thẳng vào phía trước nhưng tôi lách người né được, và bất thần nó đảo người đá thêm một cú nữa, tôi dịch chân lùi lại. Giây phút đó tôi không thể ngờ được nó lại có thể xoay người luôn trên không và tung thêm một cú đá bồi nữa. Không thể tránh né, tôi giờ hai tay qua bên trái theo dấu nhị tự đỡ một cước nặng nề của thằng Phệ.

- Bốp! – Tôi chấn kinh lùi luôn cả mấy bước sang bên.

Phệ đầu lãnh sau cú đá xoay vòng trên không thì nhẹ nhàng tiếp đất, nhếch mép cười khinh bỉ, bọn xóm Trên được thể tặc lưỡi và bàn tán um sùm:

- Quá đỉnh, cú đá nổi!

- Thằng nhóc con xong rồi, hà hà!

- Đây thì thách đấu với đại ca tụi tao!

Nhưng tôi chẳng màng đến trò gây nhiễu tâm lý chiến đó, vẫn bình tĩnh khai tấn và đưa hai tay về thế thủ Vịnh Xuân. Thằng Phệ thấy tôi cứ trơ ra thì tức lắm, nó hừ mũi rồi không nấn ná thêm phút giây nào lại lao vào ngay, lần này, nó tung cước trước, tôi vẫn né được, và nó lách người sang vòng tay ra đấm vào má trái của tôi.

Và thời khắc đó chính là sai lầm chết người của thằng Phệ, vì vô tình nó lại tự chui đầu vào phạm vi tấn công của tôi. Vịnh Xuân Quyền là một võ phái cận chiến tốc độ cao với những đòn đánh nhanh, hiểm ở những nơi có khoảng cách hay cự li hẹp. Chính vì thế, quyền của thằng

Phệ vừa ở ngay trước mắt là tôi dùng Thán lướt tay trên đầu quyền của nó, rồi lật lại sang Tách, tôi đánh bật tay của nó ra và nhanh chóng nhập nội.

Sư phụ tôi từng nói, nếu phải chiến đấu với một người cũng học Vịnh Xuân, thì phải nhớ vạn nhất đừng bao giờ để đối phương nhập nội, vì Vịnh Xuân mà nhập nội được thì muốn đánh lúc nào là đánh, cần buông lúc nào thì buông.

Lúc này cũng vậy, tôi nhích chân nhập nội vào phạm vi tấn công, sau khi Tách tay của nó ra thì tung một cú chấn cổ tay ngược lên hàm dưới thẳng Phệ.

- Cộp! – Tiếng hàm dưới thẳng Phệ va vào hàm trên của nó.

Phệ đầu lãnh lùi bật ra theo phản xạ nhưng bị tôi thính kinh trên tay, dùng Trầm đánh vào bụng nó, và thẳng này vừa quờ quạng tay để đỡ đòn quyền thì tôi bắt thần đá vào khuỷa chân khiến nó gần như khuỷa người xuống đất, ngay lập tức tôi lại giật chỗ khiến mặt nó nảy ngược lên trên.

- Bốp! – Thằng Phệ choáng váng lùi ra sau đến mấy trượng.

Tôi buông nó ra chưa nhập nội hẳn, đơn giản là vì nếu chỉ có thế mà đánh gục nó thì vẫn còn đơn giản và chưa hả đi lửa giận trong tôi.

- “Mày sẽ còn đau hơn gấp trăm, nhục hơn gấp ngàn!” – Tôi nghiêng răng.

Sau khi dính liền tiếp đòn liên hoàn của tôi, Phệ đầu lãnh đã chảy máu răng, nó quệt môi rồi mắt long lên sòng sọc, không đếm xỉa gì nữa mà lao lên như tên cuồng trí. Tôi bình tĩnh nhảy lùi lại cho nó mất đà rồi giáng ngay một bộp tai nữa vào bên mặt nó:

- Chát! – Nó tối tăm mặt mày, theo phản xạ đưa tay ra đỡ lấy đòn tiếp theo.

Nhanh như cắt tôi dùng khuỷa tay mình đè tay nó xuống và bật khớp ngược vào mặt nó, thằng Phệ dính một đòn nặng ngay mũi, đang choáng váng thì tôi bồi luôn Tam Xung quyền, đánh liên hoàn thật nhanh gần 10 đấm vào giữa người nó, kết thúc bằng cái bạt tai khiến thằng này té ra sau một sải chân.

Nhưng tôi không đánh tiếp, mà bước lùi lại, hừ nhạt một tiếng:

- Đánh thật đi, đừng nhường tao nữa!

Thằng Phệ điên tiết, gào lên vận sức rồi lại tung cước thẳng, tôi biết, ngay sau đó là một cú đá vòng, mà điểm yếu của đá vòng là phải xoay người lại. Thế nên tôi lướt hẳn vào phạm vi đá của nó và tung một đòn đá triệt vào đầu gối khiến thằng này khuỷa xuống, và đẩy nhẹ một phát thì nó đã chúi nhủi ra đất.

- “Mày sẽ còn nhục hơn gấp trăm!”

- Cái gì là đại ca xóm Trên, vô dụng! – Tôi lại khích tướng.

Và Phệ đầu lãnh lúc này không còn đếm xỉa gì đến thể diện nữa, nó đứng bật dậy, máu từ kẽ răng chảy ra. Nó bặm môi nhìn tôi trừng trừng rồi đưa năm đấm lên để lộ ra phần khớp giữa các ngón tay. Tôi biết, nó đã sử ra Hùng Kê quyền của võ Tây Sơn.

- “Mày sẽ còn đau hơn gấp ngàn “

Tôi nhếch mép: - Học nghệ chưa thông, mày làm mất mặt võ Tây Sơn rồi đấy!

Phệ đầu lãnh không nói không rằng, mặt đỏ gay như con gà chọi, nó lao đến vòng hai tay vào nhau rồi đánh tạt ra, nửa chừng lại thu lại thành một vòng âm dương và đổi tay đánh bật xuống dưới phần bụng. Tôi bình tĩnh dùng Tách đỡ gạt đòn của nó ra, và dùng Xuyên đánh thẳng vào mặt nó. Thằng Phệ né được lại tung chân định đá lên trên thì bị tôi lập tức đá triệt ngay từ khi cước nó còn chưa xuất. Theo bản năng, bất kì đòn đánh nào bị triệt tiêu ngay từ khi còn chưa xuất ra thì bất kỳ ai cũng nhất thời giật mình và khựng lại mạch ra đòn, tôi lợi dụng khoảnh khắc thằng Phệ còn đang hạ chân xuống thì dùng Tiêu mổ ngay vào xương đòn gánh của nó.

Thằng Phệ chưa kịp kêu đau thì đã lãnh tiếp cú bồi bằng khuỷa tay của tôi ngay sau đó:

- “Tiêu đâm hiểm, Xuyên đánh thẳng, Bàn thính kinh, Thán lật cánh, Tách nhất kích! “

Nếu bạn tập Vịnh Xuân đến một mức độ vừa đủ, tất sẽ bước vào cảnh giới Chiêu xuất tùy tâm, tay tự ra đòn đánh mà không cần suy nghĩ, cứ như não bộ được lập trình sẵn. Tôi bồi luôn 5 đòn liên hoàn vào mặt thằng Phệ, nó bật ngược ra nhưng bị tôi dùng Thán kéo hai tay trở lại và đá thẳng vào bụng nó khiến thằng này té dựa luôn vào cột chống mái hiên.

Khoảnh khắc đó, tôi chợt nhớ lời sư phụ đã dặn, Vịnh Xuân quyền pháp, lưu tình bất xuất, xuất bất lưu tình. Ý tức nếu còn tình cảm thì đừng đánh, mà đã đánh là không được phép để tình cảm chen ngang. Mà tôi thì không có bất kì chút gì gọi là lòng thương hại cho thằng Phệ lúc này đã thắm đòn.

- “Mày là thằng đầu tiên được ném 108 Mộc nhân thung của tao! “

Trong bài 108 động tác tập với mộc nhân, tôi nhớ các động tác chủ yếu đánh vào 4 chỗ hiểm yếu của cơ thể người là yết hầu – đánh vào tất chết, chấn thủy - bị lực tác động mạnh có thể gây truy tim, hàm dưới – dễ gây cho địch thủ cắn phải lưỡi mình, và cuối cùng là hai bên nách – nếu bị đánh mạnh vào có thể gây suy hô hấp nghiêm trọng. Và may thay tôi vẫn giữ được bình tĩnh, tránh ra 4 chỗ tắc tử của thằng Phệ lúc này đang tựa hẳn người vào cây cột sắt.

Như những năm trời ròng rã tôi tập luyện với mộc nhân ở nhà, thì giờ đây tôi cũng vẫn đánh như vậy, chỉ khác một chỗ là không có mộc nhân bằng gỗ mà thay vào đó là con người bằng xương bằng thịt. Tôi đánh liên hoàn vào mặt, vào vai, vào bụng, vào chân và cả vào ngực thằng Phệ, cả khoảng sân sau rộng lớn hôm đó, lúc đó chỉ có tiếng đánh chát chúa của tôi vào người thằng thủ lĩnh xóm Trên.

- “Hai mươi bốn, hai mươi lăm, hai mươi.....! “– Chưa đến một phần tư bài 108 mộc nhân, tôi đã nghe tiếng la thất thần của thằng Mén và A Tắc.

- Ly, bị sao.... Ly.....!

- Gọi người nhà, mau.....!

- Tao có xe đạp nè!

Tôi dùng tay đánh, sững sờ nhìn sang bên, ở phía góc mái hiên, thằng Mén đang lay người LyLy lúc này đã mềm nhũn ra, khuôn mặt toát mồ hôi ướt đẫm, hơi thở khò khè và gương mặt tím tái

dẫn đi.

Mặc thằng Phệ đang là người ngồi phịch xuống đất, tôi chạy ngay lại chỗ LyLy:

- Chết... lên con suyễn rồi, thuốc đâu...cái ống thuốc? – Tôi nghe tim mình đập bình bình.
- Em không tìm...không thấy! – Thằng Mén mếu máo.
- Nhanh...bồng về...đưa LyLy về nhà...nhanh! – Tôi cũng bắt đầu quỳnh lên.

Nhưng thằng Mén vừa ăn đòn hội đồng như tử, giờ ngồi dậy được đã là phước ba đời, A Tắc thì cũng không khá hơn gì. Chẳng để thêm giây nào trôi qua, tôi bế xốc người LyLy toan đứng dậy thì tay chân vô lực, tôi cũng khuya chân mém té. Nhìn lại thì hai tay mình đã đỏ bầm và đang run rẩy vì nãy giờ vận quá nhiều sức:

- Để tao! – A Lý chạy tới rồi bế LyLy đến chỗ chiếc xe đạp, A Tắc diu thằng Mén đi theo, tụi xóm Trên vội dạt ra hai bên nhường đường.

Tôi toan đứng dậy đi theo bọn A Lý thì nghe tiếng thằng Phệ đầu lãnh thều thào đằng sau nhưng vẫn đủ nghe, nó gọi tôi lại:

- Mà...mày...đợi...đó, rồi tao...sẽ...! – Nó nói không ra hơi.

Nhưng tôi chỉ hừ nhạt và cười đáp:

- Nhãi ranh, mày về tập 100 năm nữa đi rồi hẵng gặp tao! – Rồi quay bước đi vội ra phía cổng, không buồn nhìn lại nó.

Vậy đấy, đó là lần cuối cùng tôi còn nhìn thấy thằng Phệ, đối thủ đầu tiên mà tôi thực chiến trong suốt thời gian dài luyện võ. Ít ngày sau, nghe đâu nó dùng dùng tự xin phép gia đình cho vào Sài Gòn học. Và tên tuổi Phệ đầu lãnh lừng lẫy xóm Trên một thời đã kết thúc trong im lặng như thế, hoành hành bá đạo suốt gần 7 năm trời, để rồi chỉ trong vón vện vài ngày đã thân bại danh liệt, âm thầm ra đi như một dấu chấm hết tròn trĩnh và đầy nhục nhã!

Ngoại Truyện - Chương 9

Hồi kết trận đấu giữa tôi với thằng Phệ đang chuẩn bị diễn ra đoạn tiếp theo khi tôi đi cùng với bọn thằng Mén đưa LyLy về nhà thì tôi chợt nghe mấy cái vả vào mặt bôm bốp:

- Dậy, dậy mày, sáng rồi! – Giọng ông anh tôi vang lên đằng tai.
- Ớ...ớ...để để ngủ...đi huynh! – Tôi kéo cái gối lên mặt quyết tâm cố thủ.
- Dậy đi ăn, hết bánh căn bây giờ! – Nói rồi ổng giật phăng cái gối ôm trên mặt tôi ra.
- Êo... lúc nào cũng bánh căn! – Tôi làu bàu ngồi dậy, mắt vẫn nhắm tịt lại vì ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào chói cả mắt.

Rửa mặt xong xuôi, hai thằng tôi kéo nhau ra tiệm bánh căn đầu ngõ, vì cái luật bất thành văn của anh em tôi là cứ hễ về Phan Rang thì bữa sáng đầu tiên nhất định phải ăn cho bằng được món bánh căn gần như là ngon nhất Việt Nam. Đi mới được nửa đường thì bọn tôi đã thấy thằng Mén và LyLy cũng đang ra đó, trông hai đứa ra chiều tình tứ lắm.

- Hi anh, chào buổi sáng! – Thằng Mén gãi đầu cười khi.
- Mày học đâu ra cái kiểu chào sách vở thế! – Ông anh tôi cười méo xệch.
- Hi, chào hai anh! – LyLy khẽ cúi đầu.
- Ủ, cũng ra ăn sáng luôn à? – Ông anh tôi hỏi.
- Dạ không, tụi em đi uống nước! – Thằng Mén đáp. – Hai anh đi luôn không?
- Để tao ăn cái đã, chưa chi đã rủ uống! – Tôi nhăn mặt, vẫn còn khó chịu vì cả đêm qua đã nằm thao thức đến gần sáng, vừa chợp mắt thì đã bị ông anh đập dậy.

Tiệm bánh căn nhỏ nằm ngay trước nhà bà Tí, bọn tôi lựa cái bàn nhựa con con ngay dưới gốc cây trứng cá cho mát:

- Hai vòng bánh trứng nha cô! – Ông anh tôi gọi phần ăn.
- Gì ít vậy? – Tôi nhăn hí.
- Tám vòng bánh luôn đi cô! - Ổng tỉnh bơ gọi lại.
- Sặc, gì nhiều vậy? – Tôi hoảng hồn.
- Tao lật bàn cho mày khỏi ăn luôn bây giờ! - Ổng sùng sộ rồi quay sang cười khi dính chính lại với bà Tí là chỉ có hai vòng bánh căn.

Ít phút sau, tôi đang chấm cái bánh tròn tròn màu trắng pha vàng rộm của trứng vào chén mắm, chưa kịp đưa lên miệng thưởng thức thì thằng Mén đã hỏi:

- Anh N, ngày mốt làm sao đây?

- Sao là sao? – Tôi chung hửng.
- Thì anh với A Lý đó! – Nó đáp.
- Thì chiến chứ sao, mày hỏi lạ lùng! – Tôi trợn mắt rồi bỏ tọt cái bánh vào miệng.
- Mà sao hai người lại hẹn đánh nhau? – Thăng Mén tò mò.
- Chắc nó hâm mộ tao rồi! – Tôi gật gù đáp cà rờn.
- Vậy hử? – LyLy tròn mắt ngạc nhiên hỏi một câu nửa thật nửa đùa.
- Thì... không, ý là... nó khoái đánh võ ấy mà! – Tôi mém nữa là phun luôn cái bánh ra ngoài vì LyLy hỏi một câu quá sức thật thà.
- Mà nhắm chiến lại nó không? – Ông anh tôi dò hỏi.
- Um... một năm trước thì có thể! – Tôi trầm ngâm đáp.
- Còn bây giờ? – Cả ba người đều đồng thanh quay sang nhìn tôi.
- Hoàn toàn tự tin! – Nói rồi tôi nhe răng cười toe.

Thật ra tôi nói như vậy chỉ để trấn an mọi người, chứ bản thân tôi thì cũng không biết được chiến cục sẽ ra làm sao. Nếu là một năm trước thì tôi có thể dùng yếu tố bất ngờ để thắng A Lý như đã dập toi tả thằng Phệ, thế nhưng lúc này thế sự đã khác, A Lý sau trận đấu năm đó hiển nhiên sẽ nghiên cứu kỹ về Vịnh Xuân Quyền, và có thể nó đã mục kích không ít những đòn liên hoàn của tôi. Thế nên so bì lợi thế thì hiện giờ A Lý có phần nhỉnh hơn, vì tôi cũng chưa biết Thái Lý Phật đánh đấm ra làm sao. Nhưng dù thế nào đi nữa thì trong đầu tôi đã có quyết định về kết quả của cuộc tỉ thí ngày mốt rồi.

Kết thúc bữa sáng dân dã ngon lành và mát mẻ dưới gốc cây trứng cá xanh tươi, tôi về nhà phốc ngay vào máy tính, bật Google lên và tìm kiếm tất cả những gì liên quan đến “Thái Lý Phật “. Thế nhưng xem một hồi thì tôi gập máy lại chẳng buồn ngâm cứu nữa, vì tôi nhận ra Thái Lý Phật thuộc Thiếu Lâm Nam Phái với sở trường là đòn tay với các pha nhập nội thần tốc, hệ thống quyền pháp tuy có phong phú hơn như Thái gia mã pháp, Lý gia quyền pháp và Phật gia chuông pháp, thế nhưng cũng đi từ các đòn tay mà lên. Chính vì thế, Vịnh Xuân Quyền và Thái Lý Phật có nhiều nét khá tương đồng.

Tôi thở hắt ra, vậy là trận đấu ngày mốt sẽ khó nhằn lắm đây, đó sẽ là một cuộc đua tốc độ giữa tôi và A Lý rồi, mà tôi thì có một nhược điểm không thể nào bù đắp được. Nhưng dù sao, tôi cũng còn một chiêu át chủ bài mà một năm trước tôi đã không dùng với thằng Phệ.

Chiều hôm đó, tôi đạp xe sang nhà sư phụ bái kiến Người, trước là chào hỏi, sau là thử tay chân, cuối cùng là tôi lại ra sân sau và tập với một nhân mãi đến mịt tối mới về lại nhà nội. Ngày hôm sau cũng thế, vừa sáng bảnh mắt là tôi đã lại sang nhà sư phụ, hoàn toàn chú tâm vào bài 108 một nhân để chuẩn bị kĩ lưỡng cho trận đấu nhập nội của ngày mai.

Ngày quyết đấu rồi cũng đến, đúng 2 giờ 45 chiều, tôi với thằng Mén lên đường ra trận, ông anh tôi thì xui xẻo hơn nằm bẹp ở nhà vì phải hóng điểm thi đại học trên mạng, trước khi bọn tôi đi ông còn bảo đừng lo gì cả, ở nhà đã chuẩn bị sẵn băng bông và thuốc tím rồi, thằng Mén

hoảng hồn bảo ổng đừng trù ẻo, tôi thì chỉ cười xoa. Thành Bìn và cu Tèo đòi đi theo nhưng bị tôi nạt bắt ở nhà, tụi nó đành ỉu xiu nghe lệnh mà bỏ lên lầu, tôi cũng dặn không cho thành Mến dẫn LyLy theo hộ giá.

Trên đường đi, thành Mến cứ nhấp nha nhấp nhồm không yên:

- Mà làm gì mà loi chơi như con dòi thế Mến? – Tôi bật cười.
- Em lo mà, anh nhắm thắng nổi A Lý không? – Nó liếm môi hỏi không nén được vẻ tò mò.
- Tao thua nó chắc luôn! – Tôi đáp tỉnh bơ.
- Gì kì vậy? – Thành Mến đàn mặt ra. – Anh.. đánh không lại nó à?
- Chưa chắc, có thể tao nhỉnh hơn một chút! – Tôi trả lời.
- Vậy sao anh lại thua nó? – Thành Mến lại càng thắc mắc tợn.
- Như vậy, A Lý là thủ lĩnh xóm Dưới, bây giờ tao áng chừng nó cũng thầu luôn xóm Trên, đúng không? – Tôi hạ giọng hỏi.
- Ủ, đúng rồi, chỉ có xóm Giữa là chưa sao, vì nó hình như nể anh lắm! – Thành Mến gật đầu lia lịa.
- Thì thế, tao chỉ là một thằng ở thành phố lâu lâu về chơi, thắng thua không quan trọng. Nhưng A Lý giờ là thủ lĩnh hai xóm, nếu tao đánh thắng nó thì nó còn mặt mũi nào nhìn tụi đàn em nữa, khéo lại như thằng Phệ bỏ đi biệt xứ luôn thì khổ! – Tôi thở hắt ra.
- À...vậy là, tí nữa anh nhường A Lý à? – Chí Mến hỏi tiếp.
- Cũng chưa hẳn, nếu tao giỏi hơn nó thì tao sẽ nhường! – Tôi đáp.

Suốt từ lúc đó đến chỗ hẹn, thành Mến nhìn tôi đầy ngưỡng mộ và thán phục như nhìn một vị thánh sống, tôi cũng đâm ra khoái chí tử vì quả thực là nói xong thấy tôi oai phết. Mà cũng lạ, kể từ khi quen biết Khả Vy và Tiểu Mai, tôi tự dưng thấy mình trưởng thành hẳn ra, không còn quan trọng gì những chuyện thắng thua trẻ con này nữa, và lần trước tôi nhường Tiểu Mai giải toán thì chưa biết sao, chứ còn lần này tôi nhường A Lý thắng trận thì hoàn toàn tin mình đã làm đúng, vì trận này đối với A Lý mà nói, danh dự được đặt lên hàng đầu.

Nhưng người tính không bằng trời tính, đến chỗ hẹn là sân sau Ủy ban Phường, nơi mà một năm trước tôi đã hạ đo ván anh em nhà Phệ đầu lãnh thì không thấy bóng dáng một thằng nào ở xóm Dưới và cả xóm Trên, chỉ duy nhất có một mình A Lý đang khoanh tay dựa cột đứng đợi sẵn.

- Cái gì... sao vắng hoe vậy? – Thành Mến phát ngôn dùm tôi.
- Tao không cho tụi nó đi theo! – A Lý đáp gãy gọn.
- Là sao? – Tôi ngạc nhiên.
- Trận này là giữa tao với mày, không liên quan bất kỳ ai, cũng không có xóm làng gì ở đây cả. Chỉ đơn giản là đấu ngang, không nhường không chấp! – Nó trả lời.

Thủ lĩnh xóm Dưới nói xong, tôi đâm ra bội phần thán phục thằng này, thế mà trước giờ tôi cứ tưởng là nó muốn chiến thắng để nhất thống cả 3 xóm, muốn hạ tôi bẹp dí trước cả bàn dân thiên hạ để chứng tỏ oai phong và lợi dụng cơ hội ép LyLy phải chia tay thằng Mén mà quen với A Tắc em nó. Hồng dè thằng này chơi quá đẹp, hoá ra nó đơn thuần chỉ muốn một trận đấu công bằng không có bất kì điều gì đem ra cá cược, chỉ đơn giản là trận đấu của hai đối thủ muốn tỉ thí cùng nhau.

Tôi lắc đầu cười, nghĩ thầm phen này phải đánh cho thật đã tay rồi, để gì có một đối thủ ngang tầm như vậy.

- Về nhà đi, Mén! – Tôi khoát tay đáp.

- Hả? – Thằng Mén giật thót người.

- Nghe anh, về nhà đi! – Tôi hất đầu về phía cổng.

Thằng Mén ngần ngừ một lát rồi cũng nghe lời tôi mà thất thủ bỏ về, không quên giơ 2 ngón tay ra làm dấu hiệu chiến thắng Victory. Tôi gật đầu cười rồi cởi áo thun ra, bước vào sân cát.

- Có luật lệ gì không? – A Lý hỏi.

- Ừm, thì không đánh vào chỗ hiểm! – Tôi đáp.

- Chỗ nào bị đánh mạnh vào thì chả là chỗ hiểm! – Nó nói ngược lại.

- Thế mà định cả đời chỉ làm cha nuôi thôi à? – Tôi pha trò.

Cả hai thằng phá ra cười khách khí cho phút thư giãn trước trận đấu, rồi A Lý nghiêm mặt lại, bắt đầu thủ thế, tôi cũng hít một hơi thật sâu âm thầm đề khí rồi nhẹ nhàng khai tấn.

Một năm trước, cũng chính tại nơi này, cũng vị trí này tôi đã hạ đo ván thằng Phệ, nhưng bây giờ trước mặt tôi là A Lý thủ lĩnh, thâm trầm hơn và cũng dày dặn hơn, sẽ rất khó cho tôi nếu muốn giành chiến thắng mà vẫn còn bảo toàn được hơi sức. Nhưng dấu sao thì tôi cũng hi vọng không phải dùng đến sát chiêu cuối cùng, và... dấu sao tôi cũng biết mình còn có Khả Vy đang ở Phan Thiết chờ đợi, mà sức mạnh của tình yêu thì xưa giờ xem trên phim nhiều rồi, là sức mạnh bá đạo và kinh hoàng nhất, hì hì!

Ánh nắng buổi chiều mùa hè lấp ló qua những tán me xanh đang phủ bóng râm mát rượi lên khoảng sân cát rộng, từng làn gió nhẹ đưa cây lá xào xạc như những khán giả vô tri giác đang điem nhiên theo dõi trận long tranh hổ đấu của hai môn phái Thái Lý Phạt và Vịnh Xuân Quyền, của hai thằng con trai chính thức lần đầu tương ngộ và giao chiến.

Ngoại Truyện - Chương 10

Một trận đấu nếu đường hoàng tính ra thì gồm 3 giai đoạn chính, thăm dò, giao chiến và dứt điểm, và lúc này, giai đoạn thăm dò đối phương giữa tôi với A Lý diễn ra... hơi bị lâu. Chỉ vì A Lý từ một năm trước đã biết Vịnh Xuân Quyền là xếp hàng bậc nhất về nhập nội giao chiến, và tôi cũng biết Thái Lý Phật có Cầm nã thủ cực kì lợi hại, thành ra cả hai môn võ này đều thuộc trường phái cận chiến tốc độ cao, thế nên hai thằng tôi đều cứ gườm nhau mà chưa ai ra đòn trước, cũng bởi vì một lẽ đơn giản, ai ra đòn trước người đó bất lợi.

Vì thế để chắc ăn, A Lý chủ trương dùng những đòn cước tầm xa để thử phạm vi tấn công của tôi. Nhanh như chớp, A Lý sử ra một cước thẳng vào ngực tôi, đến nửa chừng lại hất chân lên trên, tôi lẹ người lùi ra phía sau, và nó dụng ngay chân sau quét một đòn đảo cước ngang mặt, tôi dịch luôn ra ngoài gần một trượng mới thoát ra khỏi phạm vi của hai cước này.

Không đợi thêm, A Lý lao vào đá hấn ngay chân trụ của đối thủ, tiếp sau đó lại dụng quyền đâm ra đến nửa chừng hoá chiêu thành chưởng pháp dội thẳng vào ngực, tôi thoáng bất ngờ dùng chân đá triệt, hạ ngay cước chiêu vừa xuất ra của nó, đồng thời dùng Bàn hất ngược đòn chưởng lên trên mặt. Bất thần nghe gió xé ngay dưới mũi mình, A Lý dụng tay còn lại sử ra một chỉ ngay giữa hai lồng ngực:

- Cốp!

Tôi đau điếng lùi hẳn ra sau vài bước rồi lại trở về thế thủ.

Thái Lý Phật quả đúng là cực hạn quyền tốc, chiêu thức luôn biến hoá giữa chừng làm địch thủ không trở tay và ứng biến kịp, dù là Vịnh Xuân Quyền cũng sở trường nhập nội nhưng khá lúng túng với đối phương không ra những đòn thế rõ ràng và tách bạch như vậy.

Tôi đưa thần trí về lại trạng thái hít thở đều nhằm giảm lực đánh của đòn chỉ pháp vừa rồi của Phật gia, may thay A Lý chưa dụng đến Lý gia quyền, nếu không thì khi này tôi ít ra cũng dính đến 3 đòn liên tiếp.

A Lý lại phóng đến, tôi vận sức dồn tấn vào chân sau rồi đá thật nhanh vào đùi nó, A Lý lách sang bên thì bị tôi dụng Tiêu mổ một đường trong Hạc hình quyền, nó gạt tay ra, ngay lập tức tôi lật ngược khuỷa tay biến sang Hổ hình quyền đưa hữu thủ vỗ ập tới. A Lý cúi thấp người xuống để né đòn, không ngoài dự đoán, tôi lại biến chiêu lần nữa chuyển sang Báo hình quyền giáng một đòn nặng nề xuống đỉnh đầu nó.

- Kinh!

A Lý chấn kinh lão đảo khuya người xuống, tôi nhanh như cắt lướt vào nhập nội, dùng Thán nghe lực từ tay địch thủ, nó giơ tay lên trên thì tôi hướng lực sang bên mở khoảng trống rồi dùng chỏ tấn ngay giữa lồng ngực nó:

- “Trả lại mày đòn chỉ hồi nãy!”

- Bốp!

Nhưng A Lý không phải tay vừa, tôi đã Thính kinh trên tay nó mà vô tình quên mất nó cũng biết Cầm nã thủ, A Lý lật ngược tay tôi lại và bẻ chéo về phía đối diện. Tôi hoảng hồn nhảy lùi ra sau dính ngay cú quét chân trụ của nó từ phía dưới, chưa kịp ngã xuống đất đã bị nó dụng Cầm nã thủ kéo hai tay giật lại và giáng luôn một chưởng vào thẳng bụng.

- Chành! – Tôi điếng hồn té trượt luôn xuống đất.

Không bỏ lỡ cơ hội, A Lý đâm thẳng xuống nền đất hướng vào mặt địch thủ, tôi vội lách sang bên rồi dùng Phục vượt lên tay nó mượn lực kéo luôn thẳng này xuống. A Lý vừa mất đà té xuống thì tôi đưa bật ngược khuỷa tay lên:

- Bốp! – Nó lãnh trọn quả đấm của tôi vào mặt.

A Lý lão đảo phóng ngược về lại, tôi cũng tranh thủ bật dậy quy về thế thủ ban đầu, tranh thủ chút thời gian mà hít thở hồi sức. Quả thật quyền và chưởng pháp của A Lý đánh chiêu nào thấm chiêu đó, tôi chỉ mới dính sơ sơ vài đòn mà đã nghe đau nhói toàn thân, phải thả lỏng không gồng cứng người mới giải được phần nào ngoại lực.

Hai thằng tôi về lại thế thủ, ắt hẳn A Lý đã nhận ra nhập nội không phải là cách để thắng, vì so bề biến chiêu tôi nhanh hơn nó một bậc với Ngũ hình quyền. Nó lùi người về sau, dồn sức vào hai chân trụ bắt đầu khai tấn Thái gia mã pháp.

Binh pháp có câu “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, và tôi chỉ chốc sau đã liên tục lằm bằm nguyên rửa phỉ phui cái tài liệu Google chết bầm dăm cả gan nói rằng Thái Lý Phật thiên về dụng đòn tay. Vì hoá ra cước pháp của A Lý còn mãnh liệt và hung bạo hơn cả chưởng pháp, nó xoay người đá liên tục khiến tôi không tài nào nhập nội được, phải lúng túng chống đỡ lại với những đòn chính cước, hạ cước và đảo cước của nó. Không ít lần tôi tránh không được phải dùng tay đỡ đòn, và hậu quả là lãnh liên tiếp mấy đòn nặng nề của nó, hai tay tôi đã đỏ bầm lên và tê cứng lại.

Có thể nói, Vịnh Xuân Quyền có một điểm độc đoán và bảo thủ ở bộ pháp, đó là “Túc bất ly địa”, xuyên suốt bộ pháp là chân không rời đất, chính vì thế Vịnh Xuân rất ít đòn cước, và nếu có chỉ là những đòn đá tầm thấp từ phần eo trở xuống. Vậy nên ngay từ lúc mới tập, sư phụ đã chú trọng tôi vào những đòn triệt cước.

Nhưng tình hình lúc này thì không khả quan cho lắm để tôi dụng Triệt cước, vì A Lý phạm vi tấn công rộng, có thể nói nó bay nhảy điên cuồng. Nó thét lớn rồi hết nhảy lên đá ngang lại tung chân đá chẻ từ trên xuống, tôi liên tục dùng Mai hoa bộ pháp né hết đòn này đến đòn khác.

- Bốp! – Tôi sơ ý quá chú trọng vào cước pháp mà quên mất chưởng pháp của nó cũng lợi hại không kém, lãnh trọn một chưởng vào bả vai đau thấu trời xanh.

Không bỏ lỡ cơ hội, A Lý thấp người xuống quét tiếp chân trụ, nhưng tôi thì cũng nhận ra ngay thiên thời của mình, dụng ngay Triệt cước đá thẳng vào đầu gối nó. Thằng A Lý giật nảy người vì bị đứt mạch ra đòn, bị tôi dụng Xà quyền xoắn lên tay nó rồi nhanh chóng đảo người dùng Tách đánh mạnh vào phần nách dưới:

- Uyển! – Không ngoài dự đoán, A Lý ngay tức thì cảm thấy khó thở, tôi kéo hai tay nó lại rồi dụng Tam Xung quyền đâm liên hồi vào lồng ngực địch thủ, không quên bồi luôn 2 cái bợp tai

chất chúa vào mặt nó.

Và tôi lại lao ngay vào, giây phút đó tôi mắc sai lầm lần 2 khi này giờ lại tự đình ninh A Lý đã chuyển sang cước pháp, nó tiếp tục dụng Xuyên não cầm nã thủ bẻ chéo tay tôi lại, rồi đập thẳng vào bụng làm tôi bật người ra, bỏ mất cơ hội trời cho để dứt điểm trận đấu.

Có vẻ như A Lý bị cú chấn động vào phần nách dưới vừa rồi làm khó thở, nó không thể liên tục sử dụng những đòn cước hao tổn sức lực nữa. Lúc này nó chuyển sang dụng quyền để nhập nội giao thủ, và tôi cũng chỉ mong chờ có thể. Thái Lý Phật có Trường Kiều Đại Mã thì Vịnh Xuân Quyền có Tầm Kiều cùng Tiêu Chỉ, cả tôi và A Lý đều đang trong trạng thái chiêu xuất tùy tâm, nó khai Kiều thì tôi tầm Kiều, nó biến Mã thì tôi tráo Chỉ. Liên tục vài mươi giây đồng hồ bọn tôi toàn giao thủ bằng tay với tốc độ liên hoàn cực nhanh, A Lý dù có sử dụng đòn cước nào cũng bị tôi đá triệt ngay từ trong trứng nước, nó biến chiêu từ quyền sang chưởng thì tôi cũng mượn lực đả lực, liên tục niệm thủ và dụng 108 mộc nhân để đánh trả.

Phải nói thời khắc đó, tôi cảm thấy cực kì thống khoái, dụng quyền hết sức đã tay và thoải mái vì đối phương cũng chẳng thua kém gì mình. Người này đánh thì người kia đỡ, cứ thế nhịp nhàng và biến hoá hết như đã lên kịch bản, hiển nhiên một điều, cả hai thằng tôi đều bị dính đòn từ đối phương và ngược lại.

Chính bởi vì thế mà như đã nói từ trước, tôi có một nhược điểm không thể nào bù đắp được đó là sự chênh lệch về thể lực, trận đấu càng kéo dài tôi càng bất lợi, thằng A Lý cũng dính đòn như tôi nhưng nó chỉ đòn hơn, còn tôi thì ăn chiêu nào cũng thấy đau chiêu đó. Thể chất tôi từ nhỏ đã yếu ớt, may mắn được sư phụ truyền dạy võ công nên mới khoẻ mạnh như bây giờ, nhưng cũng không thể to con và có cơ bắp như bao người. Vì vậy trong quá trình tập luyện, sư phụ luôn chú trọng vào khí công, Vịnh Xuân nội gia có cả bài khí công để dưỡng sinh, và tôi tự hào về điều đó, các môn võ chú trọng tính cương mãnh như Thiếu Lâm, Karate hay Muya Thái thì về già cơ bắp không còn như trước, tất sẽ khó dụng hơn. Còn các môn nội gia quyền như Thái Cực hay Vịnh Xuân thì về già vẫn có thể đánh được bởi căn bản của nội gia là mượn lực đả lực theo khẩu quyết “khách đến ta giữ, khách đi ta tiễn”, và quyền pháp chỉ phát kinh chứ không phát lực.

Và bài khí công Vịnh Xuân cũng hỗ trợ cho việc phát kinh đó chứ không chỉ đơn thuần là dưỡng sinh. Vịnh Xuân Quyền có nhất chiêu át chủ bài, cũng là chiêu thức mà sư phụ dặn từ trước phải chuyên tâm tập nó để phòng xa, gọi là “Nhất thốn kinh”, tức là phát kinh từ khoảng cách trong một thốn tay. Và dụng kinh khó hơn dụng lực, dụng lực đánh ra là từ cơ bắp, còn phát kinh là dùng sức bật của gân mà vận xoáy, kết hợp từ tấn pháp đến thân pháp thành một khối thống nhất hoàn toàn phát kinh dồn vào một điểm, tạo lực phá hoại ác liệt từ bên trong. Người bị trúng Nhất thốn kinh, nhẹ thì ê ẩm suốt tuần, nặng thì có thể dập cơ hoặc tổn thương nội tạng.

Về Nhất thốn kinh của Vịnh Xuân thì tôi nhớ có một câu chuyện khá thú vị, đó là Lí Tiểu Long ngày xưa khi rời bỏ Vịnh Xuân phái để sáng lập ra Triệt Quyền Đạo thì chỉ học đến bài 108 mộc nhân rồi bỏ đi, vì Diệp Vấn – Nhất đại tông sư của Vịnh Xuân đã từ chối không truyền lại chiêu này cho họ Lí, chỉ vì cho rằng Lí Tiểu Long sát tính quá cao. Ngay cả sau này khi họ Lí đã công thành danh toại, quay trở lại bái kiến sư phụ và hứa tặng một ngôi nhà cho Diệp Vấn nếu được truyền dạy Nhất thốn kinh, thì Diệp lão sư chỉ lắc đầu từ chối. Và cơ duyên xảo hợp, ít lâu sau Lí Tiểu Long cũng sáng tạo ra được cú đấm 1 inch, vô tình tìm ra đó chính là Nhất thốn kinh mà năm xưa sư phụ đã khước từ không truyền lại cho mình.

Tôi lúc này cũng vậy, nhận thấy không thể thắng được A Lý nếu không đụng đến Nhất thốn kinh, vì xem ra nó vẫn chưa thấm đòn dù bị Báo hình quyền của tôi vừa đập trúng thái dương. Tôi tự thoát tay nhảy lùi ra sau, phá vỡ thế trận nhập nội của hai phía, tập trung vận khí dồn tất cả vào chiêu cuối cùng này. A Lý thoáng ngạc nhiên nhưng cũng lùi lại hồi sức, vẻ như nó cũng cảm nhận được đã đến lúc kết thúc trận đấu này.

Bất giác tôi nhớ lại những khi mình khổ luyện Nhất thốn kinh, suốt ngày cứ kè kè quyển sách dày cộm và liên tục đâm vào nó lên tường, hay những lúc dùng tấm chăn bông treo lên rồi phát kinh vào nó, và tôi liên tục thất vọng vì tấm chăn cứ tung lên phần phật như cờ gặp gió. Thỉnh thoảng mừng rỡ vì tấm chăn chỉ kêu “Thịch “một tiếng và nảy bật ra đúng bằng bề dày một nắm tay của tôi, hoặc những lúc dồn sức đâm vào ngọn lửa đang cháy leo lét trên cây nến. Giờ thì tôi đã hiểu ra mình khổ công tập luyện là để cho giây phút này đây.

Hồi kết:

Khoảnh khắc A Lý thét lớn rồi lao đến, tôi thả lỏng toàn thân, tay chân trở về trạng thái vô lực rồi bất thần lướt vào nhập nội, ghi mạnh chân, vặn xoáy cả người từ chân đến thân hình, từ cơ eo đến cơ bả vai, lan toả dọc theo cánh tay đến khuỷa tay, rồi dồn tất cả vào nắm tay, thở mạnh ra và phát kinh, kịp nghe bên tai mình tiếng gió xé vào từ mũi cước đẩy mãnh lực của A Lý lúc này đang đến.

Hai âm thanh của hai đòn thế cuối cùng vang lên cùng một lúc:

- Bốp! – Tôi lãnh trọn một cước vào hông bên trái, đau thấu trời xanh, hết như cái lần tôi bị treo hông khi nhảy sào năm lớp 10 vừa rồi.

- Uỳnh! – A Lý trúng Nhất thốn kinh cũng vào hông trái, kêu “bực “một tiếng khô khốc rồi bật ngược ra sau.

Tôi nhăn nhó thở nấc lên rồi ôm lấy be sườn té ụch ra đất, gương nhìn A Lý đang lùi lại vài bước, mặt nó ngạc nhiên không tả xiết vì hoá ra tôi dính chiêu cuối của nó thì nằm bẹp một đồng, còn nó dính chiêu cuối cùng của tôi thì vẫn đứng vững như bàn thạch. Và dĩ nhiên, nó ngạc nhiên một, tôi ngạc nhiên mười, như vậy... hông lẽ...

- Vậy là...tao...ục...! – A Lý bước đến, nhưng chưa kịp nói hết câu thì nó đã khuya cả thân người rồi đổ ập xuống nền cát.

Tôi hú vía thở phào nhẹ nhõm: - “Có thể chứ, Nhất thốn kinh mà! “rồi cũng hết xí quách ngựa mặt nằm vật ra đất, chẳng gương dậy nổi nữa.

- Đình....doong....! – Tiếng chuông nhà thờ lúc 5 giờ chiều vang lên từ đằng xa, đều đặn từng hồi, từng hồi một.

Tôi đưa mắt nhìn bầu trời xanh trong cao vợi trên cao không một gợn mây, ngày mùa hè bình dị nơi xóm Xe Bò, ánh nắng vẫn lấp ló qua hàng me xanh tươi tốt, nhảy nhót trên vai hai thằng con trai, và từng làn gió trong trẻo mát rượi thổi qua. Tôi nghe thanh âm xào xạc của cây lá, nghe tiếng người đi đường cười nói, nghe mùi thơm từ hàng bánh căn đầu ngõ... lại một buổi chiều, thanh bình và yên tĩnh...

Ít ngày sau, lấy lí do phải về lại Phan Thiết để học thêm, dù thực chất là tranh thủ mấy ngày hè

về chơi với Khả Vy, tôi xin phép nhà nội về trước, còn ông anh thì vẫn ở lại chơi đến khi có điểm chuẩn Đại học mới hồi hương.

- Anh đi được không, để em xách ba lô? – Thăng Mén nhanh nhẩu.

- Rồi, mày làm như tao tàn phế không bằng! – Tôi cười xoa vỗ vai nó, khẽ đau nhói từ bên hông.

- Về đi với gái chứ gì, bỏ anh em hả mày! – Ông anh tôi làu bàu.

- Ủa, đệ về đi học huynh ơi, nghỉ hơn 1 tuần rồi! – Tôi lúng búng đáp.

Rồi tôi quay sang LyLy, mỉm cười nói:

- Đi nhé, năm sau mình lại về chơi!

- Ừ, N về mạnh giỏi! – LyLy gật đầu.

- Thế thôi, thằng Mén chở tao ra cây xăng đi! – Tôi khoát tay, xốc lại balô lên vai.

- Ê... N.. khoan..! – Bất thành linh có tiếng người gọi giật lại.

Tôi quay người, nhận ra thằng A Tắc đang hối hả chạy tới:

- Gì thế? – Tôi ngạc nhiên.

- Anh tao gửi mày bọc chả lụa đem về nè! – Nó vừa nói vừa thở.

- Ờ, cảm ơn nhá, mà sao biết bữa nay tao về? – Tôi thắc mắc nhận lấy bọc lá gói nóng hổi.

- Thằng Mén nói tao biết, để tao với nó chở mày ra cây xăng! – A Tắc trả lời.

Tôi đến đây đâm ra ngạc nhiên tột, hai thằng Mén và A Tắc từ tình địch chuyển sang thành bạn thân chí cốt hồi nào vậy cà? Lại còn vỗ vai nhau nữa chứ!

Ra đến cây xăng, 3 thằng đứng lại đợi xe khách chạy ngang qua thì hú vô đón dọc đường. Lúc này tôi quay sang hỏi A Tắc:

- A Lý sao rồi?

- Anh tao...ờ...thì bữa nay bạn giao mề hàng ở xa không về tiễn mày kịp nên dặn tao đi dùm! – Nó thoáng ngần ngừ rồi trả lời.

- Ừm! – Tôi gật đầu cảm khái rồi vỗ vai nó. – Tụi mày lúc nào rảnh thì vào Phan Thiết, tao dẫn đi chơi cho biết!

- Ừ... mà... bữa đó, mày với anh tao, rốt cuộc là ai thắng? Tao hỏi mà anh tao không nói gì cả! – A Tắc thắc mắc.

- Nói đi anh N, sao mà anh cũng giấu cả anh P với em luôn vậy??! – Đến lượt thằng Mén nằn nì, nó vẫn chưa chịu thôi kể từ cái hôm ấy, lúc nào cũng tò tò đi theo tôi gặng hỏi.

- Bí mật! – Tôi lắc đầu cười, mặc cho hai thằng nó cứ dần mặt ra vẻ bất mãn.

Ừm, kết quả trận đấu hôm đó như đã giao định, ai thắng ai thua sẽ không một người nào khác được biết, chỉ duy nhất có tôi và A Lý là tường tận và tự hiểu mà thôi!

Chuyến xe khách bon bon trên đường về Phan Thiết, lần này tôi không theo thói quen mà úp sách lên mặt ngủ tiếp được nữa, vì cứ cựa quậy là bên hông trái lại đau nhói, dù rằng đã đỡ hơn trước rất nhiều.

- “Công nhận dính cước này của mày đau hơn của thằng Phệ nhiều, A Lý à! “– Tôi thầm nghĩ.

Nhắc tới thằng Phệ, tôi lại nghĩ đến đoạn kết của trận đấu một năm trước, khi mà lẽ ra từ tối mấy bữa trước là tôi đã nhớ ra rồi. Tôi tựa người vào ghế, chống cằm nhìn ra khung cảnh ruộng lúa thẳng cánh cò bay xanh ngắt một màu đang vùn vụt qua ô kính xe...

Một năm trước, sau khi dập tẹt tẹt thằng Phệ đến mức mấy ngày sau nó phải bỏ xứ mà đi, tôi hốt hoảng chạy theo A Lý đang bỗng LyLy về nhà cô ấy. Vài mươi phút sau, đám bọn tôi ngồi đợi trước hành lang bệnh viện, thằng Mến cứ khóc rấm rứt:

- Phải chi... hức...em giỏi võ như anh....thì....hức...!

Tôi không nói gì, chỉ vỗ vai thầm trấn an nó rằng LyLy sẽ không sao đâu, vì vả chăng cô Ba tôi cũng gọi điện vào Sài Gòn hỏi bác Hai về bệnh trạng của LyLy, bác nói không vấn đề gì, cấp cứu kịp là sẽ qua khỏi thôi. Và LyLy sau mười phút hồi sức đã tỉnh lại và có thể về nhà trong ngày, thằng Mến mừng quá phóng vội vào trong phòng bệnh. Chốc sau, A Lý ngoắc tôi ra ngoài:

- Mày nợ tao một lần!

- Ừm, biết! – Tôi gật đầu. – Mày nói đi, chuyện gì?

- Mày học võ gì? – Nó hỏi.

- Vịnh Xuân Quyền, còn mày? – Tôi đáp.

- Thái Lý Phật! – Nó trả lời.

- Ờ, thì... sao?

- Hè năm sau, mày có về Phan Rang không?

- Dĩ nhiên, hè nào tao chả về!

- Được, hè năm sau, tao với mày đấu nhau một trận!

- Cái gì? Mày điên... à?

- Mày nợ tao mà, giờ sao?

-!

- Thằng Phệ thì tao biết nó từ lâu, giờ tao chỉ muốn biết tao với mày, thằng nào hơn thằng nào, sao?

- Được, hè năm sau, tao sẽ về đấu với mày một trận ra trò!

- Tốt, nói lời giữ lời! – A Lý đưa tay ra.

- Nhất ngôn vi định! – Tôi cũng dùng nắm tay đấm vào tay nó.

Vài ngày sau, khi đã về lại Phan Thiết, một buổi chiều đang nằm đọc truyện trên ghế salon thì tôi nghe có chuông điện thoại:

- A nô! – Tôi nhắc máy.

- Anh N hả? Em, Mén nè! – Giọng thằng Mén bên kia đầu dây.

- Ờ, tao đây, sao? – Tôi hỏi.

- Hi, thì gọi hỏi thăm anh thôi, mà có tin nóng nè! – Thằng Mén hồ hởi.

- Tao khỏe, tin gì? – Tôi thắc mắc.

- Ly chịu quen em rồi, hi hi!

- Thế... à? Tốt, nhất mày rồi nhé!

- Hi, cũng nhờ anh đó, à mà, thằng Phệ nó bỏ đi rồi anh!

- Sao? Là sao?

- Cũng không phải, nghe đâu nó xin lên Sài Gòn học, không ở đây nữa!

- Ừm, kì lạ nhỉ!

- Chắc nó ngán anh rồi, sợ anh về đập nó thêm vài trận nữa!

- Chứ sao, mày chỉ được cái nói đúng, hê hê!

Tán dóc một hồi, tự dung thằng Mén vội chào tạm biệt ông anh nó:

- Chết, giờ em đi chơi với Ly, bái bai anh nha!

- Ờ, cái thằng....! - Tôi chưa kịp nói hết câu, nó đã cúp máy cái rụp.

Tôi thần thờ đập máy rồi ngả người ra ghế nằm cảm khái, cái thằng Mén coi khù khờ vậy mà tốt số thật, được làm bạn trai LyLy là nhất nó rồi. Tôi thì năm sau còn phải đấu một trận với A Lý chẳng biết hên xui, rồi giờ còn phải lo học thêm, rồi giờ.... vẫn chưa có bạn gái, chưa có lấy một mảnh tình vắt vai. Đúng là xui xẻo gì đâu, ai đòi để thằng em đi trước một bước mới nhục chứ!

Đang nằm ngẫm sự đời đen bạc như một kẻ thất tình thực thụ thì giọng thằng S gọi lớn ngay trước cửa nhà:

- N ơi, đi đá banh!

Nghe đến quả bóng tròn là tôi bật người dậy, thân kệ, chuyện tình cảm trai gái đến đâu hay đến đó vậy, giờ đi đá banh cái đã. Nói là làm, tôi dắt xe phóng vội ra đường:

- Bữa nay đá ở đâu mày? Ra biển nữa hả? Có sân không? – Tôi hỏi dồn dập.

- Hề hề, tao mới tìm được chỗ này, rộng hơn mà thoải mái hơn ngoài biển nhiều! – Thằng S cười bí hiểm.

- Chỗ nào hay thế? – Tôi liếc môi tò mò.

- Cứ theo tao sẽ biết! – Nói rồi nó vọt xe lên trước, tôi hăm hờ phóng theo sau.

Và cuối buổi chiều của ngày hôm ấy chính là lúc tôi bị ăn trọn quả bóng vào mặt từ một cô tiểu thư kiêu kỳ, cũng chính là khoảnh khắc tôi gặp gỡ và tương ngộ cùng nàng, giây phút đầu tiên tôi gặp... Tiểu Mai!

Chương 185

Từ quê nội Phan Rang, chiếc xe khách bon bon trên đường chỉ độ gần 3 giờ đồng hồ là tôi đã thấy lại khung cảnh quen thuộc dọc hai bên đường quốc lộ 1A của Phan Thiết.

- Rồi, ai xuống bến thì chuẩn bị đồ đạc, nhanh nào cô bác ơi! – Giọng người lơ xe từ phía ghế phụ đầy thúc giục.

Xe đỗ xích ngay tại bến, tôi nổi chân theo mọi người bước xuống xe:

- Về đâu chị hai?

- Phú Thuỷ à? Mười lăm nghìn thôi!

- Đi đâu em trai?

Vẫn như mọi khi, các tài xế xe ôm hể thấy một chiếc xe khách nào vừa dừng chân là lại lao ngay đến, tranh khách và rào đón, rôm rả đến nặng nề như hoạt cảnh của bất kì khu bến xe nào. Tôi tần ngần một hồi rồi chọn một bác xe ôm có vẻ lớn tuổi nhìn gương mặt hơi khắc khổ, và cũng không chèo kéo quá mức như những người khác:

- Gần cầu Trần Hưng Đạo nha bác, đến đó con chỉ đường tiếp! – Tôi nói.

- Ủm, 20 nghìn nhé! – Bác ấy gật đầu.

- Dạ, nắng quá bác ơi, nhanh nha! – Tôi nhăn mặt vì cái nắng gay gắt của buổi trưa mùa hè chứ không phải gì giá tiền, bởi tôi cho rằng không cần thiết phải trả giá quá mức cho một người đứng tuổi kham khổ giữa trưa nắng mà phải chạy khách ngoài đường.

Bắc ngang qua sông Cà Ty là 3 cây cầu theo nhánh rẽ quạt nếu nhìn từ GPS, là cầu Trần Hưng Đạo, Lê Hồng Phong và cầu Dục Thanh. Tính ra thì nhà tôi ở gần cầu Lê Hồng Phong hơn, nhưng nếu tôi nói vậy thì bác xe ôm ắt hẳn sẽ chạy sang một con đường khác gần hơn. Vậy nên tôi chọn đi về theo hướng cầu Trần Hưng Đạo, chỉ đơn giản vì nếu đi theo đường đó thì tôi sẽ được... đi ngang qua nhà Khả Vy.

Tôi đưa mắt nhìn về bên tay trái, nhà Vy vẫn đóng cửa ngoài như mọi khi, và nếu nhìn căng mắt thì có thể thấy màn hình tivi đang nhấp nháy, vậy tức là ở nhà có người, chứ không như hồi nửa tháng trước tôi chạy ngang thì thấy nhà em ấy vẫn kín cổng cao tường.

- “Chắc trong lúc mình đi Phan Rang là Vy đã về lại nhà rồi, chiều nay phải qua chơi mới được!” – Tôi thích thú nghĩ bụng.

Về đến nhà, tôi đặt balô xuống rồi bước thẳng ra nhà sau rửa mặt:

- Về rồi à con? Xe chạy nhanh nhỉ? – Mẹ tôi đang làm bếp, thấy thằng con trai bước vào bà liền cất giọng hỏi.

- Dạ, ở đây sao buổi trưa nóng quá vậy mẹ? Cũng ngang ngửa nhà nội rồi đó! – Tôi nhăn nhó.

- Ủ, coi vậy thôi chứ chiều là mưa bây giờ đây, ngày nào cũng vậy! – Mẹ tôi đáp. – Rửa mặt rồi xuống ăn cơm đi!

- Hề hề, đang đói rồi cả bụng nà! – Tôi cười khi.

Thoải mái với làn nước mát lạnh trong bồn, tôi sảng khoái vốc từng ngụm nước hắt vào mặt. Tắm rửa xong xuôi tỉnh hẳn cả người, tôi phóng ngay đến bàn ăn:

- Ủa ba đâu rồi mẹ? – Tôi ngạc nhiên.

- Ba mà đi đám giỗ nhà bạn rồi, cứ ăn trước đi! – Mẹ tôi vừa đáp vừa xới cơm ra chén.

- Ủay! – Tôi nhận chén cơm rồi tọng nguyên miếng thịt bò xào vô miệng nhai ngồm ngoàm.

Chấm dứt bữa trưa ngon lành, tôi lê thân bước từng bước nặng nhọc lên trên lầu rồi nằm phình bụng khoe rốn ra ghế salon rồi bật quạt máy hết cỡ:

- Ợ, đói cũng khổ...mà no cũng chẳng sướng gì! – Tôi vừa thở dốc vừa lằm bằm trong miệng câu nói muôn thuở mỗi khi ăn no.

Trưa mùa hè dù hanh nắng nhưng tôi cũng không dám đóng cửa sổ lại vì bit bùng lại thì có khi còn nóng hơn. Đẩy toang cửa sổ ra với hi vọng đón lấy làn gió hiếm hoi nào đó xua đi cái nóng giữa buổi trưa yên ắng này. Thường thì tôi rất ít khi ngủ trưa, đặc biệt là vào mùa hè vì cứ hễ trời nóng mà tôi ngủ là y như rằng khi ngủ dậy đôi mắt sẽ chuyển sang đỏ khè ngay tắp lự. Thế nên tôi lôi chồng truyện cũ ra đọc liên tù tì đến gần 3 giờ chiều mới lều bều trôi xuống nhà dưới rửa mặt cho tỉnh ngủ.

Đợi mãi cũng đến lúc này, tỉnh táo đâu ra đó rồi tôi hăm hở nhấc máy rồi bấm số điện thoại nhà Khả Vy:

- A lô, tôi nghe! – Giọng của người khác vang lên từ bên kia đầu dây.

- Dạ... cho con gặp bạn Vy! – Tôi hệt hắng nói.

- À, Vy đi chơi rồi, khoảng chiều tối con gọi lại nhé! – Vẻ như là mẹ của em ấy nghe máy.

- Dạ được, cảm ơn bác! – Rồi tôi thở hắt ra cúp máy xuống bàn.

Giờ hông lẽ ngồi đợi đến chiều tối, thôi thì kiếm đường đi chơi rồi tối qua rủ Vy ăn tối luôn vậy. Nghĩ bụng là làm liền, tôi lại nhấc máy lên:

- A... lô! – Đúng chóc, giọng Khang mập nhừ nhự như chưa tỉnh ngủ.

- Dậy mậy, Nam nè, cho mà 5 phút rồi tao qua! – Tôi nói oang oang trong điện thoại.

- Ớ... về rồi à? Khi nào thế? – Nó ngạc nhiên.

- Vừa về trưa nay, rửa mặt lẹ rồi tao qua! – Tôi giục nó, gì chứ thằng này là chúa lè mề.

- Ok, xong ngay đây! – Nó đáp nhanh như máy.

Tầm 5 phút sau tôi dừng xe trước nhà Khang mập, nhưng đợi dài cổ cả một hồi mới thấy thằng này dắt xe ra ngoài:

- Mày làm cái quái gì lâu thế? – Tôi quắc mắt.
- Hề hề, tắm cho mát ấy mà, hề nóng quá! – Nó gãi đầu cười cầu tài.
- Hơ... mày mát mẻ trong đó còn tao đứng nắng ngoài này? – Tôi chung hửng.
- Ai bảo mày không vào nhà ngồi tự dung lại phơi nắng! – Khang mập cự lại.
- Ở cái thằng, tưởng mày xong nhanh nên tao mới đợi! – Tôi dẫn mặt ra.
- Thôi, đi đâu lẹ đi, chiều mưa bây giờ! – Nó lắc đầu nguây nguây kết thúc cuộc cự nự giữa hai chiến hữu chí cốt vừa mới tái ngộ chưa lâu đã muốn gây sự.

Nhưng có vẻ như cái số tôi sinh ra dưới ánh hào quang mặt trời chói lọi hay sao mà từ nhỏ đến lớn, tôi tự thấy mình đi đến đâu trời nắng đến đấy. Bằng chứng hùng hồn nhất là Khang mập lúc này đang trở mặt ra tựa ghế dòm lên trời:

- Thế quái nào mà mày về thì trời lại không mưa nhỉ? Hôm giờ chiều nào cũng mưa tầm tã đến tối mới tạnh!
- Hề hề, chắc tao là con thần mặt trời nên được ưu ái! – Tôi cười khoái chí nhả nha ly nước mía mát lạnh và ngọt lịm.

Quả thật là chiều nay trời quang mây tạnh và cao vợi vợi, trong veo cùng xanh ngắt một màu. Hai thằng tôi khoan khoái ngồi quán nước mía gần biển vừa nhâm nhi ly nước vừa tán dóc đủ chuyện trên trời dưới biển:

- Thế là thằng Chiến lãnh ngay trái banh vô mặt? – Tôi hỏi rồi phá ra cười.
- Ủ, bên kia nó đá rất quá, tao thấy banh là né, mỗi Luân anh khùng với Tuấn rách là lẫn xả, cơ mà cũng thua nát mặt! – Khang mập liếm môi.
- Rồi thằng Dũng thì sao? – Tôi thắc mắc.
- Nó thì cứ vừa chạy vừa xoắn, lâu lâu lại nói thằng thánh Nam chết toi, nhè ngay mấy trận đá banh ăn tiền lại bỏ về quê! – Nó nhún vai đáp.
- Chứ thằng Quý tao thấy thủ thành cũng được lắm mà?
- Èo, nó nhát banh bỏ xừ, mà tụi kia nó cũng chơi cứng, chân cứng như cái ống nước mà táng vô, ai mà chịu nổi!
- Thế thì đá làm quái gì, chơi bóng trọng kĩ thuật mới hay chứ!
- Thì vậy, sau bữa đó bọn tao bỏ về luôn không đá nữa!
- Ờm, hôm nào ra khu 36 hecta đá lại, tao thấy chỗ đó được hơn. Mà mỗi lần đá banh xong thì tụi mày về nhà hay có đi đâu chơi nữa?
- Thì uống nước ăn chè rồi tan sòng chứ sao!
- Chứ không đi chơi game à?

- Thiếu mày tao biết chơi gì, mà cũng có vài lần thằng Dũng rủ tao ra quán chép nhạc vô cái Mp3 nó vừa mua!

- Ủm! – Tôi gật đầu rồi nốc hết ly nước.

- À mà bữa kia lúc vừa đi chơi về, tao với thằng Dũng thấy.....! – Khang mập chưa kịp nói hết câu thì tôi đã ngắt lời nó, khoát tay gọi lớn về phía đằng xa.

- Đây nè mày, ê, bên đây! – Tôi vẫy tay cho Dũng xoắn thấy, thằng này đang ngơ ngác tìm chỗ bọn tôi ngồi.

Dũng xoắn mới sau 1 tháng hè mà giờ đã đen hơn trước như thằng bị cháy nắng, nó quệt mồ hôi rồi ngồi phịch xuống cái ghế nhựa:

- Chả hiểu sao chiều nay không mưa, nắng quá chừng! – Nó hậm hực.

- Hề hề, tao đem nắng từ Phan Rang về đây mà! – Tôi vỗ vai nó cười khì.

- Nếu mà đúng vậy thiệt thì chắc tao đập mày ra đường quá, vừa về đã phá buôn phá làng. Sao, đi chơi vui không? – Dũng xoắn thè lưỡi kêu ngay ly nước khác.

- Vui, mà giờ tao buồn rồi! – Tôi nheo mắt đáp.

- Sao buồn? – Cả Khang mập và thằng Dũng đều cùng ngạc nhiên, đồng thanh hỏi.

- Vì vừa gặp anh em có buổi chiều mà giờ tao phải về rồi, hề hề! – Tôi cười đê tiện.

- Éc, về gì sớm vậy? Tao vừa ra tới quán thôi mà! – Dũng xoắn chung hứng liếc nhìn đồng hồ đeo tay. – Mới có 5 giờ chiều thôi mà!

- He he, giờ tao về sớm tắm rửa, gọi điện hỏi thăm phụ nhân rồi đi chơi chứ chi! – Nói rồi tôi hếch cái mũi lên làm phách.

- Ờ...ùm... vậy à? – Khang mập không nói gì, thằng Dũng thì thoáng lúng túng.

- Sao thế? Ghen tị à? Thôi mà các chú, anh chơi trọn đạo “anh em trước gái sau” rồi, giờ tao phải về đi với em yêu chứ! – Tôi hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng tiếp lời.

- Diên, ghen con khỉ khô. Giờ hai thằng tao cũng qua nhà Vy nè! – Khang mập nói.

- Ờ, gì kỳ vậy? – Tôi đần mặt ra.

- Tối qua cả đám nói bữa nay sang nhà Vy chơi rồi, hè mưa chán nên cũng tập trung tán chuyện chơi ấy mà! – Nó trả lời.

- Thế.. à? Tao đâu biết, nãy giờ không nói! – Tôi hơi hụt hẫng, thế là đi tong bữa tối riêng tư với em Vy luôn rồi.

- Giờ ngồi chơi chút, tí cả đám qua đó luôn! – Dũng xoắn kéo tôi xuống ghế.

- Ờ, cũng được!

Tôi tặc lưỡi rồi ngồi phịch xuống, trong đầu lăm lăm rửa thầm tội này bữa nào không hội họp,

lại nhè ngay cái bữa tôi vừa từ phương xa về muốn gặp riêng em Vy cho tình cảm lãng mạn thì lại kéo cả lô cả lốc đến phá đám. Thiệt là bực mình hết sức mà!

Chương 186

Tầm 6 giờ tối, 3 thằng tôi trực chỉ nhà Khả Vy dốc hết tốc lực vì vẻ như vận mệnh chói loá mặt trời của tôi sắp kết thúc, trời đã bắt đầu nhẹ mưa và gió thốc mạnh, hứa hẹn một cơn mưa to và nặng hạt.

Lẽ dĩ nhiên chỉ có hai thằng Khang mập và Dũng xoắn là được báo trước, còn tôi là vị khách không mời mà tới trong bữa “hội họp” tối nay. Thế nên đến trước cửa nhà Vy, hai thằng kia vội vã dựng xe rồi phóng vô nhà tránh mưa, mỗi tôi là hơi ngần ngại vì mình đến hơi bất ngờ:

- Vào nhanh cái thằng này! – Thằng Khang trở mặt phủ tay áo.

- Hề hề, cả đám đông đủ rồi kìa! – Dũng xoắn nói rồi bước vào trong nhà trước.

- Ủm... thì vào nè! – Tôi cười trừ, tự dưng thấy ngượng ngượng vì mình đến hơi đường đột mà không kịp thông báo trước cho em Vy biết.

- “Thầy kệ, bất ngờ vậy mà lại hay... biết đâu em ấy lại chẳng xúc động mà bay đến ôm hôn mình như trong phim thì sao?” – Nghĩ thế nên tôi hăm hở bước vào nhà.

Nhưng sự thật thì lúc nào cũng trái ngược với tưởng tượng, người bay đến ôm hôn tôi lại là... đám bạn thân chí cốt chứ chẳng phải là em yêu vợ hiền gì sắt.

- Đi trễ thế? – Nhỏ Huyền khế trách.

- Ủm, bận tiếp bạn hiền, hề hề! – Khang mập cười cười.

- Ai đâu? – Huyền ngạc nhiên.

- Tèn ten ten! – Dũng xoắn đứng dạt ra một bên, và tôi... lù lù bước vô.

Như phản xạ, tôi đưa mắt nhìn Khả Vy, và em ấy thoáng ngạc nhiên, rồi khẽ gật đầu mỉm cười chào tôi. Đang hơi hụt hẫng thì ngay sau đó tôi suýt té bật ngửa ra đằng sau:

- Trời ơi anh Nam, “em”... nhớ anh quá! – Thằng Luân mở màn trò mèo trước tiên, nó phóng ngay đến ôm tôi chặt ních.

- “Em” cũng như rứa á! – Và thằng Chiến nhảy ập theo sau.

- Thả...thả tao ra....! – Tôi nhăn nhó la bài hải vì khuỷa tay thằng Luân vô tình thúc vào hông trái tôi đau nhói.

- Ghê quá mấy ông ơi! – Nhỏ Huyền bĩu môi.

- Thả ra, bựa quá tụi mày! – Tôi nửa cười nửa mỉa xỏ thằng Chiến lúc này đã thiếu điều vòng tay sang hai bên cổ tôi.

- Hề hề, ai bảo mày bỏ xứ mà đi, báo hại anh em thua kèo đá banh liên tục! – Nó cười hềnh hếch.

- Ờ đúng, bữa nào lật kèo lại đi, thiệt là mất mặt A1 quá mà! – Tuấn rách gật đầu đồng tình.

Kết thúc màn chào hỏi “quái đản” “đầy tình thân ái, tôi vẫn như mọi khi, được đặc cách xếp ngồi cạnh Khả Vy. Mặc kệ bọn bạn xung quanh đang tía lía cái mồm tán chuyện, tôi nhìn Vy mà trong lòng bồi hồi lạ lẫm, cứ như đã lâu lắm rồi mới gặp lại em ấy, vừa mừng vừa thoả đi nỗi nhớ những ngày vừa qua.

- Nam về khi nào vậy? – Vy mỉm cười.

- Ừ, vừa trưa nay thôi! – Tôi đáp ngay.

- Hi, mình cũng mới về được hơn 1 tuần thôi, nghe Khang kể lại mới biết là Nam về quê! – Em ấy gật đầu.

- Ừm.....!

Tôi bất giác dăm ra ngượng ngập, cảm giác lâu ngày gặp lại tự dưng làm hai đứa không thể bắt chuyện tự nhiên như hồi trước được. Vì vậy Vy và tôi không hẹn mà cùng quay sang nhập chuyện với bạn bè cạnh bên, chỉ có thỉnh thoảng tôi trộm nhìn em ấy. Vy vẫn vậy, nét cười dễ thương và cách nói chuyện rất có duyên, luôn có sức thu hút người khác ngay từ lần đầu tiên. Và tôi lúc này hết như vậy, cứ như mới gặp em ấy lần đầu, bị hút hồn đến ngẩn ngơ chả biết nói năng gì, chỉ dăm mặt ra nhìn Vy nói chuyện.

- Đói rồi, hay là đi kiếm gì ăn? – Chốc sau, Khang mập bắt đầu rên rỉ.

- Ừ, món gì nóng mà ngon ấy! – Phu xướng phụ tuỳ, nhỏ Huyền hưởng ứng ngay.

- Trời còn mưa mà đi đâu! – Luân đội trưởng nhìn ra ngoài.

- Tao thấy cũng gần tạnh rồi, tí nữa đi là vừa! – Tuấn rách bình thản đáp.

Tán chuyện đùa giỡn chán chê đến gần 9 giờ đêm thì bọn tôi mới lục tục dắt xe ra chạy lòng vòng kiếm đồ ăn bổ bụng. Khang mập đeo nhỏ Huyền, hai thằng Luân và Chiến chở nhau, Tuấn rách và Dũng xoắn thì đi xe riêng, và hiển nhiên ngồi sau yên xe tôi chính là Khả Vy.

Chạy phía trước, tôi thanh bình khẽ mỉm cười, vì đã cảm nhận lại được sức nặng và hơi ấm quen thuộc đằng sau mình, vậy là sẽ không còn những chiều tôi chạy lòng vòng tránh ánh mắt hướng về phía những cặp đôi đang chở nhau nữa. Mà bây giờ tôi sẽ lại tiếp tục những ngày hè còn lại bên cạnh người con gái mà tôi mến thương.

- Ừm... đi Đà Lạt vui không Vy? – Tôi lúng búng bắt chuyện.

- Hi, cũng vui, mà hơi lạnh, hic! – Em ấy trả lời.

- Sao thế? – Tôi thắc mắc.

- Thì trên đó bây giờ mà mùa mưa, lạnh ngắt luôn! – Vy đáp.

- Thế có đi đâu chơi không?

- Có chứ, đi nhiều là đằng khác!

- Kể nghe với, Nam chưa đi Đà Lạt bao giờ!
- Thì hồ Xuân Hương nè, rồi đồi Mộng Mơ nữa nè, rồi đi thác Dantala, xem đỉnh Langbiang... còn nhiều nơi đẹp mà hay lắm, hi hi!
- Ừm, rồi gì nữa?
- Thì... à, có đi thung lũng tình yêu nữa, phong cảnh cũng lãng mạn lắm!
- Chắc không?
- Chắc chứ, sao hỏi vậy?
- Thì đi thung lũng tình yêu phải đi hai người mới lãng mạn, chứ đi một mình thì có gì đâu!
- Ờ hay... thế đi với cả nhà thì không được à?
- Dĩ nhiên là được, mà thế thì lại không lãng mạn, hê hê!
- Vô duyên, ý ông bảo là muốn đi với tui chứ gì? – Vy nheo mắt.
- Chứ còn gì nữa, he he! – Tôi cười khoái chí.
- Không có đâu, mơ đi! – Nói rồi em ấy véo vào hông tôi.

Chỉ là cái véo khá nhẹ thôi nhưng tôi lại giật nảy người lên vì đau điếng:

- Auuu...dauu.....!
- Sao...sao thế? Nhẹ mà? – Vy ngơ ngác.
- À... ừ... tại cái hông trái bị đau! – Tôi ngập ngừng định bảo là mình chỉ giả vờ thôi, chứ hông lẽ kể ra là tôi bị dính một cước của A Lý vào bẹn sườn đến giờ vẫn chưa khỏi hẳn, thế là lại um sùm lên nữa. Nhưng cuối cùng nghĩ lại thì tôi chỉ nên bảo là mình bị đau để đợi những câu hỏi ân cần đầy lo lắng của em Vy như hồi trước.

Thế nhưng trái ngược với dự tính của tôi, Khả Vy nghe xong chỉ thoáng ngạc nhiên rồi đáp:

- Ừ.. mình đâu biết, xin lỗi ha!

Thế là dọc từ đó đến chỗ quán ăn tôi vừa ngạc nhiên vừa hụt hẫng, lại có một chút ngượng ngập trong lòng. Như vậy là sao thế? Không lẽ chỉ mới xa nhau hơn 1 tháng mà giờ Vy hết quan tâm đến tôi rồi hay sao kia? Dù rằng trước kia tôi cũng bị vẹo hông, và khó khăn lắm mới thoát ra khỏi những lời hỏi han đầy lo lắng của em ấy. Vậy mà bây giờ....

- “Chắc lâu ngày gặp lại nên mới vậy thôi, cứ từ từ!” – Tôi tặc lưỡi nhủ thầm trong bụng rồi kéo ghế ngồi xuống bàn ăn.
- Nam ngồi đây với mấy bạn cho vui ha, mình ngồi cạnh Huyền cho tiện! – Vy thỏ thẻ vào tai tôi.
- Ừ... được mà...! – Tôi như bị chết đứng, chỉ vì làn hơi ấm từ môi em ấy vừa phà sát vào cổ mình, đầy mê hoặc và quyến rũ. Và chẳng có lí do gì tôi lại từ chối được, gật đầu đồng ý ngay

tấp lự, quên băng đi luôn nỗi lo mơ hồ vừa nãy.

Được thể nên suốt bữa ăn tôi cười giỡn như giặc, vừa vui vì hôm nay gặp lại Khả Vy, vừa khoái chí tử vì thái độ tình tứ của em ấy vừa nãy, tôi hết quay sang bên này cà khịa Tuấn rách lại chuyển sang bên kia giành ăn với thằng Luân.

- Mày lo mà ăn đi, phá tao lật bàn giờ! – Luân đội trưởng sầm mặt.

- Hề hề, làm gì ghê rứa! – Tôi ngoan cố vỗ vai nó.

- Này thì....! – Nói rồi thằng Luân đấm một phát vào hông tôi.

Và xui xẻo thay nó lại đấm ngay vô hông trái của tôi:

- Sặc....tao.....! – Tôi đau nghẹn thở nói không thành lời.

- Ơ, chấn thương à? – Thằng Luân chung hứng.

- Thôi...bố không giỡn với mày nữa! – Tôi nhăn nhó xoa tay lia lịa.

- Vy ơi, thằng Nam nó bị chấn thương nặng lắm kìa, hề hề! – Thằng Chiến được thể định giở trò chòng ghẹo lừa dối.

Thế nhưng Vy chỉ lắc đầu tùm tùm cười rồi lại quay sang nói chuyện với nhỏ Huyền, mặc cho thằng Chiến và Tuấn rách ngơ ngác nhìn tôi vì tụi nó đồ rằng thể nào em Vy cũng sẽ lại gần tôi mà hỏi han như lệ thường từ trước đến giờ.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Tao đấm vỡ mồm giờ! – Tôi quắc mắt sùng sộ cho đỡ ngượng.

Ăn xong, nhỏ Huyền xung phong chở Khả Vy về, và tôi với Khang mập không hẹn cùng dẫn mặt ra vì chẳng hiểu hai cô này đang nhỏ to âm mưu gì đây mà để giờ hai đứa thất thủ đạp xe ra về với hai cái yên sau trống không.

- Ăn chả no chút nào, đã vậy còn giỡn! – Dũng xoắn than thở.

- Ờ... may mà em Huyền gấp được cho tao vào đũa! – Thằng Khang đáp.

Tôi chả buồn nói gì, tâm trạng của ngày hôm nay cứ đan xen lẫn lộn giữa vui và buồn, lúc thì mừng hết lớn vì lại được tình tứ với Vy, lúc thì hụt hẫng tột độ vì bị em ấy cho rơi tự do nửa chừng cảm xúc.

Đang thần thờ với mớ cảm xúc hỗn loạn trong đầu thì thằng Khang cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi:

- Ê Nam, bọn tao nói mày cái này!

- Hà? Gì thế? – Tôi giật thót người.

- Ừm....! – Nó thoáng ngập ngừng.

- Nói luôn cho rồi, cho nó còn biết đường mà tỉnh! – Dũng xoắn giục.

- Là sao? Chuyện gì? – Tôi ngơ ngác.

- Thôi mày nói đi! – Và Khang mập lại đẩy sang cho thằng Dũng.

Dũng xoắn trở mắt nhìn thằng mập đang gãi đầu tắc tị, rồi nó thở hắt ra đầy ngao ngán, quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm túc không có vẻ gì là đùa giỡn:

- Tụi tao...ờ thì cũng không chắc lắm, nhưng đang ngờ là em Vy của mày có bạn trai khác rồi!

Chương 187

Tôi há hốc mồm đứng hình mất một giây rồi mới định thần lại được, nhíu mày lại hỏi tụi nó:

- Sao mày biết?

- Hôm bữa tao với thằng Khang ra tiệm net chép nhạc vô cái Mp3 của tao, tiệm net trên đường Tuyên Quang ấy. Lúc chiều về, thằng mập đang lấy xe thì tao thấy em Vy của mày ngồi sau xe của tên nào ấy, cười giỡn có vẻ vui lắm! – Dũng xoắn nói xong đưa mắt nhìn thằng Khang.

- Ủm, thằng Dũng nó giật giật tay tao, quay lại nhìn theo hướng nó chỉ thì đúng là vậy thật! – Khang mập gật đầu xác nhận.

- Hay tụi mày nhìn nhầm người? – Tôi hỏi chung hửng.

- Học chung lớp cả năm trời, với cả mắt tụi tao có bị cận đâu mà nhầm sao được! – Thằng Dũng lắc đầu nói tiếp.

Hai thằng nó đưa mắt nhìn tôi đầy ái ngại, tôi nhất thời cũng không biết nói gì vì chuyện này quá bất ngờ. Nhưng suy nghĩ trong đầu tôi gạt phắt đi những gì tụi này vừa nói:

- Ê, hai thằng mày giỡn vậy là không vui đâu nha! – Tôi cười gằn.

- Giỡn con khỉ, tao có sao nói vậy! – Dũng xoắn lập tức cự lại.

- Nếu là đúng vậy thật thì chắc gì đã là bạn trai, có thể là anh em họ gì đó của Vy thôi! – Tôi nhún vai phản bác.

- Anh em họ thế quái nào mà cả năm giờ sang nhà Vy chơi lại không thấy cũng không nghe đã động gì, với cả bọn tao thấy Vy đi với tên đó những hai lần chứ không phải một! – Thằng Dũng tiếp lời.

- Ủm, vẻ như nhà tên đó cũng gần đường Tuyên Quang này, tao với nó đi internet hai lần là y như rằng gặp tại trận hai lần! – Khang mập chen vào.

- Thôi tụi mày toàn nói xàm, tao về đây! – Tôi nhăn mặt xua tay lia lịa.

- Đấy, tao nói có sai đâu, nó không tin mà! – Dũng xoắn thở hắt ra.

- Thầy kệ mày, chỗ bạn bè anh em thì tụi tao nói thật cho mày biết vậy thôi. Dù sao cũng không chắc lắm, hi vọng là không phải như vậy! – Khang mập đáp.

- Ủm....về trước! – Tôi gượng gạo gật đầu rồi rẽ vào đường về nhà.

Bất giác tôi cảm thấy cực kì khó chịu với ánh mắt nhìn tôi từ đằng sau của hai thằng bạn lúc này, nửa ngao ngán và như nửa thương hại. Mặc kệ, tôi vẫn tỏ ra bình thản đạp về, dù trong lòng đã dấy lên nỗi lo lắng mơ hồ từ đầu buổi tối hôm này.

Về đến nhà, tôi rửa mặt cho tỉnh táo rồi lên trên phòng nằm xuống giường, cố gắng nhớ và xâu

chuỗi lại những việc kì lạ của ngày hôm nay. Bây giờ tôi mới nhớ ra là lúc chiều, khi Khang mập định nói gì đó thì tôi đã cắt ngang để gọi thằng Dũng vào, lúc đó cứ tưởng là đợi Dũng xoắn ngồi vào bàn thì tôi mới hỏi thằng mập định nói gì, thế mà lại quên băng đi mất. Có lẽ đó là lúc nó định nói chuyện vừa nãy, mà chuyện Khả Vy có bạn trai khác thì liệu có thật không? Nghe nó tầm xàm quá, không lẽ chỉ trong một tháng hơn không ở cạnh tôi mà em ấy đã chuyển sang thích người khác, trong khi chính Vy lại là người chủ động có tình ý với tôi từ trước và cả suốt một năm học vừa rồi. Đúng rồi, càng nghĩ càng thấy vô lí, rất có thể tên con trai chở Vy mà bọn Khang mập đã gặp chỉ là anh em họ hay bạn bè thuần tuý gì đó thôi. Chứ nói trắng ra thì làm thế nào mà tôi có thể kiểm soát tất cả các mối quan hệ của Vy được, người ta phải có những bạn bè cũ hay anh em lâu ngày gặp lại chứ.

Nhưng nếu vậy thì giải thích làm sao cho thái độ lạ lùng của Vy ngày hôm nay? Em ấy dường như xa cách và lạnh lùng hơn đối với tôi, bằng chứng là hai lần tôi bị đau điếng ở bên hông trái và buột miệng la lên, thì Vy lại chẳng hề tỏ thái độ quan tâm gì, dù rằng chỉ mới cách đây vài tháng em ấy còn lo lắng cho tôi vì bị treo hông lúc nhảy sào. Rồi cả những lúc nói chuyện, về như hai đứa rất ngượng ngùng, rồi cả lúc đi ăn, Vy chủ động không ngồi cạnh tôi nữa, và ra về lại theo xe của Huyền mà về nhà. Nhìn thái độ của Huyền tôi biết, là rất có thể là do Khả Vy yêu cầu nhỏ này chở về, vì thật sự đến thằng Khang còn chung hững hờ cứ tưởng là nó sẽ được đưa em Huyền về như mọi lần.

Thế nghĩa là sao? Loại bỏ đi khả năng Vy có bạn trai khác, vậy thì lí do của những việc lạ lùng ngày hôm nay là gì?

Tôi nằm vắt tay lên trán, cố nặn óc nghĩ ra hết tất cả những khả năng có thể xảy ra trong đầu, từ việc em Vy chỉ là giả vờ giận tôi do tự ý về quê, dẫn đến hợp đồng tác chiến cùng tụi thằng Khang để thử xem thái độ của tôi, đến việc mọi sự chỉ là do lâu ngày gặp lại nên bữa đầu hai đứa mới hơi ngượng ngùng như thế, và đầu lại vào đấy mà thôi.

- “À...thôi chết, dám là chuyện này lắm!” – Tôi điếng hồn khi nghĩ đến chuyện đó, và bật người dậy phóng ra bàn điện thoại gọi ngay cho Khang mập.

- A lô! – Là giọng của thằng mập.

- Ê, tao Nam nè, hỏi mày cái này! – Tôi mừng rỡ nói nhanh như máy.

- Gì thế? – Nó thắc mắc.

- Mày... lúc tao về quê, mày hay thằng Dũng có nói hay kể gì với Vy về cái chuyện bữa tối liên hoan tao bỏ không tham gia mà chạy đi tìm Trúc Mai không? – Tôi vào thẳng vấn đề.

- Diên, ngu sao mà đi kể chuyện đó! – Thằng mập gạt đi thẳng thừng.

- Ờ... vậy thì.. sao kỳ vậy ta? – Tôi nửa thở phào nhẹ nhõm, nửa lại quay về trạng thái không hiểu gì lúc đầu.

- Mà sao mày hỏi vậy? Tưởng em Vy biết rồi giận à?

- Ờ... hay là mày kể cho em Huyền của mày biết? Rồi nhờ Huyền kể cho Vy?

- Không có, tao chả kể với ai sất!

- Thế thì quái thật, tao chịu không hiểu nổi!
- Nói mày rồi, khả năng Vy có bạn trai rồi, tao không nhìn nhầm đâu!
- Đẹp mày đi, trù hoài!

Tôi đâm quạu cúp máy cái rụp rồi bỏ vào phòng, trong đầu ngập đầy những câu hỏi không lời giải đáp. Mãi đến gần khuya, tôi mới tự dứt mình ra khỏi mớ bòng bong đó và tự nhủ:

- “Thôi, chắc lâu quá gặp lại nên mới vậy, vài bữa là bình thường lại thôi ấy mà! “

Và tôi yên tâm ngủ ngon, tự ru mình bằng những câu nói và hành động tình tứ của Khả Vy đối với tôi từ trước đến giờ.

Nhưng điều mà tôi mong đợi lại chẳng bao giờ xảy ra, vài ngày sau đó, hai đứa chúng tôi vẫn chẳng bình thường và khá khăm hơn tẹo nào. Bởi vì những cuộc nói chuyện tình tứ giữa hai đứa hồi trước đây giờ đã thay bằng những cuộc độc thoại của chỉ riêng mình tôi, Vy thì thỉnh thoảng chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Và dù tôi có thay đổi chủ đề xoành xoạch và cố pha không khí hài hước đến cỡ nào thì câu chuyện cũng chỉ toàn đi vào ngõ cụt với cái nhìn băng quơ và ngám ngám của Vy.

- Thế là thằng mập đang chạy lại té cái đoạch, mém nữa là rách quần, hà hà! – Tôi nhắc lại bữa đá banh hồi hôm với Khang mập.

- Ừm, khổ ha! – Khả Vy gật đầu.

-!

- Hôm bữa Nam thấy thằng Luân đi chung với chị bí thư 11A1 đó, dám nó định làm phi công trẻ bắn máy bay già nè, hi!

- Vậy hử?

- Lạ hén? Nó dạn ghê!

- Có gì đâu!

-!

- Vy hử? Chiều nay ra biển chơi không? – Tôi hớn hử đề nghị.

- Thôi ông ơi, vừa đi hôm trước rồi, oải lắm! – Và em ấy cúp máy cái rụp làm tôi hụt hẫng ngay tắp lự.

Và còn tệ hơn, những lần đi học thêm chung môn Sinh hay môn Toán, tôi đạp xe đằng trước luôn mồm thao thao bất tuyệt, cố gắng xoá đi khoảng lặng đầy day dứt giữa hai đứa, thì Vy chỉ im lặng ngồi đằng sau, chỉ thỉnh thoảng cười lấy lệ, và nét cười đã không còn toả nắng như ngày trước nữa.

- Trời vừa mưa, lạnh ghê, hic! – Tôi vừa đạp vừa xuýt xoa than thở.

- Vậy đạp nhanh về nhà, lạnh một lúc mà ấm về sau, hi! – Vy đáp.

- Ồ, vậy giờ Nam đập nhanh hơn là đã lạnh rồi, Vy về nhà trước nên ấm trước, sau đó Nam lại phải đập về nhà, lạnh bạo nữa? – Tôi sửng sốt.

- Chứ sao giờ, nhanh đi ông ơi! – Nghe câu nói này từ em ấy, tôi cảm thấy như lọt thỏm vào khoảng không vắng lặng trong lòng, và cái lạnh nay lại còn lạnh hơn, buốt cả bên ngoài lẫn vào tâm can.

Liên tục những ngày sau đó, tần suất chúng tôi gặp nhau ngày càng thưa dần, và tôi cũng đã thôi không còn dám ngày nào cũng gọi điện sang nhà em ấy hỏi thăm nữa. Vì tôi đâm ra ngại ngần mỗi khi định bấm số nhà Vy, bởi tôi cảm thấy dường như em ấy đang ngày càng tỏ thái độ là tôi rất hay phiền nhiễu. Thành ra tôi giờ lại trở nên mong chờ những cuộc đi chơi chung của nhóm đến lạ lùng, vì chỉ khi đi cả nhóm thì Khả Vy mới chịu đi, và tôi chỉ có thể gặp em ấy những lúc như vậy. Chứ trước đây, tôi chỉ toàn mong cho đừng bị bạn bè phá đám, toàn mong cho hai đứa tôi được ở cạnh nhau chỉ riêng hai người. Vậy mà giờ đây tôi trở nên ngại ngần, không, là sợ một cách mơ hồ những lúc chỉ có riêng tôi với Vy, bởi vì đáp lại sự nhiệt tình của tôi là những lần thờ dài và những cái lắc đầu ngao ngán của em ấy.

Và tôi giờ đã nhận ra nỗi lo lắng mơ hồ về một ngày tôi sẽ bị thay thế bởi một tên con trai khác ngày càng lớn dần lên, tôi càng tránh không nghĩ đến nó, càng tự trấn an mình bằng cách cố nhớ lại những lần hai đứa còn đi chơi vui vẻ, thì tôi lại càng nhớ đến quá khứ mà so sánh với thực tại. Để rồi lại càng tự hỏi mọi chuyện rốt cuộc là sao đây? Có phải chẳng... những gì bọn Khang mập nói là thật?

Tự vấn rất nhiều, để rồi chẳng ngộ ra được bao nhiêu, chỉ vì tôi cố chấp luôn tin rằng mình không làm gì có lỗi với Vy, chỉ cần tôi toàn tâm toàn ý với em ấy thì sớm muộn gì cũng sẽ được Vy hiểu ra, và sẽ chân thành đáp lại. Và tôi vin vào lí do đó, vin vào cái cơ sở tôi tự ngẫm ra để trấn an mình, để cố tỏ ra là tôi vẫn bình thản và hoàn toàn tự tin mỗi khi bọn bạn tôi quay sang nhìn mình đầy e ngại và tội nghiệp:

- Nay, hôm giờ hai đứa mày sao vậy? – Luân đội trưởng dò hỏi.

- Sao là sao? Hai đứa nào? – Tôi bình thản hỏi ngược lại nó.

- Ồ, mày với Vy chứ ai nữa, sao thấy vẻ như em nó chán mày rồi vậy? – Tuấn rách chen vào.

- Nói bậy tao vả vỡ mồm giờ, vẫn bình thường đấy thôi! – Tôi sầm mặt.

- Tao đồng ý là bữa giờ hai đứa mày rất bất bình thường! – Thành Quý tiếp lời.

- Hê, chúng mày toàn nói vớ vẩn! – Tôi nhếch môi cười khẩy, dù rằng trong bụng đã bắt đầu chột dạ vì bị tra hỏi tập thể.

- Thôi, kể gì nó cũng không tin đâu, kệ đi! – Dũng xoắn thở hắt ra lắc đầu nói, vẻ như nó chưa kể cho đám thằng Luân những gì nó và Khang mập thấy hôm bữa.

- Tao không tin kệ tao! – Tôi cự lại, nay đã vài phần chống chế yếu ớt.

- Hay là mày rủ em Vy đi chơi xa đi, kiểu như... hâm nóng tình cảm ấy, tao cũng đồng ý với thằng Nam là chắc do lâu ngày không gặp nên hai đứa nó mới lạ lẫm vậy thôi! – Thành Chiến nói đỡ hộ tôi.

- Chơi xa.. là đi đâu? – Tôi cảm kích nhìn thẳng Chiến.
- Để coi.... à, vậy nhé, tuần sau tao định mời đám tụi mày lên nhà nội tao chơi ở trên rẫy, mày cũng rủ Vy đi thử xem! – Nó tiếp lời. – Lên câu cá, bắt gà, hái dưa, ăn chơi một bữa cho đã!
- Hế hế, được đó, tao khoái à nha, để tao nói em Huyền biết! – Khang mập cười tít mắt.
- Vấn đề là thằng Nam nó có rủ được Vy đi không kia? – Tuấn rách đặt vấn đề.
- Có gì mà không được, cái thằng này, tao nói phát được ngay! – Tôi sùng sộ quắc mắt nhìn nó.
- Ờ, thế rủ đi, tao thấy không khả thi lắm! – Nó nhún vai đáp.
- Cái thằng này, mày sao thế? – Tôi ngạc nhiên, tay đã thu thành nắm đấm, không hiểu sao tôi lúc đó lại trở nên nóng tính đột ngột.
- Thôi, thôi, chuyện thằng Nam để nó lo, nói mãi! – Luân đội trưởng giơ tay ngăn lại khi nhận thấy cuộc nói chuyện có nguy cơ ẩu đả đang sắp bộc phát.

Tôi hậm hực ngồi xuống ghế, tự dưng đâm ra thấy ghét cái cách tụi bạn thân đang bàn tán và nhìn mình, cứ như thể bây giờ tôi là một thằng thất tình bị bỏ rơi đến đáng thương hại vậy. Hay có lẽ, lòng tự tôn của tôi quá cao, và khi nhận được một nỗi đau nào đó, nó sẽ còn đau gấp nhiều lần hơn nữa? Dù đau nhưng không muốn thừa nhận mình đau, dù buồn nhưng vẫn cố tỏ ra không có chuyện gì, có lẽ, lúc này tôi... đã dần trở nên giống một ai đó rồi!

Chương 188

- Ủm, bọn nó rủ vậy đó, sao, đi không Vy?

Nói xong lời mời của thằng Chiến lên rầy nhà nội nó, tôi hồi hộp ngồi nhìn em ấy trả lời, đưa tay nhấp ngụm trà để giấu đi vẻ sốt ruột của mình.

-! – Em ấy vẻ như đang suy nghĩ.

- Đi nhé? Cả bọn lặn, vui mà? – Tôi hỏi tiếp.

- Để mình xem sao đã, mà đi xa quá! – Vy thoáng nhăn mặt.

- Có sao đâu, Nam... chờ mà, lo gì! – Lúc này tôi đã chuyển sang giọng nài nỉ.

- Ủm....! – Vy ngập ngừng rồi gật đầu.

- Thế là quyết định đi rồi nhé! – Tôi mắt sáng rỡ.

- Ủa, hi! – Em ấy nhoẻn miệng cười.

Khỏi phải nói hôm đó tôi mừng đến cỡ nào, cứ như mình vừa bắt được vàng, vừa đạp xe về vừa nghĩ thầm trong đầu cơ hội “hâm nóng tình cảm” như lời thằng Chiến nói đã đến rồi, và cũng cảm kích và khá trông đợi vào cái vở vai của bọn thằng Luân:

- “Yên tâm, bữa đi chơi tụi tao sẽ tạo điều kiện cho mày thể hiện tình cảm với em Vy! “

Suốt từ hôm đó đến ngày đi chơi, tôi cố gắng nghĩ ra những việc, những hành động, cả những câu chuyện mà tôi có thể nói, có thể gửi gắm tâm tư của mình vào đó sao cho thật tình cảm, để nói cho Vy biết rằng tôi vẫn vậy, chẳng có thay đổi gì cả. Có những lúc tôi lại tự mừng tượng ra những hoạt cảnh mà Vy lại cười tươi với tôi, ngồi sau yên xe và đùa giỡn như ngày trước, và lại tự cười một mình. Dẫu biết rằng tôi đang đi đến giới hạn của tự kỷ ám thị, nhưng tôi vẫn cảm thấy vui, vì chỉ ít bây giờ tôi đã có một tia hi vọng được nhen nhóm lên vào buổi lên rầy nhà thằng Chiến vài ngày tới.

Ngày cả nhóm đi chơi cũng đến, sáng hôm đó tôi hăm hở phóng qua nhà Khang mập:

- Nhanh đi mập, tụi nó hẹn 8 giờ có mặt kìa! – Tôi nhăn mặt khi thấy thằng này tóc tai bờm xờm, trên mặt vẫn còn rõ là đang ngái ngủ.

- Cái thằng điên, mới có 7 giờ hơn, chạy sang nhà Vy có 10 phút! – Nó sầm mặt.

- Kệ, nhanh lên mày! – Tôi hối thúc.

Gần 8 giờ sáng, hai thằng tôi có mặt ở nhà Khả Vy, ngồi đợi một chút thì đã thấy em ấy bước xuống nhà:

- Hai người ngồi đi, mình lấy nước rồi ra! – Em ấy mỉm cười.

- Ủ, hi! – Tôi gạt đầu, cảm thấy vận may của mình đã đến rồi.

Giây lát sau, thằng Chiến và Dũng xoắn dùm xe trước nhà, rồi đến nhỏ Huyền cùng thằng Luân bước vào, chốc sau lại đến Tuấn rách cùng thằng Quý nhập bàn trà nóng buổi sáng.

- Lên rầy có gì chơi mậy? – Dũng xoắn hỏi lại cho chắc.

- Thiếu gì, ra suối chơi, rồi hái dứa uống, câu cá nữa nè, nhiều lắm! – Thằng Chiến tự hào nói.

- Sao hôm bữa mày nói có món gà nướng lu giữa rừng xanh nữa mà? – Khang mập nheo mắt.

- Ờ.. thì... dĩ nhiên là có chứ mậy, cứ lo hăo! – Thằng Chiến lúng búng đáp, tôi tự dưng đâm chột dạ nhớ lại cái đợt ăn sinh nhật hải hùng trên nhà nó.

- Làm sao giống như cái hồi sinh nhật trên nhà mày, lên đến nơi chưa chuẩn bị gì là mệt à nha!
– Tuấn rách nhăn mặt.

- Chú cứ yên tâm, lần này anh bao tất! – Thằng Chiến khoát tay.

- Hi hi, tự tin quá, coi chừng bị ăn sập nhà! – Khả Vy tủm tủm.

Cơ hội đã đến, tôi ngay lập tức chen vào hóng chuyện:

- Ủm, gì chứ mấy vụ ăn uống này là không thể bỏ qua được, ha? – Tôi vừa nói vừa đưa mắt sang nhìn Vy, ý chừng đợi em ấy vui vẻ gạt đầu đồng tình.

Nhưng không, Vy chỉ thoáng cười rồi lại quay sang nói chuyện với nhỏ Huyền, mặc tôi chung hững và đầy hụt hẫng.

- Thôi, tí tính! – Thằng Luân lén đá chân tôi, thì thầm nói.

Tôi không nói gì, chỉ gạt đầu ra hiệu đã hiểu ý, ừ phải rồi, cơ hội là ở buổi đi chơi kia mà, đừng có nóng vội mà hỏng việc. Lần này là đi chơi xa, tí nữa tôi chở Vy, thiếu bấy gì cơ hội mà tán chuyện chứ.

Nhưng người tính không bằng trời tính, khi mà cuộc đi chơi lại có thêm nhỏ Phương và chị đại Yên ừ:

- Ủa, đi chơi xa mà không mua đồ ăn gì à? – Yên ừ đưa mắt hỏi.

- Thì... trên nhà nội tui có mà! – Thằng Chiến đáp.

- Thôi, dám như hôm bữa sinh nhật ông lắm, lên đó mới nấu hă? – Nhỏ này trêu tiếp.

- Ủ... thì... lên đó câu cá rồi nấu lẩu chứ có gì đâu! – Chiến chủ xị lúng búng đáp.

- Nướng gà nữa mày! – Khang mập hòa vào.

- Ờ... dĩ nhiên! – Thằng Chiến nói tiếp, mà trông cái bộ nó cứ như sợ mất mặt đến nơi.

- Thôi như vậy cho dễ tính, thằng Chiến dẫn nhóm nữ lên rầy nhà nội mày trước, giờ nhóm nam bọn tao đi mua thêm đồ ăn vặt với nước uống. Mày lên rầy rồi thì ngược đường xuống lại, bọn tao trên đường chạy lên gặp nhau là vừa! – Luân đội trưởng phân công.

Và thế là dù hoàn toàn đồng tình với ý kiến sáng suốt của thằng Luân, nhưng tôi vẫn rầu rĩ vì đã vượt mất cơ hội được chở Khả Vy trong một chuyến đi chơi xa, mất luôn cơ hội thổ lộ tâm tình. Tôi tay xách bịch nước ngọt mà trong bụng cứ rửa thầm mọi sự chỉ tại Yên ù ham ăn, thằng Chiến rủ chị đại làm chi để rồi giờ tốp nam phải ề cổ ra mà xách lương thực phẩm lên phục vụ tốp nữ, mà chính yếu ra là tọng vào bao tử không đáy của Yên ù chứ ai đâu!

- Làm gì mà cái mặt mày thảm thế con? – Thằng Quý ngạc nhiên.

- Ờ, kệ tao mày! – Tôi trả lời phớt đời.

- Thôi, vòng đi hựt rồi thì tí lên đó chơi tha hồ mà thể hiện! – Thằng Luân vỗ vai tôi an ủi.

- Ủm, hi vọng vậy! – Tôi xuôi xì đáp.

Chốc sau, đám con trai bọn tôi bon bon nối đuôi nhau đạp xe trên quốc lộ 1A hướng ra Hàm Thuận Nam, cũng là hướng lên nhà nội thằng Chiến. Và tôi lại càng tiếc hơn nữa, khi mà sáng nay trời đẹp, không nắng cũng không mưa, mà chỉ dịu mát hữu tình với phong cảnh hương đồng gió nội xung quanh, cả đám vừa đi vừa cười đùa rôm rả. Nhìn sang hai bên đường là những cánh đồng lúa vừa được gieo mạ hãy còn xanh mơn mẫm, và trên đầu là những tán lá bạch đàn đang phủ đầy bóng râm, tôi thấy thanh bình quá đỗi, bất giác nhớ lại cái hôm tôi tặng Vy một bông lúa vàng hái trên đường nhà Dũng xoắn.

- “Hi, đẹp quá vậy! “

- “Ừ, thì đẹp mới dám đem tặng chứ, hi hi! “

Nhớ lại lúc ấy, tôi không khỏi bồi hồi và thoáng buồn cho tình cảnh hiện tại của mình, có tình cảm hay không cũng chẳng rõ mà có rạn nứt gì không thì cũng chẳng biết.

- Ê, ề...tao nè! – Giọng thằng Chiến từ hướng ngược lại làm tôi bừng tỉnh mộng.

- Cái thằng trời đánh, vậy mà mày bảo gần hả? Nãy giờ chạy cũng gần mười mấy cây số rồi! – Tuấn rách hăm hố.

- Hê hê, đi chơi xa mà lại! – Thằng Chiến cười cười.

- Thế này chiều nay tầm 4 giờ lo chạy về, chứ đường lộ mà đi trời tối dám hết thấy mặt trời ngày mai luôn quá! – Thằng Quý quệt mồ hôi nói.

- Nhóm nữ đâu rồi? – Dũng xoắn hỏi.

- Ở trên nhà nội tao đang nghỉ ngơi rồi, giờ tụi mình tới là vừa! – Thằng Chiến trả lời.

- Ủm, lẹ đi, tao đuổi quá! – Khang mập thở dốc.

Bọn tôi theo sự hướng dẫn của chủ xị Chiến hoa tiêu, chạy thêm một đoạn nữa thì đến một khúc quanh, cả đám rẽ vào con đường đất đỏ trống hoắc.

- Sao... nhìn hoang sơ quá mậ? – Tôi chột dạ nhìn mấy cái nhà lợp mái rơm xung quanh, lụp xụp và có cả nhà sàn bằng gỗ.

- Thì khu này chủ yếu làm rẫy mà, kiếm đâu ra nhà lầu cho mày! – Thằng Chiến tỉnh bơ đáp.

- Ủa tới chưa? Tao có thấy rầy riếc gì đâu? – Dũng xoắn ngạc nhiên.

- Sắp rồi, tới chỗ dốc kia thì xuống xe dắt bộ, đi thêm đoạn nữa là đến nhà nội tao, gần thôi!

Và sự thật chẳng phải là một đoạn gần như lời thằng Chiến nói, mà trái lại bọn tôi phải dắt xe đi bộ đến rã cả chân, hết lên con đường dốc gập ghềnh những sỏi đá, lại đến những khúc rẽ mà quanh đó toàn là cỏ cây hoang vu nhìn khô cằn và bụi bặm. Lại có lúc cả đám giật thót người thì bất chợt một con thỏ từ trong bụi rậm vụt ra, và lại càng điếng hơn khi thằng Chiến tự dung cúi xuống nhặt khúc cây lên và vừa đi vừa quơ loạn xạ:

- Mà... làm trò gì thế? – Bọn tôi ngạc nhiên.

- Thỏ chạy ra khỏi hang tức là bị rấn rượt, tao phải cầm cây để phòng khi rấn tấn công! – Thằng Chiến bình tĩnh đáp.

- Rấn? Có cần không? – Tuấn rách hỏi một câu đại ngu.

- Cần sao không mậy, rấn lục cần chạy nọc đó! – Chiến chủ xạ nói tỉnh bơ.

- Cái... đêch....! – Đám bọn tôi không hện mà cùng giật bắn người lên.

Khang mập lắc đầu xuôi xạ, nhìn cái mặt xanh như tàu lá của nó thì tôi đoán chắc rằng không chỉ riêng gì nó mà cả đám tụi tôi cũng đã bắt đầu thấy hối hận vì trót đại nghe lời cái thằng trời đánh thánh đâm mang tên Chiến, để rồi giờ đây mạo hiểm vác xác lên rừng và có nguy cơ làm mồi cho rấn dữ!

Chương 189

Nhà nội thằng Chiến là một căn nhà cấp 4 khá giản dị và đơn sơ với hàng rào gỗ bao quanh bên ngoài, hai gian đầu tiên được lát gạch men, gian bếp ở sau cuối chỉ là gạch đỏ lót dưới lối đi dẫn thẳng ra sau. Ngoài trước là vườn tược ao hồ đậm chất dân dã với những dây lục bình xanh ngắt trải dài, và đằng góc sân nơi treo võng cùng tấm phản bằng gỗ được phủ đầy bóng râm bởi hàng trướng cá cạnh bên.

Bọn con trai tụi tôi bước vào thì đã thấy tốp nữ đang bày biện các thứ gia vị hành tỏi ra bếp chuẩn bị nấu nướng. Khả Vy đang rửa mớ hành lá, nhỏ Huyền và nhỏ Phương ngồi lột vỏ tỏi, riêng chị đại Yên ù thì lật ớt.

- Ờ, đã có gì đâu mà nấu? – Khang mập chung hứng.

- Thì ông Chiến nói tụi tui chuẩn bị trước, mấy ông đến đây câu cá là nấu thôi! – Nhỏ Phương đáp.

- Thế à? Vụ này hay à nha! – Tuấn rách cười khoái chí rồi quay sang hỏi thằng Chiến. – Cần câu đâu vậy? Đem ra coi!

- Ờ đợi tao chút! – Thằng Chiến nói rồi bước ra sau nhà.

Tôi đang lóng ngóng dắt xe, định sà xuống ngồi cạnh Khả Vy cho dễ bắt chuyện thì nghe có tiếng nói đằng sau:

- chà, bạn thằng Chiến đông vui quá he!

Tôi quay lại thì thấy một người đàn ông trung niên đang tươi cười nhìn cả bọn, và đứng cạnh chú này là một người phụ nữ vẻ là vợ, cùng hai thằng nhóc con đang ngậm kẹo mút kể bên.

- Dạ...chào chú! – Tôi vội gật đầu chào.

- Ừm, vào ngồi chơi đi mấy đứa! – Chú ấy khoát tay nói.

Bọn thằng Luân lập tức tản ra nhường chỗ cho bốn người này bước vào nhà, đưa mắt nhìn nhau chẳng hiểu mô tê gì sất.

- Chiến, dẫn mấy bạn hái dứa cho vui kìa con! – Giọng chú kia sang sảng từ bếp ra đến sân ngoài.

- Dạ, giờ đi nè cậu! – Thằng Chiến lục tục ôm mớ cần câu chạy ra.

Lát sau theo lời thằng này thì bốn người kia là gia đình cậu ba của nó, hôm nay từ chợ dưới lên rầy chơi với nội nó.

- Tụi mày cứ tự nhiên đi, cậu Ba tao vui tính lắm! – Nó cười tươi rói.

- Mà nội mày đâu? Sao tao không thấy? – Dũng xoắn ngạc nhiên.

- Nội tao bữa nay ở trên rẫy rồi, tối mới về lặn! – Thằng Chiến đáp rồi hối hả giục. – Lẹ đi, ra câu cá cho mấy bạn nữ nấu ăn, rồi bọn mình đi hái dừa!

Tôi này giờ không nghe gì đến vụ “gà thả vườn nướng lu” là đã thấy có mùi khuấy tất trong chuyện này rồi. Mà thôi kệ, chắc là nó để dành sau cùng, trước mắt là giờ ra câu cá cái đã. Chứ nhỏ đến giờ tôi đã đi câu cá bao giờ đâu, nhất là lại ở khung cảnh ao hồ bình dị dân dã thế này, cá câu lên rồi đem làm lẩu là tuyệt cú mèo rồi.

Nhưng thằng Chiến lại một lần nữa chứng minh nó là thằng trời đánh thánh đâm thật sự, khi mà cả đám con trai đứng lơ nhố nhưng nó chỉ xách ra đúng có hai cái cần câu.

- Mày giỡn mặt tao hả? – Tuấn rách sầm mặt. – Hai cần sao đủ?

- Thì... câu thay phiên! – Thằng Chiến lúng búng đáp.

- Sao rồi? Câu cá chưa, cho bọn tui xem với! – Nghe đến câu cá, nhóm nữ cũng chạy ra xem.

Thấy Khả Vy cũng đang đứng nhìn, thế là tôi định chớp ngay cơ hội này mà trở tài “sát cá”, gì chứ mấy động tác buông cần thả câu thì từ cái hồi còn xem... tivi với đọc sách suốt ngày tôi cũng biết sơ qua rồi.

Thế nhưng chưa kịp hành động thì từ trong nhà, hai thằng con của cậu Ba thằng Chiến phóng vụt ra mà la bài hải:

- Cho tụi con câu đi, nhường đi mà!

Mất vài phút với hai ông mãnh thiếu điều khóc la rầm trời để giành phần câu cá, cuối cùng bọn tôi đành thông cảm cho thằng Chiến mà đồng ý với phương án dùng... thúng lưới vớt mấy con cá diêu hồng lên nấu lẩu luôn cho gọn, còn lại để hai thằng nhóc kia câu chơi.

- Không được câu cá tụi tao quê rồi nha, thế món gà thả vườn của mày đâu? – Thằng Luân cười gằn nhếch môi hỏi.

- À...thì... đây! – Thằng Chiến nói xong, nó đưa tay chỉ vào cái chuồng gà to đùng trước mặt.

Và nó lại một lần nữa chứng minh rằng thằng Chiến của 10A1 là một thằng tầm xàm bá láp, khi mà bọn tôi lần lượt ra nhìn vào cái chuồng gà theo hướng tay nó chỉ:

- Trời đất, gà gì mà cao quá vậy? – Yên ù tròn mắt ngạc nhiên.

- Chắc... đà điểu! – Vy nhận xét.

- Không đâu... gà tây đấy! – Tôi giành ngay quyền giải đáp thắc mắc.

Nhưng đáp lại sự thông thái của tôi là cái nhìn lặng yên và chăm chú của Vy vào con gà tây cao nhổng trước mặt, em ấy chẳng buồn tỏ thái độ gì, mặc cho câu nói vừa rồi của tôi cứ như là tự nói trống không.

- Mày giỡn mặt hả Chiến? Gà tây sao mà bọn tao bắt? – Thằng Quý há hốc mồm.

- Thì... gà đó, bắt đi, chứ tao có nói gì đâu! – Thằng Chiến gãi đầu cười khi.

- Tao lạy mày, chơi nhau cũng vừa vừa thôi chứ! – Khang mập ôm đầu thiếu não.

- Để tao, chuyện nhỏ, bắt được con này thì thịt cả ngày luôn! – Dũng xoắn tuyên bố chắc nịch rồi nó bước vào mở cửa “đầu trường gà tây”.

Bọn tôi căng mắt hồi hộp dòm vô, và chỉ chốc sau đã nghe cơ sở những âm thanh hoạt náo:

- Quác...quác...oác...oa....oác....phạch....!

- Ấy...á.....ui da.....!

Sau 3 phút vật lộn với con gà tây cao nhổng, Dũng xoắn vã mồ hôi hột bước ra khỏi chuồng với mớ lông gà trên tay và cả trên miệng, tay chân bị móng gà quào cho mấy đường đỏ thẫm. Khỏi phải nói, đám bọn tôi phá ra cười sằng sặc vì pha quyết tử đầy mạo hiểm này của thằng Dũng.

- Đây thì thích làm thần điêu, ha ha ha!

- Tao tưởng ngon lắm, té ra là như này đây!

- Ớ hớ hớ, chết cười trời ơi!

Tôi trông Khả Vy cũng đang che miệng cười khúc khích, và lại thấy lòng mình vui hơn được một chút, vì ít ra có thể sau việc này, tôi sẽ có cơ hội để nói chuyện với em ấy hơn.

- Tưởng nó bắt được gà, dè đâu... hi hi! – Tôi bước lại gần cạnh Vy.

- Hi hi, mà Nam cũng chỉ nói thôi chứ có dám làm đâu! – Em ấy vẫn còn cười.

- Ai bảo, làm ngay ấy chứ! – Tôi mừng rơn, lại tỏ ra anh hùng như mọi khi.

- Ủm! – Hồng dè Vy chỉ gạt đầu đáp gọn lỏn rồi quay vô nhà trong.

Chốc sau, không biết thằng Chiến vì muốn chuộc lỗi hay sao mà nó cũng kiếm ra được con gà thả vườn đang chạy nhảy vỗ cánh điên cuồng nhưng vẫn bị bắt lại.

- Dzô tụi bây, con này béo ú, đem nướng là hết ý! – Nó vừa la vừa bắt con gà lại.

- Quác...oác....! – Con gà béo tròng trọc vỗ cánh nhưng không bay nổi, chỉ cất mình lên được một chút rồi lại đáp phạch xuống đất.

Bọn tôi ngồi vật lộn với con gà để trói nó lại thì lát sau đã nghe mùi lẩu cá diêu hồng thơm nức mũi vang ra từ đằng bếp.

- Chậc, em Vy của mày nấu ăn ngon thế nhỉ! – Thằng Quý nhìn Khả Vy đang nêm gia vị trong bếp, buột miệng nói.

- Ủm....! – Tôi rầu rĩ ậm ờ cho qua chuyện.

- Bình tĩnh, ngày còn dài! – Khang mập an ủi tôi.

- Ê cái thằng mập, giữ cổ con gà lại coi! – Dũng xoắn la bài hải.

Và có một chuyện lạ lùng mà bọn tôi phải gọi là thập phần kinh ngạc khi chúng kiến, đó là lúc Dũng xoắn cắt cổ gà hứng máu vào cái chén sành trong tay nó, và bọn tôi đang lui cui rửa tay với mớ lông lá và bụi bặm trên người thì thằng Luân bắt thần la lớn:

- Ố...con gà đâu mất rồi?

Nghe thế đám bọn tôi liền quay đầu lại dòm đảo dác, và ngay lập tức cùng điếng hồn nhận ra... con gà vừa bị cắt cổ lấy tiết giờ vẫn còn chạy được, hơi tập tễnh nhưng vẫn còn lết ra được đến cửa nhà bếp.

- Cha mẹ ơi, nhỏ đến giờ tao mới thấy gà bị rút máu rồi vẫn còn chạy được! – Tuấn rách phết gia vị lên trên con gà đang bốc khói nghi ngút.

- Thằng Chiến mày kiếm đâu ra con gà dị hợm thế? – Khang mập xoay xoay cái xiên nướng.

- Chắc, gà to nên khoẻ, vậy ăn mới ngon! – Nó trả lời.

- Nướng lẹ đi mấy ông, đồ ăn dọn ra hết rồi nè! – Nhỏ Huyền từ trên nhà gọi vọng xuống.

- Ừm... xong ngay đây! – Nghe tiếng em yêu gọi, thằng Khang lập tức phúc đáp ngay.

Bữa trưa đậm chất dân dã mà cũng không kém phần thịnh soạn dọn ra ngay giữa hiên nhà mát rượi, gà nướng lu, cá diêu hồng chiên xù cùng lẩu cá đưa mùi hương thơm phức làm dậy lòng bất cứ thực khách sành ăn nào. Bữa ăn hương đồng gió nội với gió mát từ đằng ao thổi ra, tán cây xanh mát phủ bóng râm càng làm tăng thêm hương vị làng quê cho bàn tiệc.

- Dzô, ngồi xuống đi mấy bạn! – Yên ù khai tiệc.

- Hề hề, nhìn hấp dẫn quá, mê ly rùng rợn! – Thằng Luân xuýt xoa.

- Ăn uống thế này là nhất rồi còn gì nữa! – Khang mập nâng ly nói to.

Và cả bọn cùng đồng thanh hưởng ứng cụng ly côm cốp, ừ thì đúng là như này thì nhất nhứt đế vương thật. Nhưng chỉ có lẽ đúng với bọn bạn của tôi thôi, vì nhỏ Phương gấp đồ ăn liên tục cho mấy thằng con trai ngồi đối diện nó, hẳn nhiên tại thằng Luân thằng Tuấn thì khoái chí lắm. Khang mập thì đã có em Huyền của nó chăm sóc, Dũng xoắn cùng thằng Chiến thì vừa giành cái đùi gà với Yên ù vừa cười ha hả. Chỉ có riêng tôi là vẫn cười, nhưng là cười buồn một mình như đang tự cách ly mình khỏi đám đông, chỉ vì cạnh bên tôi vô tình trống hẳn đi một chỗ ngồi, vì Khả Vy đã chọn ngồi giữa nhỏ Phương và Yên ù mất rồi!

Chương 190

Kết thúc bữa trưa nơi xóm quê dân dã, nhóm nữ hè nhau dọn dẹp và rửa chén, đám con trai bọn tôi túm lại ngoài trước hiên, chỗ tắm phún bằng gỗ nằm ườn cả ra mà tán dóc:

- No quá, con gà ngon thiệt bây! – Khang mập xoa bụng.
- Tao kết cá chiên xù hơn, chấm mắm hết sảy bà bảy! – Thăng Quý hít hà tiếp lời.
- Xui, tao bị Yên ù giựt mất cái đùi gà canh me từ trước! – Dũng xoắn bụng mặt thiếu não.
- Mà lẩu cá Vy nấu ngon nhỉ, vừa thơm vừa ngọt, mê ly! – Thăng Chiến chép miệng khen tấm tắc mà không để ý Tuấn rách đập nó đầy ngụ ý.
- Ờ... mà sao Nam mày ăn ít thế? – Luân đội trưởng hỏi dồn.
- Tao... lúc sáng ăn ở nhà còn no! – Tôi nói bằng quơ chẳng để tâm.

Mỗi thằng Tuấn là hiểu ý, nó đập vai thằng Luân rồi lái câu chuyện sang chủ đề khác, và cuộc nói chuyện càng xôm tụ hơn khi nhóm nữ sau khi rửa chén xong đã chen vào nhập cuộc. Tán chuyện chán, cả bọn lấy bộ bài ra chuẩn bị cho cái trò sát phạt. Và tôi thì vốn dở tệ trong khoản bài bạc, thêm nữa là nhìn em Vy đang ngồi mách nước chỉ bài cho thằng Chiến mà chẳng đoái hoài gì đến tôi, thế là tôi đâm khó chịu và bỏ ra nhà sau rửa mặt.

Cầm cái gàu nước bằng nhựa, tôi vục mặt mình vào làn nước mát trong, tỉnh táo và sảng khoái hẳn ra.

- Sao bỏ ra đây thế? – Khang mập bước lại gần vỗ vai.
- Ừm... ra rửa mặt cho mát, trưa nóng quá! – Tôi cười trừ.
- Tí nữa vòng về mày chở Vy, tranh thủ nói chuyện rồi hỏi rõ sự tình thử xem! – Thăng mập vào ngay vấn đề chính yếu, vẻ như nó hiểu cái bộ của tôi lúc này quá rồi.
- Không có gì đâu, vài bữa là bình thường ấy mà! – Tôi nói xong mà cũng tự hỏi mình liệu rằng điều mình vừa nói có đúng hay không.

Đầu giờ chiều trời mát, thằng Chiến đề nghị cả bọn dạo một vòng lên rẫy chơi, hái dứa sim uống tại chỗ cho ngon. Thế là cả bọn lục tục nối đuôi nhau đi theo thằng Chiến, men dọc theo con đường đất bị phạt ra hai bên cây cỏ làm lối đi. Càng đi sâu vào khu rẫy của nhà nó, tôi nhận ra cả đám càng đi vào vùng có nhiều cây cối um tùm hơn, khác hẳn với khung cảnh khô cằn và thưa thớt những bụi cây thấp tè khi nãy.

- Ông Chiến cầm khúc gỗ quơ tới quơ lui làm gì vậy? – Nhỏ Huyền ngạc nhiên.
- À, để đề phòng ra.....! – Khang mập chưa kịp nói hết từ “rắn” thì tôi đã đập vai nó.
- Gì vậy? – Thăng mập giật thót người quay lại nhìn tôi.

- Mà nói ở đây có rắn thì tụi con gái chạy về hết bây giờ! – Tôi thì thầm nói thật nhỏ.

- Ờ, quên, he he! – Nó gãi đầu cười khi.

Nhưng tôi chỉ chặn họng được thằng Khang chứ không bịt miệng được thằng Chiến, tệ hại hơn nó đã thay con rắn bằng... con khác, còn kinh khủng hơn gấp bội:

- Cầm cây để đuổi hổ, nhớ mấy con hổ có tới thì mình cầm cây mà đập! – Thằng Chiến nói bậy mà cái mặt cứ tỉnh bơ.

Nghe đến hổ là y như rằng cả đám con gái chùn chân lại:

- Trời, vậy về đi, giờ này lên rừng gặp... hổ rồi sao? – Nhỏ Phương nói như mếu.

- Ừ... về thôi, ghê quá vậy! – Khả Vy cũng đồng tình.

- Nó đùa đấy, trên này làm gì có hổ với chả cọp, yên tâm đi! – Tôi trầm giọng nói.

- Vậy hổ? Hic, tưởng thiệt chứ! – Em Vy nhìn tôi rồi quay sang đánh vô vai thằng Chiến lúc này cũng đang há hốc mồm. – Quỷ sứ, giỡn vô duyên!

Bất giác tôi thấy ngọn lửa hi vọng trong mình lại nhen nhóm lên, vừa rồi rõ ràng Vy nhìn tôi bằng ánh mắt tin tưởng như hôm nào. Vậy là có lẽ đúng như tôi nghĩ, chắc hẳn hôm giờ cả hai đùa hầy còn ngại ngần gì đó mà thôi.

Sau lúc ấy, tôi cười nhiều hơn và đã tán dóc trở lại với tụi bạn, dù rằng em Vy vẫn đang giữ khoảng cách nhất định với tôi. Không tình cảm như trước nhưng cũng không hẳn là xa lánh, cảm giác như có điều gì đó không rõ ràng và khuất tất.

Đi thêm một đoạn thì đến rừng dừa sim như lời thằng Chiến đã nói, bọn tôi thích thú nhìn những cây dừa xanh rì và không quá cao, cây nào cây nấy đầy những trái là trái.

- Phê, đi này giờ khát nước rồi, làm vài quả mới được! – Tuấn rách búng tay cái chóc, nói rồi nó kéo ống quần lên.

- Mà làm gì thế? – Dũng xoắn ngạc nhiên.

- Leo lên hái chứ chi! – Thằng Tuấn trả lời.

- Hề hề, tốt, để tao ở dưới hứng cho! – Thằng Dũng cười hề tiện rồi cũng vạch cái áo thun ra thành một vòng rộng.

- Coi chừng té đấy! – Bất chợt Vy đứng cạnh bên lại lên tiếng.

Nghe như vậy, tôi tự dung nổi hứng... làm anh hùng, dẫu sao từ nhỏ tôi đã leo dừa đến mòn chân ở Phan Rang rồi, nên mấy cây dừa thấp tè ở đây chẳng là gì so với tôi. Thế nhưng tôi thì xưa nay tính sĩ diện, không muốn làm trò mèo trước mặt con gái, nếu là bình thường thì tôi đã chẳng điên mà xung phong leo lên hái dừa cho tụi ở dưới. Nhưng bây giờ tôi lại cần ánh mắt lo lắng của Vy dõi theo, cần câu nói vừa nãy khi tôi trèo lên, vậy nên... tôi cũng bắt chước thằng Tuấn, cũng leo lên trên cây.

- Ghê, thằng Nam cũng biết leo cây à? – Thằng Quý trố mắt.

- Ừm...! – Tôi gặt đầu rồi bám tay vào thân dừa.
- Sao thánh không đăng vân bay lên luôn cho nhanh nhỉ? – Dũng xoắn bắt đầu giở thói cà khịa.
- Làm sao té cái oạch thì chắc ông Nam ăn dừa suốt đời, hớ hớ! – Yên ù cũng phá ra cười.

Nhưng tôi mặc kệ, vì tôi muốn được tự tay mình hái trái dừa to nhất xuống cho em Vy, lên đến ngọn cây, tôi chọn một quây dừa có vẻ ngon nhất rồi dùng cái rựa của thằng Chiến đưa chặt ra:

- Chụp nè! – Tôi nói vọng xuống dưới.
- Để tao, thả đi! – Thằng Luân nói.

Và lúc ấy, tôi chợt nhìn thấy đằng gốc cây bên kia, Khả Vy cùng nhỏ Huyền đang ngồi tựa nhau, mỗi người mỗi trái dừa to dùng uống ngon lành. Bất giác tôi đâm ra xuôi xì chả buồn hái thêm nữa, đưa quây dừa cho thằng Luân rồi tôi cũng tụt xuống đất.

- Ớ, hái gì ít thế? – Thằng Chiến chung hứng.
- Ừm, tao mệt rồi! – Tôi thở hắt ra rồi ngồi phịch xuống chả buồn nói tiếp.

Dừa sim đúng là ngọt và thơm danh bất hư truyền, mát lạnh và rất thanh khiết, uống mà cứ như đang nốc... Thiệu nữ nhi hồng. Riêng tôi thì buồn đời, cảm nguyên trái to dùng mà nốc như Kiều Phong nốc rượu, chả cần quan tâm bọn bạn xung quanh cứ trở mắt ra nhìn mình như người ngoài hành tinh.

Xong bữa dừa sim cây nhà lá vườn, thằng Chiến lại dẫn cả đám về lại nhà để chuẩn bị kéo nhau vào lại thành phố, nhưng lần này nó dẫn tụi tôi đi theo đường khác, và đường này có ngang qua một con suối. Đi từ xa đã nghe tiếng róc rách và chim hót líu lo qua những tán cây xanh um, nhóm con gái nghe thế là thích thú nhảy cẫng lên mà chạy tới:

- Đẹp ghê, ở đây mà cũng có suối nữa! – Nhỏ Huyền khen nức nở.
- Chứ sao, nhà nội tui mà! – Thằng Chiến phổng mũi đáp.
- Hi hi, nước mát ghê! – Em Vy dẫm chân xuống nước, và lại.. cười toả nắng.

Tôi ngất ngây khi nhìn lại hình ảnh ấy, quá đổi yêu kiều và quen thuộc, cứ đứng chôn chân trên bờ mà cảm khái một mình.

- Thôi 4 giờ rồi, về thôi mấy chị hai! – Thằng Luân dòm đồng hồ.
- Ừ, cũng được! – Nhỏ Phương vẻ còn luyến tiếc.

Bọn con trai tụi tôi thì từ nhỏ đã thích bay nhảy chạy chơi, thế nên mấy hòn đá lót trên con suối thành lối đi chẳng có nhằm nhò gì, phóng vài bước là đã qua đến bờ bên kia. Thế nhưng nhóm nữ lại khác, vì đá dưới suối hơi có rêu ở quanh rìa, thế nên vừa bước chân lên nghe tron là mấy nhỏ lại la oai oái:

- Ui...tron quá vậy...!
- Té... té bây giờ!

Bọn tôi cười xoa, rồi chẳng đứa nào bảo đứa nào, chia tay ra thể hiện sự galang của con trai. Khang mập kéo tay nhỏ Huyền, thằng Tuấn cầm tay cho nhỏ Phương bước từng bước đi qua, riêng thằng Quý được đặc cách giúp đỡ... chị đại Yên ù. Phần tôi thì dĩ nhiên cũng chia tay ra về phía em Vy, thế nhưng... tay tôi lại một lần nữa đưa về khoảng không, khi mà Vy chọn tay của thằng Luân và níu lấy rồi bước qua.

Tôi chờ người ra, vừa hực hăng vừa... xấu hổ, đang chưa biết làm sao để chữa thẹn thì Dũng xoắn nhanh trí giả vờ kêu lên:

- Em nè anh thánh, ôi... tay anh thật là ấm quá đi! – Rồi nó cầm tay tôi mà phóng vọt lên bờ.

Cả đám lẫn đùng ra cười vì trò mèo của thằng Dũng, thế nhưng chỉ có mỗi tôi là gượng gạo cố cười cho có lệ, chứ đầu óc thì đã trống rỗng không thể nghĩ gì được. Suốt từ nơi con suối đến lại nhà nội thằng Chiến, tôi chỉ biết nhìn xung quanh cho đỡ ngượng, thỉnh thoảng chỉ cười trừ với những cái bá vai của thằng Dũng hay Khang mập, rồi cũng cố hóng chuyện vài câu để tỏ ra là mình vẫn tự nhiên và bình thường.

Chốc sau bọn tôi về đến nhà nội thằng Chiến, lục tục thu dọn rồi chuẩn bị về:

- Ăn chơi đã rồi, về thôi! – Thằng Luân dắt xe đạp ra giữa sân.

- Vòng đi khác, vòng về con trai chở con gái cho đỡ mệt! – Khang mập vừa nói vừa nháy mắt với nhỏ Huyền cười tủm tỉm.

- Ủ được đó, hớ hớ! – Chị đại Yên ù nghe thế thì khoái chí ra phết.

Khang mập đèo nhỏ Huyền, thằng Luân chở nhỏ Phương, và chả biết xui xẻo quái gì mà thằng Quý lại phải chở Yên ù, nom mặt nó chảy dài ra đến tội. Thằng Tuấn nhanh nhẩu phốc lên xe Dũng xoắn, vậy là chỉ còn lại Vy, tôi và thằng Chiến.

Và bỗng chốc không khí chợt im lặng đi một cách bất ngờ, vì trước mặt ai cũng đã tự phân cấp, mỗi tôi, Vy và thằng Chiến là còn bị lẻ.

- Nhanh lên, chờ gì nữa trời? – Nhỏ Phương sốt ruột.

- Vy? – Nhỏ Huyền tròn mắt ngạc nhiên.

Tôi ghét cái không khí này, rất rất ghét, bởi vì mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tôi, ai nấy cũng nhìn vào tôi. Chỉ vì Khả Vy lặng thinh bước đến xe thằng Chiến trước ánh mắt sững sờ của thằng này:

- Hi, chở Vy nha!

- À... ừ..! – Thằng Chiến bối rối đáp, đưa mắt nhìn tôi như chờ đợi.

Tôi phải nói gì đây? Hét lên rằng tôi đã làm gì à? Hét lên rằng tại sao lại như vậy ư?

Không, tôi không thể làm thế, tác phong của một thằng con trai ưa tình cảm hình thức và làm theo khuôn mẫu, từ nhỏ đã biết rằng dù gì cũng phải bình tĩnh mà xử sự!

Khả Vy nhìn băng quơ đi hướng khác, mọi người nhìn vào tôi..., và tôi thở hắt ra, cố lấy vẻ tự nhiên, ngàn vạn lần cố thốt ra một câu nói hoàn toàn vô nghĩa:

- Ừ...cảm thấy mình không...chở được... ừm, về thôi!

Và tôi thần thờ đạp đi, ngang qua thằng Chiến, cố với lại đưa ánh mắt vô hồn nhìn nó:

- Chạy cẩn thận nha mậy!

Rồi tôi nhấc pêđan, đưa guồng chân nặng nề chạy lên phía trước, buổi chiều tà nơi phố núi bỗng chốc trở nên xám xịt và u ám hết như tâm trạng của tôi lúc này vậy, thênh thang và trống rỗng!

Chương 191

Quãng đường về hơn mười lăm cây số đã xa nay lại còn xa thêm, 6 chiếc xe đạp, chiếc nào cũng có đôi có cặp, và chỉ mỗi tôi là nhẹ bằng đi với cái yên xe trống không phía sau. Tôi thấy trong lòng hoàn toàn trống rỗng, những câu tự vấn không có câu trả lời cứ vụt đến rồi lại lọt thỏm vào khoảng không vô định.

- “Tại sao vậy? Sao lại đối xử với tôi như vậy chứ? Nếu tôi có làm gì sai thì ít ra em cũng phải nói rõ với tôi chứ? Khả Vy?”

- “Em nói em hiểu tôi mà, em biết con người tôi trọng nhất là danh dự mà! Để rồi hôm nay em biến tôi thành một thằng hề chỉ biết làm trò mèo trong mắt mọi người, để rồi bây giờ ai nấy cũng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy đấy! Ánh mắt mà tôi biết là họ đang cảm thông, nhưng với tôi lúc này nó chỉ là thương hại không hơn không kém!”

- “Tôi đã làm gì sai sao? Tôi một lòng, toàn tâm toàn ý với em, để rồi giờ đây đổi lại những gì tôi nhận được là như vậy à? Không, tôi thích em mà không hề mong đợi mình nhận được lại điều gì, chỉ đơn giản tôi thích em vì em thích tôi, cứ tưởng rằng chúng ta là hai mảnh ghép hoàn hảo!”

- “Em đâu biết vì em, tôi bỏ ngoài tai những lời dự đoán mà tôi cho là bố lão của bạn bè, khi bọn nó bảo rằng em có bạn trai khác. Em cũng đâu biết vì em mà tôi chạy thất thần suốt 1 tuần lễ chỉ để được tự tay mình làm món quà tặng em, vì em mà tôi cam chịu bị trọ hồng lúc nhảy sào, vì em mà dẫu có đến chết tôi cũng cố cắn răng nén đau, chỉ bởi tôi muốn bạn trai em phải là người có phong thái và khí khái nhất định, có thể làm em hạnh diện!”

- “Và tệ hại hơn, em đâu biết rằng vì em mà tôi nhẫn tâm bỏ rơi người con gái khác trong đêm mưa lạnh lẽo, và khi đó em ngủ thật ngon ở nhà. Người ấy lo lắng cho tôi còn nhiều hơn bất cứ những gì tôi có thể nghĩ ra ở một cô gái lứa tuổi như vậy có thể làm được. Để rồi người ta nhận được gì, em đâu biết cái cảm giác một người con gái nhận dạy guitar cho người con trai mình thích chỉ để anh ta đàn cho người con gái khác nghe. Tôi biết, tôi hiểu, nhưng vì em, tôi sẵn sàng làm ngơ tất cả, chỉ bởi vì một khi tôi đã yêu mến ai, chỉ cần người đó không làm gì lầm lỗi với tôi thì dù trời có sập, tôi vạn kiếp thiên thu cũng vẫn chỉ biết có người tôi yêu!”

- “Bây giờ đổi lại em đang đối xử với tôi ra sao đây?”

Tôi hoàn toàn chìm đắm vào những suy nghĩ của bản thân, và có lẽ sẽ mãi chỉ vậy nếu như bọn hai thằng Dũng xoắn và Tuấn rách không trờ xe đến:

- Ê Nam!

- Ê!

- Hở... sao? – Tôi giật thót người.

- Đây, hai đứa mày... vậy à? – Tuấn rách trầm trầm hỏi.

- Không....! – Tôi chối phắt đi theo bản năng và rồi lại nói tiếp - ... Ừm...chẳng biết!

- Bảo rồi mày không nghe! – Thành Dũng thở hắt ra.

Tôi lắc đầu cười buồn, cố ra vẻ mình vẫn bình thường, thế nhưng tôi không bình thường thêm được nữa khi mà đến lượt thằng Luân cùng thằng Quý chạy sát sườn, chỉ có mỗi thằng Chiến chở Khả Vy và Khang mập chở nhỏ Huyền là chạy phía trước.

- Sao vậy? Chuyện gì vậy? – Yên ù hỏi dồn dập.

- Ông Nam, nói ông nghe, hôm bữa lúc đi nhà sách, tui thấy nhỏ Vy đi chung với người khác đó!

- Nhỏ Phương vô tình lặp lại đúng ý của thằng Dũng xoắn hôm bữa.

- Ờ, bà cũng vậy à? – Thành Dũng ngạc nhiên.

- Ừm....ờ! – Nhỏ Phương định nói tiếp, nhưng nhìn vẻ mặt của tôi rồi lại thôi.

Tôi lúc này bị giằng xé giữa hai tâm trạng, nửa muốn nói chuyện để chia nhẹ bớt nỗi lòng, nửa muốn chỉ mỗi mình tôi gặm nhấm cái tâm trạng nửa vời này. Con người tôi trọng nhất là danh dự bản thân, nhưng bây giờ thì mọi người lại túm tụm xung quanh bàn tán về ai? Về tôi, cứ như là đang thương hại tôi vậy, và tôi thì không muốn điều đó!

Thế nhưng khi mọi người nhìn tôi và biết ý tách riêng ra, thì tôi lại cảm thấy mình lẻ loi như bị bỏ rơi, vô tình lại càng đáng tội nghiệp hơn nữa!

Lúc này, tôi chỉ cần một người có thể đi sóng đôi cùng tôi, và đừng nói chuyện, chỉ đơn giản để cho người khác biết rằng, hay chính là để tôi biết rằng cạnh tôi vẫn còn có một ai đó, để tôi có thể tỏ ra là mình vẫn bình thường. Nhưng cũng đừng túm tụm cả nhóm lại như vậy, tôi không muốn là người bị thương hại, bị tội nghiệp!

Thế nhưng suy nghĩ này của tôi thì làm gì có ai biết được chứ? Thành thử ra tôi cứ lần lữa mãi, và cuối cùng chạy tuột lại phía sau, trước mặt là nhóm của Luân, và ở đằng xa tít tắp kia, là Khả Vy đang cười tươi bắt chuyện với nhỏ Huyền.

Bầu trời dần về chiều, từng áng mây trôi lững lờ đằng đằng xa, nhẹ nhàng và hững hờ như cách Vy đang đối xử với tôi, và mặt trời dần khuất về sau, đưa ánh sáng yếu ớt như vẫn luyến tiếc một buổi ban ngày, như chính tôi lúc này đang luyến tiếc về những điều mơ hồ từ lâu.

- Nam, về, quẹo nè! – Giọng Khang mập làm tôi bừng tỉnh.

- Ừm, vậy à? – Tôi quay lại.

- Mày... này giờ có đang chạy xe không đấy? – Nó nhìn tôi sững sốt.

- Có... chứ! – Tôi gật đầu một cách vô hồn.

- Trời đất, chứ sao mày đi từ nội thành Chiến đến nhà em Huyền, giờ đến gần nhà tao mà mày cũng không nhận ra à? – Nó chung hững.

- Đâu... mà tao về đây! – Tôi nói rồi quay xe đạp về, mặc cho Khang mập hãy còn đang ngơ ngác.

Tối hôm đó, tôi nuốt cơm không vô, uống nước cũng không thấy cảm giác, cứ lơ lơ đến tận khi đóng cửa vào phòng, yên lặng tắt đèn và thẫn thờ tựa người vào tường, có lẽ bây giờ tôi lại đâm ra thích cảm giác một mình gặm nhấm nỗi đau không thành tên này.

Không thể nghĩ được gì, không thể nói được gì, mọi thứ xảy ra quá nhanh và dồn dập, tôi không hiểu và cũng không muốn biết, cũng không muốn tin.

- “Tao với thằng Khang thấy em Vy của mày đi với tên khác rồi! “

Tao không tin, tui mày đã nhầm người rồi, chắc chắn!

- “Hôm bữa đi nhà sách, tui thấy Vy đi chung với người khác kìa! “

Vô lí, tui không tin, nhầm rồi Phương à!

Thế nhưng mày lấy cơ sở gì để không tin hả Nam? Những gì của ngày hôm nay vẫn chưa đủ hay sao vậy? Bạn bè họ dối mày để được cái gì đâu?

Nhưng như vậy thì Vy đối với tao vậy cũng có được gì đâu? Không thể có chuyện một người chỉ mới hơn tháng mà thay đổi đến như vậy được!

Tôi tựa người vào tường, có lúc uất nghẹn, có lúc trống rỗng, đau nỗi đau không thể diễn tả, không thể chia sẻ với ai.

Cái tôi của mày quá cao Nam à, bạn bè nói gì mày cũng không nghe, họ nói chuyện mày cũng không tiếp, giờ thì lấy ai ra mà sẻ chia?

Chính vì tao có lòng tự tôn, nên một khi tao đã yêu, tao cố hết sức để không bị tổn thương, tao cố toàn tâm toàn ý rồi đấy thôi!

Mày gọi đó là tình yêu? Đã biết gì chưa thằng ngu?

Tao.....!

Tình là như thế đấy, không yêu không đau, nhói buốt trái tim, gọi là tình yêu!

Trong đêm, có một thằng Nam liên tục tự xỉ vả chính mình, và một thằng Nam khác chống chế yếu ớt rằng những gì nó làm là đúng. Để rồi cuối cùng, cả hai thằng đều nhận ra nó chẳng hơn gì ai, nó cũng chẳng biết gì cả, chỉ đơn giản từ trước đến giờ cuộc sống của nó toàn màu hồng, và giờ đây có lẽ sẽ có thêm những màu sắc khác nữa rồi.

Tôi mệt mỏi nằm xuống giường, nhắm mắt lại và dần ngủ đi lúc nào không hay, khi mà một câu hỏi vẫn cứ treo lơ lửng trước mặt như một hình chiếu bản thân, hiện hữu và rõ mồn một:

- “Tại sao vậy? “

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy, tự mong rằng ngày hôm qua chỉ là mơ, hoặc cả mùa hè vừa qua chỉ là mơ càng tốt. Để tôi sẽ giữ cho Vy đừng đi Đà Lạt, giữ cho tôi đừng về Phan Rang nữa, thế nhưng tôi cười buồn chấp nhận rằng cái ước muốn mọi thứ đều là mơ chỉ là một suy nghĩ trẻ con đầy ngốc nghếch.

Vậy bây giờ phải làm sao đây, hử quý ngài Người lớn khôn ngoan?

Tôi tần ngần đứng trước bàn điện thoại, hai phần muốn gọi điện hỏi cho rõ mọi chuyện rồi ra sao thì ra, và tám phần còn lại chỉ đơn giản là gọi đến nhà Vy, để hỏi rằng...

- Tối nay Vy có học Toán không?

- Ừ, có!

- Ừm..., thế tối mình qua!

-!

Tôi không thể trốn tránh việc gặp Vy được, hay đúng hơn là tôi không thể không gặp em ấy. Tôi một mặt vẫn đang cố tỏ ra là mình chả có chuyện gì sau ngày hôm qua, một mặt vẫn mong chờ một điều gì đó mơ hồ và đầy hi vọng, và nó cũng mơ hồ không kém những gì đang xảy ra lúc này vậy!

Buổi tối của ngày hôm ấy, trời đêm lất phất mưa, tôi bỏ cặp xách vào giỏ xe, lần đầu tiên cảm nhận rõ mình phải làm những gì, phải nói những gì!

Chương 192

Tôi đến nhà Vy lúc 7 giờ tối, vai áo ướt đầm vì cơn mưa lất phất tuy không nặng hạt nhưng dai dẳng, và cũng vì tôi cố gắng chạy thật chậm, tôi muốn cơn mưa rửa sạch đi những tâm tư của mình. Đợi chừng 5 phút thì Vy bước ra cùng với bác gái:

- Trời mưa sao con không mặc áo mưa Nam? – Bác ấy ngạc nhiên.

- Dạ, con....! – Tôi còn chưa kịp trả lời thì đã bị cắt ngang.

- Kệ, hi, con đi học nha mẹ! – Vy nói rồi khoác vào người chiếc áo mưa, nhẹ tênh.

Khung cảnh hai bên đường vẫn như ngày xưa, vẫn một chiếc xe đạp, vẫn hai con người. Nhưng chỉ khác hai điều, đó là hôm nay trời mưa, và một người ướt, một người không.

Tôi nghe tim mình đau nhói khi Vy nói “Kệ”, tôi nghe rạn vỡ trong lòng vì em ấy khoác áo mưa đằng sau, mặc tôi dầm mưa phía trước mà không một lời hỏi han. Hai đứa giờ đã ngăn cách nhau, dù ở cạnh bên nhưng tưởng như xa tận nơi đâu, vì một người thì ướt đầm sương mưa, một người thì.... Giờ tôi đã cảm thấy lạnh, nhưng không lạnh bên ngoài, mà buốt đến tận tâm can, không còn cảm giác thế nào là ấm áp trong tiết lạnh nữa. Mà giờ đây là cái lạnh cùng cực của tinh thần đang đè nặng lên thể xác.

Và tôi cảm thấy đã không còn cần thiết để hỏi những gì mình muốn biết nữa, vì tôi sợ nếu nói ra thì tôi sẽ phá nát những phút giây, những điều mong manh dễ vỡ mà tôi chỉ có được lúc ở cạnh Khả Vy. Tôi không còn muốn biết lí do, không còn muốn biết bất cứ một câu trả lời nào nữa.

Vào đến lớp học, tôi dắt xe đến bãi gửi, bước ra vẫn thấy Vy đứng đợi mà chưa vào lớp.

- “Em đợi tôi chỉ vì tôi đã chở em đến đây, như một thủ tục, như một phép trả nghĩa, hẳn là như vậy rồi, phải không?”

Hai đứa đi cạnh nhau, băng qua đường, xuyên vào con hẻm nhỏ đến lớp học toán, em ấy lặng lẽ đi lên bàn trên, tôi thần thờ ngồi xuống dưới cuối lớp.

- Mà làm gì mà ướt mem vậy? – Thăng Bá tròn mắt ngạc nhiên hỏi.

- Tao tắm mưa! – Tôi cười buồn.

Giờ ra về, chúng tôi vẫn yên lặng như trước, tôi vẫn chở Vy qua những con phố ngày ấy, những đoạn đường của hồi ức và kỉ niệm. Tôi không muốn nói gì cả, vì tâm trạng trống rỗng, vì tôi sợ nếu nói gì đó sẽ nhận được câu trả lời mà tôi không muốn nghe.

Tôi muốn giữ riêng nỗi đau này cho bản thân, tôi đã biết điều này sắp xảy ra rồi, tôi biết. Tôi chỉ đơn giản rằng tôi đang cố tỏ ra mạnh mẽ trong mắt em ấy, cố thể hiện mình hãy còn bình tâm lắm, chẳng có việc gì đâu!

Chỉ có đã lạnh, nay lại càng thêm lạnh mà thôi!

Đưa Vy đến nhà, tôi chậm chậm dừng xe lại:

- Về nhé! – Tôi dịu dàng nói, hết mức có thể.

- Ừ! – Em ấy mỉm cười gật đầu rồi quay vào trong.

Tôi lặng yên nhìn theo bóng hình em ấy, cố ghi nhớ thật sâu rồi ngửa mặt nhìn trời cao, tự hỏi nếu đã mưa thì sao lại không mưa cho to, thế này cứ như là đang khóc cho tôi vậy chứ, rồi lặng lẽ đạp xe quay về.

Liệu bạn có nhất thiết phải biết đáp án của mọi nghi vấn, khi mà bạn đã biết rõ rằng nếu biết được câu trả lời rồi thì cả hai sẽ không còn có thể đối diện nhau nữa? Hay chỉ đơn giản rằng bạn muốn nghe câu trả lời mà cả hai đều đã biết, và được nói ra từ chính người bạn muốn nghe?

Với tôi thì không, tôi không muốn biết câu trả lời ấy, tôi cũng không muốn làm tổn thương người tôi yêu, thà rằng cứ để tôi một mình chịu đựng, vậy là đủ rồi!

Những ngày sau đó, tôi không còn sang nhà Vy chơi nữa, tôi cũng thôi gọi điện, và không còn đi học cùng em ấy nữa. Tôi chỉ đến lớp, học và về, đúng nghĩa vụ của một người học sinh, chỉ vì tôi đang đợi một điều.

- Sao bữa giờ mày với em Vy không đi chung nữa? – Thăng Bá thắc mắc.

- Ừ! – Tôi lại cười buồn.

- Hai đứa mày có chuyện gì à?

- Ừ!

- Ê, nhường em nó cho tao đi!

- Ừ!

- Thiệt không đó mậy?

- Ừ!

-!

Ra về, tôi về trước, lẳng lặng đến bãi giữ xe và dắt ra rồi thong dong đạp về, tận hưởng không khí mát lạnh của phố biển sau mưa. Và biết chắc rằng sau lưng tôi giờ đã không còn bóng hình một ai đó nữa, nhưng tôi vẫn đợi!

- A lô, Nam hả, tao Sơn nè mày!

- Ừ, có gì không?

- Đi đá banh chứ chi, có kèo thơm lắm!

- Thôi, bye!

-!

Tôi lại dắt xe ra ngoài, vẫn chạy lòng vòng quanh những con phố, qua những cung đường đầy

ấp tiếng cười ngày trước. Và biết chắc rằng nếu tôi ngồi xuống một trong những băng ghế kia, sẽ không còn ai ngồi cạnh tôi nữa, ngày lại trôi qua, nhưng.... tôi vẫn đợi!

- Nam, đi chơi game mậ, vừa update phiên bản mới!

- Thôi mậ, cho xin đi!

-!

Tôi dạo trên khu bờ sông quen thuộc, thoáng nhìn quán nước mía “chua lét” hôm nào. Và biết chắc rằng nếu tôi dừng lại, bước vào gọi một ly, và bỏ thật nhiều nước chanh muối và đó, cũng sẽ không còn ai la the the, nhăn mặt gặt mớ hỗn độn đó ra nữa, ngày lại qua ngày, nhưng... tôi vẫn đợi!

- Ê Nam, bữa giờ trốn tao hả mậ? Qua nhà tao đi, đang nướng mực nè, thơm lắm!

- Ủ, ăn đi, tao no rồi!

Tôi ngồi trên thảm cỏ xanh ở bãi biển Đồi Dương, khoan khoái đón làn gió mát rượi đặc trưng của biển, mỉm cười khi thấy một cặp đôi nào đó nắm tay nhau đi dạo trên làn cát trắng. Và biết chắc rằng nếu giờ tôi đứng dậy thì cũng sẽ chỉ là đi dạo bộ một mình, đã không còn em đi cạnh tôi như ngày nào nữa, và lại hết một ngày, nhưng... tôi vẫn đợi!

Tôi không muốn biết câu trả lời, vì tôi không muốn nghe em nói!

Tôi không hỏi, vậy nên em cũng sẽ không nói, đúng không?

Chúng mình không còn gặp nhau nữa, phải không em?

Bạn bè bảo với tôi rằng em có bạn trai khác, tôi không tin, đến tận bây giờ tôi vẫn không tin. Em biết vì sao không? Vì tôi tin em, chỉ vậy thôi!

Thế nên giờ đây, tôi đợi một sự xác nhận, ngày ngày tôi đợi những gì đến rồi cuộc cũng sẽ phải đến, vì ở nơi phố biển nhỏ bé này, những gì chúng ta muốn gặp thì sớm muộn cũng sẽ gặp thôi, phải không...em?

Chiều hôm ấy, tôi thần thờ đạp xe quay về sau nhiều ngày đợi chờ nhưng vẫn không nản lòng. Và rồi thế có trời đất, khoảnh khắc ấy tôi như có linh cảm rằng tôi và em sắp gặp lại nhau rồi đấy!

Bầu trời xanh dần về chiều, dòng người hối hả sau một ngày bận rộn đang ngược xuôi xung quanh, nhưng tôi tin rằng mình không thể nào làm được em trong số họ, vì em rất đặc biệt. Em cười rất đôi tình khôi, và hơn hết thấy, em cười toả nắng!

Chính vì vậy, khi vô tình nhìn về phía bên tay trái, tôi thấy em, Khả Vy à, em ngồi sau xe đạp của một người con trai khác. Và dĩ nhiên là tôi không có lí do gì nhìn xem tên đó là ai cả, tôi chỉ cần biết hần là một tên con trai khác không phải là tôi, chỉ vậy thôi!

Và tôi nhìn em, bất ngờ thật đúng không? Vì lúc tôi nhìn em, cũng là lúc em nhìn thấy tôi, tôi không cần thiết phải khẳng định hay chắc chắn rằng em có nhìn thấy tôi hay không, vì đó đã là sự thật rồi!

Lại một giây, tưởng chừng như cả thế kỉ.....!

Khoảnh khắc ánh mắt hai ta chạm nhau, khi tôi còn chưa kịp nghĩ gì thì em đã vội quay đi, xem như đôi ta chưa từng quen biết... và rồi tên con trai ấy vẫn vô tư cười nói cùng em, chiếc xe đạp xa dần rồi mất hút phía cuối con đường.

Vậy đấy, sự thật mà tôi đợi bao ngày giờ đã diễn ra trước mắt tôi, không bất ngờ, không có gì đặc biệt, nhưng.....

Ngày hôm ấy, tôi không thể nào nhớ ra được mình đã về nhà bằng cách nào!

Chương 193

Trong tiềm thức, mắt tôi nhìn, tay tôi bóp thắng, chiếc xe đạp màu đen cùng một thằng con trai dừng lại trước ngôi nhà của hắn:

- “Đến nhà rồi kia à? “ – Tôi đưa đôi mắt vô hồn nhìn vào cánh cổng sắt.

Chậm chậm đẩy cửa, tôi thần thờ dắt xe vào trong nhà. Dưới bếp, mẹ tôi đang lúi húi nấu ăn với rổ rau trên tay.

- “Ừ nhỉ, trời gần tối rồi, mẹ phải ở nhà nấu cơm thôi! “ – Là một ai đó nói hộ từ trong đầu dùm tôi, nghe xa xăm và lạ lẫm.

- Về rồi à con? Biết gì chưa? – Mẹ tôi tươi cười rạng rỡ.

- Dạ? – Tôi ngược mắt nhìn.

- Anh mày đậu Bách khoa rồi, 21 điểm mà trường chỉ lấy có 18 điểm, vậy là xem như xong khối A, giờ chỉ còn đợi Y Dược khối B nữa thôi! – Ánh mắt mẹ không giấu nổi vẻ hân hoan.

- Dạ, may ghê ha! – Tôi gượng cười, cố sao cho thật tự nhiên.

- Ừm, nó vừa gọi điện báo về, chắc giờ ngoài Phan Rang mấy cô chú tập trung lại làm tiệc đấy!

- Hi.....!

- Đợi anh mày đậu luôn trường Y rồi thì nhà mình cũng mở tiệc!

- Dạ...hi hi, hẳn rồi!

- Mày cũng liệu mà cố học cho bằng anh đấy con, thôi tắm rửa rồi xuống ăn cơm!

- Dạ.....!

Tôi cố dạ vâng rõ to để giấu đi sự bất thường của mình rồi bỏ đi lên nhà trên:

- “Học ư...? Liệu rằng học có phải là quan trọng nhất?... Sao lúc nào mọi người cũng chỉ bắt con học vậy? Sao ai cũng bảo con phải giỏi như ông anh chứ....? Cảm giác là cái bóng của một người, có ai đã từng biết qua chưa.....? “

Cũng thật trớ trêu, ngày ông anh tôi đậu đại học Bách Khoa thì tôi lại chẳng thể thành tâm mà gọi điện chúc mừng ông, bởi vì chiều hôm nay.....

Thất thủ vào phòng, tôi đóng cửa lại rồi tựa người vào tường, ngồi phịch xuống sàn.

Từng giây đồng hồ chậm chậm trôi qua theo tiếng tíc tắc của kim giây kêu rõ đều đặn trong phòng, tôi vẫn lặng yên ngồi bất động.

Tại sao lại như vậy chứ? Mình phải nổi giận vì vừa chứng kiến một sự thật phũ phàng ư? Hay phải thật buồn vì hôm nay đã chính thức trở thành một kẻ... bị bỏ rơi?

Ừ, trước khi về nhà, tôi đã cố kìm nén mọi cảm xúc, và đợi đến lúc ở trong phòng một mình, tôi mới có thể phát tiết nó ra ngoài. Tôi cứ tưởng về đến nhà, tôi sẽ nổi giận, sẽ quăng đồ đạc đi như một kẻ điên vì thất tình, hay sẽ buồn rầu đến suy sụp như một người bi lụy vì tình.

Nhưng không, tất cả đều vô hồn... và trống rỗng!

Tôi không hề cảm thấy gì cả, một chút tức tối cũng không, một chút buồn rầu cũng không, chỉ đơn giản là những suy nghĩ và câu hỏi luôn đứt quãng giữa chừng vì không có hồi đáp.

- “Tại sao vậy?”

- “Vừa rồi là sự thật mà, phải không?”

- “Mình đợi bao ngày, rốt cuộc điều cần biết cũng đã biết rồi đấy thôi?”

- “Nhưng sao....?”

Ừ, có lẽ nơi này không hợp! Đúng rồi, căn phòng này không đủ rộng, hơi nhỏ mỗi lần buồn, chẳng phải mình hay ra biển để thét thật to cho voi nổi lòng đó sao? Ừm, hẳn là vậy rồi, mình hiện giờ chưa cảm thấy gì cả là do không gian nơi này quá chật hẹp. Mình phải giữ nguyên cảm xúc này, để ngày mai ra đến biển mình sẽ tha hồ mà... gì nhỉ? À, gặm nhấm nỗi đau này chứ, hay thật, tự dung bây giờ mình lại trở thành một thằng thích thưởng thức cái cảm giác này?

Gọi nó là gì nhỉ? Bị phản bội ư? Hay phụ tình? Hay là... quả báo? Nhưng... mình đã làm gì để bị quả báo?

- Nam ơi, xuống ăn cơm! – Tiếng mẹ tôi vọng lên từ dưới nhà.

Tôi giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ dài miên man bất tận, vội đứng dậy nói:

- U....m.....!

Gì vậy? Sao tôi không thể nói thành lời được? Một cảm giác nghẹn ứ và đông đặc nơi cổ họng, tưởng chừng nếu cứ cố nói ra một điều gì đó, thì tôi sẽ thở nấc lên thành tiếng.

- Dạ.....! – Và cố gắng lắm, tôi cũng chỉ phát ra được một từ gọn lỏn, nói mà như không nói.

- Có nghe không Nam? – Mẹ tôi lại gọi, giọng bà đã sốt ruột.

Không nói được, tôi vội đứng dậy rồi mở cửa phòng cố tạo âm thanh thật to để mẹ tôi biết là tôi đang mở cửa, cố giẫm chân mạnh xuống sàn để bà biết là tôi đang bước xuống.

Tôi im thin thít, chỉ đưa đũa gấp thức ăn rồi và cơm vào miệng qua loa cho có lệ, vẫn không nhìn ai và cũng chẳng nói gì.

- Mà sao thế con? Sao mắt đỏ nữa rồi? – Mẹ tôi ngạc nhiên.

- Dạ...lúc này ngoài đường có bụi, con dụi mắt nhiều nên vậy! – Tôi cố giấu vẻ bối rối, mặt thản nhiên đáp.

- Tí nữa lên nằm nghỉ đi, đừng xem tivi nữa! – Mẹ tôi dặn.

-! – Tôi vẫn cầm cúi ăn.

- “Gì nữa thế? Chỉ khi nào xúc động mạnh thì mắt mình mới đỏ mà? Nãy giờ mình có cảm giác gì đâu mà lại như vậy? Buồn cũng không, tức giận cũng không mà!”

Sau bữa tối, viện lý do mắt đỏ cần nghỉ sớm, tôi nói với mẹ rồi lên trên lầu, đóng cửa phòng lại và tắt đèn. Thả người xuống giường, nằm vắt tay lên trán:

- “Mình bị sao thế này? Sao đầu óc cứ trống rỗng, chẳng hề có gì thế này?”

Không biết là đã bao lâu trôi qua, nhưng tiếng tic tắc của chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn đã trở thành một thứ âm thanh mà tôi tưởng chừng như cứ mỗi một lần nó vang lên, là đã 1 ngày hay thậm chí là 1 năm. Và cũng không biết bao nhiêu lần, tôi từ đang nằm lại trở dậy và ngồi bó gối, có khi tôi tựa hẳn người vào tường, có khi tôi úp mặt thê lương, và cũng có khi... tôi thần thờ nhìn vào bóng đêm dày đặc trước mắt.

- “Đã 2 giờ đêm rồi ư?” – Tôi nhìn vào kim dạ quang của đồng hồ.

Thật khê khàng và chậm chạp, tôi rón rén mở cửa ban công và trèo lên sân thượng. Bầu trời đêm khuya của một ngày hè không mưa trở nên quang đãng đến lạ thường, cao vợi và thoáng mát, ngàn ánh sao sáng lấp lánh giữa tầng không. Từng làn gió nhẹ đưa hương hoa sữa từ nhà kế bên sang, tôi nghe tiếng xào xạc lá của những cây dừa nước được trồng bên dưới.

Gì nhỉ? Tôi ra đây làm gì nhỉ?

À, phải rồi, chiều nay, tôi thấy Vy đi với tên con trai khác. Vậy là bọn thằng Khang không có nói sai, hi, vậy mà lúc trước mình lại đi không tin tụi nó, ngớ ngẩn thiệt, bạn bè chơi thân thì cần gì phải lừa nhau đâu chứ! Mà Phan Thiết thì nhỏ xíu, chắc là Vy với tên ấy cũng.....!

Tôi trở mình dậy, thở hắt ra và cười một mình.

Chắc là Vy và tên ấy cũng đi với nhau nhiều lần rồi, đến cả nhỏ Phương cũng còn thấy kia mà. Ủm, vậy là chỉ trong có hơn 1 tháng mà nhiều chuyện xảy ra quá, nào là so tài với A Lý, lần đầu tiên bị đá thật lực vào hông này. Rồi thằng Luân tán tỉnh bà chị lớp trên, à, cái thằng Chiến dám chơi xỏ mình lần hai, rủ lên nhà gì mà gà thì gà tây, cá thì không được câu, hừm...hì hì, mà cũng vui chứ đâu có sao...gì nữa nhỉ?

À... lần đầu tiên bị què giữa đám bạn, què thiệt... sao Vy nói hiểu tôi mà lại vậy nhỉ? Chắc hẳn là lúc ở bờ tuổi em ấy cũng thấy tôi chia tay ra chứ, tụi bạn ai cũng thấy cả mà. Rồi lại còn lúc đi về nữa chứ, thật là.... Mọi ngày đã lạnh lùng với tôi rồi, thôi thì có gì cứ nói thẳng ra đi chứ, mập mờ hoài vậy thì tôi biết gì được đâu.

Em cứ nói thẳng ra là.... Cứ nói thẳng ra là em có bạn trai khác rồi đi, đâu cần phải im lặng đến như vậy? Im lặng và từ từ xa lánh là cách em đã chọn để bỏ rơi một người hay sao? Cách đó không hay chút nào đâu, thật đấy Vy à!

Em biết ngày hôm nay, tôi... ừ, tôi buồn thật đấy, giờ tôi mới nghĩ là mình đang buồn. Nhưng không phải là vì em đã có bạn trai khác, mà là vì....

Bạn bè ai cũng nói rằng em đi với người con trai khác mà tôi đâu có tin, không, không phải là tôi không tin họ. Chỉ riêng tôi, riêng những ngày vừa rồi ở cạnh em, tôi đã có dự cảm về điều đó rồi. Chỉ là... tôi đợi em, tôi đợi chính em nói lời chia tay kia, và tôi... hẳn rồi, tôi sẽ rút lui mà

chúc phúc cho em. Nhưng không, em không nói gì, và cũng không làm gì, chỉ đơn thuần vì cách em chọn là im lặng và xa lánh.

Thế là ngày ngày tôi đợi, tôi đợi một sự xác nhận mơ hồ mà chính tôi cũng không biết đó là gì, nhưng tôi vẫn biết mình phải đợi. Ừm, giờ thì tôi biết rồi đấy, tôi đợi khoảnh khắc tôi thấy em cùng người khác vui cười cùng nhau, và hôm nay tôi cuối cùng đã được như ý nguyện rồi!

Nhưng em biết không? Tôi không buồn vì điều đó, mà tôi... tôi buồn, tôi đau vì giây phút em nhìn tôi, nó rất ngắn ngủi, rồi em lại quay đi như chưa hề nhìn thấy tôi, như hai ta chưa từng quen biết. Tôi đau vì điều đó, đau lắm, tim tôi như thắt lại rồi vỡ vụn. Thà rằng em nói một lời thẳng thừng thì có lẽ tôi sẽ không đau như bây giờ, đêm nay....

Cũng không biết là đã bao lâu trôi qua, khi cảm thấy hơi lạnh của sương đêm đang ngấm dần vào da thịt, tôi thần thờ gương người đứng dậy rồi quay trở vào trong phòng. Đặt mình xuống giường, tôi lại thở nấc một lần nữa, vẫn là cái cảm giác nghẹn ứ, đông đặc trong đêm.

....Tic....tac.....

Ừm, vậy là hết rồi đấy!

....Tic.....tac.....tic.....

Tình đầu bao giờ cũng đẹp...nhưng buồn...!

Chương 194

Chiều hôm sau, tôi vẫn mang cái tâm trạng trống rỗng ấy đạp xe ra biển, chân đạp guồng pê-đan mà cứ nhẹ như không. Đến bãi giữ xe, đang đưa xe vào chỗ gửi thì tôi chợt nghe sau lưng:

- Á....đau....! – Là giọng con gái đang the thé kêu lên.

Tôi vội quay lại, nhìn thấy mình lùi sâu quá mức làm phần đuôi xe quệt vào chân cô ấy. Nhưng mãi mà tôi chẳng thể nào mở miệng nói xin lỗi được, chỉ gạt đầu một cách máy móc:

- Để ý một chút đi, đã đông người rồi còn....! – Cô ta thoáng bực mình gắt giọng.

-.....! – Và tôi vẫn chỉ gạt đầu, như cỗ máy được lập trình, muốn cười xỏ lời cũng không được.

- Ơ.....! – Rồi chị ta lắc đầu ngơ ngác và bỏ đi.

Lững thững đi dọc theo con đường lát đá hoa cương giữa rừng dương dẫn xuống bãi biển, tôi hít một hơi dài, hương vị của gió biển vẫn vậy không có gì thay đổi, mằn mặn cùng thân thương. Ngang qua chỗ ngồi quen thuộc, tôi chỉ đưa mắt nhìn và rồi tự chửi mình điên rồ, vì chỉ thoáng trong một giây, tôi lại đi hi vọng rằng Vy đang ngồi ở đó và đợi tôi.

- “Ngu si, Vy có ở đây thì cũng ngồi với người ta rồi, đâu phải là may mà đi mơ hão! “

Và tôi quay bước, lại tiếp tục đi trên bờ cát trắng, trong lòng dậy lên một cảm giác không thoải mái vì tiếng cười nói của những người khác. Chiều mùa hè mà lại không mưa thì biển đông người cũng phải thôi, thế là tôi cứ đi mãi, đi mãi, đến khi xung quanh tôi thật sự chẳng còn ai nữa thì tôi mới dừng bước.

Biển vẫn xanh ngắt một màu, gió từ ngoài khơi đưa sóng vỗ rì rào vào bờ cát, bầu trời hôm nay trong xanh không một gợn mây. Tôi đứng thẳng người, đối diện với biển như một người bạn thân thiết từ tấm bé, từ hồi còn chạy long nhong suốt ngày ngoài đây.

- “Cùng là màu xanh, nhưng màu xanh của đại dương lại chẳng bao giờ trùng màu với bầu trời, phải chăng chỉ bởi do mỗi đường chân trời chia cắt? “

Tôi nghe thanh âm rì rào thân thương như lời sẻ chia của một người bạn đang nói:

- Nào, có tâm tư thì hãy nói hết ra đi, bạn trẻ?

Ừ, chẳng phải tối qua tôi đã mong ra biển là gì? Có buồn khổ hay tức giận thì chính là lúc này đây, phát tiết hết ra đi.

.....!

Thế nhưng không, mọi thứ vẫn hoàn toàn trống rỗng, cứ như tôi đã mất đi cảm xúc và tình cảm của mình. Hay bởi vì đứng trước đại dương bao la, con người nhỏ bé bỗng chốc hoà làm một với tự nhiên, và mọi cảm xúc đều sẽ tan biến đi không để lại một dấu vết?

Tôi không còn hiểu bản thân mình nữa, tôi không thích, cũng không ghét cái cảm giác này.

Không nghĩ suy, không thể mở lời, nhưng trong lòng cứ như có gì đó chặn lại, không phải là đè nặng, mà là... đông đặc.

Thần thờ ngồi mãi đến lúc hoàng hôn buông xuống, tôi mới lững thững đi ra lại bãi gửi xe, kịp nhận ra mình là người cuối cùng lấy xe. Tránh ánh nhìn khó chịu của người gác bãi, tôi thở hắt ra rồi chậm chậm đạp về.

Thành phố đã lên đèn, cảnh vật xung quanh vẫn không có gì thay đổi, mọi thứ hết như cái ngày mà Vy từ đằng sau tựa đầu vào lưng tôi.

- “Minh đã từng mong muốn rằng phút giây đó mãi là vĩnh cửu? Nhưng... ừ, ước muốn chỉ là ước muốn thôi mà!”

Về đến nhà, chưa kịp dắt xe vào thì tôi đã thấy mẹ bước ra mở cổng:

- Con về vừa kịp đấy, vào ăn cơm đi nhé, mẹ sang nhà ngoại rồi tối về! – Mẹ tôi dặn rồi bà bước ra ngoài.

Tần ngần mất một lúc tôi mới dắt xe vào trong, đưa mắt nhìn căn nhà rộng thênh thang nhưng giờ lại trống vắng vô cùng, hết như cái tâm trạng đang trống rỗng này của tôi.

- Nam ơi, có nhà không?

Tôi nghe giọng nhỏ Huyền gọi từ đằng trước, bước ra mở cổng thì thấy nhỏ này đi cùng với Khang mập, và cả hai không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn tôi:

- Bữa giờ sao đấy? Trốn bạn bè mập? – Khang mập ái ngại hỏi.

- ...Hai người đến đây có gì không? – Tôi lắc đầu rồi nhìn sang bên.

- Ừ... thì.....nè, của Vy gửi cho ông! – Nhỏ Huyền ngần ngừ rồi chia ra một mẩu giấy nhỏ.

Tôi thoáng lưỡng lự rồi nhận lấy mảnh giấy từ tay Huyền, lần tay mở ra xem, là nét chữ viết tay ngay ngắn của Khả Vy:

- “Minh biết ngày hôm qua Nam nghĩ gì, mẹ mình cũng nghĩ giống Nam, nhưng sự thật là không phải vậy đâu!”

Thế thì sự thật là như nào? Em biết tôi nghĩ gì thật ư?

Tôi cười khẩy, định trả lại mảnh giấy vô nghĩa cho nhỏ Huyền thì nhìn thấy dòng cuối cùng:

- “Ừ, Nam sẽ mãi là người bạn đặc biệt của mình, vị trí này trong tim mình không ai thay thế được đâu, vĩnh viễn!”

Như có dòng điện chạy giật khắp người, tôi sững sờ nhìn đắm đắm vào nét chữ trong mẩu giấy nhỏ bé ấy:

- Đợi mình chút! – Tôi nói rồi quay đi, quên cả mời hai đứa bạn vào trong nhà.

Tôi cầm bút, thoáng phân vân vì chưa biết nên phải viết lại những gì, nhưng nhất định tôi phải trả lại mảnh giấy này. Tôi không muốn giữ lại nó, không thể. Tôi phải viết gì đây? Những lời tức giận à? Hay những câu hỏi đòi lí do, hay năn nỉ Vy quay lại, hỏi tâm chuyển ý?

Tim tôi thất lại, đặt bút viết những câu sách vở và vô nghĩa, chỉ bởi vì tôi không thể viết được gì khác, ngoài việc dựa theo những nhân vật cao thượng và thánh thiện trong phim ảnh hay tiểu thuyết:

- “Ừm, thì có ai nói gì đâu, chúc Vy vui nha “!
- Nhờ hai người đưa lại giùm Vy! – Tôi chìa mẫu giấy ra.
- Ừ... nhưng sao...mắt ông đỏ rồi kia? – Nhỏ Huyền ngạc nhiên.
- Không có gì! – Tôi đáp.
- Mà... coi bình tĩnh lại đi! – Thăng Khang thở dài.
- Nam nè.... Vy ấy... nó chỉ coi người kia như anh trai thôi! – Nhỏ Huyền dè dặt nói.
- Giờ thì chuyện đó đâu còn quan trọng nữa! – Tôi cười buồn rồi đóng cửa lại,

Ừ, chuyện em xem người ta là bạn trai hay anh trai đâu có nghĩa lý gì nữa, tim tôi chết lặng từ giây phút hôm qua rồi!

Tôi leo lên sân thượng, cởi áo ra rồi bước đến chỗ đặt cây mộc nhân mà mọi khi tôi vẫn hay luyện võ.

- Hừ, bạn đặc biệt ư? – Tôi nhếch môi cười khẩy, đặt hai bàn tay lên mặt thanh gố.
- Cách...cách....crắc....! – Nộ khí xung thiên, tôi dồn hết lực quyền đánh mạnh liên hồi vào mộc nhân theo bài 108 Mộc nhân tung.

Hê, em bảo em biết tôi nghĩ gì, em nói sự thật không phải như vậy? Thế thì sự thật là thế nào? Nếu không phải như những gì tôi nghĩ, thì tại sao lúc nhìn thấy tôi, em vội quay đi, như chưa hề nhìn thấy nhau? Tại sao? Em cười nói với người ta, rồi em nhìn thấy tôi, rồi em ngoảnh mặt làm ngơ, rồi em tiếp tục nói cười, có đúng không?

- Ầm....kình.....choành.....! – Tôi không còn xem hai tay mình là bộ phận của cơ thể nữa, mà tôi dụng hết toàn thành công lực đánh mạnh không ngừng nghỉ.

Bạn đặc biệt ư? Em nói tôi nghe, bạn đặc biệt là như thế nào vậy? Em độc ác với tôi cũng có mức độ thôi chứ, theo ý em thì bạn đặc biệt là cái quái quỷ gì? Đặc biệt vì là trên mức tình bạn dưới mức tình yêu à? Em bắt một người gần như đã yêu em làm bạn với em nhưng lại không được thể hiện tình yêu của mình, nhưng cũng không thể cư xử đơn thuần như một người bạn. Phải rồi, tôi yêu em mà, làm thế nào tôi có thể đối với em như một người bạn? Và làm thế nào tôi có thể làm bạn với em khi mà tôi đã gần như là yêu em? Nếu như vậy thì cái “bạn đặc biệt” của em nó thậm chí còn không bằng được một người bạn bình thường, Vy à!

Có phải chẳng em muốn tôi sống không được mà chết cũng không xong?

- Bình....ầm.....viu...viu.....! – Cây mộc nhân lắc lư nghiêng ngả.

Bạn đặc biệt ư? Vị trí không thể thay thế được ư? Phải chăng em sẽ cần tôi những lúc em buồn vì cãi nhau với người ấy, và em cần một điểm tựa, một bờ vai để chia sẻ? Và rồi với em, tôi và

em chỉ thân nhau như thế là đủ, yêu nhau thêm chỉ ràng buộc và gò bó?

Bạn đặc biệt ư? Phải chăng em không muốn trói bản thân vào một người duy nhất, em muốn sự mập mờ thú vị, em không muốn bị trói buộc? Nếu vậy để tôi nói cho em nghe, xung quanh em có rất nhiều người bạn đặc biệt đấy!

Hay vì em lo nghĩ cho tôi? Em sợ nói ra lời chia tay sẽ làm tôi buồn, nên em bảo rằng tôi là “bạn đặc biệt” để giảm đi phần nào nỗi đau? Xin lỗi, nếu vậy thì em đã quá tàn nhẫn rồi, chỉ vì không đủ dũng cảm để dứt khoát với tôi, mà giờ em muốn biến tôi thành một thằng con trai với em chẳng phải bạn mà cũng chẳng phải người yêu. Vậy thì tôi là cái gì trong mắt em?

Tôi đã gần như trống rỗng, và giờ đây em phá tan nó chỉ bằng một mẩu giấy nhỏ nhoi. Nếu em cứ im lặng như trước và làm ngơ như hôm qua, thì có lẽ tôi sẽ vẫn còn giữ trong mình những gì mà tôi tôn trọng em. Nhưng không, ngày hôm nay em lại nói những lời này đây, cái gì là bạn đặc biệt? Cái gì là vị trí duy nhất? Cái gì là mãi mãi, là vĩnh viễn?

- Âm.....!

Xin lỗi, tôi không đủ cao thượng để chấp nhận chuyện này, tôi chỉ là một thằng con trai bình thường, cũng biết đau buồn khi thất tình. Vậy nên, xin em, đừng làm tôi ghét em thêm nữa, hãy để tôi mãi giữ trong mình hình ảnh đẹp của em đi, bất cứ những gì em làm lúc này cũng đều khiến tôi ghét em thêm mà thôi, vì tôi... không đủ cao thượng, không đủ vị tha!

Tôi buông cây cọc nhân rồi nằm vật ra nền đất, đôi tay đã gần như tê rần không còn cảm giác, nghe lửa giận bùng bùng trong người, và con tim vẫn... không thể ngừng yêu thương....!

Đưa mắt nhìn bầu trời, tôi cay đắng thở hắt ra, mệt mỏi, buồn bã.

Sau này, tôi biết phải làm sao đây....?

Chương 195

Khoảng thời gian ấy, ngày cũng như đêm, tôi luôn mang trong mình tâm trạng u uất đầy chán nản với những câu hỏi không lời giải đáp. Tôi bỏ hẳn những lớp học thêm vì hầu hết tôi đều học chung với Khả Vy, vì tôi muốn tránh mặt em. Tôi biết, bây giờ nếu cả hai gặp lại chỉ thêm phần khó xử, em ra sao thì tôi không rõ, nhưng nếu phải gặp nhau thì có lẽ tôi sẽ không thể giữ mình được bình tĩnh mà tỏ vẻ cao thượng, thản nhiên như không có gì xảy ra nữa.

Suốt ngày, tôi không ở nhà thì cũng ra biển ngồi một mình, và càng cô độc, tôi càng nhận ra mình đáng thương hại đến nhường nào. Tôi chẳng còn là tôi nữa, chẳng còn là một thằng con trai mà từ nhỏ đã luôn xếp nhất nhì trong mọi việc, chẳng còn giữ được cái suy nghĩ điều gì là của mình thì sớm muộn gì là cũng là của mình nữa. Tôi không còn nhìn mọi sự xung quanh theo cái lối ngạo đời thường ngày, không còn tự huyễn hoặc mình rằng chuyện gì tôi cũng hơn người nữa, trái lại mỗi lần nhìn thấy ai đó tay trong tay cùng nhau, tôi vội quay mặt và bỏ đi như một kẻ hèn nhát đang chạy trốn. Tôi của ngày hôm nay đã bị người con gái tôi yêu thương khắc sâu vào lòng kiêu hãnh của mình một vết hằn phũ phàng mà mãi mãi tôi sẽ không thể nào quên được.

Có lẽ khi thất tình, bất cứ ai cũng sẽ hỏi nhiều nhất một câu bất biến:

Tại sao vậy?

Tại sao Vy lại đối xử với tôi như vậy chứ? Lúc ban đầu, chính em là người chủ động có tình ý với tôi trước kia mà. Tôi đâu thể quên được những lúc em ngồi bên trên và hay quay xuống nhìn tôi mỗi khi tôi làm bất cứ việc gì, tôi đâu thể quên được bất cứ tôi ở đâu đều có ánh mắt e thẹn của em dõi theo. Ngày ấy tôi giả vờ như không biết, chỉ vì cảm giác của một thằng con trai đang được một cô gái để ý, nó ngọt ngào và thú vị vô cùng. Còn bây giờ....

Nếu em đã không có tình cảm với tôi, vậy thì sao những lúc tôi giả vờ làm ngơ với em, hay những lúc tôi cười nói với những cô gái khác, hoặc.... những lúc tôi đi cùng Tiểu Mai, em lại có thái độ giận dữ và hờn trách? Tại sao lại thế chứ?

Tôi còn nhớ lúc tôi bị chuyển sang 10A2 thì chính em đã là người nói “Xa mặt đừng cách lòng” mà. Vậy thì sao giờ tôi và em chỉ không ở cạnh nhau hơn một tháng mà em đã vội thay lòng, vội đến cùng người con trai khác mà không đếm xỉa gì đến tình cảm của tôi vậy? Em đem tình cảm thật lòng của tôi trong suốt 1 năm trời gán vào cái chức danh “bạn đặc biệt”, em lấy quyền gì mà làm như vậy?

Rồi cả những bài hát em cho tôi nghe thì sao? Em bảo tôi nghe bản Forever của Stratovarius, ừ tôi biết đó có nghĩa là mãi mãi, là vĩnh viễn chứ. Những lần nào kết thúc cuộc nói chuyện giữa hai đứa, tôi và em đều cùng nói Forever cơ mà, những lần hai đứa giận nhau, hoặc em hoặc tôi nói từ Forever trước thì đều có thể làm lành kia mà? Tôi những tưởng chúng ta có thể vĩnh viễn cùng nhau đấy, vậy mà bây giờ chỉ hơn 1 năm em đã quay đi?

Liệu em có còn nhớ những gì em đã từng nói, từng làm với tôi không, Khả Vy? Hay là giờ đây em đang vui vẻ nói cười cùng người con trai khác, và đâu có một chút, dù chỉ là một giây nghĩ

đến tôi, thì em chỉ cười và tự cho tôi trôi nhanh như dòng suy nghĩ hay thay đổi của em, như cái cách em rời xa tôi?

Đại dương xanh thăm mênh mông trước mắt tôi giờ đã không còn hiền hoà như ngày nào nữa, sóng biển vỗ ập từng cơn dữ dội đập vào bờ, tát nước vào mặt những ai đang tản bộ gần đó. Gió thổi mạnh về phía một thằng con trai đang thừ người ra bất động, và chỉ một chốc sau cơn mưa mùa hè đã làm nó ướt đầm vì giữa bãi biển thì nào lấy đâu ra một chỗ để trú mưa chứ!

Tôi chậm chậm đạp xe về, mặc cho mưa như trút nước xuống trên đầu trên cổ, tôi tự dung lại muốn mình sau khi dầm mưa rồi thì sẽ bệnh thật nặng, để không còn phải lo nghĩ gì nhiều nữa, để cái cảm giác rét run và chóng mặt nó làm dịu đi những suy nghĩ đang bức bối trong đầu và cào xé tâm can tôi đi. Bầu trời về chiều u ám những cơn mưa và gió hạ như càng làm tôi thêm phần buồn bã, lang thang vô định.

- “Phải chăng mày đang tự hành hạ mình để hi vọng rằng Vy sẽ bằng một phép màu thần thánh nào đó biết đến, và sẽ quay lại xin lỗi, nối lại tình cảm với mày như trước? Ừm, dẫu có thì đó cũng chỉ là trừ phi lúc này em ấy có phép màu, mà những điều ấy thì chỉ tồn tại trong truyện cổ tích mà thôi. Còn cuộc đời này lại không như vậy, đầy những điều không thể lường trước được, và kết thúc thì không hẳn là luôn có hậu như trong truyện đâu, Nam à! “

- Ahh....woá...ù... woá.....mát quá.....! – Tiếng những đứa con trai đang tắm mưa trên đường không làm tôi giật mình như một vài người xung quanh.

Tôi đưa ánh mắt vô hồn nhìn bọn nó, ước gì tôi bây giờ cũng đừng biết đến tình cảm lứa đôi là gì, để không phải đau nhói trong tim, để vẫn vô tư được chạy nhảy cười giỡn tắm mưa cùng chúng bạn như ngày còn nhỏ.

- Hè....hú.....!

- Két.....!

Đang thần thờ với mớ suy nghĩ luôn tiếp nối nhau hiện ra trong đầu, tôi bẻ gấp tay lái giật mình loạng choạng suýt té vì một đứa nào đó cởi trần tắm mưa chạy xe thật nhanh vụt qua, nó đánh võng sát sườn xe tôi rồi ngửa mặt cười lớn như giễu cợt.

Tôi chẳng buồn để ý, chỉ dừng xe lại đưa mắt nhìn chiếc dép của mình lúc nãy bị trượt pê-đan văng vào vệ đường. Nhưng chưa kịp chạy đến lấy thì bọn những thằng con trai khác cũng đang tắm mưa đã co chân đá văng dép tôi một đoạn xa rồi lăn lông lốc trên bãi cỏ dại ven đường. Thằng con trai tóc đầu đinh quay sang nhìn tôi rồi hất hàm cười thách thức như muốn trêu ngươi thiên hạ, và đám xung quanh cũng nhếch môi cười khẩy, tiếp tục tắm mưa như tụi nó vừa rồi chưa hề làm gì cả.

Và... tôi vẫn chẳng cảm thấy tức giận chút nào, chỉ lẳng lặng đạp xe đến sát đường rồi dựng xe, bước lên bãi cỏ nhặt lại dép của mình. Kệ, dẫu sao tôi giờ đã ướt mem rồi, có lũng thũng đi bộ thế này cũng chẳng sao. Không để tâm đến cái liếc nhìn mất dạy của đám tụi kia, tôi nhặt lại dép rồi quay về chỗ dựng xe.

Nhưng đám nhãi ranh choai choai ấy về như vẫn muốn đùa cợt, bọn nó hề nhau chạy đến xe tôi mà ngồi lên, quay lại nhe răng cười đều và lại có vẻ như sắp cướp xe mà bỏ chạy.

Tôi biết, giữa trận mưa to dùng như thế này thì có kêu cướp cũng chẳng ai nghe được, vả chăng xung quanh lại chẳng có người qua lại nào ngoài tôi và bọn kia. Gió thốc ngược từng cơn, những làn mưa ập vào mặt làm tôi thấy lạnh căm căm, lạnh như chính tôi bây giờ vậy.

Cúi xuống nhặt hòn đá to bằng nắm tay, tôi không chần chừ mà ném thật mạnh thẳng vào đám con trai kia:

- Nó ném đá kia!

- Tránh.....!

Một vài thằng nhìn thấy vội la lên và kéo bạn bè nhảy ra:

- Ầm.....!

Hòn đá bay thẳng vào đuôi xe tôi và làm mốp một khoảng rỗ to trên phần yên sau bằng nhôm. Tụi kia giật mình nhưng rồi cạy số đông, một thằng trong đám đó vắt áo lên cổ mà khinh khỉnh đi như chạy về phía tôi:

- Mày chán sống à tha.....bốp.....!

Tôi thần nhiên giáng một cái tát như trời giáng vào mặt nó, thằng này không phản ứng kịp lãnh trọn một đòn, nó bung mặt loạng choạng rồi khuya luôn cả thân người xuống mặt đường lầy lội nước mưa.

Và đám bọn kia giật bắn người lên tự bước lùi ra khỏi xe tôi, nhưng vẫn còn thằng tóc đầu đinh chỉ thoáng ngạc nhiên rồi phóng tới, đoạn rồi tung chân đá vào mặt tôi.

Nhưng dĩ nhiên trình độ bọn này chỉ là nhai nhép, thua xa cả A Lý và thằng Phệ, chỉ mới tí tuổi ranh nứt mắt đã tập làm giang hồ vườn. Tôi lặng thinh đưa chân đá triệt ngay đầu gối nó, thằng này mất đà khuya xuống rồi giật tung mặt lên vì bị tôi đánh bật ngược lại:

- Cốp! – Tôi giáng một đòn nặng ngay giữa trán thằng đầu đinh.

Nó ngay tức thì ngã vật ra đất, và bị tôi dùng tay trái chèn cổ, tay phải đã thu lại về phía sau. Tôi nén một hơi thở sâu, chuẩn bị tung đòn dứt điểm theo bản năng thì bất chợt dừng tay lại. Ánh mắt của thằng đầu đinh lúc này nhìn tôi một cách thẳng thốt và đầy sợ hãi, tôi bất giác cảm thấy thương hại cho nó. Nhưng... lúc này tôi cũng đáng thương hại có kém gì ai đâu? Tôi bị bỏ rơi rồi mà, phũ phàng không luyến tiếc. Và tôi buông tay, đứng dậy nhìn thằng này diu đũa đang ngồi bệt dưới đất vội vàng bỏ đi, bọn còn lại thì đã chạy biến từ lúc nào rồi.

Thần thờ bước tới và dựng xe lên, tôi vuốt mặt cho trôi đi làn nước mưa trên mắt rồi quay xe trở về, lòng dấy lên một chút hối hận vì vừa nãy, chỉ suýt chút nữa thôi là tôi đã dựng đến Nhất thốn kinh vào ngực một người không biết võ công.

- “May thật, vậy là... mình chỉ ít vẫn còn cảm xúc đấy chứ, không đến nỗi vô tình đâu nhỉ! “

Thật khó để có thể biết được rằng tôi lúc này có đang lạnh lùng và vô tình hay không, chỉ bởi cái cảm giác lúc trống rỗng lúc nổi giận, lúc sầu bi cứ đeo đẳng mãi không dứt. Và từng cơn gió tấp vào mặt lúc này cũng chỉ làm tôi thêm thờ dài não ruột, tự hỏi có phải rằng ông trời cũng đang giận dữ với mình sao kia, cứ mãi cho mưa ập xuống để tăng thêm phần buồn thảm hay sao?

Chương 196

Không thể ngăn được hình ảnh Khả Vy ngồi sau xe một người khác cùng ánh mắt hững hờ cứ hiện lên trong tâm trí, tôi lại càng đâm ra giận dữ và một niềm căm ghét cùng đố kỵ với tên con trai kia đã bắt đầu nảy sinh. Và càng ghen tức, tôi lại càng cố công lục lại trong trí nhớ của mình những chi tiết dù chỉ là nhỏ nhất để tìm câu trả lời cho những câu hỏi luôn bắt đầu bằng “tại sao”.

- Này, có vài người lại thích mình nữa đấy!

- Vậy à? Sao không từ chối luôn?

- Kệ, cứ để cho họ tưởng, ha ha!

Tại sao lại dẫn đến tình cảnh như thế này chứ? Phải chăng những gì tôi đối với Vy suốt 1 năm qua lại không bằng một người khác chỉ trong 1 tháng? Ủ, em xinh xắn dễ thương, nói chuyện có duyên, tôi biết em hoạt động Đoàn thể, tính tình em hướng ngoại, và em đón nhận mọi sự tấn công của bọn con trai khác về phía mình. Những ai có tình ý với em thì em cũng đều không tỏ rõ thái độ dứt khoát, vẫn vui cười tiếp chuyện, thậm chí em lại có những hành động lẫn lộn thái độ khiến mỗi ai trong số họ đều lầm tưởng là em đã đáp lại bọn họ.

- Nè, thấy tên đó không?

- Mặc áo trắng à? Ủ, sao?

- Hồi trước thích Vy đó!

- Ủm.....!

Thế nhưng tôi không hề ghen, tôi không muốn làm em khó chịu khi tôi nhắc đến chuyện đó. Có lẽ, tôi cũng đã từng nghĩ rằng em vẫn chưa là gì của tôi, và tôi không có quyền giữ lấy em ở riêng một chỗ. Vậy nên tôi để em tự do với những mối quan hệ bên ngoài mà không hề hỏi lấy một câu, tôi chỉ cần biết khi ở cạnh tôi, em lại là Khả Vy lém lỉnh và dễ thương. Như vậy, không lẽ tôi đã sai chỉ vì không quan tâm rõ ràng với em?

- Tối nay đi chơi nhé Vy!

- Thôi, mới tối qua rồi còn gì nữa, bữa nay bận đi với mấy bạn rồi!

- À, ừ....thôi vậy!

Hay có lẽ tôi sai vì ngày nào tôi cũng sang nhà em chơi, để rồi một ngày nào đó, em sẽ nhận ra rằng việc tôi xuất hiện trước mặt em là một việc hết sức bình thường và không có gì thú vị, hoặc thậm chí tệ hơn tôi có thể là một cái đuôi khó chịu cứ bám lấy em. Ủ, điểm này thì có lẽ tôi sai thật rồi, tôi biết điều gì nhiều quá cũng sẽ thành không tốt, việc tôi luôn ở cạnh em khiến mình vô tình đánh mất đi sự nhớ nhung của những khoảng trống được tạo ra khi vắng nhau, Vy nhỉ?

- Nè, qua đó rồi, xa mặt đùng cách lòng nha!

- Ừm, dĩ nhiên rồi, toàn lo gì đâu!
- Hi hi, phải lo chứ!
- Yên tâm đi, Nam này chung thủy lắm!

Nếu là vậy, thì ước gì ngày ấy tôi đừng về lại A1 nữa, mà tốt nhất là cứ ở lại bên A2, thì dù có xa mặt, chỉ cần tôi đừng cách lòng thì có lẽ bây giờ chúng ta đã không như thế này rồi, em nhỉ? Mà có lẽ cũng sai rồi, vì chỉ mình tôi không cách lòng thì vẫn không đủ, bởi chính em cũng đâu giữ được lời em nói, em bảo tôi xa mặt đừng cách lòng, và giờ 1 tháng xa nhau em đã đổi thay rồi đấy thôi!

Và có lẽ, bởi vì tôi thể hiện quá rõ tình cảm của mình, nên giữa hai đứa thì Vy đã là người nắm đằng đuôi rồi. Trong khi Vy vẫn giữ thái độ quân bình lập lờ, để tôi thỉnh thoảng vẫn phải lo ngay ngáy vì những thái độ bất thường của em ấy. Vy biết tôi chỉ thích mỗi mình em ấy, ngược lại tôi chẳng biết Vy ra sao, chẳng biết là em ấy thích bao nhiêu người nữa. Để mỗi ngày qua, dự cảm về một ngày không may của tương lai gần cứ lớn dần trong tôi, khi mà tôi cảm thấy em dần phai nhạt. Nhưng dự cảm ấy không lớn bằng niềm tin, và tôi hoàn toàn tin em, vậy nên dù có ai nói gì về những mối quan hệ của em, tôi cũng chỉ lắc đầu cười trừ cho qua chuyện.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên tôi đặt niềm tin không đúng chỗ vào một người mà tôi chẳng bao giờ ngờ được là có ngày người ấy phũ tôi một cách không thể tàn nhẫn hơn được.

Tôi ngồi lặng yên nơi góc phòng, thẫn thờ nhìn những mẫu xấp trắng, những cành dương xỉ và hạt châu còn dư khi lần đầu làm món quà giáng sinh tặng Vy. Tôi không thể nào quên được niềm vui khi ấy, dầu có vất vả nhưng mỗi lần như vậy tôi lại hình dung nụ cười rạng ngời của em, và tôi lại có thêm động lực để hoàn thành món quà mà có thể suốt đời này tôi cũng không thể làm ra được nó được thêm lần nào nữa. Chính em là nguồn cảm hứng để tôi nảy ra ý tưởng ấy, cũng chính em là lí do tôi chạy đôn chạy đáo suốt 1 tuần lễ trời. Thế nhưng, cành dương xỉ bây giờ đã vàng úa, hẳn là những cây thông nhỏ nhắn trong hộp quà của em cũng đã héo tàn như thế, như chính tình cảm của đôi mình bây giờ vậy.

- “Tôi để cành dương xỉ úa tàn theo lẽ tự nhiên, vậy thì có sao em lại cố công tô thêm chất màu ngọt ngào lên cái từ “bạn đặc biệt” dành cho tôi chứ? “

Những mẫu giấy của bản nháp hai bài thơ tôi tặng em vẫn còn đó, đầy những nét chữ tôi cố viết thật ngay ngắn và những đường gạch nguệch ngoạc khi không đồng ý. Tôi nhớ là tôi tặng em bài thơ đầu tiên của mình, em đọc rồi lại cười phá lên:

- Ha ha, thơ gì thế này hả ông?
- Thì... thì là thơ chứ sao?
- Chẳng vắn chẳng điệu, ôi đầu đá của tui ơi!
-!

Và ngay đêm hôm ấy, tôi đặt bút làm lại bài thơ thứ hai, nó chỉ có một bản nháp duy nhất. Trong khi viết, ý tưởng cứ tuôn trào không ngớt, khiến tôi còn sợ rằng mình sẽ bỏ quên bất kì ý tưởng hay ho nào. Tôi viết một mạch, có vắn có điệu, tự mỉm cười một mình mặc cho ông anh

cười chế giễu cạnh bên. Và chắc chắn, suốt đời này tôi cũng không thể làm ra được một bài thơ thứ hai nào nữa, bởi nụ cười nửa vui nửa hạnh phúc của em đã làm tôi cảm thấy mình không cần thiết phải làm thêm bài thơ nào nữa. Rồi bây giờ, hẳn là tôi cũng không còn cần phải làm thơ nữa rồi!

Một vài thỏi kẹo Sugus tôi mua mà chưa kịp đưa em vẫn còn trên bàn, tính tôi từ nhỏ đã không hảo ngọt, tôi không thích kẹo bánh, chỉ thích mỗi khô bò. Nhưng từ khi gặp Vy, tôi đã biết thế nào là kẹo Sugus ngọt ngào, và nó lại càng ngọt ngào hơn khi tôi chạy xe đằng trước, em lột vỏ kẹo và đưa vào miệng tôi từ đằng sau, rồi lại cười thật tinh tứ đầy quyến rũ.

- Kẹo này ngon thiệt ta ơi!

- Hi hi, biết sao ngon không?

- Sao?

- Vì Vy chỉ mà, hi hi!

Tôi lúc này cũng bất giác đưa tay lấy một viên kẹo cho vào miệng, Sugus vẫn ngọt, nhưng lần này nó có kèm cả vị đắng. Và lạ lùng thay, dù vị ngọt gắt hơn nhưng ta vẫn cảm nhận rõ vị đắng trên đầu lưỡi và đắng đến tận tâm can. Có lẽ, Sugus lần này đã không còn đi cùng nụ cười toả nắng của em nữa rồi.

Nhìn tấm thiệp mừng Tết của em trong hộp bàn, tôi chợt nhớ đến khoảnh khắc mình nhận được con số 15. Chẳng hiểu sao lúc cho tay vào hộp thăm, tôi lại có thể chắc chắn rằng mình sẽ là người có trong tay tấm thiệp mừng của em vậy. Và quả thật đúng là vậy, tôi cũng sờ nhận ra trong tay mình là thiệp của em, còn em tròn mắt ngạc nhiên và tủm tỉm cười:

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ rồi Nam ơi, hi!

- Ủ, bất ngờ ghê!

Nhìn vẻ mặt rầu rầu của em lúc nhận ra thiệp em được nhận chẳng phải là của tôi, dù cho không biết rằng rốt cuộc tấm thiệp mừng của tôi đã về tay ai, nhưng tôi vẫn vui và cảm thấy ấm lòng, vì em buồn một nỗi buồn hạnh phúc.

- Ấm lắm rồi, hi!

- Ủ, ngủ đi ha!

Tôi nhớ dáng vẻ ngủ thật dễ thương của em, như một cô mèo con đang cuộn tròn trong chăn ấm, làn môi đỏ hồng khẽ mỉm cười nhẹ nhàng.

Em chữa thẹn cho tôi những lần tôi còn đang lúng búng chưa biết chữa thẹn làm sao:

- Thăng Nam đánh bài dở ẹc, đúng là nhà từ thiện hảo tâm, hê hê!

- Đẹp tụi mày đi!

- Đâu có sao, đen bạc đỏ tình, Nam ha?

Và em bên cạnh tôi khi tôi khó khăn:

- Ngày mai sang nhà tui học Anh văn đấy nha!

- Phải không trời?

- Học xong mới được đi chơi!

Rồi em hấp háy mắt mỉm cười khi thấy tôi đến lớp sau một tuần nằm viện vì bệnh:

- Khoẻ rồi ha, vở mình chép bài hết rồi nè!

Mọi thứ như quay lại chậm chậm trong đầu, tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ trên bàn như ngược thời gian đưa tôi trở lại những ngày ấy, và, tôi cuối cùng sau bao ngày qua, cũng đã có thể mỉm cười thật sự:

- Mình tên Khả Vy, hi, làm quen nha!

Càng giận càng ghét, càng tìm mọi lí do để nhớ lại mọi chuyện thì tôi lại càng nhận ra mình yêu em ấy đến nhường nào. Ừ, bây giờ tôi sẽ không trách gì em nữa đâu Khả Vy à, tôi biết những gì em dành cho tôi là thật lòng, tôi biết tình cảm chúng ta nhẹ nhàng như gió thoảng vậy. Suốt thời gian qua, tôi chưa hề một lần thật sự tỏ tình với Vy, thì lấy tư cách gì để giận em ấy khi em chọn một người con trai khác không phải là tôi chứ. Có lẽ, suốt năm rồi tình cảm giữa cả hai chỉ là do tôi ngộ nhận mà thôi, ừ tôi yêu em thật, nhưng em đối với tôi chỉ là rung động nhất thời, và em chọn cách rút lui nhẹ nhàng như vậy. Và mọi sự, chỉ là do tôi cả nghĩ mà thôi, cũng phải, điều gì dễ đến thì cũng dễ đi thôi mà!

Tôi sẽ chúc phúc cho em cùng người ấy, tôi sẽ không còn trách gì em nữa đâu, mãi hạnh phúc nhé, vì em đẹp nhất khi em cười đấy, Khả Vy!

Thật sự tôi chẳng cao thượng hay có lòng vị tha gì đâu, chỉ vì lúc này đây tôi đã nhận ra một điều rất đơn giản. Trong tình yêu thì không có ai đúng ai sai, không phải bạn làm đúng để nhận được gì và làm sai thì sẽ bị gì, mà chỉ là một ngày nào đó, hai con tim không còn đập cùng chung một nhịp nữa mà thôi!

Chương 197

- Tíc tắc tíc.....!

Tôi giật mình tỉnh dậy giữa dòng suy nghĩ miên man, đưa tay vỗ vỗ trán, định thần nhìn lại đồng hồ thì nhận ra mình đã ngủ gật trên bàn từ chiều đến giờ lúc nào không hay:

- “Đã 2 giờ đêm rồi sao.....? “

Đưa mắt xung quanh bàn học, tôi thẩn thờ vài giây rồi thở hắt ra, mở tủ quần áo lấy ra một hộp bìa nhỏ, và rồi cẩn thận xếp những mảnh xốp và hạt châu, những mẫu giấy nháp thơ, tấm thiệp mừng Tết của Vy vào trong hộp rồi đóng nắp lại.

Tần ngần nhìn chiếc hộp trong tay một hồi, tôi quyết định kéo hộp bàn ra, lấy những món đồ khác để bên ngoài, và với nỗi niềm luyến tiếc, tôi cất chiếc hộp ấy vào nơi sâu nhất của ngăn bàn.

- “Thôi, ngủ yên nhé! “– Rồi tôi lấy những món đồ khác nằm đè lên trên chiếc hộp đó.

Và bất chợt, tôi nhận ra trên tay mình là cuốn sổ dạy Guitar của Tiểu Mai ngày nào. Thoáng ngạc nhiên vì hôm giờ hầu như tôi đã quên bằng quyển sổ nhỏ này kể từ cái đêm nàng đưa nó lại cho tôi, vài giây lưỡng lự trôi qua, tôi chậm chậm lật từng trang giấy ra xem.

Những trang giấy trắng nhỏ nhắn đầy nét chữ của Tiểu Mai, tinh tế và xinh đẹp như chính chủ nhân của chúng vậy:

- “Biết ngay là lật sang trang 2 mà, quay lại tập trang 1 đi, trang 3 mới có bài tiếp theo! “

Lúc trước tôi từng bật cười với trò tinh nghịch này của cô nàng, và bây giờ cũng vậy, suốt những ngày qua tôi lúc này mới có được một lần cười thoải mái đến vậy.

- “Hợp âm Fa trưởng khá là khó, nhưng ngón tay Nam dài nên cố tập nha, đây là hợp âm mình thích nhất đó, hi! “

- “Trong Guitar Fingerstyle thì Palm là kĩ thuật căn bản nhất, nó giúp mình vừa tạo ra nhạc mà lại vừa có tiếng trống do lòng bàn tay đập vào thùng, thử xem, hay lắm đó Nam! “

- “Nè, bây giờ Nam tập Tapping nhé, đến khi vào bài Wings you are the hero thì sẽ có đoạn Tapping bằng cả hai tay, kĩ thuật này Mai chỉ biết chứ không tập được, hi hi, nhưng có khiếu như Nam thì chắc là sẽ được thôi, cố gắng ha! “

- “Đến đây mà cảm thấy khó thì chắc chắn là do lúc trước Nam tập Artificial Harmonic không kĩ, quay lại trang 47 đi, cấm có cãi! “

Tôi bỗng nhiên thấy lòng mình đã dần ấm áp hơn, nhớ lại những ngày tập đàn ở nhà Tiểu Mai, lúc ấy thật vui biết mấy. Lúc nào trước mặt tôi cũng là tách trà đào và đĩa bánh ngọt thơm phức, rồi một bà cô sư phụ xinh đẹp nhưng cũng không kém phần hắc ám, sẵn sàng bắt tôi ở lại tập thêm giờ đến hết bài mới thôi. Có lần tôi thì đau tay mặt nhăn mày nhó, nàng thì khúc khích

cười bảo tôi yếu kém, thế là tôi tò tò dụ cô nàng đàn thử, rồi búng mạnh ngón tay tôi vào tay nàng. Tiểu Mai giật mình rồi bặm môi chẳng nói chẳng rằng bỏ đi vào trong, bỏ tôi đàn mặt ngồi ở phòng khách một mình. Một hồi sau thấy tôi cũng im ru, nàng mới quay trở ra lại:

- Chơi ác, đau tay quá nè! – Nàng bĩu môi trách khế.
- Ủ... xin lỗi, Nam cũng đau lắm! – Tôi vờ rầu rĩ.
- Sao vậy? Cũng đau tay hở? – Tiểu Mai ngẩn ngơ thắc mắc.
- Không! – Tôi lắc đầu làm bộ thiếu não.
- Chứ sao? – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.
- Thì cô em bỏ vào trong rồi, lấy ai pha trà cho bản vương nữa! – Tôi nói rồi phá lăn ra cười.

Nàng đỏ bừng mặt rồi giậm chân kéo đàn ra, tay cầm cuộn báo rượt tôi chạy khắp nhà:

- Vô duyên, đứng lại đó!
- Ha ha, có điên mới nghe lời! – Tôi nhẩy phốc qua ghế.

Những ngày ấy thật vui và hồn nhiên biết bao nhiêu, tiếc thay tôi lại không biết trân trọng nó, mà chỉ xem Tiểu Mai dạy đàn cho tôi như một lời hứa, là một nghĩa vụ. Để rồi ít lâu sau, tôi lạnh lùng trả đàn lại cho nàng, và phũ phàng quay đi, dù biết phía sau lưng, Tiểu Mai vẫn lặng nhìn theo tôi.

Nỗi buồn khi trước thoáng qua, tôi thở hắt ra tự trách mình đã quá vô tâm rồi, bây giờ âu cũng là nhân quả, vô tình Khả Vy đã đối xử với tôi hết như những gì tôi làm với Tiểu Mai.

Lật sang những trang khác, tôi nhìn những nét chữ nhỏ nhắn như vẽ lên nốt nhạc nhẹ nhàng trôi ra bên ngoài, sống động cùng điệu êm trong đêm. Nhưng nét chữ ấy dừng lại ở trang gần cuối cùng của quyển sổ, trang giấy ấy trắng hoàn toàn không một dòng được viết. Điều làm tôi ngạc nhiên là trang giấy ấy có vài nét nhoè nhảm nhúm thành hình vòng tròn, cứ như... những giọt nước rơi từ trên xuống và in vào trang giấy.

Đưa tay lần nhẹ trên làn giấy, tôi bắt chợt hình dung ra ở lúc nào đó, Tiểu Mai có lẽ đã... khóc, và nước mắt nàng rơi xuống trang giấy này, làm thành những vết nhoè rất đặc trưng. Thế nhưng, trang ấy hoàn toàn không có gì được viết lên cả, dù trông không bình thường chút nào. Tờ giấy khá nhẵn và không hẳn là màu trắng thường thấy.

Cầm lên xoay ngang xoay dọc, đưa dưới ánh đèn và nhìn thật kĩ nhưng tôi cũng không phát hiện thêm được gì. Một hồi sau, tôi tựa hẳn người vào ghế lặng im nhìn trang giấy, rồi ngồi lại và với tay định lấy cái kẹp giấy chèn vào giữa để khi khác xem lại, thì vô ý tay tôi hất vào cốc nước lọc trên bàn, và nước tràn ra cả mặt giấy tôi đang mở:

- “Chậc...sơ ý quá! “

Tôi vội lấy quyển sổ lên và phúi nước xuống, lấy khăn lau khô mặt bàn rồi khế nhẵn mặt nhìn lại cuốn sổ, lòng chợt hi vọng nó đừng bị hư tổn dù rằng tôi thoáng bất ngờ vì chẳng rõ tại sao tôi lại hi vọng như vậy.

Và giây tiếp theo, tôi sững sốt nhìn trang giấy trắng xoá không có gì viết lên khi này, bây giờ những nét chữ ngay ngắn của Tiểu Mai đã dần hiện ra theo làn nước đang phủ lên. Vài giây bất động trôi qua vì ngạc nhiên, tôi quyết định dốc một ít nước vào trang giấy ấy và trải đều ra xung quanh, rồi bản thân đọc những dòng chữ viết đang dần hiện ra lúc này:

- “Minh không biết là lúc nào Nam sẽ đọc được những dòng này nữa, cũng có thể lúc Nam đọc rồi thì mình đã không còn ở đây nữa, hoặc cũng có thể Nam sẽ không bao giờ đọc. Nhưng, mình vẫn hi vọng một lúc nào đó, những dòng này sẽ được biết đến.

Ừ, tối hôm nay... Mai không trách gì Nam đâu, thật đó, chỉ là hơi bất ngờ thôi, hi, nên đừng lo gì nha...hai đứa mình...vẫn là bạn tốt nha! “

Nét chữ đến đây dường như run run và có phần nguệch ngoạc, đứng ngay chỗ bị nhoè.

- “Mai chỉ muốn như vậy thôi, và... chuyện tập đàn ấy, lúc nào tiện hơn thì Nam lại sang học tiếp nhé, vì... Nam hứa với mình là sẽ tập đến nơi đến chốn rồi mà, đừng bỏ dở, sẽ tiếc lắm đấy. Âm nhạc không có tội gì đâu, mình cũng sẽ không làm khó gì cả, chỉ đơn thuần là nếu được thì Nam đến nhà mình tập rồi về, nhé? “

Tôi chợt thở nấc lên, nghe lòng mình chùng xuống đầy nỗi buồn.

- “Và còn... có thể khi nào Nam đọc đến trang này rồi thì biết đâu mình lại đang ở Nhật, nên nếu lúc nào Nam muốn sang tập Guitar thì hãy đến nhà Mai lấy đàn nhé. Ở hướng chuông cửa tính từ viên gạch đầu tiên, Nam vòng tay qua cửa sắt vào bên trong là sẽ thấy có một khoảng trống nhỏ, mình để chìa khoá cổng dự phòng ở trong đó. Và ở dưới chậu trúc kiểng bên trong sân là chìa khoá nhà, Nam lấy nó mở ra là vào phòng khách được rồi....nhớ nha!

Vậy thôi, mình sẽ không nghĩ gì nhiều đâu, Nam cố gắng tập nhé, rồi còn đàn River flows in you bằng Guitar nữa, hi.....!

Tạm biệt.....! “

Tôi thừ người ra bất động, thẫn thờ hồi tưởng lại đêm hôm ấy, lần đầu tiên tôi nắm tay Tiểu Mai, và rồi ít phút sau tôi thẳng thừng nói rằng sẽ không đến tập đàn nữa. Tiểu Mai nhìn tôi bàng hoàng, nàng lặng yên vào trong nhà, tôi đợi một hồi nàng mới bước ra đưa lại tập vở mà tôi để lại lúc chiều, hẳn nhiên là có kèm theo cuốn sổ tay này của nàng, mắt nàng hoe đỏ như vừa mới khóc.

Và tôi giờ cũng đã biết nàng rất cuộc bảo tôi đứng đợi là để làm gì, chính là viết nên trang giấy này đây. Tôi có thể hình dung ra được đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng đang run rẩy viết những dòng này, và từng giọt nước mắt vô tình rơi xuống làm nhoè trang giấy cùng chính nỗi buồn của nàng lúc ấy.

- “Đến tận lúc ấy, em vẫn còn lo cho tôi như vậy sao? Sau tất cả những gì tôi đã vô tâm và lạnh lùng với em, mà em vẫn nói rằng không trách gì tôi ư? Tôi... tôi nợ em quá nhiều rồi, Tiểu Mai à, tôi thật tâm không muốn mình nợ em thêm một món nợ ân tình nào nữa....! “

Bây giờ, tôi đã hiểu rõ, thấu hiểu tất cả những gì Tiểu Mai đã phải trải qua. Cảm giác nhìn người mình thương mến cười nói vui vẻ bên người khác thật đau đớn, nó như lưỡi dao cứa sâu vào tim, không rỉ máu nhưng vẫn đau đến thắt chặt, tưởng chừng uất nghẹn không thể nào thở được. Tôi

cũng hiểu tại sao những ngày ấy nàng lại học hành sa sút đến vậy, và rồi ngày hôm sau nàng phải bỏ về giữa lớp. Tôi biết lúc ấy hẳn nàng cũng cảm thấy trống rỗng và buồn bã như tôi bây giờ, nhưng tệ hơn là nàng không có ai sẻ chia, và nàng lại là con gái, thật không dễ dàng gì khi ngày nào cũng phải nhìn thấy tôi tình tứ cùng Vy.....

Gấp quyển sổ lại, tôi thở dài buồn bã, nghe tim đau nhói từng hồi....

Tôi cuối cùng cũng đã cảm nhận được hết rồi, Tiểu Mai!

Chương 198

Tiểu Mai nói đúng, cuốn sổ Guitar của nàng là nhìn vật nhớ người, cầm nó trên tay, tôi chưa hết buồn về chuyện của Vy thì nay lại gọi lên trong lòng nỗi áy náy ngày trước về Tiểu Mai. Vậy nên chạng vạng tối của ngày hôm sau, tôi tần ngần dựng xe đứng trước nhà nàng, lưỡng lự không biết có nên vào hay không.

- “Chắc... thôi thì chấm dứt hết một lần cho xong, từ nay mình cũng không thích ai nữa rồi!”

Nghĩ ngợi một hồi, tôi quyết định bước lại gần cánh cổng, đưa tay ngang với chuông cửa rồi luồn vào trong như lời Tiểu Mai, quờ quạng vài giây thì tay tôi chạm đúng chỗ hổng của phần tường nhà lát thiếu 1 viên gạch. Lọ mọ mấy ngón tay, cuối cùng tôi lôi ra được chiếc chìa khoá cổng dự phòng của nhà Tiểu Mai.

Cầm chìa trên tay rồi, tôi tự dung lại ngần ngừ muốn thay đổi ý định, đang muốn để chìa khoá về lại chỗ cũ thì chợt có hai người đi bộ ngang qua đường nhìn tôi bằng ánh mắt đề phòng một tên trộm đạo. Thế là lỡ đâm lao phải theo lao, tôi cố giả bộ thản nhiên như đây là nhà của mình, đường hoàng tra chìa vào ổ khoá.

- Cách! – Tiếng ổ khoá bật mở, tôi đẩy cánh cổng màu đen sang bên và dắt xe vào trong sân.

Xung quanh khu nhà Tiểu Mai là con đường trồng đầy những hoa sữa, lúc này trời chỉ vừa sập tối, tôi bất giác nghe làn gió đưa mùi hoa sữa thơm dịu nhẹ, đứng trong sân vườn nhà nàng, lòng bỗng dung nhớ lại lần đầu tiên tôi gặp Tiểu Mai. Nhìn hòn non bộ ở góc hồ nước, tôi thoáng thấy lại hình ảnh mình bị Tiểu Mai ném bóng vào mặt của mùa hè năm trước thiếu điều muốn gãi mũi, khi tôi “tình cờ” “sút bóng vào nhà nàng.

- Vậy mà đã 1 năm rồi...! – Tôi mỉm cười, thở dài náo nức.

Đưa mắt về chậu trúc kiểng trên bậc tam cấp, tôi nhìn ngắm soi một hồi rồi cũng thấy được chùm chìa khoá nhà Tiểu Mai để gần những ô cỏ xanh mọc lún phún ra khỏi chậu cây.

Mở cửa phòng khách nhà nàng ra, tôi nheo mắt lần mò tay với tìm công tắc điện. May thay công tắc ở ngay bên phải, đèn phòng bật sáng, tôi bất chợt cảm thấy một điều gì đó vừa lạ lẫm vừa quen thuộc. Cảm giác như đã lâu rồi tôi mới trở về nhà, và lạ lẫm vì lần này chỉ có mỗi mình tôi mà thôi. Những ô cửa sổ đã đóng kín, dàn ghế salon được phủ lên lớp vải che bụi, chiếc Piano đã đóng nắp một cách hờ hững, và cây đàn Guitar được dựa trên giá đàn, nằm buồn chơ vơ như thiếu đi chủ nhân của nó.

Tôi tự nhiên hiểu ra mình nên làm gì, đi ra sau bếp tôi tìm chổi quét nhà, mà kể cũng kì lạ, tôi quét nền nhà Tiểu Mai kĩ càng và sạch sẽ hết như lúc ở nhà tôi vậy. Đến cả bụi bặm trên bàn ghế và chiếc dương cầm tôi cũng lọ mọ quét cho bằng hết, như thể tôi đang tự nghĩ nếu mình dọn nhà dùm cho Tiểu Mai thì sẽ bớt đi phần nào áy náy vậy.

Xong xuôi đâu đó, tôi buông chổi rồi ngồi phịch xuống ghế, thần thờ đâm ra tự hỏi rốt cuộc mình lại đến đây làm gì vậy kia, cứ như bị ai dẫn lối mà đi vậy. Ngồi một mình trong căn phòng trống, tôi nhìn quanh quất một hồi rồi đi đến giá đàn Guitar, cẩn thận lấy cây Lakewood ra khỏi

bao đàn, nâng niu nó như một báu vật rồi nhẹ nhàng ngồi xuống ghế.

Ngay giây phút tôi chạm vào đàn, lòng chợt dâng lên cảm giác như đang tái ngộ một người bạn tri giao đã lâu không gặp. Nhớ lại khoảng thời gian trước kia, hầu như ngày nào tôi cũng kè kè cây Guitar bên mình, bữa nào không tập đàn là bữa đó thấy bứt rứt gì đâu. Ấy vậy mà, tôi tập đàn vì Vy, để rồi bỏ tập cũng lại vì Vy, tính ra đến giờ tôi ngưng tập đàn cũng gần 3 tháng rồi.

Rải một vòng hết 6 dây đàn, tôi bắt đầu dạo mấy vọng hợp âm căn bản, một cảm giác khó tả dâng trào, âm thanh Guitar đúng là rất đặc trưng, tôi như run cả người lên. Nhất là khi chính tay mình đàn lại bản Song from a Secret Garden, bản này Tiểu Mai đã dạy tôi tập được hơn một nửa, nhưng đến vài ngày sau tôi lại bỏ dở giữa chừng và ngưng không học nữa.

Vì vậy ngày hôm nay, trong tâm trạng buồn bã và chán nản, tôi cô độc chơi từng nốt nhạc trong bản hoà âm không lời ấy. Lúc này đây, tôi chợt hiểu ra thế nào là nhập tâm vào nghệ thuật, chỉ khi đang buồn như lúc này đây thì tôi mới cảm thấy mình chơi được bản nhạc này có hồn đến vậy, trầm buồn và sâu lắng.

Tiếng đàn Guitar nhẹ nhàng thánh thót vang lên trong ngôi nhà trống, trong vô thức, tôi hình dung ra Tiểu Mai nét mặt thoáng buồn, lẻ loi chơi dương cầm trong ánh chiều tà như tôi lúc này đây. Càng nghĩ đến điều đó, tôi lại càng không dám đưa mắt nhìn về chiếc Piano nơi cửa sổ, và tôi... cũng buông cây Lakewood xuống, lòng chợt buồn đi vì thấy áy náy về những gì tôi đã làm với Tiểu Mai, tôi hoàn toàn không xứng đáng chạm vào đàn của nàng nữa, tôi cũng không có tư cách bước vào nơi này nữa rồi.

Cất đàn lại vào bao, tôi đưa mắt nhìn hết phòng khách một lượt, mọi thứ vẫn còn như cũ, chỉ khác là bây giờ đã không còn những lúc tôi chọc giỡn Tiểu Mai và bị nàng hờn dỗi, hay những khi tôi cứ xẹt ra xẹt vô nhà bếp mà ăn vụng khi nàng đang nấu ăn nữa.

- “Ừ....tôi không thể nợ em thêm một món nợ ân tình nào nữa đâu, Tiểu Mai...! “- Tôi lắc đầu thở dài, rồi để lại cuốn sổ Guitar của nàng trên bàn, và thần thờ quay bước ra ngoài.

Đóng cánh cổng sắt lại, tôi luồn tay qua trả chìa khoá vào ô gạch cũ rồi dắt xe xuống lề đường, lòng cố nán lại nhìn nhà nàng một lần nữa rồi đạp về, tự nhủ sẽ không bao giờ tôi đến đây nữa.

Con đường Tuyên Quang buổi tối sực nức những mùi thơm của bánh xèo và vịt quay, mọi khi tôi vẫn hay chở Vy dạo qua nơi này, và tôi còn bông đùa rằng hai đứa nên ghé vào quán, kêu 2 con vịt ra ai ăn hết trước thì được miễn phí. Vậy mà giờ đây, khi tôi đưa mắt nhìn về phía góc quán quen thuộc ấy, từ trong hẻm phóng xe ra là... tên con trai ấy vẫn đang chở Khả Vy đằng sau, và Vy thì vô tư cười nói cùng hắn. Tôi nghe tim mình thất lại, không thể đạp xe được nữa mà dừng hẳn, lạng nhìn cho đến khi hai người ấy khuất nơi cuối đường.

Dù đã xác định là tôi sẽ không còn vương vấn gì với Vy nữa, nhưng sao lúc nhìn thấy cảnh tượng này, tôi vẫn còn đau lắm. Em ấy vẫn tình tứ với tên kia hết như tuần trước, dù rằng nhỏ Huyền đã bảo đó chỉ là anh trai, và chính Vy lại còn gửi giấy nói là sự thật chẳng phải như tôi nghĩ. Thế nhưng lúc này đây chẳng phải mọi thứ đã rõ ràng lắm rồi sao?

- “Nhà tên đó hình như cũng ở đường Tuyên Quang, tao với thằng Dũng thấy 2 lần rồi! “

Tôi nhớ lại lời nói của bọn Khang mập lúc trước, giờ thì tôi đã hoàn toàn tin rồi đấy, hoá ra lúc này tôi vô tình đang dừng xe đúng ngay quán internet mà bọn tôi vẫn hay chơi. Và vậy là chắc

hắn những gì tôi nhìn thấy khi nãy cũng y hệt như những gì bọn thằng Khang và Dũng xoắn đã chứng kiến vào mấy hôm trước.

- Ủ, thế mà bảo là sự thật không phải như vậy đấy? Ngày nào cũng đi chơi thế kia mà, đến độ bạn bè giờ ai cũng biết hết, thế thì anh trai với chả em gái cái nỗi gì nữa!

- Thôi mày ơi, chẳng phải mày đã chấp nhận cái sự thật này rồi hay sao chứ?

- Tao biết... nhưng suy nghĩ là một chuyện, còn tiếp nhận sự thật lại là... nó khó hơn tao nghĩ!

- Đẹp đi, giờ xem như hết rồi, không có tình cảm chi nữa!

- Ừm... biết.... dù sao thì mọi sự cũng là do tao ngộ nhận rồi hoang tưởng thôi, chứ trách gì Vy được chứ!

Tôi thần thờ đạp xe về, trong lòng cứ giằng xé luân phiên giữa một bên là công tố viên quyết liệt vạch tội Vy hết phản bội rồi đến phũ phàng, một bên là luật sư đang ngoan cường bào chữa rằng mọi thứ từ đầu là do tôi sai, là do tôi tự nhận rằng Vy có tình cảm với mình. Mãi đến khi dắt xe vào nhà rồi mà tôi vẫn còn lơ ngơ nghĩ ngợi mông lung:

- Nam, con biết gì chưa? – Mẹ tôi từ dưới nhà đi như chạy lên trên.

- Ờ.. dạ? – Tôi giật mình.

- Anh mày đậu bác sĩ rồi, khối B được 24 điểm mà trường Y năm nay lại lấy 24,5! – Mẹ tôi nói, không giữ được bình tĩnh.

- Là....sao...? – Tôi ngơ ngác.

Chốc sau, theo lời mẹ tôi kể lại khi bà đã kìm lại được niềm xúc động, thì đại loại là lão anh tôi thi đại học khối B được 24 điểm, nhưng đại học Y Dược năm đó lại lấy điểm chuẩn cho ngành bác sĩ đa khoa là 24,5 điểm. May phước ba đòi làm sao mà ông được cộng thêm nửa điểm khu vực, thế là vừa đủ điểm đậu, chứ có ông kia là con của bác sĩ bạn bác Hai tôi, cũng thi được 24 điểm nhưng ở Sài Gòn nên tạch luôn, đành ngậm ngùi chuyển sang nguyện vọng 2. Vậy là cuối cùng dòng họ nhà tôi cũng có một người nối nghiệp được bác Hai tôi, khối phải nói cả họ nội và gia đình tôi mừng đến cỡ nào, làng xóm biết đến cũng qua chúc mừng. Vì năm đó, cả thành phố Phan Thiết chỉ có 2 người là đậu đại học Y Dược, nhưng chỉ mỗi ông anh tôi là đậu ngành Đa khoa điểm chuẩn cao nhất, còn người kia hình như là ngành Tai – Mũi – Họng nên điểm thấp hơn.

- Để vài bữa nó về đây, mẹ mở tiệc mừng đãi cả xóm mới được! – Mẹ tôi khấp khởi nói.

- Dạ! – Tôi gật đầu, cảm thấy tâm trạng đã khá hơn chút đỉnh, cũng nhẹ nhõm một phần vì nhờ ông anh mà 2 năm sau, tôi sẽ không phải khăn gói đi thi ngành Y nữa.

Tối hôm đó, không khí trong nhà tôi vui như trẩy hội, mẹ tôi cứ cười suốt, mắt ánh lên niềm hạnh phúc cùng nỗi tự hào khôn tả. Chỉ riêng tôi là tâm trạng vẫn lẩn cấn giữa buồn và vui, vì cái nỗi buồn và tin vui nó đến sát nhau quá, buồn vì cái sự thật vừa thấy lại lần hai, và vui vì ông anh bá đạo làm cú đúp thần sầu hốt luôn cả hai trường đại học danh tiếng nhất là Y Dược và Bách Khoa. Mãi đến khoảng hơn 9 giờ tối, khi mẹ tôi đang nói điện thoại chia vui với ngoài nhà nội, tôi ngồi tựa ghế salon, tình cờ nhìn vào quyển sách Phật giáo mẹ tôi đang đọc:

- “Vạn vật chí âm chí dương, khi cực thịnh cũng là lúc khởi suy! “– Dòng chữ ấy vô tình đập ngay vào mắt tôi.

Tôi bất động hồi lâu vì sửng sốt, nghe tim đập thành thịch vì điều mình vừa nghĩ ra, vì nếu nó là đúng thì tôi đã có thể tháo gỡ cái tâm trạng trống rỗng lúc này, có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh day dứt về Khả Vy. Và đó là cái đêm mà sau khi đọc câu chân ngôn nhà Phật, tôi vô tình ngộ ra được một chân lí mới của riêng tôi, mà sau này tôi vẫn hay gọi đó là “Vong tình thiên thư “. Thật vậy, có lẽ nhờ bộ thiên thư tự lãnh hội này mà cuộc đời tôi từ đêm đó đã rẽ sang một bước ngoặt mới, một trang mới nhiều chuyển biến bất ngờ và cũng không kém phần u ám!

Chương 199

Trong “Vong tình thiên thư” thì “Vong tình” có nghĩa là một mối tình đã chết, sở dĩ gọi như vậy chỉ vì tình cờ tôi đã tìm ra cách để làm tiêu biến đi những chân tình của tôi dành cho Khả Vy. Và nếu nói là giải thích cho “Vong tình thiên thư” thì chỉ có thể giải thích bằng mọi việc đều có giới hạn của nó, theo chân ngôn nhà Phật thì gọi là “Khi cực thịnh cũng là lúc khởi suy”. Tức là nói theo một khía cạnh nào đó, nếu như bạn muốn quên thì phải làm sao? Nhớ là thái cực trái ngược của quên, chính vì vậy, khi bạn cứ “nhớ” mãi đến một đỉnh điểm nào đó, bạn sẽ “quên”. Có lẽ vì vậy mà về sau tôi nhớ có một bài hát nào đó có một câu đại loại mang nghĩa giống như bản chất của “Vong tình thiên thư” vậy, đầu biết là cố quên rồi sẽ nhớ, chỉ bằng dặn lòng mình cố nhớ để mà quên. Như thế, cố nhớ để mà quên, có thể được không?

Câu trả lời là không, tôi biết quên đi hoàn toàn một người bạn đã từng yêu là chuyện không thể, nhưng để thay đổi ấn tượng, thay đổi cách nghĩ hoặc chí ít là không còn cảm hận học nữa, hay thậm chí tốt hơn là không còn yêu họ nữa, lại là chuyện hoàn toàn có thể. Chính vì vậy, dù không thể quên được Vy, nhưng để không còn cảm ghét em ấy nữa, để không còn những ngày nhìn em ấy bằng chân tình của mình nữa, tôi đã chọn ra cách tàn nhẫn nhất với bản thân mình. Đó là bất kể là lúc nào, tôi cũng sẽ luôn nghĩ về Vy, luôn nhớ về những kỉ niệm của mình cùng em ấy, để rồi vào một ngày nào đó tôi sẽ không còn vụng vụng trong mối tình cảm hỗn độn giữa ghét và yêu nữa.

Và cũng vì tính tôi từ nhỏ đến giờ chưa hề giận một ai đó quá nửa ngày, nhưng hễ đã thù ghét ai thì tôi sẽ căm hận cả đời, không bao giờ có chuyện tha thứ. Nhưng hễ thật lòng yêu ai thì tôi sẽ hết sức thủy chung, vậy nên bây giờ khi tôi đã tự nguyện rút lui, rời xa Khả Vy thì tôi cũng sẽ không để thái độ của mình làm em ấy phải khó xử. Tôi cũng sẽ không còn giữ quan điểm hận thù, cũng sẽ không giữ trong lòng mối tình đầu này nữa, âu cũng là tốt cho cô gái nào đó mà sau này tôi sẽ yêu, tôi sẽ chẳng bao giờ nói rằng tôi đã từng yêu một ai đó trước mặt bạn gái nữa.

Hãy luôn cố nhớ để một ngày sẽ quên, tôi gọi đó là “Vong tình thiên thư”!

Lợi ích của “Vong tình thiên thư” là mãi đến sau này mới phát huy tác dụng, còn bây giờ, bí kíp tự lãnh ngộ này chỉ góp phần đưa tôi vào vực sâu u tối. Những ngày cuối cùng của mùa hè năm ấy, tôi lúc nào cũng nhớ Vy đến phát điên lên được. Nằm ngủ cũng mơ thấy mình đang đi chơi với em ấy, bất thần tỉnh dậy người ướt đầm mồ hôi, nhận ra rằng tôi đã bị tự kỷ ám thị. Tôi bỏ không còn học thêm bất cứ môn nào nữa, ban ngày khi thì ở nhà, khi thì tôi cắm mặt trước màn hình vi tính của quán internet. Để đến tối, tôi lại lang thang chạy xe qua những cung đường kỉ niệm, những nơi in dấu ngày tháng tình cảm lúc trước giữa tôi và Khả Vy.

Có lúc tôi lại điên cuồng đến mức khi tự mình chạy ngang qua nhà Vy, nhìn vào nhà em ấy, tận mắt chứng kiến Vy ngồi nói chuyện vui vẻ cùng tên con trai kia. Để rồi tự mỉm cười, ra vẻ cao thượng nghĩ rằng “chúc em hạnh phúc”, dù rằng tôi không chần chừ lòng tôi có đang muốn chạy thẳng vào nhà em ấy mà ba mặt một lời, hỏi cho ra ngô ra khoai hay không.

Tôi quên bằng đi cuộc đời học sinh ngoài chuyện vui chơi ra, bạn còn phải học, hàng ngày tôi mãi miết với những bản nhạc kỉ niệm, những trò chơi online trong thế giới ảo, những lần tự

huyền hoặc với bản thân rằng một ngày nào đó tôi sẽ lại được sóng bước cùng Vy.

Để rồi anh của thằng Tuấn rách, thầy Hoàng dạy Hoá đã đuổi học tôi vì nghỉ liên tục 2 tuần không xin phép. Tôi cũng thôi đến lớp học Toán và Sinh, trong đầu vẫn tự mãn rằng tôi mãi mãi là học sinh giỏi, có học hay không thì cũng vậy.

Càng đắm chìm vào “Vong tình thiên thư“, tôi càng đắm ra chán nản mọi thứ trên đời. Không học, không giao thiệp bạn bè, suốt ngày tôi chỉ toàn làm những chuyện không lí do lẫn mục đích. Tôi sống mộng mơ và vô định hướng, tôi nghĩ rằng anh tôi đậu đại học đã là quá đủ, còn tôi thì có thể nào cũng được.

- Ê Nam, lâu quá không thấy mày đấy? Đi chơi không?

- Nam hả? Đá banh không, thằng Tuấn rủ nè?

- Cái thằng đàn này, thất tình à?

Mặc kệ bọn bạn thân hỏi thăm suốt ngày, tôi vì lòng kiêu hãnh quá cao của mình nên đã từ chối tất cả, chỉ vì tôi nghĩ rằng bọn nó đã biết Vy bỏ tôi rồi, đến gặp chỉ tổ nhục mặt

Cũng có lúc tôi chợt nhìn lại mình, và tự hỏi liệu mình có đang làm đúng hay không? Liệu “Vong tình thiên thư“ có phải chỉ là một điều vớ vẩn của một thằng thất tình hạng nhất tự nghĩ ra chẳng? Bỏ tất cả mọi thứ để đánh đổi cho một tương lai không rõ sau này, liệu có đáng hay không? Ủ, đáng chứ, người đời có thể bảo tôi bi lụy vì tình, nhưng tôi sống vì tình cảm mà, còn hơn là gỗ đá mà cứ trơ mặt ra hay sao? Tôi không hối hận với những gì mình làm, tôi không nuối tiếc về hậu quả sau này, tôi không phủ nhận quyết định của mình, và đã nói là phải làm.

Cố chấp giữ chính kiến riêng cho bản thân đôi khi là một điều tốt, nhưng ngày đó với tôi nó đã sai lầm. Chính tôi còn phải thừa nhận rằng có hơi run khi nghĩ đến năm học kế tiếp, tôi sẽ chẳng thể làm được trò trống gì sắt nếu cứ mãi ở trong trạng thái như này, đầu óc cứ mãi nhớ về Vy, chán nản tất cả mọi thứ trên đời, trừ thế giới ảo trong màn hình vi tính ra.

Ngày ấy, bất kì game online nào vừa ra mắt thì tôi cũng đều thử qua, và tôi cực kì ưng ý với game “Cửu long tranh bá“. Với đồ hoạ đẹp mê ly và hệ thống kĩ năng mới lạ, tôi như bao thằng con trai độc thân khác, đắm chìm vào thế giới võ hiệp đầy màu sắc ấy. Trong một ngày, tôi có thể bỏ ra 10 giờ đồng hồ chỉ để luyện cấp cho nhân vật trong game. Khi vui, tôi nhớ đến Thanh long nhân của Võ Đang phái, khi buồn, tôi nhớ đến Khả Vy, khi thoải mái đầu óc, tôi hả hê với con boss khủng mình vừa săn được, khi chán nản mệt mỏi, tôi thần thờ nghe lại những bản nhạc ngày xưa mà Vy thường cho tôi nghe.

Hôm nào mọi sự cũng diễn ra theo một kịch bản nhất định không có gì thay đổi, buổi sáng dắt xe ra khỏi nhà, tôi nghĩ đến “Vô cực kiếm“, “Bát hoang khai động“, “Nhất kiếm khai thiên“. Buổi tối đạp xe về nhà, tôi nhớ đến “Con sóng yêu thương“, “Lời nguyện cầu tình yêu“, ...Và tôi dành hết thời gian cuối cùng của mùa hè năm đó cho kịch bản cuộc sống ấy, trống rỗng và vô định, ngập sâu trong chân lí của “Vong tình thiên thư“.

Một buổi chiều đẹp trời nọ, khi chỉ còn 1 ngày nữa là trường tôi lại tập trung học sinh để tổ chức học quân sự trong 1 tuần, và chuẩn bị cho ngày khai giảng năm học mới, tôi vẫn như mọi ngày, lững thững dắt xe ra khỏi nhà:

- Nam, chiều nay nhớ về sớm đấy! – Tiếng mẹ tôi từ dưới bếp gọi giật lại.

- Dạ....! – Tôi uể oải gật đầu.

- Chiều nay nhà mình mở tiệc đãi hàng xóm mừng anh mày đậu Y khoa, được thì rủ bạn con về chơi cũng được! – Mẹ tôi dặn rồi lại quay vào trong, bận rộn với những người phụ bếp và mớ thịt cá trên bàn.

Tôi chậm chậm đạp xe ra ngoài, trong đầu thầm bực mình vì nhớ lại cái cảnh của buổi tối hôm qua, khi mà ông anh tôi thấy bộ dạng rầu rầu của thằng em, liền đến vỗ vai, sau đó là siết cổ vắn vẹo các kiểu:

- Ha ha, tao nói mà, mày với con bé đó không hợp đâu, em dâu có cơ hội rồi! - Ông cười phá lên khi nghe tôi miễn cưỡng thú nhận sự tình.

- Không có đâu, đệ chẳng có gì với Mai cả! – Tôi thở dài rồi bỏ đi lên lầu, mặt quạu đeo vì ông anh tôi nói về cách Vy bỏ tôi cứ như thể em ấy vừa phản bội tôi một cách ghê gớm lắm.

Buổi chiều trong mát nơi phố biển, vào những ngày cuối hạ chuẩn bị chuyển giao sang mùa thu, từng làn gió mát rượi trong lành đưa hương biển lan toả làm thư thái bất cứ ai đang đi trên đường lúc này. Tôi mỉm cười thích thú, nhớ đến lời hẹn thách đấu ở Huyết sa bình với địch thủ Hắc đạo trong game Cửu long, đạp nhanh vào quán vỉa hè trên đường Tuyên Quang.

Vài mươi phút sau, tôi phá ra cười hả hê vì Võ Đang kiếm của tôi triệt hạ một lúc 3 nhân vật sừng sỏ của Hắc đạo thuộc Ma Giáo và Bí Cung, góp phần chiếm ưu thế về Bạch đạo quần hùng cho trận chiến quyết liệt trên Huyết sa bình:

- “Đến chiều là lên tầng Ngọc Nhị Kim Hoa rồi, cứ giữ tốc độ này thì tháng sau tiến nhập Ngũ Khí Triều Nguyên là cái chắc! “– Tôi thích thú nghĩ thầm trong bụng.

- Cốc! – Âm thanh quen thuộc của Yahoo messenger vang lên, vừa cửa sổ chat hiện ra bên góc phải màn hình.

Tôi sững người đi mất mấy giây vì những gì nhìn thấy lúc này:

- Hi ^^! – Là nick YM của Khả Vy.

Ngay lập tức, tôi phản xạ như cái máy, tức thì tắt ngay cửa sổ game dù rằng trận PK giữa 2 bang đang trên đà quyết liệt nhất.

- “Là sao? Cũng hơn 1 tháng không liên lạc rồi, sao lúc này Vy lại chủ động nói chuyện với mình nhỉ? “– Tôi thắc mắc chưa biết có nên tiếp chuyện hay không.

- “Thầy kệ, cứ nói như bạn bè bình thường thôi, chả sao! “– Tôi tặc lưỡi.

Thật vậy, những ngày qua, có vẻ như “Vong tình thiên thư “đã bắt đầu phát huy tác dụng, tôi đã thôi không còn ghét Vy nữa, đã quen dần với những ngày vắng bóng em ấy, mà thay vào đó là nỗi buồn của riêng mình. Nhưng kệ, thà tôi buồn một mình còn hơn là cứ ghen tuông vớ vẩn để em ấy phải khó xử.

Nghĩ vậy nên tôi đặt tay vào, bắt đầu gõ phím:

- Ừ, hi ☐!
- Trả lời lâu quá vậy, Nam đang bận gì à?
- Ừ sorry, nãy giờ đang nghe nhạc nên không để ý!
- Nghe nhạc gì vậy?
- Thì nhạc thôi, mà... có chuyện gì không?
- Hi, lâu ngày gặp lại, Vy hỏi thăm vậy thôi ^_^!
- Ừm.....!

Thế thôi, có gì đâu, bạn bè gặp lại... “hỏi thăm “vậy thôi!

- Nam khoẻ không? Hi!
- Khoẻ như voi, còn Vy? Nghỉ hè vui chứ?
- Ừ, vui lắm ^_^!
- Vậy à? Hi hi!

Không thể thừa nhận, tôi đã giả tạo nụ cười trong khung chat!

- Nam... không giận gì mình chứ?
- Có gì đâu mà giận, hi, bạn bè học chung giận nhau làm gì ^^!

Giây phút đó, tôi nghe một nỗi đau từ lâu đã bắt đầu dậy lên, và bùng ngược trở lại.....!

Chương 200

Tôi nhói đau khi ngày hôm nay chính mình đã thừa nhận mối quan hệ giữa chúng tôi từ giờ đã chỉ còn là bạn bè...

Màn hình phía bên kia, Khả Vy vẫn thản nhiên tiếp lời:

- Vậy thì may ghê, hi hi, tưởng Nam giận Vy luôn rồi chứ:P!

- Bậy bạ, làm gì có!

Có phải rằng, tôi đang vị tha lắm không nhỉ?

- Thế bữa giờ có đi chơi với ông mập không?

- À... không, Nam tự dưng thích ngủ ngày, hi!

- Hèn gì không thấy nhỏ Huyền sang nhà Vy chơi nữa, chắc là hai người đó lại hẹn hò suốt ngày nữa rồi, hic T_T!

- Thì... Vy cũng đang hẹn hò còn gì!

- Ủ ha:P!

Và lúc ấy, tôi bỗng dung tò mò muốn biết một điều gì đó từ phía bên kia:

- Hai người... vẫn vui chứ? Anh kia ra sao?

- Vui lắm, hi hi, mà tiết lộ một điều nè!

Tôi nghe tim mình đập bình bình, trong một khoảnh khắc chợt mong đợi rằng, Khả Vy sẽ nói ra điều bí mật đó chính là, mọi sự hôm giờ chỉ đơn thuần là một trò đùa.

- Điều gì?

- Anh này giống Nam lắm, dáng người dong dỏng cao nè, hai người cũng thông minh nè, cũng nói chuyện rất tâm lý nè, rồi còn cùng thích những điều như khoa học vũ trụ hay huyền bí Ai Cập, Hy Lạp nữa đó ^_^!

“Hoang đường, đừng có đánh đồng tôi với bất cứ ai khác, và nhất là với tên con trai đó, tôi ở một vị thế khác, tên đó làm thế quái nào mà so sánh được với tôi? “

Thế nhưng, tôi lúc này cũng chỉ biết thần thờ gõ phím:

- Vậy à, trùng hợp nhỉ ^^!

- Ủa, mà anh ấy muốn nói chuyện với Nam nè, được không?

- Là... sao?

- Nãy giờ Vy nói với anh ấy là đang chat với Nam, nên anh cũng muốn chat với Nam thử, nha?

- À... ừ... add nick Nam đi!

Tôi ngần ngừ rồi quyết định accept nick YM vừa add, hửn là của tên con trai đó rồi.

- Vậy hai người chat đi ha, giờ Vy nghe nhạc, hì hì ^_^!

- Ừm...bye!

Tại sao hai người con trai, có thể nói là tình địch với nhau, thì người này lại muốn nói chuyện với người kia nhỉ? Hửn muốn thể hiện rằng hửn đã chiến thắng trong cuộc chạy đua giành lấy trái tim Khả Vy à? Không hề, hửn chẳng chạy đua gì cả, hửn chỉ đơn giản là một tên đánh lén, một tên đâm sau lưng tôi mà thôi.

- Hi, chào em! – Dòng chữ từ khung chat bên kia hiện ra.

- Hi, chào anh! – Tôi ngoài mặt vẫn giữ thái độ lịch sự, từ tốn trả lời.

- Em là Nam nhỉ? Anh nghe Vy kể nhiều về em rồi, anh tên Vũ!

- À, vâng!

- Anh học bên trường Chuyên, hơn em 1 lớp!

- Hi!

“Thế thôi à? Hỏi thăm chơi vậy thôi à? “

- Chắc cũng không cần phải nói gì nhiều, sợ dĩ anh muốn nói chuyện với em, là vì... tụi mình thoả thuận một hợp đồng nhé?

“Hợp đồng? Loại hợp đồng gì giữa hai thằng học sinh chỉ mới lớp 11 và 12? “

- Là sao?

- Như vậy, chắc Nam cũng biết, Khả Vy của chúng ta rất được các bạn trai khác để ý, và xung quanh luôn có nhiều vệ tinh đeo bám, đúng không?

“Khả Vy của chúng ta ư? Giờ đã là của riêng anh rồi, liên quan gì đến tôi nữa? “

Tôi nhún nhin, đưa tay gõ như đập vào bàn phím?

- Ừ, đúng, mà sao, em không hiểu?

- Vấn đề ở đây, anh thì học khác trường nên chẳng thể nào bảo vệ Vy trước những vệ tinh đó được, chỉ có Nam là học cùng lớp Vy thôi!

- Thì sao?

- Là hai đứa mình nội ứng ngoại hợp, anh lo chuyện bên ngoài, những lúc đi chơi với Vy sẽ không để ai tiếp cận vào được. Còn Nam lo chuyện bên trong, những khi học cùng lớp thì em sẽ ngăn không cho những tên con trai khác đến gần, nhé?

“Nhầm nhí, anh lấy cái quyền gì mà bảo tôi làm cái hợp đồng vớ vẩn này? Chuyện anh với Vy ra

sao tôi giờ không cần biết nữa, tự đi mà giữ lấy, hết như cái lúc anh tự đâm lén sau lưng tôi vậy ấy! “

Tôi rất muốn nói ra những điều đó cho tên Vũ biết, nhưng tôi không muốn, tôi lúc này hoàn toàn không có chút tôn trọng gì hắn như những ngày qua nữa. Trước giờ tôi cứ tưởng hắn phải đứng đắn đàng hoàng thì Vy mới thích, thế nhưng cái sự thật giờ đây đã chứng tỏ rằng hắn quá ư trẻ con, đem tình yêu và bạn gái của mình ra mà đặt vào một cái hộp đồng nông cạn thiếu suy nghĩ. Và hơn hết thảy, hắn phải biết mối quan hệ giữa tôi với Vy ngày trước ra sao nên mới gọi là “tin tưởng “giao việc này cho tôi, hay chỉ đơn giản rằng hắn muốn khẳng định tôi chỉ là phương án dự phòng trong cuộc tình này?

Thế nhưng, lịch sự là một phép xã giao tối thiểu cần có, tôi cố bình tĩnh nói:

- Ừm, không được!

- Thế Nam muốn sao?

Tôi phải làm sao đây? Đem tất cả những uất ức hôm giờ ra mà đòi co với hắn à? Hay cứ im lặng mà cho qua tất cả, đồng ý mọi chuyện? Ngày trước, những lúc xem phim, khi đến đoạn hai người con trai tình địch gặp nhau, tôi rất ghét một câu nói mà tôi luôn cho là sáo rỗng, và rất kịch. Thế nhưng giờ đây tôi mới hiểu rõ trong tình huống đó, nếu thật sự yêu người con gái ấy, bạn không thể làm được gì khác, ngoài việc cố tỏ ra cao thượng hết mức có thể, và nói ra câu nói rất ư là kịch sĩ ấy:

- Không gì cả, tôi chỉ muốn anh biết rằng, hãy làm Vy hạnh phúc, nếu không, anh sẽ biết tay tôi!

Và tôi tắt Yahoo, lẳng lặng đứng dậy tính tiền và rời khỏi quán, lòng buồn rười rượi vì lại một lần nữa, tôi chính thức xác nhận rằng, mình đã mất Vy thật rồi!

Giây phút ấy, tôi chợt nhận ra rằng, tình cảm của tôi đối với Vy trước giờ, đã gần như gọi là tình yêu, vì yêu là chấp nhận buồn khổ một mình, và chúc cho cô ấy được hạnh phúc với lựa chọn đó.

- “Ừm, có lẽ sau này, em sẽ biết con người mà em thích bây giờ là người ra sao. Nhưng có lẽ tôi cũng không cần thiết phải nói cho em biết, vì dù gì đó cũng là quyết định của em, hắn là em cảm thấy vui hơn khi ở bên người đó. Vậy thôi, chúc em hạnh phúc, Khả Vy! “

Tôi thần thờ đạp xe loanh quanh trên con phố một cách vô định hướng, trong đầu mông lung không một ý nghĩ. Buổi chiều mát mẻ đẹp trời bỗng chốc hoá u ám trước mắt tôi, và “Vong tình thiên thư “càng thể hiện rằng nó đã phát huy đúng tác dụng, tôi lúc này không hề có một chữ nào gọi là căm ghét, mà chỉ có “nhớ “và “buồn “. .

Và có lẽ tôi sẽ mãi lang thang nếu như không có tiếng vĩ cầm cao vút đang vang lên giữa buổi chiều trong xanh ấy trong ngày cuối cùng của mùa hè năm ấy...

“Là River flows in you....nhưng được chơi bằng Violin, là..... “

Tôi dừng xe lại, ngạc nhiên nhận ra nơi tôi đang đứng bây giờ chỉ cách nhà Tiểu Mai có vài bước chân, và cánh cổng sắt màu đen đang được khoá từ bên trong, tức là...

- “Ừ, ngày mốt là tựu trường để học quân sự lại rồi, chắc hẳn Tiểu Mai vừa về Việt Nam! “– Tôi thầm nghĩ, lòng chợt nghe một cảm giác thân thương và quen thuộc đang dần toả ấm cõi lòng lạnh băng của thời gian qua.

Buổi chiều lấp lánh từng giọt nắng mai và những cơn gió an lành của ngày hôm ấy, trên con đường đầy hương hoa sữa, có một người con trai lặng yên thưởng thức bản *River flows in you* đang được một cô gái chơi bằng đàn vĩ cầm, thanh âm cao vút và đầy sâu lắng, lúc say sưa triu mến, khi tươi tắn nhẹ nhàng, và tựa hồ như được gửi gắm thành lời qua những nốt nhạc, kiêu hãnh nói rằng:

- Hi, mình đã về rồi đây!

Chương 201

Đời tôi có không ít lần hụt hẫng, đang vui thì đứt dây đàn, và lúc này là một trong số những lần đó. Bản River flows in you bằng Violin đang đến đoạn cao trào da diết, tôi lạng người đi vì giai điệu tuyệt hay của một bản nhạc vĩ cầm thì bỗng bên tai có tiếng gió xé:

- Vuu....Choang.....!

Tôi hoảng hồn giật mình đánh thót cả người, định thần nhìn lại thì...bóng đèn tròn bên cổng phải nhà Tiểu Mai đã vỡ tan tành, và tiếp sau đó là quả bóng tròn bay thẳng tiếp dội vào tường nhà nàng và bắn ngược ra ngoài:

- Chạy mau! – Có tiếng trẻ con vang lên đằng sau lưng tôi.

Và từ đâu bỗng dung có một ông mãnh nhỏ con vắt chéo áo ngang hông chạy vụt đến lụm trái banh, chằm buồn nhìn tôi rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy ôm của chạy lấy người.

- Hơ.....! – Đến đây thì mặt tôi ngu ra.

Phải mất đến vài giây sau tôi mới hoàn hồn mà nhìn nhận lại sự việc, hoá ra trong lúc tôi đang ngẩn ngơ nghe Tiểu Mai chơi đàn trong nhà thì ở bãi đất trống kế bên là một đám nhóc tí cũng đang quần thảo với quả bóng tròn. Và hứ hoạ làm sao mà lại có một thằng nhóc nào đó đã vô tình lặp lại đúng cú sút “huyền thoại” của tôi ngày xưa, và cũng vô tình làm bể đúng ngay vị trí cái bóng đèn tròn đó.

Và từ trong nhà Tiểu Mai giờ đang có tiếng dép loạt soạt từ trong đi ra, chắc là nàng đã nghe thấy âm thanh của sự việc không lấy gì làm tốt lành này. Ngay khi đó, theo một phản xạ tự nhiên, nháng lên trong đầu tôi là từ:

- “Chạy! “

Vì sao phải chạy? Dĩ nhiên là rút êm rồi, chứ đứng lại thì khác nào tự tố rằng tôi là hung thủ phá nát bóng đèn, tình ngay lý gian chứ. Thế nhưng chả hiểu sao, đầu bảo chạy nhưng chân lại không nghe, thành thử ra tôi vẫn ngồi bất động trên xe đạp, mặt dần không thể tả. Tôi vừa nghe tiếng lách cách mở cổng, vừa nghe tim mình đập bình bình:

- “Bỏ xừ rồi, mấy thằng oắt con chơi đề tiện quá! “– Tôi toát mồ hôi hột.

- Ơ.....!

- Hở.....?

Và tròn 3 tháng hè, chúng tôi cuối cùng đã gặp lại nhau, và vẻ như tình cảnh lại không được đẹp cho lắm, khi những mảnh bóng đèn bị vỡ giờ đã văng tung toé trước sân nhà. Nhưng có lẽ lúc này, trong mắt Tiểu Mai chỉ có tôi, và trong mắt tôi... cũng chỉ có nàng. Tiểu Mai chiều nay cột tóc búi cao để lộ phần gáy tóc trắng ngần thanh tao, nàng mặc áo pull ôm dáng và váy hồng trông quyến rũ vô cùng. Khỏi phải nói, tôi dù đang buồn cũng phải thần thờ say đắm:

- Nam? – Và Tiểu Mai cất tiếng trước.
- Hở? – Tôi giật người tỉnh mộng.
- Hi.... Nam? – Nàng nghiêng mái đầu, bờ môi nở nụ cười tao nhã.
- Ủ, mình nè? – Tôi ngơ ngác chẳng hiểu nàng đang có ý gì.

Và rồi bất chợt Tiểu Mai chuyển sang làm mặt nghiêm, đưa mắt nhìn về phía mớ vụn thủy tinh của chiếc bóng đèn đang vương vãi trước sân nhà:

- Là sao nhỉ? – Nàng nheo mắt hỏi tôi.
- Không....! – Tôi ngắc ngứ một hồi rồi há miệng lắc đầu như cá đớp không khí.
- Mình hỏi là chuyện gì nè? – Tiểu Mai lại hỏi tiếp, nửa ngạc nhiên nửa đùa giỡn.
- Là...thì... bóng đèn bị vỡ nữa rồi! – Tôi lúng búng đáp.
- Ai chẳng biết là vỡ bóng đèn, ý mình hỏi là ai làm vỡ kia?
- Không phải Nam đâu... là bọn kia kìa!
- Bọn nào?
- Thì.....!

Tôi bối rối chỉ tay vào khoảng đất trống cạnh nhà Tiểu Mai, nhưng thánh thần ơi, tội nhóc con sau khi phá làng phá xóm đã ôm banh bỏ chạy rồi còn đâu. Tôi điếng người quay lại, miệng méo xệch cười cầu tài với nàng:

- Tội con nít ấy... tội nó đá banh làm bể đèn xong, bỏ chạy luôn rồi!
- Sao Nam biết được chứ? – Đôi mắt Tiểu Mai ánh lên vẻ tinh nghịch khi hỏi tôi.
- Ủ, thì mình đứng đây này giờ mà! – Tôi đâu hay biết gì, chỉ cần được làm nhân chứng chứ không phải tội phạm là tốt lắm rồi, trả lời ngay tắp lự.
- Thật à? Đứng trước nhà mình này giờ luôn? – Nàng vờ ngạc nhiên.
- Ủ, thật! – Tôi gật đầu cái rụp.
- Ghê hôn, đến trước nhà mình là có ý đồ gì vậy? Hay là không bỏ tiền vé mà muốn nghe nhạc miễn phí đó? – Và Tiểu Mai che miệng cười khúc khích.
- Ơ...ý gì....?

Đến đây thì tôi mới biết là mình bị hố nặng, bị Tiểu Mai gài bài cho tự mò mẫm thú nhận rằng tôi đang rình trước nhà nàng mà nghe nhạc từ này đến giờ.

- Thì...không có ý gì đâu mà...! – Tôi bối rối gãi đầu.
- Hi, vậy nói xem, mình chơi đàn ra sao? – Tiểu Mai tummy cười.

- Ừ...hay lắm, giờ mới biết là Mai còn chơi cả Violin nữa đấy! – Tôi ngượng ngáp trả lời.
- So với Piano thì sao? – Nàng hấp háy mắt.
- Ừm...cũng hay như Piano vậy! – Tôi thật thà đáp.
- Hay hơn mới đúng, hi! – Tiểu Mai lắc đầu cười mỉm.
- Ừ....! – Tôi ngu ngơ hùa theo.
-!
- Ừm... Mai nghỉ hè vui không?
- Cũng vui, còn Nam?
- Ừ....tạm tạm!

Nói đến đây, tôi không thể giấu nỗi ánh mắt buồn của mình nên phải quay sang chỗ khác mà trả lời lấp lửng, tránh đi ánh nhìn của Tiểu Mai.

Và vẫn như trước, vài giây yên lặng lại trôi qua mà không ai trong hai đứa phải biết nên nói gì.

- Hi! – Chợt Tiểu Mai mỉm cười.
- Hở? – Tôi ngơ ngác.
- Vẻ như lần nào hai đứa mình gặp nhau thì bóng đèn cũng đều phải vỡ mới được ha! – Nàng nhún vai đáp, đưa mắt nhìn tôi đầy ý nhị.
- À...ừ.....! – Tôi sáng mắt ra, tự hiểu mình phải làm gì. – Để mình giúp Mai dọn cho!
- Nam cứ đứng đó đi, mình vào lấy gang tay với chổi đã! – Nói rồi nàng quay vào trong nhà.

Chốc sau, khi hai đứa đã dọn hết những mảnh vụn thủy tinh rồi, Tiểu Mai cẩn thận gói chúng trong hai lớp giấy và bọc nylon ở ngoài, rồi mới để tôi đem đặt trước cổng nhà:

- Khuya nay là có người đến dọn thôi! – Tôi nói.
- Ừ, cảm ơn ha! – Tiểu Mai gật đầu.
- Đâu có gì....! – Tôi gượng cười khách sáo.
-!
-!
- Nam?
- Hở?
- Hi.... Nam? – Tiểu Mai tủm tỉm cười.
- Là sao? – Tôi dần mặt ra chả hiểu mô tê gì sất.

- Không có gì...chỉ muốn gọi tên vậy thôi, hi hi! – Và nàng lại cười, tôi không hiểu sao hôm nay nàng lại có vẻ như vui đến thế, cứ cười suốt, nhưng vẫn đầy quyến rũ như ngày nào.

- Ừm....! – Tôi cũng cười theo, cảm nhận cũng lâu lắm rồi tôi mới cười trở lại.

- Ngày mốt là nhập học lại rồi nhỉ?

- Ừ, mai lên nhận lớp rồi học quân sự một tuần, sau đó khai giảng!

- Ừm...!

- Vậy... thôi nhé, Nam về đây!

- Ừa, mai gặp lại! – Tiểu Mai mỉm cười.

- Ừm...! – Tôi chào nàng rồi quay xe ra về.

-! – Thế nhưng khi tôi đã quay xe đi rồi, nàng vẫn còn đứng ở cửa.

-! – Tôi thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng gật đầu chào Tiểu Mai thêm lần nữa rồi mới quay lưng đạp xe về.

Chiều trong xanh đẹp trời, từng làn gió mát rượi như xoa dịu đi nỗi lòng của tôi, và cảm thấy nhẹ nhõm hơn, có một chút thư thái sau khi gặp lại Tiểu Mai. Thế nhưng phố biển Phan Thiết đúng là nhỏ hẹp, khi tôi đang vội chạy về vì sức nhớ ra hôm nay nhà tôi đãi tiệc mừng ông anh đậu Y khoa, lúc chuẩn bị lên dốc cầu treo chạy hướng về nhà thì tình cờ tôi đưa mắt nhìn vào quán nước mía ở bờ sông gần đó. Và vẫn lại là Khả Vy đang nói cười cùng tên Vũ, hai người ngồi trong quán đang ra chiều tình tứ lắm.

Phút chốc tôi chợt nghe lòng mình chùng xuống, và buồn trở lại. Bầu trời trong xanh đầy nắng vừa nãy giờ đã chuyển dần sang thành ánh tà dương sắp tắt, những áng mây lãng đãng trôi như làm nỗi buồn của con người càng thêm hững hờ và cô quạnh!

Chương 202

Gần 5 giờ chiều, tôi mang tâm trạng buồn rười rượi và bộ mặt sầu thảm thất thểu dắt xe bước vào nhà:

- Chà, thằng út đây hả?
- Trông giống thằng anh thế? Chắc cũng đậu bác sĩ luôn quá!
- Hai anh em này giỏi nhất xóm rồi, hê hê!

Tôi ngơ ngác đứng nhìn ngôi nhà của mình mọi hôm giờ đã khác hẳn, đông đúc những người là người, mà toàn là hàng xóm và bạn bè của ba mẹ tôi sang chúc mừng ông anh tôi đậu Y khoa. Phòng khách một bàn tiệc dành cho cánh đàn ông, nhà ăn ở dưới cũng một bàn cho cánh phụ nữ, không khí nhộn nhịp những tiếng cụng ly chan chán và tiếng đùa muỗng va vào nhau leng keng:

- Dạ...con chào mọi người! – Tôi lễ phép cúi chào họ.
- Ừm, hai năm nữa cũng thi bác sĩ luôn nha con! – Chú Thành, giám đốc Bảo Việt Bình Thuận ở cạnh nhà tôi gật đầu cười, nhà ông chú này thì có hai cô con gái xinh xắn thôi rồi, một chị đã lấy chồng, còn lại bé Hương thì nhỏ hơn tôi một tuổi, và năm nay cũng vào học trường Lê Quý Đôn.
- Đúng rồi, mà phải cao điểm hơn, em phải giỏi hơn anh! – Bác Quý, phó phòng giáo dục của tỉnh cũng vỗ vai tôi nói, bác này thì nhà cũng có một cô con gái năm trước vừa đậu đại học Y, nhưng thấp điểm thi hơn anh tôi nên chọn theo ngành dược sĩ.
- Phải vậy chứ! – Ba tôi và những người khác đồng thanh cười.
- Dạ.....! – Tôi gật đầu cười cho có lệ, lòng thầm nghĩ tôi thì sức mấy đậu Y Dược cho nổi.

Thực ra giờ tôi chỉ muốn lên phòng nằm nghỉ cho khỏe, được yên ổn với những suy nghĩ riêng tư trong đầu. Nhưng có cho vàng tôi cũng chả dám bỏ đi, phải nán lại một chút hầu chuyện hai vị khách quan trọng của ba tôi rồi mới dám cười trừ xin phép xuống nhà dưới.

Thế nhưng xuống nhà bếp tôi cũng chẳng được tha, lại phải chào hỏi cô Nguyệt, bạn bè và người quen của mẹ tôi, có cả những cô dì chú bác bên nhà ngoại. Vừa thấy tôi thì bé Trân đã đứng lên đón đả chào hỏi, và cu Bọt thì phóng tới nhảy cẫng lên:

- Cậu, ra biển chơi đi! – Nhóc Bọt vui mừng hét toáng lên.
- Hi, anh! – Bé Trân cười tươi.
- Ừ, em vừa sang chơi à? – Tôi gật đầu.
- Dạ, anh cũng ngồi vô bàn cho vui đi! – Trân nói rồi kéo tay tôi.
- Ừm thôi, em cứ ngồi đi, anh lên lầu chút! – Nói rồi tôi chào hết lượt mọi người, thả nhóc Bọt

đang núng nịu xuống rồi lếch thếch đi lên lầu những mong được yên thân.

Thế nhưng tôi lại lằm to, vì trên lầu là nguyên bàn tiệc của ông anh tôi và bạn bè thân thiết cấp 2 cấp 3 của ổng:

- Thăng Nam, lại đây mậy! – Nhắc thấy tôi vừa mò lên, ông anh liền ngoắc lại.
- Gì huynh? – Tôi vừa nói vừa gạt đầu chào mấy anh chị đang ngồi tại phòng.
- Thì ngồi xuống đây ăn mừng tao chứ chi! - Ổng chung hứng.
- Chút nữa đi, để hơi mệt, ngủ tí! – Tôi khẽ nhăn mặt đáp.
- Ơ cái thằng, tiệc mừng công mà cái mặt mày thế à? Ngồi xuống! – Nói rồi ổng núm đầu tôi kéo vô nhập tiệc.
- Dzô! – Và ổng giơ cao ly nước, khởi xướng cho những màn cụng ly dài liên tu bất tận sau đó.

Bữa tiệc mừng kéo dài đến hơn 9 giờ tối thì mới kết thúc, khách khứa vẫn dần và ai về nhà nấy. Chỉ mỗi tôi cùng mẹ là ề lưng ra dọn hết cả bãi chiến trường ngổn ngang trên cả 3 mặt trận, phòng khách, nhà bếp và trên lầu. Ba tôi thì đã đi tăng 2 với bạn bè thân hữu, ông anh tôi thì tốt đi karaoke với lớp tự đòi nào rồi:

- Dạo này mày sao thế con? – Mẹ tôi cạnh bên hỏi.
- Dạ...sao là sao? – Tôi nhắc mặt kính lên để mẹ lau bàn.
- Thấy mày cứ buồn suốt? Học hành có chuyện gì à? – Bà thắc mắc.
- Đầu có, vẫn bình thường mà mẹ! – Tôi chối bay biến ngay tắp lự.
- Ừm, mày coi liệu mà học cho bằng anh hai đấy, ai nấy cũng kỳ vọng hết! – Mẹ tôi lặp lại câu nói muôn thuở.
- Dạ....! – Tôi đáp, lòng thở dài ngao ngán, vội chuyển chủ đề lái câu chuyện sang hướng khác.
- Dọn vậy chừng nào mới xong trời?
- Ráng đi, dọn hết rồi mẹ rửa chén cho mày nghỉ! – Mẹ tôi gấp lại cái thùng đá.
- Ờo...để con phụ mẹ luôn cho nhanh! – Tôi nói rồi nhắc cái thùng lên để vào kho.
- Những lúc này mà có đứa con dâu thì đỡ biết mấy, mày nhỉ? – Mẹ tôi lắc đầu cười.
- Lại điệp khúc con gái, thôi mẹ ơi! – Tôi than thở.
- À mà con bé Mai đã về lại chưa? – Bà hỏi.
- Dạ rồi, ngày mai điểm danh nhận lớp mà! – Tôi nhún vai đáp.
- Ừm, mẹ mày mà có bé Mai làm dâu thì cũng là phước lớn đấy! – Mẹ tôi cười cười, chẳng biết là nói thật hay giỡn.
- Hầy dà....xuống rửa chén thôi mẹ! – Tôi rầu rĩ đánh trống lảng.

- “Mẹ cũng suýt có con dâu rồi đấy thôi, tiếc là giờ.....!” – Tôi buồn bã nghĩ đến Khả Vy rồi tắc lưỡi lắc đầu bỏ đi xuống nhà dưới.

Sáng ngày hôm sau, tôi dậy sớm mặc đồng phục chỉnh tề rồi cầm một cuốn vở với kẹp viết dặt xe ra khỏi nhà:

- Tụ trường gì mà mày lòi thôi thế con? Cặp xách đâu? – Mẹ tôi gọi giật lại.

- Trời, bữa nay chỉ là nhận lớp thôi mà mẹ, có học hành gì đâu! – Tôi nhăn nhó rồi phóng vội ra đường như sợ mẹ đổi ý bắt đeo cặp thì khổ.

Kết thúc 3 tháng hè và ngày tựu trường lại tới, đường phố buổi sớm hôm nay đã lại thấp thoáng những bóng dáng học sinh của tất cả các trường học trong thành phố trên đường, áo dài cùng sơ mi trắng quần xanh quen thuộc đã lại hiện hữu. Tôi trông có người thì hớn hởi vì sắp gặp lại bạn bè, cũng có người mặt buồn buồn vì hết được nghỉ hè, nhưng không biết có ai đang rầu rĩ vì thất tình như tôi không nữa.

Tôi xuống xe và dặt bộ vào cổng trường Lê Quý Đôn quen thuộc, đưa mắt nhìn khắp lượt. Sân trường rộng lớn với 4 khu A – B – C – D giờ đã đông đúc học sinh như ngày nào.

- “Vậy là lại hết một mùa hè nữa rồi đấy!” – Tôi thở dài rồi bước vào cổng trường.

- Ê Nam, đi trễ thế mày? – Giọng Tuấn rách từ sau lưng.

- Ờ, ngủ quên! – Tôi thản nhiên đáp.

- Cả hè trốn anh em nha mậy, rủ đi đá banh cũng không, làm tụi tao hụt kèo quá chừng! – Thành Luân ở đâu nhảy xộc vào.

- Lẹ vô phòng kia, thành mập nó đang sừng cồ đấy! – Dũng xoắn bá vai tôi.

- Ờ, thì giờ vào nè! – Tôi gật đầu.

Năm nay 11A1 bọn tôi được chuyển sang lầu 3 của khu B và học ở phòng nhìn ra là nguyên cây me tây to lớn, những tán cây trải rộng gần như là nửa sân B. Đám con trai bọn tôi vào lớp đã thấy bạn bè ngồi đông đủ, và thành Khang mập thì đang điểm danh sĩ số trên bảng.

- Vào lẹ đi, lẹ mề! – Nó nhăn mặt.

Tôi chẳng nói gì, cầm túi đi thẳng về lại chỗ ngồi quen thuộc, kịp nhìn thấy Khả Vy dù biết tôi vào nhưng vẫn tảng lờ như chưa hề thấy gì, vẫn vô tư cười nói với nhỏ Huyền ở bàn trên. Tôi chán nản nhét cuốn vở vào học bàn rồi ngồi phịch xuống ghế:

- Cả hè trốn hả mậy? Tao gọi sao không nghe máy? – Thành Chiến ở trên hóng xuống.

- Ờ, tao bận rồi! – Tôi đáp.

- Bận gì cha? – Nó ngạc nhiên.

- Luyện game, mày hỏi lắm thế! – Tôi hừ mũi trả lời.

Thấy bộ dạng đầu năm đã muốn gây sự của tôi, thành Chiến hết ham tò mò nữa mà quay lên trên, nhập bọn cùng tụi bạn tổ 2 đang tán chuyện rào rào. Bạn bè gần 3 tháng hè mới gặp lại

nên đưa nào cũng hớn hở ra mặt, ra sức cười giỡn và thi nhau hỏi thăm kể chuyện tíu tít. Mỗi tôi là ngồi trơ ra như ông phỗng chả buồn nói gì, thằng Luân biết ý nên cũng ngồi im ru nhìn Khang mập trên bảng đang lia mắt đếm sĩ số. Và ít giây sau thì Tiểu Mai ôm cặp bước vào lớp, hôm nay nàng cột tóc đuôi gà, mặc sơ mi trắng và quần tây xanh, khuôn mặt trang điểm nhẹ mỉm cười chào mọi người rồi bước về chỗ ngồi:

- Chắc, Trúc Mai càng ngày càng xinh ra mà ới! – Thằng Luân xuýt xoa.

-! – Tôi không nói gì, nhưng trong đầu cũng thầm đồng ý với nó, rằng Tiểu Mai hình như cứ mỗi lần gặp là lại đẹp hơn hay sao ấy, không lần nào giống lần nào nhưng vẫn giữ được nét kiêu kỳ, quý phái.

Khi cả lớp đã đủ hết không thiếu một ai, Khang mập quệt mồ hôi rồi bước về chỗ ngồi. Chúng tôi ngồi đợi một lát thì cô chủ nhiệm bước vào, cả lớp nhất loạt đứng dậy chào cô:

- Các em ngồi xuống đi! – Cô cười tươi rồi vẫy tay ra hiệu.

Năm nay chủ nhiệm 11A1 là cô Thảo dạy văn, mấy thằng bạn tôi nghe đến đây thì không hên mà rét cóng vì đa số con trai đều dốt văn, trừ thiếu số là tôi ra. Thế nhưng bây giờ nghe đến môn văn tự dưng tôi vừa nửa buồn, nửa không ưa gì cho lắm, chỉ vì nhắc đến văn là nhắc đến cán sự văn, là nhắc đến một ai đó đang vô tư lự này giờ.

Bữa nhận lớp đầu tiên không có gì đáng nói, chỉ đơn giản là cô Thảo điểm mặt lại các cán sự bộ môn trong lớp, dặn dò một chút về buổi tập quân sự ngày mai rồi tầm 9 giờ sáng cô cho cả lớp ra về.

- Ê Nam, về đi lên quán net không? – Khang mập dắt xe ra.

- Thôi bữa khác, giờ tao về tiễn ông anh nữa! – Tôi lắc đầu.

- Là sao? – Nó ngẩn người.

- Bữa nay anh tao vô Sài Gòn, tuần sau là trường đại học ổng xếp lịch rồi! – Tôi bỏ cuốn vở vào giỏ xe rồi quay đi. – Có gì mai đi ra quán cũng được!

Vừa dắt xe ra khỏi bãi gửi một chút là tôi đã gặp Tiểu Mai đi hướng ngược lại, nhìn thấy tôi nàng liền gật đầu mỉm cười, tôi cũng chẳng còn cách nào hơn là gượng cười chào lại. Và khi ra đến cổng trường, chưa kịp ngồi lên yên xe thì đập vào mắt tôi là tên Vũ vẻ như cũng vừa nhận lớp bên trường Chuyên xong, giờ đã đến trước cổng để đón Vy. Và Khả Vy thì vui vẻ để cặp vào giỏ xe hắn, nở nụ cười toả nắng ngày xưa từng dành cho tôi, niềm nở tán chuyện với hắn.

Tôi lờ mắt đập xe ra về, trong lòng vừa buồn vừa giận:

- “Các người còn định trêu ngươi tôi đến chừng nào nữa đây? “

Buổi trưa, nhà tôi dùng bữa cơm thân mật để tiễn ông anh tí nữa là ra ga, lên tàu tiến về thành phố bắt đầu cho 6 năm đại học xa nhà:

- Vào đó rồi nhớ chăm chỉ học đấy con! – Mẹ tôi dặn.

- Dạ! – Ông anh tôi gật đầu.

- Đồ đạc đầy đủ hết chưa? Còn thiếu gì không? – Mẹ tôi cẩn thận hỏi lại.

- Dạ rồi, tối qua con soạn hết rồi mà! - Ông trả lời như chạy.

Tầm gần 1 giờ kém, ba tôi gọi taxi rồi bỏ hành lí của hai người vào xe:

- Thế nhá, anh mày đi đây, chú ở lại coi tự xử đi nhá! – Ông anh vỗ vai tôi.

- Ok huynh, đi mạnh giỏi! – Tôi cười.

- Ờ, tết tao về chơi, bye chú!

- Bye huynh, lên xe đi, trễ tàu giờ!

- À mà, tết này mày làm sao làm, phải dẫn em dâu về ra mắt tao đấy, hể hể!

- Trời, ba kêu kìa, đi lẹ đi huynh!

Tôi lắc đầu đẩy vai ông anh hối thúc đi cho lẹ, không khéo ba tôi lại bực mình thì khổ. Thế nhưng khi chiếc taxi khuất nơi cuối đường rồi, quay vào trong nhìn căn nhà rộng thênh thang giờ chỉ còn mỗi mình tôi, nơi bàn học quen thuộc ngày trước lúc nào cũng có 2 chồng sách vở mà giờ đây chỉ còn lại một là của tôi, bất giác tôi thấy buồn buồn....

Huynh đệ thì đi xa, bạn gái thì phũ phàng, bạn bè thì chẳng được mấy đứa hiểu mình, tôi thở dài chán nản rồi bỏ lên phòng, nằm gặm nhấm nỗi cô đơn của những ngày vừa qua, và cho cả những tháng ngày sắp tới.

Hụt hẫng, trống rỗng....và cô độc!

Chương 203

Sáng sớm ngày học quân sự đầu tiên, tôi tỉnh dậy với tâm trạng buồn rầu chán nản, ảnh hưởng của “Vong tình thiên thư” mạnh đến nỗi ngay cả trong giấc mơ, tôi vẫn còn thấy cảnh tượng mình đang nắm tay Khả Vy, và rồi bàn tay nhỏ nhắn của em ấy dần lơi đi, cứ thế trôi xa vào tay một người khác:

- Chắc, thôi lên trường sớm vậy! – Tôi vỗ vỗ trán tự nhắc mình.

Ăn sáng xong, tôi lò mò tìm đoạn tre ngắn để giả làm súng cho tiết học quân sự rồi thông dong đạp xe lên trường. Mới hơn 6 giờ 15 sáng nên ngoài đường chỉ lác đác vài bóng học sinh mặc đồng phục thể dục của trường tôi cũng đang trên đường đi học. Thỉnh thoảng tôi thấy có cặp đôi nào đó trạc tuổi mình đang đèo nhau cười nói vui vẻ, chợt thầm nghĩ nếu không có tên Vũ kia thì giờ này có lẽ tôi cũng đang chở Vy đi học rồi:

- “Thôi, cái gì dễ đến thì cũng dễ đi! –” Tôi tặc lưỡi nhủ thầm trong bụng.

Vào đến cổng trường, tôi ngó người ra khi nhìn thấy hai thằng Dũng và Chiến đã ở sau cổng tự đòi nào, tay cầm đoạn tre dựng đứng, tay còn lại chống nạnh hệt như Phong thần và Lôi thần đang giữ cửa:

- Dạ, tụi em mời thánh nhập trường! – Hai thằng đồng thanh hô to.

- Ờ...điên à, hai cái thằng này?? – Tôi ngơ ngác.

- Hề hề, thấy khoái hông mập? – Thằng Chiến choàng tay qua vai tôi cười hả hê.

- Khoái gì, mới sáng chúng mày tự dung lại đi gây sự chú ý à? – Tôi chung hững.

- Rảnh quá, Vy nói bọn tao cầm tre ra đây đứng, xem có ai lớp mình bữa nay đi học quân sự mà quên đem theo cây tre không để còn nhắc sang bên kia mua, chứ tí vô lớp không có là dễ bị trừ điểm thi đua lắm! – Dũng xoắn quệt mũi giải thích.

- Rồi đã có ai quên chưa? – Tôi tò mò hỏi.

- Mày nhìn bên tay phải đi! – Nói rồi thằng Chiến hất đầu vào tiệm văn phòng phẩm bên cạnh.

Không ngoài dự đoán, trước mắt tôi là Khang mập đứng lẫn trong đám đông các học sinh lớp khác đang vồn vã hỏi mua tre, gì chứ thằng này xưa giờ là nổi tiếng đầu óc quên trước quên sau mà, nó chỉ có thể kể vanh vách những món ăn trên thế giới này thôi.

- Thôi tao vô gửi xe, tụi mày cứ giữ cổng đi! – Tôi thở hắt ra.

- Ờ đi đi con trai, mà sao cái mặt mày thê thảm miết vậy? – Thằng Chiến nhíu mày.

- Kệ tao! – Tôi nhún vai đáp rồi quay lưng dắt xe đi thẳng.

Không biết ở các trường cấp 3 khác như thế nào, nhưng trường tôi cứ đến ngày học quân sự thì học sinh phải mua băng gạc để học băng bó vết thương, và những đoạn tre ngắn để tập tư thế

ngắm bắn. Vậy nên trong sân trường lúc này đã có những học sinh lớp khác tay cầm băng gạc, người thì ôm tre cười giỡn, rượt nhau chí choé. Có thằng con trai còn cao hứng vác tre múa loạn xạ hết như là nó biết múa thương thứ thiệt:

- Ấu dè, xem Triệu Tử Long đây!

- Xách dép cho Quan Vũ, xem long đao nè! – Thằng khác hưởng ứng ngay.

Và hậu quả của việc hai ông mãnh này mới sáng sớm đã múa tre loạn xạ ngẫu là bác bảo vệ từ xa đã thấy kịp, ngay lập tức tuýt còi thổi phạt để rồi hai tên quăng cả tre mà bỏ chạy mất dép. Tôi cũng muốn mình được chơi giỡn như vậy với tụi bạn, thế nhưng tâm trạng của cả tháng nay cứ nặng nề mãi không nguôi, khiến kiểu tôi bây giờ như vừa buồn lại vừa bất cần đời.

Gửi xe xong, tôi đến chỗ lớp tập trung rồi lựa cái ghế đá còn trống ngồi xuống:

- Hè, mày không định học lại à? – Tuấn rách từ sau bước tới ngồi xuống cạnh tôi.

- Ừm...! – Tôi lắc đầu.

- Mày nghỉ quá 3 bữa liên tiếp nên anh tao gạch tên rồi, nhưng nếu muốn học thì tao có thể xin dùm cho! – Nó đề nghị.

- Ừ thôi, lúc nào cần học tao nói mày! – Tôi thở dài nghĩ thầm với cái tâm trạng này thì tôi giờ chỉ có thể cắm đầu vào game online để giải sầu chứ học hành gì được, khi mà ngày nào đến lớp học cũng phải chạm mặt người đã phủ tôi chứ.

Nhắc người thấy người, phía trước hai thằng tôi là Khả Vy đang ngồi ở hành lang dãy phòng nhân viên với nhỏ Huyền và Yên ừ, ba người tán hươu tán vượn ra chiều vui vẻ lắm, và tôi chắc chắn rằng em Vy đã lừa tôi, bởi chính Yên ừ còn hỏi:

- Ủa Vy, Nam kia? – Chị đại ngạc nhiên khi thấy hai đứa tôi ngồi tách biệt nhau.

- Ừm, mà phim tối qua đó, coi sao rồi? – Vy thản nhiên tăng lờ sang chuyện khác.

Tôi thì cực kì khó chịu với những ai chưa biết sự tình lúc này mà lại cứ luôn ghép cặp tôi với Vy, bởi lòng tự tôn của tôi rất cao. Nên một khi ai đó nhắc đến mối quan hệ tình tứ giữa tôi cùng Vy thì tôi lại bực mình, bởi em ấy thì cứ ngoảnh mặt làm lơ, và tôi thì hết như một tên bị bỏ rơi chính hiệu.

- Thôi mày ơi, buồn gì nữa! – Thằng Tuấn vỗ vai an ủi.

- Ừm, có đâu! – Tôi bùi ngùi lắc đầu.

Chốc sau, tầm khoảng 7 giờ thì cả lớp tôi đã tập trung lại thành 4 hàng dọc ở khoảng sân trường được chỉ định, xung quanh là các lớp khác cũng đang xếp hàng tương tự. Tôi thì lựa ngay cuối hàng mà đứng chứ chẳng tham gia vào hội tán chuyện của tụi Khang mập phía trên nữa.

- Các em đã đủ chưa nhĩ? – Anh cán bộ khung tay cầm danh sách lớp hỏi.

Sở dĩ gọi anh lớp trên này là cán bộ khung vì trường tôi có thông lệ, trước khi toàn thể học sinh tập trung lại sau kì nghỉ hè để học quân sự thì mỗi lớp 12 sẽ cử ra 1 thành viên để học toàn bộ về quân sự trước. Sau đó đến khi bọn lớp dưới tụi tôi nhập trường thì những người này sẽ xuống

các lớp dưới dạy lại cho lớp đàn em, đó là nhiệm vụ chính của cán bộ khung.

- Ba mươi lăm, ba mươi sáu.....! – Khang lớp trưởng phía đầu hàng đang lẩm nhẩm đếm số các thành viên 11A1, rồi nó sừng sốt nói. - Ủa, thiếu 1 người rồi?

Khang mập vừa dứt lời thì từ phía hành lang, Tiểu Mai đã vội vã đi đến, nàng lịch sự cúi chào anh cán bộ khung:

- Xin lỗi, em vào lớp muộn! – Rồi Tiểu Mai nhoẻn miệng cười ngại ngùng với Khang mập và bước vào hàng.

Khỏi phải nói ông anh cán bộ khung lúc này mặt đỏ ra đến cỡ nào, mà cũng phải thôi, ai không phải trong lớp thì lần đầu tiên nhìn Tiểu Mai hầu hết người nào cũng đều bị vẻ đẹp của nàng hớp hồn ngay tắp lự.

- Anh...anh, vậy là đủ rồi đó! – Thăng mập gọi giật.

- À...ừ...đủ rồi à, các em vào hàng đi! – Ông anh này ngượng ngùng đáp, mắt đã thôi nhìn Tiểu Mai mà cố gắng dòm chăm chú vào quyển sổ tay để chữa thẹn.

- Hi, Nam tới lớp sớm hử? – Nàng bước tới đứng cạnh tôi, đương nhiên là vì tôi đang ở cuối hàng mà nàng vào lớp trễ nên giờ đứng gần tôi là việc bình thường, hay ít nhất là tôi đang nghĩ như vậy.

- Ừ, cũng vừa kịp thôi! – Tôi gật đầu đáp.

- Ôi...mình quên đem theo tre rồi! – Tiểu Mai thở dài.

- Đây, lấy của Nam mà dùng! – Nói rồi tôi chìa đoạn tre trong tay mình ra.

- Rồi tí Nam lấy gì mà học? – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.

- Không sao đâu, bảo nhận thì nhận đi! – Tôi vội nói rồi quay sang chỗ khác.

- Hi, vậy cảm ơn nha! – Tiểu Mai tủm tỉm cười.

Sở dĩ tôi phải quay mặt sang hướng khác là vì tôi muốn tránh cho mình cũng bị lâm vào tình trạng đỏ mặt vì nữ sắc giống ông anh cán bộ khung lúc nãy. Tiểu Mai hôm nay vẫn cột tóc đuôi gà, gương mặt vẫn thanh nhã và xinh đẹp như ngày nào, chỉ có một điều đặc biệt là nàng lúc này lại son môi, nhìn đỏ mọng và thoáng bóng lên dưới nắng mai. Tuy chỉ là trang điểm nhẹ thôi, nhưng điều này cũng đủ để làm nàng khác biệt và nổi bật hơn hẳn những cô gái khác. Bằng chứng là từ lúc Tiểu Mai vào lớp thì bọn con trai của những lớp kế bên cứ lia mắt sang hàng lớp tôi mãi, trong đó có cả những cu cậu lớp 10 vừa chân ướt chân ráo nhập trường năm nay cũng láo liên đôi mắt mà nhìn bậc đàn chị xinh đẹp này.

Với cả tôi cho Tiểu Mai mượn cây tre thì cũng chả có gì gọi là tốt bụng cho lắm, bởi vì tôi chắc chắn rằng chỉ tí nữa thôi, tôi sẽ là người duy nhất ngoài anh cán bộ khung ra là được cầm súng thật để thị phạm cho quần chúng nhân dân. Bởi lẽ về khoản ráp súng thì tôi là vô địch, vừa nhanh vừa chuẩn, kể cả M16 hay AK- 47, nên chẳng việc gì phải giữ khư khư cây tre cho bạn tay.

- Ừm...anh tên Hoà, học 12A1, năm nay anh được chỉ định làm cán bộ khung để dạy tuần học

quân sự cho 11A1 các em! – Anh này húng hắng giọng rồi tiếp lời. – Bữa đầu tiên thì anh chỉ nói sơ qua về những gì cần học và chuẩn bị, đến buổi chiều thì chúng ta sẽ bắt đầu vào bài!

Nghe đến buổi đầu chỉ ngồi nghe thì đứa nào chả khoái, anh Hoà vừa dứt lời xong là cả lớp vỗ tay rào rào. Bởi vì bảo là ngồi nghe chứ thật ra chỉ là nói sơ qua một tẹo về quy chế thi cử, kiểm tra dụng cụ rồi tán chuyện làm quen đến hết buổi là về. Thế nên chỉ một chốc sau là chả riêng gì lớp tôi mà đến cả các lớp khác cũng hết một tình trạng như nhau, hàng ngũ thì chỉnh tề thẳng lối, nhưng tiếng nói chuyện rào rào cứ vang lên tứ phía. Đầu người này hết quay sang bên nọ lại đến bên kia và miệng thì hoạt động hết công suất, cứ như mùa hè vừa rồi ai cũng có chuyện để kể với bạn bè hết vậy.

Thế mùa hè vừa rồi tôi có gì đáng để nói cho bạn bè đây? Trận kịch chiến với A Lý hay là tôi bị Khả Vy chia tay phũ phàng?

Và nếu kể thì kể cho ai nghe?

Bởi lúc này chỉ có Tiểu Mai, người tôi từng từ chối thẳng thừng là đang ngồi cạnh mình mà thôi!

Chương 204

Giữa đám đông bạn bè đang tán chuyện cười đùa ồm tỏi, chỉ có mỗi tôi là im lặng nhìn băng quơ cảnh sân trường. Tiểu Mai tay mân mê đoạn tre tôi đưa, thỉnh thoảng nàng lướt tay trên thân tre và gõ nhẹ vào đó, cứ như muốn kiểm tra xem âm thanh vọng ra là như nào, rồi lại nhẹ nhàng mỉm cười. Rồi nàng mấp máy môi, khẽ ngân nga một đoạn nhạc mà có đến chết tôi cũng không thể nào quên được:

- Love you....and... love me.....!

Thanh âm nhẹ nhàng, cao vút nhưng cũng thật khẽ khàng lướt ra từ đôi bờ môi đỏ mọng, chỉ vừa đủ cho cả hai đứa nghe thấy.

Và tôi giật bắn người, bởi đã lâu lắm rồi tôi mới nghe lại bài hát này, là bài “Love you and love me” mà Khả Vy đã cho tôi nghe.

Tôi không giấu được vẻ sửng sốt, vô tình quay sang nhìn Tiểu Mai:

- Hi, gì vậy? – Bất gặp ánh mắt của tôi, nàng ngừng hát, mỉm cười hỏi.

- À....không, đâu có gì! – Tôi lúng búng chối ngay.

- Không có gì thế nhìn mình làm chi, hi hi! – Nói rồi nàng bật cười khúc khích.

- Ừm...thì...Mai cũng biết tiếng Trung Quốc à? – Tôi trở đại sang một lí do khác.

- Đâu có, ai nói vậy? – Tiểu Mai nháy mắt tinh nghịch.

- Thì...bài nhạc vừa hát ấy, là của Trung Quốc mà? – Tôi ngẩn người.

- Nhưng mình chỉ hát được mỗi câu tiếng Anh thôi, còn lại là...ừ, như máy phát nhạc vậy đó, vậy nè.....! – Và nàng lại ngân nga theo giai điệu nhưng không hát thành lời.

- Ra thế! – Tôi lắc đầu cười khổ.

Như mọi khi, tôi biết Tiểu Mai sẽ lại im lặng, và tôi cũng thế, bao giờ cũng vậy, luôn có một khoảng lặng nửa vời giữa hai đứa.

Thế nhưng lần này lại khác, chính Tiểu Mai lại là người bắt chuyện trước:

- Sao Nam không lên hàng trên ngời?

- Làm gì? – Tôi ngẩn tò te không hiểu.

- Kia! – Nàng nói rồi ý tứ đưa mắt về phía Khả Vy đang cười giỡn với tụi Khang mập.

-! – Tôi lặng im không trả lời.

- Ừm...vậy hè vừa rồi của Nam thế nào? – Tiểu Mai khẽ cười bí ẩn.

- Ủ...vui vui! – Tôi trả lời bằng giọng không hề có sức thuyết phục.
- Vui là vui, buồn là buồn, chứ ai nghe vui vui bao giờ? – Nàng nghiêng mái đầu bĩu môi.
- Thì...ý là...tạm tạm! – Tôi đã bắt đầu lắp bắp.
- Tạm tạm là như nào chứ? – Đến đây thì tôi đã biết nàng trêu mình rồi, vì Tiểu Mai cố làm mặt tỉnh nhưng lại sắp phì cười đến nơi.
- Ấy dà, là vậy đó...ừ, cái bóng đèn sao rồi? – Và tôi lại trở sang chuyện khác.
- Bóng đèn hỏng? Bể rồi chứ sao, hỏng gốc vậy! – Tiểu Mai cố nín cười.

Tuyệt, đến đây thì tôi ngẩn người ra luôn, đúng là vừa rồi tôi hỏi ngu thiệt mà, đã lái sang chuyện khác thì phải tìm chuyện nào cho mở rộng đường đi văn chương một chút, chứ ai lại đi lái vào ngõ cụt như tôi chứ.

- Đùa thôi, hi, tối nay có người qua thay lại rồi! – Trông mặt tôi dần quá, Tiểu Mai tùm tùm giải thoát tôi khỏi ngục tù của “tử đứng trong miệng”.
- Ủ...vậy tốt rồi! – Tôi gật đầu đáp, chuyển sang công kích hung thủ của vụ án bể bóng đèn kính điện. – Máy thằng con nít đó phá quá, sút banh bậy bạ!
- Hừ, chứ ai hỏi đó cũng một lần làm vỡ bóng đèn, một lần làm ướt người ta? – Nàng nguýt dài, nhìn tôi đầy kiêu kỳ.
- Nhưng...sau đó....mình cũng bể mũi mà, xem như...huê....! – Tôi điếng hồn, lúng búng trả lời.
- Vậy hỏng? Đau lắm à? – Tiểu Mai nheo mắt vẻ khó tin.
- Ừm...cũng đau! – Tôi bối rối gãi đầu.
- Mình ném nhẹ tay mà, chứ mạnh tay là Nam nằm viện rồi, hi hi! – Và nàng lại cười, những ngón tay thanh mảnh khẽ nhảy nhót trên ống tre.
- Ủ.....! – Tôi đáp khẽ rồi quay sang nhìn chỗ khác.

Chưa bao giờ tôi thấy Tiểu Mai cười nhiều như những ngày vừa qua, có lẽ sau mùa hè được ở cùng gia đình nên nàng đã cảm thấy vui hơn. Nàng vui, tôi cũng như cất đi một gánh nặng, vì ít ra tôi tưởng sau khi mình để lại quyển sổ Guitar lại nhà nàng thì Tiểu Mai phải buồn lắm chứ, dù gì hành động đó cũng không khác lời từ chối đề nghị của nàng là bao.

Kết thúc buổi học ban sáng, chúng tôi tan hàng về nhà nghỉ trưa để 1h30 chiều lại tập trung bắt đầu vào học chương trình quân sự chính thức.

- Mình cầm cây tre này về nhà nhé? – Tiểu Mai quay sang tôi hỏi lúc hai đứa dắt xe ra.
- Sao...không để mình cầm về? – Tôi ngẩn người, định tỏ ý ga lăng cầm về rồi buổi chiều lại đem lên cho nàng.
- Nam tặng mình rồi mà! – Nàng thản nhiên nói, và nhìn cách nàng nói cứ y như là chuyện này đã là điều hiển nhiên rồi vậy.

- Ủ....! – Tôi lại lúng búng gật đầu.

- Minh về nhé, chút gặp lại! – Tiểu Mai mỉm cười.

- Ủa...! – Và tôi chẳng làm được gì hơn là đóng vai một thằng luôn luôn là ngố rừng trước mặt nàng mọi nơi mọi lúc.

Trưa hôm nay tôi nói với mẹ là ăn trưa ở trường luôn cho tiện, thật ra chả phải tiện gì, chỉ vì tôi lười trưa nắng phải chạy về nhà. Thế là lượn loanh quanh trong trường mãi cũng chán, gặm xong ổ bánh mì khô khốc, tôi chạy xe lên quán internet quen thuộc, ngồi vào máy và truy cập vào một trang web nghe nhạc.

- “Love you...and love me.....! “

Tôi lặng im nghe bản nhạc đầy ắp kỉ niệm ấy, tiếng sóng biển rì rào hết như những ngày tôi cùng Vy ngồi chơi ở thảm cỏ xanh mượt ngoài bờ biển Đồi Dương vậy. Tua đi tua lại nhiều lần, trưa hôm ấy tôi cũng chỉ nghe độc nhất một bản nhạc này. Tôi nhớ lần hai đứa giận nhau, Vy cho tôi nghe bản nhạc này, bỗng chốc tôi quên cả giận mà chạy như bay đến nhà em ấy, tôi nhớ nụ cười toả nắng khi thấy em ấy đứng đợi mình. Vậy mà...

- “Tại sao em lại làm vậy với tôi chứ, Khả Vy? Gieo cho tôi hi vọng, dạy tôi biết thế nào là tình cảm lừa dối, để rồi đá tôi rơi thẳng xuống vực thẳm của những thất vọng tràn trề! “

- “Tại sao những gì em giải thích trong giấy, lại chẳng giống như sự thật mà tôi thấy trong những ngày qua vậy? “

Và tôi cũng chợt tự hỏi một ý nghĩ vừa nháng lên trong đầu:

- “Tại sao... bất cứ hành động gì của Tiểu Mai cũng lại có thể làm tôi thần thờ đến vậy? Không lẽ ngày trước tôi đã sai rồi sao? “

Mãi đắm chìm trong bản nhạc của hồi ức, tận lúc chỉ còn 10 phút nữa là đến giờ vào lớp thì tôi mới giật mình đứng bật dậy, nhanh chóng tính tiền và đạp xe hết tốc lực hướng về trường.

- Vừa kịp....học...! – Tôi thở dốc, đưa tay quạt mồ hôi sau khi đã gửi được xe vào bãi.

Đưa mắt nhìn học sinh các lớp đang dần tập trung lại giữa sân trường nắng nóng, tôi vội rào bước theo hành lang đi về phía lớp mình. Ngang qua chỗ phòng y tế, tôi thoáng thấy Tiểu Mai tay cầm điện thoại di động và đang nói chuyện. Thấy vậy nên tôi bước thật nhanh qua để không làm phiền nàng, dù bên tai nghe loáng thoáng được một câu:

- Không biết nữa, hai người đó làm sao ấy, chẳng diễn tả được, ủa.... nhưng tóm lại là không ngoài dự đoán! – Tiểu Mai nói vào điện thoại.

Đến chỗ bọn Khang mập đang tụ tập quanh nhóm Vy và nhỏ Huyền, tôi lựa một băng ghế trống dưới tán cây rồi ngồi xuống, lấy cuốn sổ tay quạt lấy quạt để cho mát. Và bất chợt ánh mắt tôi cùng Tiểu Mai chạm nhau, vẻ như trong lúc đang nói chuyện điện thoại với ai đó, nàng thỉnh thoảng có nhìn về phía tôi. Nhưng nếu như mắt tôi không lầm, thì cũng có lúc nàng lại đưa mắt nhìn Khả Vy.

- “Gì thế nhỉ? Tiểu Mai kể với ai chuyện của mình và Vy à? “ – Tôi nhú mày nghĩ khi xâu chuỗi

lại vài chi tiết mơ hồ vừa rồi.

- “Chắc, chả phải đâu, Tiểu Mai đâu phải loại người tò mò như vậy!” – Và tôi ngay lập tức phản bác lại nghi vấn mình vừa đưa ra. – “Mà có kể với ai cũng chẳng sao, đằng nào thì sớm muộn gì mọi người cũng biết hết thôi!”

Đang ngồi nghĩ vẩn vơ thì thằng Luân ngồi phịch xuống cạnh tôi, mồ hôi nhễ nhại túa ra ướt đầm cả lưng áo:

- Sao mà y toàn đi trễ thế? Hụt bữa đá cầu rồi kìa! – Nó hỏi.

- Ờ, ngủ quên! – Tôi đáp bừa cho qua chuyện.

- Buồn hoài, tao mới tối qua đi ăn chè cũng ngồi chung quán với Vy, cũng thấy em nó đi với thằng mới quen luôn mà, thôi chấp nhận sự thật đi! – Thằng này vỗ vai tôi đầy an ủi.

- Chấp nhận là một chuyện, còn đối mặt lại là một chuyện khác! – Tôi cay đắng trả lời, nghĩ đến cách mình chọn “Vong tình thiên thư” để đối diện với sự thật cũng thật tàn nhẫn.

Bất thần từ đằng sau lưng hai đứa, có hai thằng con trai lớp khác lạ hoắc lò dò đi tới:

- Ê...bạn....! – Một thằng trong hai đứa nó cất giọng hỏi.

- Gì? – Thằng Luân quay lại.

- Nhỏ kia lớp tụi mày à? Tên gì vậy? – Thằng này vào ngay vấn đề.

- Nhỏ nào đâu? – Thằng Luân ngơ ngác.

- Kìa, nhỏ đang nói chuyện điện thoại đó! – Thằng kia chỉ tay về phía Tiểu Mai.

- À...Trúc Mai, có gì không? – Luân khùng xác nhận.

- Hỏi cho biết thôi, thanks mày nhé! – Rồi hai thằng quay đi, mặt cười toe toét như vừa bắt được vàng, lại còn cụng tay nhau “ồ yeah” “bôm bốp”.

- Chắc, đúng là người đẹp có khác, đi đâu cũng được mến mộ! – Thằng Luân thở hắt ra nhìn về phía Tiểu Mai.

- Ờ.! – Tôi nhún vai đáp bằng quơ.

- Mày...có khi nào nghĩ Trúc Mai thích mày không nhỉ? – Nó khều vai tôi hỏi.

- Vớ vẩn....tao....chả xứng đáng! – Nếu là khi trước thì tôi đã gạt phắt đi, nhưng bây giờ mọi sự đã khác nhiều rồi.

Nghe tôi nói thế thằng Luân hết ham tìm hiểu nữa, nó tặc lưỡi rồi đứng dậy nhập bọn với tụi Dũng xoắn đang đấu láo ngoài sân. Mỗi tôi là ngồi lại ghế, trong đầu vẫn còn vang vọng câu hỏi của thằng Luân khi nãy, không ngăn được mình đưa mắt nhìn Tiểu Mai đang nói chuyện, tôi thần thờ phút chốc rồi lại lắc đầu cười buồn một mình.

Mặt mũi nào mà quay lại với người mình từng từ chối dứt khoát nữa chứ, ừm, tôi giờ chẳng có tư cách gì để xứng đáng với Tiểu Mai nữa rồi!

Chương 205

Tuần học quân sự của lớp 11A1 cũng sẽ bình thường như bao lớp khác nếu như không tính đến hoạt cảnh ném lựu đạn giả giữa Khang mập và Dũng xoắn, pha thể hiện “anh hùng rom” của Luân khùng và tôi rùm beng đến cả tai của liên đội trưởng, và cuối cùng là màn “nâng khăn sửa túi” khiến đám trai ngoại tộc phải phát ghen lên vì Tiểu Mai.

Ngày học quân sự thứ hai, đến tiết ném lựu đạn mô phỏng theo lựu đạn chày, trên tay anh Hoà lúc đó là cái chày gỗ nhỏ xíu đã được cắt làm đôi:

- Các em chú ý nhé, tư thế ném lựu đạn phải chuẩn xác thì điểm kiểm tra mới cao được, anh chỉ làm mẫu lần này là lần cuối cùng thôi đấy! – Anh Hoà vừa nói vừa lắc đầu ngao ngán, chung quy chỉ tại anh này quá hiền và rất ư tốt bụng, sẵn sàng giảng bài đến nơi đến chốn chỉ để cho cái lớp 11A1 quậy banh ta lông này học hành ra ngô ra khoai.

Anh Hoà vừa dứt lời thì Dũng xoắn đã giơ tay lên tiếng:

- Đúng rồi, ném lựu đạn thì anh chỉ nên làm mẫu 1 lần thôi, xong là banh xác rồi còn mạng đầu nữa mà làm mẫu lần hai!

Liên sau đó cả lớp phá ra cười rần rần, anh Hoà cũng không nhịn được cười, nhưng vì cố tỏ ra gương mẫu nên anh này chỉ cười rung vai rồi đích thân mời thằng Dũng lên thị phạm:

- Vậy giờ Dũng lên ném thử cho cả lớp xem nhé!

- Em á? – Thằng Dũng dãn mặt ra.

- Ủ! – Anh Hoà nhún vai đáp gọn lỏn.

Tôi biết thằng Dũng chỉ tài nói miệng thôi, bằng chứng là nó cầm cái chày nhỏ trong tay bước lên bãi ném mà tay run cầm cập vì bao nhiêu cặp mắt trong lớp đều đổ dồn về phía nó:

- Khang đếm cho Dũng ném nhé! – Anh Hoà nói rồi đứng cách sang bên.

- Ba....! – Thằng mập y lời, giơ tay bắt đầu đếm ngược.

- Ơ...con...! – Dũng xoắn quên cả run, chớp thời cơ giở trò ngay.

- Con cái đầu mày...hai...! – Khang mập sầm mặt.

Thằng Dũng cố nghiêm túc trở lại, gập mình vào tư thế ném.

- Một! – Khang mập đồng dục nói.

Dũng xoắn căng mắt, mím môi mím lợi vận công để khí.

- Ném! – Và thằng mập phát tay xuống ra hiệu ném.

Thằng Dũng gồng người theo hình cánh cung rồi bật dậy ném hết tốc lực:

- Vuu.....cộp....bộp.....!

- Ai da...má ơi.....tía.....!

Tiếp ngay sau cú ném thần sầu của thằng Dũng là Khang mập ôm mặt rú lên thảm thiết rồi nằm lăn ra đất giãy đành đạch như bị dí điện vào người.

Trong 1 giây ngắn ngủi đó, mọi sự có thể được miêu tả đại loại như này, thằng Dũng chả biết nguyên do vì sao mà nó ném rất mạnh tay, cái lựu đạn chày bắn lên trên cao, lộn mèo hơn chục vòng rồi dội ngay khung gỗ chống ngang trần nhà đập thẳng xuống đầu thằng Khang mập đang đứng gần vị trí bãi ném. Thế sự khó lường, thằng mập bị ngũ lôi oanh đình trực tiếp ngay mặt mà chả hiểu vì sao.

Khỏi phải nói, cả lớp 11A1 phá ra cười sặc sụa, tình hình cực kì nặng nề đến cả những lớp xung quanh đều quay sang hóng chuyện vì tò mò. Tôi nếu không phải đang trong tâm trạng bất cần đời thì nãy giờ cũng đã cười lăn bò càng rồi, chỉ có Tiểu Mai ngồi cạnh tôi là cười rung cả đôi vai.

- Ôi...chết cười, hi hi! – Nàng quay sang nhìn tôi.

- Ủm, thằng Dũng tệ quá! – Tôi gật đầu đồng ý.

Chốc sau, Khang mập ngồi xị mặt với vết bầm đỏ gay trên trán, thằng Dũng thì cứ chạy theo xin lỗi rồi rít, và nhỏ Huyền kể từ hôm đó lúc nào cũng lia mắt nhìn Dũng xoắn bằng ánh mắt hình viên đạn.

Ổn định tình hình xong xuôi, để cho cả lớp tập trung học hành nghiêm túc trở lại, anh Hoà cho phép chúng tôi nghỉ sớm đến hết giờ ra chơi thì sẽ tập tiếp. Được lời như cởi tấm lòng, các thành viên 11A1 mừng hết lớn quay sang bắt đầu tán chuyện rôm rả, riêng thằng Luân còn hứng chí chạy thẳng vào văn phòng Đoàn mượn đầu ra cái ghế gỗ:

- Ngồi chơi đi anh, hê hê! – Luân đội trưởng đơn đả mời anh Hoà ngồi.

- Đứng rồi, uống gì không tụi em mua cho! – Thằng Quý cũng hùa theo.

Không riêng gì hai thằng này mà cả lớp tôi hầu như ai cũng rất khoái anh Hoà, vì không như cán bộ khung của những lớp khác hay làm bộ tịch nghiêm túc, anh Hoà dạy bài dễ hiểu và rất thoải mái trong việc tạo không khí thư thả cho lớp học. Bởi vậy nên lớp tôi tiết quân sự kì này cũng biết ý học ra học mà chơi ra chơi để không làm khó anh Hoà với những cán bộ khung khác. Nhìn sơ qua thì anh này rất giản dị, mà mặt mũi cũng hiền lành, giọng nói điềm đạm từ tốn, tóm lại theo lời nhỏ Phương thì anh Hoà rất là “đàn ông”.

- Ủ, còn 15 phút nữa là ra chơi, mấy em nói chuyện nhỏ thôi nhé, giữ trật tự cho các lớp khác, hết giờ giải lao mình học tiếp cho xong rồi về sớm! – Anh Hoà ngồi xuống ghế thằng Luân đem ra mời chào.

Nghe đến về sớm thì cả đám lại càng mừng hơn nữa:

- Tuyệt, thế này thì dạy tiếp luôn đi anh ơi, ra chơi xong về luôn, hê hê!

- Bậy mập, cứ nghỉ đi, tí vô học tiếp cho thoải mái!

- Phải chi năm trước anh cũng dạy tụi em thì hay biết mấy!
- Ủ, năm trước lão Hào hách dịch bỏ xừ, nhắc lại đã thấy ghét rồi!

Nhắc đến cán bộ Đoàn mang tên Hào, lớp tôi đến giờ vẫn còn ghét cay ghét đắng, vì lúc nào cũng ra dáng cán bộ mà chỉ tay năm ngón để loè thiên hạ. Chuyện bé cứ xé ra toa, luôn luôn nghiêm trọng hoá vấn đề lên rồi nói lý này nọ, nghe muốn thủng lỗ tai. Đó là cán bộ khung của năm trước, và nghe đâu năm nay lão Hào không còn làm cán bộ khung nữa mà thay vào đó là sẽ đi kiểm tra thái độ công việc của các cán bộ khung khác, đồng thời chấm điểm tác phong của khối 11 luôn mới ghê!

Riêng về phần tôi, chả rõ là cứ nhắc đến Đoàn Đội là có phải do liên quan đến Khả Vy hay không, mà tôi giờ đâm ra ghét lây hết cả những ai làm bên Đoàn mà lúc nào cũng vênh vênh cái mặt, đi đến đâu cứ muốn làm mình là nhân vật quan trọng đến đấy.

Và lúc này thì sự thật đúng là như vậy, khi mà 11A1 bọn tôi theo lời anh Hoà chỉ vừa nghỉ giải lao được đúng 5 phút dưới trời trưa nóng bức thì lão Hào từ xa đã khệnh khạng đi tới, túi áo kẹp viết và vung vẩy trên tay là cuốn sổ Đoàn.

Nhắc thấy lão Hào đi thẳng đến khu sân của 11A1, lớp tôi xì xào chỉ trỏ rồi chẳng ai bảo ai, bắt đầu im lặng trở lại:

- Sao cái lớp này giờ học lại ngồi bàn tán thế này? – Cán bộ Đoàn, lão Hào hất hàm hỏi.
-! – Không một ai trả lời.
- Cán bộ khung và lớp trưởng lớp này đâu? – Lão Hào lừ mắt nhìn quanh.
- Ủm...gì thế? – Anh Hoà lúng búng nói, có vẻ e ngại lão Hào.
- Dạ? – Riêng Khang mập là hỏi tỉnh rụi.
- Sao trong giờ học mà lại cho lớp nghỉ trước giờ giải lao? Tác phong học tập vậy à? – Lão Hào quắc mắt sừng sộ.
- Thì lớp mình học xong rồi, sau giờ ra chơi sẽ học tiếp! – Anh Hoà nhã nhận đáp.
- Học xong thì phải học tiếp, đã đến giờ nghỉ đâu? Coi, tre cộ băng gạc thì quăng đầy ra đất thế này, học hành nổi gì! – Lão Hào chỉ tay xung quanh.
- Lại giở thói chỉ tay năm ngón rồi đây! – Lớp tôi nhỏ to xì xào.
- Ủm, hách dịch! – Thành Quý thì thào.
- 11A1 lớp chọn mà như thế à? Cậu làm cán bộ khung phải chịu trách nhiệm chứ, hay giờ muốn sao? – Lão Hào vênh mặt.
- Ơ...! – Anh Hoà tính tình hiền lành, nên lép vế ngay tắp lự.
- Đầu tiên tôi trừ điểm cậu vì sai quy cách, còn cả cái lớp này năm nay muốn bị đội sổ đây mà, chẳng ra cái thể thống gì! – Lão Hào được nước càng lấn tới.
-! – Khang mập nghe nói đến trừ điểm thi đua thì xì mặt xuống, đưa tay gãi đầu bối rối.

Anh Hoà nhin được, Khang mập cũng nổi gót anh cán bộ khung hiền lành chịu nhục theo, thế nhưng thằng Luân thì không chịu nổi, đứng bật dậy phản pháo ngay:

- Ông đừng có ỷ làm cán bộ Đoàn rồi muốn làm gì thì làm nhé!

- Hê, làm gì là làm gì, ngồi xuống! – Lão Hào vẩy tay.

- Anh Hoà cũng lớp 12, ông cũng lớp 12 mà nói năng với bạn bè bằng tuổi vậy à? Tưởng làm cán bộ chỉ tay năm ngón thì oách lắm hả? – Luân đội trưởng mặt mũi đỏ gay.

- Tôi nói ngồi xuống, Hoà ra ngoài đây nói chuyện! – Lão Hào phớt lờ thằng Luân, quay đi về phía anh Hoà đang đứng.

Được vài bước thì lão Hào khựng lại giữa chừng:

- Cái ghế này ai cho lấy ra ngồi, của văn phòng Đoàn mà? Đứng giảng bài thì không, lại cứ thích ngồi à!

Nói rồi lão Hào tay xách cái ghế toan đem vào lại văn phòng cạnh bên:

- Không lẽ giờ tao chửi thề sao trời? – Tuấn rách thì thào vẻ bất nhẫn.

- Đệch, hách dịch quá mức! – Dũng xoắn tức tối.

- Bực ghê.....! – Lớp tôi đã bắt đầu xì xào nhỏ to, tình hình e ngại đến nỗi các lớp khác cũng đã có vài người quay sang hóng chuyện.

Cuộc đời học sinh của tôi, thái độ đối với những người làm công tác Đoàn Đội thì có thể gọi là trung lập, không thích cũng không ghét, chẳng qua tôi không phải người hay muốn hoạt động phong trào, chung quy có những người làm Đoàn Đội thì học sinh mới có các hoạt động vui chơi giải trí tập thể được, thế nhưng hơn hết thấy tôi cực kì ghét những ai có tí chức trách trong tay mà đã ra vẻ không xem ai ra gì, đơn cử là lão Hào lúc này.

Sẵn đang tâm trạng bất cần đời hôm giờ, tôi đứng bật dậy trước ánh mắt ngạc nhiên của Tiểu Mai:

- Gì vậy Nam? – Nàng sững sốt.

Tôi làm thỉnh không trả lời, lẳng lặng bước thẳng lên chỗ bọn anh Hoà đang đứng.

Chương 206

Tôi bước nhanh đến chỗ lão Hào, nhanh như cắt chộp tay đang cầm ghế của hắn rồi ghi mạnh, buộc lão này phải để cái ghế gỗ xuống đất:

- Gì đây? – Lão Hào ngạc nhiên tột độ.
- Ghế này bạn tui đem ra, muốn cất thì để nó cất, ai mượn ông cầm dùm! – Tôi hừ nhạt.
- Ờ...nói năng với anh thế à? Muốn vào sổ đúng không? – Nói rồi lão Hào lôi cây viết trong túi áo ra và giở tập sổ tay.
- Anh Hoà bằng tuổi ông mà sao ông nói giọng bố đòi vậy? Làm cán bộ Đoàn mà không tôn trọng người ta thì đòi hỏi gì bọn tui tôn trọng ông lại? – Tôi hất hàm hỏi ngược.
- Ủ đúng rồi!
- Chứ gì nữa, chẳng cũng vừa phải thôi!

Bọn bên dưới lớp tôi giờ đã nhao nhao lên, và các lớp khác cũng đều quay sang nhìn bọn tôi tò mò xem chuyện này sẽ tiếp diễn thế nào.

- Được, tên gì, lớp mấy? – Lão Hào phớt lờ tất cả, hỏi một câu đúng khuôn mẫu.
- Ông biết tui là ai không mà đòi ghi tên? – Tôi nheo mắt nhìn hắn.
- Hề, không biết đấy? – Tên này khệnh khạng nhìn tôi.
- Vậy à, cảm ơn nha! – Tôi nói rồi nhếch môi cười lạnh.

Nếu nói ai hiểu được ẩn ý của câu nói vừa rồi thì đó chính là Tiểu Mai, nàng khúc khích bật cười đầu tiên giữa đám đông yên lặng:

- Hi hi...!

Và đến vài giây sau thì bạn bè lớp tôi phá ra cười theo:

- Ha ha, phải rồi, không biết thì làm quái gì ghi được tên người ta!
- Chơi được lắm thánh, ề hề hề!
- Xem cái mặt kia, ha ha!

Lão Hào lúc này đã bắt đầu biết quê độ là gì, hắn ngượng chín mặt, lúng búng nhìn vào băng tên của tôi mà húng hắng chữa thẹn:

- Võ Trí Nam, 11A1, được lắm!
- Ờ, thoải mái đi, ông thì nhớ tên tui, trong khi tui thậm chí còn chả thèm biết tên ông! – Tôi hừ nhạt rồi bỏ về chỗ ngồi.

Đến đây thì những lớp xung quanh cũng bật cười theo, thi nhau chỉ trở về phía lão Hào lúc này đang đỏ bừng mặt, gấp sổ lại lấp liếm:

- Để rồi coi, đợi đó! – Và hần quảy quả bỏ đi thẳng về phía văn phòng hành chính.

Lão Hào vừa đi mất thì chuông ra chơi cũng điểm lên đúng hẹn, sân trường nhao nhao trở lại, và bọn thằng Luân phóng đến chỗ tôi đầu tiên:

- Oách vô đối mày ơi! – Luân khùng bá vai qua cổ tôi.

- Hê hê, có gì cả đám cùng chịu, mày khỏi lo! – Khang mập khoái chí.

Tôi gục gặc đầu cười cho qua chuyện, vô tình đưa mắt nhìn về phía Khả Vy, thì thấy em ấy có vẻ không hài lòng, bực dọc nói gì đó với nhỏ Huyền rồi hai người bỏ đi ra căn- tin trường.

- Kệ, cán bộ bênh nhau ấy mà, chơi được lắm chú! – Tuấn rách vỗ vai tôi.

- Ờ, thả tay ra, ngộp thở mậy! – Tôi đẩy tay Dũng xoắn đang kẹp cổ mình ra.

Chỉ tội mỗi anh Hoà, nhìn mặt ông anh hiền lành này đang nửa cười nửa mỉa, bọn tôi đâm ra tủi lòng và bắt đầu lo ngay ngáy đến hậu hoạn sau này, dù gì thì lời tố cáo của lão Hào cán bộ Đoàn cũng có sức nặng nhất định. Và không ngoài dự tính, ít phút sau anh Linh, liên đội trưởng Đoàn trường đi đến lớp tôi, sau lưng là lão Hào vẻ mặt hả hê ra phết:

- Lớp các em sao thế? Có đúng như lời anh Hào nói không? – Anh Linh nhú mày hỏi, thoáng vẻ không vừa ý.

- À...dạ....! – Khang mập bối rối gãi đầu lia lịa.

- Vậy ai tự tiện mở cửa phòng Đoàn lấy ghế ra thế? Chuyện lấy ghế anh không nói, nhớ có mất mát gì thì lúc đó lớp tụi em là chịu trách nhiệm đầu tiên đấy! – Anh Linh hỏi tiếp.

Đám bọn tôi quả thật là chưa nghĩ đến tình huống mà anh Linh vừa nói, nhưng dù sao cũng bắt đầu hơi lo lắng vì khí độ anh Linh chẳng phải như lão Hào cán bộ hách dịch, từ tốn nhưng trong lời nói đều có thép.

Nhưng Tiểu Mai bất chợt đi lên, nàng nhã nhặn nói:

- Dạ, xin lỗi anh, ghế là em lấy, vì thấy trời nắng mà anh Hoà phải đứng ngoài sân giảng bài thì mệt quá, nên em vào văn phòng Đoàn lấy ghế ra mà không biết chuyện sau như lời anh!

-! – Anh Linh ngó người, nhìn Tiểu Mai không chớp mắt.

- Em xin lỗi anh lần nữa, chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, ha? – Nàng tiếp lời, nhoẻn miệng cười.

- À...ừ..., thôi được rồi, lần này anh cho qua, Hoà ơi! – Anh Linh thở hắt ra.

- Sao Linh? – Anh Hoà bước tới.

- Lần sau cậu có cho lớp nghỉ trước giờ thì cũng để ý nhé, giữ trật tự chung! – Liên đội trưởng nói xong rồi quay đi, chính thức cho lớp tôi qua ải thuận lợi.

Khỏi phải nói về lão Hào, hấn giận tím mặt vì chả những không làm gì được lớp tôi lại còn bị chơi què giữa đám đông, cấm mặt bỏ đi thẳng một mạch không dám hó hé điều chi.

Còn lại đám tụi tôi ngẩn người ra, thở phào nhẹ nhõm vì tai qua nạn khỏi, sau vụ đó thì tôi lại càng thấm thía thế nào là sức mạnh của nữ sắc, sự khâm phục Tiểu Mai trong lòng tôi lại càng tăng thêm một bậc.

Những ngày sau đó, lớp tôi biết ý hơn nên cũng tập trung học hành, chả dám lơ đãng nữa để tránh làm khó dễ cho anh Hoà, đã thôi vùi vịnh anh này cho nghỉ sớm như hai hôm đầu tiên. Đến ngày học quân sự cuối cùng, theo tiết học thì mỗi người sẽ được gọi tên trong danh sách mà chia thành cặp hai người để thực hành băng bó vết thương. Cái sự này thì cũng hài vô đối, khi mà thằng Luân băng đầu Khang mập thành ra một núi băng gạc trắng xoá lại tròn quay, nhìn đầu thằng mập lúc này cứ như bạch bông, chỉ hé mỗi cặp mắt ra ngoài. Và hiển nhiên theo danh sách lớp, tên tôi và Tiểu Mai nằm sát cạnh nhau, nên sự chú ý cuối cùng là từ đây mà ra:

- Diệp Hoàng Trúc Mai, Võ Trí Nam! – Anh Hoà nhìn vào danh sách gọi lớn.

Vì là một nam một nữ, không tiện băng chân hay băng lưng, thế nên anh Hoà, cũng gọi là thể theo nguyện vọng quần chúng, cho Tiểu Mai... băng tay của tôi. Vậy là tôi ngồi ghế, chìa tay ra, Tiểu Mai thì một tay cầm khăn, một tay khẽ khàng nâng tay tôi, nhẹ nhàng băng bó hết như tôi vừa bị thương thật sự.

Dĩ nhiên màn “nâng khăn sửa túi” này làm cho bọn trai ngoại tộc các lớp kế bên phải thầm ghen tị mà nhìn xoáy vào hai đứa tôi, kể cả thằng Tuấn rách cũng có hơi ngán ngẩm. Chỉ riêng mỗi Khả Vy là vẫn giả lơ quay đi, nhìn sang hướng khác. Chính điều này đã làm dậy lên mối nghi ngờ trong đám bạn cùng lớp và cả vài đứa lớp khác biết chuyện, chứ bình thường như năm lớp 10 thì thể nào lúc này giữa Vy và Tiểu Mai ít nhiều gì cũng có biến xảy ra.

- Xong rồi đó, anh chiến sĩ lần sau cẩn thận hơn nha, hi hi! – Tiểu Mai nghiêng mái đầu tinh nghịch nói, hé môi cười tươi như hoa.

- À...ừ...! – Tôi lúng búng đáp, bên tai mình nghe đâu có thằng trai làng nào đó nó đang bực tức kêu lên “ôi đêch”.

Sau khi anh Hoà cho điểm xong, hai đứa tôi lại về chỗ ngồi ở cuối hàng, vẫn còn nghe loáng thoáng xung quanh tiếng xì xào của bọn con trai lớp bên, các cu cậu lớp 10 thì tặc lưỡi nhìn theo đầy tiếc nuối:

- Sao, thấy mình băng bó đẹp hén? – Tiểu Mai bỏ ngoài tai những lời xung quanh, thản nhiên quay sang hỏi tôi.

- Ủ...thì Mai khéo tay đó giờ mà! – Tôi gật đầu như máy.

- Chà, lời này là nịnh đó ghen! – Nàng vờ nháy mắt.

- Đâu, thật mà...! – Tôi dậm ra khó thở, trả lời chữ được chữ mất.

- Nhưng mà mình thích, hi hi! – Và nàng lại cười, nét cười yêu kiều quyến rũ.

Buồn về chuyện Khả Vy, ừ, tôi vẫn còn buồn, nhưng lúc này xen lẫn vào tâm trạng ấy là cảm giác... ngây ngất với Tiểu Mai vừa nãy. Cuối buổi học, khi ra đến bãi giữ xe tôi vẫn còn dấn mặt

ra vì thần thờ, nghe tim mình hãy còn đập thành thịch, một cảm giác ấm áp len lỏi trong tâm.

Bước thêm vài bước thì tôi chợt thấy ở góc sân, nơi khu vực để xe năm nay của 11A1 bọn tôi là Khả Vy đang đứng nói chuyện gì đó với Tiểu Mai. Tôi đứng khựng lại ngay, phần vì ngạc nhiên do xưa này hai nàng này đối thoại với nhau là chuyện hiếm có chẳng đáng dừng, phần vì không hiểu lí do tại sao chuyện hiếm có này lại đang xảy ra ngay trước mắt tôi.

Thế nhưng hai nàng không nói chuyện được lâu, tôi chỉ thấy sau khi Khả Vy nói điều gì đó thì Tiểu Mai nhún vai đáp lại rồi quay lưng dắt xe đi thẳng, mặc cho Vy đang từ ngơ ngác rồi chuyển sang khó chịu ra mặt đang đứng bất động phía sau.

Và ngay khi Tiểu Mai dắt xe ra, nàng chạm mặt tôi đang lơ ngơ ngay hành lang, ánh mắt nàng thoáng ngạc nhiên trong giây lát rồi nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày.

Một giây yên lặng trôi qua, tôi hãy còn đang bất ngờ chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì Tiểu Mai đã mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng chả biết sao khi ấy tôi lại cảm giác như nét cười này lại khó hiểu đến lạ kỳ. Và Tiểu Mai cất tiếng:

- Keep friends close, keep enemies closer!

Rồi nàng nghiêng mái đầu, thoáng cười xa xăm nhìn tôi:

- Gặp sau nhé, Nam!

- Ừ.....!

Tôi bản thân đứng nhìn mãi đến khi bóng hình của nàng khuất sau cổng trường thì mới dắt xe ra về, lòng dậy lên một nỗi hoang mang mơ hồ mà chính tôi cũng không biết được mình đang lo lắng về điều gì. Về câu nói của Tiểu Mai lúc ấy, mãi đến một thời gian sau tôi mới biết đích xác được ẩn ý của nàng là như thế nào.

Buổi chiều ngày hôm đó, bầu trời vào thu trong xanh nắng vàng, từng làn gió nhẹ đưa những tán cây trong sân trường rì rào dịu êm, một năm học mới đầy sóng gió lại sắp sửa bắt đầu ...

Chương 207

Chiều hôm đó, tôi về nhà mà trong đầu cứ thắc mắc mãi câu hỏi rằng lúc này Tiểu Mai và Vy nói với nhau những gì để sau đó Vy có vẻ bức tức thế nhỉ? Và lại còn câu nói tiếng Anh của Tiểu Mai khi nãy nữa, từ lúc đó đến giờ cái mặt tôi cứ ngu ra vì chả hiểu gì sất!

- “Hai người đó nói gì thế nhỉ? – Tôi tặc lưỡi lắc đầu vì tò mò mãi mà không có kết quả.

- Về rồi à con? Bữa cuối thế nào? – Mẹ tôi hỏi khi thấy tôi dắt xe vào nhà.

- Dạ cũng bình thường! – Tôi nhún vai đáp.

- Vậy thứ hai tuần sau là học lại rồi, đúng không? – Nói rồi mẹ tôi lại quay sang ấm nước đang sôi sùng sục trên bếp.

- Còn nghỉ được 2 ngày, lo gì! – Tôi trả lời.

Buổi cuối cùng học quân sự của ngày hôm nay là thứ 6, vậy là tính đến thứ 2 tuần sau nhập học chính thức thì tôi còn đến 2 ngày nghỉ nữa. Dù sao đầu năm bài vở chắc cũng không có gì nhiều, thế là tối đó tôi nằm xem ti vi suốt dù mẹ tôi cứ căn nhắc vì gần vào năm học mới mà tôi vẫn không chịu xem lại bài. Nhưng tôi chả làm gì khác được, vì cứ ngồi yên tĩnh một mình là đầu óc lại cứ nghĩ đến Khả Vy, đến những kỉ niệm ngày trước, dù rằng ngày nào tôi cũng dạo vài vòng qua những nơi in dấu kỉ niệm của hai đứa cho đúng với “Vong tình thiên thư “.

Đến tận buổi tối chủ nhật, khi đang xem tập phim hình sự đang đoạn gay cấn thì mẹ tôi chợt bước lên lầu rồi cầm remote tắt máy cái phụp.

- Ớ, con đang xem hay mà mẹ? – Tôi sững sốt.

- Cô Nguyệt đến chơi kia, xuống dưới chào khách đi, cả ngày nay mày nằm ườn trên đây rồi còn gì! – Mẹ tôi nhăn mặt khó chịu.

- Uầy.... thì mẹ cứ để tivi đó, chào xong con lên xem tiếp thôi! – Tôi thở dài ngao ngán.

- Kêu xuống là xuống, cấm cãi! – Mẹ tôi sầm mặt nạt.

Và lúc này thì có cho vàng thì tôi cũng chả dám hó hé nửa lời, vội ngoan ngoãn chạy vụt xuống cầu thang ngay tắp lự.

- Dạ, con chào cô! – Vừa bước xuống nhà tôi đã thấy cô Nguyệt cùng bé Trân ngồi ở salon phòng khách.

- Ủ, dạo này con học hành sao rồi? – Cô Nguyệt mỉm cười gật đầu.

- Dạ....cũng bình thường! – Tôi lúng búng đáp, không dám nói rằng đã tự ý bỏ học thêm tất cả các môn.

- Hồng dám đâu, anh Nam mà bình thường, học giỏi thấy mô! – Bé Trân cười cười trêu.

Nghe thế thì tôi chỉ biết đứng gãi đầu cười trừ cho có lệ, dù trong bụng đang nhủ thầm phải chi con bé răng khểnh tóc dài ngồi đằng kia mà là em gái tôi thì này giờ nó u đầu vì cái tội nói leo rồi. Tiếp chuyện một hồi thì mẹ tôi mới ra bưng khay nước ra cứu viện:

- Dạ, cô ngồi chơi, con xin phép! – Tôi thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị cáo từ.

- Ủ! – Cô Nguyệt gật đầu.

Thế nhưng con bé răng khểnh kia vẫn chưa chịu yên:

- Đi dạo đi anh Nam, chủ nhật ngồi nhà chán chết!

- Hả? – Tôi há hốc mồm.

- Ủ, mày chở con bé ra ngoài dạo cho mát đi con! – Mẹ tôi đồng tình.

- Ờ.....! – Tôi đàn mặt ra vì cứng họng chưa biết làm sao.

- Đi nào, lâu lâu em mới qua mà! – Nói rồi bé Trân đẩy vai tôi ra phía cổng.

Ít phút sau, tôi ngao ngán thở dài đạp xe phía trước, bé Trân tùm tùm ngồi phía sau, hết bảo tôi chạy đường này đến chạy đường khác, hết quay sang bên này lại quay sang bên kia.

- Anh nhìn kia, chỗ đó đẹp ghê!

- Ờ, đẹp!

- Woa...nè nè, vô đó xem người hát đi! – Cô bé đập đập vào lưng tôi.

- Hát hò có gì mà nghe! – Tôi nhăn mặt đạp xe qua luôn.

- Dạo này thấy anh sao sao ấy! – Trân bĩu môi làm mặt dỗi.

-! – Tôi cũng lặng thinh chả buồn trả lời.

Vòng vèo một hồi, tôi lại chạy xuống phía con đường biển, buổi đêm gió mát rười rượi, ánh đèn vàng soi rõ hàng cây cảnh thẳng tắp kéo dài đến tận bãi Đồi Dương. Nhìn khung cảnh ấy, tôi lại nhớ đến những tháng ngày vẫn dạo chơi cùng Khả Vy nơi đây. Bây giờ tôi cũng vẫn đến nơi đây, chỉ khác là người ngồi sau xe lại là một người khác.

- Haizzz! – Tôi đưa mắt nhìn về phía biển, bất giác buông tiếng thở dài.

- Gì vậy anh? – Bé Trân tò mò hỏi.

- Ủ...không có gì! – Tôi lắc đầu gật đi.

- Xạo, rõ là bữa giờ em thấy anh lạ ghê luôn ấy! – Cô bé buống lên hỏi tiếp.

-!

Quả thật là từ sau khi chia tay với Vy, tôi giờ như một con người khác, trầm hẳn và ít nói đi, cứ như một tên thất tình và bất cần đời.

- Về hen? – Tôi thở hắt ra, quay xe lại theo hướng ngược với đường xuống biển.

- Chán! – Trân bấu môi.
- Sao mà chán? – Tôi ngạc nhiên hỏi.
- Em biết, đi với em thì anh thấy xấu hổ chứ gì, phải rồi, em đâu có đẹp như chị Mai chứ! – Cô bé xụ mặt đáp.
- Bậy....em cũng xinh mà! – Tôi nhăn mặt nói bừa, mà quả thật là Trân cũng xinh thật, bằng chứng là nãy giờ thỉnh thoảng cũng có vài đứa con trai chạy xe ngang qua mà cứ dòm con bé lom lom.
- Chứ sao nữa? Lâu lâu nhờ anh chở đi dạo mà anh im ru, rồi mới giờ đã đòi về rồi, chán gì đâu!
- Cô bé làm bộ dối.
-! – Tôi lặng thinh, nhất thời chẳng biết nói sao.
- Thôi, bỏ tui xuống, tui tự đi bộ về cho rồi! – Trân vùng vằng đập vai tôi.
- Ờ...thế tự về nhé! – Tôi hừ nhạt rồi dừng xe lại.
- Anh....hức, nhớ nha! – Bé Trân sùng sốt rồi vờ nấc lên.
- Nhìn điệu bộ một cô bé rằng khỉnh thường ngày tinh nghịch đùa giỡn mà giờ lại đang xụ mặt vờ dối thì tôi chẳng thể nào nhịn cười được.
- Thôi giỡn đó, giờ đi ăn kem, chịu chưa? – Tôi phì cười nháy mắt với cô bé.
- Hi hi, em yêu anh nhất á! – Nói rồi Trân cười toe, vòng tay qua eo tôi rồi tình tứ ôm như... bạn gái ôm bạn trai.
- Bỏ ra, con bé này! – Tôi hoảng hồn giật thót người.
- Không bỏ đó, làm gì nhau, hihi! – Trân lè lưỡi trêu lại.
- Giỡn miết, bỏ ra nào...! – Tôi nhăn nhó gỡ tay con bé ra.
- Khó tính ghê á, như ông già! – Trân nói rồi chuyển sang tựa đầu vào vai tôi. – Hay như này nha? Không thì....ơ.....chị Mai...!
- Đang lưỡng lự chống đỡ với cô bé nghịch ngợm này thì tôi cũng sững người, quay sang nhìn về hướng Trân đang nhìn:
- Hi, chị Mai về hồi nào vậy? – Trân vô tư hỏi tiếp.
- Trước mắt hai đứa tôi là Tiểu Mai tóc xoã kẹp hờ tao nhã, áo pull váy dài chạm gối, gương mặt băng sương nguyệt lạnh như ngày nào giờ đang tròn mắt ngạc nhiên nhìn bọn tôi.
-! – Tôi cứng họng mà không hiểu vì sao, nghe tim mình đập thình thịch.
- Ủm, chị về được hơn tuần rồi, chào em! – Tiểu Mai mỉm cười với Trân, rồi đưa mắt buồn xa xăm nhìn tôi. – Chào Nam!
- Ủ...ùm....chào Mai! – Tôi bối rối đáp.

- Sao giờ này chị đi bộ một mình vậy? – Trần hồn nhiên thắc mắc.
- Chị đi dạo cho dễ ngủ thôi, nhà chị gần đây mà! – Nàng từ tốn đáp, khẽ thu đôi bàn tay vào túi áo khoác ngoài.
- Hi, em với anh Nam cũng đang đi dạo nè, ba người cùng đi cho vui, dắt bộ xe nha anh! – Bé Trần lém lỉnh quay sang tôi nói.
- À...ừ...! – Tôi vội bước xuống xe.
- Được rồi, hai người cứ dạo đi, giờ mình cũng về rồi! – Tiểu Mai khẽ cười. – Chị về trước nhé!
- Dạ...vậy bữa khác ha chị! – Trần rầu rầu đáp, vẻ như sau lần này trở đi con bé sẽ hết ham dạo chơi với bọn “người lớn” tụi tôi nữa.

Tôi lúc này còn chưa biết phải nói gì, đang lóng ngóng há mồm thì bất chợt chạm phải ánh nhìn của Tiểu Mai, và ngay giây phút đó, tôi lại cảm thấy một khoảng lặng quen thuộc giữa hai đứa như mọi lần, một cảm giác ấm áp và thân thương nhẹ dần lan toả.

-!

-!

Và rồi mặc cho bé Trần ngơ ngác hết nhìn Tiểu Mai rồi lại quay sang nhìn tôi, nàng chỉ lẳng lặng gật đầu rồi nhẹ bước quay đi. Tôi thoáng thần thờ, nhìn đôi làn tóc mai nhẹ đưa trong gió mà ngẩn ngơ quên cả thời gian.

- Anh!

-!

- Anh Nam! – Trần đập vào vai tôi cái đập.

- Ớ...hả? – Tôi giật mình.

- Sao tự dưng đứng đó vậy? Đi chơi tiếp thôi! – Cô bé nhíu mày vẻ khó hiểu.

- Ủ.. lên xe đi! – Tôi lúng búng gật đầu.

Tôi chậm chậm đạp xe, thần thờ nhận ra mình càng lúc càng gần đến đoạn đường Tiểu Mai đang lững thững đi dạo phía trước. Và khi chạy ngang qua nàng, tôi đâm ra hồi hộp một cách lạ thường, tim đập bình bình trong lồng ngực.

- Chị Mai...đang nhìn mình kìa, anh! – Bé Trần thì thầm bên tai.

- Vậy....à? – Tôi nghe như có hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

- Bữa nay hai anh chị sao đó, ai cũng lạ hết nha! Con bé thở hắt ra nói.

-!

Xe chạy ngang qua đường nhà Tiểu Mai cả đoạn dài thì tôi mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như đã thoát khỏi ánh nhìn lạnh băng của nàng rồi. Suốt từ lúc đó đến khi về nhà, tôi cứ ngờ

ngợ đồ như mình lúc này hết như là ngoại tình bị vợ bắt gặp vậy, chứ tự dung đang giỡn với bé Trân mà khi gặp Tiểu Mai thì tôi lại vã cả mồ hôi hột. Mãi lo nghĩ về chuyện đó mà tôi chả buồn mở mồm nói năng gì sất, để rồi đến khi dừng xe trước nhà, tôi mới nghe bé Trân dậm chân bước xuống, bấu môi hờn dỗi làm tôi chỉ biết cười trừ:

- Chán ngắt, hện hò dạo chơi gì mà im ru cả buổi, hứ!

Chương 208

Từ dạo sau khi chia tay với Khả Vy, tôi tập cho mình một thói quen dậy sớm tập thể dục. Hàng ngày bất kể trời nóng hay lạnh tôi vẫn rời khỏi nhà từ tờ mờ 5 giờ sáng để chạy bộ đường dài từ nhà tôi xuống bãi biển Đồi Dương, đâu có mưa rào thì tôi chỉ việc mặc áo khoác vào rồi trùm mũ lên là xong. Trừ khi là trời mưa to quá thì tôi mới chán nản nằm nhà, đợi tạnh mưa rồi mới leo lên sân thượng tự tập võ với cây mộc nhân. Và cứ trong khoảng 6 giờ 30 hay 7 giờ thì tôi về lại đến nhà, nhưng vào năm học thì tôi sẽ phải về nhà sớm hơn để còn tắm rửa và lên lớp. Buổi sáng ngày đi học đầu tiên cũng vậy, vì khối 11 sẽ học buổi sáng nên chỉ 6 giờ 15 là tôi chạy về lại đến nhà, mất 15 phút để tắm rửa và nghe nhạc BackStreet Boys, thay quần áo rồi đạp xe đi học nên đúng 7 giờ kém 15 là tôi có mặt tại bãi gửi xe của trường.

Dắt xe vào bãi gửi, tôi lững thững xách cặp đi lên dãy lầu của phòng lớp 11A1. Ngày học đầu tiên về như mang một không khí khác hẳn những lúc giữa năm, khi mà cảm giác gặp lại bạn bè và hôn hờ đón chào một năm học mới vẫn còn vương lại sau buổi lễ khai giảng. Ngang qua những phòng học, tôi nghe tiếng cười nói vang lên từ những cửa sổ lớp, vui vẻ và hào hứng. Đến trước cửa lớp, tôi nhanh chân bước vào thì bất ngờ đứng khựng lại vì chạm mặt Tiểu Mai:

-! – Tôi bất ngờ dừng bước, bản thân đứng lại.

- Chào! – Tiểu Mai khẽ gật đầu đáp gọn lỏn rồi đi ngang qua tôi, tay cầm khăn lau bảng để xuống tầng dưới nhúng nước.

Vì Tiểu Mai là thành viên tổ 1, nên vẻ như hôm nay là phiên trực nhật của tổ nàng. Tôi sau ánh nhìn lạnh băng của Tiểu Mai thì cũng lắc đầu bước vào lớp, lòng dậy lên một cảm giác thanh thản vì dù sao thì cũng lâu lắm mới thấy lại nàng trong tà áo dài trắng muốt, tóc dài kẹp mái nhẹ nhàng thanh mảnh.

- “Có khi nào giận mình vì vụ tối qua không nhỉ?” – Tôi nghĩ thầm trong bụng, bâng quơ nhớ lại lúc tối hôm qua, khi mà bé Trân đang giỡn với tôi thì gặp Tiểu Mai.

- Ối chà, suýt nữa là đi trễ nghe vậy! – Khang mập đứng trên bục giảng, hình như nó vừa định ghi tên tôi vào danh sách vắng mặt.

- Đúng giờ mà! – Tôi nhún vai đáp rồi đi về chỗ ngồi.

Hầu như bạn bè tôi không xáo trộn chỗ ngồi như các lớp khác, ai nấy vẫn ở vị trí cũ chứ không dời đi vì sở thích. Thế nên tôi vừa ngồi xuống ghế là thằng Luân đã chồm lại gần:

- Ê mày, tí nữa là tiết Toán đó, chuẩn bị tinh thần chưa?

- Có gì mà chuẩn bị? – Tôi chung hững.

- Thì giáo viên nào đầu năm lại chẳng kiểm tra kiến thức năm cũ! – Thằng Luân nói.

- Thế mày quên hết rồi à? – Tôi nheo mắt hỏi.

- Bậy, tao lo là... lo mày quên thôi, hề hề! – Nó gãi đầu cười khi.

- Quên thế quái nào được! – Nói rồi tôi lục tục lấy sách vở ra khỏi cặp và nhét vào học bàn.

Mười lăm phút đầu giờ hôm nay theo thông lệ thì sẽ là giờ đọc báo tường cho cả lớp nghe, thế nên không lạ gì khi bí thư Khả Vy tay cầm tờ báo bước lên phía giữa lớp.

- Mọi người trật tự nhé! – Em ấy húng hắng nói một câu quen thuộc của cán bộ lớp rồi giở tờ báo ra và bắt đầu cao giọng đọc lớn.

Thế nhưng chưa được một phút thì ngoài phía cửa lớp, cô Thảo chủ nhiệm lớp tôi đã bước vào, và sau lưng cô là một thằng con trai cũng đang bước vào theo.

- Vy tạm ngừng chút nhé! – Cô Thảo khoát tay cho cả lớp ngồi xuống.

- Chà, học sinh mới à?

- Ủa thằng này nhìn mặt quen ghê ta? Tao nhớ gặp ở đâu rồi!

- Nhìn cũng bô trai, hi hi!

Thấy học sinh mới vào thì lớp tôi bắt đầu bàn tán um lên và thi nhau chỉ trỏ về phía thằng kia. Học sinh mới lớp tôi thì dáng người dong dỏng cao cũng tầm tôi, thế nhưng tóc tai thì bóng mượt như vuốt keo, miệng luôn cười, tôi nhìn sơ qua thì đã biết thằng này là công tử nhà giàu chính hiệu rồi, bằng chứng là cái đồng hồ đeo tay mạ bạc của nó không phải là ai cũng có được.

- Để cô giới thiệu với cả lớp, đây là bạn Minh Huy, bắt đầu từ năm nay sẽ vào học ở 11A1 chúng ta! – Cô Thảo nhìn về phía thằng Huy rồi nói với cả lớp.

Vừa lúc đó thì Tiểu Mai tay cầm khăn lau bảng bước từ ngoài vào lớp, trông thấy cô Thảo thì nàng thoáng sững người lại:

- Dạ, chào cô! – Nàng khẽ cúi đầu rồi bước lại bàn giáo viên.

- Ủ, em vào lớp đi! – Cô Thảo đáp.

Như một hiện tượng không lấy gì làm lạ mà trái lại điều này còn được chúng tôi đoán biết từ trước, đó là thái độ của thằng Minh Huy khi lần đầu gặp được Tiểu Mai. Nó dù ra vẻ kín đáo nhưng vẫn không giấu được ánh mắt nhìn theo nàng liên tục.

- Chắc, thằng này cũng thuộc dạng mê gái rồi! – Thằng Luân tặc lưỡi nói.

- Sao mày biết? – Tôi vờ hỏi nó.

- Lúc nãy cũng thấy nó dòm Vy y chang vậy, mà hình như em Vy cũng cười lại nó, chắc là có quen biết nhau! – Nó tiếp lời.

Quả thật là thằng “người mới” này vừa vào lớp tôi là đã đưa mắt nghĩa ngay hai cô nàng xinh đẹp nhất lớp, rồi đây sẽ có cái màn tán tỉnh nữa cho mà xem, không làm được đâu, gì chứ vụ này thì tôi biết rõ lắm.

Thằng Huy lúc này đang đứng cùng với cô Thảo, nó mỉm cười chào cả lớp rồi đưa một câu phát biểu mà làm cả đám bọn tôi muốn lăn ra cười vì màn tự giới thiệu chỉ có ở môi trường giáo dục nước ngoài đầy kiểu cách:

- Chào các bạn, mình là Minh Huy, năm rồi mình học A6 nhưng năm nay chuyển sang A1, mong là mình sẽ sớm hoà đồng cùng mọi người!

Đến đây thì tự dưng đám con gái lớp tôi vỗ tay rào rào, miệng cười toe toét, có lẽ vì cảm thấy màn tự bạch vừa rồi quá “cool” hay chăng?

- Chắc, mấy con nhỏ mê trai, loạn, loạn hết rồi! – Khang mập nhăn mặt bí xị, vì vừa rồi trong thành phần những người vỗ tay có cả em Huyền của nó.

Thế nhưng câu giới thiệu tiếp theo của thằng Huy mới thật sự làm tôi sốc:

- Lúc còn ở lớp cũ, mình là cán sự môn Toán, sang lớp mới này mình cũng hi vọng sẽ được giúp đỡ mọi người ít nhiều trong bộ môn này, cũng giống như là vai trò của cán sự Toán vậy!

- Sặc, nó muốn tiếm quyền của thánh! – Dũng xoắn há hốc mồm.

- Nói bậy, mà cán sự Toán lớp mình là ai nhỉ? – Cô Thảo nạt thằng Dũng rồi cố nhớ lại xem ai là cán sự Toán lớp mình, dù rằng tôi cá là hỏi vào nhận lớp cô đã hỏi qua một lần.

- Dạ, em! – Tôi tần ngần đứng dậy.

- À, vậy em với Huy cùng giúp đỡ nhau nhé! – Cô chủ nhiệm cười đáp.

Tôi không trả lời, thằng công tử Huy cũng không trả lời, chỉ có ánh mắt hai thằng tôi là chạm nhau và xẹt lửa hệt như đối thủ truyền kiếp đang ngày tái ngộ vậy. Thế nhưng tôi chỉ hừ nhạt rồi ngồi xuống, chả ham hố gì phải đối đầu với thằng này, vì dù gì tôi cũng không tiếc nuối gì cái chức cán sự Toán, ai làm cũng được.

- Vậy.....Huy ngồi ở đâu thì được nhỉ? – Cô Thảo đưa mắt nhìn một lượt khắp lớp, phân vân hỏi.

- Dạ đâu cũng được! – Thằng Huy trả lời.

- Bàn đầu còn trống nè, em từ giờ ngồi ở tổ 1 nhé! – Nói rồi cô chỉ tay vào bàn đầu chỉ có 3 người đang ngồi.

- Dạ! – Thằng này gật đầu rồi ôm cặp bước vào chỗ ngồi trước bàn giáo viên.

- Hi, ngồi giữa nha! – Nhỏ Phương nhanh nhẩu đứng dậy nhường chỗ cho “người mới”.

- Ủ! – Thằng Huy gật đầu, miệng cười mà nhỏ Phương dần mặt ra vì mê tít thò lò.

- Vậy được rồi, lớp sinh hoạt tiếp đi! – Cô Thảo nói rồi đứng dậy bước ra khỏi lớp.

Cô chủ nhiệm vừa đi khỏi là mấy nhỏ con gái tổ 1 lập tức quay sang hỏi han thằng Huy đủ điều, hệt như đám đông các fan hâm mộ đang vây quanh thần tượng vậy. Chỉ tội nghiệp mỗi thằng Chiến và thằng Quý, khi mà 2 thằng này cũng là con trai nhưng bị cho ra rìa chả nhỏ nào thèm ngó hay nhắc, cái mặt chảy dài ra như trái dưa leo nom đến tội. À, cũng trừ Tiểu Mai ra nữa, vì nàng vẫn mang vẻ lạnh lùng cố hữu, từ nãy đến giờ vẫn chả buồn nhìn thằng Huy, nàng chỉ lẳng lẳng hướng ra cửa sổ nhìn xa xăm.

Khả Vy bên trên lớp đang cao giọng đọc báo tường và lia ánh mắt hình viên đạn sẵn sàng nạt nộ bất cứ đứa nào dám nhiều chuyện không giữ trật tự. Thế nên thằng Luân và Khang mập lúc này

chỉ dám thập thò, cúi sát đầu thì thảo tán chuyện:

- Chết mày rồi Nam ơi, nó tính giành chức của mày đó! – Khang mập nói nhỏ.
- Chắc nó có bằng COCC nên mới được vào học A1 đây mà! – Thăng Luân tiếp lời.
- COCC là bằng gì? – Tôi và thằng Khang cùng ngạc nhiên.
- Là “con ông cháu cha” đó, chứ sao đang học A6 lại dùng một phát nhảy sang A1 được! – Luân anh hùng trầm giọng.
- Ủm, ảo nhỉ, mà nhìn cái mặt nó tao chả ưa chút nào! – Thằng mập nhăn mũi.
- Phải rồi, em Huyền của mày đang nhìn nó đăm đối kia! – Luân hùng cười cười cà khịa.
- Đẹp mày đi! – Khang mập sùng sộ nạt ngay.
- Hê hê, cơ mà thằng Nam mày cẩn thận đấy, tao nghi nó định hạ bệ mày đó! – Thăng Luân khom người né cái nhìn khó chịu của Khả Vy từ trên lớp.
- Kệ nó, chẳng quan tâm! – Tôi lắc đầu đáp.
- Ừ dám lắm, chắc nó mún ra oai, cán sự Toán A1 thì đầu phải vừa, âm mưu của nó đó! – Khang mập thì thảo tán thành.

Tôi thở hắt ra ngán ngẩm nhìn hai thằng bạn chí cốt đang tán hươu tán vượn về một thằng học sinh mới chân ướt chân ráo bước vô lớp mà rõ là lo bò trắng răng. Bởi tôi lúc này thì dù sao cũng không muốn làm cán sự Toán như khi lớp 10 nữa, phần vì buồn chuyện của Vy làm tôi đâm ra chán học tất cả các môn chứ không riêng gì Toán, phần vì dạo này tôi khá là mê mẩn với game online. Vậy nên thằng Huy này nó làm được cán sự Toán thì làm, tốt thôi, xem như gánh việc giúp tôi chứ có gì đâu mà phải lo. Kệ, nó muốn làm quan thì cho nó làm!

Thế nhưng sau này tôi đã buộc phải suy nghĩ lại về điều đó, vì mục đích của thằng Minh Huy không đơn thuần chỉ là như vậy!

Chương 209

Tiết toán đầu tiên của năm lớp 11 sẽ là một tiết học mà mãi mãi tôi không thể nào quên được. Sau khi thi nhau bàn tán cả buổi về giáo viên mới sẽ như thế nào, tiếng trống trường vừa báo hiệu giờ học bắt đầu thì cả lớp tôi cùng hồi hộp ngồi nhìn ra cửa lớp chờ xem đó sẽ là ai, liệu có phải là giáo viên cũ được hay không!

Vài phút sau, thầy giáo dạy Toán năm nay của 11A1 bọn tôi bước vào lớp, cả lớp vội đứng dậy:

-.....! – Và thầy chỉ lẳng lặng gật đầu, khoát tay cho cả lớp ngồi xuống.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về thầy là một người đã ngoài tuổi 40, vàng trán nhô cao để lộ sự thông thái, và dáng đi hơi khom về phía trước.

- Hôm nay mình học bài gì ấy nhỉ? – Rồi thầy cất giọng, chất giọng đặc trưng của người Quảng Bình, hơi nặng và chúng tôi khá là khó thích nghi ngay từ buổi đầu tiên.

- À, tiện luôn thì tôi tên là Song Toàn, dạy Toán các em năm nay, giờ tôi kiểm tra kiến thức cũ của các em cái nhẩy? – Từ “nhỉ” được thầy nói bằng “nhẩy”, tôi nghe cứ ngỡ ngồ.

Rồi thầy Toàn cầm phấn kẻ một đường dài phân bảng đen ra làm hai và hí hoáy viết nhanh ra hai đề toán lên bảng. Xong xuôi đâu đó, thầy quay xuống dưới lớp và hỏi:

- Cán sự Toán đâu?

- Dạ! – Nghe đến tên mình, tôi vội đứng dậy.

- Lên! – Thầy Toàn nhìn tôi và hất tay lên bảng.

Thế là tôi bước lên bảng đen, hơi bất ngờ vì hổng dè thầy chỉ đích danh mình. Vừa mới cầm phấn lên thì thầy Toàn lại hỏi tiếp phía dưới lớp:

- Còn một bài, ai làm nhẩy?

- Em nè thầy! – Thăng Minh Huy nhanh nhẩu giơ tay lên.

- Ủa? Sao giờ mà học lớp này thế Huy? – Thầy Toàn ngạc nhiên, vẻ như đã quen biết với thăng Huy từ trước.

- Dạ, em vừa chuyển qua! – Nó tiếp lời.

- Thế thì... lên đi! – Thầy gật gù đồng ý.

Chả biết ma xui quỷ khiến thế nào mà mới vừa đầu năm thì cán sự Toán 11A1 đã phải chạm trán với thăng học sinh mới gia nhập, cả lớp ngồi dưới hồi hộp chờ xem cuộc so tài gần như là không nói cũng biết là thi đua, vì chỉ mới ít phút trước thăng Minh Huy còn mạnh mẽ bảo là muốn làm cán sự Toán.

Tôi thì thập phần tự tin đề toán này tôi có thể giải được, dù rằng tôi đã bỏ học thêm hè và cũng

không luyện lại chữ nào, nhưng bài toán này thì với trình độ của tôi nó chẳng có gì gọi là khó khăn. Tôi đưa tay lả lướt vài đường là đã ghi ra được đáp số theo lối giải tắt thường được thầy Toán năm trước khen hết lời. Bỏ phần vào lại hộp rồi, tôi ung dung bước xuống dưới lớp trong khi thằng Huy vẫn còn đang nắn nót từng dòng từng chữ trên bảng. Và khi tôi đã yên vị đầu đó hết rồi thì thằng này mới hoàn tất bài giải của nó:

- Làm chậm rì mà đòi làm cán sự Toán, xem nó giải kia, mấy cái chi tiết ai cũng hiểu mà nó cũng ghi ra luôn! – Thằng Luân cười nhạt.

- Hê hê, trình độ A6 thì cỡ vậy thôi! – Khang mập rung đùi cười khoái chí.

Thế nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược với những gì lớp tôi nghĩ sau khi thầy Toàn bắt đầu sửa bài của hai thằng tôi. Bởi vì, thầy Toán năm nay của lớp tôi là một người... cực kì cầu toàn và cực kì...cực kì chi tiết trong mọi tình huống:

- Ừm, tốt, 9 điểm! – Thầy Toàn nhìn bài giải của thằng Huy rồi hài lòng gật đầu.

Sang đến bài giải của tôi, thầy tỉnh bơ cầm viên phấn và gạch hết tất cả những chi tiết trong bài giải của tôi:

- Làm tắt 3 bước, không ghi rõ ra thì ai mà hiểu!

- Ớ....!

- Xuống hàng không chịu lùi vào trong, trừ 1 điểm!

- Hả?

- Dấu bằng ở mỗi lần cách dòng không thẳng hàng, trừ 2 điểm!

-!

- Đầu dòng sao không viết hoa? Trừ 2 điểm!

-!

- DPCM là gì? Đạp phải con muỗi à? Hay đá phải con mèo?

- Dạ...là “điều phải chứng minh” mà thầy?

- Thế sao không ghi rõ ra, làm “tau” “đọc là đạp phải con muỗi, trừ 2 điểm!

- Ớ.....!

- Ngồi xuống, 3 điểm!

Cho điểm xong xuôi, thầy Toàn khoát tay cho tôi ngồi xuống, tôi thì đực mặt ra hầy còn chưa tin vào mắt mình, vì lần đầu tiên trong đời tôi bị điểm 3 trong môn toán sở trường của mình:

- Sau còn chưa ngồi? Mày là mày “cản thận” “nha mậy! – Thầy Toàn lừ mắt nhìn tôi - Ấu tả xưa nay quen “rùi” “chứ gì?

Dĩ nhiên là không riêng gì tôi mà toàn thể 11A1 lớp này, trừ thằng Minh Huy ra thì toàn bộ đều

tròn mắt ngạc nhiên vì ông thầy quái dị này, đến cả Tiểu Mai cũng thoáng sững sờ, nàng nhíu mày ra chiều khó hiểu. Cách giải tắt mới hồi năm trước vẫn còn được giáo viên chấp nhận mà giờ lại bị thẳng thùng xua đi, đến cả sai lỗi chính tả cũng bị trừ điểm, rồi cả “dpcm” mà ai cũng hiểu là “điều phải chứng minh” thì lại bị thầy Toàn bắt viết rõ ra, không thì thầy sẽ đọc là “đáp phải con muỗi”.

- Phải hông trời?

- Gì kì vậy trời?

- Thế này thì ai mà chịu được!

Từ ngạc nhiên chuyển sang lo lắng, bàn tán xôn xao là phản ứng chung của lớp tôi, khi mà thầy Toàn bước lên bục giảng cầm sách ra và chuyển sang dạy bài mới. Riêng tôi lúc này thì bách nhục xuyên tim, hổ thẹn không biết để đầu cho hết, vì mang tiếng là cán sự Toán mà lại ăn nguyên con 3 to tổ nái ngay đầu năm, trong khi thằng Huy chân ướt chân ráo vào lớp thì đã được 9 điểm:

- Chia buồn, quả này thì ai mà đỡ được! – Thằng Luân vẫn còn chưa hoàn hồn, quay sang vỗ vai tao an ủi.

- Chả thể ngờ được luôn đấy! – Tôi nhăn mặt.

- Thằng Huy chắc năm trước nó học thầy rồi nên mới biết trước đó mà! – Khang mập quệt mồ hôi lấm tấm trên trán.

- Thế này thì hèn gì nó tự tin bảo sẽ làm cán sự Toán! – Luân khùng bùi ngùi nhìn tôi.

- Kệ nó, thế này sao biết đường mà lần chứ! – Tôi lắc đầu thở dài ngao ngán.

Thế nhưng sự khùng bố của thầy Toàn chưa dừng lại ở đó, khi mà lúc trên bục giảng thầy đang giảng bài thì vô tình thằng Chiến há miệng ngáp một phát. Đây cũng là chuyện bình thường vì học buổi sáng thì trưa nào chả ngái ngủ mà ngáp, thế nhưng lúc này, giáo viên đứng lớp chúng tôi lại là người khác:

- Thằng kia, tên gì mậy? – Thầy Toàn chỉ ngay chỗ thằng Chiến.

- Dạ....em hả thầy? – Thằng Chiến run lấy bầy đứng dậy.

- Mày đó chứ ai nữa, tên gì? – Thầy hỏi tiếp bằng chất giọng đặc trưng.

- Dạ....Chiến! – Thằng này lấp bắp đáp.

Và hoàn toàn tỉnh bơ, thầy Toàn giở sổ đầu bài ra, khoan thai đặt bút:

- Chiến.....ngáp trong giờ học!

- Sặc.....!

- Ngáp cũng bị vào bảng phong thần nữa à? – Không hện mà cả lớp tôi cùng đồng loạt trơ mắt ếch ra đầy thẳng thốt.

Khỏi phải nói, thằng Chiến kể từ lúc đó đến khi hết 2 tiết toán dài lê thê, cái mặt nó cứ chảy dài

ra, lều bều như thằng chết trôi vì mới đầu năm đã bị ghi tên vào sổ đầu bài. Trống đánh hết 2 tiết học, thầy Toàn vừa bước ra khỏi phòng là cả lớp tôi nháo nhào cả lên, thở phào nhẹ nhõm:

- Ghê quá, kinh hoàng quá!
- Thằng Nam mà còn 3 điểm thì nói gì mình trời?
- Ngáp cũng vào sổ, bó tay rồi!

Và thế là như một lẽ tự nhiên, cơ sở nam thanh nữ tú của 11A1 đều quay sang nhìn thằng Minh Huy hệt như đấng cứu thế vừa từ trên trời bay xuống:

- Huy năm trước học thầy rồi hả?
- Biết gì về thầy nữa hông? Chỉ mình với, để còn biết mà né!
- Bày đi Huy ơi, năn nỉ đó!

Nên không lí nào học sinh mới Minh Huy lại từ chối lời đề nghị của các bạn cùng lớp, nó quay sang tươi cười hoà đồng và hứa hẹn đủ điều với mọi người, và nó nói đến đâu, đám đông xung quanh lại ồ lên gật gù đến đấy.

- Ghê, chưa gì nó đã bắt đầu thu phục nhân tâm! – Thằng Luân tặc lưỡi nói.
- Ờo, tự dung giờ nó lại thành người quan trọng! – Tuấn rách thở hắt ra tiếp lời.
- Nhìn cái bản mặt là tao đã chẳng ưa rồi! – Dũng xoắn hừ mũi đáp.
- Hê, tại nó đẹp trai hơn mày chứ gì? – Thằng Quý chớp thời cơ xoáy ngay.
- Tổ bà mày, muốn giỡn hả? – Thằng Dũng nghiêng răng trêu trẹo.
- Coi chừng mày mất chức đó Nam ơi! – Khang mập thì thào.

Cả hội bàn tròn ngự lâm pháo thủ của A1 chúng tôi lúc này hết thấy đều tự dung lo lắng về cái viễn cảnh A1 oai phong giờ phải chịu thất thế trước một thằng “newbie” “A6. Thế nhưng như đã nói từ trước, mục đích của thằng Minh Huy, không chỉ là chức cán sự Toán của tôi!

Chương 210

Sau 2 tiết Toán kinh hoàng, bọn thằng Khang rủ tôi ra căn-tin trường để tán nhảm xem làm thế nào không hòa vào với tụi thằng Huy mà vẫn cầm cự được với thầy Toàn:

- Chắc tao về học chính tả với ngữ pháp quá tụi mày ạ! – Thằng Chiến xụ mặt xuống nói.
- Diên à? Vỡ sạch chữ đẹp mà không biết làm bài thì cũng vậy thôi! – Dũng xoắn cự lại.
- Chứ không lẽ giờ muối mặt chạy qua nhờ thằng Huy giúp đỡ? – Khang mập rầu rĩ.
- Phải vậy thôi chứ sao giờ, nhà tao mà biết tao dính con 3 như thằng Nam thì chỉ có được ăn roi thay cơm! – Thằng Quý quệt mồ hôi hưởng ứng.
- Chả có gì, mình giỏi thì vẫn là giỏi, thánh nhỉ? – Thằng Luân nói rồi khoác vai tôi.
- Ủm....chả biết! – Tôi gật đầu cho qua chuyện, hơi chột dạ vì dạo này tôi bỏ bê chuyện học hành mà cắm đầu vào game online với cái “Vong tình thiên thu” quá độ rồi.
- Cho 7 ly nước cô ơi! – Khang mập kéo ghế ra rồi ngồi xuống.
- Ê, nhìn kia! – Bất chợt Tuấn rách chỉ tay về hướng góc ngoài căn-tin gần sân thể dục, nơi có nhiều người đang ngồi uống nước hơn.

Theo hướng chỉ của thằng Tuấn, trước mắt tụi tôi là thằng Minh Huy đang ngồi tán hươu tán vượn gì đó với Khả Vy, chả biết hai người nói gì nhưng tôi trông em Vy ra chiều hài lòng và vui vẻ lắm, lại còn bàn tán này nọ rất ư là tâm đầu ý hợp.

- Tao nhớ rồi, thằng này năm trước là bí thư 10A6 đây mà! – Khang mập vỗ trán.
- Thì sao? Giờ nó qua A1 rồi mà! – Tôi chung hững.
- Chả biết, nhưng chắc chắn là nó quen Vy từ trước rồi! – Thằng mập tiếp lời.
- Nó định tán Vy sao nhỉ? Dám vậy lắm! – Tuấn rách nhíu mày đặt câu hỏi.
- Diên, Vy quen ông nào bên trường chuyên rồi mà! – Dũng xoắn cự lại.
- Ê! – Ngay sau đó thằng Luân sầm mặt, trừng mắt nhìn thằng Dũng.

Như biết mình nói hớ, Dũng xoắn im bật rồi nhìn sang tôi lấp liếm:

- Thì ý tao vậy đó, thằng Huy này có tán Vy cũng chả nổi đâu!
- Chả quan trọng nữa! – Tôi đáp gọn lỏn rồi đứng dậy. – Tao vô lớp trước đây!
- Ế, vừa mới ngồi thôi mà? – Khang mập ngạc nhiên.
- Ngồi đây.... ồn ào, tao không thích lắm! – Tôi đáp rồi quay lưng bỏ đi.

Hiển nhiên cả bọn Khang mập đều biết lí do tôi bỏ đi không ngồi chơi căn-tin nữa, thật vậy, bây

giờ tôi trở nên cực kì khó chịu khi có ai đó nhắc đến Khả Vy trước mặt tôi. Tôi bây giờ thực tình mà nói, đối với Vy không ghét, cũng không còn yêu, mà chỉ đơn thuần là một miễn kí ức thuộc về những kỉ niệm xa vời nào đó. Với tôi, cái ngày mà Vy nhìn tôi rồi quay mặt đi, thì Khả Vy đó đã chết rồi, giờ em ấy đang học chung lớp tôi là một Khả Vy hoàn toàn khác, là một người lạ mặt.

Với tôi thì Vy là người lạ, nhưng với bạn bè thì lại khác, trừ một số ít đứa quen thân thì hầu hết bạn bè trong lớp đều vẫn tưởng rằng tôi với Vy vẫn còn đang quen nhau. Thế nên hôm giờ, cứ hễ đứa nào phát ngôn đại loại như ghép cặp tôi cùng Vy thì tôi chỉ biết cười trừ cho qua chuyện, chứ không lẽ lao vào đập cho đứa đó một trận cho bỏ tức? Người ta không biết không có tội mà, với cả chuyện của tôi thế nào thì có liên quan gì đến họ đâu!

Chính bởi cách áp đặt suy nghĩ đó chiếu theo “Vong tình thiên thư” thì chừng nào tôi hãy còn cảm thấy khó chịu mỗi khi ai đó nhắc đến Vy thì tôi vẫn còn chưa thể tập trung học hành hay ngừng game để làm việc khác được. Tôi chỉ mong rằng một ngày nào đó, khi tôi ngủ dậy sau một giấc dài thì Khả Vy trong tôi chỉ còn lại là những kí ức đẹp, không còn thù ghét em ấy nữa, thì khi đó tôi mới có thể đường hoàng và toàn tâm toàn ý mà yêu người con gái khác, và cũng là tránh cho người yêu tôi sau này khỏi thắc mắc khi tôi có biểu hiện lạ lùng như xúc động hay nhớ thương người cũ nữa.

Để không làm khó Vy, để tôi không còn ghét Vy, để người tôi yêu sau này không phải khó chịu với người cũ, tôi buộc phải y theo “Vong tình thiên thư” mà làm, dù là cái giá bỏ ra không hề nhỏ chút nào.

Mãi nghĩ mà tôi đã đứng trước lan-can lớp học tự lúc nào, đưa mắt nhìn ra tán cây xanh trước mặt, tôi hít một hơi dài sảng khoái, tận hưởng không khí trong lành mà chỉ ở những tầng cao phòng học mới có được. Và tình cờ nhìn xuống ghế đá sân trường, nơi những nhánh trúc xanh đang toả bóng, tôi thấy Tiểu Mai đang ngồi một mình, tựa cằm thần thờ nhìn vu vơ xung quanh, chẳng hề để tâm đến những đứa con trai khác mỗi khi đi ngang nàng là lại đưa mắt lên lút trộm nhìn hau hâu.

Mới chỉ qua một năm, vậy mà cả 3 người chúng tôi đều đã thay đổi, Khả Vy trong tôi không còn nồng nhiệt như trước, Tiểu Mai cũng tựa hồ như buồn rầu hơn, và tôi thì đã mất đi vẻ tếu táo thường ngày. Vậy lí do là ở đâu? Có phải ngay từ đầu do tôi thiếu kiên nhẫn và đặt niềm tin vào một người không nên tin hay không? Không phải, như đã nói rồi, trong tình yêu thì không có ai đúng ai sai cả, quan trọng là tôi có dám làm cái điều tôi cho là đúng với người mà nghĩ rằng đó là sai hay không thôi! Và Khả Vy đã có can đảm làm đúng với bản thân em ấy, làm sai đối với tôi, không trách em ấy được, dù gì hạnh phúc bản thân thì vẫn là của riêng bản thân!

Thở dài chán nản, đang định quay vào lớp thì tôi chợt thấy bên dưới sân trường, thằng Minh Huy tay cầm 2 cốc nước tiến đến chỗ Tiểu Mai đang ngồi. Và hiển nhiên ngay sau đó là nó mời nàng một cốc rồi tỉnh bơ ngồi xuống cạnh bên.

Tiểu Mai thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng ngồi dịch sang bên chừa chỗ cho “học sinh mới”, mỉm cười nhận ly nước từ tay thằng Huy.

- “Thế quái nào nhỉ? Nó vừa tán Vy xong thì giờ quay sang Tiểu Mai à? – Tôi đứng trở lại lan can phòng, buộc phải đặt nghi vấn về thằng Huy này.

Vì đang ở trên tầng 3 nên tôi không nghe rõ thằng này đang tán tỉnh gì Tiểu Mai dưới sân trường, nhưng trông nàng mỉm cười chào hỏi xã giao thì tôi cũng biết, tính Tiểu Mai xưa nay hoà nhã với mọi người trong lớp, và nàng chỉ lạnh lùng với những ai nàng không quen biết. Nhưng thế này thì không lẽ thằng Huy vào chung tổ 1 với Tiểu Mai là để....tán tỉnh nàng hay sao?

Lúc này, tâm tư thù ghét một cách vô cớ đang nổi lên trong tôi, thúc giục tôi phải lao ngay xuống sân mà chen vào giữa cuộc đối thoại đó. Nhưng trí óc tôi một lần nữa lại chiến thắng:

- “Kệ, mình có là gì của Tiểu Mai đâu mà quan tâm chứ? “

Thế là tôi quay lưng bỏ đi vào lớp, lảng lạng yên vị tại chỗ ngồi, dù rằng trong lòng đã dậy lên một mối lo lắng không thể nào phủ nhận được. Ít phút sau, tôi thấy thằng Huy và Tiểu Mai đi cạnh nhau cùng bước vào lớp, chẳng rõ nó nói gì nhưng Tiểu Mai cũng gật đầu mỉm cười ra vẻ đồng ý. Và vào chỗ ngồi, thằng Huy vẫn quay xuống bàn mà tán chuyện cùng nàng.

- Nhìn gì thế mày? – Giọng thằng Luân thành linh trước mặt cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

- À...có gì đâu! – Tôi vội lấp liếm.

- Trông mặt mày ngu quá vậy? Chuẩn bị bài cho tiết Hoá chưa? – Nó ngồi xuống hỏi tiếp.

- Bữa đầu có gì mà chuẩn bị! – Tôi nhún vai đáp.

- Ờ, lỡ bị túm đầu lên như khi nãy thì lại bảo sao! – Nói rồi nó lật sách ra xem bài.

Cái miệng thằng Luân đúng là ăn mắm ăn muối, thầy dạy Hoá bước vào lớp, đám bọn tôi chưa kịp mừng vì vì thầy cũ năm trước vẫn dạy tiếp năm nay thì đã méo mặt khi nghe thầy bất thần bảo sẽ kiểm tra bất kì 2 người trong lớp để lấy điểm kiểm tra miệng. Chỉ khác mỗi là lần này tôi không bị gọi tên, mà là...cán sự Lí 11A1, Luân anh hùng.

Cũng chẳng biết trời xui đất khiến thế nào mà đứng trên bảng đen kế cạnh thằng Luân lúc này vẫn lại là “học sinh mới“, thằng Minh Huy đang cười ngạo mạn bỏ phần vào hộp, kết thúc bài giải 2 phút của nó, trong khi thằng Luân đến tận 3 phút sau mới viết xong đáp án. Chỉ bởi một lẽ đơn giản, đọc chiều cân bằng phương trình nhanh chóng bằng một cái liếc mắt thì trong 11A1 chỉ có tôi và Tuấn rách là thông thạo, thằng Luân thì chỉ thạo mỗi Vật Lí, về Hoá Học nó không phải đối thủ của hai thằng tôi. Thế nhưng bây giờ thằng Huy lại chứng tỏ cho bọn tôi thấy rằng nó cũng không kém cạnh gì ở môn Hoá, lúc thằng Luân đang còn cầm máy tính bấm hệ số thì thằng Huy đã viết xong đáp án bài giải.

- Giỏi, 10 điểm! – Thầy Hoá gật gù hài lòng về thằng Huy.

Ít giây sau, thằng Luân méo mặt nhận điểm 8 đầu năm, dù không phải là tệ hại gì nhưng quả thật màn trình diễn giữa lớp phó học tập A1 và học sinh mới chuyển vào như vậy thì đúng là xấu hổ. Khỏi phải nói, bọn con gái trong lớp lúc này nhìn thằng Minh Huy bằng một ánh mắt ngưỡng mộ, đến cả em Vy cũng tươi cười bắt chuyện. Chỉ riêng Tiểu Mai là không tỏ thái độ gì, nàng im lặng tập trung vào quyển sách Địa Lý trước mặt.

- Chả tin được mày ọ, sao không phải là gọi tao ở môn Lí chứ, hic! – Thằng Luân rầu rĩ.

- Chịu thôi, nó cũng giỏi mà! – Khang mập liếm môi thừa nhận, đưa mắt nhìn lên đám bạn bè tổ

1 và tổ 3 đang thi nhau tán tụng vây quanh thằng Huy, khi mà chỉ trong 1 ngày nó hạ gục liên tiếp hai tay to sừng sỏ A1 là tôi và thằng Luân.

- Phải tao khi nãy thì bài đó 30 giây! – Tuấn rách bặm môi nói cứng.
- Mà thì nói làm gì nữa, mỗi thằng mỗi sở trường chứ! – Tôi hừ nhạt.
- Cơ mà nó cũng giỏi thế sao năm trước lại học ở tận A6 nhỉ? Chẳng biết thằng này là ai nữa! – Dũng xoắn thắt mắc.
- Công tử nhà giàu, chắc có gia sư về dạy kèm nên giờ khá lên thôi! – Thằng Chiến nhíu mày đoán bừa, nhưng không hẳn là không có cơ sở.

Kết thúc buổi học đầu năm với điểm 3 môn Toán, tôi lắc đầu nhủ thầm mặc kệ, muốn ra sao thì ra, trống trường vừa đánh là tôi tốt ra ngay bãi gửi xe, định bụng chạy thẳng ra quán game online cho kịp trận đại chiến ở Huyết Sa Bình trưa nay, khi mà tôi giữ vai trò là dame chính của team. Chưa đến cổng khu gửi xe của lớp thì tôi đã thấy hai thằng nhãi mà hôm bữa học quân sự đến hỏi thằng Luân về tên của Tiểu Mai cũng đang khoái chí bàn tán bước ra từ bãi gửi xe. Nhắc thấy tôi, hai thằng này im bật rồi lạng thình lách ngang qua. Nhưng tôi cũng chẳng để tâm, đưa mắt tìm xe của mình rồi lục tục dắt bộ ra cổng.

- Ê Nam, đi đâu đó? – Khang mập xách cặp phía sau gọi giật lại.
- Ra quán, mày đi không? – Tôi quay lại đáp.
- Giờ á? Không để tối rồi đi à? – Nó ngạc nhiên.
- Không, tao đi cho kịp giờ công thành! – Tôi lắc đầu trả lời.
- Thế đợi tao lấy xe ra với, tí bầy tao chơi luôn nhé! – Thằng mập nói rồi ba chân bốn cẳng phóng nhanh về phía bãi gửi xe.

Thế nhưng mập thì muôn đời vẫn là lè mề, tôi đợi mãi mòn gần 10 phút mới thấy nó phóng xe chạy ra:

- Làm quái gì lâu thế? – Tôi cau có.
- Hic, nãy tao quên chìa khoá trên lớp, phải chạy lên lấy! – Nó quệt mồ hôi đáp.
- Lẹ đi, trễ giờ hết rồi! – Tôi gắt rồi dắt vội xe ra cổng.
- Ê Nam, nhìn kia! – Khang mập nói lia đập vai tôi.
- Cái gì nữa? – Tôi nhăn nhó quay nhìn theo hướng nó chỉ.

Ở phía bên kia đường, tôi trông thấy thằng Minh Huy đang tươi tỉnh xắn tay áo dựng xe nó bên lề, và ung dung ngồi sửa xe dùm cho... Tiểu Mai. Vẻ như là chiếc martin màu bạc của nàng bị trật dây sên, thế nên lúc này nàng vừa lo lắng vừa nhìn thằng Huy đầy cảm kích. Trong khi đó thằng kia vừa thoăn thoắt tay vừa tía lia cái mồm, không ngừng bắt chuyện cùng Tiểu Mai, và hẳn nhiên là nàng cũng hoà nhã đáp lời.

- Sao cái thằng này... nó có ông bà phù hộ hay sao ấy mà? Hết tiếp cận Vy giờ quay sang Trúc

Mai, mà toàn thuận lợi qua ải làm quen là sao ta? – Khang mập ngăn người.

- Kệ, đi nhanh! – Tôi thở hắt ra rồi đạp đi trước.

- Ê đợi tao mập! – Thằng mập hót hải chạy với theo sau.

Ừ, tôi nói kệ vậy đấy, nhưng lúc này trong lòng đã nổi lên một nỗi lo lắng mơ hồ, một cảm giác gần như là ghen tức mà chính tôi cũng không thể nào cắt nghĩa được tại sao tôi lại như vậy, dù rằng đã xác định tôi với Tiểu Mai hoàn toàn không liên quan gì cả. Thế nhưng, nhìn thằng Minh Huy đang thả sức cưa cẩm nàng, tôi lại chẳng thể nào tập trung làm được gì, kết quả là trận đại chiến giữa Hắc Bạch lưỡng đạo trên Huyết Sa Bình trong Cửu Long Tranh Bá chiều hôm đó, Bạch Đạo chúng tôi thua thê thảm, chỉ vì tôi thân là Võ Đang kiếm khách lại đi lang thang trong môn phái mà chẳng thêm lộ mặt ra chiến trường!

Chương 211

Hai tuần học của tháng đầu tiên trôi qua nhanh chóng, và đối với 11A1 mà nói đó là hai tuần có nhiều chuyển biến bất ngờ nhất, và đặc biệt là với riêng tôi. Cũng không lạ lùng gì khi nói những chuyển biến đó đều bắt nguồn từ học sinh mới, Minh Huy. Đối với thằng này mà nói, chỉ riêng hai việc nó được chính Khả Vy đề cử vào chức phó bí thư và hết sức siêng năng giải đáp mọi thắc mắc của mọi người trong lớp, cũng đủ để tôi nhận ra mục đích thật sự của nó là gì.

Đầu tiên là ở mặt trận giao tiếp, khi mà trước đây bộ ba cán sự Toán- Lí- Hoá là tôi, Luân khùng và Tuấn rách là người chịu trách nhiệm giúp đỡ bạn bè trong lớp về các vấn đề học tập. Thế nhưng là học sinh đang tuổi ăn tuổi chơi, nên đến giờ ra chơi là bọn Khang mập lại tót ra ngoài không đá cầu thì cũng uống nước tán dóc, tôi thì sẵn tâm trạng bất cần đời nên cũng chẳng thiết tha gì trong việc làm tròn nhiệm vụ một cán sự Toán. Và thằng Minh Huy lại khác, bất kể là đầu giờ truy bài hay giữa giờ giải lao, nó đều chăm chỉ ngồi tại lớp bận rộn với những câu hỏi hóc búa và bài tập khó khăn của chúng bạn luôn dồn về tới tấp. Nó tươi cười trả lời, ân cần chỉ dẫn tất cả mọi người:

- Bài này sao Huy nhỉ? Định hỏi Tuấn mà nó chạy đâu mất xác!
- À để mình, như vậy nhé!
- Huy ơi, có chỗ này mình không hiểu nè!
- Dễ thôi, xem kĩ nha!
- Thằng Luân khó tính quá, hỏi chút cũng nhàn, giải giúp tui đi!
- Ủa đợi Huy chút!
- Cái thằng Nam đạo này nó sao đó, hỏi gì cũng ừ mà chẳng làm gì!
- Để Huy giúp cho!

Vậy là không như các học sinh mới với thái độ thường thấy là rụt rè, thằng Huy rất bạo dạn, thế là vô tình nó dần dần trở thành một người bạn giỏi giang và hoà nhã với tất cả mọi người. Tất nhiên bấy giờ thằng này hầu như được lòng tất cả mọi người, đến cả Khả Vy và Tiểu Mai cũng nhìn nó bằng một ánh mắt khác.

- Vy ơi, mình chuẩn bị sẵn bài báo này rồi, chút Vy đọc nhé!
- Ủa, cảm ơn Huy nhiều nha!

Vy tươi cười nhận tờ báo từ tay thằng này, và tôi ngày càng cảm thấy thằng Huy rất giỏi trong việc lấy lòng con gái.

- Mai nè, có thắc mắc gì bài toán khi nãy không?
- Ủa không, Huy giải cho các bạn đi!

Đến cả Tiểu Mai lúc này cũng có đôi lúc mỉm cười nhìn thằng Huy xông xáo giúp đỡ bạn bè, và nó không dừng lại ở đó, cứ như nó quyết tâm tán hết con gái A1 hay sao ấy. Giờ ra chơi, nó hào phóng móc tiền túi ra gọi người dưới căn-tin bung lên cơ man nào là nước ngọt và trái cây để đãi bạn bè trong lớp. Về mặt giao tiếp, tôi phải thừa nhận nó cư xử rất hay và không có gì phải than phiền, tuy rằng có khi nó cũng cáu gắt, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười mà tôi cho rằng hơi bị giả tạo khi nó giảng bài cho bọn con gái chậm hiểu.

Ở mặt trận học tập, khi mà tôi liên tục bị thầy Toàn hành cho lên bờ xuống ruộng vì cái tội giải tắt cùng viết sai chính tả:

- Kết câu không có dấu chấm, trừ 2 điểm!
-!
- Chữ “x” viết nhỏ thế này người ta tưởng là dấu nhân thì sao?
- Dấu nhân là dấu chấm đen mà thầy?
- Viết thế này vẫn dễ lắm là dấu nhân, trừ 1 điểm!
- Ồ.....!

Thế nên không lạ gì khi tôi dù giải đúng đáp số vẫn lãnh con 5 to tướng trong sổ điểm, trái ngược với thằng Huy, nó toàn được điểm chẳng 9 thì 10. Thế là thằng Nam bắt cần đòi lúc này đâm ra bực tức mà bỏ hẳn môn Toán, giờ học tôi chỉ ngồi nghĩ vu vơ, về nhà cũng không thêm làm bài tập, toàn tốt đi chơi game online.

Thằng Minh Huy chiếm lợi thế trong môn Toán với tôi là ở cái địa lợi, vì nó đã quen với cách dạy cực kì chi tiết của thầy Toàn. Còn ở môn Lí với Luân không thì thằng Huy luôn giành quyền chủ động trong thiên thời, khi mà cứ hễ giáo viên đặt câu hỏi là nó luôn giơ tay giải đáp, dĩ nhiên không thầy cô nào lại không chọn cái giơ tay phát biểu của một học sinh mới, thay vì chọn câu phát biểu của cán sự Lí. Về môn Hoá, thằng Huy vẫn giữ vị trí là chỗ dựa vững chắc hơn so với Tuấn rách, vì nó nắm trong tay nhân hoà:

- Không nhờ ông nữa, Huy giảng dễ hiểu hơn nhiều!
- Cái thằng này, tao không hiểu thì mới hỏi mày chứ, qua nhờ thằng Huy cho rồi!

Thế là bọn đồng bạn thay vì châu đầu vào hỏi cán sự Hoá lại chuyển sang nhờ bạn Huy hết mực kiên nhẫn và hoà nhã. Bởi vì về trí thông minh, thằng Huy biết rõ không thể độ lại đám bọn tôi, nên nó quyết định dùng mọi cách kể cả phải luôn đối mặt với hàng đống câu hỏi từ phía bạn bè để giành về nó một cái chức vụ gần như là tổng đài 1080.

Ban đầu, hội bàn tròn bọn tôi chỉ hừ nhạt và cao ngạo:

- Kệ nó, thân lừa ưa nặng mà!
- Ờ, làm tôi mọi cho đám kia, rồi cái hỏi làm không nổi nữa thì bị chửi cho xem!
- Nó rảnh thiệt mà, tao bó tay!

Thế nhưng 1 tuần sau đó, đám Khang mập đã phải thay đổi thái độ:

- Tao thấy nó gần giống lớp phó học tập rồi đấy Luân à!

- Thằng này giỏi thế mà sao lại ở A6 được ta?

- Đáng ngại quá, tụi mình thất nghiệp rồi!

Và rõ là bọn tôi ăn không ngồi rồi đúng nghĩa, vì mang tiếng là cán sự mà chả có ma nào thèm đến hỏi lấy 1 câu gọi là thắc mắc. Đồng thời có vẻ thằng Huy rất ghét tôi, bởi mỗi khi tôi giải bài trên bảng là nó lại đứng dậy mà bình phẩm nhận xét về cách giải, tranh thủ được lòng từ những đứa mà nó đã giúp đỡ lúc này đang hòa theo, thế là tôi buộc phải bỏ dở giữa chừng bài giải mà lắc đầu ngao ngán:

- Thôi mày lên giải luôn đi!

- Ủ! – Nó nhún vai gọn lỏn rồi phóng lên bục giảng, bắt đầu thuyết giáo với các con chiến ngoan đạo bên dưới.

Thằng Minh Huy luôn chứng minh với mọi người trong lớp rằng nó giỏi hơn tôi ở hầu hết các môn, và chắc chắn một lợi thế nghiêng về nó rằng tôi lúc này rõ là chả muốn học hành gì, chỉ suốt ngày ngồi nghĩ ngợi và cắm đầu sa đoạ vào game online. Nhưng ở môn tiếng Anh thì nó chỉ chứng tỏ rằng nó ngu hơn tôi chứ tuyệt đối không hơn.

- Em nghĩ sao mà “She “lại đi với “are “được? Mất căn bản vậy à? – Giáo viên thắc mắc.

- Dạ.....! – Chả rõ thằng Huy đang giả vờ hay thật sự là bối rối.

- Điểm ngữ pháp này là bài học vỡ lòng đấy, em học vậy thì sao học lên cao được?

- Dạ.....! – Nó cúi gầm mặt xuống, ngay tức thì bọn con gái đều tỏ ra thông cảm.

- Cán sự Anh chú ý bạn này giúp cô nhé, cả em Nam nữa, học lệch đi rồi biết!

Và hiển nhiên ngay sau đó, Tiểu Mai gật đầu đồng ý với giáo viên rằng nàng sẽ “để tâm “đến thằng siêu dốt Anh văn này, riêng tôi thì chẳng tin là nó giỏi các môn kia lại đi mất căn bản trầm trọng về anh ngữ đến vậy.

- Vậy Nam hiểu điểm ngữ pháp này chưa? – Tiểu Mai lạnh lùng hỏi, nhưng giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng.

- Ừm....sơ sơ! – Tôi đáp bằng quơ, dù rằng chưa hiểu gì sất.

- Mai ơi, giảng bài cho mình với! – Thằng Minh Huy từ phía trên lớp nói vọng xuống.

- Ừ, đợi mình chút! – Tiểu Mai nhìn về phía nó khẽ cười gật đầu. – Nam về học lại chỗ này nhé, tuần sau mình kiểm lại!

Và rồi nàng quay đi về tổ 1, bắt đầu tiết dạy với thằng Huy đang hau háu mắt mong nàng như kẻ đói mong miếng ăn. Chốc chốc nó lại buột miệng khen nàng những câu mà rõ là nịnh nọt, thế nên không lạ gì khi Tiểu Mai cau mày lắc đầu, vậy nên sau này thằng Huy biết ý không làm trò mèo đó nữa. Thế nhưng được Tiểu Mai kèm cặp sát sao thế thì hẳn nhiên với thằng Huy là một thành công lớn rồi, khi mà vô tình trong mắt bạn bè, nó giúp mọi người các môn tự nhiên, Tiểu Mai giúp lại nó môn anh ngữ, và Khả Vy giúp nó làm quen với tất cả bạn bè, thế là mọi

người trong lớp quay sang....ghép cặp nó với Tiểu Mai.

- Huy với Mai mà làm việc cùng nhau thì lớp mình tốt rồi!

- Ủ đúng đó, hai bạn có trách nhiệm dễ sợ, mà lại hợp nhau nữa!

Không biết Tiểu Mai nghĩ sao, chứ thằng Huy nghe đến đó là lại khoái chí ra vẻ, thỉnh thoảng nó nhìn sang Tiểu Mai làm nàng ngượng ngập quay đi chỗ khác.

Giờ chủ nhiệm của tuần thứ hai, lớp tôi bất ngờ khi chính Khả Vy tiến cử thằng Huy lên làm phó bí thư của 11A1, và tất nhiên cô Thảo hài lòng đồng ý ngay tắp lự:

- Vì bạn Huy năm trước cũng làm bí thư rồi, nên giờ bạn ấy làm phó bí thư thì sẽ giúp đỡ em được nhiều hơn đó cô! – Vy nói với cô chủ nhiệm.

- Ủ, vậy em Huy cố làm việc với bí thư và lớp phó văn thể nhé! – Cô Thảo gật đầu.

- Dạ, cảm ơn cô! – Thằng Huy tươi cười, khẽ nháy mắt với Khả Vy.

Vậy là thằng Huy một cách đường đường chính chính đã bắt đầu gia nhập chính trường quyền lực của 11A1. Với bạn bè, nó là một người giỏi giang, với Khả Vy nó là một người năng nổ trong hoạt động đoàn thể, với Tiểu Mai, nó là một học trò chăm chỉ. Với hội bàn tròn bọn tôi, nó là một thằng khó ưa ra mặt khi mà 7 thằng tôi lúc nào cũng bị nó chỉ trích, có lẽ vì 6 đứa còn lại chơi thân với tôi, mà nó chỉ trích là cả lớp đều giữ thái độ đó với tụi tôi. Và với tôi, nó là thằng đang lăm le tiếm quyền cán sự Toán như lời nó đã nói hồi đầu năm.

Đầu tiên là kết thân với bạn bè trong lớp bằng cách hoà đồng giúp đỡ mọi người, sau là kết thân với Khả Vy để em ấy tiến cử nó vào chức vụ phó bí thư, xâu chuỗi lại tất cả mọi chi tiết, tôi chắc chắn rằng mục đích của nó là tán tỉnh Tiểu Mai. Bởi vì chỉ có lấy lòng mọi người và Khả Vy thì nó mới được xem xét làm phó bí thư, mà hoạt động Đoàn của một lớp là dựa vào sự hợp tác của bí thư, phó bí thư và lớp phó văn thể. Nhưng giữa bí thư Khả Vy và lớp phó văn thể Tiểu Mai lại có một mối bất đồng không thể hoà giải ngay từ đầu, thế nên thằng Minh Huy với danh nghĩa là phó bí thư, nó sẽ tận dụng luôn cả cái “dốt” “anh ngữ” của mình mà ngày càng tiếp cận gần hơn với Tiểu Mai. Bằng chứng là với một ngày học trên lớp, nếu là giờ học thì thôi, còn hễ giờ giải lao hay trước giờ ra về thì thằng này cứ bám theo Tiểu Mai suốt. Và để làm được chuyện đó, chỉ có thể nói một điều rằng, nó đã điều tra rất kĩ về mối quan hệ giữa Khả Vy và Tiểu Mai!

Chương 212:

Mặc kệ cho thằng Minh Huy liên tục giở trò mèo trước mắt mình, tôi vẫn chả hề mảy may quan tâm đến nó làm gì, nó có ẵm luôn cái chức cán sự Toán của tôi cũng được. Vì rõ là môn Toán nó cũng khá, mà lại năng nổ giúp đỡ mọi người, thế nên nó làm cán sự bộ môn thì tốt hơn tôi là cái chắc rồi. Vậy thì cứ để nó làm được cứ làm, tôi sẽ bình thản giao quyền cho nó.

Và cũng vì một lẽ, dạo này tôi liên tục bị chi phối tâm tư, bởi những ngày hè, khi không gặp Vy thì tôi hoàn toàn có thể phát huy “Vong tình thiên thư”, thế nhưng bây giờ 1 tuần 7 ngày thì đã đến 6 ngày tôi gặp em ấy rồi. Bởi vậy nên tâm trạng tôi luôn bị hướng về vẻ xinh xắn cùng nụ cười toả nắng đó, đến mức nhiều lúc tôi đánh bạo tự bắt chuyện lại với em ấy cho xong. Thế nhưng tôi vẫn tỉnh táo để biết được vị trí của mình hiện giờ chỉ là một thằng bị bạn gái đá, nên càng quay lại càng chứng minh cái sự nhục của mình ra ngoài. Vì vậy tôi lại càng lao vào game

online để quên đi những điều điên rồ đó.

Ngoài đời tôi là một thằng thất tình và có nguy cơ mất chức, thế nhưng trong game tôi lại là một cao thủ võ lâm với level cao ngất ngưỡng, trình chiến đấu được xếp vào hàng đẳng cấp mà ai nấy cũng phải ghen tị và thán phục. Tôi lướt đến đâu là có cả đồng nhân vật gọi “anh này anh nọ” để mà xin xỏ tiền bạc hay item trong game, tôi hét 1 tiếng là sẽ có một cuộc đồ sát to lớn, và thường là sau đó sẽ có một bang bị xoá sổ vĩnh viễn trong thế giới Cửu Long Tranh Bá. Nhưng càng ngày tôi càng cảm thấy ở trong cái thế giới ảo mạnh được yếu thua này, tình cảm đều là giả dối, họ chỉ sợ mình chứ không phục mình, chỉ lợi dụng để năn nỉ tôi cho đồ đạc, thế nhưng mị lực của game online là quá lớn, lơ lao vào là rất khó dứt ra được. Cũng có lần lúc tôi cày game trong quán đến tối mịt, khi mà đầu óc bắt đầu lùng bùnh thì mới đứng dậy tính tiền dắt xe ra về, và thỉnh thoảng gặp Tiểu Mai đang lững thững đi dạo gần nhà, những khi ấy hai đứa chỉ thoáng nhìn nhau, rồi nàng thở dài lắc đầu về cái sự sa đoạ của tôi, còn tôi vẫn cố chấp quay lưng đi thẳng, không chào nhau một câu nào.

Một buổi chiều nọ, khi chính thức nhận được danh hiệu “Giang hồ quân long” từ nhà phát hành, tôi vui vẻ tắt máy đứng dậy ra về, quyết định tự thưởng mình một giấc ngủ thật ngon sau thời gian dài rong rã cày cuốc trong game để nhận tước hiệu chí tôn này. Đang thông dong nhàn nhã chạy xe về thì tôi lại nhìn thấy Khả Vy ngồi sau xe tên Vũ, và em ấy đang ôm hân từ sau xe đầy say đắm.

Tôi không còn ghen tức nữa, mà chỉ buồn, tôi cười buồn một mình, tự rẽ sang hướng khác, sang con đường về nhà xa hơn để tránh nhìn thấy cảnh tượng này nữa. Về đến nhà, tôi thở hắt ra rồi dắt xe vào trong:

- Về trễ thế con? – Mẹ tôi ngạc nhiên.

- Dạ, thầy cho về trễ! – Tôi nói dối không ngượng mồm, thật ra là tôi đâu có học thêm gì, toàn cắm mặt trước màn hình máy tính hết ngày này qua ngày khác.

- Tắm rửa rồi ăn cơm đi, bữa nay có bò xào ngon lắm đó! – Mẹ tôi ân cần nói, vẻ như bà rất lo lắng vì thấy bộ dạng mệt mỏi của tôi.

- Dạ! – Tôi trả lời rồi bỏ lên phòng.

Mãi chơi nên giờ tôi ăn cơm rất ngon miệng, thế nhưng tôi lại cảm thấy rất xấu hổ về chính bản thân mình. Vì mẹ tôi lo cho tôi là thế mà tôi lại nói dối để đi chơi game online, nhưng cái xấu hổ nó không chiến thắng cái tôi bản thân, không chiến thắng được mị lực của trò chơi vi tính. Tôi hết ngày này sang ngày khác, ngoài giờ học trên lớp ra thì đều ngồi ở quán game đến khi mất hoa lên mới về lại nhà. Thằng Khang mập và thằng Luân hồi đầu còn tốt theo tôi để chơi game cho gọi là bạn bè có nhau, nhưng thấy tôi cày game miệt mài thế này thì tụi nó đâm ra nản dần vì đua không lại, từ từ lụi mất. Thế là ngày nào cũng vậy, sáng đến lớp học thì bị Khả Vy giả lơ, Tiểu Mai lạnh lùng và thằng Huy giởn mặt, trưa về nhà ăn cơm mà đầu óc toàn nghĩ cách nói dối gia đình để được đi chơi, từ chiều đến tối thì tôi thường trú tại quán internet quen thuộc.

Hậu quả của việc đó là tôi học hành ngày càng tệ lậu, chỉ trong vòng 1 tháng đầu tiên mà tôi đã cực kì sa sút trong kết quả của các môn tự nhiên. Thời gian đầu thì là kiến thức cũ nên tôi còn bù đắp được, nhưng thời gian sau đều là bài mới, mà tôi đã bỏ học phụ đạo và về nhà lại không ôn bài, thế nên điểm số của tôi ngày càng thấp dần đều. Nhưng không biết có phải là do bài vở

khó khăn hay không mà cả đám tụi thằng Luân và Khang mập cũng đều bị dính chương như tôi, hai thằng lớp trưởng và lớp phó học tập đều liên tục đội sổ y chang thằng cán sự Toán, chỉ mỗi Tuấn rách là giữ nguyên phong độ.

- Tụi mày không muốn học à? – Tôi ngơ ngác khi sổ đầu bài giờ Lí hôm nay, ngoài tên mình ra còn có thằng mập và Luân khùng chễm chệ trong đó.

- Hề hề, tao thích thư thả vậy đó! – Khang mập quệt mũi.

- Bạn bè có nhau, mày ả! – Thằng Luân vỗ vai tôi nói, dù rằng lúc này là do nó ngủ quên trong tiết học chứ chả phải là đồng bạn tương lân.

Nhưng nói gì thì nói, tôi vẫn rất cảm kích bọn bạn thân của mình, mặc kệ cho thầy cô hay ban cán sự luôn chỉ trích cả bọn, thì tụi nó vẫn cứ giữ nguyên lập trường. Thằng Quý, thằng Chiến, Khang mập và Dũng xoắn thì chẳng thèm hỏi bài Minh Huy mà quyết tâm tự học, Tuấn rách lãnh trách nhiệm kèm cặp 4 thằng đó, tôi cùng thằng Luân vẫn ung dung nhàn nhã. Xét theo tình hình thực tế thì đám tụi tôi đúng thực là 7 thằng ngu si không lo học hành và thích chơi ngông, nhưng nói theo một cách nào đó thì bọn tôi quả thật là anh em thân thiết, hoạn nạn có nhau.

Điển hình là giờ Toán hôm nọ, khi tôi vừa bị thầy Toàn đuổi ra khỏi lớp vì tội ngoan cố chống đối chính quyền khi mà nhất quyết không chịu ghi chi tiết các bước giải ra. Khả Vy lắc đầu thờ dãi nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại, thằng Minh Huy thì cười khoái chí ra chiều đắc ý lắm, một vài đứa trong lớp thì xì xào bàn tán:

- Cái thằng này, thích chơi nổi đây mà!

- Lớp chọn mà nó học thế đấy, cán sự Toán nữa chứ!

Chỉ riêng Tiểu Mai là ngạc nhiên nhìn tôi đầy thắc mắc, có lẽ nàng đang tự hỏi vì có gì mà tôi lại có thể sa sút đến vậy. Nhưng tôi không thể trả lời nàng được, tôi lúc này chỉ đơn giản là vừa bị đuổi khỏi tiết học, và lẳng lặng bước ra ngoài lớp.

Thế nhưng tôi ngồi ở căn-tin uống nước đợi cho hết tiết chưa được vài phút thì đã thấy Dũng xoắn đang lò dò bước tới, và nó trả lời cho vẻ mặt sừng sốt của tôi bằng cách lắc đầu:

- Tao lỡ ngáp mà cũng bị đuổi, hề hề!

Mười phút sau, đến lượt thằng Luân nhập bọn:

- Tao quên cây ê-ke, xui gì đâu!

Nó tặc lưỡi ra chiều tiếc nuối, nhưng tôi thì lại hết sức cảm kích vì rõ ràng là cái mũi thước ê-ke đang lộ ra trong túi áo thằng này.

Tình hình 7 thằng con trai liên tục vào sổ đầu bài và học hành sa sút này rốt cuộc đã đến tai cô chủ nhiệm. Và một mệnh lệnh được ban ra, với vô số lời mách nước từ bạn bè trong lớp, thằng Minh Huy đã được giao nhiệm vụ kèm cặp bọn Khang mập, riêng 3 thằng Tuấn rách, Luân khùng và tôi thì phải tự kiểm điểm bản thân, nếu không cô sẽ báo về gia đình. Nghe đến phụ huynh là hội bàn tròn đã bắt đầu chột dạ, đành phải mím môi hứa rằng sửa đổi từ đây.

Sau vụ đó, bọn Khang mập đã thôi lơ là chuyện học, đành ái ngại quay sang lo lắng và khuyên nhủ tôi:

- Thôi, mày học lại đi Nam, buồn làm quái gì! – Khang mập nằn nì.
- Để tao xin anh tao cho mày vào học lại nha! – Tuấn rách nhìn tôi đề nghị.
- Được mà, tao mà bình thường trở lại thì học tốt nhanh thôi! – Tôi cảm kích khoát tay từ chối, thập phần tự tin rằng nếu hoàn tất “Vong tình thiên thư”, tôi sẽ nhanh chóng lấy lại phong độ.

Đám bạn thân thông cảm cho tôi, thế nhưng Tiểu Mai thì không như vậy, nàng không hiểu chuyện, vẻ như nàng lo lắng cho tôi. Thế nhưng vô hình dung điều đó lại làm tôi khó chịu, và mâu thuẫn giữa hai đứa bắt đầu từ đó.

- Nam chịu khó ôn bài chút đi! – Nàng nhìn tôi ái ngại.
- Có gì mà ôn? – Tôi nhún vai đáp.
-! – Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi.
- Mai không hiểu gì đâu, để mình tự lo được rồi! – Tôi như cảm thấy mình lỡ lời, vội hạ giọng đính chính lại.
- Mình không hiểu chuyện gì? – Nàng thắc mắc.
- Không liên quan thì lại muốn biết làm gì! – Tôi đáp.

Vừa lúc đó, thằng Minh Huy như đã canh sẵn, ở bàn trên gọi xuống:

- Mai ơi, giảng bài, hi hi!
- Kia, phụ đạo cho người ta đi kìa! – Tôi nhếch môi cười, hất đầu về phía thằng Huy lúc này đang quan sát hai đứa.
- Hay thật đấy! – Tiểu Mai sững sốt cau mày nhìn tôi, rồi nàng đứng dậy bỏ về chỗ ngồi.

Không biết có phải do không ưa thằng Minh Huy và chỉ vì tụi trong lớp dạo này cứ ghép cặp Tiểu Mai với thằng này hay không, mà tôi lại đâm ra khó chịu luôn cả sự quan tâm của nàng. Tôi biết là tôi sai, nhưng lại không thể giải thích được, và tôi càng sai, thằng Minh Huy càng có cơ hội tán tỉnh nàng, và rõ là nó rất có tài trong chuyện này.

Giờ giải lao của 2 tiết thể dục, khi mà trời nắng gắt khiến ai nấy đều mỗi một tùm lại ngồi dưới bóng mát gần hàng cây sân trường, tôi thần thờ nghĩ lại cảnh Khả Vy ôm tên Vũ mà bực mình thì Tiểu Mai lại bước đến ngồi cạnh tôi, không quá xa nhưng cũng chẳng phải là thật gần.

-!
-!

Một khoảng lặng quen thuộc giữa hai đứa, khi mà Tiểu Mai mấp máy môi định nói gì đó, khi mà tôi còn đang suy nghĩ sẽ làm sao, thì thằng Huy lại nhảy vào chen giữa:

- Nước của Mai nè! – Nó chìa ly nước cam ra.

- Huy...mời mình hoài, mình tự mua được mà! – Tiểu Mai thở hắt ra, ngại ngần đáp.
- Có gì đâu, lần sau Mai mời lại Huy là được rồi! – Thành Huy cười tự tin nói ngay như chỉ chờ có thế.
- Ừ.....! – Nàng khẽ gật đầu, thoáng nhìn sang tôi.

Vậy là chỉ bằng cách mời Tiểu Mai uống nước mà thành Huy đã có thể sắp xếp ngược lại một cơ hội khác để được nàng mời nước lại. Và hẳn nhiên lợi điểm không thể chối cãi được đó là chắc chắn một khi Tiểu Mai mời nước nó, thì bọn bạn bè trong lớp lại càng thêm khẳng định mối quan hệ ghép đôi này giữa hai người. Ở điểm này tôi công nhận thành Huy đã tính toán rất kĩ càng, nó không cho thời gian Tiểu Mai tiếp xúc với tôi quá ngắn để không bị gọi là phá bình, nhưng cũng không quá lâu để nó có thể đem công việc trên lớp ra mà thương lượng với nàng, chiếm ngay thế chủ động trong việc đẩy Tiểu Mai ngày càng rời xa tôi.

Bảo là tôi không hề để tâm thì đúng là dóc tở, vì tôi hoàn toàn biết được bản thân mình cũng đang ghen tức với thành Huy vì nó tán tỉnh Tiểu Mai trắng trợn, nhưng tôi lại chẳng thể nào để lộ ra điều đó, vì tôi lấy tư cách gì để ngăn cản nó chứ? Chính tôi đã dứt khoát với Tiểu Mai đến hai lần rồi mà, giờ đâu còn xứng đáng với nàng nữa!

Và thành Minh Huy có lẽ sẽ mãi là học sinh gương mẫu, sẽ luôn được bạn bè trong lớp A1 mến mộ như một cán sự năng nổ, nếu như không có cái ngày mà tôi và Khang mập tình cờ phát hiện ra một mặt khác về con người thực sự của nó!

Chương 213

Giờ ra chơi, Khang mập ngồi đối diện tôi trong căn-tin trường, tay cầm ly nước ngọt chỉ còn lại đá vụn, dốc vào miệng nhai rôm rốp:

- Sắp tới đợt “Hái hoa học tập” nữa rồi, hã quá mà ới, năm nay tao học tẹt quá, đi sang lớp khác chỉ tổ nhục! – Thằng mập mặt nhăn như bị rầu rĩ than thở.

- Tao cũng hơn gì mà ới đâu! – Tôi nhún vai đáp.

- Mà còn giỏi toán, có gì phải lo chứ! – Nó trố mắt nhìn tôi.

- Cả hơn tháng nay tao chỉ học sơ các môn xã hội cho khỏi vào sổ đầu bài, chứ toán lí hoá gì tao chẳng ôn một chữ đây này! – Tôi trả lời tỉnh rụi.

- Ghê... thất tình xong mà chán đời vậy à?

- Hừ, tao mà học thật sự thì tầm 1 tuần là lấy lại phong độ ngay thôi!

- Thế sao không học thiệt đi?

- Chưa luyện xong bí kíp, chưa xuống núi!

- Bí kíp gì?

Nhìn vẻ mặt chung hứng của thằng mập, tôi chẳng thể nào nói ra được là mình đang luyện “Vong tình thiên thư”, chừng nào chưa quên được Khả Vy thì tôi chẳng thể nào yên tâm mà học hành được nữa. Nghĩ thế nên tôi tặc lưỡi đáp bừa:

- Là tâm pháp khinh công cao cấp của Võ Đang phái!

- Hả?

- Trong game Cửu Long đó mập, mà dốt quá!

- Trời, cái game đó tao đùa không lại mà rồi!

- Hê, tao làm gì chả nhất!

- Ừ, nhưng giờ thằng Minh Huy nó đang xếp trên cơ mà đấy!

- Liên quan gì? Thằng đó nó có chơi game đâu?

- Dở, nó vừa vào đã làm phó bí thư nè, xem như mà đã xa Khả Vy nay lại càng xa hơn, rồi lại còn gần như là cán sự Toán nè, mà chỉ còn cái danh hão. Đã vậy nó lại đang tán tỉnh Trúc Mai, mà không để ý là dạo gần đây Mai ngại đến nói chuyện với mà ới à?

Thằng mập nói cũng có lí, đúng là dạo gần đây, cứ hễ Tiểu Mai càng tỏ ra quan tâm tôi thì tôi lại càng tránh né nàng ra mặt, lại thêm thằng Minh Huy cứ đứng ngoài phá bình càng làm tôi có cảm giác như... hơi bị khó chịu với sự có mặt của Tiểu Mai. Như hồi giờ truy bài tuần trước:

- Nam chia thì của đề bài này cho mình đi! – Nàng dịu dàng chia tập vở ra.
- Thôi, đang bận học Địa rồi! – Tôi gạt phắt đi.
- Nhưng cũng phải học Anh ngữ chứ, sắp kiểm tra rồi mà! – Tiểu Mai kiên nhẫn nhìn tôi.
- Chừng nào? – Tôi quắc mắt.
- Thì...tuần sau! – Nàng ngập ngừng đáp.
- Ủ, nhưng tí nữa tiết sau là kiểm tra 1 tiết Địa nè, giờ mình ngồi làm Anh văn thì tí Mai làm bài Địa giúp mình nha? – Tôi gần giọng mỉa mai.
- Vậy... thôi Nam học bài đi, bữa sau mình giảng lại! – Tiểu Mai khẽ gạt đầu rồi đứng dậy.
- Sang giảng bài cho Huy à? – Tôi chột tò mò, hỏi một câu mà tôi không cần nàng trả lời.
- Ủa...thì Huy cũng nhờ mình giúp! – Nàng cắn môi, ngần ngại trả lời.

Và sau khi kiểm tra 1 tiết Địa lý xong:

- Nam làm bài được không? – Giờ ra chơi, Tiểu Mai xuống chỗ tôi ngồi, nàng vui vẻ hỏi.
- Không! – Tôi nhún vai đáp gọn lỏn.
- Sao...vậy? – Nàng tròn mắt sững sốt.

Tôi còn chưa kịp trả lời thì thằng Minh Huy đã ở trên gọi xuống:

- Đi họp Đoàn, Mai ơi!
- À...ừ! – Nàng quay sang nhìn nó, mỉm cười đáp.
- Họp đi, có gì tính sau! – Tôi trả lời rồi đứng dậy, vội tót ra ngoài sân trường, mặc cho Tiểu Mai hãy còn ngơ ngác trong lớp.

Như vậy đấy, khi mà tôi đang giữ thái độ “không ưa” đối với Khả Vy, lập trường đối đầu với thằng Huy thì một cách vô tình Tiểu Mai lại ngày càng tiếp xúc nhiều với hai con người này hơn. Tôi biết đó là công việc, nàng là lớp phó văn thể, nên phải làm việc cùng bí thư Khả Vy và phó bí thư Minh Huy, nàng còn là cán sự Anh ngữ, phải kèm cặp thằng “giả dốt” tên Huy. Bởi thế nên từ trong vô thức, tôi tự dung dâm ra bức bối lây sang cả Tiểu Mai, dù biết rằng đó là vô lí, là sai hoàn toàn, thế nhưng con người cố chấp trong tôi lại chẳng thể nào gạt bỏ đi định kiến đó. Vậy nên mặc cho Tiểu Mai cứ quan tâm, tôi cứ giả lơ, nàng tìm thì tôi trốn, nàng hỏi thì tôi im, nàng nhìn thì tôi... nhìn sang chỗ khác. Riết rồi Tiểu Mai cũng bức, nàng thỉnh thoảng khó chịu lườm tôi, đặc biệt là vào giờ Anh ngữ:

- Về chỗ, 3 điểm! – Cô giáo dạy Anh phán.

Tôi thở dài ôm tập về chỗ trong cái lắc đầu chán nản của bạn bè cùng lớp, tự dung rùng mình vì ánh mắt sắc lạnh như băng của Tiểu Mai đang nhìn mình chằm chằm. Và rồi đến giờ nghỉ, nàng bước xuống chỗ tôi:

- Nam không học hành đàng hoàng, mình.... thưa chuyện với bác gái cho xem! – Giọng nàng

đầy kiên quyết.

- Hơ, lớn đầu vẫn còn mách mẹ à? – Tôi chung hửng.

- Ủ đấy! – Tiểu Mai nguýt môi.

- Hê, thế méc đi, thằng này không sợ! – Tôi cũng không vừa, vênh mặt thách thức.

- Ủ, nhớ nhé, hôm nào bị thì đừng trách tôi không báo trước! – Nàng lạnh lùng gật đầu.

- Cứ tự nhiên! – Tôi đáp tỉnh rụi.

Thú thật là lúc đó tôi cũng gan to lớn mật mới dám thách nàng như vậy, chứ lúc này ngồi nghĩ lại thì cũng hơi rùng mình, bởi mẹ tôi mà biết chuyện thì chỉ có nước ốm đòn chứ chẳng chơi. Vậy nên bây giờ nghĩ lại thì thằng Khang mập nói cũng đúng:

- Xem như thằng Huy gần như cướp hết những gì từ tay mày rồi!

- Kệ nó, còn một thứ nó chưa cướp được! – Tôi ngoan cố đáp.

- Thứ gì? – Thằng mập ngạc nhiên.

- Cái tài khoản game Cửu Long của tao, hê hê! – Tôi giở giọng cà khịa rồi cười hềnh hếch.

- Diên, thôi, đi vô lớp! – Nói rồi thằng Khang đứng dậy tính tiền.

- Đợi chút, tao đi toa-lét đã! – Đi ngang qua dãy lầu học, tôi đập vai thằng Khang.

- Tao cũng rúa! – Nó đồng ý.

Toa-lét nam trường tôi có hai gian lớn, người dùng khu này thì không thấy được người dùng ở vách bên kia, thế nên lúc này mới xảy ra tình huống tôi và Khang mập đang vênh tai nghe ngóng giọng một thằng con trai rất quen thuộc ở vách bên kia:

- Đuối thiệt! – Nó lên tiếng, giọng này bọn tôi vẫn biết hàng ngày.

- Sao thế? Chính mày tình nguyện nhảy sang A1 mà? – Giọng một thằng khác, nhưng tôi nghe vẫn rất quen.

- Hay muốn về lại A6? – Lại một giọng nói nữa mà tôi nhớ đã nghe ở đâu rồi.

- Ngu sao về, tao chưa tán đổ em Trúc Mai mà! – Thằng kia nói tiếp.

Cả tôi và thằng Khang mập không hẹn đều cùng nhìn nhau sững sốt, cả hai thằng đều biết chắc chắn giọng nói vừa rồi chính là thằng Minh Huy, và tôi ngay lập tức đưa dấu tay ra hiệu giữ im lặng, tiếp tục nghe ngóng tình hình:

- Thế chừng nào mới đổ? – Thằng kia hỏi.

- Tầm 2 tháng nữa, hê hê! – Thằng Huy cười đều cẳng.

- Lâu thế, hồi trước mày tán nhỏ Hạnh có 2 tuần chứ mấy! – Thằng khác lại tiếp lời.

- Ủm, con Duyên tao tán đúng 5 ngày, quen 2 tháng, con Hạnh thì 2 tuần, quen được 3 tháng,

cơ mà em Mai này chắc sẽ lâu hơn!

- Sao thế?

- Em này xinh mà, tao khoái kiểu mà lạnh lùng lại hơi chảnh vậy đấy, với cả hình như em nó nhà cũng giàu, tao đi chung với em nó là hợp quá rồi còn gì nữa, hê hê!

- Ổn không? Nhỏ Hạnh còn đang tằm tia với mày đó!

- Đẹp, tao chán nó rồi, cái gì chán thì bỏ, hay nhường mày đó?

- Thế hả? Được, đại ca thiệt là tốt quá đi!

- Vậy chừng nào đại ca chán em Mai rồi thì cho tụi em cưa cẩm em nó nha?

- Ờ, chừng nào tao ngán ngẩm đã, mà nhỏ Mai cũng cứng cựa phết, tao nghĩa cả hai tháng nay mà vẫn chưa suy suyển!

- Hê, tài nghệ tán gái của mày thì bọn tao còn lạ gì, đá hết tụi trai A1 luôn đi!

- Ôi xời, mấy thằng A1 toàn dốt đặc cán mai, chả làm gì nổi tao đâu, tụi mày xem, sớm muộn gì tao cũng nắm cái chức cán sự Toán!

- Ghê, tụi nó lớp chọn mà mày chắc ăn thế?

- Chọn quái gì, cũng bình thường thôi, suốt ngày bám lấy tao mà hỏi bài, cơ mà lỡ đóng vai tốt bụng trước mặt em Mai rồi thì tao đóng cho trót. Đợi tán đổ em nó rồi thì tao lật mặt cũng còn kịp mà, không lo!

- “Suyt! “– Không ngoài dự đoán, tôi đưa tay chặn họng Khang mập lại trước khi nó mất bình tĩnh mà gào toáng lên . – “Yên nào! “

Chỉ cách nhau 1 tấm vách mà thằng Minh Huy đối với hai thằng tôi tự nãy đến giờ đã không đánh mà khai, nói huỵch toẹt toàn bộ những gì nó nghĩ. Thế là bây giờ mọi sự đã rõ mười mươi, thằng Minh Huy chuyển sang lớp tôi chẳng phải tốt đẹp gì sất. Tôi lúc này cũng đang bức tức không kém gì Khang mập, máu chảy rần rật trong người, thế nhưng nhào đầu ra lúc này là một hành động ngu dốt.

- “Ra quát bỏ bu nó đi, thằng mất dạy! “– Khang mập nghiêng răng thì thào.

- “Im! “– Tôi trừng mắt nhìn nó.

- Thôi nhé, tối nay lại game ở chỗ cũ, giờ tao vào lớp đây! – Phía bên kia, thằng Huy nói.

- Ừ, có gì cần lại kêu bọn tao! – Hai thằng kia đáp.

- Ừm, cứ như lần trước thôi! – Nó tiếp lời.

Và ngay lúc thằng Minh Huy vừa bước ra khỏi toa-lét thì cũng đồng thời tôi đập vai Khang mập, bước ra ngoài cùng lúc với nó.

- Ơ.....! – Thằng Huy giật bắn người, sững sờ nhìn hai thằng tôi bước ra.

-! – Không ngoài dự đoán của tôi, hai thằng nhãi nói chuyện với thằng Huy khi này chính là hai thằng hôm học quân sự đến hỏi tên của Tiểu Mai.

Ba thằng kia đứng chôn chân tại chỗ, đầu mặt ra nhìn hai thằng tôi, thế nhưng trước khi Khang kịp nói ra một câu cho hả giận thì tôi đã kéo nó quay đi hướng khác, không quên cười khẩy nhìn thằng Huy lúc này đang toát mồ hôi nhìn tôi trân tráo.

Chương 214

Dọc đường đi, Khang mập cứ giãy giãy ra vẻ khó chịu lắm, liên tục nhìn tôi kiểu như bắt tôi phải giải thích những gì tôi vừa làm. Thế nhưng tôi vẫn giả lơ, bước thẳng vô lớp rồi ngồi vào chỗ:

- Cái thằng này sao thế? Nói tao nghe coi! – Nó ngồi xuống theo, liếm môi hỏi.

- Từ từ, chưa phải lúc! – Tôi lắc đầu đáp.

- Chứ khi nào? – Thằng mập quệt mồ hôi mắt kiên nhẫn.

- Chút nữa! – Tôi nhún vai trả lời tỉnh bơ.

Mặc cho Khang mập cay đắng nhìn tôi bực dọc, tôi vẫn cứ ngồi trơ ra tỏ vẻ chẳng quan tâm gì đến nó, đơn giản vì tôi đang đợi thời cơ!

Ít phút sau, thằng Minh Huy lò dò bước vô lớp, ngay lập tức nó lên đưa mắt nhìn về hướng cuối lớp, và thời cơ mà tôi đợi đã đến, tôi ngoắc tay ra hiệu, tức thì Khang mập trở tới liền:

- Sao? – Nó tò mò hỏi.

- Bây giờ tao cứ nói, mày cứ nghe, thỉnh thoảng gật đầu nhé! – Tôi cố ra vẻ thần nhiên, dù rằng mình cũng sốt ruột không kém gì thằng mập!

- Ừ, sao? – Và Khang mập làm ngay, nó gật đầu liên 4 – 5 cái.

- Gật ít thôi, mày điên à? – Tôi trố mắt.

- Rồi, ít rồi, sao? – Nó lại gật đầu thêm cái nữa.

Tôi cố nín cười, ôn tồn ra vẻ bí hiểm, trầm giọng nói:

- Rồi, mày muốn biết gì?

- Sao lúc này mày cản lại, không ra quát thằng mất dạy đó đi cho rồi, nó bố lão quá!

- Quát xong rồi mày lên phòng giám thị ngồi vì đánh nhau à?

- Chứ... sao?

- Tao cản mày lại là giữ im ắng mà nghe tiếp tình hình, không thì nó biết rồi sao mình khai thác thêm được gì nữa!

- Ờ... mày bảo tao im, thế sao lúc tụi nó nói xong rồi mày lại đi ra, thế thì khác gì tố cáo này giờ mày nghe lỏm hết rồi?

- Vấn đề là ở chỗ đó đấy!

- Là sao?

Trước vẻ mặt ngờ ngác vì chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì của thằng mập, tôi bắt đầu nghiêm

giọng giải thích:

- Sở dĩ tao cản mày lại lúc đó là để mình nghe hết những gì chúng nó nói, chứ mày lao ra giữa chừng mà lở dờ lẫm!

- Ừ....!

- Và mày nghĩ nếu tụi mình cứ giữ im lặng, đợi tụi nó ra ngoài hết thì mình mới về lớp, thì sau đó mày sẽ làm gì?

- Thì...kể cho bọn lớp mình nghe chứ sao, kể cho Trúc Mai nữa!

- Bằng chứng đâu? Thành Huy nó sẽ vin vào cái lí do nhóm tụi mình ghét nó mà đặt điều vu cáo, lúc đó chưa chắc mày đã vạch mặt được nó mà lại càng làm bọn trong lớp ghét tụi mình thêm!

- Vậy có khác gì mày lao ra ngoài?

- Khác chứ, mày gạt đầu cái nữa tao xem nào!

Nhắc thấy thành Minh Huy đang nhìn về hướng hai thành, tôi vội bảo Khang mập. Đợi nó gạt đầu xong, tôi liền nói tiếp:

- Vấn đề là ở chỗ mình chưa biết thành Huy nó sẽ làm gì tiếp theo, và mình lại càng không thể kể ra những gì mình đã nghe được!

- Thì sao?

- Vậy nên mình phải đánh đòn tâm lí, dùng cách gọi là “biết mà như không biết” “ấy, tao với mày ra ngoài cùng lúc với bọn nó nhằm cho nó biết là tụi mình đã nghe thấy hết rồi. Ất hẳn lúc này nó sẽ nghĩ là tụi mình sắp kể với bạn bè trong lớp, và nó sẽ phải nghĩ cách để chối tội!

- Rồi sao nữa?

- Và tao với mày sẽ không kể gì cho ai biết hết, như vậy vài ngày sau nó sẽ thắc mắc không biết tụi mình định làm gì. Như vậy thì mình sẽ hạn chế được nó bớt tác oai tác quái đi, cái gì mà nửa úp nửa mở thì cũng lợi hại mà!

- Ghê, mày nghĩ ra được đến đó à!

- Thêm nữa là nãy giờ tao bảo mày đợi, giờ mới kể cho mày nghe, và ra bộ như tao với mày đang bàn tán xôn xao là để thành Huy đang dòm tụi mình nãy giờ sẽ buộc phải nghĩ là hai thành mình đang bàn kế hoạch vạch mặt nó. Cũng là một đòn tâm lí đấy, dám cá giờ nó đang run lẩy bẩy!

- Chuẩn rồi, thế tiếp theo làm gì?

- Cứ án binh bất động theo dõi nó đã, giờ mình đã nắm thóp được nó rồi, chỉ cần làm cho nó tự vạch mặt nó là xong!

- Sao làm được?

- Thì vậy mới phải đợi chứ sao, bây giờ cứ giữ bí mật chuyện hôm nay đi nhá, mọi sự cứ để tao

lo, cảm mày kể với ai đấy, kể cả nhỏ Huyền!

- Ủ, ô kê men!

Mặc kệ cho thằng mập lúc này đang tràn đầy thán phục nhìn tôi như một vị thánh sống, tôi vẫn nhíu mày suy nghĩ nên làm gì tiếp theo. Vì quả tình là những gì tôi vừa nghe không đủ để làm bằng chứng, đó chỉ là một chi tiết giúp tôi định hướng rõ ràng về thằng Huy. Và tôi không thể làm gì nó được, nên tốt nhất bây giờ là cứ im lặng mà quan chiến thôi. Chứ thật tình thì nãy giờ tôi cũng bức tức lắm, chả dám chắc mình giữ thái độ bình tĩnh này được bao lâu nữa. Vì đối với riêng tôi, Tiểu Mai quá đỗi thuần khiết và khác biệt so với mọi người, nên bằng mọi giá tôi sẽ không để cho loại người sở Khanh như thằng Huy đạt được mục đích của nó.

Từ ngày hôm ấy, tôi quyết định quan chiến, chỉ âm thầm theo dõi xem thằng Minh Huy sẽ giở trò gì để còn nghĩ ra đối sách chống địch. Thế nhưng tôi không phải theo dõi một mình nó, bởi vì thằng Huy nó đang tán tỉnh Tiểu Mai, vậy là dù muốn dù không, tôi “buộc” phải luôn lưu tâm đến nàng. Có lần lúc, nhìn nàng giảng bài cho thằng Huy, nhìn cái vẻ giả ngây dại của nó mà tôi đâm ra bức bối, vội bước lên bảng viết ra một cái đề toán tuy là kiến thức cũ nhưng cũng không kém phần hóc búa:

- Minh Huy, giải bài nè! – Viết xong đề toán, tôi gọi tên nó lên.

Thằng Huy cười gằn biết tổng tôi đang phá nó, chỉ lảng lạng cầm phấn lên bảng giải bài, và chỉ chờ có thể, tôi ôm tập xấp ngay lại gần Tiểu Mai:

- Giúp mình chỗ này đi!

-! – Tiểu Mai nhìn tôi hệt như chưa tin vào mắt mình.

Để rồi ít phút sau, tôi cay đắng và bức tức ôm tập lủi thủi trở về chỗ ngồi sau khi bị nàng mắng cho một trận vì cái tội không ôn bài vở ở nhà lại còn đâm đầu vào rọ tự khoe cái dốt ra. Cũng có lúc như biết được tôi hay nhìn Tiểu Mai, khi nàng quay mặt lại thì tôi vội ngượng ngáp quay đi. Chả rõ là... nàng cảm thấy sao, chứ tôi thì bất giác lại mỉm cười, cứ như mình vừa quay trở về lại những tháng ngày còn đang tò tò theo đuôi mà tán tỉnh Khả Vy.

Thế nhưng tôi vẫn giữ lập trường bạn bè với Tiểu Mai không hơn không kém, tôi hoàn toàn yên tâm với lí do theo dõi thằng Minh Huy để đường đường chính chính bảo vệ Tiểu Mai với tư cách là một người “bạn “. Ấy vậy mà nàng lại không biết rằng tôi đang thầm lặng làm nhiệm vụ cao cả này, những ngày sau đó nàng chỉ toàn chăm chăm vào mỗi tôi mà nhè ra bất lỗi, bởi một lẽ rất đơn giản. Bảo vệ thì phải ở bên kề cận, mà những lúc tôi ở cạnh Tiểu Mai thì chỉ toàn là... trong giờ truy bài:

- Nam học gì kì quá vậy? Chỗ này Mai giảng kĩ lắm rồi mà!

- Ừm....quên.....!

- “Không sao, phải vậy thì mình mới giảm bớt thời gian thằng Huy nhờ Tiểu Mai giảng bài được, chả sao, phải vờ dốt thêm nữa mới được! “ – Tôi im lặng lắc đầu, nghĩ thầm trong bụng.

- Mình không thể hiểu nổi, Nam rốt cuộc là có muốn học không vậy? Hay muốn ở lại lớp?

-!

- “Cố lên....vì mục đích cao cả, ề mà nói vậy thì có hơi nặng lời đó nhé, tôi là tôi điên lên thì không bảo vệ nữa đâu nhá!” – Tôi đã bắt đầu thấy bực, thất thểu bỏ về chỗ ngồi.

- Ngay tối nay về học lại hết đoạn này cho mình, miễn cãi!

-!

- “Đệch....không biết là cả đêm qua tui luyện toán để sáng nay đánh đố thằng Huy hay sao mà lại còn nói thế?” – Gấp sách lại, tôi hừ nhạt rồi tót ra ngoài sân.

- Quá tệ rồi, Mai nói thật, điểm ngữ pháp này là của học sinh cấp 2 đấy!

- Cấp 3 thì phải hơn chúng nó à? Nhỡ chúng nó thần đồng thì sao mà hơn?

- Ờ.....!

- Hết giờ, về!

- Ừ, về đi, đã dở lại còn ngoan cố!

Tiểu Mai và tôi, chẳng ai nhường ai, mỗi người đều giữ ý kiến của riêng mình. Nàng thì cho rằng tôi mãi chơi game mà bỏ bê bài vở, tôi thì tối nào cũng luyện toán trở lại đến cứ đến giờ truy bài là bốc đầu thằng Huy lên bảng, hòng giảm thiểu thời gian nó tiếp cận Tiểu Mai. Ấy thế mà nàng có chịu hiểu cho tôi đâu, tôi túm đầu thằng Huy lên bảng giải Toán thì nàng cũng gô cổ tôi vào mà kiểm tra Anh văn. Sau một thời gian tự phong cho mình làm người bảo vệ bất đắc dĩ thì cái lợi tôi không thấy, chỉ thấy toàn cái hại, đó là tôi và Tiểu Mai ngày càng... bực nhau ra mặt.

- Hài, ừ, mình thì dở rồi, dở hơn thằng Huy, đúng không? – Tôi nói giọng châm biếm.

- Ừ, đúng, cũng còn biết người biết ta đó! – Tiểu Mai nhún vai đáp.

- Thế thì dạy cho nó luôn đi! – Tôi đứng bật dậy, tức tối gần giọng.

- Thì tôi đang dạy cho Huy mà, tự dung Nam gọi Huy lên bảng giải bài còn gì? – Nàng ngược mắt nhìn tôi phản bác.

- À, hôm nay chuyển sang bệnh vực nó hả? – Tôi nhăn mặt khó chịu.

- Chả bệnh ai hết, đừng có vô lí! – Nàng bướng lại ngay.

- Thế sao nạt tui? Muốn dạy cho nó chứ gì? – Tôi nheo mắt hỏi.

- Ừ, cứ cho là như vậy đi! – Tiểu Mai nhướn đôi hàng mi, nhìn tôi thách thức.

Thế là mặc cho bọn bạn bè xung quanh trở mắt ngạc nhiên nhìn hai người bọn tôi đấu khẩu, tôi với Tiểu Mai chẳng ai nhường ai. Mà không biết có phải là do cảm giác của tôi hay không, khi tôi có lúc nhìn ra được vẻ khó chịu ẩn sau cái nhìn như không quan tâm đến chuyện đang xảy ra trước mắt của Khả Vy.

Và giọt nước tràn ly làm cho mâu thuẫn giữa tôi và Tiểu Mai ngày càng lớn thêm, khi mà một bữa nọ, tôi đang bức bối vì bị Khả Vy chỉ đích danh đứng dậy đọc tiểu sử nhà văn. Sau một hồi toát mồ hôi vì đêm qua không học bài, bị em Vy ghi tên vào sổ cán sự, chưa kịp về lại chỗ ngồi

thì Tiểu Mai từ ngoài ôm cặp bước vào:

- Mình đi trễ chút! – Nàng quay sang nói với Khang mập rồi thậm chí chẳng thèm nhìn tôi, chỉ thản nhiên gọi tên. – Bạn Trí Nam, lên bảng giải bài!

Vài phút sau, tôi méo cả mặt nhìn Tiểu Mai nghiêm mặt cầm phấn gạch toẹt bài giải của tôi không thương tiếc:

- Sai!

-!

- Lại sai nữa!

-!

- Nam nghĩ sao? Như này thì mấy điểm mới.....!

Đến đây tôi sùng máu, quăng luôn mẫu phấn vào tường vỡ nát, quay đi cắt lời nàng:

- Đẹp, đủ rồi!

Và tôi bỏ về chỗ ngồi trong ánh mắt sùng sốt của Tiểu Mai cùng mọi người trong lớp, tất nhiên là chỉ trừ thằng Minh Huy ra. Nó thoáng cười đắc ý, nhận thấy đã không cần thiết phải quan chiến đối với tôi nữa, vì thời cơ của nó đã đến thật rồi!

Chương 215

Thằng Luân nhìn tôi sững sờ, nó lò dò lại gần thì thào hỏi:

- Mà làm sao thế?

- Kệ tao!

Tôi giận dữ nện cuốn sách xuống mặt bàn đánh rầm một phát nữa làm hết thầy bạn bè trong lớp đều sững sốt quay lại nhìn mình.

- “Phật cũng có lửa chứ, được nước làm tới hả?” – Tôi bực tức nghĩ thầm trong đầu.

- Có gì thì từ từ nói chứ đâu cần thiết phải tỏ thái độ như vậy? Nhất là với con gái nữa chứ, bạn Nam! - Thừa nước đục thả câu, thằng Minh Huy ngay lập tức chêm dầu vô lửa.

- Hề, có liên quan gì không? – Tôi hừ nhạt.

- Không, nhưng thấy bất bình thì nói thôi!

Thằng Huy vừa dứt lời thì toàn bộ mọi người đều ồ lên một tiếng hưởng ứng nó hệt như vừa được nghe tổng thống diễn thuyết xong. Và trong khi tôi còn đang ngớ người ra thì nó lại chêm thêm một câu:

- Cơ mà mình giải toán xong rồi, bạn kiểm tra đi nhé!

Khỏi cần nhìn tôi cũng biết là nó làm đúng đáp án, lắc đầu hừ mũi rồi chẳng buồn nói gì, tôi ngồi phịch xuống ghế, nhìn chằm chằm vào mặt bàn cổ nguyền cơn giận đang trào lên lúc này. Tôi giận Tiểu Mai một, giận thằng Huy mười, vì đầu đuôi cơ sự của ngày hôm nay đều toàn bộ do một tay nó mà ra. Nếu nó không có có ý đồ đố kỵ cáng thì tôi đã chẳng nhọc công trong suốt thời gian qua làm gì. Dù sao tôi cũng không trách Tiểu Mai được gì, vì đến cùng nàng cũng chỉ là lo cho cái sự học tập của tôi thôi, chứ nào biết những gì đang diễn ra trong tôi. Vừa nãy quả đúng là tôi quá bộp chộp nóng nảy rồi, tự tay mình dâng tặng lợi thế cho thằng Minh Huy.

Chỉ... thương cho Tiểu Mai, sau khi chứng kiến tôi nổi điên bất ngờ thì nàng chẳng thể giải bài trên bảng được nữa, chỉ lẳng lặng bỏ về chỗ ngồi, gương mặt lạnh lùng không giấu nổi nét buồn vô hạn, mặc cho mấy nhỏ bạn ái ngại an ủi. Thật tình là tôi sai lầm nặng nề rồi, đã chẳng giữ cho nàng tránh khỏi thằng Huy được thì giờ lại còn làm cho nàng buồn hơn. Bất giác tôi đâm ra tủi lòng, ngần ngừ một hồi rồi lấy ra mảnh giấy nhỏ, viết vào dòng chữ:

- “Xin lỗi Mai... lúc nãy Nam sai rồi, đừng giận nha!”

Viết xong rồi thì tôi lại chẳng dám gửi, cứ ngập ngừng không biết nhờ ai để đưa thư giúp, hai bên tai lúng búng vì đám bạn bè trong lớp đang rần rần cười giỡn như giặc.

- “Có nên gửi không? Thế này thì mất mặt quá.....!” – Cái tính sĩ diện hão lại nổi lên trong tôi, khiến tay mình chùng xuống.

- “Phải gửi thôi, dù gì cũng là mình sai mà! “– May thay tôi gạt danh dự qua một bên, quyết định lấy đại cục làm trọng.

- Luân, gửi giúp tao! – Tôi đưa mẫu giấy sang cho nó.

- Cho ai? – Thằng Luân thắc mắc.

Tôi nhăn mặt, kín đáo hất đầu về hướng dãy bàn trên của tổ 1:

- À, ừ, hiểu rồi! – Nó gạt đầu hiểu ý, bắt đầu đưa thư theo kiểu truyền tin.

Tôi ngồi hồi hộp chờ đợi mẫu thư đến tay Tiểu Mai mà tim đập bình bình liên hồi, khi nàng ngạc nhiên nhận thư từ tay nhỏ Yên ừ thì tôi lại càng lẩn tẩn tợn, chỉ muốn chui phứt xuống gầm bàn cho đỡ nhục. Thế nhưng tôi chả thể làm trò hề đó được, nên chỉ ngó lơ ra ngoài cửa sổ, cố ngăn không cho mình nhìn sang chỗ Tiểu Mai dù rằng đôi mắt nó chẳng chịu nghe lời chút nào.

Tiểu Mai nhìn mẫu giấy trong vài giây rồi chẳng nghĩ ngợi gì, đặt bút viết ngay. Ít phút sau, mẫu thư lại đến tay tôi, gần như là tay run lẩy bẩy, tôi mím môi mở thư ra:

- “Không dám, mình nào có tư cách gì chứ! “

Vừa đọc xong thì tôi chợt thấy hụt hẫng, hết như mình đang lọt thỏm vào một khe vực sâu không thấy đáy, tối om và mờ mịt. Chẳng thà Tiểu Mai giận tôi, và mắng sa sả trong thư cũng hết như ở ngoài thì tôi còn đỡ áy náy, vậy mà giờ nàng nói kiểu như khách sáo với một người qua đường đến như vậy là xem như tôi bị cho ra rìa rồi.

- “Xong....chả được gì lại còn bị giận, thế này thì thất bại toàn tập rồi! “– Tôi rầu rĩ nghĩ.

Giờ ra chơi, tôi thần thờ ra ngoài ghế đá ngồi, đang hơi hối tiếc vì từ chối chầu nước bọn Khang mập định đãi tôi cho hạ hỏa thì chợt thấy phía bên hành lang sân trường, thằng Minh Huy đang mặt sức tán hươu tán vượn với Tiểu Mai cạnh bên. Nàng có vẻ buồn bã, chỉ lặng yên cầm sổ tay đi kể thằng Huy về hướng văn phòng Đoàn.

Tôi không hiểu vì sao khi nhìn thấy Khả Vy đi cùng tên Vũ thì tôi chỉ đơn thuần cảm thấy buồn bã, thế nhưng giờ đây nhìn Tiểu Mai đang cạnh bên thằng Minh Huy thì tôi lại thấy tức điên lên, quên cả luôn cảm giác hối lỗi khi nãy.

Và đó lại là một sai lầm nữa của tôi....., ghét lây sang cả Tiểu Mai.

Sai lầm nối tiếp sai lầm, đưa tôi đi từ thất bại này đến thất bại khác, từ vị trí đang nắm thóp thằng Minh Huy thì giờ đây tôi đã trở thành kẻ tội đồ của bạn bè trong lớp, khi mà bị gán tội “lạm dụng chức quyền “để kêu thằng Huy liên tục lên bảng giải Toán, và cả tội danh “thất lễ “với con gái là Tiểu Mai. Để rồi một bữa nọ, không biết có phải là ai xui khiến gì không mà tự dưng có một thằng bạn cùng lớp ở tổ 3 đột ngột đứng dậy nói um lên:

- Huy làm cán sự Toán đi, có thằng Nam cũng như không!

Phải nói là trước giờ trong lớp chưa từng có ai dám nói như thế, bởi lẽ một khi nói ra thì họ phải tự xem lại bản thân có giỏi bằng tôi không, tiếng nói có quyền lực hay không, vì cán sự Toán thì bao giờ cũng gọi là oai phong lẫm liệt. Thế mà thời gian qua, khi mà ai nấy đều ngấm ngấm

thừa nhận rằng thằng Minh Huy có thể giỏi Toán ngang với tôi, về khoản giúp đỡ bạn bè tận tình thì lại vượt trội hơn tôi, nhưng lại chẳng có ai đứng ra nói thẳng. Bởi vậy chỉ cần một người lên tiếng thì đám đông ngày trước âm thầm giờ đây sẽ nhất loạt hưởng ứng, và lớp tôi lúc này là như thế:

- Ừ, đúng rồi đấy!
- Ông Nam bữa giờ điểm toán thấp tè à, Huy cao hơn nhiều!
- Từ từ, nói cô chủ nhiệm đã!

Vừa thẹn vừa giận, tôi cay đắng không biết phải tỏ thái độ hay hành động gì cho phải, chỉ biết miết tay vào thân viết mà lằm bằm nguyên rửa cái điệu bộ cười tự mãn của thằng Huy lúc này. Suốt từ đó đến giờ ra chơi tôi chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn ai, mãi tới khi xuống đến căn- tin ngồi cùng hội bàn tròn thì tôi mới thở dài náo ruột, nhìn đồng bạn anh em đang ái ngại quanh mình.

- Thôi, đừng buồn! - Thằng Luân vỗ vai tôi an ủi.
- Buồn quái gì! - Tôi hừ mũi.
- Ghét cái mặt thằng đều đó thiệt! - Tuấn rách thu nắm tay lại.
- Hay tao kể hết cho Mai với mấy nhỏ con gái nghe cho rồi! - Khang mập tức tối.
- Kể cái gì? - Dũng xoắn thắt mắc.
- Diên, mày có kể ra cũng không ai tin, khác nào đi đồn bậy, còn chưa hiểu lúc này nó đang được lòng cả lớp à? - Tôi lắc đầu ngoa ngán.
- Mà kể chuyện gì? - Thằng Chiến chen vào hóng chuyện.
- Ừ.....thì.....! - Khang mập đưa mắt nhìn tôi ý chừng muốn hỏi.
- Kể đi! - Tôi nhăn mặt.

Thằng mập y lời, liếm môi trầm giọng kể ra toàn bộ những gì mà hai thằng tôi trước giờ giữ bí mật với cả nhóm, mà thằng này nó cũng có khiếu kể chuyện, cứ chốc chốc dừng lại tạo sự gay cấn đưa mắt nhìn cả bọn rồi lại chậm chậm tiếp lời.

- Là vậy đó!

Thằng Khang vừa dứt xong câu chuyện là cũng cùng lúc với Dũng xoắn ném luôn cái ly nhựa ra ngoài sân:

- Tổ bà nó, mất dạy thế à!
- Khốn, nó dám chửi A1 tụi mình mới nhục chứ! - Tuấn rách mặt mũi hầm hờ.
- Từ từ, giờ có nói ra cũng chưa chắc mọi người đã tin! - Thằng Luân nhíu mày đáp.
- Sao không? Cả đám tụi mình cùng đi nói ra hết là được thôi! - Dũng xoắn tức tối.

- Ủ, để chiều nay tao kể cho em Huyền biết, là cả đám con gái biết thôi! – Khang mập vung tay đầy quả quyết.

- Vô ích, mày cứ kể đi! – Tòì lắc đầu bất lực, biết là chả thể nào cản được sự mạnh động của đám bạn lúc này.

Không ngoài dự đoán của tòi, sáng ngày hôm sau Khang mập rầu rĩ vác mặt lên báo cáo kết quả chiến dịch vạch mặt hôm qua của nó:

- Xui, nói sao em Huyền cũng không chịu tin!

- Mày nói sao mà nó không tin? – Đám thằng Dũng chung hứng.

- Thì kể như hôm qua tao kể cho tụi mày nghe vậy đó, vậy mà em nó toàn bảo tao đặt điều, đến lúc tao làm vẻ nghiêm trọng thì em nó mới nói sẽ để từ từ coi sao, haizz! - Thằng mập thở dài thảm nào.

- Bảo rồi không nghe! – Luân khùng lắc đầu đáp.

- Tao thiệt là chả hiểu đám con gái bị thằng kia nó bỏ bùa mê thuốc lú gì rồi nữa! - Thằng Chiến nhú mày trầm tư.

Nhưng tòi biết chẳng phải là do bùa mê thuốc lú gì, cũng không phải là do Khang mập chậm chân, mà chỉ là thằng Huy đã mưu sâu tính kỹ, nó đi trước đám bọn tòi đến vài chục bước ngay từ khi nó còn vừa mới chân ướt chân ráo đi vào A1. Chỉ đơn giản một điều, với đám con gái thì đi ăn nó toàn giành trả tiền, giờ ra chơi thì hào phóng đãi nước với trái cây, với tụi con trai thì nó hăng hái giải bài. Thế thì lúc này dựa vào đâu mà người ngoài sẽ tin những lời của đám 7 thằng tụi tòi, đám rảnh rồi sinh nông nổi học lực cùng lùi như bọn tòi chứ, đó hoàn toàn là chuyện bất khả thi!

Chương 216

Sau tất cả những nỗ lực không thành trong việc giữ cho Tiểu Mai tránh xa khỏi thằng Huy, tôi đâm ra chán nản và quay trở lại thành thằng Nam bất cần đời ngày trước. Không còn thức khuya luyện toán nữa, buổi sáng tôi lại dậy sớm tập thể dục, đến trường xong rồi vào quán game online cắm đầu đến tối mịt mới về. Và Tiểu Mai có lẽ đối với tôi giờ đã chuyển sang thành ghét thật, nàng không còn xuống chỗ tôi truy bài hay hỏi han nữa, mà thay vào đó là những bài tập nàng soạn ra, cần nói gì thì chỉ ghi vào trong giấy viết:

- “Đoạn này học kĩ lại công thức, sau đó áp dụng vào chia thì! “
- “Phải thuộc các dãy động từ bất quy tắc, mỗi ngày học 3 từ là có thể thuộc hết! “
- “Bài kiểm tra kế tiếp sẽ nằm trong những dạng bài này... như này.....! “

Những dòng chữ triu mến ngày xưa tôi hay được nhìn trong quyển sổ tay Guitar của nàng giờ đã thay bằng những nét chữ lạnh lùng và văn phong vô cảm. Tôi biết đây là do lỗi của tôi, tại tôi nóng tính hành sự thiếu suy nghĩ nên mới khiến Tiểu Mai tức giận như vậy. Thế nhưng, lí do của tôi đâu phải là xấu? Tôi thật tâm chỉ muốn giúp nàng thôi mà?

Thỉnh thoảng khi dắt xe ra khỏi quán game sau gần 6 giờ đồng hồ liên tục nhìn vào màn hình, tôi hoa mắt bước ra và vô tình chạm mặt Tiểu Mai đang lưng thưng dạo bộ theo hướng ngược lại. Hai đứa nhìn nhau và yên lặng, dường như chỉ trong một chốc mà thôi nhưng tôi cảm nhận được, cả tôi và nàng đều có rất nhiều điều muốn nói.

Tôi muốn được giải thích, tôi muốn được xin lỗi, tôi muốn trở thành bạn bè, không, là bạn “đặc biệt “của Tiểu Mai, tôi muốn được nàng quan tâm như trước kia. Vì giờ đây tôi hoàn toàn cô độc, không ai để tôi có thể sẻ chia, có thể nói những gì trong lòng chất chứa.

Tôi cũng không biết Tiểu Mai có gì muốn nói với tôi hay không, cũng có lẽ là có, cũng có thể tôi sai. Nhưng vậy thì có sao những lúc buổi đêm, những khi gặp nhau giữa dòng người tấp nập, tôi và nàng lại đứng sững lại, và ánh mắt nàng như biết nói, ẩn chứa đôi điều mà tôi ước gì mình có thể được nghe, có thể được biết.

Bởi lẽ bây giờ, hơn lúc nào hết tôi đã thấm thía rất rõ thế nào là cảm giác cô độc, cảm giác bị người mình yêu thương phủ phàng bỏ rơi. Tôi vì Khả Vy mà kiên quyết dứt khoát với Tiểu Mai, và cũng chính Khả Vy vài tháng sau đó đã lạnh lùng chia tay với tôi không một lời nói.

Vậy mà buồn thay, sau tất cả những gì đã xảy ra, giờ đây hai đứa tôi chỉ có thể lặng nhìn và rồi bước ngang qua nhau. Có lẽ Tiểu Mai đang ngán ngẩm vì thấy tôi sa sút trầm trọng, đắm chìm vào game online. Thế nhưng nàng đâu biết, và có lẽ tôi cũng không biết, rằng tại sao trong hàng chục quán game khắp thành phố, tôi lại chỉ chơi độc nhất ở một nơi này. Bởi lẽ, nơi này gần với nhà Tiểu Mai, có thể tận sâu trong tiềm thức, tôi muốn điều kết thúc một ngày của mình là được nhìn thấy nàng, dù chỉ là lặng yên cũng được.

Đến tận bây giờ, khi chỉ còn một mình thì tôi mới nhận ra điều đó, nhận ra chẳng phải ngẫu nhiên mà mỗi khi đi dạo tôi đều rẽ ngoặt từ đường biển vào đường Tuyên Quang. Chẳng phải

giả vờ chối bỏ gì khi mà mỗi lần ngang qua nhà nàng, ngang qua cánh cổng sắt màu đen, tôi đều cố rón tai lên để nghe xem có tiếng dương cầm từ bên trong vang lên hay không.

Ít nhất là cho đến lúc này, mọi thứ tôi làm đều là vì Tiểu Mai.

Thế nhưng sự đời lại không đơn giản như vậy, bởi có lúc tôi bất chợt thấy thỉnh thoảng Tiểu Mai lại đi cùng thằng Minh Huy, khi thì rảo bước trong hành lang trường, khi thì sóng đôi đạp xe ở ngoài phố. Những lúc ấy, tôi lạng người đi mà nghe tim mình chợt nhói lên, cái nhói này tôi chưa từng cảm nhận được khi thấy Khả Vy cùng Vũ, cứ vừa có gì đó ghét bỏ, vừa có gì đó ghen tị, lại có cả nỗi ước gì mình được thế vào chỗ đó.

Tâm sự là vậy, còn khi đến lớp, khi phải giáp mặt với nàng một cách trực tiếp thì tôi lại chẳng thể nào nói ra hay thể hiện được những điều ấy, mà thay vào đó là tôi cố chứng tỏ mình cũng lạnh lùng vô cảm không kém gì Tiểu Mai. Nàng cứ lo việc của nàng, tôi cứ cắm đầu vào những suy nghĩ về những gì tôi cho là cần nghĩ, dù là đầu óc cứ trống rỗng mông lung.

Giờ chủ nhiệm tuần này là cuộc thi “Hái hoa học tập” thường niên, như mọi năm và chiếu theo lệ cũ, lớp tôi tự phân ra thành 4 nhóm và 3 nhóm sẽ đi sang lớp khác, 1 nhóm còn lại sẽ làm chủ nhà. Năm trước thì cán sự Anh và Toán sẽ đi cùng nhau, cũng tức là nếu y theo năm nay thì tôi sẽ vẫn chung nhóm với Tiểu Mai. Thế nhưng chả rõ thằng phó bí thư Minh Huy nó to nhỏ gì với cô chủ nhiệm mà cuối cùng cô tuyên bố:

- Huy chung nhóm với Nam và Mai nhé!
- Ờ.... phó bí thư phải ở lại mà cô? - Một số đứa sùng sốt.
- Huy dạo này học tốt, cô cho đi theo nhóm để trợ giúp mọi người, còn vị trí tổ chức sẽ giao cho Khang nhé! – Cô Thảo tiếp lời.
- Vậy là thằng Khang dù ghét thằng Minh Huy nhưng cũng cười tươi rói, vui vẻ nhận làm người quản trò để tránh đi màn tra tấn kiến thức sắp tới. Chỉ có tôi lúc này là mặt mày bí xị, âm thầm đi sau cùng trong hàng và âm ức chứng kiến thằng Huy đang vung tay chém gió từa lưá với Tiểu Mai:
- Thôi, tập trung chuyên môn! – Dững xoắn vổ vai tôi.
- Biết rồi, mày lo cho mày đi! – Tôi nhăn mặt đáp.
- Mày giờ cũng hơn gì tao đâu, tí dính phải câu nào Anh ngữ là mày tiêu chắc! – Nó nheo mắt nhìn tôi.
- Tao chỉ bức cái thằng đang tí toét đằng trước thôi! - Thằng Chiến sầm mặt nhìn lên phía trên.
- Kệ nó, làm gì được nó đâu! – Dững xoắn thở dài bất lực.

Và đúng là bọn tôi chả làm gì được thằng Huy thật, suốt cả 45 phút của cuộc thi, tôi chống cằm nhìn thằng Huy và Tiểu Mai thi nhau trả lời các câu hỏi cứu bồ cho đồng bạn, thằng này thỉnh thoảng lại quay sang tấm tắc khen Tiểu Mai những câu hoa mĩ khiến nàng đỏ bừng mặt. Theo tôi thì nó toàn nói sáo rỗng nhờ cái mồm tròn như bôi mỡ, ấy vậy mà những đứa con gái khác lại khoái ra mặt, cứ xuýt xoa nhìn thằng Huy mãi. Và cả buổi trời Tiểu Mai chẳng nhìn tôi lấy một phút nào, có lẽ vì tôi thật sự là đã chìm lỉm luôn rồi, mặc cho thằng Duy Anh A2 cứ nhấp

nha nhấp nhểm hóng tôi lên bảng để so tài như năm trước, và đối thủ của nó thì cứ ạch trên bàn chả thèm ngóng chuyện thế gian.

- Nóng lắm rồi, nó huênh hoang mà chả ai nói gì! - Thăng Luân bức bối sau khi bị thằng Huy chỉ đích danh nhóm nó đứng bết trong đợt thi đua này!

- Kệ nó! - Thăng Quý hừ mũi.

- Nó có phải lớp phó học tập đâu mà chỉ thằng mặt tao bảo tao phải cố gắng, nó không biết là các nhóm khác chênh lệch thực lực hơn sao? - Luân khùng vẫn còn tức giận, và hiếm khi tôi thấy nó mất bình tĩnh như lúc này.

- Mà còn đỡ, nó còn nói với cô Thảo là tao xao lãng công tác lớp đây nè, chả biết phó bí thư thì lớn lắm hay sao nữa? - Đến lượt Khang mập ảm ức.

- Mà sao thấy mày bình thản thế Nam? - Bọn nó đồng loạt quay sang hỏi thằng im lặng từ nãy đến giờ là tôi.

- Tao ức quen rồi! - Tôi thở dài ngao ngán.

Nhưng mọi sự làm cả bọn ảm ức còn chưa dừng lại ở đó, khi mà giờ ra chơi sáng ngày hôm sau, lúc tôi vừa nhét sách vào học bàn định ra căn-tin kiếm ổ bánh mì lót dạ thì chợt nghe xôn xao ngoài hành lang và tiếng mọi người xì xào bàn tán.

- Gì thế? - Khang mập nghe động liền trờ sang.

- Chả biết, thôi ra ngoài uống nước đi! - Bọn thằng Tuấn khoác vai nhau xuống chỗ tôi.

Và ít giây sau thì cửa lớp nghệt cứng đến nỗi đám 7 thằng bọn tôi chẳng thể nào chen chân ra ngoài được, chỉ vì.... giữa hành lang lúc này là nguyên phái đoàn con trai A6 lính lác của thằng Minh Huy đang xếp hai hàng dọc sau lưng nó. Và thằng Huy thì hiện ngang dẫn đầu, tay ôm bó hoa hồng to tướng cùng hộp quà với giấy gói màu sắc sỡ. Chẳng cần phải khó khăn gì để đoán ra ai là người thằng Huy muốn tặng quà:

- Tặng Mai nè! - Thằng Huy bước tới, miệng nở một nụ cười mà bọn con gái trong lớp lúc này hết thảy đều xuýt xoa vì ghen tị.

- Ờ.....! - Tiểu Mai nhất thời bất ngờ chẳng biết phải làm gì.

- Cảm ơn Mai vì hôm qua đã giúp lớp mình đứng nhất trong "Hái hoa học tập", giờ mình thay mặt cả lớp tặng bạn món quà này! - Thằng Huy tiếp lời, và đặt bó hoa vào tay Tiểu Mai.

Cái lí do tặng quà của thằng Huy rõ là vớ vẩn, vì kết quả thi còn chưa biết, cả rõ là quà này chỉ mình nó tặng chứ quỹ lớp có trích ra đâu mà nói là của lớp. Thế nhưng cái sự hoành tráng của màn tặng quà này lại có sức mạnh phốt lờ tất cả những điều vô lí ấy, cộng thêm tràng vỗ tay rào rào từ đám đông hiếu kỳ xung quanh, Tiểu Mai không còn cách nào khác, nàng miễn cưỡng nhận bó hoa và hộp quà từ tay thằng Huy:

- Ủ.... cảm ơn Huy nhiều nhé! - Nàng đỏ mặt gượng cười.

- Hi, không có gì mà, đúng không mọi người? - Thằng Huy cười thống khoái, hỏi một câu vô thưởng vô phạt, và đám con trai lính lác phía sau của nó lại hòa theo hưởng ứng.

- Đúng, đúng! – Và cả đám vỗ tay rào rào.

- Thôi, nhìn gì nữa! - Bọn thằng Luân kéo tay tôi lôi đi.

Và tôi lúc này thì đã gần như hoàn toàn bất động, trong đầu chỉ biết nghĩ đến câu nói quen miệng:

- “Ôi.....đệch, có phải không trời.....! “

Chương 217

Suốt buổi học hôm đó tôi cứ lơ ngơ như người bị mất hồn, bọn thằng Khang kêu gì cũng chẳng nghe, tụi nó làm gì cũng chẳng màng, trong đầu tôi cứ nghĩ đến bó hoa và hộp quà của thằng Minh Huy giờ đang nằm gọn trong học bàn của Tiểu Mai. Và cứ mỗi lần đưa mắt lên phía trên là tôi lại thấy thằng Huy đang quay xuống cười nói vui vẻ với nàng, những lúc đó tôi chợt thấy lòng mình bức bối một cách khó tả. Cứ như có một tảng đá đè nặng lên quả tim và cực kì khó thở, cứ dồn dập từng hồi hết như lúc nhỏ tôi bị suyễn nhẹ.

- “Cảm giác này là sao vậy? “ – Tôi gần như muốn đập mạnh tay xuống mặt bàn để cho cảm giác bức bối này tan biến đi.

Giờ ra về, tôi tự dung đâm ra trở thành một thằng theo dõi con gái, đoạn đường từ bãi giữ xe đến cổng trường thì tôi dắt xe lững thững sau lưng Tiểu Mai, và sau đó thì tôi chậm chậm đạp giữ khoảng cách với nàng từ đằng sau. Lúc này trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ rằng tôi muốn xem Tiểu Mai sẽ đối xử ra sao với những món quà đang trong giỏ xe nàng lúc này.

Thế nhưng Tiểu Mai vẫn đạp xe thông dong và lặng lẽ, thỉnh thoảng có cơn gió nào thoảng ngược lại làm những nhành hoa bị cong đi thì nàng lại chạy chậm, và đưa tay sửa lại giấy gói của bó hoa.

- “Nàng niu đến như vậy à? “ – Vừa tự hỏi thầm câu này xong thì cũng là lúc tôi trào dâng trong mình một nỗi tức tối pha lẫn ghen tị.

Tôi muốn chạy ào lên giật lấy bó hoa từ trong giỏ xe Tiểu Mai, tôi muốn nàng bỏ nó đi, tôi muốn nàng đừng nhận món quà của thằng Huy, không, tôi thậm chí không muốn nàng nhận quà từ bất cứ thằng con trai nào khác.

Ừ....ngoài...ngoài tôi ra!

Giây phút đó, tôi dám thề với mọi điều trên đời rằng tôi sẽ tặng Tiểu Mai bất cứ những gì nàng muốn, dù có là cả những giá trị vật chất hay tinh thần không tưởng, chỉ cần, nàng đừng nhận quà của một ai đó khác ngoài tôi ra.

Tại sao lại như vậy chứ?

Tại sao tôi lúc này lại có ý nghĩ như vậy? Dù rằng hề nghĩ đến Tiểu Mai là đầu tôi như một bộ não được lập trình sẵn, đưa ra phản xạ ngay một từ “bạn “.

Nếu đã là bạn thì cảm giác này gọi là sao đây? Nó không giống bất cứ cảm giác nào khi tôi đã từng trải qua bên cạnh Khả Vy. Ở bên Vy, tôi cảm thấy vui, thấy ấm áp, cũng có đôi khi giận hờn vu vơ vài lúc.

Thế nhưng lúc này đây, tôi lại mang một cảm giác tức giận, ghen tị và một điều gì đó... gần như là muốn yêu thương và chiếm hữu, muốn là người duy nhất của Tiểu Mai.

Vậy thì cảm giác xuất phát từ đâu mới là tình cảm đôi lứa, từ Khả Vy hay là Tiểu Mai?

Buổi chiều, tôi không ra quán game online như thường lệ mà thần thờ như thằng bại não thứ thiệt, chạy xe lệch thếch ra bãi biển Đồi Dương và ngồi trên đồi cỏ một mình. Chiều mát, từng làn gió biển thoảng đưa hương vị đặc trưng của sóng xanh, của một bầu trời không đang trải dài xanh ngắt một màu ở phía trước. Tôi hết chống cằm rồi lại chuyển sang nhíu mày, rồi dần mặt ra mà nghĩ ngợi lung tung beng, chả cái nào ra cái nào. Những suy nghĩ cứ chạy dọc ngang đan chéo trong đầu mà không hề có một định hướng rõ rệt về tất cả những gì muốn nói:

Thế này là sao? Tại sao khi tôi trông thấy thằng Huy tặng quà cho Tiểu Mai thì tôi lại tức tối đến vậy? Có phải bởi vì mục đích xấu xa của nó là chỉ muốn tán tỉnh nàng cho vui, cho thỏa mãn cái danh hiệu sát gái của nó? Ừ đúng, thằng Huy là thằng đê tiện nhất tôi từng biết, xem con gái như một món đồ chơi mặc sức cho nó đùa cợt tình cảm, vậy thì tôi tức giận là đúng rồi, bởi nó dám đem cái suy nghĩ đó đi tán tỉnh Tiểu Mai cơ mà!

Nhưng vấn đề không phải nằm ở đó, thật sự là ở chỗ khác kia, bởi vì... dù muốn dù không tôi cũng phải thừa nhận rằng cái chiêu tặng quà công khai ban sáng của thằng Huy, dù là lí do nhằm nhí nhưng quả thật lại có tác dụng không ngờ. Đó là tranh thủ sự ủng hộ của dư luận mà đẩy Tiểu Mai vào tình thế không nhận là không xong.

Nó hoành tráng quá đi, hết thấy mọi người đều đổ dồn về phía thằng Huy, vậy thì tôi lúc đó là cái gì? Thằng Huy hút hết sự quan tâm của mọi người về nó, tôi chả là cái đinh gì cả!

Nhưng tôi muốn tôi phải hơn nó kia, tôi muốn mình lúc nào cũng phải ở một vị thế bậc trên người khác, tôi muốn sự xuất hiện của tôi lúc nào cũng phải là trung tâm của sự chú ý. Dù là tôi luôn giấu điều đó sau một vỏ bọc khiêm tốn và thông thái. Thật ra tận sâu trong thâm tâm, tôi muốn mình phải là người nổi bật và bá đạo hơn tất cả, ai nấy cũng phải nể trọng.

Tôi muốn điều gì là của tôi thì nó sẽ mãi mãi cũng là của tôi, và để giành được điều đó thì tôi sẽ đường đường chính chính mà hành sự lăm lệt, chứ không phải giở trò tiểu nhân, không phải cái hạng đều giả như thằng Minh Huy.

Thế... thằng Huy làm vậy thì nó giành lấy cái gì từ tôi? Oai phong hay danh dự? Đúng là tôi quan trọng hai điều đó thật, nhưng bây giờ không phải vậy, thời gian này tôi không cần những điều đó, nếu muốn thì tôi đã luôn luôn như vậy rồi. Bởi tôi hãy còn đang đắm chìm trong "Vong tình thiên thư", tôi phải tập quên trước rồi mới nghĩ đến cuộc sống sau này, tôi phải quên được Khả Vy rồi mới tính xem sẽ làm gì kế tiếp.

Vậy thì thằng Huy đâu có lấy đi thứ gì tôi muốn giữ? Mà vậy thì tôi đang tức tối bởi chuyện gì? Tôi ghen tị cái gì với nó, và tại sao mãi đến tận buổi sáng hôm nay tôi mới cảm thấy như vậy?

Ừm... chỉ có một lí do duy nhất, đó là... Tiểu Mai!

Phải rồi, chính vì Tiểu Mai nhận quà của thằng Minh Huy nên tôi mới bức tức và dờ dẩn đến như vậy. Đến lúc này tôi mới nhận ra rằng từ trước đến giờ, trong tôi luôn tồn tại một suy nghĩ ích kỉ rằng Tiểu Mai sẽ mãi mãi dõi theo sau lưng tôi, và nàng sẽ không thêm để tâm đến một tên con trai nào khác ngoài tôi. Và tôi lấy làm yên tâm về điều đó, tôi tin rằng một Tiểu Mai lạnh lùng cố hữu sẽ không thể rung động trước bất cứ sự tán tỉnh nào từ phía bọn con trai. Tôi sẽ tin rằng cho đến về sau, cũng sẽ không thể có ai tán tỉnh được Tiểu Mai, vì nàng quá khác biệt so với mọi người, nàng tạo cho người ta một cảm giác xa vời và không thật ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Ấy vậy mà ngày hôm nay đây đã có một thằng con trai ngoại tộc lại đi công khai tình cảm của nó với Tiểu Mai ở ngay trước mặt mọi người, và điên một nỗi là đám đông xung quanh lại còn vỗ tay rào rào ủng hộ cho việc đó, thế thì có khác nào một xã hội vừa thừa nhận một cặp vợ chồng mới cưới đâu chứ!

Tôi sai rồi, tôi đã tự huyễn hoặc rằng Tiểu Mai sẽ mãi mãi dịu dàng với tôi, tôi đã đánh giá thấp thằng Minh Huy rồi, nó cáo già hơn tôi tưởng, nó sẽ làm mọi cách để có được Tiểu Mai.

Vậy thì bây giờ tôi phải làm gì đây? Tôi phải....nhưng....mục đích của tôi là gì? Tôi phải biết được tôi muốn gì, thì khi đó tôi mới biết mình nên làm những gì chứ?

Danh dự ư? Không phải, tôi trọng danh dự nhưng không phải lúc này!

Uy nghiêm? Cũng không phải, là tôi tự đề cao bản thân tôi thôi!

Vậy thì.... Tiểu Mai ư?

Cũng...không phải đâu nhỉ? Tôi chỉ xem nàng là “bạn” thôi mà, người tôi thích thật sự là Khả Vy kia, tôi đã xác định rõ rồi mà!

Nhưng giờ Vy chia tay tôi rồi, tôi đâu còn phải giữ kè gì nữa chứ, ngày trước tôi dứt khoát xem Tiểu Mai là bạn là bởi vì tôi muốn mình một lòng với Khả Vy, thế nhưng giờ đây Vy đã thay lòng rồi, thì việc gì tôi cứ phải ôm cái mớ lí luận chung tình cụt ngắn đó nữa?

Vậy thì quay lại với Tiểu Mai à? Không, có mà điên, tự tôi dứt khoát với nàng những 2 lần, một lần đêm mưa đầu mùa, một lần nữa là tôi trả lại quyển sổ Guitar cho nàng để không còn lưu luyến gì nữa rồi! Giờ quay lại thì còn mặt mũi nào nữa?

Cơ mà quay lại để làm gì? Chắc gì tôi đã thích Tiểu Mai, và chắc gì Tiểu Mai cũng như vậy với tôi? Bây giờ mà cư xử thế nào thì cũng chỉ là làm trò hề mà thôi!

Vậy...cảm giác bức bối trong lòng lúc này là sao đây? Tôi hết ngồi rồi lại đứng, quay đi lại tới lui, tay thu lại và chỉ muốn đâm thật mạnh vào thân cây, trong lòng bồn chồn như lửa đốt. Lắm lúc chỉ muốn hét thật to, lắm lúc chợt cảm thấy nỗi sợ trào dâng rằng tôi sắp mất đi vĩnh viễn một điều gì đó.

Thế... sắp mất cái gì?

Trời ơi tôi phát điên lên mất, có ai đó giải thích được cho tôi cảm giác này là như thế nào không? Có ai đó bày cho tôi cách để thoát ra cái mê cung lẫn lộn không lối ra này không?

Sóng biển vẫn vỗ rì rào vào bờ cát, gió nhẹ miên man thoảng qua từng áng mây trắng xanh rạng rỡ, những tia nắng vàng nhảy nhót trên bờ vai một thằng con trai đang mặt nhăn mày nhíu lắm lắm đi trên bãi biển, mặc cho sóng nước theo gió đôi lần tạt vào người.

Không thể chịu đựng được nữa, tôi đưa tay lên miệng hướng mặt về đường chân trời và gào lên thật to:

- Ahhhhhhh.....haaaa.....!

Âm thanh phát ra thật to rồi toả hết vào thinh không, chẳng hề có một tiếng vọng lại, tan biến

vào khung cảnh phía trước như một làn khói nhẹ lan đi rồi mất hút.

Tôi toan hét thêm một lần nữa cho thoả bức bối trong lòng thì chợt bên tai có giọng nói:

- Bị cái gì mà gào như thằng điên thế này?

Ngày hôm ấy, sự xuất hiện của thằng con trai đó đối với tôi đã là bước ngoặt lớn nhất kể từ vài tháng hè trở lại đây, và những lời nói của nó đã làm một cuộc cách mạng thay đổi đi cái tư tưởng cố chấp và bảo thủ của tôi từ đó đến giờ!

Chương 218

Tôi giật thót người quay sang bên thì thấy nó đứng lù lù một đống:

- Ờ.....! – Tôi ngớ người.

- Ờ cái đầu mày? Trốn đâu cả mấy tháng qua hả? Không đá banh là sao?

Thằng này nói rồi nhào đến cú đầu tôi lia lịa, vâng, nó chẳng phải ai xa lạ, đó là thằng Sơn, bạn chí thân của tôi từ nhỏ đến giờ. Thằng Sơn vắt áo lên vai, thân người rắn chắc và đen trùi trùi dưới nắng, mồ hôi nó chảy ròng ròng, một bên tay đang ôm trái banh ngang hông:

- Mày sao thế? – Nó chung hững vì thấy tôi... đưa đầu chịu trận.

- Chả...sao, mà mày làm gì ngoài đây thế? – Tôi lúng búng hỏi một câu đại ngu, vì rõ ràng trong tay nó đang là quả bóng tròn kia mà.

- Ra tập bóng chứ chi, hể hể, bữa nay tao tập được ngón xỏ kim của mày rồi! – Nó vỗ vai tôi .

- Ừm...vậy à...! – Tôi gạt đầu hờ hững.

- Ờ cái thằng này, dạo này mày lạ lắm nhé? Bạn bè mà rủ đến lại trốn đi mất! – Thằng Sơn hếch mũi nhìn tôi.

- Ừ...thì tao bận học thêm! – Tôi quanh co đáp.

- Học con khỉ, tính lừa tao hả? Mày thất tình chứ gì? – Nó hừ nhạt.

- Sao....bậy bạ mậy!

Tôi điếng hồn khi thằng Sơn phán bừa một câu tưởng trật mà lại trúng tùm lum, vội vàng chối quanh để lấp liếm.

- Láo, thất tình thì nhận đại đi, chỗ anh em tao giúp đỡ cho! – Thằng Sơn tiếp lời.

- Giúp....gì? Mày á? – Tôi ngạc nhiên vì bắt đầu thấy có chỗ không ổn.

- Ừ, tao nói giúp mày một tiếng cho! – Nó cười hào sảng.

Cái thằng này nó nói gì vậy cà? Chuyện tôi bị Khả Vy bỏ thì chỉ có vài thằng bạn lớp tôi mới biết, chứ sao lại đến tai thằng này được? Với cả thằng Sơn cũng chưa bao giờ gặp Vy mà, sao lại nói là giúp tôi là sao?

- Là sao.... Mày nói gì tao không hiểu? – Tôi tròn mắt nhìn nó.

- Ờ cái thằng, mày với nhỏ Mai giận nhau đúng không? – Thằng Sơn cũng ngạc nhiên không kém gì tôi.

- Nhỏ....Mai nào?

- Hậi thằng này, nhỏ Mai mà hôm Noel mày dẫn sang nhà tao chơi game đó!
- Thì...liên quan gì mày...à...liên quan gì tao? Giận gì?
- Hai đứa bây giận nhau chứ gì nữa, hồi đầu năm con nhỏ đạp xe đến nhà tao tìm mày mà, cách đây gần 2 tháng ấy. Thôi yêu đương phải có giận hờn, đàn ông con trai thì phải rộng rãi, bỏ qua đi, chả có gì đâu, hể!
- Hơ...? Ý mày là....Trúc Mai ấy hả?
- Cái thằng, ờ nhỏ tên Mai đó, ra nó tên là Trúc Mai, uầy, người đẹp mà tên cũng đẹp!
- Rồi...Mai đến nhà mày tìm tao là sao?
- Thì hồi đầu năm ấy, nhỏ đó lúc chiều tối có đạp xe sang nhà tao, hỏi xem mày có chơi game ở đấy không!
- Rồi mày bảo sao?
- Thì không chứ sao, mày có vác mặt qua nhà tao từ hè đến giờ đâu!
- Rồi sao nữa?
- Thì nhỏ Mai về chứ sao, mà trông mặt buồn buồn, nên tao đoán là hai đứa mày giận nhau gì đó!
- Vậy...à.....!

Tôi thần thờ một hồi, qua lời thằng Sơn kể thì tôi mới vỡ lẽ ra rằng đúng là dạo đầu năm thì cứ học xong buổi sáng là tôi tót ra quán game chơi đến chiều tối mới về nhà, chỉ có dạo gần đây thì tôi mới vô tình gặp Tiểu Mai những lúc nàng đi dạo bộ thôi. Chắc là trong khoảng thời gian đó thì....có lẽ nào lại vậy chẳng? Tiểu Mai lo lắng cho tôi học hành sa sút nên nàng nghĩ tôi mê game bỏ bê học hành, chạy đến nhà thằng Sơn để tìm tôi à?

Tiểu Mai vẫn còn lo lắng cho tôi sao? Kể cả tôi đã dứt khoát với nàng, kể cả tôi đã trả lại quyển sổ Guitar?

Vậy thì hôm giờ tôi đã đối xử với nàng ra sao vậy? Tôi lạnh nhạt, hất hủi, gắt gỏng với sự quan tâm lo lắng của Tiểu Mai, tôi tự cho rằng đó là nghĩa vụ và bổn phận của nàng!

Ban đầu, người bạn gái tôi muốn là Tiểu Mai!

Sau đó vì ngộ nhận, tôi quay sang Khả Vy, nhưng ngày từng ngày, tôi vẫn không thôi nghĩ đến Tiểu Mai, ép chặt con tim mình vào vũng lầy tự chối bỏ chân tâm!

Và giờ đây, tôi lại thấy tức tối bởi một tên con trai khác đến tán tỉnh nàng, có lẽ...tôi đang ghen, tôi cuối cùng đã biết ghen là gì!

Vậy là...tôi sai, sai thật rồi!

Tôi đã sai suốt hơn 1 năm nay rồi.....!

Đã quá muộn chưa? Để sửa chữa những lỗi lầm khi trước? Để hàn gắn và vẽ ra một tương lai mà

lẽ ra nó phải là như vậy ngay từ thuở ban đầu?

Không, không có gì là muộn màng nếu tôi không cố gắng!

Ừ....đúng vậy!

Quay sang thằng Sơn, tôi đâm vào vai nó:

- Cảm ơn mày nhiều, mày đúng là...thần rồi!

- Hả? Cái chi? – Nó chung hững.

- Tao về trước đây, cảm ơn nhá, thật đấy, hôm nào tao đãi mày chầu nước! – Tôi nói rồi vội quay đi.

- Ê ế....là sao vậy? Đợi tao về chung với!

Thế nhưng mặc cho thằng Sơn đang í ới gọi lại phía sau, tôi vẫn quay đi mà chạy về phía bãi gửi xe, vì trong lòng tôi lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất, một khung cảnh mà Tiểu Mai đang pha trà đào, và tôi miệt mài ôm Guitar, và...say đắm với nụ cười của nàng!

Lúc đó, tôi vẫn không biết rằng thằng Sơn sau này sẽ giữ vai trò quân sư rất quan trọng trong cuộc cách mạng mà tôi sắp gây dựng lại bản thân từ đây, còn bây giờ, nó chỉ là một thằng bạn đang hót hải chạy theo tôi đằng sau!

Buổi học sáng hôm sau, tôi thức dậy với một tâm trạng vui vẻ đến lạ kì, cứ như đầu óc vừa được thả thông tư tưởng, tâm trạng mới mẻ và tràn đầy sinh khí. Áo quần chỉnh tề, tôi ăn vội miếng bánh mì rồi hồ hởi chạy xe lên trường.

Thế nhưng, tôi lúc này đây vẫn còn chưa biết mình cần phải làm gì, chỉ đơn thuần là tôi... rất muốn được gặp Tiểu Mai, chỉ vậy thôi!

Đến lớp, tôi khấp khởi nhét cặp vào học bàn, thoáng mừng vì Tiểu Mai vẫn chưa đến lớp, vội bước ra ngoài ban công nhìn thẳng ra hành lang bãi gửi xe. Đang đứng đợi thì chợt Khả Vy từ bên trái ôm cặp bước vào lớp, trông thấy tôi đang án ngữ ngay bên cửa, em ấy thoáng ngừng lại trong giây lát rồi gật đầu chào tôi và bước vào phòng học.

Có lẽ “Vong tình thiên thu “phát huy tác dụng thật rồi, tôi không còn cảm thấy buồn hay tiếc nuối khi nhìn Vy nữa, phải vậy chứ, 2 tháng sa sút nghiêm trọng là quá đủ lắm rồi!

Một hồi sau, khi thiếu điều đang tính đường chạy luôn xuống cổng trường đứng đợi thì tôi kịp thấy Tiểu Mai từ đằng xa cũng đang ôm cặp lững thững bước tới. Nàng vẫn vậy, tóc dài kẹp mái hờ hững, nét mặt lãnh đạm cùng đôi mắt thoáng kiêu kỳ, tất cả tạo nên một vẻ đẹp trong mơ của riêng tôi. Nhìn dáng nàng thanh mảnh yêu kiều, tôi chợt... muốn chạy ngay đến mà bắt chuyện, mà mở đầu cho tất cả.

Ơ mà mở đầu cái gì kia chứ? Tôi phải làm gì vậy cà? Thây kệ nó, để đó tính sau!

Tôi vẫn đứng yên tại chỗ, đợi đến khi Tiểu Mai bước đến gần cửa lớp rồi mới đưa tay vờ húng hắng ho:

- Khục...e hèm....!

-! – Trông thấy tôi, Tiểu Mai thoáng sững người, ngạc nhiên đưa mắt nhìn tôi.

- À.....! – “Chết tía....nói gì đây trời....! “– Tôi hoảng hồn.

-! – Tiểu Mai nhú mày, vẫn đứng yên tại chỗ.

- À...chào buổi sáng! – Vâng, khốn nạn thân tôi, dần mặt cả buổi rồi thốt ra một câu đúng là sách vở.

- Ủm...chào! – Nàng gật đầu đáp gọn lỏn rồi quay đi vào lớp.

Tôi có thất vọng trước sự lạnh lùng của nàng không? Ừ thì cũng có, nhưng chỉ là một chút thôi!

Ít phút trước, khi đối diện với Khả Vy, tôi đã có thể mỉm cười, tôi đã thanh thản đóng lại cánh cửa của quá khứ!

Vài phút sau, tôi hồi hộp đứng trước Tiểu Mai, dù có hơi ngập ngừng bối rối, nhưng tôi giờ đã có thể mở ra cánh cửa tương lai của tôi!

Ừ, Tiểu Mai có thể lạnh lùng với tôi, nhưng sẽ không là bao lâu nữa đâu, chắc chắn là như vậy!

Sáng ngày hôm đó, tôi mặc kệ thằng Minh Huy cứ luôn ra vẻ ton hót nịnh bợ Tiểu Mai, tôi nhìn nó tán tỉnh nàng bằng nửa con mắt, bằng cái nhìn của một kẻ bề trên đang nhìn một thất bại của thế hệ hậu bối.

- “Mày sẽ tắt cười nhanh thôi, ranh con! “– Tôi cười gằn trong bụng.

Buổi chiều, tôi xách xe phóng ra nhà sách, lượn một hồi rồi ôm ra tấm bảng treo tường, vài cây bút lông đen, những mẫu giấy sticky cùng một hộp kẹp nhựa. Suốt từ 6 giờ chiều của ngày hôm đó đến tận gần 2 giờ sáng của ngày hôm sau, tôi bế quan toả cảng đi đi lại lại trong phòng, âm thầm vạch ra một kế hoạch tỉ mỉ đến từng chi tiết. Sau khi đã chắc chắn những gì cần phải làm và không còn gì để bổ sung, tôi thở phào nhẹ nhõm rồi nằm phịch xuống giường, đưa mắt nhìn lên tấm bảng trắng giờ đã chi chít những nét chữ bút lông và những mẫu giấy sticky dán đầy trên vách, mặt bàn học giờ đầy những mẫu giấy nháp xé vụn.

Hít một hơi dài sảng khoái, tôi vươn vai cho đỡ oải người rồi lăn kênh ra giường nằm ngủ ngon lành.

Buổi khuya yên tĩnh của một ngày trung tuần tháng 10 năm 2006, có một sự chuẩn bị dài... cho một trận đánh lớn!

Chương 219

Tôi, là một con người sống và làm việc thiên về cảm tính, ai cũng đồng ý về điều đó, bởi tôi có một linh cảm đi kèm với sự phán đoán tình huống một cách nhạy bén và chuẩn xác. Từ nhỏ đến giờ chưa hề có việc gì tôi phải làm quá sức mình, mọi thứ cứ như luôn trong tầm tay, với là tới. Khi đã làm một việc gì thì tôi phải thích nó trước đã rồi sau đó mới làm, và quá trình bắt tay vào làm thì cũng lại tài tử không kém, có cảm hứng mới làm, còn không thì thôi. Lắm lúc nước tới chân mới nhảy thì tôi chỉ cười nhạt và bảo rằng tùy cơ ứng biến, chả việc gì phải xoắn cả lên. Và cái gì tôi đã làm thì kết quả của nó phải thật hoàn mỹ, bởi lẽ tính tôi vốn cầu toàn, đồng thời tôi dễ biết cách vượt qua thất bại, chấp nhận và thích nghi với môi trường khác.

Thế nhưng sau khi tình cảm với Vy bị đổ vỡ thì tôi cảm thấy rằng mọi việc khác ngoài tình cảm thì khá là dễ dàng hơn so với tình cảm đôi lứa. Bởi vậy tôi mới tự mình tạo ra pho bí kíp “Vong tình thiên thư” và chôn mình vào đó, không hẳn là sai lầm, nhưng cái giá để quên được Khả Vy thì 2 tháng sa đọa quả là khá đắt.

Chính vì vậy lần này, như con sư tử bá đạo đang nhào người trên đồng cỏ và cảm nhận được tính trọng đại của cuộc săn mỗi sắp tới, tôi thận trọng hơn và vạch ra hẳn một kế hoạch chi tiết, đi kèm cả những tình huống dự phòng và xảy ra ngoài ý muốn. Tôi thập phần tự tin với trí thông minh của mình sẽ có thể lường hết tất cả phản ứng và khả năng thăng Minh Huy sẽ làm gì khi tôi bắt đầu ra tay.

Và vì một lẽ nữa, lần này là công cuộc tiến đến mục tiêu to lớn nhất từ nhỏ đến giờ của tôi, kết đôi với Tiểu Mai, nên bằng mọi giá tôi phải làm hết sức mình chứ không dám tà lơ phất phơ nữa. Bởi lẽ Tiểu Mai có lẽ cũng thông minh chả kém gì tôi, hành động không khéo thì có khi bị nàng phát hiện và ăn mắng như chơi.

Buổi tối hôm đó, tôi đi đi lại lại trong phòng, đắm chiều nhìn lên tấm bảng treo tường, tay cầm bút lông vạch ra những hướng đi chi tiết, những bước cần phải làm cho các mục tiêu. Rồi sau đó tôi tổng hợp tất cả lại các mục tiêu nhỏ để chúng phải dẫn đến mục tiêu lớn nhất.

Kế hoạch của tôi đại khái chia ra làm 3 mặt trận, mặt trận đầu tiên là đè bẹp thằng Minh Huy bố lão, bằng mọi giá và mọi cách tôi phải cho nó thân bại danh liệt.

Mặt trận thứ 2 là đối với Tiểu Mai, tôi phải tìm cách tiếp cận, thăm dò thái độ rồi sau đó mới xúc tiến kế hoạch, chứ với nàng mà lạng quạng thì tôi có khi ăn quố vô đầu.

Mặt trận thứ 3 là mối quan hệ giữa Tiểu Mai và thằng Huy, đây là chiến trường được xem như chiến tranh du kích, tôi liệt kê tất cả những trường hợp phát sinh ngoài ý muốn vào mặt trận này. Tất nhiên nếu tôi làm tốt ở mặt trận 1 và 2 thì mặt trận 3 sẽ không đánh mà thắng, tuy thế cũng không được phép xem thường mặt trận 3, vì đó là cầu nối giữa Tiểu Mai với Minh Huy, tôi phải làm như nào đó để kiểm soát cây cầu chiến lược này, phải vận dụng cả trí óc logic và các phán đoán cảm tính để chiến đấu.

Các mặt trận được vạch ra theo thời gian thực, tức là không cần phải làm trước bên nào, mà tình huống xảy ra ở đâu thì mình thực hiện ở đó, các mặt trận đều có mối quan hệ tương hỗ với

nhau. Về việc này tôi tự tin vào linh cảm của mình, phần giải quyết sự việc thì tôi trông cậy ở sự logic trong hành động.

Đưa ra những mục tiêu cần đạt được, nghĩ ra biện pháp và cách làm để đạt được những mục tiêu đó, liệt thêm những tình huống có thể phát sinh ngoài ý muốn, đồng thời kiểm soát lại nhân sự cho chiến dịch, tôi cuối cùng cũng tự hài lòng và gật đầu cười lạnh. Đưa tay về một đường mực dài từ các mục tiêu nhỏ và khoanh tròn lại mục tiêu chính yếu, tôi nghe tim mình đập bình bình:

- Tiểu Mai, sẽ và chỉ là bạn gái của riêng mình!

Khoanh tròn xong dòng chữ to tướng trên mặt bảng, tôi tự dung thấy lòng mình dậy lên một cảm giác hồi hộp pha lẫn thích thú, đồng thời vô cùng thanh thản.

- “Bây giờ thì mình có thể đường đường chính chính mà yêu thích Tiểu Mai được rồi, hi hi, thà muộn còn hơn không mà! “

Sáng hôm sau, trước khi đi học, tôi lên phòng mình điểm lại một lần nữa kế hoạch được vạch ra tối qua, hơi choáng váng vì khối lượng công việc đồ sộ mà mình phải làm. Và cũng hơi rùng mình khi nhìn lại những gì phải chinh chiến trên mặt trận dành cho Tiểu Mai:

- “Không sao, không việc gì, không sao! “ – Tôi tự trấn an mình.

Thật ra để đảm bảo cho kế hoạch này thành công thì tôi đã tự lập ra cho mình một điều lệ, đó là khi muốn đạt được mục đích, tôi phải có “ràng buộc và thề ước “.

“Ràng buộc “đặt ra chính là tôi phải hoàn toàn bỏ game online, phải tập trung học hành.

“Thề ước “chính là tự hứa với bản thân rằng phải giữ bình tĩnh và sáng suốt trong mọi tình huống, để trí thông minh phát huy hết hiệu quả thiên bẩm của nó.

Chỉ khi tôi giữ được “ràng buộc và thề ước “thì tôi mới có thể đạt được mục đích trở thành bạn trai của Tiểu Mai. Ủ, tôi sẽ như thế!

Cơ mà không nghĩ thì thôi, chứ cứ nghĩ đến cụm từ “bạn trai của Tiểu Mai “là tôi lại thấy lằng lằng trong người, khác hẳn với Khả Vy nhé. Tiểu Mai kiêu sa quý phái là thế thì được làm bạn trai nàng đúng là đã tu chín kiếp mà. Thế nên bây giờ muốn xác định xem có phải tôi đã tu chín kiếp trước đó rồi không thì tôi phải trở thành bạn trai nàng đã, hể hể!

Lòng phơi phơi tràn đầy quyết tâm, tôi đạp xe một mạch đến trường, dọc đường không quên đá đều mấy thằng con nít ranh sáng sớm đã chạy xe đánh võng ngang qua mặt tôi:

- Ông bị điên à? – Một thằng nhãi la oai oái.

- Tao tát vỡ mồm hết bây giờ, chúng mày chạy thế xe tông cùi tay cùi chân cho rồi! – Tôi quắc mắt sùng sộ khiến bọn nhóc hoảng vía bỏ chạy tán loạn.

Phải thế chứ, mới sáng sớm đã oai như cọp, đã bảnh như rồng rồi, tôi vậy thì mới là tôi. Dắt xe vô cổng trường, tôi thiếu điều muốn đá văng lung tung beng mấy đứa khác cũng đang dắt xe đi cạnh tôi vào bãi gửi. Tôi giờ này tự dung muốn... quậy, muốn phá hoại, muốn hét lên tuyên bố rằng tôi sắp sửa chiến đấu, ôi sao mà phấn khích quá đỗi, cứ thế này tôi đứt mạch máu não mà thăng mất thôi!

- “Bình tĩnh lại nào, kìm hãm lại nào, trở lại vẻ mặt lạnh lùng nào! “

Vậy là tôi hít thở thật sâu và trở lại đúng bản chất của mình hồi một năm trước, hám danh và háo thắng núp đằng sau một vỏ bọc khiêm tốn và thông thái. Dắt xe vào bãi gửi, tôi đường hoàng xách cặp chậm rãi bước lên hành lang dãy lầu lớp học:

- “Hừm, bây giờ mình chả sợ bố con thằng nào nữa, trở lại rồi đây! “ – Tôi hùng hồn nghĩ thầm trong bụng.

Vâng, khốn nạn cái thân tôi, mới sáng sớm quần áo chỉnh tề, sáng lạn bảnh bao như Việt kiều về nước kiếm vợ thì đến góc hành lang tôi đụng ngay một con nhỏ nào đó bên A2 chạy vụt ra, tay cầm thau nước lau bảng quệt trúng vào người tôi. May mà thân tôi võ nghệ đầy mình tài năng kinh thế, phản xạ theo nhanh như cắt, dụng ra “Mai hoa bộ pháp “trừ danh của Vịnh Xuân Quyền kịp lách mình né ra trong gang tấc. Con nhỏ chơi với....hất gần trọn nửa chậu nước ướt cả một bên giày của tôi:

- “Ồi...cái đêch....gì thế này? “ – Tôi nhăn mặt chửi thầm.

- Xin...xin lỗi nha...tui không để ý! – Con nhỏ bối rối nhìn tôi rồi lại cúi gầm mặt xuống.

- “Lỗi với chả phải, bà để ý thì tui đâu có bị ướt, phải bà là con trai thì nãy giờ tui táng cầm đầu rồi, mới sáng đã bị ám! – Tôi bực dọc rửa trong đầu.

Trong bụng hổ báo chửi rửa là thế, nhưng bên ngoài tôi phải cố giữ hình tượng là một thằng con trai rộng rãi và cục ki ga- lăng.

- Ừ...không sao...! – Tôi gạt đầu độ lượng bỏ qua, miệng nở một nụ cười giả tạo.

- Hi, xin lỗi lần nữa nha! – Nói rồi con nhỏ vội vàng quay đi .

- “Nhìn thì cũng xinh đấy chứ, sao hồi đó mình sang A2 không thấy nó nhỉ? “ – Tôi ngăn người thắc mắc, thoáng chút động lòng trần tục bởi vẻ dễ thương của con nhỏ hồi nãy.

Nhưng nghĩ đến vẻ đẹp ma mị của Tiểu Mai là tôi lại quên ngay lập tức con nhỏ A2, bởi nhỏ đó so với Tiểu Mai thì chỉ là đom đóm lập lòe lượn trước mặt trời chói lọi.

Hơi bực mình vì sáng sớm đã gặp hạn nhưng tôi cũng thôi kệ, vào lớp cất cặp rồi xuống vòi nước căn-tin để rửa lại chiếc giày bị bẩn. Xong xuôi đâu đó, tôi tự thưởng mình bằng một đĩa cơm sườn ngon lành nóng hổi. Ăn uống no nê rồi tôi lò dò bước lên lớp, đưa mắt nhìn khắp phòng một lượt, tiếp đó tôi ngoắc tay từng thằng trong hội bàn tròn đi ra ngoài:

- Gì thế? – Khang mập ngạc nhiên.

- Dẫn bọn tao đi ăn à? – Tuấn rách thắc mắc.

- Ăn cái đầu mày! – Tôi nạt lại.

- Chứ đâu? Có gì mà bí hiểm vậy? – Luân khùng liếm môi tò mò.

Trước ánh mắt lúc này đã thành hình dấu hỏi to tổ tượng của lũ bạn, tôi nhếch môi cười bí hiểm rồi kéo cả bọn ra ngoài căn- tin trường:

- Tao có một kế hoạch!

Năm phút sau, hội bàn tròn 7 thằng con trai 11A1 tập trung bu đầu vào nhau, năm giây sau khi nghe tôi phác thảo toàn bộ kế hoạch tác chiến, bọn thằng Khang đàn mặt ra nhìn tôi như một vị thánh sống:

- Con lạy thánh, hiển linh lại rồi! – Dũng xoắn chảy dài mặt ra.

- Ghê, mày tự nghĩ ra à? – Khang mập quệt mũi.

- Chứ sao, hể hể! – Tôi bật cười khanh khách.

- Rồi chừng nào thực hiện? – Tuấn rách tò mò hỏi.

- Khi nào tao phân việc thì bắt đầu luôn, giờ chưa phải lúc! – Tôi trả lời.

- Mà...tao thấy hơi phiêu đấy, mày nhắm nỗi không? – Luân khùng e dè góp ý.

- Chả có sao, lần này tao quyết là làm được! – Tôi vung tay nói cứng.

- Thế...còn tụi tao? – Hai thằng Chiến và Quý chung hững.

- Hai thằng mày giữ vai trò quan trọng nhất nhóm, tí nữa tao nói sau! – Tôi vỗ vai tụi nó đáp.

Trông thấy cả bọn vẫn còn đàn mặt ra nhìn nhau ngơ ngác, tôi bật cười rồi nháy mắt tự tin với tụi nó:

- Quyết định vậy nhé!

- Okie, cứ thế mà làm! – Sau vài giây lưỡng lự, tụi bạn tôi đồng thanh gật đầu.

Vậy là xong phần mộ binh cho chiến trận, tiếp theo là phải đợi thời cơ và biểu hiện từ phía địch quân là thằng Minh Huy, phải quan chiến vài ngày nữa coi sao rồi mới hành sự. Dự định sáng nay là vậy, thế nhưng bọn tôi chả phải đợi lâu bởi vì ngay sau đó tôi đã nhận ra thời cơ phát động chiến tranh đã đến thật gần!

Chương 220

Cả đám lục tục bước lên cầu thang chuẩn bị vào lớp, bỗng dung thằng Quý đột ngột đứng lại ôm mặt than thở:

- Chết tao, sáng nay tiết 3 thuyết trình môn Công dân mà tao quên mất, chưa chuẩn bị phần của tao!

- Hề hề, tổ tao mấy nhỏ con gái chuẩn bị tài liệu hết rồi, bọn tao chỉ việc đứng dậy phát biểu thôi! – Dũng xoắn cười khoái trá.

- Mà làm gì chưa Nam? – Thằng Luân quay sang tôi hỏi.

- Thì tao đọc sơ qua bài mới rồi! – Tôi lúng búng đáp, quả tình là hôm qua tôi có nhìn lướt qua tài liệu thuyết trình bọn trong tổ 4 đưa thật, nhưng chỉ đọc được vài phút là tôi gấp lại mà chuyển qua vật lộn với kế hoạch tác chiến của riêng mình.

- Thôi tí để tao thuyết trình cho! – Luân khùng nhún vai trả lời.

Tôi đến đây thì gãi đầu lia lịa, đúng là chưa xuất trận thì đã lộ ngay sơ hở, quả thật tối qua lúc vạch ra kế hoạch tác chiến tôi đã không tính đến trường hợp.... chuẩn bị bài cho ngày hôm nay:

- “Có phải không trời? – Tôi dãn mặt ra ngơ ngác vì tắc tị.

- “Không lẽ tí nữa cô Công dân kêu mình lên để thuyết trình vỡ mặt à? Chưa thể hiện được chút nào thì lại phải bẽ mặt với Tiểu Mai nữa hay là sao đây chứ hả? “

Tôi bắt đầu toát mồ hôi hột, phong thái tạo dựng sáng giờ đã gần bay biến đâu mất.

- “Bình tĩnh, bình tĩnh nào.....! – Tôi lảm nhảm liên tục mặc cho tụi bạn đang nhìn mình.

- “Bạn trai Tiểu Mai, bạn trai Tiểu Mai, bạn trai.....! – Đang lảm rảm tự trấn an bản thân bằng ràng buộc và thể ước thì tôi chợt nảy ra một sáng kiến bất ngờ.

- “Phải...rồi...! “

Ngay lập tức tôi quay sang bọn thằng Khang hỏi xác nhận một lần nữa điều tôi đang nghĩ trong đầu:

- Tuần này lớp nào cũng phải thuyết trình đề tài này đúng không?

- Ờ, khác ngày học nhưng chung chương trình mà! – Thằng Chiến gật đầu.

- Và...cô dạy Công dân lớp mình cũng dạy cho tụi A6? – Tôi lại hỏi tiếp

- Ừ...chắc thế! – Dũng xoắn ngáp ngừng trả lời.

- Chắc không kia? – Tôi hỏi gấp gáp.

- Phải mà, hôm bữa cô quên kí sổ đầu bài thì tao cầm chạy qua phòng 11A6 để cô kí vào mà! –

Luân khùng trả lời chắc nịch.

- Tốt, bắt đầu kế hoạch! – Tôi búng hai ngón tay kêu tách một phát.

- Hả? – Bọn bạn tôi há hốc mồm ra vì ngạc nhiên.

Nói là làm, tôi phân công mọi việc ngay tắp lự, sốt sắng trình bày ngay mục tiêu đầu tiên của mặt trận thứ nhất:

- Thành Tuấn mày ngồi ngay cửa ra vào lớp, từ giờ cho đến tiết Công dân mày phải để ý xem mấy thằng bên A6 có đến gặp thằng Huy không, nếu có thì tụi nó trao đổi những gì!

- Sao...sao phải thế?

- Cứ theo lời tao mà làm, còn thằng Chiến mày ngồi sau bàn thằng Minh Huy, để ý xem trong trường hợp tao vừa nói, sau khi thằng Huy gặp tụi A6 xong thì về chỗ ngồi nó làm những gì!

- Rồi, y lệnh!

- Thằng Dũng và thằng Luân, trong giờ thuyết trình bắt kể tao làm gì thì hai đứa mày phải lên tiếng ủng hộ, nhớ là phải rõ ràng nhé!

- Là sao? Ủng hộ cái gì?

- Cứ biết vậy đi, đến đó tùy cơ ứng biến!

- Ừm okie, thế thằng Khang với thằng Quý không làm gì à?

- Thằng Quý để ý thái độ của Trúc Mai dùm tao rồi cuối giờ học báo cáo, thằng Khang quan sát thằng Huy!

- Tao chả hiểu gì sất!

- Mày cứ làm theo lời tao là được, thế nhá!

Mặc cho bọn bạn đang ngẩn mặt vì không hiểu đầu cua tai nheo gì, thế nhưng tôi vẫn giữ nguyên ý định của mình, vì tôi linh cảm rằng ngày hôm nay rất có thể cơ hội khai chiến sẽ đến.

- Thôi vô lớp, vậy nhé, Tuấn mày để ý kĩ giúp tao! – Tôi nói khi cả đám đã gần đến phòng học.

- Biết rồi, để ý thái độ tụi nó đúng không? – Tuấn rách hỏi lại thật kĩ.

- Ừm, tất cả những gì tụi nó trao đổi! – Tôi gật đầu nhắc nhở.

Đến đây thì chắc các bạn sẽ thắc mắc rằng kế hoạch của tôi là như thế nào, và nó có quá nhiều lỗ hổng vì những gì tôi cắt cử phân công đều thiên về cảm tính. Đúng vậy, ngay từ đầu tôi đã nói rằng tôi làm việc theo cảm tính, thế nhưng lần này có cả sự logic trong đó. Thời gian qua mặc dù không để ý ra mặt nhưng tôi vẫn thầm lưu tâm đến những gì thằng Huy làm, đó là mặc dù học ở A1 nhưng sau giờ học thì nó toàn chơi với bọn A6. Có thể không ai để ý nhưng thỉnh thoảng vào giờ thuyết trình các môn xã hội thi đua giữa các tổ thì tôi vẫn thấy bọn A6 đi sang lớp tôi mà đưa cho các tập tài liệu gì đó. Và y như rằng ngay sau đó là thằng Minh Huy sẽ đại diện cho cả tổ 1 mà đứng dậy thuyết trình trước lớp, gần 4 môn có tiết thuyết trình thì tổ 1 đều đứng nhất, bởi một lẽ là tài liệu hình ảnh phong phú hơn hẳn những tổ khác gần gấp đôi gấp ba.

Chính vì vậy tối hôm qua khi nghĩ đến thân thể của thằng Huy tôi chợt nhận ra điều bất thường này, đó là cứ vào giờ thuyết trình, cứ sau lúc nó gặp bọn A6 thì tổ 1 lại đạt điểm cao nhất trong các đợt thi đua. Và tôi đã đề ra cách để phản pháo ngược lại thằng này, đó là bước đi đầu tiên của mặt trận thứ nhất.

Quay trở lại ngày học hôm ấy, tôi đi vào phòng học và ngồi yên tại chỗ, âm thầm quan sát biểu hiện của thằng Huy. Không ngoài dự đoán, thằng Huy vẫn đang giả vờ dốt đặc môn tiếng Anh để cho Tiểu Mai ngồi giảng bài cạnh bên. Và bây giờ thì tôi biết là tôi đang ghen thật chứ chẳng cần phải giấu giếm gì nữa:

- Ê Luân, tao bảo này! – Tôi quay sang thằng Luân nói nhỏ.
- Gì thế? Hành động à? – Nó thì ào hỏi tôi.
- Ừm...mà sao thấy mày khoái chí thế? – Tôi hơi ngạc nhiên nhìn nó.
- Khoái sao không, cứ nghĩ đến cảnh mày hạ đo ván thằng Huy là tao sướng điên rồi! – Luân khùng phồng mũi.
- Ừm, thế giờ mày đi tới nói với thằng Huy rằng cần gấp nó bàn chuyện công tác lớp! – Tôi bắt đầu vào phần khoá mục tiêu.
- Là bàn gì giờ? Lấy có gì? – Thằng Luân chung hửng.
- Thì...nói là tí mày điều hành buổi thuyết trình, nó là phó bí thư nên cần hợp tác thể lệ hay gì đó đại đi cũng được, câu giờ cho tao! – Tôi thoáng nhăn mặt.
- Ừm ok, làm liền đây! – Nói rồi thằng Luân xách ngay sổ đầu bài lên chỗ thằng Huy đang thả sức ton hót với Tiểu Mai.

Và khi tôi thấy thằng Huy hơi bực mình vì bị Luân khùng phá đám bất ngờ thì tôi liền ôm tập vở lên chỗ Tiểu Mai:

-! – Nàng ngạc nhiên nhìn tôi.
- Ừ...truy bài mình nhé, học xong rồi! – Tôi lưỡng lự đáp.
- Vậy...Nam viết ra 30 động từ bất quy tắc ở cả 3 thì đi! – Tiểu Mai lạnh lùng ra đề.

Y chóc, tôi cũng chỉ cần có thế, vì dẫu cho nàng có băng sương ngọc nữ đến độ nào đi nữa, có vô cảm đến chừng nào đi nữa thì tôi vẫn thấy nàng xinh đẹp, tôi vẫn muốn... nàng làm bạn gái tôi. Thế là với nguồn “động lực” mạnh mẽ đó, tôi viết nguyên một hơi 30 động từ bất quy tắc, xong xuôi đâu đó lại cười toe chìa ra:

- Hi, xong rồi!
- Ừm.....! – Tiểu Mai thoáng nhú mày khi kiểm tra đáp án của tôi.
-! – Mặc kệ là sai hay đúng, tôi chống cằm nhìn nàng....mê mẩn, đúng là Tiểu Mai nhìn càng gần càng thấy xinh đẹp.

Tiểu Mai không hay biết tôi đang nhìn nàng chăm chú, vẫn nhìn đắm đắm vào bài giải của tôi,

cuối cùng nàng tròn mắt ngược lên nhìn tôi. Và tôi hoảng hồn ngó lơ ngay chỗ khác ngay tắp lự, như phát giác ra rằng nãy giờ mình bị nhìn chăm chăm, Tiểu Mai thoáng đỏ mặt rồi nói:

- Chỉ sai có 2 từ thôi!
- Vậy à? Hi! – Tôi lúng búng gãi đầu.
- Nam học thuộc bao giờ thế? – Nàng hỏi.
- Mới tối qua thôi, vậy mà cũng còn sai! – Tôi vờ nhăn mặt tiếc nuối.
- Cũng được rồi...vậy giờ Nam học tiếp chỗ này, mai mình kiểm tra! – Tiểu Mai đáp.

Không biết là do tôi bị hoang tưởng rồi hay chẳng mà tự dung cảm giác như liền ngay sau đó Tiểu Mai khẽ mỉm cười khi đặt bút viết điểm ngữ pháp cho tôi.

Cầm cuốn vở đứng dậy sau khi nhoẻn miệng cười chào Tiểu Mai, tôi đường hoàng quay trở lại chỗ ngồi, và cảm giác được ở phía sau thằng Minh Huy đang nhìn tôi lom lom. Và ngay khi tôi ngồi lại vào bàn thì đã nhận được mảnh giấy vo tròn được thằng Chiến ném sang:

- “Nó dòm mày ghê lắm, như muốn quất mày rồi ấy! “

Tôi nhếch môi cười khẩy, thầm nghĩ trong đầu:

- “Chưa đâu, trò vui còn ở phía sau! “

Hai tiết học tiếp theo trôi qua không có gì đặc biệt, và giây phút tôi chờ đợi đã đến, trống báo hiệu giờ ra chơi vừa vang lên là tôi ngồi y xì ngay tại bàn mà bắt đầu quan sát. Như để tránh đi sự nghi ngờ, tụi thằng Khang thằng Luân vẫn tốt ra ngoài sân chơi như bình thường, chỉ còn lại tôi, Tuấn rách và thằng Chiến là tại vị trong lớp.

Năm phút đầu tiên trôi qua mà vẫn chưa thấy bóng dáng tụi A6 đâu, thằng Tuấn đã bắt đầu chột dạ, nó quay lại lo lắng nhìn tôi. Thế nhưng tôi vẫn giữ bình tĩnh khoát tay bảo nó quay lên trên tiếp tục thi hành nhiệm vụ.

Lại vài phút yên ắng nữa trôi đi mà tình hình vẫn không có chuyển biến, thằng Chiến lắc đầu ử dột nhìn thằng Huy vẫn còn đang cúi mũi vào quyển sách Công dân trước mặt.

- “Bình tĩnh, chắc chắn sẽ có! “ – Tôi nhủ thầm trong bụng.

Và không ngoài dự đoán của tôi, một lúc sau Tuấn rách giật mình nhìn ra ngoài cửa lớp, vì ở đó là hai thằng nhãi A6 mà hôm bữa tôi thấy đi cùng thằng Huy. Nghe tiếng gọi của đồng bạn, thằng Minh Huy vội bước ra tiếp chuyện.

Năm phút sau, trên tay tôi là hai mẫu giấy từ hai điệp viên, đó là thằng Chiến và Tuấn rách:

- “Hai thằng A6 đưa nó cầm xấp giấy gì đó tao không thấy rõ! “
- “Là tài liệu về Giáo dục công dân, có hình ảnh thuyết trình của tiết sắp tới, nó đang ghi chép gì đó, là sao mậy? “

Lúc này trên miệng tôi đã nở nụ cười ngạo nghễ, bởi tôi chỉ cần có thế:

- “Thắng rồi! “

Tiết Giáo dục công dân sau giờ giải lao đã đến, cô giáo bước vào lớp, sau khi nói qua thể lệ nội dung thì cô cho thành Luân lớp phó học tập đứng ra thay cô điều hành buổi thuyết trình.

- Đầu tiên là phần thuyết trình của tổ 1, mời đại diện tổ 1! – Thành Luân đồng dạ nói.

Quả nhiên vẫn là thành Minh Huy đang đường hoàng bước lên giữa lớp, nó ra vẻ húng hắng làm điệu bộ quan trọng hết như các vị nguyên thủ quốc gia trong những lần phát biểu hội nghị. Và vẫn như mọi khi, cả lớp say sưa ngồi nghe nó thuyết trình, chỉ riêng hội bàn tròn là nhấp nha nhấp nhồm quay sang nhìn tôi.

- “Cứ từ từ, để nó đọc hết đã! “ – Tôi nháy mắt ra hiệu với cả bọn.

Và khi thành Huy đã kết thúc bài thuyết trình trong tiếng vỗ tay rào rào của cả lớp, sau lời yêu cầu các tổ nhận xét của giáo viên, sau cả những lời bình luận hầu hết là khen nức nở của bọn con gái, tôi mới thông dong đứng dậy phát biểu:

- Thừa cô, em có ý kiến!

Nếu là ai đó phát biểu ngay sau bài thuyết trình của thành Minh Huy thì không sao, thế nhưng khi người đó là tôi thì lại là một chuyện khác. Bởi bây giờ trong lớp ai cũng biết rằng tôi ít nhiều gì cũng có xích mích với thành Huy, thế nên bây giờ hết thầy mọi người trong lớp trừ bọn thành Khang ra đều ngạc nhiên nhìn tôi:

- Em cứ nói đi! – Cô giáo mỉm cười.

- Dạ...em nghĩ phần thuyết trình của bạn Huy ở tổ 1 như vậy là không được! – Tôi bình thản nói.

- Không được ở chỗ nào? – Cô thắc mắc.

- Dạ, ở chỗ là bạn Huy lấy tài liệu của lớp khác để đem về làm tài liệu thuyết trình cho tổ mình!

Tôi vừa nói xong thì cả lớp đều ồ lên, và mọi ánh nhìn đổ dồn về phía thành Huy:

- Sao em biết? – Cô giáo ngạc nhiên hỏi.

- Vì em thấy bạn Huy nhận tài liệu từ bên lớp cũ bạn đó là 11A6, và không riêng gì lần này mà cả những lần thuyết trình khác đều vậy! – Tôi từ tốn trả lời.

- Hèn gì lúc nào tổ 1 cũng đứng nhất, hây dà! – Dũng xoắn hiểu ý tôi, nó hùa theo ngay.

Và giây phút cân não đã đến, thành Minh Huy đứng dậy phản bác lại:

- Bạn Nam nói vậy là không có căn cứ!

- Hè, vậy nếu mọi người không tin thì thưa cô, tiết sau là tiết công dân của 11A6 và cô cũng dạy bên đó, nếu có thể kiểm chứng thì cô hãy ra đề thuyết trình cho bên đó giống với đề bên đây, là có thể biết bạn Huy có sử dụng tài liệu của A6 hay không mà!

- Ủ, phải rồi! – Thành Luân ở trên bảng gật gù đồng ý.

- Chà, có không ta? – Mọi người trong lớp xì xầm bàn tán.
- Nhưng... nội qui khi thuyết trình không cấm việc sử dụng tài liệu tham khảo ở nơi khác, dù gì cũng là lấy từ trong sách hay trên mạng ra mà! – Thăng Huy cãi lại.
- Vậy là bạn Huy đây thừa nhận bạn sử dụng tài liệu của A6 đưa sang trong những giờ thuyết trình rồi nhé? – Tôi chớp cơ hội xoáy thẳng ngay vào vấn đề.
- Thì.....! – Thăng Huy bối rối.
- Okie, Nam đồng ý là nội qui không cấm việc dùng tài liệu bên ngoài, nhưng đây lại là tài liệu mang tính tương đương về sự tìm kiếm của mọi người, ví như mỗi tổ chỉ có tầm 10 người để làm phần tài liệu. Thế nhưng bên bạn Huy đây tính cả thêm A6 thì là gần 20 người chuẩn bị, nhỉ?
- Vậy thì sao, đâu có phạm quy chế?
- Không phạm quy chế nhưng là không công bằng?
- Hừ, thế nào là không công bằng?
- Vì đây là thi đua giữa các tổ với nhau, bạn đâu thể nhờ sự trợ giúp từ bên ngoài, vậy là.....!

Đến đây tôi ngừng lại một giây, nhấn nhá giọng điệu để tỏ sự quan trọng:

- Vậy là...không bằng nhau về điểm xuất phát!

Tôi dứt lời thì hội bàn tròn và một vài đứa trong lớp đều gật đầu đồng ý, nhắm ngay cơ hội tranh thủ sự ủng hộ của số đông, tôi lại xoáy ngay đến danh dự của tổ 1:

- Và mình nghĩ tổ 1 đâu...bệ rạc đến mức phải sử dụng tài liệu của lớp khác nhỉ?

Không ngoài dự đoán, nhỏ Yên ù nóng tính đứng phắt dậy:

- Nói bậy, tổ tui không có!
- Thế nhưng...Huy vừa thuyết trình đấy thôi, bạn Yên có nhận ra được bao nhiêu phần tài liệu là của tổ bạn không? – Tôi vờ ngờ ngác để thêm dầu vô lửa.
- Thì...tui có nói rồi, nhưng mấy lần trước Huy cũng có dùng nên...tức là bọn tui không đồng ý...nhưng Huy cứ...ừ thì.....! – Yên ù càng nói càng biết mình hớ.
- Vậy là phải rồi, hèn chi tổ 1 cứ để Huy thuyết trình miết! – Một đứa tổ 2 lên tiếng.
- Tui nghi rồi mà, chứ ai đòi tổ 1 nhiều người vậy lại đi chọn mình Huy! – Một thằng tổ 3 hùa theo.

Và kéo ngay sau đó là cả lớp bàn tán xôn xao, mặc cho thằng Minh Huy đang thập phần bối rối chả biết cất mặt vào đâu. Chỉ có Tiểu Mai là vẫn lạnh lùng chẳng tỏ thái độ gì, nhưng tôi cũng chỉ cần có thế, nàng không ra mặt bào chữa cho thằng Huy là được rồi, chứ tôi thì có luyện thêm vài chục năm nữa cũng chả thể đấu khẩu với Tiểu Mai nổi.

Tôi lúc này đã có thể tự tin cười khẩy, đưa mắt nhìn cô giáo bộ môn:

- Ý kiến của em chỉ có vậy thôi, em xin hết! – Và tôi ung dung ngồi xuống.

Phải mất vài phút để ổn định tình hình lớp học, và mất mười phút để phán xử cho trường hợp này, cuối cùng cô giáo quyết định cho tổ 1 được 5 điểm sau khi trừ bớt 4 điểm. Và kẻ tội đồ Minh Huy lủi thủi quay về chỗ ngồi trong tiếng trách cứ của bọn con gái tổ 1 cùng cơ sở những đứa của các tổ khác. Và tôi cười ngạo nghễ nhìn nó bằng ánh mắt của kẻ bề trên vì tôi xem như đã hoàn thành được một dấu gạch đầu dòng của kế hoạch tác chiến mặt trận thứ nhất.

- Quá dữ, mày đi làm luật sư đi! – Giờ ra về, bọn thằng Khang phóng đến khoác vai tôi.

- Hê, chưa đâu, kế hoạch còn dài! – Tôi cười khoái chí. – Đừng có khinh địch, chẳng qua hôm nay nó bị bất ngờ nên không cãi lại được thôi, chứ thằng này dẻo mồm lắm!

- Ha ha, kệ nó, tao chỉ biết lúc này cái mặt nó rõ là tức mày lắm mà chẳng làm gì được, ha ha! – Thằng Chiến phá ra cười.

Đúng vậy, tuy là chỉ mới bắt đầu một trận đánh lớn thôi nhưng khởi đầu vậy là quá tốt rồi, dù sao thì chuyện này xảy ra cũng là trong phần dự liệu của tôi, và tôi trước đó đã tự tin là mình toàn thắng 100% rồi kia mà, có gì đâu phải tự hào, hể hể!

Và lúc tôi dắt xe ra khỏi bãi gửi, bất thần bắt gặp thằng Huy đang xách cặp đi ngược lại, dự là có chuyện chẳng lành, tôi âm thầm vận khí để công, phòng khi thằng này muốn choảng nhau. Thế nhưng thằng Minh Huy chỉ gằn giọng và nói:

- Đợi đó, tao với mày chưa xong chuyện đâu!

Tức thì tụi thằng Khang đàn mặt ra nhất thời á khẩu trước lời tuyên chiến đầy ngừ khí giang hồ của thằng Minh Huy.

Thế nhưng tôi chỉ bình thản cười lạnh, nhún vai đáp:

- Đã bắt đầu đâu mà xong!

Rồi quay lưng dắt xe đi thẳng, cảm nhận rõ rằng kể từ ngày hôm nay, trận chiến giữa tôi và thằng Huy đã chính thức bắt đầu!

Cho Một Chút Vu Vơ Thôi...

Cho một chút vu vơ của bản dương cầm trưa hè thôi

<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Nuvole-Bi.../ZWZA8W8D.html>

- " Con thích âm nhạc như thế nào? "

- " Oa..con thích nhạc mang lại một cảm giác ma mị, huyền hoặc, huyền ảo và lung linh như những ngôi sao giữa bầu trời đêm vậy! "

Lần đầu tiên mình thấy sao băng là lúc 5 tuổi, tựa cảm nhìn ra cửa sổ,phụng phịu vì một sinh nhật không ba mẹ, bản A love for life của menu chương trình tivi đêm khuya vang từ ngôi nhà ấm áp đầu đó, và sao băng vụt sáng giữa các ngôi sao nhỏ khác, bầu trời đêm với gió miên man,cùng 1 tâm nhìn thoáng đảng phía trước...

Lớn hơn một chút, mình luôn thích nhạc New Age, và tâm niệm rằng 1 bản nhạc hay là khi ta nghe,nhắm mắt lại và có thể thấy được khung cảnh mà bản nhạc đó mang lại, từ đó là những thời gian tuyệt vời mỗi tối, khi ở một nơi thật cao với gió dịu nhẹ, nghe những bản nhạc mình gọi là ma mị huyền hoặc,và hình dung ra nào là sông ngân hà, bầu trời đêm với vô số vì sao, cực quang lung linh, dòng suối nhỏ róc rách giữa rừng khuya cùng tiếng sáo trúc lạnh lốt...lúc ấy thời gian như lặng đi,khi mình đã trở chung với dòng nhạc .

" Con người là 1 phần rất nhỏ của Trái đất, Trái đất ở trong Thái Dương hệ, Thái Dương hệ lại trong Dải ngân hà, Dải ngân hà là của Vũ trụ, mỗi Vũ trụ là một trong nhiều của Đa vũ trụ, Đa vũ trụ tuy vô tận nhưng trước đó là hữu hạn,là 1 Điểm vật chất dồn nén cực đại rồi Big Bang tạo thành không gian ngày nay, vậy....có khi nào Điểm vật chất đó lại là 1 Tế bào trong vô số Tế bào của Con người không? " . Lúc bình thường mình rất vô lo,cũng chẳng nghĩ gì nhiều, nhưng khi nghe nhạc thì mình toàn tưởng tượng và tự vấn đủ chuyện, nếu học Vật lý thiên thể chắc toàn điểm D- mất, hi hi!

Mình rất thích chơi dương cầm ở 1 nơi thật cao giữa 1 thành phố lớn, nhìn xuống là các chấm đèn đủ màu sắc nhỏ li ti, nhìn lên là các chấm sao trắng lung linh giữa màu đen tuyền của trời đêm. Nhưng chơi vĩ cầm thì là ở 1 thảo nguyên,1 cánh đồng và 1 cây cổ thụ giữa 1 chiều râm mát . Và guitar thì nhất định phải là ở 1 dòng suối giữa rừng đầy lá phong, khi đó cảm giác như là mình có thể thấy khuôn nhạc,nốt nhạc đang nhẹ trôi theo những ngón tay vậy,vì khi đứng trước cái bao la vô tận của thiên nhiên,cảm xúc của con người tan theo vào đó, nhỉ?

Yêu lắm những dòng chảy ngôi sao của A love for life, dòng suối trong mát với ánh trăng dịu nhẹ của Whisper in the moonlight, mây trắng lãng đảng trôi về chiều từ Nuvole Bianche, yên bình với Simple World

Có ai như mình không nhỉ?

Thật sự viết đến đây mình cũng không biết là mình đang viết gì, chỉ là những cảm xúc mình không thể giải thích,ngắt dòng nghĩ này rồi thì dòng suy tưởng khác,cũng khó để hiểu nó, chỉ là ... ý mình là âm nhạc thật sự kỳ diệu, hi, cảm ơn tất cả những ai theo đến dòng cuối của một

tràng những vu vơ, lan man mà chính người viết cũng không tả hết được những gì đã cảm nhận

Chương 221

Binh pháp Tôn Tử có câu “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, ngay từ hồi tập chơi cờ tướng lúc hiểu ra được câu này thì tôi lấy làm khoái chí lắm. Bây giờ vẫn vậy, tôi muốn giành chiến thắng hoàn toàn trên cả 3 mặt trận thì phải biết được tình hình quân địch và phe ta hiện giờ đang ra làm sao. Đầu tiên là phân tích bản thân, tôi hiện giờ phải nói là cực kỳ lép vế so với thằng Minh Huy, bởi từ giữa hè đến giờ tôi không hề học một chữ nào vào đầu. Vì vậy, trừ các môn xã hội có thể tụng suốt ngày đêm để bù đắp ra, thì các môn tự nhiên như Toán, Lí và Hoá luôn là vấn đề nan giải.

Mà muốn tiếp cận Tiểu Mai thì tôi phải đường hoàng mà tiến, vậy thì một thằng con trai học dốt làm gì có đủ tư cách đứng cạnh nàng? Do đó tôi phải học thật giỏi, ít nhất phải lấy lại được phong độ ngày trước. Bây giờ, tính bình quân cho các môn Toán, Lí, Hoá thì từ đầu năm đến giờ tôi không ăn điểm 2 thì cũng điểm 3 hoặc 4, mà tình hình này cứ kéo dài thì tôi hoặc là bị học sinh trung bình, tệ hại hơn là bị chuyển đi khỏi lớp chọn A1. Cụ thể là đơn cử cho môn Toán, hồi lớp 10 tôi được tổng điểm là 9,8 cho toàn năm, vậy mà sau khi chia tay Khả Vy, tính đến giờ tôi chỉ được....3,4 cho học kì 1, thua cả học sinh trung bình. Mà thế thì tôi chả hề muốn chút nào, dẫu có may mắn được ở lại A1 nhưng với cái mức học sinh trung bình thì tôi có mà chui đầu xuống đất đào huyệt ở dưới luôn chứ chẳng mặt mũi nào để gặp Tiểu Mai nữa.

Bởi vậy đêm vạch ra kế hoạch tôi đã tính lại tương quan lực lượng, nếu từ giữa tháng 10 này cho đến hết thi học kỳ 1, ở bất kì môn tự nhiên nào tôi cũng đạt trọn vẹn toàn bộ các con điểm không 10 thì 9, kết quả tôi sẽ có thể đạt được học sinh tiên tiến, cũng không đến nỗi quá tệ. Vậy là mục tiêu 4 môn Toán – Lí – Hoá – Sinh từ giờ đến cuối năm phải đạt điểm tối đa được đặt ra, riêng môn Anh ngữ thì tôi liệt nó vào chiến trường số 3.

Muốn hoàn toàn tập trung học hành để lấy lại phong độ, tôi buộc phải bỏ hết tất cả những thứ làm mình phân tâm, trong đó có... game online. Kể ra thì cũng tiếc lắm, nhưng tất cả vì đại sự, tôi đành phải hi sinh tiểu tiết.

Quay trở lại lúc vừa tan học, thằng Minh Huy dắt xe đi khỏi cổng trường là bọn Khang mập lại ủa tới quanh tôi:

- Quá dữ, nó muốn chiến rồi!
- Coi chừng mày ra đường bị nó chụp bao bố mà đánh đó Nam!
- Nói xui mậy, thánh thì làm gì bị chụp đầu!

Tôi đến gọi là dở khóc dở cười với đám huynh đệ này, nhưng cũng cố nhịn để mà tiếp tục kế hoạch của mình. Ra về bình thản, tôi quay sang tụi bạn:

- Giờ tao về, chiều 1 giờ 30 tao sang nhà mày học Hoá nhé Tuấn!
- Ừm, để tao kèm lại cho, học khá rồi thì anh tao sẽ dạy mày!
- Rồi 3 giờ 30 mày dạy lại tao Lí nha Luân!

- Okie, chú cứ để đó cho anh!
- Còn tụi tao? – Khang mập hỏi dồn.
- Bọn mày từ từ, chưa phải lúc, ngày mai tao sẽ nói!

Bàn tán thêm một lúc nữa rồi tụi tôi tan hàng ai về nhà nấy, không khí buổi trưa nắng gắt làm đoạn đường từ trường về nhà như thêm dài ra cả quãng, tôi chạy xe mà cứ chốc chốc phải đưa tay quẹt mồ hôi.

- Từ giờ đến lúc thi học kỳ sẽ bận lắm đây, có khi chả còn thời gian nghỉ ngơi nữa! – Tôi thở hắt ra lẩm bẩm một mình.

Ăn xong bữa trưa là 12 giờ 30, tôi tắm rửa thay đồ rồi lại dắt xe ra ngoài:

- Đi sớm thế con? – Mẹ tôi ngạc nhiên.
- Dạ, bữa nay học sớm, con đi đây! – Tôi đáp rồi quay đi thẳng.

Vượt hết tốc lực phóng vội ra quán game online hay chơi trên đường Tuyên Quang, tôi ngồi ngay vào chỗ bàn quen thuộc. Đưa mắt nhìn xung quanh, vì là giữa trưa nên quán ít khách, hầu hết các game thủ giờ này chắc là đang ngủ. Đăng nhập vào màn hình game Cửu Long Tranh Bá, quan sát lại nhân vật Võ Đang kiếm của mình vài phút rồi tôi cắn môi quyết định, đưa tay gõ lên kênh bang hội dòng chữ:

- “Cho toàn bộ đồ đặc item của anh nè, các đệ tập trung!”
- “Ui thiệt hả anh?”
- “Sao vậy anh? Đợi em chút qua liền nè!”
- “Coi chừng bị giỡn đó, ông này ghê lắm, bang chủ mà cho đồ rồi thì giải tán bang hội luôn không chừng!”
- “Không giỡn, chậm chân mất phần ráng chịu!”
- “Ủầy em qua nè huynh!”

Vài phút sau, tại nơi tôi đứng là cả một lô một lốc các huynh đệ bang hội trong game, đứa nào đứa nấy cứ gọi là nhao nhao cả lên:

- “Ừm, nay anh mắc việc bận nên sẽ nghỉ không chơi nữa, bang chủ sẽ giao lại cho phó bang, còn giờ thì tùy theo cấp độ của thành viên mà anh cho đồ. Ngoài ra số ngân lượng trong người sẽ chia đều cho tất cả!” – Tôi gõ tay thoăn thoắt dù rằng đang tiếc đứt ruột.
- “Sao nghỉ vậy huynh? Ở lại chơi đi mà!”
- “Ừ đúng đó, đi đâu vậy anh?”
- “Lấy vợ à?”

Tôi phì cười, hoá ra cũng có thằng đoán gần đúng:

- “Ừ, giờ kiếm người yêu rồi lấy vợ, thôi lẹ anh còn về! “

Mất 10 phút để chuyển giao toàn bộ tài sản của mình vào bang hội, đợi cho cuộc chia tay lâm li bi đát thấm đẫm các biểu tượng khóc ròng trong game vẫn dần rồi, tôi mới dùng khinh công chạy ngược về lại Võ Đang Sơn.

- “Nhập phái ở đây, giờ rút chân ra khỏi giang hồ cũng phải ở đây! “

Hít một hơi dài nhìn lại chuồng môn nhân Võ Đang phái lần cuối rồi tôi thoát ra màn hình chọn nhân vật, nhấn vào nút “Xóa bỏ nhân vật “:

- “Bằng hữu có chắc là xóa nhân vật? “ – Màn hình đưa ra phương án Có và Không.

Thoáng do dự vài giây, rồi nghĩ đến gương mặt xinh đẹp của Tiểu Mai, tôi quyết định nhấn vào nút “Có “.

- “Nhân vật đã được xóa, vui lòng khởi tạo lại nhân vật mới! “

Vậy là ngày hôm đó, một Võ Đang kiếm khách tung hoành ngang dọc giang hồ suốt một thời gian dài, người nắm giữ danh hiệu “Giang hồ quân long “lùng lẫy đầu tiên của Cửu Long đã đột ngột biến mất khỏi võ lâm lưỡng đạo, chính thức lui về ở ẩn từ đó mà không một ai biết được lí do.

- Xong, khỏi luyến tiếc gì nữa, nam nhi đại trượng phu, cầm được bỏ được! – Tôi thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy tính tiền ra về rồi phóng xe sang nhà Tuấn rách để học Hoá.

Những tháng ngày bận rộn, học hành tối tăm mặt mũi của tôi bắt đầu kể từ khi ấy, tất cả là để chiến thắng ở mặt trận đầu tiên. Buổi sáng học chính thức ở trường xong, tranh thủ chớp mắt nghỉ trưa 15 phút rồi tôi lại ba chân bốn cẳng chạy sang nhà thằng Tuấn để được phụ đạo môn Hoá, rồi giữa chiều tôi chạy ngược sang nhà thằng Luân để nó kèm học Lí.

- Chỗ này mà sai rồi kìa, tính lại! – Tuấn rách quệt mồ hôi.

- À...ừ, thấy rồi! – Tôi cũng mệt không kém gì nó.

- Mà làm tắt quá vậy, cô không thích đâu! – Thằng Luân nhăn mặt.

- Rồi, để trình bày lại! – Tôi thấy đầu óc hoa lên với mớ công thức hỗn độn trước mặt.

Xong hai môn Hoá và Lí cho lịch trình một ngày, tôi lại từ nhà thằng Luân phóng vội ra biển để dạy thằng Sơn cách dẫn bóng đảo người, đổi lại là tôi có nhiều việc cần nó giúp đỡ. Một mỗi rã rồi với quả bóng tròn, 6 giờ tối mới về được đến nhà, tôi tắm rửa ăn cơm rồi lại bu đầu vào luyện Toán. Cố tập cho mình bản tính tỉ mỉ và cẩn thận, tôi trình bày thật chi tiết tất cả các bước giải bài để thầy Toàn không bắt lỗi nữa. Luyện đến gần 10 giờ khuya thì tôi tạm gác lại chiến trường thứ nhất mà lật sách Anh ngữ ra, chuyển sang chiến trường thứ hai.

Sở dĩ liệt Anh ngữ sang chiến trường thứ hai là bởi vì chỉ có học tốt môn này thì tôi mới có thể thôi làm cho Tiểu Mai ghét mình, bởi lẽ tôi biết nàng luôn khó chịu mỗi khi tôi bị điểm kém. Thế nhưng luyện môn này một mình đối với tôi còn khó hơn lên trời, thế nên tôi chỉ có thể tập trung vào học vẹt, tức là có gì thuộc đó, ít nhất học vẹt cũng sẽ qua được cửa dò bài của Tiểu Mai, và nếu may mắn tôi có thể được 6 hoặc 7 điểm trong các bài kiểm tra.

Nếu có gì sai sót cho kế hoạch học tập này thì đó cũng chính là ở môn... Anh ngữ, trời sinh tôi ra phải nói là muốn cho tôi dứt đặc môn này. Cố tụng cho nát nước cũng vẫn không cứu vớt được là bao, thế nên bí bách quá tôi đành cầu cứu... cô học trò của mình:

- Trân à? Anh, Nam nè!
- Dạ, có gì hông thầy?
- Ủ... em học khá tiếng Anh không? Anh nhờ chút!
- Hi hi, khỏi phải nói nha, từ nhỏ là em đã được học kèm tiếng Anh rồi đó, giờ em có thể học luôn chương trình 12 cũng được!
- Ghê vậy, thế... em phụ đạo cho anh được không?
- Là... em dạy cho anh đó hử?
- Ủm, anh... hơi dở môn này!
- Ha ha, được ồi, nhưng mà anh học buổi sáng, em học buổi chiều, thì làm sao?
- Thì... buổi tối nhé, em tan trường là anh chạy sang nhà em, 1 tuần 2 buổi!
- Dạ, vậy đi ha!

Tôi đặt ống nghe xuống, tự dưng thấy hơi lạnh xương sống, vì nghĩ cái cảnh hồi trước đang làm thầy oai quá xá mà giờ dùng một phát tụt xuống làm học trò, thiệt là mất mặt quá sức. Nhưng thầy kệ, tất cả vì đại nghiệp, phải bỏ qua sĩ diện thôi.

Nghĩ bụng thế nên ngày hôm sau, khi bàn xong kế hoạch tác chiến ngoài biển với thằng Sơn đen rồi, tôi không về nhà nữa mà chạy thẳng sang nhà cô Nguyệt. Đến nơi vừa đưa tay nhấn chuông là cổng đã được mở giật ra:

- Anh tới trễ! – Trân vờ lù mắt nhìn tôi.
- Thì... hôm qua có nói giờ giấc gì đâu! – Tôi ngơ ngác.
- Xạo, anh chẳng bảo lúc em tan trường thì qua học là gì? – Cô bé bĩu môi.
- Ủ, thì vậy mà! – Tôi lúng búng gật đầu.
- Em học xong là 5 giờ 10, chạy về nhà là 5 giờ 20, anh xem giờ là mấy giờ? – Trân nheo mắt.
- Giờ là... 6 giờ! – Tôi nhìn đồng hồ.
- Thấy chưa, trễ đến 40 phút còn nói! – Cô bé nhăn mặt.
- Ờ... em về còn ăn tối rồi nghỉ ngơi nữa chứ, giờ là vừa rồi! – Tôi chung hửng.
- Không, dạy cho thầy là em không cần nghỉ ngơi, ơ mà... giờ anh phải gọi em là thầy chứ nhỉ?
- Trân nheo mắt tinh nghịch.
- Sao cũng được....! – Tôi tặc lưỡi đáp.

- Thế nha, sau này là đúng 5 giờ 30 anh có mặt ở đây, không là em không dạy!

- Ủ...!

- Vậy vào nhà đi, rồi em sẽ kèm cặp cho, hì hì!

- Này... đừng có làm quá đó!

Nghe tôi lưỡng lự, cô bé quay mặt lại nghiêm nghị:

- Làm quá là như nào, anh học mà có dốt thì em vẫn... mắng như thường, ai bảo hồi trước mắng em làm gì!

Đến đây tôi chỉ còn biết âu sầu thăm nào theo chân cô bé bước lên phòng học, thầm nghĩ mình hơi đại dốt khi nhờ Trân dạy cho môn này, bởi xem chừng cô học trò ngày trước giờ cũng hắc ám không kèm gì mình khi xưa!

Chương 222

Vậy là ngày nào cũng như ngày nào, cứ hết buổi sáng học trên trường xong:

- Tao về nhé tụi bây, thằng Quý và Chiến cứ y theo kế hoạch nhé!

Rồi tôi chạy vội về nhà dùng cơm, tranh thủ chớp mắt 15 phút rồi lại phóng sang nhà Tuấn rách:

- Hãy dà, bài bữa nay hơi dài, mày coi tiếp thu cho lẹ nhé, tao còn học Sử mai kiểm tra nữa!

- Rồi, yên tâm!

Đúng 3 giờ 30 phút chiều, tôi nốc vội chai nước của thằng Tuấn đưa cho tỉnh táo rồi lại chạy đến nhà Luân khùng để học Lí:

- Chỗ này làm kĩ hơn chứ mậy, nhảy tắt thể nào cũng trừ điểm cho xem!

- À... quên mất, để làm lại!

Và tôi lại có mặt ở biển Đồi Dương lúc 5 giờ, đưa mắt nhìn Sơn đen:

- Sao, thấy khả thi không?

- Để coi đã, hơi mất thời gian đó, chắc gì nó đã chịu tiết lộ! – Thằng Sơn nghi hoặc.

- Ừm, thì vậy tao mới nhờ mày nghĩ cách! – Tôi vỗ vai nó.

- Rồi, mà giờ mày đi đâu đấy? – Sơn đen trở mắt nhìn tôi vội vã đứng dậy.

- Học phụ đạo!

Tôi đáp gọn lỏn rồi phóng ngược xe từ biển qua nhà cô Nguyệt:

- Anh học từ vựng thì đừng học vẹt, phải gắn liền trong đầu ý nghĩa và hình ảnh của chúng kìa! – Trần nhăn mặt.

- Là sao? – Tôi ngơ ngác.

- Em hỏi anh nha, cái bàn thì tiếng Anh là gì?

- Dễ ợt, là “the table”!

- Anh học từ này khi nào?

- Hỏi nhỏ đã biết!

- Đó, chính vì lúc nhỏ khi học, chắc chắn anh có nghĩ đến cái bàn, học một cách trực quan sinh động nên nhớ rất lâu!

- Ừ nhỉ, bây giờ anh không vậy à?

- Dĩ nhiên là không, anh toàn học vẹt, hôm qua còn nhớ nhưng giờ thì quên!
- Rồi...rồi, em bày anh đi!
- Lần này quên nữa em mắng cho đấy nhé!
- À...ừ....!
- Cơ mà ai lại nỡ mắng nhỉ? Hi hi!
- Rồi, tập trung chuyên môn đi!

Buổi tối, sau khi tắm rửa com nước xong xuôi tôi lại phốc vào bàn học tiếp tục luyện Toán, dù sao môn này cũng là sở trường của tôi lên luyện lại cũng khá là nhanh. Đến tầm 10 giờ đêm tôi thở phào nhẹ nhõm gấp sách Toán lại và lôi tập vở Anh ngữ ra:

- “Hôm nay Nam chuyển qua thi Hiện tại hoàn thành, đây là công thức! “

Cả trong tập ghi chép mà Tiểu Mai cũng thể hiện được sự lạnh lùng của mình vào đó, thái độ của nàng hôm giờ làm tôi khá là e ngại khi tiếp xúc. Thế nhưng cứ y theo kế hoạch mà làm, tôi thập phần tự tin mình sẽ đạt được mục đích chính yếu. Đúng 11 giờ là tôi quyết định đi ngủ chứ không có học thêm, bởi chỉ có ngủ đủ giấc thì tôi mới tỉnh táo mà giữ mình miễn để còn đối phó với thằng Minh Huy.

Lịch trình liên tục như vậy trong suốt hơn 1 tuần sau, tôi cuối cùng đã có sự tiến bộ nhất định, cũng đáng để gọi là thần tốc. Giờ Hoá và Lí, tôi đường hoàng nhận hai con điểm 10 đầu tiên suốt từ năm học đến nay trong ánh mắt ngạc nhiên của cả lớp. Đặc biệt là giờ Toán, tôi ung dung bước về chỗ thêm nhìn lại bài sau khi giải, và mừng thầm trong bụng khi được điểm 9 vì mắc phải một lỗi siêu....siêu nhỏ:

- Dấu bằng giữa hai vế không bằng nhau, trừ 1 điểm! – Thầy Toàn phán cái đập.

Khỏi phải nói đám bạn tôi khoái chí đến cỡ nào:

- Phải vậy chứ, cứ đà này mày sẽ lên nhất sớm thôi! – Khang mập cười tí toét.
- Chưa đâu, bữa giờ vẫn còn là bài dễ thôi, với cả toàn điểm kiểm tra 5 phút! – Tôi đáp.
- Ủm, thì đầu năm mày học yếu nên thầy cô lượng sức đó! – Thằng Luân gật gù.
- Bởi vậy, phải đến lúc ra bài khó như hồi tao học lớp 10 mới có thể đánh giá chính xác được! – Tôi thở dài trả lời.
- Vậy cũng tạm rồi, từ từ mà tiến, à lúc này mày có để ý thằng Huy không? – Tuấn rách hỏi.
- Không, đó là việc của thằng Chiến kia! – Tôi nói rồi quay sang nhìn thằng Chiến.
- Hê hê, nó cay mày lắm, lúc mày giải bài mà tao thấy cứ như nó cầu cho mày tạch không bằng!
- Thằng này cười hềnh hếch đáp.
- Ủm, vậy chuyện tao nhờ hai thằng mày sao rồi? – Tôi hài lòng gật đầu.
- Đây, mất 3 ngày theo dõi nhé! – Thằng Quý chìa mẫu giấy ra.

- Cái gì thế? – Dững xoắn tò mò.

- Vài ngày sau tụi mày sẽ biết! – Tôi cười cười ra vẻ bí mật rồi nhét mảnh giấy nhỏ vào túi áo trong ánh mắt ngờ ngác của tụi bạn.

Buổi chiều hôm đó, nhận mẫu giấy từ tay tôi xong, thằng Sơn nhăn trán nhìn tôi:

- Chà... biết thì biết, nhưng chắc hơi lâu, tại tao mà làm quá lên để nó biết thì khổ!

- Ủm, trông cậy vô mày đấy, nghĩ cách giúp tao! – Tôi vỗ vai thằng bạn chí cốt đầy tin tưởng, thậm hi vọng nó sẽ mang về những thông tin mà tôi cần có.

Vậy thì tôi cần có thông tin gì? Vẫn là câu “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng“, tôi bây giờ chỉ mới đánh giá được bản thân và tương quan lực lượng giữa mình với thằng Minh Huy, đổi lại tôi chẳng biết gì về nó cả, ngoại trừ số ít thông tin như cái tên, lớp cũ A6 và diện mạo hai thằng hay đi chung với nó. Chính vì vậy ngay từ khi kế hoạch bắt đầu tôi đã cắt cử hai thằng Quý và Chiến cứ tan học là phải để ý xem lúc nào thằng Huy tập trung đi với hai thằng kia, và sau đó phải bám theo để xem 3 thằng đó đi đâu, có đi đến nơi tôi đã dự liệu trong kế hoạch hay không?

Bởi một lẽ, nhìn sơ qua tôi có thể biết được thằng Huy cũng thuộc dạng con nhà giàu, và ở tuổi này, thời gian này thì khi game online đang vừa mới du nhập vào Việt Nam thì thằng con trai nào cũng đều muốn chơi. Và chắc chắn một điều rằng dù giàu đến cỡ nào, dù nhà có máy riêng và đường truyền mạng riêng thì sẽ có lúc thằng Huy cũng phải cùng bạn bè nó ra ngoài quán internet chơi, đó chính là tính giao tiếp và đồng đội của game online, một điều rất khác mà game offline chơi một mình không có. Vì vậy, trừ những lúc thằng Huy đi một mình, còn lại hẳn nó gặp mặt với hai thằng kia là tụi thằng Chiến đều bám theo sát sao, và rồi sau 3 ngày theo dõi khi tan học, thằng Quý đã đưa tôi mẫu giấy có ghi địa chỉ quán internet mà bọn thằng Huy thường hay lui tới.

Biết được nơi nó thường đến rồi thì chính là lúc cần phải tiếp cận và khai thác thông tin, việc này hoàn toàn là bất khả thi đối với tụi thằng Chiến, bởi lẽ thằng Huy biết mặt tụi này, bu đầu vào lán la dò hỏi thì khác nào “Lạy ông tôi ở bụi này“, có khi lại bị đập hội đồng cho vỡ mặt chứ chẳng chơi! Thế là tôi để nhiệm vụ điều tra cho điệp viên Sơn đen.

Sơn đen là bạn thân từ nhỏ của tôi, hồi đó khi còn lớp 3 là tôi với nó đã suốt ngày long nhong ngoài bờ biển cùng quả bóng tròn. Những lúc tôi ở nhà học bài thì nó lại mò vào các quán game điện tử cầm tay, đến lớp 6 là nó đã rành rẽ toàn bộ quán game vi tính trong thành phố. Sau này khi nhà nó mở luôn quán game thì mối quan hệ giữa nó với các tiệm game khác lại còn rộng hơn. Chính vì vậy có thể nói quán game nào nó cũng biết, chỗ nào nó cũng quen chủ quán, thế nên thằng Sơn rất thích hợp cho việc moi thông tin của thằng Huy từ những nguồn lân cận.

Phải mất 5 ngày dò hỏi chủ quán game thằng Minh Huy hay chơi, gạ gẫm bọn nhóc con có nhà gần quán game đó thường hay ra đứng xem người lớn ngồi chơi, thì Sơn đen mới cung cấp cho tôi một số thông tin quý giá về thân thế của thằng này.

Đoàn Minh Huy, con trai duy nhất của ông chủ hãng xe Yamaha chi nhánh Phan Thiết giàu nứt đố đổ vách, cấp 1 học trường tiểu học Tuyên Quang gần trường Đức Thắng 1 của tôi. Sang cấp 2 thì nó học trường Phú Thủy, bởi cái mác nhà giàu dân chơi nên nó rất được lòng bọn bạn bè

hay lẻo đẻo theo sau trong những buổi ăn chơi miễn phí, đặc biệt là hai thằng đệ của nó, thường được gọi là Bin và Bon. Là con nhà có điều kiện nên từ nhỏ nó đã được ba mình muốn người về dạy kèm ở tất cả các môn học, đặc biệt là trau dồi khả năng Anh ngữ từ nhỏ giống như bé Trần. Vậy thì tại sao với trình độ học vấn như vậy, gia đình cũng gọi là có tiếng tăm như vậy, nó lại phải học lớp A6 mà không phải là trường Chuyên hay lớp chọn A1? Vì một vết nhơ duy nhất, đó là hồi năm lớp 9 nó có tổ chức đánh nhau với đám lớp khác, và là thằng trực tiếp đánh con trai của một ông thầy dạy Toán ở trường Chuyên. Sự vụ bị phát giác, thằng Huy bị hạ xuống còn đạo đức trung bình, đến kì thi chuyển cấp, có cho vàng gia đình nó cũng không dám để con mình vào trường Chuyên học vì sợ bị... đi đợt trả thù. Thế là nó thi vào trường tôi, nhưng do đạo đức trong hồ sơ như vậy nên nó chỉ được ba mình xin vào học ở 10A6. Và chắc rõ là do quen biết hay như nào đó mà vào lớp mới, nó được làm bí thư kiêm luôn cán sự Toán. Đó là toàn bộ thông tin mà tôi có được sau quá trình theo dõi miệt mài của hai thằng Chiến và Quý, kết hợp cùng màn khai thác kín kẽ của Sơn đen:

- Quá dữ, hoá ra nó chả phải tay vừa! – Tuấn rách trăm ngăm.
- Ủm, tao biết là nó giả ngu mà, chứ đời nào nó dốt tiếng Anh đến vậy! – Tôi bổ sung thêm.
- Mà coi chừng đó, gây với nó có khi lại bị đập! – Dũng xoắn e ngại nói.
- Tao không lo lắm! – Tôi nhún vai đáp, tự tin vào một thân võ nghệ đầy mình.
- Vậy giờ sao? – Thằng Chiến thắc mắc.
- Nói ra cho cả lớp biết à? – Khang mặt thấp thỏm.
- Diên, mà nói ra ai mà tin được, có khi lại bị vu vào tội theo dõi người trái phép! – Luân khùng gạt phăng.
- Chứ làm gì? Biết nó như vậy rồi thì sao nữa? – Thằng Quý ngơ ngác nhìn tôi.
- Để tao tính đã, giờ tao còn cái khác đáng lo hơn! – Tôi thở hắt ra đáp.
- Lo gì nữa? – Cả đám chung hững.
- Trúc Mai chứ sao! – Tôi trả lời mà tự dung thấy lạnh toát khắp người.

Thật vậy, hôm giờ đầu là thằng Minh Huy có đối đầu tôi trong những cuộc cãi vả lẽ tẻ và nhỏ nhặt xung quanh các vấn đề giải bài thì cũng không đáng ngại lắm. Thêm vào đó hôm nay tôi lại còn biết được nhiều thông tin về nó, dù chưa biết phải làm gì với mớ thông tin đó nhưng sẽ có lúc dùng được về sau, bởi lẽ trong kế hoạch tôi cũng có chỉ ra rằng phải biết rõ đối phương của mình là người như thế nào. Bởi vậy việc của sau ngày hôm nay là đánh giá và phân tích những thông tin về thằng Huy. Còn chuyện đáng lo hiện giờ thì chính là... thái độ lạnh lùng của Tiểu Mai, đó mới là điều tôi e ngại nhất.

Không biết có phải là do lúc trước, khi còn quen Khả Vy và không để ý nhiều lắm đến Tiểu Mai hay không mà tôi thấy hồi đó nàng đối với mình cũng bình thường, quan tâm cũng được mà không thì cũng chả sao, tôi chẳng để tâm lắm. Thế nhưng bây giờ khi đã thật sự thích nàng rồi, muốn trở thành bạn trai của nàng lắm rồi, thì cứ mỗi khi tiếp cận Tiểu Mai là tôi lại càng cảm thấy nàng... lạnh lùng quá đổi. Tôi chào Tiểu Mai một câu, nàng ừ lấy lệ một câu, tôi nhiệt tình

ấm áp với nàng thì đối lại là ngay sau đó tôi thấy khắp người như bị đóng băng, chẳng cựa cựa nói năng gì được.

Bởi thế nên buổi học sáng hôm nay, tôi toát mồ hôi hột, nghe tim mình đập bình bình khi chuẩn bị áp dụng kế sách “thăm dò thái độ” của mình. Tối hôm qua tôi đã suy đi tính lại rất kĩ càng, 5 lần không dám và 10 lần quyết định phải dám làm, đưa mắt nhìn mục tiêu “Phá vỡ sự lạnh lùng của Tiểu Mai” trên bảng mà tôi ước gì mình đừng bao giờ phải đụng đến chước cuối này, bởi tôi lúc vạch kế hoạch ra cứ tưởng nàng vẫn còn tình cảm với tôi, chứ ai dè đâu như suốt cả tháng nay luôn bị nàng phớt lờ toàn thời gian. Vậy nên, cuối cùng thì tôi cũng phải chơi một nước bài liều năm ăn năm thua, và đây chính là chỗ nguy hiểm nhất trong toàn bộ kế hoạch của tôi. Thua trên mặt trận thứ hai này, tôi chỉ còn nước đập bég tằm bắng sơ đồ tác chiến trong phòng ngay và luôn.

Ngày này năm trước đã từng là một ngày rất quan trọng đối với tôi, đó là sinh nhật Khả Vy, thế nhưng bây giờ đã không là như vậy nữa. Tay cầm hộp quà là một chiếc chuông gió màu xanh đại dương với tấm thiệp được kẹp vào dây ruy băng, tôi hít một hơi dài rồi quyết định đi thẳng đến chỗ Vy đang ngồi xem bài, và chỗ ngồi ấy chỉ cách Tiểu Mai có hai bước chân.

- Ê...ê Nam...mày làm gì đấy? – Bọn thằng Khang dạo này cứ giờ ra chơi là tụ tập lại chỗ tôi ngồi, lúc này tụi nó đang kéo tôi lại.

- Đi tặng quà, không thấy sao! – Tôi đáp.

- Mà...tặng ai? Ê đừng nói là mày tặng.....! – Thằng Luân lấp bắp.

- Ờ, sinh nhật Vy mà! – Tôi nói rồi quay đi thẳng.

Tôi đi lên dãy bàn của tổ 1 rồi vòng vào lối đi sát vách cạnh cửa sổ, cố ý để cho Tiểu Mai và mọi người, kể cả thằng Huy thấy mình đang cầm hộp quà trong tay. Rồi tôi lặng thinh bước tới chỗ Khả Vy đang ngồi, nhỏ nhẹ nói:

- Sinh nhật vui vẻ!

Tôi thấy em ấy thoáng sửng sốt, và lại... một giây tưởng chừng như cả thế kỷ, trong tôi ứa về biết bao kỉ niệm của hai đứa ngày trước, vẫn là khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy, và cả làn môi...Thế nhưng... “Vong tình thiên thư” giờ tôi đã luyện thành rồi, hết thật rồi!

Xin lỗi, nhưng món quà này chỉ là một phép thử của tôi dành cho Tiểu Mai mà thôi!

Đóng lại miên kí ức ấy, tôi bình thần gạt đầu khi nghe Khả Vy nói như thở trong bối rối:

- Cảm... ơn!

Rồi tôi quay đi, vừa kịp thấy....Tiểu Mai ở bàn trên đã gấp vở lại rồi lặng lẽ bước ra ngoài phòng học. Phải nói là tôi nửa muốn nhảy cẫng lên mừng rỡ, nửa muốn... lặn xuống chết ngất vì mệt tim, do vừa rồi chính xác là tôi đã leo lên lưng cộp mà đùa với tử thần. Trở về chỗ, tôi ngồi phịch xuống ghế mà cảm nhận rõ tim mình đang nhảy bình bịch trong lồng ngực:

- Cái thằng điên này, tao tưởng mày muốn tán Trúc Mai cơ mà! – Thằng Chiến chung hứng.

- Ủ, thì vậy mà! – Tôi đưa trán quệt mồ hôi trán.

- Thế sao mày lại đi tặng quà cho Vy? – Đến lượt thằng Luân ngạc nhiên.
- Thì sinh nhật Vy mà! – Tôi thở phào nhẹ nhõm.
- Là... sao? Mày có điên không, muốn tặng thì lựa lúc Mai không có trong lớp mà tặng cho Vy chứ, làm vậy khác nào.....! – Cả đám ngẩn tò te.
- Tao có ý của tao hết tụi mày ơi! – Tôi lắc đầu lia lịa.
- Ý gì? – Bọn nó hỏi gần như ngay lập tức.

Nhưng tôi chỉ mỉm cười lặng thinh không trả lời, cảm nhận rõ đã đến lúc tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch trên mặt trận thứ hai, ngày hôm nay xem như đã là đại thắng rồi. Bởi vì một lẽ, ý của tôi chính là....Tiểu Mai còn ghen là vẫn còn...tình cảm với tôi. Ừ, dù là năm ăn năm thua nhưng tôi giờ vẫn nhận thấy một cảm giác lâng lâng rất dễ chịu pha lẫn hồi hộp đang lan toả trong lòng, cảm giác biết người mình thích đang ghen với một ai đó....vì mình!

Ấm áp và hạnh phúc đến không ngờ!

Chương 223

Sau khi thuận lợi qua ải “Được ăn cả ngã về không”, mục tiêu phá vỡ sự lạnh lùng của Tiểu Mai đã thành công, tôi rất cuộc biết chắc chắn rằng nàng vẫn còn tình cảm với mình. Thế nhưng vừa rồi chỉ là “được”, chứ chưa phải là “ăn cả”, bởi vậy bước kế tiếp trong kế hoạch chính là phải làm sao để “ăn cả”. Thế nhưng nước bài thử tim vừa rồi có lợi đi kèm cùng hại, lợi chính là biết được những gì cần biết, và hại chính là tôi đã... chọc cho Tiểu Mai ghen. Và tôi thì chẳng biết lúc nàng ghen thì sẽ như thế nào nữa, có khi giờ gặp mặt nhau nàng lại chẳng nổi cơn tam bành mà đập tôi một trận tôi tả thì bỏ xừ.

Chính vì thế, chiều hôm đó, sau khi học Lí ở nhà thầy Luân xong, về đến nhà là tôi chạy vọt lên phòng. Tay cầm viết bảng, tôi lẩm nhẩm vài giây rồi gạch một mũi tên dài, hướng kế hoạch thẳng sang bên phải, sử dụng chước tiếp theo, đó là “mưa dầm thấm lâu”, chẳng biết sao chứ tôi thích “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” hơn, thế nhưng sợ lửa to quá cháy trụi tôi luôn thì khổ. Thế là tôi khoanh tròn dòng chữ “mưa dầm thấm lâu” lại, rồi lòi trong học bàn ra cái thời khoá biểu, chỉnh sửa lại các việc cần làm trong ngày. Xong hết đầu đó, tôi cầm tờ thời khoá biểu ra sân thượng ngồi, nhìn trời nhìn đất một hồi rồi thiếu điều bung mặt rống lên thảm thiết, bởi từ nay nếu áp dụng thời gian biểu này thì tôi chỉ có gọi là... trắng mắt.

Bởi vì mưu chước “mưa dầm thấm lâu” được sử dụng sau chước “được ăn cả ngã về không”, đó chính là sau khi chọc ghen Tiểu Mai thì tôi buộc phải... ngày nào cũng tìm cách tiếp cận với nàng, tất nhiên là chỉ riêng nàng với tôi mà thôi. Bởi chọc người ta rồi thì giờ phải đi xin lỗi, phải kẻ cạnh bên mà còn dò hỏi thái độ cũng như tiếm đánh chính quyền sau này. Thế là từ cái đêm vạch ra kế hoạch, khi tính đến chước này là tôi nhớ ngay Tiểu Mai hay có thói quen đi dạo trên công viên dọc đường biển Đồi Dương vào buổi tối. Vậy nên để cho mưa lâu dài thấm vào đất sâu, tôi buộc 1 tuần 7 ngày cũng phải có ít nhất 4 ngày tôi cùng nàng đi dạo. Mà thời gian Tiểu Mai dạo bộ là tầm 8 giờ 30 tối đến khoảng 9 giờ 30, ác nỗi lúc đó tôi lại đang ở nhà luyện Toán và Anh ngữ để 11 giờ đêm là tốt lên giường ngủ. Thế nên khi áp dụng chước tiếp cận hằng đêm này, tôi sẽ thay đổi lại thời gian biểu, từ 1 giờ trưa đến 5 giờ chiều hàng ngày tôi vẫn sang nhà Tuấn rách và Luân khùng để học thêm, sau đó là ra biển đàm đạo cũng như bàn kế hoạch tác chiến với quân sư Sơn đen đến 6 giờ chiều. Thời gian học anh văn với bé Trân chỉ nằm vào hai ngày thứ 2 và thứ 4, vậy nên tôi quyết định ba ngày trong tuần là 3- 5- 7 và có thể là chủ nhật là tôi sẽ bằng mọi cách phải đi dạo cùng Tiểu Mai.

Thế nhưng để bỏ ra hơn 1 giờ đồng hồ dạo bộ cùng Tiểu Mai thì tôi buộc phải thức khuya học đến 12 giờ đêm hoặc có khi là 1 giờ sáng để không bị sút phong độ. Quả này đúng là tiến không được mà lùi cũng không xong, ngủ sớm thì xem như xin lỗi Tiểu Mai bất thành, mà ngủ trễ thì có khi tôi lại không độ lại thầy Minh Huy ở trên lớp với cái bộ dạng ngái ngủ.

- “Thầy kệ, đây mới gọi là tán gái chân chính, tất cả vì đại cục, bạn trai Tiểu Mai, chuẩn luôn!”

Vậy là sau buổi sáng thứ 7 tặng quà sinh nhật cho Khả Vy xong, tôi tranh thủ ngón hết cả đồng kiến thức Hoá và Lí của Tuấn rách cùng Luân khùng rồi vọt ra biển gặp Sơn đen. Vừa dắt xe vào bãi gửi là tôi đã thấy nó đang ôm bóng đợi sẵn ngay mấy băng ghế đá đặt trên nền cát biển:

- Sao? Chiến chưa? – Nhắc thấy tôi bước tới, thằng Sơn hỏi ngay.
- Chưa, thông tin thì có rồi, tao chỉ phân tích con người nó ra sao thôi, giờ cần phải biết các bước nó sẽ làm gì nữa kia! – Tôi lắc đầu đáp.
- Thì biết nó sẽ làm gì đi! – Sơn đen chung hững.
- Ủa, chỉ là dự đoán thôi, nó còn đang tán tỉnh em tao dữ lắm! – Tôi thở dài trả lời, nghĩ lại lúc trưa nay khi Tiểu Mai vừa dắt xe ra cổng là thằng Huy đã trờ xe tới mà tán hươu tán vượn.
- Kêu hai thằng bạn mày theo dõi tiếp chứ sao!
- Không được, nó biết mặt tụi tao!
- Chứ giờ sao? À.....!

Hỏi xong rồi thằng Sơn tự trả lời luôn, đưa tay vỗ trán ra chiều vừa hiểu ra vấn đề.

- Ừ, phải nhờ mày tiếp cận nó thôi!
- Thế tao làm sao đây?
- Cái này....tao cũng chịu, mày có cách nào không?

Tôi nhăn trán lại vì không nghĩ ra cách nào moi được thông tin hay kế hoạch của thằng Huy từ chính miệng nó.

- Để xem.....! – Sơn đen nhíu mày lắm lắm.
- Hay hỏi tụi bạn nó tiếp? – Tôi đề nghị.
- Bậy, chắc gì thằng Huy nó đã tiết lộ cho tụi kia biết! – Nó lắc đầu ngay lập tức.
- Phải có cách nào đó mà nó không biết mặt mày, nhưng vẫn tiếp cận được nó kia! – Tôi thở dài đánh thượt nhìn quân sư Sơn đen.

Quân sư của tôi vẫn còn đang méo cả mặt để suy nghĩ, cũng phải thôi, một mình tôi đánh cả 3 mặt trận đã gọi là bỏ hơi tai rồi, vạch ra chiến lược tổng thể cho toàn trận chứ những cuộc tiêm kích này thì tôi không nghĩ nữa để tránh bị phân tâm!

- À... cái này được nè! – Thằng Sơn mắt sáng rỡ, vỗ đùi đánh đét một cái.
- Sao? – Tôi tò mò hỏi.
- Tao biết nó đang chơi game gì rồi, giờ tao sẽ tạo một nhân vật để vào kết thân với nó! – Nó cười toét cả mang tai.
- Thì sao? – Tôi chung hững.
- Hề hề, mày chơi game mà không biết à, chỉ cần kéo nó đi luyện cấp, nhường quái boss cho nó săn rồi đại loại đi chiến trường với nó, lo gì không tiếp cận được. Sau đó tao vờ nói tao đang này nọ trên lớp học, cũng ghét thằng nào đó, cũng muốn tán một em gái, rồi tao bịa ra hoàn cảnh gần giống nó thôi, có thể sẽ moi được chút gì đó về thằng này!

- Ờ... mà mày chơi lại nó không? Nó giàu lắm đấy!
- Mày dốt, chơi game chả phải cứ tiền là thắng, nó bỏ cả đồng tiền nhưng chỉ có một mình, còn tao hú một tiếng thì cả bang bao trọn con boss, nó dám nhào đầu vào tao bữa cho bể gáo. Thế nào nó cũng phải mon men xin vào bang tao thôi, lúc đó ưu tiên nó tí là được!
- Ủm, vậy nhờ mày chuyện đó, còn lại thì có gì bữa sau tao báo tiếp!
- Rồi, giờ đá banh chơi mày?
- Dzô, để trả ơn chú về kết quả điều tra hôm bữa, nay anh dạy chú sút “lá vàng rơi”!
- Dóc, mày chưa bao giờ sút quả nào ra hồn chứ đừng nói là “lá vàng rơi”!
- Ở cái thằng này mày không tin bố à? – Tôi quắc mắt nhìn nó.
- Tin con mắt tao còn hơn, mày thì sút quái gì! – Sơn đen nhún vai đáp.
- Được, ra đây! – Tôi sầm mặt giật quả bóng rồi ngoắc nó ra bãi biển.
- Hề hề, tao xem thế nào! – Sơn đen ngoắc miệng cười đều cang.

Biển xanh về chiều mát mẻ và yên bình, ánh tà dương sắp tắt đang nhẹ ngả màu trên mặt sóng, gió thổi nhẹ nhẹ như xua đi vẻ hăm hực trên mặt một thằng con trai đen trùi trùi:

- Tổ bà mày chứ lá vàng rơi, bơi ra kéo banh vô, mắt tao đập mày à!

Và sóng nước dập dềnh như vỗ về an ủi vẻ ấm ức của một thằng con trai lúc này đang bơi ra biển để ôm quả bóng tròn vào lại bờ sau cú sút trật đường rày của nó:

- Địch, quả này thì lá rụng về cội rồi!

Tạm chia tay quân sư Sơn đen với lời hứa hẹn hôm sau sẽ dạy nó cách dẫn bóng xỏ kim, đúng 6 giờ chiều tôi về lại đến nhà mình, lao vào phòng tắm để gột rửa bụi trần rồi cùng mẹ dùng bữa tối. Ăn uống no nê rồi tôi lại nhào đầu vào học Toán đến tầm 8 giờ tối thì phóng lên phòng, ăn mặc bảnh bao, đầu tóc thơm tho, xong xuôi đâu đó tôi dắt xe ra ngoài và trực chỉ hướng nhà người đẹp Tiểu Mai của tôi.

Phố biển thường tầm hơn 8 giờ tối là đã bắt đầu vắng người dân, hầu hết bọn họ đều ở nhà xem truyền hình hoặc tập trung tại các quán coffee sân vườn. Thế nên trong đầu tôi lúc này đã mường tượng ra tình huống lãng mạn sắp tới, tôi sẽ nắm tay Tiểu Mai, và hai đứa cùng nhau dạo bộ trên cung đường biển vừa dài vừa đẹp.

Nhưng tôi dù có thần sầu tính toán đến cỡ nào thì cũng vẫn có lỗ hổng to tướng trong kế hoạch, đó chính là... chiếc xe đạp của tôi. Bởi tôi định mình chả thể nào mà lăm lăm phóng thẳng đến nhà Tiểu Mai mà rủ nàng đi dạo được, ý định của tôi là giả vờ tình cờ gặp nàng trên đường dạo bộ mà thôi. Thế thì có thằng quái nào đi dạo bộ lại dắt xe đạp theo, và không lẽ tí nữa đi cùng nàng thì tôi lại dắt chiếc xe đạp kề bên, vậy khác nào tự tạo ra rào chắn bất đắc dĩ giữa hai đứa.

- “Sao giờ?” – Tôi toát mồ hôi hột, oai phong nãy giờ đang dần tiêu tán.

Ngó nghiêng dọc một hồi rồi tôi quyết định bấm bụng dắt xe vào quán coffee sân vườn đầu

đường Tuyên Quang, đối diện với lối vào nhà Tiểu Mai. Dừng xe đạp bước vào khuôn viên quán, tôi hết hồn khi thấy ở đây hầu hết toàn là cặp đôi người lớn hoặc trung niên, ai nấy không xế hộp thì cũng chạy xe máy, chỉ mỗi tôi là dựng... xe đạp trước cổng.

Vẻ như biết tôi là thằng học trò lơ láo chả phải khách sộp gì nên tên phục vụ đến chỗ tôi ngồi ngoài sân mà đưa cho cái menu một cách khiếm nhã:

- Uống gì đây? – Hấn hất hàm hỏi.
- À... cho một Sting dâu! – Tôi lúng búng đáp.
- Sting dâu mười tám nghìn đấy nhé! – Hấn ra giá luôn.
- Cái...ờ...ừ...! – Tôi giật nảy người vì bị chém giá trên trời. – À... anh ơi!
- Gì nữa? – Hấn nhăn mặt hỏi.
- Chỗ này tí nữa em có việc đi tí nhưng để xe đạp lại, chút lấy sau được không? – Tôi dù lấy làm khó chịu nhưng vẫn phải cố nặn nụ cười cầu tài để dò hỏi.
- Ờ thoải mái, tí đưa giữ xe tiền là được! – Tên phục vụ gật đầu rồi bước vào trong.
- “Lạy, quán xá mà cũng thu tiền giữ xe! – Tôi lắc đầu thở dài ngao ngán.

Nhưng mặc kệ những tiểu tiết đó, muốn đại sự thành công thì phải vứt bỏ qua tính tâm thường của tiền bạc và thời gian. Ít phút sau tôi vừa nhấp nhồm trên ghế vừa nốc ly Sting, mắt thì lảo liên như thằng trộm gà liên tục dòm về phía lối vào nhà Tiểu Mai. Kể cũng buồn cười, dạo này tôi toàn phải đóng vai điệp viên hay dính dáng đến các vụ theo dõi, khi thì nhờ tụi thằng Chiến theo dõi thằng Huy, giờ thì ngồi đây mà theo dõi Tiểu Mai.

Đợi một hồi đến tận 8 giờ 40 tối mà vẫn chưa thấy bóng dáng Tiểu Mai đâu, tôi đã bắt đầu đâm nản, và hơi nóng gáy khi thằng phục vụ quán nãy giờ cứ nhìn mình chăm chăm, không lẽ kêu Sting thì nó không cho ngồi lâu hay sao kia?

Năm phút sau, khi tôi đã tính đến đường đạp cho thằng phục vụ bố láo một trận rồi bỏ chạy thì kịp thấy Tiểu Mai đang lững thững bước ra từ hướng nhà nàng. Mừng hết lớn, cố kìm lại ý định phóng vội ra ngoài để đi cùng nàng, tôi dặn lòng mình rằng tôi phải đi sau nàng ít nhất là 3 phút để tránh bị nàng biết là tôi đã ngồi chờ chực từ nãy đến giờ, phải cố tỏ ra rằng đây chỉ là... tình cờ mà thôi!

Ít phút sau, khi Tiểu Mai vừa khuất sau góc ngã tư đường thì tôi vội bật dậy phóng ra bãi giữ xe, nhét vào tay ông bác bảo vệ hai ngàn đồng, nói vài câu nhờ ông bác giữ xe dùm tí con quay lại lấy rồi lật đật đi theo hướng Tiểu Mai khi nãy.

May thay trời phú cho tôi đôi chân nhanh nhẹn, kết hợp với Mai Hoa bộ pháp trứ danh của Vịnh Xuân Quyền, chỉ 2 phút sau là tôi đã đuổi kịp Tiểu Mai.

- “Bình tĩnh nào, chưa đến lúc, phải giả vờ là thật tình cờ nào! – Tôi nghĩ thầm trong bụng.

Vậy là Tiểu Mai cứ lững thững dạo bộ phía trước, tôi cứ âm thầm bám theo phía sau, miệng không ngừng lẩm bẩm cầu trời cho sau lưng tôi cũng đừng có công an theo dõi, bởi tình huống lúc này thì trông tôi hệt như thằng trộm đạo đang rình người thứ thiệt. Không khéo khi tôi còn

chưa kịp dạo bộ cùng Tiểu Mai thì đã bị các mũi trinh sát ập vào mà gõ đầu về bót ấy chứ!

Nghĩ đến đâu tôi toát mồ hôi đến đây, cảm nhận rõ bước chân của mình đang bị chùn lại, khoảng cách giữa tôi và Tiểu Mai ngày càng xa hơn.

- “Sao giờ? “– Tôi dần mặt ra, trong đầu đã thấy hình ảnh chiếc xe đạp của mình. – “Đạp về nhà lại à? “

Thế nhưng khi tôi còn đang chần chừ do dự thì tự dung cơ duyên xảo hợp, làn gió biển về đêm nhẹ đưa hương hoa thanh khiết và quý phái hôm nào của Tiểu Mai lan toả đến khứu giác tôi. Ở phía trước, Tiểu Mai đưa tay vén tóc mai ngang qua tai để lộ phần gáy tóc trắng ngần thanh cao, khẳng định một điều rằng đây chính là loại nước hoa bí mật mà hồi cấm trại tôi đã từng hỏi nàng nhưng không nhận được câu trả lời.

Quý phái, thuần khiết và nhẹ nhàng, đó là tất cả những gì tôi đang cảm nhận được lúc này!

Không còn ngần ngại thêm một phút giây nữa, vút hết trinh sát với công an qua một bên, tôi đường hoàng cất bước trên hành lang đá hoa cương.

Mỗi giây trôi qua, mỗi bước chân đi tới, tôi lại càng gần người con gái tôi yêu hơn....

Chương 224

Thần kinh thép – đó là điểm làm tôi tự hào về bản thân, đứng trước bạn bè, tôi tán chuyện thoải mái, đối mặt với địch thủ võ công cao cường, tôi bình tĩnh chiến đấu. Thế nhưng khi gặp con gái thì tôi hơi chột dạ, con gái mà xinh xắn một tí là tôi thấy mình hơi bị phấn khích, còn nhỏ nào mà đến mức con trai đều phải ngược nhìn thì tôi đâm ra mất bình tĩnh, nói năng quờ quạng và tay chân run rẩy, đó gọi là mất tự chủ. Thế nhưng khi đứng trước Tiểu Mai băng sương nguyệt lãnh, tôi chả còn ở trong cái phạm trù bình tĩnh hay tự chủ nữa, mà phải gọi là hoang mang đi kèm hoảng loạn.

Võ Trí Nam – Học sinh 11A1 – Nhát gái vô đối – Đặc biệt khi đứng trước con gái xinh sẽ dẫn đến tâm tình bất ổn: Cộp, chúng nhận đã được mọi người đóng mộc!

Thế nên lúc này mới xảy ra tình huống dở khóc dở cười như vậy, rõ ràng là ít giây trước tôi còn hùng hổ bước đi hiên ngang đến gần Tiểu Mai, vậy mà khi đến gần nàng rồi tôi lại đâm ra quỳnh quáng, chả biết nên lúc này phải đi trước – song song- hay là phía sau nàng.

Đi phía sau thì lại bị tưởng là theo dõi?

Đi phía trước thì làm ăn quái gì nữa? Có khi tôi lại chẳng thẳng tiến ra biển mà gục đầu xuống nước cho bết nhục luôn thì sao?

Nhưng sóng bước cạnh bên Tiểu Mai thì... biết nói gì bây giờ hở trời?

Thành thử ra tôi cứ chân nọ xọ chân kia, bước đi hoảng loạn lúc nhanh lúc chậm, hai tay cứ hết miết vào nhau rồi lại gãi đầu lia lịa.

Ban đầu khi tôi đi đằng sau có lẽ Tiểu Mai không thấy, và rồi khi trong vài giây ngắn ngủi tôi đi cạnh bên với một khoảng cách vừa phải thì nàng không để ý lắm, chắc là tưởng tôi cũng là một vị khách bộ hành nào đó, hoặc là cũng đang dạo bộ giống như nàng. Thế nhưng sau khi tôi đi vượt lên phía trước vài bước thì tự dung cảm thấy ánh nhìn của nàng từ sau lưng, và rồi tôi quíu lên, lại đi tụt về phía sau, có khi nháo nhào đi trở lại cạnh bên.

Quá tam ba bận, trước ánh mắt ngạc nhiên của Tiểu Mai, tôi đành gãi đầu cười trừ:

- Ủ...e hèm...mình cũng... đi dạo!

Vài giây trôi qua, Tiểu Mai thoáng nhú mày nhìn tôi, hình như ánh mắt nàng đang nói rằng hoá ra tôi là người này giờ đang bám theo phía sau, và rồi chẳng nói chẳng rằng, Tiểu Mai chỉ gạt đầu rồi bước đi tiếp.

- “Bỏ xù rồi... ngoài dự kiến chiến đấu....!” – Tôi than thầm trong bụng.

Mà cũng phải, vừa sáng nay còn chọc giận nàng thì bây giờ bị lãnh nguyên tảng băng lạnh ngắt vào mặt là đáng lắm rồi, còn trách gì được nữa chứ?!

Chả biết phải nói gì và làm gì tiếp theo, giờ mà bỏ về thì chỉ có ngu mới làm vậy, thế nhưng đi cạnh bên mà cứ im ru bà rù suốt thế này thì còn làm ăn gì được nữa?

Đưa mắt nhìn Tiểu Mai, nàng vẫn luôn xinh đẹp như vậy, tôi hoàn toàn ngây ngất như thuở nào với tóc dài kẹp mái hững hờ, đôi gò má cao trên gương mặt thanh tú, áo khoác hồng phớt ôm dáng người thanh mảnh cùng váy hồng dài chạm gối. Vẻ như Tiểu Mai rất thích mặc váy, ừ cũng phải thôi, chính vì lẽ đó mà tôi luôn thấy nàng rất khác biệt so với những người con gái khác. Và cũng lại hương hoa bí ẩn đầy thanh khiết ấy, thỉnh thoảng nhẹ lan theo từng làn tóc được gió nâng đẩy, tôi thiếu điều chỉ muốn đập đầu vào gốc cây để đổi lấy một tài năng, một cây viết có thể diễn tả hết được những gì tôi đang cảm nhận được lúc này.

Một vẻ đẹp huyền hoặc và xa vời, thế nhưng ngay lúc này đây, điều tưởng chừng xa xăm diệu vợi ấy lại đang ở cạnh tôi, sóng bước cùng nhau trên cung đường biển dài tưởng chừng bất tận. Ánh đèn vàng le lói trải dài khắp lối đi được lát đá hoa cương, xung quanh là những hàng cây được phối theo kiến trúc của những khu vườn phương Tây. Cỏ xanh chạy xen kẽ quanh từng viên đá, sáng rực lên dưới ánh đèn, đâu đó là hương hoa sữa nhẹ đưa hoà lẫn vào mùi hương của loại nước hoa bí mật mà Tiểu Mai đang dùng, từng làn gió thoảng qua những hàng cây cảnh nghe rung lên âm thanh xào xạc, tĩnh lặng trong sống động, một khung cảnh về đêm thanh bình đến lạ lùng.

Cảnh đẹp, người đẹp, chỉ có một điều là... hơi lạnh lẽo mà thôi!

- “Không được, cứ y kế hoạch mà làm, cố lên nào! “

Tự trấn an bản thân, tôi vờ húng hắng ho rồi mở lời trước, cảm giác từng lời thốt ra lúc này cứ nửa muốn phát ra nửa muốn nghẹn lại trong cổ họng:

- Ừ... Tiểu Mai cũng đi dạo à?

- Chứ Nam nghĩ mình đang làm gì? – Tiểu Mai trả lời, chẳng thèm nhìn lấy tôi.

Bỏ xừ, tôi không dè nàng lại trả lời theo cách này, thế nhưng đã lỡ đâm lao thì đành phải theo lao thôi, chiến tiếp nào!

- À... mình cũng nghĩ là Mai đang đi dạo! – Tôi hùa theo nàng nhằm tạo đồng cảm.

- Biết rồi thì hỏi chi nữa! – Và chẳng dè Tiểu Mai lại kê tủ đúng vào miệng tôi lần nữa.

- Ơ.... ừ....! – Tôi lúng búng đáp, bộ dạng lúc này nom đến tội nghiệp.

Trong kế hoạch của tôi thì sau khi tặng quà cho Khả Vy trước mặt Tiểu Mai, tôi dự rằng nàng sẽ giận dữ mà không thèm tiếp chuyện cũng như gặp mặt, có vậy thì tôi mới chơi chiêu chai mặt mà tha hồ xin lỗi đi kèm nịnh nọt nàng được. Thế nhưng giờ đây tôi mới biết rằng mình đã lầm to, bởi cách giận của Tiểu Mai chính là... xem như tôi không có mặt trên cõi đời này.

Và giờ đây, tôi quả thực cứ như là con côn trùng bay vo ve sau lưng nàng, tình hình đã quay trở lại với hiện trạng Tiểu Mai lưng thưng dạo bộ phía trước, tôi lằm lũi lệch bước phía sau.

Được khoảng chừng 10 phút im lặng, tôi mừng hết lớn khi Tiểu Mai bất thần quay lại nhìn tôi và cất giọng:

- Nam đừng có đi sau mình nữa!

- Ơ...tại sao? – Tôi thất thần hỏi lại.

- Ở Nhật là này giờ mình có thể gọi cảnh sát bắt Nam được rồi, theo dõi trái phép! – Nàng đưa ánh nhìn sắc lạnh về phía tôi.

- Hi, nhưng ở đây là Việt Nam mà! – Tôi cũng chẳng phải tay vừa, đốp chát lại ngay.

- Vậy ở đây Nam muốn làm gì thì làm à?

- Không... đâu có... mình đâu muốn làm gì....!

- Không muốn làm gì vậy thì đi sau hoài là ý chi?

- Thì... thì đi dạo....!

- Đi dạo?

- Ừ... đi với Tiểu Mai!

- Tôi không nhớ là có quen biết với ai đó!

- Ờ.... tụi mình là bạn mà... học chung lớp mà....!

- Bạn? Thế sao này giờ im ru vậy?

- Thì... thấy Mai im nên... mình sợ làm phiền mà.....!

- Nếu nghĩ là phiền thì đừng có đi hoài đằng sau!

Vâng, khốn nạn thân tôi, lúc này thì khỏi cần phải diễn tả hiện trạng thể thảm của tôi đến mức nào. Sau vài mươi giây đấu khẩu với Tiểu Mai, tôi cuối cùng đã chịu thúc thủ trước người con gái lạnh như băng này. Mặt mũi chảy dầy ra như trái dưa leo, bộ dạng lúng ta lúng túng như gà mắc tóc, tôi y lời nàng chuyển sang đi cạnh bên, thế nhưng tình hình vẫn không có khá hơn gì.

-!

-!

Lúc này thì tôi biết tội lỗi của tôi rồi mà, lúc sáng tôi tặng quà cho Vy trước mặt Tiểu Mai thì bây giờ bị đối xử như vậy cũng là đáng đời tôi lắm.... thế nhưng có cần thiết phải đến mức vậy không? Chắc tôi lăn đùng ra gốc cây mà chết giấc luôn cho rồi, hức hức!

Kể từ lúc đó cho đến khi hai đứa dạo bộ đến lại hướng nhà Tiểu Mai thì chúng tôi vẫn chẳng ai nói với ai câu nào. Trước khi nàng quay vào lối về nhà thì tôi có làm một động thái bất lực:

- Ngủ... ngủ ngon nha!

- Ừm! – Tiểu Mai gật đầu đáp gọn lỏn rồi quay đi thẳng.

Trở lại bãi gửi xe quán coffee khi này, gương mặt thất thần của tôi lúc này chả thể nào cười nổi trước lời bông đùa của bác bảo vệ:

- Bị bạn gái giận à con? Không sao đâu, hồi xưa bác cũng bị y vậy đó!

Nói rồi ông bác cười tươi dắt xe tôi ra ngoài, tôi cũng chỉ biết cười trừ cho phải phép rồi lều bều

đạp xe mà trôi dạt về nhà. Lên đến phòng riêng, tôi đóng cửa lại rồi... định đập bém tám bảng kế hoạch trên tường luôn đi cho rồi. Vì hôm nay như vậy là đại bại trên mặt trận thứ hai rồi, không chừng Tiểu Mai từ giờ giận tôi luôn cho mà xem, có khi là giận thật cũng nên.

Thế nhưng suy đi tính lại một hồi, tôi vẫn quyết định giữ nguyên kế hoạch, nhớ tới lời của anh Triết “Cái gì dễ đến dễ đi, càng khó có được thì lúc có rồi mới đáng trân trọng “thì tôi lấy làm tâm đắc lắm, vội ghi lấy ghi để lên bản như một kim chỉ nam cho hành trình khó khăn sắp tới.

- “Chả sao Tiểu Mai ạ, em càng lạnh lùng thì tôi càng thích, hãy chờ xem! “

Sau ngày hôm đó, nếu tính theo cách xử sự thông thường thì chắc có lẽ đa số những thằng con trai đều nhụt chí mà ở nhà sau khi ăn quả bơ lạnh đến như vậy. Thế nhưng tôi thì quyết định “đẹp trai không bằng chai mặt “, tối chủ nhật bữa sau tôi vẫn cứ nhào đầu lên quán coffee trên đường Tuyên Quang mà ngồi đợi Tiểu Mai.

Bởi nếu chỉ bị mắng như vậy mà bữa sau đã vội bỏ dở thì làm quái gì có tư cách đi tán gái nữa chứ, phải ngay và luôn y như vậy nè, phải thể hiện ý chí bất khuất như tôi nè!

Mặc kệ thằng bồi bàn bố lão cứ liếc mình đều giả, tôi vẫn tập trung vào mục tiêu trước mắt.

Tầm 8 giờ 30, Tiểu Mai lại lững thững bước ra dạo bộ.

Năm phút sau, tôi lại đi sau lưng nàng, và ít giây trôi qua, tôi bước lên cạnh bên, cố nở ra một nụ cười nhả nhận nhất có thể:

- Hi... tình cờ hén, lại gặp nhau nữa!

-! – Tiểu Mai lạnh lùng chả buồn trả lời.

Rồi từ đó cho đến lúc nàng trở lại nhà, hai đứa cũng chẳng nói với nhau câu nào, à không hẳn, thỉnh thoảng tôi vẫn độc thoại đấy chứ, nào là trăng thanh gió mát, nào là cảnh đẹp tuyệt vời nè!

Kết thúc ngày tiếp theo trên mặt trận thứ hai, tình hình có vẻ là tôi lại thất bại toàn tập!

Thế nhưng tôi lại nghĩ khác:

- “Có cơ hội thắng rồi đây! “

Và ngày thứ 2 hôm sau, tôi bình thản sang nhà bé Trân học tiếng Anh, dù rằng trong lòng rất muốn tiếp tục đi dạo với Tiểu Mai, dù là đi bộ đến rã chân và phải nhịn tiền sáng liên tục để chi vào mấy chai nước ngọt trong lúc ngồi giết thời gian theo dõi. Sở dĩ hôm nay tôi không dạo bộ với Tiểu Mai là vì một lẽ, sau ngày đầu tiên bị mắng tanh bành, nàng có thể sẽ nghĩ rằng hôm sau tôi sẽ chẳng vác mặt đến nữa. Thế nhưng ngày thứ hai tôi vẫn đến, như vậy là dù bị nàng ngoảnh mặt làm lơ cả buổi thì tôi ít nhiều cũng tạo được một ấn tượng, ít nhất là một suy nghĩ của Tiểu Mai rằng tôi đang rất thật lòng với nàng.

Thế nhưng ngày thứ ba tiếp theo, tôi lại không đến, thế này tôi áng chừng rằng một là Tiểu Mai sẽ nghĩ tôi đã nản lòng, và ít nhất tận trong trí óc nàng sẽ có để tâm đến tôi một chút, sẽ tự hỏi là vì có gì tối nay tôi lại không đến. Vậy là tôi đã thành công trong việc gieo vào suy nghĩ của nàng một chút gì đó hình bóng của tôi.

Và hôm nay đây, buổi tối thứ tư của mặt trận thứ hai tôi sẽ trả lời cho Tiểu Mai rằng ngày hôm qua tôi chỉ là bận một chút nên không đến được thôi, chứ tôi thì vẫn “chì” “ghê” gớm lắm, chả hề nản lòng chút nào đâu.

Suy đi tính lại, vẫn là tôi thông minh lường hết toàn bộ sự việc, bởi tối hôm nay thì tôi đã chiến thắng rực rỡ trên mặt trận thứ hai, khi mà Tiểu Mai cuối cùng đã để tâm mà hỏi tôi, phá vỡ sự lạnh lùng từ suốt 4 ngày nay:

- Xe của Nam đâu mà đi bộ hoài vậy?
- Ừ... mình đi dạo bộ mà, cần gì xe chứ! – Tôi lắc đầu đáp.
- Nhà xa, và đi bộ đến đây? – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.
- Có xa mấy đâu, vậy nhé, Mai ngủ ngon, gặp lại sau! – Tôi cười giả lả ra vẻ chả hề gì đâu.
- Ừm.... ngủ ngon!

Tiểu Mai gật đầu, thoáng chút do dự rồi cũng quay bước vào lối đi của nhà nàng. Tôi lúc này vẫn đứng ngây ra tại chỗ, cố kìm lại nỗi vui sướng, chỉ thầm nghĩ trong đầu:

- “Thắng rồi!”

Vậy đấy, tán tỉnh một ai đó thì phải không quá gần cũng không được quá xa, đủ gần để tạo sự quan tâm và đủ xa để gieo thêm nhung nhớ.

Ung dung bước đến bãi gửi xe, tôi cười toe với ông bác bảo vệ:

- Con về nha bác, hi!
- Ờ, hai đứa hết giận nhau rồi à? – Ông bác thắc mắc.
- Dạ chưa hẳn! – Tôi lắc đầu mà mặt cười tươi rói.

Quả thật là chưa đâu, mặt trận thứ hai của tôi với Tiểu Mai còn phải chiến đấu dài dài nữa kia, dù sao đây cũng là mặt trận quan trọng nhất mà, và tôi thì vẫn còn nhiều mưu chước lắm. Thế nhưng tối nay vậy là đủ rồi, gặt hái được vài câu vàng ngọc của Tiểu Mai đã là đại thành công rồi, từ giờ trở đi chiến thuật “Mưa dầm thấm lâu” bằng cách đi dạo bộ sẽ có nhiều thú vị lắm đây, hề hề!

Buổi tối hôm đó, sau khi cố tạm gác nỗi vui sướng mà căng mắt ra học bài đến gần 1 giờ sáng, tôi tự cho phép mình trèo lên sân thượng, ngồi dưới bầu trời đêm và hàng ngàn ánh sao khuya mà tận hưởng cảm giác thú vị này.

Không ngờ cảm giác khi đang trong giai đoạn cưa cẩm và tán tỉnh một người con gái mà mình thích thật lòng lại thú vị và dễ chịu đến vậy. Một chút thích thú khi chưa biết những gì đang chờ mình, một chút hồi hộp khi nghĩ đến các trường hợp ngoài ý muốn, pha lẫn những gì trọn vẹn của niềm hạnh phúc khi tưởng tượng đến ngày hai đứa thành đôi, tay trong tay dạo bộ cùng nhau.

Cảm giác này, tôi chưa hề có khi ở cạnh Khả Vy!

Phải chăng đây mới là những gì mà người ta gọi là tình yêu, Tiểu Mai nhỉ?

Tự Tình Ngày Mưa!

Sài Gòn mưa... lại nhớ những ngày mưa Phan Thiết!

Không phải là chạy xe máy rồi mặc vội áo mưa, phóng như gió để tìm nơi núp, mà là đạp xe chậm chậm... cảm nhận từng hạt mưa rơi tí tách trên tóc, trên hàng mi ướt đầm của em...trên làn môi hai đứa.....

Lúc nhỏ anh rất ghét mưa, lớn hơn một chút cũng vậy...

Rồi một ngày em nói yêu mưa, mưa làm chúng mình đến với nhau...

Anh đã yêu mưa....

- "Em ghét mưa...! "

Anh sững sờ bất động trước người con gái đang oà khóc một cách chân nguyên nhất... nhẹ ôm vai gầy run rẩy....

Cũng đã từng sợ âm thanh vĩ cầm giữa làn mưa... da diết và ma quái, cứ khứa mãi vào thính giác của anh... thật sự sợ...

Nhiều chuyện bất ngờ và thay đổi... chúng ta cũng thay đổi....

Nhưng mưa ở quê nhà vẫn vậy, ở Đồi Dương vẫn vậy... có báo hiệu ngày đến... nhưng không hẹn gặp ngày tàn.....

Chút tự tình ngày mưa.....

Gửi Một Ngày Nắng

Ngày... tháng... năm...

Không mưa như bên ấy, mà bên này đang nắng...

Buổi ban trưa yên tĩnh lắm, những tia nắng vàng óng len lỏi qua những hàng trúc xanh nơi vườn nhà, em nghe từng giọt nước đang thánh thót rơi trên mặt hồ nhỏ, chiếc ống tre giắt nẩy lên từng nhịp... từng nhịp...

Làn gió nhẹ đưa những chiếc lá phong đỏ thắm lướt qua mặt nước, đậu lại trên những viên sỏi nhỏ, rơi đầy cả

một khoảng sân... và vương lại trên áo em...

Em mỉm cười khi nghĩ đến nếu gốc cây em đang tựa vào là anh lúc này, thì chắc hẳn anh sẽ làm một động tác tay mà anh cho là " quý phái " hay " galang " với phái nữ rồi phất qua, để không một chiếc lá nào được ở trên vai em, đúng không?

- " Lá nhẹ quá, khoác áo lá không đã đâu... chi bằng....." - Rồi anh cười " nham hiểm " choàng tay qua vai em... - " Khoác tay anh thích hơn, nhỉ? "

Nơi này mát rượi, yên tĩnh, chỉ có tiếng thánh thót của chiếc đồng hồ nước và thỉnh thoảng từ dưới hồ có chú cá nóng tính nào đó nhảy phốc lên....

- " Bọn mày ngốc quá, có nhảy lên cả đời cũng chẳng hoá rồng được đâu, hê hê! "

Suýt nữa là bật cười thành tiếng khi nhớ đến bộ dạng anh lúc đó, hi...!

Dự báo thời tiết nói là chiều tối nay có thể trời sẽ mưa, nhưng em không tin đâu, nắng đẹp thế này, trời trong xanh thế này kia mà... và cũng không mong mưa đến, bởi khi đó em sẽ trú mưa cùng ai, anh nhỉ?

Vậy nên ở Sài Gòn mà mưa thì anh cũng đừng cố tỏ vẻ galang mà đứng cạnh cô bé nào đó dưới hiên nhà nhé, em đảm bảo là khi đó sấm chớp sẽ ùng ùng bên tai anh đó, nghiêm túc luôn!

Tự dung muốn nhắn tin vậy thôi, anh nghỉ trưa đi nhé, em chúc chàng ngon miệng ha!

Chương 225

Tuần kế tiếp của tôi phải gọi là một tuần chiến đấu đầy cam go trên cả hai mặt trận một và hai, kể cả đòn đột kích bất ngờ trên mặt trận thứ ba. Ở mặt trận thứ nhất, tôi với thằng Minh Huy ngày càng tỏ rõ thái độ chính tà bất lưỡng lập, kinh nhau toé lửa quyết liệt.

- Bạn Nam lẹ lẹ còn lên giải toán cho cả lớp kia! – Thằng Huy ngồi bên dưới đá đều.

-! – Tôi lặng thinh vờ như chả thèm đếm xỉa gì đến nó, trong bụng vẫn đang làu bàu mình vì cái tội dậy trễ, báo hại sáng nay phải trực nhật bù lại.

Thế nhưng tôi dậy trễ nào có phải là ham ngủ ngáy gì đâu chứ, tất cả chỉ vì bây giờ khi một tuần 4 ngày bỏ ra tầm 3 giờ đồng hồ để đi dạo cùng Tiểu Mai, thành thử gần như tối nào tôi cũng căng mắt ra mà học đến tận 1 – 2 giờ sáng mới ngủ. Ấu cũng chỉ vì từ đầu năm đến giờ tôi chả lo học hành gì, thế nên lúc này muốn lấy lại phong độ vốn có thì tôi phải cố gấp năm, gấp mười lần người khác thôi. Bởi vậy tôi học hành thì có phần tấn tới đấy, nhưng chỉ là đang tới... mức độ trung bình khá, tạm gọi là đang dần nắm lại căn bản. Thế nên bạn bè trong lớp vẫn đang nghĩ là tôi học hành ba lằng nhằng, thằng Minh Huy vẫn nghĩ tôi đang là con tôm con tép. Chỉ riêng môn Toán là tôi cật lực ôn luyện, ngoài việc nắm lại căn bản của các bài cũ thì tôi còn phải vò đầu ra để giải các bài mới, mà hầu hết là giải theo công thức và cảm tính, tức là chả có hiểu bài gì sất. Vì vậy mặc dù là mang tiếng cán sự Toán nhưng tôi thường xuyên trốn tránh các giờ truy bài, nghe đến đưa nào hỏi Toán là tôi giật thót, tim đập bình bình. Nó hỏi trúng bài tôi biết thì không sao, còn hỏi ngay chỗ tôi mù tịt thì chỉ còn nước giả lờ, vờ rằng tôi cũng đang bận học bài rồi đẩy cho tụi thằng Luân thằng Tuấn lên giải giùm.

Ác nỗi sáng nay thằng Huy không để tôi có cơ hội nhờ vả chiến hữu, nó chỉ luôn đích danh cán sự Toán khi mà tôi còn đang tất bật với thau nước và miếng giẻ lau bảng.

- Trục lẹ đi, gần hết giờ truy bài rồi kìa! – Thằng Huy lớn giọng bom đều.

Tôi thề là nếu lúc này không phải là Tiểu Mai đang ngồi trong phòng học thì tôi đã lao đến mà nhét nguyên miếng giẻ lau bảng trong tay vào cái mồm ton hót của thằng Huy rồi.

Kéo dài mãi cũng chả phải là cách hay, và cũng nhận thấy hình như bọn bạn trong lớp đã biết tôi đang cố tình câu giờ, vì vậy lau chùi cho tấm bảng bóng loáng đến độ không còn hạt bụi một hoi, tôi phải tay xoành xoạch rồi húng hắng giọng:

- Rồi, giờ có bạn nào thắc mắc gì về bài toán hôm bữa không? – Hỏi vậy mà bụng tôi tim đập chân run, thầm lạy trời cho bọn nó đừng ai hỏi câu gì rắc rối.

Và cái chân lí “Khi điều không may có xu hướng xảy ra thì nó sẽ xảy ra” lại... xảy ra, không ngoài dự đoán của tôi, thằng Minh Huy ngay lập tức đứng bật dậy:

- Mình có bài này nhờ bạn Nam giải giúp nè!

- “Cái đêch... mà thật sự muốn chơi bố à?” – Tôi nghiêng răng ken két, nhưng ngoài mặt vẫn gật đầu nói: - Vậy Huy lên bảng chép đề đi!

Thằng Huy đường hoàng bước lên bục giảng, tay cầm phấn viết mà mắt nhìn tôi đá đểu mấy lần, tôi đến gọi là sôi gan với thằng này, cứ như nó biết chắc chắn rằng tôi sẽ chẳng thể nào giải được bài toán nó sắp hỏi vậy. Đứng nhìn nó chép đề đến đâu mà tôi toát mồ hôi hột đến đấy, bỏ xừ thật chứ, cái đề nó đang chép là bài toán nâng cao hôm bữa thầy Toàn thách đố cả lớp mà, và tôi lúc này thì... có tài thánh cũng chả giải được bài đó.

Nghe tiếng phấn viết trên bảng lạch cạch từ tay thằng Huy mà tim tôi cũng oành oành sóng vỗ theo, hôm giờ tôi cũng học dữ lắm chứ nhưng... bài này thì vượt ngoài tầm với rồi. Giờ mà thú nhận rằng tôi không giải được thì bách nhục xuyên tim, xấu hổ trước mặt mọi người một mà trước mặt Tiểu Mai mười, có khi tôi lại chả còn dám đi dạo cùng nàng nữa ấy chứ. Vì người ta chỉ thông thả đi dạo khi công việc hoàn tất, đằng này tôi cứ lò dò đi theo nàng như cái đuôi mà bài vở thì lại chẳng xong xuôi. Ngay từ khi xác định đi dạo cùng Tiểu Mai là tôi biết mình đã đặt ra cái mục tiêu phải bắt bại trong học tập từ giờ cho đến khi danh chính ngôn thuận làm bạn trai của nàng. Thành tích bắt bại mới giữ được hơn hai tuần thì giờ phải sụp đổ rồi hay sao?

- “Bình tĩnh... bình tĩnh nào... phải có cách gì đó chứ?” – Tôi lăm bầm trán an, cố nặn óc tìm ra một phương pháp cứu vãn tình thế.

- Xong rồi, Nam giải đi nhá! – Thằng Huy nhếch mép nói rồi quay về chỗ.

Cả lớp căng mắt lên nhìn tôi, bọn Khang mập thấp thỏm trên ghế, Khả Vy cũng tò mò nhìn theo, và... Tiểu Mai cũng đang nhìn tôi rất ư là bình thản. Ừ, nhiều người nhìn tôi trong hoàn cảnh nào khác thì tôi khoái lắm, bởi tính tôi thích được khen và ca tụng mà, thế nhưng mọi ánh mắt đều đổ dồn vào lúc này thì.... chết tôi thật rồi!

- “Sao...bây...giờ.....??” – Tôi lúc này đang ước hai điều, một là cho thời gian ngừng lại để tôi phóng đi tìm sách giải, hai là cho cái hố dưới chân để tôi lọt ùm xuống đó mà trốn tránh sự đời cho rồi.

Mất thêm một giây cho phần tự nhủ: - “Bình tĩnh... bình tĩnh....!”

Mất thêm một giây nữa để tôi nhìn thằng Chiến đang nháy mắt và tự chỉ tay vào nó.

Mất thêm ba giây để tôi nhớ lại cái hôm thầy Toàn ra đề toán này, nhớ ra cái khung cảnh:

- Bài này khó quá, làm sao vậy Huy? – Nhỏ Yên ù quay sang ngay khi thầy Toàn vừa bước ra khỏi lớp học.

- Hi, dễ thôi, để mình bày cho! – Thằng Huy cười ngạo mạn.

- Bày cho bọn mình với! – Những đứa xung quanh cũng chen vào.

Tôi dần nhớ lại giờ ra chơi lúc đó, khi mà bọn tôi đang khoác vai nhau ra căn-tin, ngang qua tổ 1 định rủ luôn thằng Chiến đi ăn thì nó lắc đầu bảo không. Và một lúc sau, nó trả lời với tôi rằng:

- Tao có nhiệm vụ theo dõi thằng Huy mà, hể hể, với cả bài toán đó tao không biết làm, ngồi nghe nó giảng cũng chả sao!

Và quay trở lại lúc này, khi mà tôi hầy còn đang đứng như trời trồng giữa lớp vì bài toán đố của thằng Huy vừa chép lên bảng, đưa tay quệt mồ hôi trên trán, tôi nhủ thầm:

- “Trời giúp ta rồi! “

Tằng hắng một tiếng rõ to, tôi nheo mắt lại và làm bộ mặt hình sự, khủng bố chưa từng có:

- Huy, giỡn mặt nhau phải không?

- Hả? – Thành Huy sững sốt.

Chả riêng gì nó, cả lớp cũng đồng loạt thắc mắc theo, bởi chả ai hiểu là tôi đang nói gì, cả Tiểu Mai cũng vậy, nàng tròn mắt nhìn tôi đầy ngạc nhiên.

- Giỡn mặt nhau đúng không? Bài toán này hôm bữa thầy Toàn ra đề rồi, chính Huy giải cho cả tổ 1, vậy mà giờ lại bảo không biết, nhờ mình giải à? – Tôi gần giọng.

- Mà...khi nào? – Nó nhất thời á khẩu, chuyển sang nói giọng giang hồ với tôi.

- Tao sao? – Tôi cũng đổi giọng, không xưng hô khách sáo nữa. – Mà định chơi tao à? Bài này chính mày bày cho mọi người, có dám chối không?

Tôi nói rồi đưa mắt một lượt nhìn hết thành viên tổ 1, và may thay chị đại Yên ù và nhỏ Huyền gật đầu đồng ý:

- Ủ... đúng rồi, Huy giải được mà! – Nhỏ Huyền trầm giọng.

- Hừ, chính mày giải được lại còn bảo không, Chiến, giải lại theo phương pháp thằng Huy giảng cho mày xem đúng không? – Tôi nói như ra lệnh.

Và chỉ chờ có thế, thằng Chiến phốc lên bảng, đưa tay gỡ phấn lộc cộc, tầm ba phút sau là nó đã giải xong bài toán trong sự ngạc nhiên của 3 tổ còn lại.

- Trúc Mai, đáp án này có đúng không? – Tôi buộc phải gọi tên nàng, bởi... lúc này tôi không thể biết là đáp án của thằng Chiến là đúng hay sai, và cũng chỉ có Tiểu Mai là người giỏi nhất ở tổ 1.

Tiểu Mai lắc đầu nhìn tôi cười ẩn ý, rồi nàng cũng đáp lại:

- Ủ, bạn Chiến giải đúng rồi!

- Chiến, bài này thằng Huy giảng cho mày đúng không? – Tôi hỏi tiếp.

- Đâu... phải! – Thằng Chiến chối ngay.

- Hả? – Tôi thiếu điều muốn lăn đùng ra xỉu ngay giữa lớp nếu như thằng Chiến không bào chữa lại ngay sau đó.

- Nó không trực tiếp giảng cho tao, nhưng tao ngồi đằng sau nên nghe được, rồi chép lại! – Thằng Chiến thật thà đáp.

- “Tổ bà mày Chiến à, tao mém nữa là chết giấc rồi đây này! “

Tôi thở phào nhẹ nhõm trong cái ồ lên đồng loạt của cả lớp:

- Thằng Huy cũng rảnh dỗi mậy!

- Định giành nhau chức cán sự toán, hê hê!
- Không... mình định hỏi cho những ai chưa biết luôn mà! – Thành Huy chống chế yếu ớt.

Và tôi chẳng ngần ngại gì thọt ngay thêm một câu:

- Nếu có ai chưa biết sao mà không tự giải luôn đi mà cứ thích làm màu thế?

Rồi nó im bật, ngượng ngập gãi đầu vờ chúi mũi vào tập vở trước mắt, đám bạn trong lớp tôi thì được thể bàn tán loạn xạ cả lên. Kết thúc 15 phút truy bài đầu giờ đầy căng thẳng, tôi ngồi phịch xuống ghế mà tim vẫn còn đập binh binh trong lồng ngực. Thế là chiến trường thứ nhất tôi vẫn giữ được thành tích bất bại, thành Huy vẫn chả thể đập được tôi, dù là đòn tấn công của rồi của nó là ngoài dự đoán của tôi. Nhưng lần này kể ra đúng là may mắn thật, nếu như hôm đó thành Chiến không ngồi lại lớp mà tót xuống căn-tin cùng tôi thì lúc này tôi đã chết đứng như Từ Hải giữa trận tiền rồi.

- Ghê, ứng biến hay vậy mà! – Khang mập vỗ đùi đánh đét một cái.
- Hên... đó...! – Tôi vẫn chưa hết run.
- Ờ, may nha con, bữa đó tao mà quên nhiệm vụ theo dõi nó là bữa nay mà xong rồi! – Thành Chiến cười hãnh diện.
- Ủm... mà là cứu tinh của tao đó! – Tôi nhìn nó đầy cảm kích.

Đúng vậy, trong kế hoạch chiến đấu của tôi có rất nhiều cứu tinh xuất hiện, đầu tiên là quân sư Sơn đen, sau đó là thành Luân, rồi Dũng xoắn và Khang mập, giờ đến thành Chiến. À quên mất, còn có cả một vị cứu tinh cũng quan trọng không kém, đó là... bé Trân.

Bởi vì ở chiến trường thứ hai, tôi sợ dĩ có thể đủ can đảm đi dạo cùng Tiểu Mai là do dạo gần đây môn tiếng Anh của tôi có khá hơn chút đỉnh, tuy là không giỏi nhưng cũng đủ để thuộc bài Tiểu Mai giao về. Nàng giao 1 bài, tôi thuộc 1 bài, nàng giao 30 từ, tôi đọc vanh vách 30 từ, nàng ra bốn điểm ngữ pháp, tôi thuộc sạch sẽ và áp dụng thành thạo tất cả. Những buổi tối đi dạo tiếp theo, Tiểu Mai vẫn còn lạnh lùng, nhưng đã bớt đi phần nào trong việc cho tôi ăn quả “lơ”. Bằng chứng là dạo gần đây, nàng đã thôi im lặng, và chuyển sang... trêu tôi:

- Dạo này học Anh văn cũng khá lên ha! – Tiểu Mai hỏi trống không.
- Ủ... đang cố mà! – Tôi giật thót người khi nàng bắt chợt lên tiếng, vội trả lời ngay.
- Có nhờ ai dạy không đó? – Vẻ như nàng đoán bừa, mà lại... trúng tùm lum.
- Không... không, làm gì có! – Chả hiểu sao lúc này tôi lại chối bay biến rằng tôi đang nhờ “cô giáo” “Trân phụ đạo cho.
- Thật không đấy? Chẳng tin là Nam cố gắng đến vậy? – Nàng bĩu môi.
- Thì...ừ.....! – Tôi bối rối gãi đầu lia lịa.
- Mà lúc sáng cũng biết nhờ người quá nhỉ? – Tiểu Mai nhắc lại chuyện hồi sáng tôi nhờ nàng nhận xét bài giải của thành Chiến.

- Ừ... bí quá phải vậy! – Tôi lúng búng đáp.
- Bí gì vậy? Bí bài toán đó à? – Nàng nheo mắt nhìn tôi.
- Không...à... ừ... bài đó khó mà! – Tôi thật thà thở hắt ra.
- Khó với những ai không học hành đàng hoàng thôi! – Nói rồi Tiểu Mai quay ngoắt đi, nhưng tôi trông điệu bộ của nàng lúc ấy... dễ thương lắm kìa.

Đã làm mặt lạnh quay ngoắt đi rồi, đã nhẹ nhàng bước đi rồi mà cứ như đang... nhún nhảy trên từng bước chân vậy, bàn tay khẽ mơn man đôi làn tóc mai. Tôi tự dung cảm thấy ở phía trước, Tiểu Mai cứ như là đang cười, vì đôi vai khẽ rung lên đầy... khúc khích. Và thế là tôi lại bước đi cạnh nàng trong những ngày sau đó, cố gắng dùng ngọn lửa nhiệt thành của mình những mong đốt nóng tảng băng lạnh lẽo này.

Sự sáng sủa ở mặt trận thứ hai này, chính xác là có sự góp phần của bé Trân, nhờ con bé kèm cặp mà trình độ anh ngữ của tôi khá dần, và sự tự tin đi dạo với Tiểu Mai của tôi cũng theo đó mà tăng lên. Thế nhưng... dạo gần đây, tôi cảm thấy có hơi hối hận vì đã nhờ Trân phụ đạo, bởi có những lúc, con bé hơi tỏ ra... thỉnh thích tôi thì phải. Con nhỏ ra đề, ừ thì tôi ngoan ngoãn giải bài, thế nhưng trong khi tôi đắm chiêu suy nghĩ thì Trân lại tựa cằm nhìn tôi, bất giác những lúc ấy tôi thấy nhột ghê gớm, sống lưng tự dung lạnh toát. Đã vậy lớp 10, lớn tướng đến nơi rồi mà đôi lúc Trân cứ như trẻ con, hễ tôi làm bài mà đúng phóc là con bé lại... nhào đến bá vai hay ôm tôi hết như... em gái ôm anh trai. Thêm nữa là số tôi... khổ thật, cứ hễ gặp con gái xinh là đầu mặt ra, hồi năm trước lúc dạy toán cho Trân thì tôi cũng không để ý gì mấy, cũng có thể là do khi đó trong đầu tôi chỉ toàn là Khả Vy, thế nhưng bây giờ, nhất là tuần gần đây, tôi ngày càng cảm thấy... Trân cũng xinh xắn chẳng kém gì ai.

Và... tình hình tối nay cũng vậy:

- Xong, giờ anh làm bài tiếp hen! – Trân nhoẻn miệng cười đầy quyến rũ về phía tôi.
- À...ừ...! – Tôi gãi đầu đáp rồi nhìn vào đề bài.

Đang mặt nhăn mày nhíu với đề bài khó nhằn trước mắt, tôi tự dung cảm thấy lạnh lạnh bên cạnh, và quả nhiên là bé Trân đang tựa cằm nhìn mình:

- Gì...thế? – Tôi bất an hỏi nhỏ.
- Lúc học Toán, anh có nhăn mày như vậy không? – Trân tùm tùm.
- Dĩ nhiên không rồi! – Tôi đáp bừa.
- Hi hi, cơ mà em thích bộ dạng anh lúc này nè!

Nói rồi Trân nhào người sang, đưa gương mặt sát đến gần, nhìn tôi lom lom...

- Cái...gì đấy? – Tôi hoảng hồn quẳng cả giấy bút mà nhảy dựng ra đằng sau.
- Ha ha, đã ai làm gì đâu mà anh sợ thế! – Con bé ngồi tại chỗ ôm bụng cười ngặt nghẽo.
- Ố....! – Tôi cứng họng chẳng biết nói sao.

- Anh nhất ghê, bảo sao toàn bị chị Vy tán tỉnh! – Trần giở giọng châm chọc.
- Kệ... kệ anh! – Tôi bối rối xua tay.
- Hi, giỡn chút thôi, anh làm bài tiếp đi! – Trần tùm tùm nói.
- Ừm... để yên anh làm bài đấy! – Như vẫn chưa yên tâm, tôi từ từ ngồi xuống ghế, đưa mắt canh chừng con bé.

Nhận thấy Trần chả có vẻ gì là muốn giỡn nữa, con bé đã lật truyện ra đọc trở lại, tôi hơi vững dạ chuẩn bị làm bài. Nhưng chưa kịp đặt bút xuống viết thì tôi chợt... cảm thấy có điều gì đó không ổn trong những lời nói vừa rồi, rõ là chúng không bình thường chút nào. Và tôi quay sang Trần hỏi ngay:

- Mà... anh đã kể về Vy với em bao giờ đâu, sao em lại biết?

Để quyển truyện xuống khỏi tầm mắt, Trần sững sốt nhìn tôi và nhất thời chưa biết phải nói gì. Giây phút đó, tôi nhận thấy trong ánh nhìn của con bé có điều gì đó khuất tất, và lặng lẽ!

Chương 226

Trân thoáng bối rối, lảng tránh ánh nhìn của tôi:

- Thì.....!

- Là sao? – Tôi hỏi, có phần ngờ vực, bỗng dung cảm thấy có điều gì đó không rõ ràng trong chuyện này, nhất định là có liên quan đến Khả Vy.

- Em... đoán! – Con bé nói trớ đi.

- Đoán mà trúng cả tên? – Tôi thắc mắc.

- Thì... chuyện của anh chị ai ở trong trường lại không biết chứ! – Trân nói nhanh.

- Thật à? – Tôi ngẩn người ra.

- Ủa, thầy của em nổi tiếng lắm mà, hi hi! – Nói rồi con bé lại nhoài người sang tôi.

- Đây... thôi...! – Tôi khiếp vía đẩy chân ghế xoay lùi ra.

- Hi, vậy thì làm bài đi chứ! – Trân cười lớn lên.

Vậy đấy, ưa nịnh và khoái được khen là tính phù phiếm của tôi, và chỉ bằng một câu nói rằng tôi đang “nổi tiếng” toàn trường mà Trân đã đánh ngay điểm yếu chí mạng đó, khiến tôi hết ham thắc mắc rằng tại sao Trân lại biết về Vy trong khi tôi chưa hề mở miệng nói ra lần nào.

Tạm bỏ qua khúc mắc đó, sáng hôm sau tôi lò dò đến trường mà hai mắt cứ lơ lơ vì tối qua lại là một đêm khó ngủ khi vật lộn với mớ công thức Toán đến nhũn cả não. Giờ đọc báo tường cho lớp, tôi đang gục mặt xuống bàn chuẩn bị ngủ gật đến nơi thì thằng Luân lay vai tôi lia lịa:

- Dậy... dậy Nam!

- Hà? – Tôi giật thót người ngẩng mặt lên.

Khả Vy tay cầm tờ báo tường đứng ở trên bục giảng đang nhìn thằng Luân bằng ánh mắt toé lửa, bất chợt thấy tôi ngẩng dậy thì em ấy vội giấu ánh nhìn vào lại trong tờ báo:

- Là...là sao? – Tôi hầy còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

- Là mày ngủ gật chứ sao cái thằng ngu này, cờ đỏ nó trừ điểm rồi kìa! – Luân khùng lắm lét nói.

- Hự.....chết tao.....! – Tôi hoảng vía than trời.

- Ngủ cho lắm vào, sao tối mày không ngủ? – Nó thì thào khi nhìn thấy con nhỏ cờ đỏ vẫn còn đang nghĩa xuống dãy bàn bọn tôi.

- Tao toàn thức khuya học mày không thấy sao! – Tôi làu bàu.

- Rồi, ráng tí ra chơi xuống làm lon bò húc cho tỉnh! – Nó phất tay ngán ngẩm rồi quay lên.

Thật vậy, dạo này ngày nào tôi cũng học từ sáng sớm đến tối mịt, buổi sáng học ở trường đến trưa, đầu giờ trưa học trên nhà Tuấn rách và Luân khùng đến chiều, ra biển họp với Sơn đến một tí rồi lại phóng qua nhà bé Trân học anh ngữ, có hôm thì đi dạo với Tiểu Mai đến gần 10 giờ đêm. Về nhà tôi lại bắt đầu vào luyện toán đến quá nửa đêm, ngày nào tính ra cũng trắng mắt.

Giờ ra chơi, khi cái đầu tôi nó đã sắp rụng luôn ra khỏi cổ vì gật gù thì Khang mập vỗ vai cái oành chát chúa:

- Tỉnh chưa, ra căn-tin, thằng trời đánh! – Nó nhăn nhó nhìn tôi.

- Ờ...ờ....! – Tôi dụi mắt rồi đứng dậy đi theo cả bọn ra ngoài sân.

Xuống đến căn-tin, bọn Khang mập đồng loạt kêu ra toàn là bò húc vàng óng:

- Bọn mày cũng buồn ngủ à? – Tôi ngạc nhiên.

- Ờ, hai tiết sử - địa liền nhau mà không ngủ mới lạ! – Tuấn rách than thở.

- Thằng Chiến đâu? – Luân khùng nhìn quanh.

- Nó ở trên lớp, đang bám thằng Huy mà! – Tôi giải thích.

- Chà... thiệt thân thế, tí mua nước lên cho nó luôn! – Dũng xoắn cười cười.

Thế nhưng Dũng xoắn vừa dứt lời thì bọn tôi đã thấy thằng Chiến đang từ xa lò dò đi tới:

- Ớ...sao bảo....? – Bọn tôi đàn mặt ra.

- Bảo gì? Nó xuống căn-tin rồi! – Thằng Chiến hậm hực nói. – Biết vậy này xuống theo tụi mày cho đỡ phí năm phút vàng ngọc của tao!

- Thằng Huy cũng xuống á? Nó đâu? – Thằng Quý tò mò hỏi.

- Kìa, đi chung với hai thằng đệ nó đó! – Nói rồi thằng Chiến hất đầu về phía góc sân bên phải.

Nhìn theo chỉ dẫn của thằng Chiến, trước mắt bọn tôi lúc này là thằng Minh Huy đang tán hươu tán vượn với hai thằng đệ Bìn Bôn của nó.

- Chắc lại đang bàn kế hoạch hốt xác mày đó Nam! – Khang mập quệt mũi nói.

- Uầy, kệ nó! – Tôi nhún vai đáp.

- Ê, ra đằng sau nghe lén tụi nó đi! – Luân khùng hiến kế.

- Diên, vụ hôm bữa là nó để ý rồi đấy! – Tuấn rách nhăn mặt.

Thật vậy, sau cái hôm vạ mồm với tôi và Khang mập ở cửa toa lét, cộng thêm vụ thằng Chiến bữa trước xem đều giải bài, thì thằng Minh Huy bây giờ đã luôn trong tình trạng cảnh giác cao độ, lúc nào cũng đề phòng hội bàn tròn bọn tôi.

Thế nhưng khi đưa mắt dòm về phía bọn nó, tôi chợt nghĩ ra một ý:

- Đằng bọn nó đứng là mặt sau căn tin, một thằng nữa đi với tao, tới đó dựa vào tường mà nghe

ngóng, ngay cửa sổ đó, không bị thấy đâu! – Tôi hạ giọng thì thào.

Nói rồi đứng dậy ngay lập tức, tôi với thằng Luân vội bước về phía mặt sau căn tin, hồi hộp đánh một vòng thật xa khỏi tầm mắt tụi thằng Huy rồi mới nép mình vào sát cửa sổ. Ánh chùng tình hình êm ả và tụi kia vẫn chưa phát giác ra, hai thằng tôi mới dũng tãi lên thám thính:

- Nản, vậy mà cũng không được! – Là cái giọng tép nhảy thằng Huy.

- Cũng khó nhỉ, mà nó làm gì mà chưa? – Thằng Bin lên tiếng.

- Sao không? Độp lại tao vậy mà mà bảo chưa à? – Thằng Huy nóng nảy nói ngay.

- Ý tao là nó chủ động làm gì mà chưa kia? – Vẻ như là thằng Bon.

- Nó đang chơi tao hôm giờ rồi! – Thằng Huy hậm hực đáp.

- Thế tính sao?

- Kệ nó, ề mà cái chuyện kia sao? Tao rủ được em nó đi chơi riêng thì tụi mà mất mỗi đứa 100 ngàn đúng không?

- Ờ, nhỏ Mai này khó xoi đó nha!

- Tụi mà coi, tao mời là em nó đi liền!

Đến đây tôi nghe máu nóng dồn lên não, nắm tay thu chặt lại...

- Được, thế tối nay à?

- Chứ sao, tí vô tao tranh thủ nói ngay!

- Rồi sao tụi tao biết mà có rủ được không?

- Hề hề, tối nay tao gọi cho tụi mà, cứ đi theo tao là biết chứ gì!

- Ờ, lần thứ hai rồi đó nghe mà!

- Yên tâm, lần này sẽ được!

Quyết định không nghe nữa, tôi ngoắc tay ra dấu bảo thằng Luân rút êm, về đến chỗ ngồi tường thuật lại tình hình hết rồi tôi mới tức tối mà phun luôn thối đá ra ngoài.

- Khốn thiệt mà, nó xem con gái như trò cá cược! – Tuấn rách đập bàn.

- Giờ phá nó sao đây? – Dũng xoắn thở gấp.

Thằng Dũng hỏi câu này xong thì cả đám đều quay sang nhìn tôi, đầu sỏ trong toàn bộ kế hoạch tác chiến lần này.

- Sao mà? – Luân khùng dò hỏi.

- Kệ, cứ để nó mời! – Tôi hừ mũi đáp.

- Hà? – Cả đám đồng loạt thắc mắc.

- Để nó mời Trúc Mai đi! – Tôi xác nhận lại một lần nữa.
- Lỡ... Mai nhận lời rồi sao? – Tụi nó đờ mặt ra vì chả hiểu tôi đang nghĩ gì.
- Thì vậy chứ sao! – Tôi thở dài đánh thượt.

Thực ra chuyện thằng Huy mời Tiểu Mai đi chơi thì tôi đã có tính đến trong kế hoạch tác chiến ở mặt trận thứ ba rồi, từ lâu điều này đã là không ngoài dự đoán, phương pháp chống trả thì tôi có thừa. Chỉ là lúc này tôi đang tức vì cái cảm giác Tiểu Mai như thế mà bị tụi nó đem ra làm trò cá cược như một món hàng không hơn không kém.

- “Lần này thì tao chơi mày sát ván, ranh con! “– Tôi nghiêng rằng.

Hết giờ ra chơi, bước vào lớp là bọn Khang mập hồi hộp ngóng lên trên dây bàn tổ 1, và y như kết quả do thám, thằng Huy đang tỉ tê to nhỏ gì đó với Tiểu Mai. Đầu đó xong xuôi thì nó cười mãn nguyện mà quay lại lên trên.

- Chết chưa, nó mời được rồi kìa! – Luân khùng đẩy vai tôi lia lịa.

- Bình tĩnh đi! – Tôi thở hắt ra nói.

Phải, bất cứ tình huống nào cũng phải bình tĩnh mới mong giành được kết quả thuận lợi. Tôi nói thật nếu không phải là có kế hoạch trước thì có thể tôi cũng đã nhấp nhỏ như tụi thằng Luân lúc này rồi. Sở dĩ tôi để thằng Minh Huy nó mời Tiểu Mai trước cũng là một phần trong ý đồ của tôi, nàng không nhận lời cũng không sao, mà nàng nhận lời nó thì... càng tốt!

Tại sao lại nói là Tiểu Mai nhận lời thằng Huy lại là chuyện tốt? Bởi khi đó, khi mà thằng Huy đã mời được nàng rồi thì mới đến lượt tôi ngỏ lời mời. Và nếu Tiểu Mai chấp nhận lời mời của tôi thì tôi sẽ xác nhận được rằng vị thế giữa tôi và thằng Huy là ai hơn ai. Chứ không như cái mưu lược sơ cua ban đầu của tôi là... chạy xộc đến và hỏi thẳng nàng:

- Giữa tôi và nó, ai quan trọng hơn? – Tôi gằn giọng, vung tay ngang mặt.
- Nhưng.....! – Tiểu Mai lộ rõ vẻ khó xử.

Và tôi thì chẳng hề muốn người con gái tôi yêu phải khó xử chút nào cả, thế nên dẹp bém đi cái kế hoạch sơ cua tầm xàm “tấn công trực tiếp “đó. Tôi âm thầm chờ đợi thằng Huy mở lời trước, sau đó mới đến lượt của tôi.

Giờ ra về hôm đó, chờ cho Tiểu Mai đạp xe khuất góc đường trường học rồi tôi mới hộc tốc phóng theo phía sau, và chạy ngang bằng với nàng:

- À....Tiểu Mai ơi! – Tôi gọi với theo.
- Hở? – Nàng ngạc nhiên chạy chậm chậm lại.
- Ủ... tối nay qua nhà mình ăn tối nha! – Tôi lúng búng ngỏ lời.
- Tối nay? – Tiểu Mai sững sốt.
- Ủ... tối nay, 6 giờ, nhà mình! – Tôi nói luôn thời gian, địa điểm.
-! – Nàng thoáng lưỡng lự.

- “Con lạy thánh thần.....! “– Tôi nghe tim mình đập bình bình.
- Ăn tối như hôm bữa ấy hử? – Tiểu Mai hỏi giọng trêu chọc.
- Bữa nào? – Tôi dần mặt ra.
- Bữa mình sang nấu cho Nam ăn ấy! – Nàng nheo mắt nhìn tôi.
- Không... không... lần này khác....! – Tôi lắc đầu lia lịa.
- Ủa, vậy đúng 6 giờ mình qua! – Tiểu Mai gật đầu mỉm cười.
- Vậy... vậy nha.....! – Tôi mừng hết lớn.
- Ủm, về trước! – Nói rồi nàng chạy xe lên trước tôi.

Dạo gần đây, tôi hay nở nụ cười tự mãn với một câu nói quen thuộc, lại một lần nữa....

- “Thắng rồi! “

Tôi biết mà, vị thế của tôi quan trọng hơn thằng Huy mà, lời mời của nó thì sao bằng tôi đích thân đến nói được chứ. Yes! Phải thế chứ!

Hón hử đạp xe về nhà, tôi nhắm tính lại trong đầu, và dường như là ông trời cũng giúp tôi, bởi hôm nay là... thứ sáu của tuần.

- Mẹ ơi! – Vừa dắt xe vào nhà tôi đã gọi oang oang.
- Gì thế? – Giọng mẹ tôi từ nhà dưới vọng lên.
- Tối nay ấy, mẹ có sang ngoại không? – Tôi hỏi.
- Ủ, có chứ! – Mẹ tôi trả lời.
- Vậy, tối nay mẹ nấu cho con thêm vài món nha!
- Chi vậy? Minh con ăn sao hết?
- Dạ được mà, con có rủ bạn về tối nay!
- Bạn à? Đứa nào đấy?
- Thì bạn chứ sao, về bàn vụ truy bài trên lớp tí!
- Ủm, để chiều mẹ nấu, con về nha thì cứ lấy thức ăn trên bếp xuống!
- Dạ, con biết rồi!

Thế đấy, cứ hễ tối thứ sáu là mẹ tôi lại sang ngoại chơi đến hơn 10 giờ mới về, và cứ ngày đó là mẹ tôi lại nấu trước cơm tối để học về tôi sẽ ăn một mình. Vậy nên bữa nay nhờ được mẹ nấu một bữa thịnh soạn, sau đó là đợi Tiểu Mai đến nhà dùng “bữa cơm riêng tư“, đó là kế hoạch hoàn hảo của tôi.

Đưa tay nhắc điện thoại lên, tôi định gọi sang nhà bé Trân bảo rằng tối nay không sang học anh

vẫn được thì thấy đèn máy không sáng như mọi khi:

- Ủa? Điện thoại bị sao vậy mẹ?

- Hư rồi, lúc sáng có mấy ông thợ sửa điện nhà kế bên thế nào mà cắt nhầm đường dây, chắc ngày mai mấy ông mới đến sửa lại!

- Trời... đất!

Tôi thở hắt ra đập máy xuống, lằm nhăm thôi thì nghỉ học không phép một bữa chắc chả sao, con bé Trân chắc cũng... chẳng làm gì mình đâu, bất quá thì bỏ của chạy lấy người vậy!

Nghĩ bụng thế nên buổi chiều sau khi họp với quân sư Sơn đen ngoài biển xong là tôi phóng vội về nhà, tắm rửa thơm tho đầu đó rồi ngửa cổ nhìn lên bếp. Ối chà toàn là món ngon, mẹ tôi đúng là biết ý con trai cưng ghê, thế này thì tha hồ mà có một bữa tối thịnh soạn, Tiểu Mai cứ mặc sức mà ngạc nhiên nhé.

- Tí nữa có cần đốt nến lên cho giống trong phim không nhỉ? – Tôi bản thân tự hỏi. – Thôi, nhớ Tiểu Mai xúc động quá hắt đổ cây nến lại cháy nhà thì khổ!

Vậy đấy, chiều hôm đó tôi cứ ngồi trong nhà mà tưởng tượng đủ thứ trên đời có thể xảy ra trong bữa tối chỉ có riêng hai đứa, tôi và Tiểu Mai, mà không để ý rằng bầu trời mây đen đang kéo tới ngùn ngụt, gió thổi ầm ầm.

5 giờ 30 phút chiều, bầu trời tối sầm lại, gió mạnh thổi ngược từng cơn, tiếng cửa đóng của những nhà xung quanh vội vàng như chính họ lúc này vậy.

5 giờ 45 phút chiều, tôi bất lực nhìn lên đám mây đen bên trên, thầm nghĩ chắc mưa sẽ to lắm đây, thế này là ông trời muốn chơi tôi thật rồi mà!

Đúng 6 giờ tối, vẫn vũ mây gió một hồi cuối cùng bầu trời cũng đổ mưa, ầm ầm và đi đoàn như tiếng pháo nổ mãnh liệt và dữ dội.

Tôi ngồi vật ra chiếc ghế bành, thầm nghĩ chắc Tiểu Mai sẽ không đến đâu, trời mưa to thế này kia mà, ai mà dám chạy ra đường kia chứ!

Thế nhưng... tôi không nghĩ nàng sẽ như thế, nhất là nàng lúc nào cũng luôn đúng hẹn, tôi không nghĩ Tiểu Mai đã nói lại không làm được.

- “Ủa, vậy đúng 6 giờ mình qua! “

Giờ đã là 6 giờ tối rồi mà Tiểu Mai vẫn chưa thấy đâu, mưa thì vẫn ầm ầm bên ngoài như trút nước, tôi tự dung lại cảm thấy một nỗi bất an vô hình đang đè nặng trong tim. Nhổm người dậy định gọi điện sang nhà nàng bảo rằng đừng qua thì tôi ngó người nhớ ra rằng điện thoại đã bị hư từ sáng rồi.

- Giờ sao đây? Mưa to mà... Tiểu Mai chắc không qua đâu nhỉ?

- Nhưng... nàng nói là giữ lời đó, biết đâu từ lúc 6 giờ kém là đã rời khỏi nhà thì sao?

- Ủ...phải rồi... biết đâu lại đang mắc mưa ở đâu đó...!

Mà mưa to như vậy thì nàng sẽ trú mưa ở đâu? Mặt đường thiếu điều còn ngập đến nơi rồi kia, gió thì mạnh như bão giạt.... lờ như.....phải chi có cái điện thoại, trời à!

- Không đâu... chắc Tiểu Mai phải biết trời sắp mưa chứ....có áo mưa mà...!

- Nhưng mưa to vậy có mặc cũng vô ích... gió giạt mạnh mà....!

Từ chỗ đang đọc thoại một mình, tôi bỗng dung đâm ra sợ sệt cho chính những gì mình đang nghĩ, rồi sau đó nghĩ đến đâu là quỳnh quáng cả lên đến đấy, đâm ra hối hận biết vậy lúc trưa đừng mời Tiểu Mai ra ngoài vào hôm nay!

Rồi quyết định không nghĩ ngợi thêm một phút giây nào nữa, tôi ngồi bật dậy bước vội ra nhà sau, đóng tất cả cửa nẻo lại rồi dắt xe ra ngoài. Cửa chính vừa đóng lại, tôi nghe lạnh cả sống lưng khi bước ra bên ngoài, gió giạt từng cơn dữ dội, những hạt nước to từng đập chát chúa vào mặt bất cứ ai đang ở bên ngoài.

Có thể nói đó là cơn mưa to nhất của mùa thu năm nay!

Không một tin tức, không thể liên lạc, tôi khoác vội chiếc áo rồi phóng xe lao ra màn mưa dày đặc trước mắt...

- “Đừng xảy ra chuyện gì nhé... Tiểu Mai! “

Chương 227

Đối với thời học sinh của tôi từ cấp 1 đến giờ mà nói, thì mùa thu gần như là mùa tôi ghét nhất. Bởi nghỉ hè chưa được bao lâu đã phải nhập học trở lại, thêm nữa là mùa thu là lúc những cơn mưa to dùng rủ nhau kéo về nơi phố biển. Lúc nhỏ tôi ghét mưa, giờ vẫn vậy chả khác tí ti ông cụ nào, ngoài những lúc dạo này tôi thỉnh thoảng có nghĩ về những cơn mưa giữa tôi và Tiểu Mai, thành ra sự ghét mưa trong tôi có giảm đi phần nào.

Thế nhưng, lúc này tôi lại đang cực kì ghét mưa, ghét lây sang cả ông trời vì đã phá hỏng bữa tối mà tôi đang mong chờ với Tiểu Mai.

Bao ghét thì ghét, nhưng tôi vẫn phải lao ra màn mưa dày đặc ngoài ấy, cố gồng chân đạp mạnh để chiếc xe có thể di chuyển giữa những cơn gió mạnh mẽ đang thổi ngược lại, hai mắt căng ra nhìn xung quanh đường, nhìn vào các mái hiên nhà để xem có Tiểu Mai đang trú mưa gần đó không. Vậy mà dòm dáo dác một hồi, những hạt mưa nặng trĩu đập cả vào mắt vào miệng tôi đau rát vẫn chẳng thấy bóng dáng Tiểu Mai đâu. Gió thì thổi thốc ngược từng cơn làm cái mũ trùm cứ chực bật ngược ra sau, áo quần tôi cũng ướt mem những cơ man là nước.

Qua hết cây cầu bắc ngang sông Cà Ty, chạy thêm cả một đoạn dài nữa mà vẫn chẳng thấy có vẻ gì là Tiểu Mai đang ở gần đấy, tôi bắt đầu đạp xe về hướng cung đường biển dài ngoằng.

- “Có khi nào Tiểu Mai chưa ra khỏi nhà không? Ừ, dám lắm! “

Nghĩ bụng thế nên tôi lại càng chạy nhanh hơn nữa, tất cả chỉ để mong rằng nàng vẫn còn trong nhà, hoàn toàn êm ấm mà không phải chịu ướt lạnh như tôi lúc này. Thế nhưng cơn mưa to như cản bước tôi đi, cứ mỗi lần nhấc chân lên để đạp pê-đan là lần đó chân tôi nặng như đeo chì, mà gió thì vẫn thổi sùt sùt qua hai kẽ tai. Tôi lúc này đã nghe rằng mình va chạm vào nhau, hai bên tai thì đau buốt đi vì quá lạnh. Thỉnh thoảng có chiếc xe máy nào đó chơi ác chạy thật nhanh qua, té nguyên cả vũng nước vào chiếc xe đạp là tôi đang ở gần đó:

- “Cái đêch.... chơi gì kì vậy.....! “ – Tôi rửa thầm trong bụng.

Ra đến đường Tuyên Quang, tôi đã bắt đầu cầu trời khẩn phật cho Tiểu Mai hãy còn đang ở nhà khi tôi rẽ vào đường nhà nàng. Thế nhưng căn nhà có cánh cổng sắt màu đen lúc này lại chỉ có ánh sáng vàng vọt từ hai bóng đèn tròn trên trụ cổng hắt xuống, và cổng sắt thì đã khoá ngoài, chứng tỏ Tiểu Mai đã ra ngoài rồi.

- “Bỏ xừ... giờ sao đây? “ – Tôi buông tay xe, chống vào hai bên hông mà thở dốc.

Không có thêm thời gian để suy nghĩ nhiều, nơi duy nhất tôi nghĩ ngay đến lúc này chính là mái hiên mà hai đứa đã cùng trú mưa cạnh đài truyền hình. Nhưng rất ít có khả năng đó, bởi đài truyền hình nằm ngược hướng với đường từ nhà Tiểu Mai qua đến nhà tôi. Tính từ nhà nàng khi ra khỏi đường Tuyên Quang thì quẹo trái là ra đến biển, cũng là hướng ra đài truyền hình, trong khi đó rẽ sang bên phải rồi qua cầu là mới đến nhà tôi.

- “Kệ, biết đâu đấy! “

Hình ảnh Tiểu Mai đứng nép mưa một mình dưới mái hiên ngày nào đã thôi thúc tôi chấp nhận sự vô lý về việc xác định phương hướng mà không ngần ngại gì chạy thẳng ngay đến đó. Dù quả thật ban đầu tôi không hề mong cho nàng ở bên ngoài khi trời đang mưa to gió lớn thế này, nhưng bây giờ thì tôi chẳng mong gì hơn ngoài việc lúc tôi chạy đến mái hiên kỉ niệm đó, được thấy Tiểu Mai lại một lần nữa đang nép mưa tại chỗ ấy.

Bất chấp gió mạnh liên hồi và mưa như đập rất mặt vào mình, tôi vẫn giữ một niềm tin kiên định vào khả năng Tiểu Mai đang đứng ở đài truyền hình. Ấy vậy mà....

- “Trời hồi.....! “

Tôi buông tay lái, thiếu điều ngã vật luôn ra đường vì mái hiên lúc này trống không chẳng có ai đang trú mưa. Thất vọng tràn trề, tôi không thể nghĩ được gì nữa ngoài việc lùi thủi dắt xe lên lề rồi dừng trước mái hiên, đứng nép mình thật sát vào đó.

Lạnh... cô độc... không biết người ấy giờ đang ở đâu... có đang nghĩ đến mình không...?

Đó là cảm giác của tôi lúc này!

Đó cũng có phải là cảm giác của Tiểu Mai, khi nàng chủ động nhường lại áo mưa cho tôi, và nép mưa một mình dưới hiên trong cái đêm liên hoan mùa hè không?

Ước gì... giờ này mình lại được nghe “Kiss the rain “, lại được nắm tay nhau...nhỉ...?

Đây liệu có phải là nhân quả không? Cả hai đứa đều đã có những phút trú mưa cùng nhau, và cũng đã có lúc nép mưa cô độc một mình mà không hề biết nửa kia giờ đang như thế nào...?

- Rào....ào.....! – Tiếng mưa rơi ầm ỉ trên mái hiên đã to, tôi nghe tiếng lòng tự trong tim mình lại càng rõ hơn.

Một hồi sau, tôi ngược mắt nhìn lên bầu trời giờ đã không còn đỏ thắm mà chuyển sang màu đen trở lại, gió đã nhẹ đi phần nào, mưa đã thôi mạnh như lúc đầu, tôi biết, đã đến lúc mình phải về lại nhà rồi!

Đưa tay nhìn đồng hồ, đã hơn 6 giờ 30 tối rồi.

- “Đang ở đâu vậy... Tiểu Mai ...! “

Tôi lo lắng đạp xe chậm chậm về nhà, lòng cổ không nghĩ đến những điều chẳng lành đang xảy ra, tôi thà là nàng thất hứa không sang nhà mình, còn hơn là để nàng ra ngoài lúc mưa to gió lớn, lỡ có chuyện gì thì.....

- “Không.... không đòi nào... hai đứa này đều phước lớn mạng lớn mà... đúng không, ông trời?”
“– Tôi nghĩ trong vô vọng.

- “Phải rồi... đừng có nghĩ quẩn... từ khi nào mà mày bị quan vậy Nam....?” “

Cố tự trấn an mình bằng những dòng suy nghĩ không liên mạch, tôi gần như đã mất đi sự tỉnh táo vốn có, thay vào đó là những suy nghĩ... hết sức bi quan trong một tình huống hoàn toàn bình thường, chỉ là trời mưa đột ngột thôi mà, nhiều chuyện có thể xảy ra lắm chứ? Đâu nhất thiết Tiểu Mai phải đợi mưa ra ngoài lúc ấy đâu!

Thế nhưng tôi lúc này đâu có suy nghĩ được như vậy, trong đầu chỉ toàn là những tình huống... không tưởng, lại có cả lúc nhớ đến các đoạn cuối thường thấy trong phim, mà hầu như đều là kết thúc không có hậu, bão mưa to gió lớn, đường sá xe cộ... nguy hiểm....!

Quý ngài sư tử bá đạo thường ngày giờ đã ngấm mưa, trở thành một chú mèo con đang ướt sũng nước, lạnh căm và run lẩy bẩy, đầu óc chả còn giữ được bình tĩnh nữa....!

Tôi đang hoảng sợ thật sự, hối hận vì mình đã đưa ra một lời mời không đúng lúc, căm ghét con đường về nhà đang dài ra vô tận lúc này!

Rẽ đến đường về nhà, tôi uể oải tháo mũ trùm đầu xuống trong vô thức, thầm nghĩ nếu có khoá học thợ điện ngay lúc này thì tôi sẽ chẳng ngại gì mà học thật nhanh để sửa cho được đường dây điện thoại, để còn gọi cho Tiểu Mai, để biết được nàng có bình yên vô sự hay không!

Vậy mà khi tôi dừng xe trước cửa nhà mình rồi, đưa bàn tay trắng xanh vì nhiễm lạnh định mở cổng thì từ trong ánh mắt vô lực của mình, tôi thấy được người con gái ấy...

Tiểu Mai đang đứng trên thềm nhà trước mắt tôi, chiếc martin màu bạc dựng kế bên, nàng tròn mắt ngạc nhiên khi thấy tôi xác xơ như tàu lá chuối vừa qua cơn bão lũ.

- Nam... đi đâu mà.....! – Tiểu Mai nhìn tôi trân trân, nàng lú lú hỏi.

Thế nhưng tôi chẳng thể trả lời được nữa... chỉ biết rằng tôi vui mừng biết bao khi thấy nàng vẫn bình an vô sự, tôi muốn hình dáng trước mặt tôi lúc này là thực thể chứ không phải là nằm mơ...

Và không để Tiểu Mai hỏi hết câu, tôi ôm chầm lấy nàng.....

- Ơ.....!

Tôi ôm lấy người con gái thanh mảnh ấy, cảm nhận hơi ấm để chắc rằng tôi không nhìn lầm, ghì chặt đôi bờ vai hờ hững....

- Minh.... thậm chí... đã nghĩ.....! – Tôi run lẩy bẩy, nói thật khế qua gáy tóc nàng.

-! – Một cảm giác ấm áp từ một người hãy còn đang chưa hiểu gì cả.

Lúc nào cũng vậy.... ấm áp trong tiết lạnh...sao tôi yêu câu nói này quá đỗi.....!

Có lẽ là chỉ vài giây sau đó, dù chỉ là ngắn ngủi thôi... ừ... Tiểu Mai rất nhẹ nhàng và cũng rất nhanh, nàng đẩy tôi ra....

- Nay... sao vậy... người ta nhìn kìa.....! – Nàng nhú đôi bờ mi lại, vẻ không vừa ý.

Chỉ sau khi Tiểu Mai đẩy mình ra, tôi mới tỉnh hồn nhận thấy vừa rồi... tôi đã làm một việc mà bình thường có cho vàng tôi cũng chả dám...

Ồi tía má ơi... tui vừa ôm.... con gái.... giữa làng xóm kìa.....!

Mất thêm một vài giây ngượng ngập, tôi gãi đầu lia lịa, cúi xuống nhặt lại chùm chìa khoá nhà đã đánh rơi tự lúc nào không hay, cố tránh ánh nhìn dò xét của Tiểu Mai, tôi lúng búng hỏi:

- Mai... đến đây lúc nào vậy?

- Mình đợi gần 20 phút rồi đấy! – Nàng nghiêng mặt đáp, nhìn tôi vẻ thắc mắc khôn tả.
- Vậy là... ừ....! – Tôi nhìn đồng hồ, đã 7 giờ đúng, hoá ra tôi chạy lòng vòng từ đài truyền hình về nhà mà tốn gần ấy thời gian.
- Nam hẹn mình qua mà lại bỏ đi đâu vậy? – Nàng hỏi tiếp.
- Minh... mình đi tìm.....!
- Tìm ai? Trời mưa thì ai ở ngoài chứ, khờ ơi!
- Thì... là sao?
- Ôi... lúc chiều mình ở nhà thờ tập nhạc, tầm 6 giờ kém thấy trời sắp mưa, mình đã gọi điện sang nhà định nói Nam là mình qua trễ chút, mà không gọi được nè!
- Ừ... điện thoại nhà hư rồi!
- Gọi không được nên mình đợi lúc tạnh mưa là chạy qua ngay, mà thấy nhà Nam đóng cửa, nên đứng đợi đây!
- Ừ... lúc chiều mình cũng đợi... mà không được...nên mới lo...!
- Ông ơi, tui đâu có gốc đến độ trời mưa to mà cứ ra ngoài chỉ để đứng giờ đâu chứ, lo gì đâu không vậy!
- Thì.....!

Tôi cúi gầm mặt, lúc này hết như một thằng bé đang vòng tay ủ rũ ra vẻ biết lỗi trước bà chị hai đang mắng yêu hết lời.

- Vậy ra....Mai không bị mắc mưa hở? Không bị ướt hở? – Tôi ngây ngô hỏi.
- Minh... có ra ngoài đâu mà ướt...ôi...! – Tiểu Mai thở dài ngán ngấm.

Hoá ra là như vậy, trong khi tôi đang ở nhà lo nghĩ tào lao lúc trời sắp mưa thì Tiểu Mai cũng đang ở bên nhà thờ, thấy trời sắp mưa nên nàng gọi sang báo tôi mà không được. Rồi tôi rảnh rỗi sinh nông nổi, chạy như điên ra đường mà tìm kiếm từa lưa, thành ra người đang ở trong nhà thì lại lao ra ngoài để ướt mem, còn người phải ra ngoài thì lại chả hề dính một giọt mưa nào.

Tôi ngồi phịch xuống thềm nhà, đưa tay vuốt nước mưa trên mặt rồi chỉ muốn phá ra cười vì cái sự ngô nghê của mình. Tự nhận là thông minh và bình tĩnh, thế mà cứ dựng chuyện là lại quỳnh quáng cả lên không thêm suy tính, đâm đầu làm những chuyện không đâu vào đâu. Nhìn lại Tiểu Mai, nàng sơ mi trắng váy đen, vẫn xinh đẹp quý phái, chả hề là có vẻ gì là vừa kinh qua một trận mưa to đùng. Còn tôi... lếch thếch như thằng bần, tóc tai bù xù, người ngòm ướt nhẹp.

- Vậy định đứng ngoài luôn hở? – Tiểu Mai khó hiểu nhìn tôi.
- À...ừ... quên mất...! – Tôi giật thót người, vội đứng dậy mở cổng.

Tiểu Mai vẫn chưa hết ngạc nhiên vừa nhìn tôi dò xét vừa dắt xe vào nhà, và tôi cũng... ngạc nhiên không kém, bởi hình như nàng chẳng hề để tâm là... tôi vừa ôm nàng, một cái ôm thật sự và đúng nghĩa...!

Vừa nãy tôi có yếu đuối quá không trời?

Chương 228

Một chốc sau, tôi lúc ấy hãy còn bối rối, đưa tay chỉ loạn xạ trong nhà bếp:

- Đây là... bếp ga, ừ... món ăn có sẵn trên đó rồi... bên này là chén đĩa... để dọn ra...!

- Rồi, Mai nhớ mà, giờ lau khô rồi tắm đi, để mình dọn cho! – Nàng ngắt lời tôi.

- Ừ....ừ...! – Tôi gật đầu lia lịa như cái máy.

Bước lên phòng mình để lấy đồ thay, tôi vẫn còn tim đập chân run vì chưa tin hẳn vào cái ôm khi nãy, nửa phần vui mừng vì Tiểu Mai giờ thật sự là đang ở trong nhà tôi, nửa phần... ngờ ngẩn vì hương hoa bí ẩn của nàng hãy còn đang lưu lại trên người tôi. Sao mà tôi thấy mùi hương này thân thiết quá đối vậy nhỉ?

Quên cả chuyện lau khô, tôi xả vòi nước nóng lên người để mong lấy lại bình tĩnh, thế nhưng càng ngâm nước lâu, tôi càng thấy... run lẩy bẩy.

Vừa ôm người ta, mà người ta chả nói gì, tí nữa sao mà đối mặt đây?

Tắm rửa xong xuôi, tôi bước xuống nhà bếp đã thấy bàn ăn tươm tất dọn ra, Tiểu Mai đang bật tivi ngồi xem tỉnh rụi. Tôi dám cá là nàng đã biết tôi đang đứng đây, thế nhưng dường như nàng làm ngơ tôi đi, vẫn bình thản chú tâm vào bản tin thời sự.

-! – Tôi lớ ngớ đứng như trời trồng giữa bếp chả biết nói năng gì sất, đợi chờ một tiếng của nàng để được cho phép... ăn cơm.

Quên cả đói, quên cả mỏi chân, tôi lúc này đang diễn trọn vai một cây chuối giữa đồng không mông quạnh, cũng dán mắt vào màn hình thời sự mà cầu mong cho hết đại cái chương trình “tào lao” này đi.

Tôi biết là Tiểu Mai đã nhận ra sự có mặt của tôi lúc này rồi, chắc luôn, nàng đang khúc khích cười không thành tiếng kia, vai rung lên kia..... nhưng sao bắt tôi đứng yên vậy nè trời?

May thay có vẻ như nàng đã chán để tôi đóng vai ông phỗng, vờ quay sang nhìn vắn vơ rồi bất chợt thấy tôi đang lớ ngớ giữa nhà:

- Ủa? Nam xong rồi hở? Ngồi đi chứ! – Nàng nói giọng ngạc nhiên, nhưng tôi biết là có trêu chọc trong đó.

Bởi... đây là nhà tôi mà, sao tôi lại đợi Tiểu Mai cho phép rồi mới dám ngồi vậy chứ?

Tôi gãi đầu rồi ngồi xuống ghế, lăm lét nhìn nàng xới cơm ra chén rồi đưa tay ra định lấy chén cơm, ngờ đâu nàng giật lại:

- Để mình xới thêm chút nữa, còn ít nhỉ! – Tiểu Mai tiếp lời.

Quê tay rồi nha....hức.....!

Cầm chén cơm trong tay rồi, tôi khẽ khàng chạm đĩa.....Thế nhưng lại chả dám gấp món ăn gì, bởi tự dung Tiểu Mai lại ngồi im nhìn tôi.

- Sao...sao vậy? – Tôi đã bắt đầu hoảng loạn.

- Nam mời mình đến mà, chưa được phép thì ai dám ăn chứ! – Nàng đáp.

- Ủ... ăn đi... tự nhiên nhé....! – Tôi lúng búng mở lời.

- Ủa, Nam cũng tự nhiên ha! – Nàng tùm tùm cười, nói rồi nàng đưa tay gấp miếng thịt bò vào chén tôi – Bồi bổ người mắc mưa nè!

- Cảm...on...! – Tôi nói như bị mắc nghẹn.

Trái ngược với tưởng tượng ban đầu của tôi lúc chiều, đó là bữa tối lãng mạn với ánh nến lung linh, Tiểu Mai sẽ ngại ngùng đợi tôi gấp thức ăn, tôi sẽ đường hoàng nói những lời “đường mật”, mặc sức thể hiện tình cảm “nồng nàn”. Thế nhưng trận mưa to bùng khi nãy đã dội sạch bao hùng tâm tráng chí lúc đầu, tôi bây giờ như chú mèo con tội nghiệp đợi mẹ sư tử gấp cho thức ăn.

Tôi cá luôn, đây là bữa ăn kinh hoàng nhất tôi từng được biết mà, đây là bữa cơm câm lặng, là bữa tối với tử thần, thiệt luôn chứ chẳng đùa!

Chả dám vọng động, tôi chỉ lăm lét đưa mắt nhìn Tiểu Mai đang thản nhiên đưa thức ăn vào đôi môi thanh nhã, từ tốn ăn uống thật chậm rãi. Còn tôi, chỉ dám âm thầm cầu trời khấn phật....

- “Đừng có hỏi gì cái vụ ôm hết... đừng có hỏi gì hết.....đói....đói quá.....!”

Không lẽ Tiểu Mai đang phạt tôi vì cái tội ôm nàng mà chưa được sự cho phép hay sao? Nhưng đây là nhà tôi mà, tôi phải được ăn chứ.....

Tôi không dám nghĩ đến cái chân lí kia đâu.... Nhưng nó lại xảy ra mới ác chứ....

Giật bắn người suýt nữa là phun cơm ra bàn khi tôi nghe thấy âm thanh đầu tiên của “bữa tối với tử thần” vang lên:

- Dạo này thấy Nam là lạ sao ấy nhỉ? – Tiểu Mai mỉm cười.

- Lạ như thế nào? – Tôi ngó người thắc mắc.

- Chứ khi không lại mời mình đến làm gì? – Nàng hấp háy mắt.

- Bộ... phải có lí do thì mới được Mai đến nhà mình chơi à? – Tôi hỏi lại.

Yes! Phải thế chứ, tôi phản công rồi nè, trả lời quá chuẩn!

- Ủ... tại thấy lạ lòng lắm, mình thì ngồi ăn, Nam thì.. ngồi xem!

- Hà?

- Ăn đi chứ hả gì, đã ai nói gì đâu!

- Thì... đang ăn này giờ nè!

- Chén cơm còn nguyên kia ông hai!
- Đang...giảm...cân....ăn ít...!
- Thế à? Vậy mình không ngại đâu nhé!

Vâng, tôi biết tôi ngu rồi, tôi lại ngồi ngó Tiểu Mai thản nhiên dùng bữa mà miệng mình méo xệch lại!

- Ăn đi, hì hì! – Nhưng nàng đã từ bi hỷ xả, chủ động gấp món cho tôi.
- Ủ...cảm ơn! – Tôi thiếu điều ghen ngào luôn.

Vài phút trôi qua... tôi tự dung thấy lạnh gáy... vì hình như đến giờ xung tội rồi....

- Hôm giờ Nam làm gì?
 - Làm gì là... làm gì?
 - Sau giờ học trên lớp ấy?
 - Ủ... thì về nhà học tiếp!
 - Thật không?
 - Thật mà, chiều học ở nhà thằng Tuấn, sau đó qua nhà thằng Luân, rồi về nhà....
- Cứ như thế, tôi không đánh mà khai, nói sạch sành sanh, kể tất tẩn tật!
- Vậy thời gian đâu mà đi dạo? Học miết kia mà?
 - Ủ....dạo xong... tối về học tiếp!
 - Hèn gì gần đây thấy ngủ gật mãi nhỉ?
 - Để... bữa sau không ngủ nữa đâu, thật đấy!
 - Mình có bảo Nam hứa gì đâu mà thật với không thật, có ngủ gật mình cũng chẳng để tâm!
 - Ủ.....!

Tôi rầu rĩ gật đầu, nghe Tiểu Mai bảo chẳng để tâm mà buồn thê lương!

- Vậy nên cố mà đừng ngủ gật, xấu mặt lắm, nhé? – Thế nhưng ngay sau đó, nàng lại nháy mắt nhìn tôi, và cười duyên dáng.
- Ủ...ừ... dĩ nhiên... hứa đấy! – Tôi mê mẩn gật đầu ngay tắp lự.
- Được rồi, Nam ăn đi chứ! – Tiểu Mai thở hắt ra.
- Ủm....! – Được lời như cởi tấm lòng, ngay sau đó tôi ăn như gió lốc.
- Từ thôi, ghen bây giờ! – Nàng tùm tùm cười. – Một chén canh nhé?
- Ủ....! – Tôi không biết gì hơn ngoài việc tiếp tục gật đầu.

Kết thúc bữa tối bằng việc tôi lóng ngóng lau bàn và ngẩn ngơ nhìn Tiểu Mai đứng rửa bát, ôi ước gì có người vợ đảm đảm như thế thì còn gì bằng nữa hả trời?!! Và rồi “bà vợ đảm đang” ấy xoẹt mắt toé lửa đến tôi:

- Nhìn gì?

- Không... không có gì! – Tôi hoảng vía chối ngay tấp lự.

Một chốc sau, tôi mở cổng dắt xe Tiểu Mai ra ngoài:

- Được rồi, cảm ơn về bữa tối nhé, cho Mai gửi lời hỏi thăm bác gái nha! – Nàng đổi giọng dịu dàng khi nhắc đến mẹ tôi.

- Ừ... để mình đưa về! – Như sợ nàng đổi ý, tôi vội dắt luôn xe mình ra cổng.

Bầu trời sau cơn mưa trở nên mát mẻ và thoáng đãng, tôi và Tiểu Mai chạy xe sóng đôi nhau, một khoảng lặng thường thấy lại tồn tại giữa hai đứa. Nhưng với tôi lúc này là đã hạnh phúc lắm rồi, bởi bữa tối dù không diễn ra lãng mạn như tôi tưởng, nhưng thay vào đó là một cảm giác yên bình và ấm áp.

Cũng có phần may mắn nữa, Tiểu Mai chẳng hỏi gì về cái ôm lúc đầu cả.... hú vía thật!

- À....! – Tôi định mở lời bắt chuyện vài câu trước khi Tiểu Mai về đến nhà thì bất chợt giật mình khi thấy thằng Minh Huy đang cùng hai thằng đệ của nó đang chạy từ hướng ngược lại.

Trông thấy Tiểu Mai đi bên cạnh tôi, thằng Huy không nói năng gì, nó chỉ khẽ gật đầu chào nàng và nhìn tôi đầy sát khí. Tôi cũng chẳng vừa, hất vai hừ nhạt với nó tỏ vẻ mày không đáng cho tao để ý đến.

Thằng Huy vừa khuất dạng là Tiểu Mai quay sang nhìn tôi ngay:

- Hôm giờ hai người có vẻ ghét nhau nhỉ?

- Mai không biết đâu! – Tôi trả lời với vẻ bực dọc.

- Mình biết chứ! – Thế nhưng nàng chỉ mỉm cười đầy ẩn ý.

Đưa Tiểu Mai đến trước cổng nhà, tôi cũng xuống xe dắt bộ:

- Được rồi, hi! – Nàng khẽ nói, đưa tay mở khoá cổng.

-! – Tôi vẫn chôn chân tại chỗ, bối rối chưa biết phải nói gì.

- Gì vậy? Hay vẫn còn muốn ăn thêm? – Tiểu Mai hấp háy mắt trêu tôi. – Nếu vậy thì vào nhà mình nhé!

- Không... no rồi, Nam về nhé! – Tôi lúng búng lắc đầu.

- Ừa, ngủ ngon, trời lạnh lắm đấy! – Nàng tùm tùm.

- Ừ, không sao đâu, mai gặp! – Tôi nhún vai đáp, dù rằng mình đang lạnh thật.

Rồi tôi quay xe đạp về, trong lòng chợt dậy lên một nỗi tiếc nuối khi đã đưa Tiểu Mai về nhà, tôi

muốn ở cạnh nàng thêm được lúc nào hay lúc ấy kia!

Sau này nhớ lại, tôi đồ rằng có lẽ cái đêm hôm đó, khi tôi hứng chịu giá lạnh từ cơn mưa nặng hạt của mùa thu thì cũng là lúc vẻ băng sương nguyệt lạnh của Tiểu Mai đã dần tan biến. Ấu cũng là duyên nợ, có phải không nhỉ?

Tối hôm đó, tôi rúc mình vào chăn ấm và ngủ một giấc thật ngon lành, tâm trạng cực kì tươi tốt bởi cảm nhận rõ ràng Tiểu Mai đã thôi lạnh lùng với mình. Thế nhưng sáng hôm sau khi tỉnh dậy, tôi mới biết để làm tan đi tảng băng ngăn cách hai đứa, tôi đã bị... cảm lạnh...!

- Hắt....xì...iiiiii! – Âm thanh phát ra to tổ bố từ dãy bàn cuối phòng học 11A1.

- Nam có khoẻ không? Em xuống phòng y tế đi! – Cô Thảo nói.

- Dạ...không...ơ....sao....hắt.....xì.....! – Tôi thều thào đáp lại. – Em...còn ngồi được mà cô...!!

- Tiết chủ nhiệm này cũng chưa có gì đâu, em cứ xuống phòng y tế nghỉ cho khoẻ, chút nữa rồi về! – Cô Thảo tiếp lời, ừ cô nói cũng đúng, bây giờ đã là tiết chủ nhiệm của ngày học cuối trong tuần, sau đó là có thể về nghỉ ngơi thoải mái rồi.

Đưa mắt nhìn Tiểu Mai, tôi sượng rơn khi thấy nàng khẽ ái ngại gật đầu, thế là định nhồm dậy để xuống phòng y tế nằm nghỉ rồi thì thằng Minh Huy từ dãy bàn tổ 1 đứng phất dậy:

- Thưa cô, em nghĩ nên để bạn Nam ở lại đây chút nữa, em có việc cần báo cáo!

- Gì vậy Huy? – Cô Thảo ngạc nhiên.

Tôi đưa tay vỗ lên tai để chắc chắn là mình không nghe lầm, trong bụng đã cảm thấy có điều chẳng lành sắp xảy đến.

- “Bình tĩnh nào! “– Tôi tự trấn an mình, nén cơn “bạo bệnh “qua một bên.

- Dạ, thời gian qua em có theo sát và kiểm tra, thì đến nay em nghĩ chắc cũng cần phải báo cáo với cô. Là gần 2 tháng vừa qua em thấy bạn Nam học rất sa sút không được như kết quả năm ngoái, đặc biệt là ở môn Toán, Nam thường xuyên bị điểm kém, và không phát huy thật sự vai trò của mình ở giờ truy bài!

Thằng Minh Huy làm một tràng dài liên tu bất tận, chả riêng gì Luân khùng mà cả đám Khang mập đều há hốc mồm vì chẳng ngờ thằng ngoại lai này lại chơi đều đi tố cáo trắng trợn đến vậy. Chỉ có tôi là phất tay nghĩ thầm:

- “Ôi xời, thầy kệ mày, cứ tố thoải mái! “

Rồi khi cô Thảo còn chưa kịp nói gì, nó đã giáng thêm một đòn chí mạng nữa:

- Nam không còn xứng đáng làm cán sự Toán của 11A1 nữa! – Thằng Huy đưa tay chỉ thẳng vào mặt tôi.

Hết thầy mọi người đều giật mình, Luân khùng há hốc mồm nhìn tôi đứng bật dậy ngay sau đó:

- Ê... bình tĩnh mậy! – Nó kéo tay tôi thì thào.

Thế nhưng tôi mặc kệ, vẫn dõng dạc lên tiếng:

- Thừa cô, em nghĩ bạn Minh Huy nói rất đúng!
- Hà? – Đám bạn trong lớp đều nhất loạt sùng sốt.
- Thời gian qua vì một số chuyện khúc mắc mà em không thể tập trung vào việc học được! – Đến đây tôi kín đáo đưa mắt nhìn sang Khả Vy, em ấy vội vã tránh ánh nhìn từ tôi – Vậy nên em thật sự đã không làm tốt vai trò một cán sự Toán!
- Ừm...! – Cô Thảo gật đầu.
- Nèn em xin tạm nhường chức cán sự Toán của mình cho bạn Minh Huy đảm nhiệm, vì em thấy bạn ấy cũng rất giỏi môn Toán và lại thường xuyên giúp đỡ bạn bè. Còn khi nào em đã học tốt trở lại và cảm thấy có thể đảm đương trách nhiệm, đến lúc đó em sẽ xin phép cô được tiếp tục là cán sự Toán của lớp!
- Um... cũng được, vậy Huy có đồng ý không? – Cô chủ nhiệm quay sang tổ 1.
- Dạ...được ạ....! – Thành Huy vẫn chưa hết sùng sốt, nó bối rối trả lời.
- Vậy từ giờ bạn Minh Huy sẽ thay Nam là cán sự Toán nhé các em! – Cô Thảo tuyên bố.

Trong khi cả lớp hãy còn đang xôn xao với quyết định vừa rồi thì tôi dường như hoàng ngỗng xuống chả hề mảy may tỏ thái độ gì, và lại....

- Hắt...hắt...xì.....!
- Cái thằng điên này, mày bị ngu à, sao lại từ chức? – Luân khùng đập vai tôi.
- Từ từ tao giải thích cho, chả sao đâu... hắt.....! – Tôi hất tay trả lời.

Mặc cho hội bàn tròn đang dần mặt ra khi tôi chủ động nhường chức cán sự Toán cho thằng địch thủ, tôi vẫn ung dung... đưa tay quệt mũi. Có vẻ như trong mắt bọn nó, thằng Nam lúc này đang quan tâm đến sức khỏe của nó hơn là danh dự bản thân. Thế nhưng đám huynh đệ của tôi không biết tình huống đã đều giành chức của thằng Minh Huy vừa rồi cũng là nằm trong dự liệu và kế hoạch tác chiến của tôi.

Thật vậy, ở mặt trận thứ nhất, ngay từ khi vạch ra kế hoạch chiến đấu tôi đã biết được ngày nào chưa giành được chức cán sự của tôi thì ngày đó thằng Huy còn chưa yên tâm. Bởi muốn đối chọi trực tiếp với tôi thì nó phải đối mặt trên lãnh vực học tập, chứ không phải là ở mặt trận công tác lớp với chức danh phó bí thư. Mà kể từ hè đến trước hai tuần gần đây thì tôi học hành chả ra cái củ khoai tây gì, nên chuyện bị thằng Huy lấy mất chức chỉ là vấn đề chẳng sớm thì muộn.

Chính vì vậy đằng nào cũng mất chức, thà tôi ra đi trong vinh quang còn hơn. Và cũng vì một lẽ tất yếu nữa, tôi sẽ không thật sự mất đi điều gì khi tôi chủ động nhường nó cho một ai đó. Vừa nãy tôi đã nói rất rõ ràng, nhường cho thằng Huy giữ chức đến khi tôi học giỏi trở lại, tôi sẽ lần hai nhậm chức, điều này đã được toàn thể mọi người chứng kiến. Và đối với việc học giỏi trở lại thì tôi thập phần tự tin là chuyện đó hoàn toàn nằm trong tầm tay.

Như vậy đấy, trong chiến trận, muốn giành chiến thắng thì chủ động luôn là cách tốt nhất. Và bạn sẽ không thật sự mất đi khi mà bạn chủ động từ bỏ, còn hơn là bị kẻ khác cướp lấy. Tôi đã

dự liệu cho tình huống này từ lâu lắm rồi, không có gì phải bất ngờ với đòn đá đều này của thằng Minh Huy, hẳn là nó đang cay cú về buổi tối hôm qua bị tôi phỗng tay trên lắm mà!

Giờ ra về, khi tôi đang lơ đãng dắt xe ra khỏi bãi giữ xe thì Tiểu Mai cũng từ đằng sau đi lên cạnh với tôi:

- Vẫn ổn chứ nhỉ? – Nàng hỏi.

- Không... ổn lắm...hắt.....hơ.....! – Tôi định giở trò làm nũng.

- Đáng lắm, tự mình hại mình mà! – Chẳng dè nàng lại bĩu môi chế giễu.

- Ủm... đang buồn vì mất chức đây! – Tôi đâm ra rầu rĩ, nhưng cũng chỉ là giả vờ.

- Thông minh đấy! – Nhưng Tiểu Mai chỉ mỉm cười đáp lại.

- Cũng....hiểu à? – Tôi ngớ người ra vì bất ngờ, tưởng chừng cái ẩn ý trong chuyện tôi nhường chức cho thằng Huy là chỉ có mình tôi biết thôi chứ.

- Ủa, về trước nhé! – Nàng nhún vai trả lời.

Đứng nhìn Tiểu Mai dắt xe ra cổng mà lòng tôi chợt dậy lên một nỗi “hoang mang” vô cớ:

- Yêu người thông minh quá thì có tốt hay không nhỉ?

Và một giây sau tôi lại phớt lờ đi nỗi lo tằm xàm đó:

- Ôi xời, xinh đẹp vậy ai mà không yêu cho được, hê hê....hắt.....xì.....!

Buổi tối hôm đó, sau bữa cơm no căng bụng, tôi phóng vội lên phòng để thay đồ thật bảnh bao, chuẩn bị cho công cuộc đi dạo bộ với Tiểu Mai thì chợt điện thoại reng lên inh ỏi. Tôi làu bàu đưa tay nhắc ống nghe, rửa thắm giờ phút này lại có thằng ất ơ nào gọi điện đúng lúc thế nhỉ, định phá đám tôi hay sao đây mà?

- A nô! – Tôi càu nhàu nghe máy.

- Nam hử? – Giọng Tiểu Mai từ bên kia đầu dây.

- Ủ...mình nè! – Tôi lúng búng gật đầu, cũng khá lâu lắm rồi, kể từ mấy tháng hè trước tôi mới được nghe lại giọng nàng qua điện thoại.

- Tối nay không cần thiết phải đi dạo với mình nữa đâu! – Nàng tiếp lời.

- Ơ...sao...??!! – Tôi sững sốt.

- Ở nhà dưỡng bệnh đi, khỏi hẳn rồi qua lại cũng được!

- Không... khỏe rồi...mà...hắt.....xì.....!

Tổ bà cái mũi phản chủ này, sao lại giở quẻ đúng lúc thế hả trời?

- Đó, cấm có cãi, nghỉ ngơi đi nhé!

- Ủ....rồi....!

- Vậy ha, ai bảo khờ để mắc mưa chi!

- Ủm...!

- Rồi, nghỉ đi, bye!

- Ủa.....!

- Nghe có vẻ miễn cưỡng vậy?

- Đâu có...vậy nha!

- Ủm, mình cúp máy đây!

- Rồi.....!

-!

-!

- Sao còn chưa gác máy?

- Đợi.....!

- Cộp....tút...tút....tút....!

Khỏi phải nói đến buổi tối hôm đó, tôi như đứa con nít nhảy cẫng lên, vui mừng hết lớn phốc thẳng lên giường nằm, suốt buổi chỉ lẩm bẩm một câu nói duy nhất:

- Hoàng hậu à, hôm nay trăm rất vui, tuy long thể bất an nhưng vẫn giữ được chiến tích huy hoàng, ề hề.. hề... hắt....xì....ì.....!!!

Chương 229

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy với một tâm trạng phấn chấn và với cái mũi liên tục....

- Hắt....ắt.....ì ì.....sụt.....! – Tôi đưa tay quệt mũi.

Nếu là bình thường thì tôi đã nằm lăn lộn vì bức tức bởi cơn cảm mạo hành hạ rồi, nhưng bây giờ lại khác, tôi có sức mạnh tình yêu trợ giúp nên chỉ bằng một động tác gọn lẹ, tôi bật dậy khỏi giường và đi xuống phòng tắm. Vệ sinh cá nhân đâu đó xong xuôi, tôi lẩm nhẩm trong đầu:

- Sáng chủ nhật, làm gì đây ta?

Ngẫm nghĩ chừng vài phút, tôi quyết định nhắc máy gọi điện sang nhà Tiểu Mai với mưu đồ táo bạo là rủ nàng đi chơi nguyên ngày hôm nay, vì dù gì tín hiệu từ nàng đáp lại trong mấy ngày qua là hết sức khả quan, và tôi tự tin rằng mình hoàn toàn có thể mời nàng đi chơi được. Thế nhưng khi tôi còn chưa kịp chạm vào điện thoại thì nó đã tự rung chuông inh ỏi:

- Reng.....reng.....!

- Bỏ xù, không lẽ mình linh dữ vậy sao ta? – Tôi giật mình nghĩ rằng biết đâu Tiểu Mai lại đang gọi điện.

Và bằng một chất giọng ngọt ngào nhất có thể, tôi đưa tay nhắc máy:

- A nô, Nam nghe đây!

Đáp lại giọng nói mật ngọt chết ruồi của tôi là một âm thanh dường như đang từ địa ngục a tỳ vọng tới, đầy hoá khí a tu la:

- Anh làm gì mà hôm trước nghỉ học không phép? Hà? – Là giọng của bé Trần đang đằng đằng sát khí.

- À...anh.....bạn...! – Tôi quỳnh quáng đáp bừa, rửa thắm mình tối qua quên gọi điện giải thích.

- Vậy sáng nay anh có bận không? – Trần hừ giọng.

- Ủ...không....nhưng...à.....! – Tôi đâm ra ngắc ngư.

- Ngay bây giờ anh qua nhà em, cho 10 phút! – Con bé nói như ra lệnh.

- Ố....nhưng.....! – Tôi điếng hồn định cự lại.

- Cộp....tút....tút....! – Không để cho tôi kịp nói hết câu, Trần cúp máy cái rụp.

- Thảm rồi.....! – Tôi ngồi phịch luôn xuống cái ghế bành, vuốt mặt thảm não.

Có mỗi bữa chủ nhật rảnh để định đi chơi với Tiểu Mai thì bé Trần nở lòng nào dập tắt hi vọng đó không thương tiếc, tôi rầu rĩ nhét sách vở vào cặp rồi thất thểu đạp xe sang nhà cô Nguyệt, không dám chần chừ vì sợ trễ hạn 10 phút lại bị phạt thì khổ.

- Ủa Nam? Con qua chơi à? – Cô Nguyệt mở cổng nhà, ngạc nhiên hỏi tôi.
- Dạ.... con qua...dạ...! – Tôi định nói là mình qua học, nhưng kịp ngậm miệng lại.
- Ủ, con vào phòng khách ngồi đi! – Cô đơn đả cười tươi.
- Dạ...để con lên phòng Trân luôn, có Trân ở nhà phải không cô? – Tôi hỏi.

Và ngay sau đó tôi lạnh toát sống lưng vì cái nhìn tằm tằm của cô Nguyệt rõ là đang... có ý gì đó với câu nói vừa rồi của tôi:

- Ủa, con bé nó đang ở phòng đấy!
- Dạ...cảm ơn cô! – Cảm thấy không thể nấn ná thêm nữa, tôi vội cúi thẳng lên lầu, cố tránh ánh nhìn như dò hỏi của cô Nguyệt.

Tôi bước vào phòng Trân đã thấy con bé ngồi gác chân trên ghế xoay, nhìn tôi đầy lạnh lùng:

- Hay quá nhỉ, trễ 3 phút! – Trân cười mỉa mai.
- Tại anh còn chào mẹ em ở dưới nữa chứ! – Tôi khẽ nhăn mặt.

Trân đứng dậy quay lưng về phía tôi:

- Vậy anh ngồi đi, uống nước không?
- Không, được rồi, mà gọi anh sang chi vậy? Mới sáng mà....! – Tôi dò hỏi.
- Chứ anh đang cầm gì đấy? – Con bé nheo mắt nhìn tôi.
- À...cặp sách! – Tôi thật thà đáp.
- Vậy thì học tiếp thôi! – Trân nhún vai nói thản nhiên như không.
- Ờ....chủ nhật mà em??!! – Tôi ngớ người.
- Ai bảo hôm trước anh nghỉ học? Lúc em học anh, em có nghỉ bữa nào không?

Đến đây thì tôi hết ham cãi lại dảng vẻ đang như muốn ăn tươi nuốt sống tôi của Trân, đành âu sầu gặt đầu rồi lôi tập sách ra. Nhưng rõ là con bé sai mà, vì lúc con bé học là tôi đến tận nhà dạy, thế nên chỉ có tôi đi dạy đầy đủ chứ làm gì có chuyện Trân học đầy đủ vậy kia?

- Giờ em hỏi anh trước, sao hôm bữa anh nghỉ mà không báo? Làm em đợi cả buổi! – Trân gần giọng hỏi.
- À...bữa đó mưa to, mà điện thoại nhà anh hư nữa, không gọi nói được! – Tôi trả lời.
- Vậy sao tạnh mưa xong thì anh không qua nhà em? Ít nhất cũng phải nói một tiếng chứ!
- Tạnh mưa xong cũng gần 8 giờ rồi mà, em sao thế?
- Hơ, mưa tạnh là 7 giờ 45 nhé, trong khi 9 giờ mới hết học, điện thoại hư thì anh sang nhà em không được à?

- Thì.....anh bị.....!

- Bị gì?

Bất quá phải làm liều, tôi há hốc mồm nuốt không khí rồi vờ như mình vừa:

- Hắt...ắt....xì...ì.....!

Rồi tôi đưa tay quệt mũi, xong lại chùi vào....áo, ra vẻ rất ư là thê thảm:

- Anh bị cảm, hic!

- Sao anh chùi vô áo? Trời đất ơi, dơ quá! – Trần khiếp vĩa nhãn mặt.

- Ủ....cảm mà...hắt....ắt.....! – Dứt lời tôi lại vờ như mình sắp hắt hơi tiếp.

- Giấy nè....ghê quá....! – Con bé nhãn mặt đứng lùi ra.

- Cảm ơn....hì....sụt.....! – Tôi cười toe vì khổ nhục kế đã thành công.

- Thôi, anh cảm thì tối mai học cũng được, bữa nay cho nghỉ, không cần học bù! – Con bé lắc đầu thở dài ngao ngán.

- Bậy nào, phải học chứ, anh tới nhà em....hắt....ắt....xì.....rồi....! – Tôi lại chơi chiêu.

- Anh uống thuốc gì chưa?

- Chết...anh để quên ở nhà rồi!

- Vậy....anh về nhà lấy thuốc uống đi cho khỏi, tối mai mà vẫn còn cảm thì nghỉ thêm một bữa nữa cũng được!

- Tiếc nhỉ, lỡ sang đây rồi.... hay anh uống thuốc rồi qua học nha?

- Thôi mà, anh nghỉ ngơi đi, em sợ rồi đó!

- Ủ...vậy cũng được, tối mai gặp!

Rời khỏi nhà Trần mà lòng tôi phoi phới, chỉ muốn cười tét rốn vì vẻ mặt lo lắng của con bé khi nãy trước bộ dạng giả bệnh của tôi. Cơ mà tôi cũng đang bệnh thật đấy chứ có gặt gẫm ai đâu, chỉ là... bệnh hơi nhẹ và đã đỡ hơn mà thôi, hể hể!

- Giờ về nhà cắt cặp xong rửa nạng đi chơi, hé hé! – Tôi vừa nghĩ vừa tự cười một mình.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, tôi chưa kịp thực hiện được ý định lảng mạn của mình thì đã thấy gặp hạn. Vừa dừng xe trước nhà, tôi còn chưa kịp đưa tay mở cổng thì cu Bọt từ trong nhà chạy ù ra:

- Cậu Nam.....oạch....!

Tôi biết ngay mà, thằng nhóc mập này hình như bị mất cân bằng trọng lực, cứ hể nó chạy là lại té đoành đoạch. Nhưng cu Bọt đang ở nhà tôi, vậy là sao đây?

- Bữa nay con ở nhà giữ cu Bọt nhé, mẹ với chị Hoà đi công việc! – Mẹ tôi dặn dò rồi lấy chùm

chìa khoá nhà đi.

- Hả? Sao.....? – Tôi dần mặt ra ngơ ngác.

- Sao trắng gì, có nghe không? – Mẹ tôi thoáng nhăn mặt.

- Dạ.... con nhớ rồi! – Tôi vâng dạ rồi xụ mặt xuống một đồng.

Nhìn mẹ tôi dắt xe ra khỏi nhà mà tôi nghe lòng tan nát, thế là đi tong mất một ngày chủ nhật nghỉ ngơi hiếm có, chắc chắn là ở nhà với thằng siêu quậy này thì tôi chả thể nào yên ổn với nó được giây phút nào rồi. Và ít giờ sau, thực tế đã chứng minh điều đó:

- Cậu, qua chơi Lego với con! – Cu Bột kéo chân tôi nằn nì.

- Thôi con chơi đi, cậu đang bận! – Tôi nhăn nhó rồi bít cái dây nghe Mp3 vào hai tai.

- Ứ....chơi đi mừ! – Nói rồi cu cậu nhào lên giật tai nghe của tôi xuống.

- Ấy...ấy....để cậu chơi...rồi ...chơi! – Tôi hoảng hồn né người sang một bên.

Thế là căn nhà rộng toang hoác nguyên cả buổi sáng chỉ có một thằng nhóc mập trắng bóc ngồi chơi đánh trận giả mô hình, và một thằng con trai ốm nhom đang dần mặt chán nản thỉnh thoảng ừ hử cho qua chuyện.

- Bột! – Tôi kêu nó.

- Dạ, cậu kêu con? – Cu cậu nhướn mắt lên nhìn tôi.

- Con nhớ Bồ Câu không? – Tôi gợi ý, vì tôi vừa nảy ra một sáng kiến.

- Dạ nhớ chứ cậu, thịt bồ câu ngon số một đó! – Cu Bột gật đầu ngay tắp lự.

- Hả? Ai bảo con vậy?

- Dạ ba con bảo đó cậu!

- Không, ý cậu là nhỏ Bồ Câu mà hồi đó con chơi chung ngoài biển ấy!

- Bồ...Câu....nào?

Nhìn thằng nhỏ suy nghĩ mà đầu sắp bốc khói thì tôi biết là cái sáng kiến chở cu cậu sang nhà Tiểu Mai để rủ Bồ Câu chơi với nó, còn tôi với Tiểu Mai tâm tình đã tan tành mây khói rồi.

- Cậu, con đói! – Chơi đã đến gần 11 giờ trưa, thằng nhóc bắt đầu rên rỉ.

- Vậy xuống ăn cơm nha? – Tôi lắc đầu quay sang nó hỏi, nhưng thằng nhóc đã chạy biến đâu mất ra bên ngoài sân.

- Ahhhh....cô Mai....!

Nghe tiếng cu Bột ngoài sân mà tôi cũng muốn... nhảy cẫng lên theo nó, bởi đích xác là Tiểu Mai đang dựng xe trước sân nhà tôi và mỉm cười nhìn vào bên trong. Nhưng tôi không thể nhảy lên theo thằng cháu được, bởi... thằng cậu phải đỡ thằng cháu dậy do nó vừa chạy vừa té.

- Lại té, hì! – Tiểu Mai phì cười.
- Ủ...hì, Mai sang có chuyện gì không? – Tôi đưa tay mở cổng.
- Bộ có chuyện gì thì mới được sang đây hở? – Nàng nhại lại câu nói hôm bữa của tôi.
- Không....vào nhà đi! – Tôi lúng búng gãi đầu.
- Hì, dắt xe cho mình đi! – Tiểu Mai thản nhiên buông xe ra, và nàng khom người xuống – Nào, Bột còn nhớ cô Mai à?
- Dạ, nhớ chứ, cô mua kẹo mà! – Cu Bột cười toe.
- Ủngoa quá, chút nữa con ăn bánh nhen! – Nàng xoa đầu rồi hôn vào má cu cậu.

Khỏi phải nói tôi phát ghen với cu Bột đến cỡ nào, nhìn làn môi nàng chạm vào má thằng cháu mà tôi chỉ ước gì mình là cu Bột lúc này. Và thằng cháu phản phúc, nó lại vô tư... hôn lên gò má Tiểu Mai:

- Chóc.... Con đói cô ơ! – Rồi nó tỉnh bơ như chưa hề làm gì.
- Ủa? Nhà Nam chưa ăn cơm à? – Tiểu Mai thắc mắc.
- Ủ, định ăn nè, mẹ Nam ra ngoài rồi! – Tôi xụ mặt đáp rồi dắt xe thẳng vô trong nhà trong ánh mắt ngạc nhiên của Tiểu Mai.

Một giây sau, tôi chỉ muốn độn thổ luôn xuống đất cho bớt nhục, vì nghe Tiểu Mai đang tỏ vẻ với cu Bột, nhưng lại rõ là cho tôi nghe thấy:

- Có người đang ghen tị với con kìa Bột!

Và sự nhục chưa dừng ở đó, khi mà bàn ăn trưa nay có thêm 2 thành viên mà bình thường hiếm lắm mới có mặt ở nhà bếp của tôi. Lúc này, một thành viên đang dứt cơm cho thành viên còn lại:

- Oa.....up.....! – Cu Bột há to miệng rồi... ngậm luôn cái thìa cơm.
- Ngoan nào, con ăn nhanh thì cô mới cho ăn bánh chứ! – Tiểu Mai phì cười.

Tôi tự dưng đâm ra hụt hẫng hết sức khi phải chứng kiến cái cảnh nàng dứt cơm cho cu Bột như mẹ dứt con, và tôi lại thành... ông chồng trợ trợ lẻ loi. Tay chống cằm, tay vọc đôi đũa vào chén cơm, tôi trệu trạo nhai cho qua bữa:

- Nam ăn ít quá vậy? – Tiểu Mai tùm tùm hỏi.
- Ờ...giảm eo! – Tôi đáp bừa.
- Hay muốn giống như Bột? – Nàng nheo mắt nhìn tôi.
- Không... không, giỡn đó! – Tôi ngượng chín người hoảng vía chối đây đẩy.

Và lại chốc sau nữa, tôi ôm thằng Bột ngồi dứt bánh cho nó, Tiểu Mai thì đứng rửa chén ở bồn nước, thỉnh thoảng nàng quay sang nhìn tôi cười mỉm:

- Nam hết cảm rồi à?

- Ủ... hết rồi! – Tôi gạt đầu ngo ngác.

- Cậu, bánh! – Cu Bột đòi tiếp.

- Ờ hay.....à...ừ.....! – Tôi định bẹo má thằng nhóc vì cái tội nó dám ra lệnh cho tôi, thế nhưng bất gặp Tiểu Mai đang lừ mắt nhìn mình, tôi đành thúc thủ chịu trận, cam phận làm kẻ bẽ tôi trung thành cho thằng nhóc mập ú đang nhai nhóp nhép và cười híp mắt mỗi khi Tiểu Mai hỏi nó cái gì đó.

Mà kể cũng lạ, tôi hỏi Bồ Câu thì cu Bột không nhớ ra, thế nhưng nó lại nhớ Tiểu Mai, vậy mới ghê chứ, đúng là... tốt tính từ nhỏ mà!

Tiểu Mai ra về cũng nhanh như lúc đến, làm tôi chờ người ra thắc mắc:

- Ủa....sao về sớm vậy? Trưa nắng mà!

- Mình đến đưa bánh thôi, bác gái nhờ mình làm giúp một ít để nhà Nam đãi khách, chứ chiều nay mình đi lễ nhà thờ sớm rồi! – Nàng đáp. – Thôi mình về nhé!

Nói rồi Tiểu Mai dắt xe ra bên ngoài, sau khi cúi xuống nựng má cu Bột thêm lần nữa, làm cái ước muốn biến mình thành cu Bột trong tôi lại trào dâng mãnh liệt:

- Cậu, bánh! – Cu cậu quệt má.

- Bánh bánh cái đầu con chứ bánh, đi vô! – Tôi bẹo má thằng nhóc rồi ẵm nó vào trong nhà, chứ sao nữa, Tiểu Mai về là thằng nhóc hết thời của nó rồi.

Sáng hôm sau, tôi đạp xe đến trường mà trong đầu thầm nghĩ một kế hoạch trả thù Tiểu Mai... vì cái tội hôm qua nàng chọc ghen tôi những ba lần liên tiếp. Và như có trời giúp mình, vừa vào đến bãi gửi xe thì tôi đã thấy Tiểu Mai cũng đang cho xe vào khu vực lớp. Tôi rón rén dắt xe đến sau lưng Tiểu Mai, bước chân thật khẽ khàng, và rồi....

- Hù!

- A..h...!! – Nàng giật mình suýt nữa là hét lên thành tiếng, đôi tay theo phản xạ co rúm lại.

- Hi, chào buổi sáng! – Tôi toét miệng cười toe.

- Quỷ sứ, giỏi chọc người thôi! – Nét mặt nàng giãn ra, rồi nguýt dài nói lại.

Và kệ xác tôi đàn mặt đứng ngo ngác tại chỗ, nàng ôm cặp bỏ đi khỏi bãi gửi xe, nhưng tôi nào có chịu buông tha đâu chứ, chỉ mất vài giây định thần trở lại, tôi liền dụng khinh công tuyệt đỉnh mà phóng mình một phát... vọt lên mấy trượng để đi cạnh Tiểu Mai!

Chương 230

Tôi quyết tâm làm mặt dày, cứ đi tàn tàn bên cạnh Tiểu Mai, nàng thấy vậy bèn hừ một tiếng:

- Làm người không thích, lại đi giả thân giả quỷ hù dọa người ta!
- Hi hi, sáng sớm phải vậy mới tỉnh ngủ được! – Tôi cười xoà.
- Vậy Nam tỉnh ngủ chưa? – Nàng hỏi lại.
- Chưa, đợi hù rồi mới tỉnh! – Tôi trả lời nham hiểm, ý bảo Tiểu Mai hù ngược lại mình.

Thế nhưng nàng chỉ nhún vai đáp gọn lỏn rồi quay lưng vào phòng học:

- Nam sắp được tỉnh ngủ rồi đấy!

Khi tôi còn đang thắc mắc chưa hiểu tại sao Tiểu Mai lại nói như vậy, cũng xách cặp bước vô lớp thì quả đúng như lời nàng nói, tôi tỉnh ngủ thật:

- Nam, chút lên bảng giải toán! – Thầy Minh Huy như chực chờ sẵn, vừa thấy tôi vào là nó giở giọng cán sự Toán ngay.

Khỏi phải nói tôi điếng hồn đến cỡ nào, vì mới sáng ra mà đã bị thầy ôn dịch này nó ám, thế nào tí nữa nó cũng tìm cách ra đề thật khó để làm tôi bẽ mặt trước lớp cho xem. Đang hoảng loạn tìm cách chống chế tình huống ngoài kế hoạch này thì may thay, tôi được cứu tinh trợ giúp:

- Bữa nay mình kiểm tra Anh ngữ của Nam rồi, được không Huy? – Tiểu Mai nói nhẹ nhàng mà tỏ rõ uy quyền.

- À...ừ, được chứ! – Thầy Huy xuôi xị ngay tắp lự.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, vượt mồ hôi ngồi phịch xuống ghế, hú hồn hú vía, vừa nãy tôi mà bị kêu lên bảng thật thì chắc chỉ có nước vỡ mồm với trò lạm quyền của thầy Huy này.

- Ê, nó đang tìm cách chơi mày đó! – Thầy Luân khêu tôi.

- Ừ, biết! – Tôi gật đầu đáp.

Ít phút sau, Tiểu Mai cầm sách xuống chỗ tôi ngồi, nàng nháy mắt tinh nghịch:

- Tỉnh ngủ rồi chứ gì?
- Ừ... tỉnh rồi! – Tôi ngượng ngập trả lời.
- Vậy mình dò bài nhé? – Nàng hỏi một câu như sét đánh ngang tai.

- “Bỏ xừ rồi, hôm bữa mình nghỉ học bên nhà Trân, giờ biết gì đâu mà trả bài trời! “– Tôi khiếp vía toát mồ hôi hột, thật vật, có vẻ như tôi đầu đá quá xá cỡ, ngồi học thêm Anh văn mà tai nạn cứ xọ tai kia. Thế nên bé Trân mới bắt buộc phải dạy tôi theo kiểu đối phó, tức là bữa nay trên trường dạy bài gì thì về nhà Trân giảng lại bài đó cho tôi. Nhưng bữa trước tôi nghỉ, tối chủ nhật

tôi cũng nằm nhà tơ tưởng đến Tiểu Mai nên có sang nhà bé Trần học hành gì đâu, giờ thì đào đâu ra chữ mà trả bài!

Đúng là tránh vở dưa gặp vở dừa, tôi không bị đập trong tay thằng Minh Huy thì cũng tan tành với Tiểu Mai. Nhất thời chưa biết phải trả lời sao, tôi bối rối lấy vở ra theo phản xạ:

- Minh dò bài mà, Nam gấp vở lại đi! – Tiểu Mai nói.

- Thì....! – Tôi nhú mày thiếu não, đã muốn nhè ra đến nơi.

Nhưng Tiểu Mai lại làm tôi bất ngờ ngay sau đó, vì nàng hạ giọng thì thầm thật khẽ:

- Ngốc ơi, Huy đang nhìn kia, giả vờ trả bài đi!

- À....ừ....! – Tôi gật đầu mừng rỡ, vì quả đúng là thằng Huy ở trên bảng đang dòm bọn tôi lom lom như nhân viên điều tra.

- Vậy giờ Nam đọc công thức thì hiện tại hoàn thành tiếp diễn đi! – Nàng húng hắng giọng.

- Rồi...thì hiện tại....S... cộng...! – Tôi mấp máy môi, giả vờ làm bộ mặt tự tin.

Tôi cứ nhép môi không thành tiếng, Tiểu Mai cứ ngồi nghe, chốc chốc nàng lại gật đầu ra vẻ hài lòng dù tôi chả có nói cái củ khoai tây gì sất. Và đúng là tiền phạt tiền đến Tây Thiên, nàng “dò bài” tôi đúng 15 phút đồng hồ, đến khi trống đánh vào học mới thôi, vì nếu nàng chỉ truy bài tôi 10 phút thì dù chỉ còn tí ít thời gian đó, thằng Huy chắc chắn sẽ núp đầu tôi lên bảng mà quay như quay dế.

- Về nhé, lo mà học đó! – Tiểu Mai đứng dậy.

- Ừ...cảm ơn nha! – Tôi thì thào.

Nàng nhoẻn miệng cười gật đầu rồi về chỗ ngồi, bỏ tôi một mình ngây ngất ở lại với hương hoa quyến rũ như mọi hôm. Và tôi sẽ còn lơ ngơ đến hết buổi học nếu như sau đó không xảy ra tình huống căng thẳng như tiết học Văn kế tiếp. Đầu đuôi là bây giờ đã là tháng 10, và như thường lệ để đón chào ngày nhà giáo Việt Nam 20- 11 thì trường tôi sẽ tổ chức hội diễn văn nghệ. Tiết Văn hôm đó, cô Thảo chủ nhiệm dành ra 15 phút để bàn bạc với cả lớp, sau khi thống nhất là sẽ diễn tiết mục hát tập thể, đến phần chọn thành viên thì thằng Minh Huy bắt đầu giở quẻ ra giọng phó bí thư:

- Thưa cô, em đề nghị là những bạn có thành tích học tập chưa tốt thì nên tập trung học, nếu để chuyện văn nghệ xao lãng vào việc học thì lại là điều không nên!

- Ừ, thì sao em? – Cô Thảo thắc mắc.

- Dạ, ý em là trong danh sách văn nghệ, em muốn 3 bạn Nam, Khang và Dũng sẽ bị loại, mình có thể chọn người khác, vì thành tích học tập của những bạn này chưa thật sự tốt lắm! – Thằng Huy nói thẳng mặt, chỉ tận tay.

- Cũng không cần thiết vậy đâu Huy! – Khả Vy nói đỡ lại.

- Sao được, mấy bạn đó phải đặt học tập lên hàng đầu chứ! – Nó cự ngay.

- Cái đêch... tốt cái đầu mày chứ tốt! – Khang mập bậm môi nói nhỏ.
- Loại cái búa, thằng khốn! – Tôi cũng rì rầm theo.
- Ý kiến của các em ra sao? – Cô Thảo hỏi 3 thằng tôi.
- Dạ....cũng được ạ! – Và thằng Khang không còn cách nào khác là gật đầu chịu trận, vì hình như trông nét mặt cô Thảo rất hài lòng với ý kiến này của thằng Huy.
- Rồi, vậy mình chọn 3 bạn khác thay vào, còn ai nữa nhỉ? – Cô lại hỏi tiếp.

Như chỉ chờ có thế, loại được tôi ra ngoài vòng chiến là thằng Minh Huy chớp liền cơ hội, nó đứng dậy ton hót ngay:

- Em đề cử bạn Trúc Mai vào danh sách!
- Đúng rồi, năm trước đã không tham gia rồi nhé!
- Ờ, năm trước có mà?
- Không, Trúc Mai chỉ múa thôi, chứ tiết mục tập thể đâu có tham gia.

Mặc cho cả lớp cứ nháo nhào bàn tán xôn xao, riêng tôi thì vừa nóng gáy chỉ muốn lao vào tát vỡ mồm thằng Minh Huy, vừa hồi hộp đợi xem Tiểu Mai sẽ trả lời như thế nào. Gì chứ không có tôi xung quanh là thằng Huy sẽ bám lấy Tiểu Mai suốt ngày cho mà xem, ai chứ thằng này thì tôi chắc 100% là nó dám làm như vậy.

- Trúc Mai, có được không em? – Cô chủ nhiệm dò ý.

Và Tiểu Mai đứng dậy, tôi nghe tim mình đập bình bình:

- Dạ, em từ chối! – Nàng thản nhiên đáp.
- Sao vậy? – Cô Thảo thắc mắc.
- Em hát không hay, với cả dạo này sức khỏe em không được tốt! – Nàng trả lời.
- Sức khỏe em ra sao? – Cô hỏi tiếp.
- Dạ, cũng không có gì, nhưng em từ chối tham gia tiết mục này. Bù lại em có thể giúp đỡ mọi người về luyện thanh và cảm âm, đệm đàn cho mọi người hát cũng được! – Tiểu Mai mỉm cười.
- Hay đó, tập hát mà có người đệm thì còn gì bằng!
- Ừ, đỡ mất công tua nhạc qua lại, mất thời gian!

Thấy cả lớp đều hưởng ứng nhiệt liệt, cô Thảo đã thôi ý định bảo Tiểu Mai tham gia, mà chuyển sang hỏi vấn đề khác:

- Em biết đệm nhạc à?
- Dạ, em có thể đệm Guitar hoặc Piano cho mọi người tập! – Tiểu Mai trả lời.
- Giỏi ghê, vậy em... đệm Piano cho hay nhé? – Cô gợi ý.

- Piano thì khó mang đi, nên em nghĩ chỉ đệm Guitar thôi! – Nàng thoáng nhíu mày.
- Nhà Mai có piano mà, qua đó tập luôn cho tiện! – Nhỏ Yên ù hóng hớt.
- Vậy à em? – Cô Thảo hỏi.
- Dạ... nhưng....! – Nàng lưỡng lự, bất giác lại quay sang nhìn tôi.
- Rồi chốt lại nhóm tụi mình sẽ qua nhà Mai tập hát để bạn đệm piano nhé! – Thành Minh Huy nói giọng bố đời.

Và một giây sau cả lớp tôi chết đứng bởi thằng Huy vừa dứt câu là Tiểu Mai lạnh lùng đáp lại ngay tức thì:

- Không!

Trông thấy vẻ kiên quyết của nàng, cô Thảo chỉ lắc đầu thở dài rồi hạ giọng:

- Ủ, vậy thống nhất là tập ở sân nhà bạn khác, còn Trúc Mai thì em có thể mang guitar qua nhà bạn được không?
- Dạ được! – Tiểu Mai gật đầu.
- Vậy được rồi, chúng ta học tiếp thôi! – Cô chủ nhiệm gật đầu rồi lấy phấn viết bảng ra.

Tôi lúc này ngồi bên dưới mà cười thầm hả hê với bọn thằng Khang, bởi nhìn bản mặt thằng Huy thì tôi biết nó đang què độ lắm, bị Tiểu Mai từ chối thẳng thừng thế này thì khác gì tạt gáo nước lạnh vào mặt đầu, này thì phó bí thư nhé!

Giờ ra chơi, thấy Tiểu Mai vừa ôm sách ra ngoài hành lang hóng gió là tôi tót ra theo ngay, ngang qua chỗ thằng Huy tôi còn hừ nhạt nhìn nó cười đều một cái rồi mới bỏ đi.

- Nãy hay ghê, hi hi! – Tôi bước đến gần Tiểu Mai.
- Hay gì cơ? – Nàng ngạc nhiên.
- Thì chuyện Mai không cho lớp mình qua nhà tập đó! – Tôi cười toe.
- Với Nam vậy thì có gì hay? – Không ngờ nàng hỏi ngược lại tôi.
- Ủ...thì...hay....! – Tôi lúng búng đáp vì bất thần bị kê nguyên cái tử buýp – phê vào miệng.
- Ôi.... mình cũng vẫn phải đi đệm Guitar nè! – Tiểu Mai thở hắt ra.

Nghe nàng nói đến đó, trong lòng tôi chợt dậy lên nỗi bất an mơ hồ, vì rõ là dù thằng Huy không đến nhà nàng thì Tiểu Mai cũng vẫn phải sang nhà bạn bè tập, mà lại không có tôi thì thằng Huy mặc sức mà tào lao tí toét rồi.

- Này... cẩn thận nó đấy! – Tôi lúng búng nói.
- Hở? Cẩn thận gì cơ? – Nàng nhìn tôi thắc mắc.
- Thì... nó đó! – Tôi bối rối chả biết nói sao.

- Nam nghĩ mình là ai vậy? Không thể nào đâu! – Nàng nửa nghiêm nghị, nửa muốn phì cười trả lời với tôi.

- Là...là sao? – Tôi ngơ ngác.

- Là vậy đó! – Tiểu Mai nhún vai đáp, vẻ như nàng không muốn giải thích nữa.

- Ủ... mà nè!

- Hở?

- Lúc nãy Mai nói sức khỏe không tốt, là thật à?

- Um.... chỉ mình Nam biết thôi nhé!

- Ủ...ừ....!

Giây phút đó, tôi thấy Tiểu Mai mấp máy môi nhưng nói không thành câu, và rất nhanh sau đó, nàng vuốt tóc nhìn tôi, nhoẻ miệng cười:

- Là giỡn đó, hi!

- Ừm.....!

Tôi không còn cách nào hơn là gật đầu và không hỏi nữa, dù tự dung tôi có linh cảm rằng nàng đang giấu tôi điều gì đó, bởi... đôi mắt không biết nói dối, vì làm gì có ai giỡn mà lại nhìn như trống rỗng vào thỉnh không như vậy!

- “Ôi dào, nghĩ ngợi vẫn vơ! “ – Tôi lắc đầu xua đi cái ý nghĩ tầm phào đó.

- Nam sao thế? – Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên.

- Hả? – Tôi giật thót người.

- Tự dung lại lắc đầu? – Nàng hỏi.

- À... ngứa đầu! – Tôi nói bừa.

- Thế hở? Vậy cứ đứng đây lắc đầu đi nhé, mình vào trước!

Và Tiểu Mai trao tôi nụ cười xinh như hoa, nửa lạnh lùng nửa tươi mới, tôi lúc này cứ như thằng thộn dẫn mặt ra vì bị tiên nữ hớp hồn. Suốt từ đó đến cả những tiết học sau, tôi chỉ chống cằm ngồi tơ tưởng đầu đầu mà chẳng chú ý vào bài giảng. Tôi đang suy nghĩ đến cảnh tượng hai đứa tôi đã là người yêu, và hai đứa tôi sẽ là cặp đôi hạnh phúc nhất thế gian, cùng song tấu một bản tình khúc giữa một cánh đồng rộng lớn mênh mông.

Nghĩ đến đâu, tôi đặt bút viết vào vở đến đấy....

Tiểu Mai nhẹ bước giữa cánh đồng, nàng thướt tha chạm tay vào những nhánh lúa xanh óng ả hãy còn thơm mùi mạ non. Tôi như ngất ngây trước cảnh tượng thiên tiên ngọc nữ ấy, chỉ biết thần thờ đi theo nàng:

- Ôi... anh làm sao mà đem được piano ra giữa cánh đồng vậy? – Tiểu Mai xuyt xoa.

- Bí mật! – Tôi mỉm cười tự hào.

- Hi, nghe nhé, em tặng anh một bản! – Nàng nghiêng mái đầu nhìn tôi cười nhẹ như ý dò hỏi, dù bước chân đã khẽ khàng theo nhịp.

- Không, em song tấu với anh! – Tôi tháo sợi dây đeo của bao đàn trên vai, và lấy cây guitar Lakewood ra bên ngoài.

- Được không đó chàng? - Tiểu Mai nháy mắt tinh nghịch.

- Thập phần tự tin, hi hi! - Tôi búng tay cái chóc rồi ngồi xuống cạnh nàng, đưa tay cảm nhận 6 dây đàn thật trầm tĩnh và thanh bình.

Gió mát.... đồng xanh.... chiều nhẹ buông trên phím đàn.....

- Đang viết bài à? – Một giọng nói vang lên kế bên.

- Ờ! – Tôi đáp bừa, vẫn còn đang ngây ngất với đoạn văn dạt dào tình cảm này.

Và rồi tôi nghĩ lại, ủa, mình đang ở trong giờ học mà ta, sao lại có đứa nào nó đi lêu bêu xuống chỗ mình mà hỏi vậy kìa. Bỏ...xù....rồi.....!

Tôi điếng hồn ngược mặt lên, và kế bên tôi là thầy dạy Hoá đang nhìn vào tờ giấy lúc này đã chi chít những dòng chữ.

- Đưa thầy tờ giấy! – Thầy giáo nói lạnh tanh.

Tôi không còn cách nào hơn là ngoan ngoãn và lấm lét đưa cho thầy, lòng chỉ mong thầy tịch thu nó rồi im lặng ghi tên tôi vào sổ đầu bài cũng được, chứ xin thầy đừng có...đọc nó lên!

Và khi điều không may có xu hướng xảy ra thì nó sẽ xảy ra, thầy Hoá... đọc tờ giấy tôi viết cho cả lớp nghe thật. Thầy ngồi xuống ghế, bắt đầu húng hắng giọng:

- Tiểu Mai nhẹ bước giữa cánh đồng... chà... thư tả tình hả? – Cả lớp tôi cười ồ lên, và thầy lại đọc tiếp – Nàng thướt tha chạm tay vào....

Thầy đọc đến đâu, bọn lớp tôi im lặng và nhìn về phía tôi đến đấy, và khi thầy dứt lời thì tụi nó phá lăn ra cười và bắt đầu bàn tán:

- Ái chà, Nam nay đã biết viết văn, hé hé!

- Tiểu Mai là ai ta?

- Nghe nó tả thấy cũng hay đó chứ!

- Hay... Tiểu Mai là Trúc Mai đúng không? Trúc Mai lớp mình cũng biết Piano nè!

- Mà ông Nam đâu có biết đàn Guitar!

Dĩ nhiên trong toàn bộ mọi người đang ngồi ở phòng học lúc này, chỉ có tôi và Tiểu Mai biết... nhân vật Tiểu Mai trong đoạn văn tôi vừa tức cảnh sinh tình là ai. Vì chỉ có duy nhất tôi mới gọi nàng là Tiểu Mai, chứ ngoài ra thì không ai biết cả, kể cả đám bạn thân của tôi là tụi Khang mập. Khỏi phải nói, tôi cúi gằm mặt xuống bàn chẳng dám ngược mắt lên nhìn ai. Và sau khi ghi

tên tôi vào bảng phong thần, thầy Hoá cười tủm tỉm rồi trả lại tờ giấy:

- Trả lại cho nhà văn đây!

- Dạ...dạ...! – Tôi run lấy bầy.

Suốt từ tiết học đó đến giờ ra về, bọn lớp tôi cứ nhìn tôi chằm chằm như muốn khai thác thông tin, và khi trống đánh tan học là tụi nó lại bàn về nhân vật Tiểu Mai bí ẩn, không ngoài dự đoán, hết 80% tụi nó đều tin rằng Tiểu Mai chính là... Diệp Hoàng Trúc Mai.

- Ghê nha, tằm ngằm tằm ngằm mà đâm chết voi! – Nhỏ Yên ù ghẹo nàng.

- Mà được, hề hề! – Thành Khang mập thì đập vai tôi.

Tôi ngồi lì luôn tại chỗ vì bách nhục xuyên tim, thề trách mình tự dung lại nổi hứng đi làm văn sĩ, để rồi bây giờ bị tụi bạn chọc cho vỡ mặt, chỉ biết nhìn xuống đất mà rửa mình tội tã. Và tôi không tự rửa mình được lâu, khi cả lớp đã ra ngoài hết, tôi mới nghe giọng nói của nàng bên cạnh....

- Sao còn chưa về nữa? – Tiểu Mai ôm cặp, nàng đỏ mặt hỏi.

- Ủ...giờ về! – Tôi lều bều đáp.

- Đâu rồi? – Nàng chìa tay về phía tôi.

- Gì...ơ? – Tôi ngạc nhiên.

- Tờ giấy khi nãy đâu rồi? Đưa cho mình! – Nàng lại đưa bàn tay mình ra.

- Thì... đây...! – Tôi nhăn nhó đưa nó cho nàng.

Và khi Tiểu Mai chăm chú nhìn vào tờ giấy “tai hại” đó, tôi khẽ khàng cất sách vở rồi tranh thủ rón rén nhón từng bước chân định lên ra ngoài phòng học, thế nhưng chạy trời không khỏi nắng:

- Đi đâu đấy? – Tiểu Mai gọi giật lại.

- À...đi về...! – Tôi điếng hồn.

- Tờ giấy này... mình giữ....! – Nàng thoáng ngượng ngập, giờ tay đang cầm bản thư của tôi lên.

Và Tiểu Mai mỉm cười như hoa như ngọc, bằng một động tác rất nhanh nhưng cũng rất nhẹ nhàng, nàng nhón chân lên thỏ thẻ vào tai tôi:

- Đừng có mà tưởng bở... đó nha!

Rồi nàng quay bước về phía bãi gửi xe, tôi thì đứng ngây ra tại cửa lớp.

Suốt cả ngày hôm đó, tôi lơ ngơ như người bị mất hồn, đắm say... và ngây ngất....!

Chương 231

- Mà làm gì mà cầm cái bàn chải hoài thế con?

Vâng, đó là mẹ tôi, bà lúc này đang nhăn mặt nhìn thằng con trai đang dần thối ra và tự cười hềnh hếch một mình. Dám cá rằng nếu không phải là tôi từ nhỏ đến giờ luôn là thằng con ngoan ngoãn thì mẹ tôi đã nghĩ rằng, tôi lúc này đang phê thuốc mất rồi. Bởi trong mắt tôi lúc này, mọi thứ tôi nhìn thấy lúc này chỉ là cảnh tượng Tiểu Mai đang nhón chân lên và thỏ thẻ vào tai tôi bằng một giọng nói ngọt như đường phèn:

- Đừng có mà tưởng bỏ... đó nha!

Ôi tía ơi, nhỏ đến lớn con mới được biết cảm giác này, cứ như mình vừa thoát thai hoán cốt mà vượt vũ đặng tiên rồi vậy.

- Ở cái thằng này, mà không rửa mặt lạ còn đi học à? – Mẹ tôi sáng giọng.

- À...dạ... đây mà! – Tôi tỉnh mộng dụi dụi mắt để quay trở về thực tại.

Buổi sáng sớm hôm nay tôi tỉnh dậy với một tâm trạng cực kì mê mẩn, một nửa mong rằng mình ngủ hoài để tận hưởng cảm giác ngất ngây vô tận, một nửa chỉ mong cho mình đến lớp thật nhanh để được gặp lại Tiểu Mai. Vì mỗi ngày bây giờ sau này đối với tôi đều sẽ là những bất ngờ nào đó mà tôi chưa biết trước, và tôi muốn khám phá những điều tươi mới ấy.

Việc gì đến cũng đến, tôi khoác bộ đồng phục vào, sửa cổ áo ngay ngắn lại đầu đó, chỉnh trang đầu tóc cho thật chuẩn, sau đó mới... dắt xe ra khỏi nhà:

- Rồi mà định đi học mà không ăn sáng à con? – Mẹ tôi gọi giật lại.

- Á...con không đói, hi hi! – Tôi gãi đầu cười trừ.

Đường phố sáng sớm hôm nay thật tuyệt, nắng sớm chan hoà lẫn với một chút sương lạnh của mùa thu, thỉnh thoảng làn gió nhẹ thoảng qua làm hàng cây lá rụng vàng cả một đoạn đường. Tôi nghe cuộc sống lúc này như một bài thơ tuyệt diệu với cảnh sắc rạng ngời.

- Mà chạy xe kiểu gì đấy hả, thằng ranh con? – Một chiếc xe đạp trờ ngang qua mặt tôi, đó là một ông trường Chuyên, vẻ như là học lớp 12.

Phải là bình thường thì tôi đã chẳng ngần ngại gì mà cãi lại cho bằng được rồi, bởi tôi chạy sát lề và bo ngang bùng binh chứ có sai luật đâu, rõ ràng là thằng cha ấy băng ngược qua đường còn la làng. Gặp lúc tôi đang bực thì tôi đã vả vỡ mồm rồi, một thân võ nghệ để làm gì cơ chứ, mình có ngán bố con thằng nào đâu. Thế nhưng, hể hể, đời đang đẹp mà lì:

- Dạ, xin lỗi anh, chúc anh ngày mới vui vẻ! – Tôi cúi đầu cười cầu tài rồi lại tiếp tục lim dim mắt và hướng xe về phía ngôi trường thân yêu.

Dắt xe vào bãi gửi, tôi hơi hụt hẫng vì chưa thấy chiếc martin màu bạc quen thuộc của Tiểu Mai, vậy là nàng chưa đến lớp rồi. Thây kệ, tí nữa thế nào cũng gặp, tôi tự nhủ thầm và bước vào

hành lang dãy lầu học.

- Ồ.....! – Mới dợm bước thì tôi đứng khựng lại, bởi Tiểu Mai cũng đang dắt xe ngược về hướng tôi đang đi.

- Chào.....! – Nàng có vẻ ngượng, cũng gật đầu chào tôi.

- Để...để mình dắt xe cho! – Tôi vội lúng búng nói, mà tự dung miệng tôi đã bắt đầu lắp bắp.

- Ừa, cảm ơn! – Nàng mỉm cười đáp.

Dắt xe nàng vào bãi gửi, tôi cố ý để chiếc martin màu bạc cạnh bên chiếc xe màu xanh lá của mình, để tí nữa đang còn ra về chung chứ lị, hể hể! Đầu đó xong xuôi, tôi đường hoàng quay trở ra mà không để ý đến vẻ mặt ngạc nhiên của Tiểu Mai đang đứng đợi:

- Bữa nay Nam trực gửi xe à? – Nàng hỏi.

- Đầu có! – Tôi ngơ ngác vì chả hiểu ý nàng là gì. – Mình cũng vừa tới lớp thôi mà!

- Vậy chứ... cặp sách Nam đâu? – Nàng tròn mắt nhìn tôi.

- Ồ.....!

Khốn nạn thân tôi, thế quái nào mà sáng nay đi học tôi lại ôm cái mạng không mà đạp xe lên mới chết chứ, hèn gì nãy giờ cứ thấy... trống vắng và thiếu thiếu điều gì đó. Hoá ra là tôi vì quá mê mê mà quên luôn cả cặp sách.

- Mình... mình về nhà chút! – Tôi quỳnh quáng nói như máy.

- Ngốc! – Tiểu Mai phì cười.

Và không dám chậm trễ đứng lại tận hưởng nụ cười của nàng nữa, tôi vội phóng vào bãi gửi rồi dắt xe ra ngoài, đạp hết ga hết số để chạy như bay vào nhà:

- Mẹ...mẹ ơi, khoan đóng cửa! – Tôi nháo nhào gọi lớn ngay từ đầu ngõ khi vừa thấy mẹ tôi đang dắt xe ra.

- Gì thế? – Bà sững sốt nhìn tôi.

- Con quên...cặp....! – Tôi vừa thở dốc vừa chột dạ.

- Cái thằng....sáng nay mày làm vậy con? – Mẹ tôi lắc đầu mở khoá nhà.

Mất 5 phút để từ nhà phóng lại lên trường, lên đến nơi thì sân trường chỉ còn lác đác các học sinh trực nhật, tôi toát mồ hôi đầm đìa dù sáng hôm nay tiết trời cũng lành lạnh. Vừa xách cặp vào lớp là tôi đã thấy Khang mập lừ mắt nhìn mình:

- Mày làm sao mà đi trễ?

- Tao...quên đồ ở nhà! – Tôi khiếp vía vì cả lớp đang nhìn mình.

- Bị trừ điểm rồi kìa con, đêch! – Nó nhăn nhó.

- Rồi...rồi....! – Tôi gật đầu ra vẻ biết lỗi.

Thế nhưng tôi chưa kịp bước về lại chỗ ngồi thì nhỏ Huyền đã khều tay tôi mà cố ý hỏi thật to:

- Hay là đi chơi với Tiểu Mai mới về đó?

Nghe đến đây tôi giật thót người vội nói theo phản xạ:

- Đâu có, Tiểu Mai vào lớp rồi....mà....à.....không....!

Tôi chỉ nói được nửa câu rồi im bật vì biết mình đã hở miệng, vừa kịp nhìn thấy Tiểu Mai ở dãy bàn bên kia đang lắc đầu thở dài ngao ngán:

- Thấy chưa, tui nói Tiểu Mai là Trúc Mai mà, ớ hớ hớ! – Chị đại Yên ù phá ra cười khanh khách.

- Quá ghê, anh ấy quả thực là ghê!

- Ố hô hô, cái thằng này, thế mà hôm qua còn chối đây đây!

Đến đây thì tôi biết tôi ngu rồi, mới sáng sớm đã làm trò cho cả lớp chòng ghẹo, chỉ khổ mỗi Tiểu Mai, nàng đang đỏ hồng mặt vì bị mấy nhỏ ngồi kế bên trêu tới tấp. Biết thân biết phận, tôi lủi thủi chuồn về chỗ ngồi chả dám hó hé một lời:

- Quá đã, may thế mà ngáp ruồi hay thiệt! – Luân khùng choàng vai tôi.

- Hề hề, tự dung được hợp thức hoá tình cảm công khai, sướng ghê ta! – Thằng Quý cũng hóng hớt sang.

- Em lạy... hai anh, tha cho em! – Mặt tôi chảy dài ra như trái dưa leo, vì cái tình hình này thì cả tôi lẫn Tiểu Mai sẽ còn bị chọc dài dài.

Và đúng như thế thật, vào trong giờ học, khi tôi bị kêu lên bảng làm bài Lí, đang lúng búng gãi đầu tính toán thì có đứa bạn ở dưới ton hót lên:

- Bí thì nhờ Tiểu Mai giải giúp kìa!

- Ủ, Tiểu Mai giỏi giang vô đối!

Nói rồi cả đám tụi nó đều quay sang nhìn nàng mà cười đê tiện, tôi chỉ còn biết cầm cúi giả lơ mà úp mặt vô tấm bảng đen to tổ tướng để trốn nhục. Đến khi cô dạy Lí thắc mắc:

- Tiểu Mai là ai thế?

Thì bọn bạn tôi được nước mà tranh nhau mách lẻo:

- Là Trúc Mai đó cô, đây nè cô!

- Sao Trúc Mai lại là Tiểu Mai chứ? – Cô thắc mắc.

Và chả biết bọn nó khai thác tin tức từ đâu ra mà lại chêm ngay vào một câu rất ư là táo tợn, đoán bậy bạ mà... trúng tùm lum:

- Tiểu Mai là thằng Nam gọi yêu Trúc Mai đó cô, chắc là tên tình yêu, hi hi!

- Hôm qua nó viết văn tả cảnh ngụ tình tặng Mai nữa đó cô!

- Gió mát, đồng xanh, chứng cứ rành rành, anh Nam... tanh bành!

Nó vừa dứt lời là cả lớp tôi phá ra cười lăn bò càng, tôi thì thiếu điều chỉ muốn độn thổ xuống đất chứ chả thiết sống nữa, cũng chả dám quay xuống để nhìn Tiểu Mai xem nàng đang ra làm sao, chứ thế này thì tôi... áy náy quá sức!

Ấy vậy mà tôi chẳng áy náy được bao lâu, khi mà giờ ra chơi, khi tôi đang thần thờ ngoài ban công để trốn tránh dư luận thì Tiểu Mai lại chủ động ra tìm tôi, và nàng buông một câu rất đỗi... kinh hoàng ghê gớm:

- Làm sao thì làm, còn ai khác gọi là Tiểu Mai thì tôi treo cổ!

Thú thật chứ lúc đó tôi cũng không biết là nên khóc hay cười nữa, vì một nửa là vui bởi gần như tôi đã thể hiện được tình cảm của mình, một nửa là... nghe nàng đe dọa tự dung tôi thấy sống lưng mình lạnh lạnh. Thế là tranh thủ giờ ra chơi, tôi vét hết tiền túi của mình ra mà xuống dưới căn-tin mua một lô lốc những kẹo và bánh ngọt rồi khệ nệ ôm lên lớp:

- Ghê, mày đái anh em ăn đám cưới à?

- Nó làm gì thế?

- Tao không nhận của hối lộ, hé hé!

Và bằng một thái độ cực kì thành khẩn, tôi cầm từng quà bánh mà đến gặp những đứa to mồm và cũng nguy hiểm nhất, sau phần trao quà là phần năn nỉ:

- Đừng gọi Tiểu Mai nữa... cảm ơn! – Tôi lí nhí nói với từng đứa.

Nhưng tôi cũng dại, vì tôi tặng quà bánh gần hết lớp thì cần gì phải thì thầm với từng đứa chi nữa, bởi có thằng chơi ác vừa ăn hết bánh xong là nó lại gào lên:

- Ê Nam, tao hết bánh rồi, không cho thêm tao méc Tiểu Mai à nha!

Tôi thiếu điều muốn lạy cái thằng ôn thần đó luôn, nhưng cũng phải cắn răng nhẫn nhịn mà ngậm bồ hòn làm ngọt:

- Mời bạn dùng bánh...grừ.....!

Cảnh tượng bi hài đó kéo dài đến gần hết giờ ra chơi mà kết quả vẫn chẳng thu được là bao nhiêu, bởi đám bạn tôi sau khi đã ăn uống no nê rồi thì tụi nó lại giở trò chơi ác:

- Tiểu Mai, cảm ơn nha, hi hi!

- Nhờ có Tiểu Mai mà mới có bánh ăn, hé hé!

Tôi dẫn mặt ra như thằng thộn, vì mình tốn nguyên mớ tiền mà chẳng những không xoa dịu được dư luận mà lại còn đốt cho nó cháy nóng bỏng hơn như một cái chảo lửa. Và xụ mặt ra một đống, tôi quệt mồ hôi nhìn Tiểu Mai đang lừ mắt ngó sang tôi:

- Rồi... bị treo cổ rồi.....!

Qua sự việc của ngày hôm đó, tôi rút ra được một điều, thánh Nam A1 rớt cuộc khi gặp hoạ thì cũng trở thành dân thường chứ chả có oai phong gì sất, bởi toàn bộ oai phong đều... dồn hết sang Tiểu Mai. Vì giờ truy bài của sáng hôm sau, Tiểu Mai không nói không rằng mà bước lên bảng, đưa tay vẽ phấn liên tục:

- Truy bài đột xuất 5 phút, hết giờ mình sẽ thu giấy lại, ai điểm thấp nhất sẽ bị trừ trực tiếp vào bài kiểm tra 1 tiết, cô giáo đã đồng ý!

Hôm đó, ngoại trừ một vài đứa giỏi tiếng Anh, chứ còn lại toàn là nhản mặt ra mà la ó:

- Thôi, tha cho bọn này đi mà!

- Ủ, đề khó quá vậy, ai mà làm cho nổi!

Và Dũng xoắn đã làm một hành động đại đột nhất trong năm nay của nó:

- Tiểu Mai ơi, năn nỉ... đó.....!

Nó vừa dứt câu thì Tiểu Mai đã nhìn nó toé lửa, và nàng lạnh lùng tuyên bố:

- Dũng, sai gần như toàn bộ, sẽ báo giáo viên bộ môn!

Sau “tai nạn” của thằng Dũng, bọn lớp tôi đã hiểu ý nhau, bắt đầu đổi giọng cầu hoà:

- Trúc Mai, tội này giỡn đó!

- Ủ.. không dám gọi... Trúc Mai, ừ!

Và chỉ chờ có thế, Tiểu Mai thở hắt ra, nàng thoáng cười rồi nói:

- Là tự các bạn muốn đấy nhé, ừ bài kiểm tra này xé nháp!

Tràng vỗ tay âm ỉ của cả lớp ngay sau đó đã làm chấm dứt luôn giai thoại về cái tên “Tiểu Mai” “vừa nổi lên được mấy ngày của 11A1. Đúng là quyền lực của con gái có thể khuynh thành đảo nước, tôi nghĩ nát óc cũng không tìm ra cách trấn an dư luận, chỉ biết đâm đầu đi hối lộ thì chỉ bằng một màn hù hoạ nhỏ nhoi mà cô nàng xinh đẹp của 11A1 đã dập tan vụ chọc giỡn củn nhây của bọn lớp tôi.

Giờ ra về, tôi lúng búng gãi đầu bước lại gần nàng:

- Ủm... xin lỗi nha... Trúc Mai! – Tôi rút kinh nghiệm, và y theo lời nàng, bởi từ giờ ai gọi Tiểu Mai là sẽ bị treo cổ mà.

Thế nhưng Tiểu Mai lại tròn mắt nhìn tôi, rồi nàng nhản mặt:

- Sao ông.... Ôi.....!

Và mặc tôi đứng ngơ ngác tại cửa lớp, nàng thở dài ngao ngán rồi quay đi, chỉ thoáng lại trong gió là lời nói nhẹ nhàng như rót mật vào tai:

- Gọi mình là Tiểu Mai được rồi, ngốc!

Có ai đó giải thích dùm cho tôi không, như vậy là sao ta?

Chương 232

Dù đang gọi là trong tình trạng đắm say mấy hôm nay nhưng tôi cũng xác định mình phải quay trở lại trạng thái tỉnh táo để đánh giá lại tình hình chiến sự của thời gian qua. Đứng trước tấm bảng, tôi lấy bút lông khoanh tròn lại những gì đã đạt được và tính toán cho những việc tiếp theo.

Ở mặt trận thứ nhất, tôi với thằng Minh Huy vẫn còn kình nhau, lợi thế của nó là đang học giỏi và lại vừa kiêm luôn chức cán sự Toán của tôi. Thế nhưng kiếm đã tung ra là kiếm chết, vì vậy tôi có ưu thế phản đòn hơn hẳn nó. Muốn được như vậy, tôi phải tăng cường độ học lên đến mức tối đa để sớm ngày giành lại những gì đã mất, chứ không thể mất luôn những gì đã có được.

Ở mặt trận thứ hai, tôi lúc này có thể gọi là... đã gần như chiến thắng hoàn toàn rồi, bởi tôi cảm nhận rõ tình cảm của Tiểu Mai dành cho mình. Tuy vẫn còn đang ở giới hạn ngại ngùng nhưng được như vậy đã là một bước tiến khá dài.

Và mặt trận cuối cùng, là những tình huống ngoài ý muốn giữa Tiểu Mai với Minh Huy, đó chính là chuyện tập văn nghệ. Tôi muốn giành thắng lợi thì vừa phải cân bằng chuyện học cho mặt trận thứ nhất, vừa phải tiếp tục phát huy ưu thế ở mặt trận thứ hai, và còn phải phá bình ngăn không cho thằng Huy tiếp cận Tiểu Mai ở mặt trận thứ ba.

Thế nhưng tôi lúc này lại chẳng thể làm được chuyện đó, bởi tôi cùng với Khang mập, Dũng xoắn đã bị gạt ra khỏi danh sách tập văn nghệ rồi, nên chả có cách nào để tôi có thể chen chân vào giữa được. Chính vì vậy, giờ giải lao của ngày hôm sau, tôi ngoắc hai thằng Luân khùng và Tuấn rách lại chuẩn bị kế hoạch:

- Ê, tao không được tập văn nghệ! – Tôi mở đầu chủ chiến.
- Kệ mày chứ! – Thằng Luân chung hứng.
- Là sao? – Tuấn rách thắc mắc.
- Tụi mày... giỡn mặt tao hả? – Tôi trợn mắt.
- Giỡn gì? Tự nhiên mày đi nói cái chuyện cả lớp biết rồi làm gì? – Hai thằng kia cũng phồng mang trợn má cự lại.
- Trời, là tao.. bị cách ly khỏi vòng chiến rồi, vụ Trúc Mai đó!
- À....hiểu rồi, giờ sao?
- Thì tụi mày chưa bị gạt ra, nên lúc tao không có ở đó, thằng Huy mà giở trò gì thì dập nó dùm tao đi!
- Ờ... bọn tao dập kiểu nào, nó là phó bí thư đó, có mà tao bị dập ngược thì được!
- Không phải, thì ý là thấy nó mon men tán tỉnh Mai thì bọn mày cũng bay vô mà kéo Mai ra

chỗ khác, giả vờ hỏi han từa lưa cho nó khỏi có cơ hội tiếp cận chứ sao!

- Ờ... để nghĩ đã!

- Nghĩ gì nữa, cứ vậy đi!

- Chứ mà làm gì?

- Tao... tao... học bài!

Nghe tụi nó hỏi mà tôi đâm ra ngắc ngư, ừ ha, chuyện của tôi mà trông cậy vào mỗi bọn nó thì cũng không ổn lắm, vì tụi nó chỉ giúp vài lần được chứ đâu thể muối mặt mà phá bình liên tục chứ. Giờ phải có cách nào mà dần mặt thằng Minh Huy kìa!

- Mà tập hát ở nhà đờn nào?

- Nhà tao, như hồi làm trại đó! – Thằng Luân trả lời.

- Từ mấy giờ đến mấy giờ? – Tôi hỏi tiếp.

- Thì khoảng 2 giờ chiều đến tầm 5 giờ là vừa! – Nó đáp.

- Bây giờ bạn tập hát hò rồi, tụi tao không dạy bài cho mà được nữa đâu đấy! – Tuấn rách tiếp lời, nói trúng ngay nỗi lo của tôi.

Vậy là chiều ngày hôm sau, tôi ngồi tự học ở nhà suốt từ 1 giờ đến tận gần 4 giờ mà trong lòng cứ bất ổn không yên, vì chả biết chiều giờ thằng Huy nó có giờ trò gì không.

- Giờ sao trời? – Tôi gãi đầu liên tục.

Cứ thế tôi biết mình sẽ chẳng tập trung học tiếp được nữa, nghĩ tới lui một hồi tôi quyết định... dắt xe ra ngoài và ôm theo cặp sách mà chạy thẳng đến nhà thằng Luân. Đến đầu đường nhà nó, tôi vờ chạy ngang qua rồi nhìn vào bên trong, đúng là đám bạn bè lớp tôi đang tùm tùm lại trong sân nhà thằng Luân. Nhưng tôi lại chẳng thể chạy xộc thẳng vô, vì không phận sự miễn vào mà, suy đi tính lại rồi chạy lòng vòng cả mười mấy phút đồng hồ mà chả biết làm gì, tôi ngắc ngư dừng xe đứng từ ngoài nhìn vô, căng mắt xem thử Tiểu Mai đang ở đâu.

Và rồi cứu tinh của tôi đã tới, vừa nhác thấy mặt tôi ở ngoài là thằng Chiến đã hét toáng lên:

- Ê vô chơi mậy, Nam!

Ngay sau tín hiệu của thằng Chiến là gần hai mươi cái đầu cùng đồng loạt quay ra bên ngoài, rồi tụi nó bắt đầu nhao nhao cả lên khi thấy tôi bối rối dắt xe vào trong:

- Ờ... nó làm gì tới đây thế?

- Chắc là lo sốt ruột, hề hề!

Nhỏ Phương còn chơi ác, quay vô trong kêu lớn:

- Trúc Mai, chồng đón nè!

Tôi nghe đến đó thì giật mình mà tim muốn vỡ tung thành ngàn mảnh, lúng búng chả biết nói

gì, chỉ cố ra vẻ tự nhiên mà cười trừ lấy lệ:

- Tao.. học về chạy ngang qua thôi!

Và đưa mắt nhìn theo hướng tụi bạn chỉ, tôi thấy Tiểu Mai ở bên trong đang ngồi trên ghế, nàng đang đệm Guitar cho mấy đứa khác hát theo. Nghe tiếng nhỏ Phương gọi thì nàng cũng quay ra ngoài và nhìn tôi đang đứng gãi đầu ấp úng. Vẻ như tụi bạn tôi cũng hiểu ý, chúng nó hết ham soi mói mà quay trở lại với việc tập hát và đùa giỡn. Chỉ có thằng Minh Huy là nhìn tôi như muốn lao ra ăn thua đủ, nhưng tôi mặc kệ, và cũng phớt lờ luôn ánh nhìn của Khả Vy mà đi lướt qua em ấy, bởi tôi với Vy bây giờ chẳng còn chút gì cả, tôi bước đến chỗ Tiểu Mai cười toe:

- Hi.....! – Rồi tắc tị.

Nàng cũng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu rồi buông đàn ra, đứng dậy nói:

- Minh nghỉ tay chút, mấy bạn tập sau nha!

Rồi nàng khẽ nói với tôi:

- Ra chỗ ghế đá kia!

Một chốc sau, Tiểu Mai ngồi ở ghế đá, tôi thì ngồi trên yên xe dựng kế cạnh nàng, hai đứa cùng nhìn băng quơ mà chẳng biết nói gì. Khoảng lặng quen thuộc lại xuất hiện, và tôi... lại mở lời trước:

- Tập có vui không?

- Không! – Nàng nhún vai đáp gọn lỏn.

- Sao vậy? – Tôi thắc mắc.

- Hỏi hoài... mà Nam đến đây... ừm, chi vậy?

- Thì.. học xong nên chạy ngang qua xem thử ấy mà!

- Xạo, bữa Nam kể là giờ này học ở nhà Luân, mà Luân thì đang tập hát rồi, Nam học gì mà chạy qua đây chứ!

- Ừm... tự học ở nhà!

- Nhà ở ngược hướng mà bảo là chạy ngang, rõ là dối, hi!

Tiểu Mai tủm tủm nhìn tôi đang ngớ mặt ra mà cười nhẹ, tôi thì tự rửa thầm mình sao mà cứ gặp nàng là đầu óc tôi lại đâm ra mù mịt, chữ nghĩa cứ bay đầu hết ra ngoài!

Nhận thấy có ngồi đây cũng chẳng làm ăn được gì bởi đám bạn ồn ào quá chừng, tôi bạo gan mở lời luôn:

- Ra ngoài uống nước chút đi!

- Bây giờ hở? – Tiểu Mai ngạc nhiên.

- Ừ, đi chút rồi về! – Tôi gật đầu.

- Cũng được, đợi Mai chút! – Nàng nói rồi đi vào trong chỗ tụi bạn.

Tranh thủ lúc đó tôi cũng len lén dẫn xe ra ngoài để tránh lời thị phi từ phía dư luận sẽ đàm tiếu là tôi dụ dỗ con gái nhà lành, bỏ ra ngoài mà đợi Tiểu Mai cho yên phận thủ thường:

- Rồi, đi nào, ngài ta- xi! – Nàng ngồi sau yên xe tôi, nhoẻn miệng cười.

- Ủ, hi! – Tôi mừng hết lớn vì cứ tưởng hai đứa sẽ đi hai xe, ai dè.... Hề hề!

Khu phố nhà thằng Luân vừa được quy hoạch và xây lại nên đường sá hơi trống, chiều mát gió thổi lồng lộng, nhờ vậy mà tôi với Tiểu Mai lại cảm thấy thư thái hơn, và thời gian ở cạnh nhau cũng vì vậy mà kéo dài ra theo. Đến một quán nước nhỏ, nàng ngồi phía đối diện, chỉ nhìn tôi chứ không gọi nước:

- Mai uống gì vậy? – Tôi thắc mắc.

- Cho một ấm trà đào! – Nàng nháy mắt nói.

- Hà? Ở đây... làm gì có...! – Tôi ngớ người vì bất ngờ.

- Giỡn đó, cho em cốc nước lọc nha chị! – Nàng quay sang người phục vụ.

Tôi định gọi món uống quen thuộc là Sting dâu, thế nhưng đó là khi uống một mình, còn đi với người mình đang cưa cẩm thì lại khác. Bạn phải gọi món uống giống người ta, để tạo ấn tượng là hai người có cùng sở thích tương đồng nhau, nhờ vậy mà cuộc nói chuyện có thể thoải mái hơn:

- Vậy cho hai nước lọc! – Tôi gọi luôn.

- Chà... Nam thích uống nước lọc tự bao giờ thế? – Tiểu Mai phì cười trêu tôi.

- À... thích đó giờ rồi, Mai không biết thôi! – Tôi cũng nói ngay.

Và không dè nàng lại bĩu môi làm mặt dỗi, trông cứ như... trẻ con:

- Nhớ nhé, vậy mà bảo thích trà đào của tôi!

- Ấy... thích chứ... mà ở đây không có mà! – Tôi điếng hồn chữa lại.

- Hừ, giỏi nói! – Nàng nguyệt dài rồi quay đi, nhìn vu vơ ra bên ngoài.

Tôi chẳng biết làm gì hơn là cũng nhìn ra ngoài theo nàng trong thời gian đợi nước, nhưng bên ngoài thì có gì mà xem đâu. Cũng chỉ là hàng cây cảnh, rồi những dãy nhà cách nhau vài khoảng đất trống, rồi bọn trẻ con chạy chơi rượt nhau trên những dải đường vắng vẻ thôi, đằng xa xa phía chân trời là đàn chim trời đang vỗ cánh bay lên từ phía những ruộng lúa.

Chán phèo, thế là tôi lại quay ra... nhìn Tiểu Mai, bởi cũng lâu lắm rồi tôi chưa có dịp mục kích nàng một cách đối diện như thế này. Tiểu Mai tay tựa cằm nhìn ra bên ngoài, đôi làn tóc khẽ xao động theo gió, và rồi nàng chợt... mỉm cười ẩn ý:

- Nam nhìn gì mình vậy?

- À... không!

- Rõ là có nhé, đừng chối!

- Thì... nhìn người đẹp có gì là sai!

Yes, tôi nói quá hay, vừa khen lại vừa bào chữa, hê hê!

- Nói điều hiển nhiên, hứ!

- Ủm.....!

-!

- À mà... sao Nam thấy cây Guitar lúc nãy tụi lớp mình cầm chơi thử ấy, đâu phải là cây đàn mà Nam tập hồi trước đâu?

- Thì mình vừa mua hôm qua mà!

- Mua á? Nhà có đàn sẵn sao lại phải mua?

- Đâu phải ai cũng cầm được Lakewood chứ, ngốc!

- Lakewood thì sao cơ? Thấy cũng chỉ đẹp hơn cây hồi nãy thôi mà!

- Ôi... Lakewood mà hôm bữa Nam tập là 2600 USD đấy!

- Hà? Cái gì dữ vậy? – Tôi nhảy dựng lên.

- Chẳng biết gì hết, đàn của hãng Lakewood là phải có gỗ thật tốt, và tự đặt làm, nên giá thành hơi đắt! – Tiểu Mai trả lời.

Tôi nghe đến đó thì toát mồ hôi hột, hoá ra tôi đã từng cầm 2600 USD ở trong nhà mình gần cả tháng mà không biết, nhớ lại có mấy lúc tôi cầm tay gỗ ầm ầm vào mặt thùng đàn Lakewood mà như gỗ trống. Giờ nghĩ đại chứ hồi đó tôi mà làm hỏng thì có mà đền ốm:

- Vậy... cây Guitar lúc nãy là bao nhiêu? – Tôi lắp bắp hỏi.

- Có hơn vài trăm ngàn thôi, không là bao! – Tiểu Mai nhún vai đáp.

- Sang quá vậy? Mua mới 1 cây chỉ để tập cho lớp thôi à?

- Thì vậy nên mình mới yên tâm để lại nhà Luân cho mấy bạn chứ, một lần đi đâu đeo sau vai thì phiền lắm!

- Ủ... hèn gì... cây Lakewood đẹp vậy!

- Âm thanh tốt mới là quan trọng chứ, đàn đẹp thì phải kể đến hãng Taylor kia!

- Ủm... một cây Guitar mà đến cả ngàn đô, ềo...!

- Nam thích thì mình tặng Lakewood cho nhé?

Nàng nháy mắt nhìn tôi và nói như đùa, khiến tôi nghe đến chữ “tặng” mà giật thót người:

- Thật.. thật á...?

- Ừ, thích không?

- Thì... thích, nhưng để mình dùng thì phí lắm, Nam có biết đàn đâu....!

-!

Và Tiểu Mai chợt im lặng, ừ, tôi cũng hiểu, và tôi cũng im lặng, bởi chính tôi đã trả lại nàng quyển sổ Guitar thay cho lời nói chính thức không học đàn nữa rồi. Nhắc lại chuyện này cũng là một kỉ niệm buồn của hai đứa, tôi nghe lòng mình chùng xuống, và khoảng lặng lại trôi dạt:

-!

-!

Rồi tôi chợt biết mình phải làm gì một điều gì đó, có điều gì đó trong tâm can đang thôi thúc tôi phải nói, dù là tôi không biết phải nói gì, tôi vội mở lời, xem như là trái tim đang nói, chứ không phải là lí trí đưa đường nữa:

- Nhưng ...Nam...muốn...ừ, muốn được.....!

Nhưng Tiểu Mai không để cho tôi nói hết câu, nàng đưa ngón tay lên môi ra dấu ngừng lại, và mỉm cười nhìn tôi:

- Chưa đến lúc đâu, mình muốn một lời ngỏ chính thức hơn là như thế này!

- Là...là sao? – Tôi nghe tim mình thất lại.

Nàng không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ khẽ nói:

- Về thôi, Nam!

Tôi ngẩn người ra mất vài giây, nhìn Tiểu Mai đang cười thật hiền, thật sự tôi không hiểu vừa rồi là nàng đang nói gì. Rồi tôi cũng gật đầu và đứng dậy:

- Ừ... về thôi!

Tôi đưa nàng về lại nhà thằng Luân, trên cung đường vắng vẻ của một buổi chiều tắt nắng, cả hai đều không nói gì, chỉ có tiếng gió đưa những nhánh cây lá ven đường rì rào êm dịu. Đến đầu đường, tôi dừng xe và dắt bộ:

- Đến đây được rồi! – Tiểu Mai nói.

- Ừa.... vậy về nhé! – Tôi gật đầu.

Rồi tôi nhìn nàng, lưu luyến chưa muốn phải về trước vào lúc này, và Tiểu Mai lại dứt khoát hơn cả, nàng chỉ nhoẻn miệng cười, và thủ thỉ:

- Mình đợi... đấy!

Và nàng quay bước vào trong, chỉ còn tôi ngẩn ngơ đứng nhìn mãi đến khi bóng hình nàng khuất sau hàng cây nhà thằng Luân rồi mới quay xe đạp về nhà.

Bầu trời đã tắt nắng, ngả đường chỉ có vài người qua lại, đâu đó qua những hàng cây cao vút, tôi

thấy trong thinh không là những làn mây trôi lãng đãng về chiều, những cánh chim trời đã thôi lẻ bóng, giờ đang ríu rít gọi nhau về tổ, phố biển đã dần buông ánh đèn. Một buổi chiều êm đềm như chính những gì giữa tôi với Tiểu Mai vậy!

Một chút thanh bình... và yên tĩnh!

Chương 233

Tôi trước giờ có thừa tự tin rằng mình khá hiểu biết trong nhiều lĩnh vực, từ nhỏ tôi đã khoái xem tivi và sách báo, ngón hàng đồng kiến thức khoa học, thiên văn hay xã hội, lại suốt ngày luyện phim từ hài hước đến hành động. Thế nhưng hai thể loại truyền hình và báo chí thì lại không dạy về tâm tư con gái. Bởi vậy tôi thừa nhận mình dốt đặc cán mai trong cái khoản đoán ý nghĩ của các nàng, đặc biệt là đối với một người thông minh như Tiểu Mai. Vậy cho nên chiều hôm đó, khi đã về nhà rồi, nằm suy nghĩ mãi mà tôi vẫn không thể nào hiểu ra “lời ngỏ chính thức” của Tiểu Mai có nghĩa là gì.

Dù rằng tôi đã ngờ ngợ đoán ra đó có thể là....., nhưng tôi không dám xác nhận một cách chắc chắn, vì làm gì mà lại suôn sẻ mọi chuyện đến như vậy?

Muốn biết phải hỏi, thế thì tôi biết tìm ai để mà hỏi? Người đó phải hiểu rõ tính tình con gái, phải giảng giải dễ hiểu cho tôi nghe, và hơn hết nữa là phải... kín tiếng, biết giữ bí mật. Hỏi mẹ tôi thì là chuyện không tưởng rồi, khéo bà lại còn xách chổi rượt tôi chạy ra khỏi nhà vì cái tội yêu đương nhăng nhit chứ chẳng chơi. Mà hỏi ông anh bá đạo thì lại càng không nên, lão đang ở thành phố, chắc gì đã rảnh rỗi mà nghe tôi trút bầu tâm sự.

Bọn thằng Khang mập cũng không có cửa, vì tôi không muốn làm cái bia di động cho tụi nó chọc quê, nhỏ Huyền thì đừng chuyện gì cũng đồn âm lên, vạn phần không được dây dưa đến nhỏ này. Còn Khả Vy thì... không, hết rồi!

Suy đi tính lại, tôi chỉ thử dài rồi bỏ sách vở vào cặp, lẳng lặng đạp xe sang nhà... cô giáo Trần để thỉnh giáo cả chuyện học hành lẫn tình cảm. Vì dù sao Trần đối với tôi có vẻ tốt hơn những người khác, với cả con bé cũng là con gái, biết đâu lại hiểu được ẩn ý của Tiểu Mai thì sao!

- Ủa? Bữa nay anh tới sớm vậy? – Trần ngạc nhiên khi thấy tôi bước vào phòng.

- Ừ, bài nhiều nên học sớm! – Tôi gật đầu đáp.

- Em đã dạy anh đâu mà biết bài nhiều? – Trần sững sốt.

- Thì... chắc nhiều đó! – Tôi lúng búng trả lời cho qua chuyện, chứ không lẽ nói toẹt móng heo ra bài vở hôm nay chính là... chuyện tình cảm riêng tư.

Thoáng ngạc nhiên rồi bé Trần gấp quyển truyện lại, kéo ghế ra bảo tôi:

- Vậy anh ngồi đi, giờ mình học luôn!

- Ừ! – Tôi mừng hóm vì con bé không hỏi gì nhiều nữa.

Và suốt buổi học hôm đó, dường như được sức mạnh tình yêu hỗ trợ hay sao mà tôi học một hiểu mười, làm đầu trúng đấy khiến cho cô giáo Trần tròn mắt ngạc nhiên hết sức:

- Bữa nay anh giỏi đột xuất nha, chuyện lạ có thật!

- Ừ, nhờ em dạy giỏi đó thôi! – Tôi gãi đầu cười khì.

- Chứ sao, em mà, hi hi! – Con bé hấp háy mắt.

Nhưng thật ra là do tôi đang canh cánh trong lòng câu hỏi của mình nên mới cố sức mà học cho dữ, chứ học ngu thì có mà ăn chửi chứ ở đó có cửa được tư vấn miễn phí. Vậy nên buổi phụ đạo tối nay kết thúc sớm hơn dự kiến:

- Hết bài rồi, vui ghê là! – Trân cười tíu tít.

- Ủm, mà nè....! – Tôi chớp ngay thời điểm hợp lí, ngượng ngập hỏi.

- Sao anh? – Bé Trân thắc mắc.

- Anh nhờ em chuyện này nhé!

- Gì vậy? Anh cứ nói đi, được thì em giúp!

- Ừ, anh định hỏi em một chuyện, mà anh nghĩ hoài không ra!

- Đừng... có nói là môn Toán nha, anh còn chịu thua thì em cũng không biết đâu!

- Không.... cái này khác!

- Khác như nào? Nói lẹ đi!

Rồi trước ánh mắt tò mò của bé Trân, tôi nói ra mối thắc mắc của mình, và chậm chậm thuật lại diễn biến của vụ scandal “thư tả cảnh ngụ tình” và cuộc gặp riêng tư của tôi với Tiểu Mai chiều nay. Quá trình kể tôi có phần ngại ngùng, thỉnh thoảng chột dạ vì tự dung Trân lại cần môi, nhíu mày ra chiều đang suy nghĩ dữ lắm. Thế nhưng lỡ đâm lao thì phải theo lao, tôi đành cố kể cho xong hết mọi sự để được trợ giúp:

- Là vậy đó, nên anh không hiểu.... lời ngỏ chính thức có nghĩa là gì?

- Ủm....!

Tôi đâm ra thấp thỏm trước bộ dạng suy tư của Trân, con bé nhăn hí mặt rồi đưa tay vuốt tóc, rồi lại nửa muốn nói nửa như không. Và sau cùng của vài mươi giây im lặng trôi qua là con bé phì cười, nhìn tôi như muốn trêu chọc:

- Anh ngốc!

- Hỏi?

- Là chị Mai muốn anh tỏ tình với chị ấy đấy!

- Hả.... thật không?

Dù đã dự liệu trước câu trả lời này nhưng tôi vẫn không giấu nổi vẻ bàng hoàng, há hốc mồm ngạc nhiên, và Trân lừ mắt nhìn tôi:

- Dĩ nhiên là thật rồi, em gạt anh làm gì chứ, chị Mai có tín hiệu tốt rồi, anh không chớp lấy là sau này hối hận ráng chịu à ghen!

- Nhưng.....!

- Nhưng gì nữa? Rõ ràng vậy mà còn không hiểu!

- Anh... thì.....!

- Rồi, biết luôn, chưa tỏ tình bao giờ đúng hông?

Tôi giật bắn người vì Trân vừa phóng một mũi phi đao xuyên thẳng vào tim đen của tôi, bởi thực tình là từ nhỏ đến giờ tôi nào có biết tỏ tình là gì đâu chứ. Và cũng thoáng liên tưởng đến tình trạng của tôi với Khả Vy hiện giờ, âu cũng là tại tôi chưa hề một lần tỏ tình nào với em ấy, nên đâu có tư cách ràng buộc gì nhau. Vậy là, theo ý của Trân, để giải quyết gốc rễ vấn đề thì tôi phải tỏ tình với Tiểu Mai.

- Ủ.... anh chưa biết cách... ừm... tỏ tình! – Tôi lúng búng gật đầu thừa nhận.

- Tỏ tình thì làm gì phải có cách nào chứ, anh chỉ cần can đảm, nói lên những gì muốn nói là được rồi! – Trân bĩu môi, xua tay lia lịa.

- Làm sao mà nói?

- Thật chân thành vào, tự nhiên hay ngại ngẩn cũng được!

- Anh chịu, em nói thế thì bố ai mà biết được!

- Ngốc, anh dở tệ!

- Ủ thì anh dở, chứ đã tỏ tình bao giờ đâu mà có kinh nghiệm, bộ em tỏ tình với ai rồi à?

- Dĩ nhiên là chưa, nhưng cũng sắp, dù sao em cũng hơn anh!

Nói đến đây tự dưng đôi má Trân đỏ ửng lên, nhưng vẫn ra vẻ tự nhiên và hoàn toàn bình thản, quả tình là tâm tư của cô bé này khiến tôi chẳng biết đâu mà lần:

- Em hơn anh á?

- Ủ, hơn xa lắc xa lơ luôn, em mà đã tỏ tình thì dễ thương ghê lắm!

- Sao biết?

- Vì sắp rồi?

- Sắp....?

- Ủ, sắp nè!

Tôi ngây ra vì sững sốt:

- Là sao?

Nhưng Trân không nói gì, chỉ nhoẻn miệng cười rồi thì thầm vào tai tôi:

- Là em thích anh mất rồi, thầy ngốc ơi!

Trân nói khê khàng mà tôi nghe như sét đánh bên tai, và mặt của hai đứa thì gần như tôi chỉ cần nhích người đến một chút là có thể... môi kề má ngay tắp lự. Giây tiếp theo của sự việc, tôi

điếng hồn rồi đơ luôn tại chỗ, gần như là ngất người ra và bất tỉnh nhân sự:

- Sao đó? Im luôn! – Trần nhú mày trêu.
- Em.....! – Tôi run lấy bầy.
- Em dễ thương quá đúng hôn? – Con bé cười tươi.
- Em... đùa vậy là không.... không vui gì... đâu...!
- Ai bảo em đùa, thật đấy chứ!
- Nhưng.... nhưng.....!

Rồi Trần đưa tay véo mũi tôi cho tỉnh hồn, con bé phì cười:

- Ngốc, em vừa dạy anh tỏ tình đó!
- Hả...?

Tôi dần mặt ra vì sững sốt, lắp bắp nói:

- Cái vừa...rồi là em dạy á?
- Ủ, chứ anh tưởng sao? – Trần nheo mắt nhìn tôi đầy tình quái.
- Tưởng.....!
- Tưởng em tỏ tình thật với anh à?
- Thì... em.....!

Rồi Trần cũng cười, cũng điệu bộ ghé sát vào tai tôi, và lặp lại câu nói của Tiểu Mai hôm nào:

- Đừng có mà tưởng bỏ ... đó nha!

Và con bé phá ra cười ngặt nghẽo mặc cho tôi đang ngu người vì bị quay như quay dế, tôi lúc này đâm ra xấu hổ không chịu được, mà cũng có phần bức mình vì rõ là vừa rồi tôi có tưởng... bỏ thật. Nhưng đâu phải lỗi của tôi, là Trần chơi nước bài gài tôi đấy chứ!

- Vậy... đó là tỏ tình à? – Tôi lúng búng gãi đầu chữa thẹn.
- Dạ, đơn giản vậy thôi, mà đầy sức hút! – Trần tùm tùm đáp.
- Nhưng....lúc đó đâu phải là... anh muốn tỏ tình...!
- Ơ... chứ anh muốn gì?

Rồi trước ánh mắt ngạc nhiên của Trần, tôi thật thà thú nhận:

- Lúc đó, anh định nói với Mai là... anh muốn học Guitar trở lại!

Nghe tôi nói xong, bằng một động tác vỗ trán đầy chán ngán, bé Trần thở hắt ra:

- Anh khờ chết đi được, chị Mai đúng là hồng nhan bạc phận mà!

-!

- Thôi anh về cho em nhờ, nhức đầu với anh luôn! – Trân đẩy vai tôi.

- Ừm... thì về! – Tôi ngẩn tò te rồi đứng dậy cất sách vở vào cặp.

Khi tôi đã dắt xe ra đến cổng nhà cô Nguyệt rồi, ngồi lên yên xe mà cảm thấy bữa nay nói lời tạm biệt với Trân sao mà khó quá, mọi bữa tôi chỉ cần “Anh về nha, mốt gặp lại! “là xong. Thế nhưng sau cái vụ “dạy “tỏ tình tối nay, tôi lại đâm ra ngượng ngập:

- Ừm...anh... về nhé!

- Thì về chứ sao, nói hoài, anh ngộ quá! – Trân nửa cười nửa mếu.

Rồi tôi toan nhắc chân đạp pê-đan phóng xe ra đường thì Trân gọi giật lại:

- Anh!

- Hở? – Tôi ngạc nhiên.

- Đừng có mà tưởng bờ... đó nha, hi hi! – Con bé vẫn cố tình nhại lại câu nói của Tiểu Mai, lại còn cười tôi chế giễu.

- Rồi.... ai tưởng đâu mà nói! – Tôi nhăn mặt, thầm bách nhục vì cú tưởng tượng khi nãy.

Dọc đường về, tâm trạng tôi bị đan xen ngổn ngang giữa nhiều việc khác nhau, lúc thì bối rối chẳng biết có nên tỏ tình với Tiểu Mai hay không. Bởi nếu đúng như lời bé Trân nói thì nàng đang đợi tôi chính thức ngỏ lời, mà quả tình là hôm bữa tôi chỉ muốn... nói là tôi muốn học Guitar trở lại. Rồi khi đã được nàng dạy lại rồi, thì tôi mới từ đó mà dần dà tiến đến nói chuyện tình cảm với nàng, bởi hôm giờ tôi biết chuyện của hai đứa giờ là “tình trong như đã, mặt ngoài còn e! “rồi.

Nhưng giờ mà tỏ tình thì có hơi... vội quá không? Nhất là tôi đang học hành chưa tốt, Tiểu Mai là lớp phó gương mẫu, là cán sự giỏi giang, còn tôi chỉ là thằng vừa bị mất chức chuyển xuống thành thường dân. Mà vậy thì đâu có... môn đăng hộ đối? Tôi muốn khi tôi với nàng là một cặp, thì người ngoài nhìn vào phải biết chúng tôi là... cặp vợ chồng quyền lực nhất A1 kìa. Hay là... để nàng đợi thêm một thời gian nữa, khi tôi đã sút văng thằng Minh Huy và giành lại chức cán sự Toán, đến lúc đó sẽ danh chính ngôn thuận mà đường hoàng rước nàng về dinh?

Sự đã rồi rầm lại còn thêm chuyện... dạy tỏ tình của Trân khi nãy, quả thực là lúc đó tôi cứ có cảm giác như con bé vừa tỏ tình với tôi thật sự ấy, bất ngờ ngoài sức tưởng tượng. Lạ trời là đúng như lời Trân nói, tức là vừa nãy chỉ là con bé dạy và tôi học, chứ nếu là thật thì... tôi chỉ có nước bị mẹ và cô Nguyệt đồng thời treo cổ vì cái tội dụ dỗ con gái nhà lành.

Mà kể ra, nếu bất cứ thằng con trai nào được Trân tỏ tình như vậy thì cũng... ngất ngây ấy chứ? May mà trong mắt tôi giờ đã có một Tiểu Mai bằng sương nguyệt lãnh rồi, chứ nếu nói thật tình ra thì bé Trân cũng được xếp vào hàng xinh xắn dễ thương đấy chứ, nhí nhảnh hồn nhiên đúng chất con gái ở lứa tuổi đó. Và khác với Khả Vy, tôi cảm giác như Trân khó lường hơn tôi tưởng, buồn vui thất thường và hơn nữa là không bao giờ để lộ cảm xúc hay suy nghĩ thật sự ra ngoài, cứ thật giả lẫn lộn khiến tôi bao phen khốn đốn ngày trước, để rồi ngày nay lại thêm một phen tưởng bờ đến bách nhục mới đau chứ!

- “Không có chuyện vậy đâu, con bé chỉ là thích giỡn thôi, chắc chắn là vậy mà! “– Tôi nhủ thầm tự trấn an mình.

Tạm gác qua chuyện của bé Trân, sáng ngày hôm sau tôi đạp xe đến trường trong một tâm trạng rối như tơ vò vì chưa biết phải làm sao, bởi Tiểu Mai thì đợi tôi tỏ tình, tôi thì... đợi cho mình học hành khấm khá phong tước Trạng Nguyên rồi mới muốn rước nàng về dinh. Vậy là thành thử ra sáng sớm hôm nay, khi tôi dắt xe cho Tiểu Mai vào bãi gửi mà cứ ấp úng vì thấy ngại ngẩn lúng túng:

- Nam sao vậy? – Vẫn là Tiểu Mai tinh ý, nàng biết ngay tâm tư tôi đang có vấn đề.

- Ừ... không có gì đâu, hi! – Tôi lắc đầu cười trừ.

- Hay là lại chưa ôn bài đó? – Nàng cười mỉa hỏi ý.

- Bậy... bữa giờ học đủ lắm! – Tôi thật thà đáp.

- Ừa, cố lên, coi chừng tí nữa Huy lại kêu Nam lên làm bài đó!

- Ôi xời, cái thằng thù vặt đó, kệ nó!

- Bộ hai người có thù hằn gì với nhau thật à?

- Có chứ sao không?

- Là gì vậy?

- Thì dĩ nhiên là.....!

Phút cuối may phước tôi chợt thông minh đột xuất, kịp nhận ra là Tiểu Mai đang dụ mình nói ra... điều mà hai đứa đều biết là điều gì đấy. Và rõ ràng là nàng đang vờ thơ ngây, tròn mắt nhìn tôi ra vẻ ngạc nhiên, thế nhưng tôi không dễ bị lừa đâu, liền nói trở qua lí do khác ngay:

- Dĩ nhiên... là nó giành cán sự Toán với mình rồi, vẫn còn ức nè!

- Ừm, mình thì lúc trước cứ cho rằng Nam ứng biến thông minh, chủ động nhường chức cho Huy để sau này dễ bề lật lại chứ, hoá ra là không phải vậy!

Vâng, tôi lại thua nàng nữa, vì thật tình là tôi tính toán thông minh mà, chủ động từ bỏ chức vị để về sau tiềm quyền lại đấy chứ, đúng y như Tiểu Mai đã nhận định. Thế nhưng vừa nãy chính tôi thừa nhận là tôi tức thằng Huy, vậy cũng chính là tôi đâu có tính toán gì sất, vậy đâu khác nào tự nhận mình kém thông minh trước mặt Tiểu Mai. Nhưng mà... giờ phản pháo lại bảo rằng tôi đúng thật là đã chơi chiêu bài “tiên hạ thủ vi cường” thì khác nào tự tố cáo mình có tư thù với thằng Minh Huy bởi nó... dám giành Tiểu Mai với tôi.

Và thế là tôi đâm ra ngắc ngư, chỉ biết nhăn mặt khổ sở:

- Đúng là...vậy...thật mà.....!

- Hi, ừ biết rồi! – Tiểu Mai lắc đầu cười ẩn ý, trông nàng vui hơn mọi khi.

- Biết gì vậy? – Tôi thều thào hỏi.

- Thì là biết chứ sao, vậy... chúc Nam chiến thắng nhé! – Nàng nhún vai đáp rồi quay vào lớp.

Ừ thì... dĩ nhiên là tôi sẽ thắng rồi, từ đầu đến giờ tôi toàn chiến thắng tuyệt đối trước thằng Minh Huy đấy chứ, nó có lật được tôi mẻ nào đâu. Thêm cả là Tiểu Mai đã có ý với tôi rồi thì nó sức mấy mà địch lại nữa, mặt trận thứ nhất xem như sẽ sớm khép lại khi tôi học hành tấn tới, chỉ còn việc giành chức cán sự và tỏ tình với Tiểu Mai mà thôi. Cả thiên thời, địa lợi lẫn nhân hoà tôi đều nắm trọn trong lòng bàn tay!

Nhưng đó là một suy nghĩ sai lầm và đầy chủ quan khinh địch của tôi, bởi một thời gian ngắn sau đó, thằng Huy đã lộ rõ bản chất thật sự và chứng minh với tôi rằng, khi ngôn từ trở nên bất lực thì bạo lực sẽ lên ngôi, cuộc chiến giữa tôi và nó bị kéo dài ra, gian hùng và đầy quyết liệt!

Chương 234

Những ngày sau này, tôi dựng lên trước mặt mình một lá chắn cực kì hoàn hảo không tì vết để nghiêm nhiên hiển hiện trước những đòn tấn công thù địch của thằng Minh Huy. Giờ truy bài nó bốc tôi lên bảng làm toán, tôi giải cái rụp mọi bài nó đưa ra. Tiết Toán thầy Toàn, tôi thuộc nằm lòng những lỗi chính tả mà nếu vấp phải có thể bị trừ điểm, chính vì vậy điểm Toán của tôi cứ tăng dần đều, từ 6 lên 7, từ 7 vọt đến 8, từ 8 có thể bạo kích mà giạt luôn đến 10. Tôi cố gắng không đi trễ, không vi phạm bất cứ nội quy gì của lớp học, tóm lại thằng Huy hoàn toàn không có khả năng lạm dụng chức quyền mà đấu tư thù cá nhân với tôi, đó là “địa lợi”.

Mặt khác tôi đã ngầm ngầm giúp đỡ bạn bè trở lại trong môn Toán, giờ ra chơi tôi âm thầm cắt cử bọn thằng Chiến thằng Quý thay phiên nhau theo dõi thằng Huy, riêng tôi thì ở lại giải bài cho những bạn kém Toán. Thời gian đầu thì họ không tin tôi thật, bởi tôi quá sa sút cho 2 tháng học đầu tiên, thế nhưng dần dà điểm số đã chứng minh rằng tôi đang lấy lại phong độ của mình, và bọn bạn xung quanh đã bắt đầu nhờ tôi giải Toán trở lại, ấy là tôi đang chiếm được “nhân hoà”.

Có được những thành tích đó là kết quả của những ngày học tập miệt mài và ròng rã, suốt ngày cắm mặt với tài liệu và sách nâng cao, rồi tận dụng hết các mối quan hệ bạn bè xung quanh. Ở môn Hoá, lấy danh nghĩa là bạn của Tuấn rách, tôi được anh nó kèm tận tay chỉ bảo tận tình, ở môn Lí, tôi có gì không hiểu là Luân hùng bày ngay tấp lự. Môn Anh ngữ đã có bé Trân siêu đẳng chỉ bảo “học vẹt” đủ để tôi chống trả với giáo viên và không đến nỗi lâm vào tình trạng khốn đốn. Còn môn Toán là tôi quyết tâm tự lực cánh sinh không muốn nhờ vả ai, bởi nếu tôi không dùng chính sức của mình giành lại được chức cán sự bộ môn thì cái tước vị ấy còn có ý nghĩa gì nữa. Tổng hợp lại những điều đó, tôi đang dần tạo ra “thiên thời” cho riêng mình.

Mặt trận thứ nhất hội đủ cả 3 yếu tố Thiên thời, Địa lợi, Nhân hoà, tôi đường hoàng thể hiện mình là một đối thủ bất bại đối với thằng Huy. Mặt trận thứ hai, tôi ngang nhiên và hoàn toàn công khai đối xử với Tiểu Mai rất mực tình cảm, bởi sau vụ thư tả cảnh ngụ tình thì gần như cả lớp đều biết Trí Nam với Trúc Mai là đang như thế nào rồi. Và cuối cùng là mặt trận thứ ba, mặt trận của những tình huống ngoài ý muốn, ở những khoảng thời gian học hành không có mặt bên cạnh Tiểu Mai, tôi đem trăm sự nhờ vào tụi thằng Luân thằng Chiến. Chính vì vậy, mỗi lần nhận được tin tức về việc thằng Luân hôm nay cản địa thằng Huy nói chuyện với Tiểu Mai, hay thằng Quý luôn đem bài vở ra mà hỏi nằng lúc tập văn nghệ là tôi cảm thấy mừng thầm trong bụng.

Tính đến thời điểm gần giữa tháng 11, tôi chiến thắng tuyệt đối trên cả 3 mặt trận mà không gặp chút trở ngại nào, thằng Minh Huy hoàn toàn tắt đài trước tất cả những gì tôi tạo ra xung quanh nó. Thế nhưng, phàm cái gì nhiều quá cũng là không tốt, đúng như triết lí âm dương “Khi cực thịnh cũng là lúc khởi suy”, tôi dần cũng tự cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ đang dậy lên trong tâm khảm. Bởi nếu mọi sự chỉ đơn giản là sau 2 tháng không tán đổ được Tiểu Mai, thằng Huy đã nản chí và bỏ cuộc thì ngay từ đầu tôi đã đánh giá quá cao thằng này rồi.

Nhưng bạn ạ, có đôi khi trong cuộc đời mỗi người chúng ta, ai cũng phải gặp lúc buộc lựa chọn hay quyết định một điều gì đó. Khi ấy, nhận thức và ý kiến để đánh giá một vấn đề đấy là đúng

hay sai, cũng là một điều tốt. Nhưng, con người nói trắng ra vẫn là “động vật cấp cao”, và phần “con” trong mỗi người chúng ta ít nhiều vẫn còn tồn tại. Và bản năng sinh tồn của động vật có sự hiển hiện của một loại giác quan thứ sáu, gọi là sự linh cảm trước một mối nguy hiểm ở cạnh bên. Thế nên, lắng nghe bản thân cũng là một cách lựa chọn đúng đắn.

Vậy cho nên, tôi của ngày ấy cũng đang tự cảm thấy mình chiến thắng quá dễ dàng, chẳng chóng thì chầy tôi cũng sẽ giành lại được chức cán sự Toán và tỏ tình với Tiểu Mai. Một mối lo ngại đang dần hình thành sau mỗi lần chiến thắng, một câu hỏi luôn ẩn hiện thấp thoáng đằng sau những lần ứng biến thông minh:

- “Chỉ đơn giản như vậy thôi à?”

Ngày qua ngày, thằng Minh Huy càng co vùi lại ít tấn công trực tiếp thì tôi lại càng cảm thấy bất an cho thành tích hào nhoáng của mình. Đó là cảm giác khó hiểu đầy thấp thỏm của con sư tử qua nhiều lần săn mồi mà không gặp phải trở ngại gì, cảm giác của “kiếm đã xuất chiêu là kiếm chết”, không biết đối phương đang và sẽ làm gì sau lưng mình.

Tôi hiểu điều đó, vẫn đề phòng mọi tình huống có thể xảy ra vì chủ quan khinh địch là đại kỵ của binh gia, thế nhưng tôi cũng quan ngại vì không biết thằng Huy đang mưu tính gì sau lưng mình.

- “Nếu mày là một kẻ thù thông minh thì hãy đánh đến cùng, đừng tỏ ra ngu dốt mà chuyển sang làm bạn cầu hoà với tao, tao không chấp nhận điều đó!”

Bởi thế, thái độ của tôi đối với thằng Huy ngày một trở nên gay gắt, và có phần nóng vội.

Một bữa nọ, sáng hôm ấy bầu trời mây đen vẫn vũ từ sớm, tiết học cuối cùng trôi qua trong tâm trạng hối hả đợi tiếng trống trường tan học của mọi người để được về nhà sớm, vì ai cũng dự được là trời sắp mưa to. Thầy giáo bộ môn vừa bước ra khỏi lớp là ai nấy vội xếp sách vở vào cặp rồi lao nhanh ra bãi gửi xe. Tôi cũng không ngoại lệ, lật đặt nhét tập sách rồi cũng định phóng ra cửa lớp theo Khang mập, thế nhưng khi đưa mắt sang chỗ Tiểu Mai nhìn nàng ý hỏi có về luôn chưa, thì nàng chỉ lắc đầu cười khổ rồi chỉ tay sang Khả Vy với thằng Huy, vậy là tôi hiểu chắc sắp có họp bàn cán sự cho văn nghệ gì đây.

Thấy thế tôi cũng cười cười im lặng đưa tay chỉ vào chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống, ý chừng nói với Tiểu Mai là tôi đợi nàng cũng được. Nàng nhoẻn miệng cười, nghiêng má đầu nhìn tôi vẻ thắc mắc rồi lại quay lên trên.

- “Thôi ngồi đợi chút cũng được, chưa chắc mưa ngay bây giờ đâu!” – Tôi tự nhủ thầm.

Năm phút trôi qua, bạn bè đã dần ra khỏi lớp sau vài phút tụ tập tán chuyện, bộ ba cán sự bí thư, phó bí thư và lớp phó văn thể mỹ vẫn ngồi yên tại vị. Gần mười phút sau, sân trường chỉ còn lác đác vài bóng người, tôi thấy gió thổi phàn phật qua hàng cây cuốn những dòng lá rơi sà sạt xuống mặt đất, cảm nhận rõ luồng không khí lạnh bên trên đang lùa vào ô cửa sổ, và hơi đất ẩm trước cơn mưa toả lên nóng hừng hực bên dưới.

Ba người bọn họ vẫn ngồi bàn tán rôm rả, đúng hơn là chỉ có Khả Vy với thằng Huy là nói chuyện xôm nhất, còn Tiểu Mai thì chỉ nói vài câu, thỉnh thoảng nàng có lắc đầu nhìn tôi đầy ngao ngán. Tôi thấy vậy nên đưa tay ra cửa sổ, ý bảo sắp mưa rồi, về lẹ đi, nhưng Tiểu Mai chỉ cười trừ ý chừng không được, nàng đưa mắt sang thằng Huy đang tí toét bàn bạc hơn hờ.

- “Giờ không về tí mắc mưa à? “– Nghĩ bụng rồi tôi quyết định đứng dậy.

Tôi bước đến bàn 3 người bọn họ, còn chưa kịp nói gì với Tiểu Mai thì thằng Minh Huy đã chặn họng ngay tắp lự:

- Cán sự đang nói chuyện mà mày muốn chen vào à?

Tôi hừ nhạt đáp lại:

- Ai nói chuyện với mày?

Và rồi hai thằng nhìn nhau toé lửa, tôi có cảm giác nếu như không phải trước mặt đang có Tiểu Mai và Khả Vy ngồi cùng thì tôi với thằng Huy đã lao vào đập nhau túi bụi rồi. Về như hai cô nàng cảm nhận được điều đang diễn ra giữa hai thằng con trai, nên Tiểu Mai vội lên tiếng trước:

- Có gì vậy Nam?

Tôi tạm tâng lờ thằng Huy, quay sang Tiểu Mai:

- Về thôi, sắp mưa rồi, việc gì thì mai tính cũng được!

- Ừ, cũng được! – Nàng gật đầu đáp.

- Sao được? Còn chút nữa thôi thì gắng cho xong luôn đi! – Thằng Huy phản pháo ngay.

- Minh thấy để mai cũng được mà Huy, mưa to thì về không được mất! – Vy cũng đồng tình.

- Ai bảo là sắp mưa? Còn khô queo thế này cơ mà? – Thằng Huy cự lại.

- Tao nói mưa tới nơi rồi đấy! – Tôi gần giọng.

- Thôi... thôi..! – Khả Vy can ngăn.

Nhưng tôi mặc kệ xem như chẳng hề có mặt Vy đang ở đây, chỉ âm thầm ngự khí phòng trường hợp thằng Huy lao lên đâm tôi thì còn kịp né, mà trông cái bộ tướng nó thì y chang là nó sắp choảng nhau với tôi đến nơi rồi vậy.

Kịp thay, vừa lúc đó thì một cánh cửa sổ bị gió thổi đóng ầm lại, và những hạt mưa nặng trĩu đã bắt đầu rơi lộp độp bên ngoài sân nghe rõ mồn một. Đến đây thì thằng Huy tắc tị chả còn nói được gì nữa, tôi biết vậy nên cũng về chỗ của mình xách cặp lên, đứng đợi Tiểu Mai:

- Mưa to rồi, Nam có áo ngoài không? – Nàng bước lại gần tôi hỏi.

- Ừ, có chứ! – Tôi trả lời ngay.

- Vậy... giờ sao? – Nàng hỏi tiếp.

- Sao gì nữa? Về lẹ chứ sao! – Tôi sững sốt.

Đáp lại vẻ ngạc nhiên của tôi là ánh mắt của Tiểu Mai hướng sang Khả Vy đang đứng ôm cặp lo lắng nhìn ra ngoài cửa lớp. Và tôi ngay tức thì nhận định được tình hình lúc này là như thế nào, trời bên ngoài hiện đang mưa, trong phòng học lúc này chỉ còn lại 4 người là tôi, Tiểu Mai, Khả Vy và thằng Minh Huy. Ba người trong số đó đều có xe đạp để về, chỉ riêng Vy là vì nhà gần

trường nên đều đi bộ, thế nhưng đi dưới mưa thì khoảng cách gần ấy tôi biết cũng là khá xa.

Mà tôi thì chắc chắn rằng thằng Huy muốn về chung với Tiểu Mai, phần Tiểu Mai thì nàng có lẽ cũng muốn về cùng tôi, mà tôi thì lại ... chẳng hề muốn chở Vy về lúc này, bởi tôi tự xác định mình với Vy bây giờ chẳng còn gì nữa cả, tôi không hận em ấy đã là một kỳ tích rồi. Thế nên tôi dần mặt ra sau một hồi đánh giá tình hình vì chả biết tính làm sao cho phải.

- Về thôi Mai ơi! – Giây phút kế sau, tôi và thằng Huy cùng đồng thanh.

Tôi có thể khẳng định Vy nghe được điều đó, thành thử ra tình hình lại quay sang 3 người có xe và áo mưa lại không hề muốn chở một người đi bộ dưới trời mưa. Tôi biết thằng Huy chả có lí do gì để chở Vy về, nó muốn bám đuôi Tiểu Mai, còn Tiểu Mai thì nàng không ghét cũng không thích Vy, ít có khả năng nàng sẽ chở Vy. Chỉ còn lại tôi là khó xử, tôi quả tình lúc này nếu đưa Khả Vy về cho phải phép đàn ông thì lại đâm ra... lố lầm với Tiểu Mai, mà tôi thì cũng chẳng cao thượng gì đối tốt với một người đã từng bỏ rơi mình không một lời giải thích, có thể nói tôi ích kỷ cũng được, chẳng quan tâm.

Ngoài trời mưa mỗi lúc một trở nên lớn dần, và có khả năng nếu chỉ sau mười phút cù của không về nữa là cả bốn đứa sẽ kẹt luôn ở trường đến chiều cũng nên. Ấng chừng biết được tôi đang nghĩ gì, Tiểu Mai nhoẻn miệng cười quay sang Khả Vy:

- Về thôi, mình chở bạn!

Đó quả thực là một tình huống tôi chả thể nào nghĩ đến, bởi tôi cứ đinh ninh rằng Tiểu Mai phải ghét Khả Vy lắm chứ, bởi trong quá khứ hai người từng kình nhau thế nào thì cả lớp đều biết mà. Có sao bây giờ lại.....??!!

Vậy là 5 phút sau, đường từ trường đến nhà Vy diễn ra tình cảnh Tiểu Mai đạp xe chở Vy, tôi và thằng Huy chạy sát sườn hai bên cánh trái phải để gọi là hộ tống. Khi đến nhà Vy rồi, em ấy bước xuống khẽ cảm ơn Tiểu Mai rồi vội bước vào trong cho khỏi ướt, và lúc này chỉ còn lại mỗi 3 người. Tôi ngay tức thì quay sang thằng Huy:

- Sao mày còn chưa về?

- Tao đang hỏi mày đấy! – Nó cũng cười nhạt đáp lại.

- Thôi, mình về trước, hai người dừng cái nữa, ai về nhà nấy đi! – Tiểu Mai cắt lời rồi nàng lẳng lặng đạp xe đi trước, rẽ vào con đường về nhà mình.

Đến đấy thì tôi cũng không còn cần thiết cù nhây với thằng Huy nữa, vội theo lời Tiểu Mai mà chạy cho nhanh về nhà để trốn kịp cơn mưa to đang trước mắt, vừa kịp thấy thằng Huy đang cười gằn nói gì đó mà tôi không còn nghe rõ nữa.

Sau cái ngày hôm ấy, tôi cảm nhận rõ rệt hơn rằng rất có thể thằng Minh Huy sẽ làm một điều gì đó mà hôm giờ tôi đang lo lắng. Và quả đúng y như vậy, một buổi chiều khi tôi đang học bài thì nhận được điện thoại của quân sư Sơn đen:

- Ê, tao thăm dò thêm được nhiều thông tin lắm mày!

- Nói lẹ đi chú! – Tôi thấp thỏm.

- Kể ra hơi dài dòng, chiều nay mày rảnh không, ra quán nước ngoài biển tao nói! – Nó tiếp lời.
- Ừm, quyết định vậy đi! – Tôi gật đầu đồng ý ngay.

Cuối giờ chiều của ngày hôm đó, ở quán nước ngoài bờ biển Đồi Dương quen thuộc, tôi đây suy tư khi nghe thằng Sơn kể ra những thông tin mà nó biết được trong quá trình trà trộn chơi game và kết thân với thằng Huy. Tạm bỏ qua bằng cách nào mà thằng Sơn có thể khai thác được ngần ấy thông tin vì lúc đó tôi không có tâm trạng nào mà hỏi cho rõ đầu đuôi, chỉ có thể kể đại khái những gì mà tôi vừa được biết. Như đã nói ở những chương trước, thằng Minh Huy từ cấp 2 đã dấn vào các vụ ẩu đả có tổ chức, sang cấp 3 nó lại còn ngang ngược hơn, trong thời gian lê la tại các quán coffee và billards trong thành phố, nó giao du và kết thân với đủ các thành phần bất hảo. Lâu dần nó tự thành lập cho mình một băng bọn riêng rẽ với vị thế đứng đầu là nó, và tụi đệ tử thì nhờ được bao tiền ăn chơi nên rất tỏ ra trung thành với thằng sếp hào phóng.

Dù theo lời đánh giá của Sơn đen rằng tụi này chỉ đang thuộc loại “giang hồ vườn”, tức là đang tuổi học sinh nhưng cũng học đòi làm dân chơi nửa mùa. Thế nhưng những việc tụi nó làm thì cũng có thể gọi là vấn đề lớn đối với các đối tượng xấu số của tụi nó. Một khi thằng Huy gai mắt và muốn xử ai, nó chỉ việc ngồi trong bóng tối và giấu mặt ra lệnh cho tụi đàn em xử lí, thường thì nạn nhân là những đứa cũng ở lứa tuổi học sinh. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, bọn thằng Huy chơi với nhau nên bày ra cũng nhiều trò thủ đoạn mà dẫu có bị bắt hay bị tố cáo thì tụi nó bết lắm chỉ bị cải tạo không giam giữ ở phường đội là cùng, chứ thường thì toàn dừng lại ở mức độ nhắc nhở. Nhưng hậu quả của những thằng đệ nó gây ra thì toàn đáng phải e ngại, và đặc biệt thằng sếp sòng là Minh Huy thì không bao giờ lộ danh tính hay trực tiếp nhúng tay vào, nó chỉ việc truyền đạt lại cho hai thằng Bin và Bon, rồi sẽ có bọn nít ranh ở dưới tụi tập lại và xử lí. Thế nên đã có một vài vụ nạn nhân đích thân đứng ra chỉ điểm, nhưng vì thiếu bằng chứng cụ thể nên thằng Huy đầu sỏ chỉ bị gọi là tạm xử lí cho đúng thủ tục, vì lẽ chẳng nhà nó cũng khá giàu, chỉ cần bồi thường tiền bạc là êm chuyện, và vụ nó đánh con ông thầy nào đó bên trường Chuyên là một trong số đó.

- Nó có nói là những trò nó bày ra như nào không? – Tôi thắc mắc, hỏi để còn biết trước mà đề phòng.
- Không, tao chưa hỏi được, nhiều quá nó nghi ngờ đấy! – Thằng Sơn lắc đầu đáp. – Mày coi mà cẩn thận đấy, nó có nói với tao là đang ghét một thằng trong lớp nó, chắc là mày rồi!
- Ừm, tao cũng không ngại gì mấy! – Tôi trả lời, cảm thấy vững tâm vì căn cơ võ học của mình. – Mà nó đang học chung lớp với tao, chắc không dám làm gì đâu.

Thằng Sơn đen trầm ngâm rồi tiết lộ:

- Nó bảo chắc phải dằn mặt tụi mày, vì cứ phá nó suốt!
- Tụi tao? – Tôi sững sốt.
- Ừ! – Sơn đen trả lời.
- Tức là có dính đến thêm mấy thằng bạn tao nữa?
- Có thể lắm!

- Nó định dần mặt thế nào đây?

- Tao cũng không biết, để hôm nào mớm cho nó nhả ra thì hoạ may!

Chiều hôm đó tôi nghĩ mãi mà không ra thằng Minh Huy định dùng tư cách đứng đầu băng “giang hồ vườn” của nó để xử ra những thủ đoạn gì gọi là “dần mặt” hội bàn tròn bọn tôi. Vì dùng súng ống hay dao kiếm thì nó không có khả năng tàng trữ và cũng không liều đến mức đó, gì chứ một thằng chỉ ngồi ở trong giấu mặt và lo cho cái chức danh trong lớp của nó thì có thể loại đi khả năng nó muốn tạo ra một vụ trọng án mà thủ phạm chính là nó. Thế nên lúc này tôi không thể biết được nó sẽ giở trò gì sau khi bị đám bọn tôi phá đám không cho nó ra oai ở đất A1 và không cho nó tán tỉnh được Tiểu Mai.

Chỉ vài ngày sau, thằng Huy đã cho tôi câu trả lời như một nhát búa giáng mạnh vào tinh thần của thằng duy nhất biết chuyện nó là trùm băng giang hồ vườn.

- Mà sao thế Chiến? – Đám bọn tôi sững sốt.

- Cái đêch, chiều qua tao chạy xe từ đường biển về nhà thì ở đằng sau có thằng nào đó chạy ngang đập thẳng vào sườn xe, tao té luôn xuống lề đường! – Nó nhăn nhó đưa phần tay trái bị thâm tím và chảy xước ra.

- Khốn, nó chơi ác vậy, thằng nào thế? – Dũng xoắn nghiêng răng trèo trẹo.

- Chả biết, tao té mất đất rồi đâu kịp nhìn xem mặt thằng nào, đập xong nó chạy luôn! – Thằng Chiến thở dài.

- Hay là một vụ trả thù tình? Ha ha!

- Diên, tao làm gì có ai mà trả thù, may mà tao té theo thế ngã an toàn đó, không là giờ cũng bó bột rồi!

- Cũng có thể do mày ăn ở ác, nên cái thằng khốn đó không nhằm vào ai lại nhằm vào mày, he he!

- Bậy bạ, dẹp mày đi!

Sự vụ thằng Chiến bị một đứa khốn nạn nào đó chơi ác đã tạm lắng xuống với những câu bông đùa của chúng bạn, chỉ có mỗi tôi là giật mình liên hệ vụ việc này với những gì mình đã biết. Thế nhưng đây chỉ là một vụ, có thể là xui xẻo ngẫu nhiên thì sao?

Ngày hôm sau, suy nghĩ đó của tôi đã bị đánh tan bởi sau giờ ra chơi, thằng Quý trở vào lớp với toàn thân ướt nhẹp, áo quần sũng nước như vừa dầm mưa xong:

- Ở cái thằng, mày sao thế?

- Tao chẳng biết, đang đi toilet thì vách bên kia có thằng ác ôn nào cầm cái gàu nước xối xuống người tao rồi bỏ chạy, khốn kiếp!

- Rồi... không kịp thấy thằng nào làm luôn?

- Thấy cái thùng nước thì có, nó tạt vào mặt tao xong còn ném thẳng vào, sung cái đầu rồi này!

- Tháng này xui rồi, hôm qua thằng Chiến té xe, bữa nay thằng Quý bị tạt nước!

- Xui con khỉ, đời nhiều thằng chơi ác quá mà!

Khang mập và Luân khùng ra sức an ủi thằng Quý, Tuấn rách thì quay sang thằng Chiến mà nhìn nhau chẳng biết nói gì, Dũng xoắn thì cứ lăm bầm chửi thề không thành tiếng, chỉ mỗi riêng tôi là im lặng. Và khi nhìn sang thằng Huy, trông thấy nó đang nhìn bộ dạng ướt nhẹp của thằng Quý mà cười khoái trá thì tôi sững người lại, và không kìm được cơn giận dữ đang bộc phát lúc này. Tôi đưa tay chỉ thẳng vào bộ mặt đang hể hả của thằng Minh Huy, gần giọng rõ từng tiếng một:

- Mà đừng có cười, cười không phải là bạn đâu, cười là tai nạn sắp tới đấy!

Thằng Huy tắt cười ngay tức khắc, thế nhưng nó nheo mắt nham hiểm nhìn tôi đầy thách thức, còn cả lớp thì hết thấy đều nhìn tôi đầy thắc mắc, bởi khi không tôi lại đứng bật dậy nói một chuyện không liên quan gì đến sự kiện thằng Quý bị ướt lúc này. Nhưng tôi mặc kệ cho mọi người ngạc nhiên, bởi lúc này chỉ có mỗi mình tôi là hiểu rõ những gì đang diễn ra của hai ngày qua, và nhất thời tôi chưa biết phải làm như thế nào.

Lần đầu tiên trong đời, tôi nhận rõ được cảm giác khi đối đầu với một thế lực mà dẫu mình có cố gắng nói đến cách nào đi nữa, cố đưa sự việc cho dư luận biết đi nữa thì cũng không tài gì mà lôi cổ được thằng đầu sỏ ra ngoài ánh sáng được. Bởi nó ở trong tối, hành xử qua bọn đàn em, còn riêng chúng tôi là ở ngoài sáng và không thể nào may mắn để phòng trước những đòn thù địch thủ đoạn và đê tiện đến như vậy.

Mặt trận thứ nhất đang dần diễn ra theo một chiều hướng khác, với những thủ đoạn và luật lệ ngầm đầy thách thức ngay tại nơi mà nội quy nhà trường không thể nào vươn tới được!

Chương 235

Từ đường biển Nguyễn Tất Thành về nhà thằng Chiến là một quãng ngắn, bởi chỉ sau khi qua đoạn Tuyên Quang của nhà Tiểu Mai là đến đường Tôn Đức Thắng, rẽ trái là đến khu nhà của nó. Đoạn đường này thường ít người qua lại, tuy nhiên theo lời thằng Chiến kể thì nó đi từ đường Tuyên Quang đi ra, khu này khá đông người do là con đường ăn uống. Ít phút sau, khi chưa kịp rẽ vào đường về nhà thì từ đằng sau, nó bị một thằng nào đó chạy vượt lên kế bên và đạp nó té vào lề đường.

Tôi đặt nhiều nghi vấn ở chi tiết này, có hai giả thiết, một là thủ phạm chỉ đơn thuần là một thằng khốn nạn thích chơi ác, nó chạy ngang qua khúc đường vắng người, thấy thằng Chiến đang đạp xe một mình nên cao hứng đá một phát cho thằng Chiến té lăn cù chơi. Thế nhưng nếu là như vậy thì rủi ro thủ phạm bị bắt khá là cao, bởi từ đường Tuyên Quang nối đến đường Tôn Đức Thắng là một đoạn đường ngắn và có nhà dân hai bên. Thằng Chiến bị đạp té trong khoảng 4 giờ chiều, ở khu dân cư này thì vào thời gian từ 4 giờ chiều đến tan tầm là có khá nhiều thanh thiếu niên tụ tập đá bóng ở các bãi đất trống. Giả sử nếu tôi là thủ phạm thì tôi sẽ chẳng bao giờ mạo hiểm đạp té xe thằng Chiến, nhất là khi vừa rời khỏi khu đông người chạy vào khu vắng có nhà dân hai bên, hơn nữa lại có các trận bóng cạnh bên. Khi thằng Chiến té xuống, có vài người đang đá bóng chạy ra đỡ nó dậy, và hầu hết bọn họ đều không quen biết với thủ phạm.

Vậy là tôi nghiêng về giả thiết thứ hai hơn, thủ phạm không thể có nhà ở trong khu dân cư này, bởi có thể bị nhận biết nhân dạng. Như thế, thủ phạm là người lạ ở một khu khác, điều này chứng tỏ nó đã bám đuôi thằng Chiến từ đoạn đường đông người đến đoạn đường vắng. Và khi nó biết thằng Chiến đã gần đến nhà, cơ hội sắp vượt mất, nó bèn đạp xe chạy vọt lên mà tổng cho thằng Chiến một cước rồi bỏ chạy. Điều này chứng tỏ đây là hành động có chủ đích ngay từ đầu nhưng không có kế hoạch cụ thể, và các bước tiến hành kế hoạch sẽ thay đổi tùy theo các tình huống phát sinh.

Chốt lại một điều cho sự vụ thằng Chiến bị té xe, thủ phạm là người ở khu khác, nó biết mặt mũi và nhà ở thằng Chiến, đã theo dõi thằng này từ đoạn đường đông người đến đoạn vắng người, sau đó mới ra tay.

Đến sự vụ thằng Quý bị một kẻ giấu mặt tạt nước trong nhà vệ sinh của trường, theo lời thằng Quý kể lại thì ở vách A của nhà vệ sinh chỉ có một mình nó, còn vách B thì không có ai do trước đó nó đã định vào vách B nhưng chả biết nghĩ sao nó quyết định “trút bầu tâm sự” ở vách A. Ít giây sau, nó bị một thằng nào đó bên vách B tạt nước thẳng mặt và ném luôn cái gàu vô đầu nó.

Như vậy, khi thằng Quý vào vách A nhà vệ sinh rồi thì thủ phạm mới bước vào theo ở vách B, chi tiết này chứng tỏ đây là sự việc không phải do tình cờ mà là thằng Quý đã bị theo dõi từ khi nó chỉ có một mình. Bởi thời gian là sau tiếng trống trường báo hiệu kết thúc 15 phút nghỉ giải lao, lúc này ít có học sinh nào chạy vào nhà vệ sinh để rồi sẽ bị trễ tiết học, thủ phạm bám theo thằng Quý rồi khi gặp cơ hội ở nhà vệ sinh, nó tạt luôn gàu nước vào thằng này.

Chốt lại một điều cho sự vụ thằng Quý bị tạt nước, thủ phạm là học sinh trong trường, đã biết

mặt thằng Quý và theo dõi nó từ khi nó vào nhà vệ sinh một mình, sau đó mới ra tay.

Cả hai sự vụ đều có chung một cách thức gây án, đó là đã có sẵn một mục đích chung là “ám hại” nạn nhân bằng một cách thức nào đó mà không thể tính trước. Như thằng Chiến khi chạy xe vào đường vắng mới bị đập té, thằng Quý vào nhà vệ sinh một mình mới bị tạt nước, đây là hành vi gây án theo tình huống phát sinh, và có thể thay đổi ngoài dự kiến.

Suy đi tính lại, nếu nhìn một cách khách quan thì hai sự vụ trên cũng có thể xảy ra một cách ngẫu nhiên và hoàn toàn không liên quan đến nhau, cuộc đời có thể vậy lắm chứ. Thế nhưng tôi đang nhận định chủ quan bằng những gì tôi đã biết được, xâu chuỗi lại mọi thứ, tôi nhận thấy đây hoàn toàn có thể là hành động trả thù của thằng Minh Huy. Bởi chính hai thằng Chiến và Quý là hai mũi trình sát tôi cử đi do thám thằng Huy ngay từ những ngày đầu, và hai thằng này đều bị hại chỉ cách nhau chưa đầy 24 tiếng. Thằng Huy là phó bí thư, có trong tay danh sách lớp kèm tên họ và địa chỉ, nó cũng là thằng biết mặt toàn bộ hội bàn tròn tụi tôi. Nhưng trong thời gian thằng Chiến bị hại là tầm 4 giờ chiều ngày hôm qua, chính Luân khùng xác nhận với tôi là thằng Huy có tập văn nghệ ở nhà nó, chỉ có thằng Chiến ngày hôm qua là xin về sớm do có việc. Còn thời điểm sáng hôm nay lúc thằng Quý bị tạt nước thì tôi cũng có biết thằng Huy vẫn yên vị trong lớp.

Loại đi trường hợp thằng Huy là thủ phạm trực tiếp, như thế thì hung thủ chắc chắn là những thằng đã biết mặt hội bàn tròn tụi tôi, trong đó có thằng Bin, thằng Bon và cơ sở những thằng đàn em khác. Bởi thằng Huy không thể gây án trực tiếp, như vậy muốn hại bọn tôi thì nó phải chỉ đạo bọn đàn em, mà tụi đàn em muốn hại được bọn tôi thì chúng nó phải biết rõ nhân dạng từng thằng. Vậy là thu hẹp phạm vi suy luận, tôi chốt lại rằng, cả 7 thằng hội bàn tròn tụi tôi đã bị theo dõi từ lúc rời địa chỉ nhà mình đến khi ra ngoài.

Nhưng tất cả những điều trên vẫn chỉ là sự suy luận của riêng tôi chứ không hề có bằng chứng cụ thể, bởi Sơn đen không hề khai thác được gì vào thời điểm sau gây án từ thằng Minh Huy. Vậy nên dịch trong tối, ta ngoài sáng, tôi không thể nào đem những gì bản thân đang nghĩ mà kể lại cho tụi Khang mập, tránh gây sự kinh động không cần thiết. Thế là tôi quyết định quan chiến để chờ xem liệu suy luận của mình có sai hay là không, ấy vậy mà chả hiểu sao tôi vẫn linh cảm rằng mình đang đi đúng hướng, và chỉ còn thiếu một chi tiết gì đó là có thể đi đến kết quả.

Lại một lần nữa linh cảm của tôi đã đúng, và chi tiết cuối cùng tôi còn thiếu chính là sự vụ tiếp theo, xảy ra với Dũng xoắn, chỉ cách vụ thằng Quý có 2 ngày sau đó:

- Trời, đến mày nữa à Dũng? Mắt sao sưng vậy? – Bọn tôi sưng sốt.
- Tổ bà cái thằng mất dạy đó, chiều qua tao đi về nhà thì bị một thằng nào đó chạy xe ngược hướng lại, rồi chả biết sau mà nó đưa tay táng thẳng vào mặt tao. Tao té xe bật ngửa ra sau, lăn luôn xuống ruộng! – Dũng xoắn vừa tức vừa đưa tay sờ lên mặt, một bên mắt nó đã bị bầm.
- Chuyện gì vậy trời? Đầu tiên là thằng Chiến, đến thằng Quý, xong tới mày, có khi nào sắp tới tao không? – Tuấn rách bần hoàng.
- Ừm... tao cũng nghi lắm, đám bọn mình chơi chung mà, nhưng là thằng nào muốn hại mình chứ? – Luân khùng trầm ngâm đặt vấn đề.

Tôi im lặng vài giây rồi mới quay sang hỏi thằng Dũng:

- Chiều qua mày bị khoảng mấy giờ?
- Tầm 5 giờ chiều! – Nó đáp.
- Mày có thấy mặt thằng kia không?
- Thấy, nhưng không quen, tổ cha nhà nó!
- Lúc vô đầu ngõ, mày có thấy ai đang dòm mày không, đại loại vậy, liếc thôi cũng được?
- Hình như... có, cũng có thể không, tao không rõ nữa mày ơi!
-!
- Sao thế? – Thấy tôi nhíu mày vẻ suy tư, bọn Khang mập lo lắng hỏi dò.

Đường về nhà Dũng xoắn là đường ruộng, nhà nó trồng thanh long nên khu này là một vùng ruộng lúa và thanh long khá rộng. Mà thường thì đường ruộng hãy rẽ thành nhiều nhánh, mỗi nhánh là một đoạn đường dài và hẹp, chỉ vừa đủ cho hai xe loại 2 bánh chạy cùng lúc, xung quanh hai bên là ruộng lúa. Chính vì vậy mà khả năng thủ phạm phục sẵn từ hướng nhà thằng Dũng, sau đó bằng cách nào đó mà thủ phạm biết được thằng Dũng đang sắp về tới nhà, thế là nó chạy ngược ra, đưa tay táng vào mặt Dũng xoắn làm thằng này té luôn xuống bờ ruộng hai bên rồi bỏ chạy. Do đó, ở vụ thằng Dũng bị hại thì hung thủ ít nhất có 2 người, một đứa đứng canh ngay đầu ngõ, sau đó liên lạc với đứa đang phục sẵn ở nhà Dũng xoắn, rồi tiến hành ám hại.

Chốt lại một điều, tôi khẳng định chủ mưu của những sự vụ này là thằng Minh Huy, bởi chưa đầy một tuần mà hai trinh sát Chiến và Quý đã bị hại, hôm nay đến lượt Dũng xoắn là người đã hùa theo tôi trong vụ đá đểu thằng Huy ở giờ thuyết trình tháng trước cũng bị dứt gọn ở đoạn đường vắng người. Quá tam ba bận, không thể có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy được, và thời điểm diễn ra các vụ việc đều là sau cái ngày Sơn đen nói với tôi rằng thằng Huy sẽ bắt đầu dẫn mặt từng thằng một của hội bàn tròn.

Thời gian diễn ra các vụ việc khá nhanh, chỉ cách nhau từ một đến hai ngày, và đã có 3 trong 7 thằng bị hại, như vậy nạn nhân tiếp theo có thể nằm trong 4 thằng tôi, Khang mập, Luân khùng và Tuấn rách, nhưng cũng không có gì đảm bảo rằng ba thằng Chiến, Quý và Dũng sẽ không tiếp tục gặp nạn.

Trong khi tôi còn đang đắn đo suy nghĩ xem có nên nói hết cho bọn bạn thân biết không thì Luân khùng đã đặt vấn đề trước:

- Tao nghi có mùi trả thù trong này rồi!
- Trả thù? Thù ai? Ai thù tụi mình? – Cả bọn ngơ ngác.
- Nghĩ đi, nhóm tụi mình hay phá thằng nào nhất? – Thằng Luân tiếp lời.
- Phá... thằng Huy? – Tuấn rách mắt sáng trưng.
- Ừm, chắc có dính dáng đến nó rồi! – Luân khùng nheo mắt đáp.

- Chắc không? – Cả bọn lại hỏi.

Đến lúc này thì tôi cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm nữa, bởi chung quy bọn Khang mập đã và sắp bị hại đều là do tôi cuốn tụi nó vào cuộc chiến của bản thân mình, tôi thở hắt ra rồi từ tốn nói:

- Không cần phải chắc nữa, mà là sự thật rồi!

- Hả? – Trừ thằng Luân, hết thấy 5 thằng còn lại đều há hốc mồm.

- Khẽ thôi, xuống căn- tin tao kể! – Tôi vừa nói vừa đưa mắt về phía chỗ thằng Minh Huy, nó đang bày bài cho nhỏ Yên ù.

Ra đến căn- tin trường, tôi chọn góc khuất nằm bên trong hành lang rồi đứng yên kín đáo quan sát một hồi, chắc rằng không có ai theo dõi cả bọn mới ngồi xuống:

- Sao? Kể nghe coi! – Hội bàn tròn tò mò.

Trước ánh mắt nửa hau háu nửa ái ngại của tụi bạn, tôi trầm giọng thuật lại những gì mình biết và những gì đã suy luận, đồng thời tôi cũng quan sát luôn thái độ của từng thằng một:

- Ghê... vậy trời...? – Thằng Quý toát mồ hôi hột.

- Nó hiểm quá, dám chơi cả tao! – Dũng xoắn nghiêng răng ken két.

Thằng Chiến và Luân khùng trầm tĩnh hơn, hai thằng này chỉ yên lặng ngồi suy nghĩ, trong khi đó thì mặt Khang mập và Tuấn rách đã xanh như tàu lá chuối khi nghe tôi phân tích thêm:

- Bây giờ nhà mỗi thằng mình tụi nó đều biết, mà tụi mình thì phải có lúc ra ngoài, cũng chẳng biết tụi nó sẽ ra tay khi nào, và ra sao? Thế nên tao nghĩ.....!

- Nghĩ sao? – Tụi bạn thắc mắc.

- Tụi mày rút khỏi vụ này đi, đừng phá thằng Huy nữa, dính đến tao ngày nào là còn liên lụy ngày đó! – Tôi thở hắt ra nói.

-!

- Tao nói thật đấy, lúc này không phải là vấn đề anh hùng hay là không, mà là tụi mình chưa nắm rõ cách thức hành động của tụi nó, tiếp tục đấu với nó mà chả biết gì là chỉ tổ chuốc thêm phiền toái, chưa kể thương tích này nọ!

- Tao chả sợ, quát nó tới bến luôn đi!

- Mày điên, thằng Huy nó có ra tay đâu, đánh rần phải đánh dập đầu, muốn thoát khỏi vụ này thì chỉ có bắt tại trận thằng Huy và đồng bọn, hai là tụi mày đừng giúp tao nữa, như vậy nó cũng chả có lí do gì để tiếp tục hại tụi mày!

- Rồi mày... chiến với cả đám tụi nó một mình? Tính làm anh hùng nhỏ tuổi diệt xe tăng à?

Tôi thoáng một chút lo lắng nhưng cố trấn tĩnh lại:

- Tao cũng chưa biết, nhưng cách tốt nhất là từ giờ tụi mày đừng phá thằng Huy như kế hoạch

trước đây nữa, mỗi lần ra ngoài hay đi một mình thì nhớ cẩn thận nhìn trước ngó sau, còn tốt nhất là nếu có thể hãy rủ thêm bạn bè đi cùng, ít nhiều gì cũng hạn chế bớt tai nạn!

- Rồi mày sao? – Thành Luân nhìn tôi.

- Để tao nghĩ cách, chứ giờ cũng chưa biết làm như nào, chuyện này nói thiệt tao cũng từng gặp ở quê rồi, nhưng không thủ đoạn đến mức này! – Tôi chợt liên tưởng đến thằng Phệ đầu linh, so với thằng Minh Huy thì thằng Phệ kém hẳn mấy bậc về khoản mưu mô và thủ đoạn.

- Cái bộ vó mày còm nhom, tụi nó đập một trận chắc mày tiêu quá, thôi nhóm mình cứ như cũ đi, chứ nếu thằng khốn Huy đúng là chủ mưu thì mày mới là thằng bị nặng nhất đó Nam! – Tuấn rách cương quyết nói.

- Tao nói rồi, không phải là tao muốn tụi mày bỏ tao mà chạy, tụi mình anh em chiến hữu mà, chỉ là giờ chưa biết rõ tụi nó hành động ra sao, cứ ngoan cố chiến với tụi nó là tổ chức thêm hậu quả thôi! – Tôi khổ sở đáp, dù rằng trong bụng cũng đang cảm động ghê gớm.

- Nhưng cả đám vẫn hơn một thằng chứ? Tụi mình làm quái gì phải sợ nó? – Khang mập nuốt nước bọt nói cứng.

- Ở cái thằng... mày không sợ bị hại thì tao cũng nể, nhưng tao muốn mỗi lần tụi mình bị hại thì phải thu được gì đó, chứ không phải là bị bất ngờ như tụi thằng Chiến, không phải là chịu nạn vô ích, mà mình phải “chịu đấm ăn xôi” kia! – Tôi nhăn mặt.

- Là sao? – Cả đám ngẩn mặt ra.

- Là bữa nay tao tuyên bố hội bàn tròn tạm tan rã, khi nào tao nghĩ ra cách thì sẽ báo cho tụi mày, được chưa? – Tôi trả lời.

-!

- Trước mặt tụi mày phải ngừng phá thằng Huy, ra ngoài thì nhớ cẩn thận, đặc biệt là lúc chỉ có một mình, nha?

- Ừm.....!

- Mà...bét lắm có bị... xui xẻo thì cũng ráng nhớ mặt hay nhận diện được thằng thủ phạm, vậy là tốt lắm rồi!

- Ờ....!

- Xong, giờ giải tán, đi chung hết cả bầy lên lớp đi!

- Nhưng.....! – Thành Chiến lên tiếng.

- Sao nữa? – Tôi quay sang.

- Rồi mày... để mặc nó tán Trúc Mai à? – Thành này ngơ ngác.

- Không sao, tao tự có cách! – Tôi lắc đầu đáp.

- Mà... lỡ mày bị tụi nó đập hội đồng thì sao? – Đến lượt Luân khùng nhịu mày nói.

- Chả sao, đừng lo! – Tôi xua tay gạt phất đi.

Nói rồi tôi đẩy cả bọn chiến hữu anh em vẫn còn đang chưa muốn “rã nhóm” đi lên lại dãy lầu lớp học, cố gắng cười nói tỏ ra rằng tôi vẫn chả có bị làm sao cả. Thế nhưng trưa hôm đó, khi về nhà rồi, tôi mới lẳng lặng trèo lên sân thượng, đứng nhìn cây mộc nhôn mà lòng bùng lửa giận, tôi điên tiết tưởng tượng cái mặt thẳng Huy đang là cây mộc nhôn lúc này mà đánh tới tấp vào đó.

- “Khốn kiếp, mày ngon thì chơi tao này, đừng tới bạn bè tao thì hèn quá thẳng mặt hạng!”

- Kinh....âm...viu....viu....! – Mộc nhôn thung lắc lư theo những đòn phát kinh của tôi đang kèm theo nỗi tức giận vào đó.

Ngày hôm ấy, hội bàn tròn tạm thời tan rã nhằm mục đích hạn chế đến mức thấp nhất những vụ ám hại tiểu nhân nhằm vào đồng đội, tôi cũng ý thức được rằng thời gian sắp tới sẽ là giai đoạn khó khăn nhất của mình, giai đoạn tự thân chiến đấu. Và tất cả những gì tôi có trong tay lúc này để làm vũ khí chống lại bọn thẳng Huy chỉ là võ học Vịnh Xuân quyền, cùng với một nội gián đã được tôi cài sâu vào trong lòng địch từ những ngày đầu, đó là quân sư Sơn đen!

Chương 236

Quả thật 3 vụ việc ám hại liên tiếp nhằm vào đám bạn thân chiến hữu do thằng Minh Huy chủ mưu đã giáng một đòn nặng nề vào tinh thần của tôi. Những ngày học sau đó là những ngày đầu óc tôi luôn trong trạng thái căng thẳng, mỗi buổi học nhìn thấy 6 thằng bạn của mình còn lành lặn là tôi đã mừng thầm trong bụng, rồi lại hồi hộp trên quãng đường từ trường về nhà và đợi đến ngày mai. Cả đám bọn tôi hầu như đều thấp thỏm chờ đợi trong tình thế bị động, hết như chờ tai nạn xảy ra đến mình vậy.

Ba ngày sau khi hội bàn tròn tạm rã, một bữa nọ khi đang trong tiết Sinh học, thằng Luân ngồi đằng bên đưa tay khều tôi:

- Ê, Nam! – Nó thì ào.

- Gì? – Tôi quay sang nó.

- Bữa giờ mày có sao không?

- Không, bình thường!

- Ủm, mấy thằng kia cũng vậy, có điều tao vừa bị tối qua!

- Hả?

- Suyt... nhỏ thôi!

- Mày bị gì?

- Tối qua mẹ tao nhờ tao ra ngoài mua đồ, lúc tao vào tiệm tạp hoá mua thì khi đang đứng chờ, tao thấy có thằng nào đó lỏ mọ ở chiếc xe đạp của tao!

- Nó làm gì mày?

- Tao lật đật chạy ra rồi la lên thì thằng đó bỏ chạy, mà lúc đầu tưởng nó định phá khoá xe để ăn trộm, nhưng nhìn kĩ lại thì ổ khoá không bị sao cả!

- Ủm, hên đó!

- Hên gì, tí nữa tao sinh nghi nên kiểm tra xe kĩ lại một lần nữa thì mới biết là thắng sau xe tao bị cắt gần như là sắp đứt dây rồi, chỉ cần tao bóp nhẹ thắng một chút là đứt ngay. Hên là cái thắng trước nó chưa kịp cắt, vì tao ra kịp thời, mà rõ là thằng đó định hại tao, vết cắt ngọt lăm, như là nó dùng kềm cắt vậy!

- Đệch.... tụi mất dạy này!

- Nên tí nữa mày gửi giấy dặn tụi còn lại ra về nhớ kiểm tra xe cộ cẩn thận, từ giờ có gì là hối không kịp đâu đấy!

Nói rồi thằng Luân lại cắm cúi vào tập vở, còn lại mỗi tôi là đang trong trạng thái điên tiết cực

độ, quả thực là thằng Minh Huy vẫn chưa chịu ngừng tay dù rằng hôm giờ bọn tôi đã tỏ rõ trạng thái đình chiến. Ở trên lớp và cả giờ tập văn nghệ, hội bàn tròn đã thôi phá nó, và tôi dù cay đắng nhưng cũng cố nhịn nhục mà nhìn thằng Huy cứ xáp lại gần Tiểu Mai mà tán hươu tán vượn. Đám 7 thằng tụi tôi cũng hạn chế những cuộc đối thoại riêng đến mức thấp nhất, chỉ có đường dây điện thoại ở nhà là an toàn, và bọn tôi liên lạc với nhau bằng cách đó. Ấy vậy mà nó vẫn muốn diệt cỏ tận gốc để dần mặt mỗi thằng trong bọn tôi, quả thực là nó đề tiện hết sức rồi!

Cả về phần tôi cũng hạn chế gặp gỡ những người có liên quan đến mình, đối với bé Trần, tôi gọi điện sang nhà con bé lấy cớ tập văn nghệ nên sau này sẽ quay lại học tiếp. Còn những cuộc nói chuyện với quân sư Sơn đen thì cũng chuyển thành bàn bạc qua điện thoại, vì thằng Sơn vụn nhất không thể để lộ ra rằng nó với tôi đã từng gặp nhau, không là thân phận của kẻ nằm vùng bao giờ cũng là thê thảm nhất.

Và đối với Tiểu Mai, tôi càng ít gặp nàng hơn, không phải là tôi lo thằng Huy sẽ thấy thế mà tức giận xử tôi, bởi tôi biết khả năng rất cao rằng tôi sẽ là thằng cuối cùng bị tụi giang hồ vườn này ám hại, sau khi tụi nó đã dứt đủ 6 thằng bạn của tôi. Cũng tự dung tôi lại đi có một hi vọng nhỏ nhoi rằng có thể Tiểu Mai sẽ không bị tụi kia làm gì cả, vì nàng phần là con gái, và phần là nàng đang bị thằng Huy tán tỉnh, chắc có thể nó sẽ không làm hại nàng như đối với bọn con trai tụi tôi.

Tiểu Mai không biết điều đó, qua vài ngày nàng đã cảm thấy lạ lẫm khi có vẻ như tôi đang cố tình tránh mặt nàng. Giờ truy bài, nàng xuống chỗ tôi và hỏi:

- Đạo này Nam... sao vậy?

- Ủ... không sao! – Tôi lúng búng đáp, trong đầu thầm mong cho nàng mau mau về chỗ, bởi càng kéo dài cuộc gặp này bao nhiêu thì cả Tiểu Mai và đám bạn của tôi lại càng thêm nguy hiểm bấy nhiêu.

- Rõ là có nhé! – Nàng bĩu môi.

- Thì.. hơi mệt thôi, mình ôn bài đây! – Tôi vội trả lời rồi dán mắt vào tập vở.

Mặc kệ Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên vì thái độ bất lịch sự của mình, tôi vẫn chỉ cầu trời khẩn phạt cho nàng đừng dậy đi khỏi bàn tôi để tránh cho thằng Huy nổi cơn tam bành mà gây nên hậu hoạn gì đó khó lường hơn. Ấy vậy mà trời phạt không phù hộ tôi, chỉ vì việc cón con đó mà sau 3 ngày không có gì xảy ra, ngay sáng hôm sau đến lượt thằng Khang mập nhón vác cái thân bị xây xước và dán cao dán gần như là hết phần thân tay phải:

- Địch.... ! – Tôi tròn mắt nhìn nó.

- Tao chịu hết nổi rồi, chiều qua đang xuống dốc cầu thì bị tụi nó bắn ná thun vào sau lưng, tao đau quá buông tay xe rồi té lăn cù... tổ cha nó....! – Khang mập nghiêng răng. – Giờ tao tới đâm vỡ mặt thằng khốn đó ra cho rồi!

- Đùng... mà không có gì chứng minh là nó làm cả, giờ manh động gì là tình ngay lí gian, mà vừa bị phạt vừa bị nó đập thêm đấy! – Tôi vội cản lại.

- Chứ sao giờ? Tao tức quá rồi! – Nó thu nắm tay lại.

- Đợi! – Tôi thở dài.

Tôi không chỉ nói “Đợi” với mỗi Khang mập mà còn phải nói với những thằng khác, bởi cứ nhìn một thằng bị hại là tụi kia nóng nảy đòi đập hội đồng thằng Minh Huy ngay tắp lự. Tôi phải năn nỉ khô cả họng thì tụi nó mới cố nhẫn nại mà “đợi” theo lời của tôi.

Thế nhưng đợi gì đây?

Không phải là tôi sợ thằng Huy, mà là tôi ngại những thủ đoạn của tụi nó cứ liên tiếp nhắm vào bạn bè của mình, tôi sợ mình sẽ giận quá mất khôn. Đặc biệt bây giờ tôi vẫn chưa biết thái độ của nó như thế nào đối với Tiểu Mai, vạn nhất nàng mà có chuyện gì bất trắc thì tôi cũng không biết mình sẽ ra sao nữa. Nên tôi đang đợi những thông tin tình báo từ phía Sơn đen, để tôi có thể vạch ra một kế hoạch chống lại những mưu hèn kế bẩn, đâm thọt sau lưng này. Tôi đợi một cách nào đó khả dĩ có thể lật ngược tình thế, một chi tiết nào đó có thể làm bằng chứng lôi đầu được kẻ chủ mưu là thằng khốn Minh Huy ra ngoài ánh sáng chứ không phải là đám lâu la của nó.

- Sao rồi? Có gì không? – Tôi nói như gắt qua điện thoại.

- Vẫn chưa, đang khai thác, nó kín tiếng quá! – Sơn đen trả lời.

- Nó có nói sắp xử tiếp đứa nào không? – Tôi hỏi dồn.

- Không, nó chỉ nói bóng gió là mày sắp phải đau đầu nữa đấy! – Thằng Sơn đáp.

Mỗi ngày trôi qua, tôi lại thêm nóng ruột, đến lớp thì căng thẳng mà quan sát xem đám bạn thân của mình có bị gì nữa không, ở nhà thì tôi lo lắng Tiểu Mai sẽ bị thằng Huy giở trò, buổi tối thì tôi chả còn dám đi dạo cùng Tiểu Mai thêm nữa:

- Hôm giờ Nam lạ quá vậy? Có gì thế? – Giờ ra chơi, nàng chủ động ra ngoài gặp tôi.

- Không... không có gì đâu! – Tôi điếng hồn khi phát hiện thằng Huy vừa nhìn về phía hai đứa.

- Chứ sao hỏi gì cũng không trả lời? – Tiểu Mai nhú mày.

Nếu còn kéo dài cuộc đối thoại này thêm nữa thì ngày mai, liệu rằng sẽ đến lượt thằng nào trong chúng tôi bị chơi bẩn nữa, tôi đành phải nói ra những gì tôi không muốn nói:

- Tiểu Mai nè! – Tôi dè dặt.

- Hử? – Nàng thắc mắc.

- Từ giờ... tụi mình hạn chế gặp nhau nhé, mình sẽ giải thích sau, nhé? – Tôi nói gần như năn nỉ mà nghe tim mình thất lại.

- Tại sao? – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.

- Không tiện đâu, Mai vào lớp đi! – Tôi vội xua tay.

Thoáng nhìn vào trong theo ánh mắt lo lắng của tôi, cuối cùng Tiểu Mai thở hắt ra, rồi buông một câu mà tôi nghe lạnh cả gáy:

- Dạo này Nam hay qua nhà Trần quá nhỉ? Ừ được thôi, mình vô lớp!

Rồi nàng quay trở vào phòng học bỏ mặc tôi đứng như trời trồng ngoài hành lang, quả thật lúc này tôi chỉ muốn lẫn đùng ra chết giấc vì đầu óc đã đến giới hạn chịu đựng. Tôi bị thằng Huy đề tiện đánh đòn tâm lý đã lên bờ xuống ruộng rồi, giờ lại còn nhè ra chuyện tôi hay sang nhà Trần bị Tiểu Mai phát hiện nữa chứ. Không lẽ tôi đang từ chỗ chiến thắng tuyệt đối, dùng một phát mà trở thành mất tất cả hay sao vậy kia? Quan trọng là tôi chưa hề kể cho Tiểu Mai nghe chuyện tôi sang nhà Trần học thêm Anh ngữ, và cả mấy hôm giờ tôi cũng không còn sang nhà Trần nữa để giữ an toàn cho con bé, vậy thì sao nàng lại biết?

Tôi phải làm sao đây? Trong tay bây giờ không có bằng cứ gì chứng minh rằng thằng Huy là chủ mưu đầu sỏ của những trò bẩn thỉu vừa qua, không có gì chống lại nó để diệt tận gốc mà vẫn đảm bảo an toàn cho những người khác. Cứ cho rằng tôi đánh gục thằng Minh Huy để dập tắt tình trạng hôm giờ, mà vậy thì rất có thể tôi sẽ bị đuổi học, mà chưa kể về sau nó sẽ còn nhắm vào bạn bè tôi mà trả thù nữa.

Cảm giác đối đầu với một thế lực mà mình không thể nào tố cáo với ai vì thiếu chứng cứ, nhưng không thể nhìn được những chuyện thằng chủ mưu làm quả thật không dễ chịu chút nào. Vì lực bất tòng tâm, muốn hành động mà phải nhẫn nhịn để đợi cơ hội, thế nhưng thời cuộc có cho tôi cơ hội để lật ngược ván cờ này không?

Việc chưa dừng lại ở đó, buổi trưa ngày hôm sau, vào giờ tan học, tôi đang ở trong cảnh dắt xe ra về mà chỉ muốn quăng xe đạp rồi lao đến đâm vỡ mồm thằng Minh Huy lúc này đang ton hót với Tiểu Mai ở phía sau. Đang lăm bằm rửa thắm nó, rửa thắm bản thân vì sự bất lực của mình thì tôi lại càng điếng hồn hơn khi vừa dắt xe ra khỏi cổng là đã thấy bé Trần đứng đợi đằng trước:

- Anh, hi! – Con bé vẫn vô tư tươi cười với tôi.

- Em... lớp em học buổi chiều mà? – Tôi sững sờ.

- Bữa nay em trực phòng hành chính, biết anh sắp về nên đợi luôn nè! – Trần lỏm lỏm cười.

Lúc đó, tôi chỉ biết chết đứng mà chả nói được câu nào, vì từ phía sau lưng, tôi biết cả Tiểu Mai lẫn thằng Minh Huy đều nhìn thấy bé Trần đang cười nói với tôi.

Đây, là một tình thế có một không hai từ trước đến giờ!

Trong ánh nhìn của thằng Minh Huy, nó cuối cùng đã biết được bé Trần có mối liên hệ nào đó với tôi, và tôi thì chẳng biết những cái đuôi của thằng Huy đang bám theo mình lúc này, liệu chút nữa tụi lâu la giấu mặt đó có làm gì gây hại cho con bé không!

Trong ánh nhìn của Tiểu Mai, nàng bây giờ hẳn là chả buồn đợi tôi đính chính hay cãi biện gì nữa, bởi bé Trần đã chủ động đợi tôi sau giờ học, thế này thì chả phải là tình ngay lý gian hay sao, dù tôi chỉ có tình cảm với mỗi mình Tiểu Mai thôi mà!

Và tình thế này đưa ra cho tôi hai sự lựa chọn:

Một là tôi muốn bảo đảm an toàn cho bé Trần, tôi phải tự thân đưa con bé về nhà, mà như vậy thì khác nào tự tố cáo với Tiểu Mai rằng tôi đang... là một thằng sở Khanh bay bướm?

Hai là tôi muốn không có hiểu lầm giữa mình với Tiểu Mai, thì tôi phải làm ngơ bé Trần mà bỏ

về, nhưng nếu như vậy thì lấy gì đảm bảo bé Trân sẽ không bị thằng Huy làm trò mất dạy nào đó để gây áp lực với tôi?

Bé Trân không biết điều đó, vẫn vô tư nhìn tôi:

- Anh sao vậy, về thôi chứ?

Tôi biết, mình không có nhiều thời gian để lựa chọn, tôi đành phải....

- Ừ... anh đưa em về! – Tôi gật đầu đáp, nghe tim mình đông cứng lại, dần mất đi nhịp đập của sự sống tự hôm giờ.

Và quả thực là tim tôi có lẽ ngừng đập thật rồi, khi mà tôi tan nát cõi lòng khi nghe bé Trân thản nhiên cười tươi:

- Ủa? Chị Mai nhìn mình kìa anh, qua rủ chị ấy về chung luôn đi!

Bằng một hành động yếu ớt vô lực, tôi lắc đầu trầm não:

- Thôi, về sớm đi, em ngủ trưa rồi còn chiều học!

- Dạ, hi! – Trân nghe vậy thì nhoẻn miệng cười rồi đi theo tôi.

Dọc đường về, tôi buộc phải tạm bỏ qua tâm trạng của mình mà hết sức đề cao cảnh giới xung quanh để đảm bảo bé Trân được an toàn. Và khi con bé đã tủm tủm chào tôi rồi khuất sau cửa nhà rồi, tôi mới thẩn thờ buông mình luôn xuống ghế đá ven đường, mặc cho ánh nắng gay gắt của buổi trưa đang chiếu thẳng vào thân người đầy mệt nhọc.

Tại sao vậy? Những gì đường hoàng và chính đáng thì phải chịu thua những gì khuất tất, bạo lực hay sao chứ?

Ngày hôm ấy, chỉ bằng những trò tiểu nhân bỉ ổi nhằm gây áp lực tinh thần mà thằng Minh Huy đã dồn tôi vào tình thế khó xử nhất từ trước đến giờ, tạo cho tôi một nỗi uất ức mà chính tôi cũng phải thừa nhận rằng, nó thừa thủ đoạn và đáng gờm hơn tôi tưởng!

Chương 237

Tôi tần ngần đứng trước bàn điện thoại, do dự xem có nên gọi cho Tiểu Mai hay không, bởi tôi cần phải giải thích chuyện sáng nay và cả của mấy ngày trước, rằng tôi không phải là muốn tránh mặt nàng, lại càng không hề có tình ý gì với bé Trân. Tất cả mọi chuyện đều là do thằng Minh Huy một tay đạo diễn và chơi bẩn, khiến tôi phải lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, tiếp tục với Tiểu Mai cũng không được mà rời xa nàng thì cũng không xong.

Nhấc ống nghe lên, bằng những động tác tay ngắt quãng, tôi lọ mọ nhấn số điện thoại nhà Tiểu Mai. Thế nhưng....

- “Tiểu Mai là con gái mà, nhờ mình kể ra hết cho nàng biết rằng mọi sự là do thằng Huy thì nàng lúc đó sẽ như thế nào? Hẳn là sẽ tức giận mà tỏ thái độ gay gắt với nó, tệ hơn là có thể không nhìn mặt nó nữa, như vậy đúng là điều mình muốn đấy. Nhưng... hậu quả sau đó sẽ ra sao? Thằng Huy chắc chắn sẽ điên lên mà giáng đòn thù xuống tụi thằng Khang rồi sao? Lấy gì đảm bảo rằng nó sẽ không giở trò chứ, ông vua phải thua thằng liều mà, trường hợp đó nó còn gì để mất nữa đâu?!! “

- “Phải rồi, đầu đuôi cơ sự của những chuyện này là do mâu thuẫn giữa mình với thằng Huy, trong mục đích đều là vì Tiểu Mai. Vậy thì nếu một trong hai thằng không đạt được mục đích đó, hẳn nó sẽ tức ghê gớm lắm? Nếu bây giờ mình kể hết cho Tiểu Mai, thì thằng Huy sẽ tiếp tục ám hại bọn mình với quy mô và nhiều thủ đoạn khó lường hơn rồi sao? “

- Cạch! – Tôi thần thờ buông máy điện thoại xuống bàn.

Thôi vậy, im lặng và chờ đợi chính là cách mà tôi đã chọn, vậy thì hãy làm theo cách đó thôi!

Tôi ngồi phịch ra chiếc ghế bành, thầm nghĩ bây giờ chắc Tiểu Mai đang giận tôi ghê lắm, hẳn nàng còn buồn nữa, nàng còn đợi lời ngỏ chính thức từ tôi thì tôi đã... bị bé Trân phá đám sáng nay mất rồi. Mà kể ra cũng bức con nhỏ này ghê, lúc nào không đợi, lại đi nhè lúc tôi đang bị thằng Huy phá buộc phải giữ khoảng cách với Tiểu Mai thì y như rằng con bé nhảy vào lấp chỗ, thế thì có khác nào bảo tôi là thằng Sở Khanh đâu chứ?

Lúc này quả thật là tôi hoàn toàn bất lực, traten địa thằng Minh Huy giăng ra không hề đưa cho tôi một phương án lựa chọn nào cả. Đã thế nó còn chơi bẩn dùng những trò tiểu nhân mà phá bẻ của tôi, thêm nữa là giờ chưa biết nó có làm gì bé Trân không, bởi tôi chắc hẳn khoảng thời gian tôi đưa Trân về nhà con bé là đã bị tụi lâu la kia theo dõi mất rồi.

Giờ làm sao đây? Đợi như tôi vẫn thường bảo bọn Khang mập ư? Đúng ra là tôi đang đợi một phép màu hay một vị cứu tinh thì nghe hợp lí hơn, vì bây giờ tôi có làm được gì khác đâu. Thằng Minh Huy ở trong tối, vung tiền ra cho bọn đệ của nó hành sự, còn tôi thì ở ngoài sáng, luôn thấp thỏm chẳng biết liệu rằng ngày mai thằng nào trong số bọn tôi sẽ dính đòn bĩ ỉ của nó. Quân sư Sơn đen thì lại không điều tra thêm được gì nhiều về mục tiêu kế tiếp, thế thì biết gì mà chuẩn bị trước chứ?

Buổi tối hôm đó tôi suy nghĩ mãi mà vẫn không tìm ra được cách nào để đường đường chính

chính lời đầu thằng Huy ra trước công luận bằng những lập luận và nhân chứng chặt chẽ, để mọi người biết rõ bộ mặt thật của nó. Có lúc tôi ngồi mơ màng tưởng tượng ra cảnh thằng Huy cúi đầu nhận tội trước hội đồng kỷ luật của trường, trước mặt gia đình và bạn bè cả lớp. Ấy thế mà cảnh tượng đó lại bị thay thế bằng hiện thực phũ phàng, là tôi buộc phải án binh bất động cả mấy ngày trời liền chỉ để trông chờ vào quân sư Sơn đen, trông chờ vào tin tình báo có ích nào đó mà hi vọng rằng dựa vào đấy có thể lật ngược thế cờ chiếu bí của thằng Huy lúc này.

Đang nhần nhó suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại từ dưới nhà vang lên:

- Reng... reng.....!

Tôi giật nảy người phần vì bất ngờ, phần vì nghĩ rằng rất có thể là... Tiểu Mai đang gọi cho tôi, để hỏi về vụ gặp bé Trân sáng nay.

- “Trả lời sao giờ? Có nên nói thật hết không?” – Tâm tư của tôi đã bắt đầu lung lay.

Đợi chuông đổ thêm hồi nữa thì tôi mới tặc lưỡi bước đến nhắc máy, quyết định là... đến đâu hay đến đó, tùy tình hình mà sẽ liệu cơm gắp mắm:

- A lô! – Tôi nói qua điện thoại.

- À... phải Nam không? – Một giọng con trai từ phía đầu dây bên kia.

- Ủm... Nam đây, ai vậy? – Tôi ngạc nhiên vì mình bị nhận ra, mà giọng nói này thì cũng quen lắm, nhưng nhất thời tôi chưa nhớ ra là ai.

- Tao nè, quên rồi à? – Thằng đó hỏi ngược lại tôi.

- Mà là... thằng nào?

- Ơ... thằng này, đánh tao một quyền vào be sườn xong rồi bỏ chạy luôn à?

- Mà... A Lý phải không?

- Chứ thằng nào nữa? Coi bộ bữa đó một cước của tao không để đời cho mày à?

Tôi thở phào nhẹ nhõm, hoá ra là thằng A Lý – đối thủ trận chiến Thái Lý Phật và Vịnh Xuân Quyền trong mùa hè vừa rồi của tôi. Làm này giờ tôi cứ tưởng là thằng Huy phái đệ nó gọi điện đến đe dọa tôi chứ:

- Sao mày? Khoẻ không? Gọi tao có gì đấy? – Nét mặt tôi giãn ra, chả hiểu sao bây giờ tôi cảm thấy thằng A Lý cứ như bằng hữu thân thiết tự đời nào, đúng là không đánh nhau không biết huynh đệ mà.

- Khoẻ mới còn nói chuyện được, mày sao? - A Lý hỏi lại.

- Tao khoẻ như voi, hì!

- Vậy được rồi, đánh trận nữa đi!

- Thôi... đang đi học mày... có gì tao nằm nhà thì khổ!

- Hề hề, giỡn thôi, nói nè, chắc tháng sau nhà tao vào Phan Thiết lập thêm cơ sở thực phẩm

mới cho chú tao, có gì tới lúc đó tao gọi cho mày nghen, coi chỗ nào có món ngon hay đi chơi đâu đó thì dẫn tao đi cho biết!

- Ủm, tới đó cứ gọi cho tao, mà lựa chủ nhật đi nhé, trong tuần tao kẹt học rồi!
- Ok, biết mà!
- Ủa mà sao mày biết số điện thoại nhà tao?
- Thì tao hỏi thằng Mến, nó giờ là đệ tử tao mà!
- Há? Mày thuê nhận nó luôn à?
- Ủ, nó năn nỉ tao dạy võ cho nó, bắt quá thì đành vậy thôi!
- Vậy là... xem như mày trùm luôn xóm Giữa rồi, nhỉ?
- Ờ, mà quan trọng gì mấy vụ đó, thế nhá, giờ tao đi giao chả lụa đây, lúc vào Phan Thiết tao gọi cho, nhớ dẫn tao đi chơi cho biết đấy!
- Được mà, cứ vậy đi!

Tôi buông điện thoại ra, cảm thấy trong lòng thư thái hơn được một chút, vì cũng lâu lắm tôi mới có một cuộc nói chuyện qua điện thoại bình thường như hôm nay. Chứ bữa giờ toàn là bọn thằng Khang gọi điện báo tin thằng này vừa bị nạn, lúc thì có thằng nóng nảy bảo muốn xử đẹp tụi thằng Huy. Cơ mà tôi cũng không chắc đến lúc A Lý vào chơi thì tôi có toàn mạng hay “lành lặn” mà dẫn nó đi thăm thú cảnh quan không nữa, có khi lúc đó tôi bị thằng Huy dứt điểm rồi cũng chưa biết chừng.

Bất giác tôi bỗng muốn gọi cho thằng Mến để tán dóc chơi, hoặc gọi cho LyLy để nghe em ấy thủ thỉ cũng được, tự dưng tôi thấy chán cái đất Phan Thiết này quá, muốn về Phan Rang chơi cho lành. Chứ mỗi sáng tỉnh dậy ở Phan Thiết, tôi đều chán nản chả muốn bước chân xuống giường, trong đầu thì toàn những câu hỏi đại loại như sáng nay thằng Huy sẽ giở trò gì đây? Hay tụi thằng mập có bị tai bay vạ gió gì nữa không? Hay là Tiểu Mai rồi sẽ đối xử với tôi ra sao đây? Nàng sẽ lo lắng hỏi han cho cái bộ mặt chán nản của tôi, hay là sẽ lạnh lùng thậm chí chẳng thèm nhìn tôi đến một nửa ánh nhìn nữa?

Và sáng hôm sau tôi tỉnh dậy cũng với một tâm trạng đó, tôi uể oải thay đồ rồi đạp xe đến trường, chẳng còn hồ hởi như cái thời gian mà tối đi dạo với Tiểu Mai xong sáng mai lại chạy lên lớp gặp nàng nữa. Bây giờ tôi đang dắt xe vào bãi gửi, thở dài ngao ngán khi nghĩ thăm liệu rằng bữa nay thằng khốn nạn Minh Huy sẽ lại giở trò gì đây? Tôi an toàn thì tức là đám bạn tôi đang có vấn đề cũng chưa biết chừng!

Gạt cái tó xe xuống, tôi xách cặp lê bước lên hành lang, vừa đặt chân vào phòng học là tôi chạm mặt ngay Tiểu Mai đang bước ra, tay nàng cầm miếng giẻ lau bảng:

- À...chào...! – Tôi lúng búng đứng sững lại.

Và điều làm tôi bất ngờ chính là ngay sau đó, Tiểu Mai trừng mắt nhìn tôi, nói như gắt gỏng:

- Tránh ra!

Tôi nhất thời bất động mất một giây rồi mới dịch người sang bên theo lời nàng, cảm nhận rõ ánh nhìn bất nhẫn pha lẫn tức giận của Tiểu Mai vừa lướt qua mình.

- Sao thế? Yêu nhau lắm cắn nhau đau à?

- chà, có chiến tranh rồi đây!

- Giận hờn vu vơ, hê hê!

Đám bạn lớp tôi như chỉ chờ cơ hội này là lập tức tùm đầu vào bàn tán xôn xao, hết đứa này chỉ trở lại đến đứa kia bùm miệng cười tùm tùm, tệ hơn là có đứa còn oang oang lên cho cả mọi người nghe thấy:

- Thế là tan vỡ thật rồi, thôi thì chia tay từ đây!

Mới sáng ra đã gặp hoạ, tôi tức tối nhìn thằng Minh Huy ở phía tổ 1 đang cười khinh khỉnh đầy ngạo mạn. Tuy không biết nó đã bơm đầu gì với Tiểu Mai để đến nỗi nàng giận tôi như vậy, tôi chỉ còn cách nén giận dữ vào trong mà tiếp tục... án binh bất động, cúi gằm mặt bước về chỗ ngồi mà cố tránh cái nhìn tò mò của bạn bè.

- Mà làm gì vậy? Sao Trúc Mai giận thế? – Thằng Luân tròn người tới.

Tôi nhìn Luân khùng đang hóng chuyện mà chẳng biết phải nói sao với thằng này về việc ngày hôm qua tôi vô tình bị bé Trân hại chết, quả thực là như vậy. Tôi lắc đầu chán nản, buông mình xuống ghế hỏi nó:

- Đám kia có bị gì không? – Nói rồi tôi đưa mắt nhìn hội bàn tròn.

- Không, lành lặn hoàn toàn, nhưng thằng Khang thì đang xoa dầu khắp người kia, ná thun bắn vào lưng thì đau phải biết! – Luân khùng thì thào.

- Ừm....! – Tôi thở hắt ra đầy bất lực.

- Sao? Có cách gì chưa? Cứ nằm đợi chết thế này tao không thích lắm! – Nó tiếp lời.

- Tạm thời thì chưa! – Tôi lắc đầu trả lời.

- Đợi hoài, tới khi đến mày bị xử đẹp rồi thì nằm đợi trong viện luôn!

Thằng Luân ngao ngán buông một câu trù ẻo rồi bỏ về chỗ ngồi, để mặc tôi đang dằn mặt ra với những tai hoạ tinh thần liên tiếp giáng xuống đầu mình. Chỉ vừa mới bước vô lớp chưa được 5 phút thì tôi đã bị Tiểu Mai đuổi cổ thẳng thùng, bạn bè thì bàn tán từa lưa, thằng Minh Huy thì cười ngạo nghễ, giờ đến lượt hội chiến hữu Luân khùng bắt đầu tỏ vẻ nghi ngờ về kế hoạch “ôm cây đợi thỏ” của tôi.

Chính vì vậy mà những tiết học sau đó, gần như trọn thời gian ngồi trong lớp tôi chẳng buồn chép bài hay nhìn lên bảng, mà trong đầu chỉ vật lộn với những suy nghĩ rằng phải nên làm gì lúc này để cải thiện tình hình. Để rồi vào tiết học thứ 2 trong ngày, tôi mắc phải một sai lầm chí mạng:

- Cái thằng kia, mày có đang nghe giảng không mậy? – Thầy Toàn nheo mắt nhìn tôi.

Thế nhưng tôi lúc này nào có biết trời trăng mây gió gì chứ, chỉ đang ngồi nghĩ đến cái vẻ mặt ngạo nghễ của thằng Huy mà tức ói máu thôi chứ có để ý là thầy Toàn đang nhìn mình đâu.

- Trí Nam, đứng dậy! – Thầy Toàn đập cây thước xuống mặt bàn.

- Ê... thầy kêu mày kia... ê..! – Khang mập gõ gõ cái bút vào lưng tôi.

Đến đây thì tôi mới giật mình nhận ra tình thế đang là như nào, vội hoảng hồn đứng bật dậy:

- Dạ....! – Tôi đã bắt đầu tim đập chân run.

- Không chú ý trong giờ học, ra khỏi lớp! – Và thầy Toàn thậm chí còn không cho tôi một cơ hội để phân bua, dứt khoát chỉ tay ra phía cửa ngoài.

Không còn cách nào khác, tôi đành ngậm ngùi gấp sách vở lại rồi lê từng bước chân nặng nề ra ngoài giữa ánh mắt của mọi người đang đổ dồn vào mình.

- “Sao điên quá vậy trời? Đã biết là tiết Toán rồi mà còn không chú ý nữa? Toi mất công sức bữa giờ cố gắng học Toán lại rồi, Tiểu Mai sẽ nghĩ sao đây? – Tôi cay đắng nghĩ thầm khi bước ra khỏi phòng học.

Đi hết dãy hành lang lớp học, xuống cầu thang rồi tôi mới bước xuống sân trường. Khung cảnh bốn bề vắng lặng như tờ, sân trường vào giờ học trống không chẳng có bóng một học sinh, ngoại trừ vài người lao công đang quét chổi sột soạt dưới đất để gom lại những tùm lá rụng đầy sân. Tôi tặc lưỡi lắc đầu chán nản, cảm giác “nghỉ sớm” thế này đúng là bách nhục, vì nhìn vào thì ai chẳng biết thằng này vừa bị đuổi cổ khỏi phòng chứ.

Tần ngần một hồi, tôi quyết định đi ra căn- tin ngồi, mang một hi vọng hơi... bị xấu xa là sẽ có thằng nào đó trong hội bàn tròn cũng bị thầy Toàn đuổi ra khỏi lớp để ngồi chơi với tôi cho có bạn. Thế nhưng khi đi đến khoảng sân giao nhau giữa sân C và bãi gửi xe thì tôi thấy bóng dáng của hai thằng Bin và Bon, tụi nó đang rào bước về phía bãi gửi xe của dãy lớp từ A1 đến A10.

- “Đang giờ học mà hai thằng này ra ngoài làm gì vậy kia? Không lẽ cũng bị đuổi giống mình? Không, làm gì có chuyện hai thằng nó đồng loạt bị đuổi trùng hợp đến vậy! “

Thế là tôi âm thầm bám theo hai thằng nó ra đến bãi gửi xe, và không ngoài dự đoán của tôi, thằng Bin chẳng hề rẽ vào hướng phòng học A6 của nó, mà trái lại vào đến khu vực gửi xe của 11A1 tụi tôi, nó đưa tay ngoắc thằng Bon chạy nhanh vào.

- “Tụi nó... định cắt thẳng xe thằng Luân nữa à? – Tôi giật nảy người.

Và trái lại với suy nghĩ của tôi, thằng Bon lúc này đang ngồi sụp xuống cạnh bên ... chiếc martin màu bạc của Tiểu Mai, rồi nó rút từ trong túi áo ra cây thước ngắn, lén lút đưa vào phần dưới xe rồi nhắc dây sên của xe đạp lên. Trí óc tôi ngay lập tức liên hệ đến tình huống hồi đầu năm học, khi mà tôi đang tức tối nhìn Tiểu Mai bất lực loay hoay với chiếc xe bị trật sên, rồi thằng “học sinh mới” Minh Huy tự đâu phóng tới ra tay nghĩa hiệp, chỉ mất vài phút đồng hồ là nó đã sửa được sợi sên tai quái tuột ra, đồng thời chớp cơ hội làm quen với Tiểu Mai.

Ngày hôm nay, lịch sử lặp lại, khi mà đang trong giờ học, Tiểu Mai lúc này đang yên vị trong lớp mà không hề biết xe mình đang bị phá hoại có chủ đích. Để rồi nhờ công phá hoại của hai thằng đệ Bin và Bon của mình mà lát nữa vào giờ ra về, thằng Huy sẽ lại xuất hiện với vai trò

anh hùng một lần nữa, với lợi thế vượt trội hơn hẳn lần trước, bởi lần này Tiểu Mai đang giận tôi, và nó sẽ có cơ hội để đi nước cờ tiếp theo.

Nói ra thì có vẻ lâu, nhưng tất cả suy nghĩ chỉ diễn ra trong vòng một giây, và giây tiếp theo sau đó tôi đã lao người phóng đến bãi gửi xe, bất thần giáng một bạt tai chát chúa vào mặt thằng Bin lúc này đang cười xảo trá:

- Bốp! – Thằng Bin bật ngửa ra sau, dựa hẳn vào cả dãy hàng xe đạp làm chúng đổ xuống ràn rạt theo hiệu ứng ngã cờ Domino, tạo ra hàng loạt âm thanh ầm ĩ một góc trường.

Thằng Bon ngay tức thì rút cây thước ra khỏi sên xe, nó nhảy lùi lại đằng sau vì bất ngờ với sự xuất hiện của tôi:

- Mày.....! – Nó sững sốt.

- Tụi mày phá xe theo lời thằng Huy, đúng chứ? – Tôi gần giọng, tay thu lại thành nắm đấm.

Đáp lại câu hỏi của tôi là vẻ thất thần trên gương mặt của thằng Bon, và thằng Bin từ đằng sau đang quệt máu từ khoé môi, loạng choạng đứng dậy:

- Mày nói gì thế? Phá xe gì, bị ngu à? – Thằng Bin nhổ toẹt ngụm máu ra ngoài.

- Ủ, đúng, bị ngu à? – Thằng Bon lập tức hòa theo.

- Tụi mày không phá xe thì làm gì ở chỗ này? – Tôi lừ mắt, âm thầm đưa người vào thế phòng bị.

- Tao đi... dạo chơi, cấm sao? – Thằng Bin nghênh mặt đáp.

- Giờ học tụi mày ra ngoài đi chơi? Rồi chơi gì ở chỗ gửi xe lớp tao? Ngồi làm gì ở xe bạn tao? – Tôi nghe máu chảy rần rạt trong người. – Định để thằng đại ca mày làm anh hùng à?

- Hề, mày nói cái quái gì thế, thằng điên! – Thằng Bin hất hàm, rồi nó giật lấy cây thước bị dính nhót đen từ sên xe của Tiểu Mai trên tay thằng Bon, rồi quăng ra phía con đường sau trường học. – Tao chả hiểu gì cả!

Nộ khí xung thiên vì hành động huỷ tang chứng của nó, tôi phần uất đưa người theo bộ pháp Mai Hoa dịch thẳng vào giữa hai thằng, thế nhưng chưa kịp ra tay thì tôi đã bị chặn đứng bởi tiếng còi to vang lên lạnh lạnh giữa sân trường rộng lớn:

- Hoét... hoét.....!

Chương 238

Tiếng còi lại vang lên tiếp tục:

- Hoét... mấy em kia... làm gì đấy? – Và bác bảo vệ từ đằng xa tiến lại.

Tôi thu quyền lại rồi lùi người ra sau, thầm tức giận vì không kịp đâm thẳng vào mặt thằng khốn Bìn mất dạy đang đứng cười khẩy phía đối diện.

- Mấy đứa đang giờ học mà đánh nhau ở đây? – Bác bảo vệ bước lại gần, đưa mắt nhìn cả bọn.

- Dạ, nó đánh con trước đó bác! – Thằng Bìn chỉ thẳng vào mặt tôi.

- Đúng rồi, con cũng thấy! – Thằng Bon lập tức hòa theo.

- Tụi nó phá xe đạp của lớp con, bị bắt gặp nên mới vậy! – Tôi cãi lại.

- Ai phá xe đạp? – Bác bảo vệ ngạc nhiên nhìn dãy xe đạp từ A1 đến A3 bị xô ngã hàng loạt.

- Hai thằng này nó định tháo trật sên xe của bạn con! – Tôi trả lời.

- Nó láo đó bác, tụi con đang ra chỗ xe lớp con lấy đồ để quên thì nó tự nhiên nhào tới đánh! – Thằng Bìn trả treo.

- Thế sao mà đứng ở bãi xe lớp tao? – Tôi hừ mũi.

Bác bảo vệ đưa mắt nhìn thẻ băng tên hai thằng kia:

- Đúng rồi, bãi gửi xe của A6 ở khu đằng trước mà!

Mặc kệ thằng Bon nghếch mặt ra vì ngớ người, thằng Bìn chỉ thoáng sững sốt vài giây rồi nó đảo mắt trở qua lí do hết sức vớ vẩn và trắng trợn:

- Tại thằng kia nó rượt đánh, con mới chạy ra đến đây!

- Mà... thế đồ mà để quên trên xe đâu? Lấy ra tao coi, xem có thật vậy không! – Tôi trừng mắt nhìn nó, tất nhiên tôi biết thừa là tụi nó làm gì có đồ để quên, dù có thì tụi nó cũng đâu có mặt ở bãi xe A6 từ này đến giờ.

- Ủm, lấy ra bác xem! – Bác bảo vệ gật đầu đồng ý.

Thế nhưng thằng Bìn lại một lần nữa nói láo như để chứng tỏ cái lưỡi không xương nhiều đường lắt léo của nó:

- Con ra xe không thấy nên nghĩ lại chắc là để quên ở nhà rồi, mà bác xem nè, nó đánh con chảy máu này!

- Mà phá xe lớp tao thì tao mới đánh, thằng mất dạy! – Tôi gạt phăng đi.

- Tao phá xe mà hồi nào? Điên à?

- Mày phá xe bạn tao, định tháo trật sên ra!
- Mày rượt đánh tao rồi dựng chuyện chứ gì, hê!
- Khốn... mày nói láo được lắm!

Dường như không biết phải xử trí ra sao với hai thằng học sinh này, khi mà một thằng miệng toé máu bảo là bị đánh, một thằng khác thì nhất mực rằng thằng kia phá xe lớp nó nên nó mới đánh thằng này, bác bảo vệ lắc đầu thở dài:

- Cả đám tụi con lên phòng giám thị, nhanh!

Và vài phút sau, ở phòng giám thị trường cũng diễn ra tình cảnh tương tự, khi mà trước mặt tổng giám thị là ba thằng học sinh đang cãi nhau chí chóe:

- Nó hai lần phá xe của lớp em, thấy vậy nên em mới đánh nó! – Tôi giải trình.
- Láo, tao phá hồi nào, có bằng chứng không? – Thằng Bin phản lại.
- Cây thước kẻ dính nhót đen, mày quăng nó ra ngoài đường rồi! – Tôi nhắc lại.
- Hê, mày nói sao chả được, giờ lại có chuyện quăng ra đường à? – Thằng Bin cười nhạt.

Tình hình lúc này đúng thật là bất lợi cho tôi, bởi thằng Bin bị đánh thì bằng chứng chính là cái mồm đang sung vù của nó, thế nhưng xe của Tiểu Mai bị phá thì bằng chứng đã bị thằng này quăng ra ngoài đường, giờ muốn tìm lại cũng khó. Thế nên tôi lại một lần nữa lâm vào thảm cảnh tình ngay lý gian, bào chữa đằng nào cũng là dính tội đánh nhau trong trường học:

- Em học lớp nào? – Tổng giám thị nhìn tôi.
- Dạ... 11A1! – Tôi trả lời.
- A1? – Thầy nhíu mày ngạc nhiên.
- Dạ... lớp 11A1! – Tôi gật đầu đáp.
- Học sinh A1, lớp chọn, sao lại ra ngoài trong giờ học? – Thầy hỏi tiếp.

Đến đây thì tôi biết câu trả lời tiếp theo sẽ tạo một ấn tượng xấu trong mắt thầy giám thị, góp phần đưa tôi vào vị trí bất lợi, bởi học sinh lớp chọn mà lại bị đuổi cổ ra ngoài:

- Dạ... em bị giáo viên... cho ra ngoài.. ừm... vì lơ đễnh trong tiết học! – Tôi lúng búng đáp.
- Ừm! – Thầy giám thị thở hắt ra.
- Nó đánh em trước đó thầy, chứ tụi em không làm gì cả! – Thằng Bin tiếp tục già mồm.
- Mày nói láo trắng trợn đấy! – Tôi nhìn nó đầy tức giận.
- Tao không nói láo, mà là bị mày vu khống!
- Không có lửa sao có khói, tao rảnh quá vu khống mày à?
- Ờ, ai biết được, mấy thằng điên hay làm vậy lắm!

- Mày....!

- Thôi, được rồi! – Thầy tổng giám thị đưa tay chấm dứt cuộc tranh cãi, và ra quyết định.

Vậy là chỉ vì cả hai bên đều nhất mực chẳng ai chịu nhường ai, tôi nói cũng có lí của tôi, thế nhưng lại không có bằng cứ chứng minh rằng tụi kia phá xe của lớp. Cuối cùng thầy giám thị đành phán cả 3 thằng làm bản kiểm điểm trước lớp và cảnh cáo lần đầu tiên, nếu còn tái phạm sẽ phải đối mặt với hội đồng kỉ luật của trường.

- Dạ, xin phép thầy tụi em về lớp! – Tụi thằng Bin cúi đầu chào thầy rồi quay ra ngoài, trước khi về không quên nhìn tôi cười nhạt, thằng Bin lại còn chỉ tay vào khoé miệng sung vù của nó mà ý bảo rằng nó sẽ trả đũa lại tôi cả vốn lẫn lãi.

Ít phút sau, chẳng biết có phải do tôi là học sinh A1 nổi danh toàn trường hay không mà được đích thân tổng giám thị dẫn độ lên lớp học. Rồi trước ánh mắt sững sốt của thầy Toàn và cả lớp, tổng giám thị kể rõ mọi chuyện rồi yêu cầu thầy Toàn ghi tên tôi vào sổ đầu bài. Và trước khi quay trở ra, thầy còn buông lại một câu:

- À, lớp trưởng lớp này nhớ phải thông báo lại cho giáo viên chủ nhiệm biết trường hợp của bạn Nam nhé!

- Dạ...! – Khang mập cúi gằm mặt.

- Được rồi, các em ngồi xuống đi! – Thầy giám thị khoát tay, quay sang nhìn thầy Toàn. – Thầy cứ tiếp tục tiết dạy nhé!

Và dĩ nhiên là ít phút sau đó, tên tôi được chễm chệ ngồi vào “bảng phong thần” với tội danh lơ đãng trong giờ học và đánh nhau với lớp khác. Khởi cần phải bàn kể về thái độ của cả lớp, vào giờ ra chơi, gần như hết thầy mọi người đều chuyển sang tò mò nhìn tôi và bàn tán về vụ đánh nhau với A6 vừa nãy:

- Chà, thằng Nam gây thù với A6 rồi!

- Tự dung lại oánh lộn, thiệt tình cái thằng này!

- Nó có oánh lộn đâu, oánh trúng đấy chứ!

Có nhỏ bạn gái còn cao hứng chuyển sang năn nỉ thằng Huy:

- Huy ơi, nói với lớp cũ A6 là đừng có thù hận gì A1 nha, hi hi!

Và chỉ chờ có thế, thằng Huy phẩy tay đáp lại, nhìn tôi cười nham hiểm:

- Không sao đâu, bạn cũ lớp mình rộng lượng lắm, đâu có điên mà tự dung đánh nhau vô cớ!

Không giữ được bình tĩnh, tôi đứng bật dậy lao tới chỗ của nó:

- Mày nói ai điên??!!

Thằng Huy ngay lập tức lùi người lại, đưa tay ra che trước mặt:

- Ấy... ấy... mày đừng có quen tạt đập nhau, tao ghi tên mày vào sổ rồi đấy!

- Ghi cái con khi... cả mày với hai thằng đó đều cùng một giuộc....! – Tôi gần như là đã chuẩn bị đâm vào mặt nó.
- Cùng gì? Tụi bạn tao làm gì thì có liên quan gì đến tao? – Nó cười khẩy.
- Mày lại còn chối? Mày muốn được sửa xe tiếp chứ gì? – Tôi trừng mắt nhìn nó.
- Sửa gì? Tao không hiểu, hê! – Nó vờ nhú mày ngạc nhiên.
- Khốn...! – Tôi lao người vào nó.
- Thôi, Nam....! – Thằng Chiến nhảy vào can ngăn tôi trước tiên.
- Thôi mày, không đánh nữa! – Tuấn rách cũng từ đằng sau kéo tôi lại.

Cả đám bạn hội bàn tròn đều tùm lại mà kéo tôi ra khỏi vòng chiến, và thằng Huy lại lùi thêm vài bước nữa, nhìn Tiểu Mai cười vênh mặt:

- Mai thấy đó, cái thằng này tính tình bố lão thật!

Trái ngược với sự mong đợi của tôi rằng Tiểu Mai sẽ làm một động thái nào đó để bênh vực cho tôi, thế nhưng nàng chỉ lẳng lặng gật đầu và nói:

- Ủm, mình biết lâu rồi!

Bản mặt xảo trá của thằng Huy liền giãn ra cười thoả mãn, và bạn bè trong lớp lúc này thì nhìn tôi như một tên du thủ du thực ngoài đầu đường xó chợ không hơn không kém. Đến cả Khả Vy cũng lắc đầu rồi bước ra ngoài lớp, vẻ như lựa chọn từ bỏ tôi là cực kì, cực kì đúng đắn với em ấy rồi vậy.

Tụi thằng Luân kéo tôi ấn mạnh xuống chỗ ngồi rồi đứng quây lại:

- Mày sao thế? Muốn thêm tội đánh bạn nữa à?
- Nó mà là bạn tao? Nó phá xe của Trúc Mai đó, để chút nữa nó được sửa xe, tụi mày hiểu không? – Tôi cay đắng nói.
- Tụi tao biết, nhưng mà mày làm vậy là không hay, chỉ tổ lợi cho nó mà thôi! – Luân khùng thờ dài ngao ngán.

Tụi Dũng xoắn và thằng Chiến cũng chẳng biết nói gì, chỉ im lặng nhìn tôi, ngồi một hồi thì thằng Quý mới lên tiếng:

- Tụi mình chơi không lại nó đâu!

Kết thúc câu nói của thằng Quý, hội bàn tròn chẳng ai bảo ai tự động quay về chỗ ngồi, còn mỗi mình tôi là uất nghẹn cùng nổi tức giận đang trào ngược trong người. Một ngày cực kì tệ hại, sáng sớm bị Tiểu Mai tránh mặt, lát sau thì bị thầy Toán đuổi ra khỏi lớp, rồi tình ngay lý gian mà đánh tụi thằng Bìn Bon nhưng vẫn không minh oan được, dính thêm bản kiểm điểm trước lớp rồi còn để thằng Huy nó lên mặt, khiến cho tôi như thành kẻ xấu xa trong mắt bạn bè, rồi giờ đến lượt hội bàn tròn cũng mất lòng tin vào cuộc chiến chống lại thằng khốn nạn kia. Tất cả đều dường như đang chống lại tôi, chống lại cái chính nghĩa mà lẽ ra mọi người phải hiểu được.

Hành động mất bình tĩnh của bản thân vào ngày hôm đó đã khiến tôi gần như thân bại danh liệt chỉ trong vòng chưa đến 12 giờ đồng hồ!

Giờ ra về, tôi phần uất nhìn thẳng Huy dắt xe đi cạnh Tiểu Mai mà thả sức ba hoa chích choè, lẽ dĩ nhiên là xe nàng chẳng bị hư hại gì cả bởi tội thằng Bin vẫn chưa kịp làm gì.

- “Mày được lắm, thằng mất dạy! “ – Tôi nghiêng răng kèn kẹt.

Chẳng muốn nhìn thấy cảnh thằng Huy tán tỉnh Tiểu Mai thêm phút giây nào nữa, tôi bực tức dắt xe đi vọt lên trước, mặc cho bọn thằng Khang bị tì lại ở đằng sau. Thế nhưng vừa ra đến cổng trường, tôi lại một phen thót tim chết đứng, và biết rằng lần này thì tôi chả còn cơ hội nào để mà phân bua hay giải trình với Tiểu Mai được nữa.

Trước mặt tôi lúc này là Trân đang cười thật tươi, con bé không mặc đồng phục trường, chỉ đơn thuần dựng xe đứng đợi tôi trước cổng:

- Hi anh, em tiện đường về nên ghé qua đây luôn!

Tôi lặng yên đứng sững lại, cố kìm hơi thở nghẹn ứ trong phổi, cảm nhận mắt mình đau rát dần một cách rõ rệt.

Đó, là lần đầu tiên trong đời tôi muốn đánh con gái!

Trân không biết điều đó, con bé vẫn vô tư nhìn tôi, để rồi ít giây sau thất thần lùi lại:

- Anh... sao vậy? Mắt anh... đỏ lắm kìa... em sợ rồi đó....!

Tôi lắc đầu không trả lời, chỉ dắt xe tiến tới rồi lạnh lùng nói:

- Ủm, về!

- A...dạ....! – Trân gật đầu nhìn tôi ái ngại pha lẫn vẻ dè chừng.

Như đã nói từ trước, đôi mắt tôi dường như sẽ đỏ ngầu lên mỗi khi tôi nổi giận đến cực độ, hoặc là tâm trạng bị đè nén dữ dội, và bây giờ rõ là đang như vậy. Thế nhưng, khi cực thịnh cũng là lúc khởi suy, tôi nghe lòng mình chùng xuống một cách đột ngột:

- “Mày sao vậy Nam? Trân có tội tình gì đâu mà phải giận con bé chứ? Bình tĩnh lại nào, chuyện thì cũng đã rồi, giờ có điên lên cũng không giải quyết được gì cả! “

- “Bình tĩnh.... nóng giận sẽ bộc lộ điểm yếu... bình tĩnh... bé Trân chả liên quan gì đến việc này cả... không liên quan gì cả...!! .. Liên... quan...??!!! “

Có lẽ vào ngày hôm ấy, đúng là đã có phép lạ xảy ra trong bộ não đang u mê của tôi, ngay chính tại giây phút ấy, trí óc tôi bỗng loé lên một tia sáng.

Tôi đưa tay vuốt nhẹ qua mắt mình cho có lệ, rồi quay sang nói với bé Trân:

- Em thấy chị Mai đang ra phía cổng chính chứ?

- Dạ... thấy! – Con bé gật đầu.

- Ủm, có đi với một tên nào khác, đúng không? – Tôi hỏi tiếp.

- Dạ, cái anh đang dắt xe kế bên chị Mai hở? – Trân nhượng mắt nhìn tôi.
- Ủm, giờ em đi đến chỗ nói, nói với chị Mai nguyên văn như thế này giúp anh nhé!
- Nói... làm sao anh?
- Nói anh nhờ em chuyển lời đến chị Mai, rằng “Mình về với Trân trước nhé “, vậy là được rồi!
- Em... em không hiểu!
- Em không cần hiểu, làm đi!

Tôi nói rồi hất đầu về phía Tiểu Mai, trông thấy bộ dạng tôi như vậy thì bé Trân cũng không còn cách nào hơn là làm theo lời tôi. Con bé khẽ cắn môi rồi bước đến cổng chính, nơi mà Tiểu Mai dường như đang nhìn thấy tôi vừa nói chuyện với Trân.

Ít giây sau, tôi thấy Tiểu Mai lạnh lùng nhìn mình, rồi nàng quay mặt đi, đạp xe về hướng ngược lên trên, đồng thời thằng Huy lại một nữa nhìn tôi cười đều và nó giơ một ngón giữa lên biểu thị rõ sự khinh miệt, rồi vội quay xe chạy theo Tiểu Mai.

- Sao rồi? – Tôi hỏi khi Trân quay trở lại.
- Chị... chị Mai nói là....! – Con bé ấp úng.
- Nói sao? – Tôi hỏi dồn.
- Nói là... anh có đi chết thì cũng chẳng việc gì phải... báo cáo với chị ấy! – Trân cúi mặt xuống, lí nhí nói.
- Ủm... về thôi em! – Tôi gật đầu.
- Em.. em xin lỗi anh, em không....! – Trân nhìn tôi, nói như đang miễn cưỡng.
- Có gì đâu, về thôi! – Tôi trấn an con bé.

Dường như bé Trân chẳng hiểu gì cả, nhất là khi con bé thấy tôi thoáng cười nhạt, ừ đúng vậy, quả thực là tôi đang cười đấy!

Bởi bây giờ tôi đã hiểu ra rằng, muốn chiến thắng một kẻ nham hiểm và đầy thủ đoạn thì bản thân mình lại phải càng nham hiểm và gian hùng hơn nó gấp nhiều lần nữa, dù cho cái giá phải trả có đắt đến như thế nào!

Chương 239

Trưa hôm đó, về đến nhà thì tôi buông cặp xuống bàn, lẳng lặng lên phòng đóng khoá trái cửa lại, bởi tôi muốn thời gian tôi tập trung suy nghĩ sẽ không bị bất cứ tác nhân nào làm phiền. Đứng trước tấm bảng của 3 mặt trận, tôi chậm chậm tháo nó xuống bởi bây giờ việc lên kế hoạch là không cần thiết nữa. Từ hôm nay, ngày 17- 11- 2006 sẽ là ngày tôi nhớ mãi, ngày bắt đầu của một trận chiến hoàn toàn về cơ trí và của những luật lệ ngầm, tất cả lệ thuộc vào mức độ thông minh, gian hùng, tuý cơ ứng biến và cả vai trò của nội gián.

Tiểu Mai nói đúng, thà có một kẻ thù thông minh còn hơn quen một người bạn ngu dốt, mà tôi thì không hề có cái suy nghĩ sẽ là bạn với thằng Minh Huy!

Suốt từ 12 giờ trưa đến tận 6 giờ chiều, bỏ cả bữa trưa, tôi tập trung suy nghĩ đến nát óc những phương án có thể buộc một thằng đầu sỏ từ chỗ bất khả xâm phạm sang vị trí không – thể – không – ra – mặt . Phân tích cả những điểm lợi và hại của toàn bộ hành động tôi định làm, cuối cùng tôi quyết định sẽ thực thi tất cả, bởi cái giá phải trả không đến nỗi gọi là đắt so với những gì tôi sẽ đạt được. Nếu tôi chiến thắng hoàn toàn trong trận chiến này thì số phận của thằng Minh Huy sẽ chắc chắn gần như nó trở thành thằng Phệ thứ hai.

Buổi tối, tôi nhắc máy điện thoại gọi sang nhà Khang mập:

- Sáng mai, mày tìm cách lấy được cho tao bản sơ yếu lí lịch của toàn bộ lớp mình!
- Há? Chi vậy? – Khang mập thắc mắc.
- Cứ làm đi! – Tôi nói rồi cúp máy.

Ngay sau đó, tôi gọi đến Sơn đen:

- Sao rồi? Hôm giờ có tiến triển gì không?
- Hơn rồi, hình như nó đang hả hê ghê lắm, bắt đầu kể nhiều hơn cho tao, có nói về ý định tiếp theo của nó! – Thằng Sơn trả lời.
- Ừm, dĩ nhiên là nó đang hả hê rồi! – Tôi gằn giọng.
- Là sao? – Nó ngạc nhiên.

Và tôi trầm giọng thuật lại tình hình của tất cả những ngày gần đây:

- Nó chơi mất dạy vậy, cái thằng khốn! – Sơn đen phẫn nộ.
- Ừm, giờ tao nhờ mày vài chuyện sau! – Tôi nói qua điện thoại bằng chất giọng cố nén lại tâm trạng bức tức khi vừa kể lại tất cả những sự vụ vừa qua.
- Cứ nói đi, giúp được tao giúp, cho tao táng vô mặt thằng đó càng tốt!
- Mày sẽ được đập bảng bọn nó sau, bây giờ việc cần nhất là mày càng phải khai thác được nhiều thông tin từ nó hơn nữa!

- Ok, tao sẽ hỏi nó về các mục tiêu kế tiếp!
- Không cần thiết, biết về ý định của nó chỉ tổ làm mình bị động hơn thôi, giờ tao cần mày làm 3 việc. À khoan, băng của tụi mày còn đó không?
- Hả? Tụi thằng Đóm ấy à?
- Ừ, cả mày nữa!
- Tao thì vô tư, nhưng tụi thằng Đóm thì có vài thằng là... ừm, tụi nó giống giang hồ rồi đấy, mày đem vũ này không hợp đâu!
- Vậy còn tầm bao thằng có thể xài được?
- Khoảng... 4 thằng, Đóm, Rế, Bòm với Xẻng!
- Xẻng là thằng nào? Hồi đó tao nhớ đâu có nó?
- Là tao, he he, nhà tao bán xẻng chơi game mà, mới đổi tên!
- Tổ bà mày, tên gì không lấy lại đi dây vào họ hàng cuộc xẻng!
- Ê chạm tụi ái nha mậy, xẻng táng cũng tết đầu đó!
- Được rồi, mấy thằng kia có nghe lời mày không?
- Nghe tốt, tao bảo đi nhảy cầu tụi nó cũng nhảy, thiếu tiền game nhà tao quá chùng, tao mà dọa méc ba má tụi nó là xanh mặt hết!
- Tốt, tính cả mày nữa là 4 thằng, tao nhờ tụi mày 3 việc, thứ nhất là bảo vệ dùm tao 2 người trong vòng 1 tuần đầu tiên!
- Hai người nào?
- Bạn gái... ừm, Trúc Mai với bé Trân!
- Tức là sao?
- Là trong 1 tuần thì cả 2 người này sẽ có 2 người của bên mình âm thầm theo dõi xem có thằng nào phe nó bám đuôi không, nếu sau 7 ngày không có ai thì rút!
- Còn có thì sao?
- Tùm cổ cái đuôi về khai thác chứ sao, thằng này hỏi lạ!
- Rồi, ghi nhận!
- Thứ hai, tao muốn điều tra về thành viên gia đình nhà thằng Huy!
- Duyệt, cuối cùng?
- Cuối cùng là ở mày, còn chiến được không?
- Chiến? Ý mày là quất nhau ấy hả?

- Chứ gì trời? Quất như cái hồi tao giúp mày đập mấy thằng xóm cảng ấy!
- Khéo lo, tao vẫn còn chì lắm!
- Rồi, việc cuối cùng khi nào có kết quả tao sẽ nhờ mày sau, chốt lại vậy nhé, có gì thay đổi thì tao sẽ nói trực tiếp với 3 thằng kia, à mà mày làm sao thì làm, tao muốn thằng Đóm, Rế với Bòm phải tuyệt đối nghe lệnh tao!
- E hèm... cái này để tao coi lại!
- Coi con khi, nhất định phải vậy!
- Rồi, rồi, cái thằng mày sao cứ muốn làm sếp thiên hạ!
- Thế nhá, xong vụ lớn này, tao mang ơn mày!
- Gì ghê vậy? Phải mày không đó?
- Ủm, vụ này thành công thì vợ chồng nhà tao đãi mày một bữa hoành tráng!
- Ờ, hé hé, vợ mày đẹp đó, tao khoái nhìn con nhỏ đó hoài!
- Mày.....!
- Đệch, nhìn thì nhìn thôi, tao có bạn gái rồi!
- Ủm, thế thôi, quyết định vậy đi!
- Ok, cứ thế mà làm!

Bàn việc với quân sư Sơn đen đầu đó xong xuôi, tôi thở hắt ra rồi vào phòng tắm, ngâm mình dưới vòi nước lạnh để lấy lại sự tỉnh táo của đầu óc.

- “Haizz, xem ra phải dùng cái đã lâu không dùng đến rồi! “

Tính ra cũng được một khoảng thời gian khá dài, khi mà hồi lớp 7 và 8, tôi đã có mấy lần trốn gia đình đi theo đánh lộn với băng tụi Sơn đen. Bởi từ khi thằng Sơn biết tôi học võ là nó đã mời tôi nhập băng, mà hồi đó thì học võ cũng phải tìm đối tượng để dụng võ. Chính vì vậy mà trước khi đụng độ với A Lý và thằng Phệ là tôi đã có vài trận đập nhau toi bời với tụi xóm cảng vốn là đối thủ của tụi Sơn đen. Nói là đập nhau toi bời thì là hoàn toàn đúng, bởi võ học chính tông khác với giang hồ thực chiến, có điểm mạnh mà cũng có điểm yếu. Thế nên học võ là một chuyện, đem áp dụng vào thực tế mà vẫn giữ được bản sắc võ học lại là một chuyện khác. Mà kể ra võ giang hồ cũng lợi hại không kém vì được trui rèn qua thực tiễn, hoàn toàn là những đòn đánh theo phản xạ với ý đồ hạ gục đối phương nhanh lúc nào hay lúc đó. Tôi rong ruổi theo băng tụi Sơn đen đánh trên dẹp dưới gần 2 năm trời, cứ có trận nào oánh nhau là tôi lại quảng cặp, tháo khăn quàng ra mà đi “thị oai “ với bàn dân thiên hạ, dù rằng ở trường lớp thì tôi vẫn là học sinh gương mẫu không nhất thì cũng nhì trường. Mãi đến năm lớp 9 thì tôi mới nói với thằng Sơn là tôi không thích đập lộn nữa, bởi lúc đó tôi khoái... cua gái hơn, với cả phải tập trung học hành theo lời gia đình. Ấy vậy mà hè năm lớp 9 tôi lại dính vào vụ oánh nhau với băng thằng Phệ đầu lãnh ở quê nội, kể đó hè lớp 10 tôi lại chiến tay đôi với kỳ phùng địch thủ A Lý, nó là thằng duy nhất mà tôi công nhận xứng đáng là đối thủ ngang tài ngang sức, và tinh

thần thượng võ của nó thì khỏi phải bàn. Về hai trận long tranh hổ đấu giữa tôi với Phệ đầu linh vào hè lớp 9, và giữa tôi với A Lý vào hè năm vừa rồi thì đã có viết đến ở những chương ngoại truyện, có lẽ không cần thiết phải nhắc lại. Ở đây tôi chỉ nhấn mạnh đến trình độ võ học của A Lý, nó thực sự gây ấn tượng mạnh với tôi.

Mà xem ra cái số tôi học võ ra toàn để đem đi choảng nhau, bởi bây giờ đã sang lớp 11 rồi mà vẫn có nguy cơ sẽ phải đập nhau với băng thằng Minh Huy. Nhưng với tội này là phải đánh, chính vì là cấp giang hồ vườn nên tội nó chơi bẩn, không từ thủ đoạn nào, chẳng bằng một góc giang hồ chất chơi thứ thiệt là hẹn nhau ra bãi đất trống mà tay đôi, thắng thua sau đó nhất ngôn vi định. Bởi vậy lần này, tôi quyết tâm chơi thẳng tay với thằng Huy, đó là điều chắc chắn.

Vậy về phần Tiểu Mai thì sao? Tôi biết sư tử không thể một lúc bắt hai thỏ, tôi không thể cùng một thời gian mà vừa chiến với tội thằng Huy mà vẫn vừa giữ mối quan hệ bình thường với nàng được. Với cả hôm giờ rõ là nàng đang ghen với bé Trân, và chẳng biết bị thằng Huy bơm đều những gì mà sáng nay nàng giận tôi ra mặt, giận một cách gay gắt với thái độ mà tôi chưa hề được biết đến ở một Tiểu Mai vốn rất dỗi dằn nhất mực với tôi. Thế nên tôi quyết định buộc mình phải tạm rời xa nàng, chỉ lảng lảng ở ngoài quan sát, cần thiết giúp nàng được gì thì tôi sẽ giúp. Tuyệt đối không có chuyện tôi rời bỏ Tiểu Mai, không đời nào có chuyện đó, tôi đem tính mạng mình ra đảm bảo.

Về bé Trân, dạo này tôi không hiểu con bé đang nghĩ gì nữa? Trân rất tâm lý và hiểu chuyện, hẳn con bé cũng biết rằng tôi chỉ có tình cảm với Tiểu Mai, thế mà hai ngày gần đây con bé lại xuất hiện cứ như là... một kẻ phá đám thứ thiệt. Có thể Trân không biết về tình cảnh của tôi, điều này không trách được. Tóm lại, tôi nhận thấy có thể nhờ Trân một số việc nhất định, không cần thiết phải giữ thái độ xa lánh với con bé. Việc cấp thiết nhất là phải đảm bảo Trân không bị ai bắm đuôi, chuyện này đã có tội thằng Đóm lo liệu, tôi hoàn toàn yên tâm về mấy thằng đệ này!

Rồi, chốt lại mọi việc đã có phương án chiến đấu, kể từ ngày hôm nay tôi sẽ không phải giữ thế bị động nữa. Tất cả mọi người liên quan, chỉ cần có lợi cho cuộc chiến này là tôi sẽ sử dụng cho bằng hết, phải tận dụng và tranh thủ các điều kiện sẵn có thì mới khả dĩ có cơ hội lật mặt thằng đầu sỏ Minh Huy, gô cổ nó ra ngoài ánh sáng.

- “Mày sẽ phải chịu nhục, chịu thê thảm gấp trăm lần so với tao sáng nay, thằng khốn à, tao cho mày một tháng tạm thời vui vẻ đấy, rồi sau đó mày sẽ tắt cười nhanh thôi!”

Sáng hôm sau, tôi tới lớp với một tâm trạng gần như là tĩnh lặng và bình thản, không hề lo ngại màn đâm lén trả thù nào của thằng Bin, nó ra thì cùng lắm tôi... bỏ chạy, vậy thôi, tuyệt đối không đánh nhau ở trường học. Vào tới phòng học, tôi thoáng chút dao động khi trông thấy thằng Huy đang ngồi tán chuyện với Tiểu Mai ra chiều vui thích lắm, đến cả nàng cũng cười nói lại với nó. Ừ được thôi, không sao, sớm muộn gì tôi cũng sẽ là bạn trai của cô tiểu thư xinh đẹp đằng kia thôi, bình tĩnh nào!

- Danh sách tóm tắt lý lịch lớp mình đây, mày lấy chi vậy? – Thằng Khang mập chia bản copy ra cho tôi.

- Tao cần xem qua hết để xem có dùng được ai không! – Tôi nhét cặp vào bàn, nhún vai đáp.

- Là sao? – Luân khùng nghếch mặt ra.

- Là tao đang... à thôi, nói với tụi mày sau, bữa giờ tập văn nghệ sao rồi? Chùng nào diễn? – Tôi định trả lời nhưng quyết định dừng lại, hồi trống sang chuyện khác.
 - Bình thường, được duyệt rồi, tối ngày 19 - 11 diễn chính thức! – Thành Luân nói.
 - Ờ, rồi ngày 20 thì sao? – Tôi hỏi tiếp.
 - Thì tập trung cả lớp lại đi thăm thầy cô như năm trước chứ sao! – Khang mập tiếp lời.
 - Hơ, toàn đi chơi chứ thăm nổi gì! – Tôi chung hững.
 - Hề hề, kế hoạch năm nay là vì buổi sáng thầy cô đều dự lễ thắp hương Bác ở khu di tích Dục Thanh rồi, nên tầm buổi sáng cả đám tụi mình ra Suối Tiên chơi, đến khoảng chiều thì về thăm thầy cô là vừa! – Thành mập gãi đầu cười xoa.
 - Ờ, cứ ăn chơi hết ngày 20 đi đã! – Tôi gật đầu.
 - Sau đó làm gì? – Cả hai thằng đồng thanh hỏi.
 - Tao sẽ nói sau, còn tùy cả tụi mày! – Nói rồi tôi bỏ ra ngoài ban công, tay cầm bản sơ yếu lí lịch toàn lớp mà nhìn qua một lượt.
 - “Xem nào, có ai đáng giá không đây! “– Tôi điểm qua hết lí lịch toàn bộ học sinh 11A1, thế nhưng vẫn chưa phát hiện ra được những gì tôi cần.
 - Thôi, tối về xem kĩ hơn vậy! – Tôi thở hắt ra, gấp tờ giấy lại và cho vào túi rồi quay vô lớp.
- Vừa bước vào trong thì ngay tức thì tôi đã đụng phải cảnh chướng mắt, khi mà thằng Huy lại tiếp tục giả ngu môn Anh ngữ để nhờ Tiểu Mai truy bài. Thế nhưng trong lúc nàng giảng giải thì nó lại chỉ nhìn lăm lăm vào nàng chứ chẳng để tâm bài vở gì sất, đến khi thấy tôi bước ngang qua dãy bàn thì nó mới ngó lên đầu tôi mà cười đều cang.
- “Cứ cười đi, nhãi ranh, ngựa chạy đường dài, mày thích dùng thủ đoạn thì để tao dạy cho mày thế nào mới là thủ đoạn thật sự! “
- Chỉ bình thần bỏ qua giọng cười khả ố của nó, tôi lẳng lặng bỏ về chỗ ngồi, cố giữ cho mình phong thái phớt đời như mọi khi. Tối hôm đó, vừa học xong bài vở ngày mai là tôi vội giở bản tóm tắt lí lịch của lớp ra xem kĩ lại một lần nữa. Xem qua gần mấy lượt, tôi mới phát hiện ra có một người trong lớp mà mình có thể lợi dụng được:
- Đây rồi, từ mai mày sẽ là bạn thân của tao! – Tôi chỉ cái tên đã được ngắm nghía tụi này giờ.
- Sáng hôm sau, tranh thủ đi sớm hơn mọi khi, vừa đến lớp là tôi buông cặp xuống bàn, tót đến chỗ ngồi của thằng Xung:
- Ê, làm gì đó mày? – Tôi liền nở nụ cười cầu tài.
 - Ngồi chơi chứ gì! – Thằng Xung trả lời tôi mà ra vẻ ngạc nhiên tột, bởi xưa nay tôi rất ít qua lại với nó.
 - Xuống dưới ăn sáng với tao, đói bụng quá! – Tôi vờ xoa bụng đề nghị.

- Ờ, thì đi! – Nó nhún vai đồng ý ngay.

Xuống đến căn- tin, tôi gọi liền hai đĩa sườn ốp- la với hai chai nước ngọt rồi bê ra bàn:

- Đây, ăn nào! – Tôi để phần ăn của nó xuống bàn.

- Ờ, mà sao bữa nay nổi hứng mời tao ăn thế? – Thăng Xung tỏ ý nghi hoặc.

- Đám bạn tao chưa lên, thôi thì rủ mày đi cho vui, ăn một mình chán ồm! – Tôi đáp tỉnh rụi.

- Ừm, tao cũng thấy vậy! – Nó thật thà trả lời.

Nghe nó nói vậy thì tôi đặc ý nghĩ thầm trong bụng: - “Thằng này vẫn khờ như trước, cơ mà tao khoái mày rồi đó! “

Bữa ăn với đồng nghiệp cũng đồng thời là cơ hội gây dựng mối quan hệ với đối tác, tôi không bỏ lỡ khoảng thời gian này mà tranh thủ mời chài thằng Xung ngay:

- Hôm bữa bài kiểm tra Toán dễ ẹc mà sao mày có 3 điểm thế?

- Khó bỏ xừ ra, mày học giỏi thì nói vậy thôi! – Nó nhăn mặt nói.

- Hề, tao cũng học dở bữa giờ, mới luyện lại thôi! – Tôi trả lời.

- Ờ mà sao mày học tẹt đột xuất vậy? Tự nhiên nghỉ hè vô là sa sút quá chừng? – Thăng Xung tò mò hỏi ngay.

Trước vẻ mặt đầy thắc mắc của nó, tôi liền làm bộ nghiêm trọng, chúm đầu vào thì thào nhỏ to với thằng “bạn thân “này:

- Chuyện này... ừm.. cũng khó nói lắm, mà tao nói một mình mày biết thôi đấy!

- Ừ, nói đi!

- Thì... tao bị nhỏ Vy bỏ đó, nên sốc, chán chẳng thèm học nữa!

- Ừm.. thảm nhỉ, con nhỏ kỳ thật!

- Buồn mất mấy tháng ấy chứ, may mà giờ tao lấy lại phong độ rồi, à mà mày đừng kể ai biết nhé, thấy mày hỏi nên tao mới nói thôi!

- Ừ, tao biết mà!

- Thế mấy bài Toán sao mày không hỏi thằng Huy? Nó cán sự Toán đó?

- Tao không thích thằng đó, thấy nó giả tạo sao ấy!

Đến đây thì tôi đã biết thằng Xung quắc cần câu rồi:

- Vậy à? Thôi thì sau này bài nào khó hỏi tao nè, tao bày cho, tao mà bí nữa thì tao hỏi thằng Luân là được rồi!

- Ừ, được đó! – Thăng Xung mắt sáng rỡ, gật đầu đồng ý ngay.

- Thôi ăn lẹ đi, bữa nay tao trả! – Tôi toét miệng cười.

- Ờ, mày tốt ghê hén! – Nó cũng cười híp mắt.

Vậy đấy, chỉ bằng màn thả mồi kể chuyện “riêng tư” mà ai cũng biết là chuyện gì rồi, tôi đã thành công trong việc gây dựng quan hệ mật thiết với thằng Xung, làm cho nó tưởng rằng tôi phải xem nó quan trọng lắm nên mới chọn mặt gửi vàng mà kể cho nó chuyện bí mật là tôi bị Khả Vy chia tay.

Thế là ngày hôm đó, khi tôi chính thức tiếp cận với thằng Xung thì cũng chính là lúc tôi nói câu “Thà ta phụ người chứ không để người phụ ta”, bởi thằng này là một trong những nhân tố tối quan trọng quyết định thắng bại trong cuộc chiến giữa tôi với thằng Minh Huy.

Chương 240

Những ngày tiếp theo trôi qua nhanh chóng trong sự tác oai tác quái của thằng Huy cả về học tập lẫn tình cảm, khi mà nó liên tục thị oai với bàn dân thiên hạ bằng những bài toán khó vào giờ truy bài, và chăm chăm vào việc tán tỉnh Tiểu Mai. Tôi không biết liệu rằng nàng có lung lay trước những quà cáp xa xỉ hay trà bánh mà thằng Huy ngày ngày dâng tặng hay không, thế nhưng tôi cũng không cần biết, bởi đó là chuyện không thể. Tôi một lòng tin tưởng Tiểu Mai sẽ vững tâm tỉnh táo, dù cho nàng có giận tôi thì nàng cũng sẽ không đời nào lại không nhận ra được bản chất thật sự của thằng Huy, bởi so về thông minh thì tôi hoàn toàn vui vẻ thừa nhận rằng tôi kém nàng một bậc, còn lại tôi chẳng thua ai.

Tối ngày 19- 11- 2006, bỏ qua tiết mục văn nghệ của lớp đang diễn ở sân khấu Nhà hát lớn thành phố mừng ngày Nhà giáo Việt Nam của trường hàng năm, tôi bí mật tách nhóm cổ vũ mà đến nhà thằng Sơn để họp bàn kế hoạch.

Trước mặt tôi lúc đó là thằng Sơn đen, hay gọi là Xềng theo ý thích của nó cũng được, 3 thằng đệ là Đóm, Bòm và Rế:

- Anh Nam, lâu quá mới gặp nha! – Thằng Bòm cười toe toét.
- Sắp có đập nhau à anh? Nghe anh Sơn kể mà đệ tò mò quá! – Thằng Rế liếm môi.
- Sơn cái đầu mày, tao là Xềng, là Xềng, nghe chưa! – Thằng Sơn đen cốc lia lịa vào đầu thằng Rế vì cái tội gọi sai “nghệ danh” của nó.
- Dạ... dạ... anh Xềng! – Thằng Rế hoảng vía chữa lửa ngay tắp lự.
- Vụ gì vậy anh? – Thằng Đóm hỏi vào vấn đề chính.
- Ừm, giờ anh chính thức giao cho cả 3 đứa vụ này! – Tôi gật đầu trả lời, đồng thời bí mật quan sát thái độ của 3 thằng nó.
- Sao anh? – Hoàn toàn hợp ý tôi, cả 3 thằng đều ra vẻ tò mò.
- Thằng Bòm cầm tờ địa chỉ này, thằng Rế cầm tờ này, đây là địa chỉ nhà và nhân dạng 2 người mà anh muốn các chú một tuần 7 ngày phải theo dõi sát sao, không nhất thiết phải 24/24, chỉ cần để ý lúc 2 người này ra khỏi nhà, có cái đuôi nào ở đằng sau bám theo không là được! – Tôi trầm giọng nói, đưa địa chỉ nhà của Tiểu Mai và bé Trân ra.
- Ủa? Thì tụi em theo dõi, tụi em là “cái đuôi” chứ ai! – Thằng Bòm chưng hửng.
- Mày ngu quá, tức là chim ưng theo dõi se sẻ, thì tụi mày là đại bàng bắt chim ưng ấy! – Sơn đen bực mình gắt lên.
- À.. à... em hiểu rồi, vậy nếu phát hiện thằng theo dõi thì sao anh? – Thằng Rế hỏi tiếp.
- Khả năng là không có cái đuôi nào, thế nhưng nếu có thì hai chú chỉ cần về báo với anh là được! – Tôi đáp.

- Vậy còn em? – Thành Đóm thắc mắc.
- Mà cầm địa chỉ này, điều tra thành viên trong gia đình nhà nó, quan trọng là giờ giấc đi lại theo thói quen, và những nơi nó thường hay lui tới, nó gặp những ai, làm gì, được không? – Tôi đưa nó tờ giấy địa chỉ nhà thành Minh Huy.
- Dạ được, có cần em mức nó luôn không? – Thành này giở giọng giang hồ ngay.
- Trước mắt cứ vậy đã, thay đổi anh nói với mày sau! – Tôi trừng mắt nhìn nó.
- Rồi tao sao? Xềng sao? – Sơn đen thấp thỏm.
- Mày... dẹp cái tên Xềng giùm tao, mắc cười quá! – Tôi muốn phá lăn ra cười mỗi khi nó nhắc đến cái nickname tự đặt này.
- Quê à nha! – Thành Sơn mặt nhăn như bị lau bầu nói.
- Mày vẫn giữ việc cũ là làm nội gián cho tao, nhớ kĩ những gì nó nói, đặc biệt là những động thái kế kiếp! – Tôi cố nín cười.
- Vậy có gì thay đổi đâu? – Nó sững sốt.
- Còn một chuyện nữa, đó là có thể vài bữa nữa, mày sẽ được đi làm thầy thiên hạ! – Tôi tiết lộ.
- Là sao? – Nó thắc mắc hỏi lại.
- Là dạy võ cho mấy thằng bạn tao, tự vệ chiến đấu ấy! – Tôi trả lời.
- Bạn nào? Chùng nào dạy? – Sơn đen tò mò.
- Cái thằng này, chùng nào tới đó tao nói, thì bạn tao chứ không lẽ bạn... ông trời, hỏi hoài! – Tôi sững cồ đăm quạu.
- Ờ...ờ... rồi! – Quân sư Sơn đen xuôi xì ngay tắp lự.
- Thế nhé, thằng Bòm với Rế nhớ kĩ, hết một tuần mà không có cái đuôi nào thì về lại anh giao việc khác, à Rế, đặc biệt là mày, nếu thấy có cái đuôi nào mà giở trò gì với bé Trân thì anh cho phép mày đập tanh bành cái đuôi đó! – Tôi nhắc lại lần nữa.
- Quất tới bến được à anh? – Thành Rế mắt sáng rỡ.
- Chừa đường cho nó lết về! – Tôi trả lời nó rồi quay sang thành Đóm. – Còn Đóm, mục tiêu của mày là quan trọng nhất đấy, theo dõi kĩ nhé!
- Em biết rồi! – Thành Đóm gật đầu.
- Vậy được rồi, có thu hoạch gì thì cứ gọi điện qua nhà anh, còn nếu không có gì thì một tuần sau gặp lại tại chỗ này! – Tôi chốt lại mọi việc.
- Okie anh! – Cả 3 thằng đệ cùng đáp.
- Quả này đánh lớn nhỉ??!! – Sơn đen lăm bầm.

- Ủm! – Tôi thở hắt ra.

Xong xuôi đầu đó, tôi ra khỏi nhà thằng Sơn, quay trở về nhà mình mà ngủ một giấc thật sâu để giữ cho đầu óc mình mẫn, bởi ngày mai tôi sẽ lại đối mặt trực tiếp với thằng khốn nạn kia.

Sáng sớm ngày 20- 11- 2006, gần như toàn bộ các thành viên 11A1 tập trung trước cổng trường để mở đầu cho chiến dịch ăn chơi “trá hình “dưới danh nghĩa vì ngày Nhà giáo Việt Nam. Đám bạn bè tôi vẫn còn đang bình chọn sôi nổi cho các tiết mục văn nghệ tối qua:

- Tao thấy 12A13 nhảy hiphop hay quá chừng!

- Tui không ham vụ đó, 10A8 múa đẹp hơn!

- Lớp mình toàn hát tập thể, chán qua ha!

- Vậy là đông đủ rồi nhỉ? Nào, ra đến chỗ kia tất cả gửi xe rồi đi xe buýt ra Suối tiên chơi, eh he he! – Khang mập dòm quanh quất rồi to giọng thông báo sau 2 giờ đồng hồ dây thun chờ mọi người tập trung.

- Đi mậy, ngồi làm gì thế? – Luân khùng đập vai tôi.

- À...ờ...! – Tôi giật thót người, dứt con thần thờ.

Sở dĩ tôi dần mặt ra là vì mới sáng sớm vừa chạy đến cổng trường là tôi đã thấy hướng ngược lại, thằng Huy cũng đang đạp xe sóng đôi với Tiểu Mai chạy tới. Chỉ nhìn cảnh đó thôi là tôi đã thấy sôi máu, thế nhưng cũng phải cố mà kìm nén lại, bởi thời cơ chưa tới.

Tôi dắt xe ngang qua chỗ thằng Xung:

- Đi thôi, tối qua vui không?

- Vui, sao mà bỏ về giữa chừng vậy? – Nó cười hỏi lại.

- Nhà tao có việc ấy mà! – Tôi nhún vai đáp.

- Ủm, chạy thôi, tụi nó đi trước rồi kìa!

Dọc mọi nẻo đường thành phố hôm nay thì hầu hết đều là những tốp học sinh cũng đang nói cười vui vẻ đạp xe thành nhóm để đi chơi hoặc đi thăm giáo viên trong lớp. Như mọi năm, ngày 20- 11 ở Phan Thiết bao giờ cũng là một ngày nắng đẹp và mát mẻ, bởi thời tiết vào thu khá là dễ chịu. Lớp chúng tôi dừng xe tại một quán ăn buổi tối quen thuộc và gửi xe ở đó, tiếp sau là đón một tuyến xe buýt để lên đường đến điểm hẹn.

- Trời đất, bà mua đồ ăn gì mà toàn đồ khô queo vậy? – Thằng Chiến la oai oái trên xe.

- Hí hí, mua vậy cho mấy ông khỏi ăn! – Chị đại Yên ù cười khoái chí, quay sang hỏi Tiểu Mai. – Đúng không Mai?

- Hi, mình không biết! – Nàng mỉm cười.

Quả tình là chưa có lúc nào tôi biết ơn nhỏ Yên ù hơn lúc này, bởi vừa nãy chị đại đã hát căng thằng Huy ra để nhảy vào ngồi ghế cạnh Tiểu Mai, với lí do là con trai phải nhường ghế cho con gái. Đơn giản mà thực tế, hể là con trai thì phải ga lăng đứng dậy nhường chỗ cho con gái ngồi

mới phải, trong khi hầu hết con trai tụi tôi đều đứng vịn tay cầm thì thằng Huy chưa gì vừa lên xe đã phóng vọt vào ghế.

Xe buýt bon bon qua nhiều chặng đường, cuối cùng tầm khoảng 30 phút sau đã dừng lại ở một bến đỗ, từ đó lớp bọn tôi xuống xe và đi bộ theo hướng ngược lại khoảng 10 phút là đã tới điểm hẹn “Suối tiên – Bồng lai tiên cảnh “. Thực ra Suối tiên ở Phan Thiết không phải là công viên giải trí như ở Sài Gòn, mà chỉ là khe nước chảy từ thạch nhũ vòng quanh những ngọn đồi cây cỏ xanh um lẫn với những dải núi cháy nắng nằm cạnh khu du lịch Hòn Rom. Du khách đến đây chủ yếu là đi bộ lội nước và vãn cảnh, tán dóc với nhau chơi xong rồi thì nhau chụp ảnh với nhiều cảnh đẹp, chỉ đơn giản có vậy. Đến nơi thì bọn tôi cũng thấy có một vài nhóm người khác cũng có vẻ là học sinh đồng chí hướng với tụi tôi, và cả những người bản xứ cũng đang ở đây.

- Hi hi, nước mát ghê á! – Bọn con gái thích chí vén ống quần lên mà bước xuống suối.

Nước ở đây không sâu, chỉ tầm hơn mắt cá chân độ một gang tay, chỗ nào sục lún thì mới ngập đến đầu gối, trong vắt và rất đổi mát lạnh. Cả đám lớp tôi con trai thì tay xách nách mang đồ ăn thức uống lội bộ mệt tả tơi, trong khi bọn con gái thì thư thái dạo bộ, thỉnh thoảng lại nghịch nhau tạt nước vui vẻ.

Tôi lúc này dù đang lạnh lùng tập trung vào kế hoạch chiến đấu của mình cũng không khỏi tránh phải cảnh ngây ngất khi nhìn đôi chân thon thả và trắng muốt của Tiểu Mai, cứ gọi là chết đứ đừ với nàng dù chỉ nhìn được ... chưa quá nửa đầu gối. Và đảm bảo không riêng gì tôi mà mấy thằng con trai của các nhóm lớp khác cũng đang thì thào to nhỏ mà mẩn mê.

Thằng Minh Huy lúc này tạm thời chưa thể đắc ý bởi nó đang phải đóng vai cán bộ lớp gương mẫu, khi mà liên tục cầm máy chụp hình để tạo ảnh cho bọn con gái lớp tôi, hết nhỏ này lại đến nhỏ kia, rồi nhóm này sang nhóm khác. Lại một điều là tôi thấy Tiểu Mai rất ít khi vào tham gia chụp ảnh, chỉ có thỉnh thoảng nàng miễn cưỡng chấp nhận khi mấy nhỏ Huyền nhỏ Phương đến kéo tay nài nỉ. Và Khả Vy thì ở chỗ nào có máy chụp hình là em ấy cũng có mặt ở đó, lại cười toả nắng mê hoặc cơ sở những thằng con trai phía ngoài.

Lội nước theo dòng và lối mòn vào sâu bên trong chán chê rồi, bọn con gái mới gọi ý đi xéo lên bờ để tìm chỗ nghỉ trưa vì lúc này đã tầm gần 1 giờ trưa. Chọn lựa rên rỉ chán chê một hồi, cả đám mới quyết định ngồi nghỉ dưới một vườn dừa hoang, nơi mà nhìn xuống là thấy ngay dòng suối bên dưới. Cái nắng gay gắt của buổi ban trưa không vì vậy mà xuyên qua được những tàu lá dừa xanh um đang râm mát cả một khoảng đất bọn tôi đang ngồi.

- Ăn thôi, ơ hớ hớ! – Yên ừ khoái chí bày biện đồ ăn ra.

- Từ từ, mà thấy đồ ăn là cứ tươm tướp! – Nhỏ Huyền trách khéo.

Để cho nhóm nữ dọn đồ ăn và dùng bữa trước cùng với mấy thằng con trai khác, tôi lặng lẽ tách nhóm và rủ thằng Xung tiếp tục dạo chơi.

- Ê, tới giờ ăn mà hai thằng mà đi đâu đó? – Dũng xoắn trờ người tới.

- Tao không đói, đi lên hẻm núi kia xem thử ấy mà! – Tôi đáp.

- Tao đi với! – Nó tiếp lời.

- Ê tao nữa, tao cũng không đói! – Tụi thằng Tuấn hóng theo.

Vậy là kết cuộc cả hội bàn tròn thiếu mỗi Khang mập là đang đấu ẩm thực với Yên ừ, tính thêm thằng Xung nữa là vẫn đủ 7 người, cả đám tụi tôi bắt đầu băng qua suối rồi dừng lại ở sườn núi thoải thoải đỏ màu của cát.

- Mà định leo lên đây á? – Tụi nó chung hứng.

- Ừ! – Tôi nhún vai đáp.

- Diên, vách núi đó con, là vách núi đó, leo lên rồi trượt chân té gãy cổ à? – Tụi nó méo mặt.

- Không phải vách đá đâu, là cát đỏ đấy, ở đây gần biển mà, bám chân sâu vào cát là được, leo lên tao cho tụi mày xem cái này! – Tôi nói rồi leo lên trước.

Quả thật là những dãy núi ở Suối Tiên thì vách núi đều là cát, thế nên mặc sức mà leo lên trên thật cao, nhóm 7 thằng bọn tôi cứ leo mãi cho đến khi ở giữa vách núi lại có một khoảng đất trống rộng nữa thì mới dừng lại. Và nhìn xuống bên dưới lúc này thì đã thấy dòng suối chúng tôi bị bõm lội khi nãy giờ đã chỉ còn bé xíu lại như một con rắn nhỏ đang uốn lượn, và những con người thì đã bé li ti như kiến bò. Đứng ở trên cao, phóng hết tầm nhìn ra xa là có thể thấy biển Mũi Né tuyệt đẹp với hàng dừa xanh rì cùng bờ cát trắng mịn, gió thổi lồng lộng khiến cho con người luôn cảm thấy thư thái:

- Tuyệt, sao mày biết hay quá vậy? – Luân khùng quệt mồ hôi.

- Hồi nhỏ tao có đi với nhà tao rồi! – Tôi trả lời.

- Nhỏ mà leo lên được đây rồi à? – Nó ngạc nhiên.

- Ừ, ông anh nùm đầu tao lên đây đó, sợ khóc quá chừng, mà lên tới đây thì nín luôn! – Tôi bồi hồi nhớ lại, thầm ước gì cũng có ngày mình và Tiểu Mai cùng đứng tại nơi này.

- Ừm, cảnh đẹp quá mà! – Thằng Xung gật đầu đồng tình.

Đứng chơi tán dóc một hồi rồi bọn tôi mới tính chuyện trở xuống:

- Giờ... sao? Vách núi dựng đứng thế này bố thằng nào xuống được? – Thằng Chiến rụt cổ.

- Chắc lăn xuống quá! – Tuấn rách bàn lùi.

- Không, cái này mới hay nè, bữa nay tụi mày sẽ biết thế nào là khinh công! – Tôi cười đáp.

Rồi không đợi giải thích thêm, tôi phóng xuống vách núi, cứ một lần phóng một quãng ngắn nhưng vừa đủ lực để nhấn chân xuống cát, sau đó lại phóng theo hình zic zắc mà từ từ nhảy dần xuống núi, cảm giác bay nhảy cực kì thống khoái mà lại chẳng sợ té chút nào, vì dù gì ở đây cũng chỉ toàn là cát mịn. Cứ thế chẳng mấy chốc tôi đã “bay” xuống dưới chân núi hệt như cao thủ võ lâm thứ thiệt.

Xong xuôi đầu đó, tôi ngược mắt lên nhìn bọn bạn thân cũng đang bắt chước theo mà phóng xuống:

- Phê quá mày ơi, đã quá! – Tụi nó cười tit mắt khi đã xuống tới bờ suối.

- Tái tê, leo lên rồi phóng xuống lại đi! – Thằng Quý đề nghị.
- Điên, leo cho chết à? Leo mệt thấy bà! – Thằng Chiến sùng sộ.
- Ủa? Thằng Xung đâu? – Tôi ngạc nhiên.

Và không cần câu trả lời, khi mà chỉ ngay sau đó tôi nghe tiếng nó la bài hãi, vừa la vừa lăn từ giữa vách núi rồi rơi tòm xuống suối:

- Ừm!

Lạ hồn, thằng này nhảy sào dở tệ mà tôi quên mất, cây sào thấp tè mà nó nhảy còn không qua thì đừng nói gì nhảy... từ trên núi xuống.

- Sao không mày? – Tôi khiếp vía chạy tới đỡ nó dậy.
- Ặc...sưa....! – Nó phun phì phì nước lẫn cát trong miệng ra ngoài, áo quần ướt đầm và dính màu đỏ cam của cát.
- Dậy nào, sao thế? – Tôi hoảng hồn vì không khéo bể kế hoạch kết thân với thằng này.
- Đã quá, lăn sừng ghê mậy! – Hồng dè nó quệt mũi cười toe.
- HẢ? – Không hện mà cả đám tụi tôi cùng há hốc mồm ra trơ mắt nhìn nó.

Lại lội nước thêm một hồi nữa thì tụi tôi mới về đến chỗ nghỉ của lớp, tới nơi thì thấy đám bạn đang chia tụi ra, nhóm thì chơi bài, nhóm thì ngồi nói chuyện, nhóm thì lăn cả ra đất mà ngủ. Riêng Tiểu Mai thì lại ngồi nói chuyện với thằng Huy và Khả Vy, vẻ như là lại bàn công tác lớp gì đó.

- Nãy giờ đi đâu đó?

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác và tiếc rẻ của tụi bạn, đám thằng Luân thi nhau kể lại đặc vụ leo núi của tụi tôi khi nãy. Đến cả là chịu thua khi lúc chiều về, nhóm con gái cứ nằng nặc đòi bọn tôi dẫn lại lên chỗ ban trưa cho được, thế nhưng lúc nhìn thấy vách núi cao sừng sững là nhỏ nào nhỏ nấy xuôi xì ngay tấp lự:

- Về thôi, mệt rồi, còn đi thăm thầy cô nữa! – Nhỏ Huyền quệt mồ hôi.
- Ừm, mới 2 giờ thôi mà, về thành phố là 3 giờ chứ mấy, sớm chán! – Khang mập đáp.

Dự định là vậy, về đến thành phố là sau 3 giờ chiều lớp tôi sẽ lại đạp xe đi thăm thầy cô, và buổi đi dã ngoại hôm nay rất vui và thoải mái, nếu như không tính đến tình huống thót tim sau đây. Và đầu đuôi không ai khác, lại vẫn là thằng Minh Huy. Số là khi đi ngang qua một đoạn suối nước ngập đến đầu gối, khi mà tụi con trai đã phóng một phát là lên đến bờ bên kia thì nhóm con gái xem ra khá chật vật để bước qua bởi chẳng thể nào bay nhảy như tụi con trai được. Thế là nhè ra cái màn con trai chìa tay cho con gái nắm, dĩ nhiên mấy thằng tụi tôi chẳng ai dám nắm chị đại Yên ừ, bởi nắm tay nhỏ này mà kéo lười lên thì có khi bị kéo ngược đầu xuống luôn không chừng, chỉ có tranh nhau mà nắm tay mấy nhỏ khác, đặc biệt là Tiểu Mai và Khả Vy. Thằng Luân thì vui vẻ chìa tay cho Khả Vy, riêng Tiểu Mai thì nàng thoáng mỉm cười chọn tay nhỏ Huyền được Khang mập kéo lên trước mà đi theo.

Thế là thằng Huy ôm cục tức trong người vì bị nhỏ Huyền phá đám, chả biết nghĩ sao mà nó sùng cổ tiện chân sút luôn hòn đá trên bờ xuống suối:

- Tùm...!

- Thằng mất dạy nào vậy?

- Thằng nào đó?

Ngay sau khi phát hiện thủ phạm là nhóm lớp bọn tôi, thì những nạn nhân bị hòn đá tai vạ của thằng Huy sút xuống suối làm ướt mem là những... thằng mất rồ gần như côn đồ đã vây lớp bọn tôi lại, quả thực đúng là tai bay vạ gió, đây trúng côn đồ:

- Tụi mày thích giỡn đúng không? – Một thằng to con mặt mụn quá lớn.

-! – Thằng Huy nhất thời chẳng biết nói gì, nó lừ mắt lùi lại.

- Nhưng.....! – Và cả lớp tôi thì lại càng không biết phải nói gì, bởi một số vẫn còn không hiểu là tại sao mình lại đang bị bao vây.

Chợt một thằng khác lùn nhỏ con nhưng vẻ mặt thì khá gian ác, trên cổ nó đang vắt vẻo một con rắn nước đã chết, tiến lại gần nhóm con gái:

- Ái chà, mấy em này dễ thương quá tụi bây!

Mấy đứa con gái vừa nhìn thấy rắn là đã hồn vía lên mây, chỉ biết chờ người đứng tùm lại vào nhau mà trông chờ vào bọn con trai cũng đang bị quây lại ở phía trên. Quả thật là thằng lùn kia rất biết tạo ấn tượng sợ hãi, khi mà cái mặt gian xảo của nó lại đi kèm với một con rắn chết đang tròng qua cổ, tôi nhìn xác con rắn cũng thoáng rung mình:

- Tụi tui lỡ thôi... không cố ý! – Lúc này thằng Huy mới lên tiếng. – Tui đại diện cả nhóm xin lỗi mấy anh!

Vâng, nó đểu giả hết cỡ, chính nó sút hòn đá xuống suối làm bắn nước gây sự đám côn đồ kia thì giờ lại giả giọng can đảm thay mặt cả lớp mà xin lỗi.

- Hê? Mày tưởng xin lỗi là hết chuyện à? Chặt đầu mày xuống rồi xin lỗi, gắn lại được không? – Một thằng khác hất hàm.

- Ê, mấy em có sợ rắn không? Sợ thì biết điều chút đi! – Thằng lùn kia giờ xác con rắn nước về phía nhóm nữ nói giọng đề tiện làm đám con gái lú lú cả lên.

Tôi thì ngay từ đầu đã đứng cùng với tụi thằng Chiến, Khang mập, nhỏ Huyền cùng Tiểu Mai và Khả Vy, tức là ngoài vòng chiến. Thế nhưng cặp mắt gian ác của thằng lùn kia không từ chỗ nào, nó đảo ngay lên trên và nhìn thấy cùng một lúc hai người đẹp 11A1:

- Ối... hai em này xinh ghê ta! – Rồi nó lù lù bước lên bờ.

Thằng Chiến ngay tức thì đứng chắn trước mặt cả bọn, nhỏ Huyền vội lùi ra sau lưng Khang Mập, riêng Khả Vy thì đứng trơ trọi phía ngoài. Giây phút đó, tôi cảm nhận rõ cái níu tay của Tiểu Mai từ đằng sau, nàng dù đang cố trấn tĩnh nhưng cũng run lên vì sợ. Ngay lập tức tôi siết chặt tay nàng rồi khế lùi lại:

- Không sao! – Tôi nói nhỏ.

-! – Tiểu Mai líu ríu nép vào sau tôi.

Như nhận thấy sự việc rõ ràng trước mắt là chỉ có Khả Vy đang sợ hãi đứng một mình, thằng côn đồ nhỏ con kia ngoác miệng cười khệnh khạng rồi bước tới chỗ em ấy.

- Khà khà, tụi mày thấy sao? – Nó nheo mắt nhìn Vy.

- Được đó, nhỏ đằng sau của tao, hé hé! – Thằng mặt rổ ở phía bên kia nói vọng lại, rõ là nó đã ghía Tiểu Mai từ nãy giờ.

Thằng Huy bị vây một mình ở bờ bên kia chưa biết thực lực nó ra sao, nhóm thằng Luân thì bị cản lại bởi tụi mặt rổ, thằng Chiến thì đứng chắn lại bên nhỏ Huyền cùng Khang mập, Tiểu Mai thì lùi lại đứng nép sau lưng tôi.

Chỉ mỗi Khả Vy là đang trơ trọi một mình trước thằng lùn đeo răn đang lù lù tiến lại, vai em ấy run lên vì sợ hãi, môi mấp máy không thành lời!

Và... tôi đang siết chặt tay Tiểu Mai...!

Chương 241

Tình hình theo tôi nhận định lúc này khá là bất lợi, thằng Minh Huy bị vây giữa 4 thằng côn đồ ở bờ bên kia, kể đó là bọn Luân khùng cùng số đông của nhóm nữ bị cách ly ra bên ngoài vòng chiến nhưng lại đang bị dồn vào góc kẹt ở sườn núi với lối ra, có thể tạm gọi là an toàn. Cuối cùng là nhóm bọn tôi, thằng Chiến đang đứng chắn trước mặt Khang mập và nhỏ Huyền, Tiểu Mai thì nép sau lưng tôi, thế nhưng Khả Vy lại đang bị thằng lùn đeo xác rắn định giở trò sàm sỡ.

Giây phút đó vạn lần nguy cấp, khi mà khoảng cách giữa Vy với thằng lùn kia dần bị rút ngắn bởi những bước chân đang lù lù đi tới của thằng kia.

- “Phải làm gì đây? Mình đã còn gì với... em ấy nữa đâu? “

- “Nhưng... thấy nạn không cứu, có phải là tư cách của một võ giả hay không? “

Không suy nghĩ nhiều thêm, tôi quyết định lao ra định cản bước thằng lùn kia, thế nhưng... tôi lại quên mất mình đang nắm tay Tiểu Mai.

Và chỉ trong một khoảnh khắc rất ngắn ngủi, tôi cảm nhận được từ đằng sau, Tiểu Mai đang khế siết chặt tay tôi lại, giữ như không buông ra.

-! – Tôi quay lại nhìn nàng.

-! – Tiểu Mai không nói gì, nàng nhìn tôi, ánh nhìn của hi vọng ẩn sau đôi mắt lạnh lùng cố hữu.

- “Vậy là sao..... Tiểu Mai? “ – Tôi nhất thời sững người lại.

Một giây thoáng qua, dường như liền ngay sau đó, Tiểu Mai buông tay tôi ra, và nàng mỉm cười, nét cười... có gì đó phảng phất sự mong đợi, và cả... nét buồn.

Nàng đang bảo tôi rằng phải cứu... Vy ư? Có phải vậy không?

Không! Không có thời gian lựa chọn nữa, dẫu cho tôi đối với Vy không còn là bạn đi chăng nữa thì ít nhất trong tình huống này, phải cứu người, đó là lựa chọn duy nhất của bất cứ thằng đàn ông nào.

Và tôi quay lưng đi, để lại phía sau một ánh nhìn....

Bằng thân thủ nhanh nhất, tôi lách người ra chắn trước mặt Khả Vy trong ánh mắt ngỡ ngàng của em ấy.

Thằng lùn bất ngờ lùi ngược về phía sau vì tốc độ của tôi, nó nhúu mày lại:

- Tính làm anh hùng rom à thằng nhãi?

Tôi không trả lời nó, chỉ lảng lạng xác định lại tình thế quan chiến một lần nữa, và cảm thấy rằng đây gần như đúng là một cơ hội trời cho. Tôi không cần thiết phải giữ thân thể mình trước

mặt thằng Minh Huy nữa, đã đến lúc phải ra mặt rồi, đây là giải pháp ứng biến sáng suốt nhất.

Thằng lùn đeo răn lại bước tới, hất hàm hỏi tôi:

- Tránh ra, hay mày muốn ăn đòn?

Phe địch chỉ có 7 thằng, nhưng tụi nó là côn đồ thứ thiệt đang bao vây kim chân bạn bè tại đây, thằng Minh Huy thì chưa rõ thực lực của nó ra sao, thằng Chiến là đứa duy nhất từ ngay từ đầu tôi đã nhận ra ít nhiều gì nó cũng có võ học trong người, bởi thân thủ của nó không tệ, nhưng cũng chưa rõ trình của nó tới đâu. Vậy là xét theo góc độ bản thân, hiện chỉ có mỗi mình tôi là có thể hoạt động độc lập, mà mãnh hổ nan địch quần hồ, tôi dù có tài giỏi đến cỡ nào cũng không thể một mình chống lại 4 thằng cùng một lúc, ít hơn thì còn hoạ hoàn may ra có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Tình thế này, nếu phải chiến đấu đơn độc, thì chỉ có một cách duy nhất là đánh mạnh vào tinh thần kẻ địch bằng phương thức nhanh nhất và khủng bố nhất.

Không để thằng lùn kịp tiến thêm một bước nữa, tôi lướt đến trước mặt nó rồi gầm giọng:

- Mày muốn chết bây giờ, hay lát nữa chết?

Ngay tức thì thằng đó vung tay đâm thẳng vào mặt tôi, và chỉ chờ có thế, tôi dụng ngay Bát thủ pháp, sử ra Thán thủ lái lực đâm từ đầu quyền của nó hướng sang bên.

- Tách! – Tôi nhẹ nhàng lướt tay trên quyền của nó rồi bất thần lật ngược khuỷa tay mình lại, sử ra một chiêu trong Báo hình quyền đánh thẳng vào giữa trán của nó.

Thằng lùn không phải tay vừa, ít nhất nó cũng có võ chợ trong người, vội thu tay lại để đỡ nhất kích của tôi. Thế nhưng điểm mạnh của Báo hình quyền là không phải đánh ngay lập tức, mà là như một đòn chính diện rồi bất thần móc ngược tay sang bên bằng một tốc độ nhanh nhất, tôi mỗ mạnh một chỉ vào thẳng thái dương bên phải của nó.

- Kinh! – Âm thanh khô khốc giữa đầu ngón tay của tôi đập vào thái dương mạn phải của địch.

Như số phận tất yếu của kẻ hư nhược, thằng lùn khuya chân xuống đất rồi ngã vật ra vì bị choáng váng do cú đòn sốc não của tôi vừa nãy.

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng vài giây đồng hồ ngắn ngủi, chớp ngay thời cơ, tôi nhanh tay vứt con răn ra ngoài rồi thả lỏng các khớp của bàn tay trực chỉ vào mặt thằng lùn đang nằm sổng xoài ra đất, âm thầm hít thở vận khí, tất cả đã chuẩn bị cho Nhất thốn kinh.

Thằng lùn nằm bất tỉnh nhân sự, tụi côn đồ ngạc nhiên một, bạn bè trong lớp tôi ngạc nhiên mười, và có thể chắc chắn thằng Minh Huy cũng đang ngạc nhiên gấp nhiều lần hơn nữa, bởi bây giờ nó đang mở to mắt nhìn tôi sững sốt.

- Mày...! – Một thằng mặt rô khác chỉ tay vào mặt tôi.

- Đập nó tụi bây! – Thằng kẻ bên vôi la lớn.

Tình thế lúc này chỉ có thể trông chờ vào phán đoán ban đầu của tôi, hi vọng tính toán sẽ không lầm, bởi tôi đã đánh thằng lùn xui xẻo kia đến tàn mạng và bằng một đòn khủng bố tinh thần nhất, giáng một nhát búa nặng nề vào tâm lý những thằng còn lại:

- Tụi mày nhào lên, tao đánh nát xương mặt của nó! – Tôi trừng mắt nhìn bọn kia.

Tôi vừa nói xong thì tụi nó sững người lại, vì quả thật tư thế thả lỏng khớp tay trực chỉ vào mục tiêu của tôi lúc này rõ là tư thế của các môn nội gia quyền, một người không biết võ nhìn vào cũng có thể đoán được đó là một đòn thế không bình thường chút nào.

Trong khi cả tôi lẫn những thằng kia đang bất động quan chiến vì đợi xem tình hình sẽ ra sao, tụi côn đồ thì đang do dự bởi có vẻ tụi nó biết nếu nhào tới thì thằng con tin kia sẽ không tốt đẹp gì, tôi thì đang chờ đợi xem mấy thằng mặt rô kia có vì nghĩa diệt thân hay không, thì từ bờ bên kia, thằng Minh Huy bất thần hét lớn một tiếng:

- Hây!

Rồi tranh thủ lúc chiến cuộc còn đang đứt mạch sống lại, nó chớp ngay thời cơ đó mà lượn một vòng cước, đá thẳng vào đầu một thằng đối diện, tiếp ngay sau đó, thằng Huy lại đảo cước đập mạnh gót chân vào mặt thằng mặt rô xấu số phía sau.

- Bốp! Bốp! – Hai đòn cước liên tiếp được thằng Huy sử ra đã một giây quật ngã luôn hai thằng côn đồ nằm vật ra đất.

Kế ngay sau đó, khi tôi lẫn mọi người xung quanh còn đang thần thờ vì bất ngờ thì thằng Huy lại túm cổ áo một thằng mặt rô khác mà kéo về phía nó:

- Cốp! – Thằng bị kéo về vô tình làm bình phong đỡ hộ thằng Huy một quyền từ trước mặt.

Trong khi thằng mặt rô tóc bờm kia còn đang sững sốt vì bị đối phương chơi hèn hạ lấy bạn mình làm bia đỡ đạn thì thằng Huy đã không bỏ phí giây nào, nó cong chân thật nhanh rồi làm một cú quét chân vào đối phương.

- Chát! – Thằng mặt rô mất đà loạng choạng té xuống đất, nó định chống tay đỡ lại thì bất thần bị thằng Huy đá nối ngay từ trên không, giáng thẳng một cước đầy uy mãnh xuống đỉnh đầu.

- Ầm!

Lãnh trọn một đòn nặng nề, thằng mặt rô ngã ập mặt xuống bờ suối nối gót số phận thằng lùn đeo răn, té phịch xuống nước bất tỉnh nhân sự.

Tận mắt chứng kiến 5 thằng đồng bọn bị hạ gục một cách bất ngờ và nhanh chóng, hai thằng còn lại trên bờ lập tức quay người bỏ chạy tháo thân:

- Chạy. .!

Cả tôi lẫn thằng Minh Huy đều không đuổi theo, mà chỉ lẳng lặng nhìn nhau để đánh giá lại thực lực đối thủ. Thằng Huy đứng bờ bên kia, lừ mắt nhìn tôi đang chậm chậm rời tay khỏi mặt thằng lùn mà lấy làm khó hiểu vì đòn thế tôi dự định tung ra. Riêng tôi cũng thập phần ngạc nhiên vì pha xử lý tình huống quyết đoán và nhanh như chớp của nó khi này, chỉ chưa đầy một phút mà nó dụng luôn cả thủy là 5 đòn cước hạ gục gọn lẹ 4 thằng côn đồ đang bao vây.

- “Rốt cuộc mày là cái thứ gì vậy?” – Tôi thoáng rùng mình, nghe sống lưng mình đã toát mồ hôi lạnh, và một niềm... phấn khích đầy khó hiểu lại đang chực chờ trào dâng.

Dường như vẫn còn chưa hoàn hồn, đám bạn lớp tôi lúc này vẫn đang trơ mắt ra, há hốc mồm nhìn tôi và thằng Minh Huy đầy ngạc nhiên. Chỉ đến khi ít phút sau đó, bọn thằng Khang mới vỗ tay âm ỉ:

- Quá dữ, thằng Nam mày biết võ à? – Khang mập chạy lại chỗ tôi.
- Tao còn chưa kịp ra tay nữa, nhanh quá! – Thằng Chiến cũng bước tới.

Tôi thở hắt ra cười khiêm tốn rồi quay sang Khả Vy:

- Không.. sao chứ?
- Ủ...cảm ơn... Nam! – Em ấy vẫn chưa hết bàng hoàng, gật đầu lúu rúu đáp.

Ở bờ bên kia, bọn cùng lớp còn lại vội bu lấy thằng Minh Huy mà ca tụng đủ điều:

- Huy giỏi võ quá, trước giờ tụi mình không biết nha!
- Đánh đẹp quá, học võ gì vậy?
- Giỏi văn lẫn võ, toàn tài rồi Huy ơi, hâm mộ quá à!

Thằng Huy vờ gãi đầu chối đây đẩy:

- Hên ấy mà, có gì đâu!

Rồi chỉ trong một thoáng, ánh mắt tôi và nó chạm nhau như điện xẹt, tôi không biết cái gật đầu của nó lúc này là ngầm ý điều gì, thế nhưng tôi biết kể từ đây, thằng Huy xét riêng trên vấn đề võ học thì cũng gần như gọi là đại kinh địch của tôi, A Lý mà đấu với thằng này thì cũng chưa biết chắc được mấy phần thắng bại.

Mặc cho tụi bạn đang hết lời ca ngợi mà vây lấy thằng Minh Huy vì pha đánh nhanh diệt gọn của nó khi này, tôi lặng lẽ bước đến chỗ Tiểu Mai đang ôm tay đứng thần thờ, nhìn nàng hỏi:

- Ủm... sao vậy?
-!

Thế nhưng Tiểu Mai không trả lời, đáp lại câu hỏi của tôi chỉ đơn thuần là một sự im lặng, và một ánh nhìn hẫ hẫ còn đang bất ngờ, pha lẫn nét buồn vô hạn.

Rồi nàng quay đi bước sang bên cạnh nhỏ Huyền, để riêng tôi đứng bất động dưới suối với hàng trăm nỗi lo đầy nghi vấn hiện lên trong đầu.

Ở vào tình thế vừa này, tôi cứ Khả Vy thì có gì là sai chứ?

Chương 242

Ít phút sau, cả lớp tôi đã tập trung hết lại ở lối vào Suối tiên:

- Bỏ.. tụi kia lại thật à? – Thăng Quý chỉ tay về phía năm thằng côn đồ đang nằm bất tỉnh trên bờ.

- Không sao, một chút là tụi nó tỉnh lại thôi, không thì những người khác cũng thấy mà kêu tụi nó dậy! – Thăng Huy nhún vai đáp.

- Thật hở? – Nhỏ Phương ngơ ngác hỏi.

- Ừm, lúc này mình có nương tay rồi mà, tại tụi nó ép người thôi! – Thăng Huy cười đều cẳng.

- Huy giỏi ghê, lại còn cao thượng nữa, hâm mộ quá! – Mấy nhỏ khác nhìn nó đầy mê mẩn.

Chỉ có riêng tôi là biết được năm thằng côn đồ kia sẽ không có thằng nào tỉnh lại sớm được, ít nhất cũng phải một, hai giờ đồng hồ mới hoàn hồn mà khổ sở ngồi dậy. Bởi đòn đánh của tôi lúc này là vào thẳng huyệt thái dương của thằng lùn, vừa đau vừa choáng, quả tình là đòn đó khá nặng tay do tôi quyết phải uy hiếp tinh thần của đám còn lại. Còn về bốn thằng mặt rô khác bị Thăng Huy đập thì lại còn bị nặng hơn, thằng nào cũng dính cước nặng nề của nó ngay mặt, chắc chắn sẽ bị sốc não mà bất tỉnh chứ chẳng đùa, thế thì làm quái gì có chuyện tụi nó sẽ sớm tỉnh lại như lời xảo trá của Thăng Huy.

Nhưng tôi không để tâm đến chuyện đó lắm, bây giờ đầu óc tôi chỉ có hai việc trước mắt, đó là ngày hôm nay tôi đã biết thực lực của Thăng Huy quả không phải tầm thường, tôi tự ước đoán rằng nếu phải đánh nhau với nó, chưa chắc tôi đã giành được phần thắng, mà cái ngày đó thì thể nào cũng sẽ xảy ra nếu như tôi quyết tâm làm những gì muốn làm, mà như vậy thì việc hai thằng đồng quy u tận là rất có khả năng. Thế nhưng tạm gác lại chuyện đó, bởi dù gì tôi cũng tự tin rằng mình sẽ đánh mạnh vào nó cả về thể chất lẫn tinh thần, bởi một khi nó đã buộc tôi dùng thủ đoạn thì tôi sẽ còn gian hùng hơn cả nó.

Chỉ là bây giờ tôi đang lo một điều, đó là nét mặt lạnh lùng của Tiểu Mai suốt khoảng thời gian ngồi xe buýt về lại thành phố. Suốt gần 30 phút đồng hồ trên xe, bỏ ngoài tai những lời hỏi han đầy thân phục của tụi bạn, tôi chỉ đang vừa khó hiểu vừa lo lắng vì không biết mình đã làm gì sai. Đồng ý là chính tôi bảo Tiểu Mai hạn chế gặp mặt, và mấy hôm giờ có thể do sự xuất hiện của bé Trân cùng vụ tôi đánh nhau trong trường đã làm nàng nhìn tôi bằng con mắt khác, có thể không còn tin tưởng nữa. Thế nhưng vừa này rõ ràng là nàng đã siết chặt tay tôi, đó là bằng chứng cho thấy nàng vẫn còn xem tôi là... chỗ dựa, mà vậy thì tại sao bây giờ nàng lại không thêm nhìn tôi mà chỉ lãnh đạm mang nét mặt lạnh lùng sương giá như thế chứ. Rõ ràng nàng đã buông tay, đồng ý để tôi giúp Khả Vy mà?

Vậy thì tôi đã sai ở điểm nào chứ? Tệ nhất là này giờ nghĩ đến điên cả đầu mà vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc là tại sao Tiểu Mai lại có thái độ như vậy. Chỉ ngồi cách nhau một hàng ghế mà bây giờ khoảng cách giữa hai đứa cứ như “gần ngay trước mắt, xa tận chân trời”, đã xa nay lại còn xa hơn.

- Rồi, mới có 3 giờ kém, lấy xe xong tập trung lại đi thăm thầy cô nha mấy bạn! – Khang mập thông báo cho cả lớp khi vừa bước xuống xe buýt.

Tất cả đều vào chỗ gửi xe ban sáng để lấy xe và bàn tán xôn xao về vụ việc thót tim khi nãy, chỉ riêng Tiểu Mai là có phần lặng lẽ, nàng chỉ dắt xe ra rồi đứng đợi mọi người một cách vô thức. Về phần Khả Vy thì có vẻ em ấy vẫn chưa hoàn toàn trở lại bình thường khi mà thỉnh thoảng bạn bè xung quanh hỏi tới thì chỉ gượng cười cho qua chuyện. Thôi kệ, dù sao tôi cũng đã giúp hết sức rồi, chỉ lo là Tiểu Mai đối với tôi đã giận nay càng thêm giận.

Trong lúc đang đợi tụi thằng Luân cùng đi thì thằng Minh Huy từ đằng sau dắt xe sát lại tôi, nhếch mép hỏi:

- Cũng có nghề hả?

Đoạn nó phóng xe vượt lên trước nhập bọn với tốp đầu với một thái độ ngông nghênh của “bậc anh hùng” “giả tạo. Tôi không có vẻ gì là mất bình tĩnh trước điệu bộ khiêu khích của nó, bởi chiến trận còn dài ở phía sau, bây nhiêu đây chả có gì gọi là thấm thía. Ừ thì hôm nay nó đã biết được thực lực của tôi rồi đấy, nhưng đồng thời tôi cũng biết ngược lại, bởi việc đầu lĩnh hai bên biết nhau là chuyện chẳng sớm thì muộn.

Sau gần 4 giờ đồng hồ đi thăm thầy cô này đến thầy cô khác, bọn lớp tôi đến tầm 8 giờ tối vẫn rủ nhau tập trung đi tầng 3 để gọi là “xả xui” “vụ gặp còn đồ hồi trưa.

- Đi không Mai? – Nhỏ Huyền quay sang hỏi.

- Mình hơi mệt, thôi về trước nha! – Tiểu Mai lắc đầu.

Nói rồi nàng quay xe đạp về, khi lướt ngang mặt tôi thậm chí nàng còn chả buồn nhìn tôi lấy một lần, thế nhưng tôi thì lại có nhìn nàng, từ suốt lúc rời xe buýt đến giờ đã như vậy rồi, tôi không rời mắt khỏi nàng một phút.

- “Sao vậy? Tiểu Mai! “– Tôi thở hắt ra dõi theo bóng nàng dần khuất nơi cuối đường.

Cảm thấy không còn cần thiết phải đi tiếp nữa, tôi kể sau đó cũng lựa lời từ chối khéo lời mời gọi của đám bạn rồi tách nhóm về trước, mặc kệ thằng Minh Huy đang được đám bạn bầu làm chủ xị chính của buổi hôm nay, bởi nó vừa có một pha lập công chuộc tội lúc chiều đã cứu nguy cả lớp thoát khỏi bọn còn đồ một bàn thua trông thấy.

Tối hôm đó, tôi nhắc máy gọi điện đến nhà tụi thằng một trong hội bàn tròn chỉ với một nội dung duy nhất:

- Chiều ngày mai, mày còn muốn lập hội bàn tròn, tự tay dẹp bè lũ thằng Minh Huy thì đúng 3 giờ gặp tao ở biển Đồi Dương. Vào đến bãi gửi xe rồi rẽ bên trái ra thẳng bờ cỏ Novotel, cứ tiếp tục đi thẳng bãi biển cho tới khi nào thấy tao là được. Còn nếu không muốn tham gia tao cũng không ép, tất cả là đặt an toàn lên trên hết, tụi mình vẫn là bạn tốt. Vậy nhé!

Tôi biết mình kể từ mấy hôm trước đã sớm đặt mục tiêu đá đổ thằng Minh Huy ra khỏi cái vị trí mà nó tưởng là bất khả xâm phạm lên hàng đầu. Vì vậy tôi buộc lòng mình phải tạm gác chuyện của Tiểu Mai qua một bên bởi tôi không thể cùng lúc làm được hai chuyện này được. Dù sao nàng vẫn còn học chung lớp đến gần hai năm nữa cơ mà, đợi khi tôi sút thằng Huy ra khỏi lớp

rồi thì sẽ giải thích với nàng tất cả mọi chuyện.

Chiều hôm sau, tôi dắt xe ra khỏi nhà rồi chạy thẳng một mạch đến bờ biển Đồi Dương, sau khi vào bãi gửi xe, tôi cẩn thận quan sát một hồi, khi đã chắc chắn rằng không có cái đuôi nào của thằng Huy bám theo thì mới rẽ xuống bãi biển.

Biển chiều mát mẻ, gió vẫn mang hương vị mặn mặn đặc trưng thổi lồng lộng vào bờ, tôi thư thái bước đi trên bãi cát trải dài:

- Sao rồi? – Sơn đen ngời bật dậy khi thấy tôi bước tới.
- Chỗ này bữa nay vắng nhỉ? – Tôi ngồi xuống cạnh nó, nhìn quanh quất bãi biển.
- Phải rồi, trong tuần mà, với cả trời đang nắng thì ít ai tắm giờ này lắm! – Nó trả lời.
- Ờ, cũng đúng, tụi thằng Đóm sao rồi? – Tôi hỏi tiếp.
- Vẫn chưa có gì mới mẻ! – Sơn đen nhún vai đáp.
- Ừm, không ngoài dự tính, vậy cũng tốt! – Tôi gật đầu mỉm cười hài lòng, tụi thằng Đóm không có báo cáo gì đột ngột chứng tỏ Tiểu Mai và bé Trần không thuộc diện theo dõi của bè lũ giang hồ vườn Minh Huy.
- Mà tao hỏi mày sao rồi? – Thằng Sơn lại hỏi tiếp.
- Tí nữa bạn tao tới rồi tao kể luôn một thể! – Tôi đáp.
- Chắc gì tụi nó đã tham gia, toàn mấy thằng không biết võ, nghe tới đánh nhau là chạy dài rồi mày ơi! – Nó thở dài ngao ngán.
- Thế mày cũng biết võ à? – Tôi nheo mắt trêu nó.
- Ở cái thằng này, tao không biết võ thật, nhưng tao được rèn luyện qua giang hồ nghe mậy, võ thực chiến cũng dữ lắm à nghe! – Nó quắc mắt đáp lại ngay.
- Biết, khỏi giới thiệu, tao giỡn ấy mà! – Tôi bật cười khanh khách, vì ai chứ thằng Sơn tôi rất yên tâm về trình võ chợ của nó, dù gì tôi với nó cũng từng đánh đông dẹp bắc gần 2 năm trời mà.

Ngồi tán dóc với thằng Sơn một hồi, tôi đưa tay nhìn đồng hồ thì đã 3 giờ kém 5 phút chiều mà vẫn chưa thấy thằng bạn nào trong hội bàn tròn có mặt. Đang định lắc đầu cười thì từ đằng xa, tôi thấy 3 thằng Luân khùng, Dũng xoắn và Tuấn rách đang lò dò đi tới:

- Sao bắt tụi tao ra đây xa lắc vậy? Hẹn ở đầu bờ biển không được sao? – Dũng xoắn quệt mồ hôi nhễ nhại, lè lưỡi than thở.
- Tụi mày đi xa, bãi biển trống thì tao mới chắc chắn là không có bị thằng nào theo dõi từ đằng sau chứ! – Tôi cười đáp.
- Ra vậy, mà mới có tụi tao thôi à? – Luân khùng ngồi xuống thắc mắc hỏi.
- Ừm, chưa tới 3 giờ mà, đợi tí nữa! – Tôi trả lời.

- Chắc mấy thằng kia chạy hết rồi quá! – Tuấn rách than thở.

Thế nhưng trái lại lời dự đoán xui xẻo của Tuấn rách là ít phút sau, cũng từ đằng xa tôi thấy thằng Chiến cũng đang đi tới:

- Tao tới kịp hả? Đông vui quá vậy? – Thằng Chiến thở hồng hộc như vừa bỏ chạy xong.

- Vừa kịp đấy, vậy chốt lại là 5 thằng của hội! – Tôi mỉm cười nhìn đồng hồ.

- Thế là thằng Khang ù với thằng Quý không đi à? – Dũng xoắn ngạc nhiên.

- Ủ, không ép mà! – Tôi gật đầu đáp.

- Cũng tốt, một thằng mập và một thằng ốm o thì không nên can dự vào đánh đấm! – Luân khùng trầm ngâm.

Thế nhưng cả đám tụi tôi đều sai hết cả, bởi vừa ngay sau đó là Khang mập và thằng Quý cũng đang tất tả chạy đến điểm hẹn, tay xách nách mang mấy chai nước ngọt ướp lạnh, vừa chạy vừa la bài hải:

- Đợi...đợi tụi tao....vớ!....!

- Tưởng... hai thằng mày không tới chứ? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

- Hi, trễ tí! – Khang mập liếm môi cười xoà.

- Tại nó đấy, tự dung rủ tao đi mua nước ngọt! – Thằng Quý nhăn nhó.

- Hê hê, tái lập hội bàn tròn thì phải có gì đó uống mừng chứ, giờ tụi mày có uống hông? Không uống tao cất đờ тонн! – Thằng mập vừa nói vừa nhử cái chai trước mặt cả bọn.

- Ah cái thằng bố lão này, để tao! – Nói rồi Dũng xoắn phóng vào quật thằng mập lăn đùng ra bờ cát rồi ôm gọn chai nước ngọt.

- Ế... cái chai đó tao uống rồi, chai nguyên đây nè con trai, he he! – Khang mập lồm cồm bò dậy cười đê tiện.

Liền ngay sau đó thì mấy thằng bạn chí cốt của tôi cũng nhảy vào giật mấy chai nước mát lạnh từ tay bọn thằng Khang rồi phá ra cười hể hả. Khởi phải nói tôi cảm kích đến như thế nào, bởi tính luôn cả quân sư Sơn đen thì 7 thằng con trai đang đứng trước mặt tôi đây đích thực là 7 thằng bạn thân chí cốt, 7 thằng huynh đệ nghĩa khí nhất mà tôi từng quen biết:

- Anh em, gặp được tụi mày chính là vinh hạnh cả đời của tao, dzô! – Tôi chìa chai nước ra.

- Dzô, chúc mừng Hội bàn tròn trở lại! – Khang mập giơ cao cái chai hét lớn.

- Dzô, quất tan tành thằng Huy!

- Bữa nay cụng chai, ngày mai cụng đầu thằng khốn Huy đó!

- Quất nó tới bến cái tội dám đá tao té xe!

Ít phút sau, khi cả đám đã uống mừng xong xuôi và qua thủ tục giới thiệu anh em cho tất cả mọi

người rồi, bọn chúng tôi ngồi quây lại thành vòng tròn. Rồi trước vẻ mặt háo hức của cả bọn, tôi trầm giọng kể lại vắn tắt tình hình của tất cả những ngày tính từ lúc thằng Minh Huy mới chân ướt chân ráo vào lớp đến khi nó ra oai giễu võ đập 4 thằng côn đồ của ngày hôm qua:

- Nắm hết tình hình chưa tụi? Có gì thắc mắc không? – Tôi hỏi.

- Rồi! – Tụi nó trả lời.

- À... nếu đã biết vậy thì tại sao ngày hôm qua mày phơi võ ra cho thằng Huy biết? Khác nào tiết lộ bí mật quân sự? – Luân khùng từ tốn hỏi.

- Không sao, bởi sớm muộn gì nó với tao cũng đập nhau, biết ít hay nhiều cũng là biết, với cả sau khi nó biết là tao có học võ thì từ giờ những hành động của nó nhắm vào tao sẽ e dè hơn! – Tôi trả lời.

- Lỡ nó cảm thấy mày nguy hiểm quá lại càng tấn công mạnh hơn thì sao? – Tuấn rách hỏi tiếp.

- Có lẽ bây giờ tao chưa phải là mục tiêu hàng đầu của nó, bởi mấy ngày qua tao chủ động không tiếp xúc với Trúc Mai, và lại cặp kè với một nhỏ khác. Nên bây giờ tao đoán nó có phần lơ là, vì vậy thời gian này chính là cơ hội tốt của tụi mình! – Tôi gật đầu đáp.

- Sặc? Nhớ thằng Huy tranh thủ tán Mai rồi sao? – Dũng xoắn giật thót.

- Không dễ đâu! – Tôi thở dài đáp.

- Mà... lập hội vậy, là ngày mai bắt đầu hẹn nó ra rồi tụi mình đánh hội đồng à? – Thằng Chiến tò mò hỏi.

- Đánh thì vẫn đánh, nhưng cần phải có kế hoạch! – Tôi tiếp lời.

Ngay tức thì sau đó, ngoại trừ Sơn đen ra thì đám bạn tôi đều đồng thanh hỏi:

- Kế hoạch như nào?

- Sẽ chia ra làm 2 tháng, từ bây giờ cho đến cuối tháng 11 là không tính, thời gian này tụi mày cứ án binh bất động, tao còn phải lo thông tin tình báo trước!

- Vậy tháng 12 ra sao?

- Trong khoảng thời gian này, thằng Sơn bạn tao sẽ dạy võ thực chiến tự vệ cho tụi mày, rất có lợi khi đánh nhau ở bên ngoài. Tuy vài chục ngày là khá ngắn không thể giỏi ngay, nhưng ít nhất khi gặp trận sẽ không bị hoảng sợ mà mất bình tĩnh. Những ngày của tháng 12, rất có thể tao sẽ tiến hành vài mưu chước để đáp trả lại thằng Huy, khi đó tao sẽ phân công cụ thể. Tóm lại trong tháng đó, tụi mày phải vừa lo học văn hoá mà lại phải vừa luyện võ, văn ôn võ luyện thì mới giỏi được, nhớ nhé!

- Ủm, à mà con bé hôm bữa đọi mày ở cổng trường là ai thế? Xinh đấy chứ! – Tuấn rách hỏi dò.

- Quen biết sơ sơ thôi, đừng để tâm! – Tôi nhú mày đáp.

- Nó có vai trò gì trong vụ này không? – Thằng Quý thắc mắc.

- Có thể! – Tôi thở hắt ra.

- À mà, sao dạo này tao thấy mày hay chơi với thằng Xung thế? – Đến lượt Khang mập hỏi.
- Nó là át chủ bài của tao đấy, tiếp cận nó càng nhiều càng tốt, nên tao mới mượn bản sơ yếu lí lịch của cả lớp! – Tôi trả lời.
- Vậy.. lỡ thằng Huy thấy mày chơi thân với nó, rồi sai người đánh luôn thằng Xung thì sao? – Luân khùng nhăn mặt.
- Đó là lí do tao tiếp cận với nó đấy, thằng Xung phải bị tụi thằng Huy đánh, còn bị nặng hay nhẹ thì còn tùy xem tạo hoá của nó thế nào! – Tôi bình thản đáp.

Đến đây thì tôi nhận thấy thái độ của tụi bạn có phần thay đổi:

- Không sao, tất cả tao đã tính đến hết rồi! – Tôi trấn an hội bàn tròn.
- Vậy... còn tháng 1 thì sao?
- Đây là tháng cuối cùng, rất quan trọng, phải lôi đầu thằng Huy ra ngoài!
- Làm sao lôi được? Nó toàn ngồi phía sau chỉ đạo, như vụ tụi kia phá xe đó, mày biết mà có làm gì được nó đâu!
- Vụ đó đúng là tao mất bình tĩnh, nhưng giờ thì tao đã thông suốt rồi!
- Là sao?

Tôi trầm giọng hít một hơi thật sâu rồi đưa mắt nhìn tụi bạn:

- Mày biết khi nào thì một thằng đầu sỏ buộc phải ra mặt không?
- Nếu biết tao đã không hỏi!
- Là khi nó bị tác động mạnh mẽ, làm nó tức điên đến mức nó phải tự thân hành ra bên ngoài khi trùng phạt thủ phạm!
- Tao.. không hiểu lắm!
- Đến lúc đó tụi mày sẽ hiểu!

Nói rồi tôi nhìn qua thằng Sơn đen:

- Vai trò của viên đạn bạc đấy!
- Đạn bạc? – Đám bạn tôi ngăn người ra.
- Mày... chơi ác đấy, tao không ngờ! – Sơn đen tròn mắt nhìn tôi.
- Cái gì cũng phải có hi sinh! – Tôi lạnh lùng trả lời.

Đến đây thì quân sư Sơn đen im bặt không nói thêm gì nữa, mặc cho tụi bạn tôi đang ngẩn tò te vì chả hiểu gì sất.

- Rồi, vậy nhé, bắt đầu từ tuần sau, cứ 7 ngày thì sẽ có 4 ngày nhóm mình đứng 3 giờ chiều tập

trung tại đây, một là để luyện võ, hai là phân công phạm vi tác chiến! – Tôi đứng dậy đồng dục nói.

- Ủm! – Hội bàn tròn cũng đứng dậy theo.

- Anh em, tao hỏi tụi mày, có muốn tụi tay đâm vào mặt những thằng đã đâm lén sau lưng tụi mày không? – Tôi gần giọng.

- Dĩ nhiên là muốn, tao ghét mấy thằng mất dạy đó! – Dũng xoắn cằm phần.

- Còn mày? – Tôi quay sang Khang mập.

- Chắc rồi, cái lưng tao còn bị bầm nè! – Thằng mập hừ mũi.

- Tao nữa, vụ bị ướt mem là tao quê rồi nha! – Thằng Quý chen vào.

- Tốt! – Tôi gạt đầu hài lòng.

- Cái thắng xe của tao sửa cũng mất vài chục ngàn, haizz! – Luân khùng chép miệng.

- Tao chưa bị gì, nhưng chắc cũng sớm thôi, đập được tụi nó thằng nào hay thằng đó! – Tuấn rách tiếp lời.

Tôi đưa tay khoát ngang một vòng:

- Tốt, kế hoạch tác chiến đã đổ thằng mất dạy kia chính thức bắt đầu từ hôm nay, những ai đã tham gia thì dù có chuyện gì cũng phải nhớ kĩ ngày này, nhất ngôn vi định!

- Ok, mày sao tụi tao y vậy! – Đám bạn cương quyết trả lời.

Buổi chạng vạng của ngày hôm đó, cái cụng tay tuyên thệ của đám con trai tụi tôi sau này đồng thời cũng chính là hồi chuông mặt vận đã được gióng lên dành riêng cho bè lũ thằng Minh Huy, báo trước một kết cục thê thảm tột độ, thân bại danh liệt đến tột cùng của những đứa giang hồ vườn không biết tự lượng sức mình mà đi gây hấn với Hội bàn tròn A1.

Khi Thu Sang Đông....

Lại một thời khắc giao mùa từ Thu sang Đông...

Anh vẫn nhớ buổi sáng của ngày hôm đó, một sớm thu khi nắng còn chưa lấp ló qua những hàng cây... Trước cửa nhà em, anh xốc lại chiếc quai đeo cặp chéo qua vai...

- Hi, đợi lâu không?

- Anh mới tới thôi! - (Dù rằng anh đến cả 15 phút rồi =.=)

- Nhăn hết rồi kìa, không ý tứ gì cả!

Và rồi em sửa lại cổ áo anh, dù chỉ là gấp lại một chút vạt vàng còn vương trên áo vào một buổi sớm khi anh tất tả chạy đến nhà em....

- Nào, đến lớp thôi, hi!

- Ừm, mà có lạnh gì đâu, em khép áo anh thế, không chùng lại ngộp thở =.=!

- Ừ, để rồi coi, tui biết ông quá mà! - Em bĩu môi.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh vừa xuýt xoa, vừa ngóng vào cánh cổng sắt màu đen:

- Lâu quá, làm gì vậy?

- Sao bảo đợi bao nhiêu cũng được mà? - Em áo trắng tinh khôi, nhoẻn miệng cười bước ra.

- Thì... lúc này lúc kia chứ! - Anh ngượng ngập đáp lại.

- Lạnh rồi, choàng vào cho ấm nè!

Rồi em nhẹ choàng qua vai anh chiếc khăn sẫm màu lông thú, thật bất ngờ nhưng cũng thật khế khàng:

- Hết phàn nàn rồi nha?

- Ừm... mà... anh không quen cho lắm... cứ thấy như phim ấy...!

- Thì sao? - Em nghiêng mái đầu nhìn anh.

- Thì... ngại chứ sao, tự dưng cả lớp có mỗi mình anh... choàng khăn...!

- Anh lạ, khăn em thêu đấy, không choàng thì em... treo cổ!

Thế là anh nửa phát hoảng vì bà vợ hắc ám, nửa... phì cười vì cô nàng đầy yêu thương đang tựa vai phía sau...

Sắp đến ngày giao mùa của Thu sang Đông rồi, em sẽ lại sửa cổ áo giúp anh, hay ... anh sẽ lại choàng chiếc khăn của ngày giao mùa hôm ấy?

.....

Chương 243

Tuần cuối cùng của tháng 11 là những ngày hoàn toàn sóng yên gió lặng, không biết có phải vì do vừa thăm định lại thực lực của tôi sau màn đập tụi côn đồ hôm ngày 20, hay là do gần đây tôi đã án binh bất động, mà thằng Minh Huy hầu như không đụng đến hội bàn tròn tụi tôi nữa. Mà cũng có thể là do, không còn bọn tôi phá đám, thằng Huy ngày càng tán tỉnh Tiểu Mai bạo dạn hơn trước. Ở lớp, nó tìm mọi cách xun xoe nàng, ở giờ thể dục nó luôn là thằng khi đi tay không khi về là 2 ly nước ngọt, một cho nó, một cho Tiểu Mai. Giờ ra về, nó dắt xe đi sát bên nàng, thỉnh thoảng ra đến cổng trường nó lại còn nhìn đều tôi và cười khẩy một cách nhạo báng.

Tôi khổ tâm không? Có chứ! Rất nhiều là đằng khác, khi ngày nào cũng phải chứng kiến cảnh Tiểu Mai lạnh lùng với mình và luôn bị một thằng mặt dày lúc nào cũng kè kè cạnh bên. Tôi đau một nỗi đau không tên và khó hiểu, bởi tôi dù có nghĩ mãi cũng không thể nào đoán ra được lí do tại làm sao mà Tiểu Mai mấy hôm giờ lại mang thái độ như vậy với tôi. Rõ là ngày hôm đó, nàng buông tay tôi ra là để tôi giúp Khả Vy mà, sao lại trách tôi được? Cũng không biết có phải là do nguyên nhân này hay không, nhưng tôi cảm nhận có thể là do điều đó.

Thế nhưng dù có đau khổ thế nào đi nữa, tôi cũng vẫn giữ trong lòng một niềm tin kiên định, hoặc giả rằng tôi chỉ còn cách duy nhất là tin tưởng ở Tiểu Mai, rằng nàng sẽ không đời nào lại đi thích thằng Minh Huy đâu giả kia, chỉ mong nàng đợi tôi thêm một thời gian nữa thôi.

Cười không phải là bạn, cười là tai nạn sắp tới, tôi luôn tự nhủ mình như vậy mỗi khi thấy thằng Huy cười đều mình. Mà quả thật nếu căn cứ vào những gì tôi đang tiến hành lúc này thì trong vòng hai tháng tới, tai nạn sẽ đến với nó thật. Ngày cuối cùng của tháng 11, tôi nhận được báo cáo của 3 thằng đệ, đầu tiên là của thằng Bòm, đối tượng theo dõi là Tiểu Mai:

- “Hoàn toàn bình thường, sáng tới lớp học, sau đó về nhà thì hầu như là chỉ ở trong nhà, thỉnh thoảng có ra ngoài đi chợ, rồi hình như biết chơi đàn nữa. Chốt lại là không có ai theo dõi cả, tự nhiên em thấy chỉ có mình em là thằng theo dõi thôi huynh ơi, hic! À, có một điểm khác thường duy nhất là..... “

Tôi thót tim khi đọc đến đoạn báo cáo này, và mém nữa là sặc vì cười:

- “Điểm khác thường là... bà chị này đẹp quá huynh ơi, trông không giống con gái nước mình, eh he he! “

Tiếp theo là kết quả của thằng Rế, đối tượng là bé Trân:

- “Em mệt mỏi với con nhỏ này quá, nó hết chạy từ nhà sách này qua nhà sách khác, cứ chỗ nào có truyện là nó tấp vào ôm về cho bằng hết, mà hình như nhà nó giàu sụ, mua cả đồng truyện chẳng tiếc tiền. Theo như khả năng ngoại cảm siêu phàm của em thì không có ai theo dõi con nhỏ này hết, chỉ có em thôi. À anh ơi, nhỏ này có bạn trai chưa? Em mê nó thiệt rồi! Cu Rế kính bít! “

Lạ hồn thằng Rế, giao nó công vụ mà nó lại đi tằm tia con gái nhà người ta, thầy kệ dù sao nó cũng được việc, tôi chuyển sang tin tình báo của thằng Đóm, đây là tin tối quan trọng, bởi đối

tượng của nó là thằng Minh Huy:

- “Em không biết mâu thuẫn giữa anh với thằng này ra sao, nhưng anh đang dây vào một thằng đại ca đó anh Nam. Nó có cả một băng tầm 10 thằng thường tụ tập ở quán bi-da trên đường Võ Hữu, trong đó đúng là có 2 thằng tên Bin và Bon mà anh kể. Theo như em biết được thì nhà thằng đại ca này giàu lắm, tiệm xe nhà nó cực lớn, mà hình như có điểm này hơi lạ lùng, là mẹ nó tuy rất cưng nó, nhưng ba nó thì trái lại, có lần em thấy ông chửi nó sa sả vì suốt ngày đi chơi, sau đó mẹ nó ra nói gì đó rồi nó đi tuốt luốt. Mới biết được nhiều đây thôi anh, tuần sau em sẽ tiếp tục dò la thêm, à anh nói anh Xềng cho em xin 100 ngàn tiền bi-da nhé, tụi nó chơi ở quán sang quá, em đánh bàn kế bên với tụi nó để nghe ngóng nên hơi tốn! “

Vậy là thằng Đóm có thu hoạch khá lớn, đó chính là ba nó không cưng con trai như tôi tưởng, cứ nghĩ rằng ba nó sẽ lờ đi tất cả những thành tích bất hảo của nó chứ, điểm này tôi đặc biệt lưu tâm vì sẽ có khi dùng đến. Chốt lại một tuần theo dõi, tôi rút hai thằng Bòm và Rế về sau khi biết chắc rằng bè lũ thằng Huy không cho người bám đuôi Tiểu Mai cùng bé Trân, chỉ để lại thằng Đóm tiếp tục thâm nhập vào trận địa của địch, mà cái vụ 100 ngàn thì kể cũng có... hơi căng thật, phải chi tụi thằng Huy chọn quán nước mía làm điểm tập kết thì tôi đỡ phải tốn hầu bao rồi, đành bấm bụng móc ra đưa Sơn đen nhờ nó trả cho thằng Đóm:

- Nó bảo tụi mày chịu thua nó rồi, dọa vài phát là tụi mày sợ chạy hết! – Sơn đen tiết lộ.

- Ủm, chờ đó! – Tôi hít một hơi thật sâu, kìm giọng nói.

- Nhưng nó kể với tao trong game, là mục tiêu chính của nó biết võ, có điều không bằng nó, thằng đó là mày phải không? – Thằng Sơn hỏi tiếp.

- Chứ ai! – Tôi đáp.

- Mày... đánh không lại nó thật à? – Sơn đen nhú mày ngạc nhiên.

- Chưa biết, đã giao thủ bao giờ đâu! – Tôi thở hắt ra. – À mà dạo này nó kể với mày nhiều thế, bộ nó tin tưởng mày rồi à?

- Ủm, cũng có thể, nó nạp thẻ để tao cày game giùm nó, nên tao nhờ mấy thằng đệ ngồi chơi thâu đêm suốt sáng, giờ nhân vật của nó cũng vào top 10 server rồi, nên nó khoái tao lắm. Thỉnh thoảng tao mớm mồi hỏi nó vài câu, nó trả lời tuốt luốt! – Thằng Sơn cười đáp.

- Tốt, cứ vậy mà phát huy! – Tôi bật cười vỗ vai nó.

- Cần người dợt trước không? Tao làm đối thủ của mày! – Sơn đen đề nghị.

- Khỏi, mày có chuyên dụng cước pháp đâu! – Tôi lắc đầu từ chối.

- Vậy là nó học Taekwondo à?

- Cũng chưa biết, chỉ là thấy nó đá hơi nhiều thôi, mà tao thì kị mấy đòn chân!

- Ủm, thế tính sao?

- Có thằng khác làm đối thủ tao hộ mày rồi, lo dạy cho tụi bạn tao đi!

Tôi nhún vai trả lời thằng Sơn rồi đưa mắt nhìn sang tụi bạn trong hội bàn tròn đang tập võ thực

chiến, tức là dợt phản xạ tránh đòn và cách ra đòn. Tuần đầu tiên của tháng 12, cứ buổi chiều là nhóm bọn tôi lại tập trung ở bãi biển Đồi Dương để luyện vài chiêu tự vệ cho tụi bạn, thằng Sơn giữ vai trò dạy chính, hai thằng Bòm và Rế là trợ giảng kiêm luôn mục tiêu đối luyện, tôi thì vừa ngồi quan sát vừa ngẫm nghĩ nhiều việc khác, và chiều hôm nay cũng là một buổi chiều như vậy. Thế nhưng ngoại trừ thằng Chiến đã có học qua võ trước cùng thằng Luân có vẻ khá hơn chút đỉnh, hết thảy những ông mãnh còn lại đều đang múa may như mèo quào:

- Đấm ra thì cũng thở ra cho nặng đòn, thu tay lại thì hít vào, cố giữ hô hấp đều đặn cho đỡ mất sức! – Tôi bước sang chỗ Dũng xoắn, đấm vào tay trước của nó mà nhắc.

Rồi quay sang Tuấn rách, tôi neho mắt nhìn nó đấu luyện với thằng Bòm một hồi là biết ngay nó đang bị hỏng chỗ nào:

- Để lưỡi của mày chạm vào vòm trên họng, rồi ngậm miệng lại mà thở bằng mũi, lúc bị đánh vào mặt sẽ tránh sốc não, giảm đi lực choáng vào mặt!

- Hà? Sao phải thế?

- Mày cứ thè lưỡi ra thở như vậy, nó cho một cú vào cằm là cắn đứt lưỡi đấy!

Kế đó tôi lại chuyển sang nhìn Khang mập, khổ thân nhất là thằng bạn này của tôi, dặn bao nhiêu lần vẫn cứ như vậy:

- Mày phải mở to mắt ra, chứ đòn đến mà nhắm tịt mắt lại thì thấy đau mà né chứ!

- Tao chịu, hải quá mày ơi! – Thằng mập rụt cổ đáp.

- Nếu chưa học võ thì bất cứ cái gì vụt tới trước mặt, nhắm mắt là phản xạ tự nhiên của con người, mà vậy thì chắc chắn bị trúng đòn, nên mày phải mở mắt ra, có thể không thấy đòn đánh như cứ nhảy lùi ra sau mấy bước là yên chuyện, lâu dần sẽ quen thôi! – Tôi gãi đầu giải thích.

Và cuối cùng là thằng Quý, tôi đến gọi là dở khóc dở cười khi nhìn thằng này đang chờ người ra như khúc gỗ nhìn thằng Rế múa may thị oai liên tục:

- Thả lỏng cơ bắp ra, thả lỏng đi, tự nhiên thôi! – Tôi nhắc.

- Thả...? Là sao? Thả ra sao mà tao thủ thế? – Nó ngạc nhiên hỏi lại.

- Mày gồng cứng người như vậy, đòn đến mà trúng phải là còn bị nặng và đau hơn, thả lỏng người ra cho gân cốt linh hoạt, để né đòn, có trúng cũng bị nhẹ hơn! – Tôi thở hắt ra.

- À... thế mà tao không biết! – Thằng Quý toét miệng cười.

Mà có lẽ cái câu cười là tai nạn sắp tới hình như đúng thật, bởi tôi vừa ngồi lại xuống bờ cát là thằng Quý đang cười bỗng trúng phải một đấm sái quai hàm từ tay thằng Rế, làm thằng này rống lên như heo bị chọc tiết và lăn đùng ra đất mà la bài hải.

- Tao thấy chắc không có kết quả đâu mày ơi, tập một tháng thì sao mà đủ! – Sơn đen thở dài ngao ngán.

- Yên tâm, tao có ý của tao cả! – Tôi nhún vai đáp.

Đang định hỏi thằng Sơn thêm vài chuyện thì từ đằng xa, thằng Chiến tách nhóm mà nhảy bổ đến chỗ tôi:

- Ê, ra thử chút mậy!
- Thử gì? – Tôi ngơ ngác.
- Thì thử giao lưu một chút, chứ thấy mày ngồi không nhàn hạ quá! – Thằng Chiến đề nghị.
- À... Sơn, ra cho bạn tao thử tay này! – Tôi quay sang Sơn đen.
- Thử bạn mày sau, giờ mày trước đi! – Nó tiếp tục nài nỉ.

Tôi thoáng bất ngờ với lời mời này của thằng Chiến, nhưng trước ánh mắt tò mò của tụi thằng Luân, tôi cũng cười khì mà đứng dậy bước ra chỗ đất trống để thể theo yêu cầu của thằng bạn. Ít giây sau, Sơn đen đứng hai thằng tôi giữa phát tay nói:

- Nhường lực nhưng không nhường đòn, bắt đầu!

Liền ngay tức thì thằng Chiến thu mình vào thế thủ, tôi trông thì biết ngay là nó học võ Tây Sơn, bởi thế thủ giống hệt như của Phệ đầu lãnh năm nào, nhưng không vì thế mà tôi chủ quan khinh địch, cũng lùi chân vào Kiềm Dương Nhị Tự, bước vào thế thủ truyền thống của Vịnh Xuân Quyền. Thằng Chiến xoạc chân lên trước rồi thấp người xuống, tung một cú đá quét vào chân trước của tôi, lập tức tôi thu chân lên rồi bước lùi ra sau. Cú đá quét vừa rồi của nó mang tầm rộng khiến tôi bỏ ngay ý định một chiêu đã phân thắng bại bằng cách nhảy vào tầm cước mà dụng quyền vào đầu thằng Chiến.

Nhận thấy cú đá quét không trúng mục tiêu, thằng Chiến vụt đứng dậy thu cước sát vào đầu gối rồi bung cước ra:

- Vù! – Tôi vội lách người sang bên để tránh, kịp nghe gió xé bên tai.

Và không đợi thu cước về, nó làm một động tác vừa kết hợp đảo người vừa xoay chân trụ sang mặt bên phải thành một cú đấm vòng từ ngoài vào trong. Thế nhưng thằng Chiến dụng đòn này là tôi đã biết trình độ của nó đến giới hạn nào, bởi hiện giờ nó chỉ đang trụ bằng một chân với đòn vỗ mỗi của thế Lão Hổ, và tôi cũng chỉ chờ có thế.

- Soạt! – Tôi không tránh đòn nữa mà lao vào chụp ngay cánh tay của nó, bởi một đòn quyền thì chỉ mạnh ở phần đầu quyền vì lực dồn ở đó là nhiều nhất, càng về gần cơ thể thì lực càng yếu dần, tôi chụp trúng phần cơ bả vai của nó rồi đẩy mạnh, vô hiệu hoá toàn bộ lực đánh.

Rồi tôi thính kinh trên tay quyền của nó, sau khi đẩy là dụng Phục kéo tay nó lại và lật sang bên cánh, tiếp tục đẩy tay nó ép sát vào người, tiện thể dụng luôn tay kia phạt ngang qua đùi luôn tay còn lại đang quơ quào của thằng Chiến làm thành một dấu chéo trước người nó. Và tôi dụng cước đá triệt vào phần sau gối chân trụ duy nhất của nó:

- Bốp! – Thằng Chiến mất đà khụy xuống.

Không còn chỗ nào bấu víu bởi hai tay của nó đang bị tay trái của tôi khoá chặt lại, và tay phải của tôi thì đang chực chờ đánh ra một chưởng đánh Thán bằng lòng bàn tay vào cằm trước của nó, thằng Chiến vội la lên bài hãi:

- Ế...ế... tao thua... kéo lại.....!

Ngay tức thì tôi thở hắt ra dồn toàn bộ trọng lượng vào chân trụ phía sau của mình, thu tay kéo thằng Chiến đang mất đà bật ngược trở lại:

- Sao rồi? – Tôi vỗ vai nó.

- Ờ... tao thua, haizz! – Thằng Chiến ngồi phịch xuống cát quệt mồ hôi trán.

- Vậy cũng khá rồi! – Tôi cười đáp.

- Mà học võ gì vậy? Cái đòn khoá tay khi nãy ấy? – Nó đưa tay thắc mắc.

- Tao học Vịnh Xuân, khoá tay gọi là Niêm Thủ! – Tôi nhún vai trả lời.

- Nhanh quá, giống như tay mày đi theo tay tao ấy! – Nó thở dài đáp.

- Ừm, mà mày muốn giao lưu thì đánh thử với thằng Sơn kia, chứ đánh quyền với tao không được đâu, bị khoá rồi là hết cục cựa! – Nói rồi tôi chỉ tay sang Sơn đen đang ngồi.

Vẻ như thằng Chiến vừa thua tâm phục khẩu phục, nên nghe tôi chỉ sang giao thủ với Sơn đen thì nó nhíu mày ra chiều uý kị, bởi thằng Sơn dù gì cũng là bạn thân của tôi.

- Chả sao đâu, mày với nó hợp đấy, thử xem! – Tôi xua tay nói.

- Hợp cái đầu mày, xem tao đây! – Sơn đen ngắt lời tôi rồi ngồi bật dậy.

Vậy là đến lượt thằng Sơn được thằng Chiến chọn làm đối thủ, ầu thì đây cũng chả thể gọi là hiểu chiến, chỉ là bản năng của một người học võ, luôn muốn tìm người để giao tay cho biết trình độ mình và đối phương thế nào. Mà tôi trông thì có lẽ thằng Chiến chỉ học võ chưa được lâu, bởi so về võ Tây Sơn cùng một phái thì thằng này chỉ bằng một nửa Phệ đầu lãnh là cùng, vì thằng Phệ so về phản xạ cùng cước pháp thì nó tốt hơn thằng Chiến nhiều.

Đang ngồi định bụng xem hết trận đấu của Sơn đen với thằng Chiến xong rồi rủ tụi bạn về đi ăn thì thằng Luân đột ngột ngồi xuống cạnh tôi hỏi:

- Ê, giờ tới lượt tao!

- HẢ?

Tôi giật nảy người vì chung hửng, thằng Chiến là đứa duy nhất trong hội bàn tròn ngoài tôi ra biết võ thì đã đành, đòi giao thủ với tôi thì còn có cơ sở, chứ mấy đứa còn lại đã từng tập tành võ về bao giờ đâu. Thế nhưng giờ lại đến lượt Luân khùng điên không sợ sùng hay sao vậy kia?

Chương 244

Thằng Luân không biết tôi đang nghĩ gì, nó cũng ngó người ra:

- Cái mặt mày vậy là sao đấy?
- Mày... rủ tao đánh giao lưu giống thằng Chiến á? – Tôi há hốc mồm.
- Bố thằng điên, tao đánh gì lại mày! – Nó lắc đầu đáp.
- Thế... sao không tập tiếp đi? – Tôi thắc mắc.
- Nghỉ tí, tiện thể hỏi mày vài câu, nói chuyện chứ không có đánh đấm! – Luân khùng tiếp lời.
- À... ờ... thế mà cứ tưởng, hỏi gì hỏi đi! – Tôi thở hắt ra đáp.

Và kể sau đó, bằng một thái độ rất ư là nghiêm trọng, thằng Luân nheo mắt nhìn tôi:

- Mà tao hỏi gì thì mày phải nói thật đấy nhá!
- Ờ... cái thằng, tao có nói láo bao giờ đâu, chừng nào thích thì mới láo thôi! – Tôi phì cười.
- Địch... giỡn hoài vậy? – Nó sùng sộ.
- Rồi... rồi, tao nói thật, mà nói được gì nói chứ mày hỏi... chuyện tình cảm yêu đương là tao không trả lời được à ghen, he he! – Tôi nói nửa đùa nửa thật.
- Yên tâm, vớ vẩn!

Rồi Luân khùng trầm ngâm vài giây khiến tôi cũng khá là ngạc nhiên vì chả biết thằng này định hỏi những gì mà lại làm bộ mặt nghiêm nghị đến thế, sau đó nó trầm giọng hỏi:

- Mày...có bao giờ nghĩ là mày cũng thủ đoạn không kém thằng Huy không?

Ngay sau câu hỏi của nó, tôi thoáng sững sờ vì không hiểu tại sao thằng bạn mình lại đi hỏi điều như vậy:

- Là sao? Tao không hiểu lắm? – Tôi hỏi ngược lại nó.
- Là tao thấy mày cũng dùng nhiều cách chơi nó, vậy đâu có khác gì thằng đó? – Luân khùng tặc lưỡi nói tiếp.
-! – Tôi nhú mày im lặng.
- Không sao, chỗ bạn bè, tao nghĩ nên nói thẳng nói thật! – Nó thở hắt ra.

Tôi im lặng không phải vì chưa biết phải trả lời ra sao, mà là vì chẳng ngờ trong nhóm bạn hoá ra cũng có ít nhất một đứa lưu tâm đến điều này. Bạn của tao ời, hoá ra là mày đang nghĩ về chuyện này đây sao?

Nghĩ rồi tôi chợt bật cười thành tiếng:

- Mày cười gì? – Thành Luân ngạc nhiên.

- Không... chỉ là...!

Tôi trầm giọng đáp, đưa mắt phóng ra tầm nhìn quang đãng trước mặt, đại dương xanh ngắt một màu đang mênh mông theo gió.

- Mày nói đúng rồi đấy, đồng ý rằng con người tao là vậy, nhưng đừng đánh đồng tao với nó!

- Tao không đánh đồng, mà là mày khá giống với nó!

- Khác chứ!

- Khác chỗ nào?

- Là tao biết dùng người, biết dùng thủ đoạn khi nào, và vào mục đích gì!

- Tao không hiểu?

- Tao hỏi mày, dùng thủ đoạn để đấu với một kẻ dùng thủ đoạn, gọi là gì?

- Là... gây ông đập lưng ông!

- Ủ, tao chỉ trả cho thằng Huy những gì mà nó phải nhận được!

Thành Luân vẻ như vẫn không đồng ý, nó lắc đầu nhăn mặt:

- Đồng ý là vậy, nhưng mày lôi thằng Xung vào cuộc là không được, nó có biết gì đâu chứ? Bây giờ nó vẫn tưởng là mày đang muốn làm bạn với nó đấy, có nghĩ qua cảm nhận của nó chưa?

- Thật ra... vấn đề này tao đã nghĩ khá nhiều, có mặt đúng, có mặt sai, nhưng... ừm, trước tiên cần phải làm rõ một số thứ khác, rồi mới đến chuyện thằng Xung!

- Không phải, ý tao là... như vậy, mày đã có đám bạn mà hồi cấp 2 theo lời mày tui nó cũng chơi theo gang hồ, vậy sao không nhờ thằng tui nó đánh thằng Huy một trận luôn, việc gì phải nghĩ cách này nọ, kéo cả người không liên quan vào cuộc?

- Thế bây giờ mày có đang nghe tao nói không? – Tôi thở hắt ra.

- Nói đi, tao nghe! – Thành Luân gật đầu vẻ bất nhẫn.

- Đúng, tao có thể nói bằng của thằng Sơn đen đập với bằng của thằng Huy một trận, và có lẽ bên bọn tao sẽ thắng. Nhưng như vậy thì thằng Huy sẽ nhận được gì? Và tui mày có xứng đáng với chuyện này không?

- Là sao?

- Tao đồng ý với mày là tao có thể xử nó bằng luật ngầm, nhưng như vậy chính là tao đã chịu thua nó, chịu thua với cách nó đối xử với tui mày. Giả sử tao đánh nó bầm dập, cho nó nằm viện một thời gian dài, vậy thì lấy gì đảm bảo nó sẽ chịu thua? Lấy gì đảm bảo sau khi lành lặn, nó không tìm đến tao và tui mày để trả thù lại? Tệ hơn là gia đình nó sẽ gây áp lực lên nhà trường, bọn mình có thể bị đuổi học vì tổ chức đánh nhau, dù cho lí do có đúng đắn đến mấy đi chăng

nữa!

-!

- Mà biết rõ con người thằng Huy rồi đấy, mâu thuẫn ban đầu chỉ là giữa riêng tao với nó, thế nhưng nó không hại tao, mà lại đi hại bạn bè xung quanh tao, là tụi mày đấy. Nếu tao đánh thắng nó, thì với thế lực của gia đình nó, mọi chuyện sẽ như hồi cấp 2, ba mẹ nó sẽ bung bít mọi việc hết như lần nó đánh thằng con ông thầy bên trường Chuyên. Rồi thù lại thêm thù, nó sẽ tìm đánh tao, vậy thì không sao, nhưng nó đánh tụi mày thì sao? Oan oan tương báo đến bao giờ mới dứt?

Gió biển thổi rì rào qua những hàng dương, nhóm bạn ở phía trước vẫn đang miệt mài tập võ, và ở bờ cát bên này, tôi với thằng Luân đang có cuộc nói chuyện thẳng thắn bộc trực nhất từ trước đến giờ.

Thằng Luân im lặng vài phút, rồi nó thở dài nói tiếp:

- Vậy... sao mày không chọn cách nào đường đường chính chính ấy, như là cố gắng học tốt chẳng hạn? Học vượt qua mặt nó, cho nó thua tâm phục khẩu phục luôn? Lúc đó nó còn tư cách gì mà tranh với mày đâu chứ?

- Vô ích, mày không nhớ ngay từ lúc đầu tiên đã chọn cách này rồi sao, tao có luyện Toán ở nhà, Lí thì nhờ mày, Hoá thì nhờ thằng Tuấn, tao cố công học hành trở lại, tất cả là để chứng minh tao giỏi hơn nó. Lúc đó tao chỉ nghĩ đơn giản rằng nếu tao học giỏi hơn nó, tao sẽ có thể hơn nó tất cả mọi thứ. Nhưng đổi lại, thằng Huy chọn cách nào? Tụi mày nhận được những gì?

-!

- Nó học không lại tao, nó không giỏi bằng tao, vậy là chuyển sang phá từ sau lưng tao, sai người đá xe thằng Chiến, tạt nước thằng Quý ngay trong trường học, đánh thằng Dũng, cắt dây thắng xe mày, rồi bắn lén thằng Khang. Ừ tao chọn cách quân tử là học hành với nó, nó lại dụng thủ đoạn tiểu nhân mà đối với tao, vậy thì phải làm sao?

-!

- Có thể mày đang nghĩ sao tao không âm thầm chờ thời cơ mà đường hoàng đợi cơ hội tái đấu với nó, nhưng tao hỏi mày, cơ hội có đến với những kẻ chỉ biết đợi không? Người mà luôn mơ cho mình cái đại danh, thì không bao giờ làm nên cái đại sự!

- Nhưng....!

- Tao không trách mày gì cả, tao đã nghĩ qua hết rồi, vạn lần bất đắc dĩ tao mới phải dụng đến chước này, bởi nếu tao cứ nhẫn nhục, ngậm đắng nuốt cay mà đợi...!

-??

- Thì Trúc Mai còn phải đợi tao đến bao giờ nữa?

-!

Đến đây tôi trầm giọng thở hắt ra, đưa mắt nhìn xa xăm về phía biển, nghe lòng mình đang trào dâng một nỗi buồn vô hạn vì chính câu hỏi mà mình vừa tự đặt ra.

- Thăng Huy giành bạn gái với tao, tao sẽ không trách cứ gì nếu nó đàng hoàng mà tranh với tao bằng cách học hành hay chứng tỏ rằng nó giỏi hơn tao ở mặt nào đó. Đằng này nó chọn cách hại tội mày để ép tao nhượng bộ, rồi thái độ của nó như vậy đấy, mày không nghĩ rằng trước tội mình đã có những ai bị nó làm y chang như vậy à? Rồi sau tội mình, sẽ có những ai nữa?

-!

- Tao cũng không muốn lôi tội mày vào cuộc, nhưng tâm thế tội mày đã từng bị nó ám hại, tội mày có muốn được tự tay đâm vào mặt bè lũ những thằng đã chơi đùa mình không?

- Cái đó... dĩ nhiên thằng nào cũng muốn rồi!

- Vậy thì ở vị trí của tao, bạn gái và bạn bè mình bị một thằng tiểu nhân hãm hại, mà tao vừa muốn đánh nó để trả hận, vừa muốn lôi nó ra ánh sáng để chiến thắng của mình không đi vào ngõ cụt đạo đức luân lí, tao phải làm sao?

-!

- Tao không biện minh rằng lôi thằng Xung vào là đúng, nhưng đối với tao và mày, và cả tội thằng Khang kia, chuyện gì lúc này là quan trọng nhất?

- Là... đá thằng Huy?

- Không, là con đường học hành sau này, việc quan trọng nhất của tội mình là học tập, vậy nên thằng Xung là át chủ bài của kế hoạch lần này, nó bảo đảm con đường lui an toàn của tội mình, dẫu cho tao có đánh thằng Huy đến bầm dập tới tả đi chẳng nữa, thì... có sự bảo hộ của thằng Xung, nhóm tội mình vẫn được lẽ phải ủng hộ, và bè lũ thằng Huy sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị phanh phui toàn bộ sự vụ nếu như gia đình nó muốn làm to chuyện thằng con trai mình bị đánh!

Thằng Luân sững sốt quay sang nhìn tôi:

- Mày nghĩ vậy à?

Tôi gằn giọng quả quyết:

- Tao không nghĩ, mà chắc chắn là vậy!

- Ừm... mong là được vậy, mà sao mày không thử kể hết mọi chuyện với thằng Xung và thuyết phục nó giúp mình?

- Đời này có mấy ai chịu lo chuyện bao đồng nếu chuyện đó không phải của nó?

-!

- Không phải là tao không nghĩ những chuyện mày nói, nhưng đây là vạn bất đắc dĩ buộc phải làm vậy. Có thể khi tao dùng thủ đoạn tiểu nhân để đấu với nó vì mục đích tư lợi cá nhân, đồng ý rằng khi đó tao cũng là đồng loại với nó không hơn không kém. Nhưng đằng này, nó lại quay sang hại cả tội mày chỉ để ra oai với tao, vậy thì khi tao thủ đoạn với nó, còn ý kiến gì nữa chứ?

-!

- Nằm yên một chỗ nhìn bạn bè mình bị hại mà không giúp được gì, bạn gái mình bị giành lấy mà không dám chống lại, để rồi một ngày nào đó tao sẽ phẫn uất mà kéo bè lũ đi đánh nó, và rồi vô tình lặp lại những gì nó đã làm, đó có phải là cách không?

- Ủm... không!

- Tao không bác bỏ công lí, nếu mày có một cách nào đó, hay nhiều cách nào đó mà có thể đường hoàng chính chính vừa lôi đầu nó ra ngoài ánh sáng, vừa đánh nó một trận tâm phục khẩu phục, vừa đảm bảo tụi mày không bị trả thù, vừa đảm bảo gia đình nó sẽ không làm to chuyện để bọn mình vẫn được đi học, thì hãy nói cho tao biết, tao sẽ làm theo cách mày tìm ra, miễn là cách đó đảm bảo những yêu cầu trên!

-!

- Còn nếu không thì đừng ngồi một chỗ mà nói chuyện công lí luân đạo với tao, đừng để những suy nghĩ nông cạn thiển cận của người ngoài nhìn vào mà đánh giá cách tao chọn, có đặt mình vào vị trí của tao thì mày mới hiểu được mình phải làm gì!

- Ủm.....!

- Về chuyện thằng Xung, nếu nó có chuyện gì thì tao sẽ đến tạ tội với nó và gia đình nó, nhượng bằng không thì an toàn của nó vẫn được đảm bảo ở mức cao nhất, kể cả lúc bị tụi thằng Huy đánh, vậy thôi. Mày còn gì cảm thấy chưa ổn thỏa cứ nói!

Tôi đưa mục quang kiên định của mình nhìn thẳng vào thằng bạn rất mực thẳng thắn này của mình, cảm giác rằng với nó, tôi có thể nói hết tất cả.

Thằng Luân ngập ngừng một hồi rồi ấp úng nói:

- À.....!

- Sao? – Tôi thắc mắc.

- Mày... có phải già trước tuổi không? Hay... lúc nhỏ có ở lại lớp?

Tôi phì cười đứng dậy không trả lời nó, mà chỉ hỏi ngược lại:

- Thế mày nghĩ sao?

Nó nhìn tôi lắc đầu rồi cũng đứng dậy theo, đưa tay choàng qua vai:

- Có thể giờ tao chưa tìm ra cách giải quyết hay hơn mày thật, ừ... chừng nào tao còn chưa tìm ra cách thì tao còn ủng hộ mày đến cùng, yên tâm!

- Hề, mày có mắt nhìn người đấy, biết tại sao không? – Tôi hất hàm hỏi nó.

- Sao là sao? – Thằng Luân thắc mắc.

- Giữa Lưu Bị nhân đức, Tôn Quyền tính toán, thì tao thích Tào Tháo gian hùng hơn, biết hùng với ai, biết gian với kẻ nào, dù cho sau này con cháu nhà Tư Mã có nắm quyền thì cũng không thể phủ nhận, lịch sử chỉ vinh danh những kẻ chiến thắng dù có sử dụng cách nào đi nữa, chiến thắng cuối cùng vẫn là ở tay Tào Tháo, vô độ bất trượng phu mà, nhỉ? – Tôi nhoẻn miệng cười.

- Thích ai là quyền của mày, tao thì khoái Gia Cát Lượng hơn, đó mới đúng là mưu lược gia thiên tài! – Nó nhún vai đáp.

- Cũng đúng, hầu hết mọi người đều yêu thích Gia Cát Khổng Minh, nhưng mày có bao giờ nghĩ qua một chuyện là.....!

- Là gì?

- Là Gia Cát Lượng đã mượn đao người để giết Quan Vũ chưa?

- HẢ? Nhảm... nhảm nhí!

- Đó, dù cho họ Gia Cát có làm gì thì người đời cũng không phủ nhận tài trí và công lao của y, đấy gọi là lấy thành công sau cùng mà bỏ qua cái sai của cách làm trước mắt!

- Ý mày là.....!

- Hê hê, yên tâm đi, tao sẽ đối đãi rất hậu với những ai theo tao mà!

Cuối buổi chiều hôm ấy, tôi vỗ vai thằng Luân như để xoa dịu đi cuộc tranh luận căng thẳng vừa rồi, và bất chợt tôi đưa mắt về phía Sơn đen đang kéo tay thằng Chiến ngồi dậy, mà nghĩ về vai trò “viên đạn bạc” của nó, trong đầu chỉ vồn vện hai từ được hiện ra:

- “Xin lỗi....! “

Chương 245

Khoảng thời gian tiếp theo của tháng 12, tôi có nhiều thuận lợi trong kế hoạch của mình, thế nhưng nỗi buồn không vì đó mà giảm bớt đi, ngược lại còn có phần tăng thêm.

Về kế hoạch, ngoài thời gian học hành chăm chỉ ở lớp và tại nhà để lấy lại phong độ, ở bên ngoài tôi tích cực giúp hội bàn tròn tập các kỹ thuật chiến đấu mang tính phản xạ và thực chiến cao. Rất tốt lành rằng đám bạn chí cốt của tôi về như cũng có tư chất cộng thêm quyết tâm cao độ, ít nhất bây giờ ra ngoài bị vây đánh cũng có thể bình tĩnh phán đoán mà tìm cách bỏ chạy, tránh được những đòn thế vào các chỗ yếu hại. Chỉ duy nhất Khang mập là làm tôi hơi lo, vì nó mập khó xoay trở, đừng chuyện là lại dở chiêu “phình bụng khoe rốn” để dụng binh phong, dù theo lời nó thì đây là Kim cương bất hoại thân, thế nhưng tôi biết chỉ cần một đấm vào bụng là nó bể thùng nước lèo ngay tấp lự. Tuy nhiên nếu nhìn theo mặt tích cực thì sự việc vẫn đi theo những gì tôi mong đợi, bởi trong thời gian tôi chủ động tránh gặp Tiểu Mai thì thằng Huy có vẻ đã lơ lửng dần chuyện ám hại sau lưng cả nhóm bàn tròn, nhờ vậy mà tôi có thêm thời gian để tranh thủ sắp xếp sự vụ.

Tin tốt tiếp theo là càng ngày tôi càng thân với thằng Xung hơn, ở lớp cứ có bài toán khó là tôi giải giúp nó, bí quá thì tôi quay sang nhờ thằng Luân, không thì Tuấn rách sẽ đảm đương nhiệm vụ đó. Khang mập thỉnh thoảng lại du di cho qua cái tội vào lớp trễ của nó, Dũng xoắn thì cứ nhè nó mà rủ đi tán dóc chè nước theo sự chỉ đạo của tôi. Mặt khác tôi còn ngấm ngấm lưu ý thằng Xung rằng thằng Huy đang muốn chơi đố nó, thế là thằng Xung cũng xoắn lên mà lo ngại, bởi nó chuyên gia đi học trễ và không hiểu bài. Bởi vậy tôi vỗ vai nó nói mảy yên tâm đi, tao giải bài giúp mày, còn chuyện thằng Huy thì tao sẽ... hạ bệ nó sớm thôi, miễn mày làm theo nhóm tụi tao là được. Mà nhóm chúng tôi là ai, một cựu cán sự và hai đương thời cán sự bộ môn, một lớp trưởng, chính vì vậy mà thằng Xung chẳng ngại ngần gì lại không đồng ý nhập bọn vào hội bàn tròn tụi tôi, nâng tổng số thành viên lên thành 8 người. Những ngày sau đó, tôi thỉnh thoảng bảo thằng Xung cứ làm lơ thằng Huy nhằm chọc tức thằng phó bí thư, hỏi gì cũng đừng buồn trả lời, có gì Khang mập chịu trách nhiệm. Giờ truy bài thì thằng Xung ngồi im chả muốn hỏi han, thế nhưng đến giờ ra chơi khi mà thằng Huy quay sang tán chuyện Tiểu Mai là thằng Xung theo lời tôi, y như rằng nó nhảy qua hỏi bài thằng Huy tới tấp, và thằng đố này không còn cách nào khác là đành bậm môi giảng bài cho thằng Xung. Tóm lại ấn tượng của thằng Xung đối với hội bàn tròn ngày một tốt hơn, đặc biệt là tất cả những sự vụ đó tôi đều làm ngay trước mặt thằng Minh Huy, nhằm ý nói cho nó biết rằng:

- “Từ bây giờ thằng Xung cũng là bạn thân của tao đấy, có gì tao cũng bàn tính hết với nó đấy!”

Thằng Huy dĩ nhiên cũng biết điều đó, bằng chứng là vài ngày sau quân sư Sơn đen gọi điện sang nhà tôi báo tin mừng:

- Ê mày, dạo này thằng đó có vẻ tin tưởng tao rồi, nó kể với tao nhiều việc lắm!

- Kể sao? – Tôi tò mò.

- Thì đại loại là nó bảo trước giờ nó phá mày, giờ thấy mày chịu co vùi như rùa rút cổ, chửi mày chết nhát nên bảo không thèm chơi mày nữa, tha cho mày một con đường sống! – Sơn đen hồ

hỏi kể lại.

- Đệch... thằng này già mồm thật! – Tôi thu nắm tay lại.

- Chưa đâu, bữa sau lúc tao cho nó áo giáp cường hoá cấp cao, nó hứng lên hỏi tao ở đâu, tao nói ở Phan Thiết luôn, thế là nó rủ tao nhập băng, nói bữa nào qua nhà nó chơi, giờ tính sao?

- Cứ thông thả, lần nữa nói là để dịp khác, bởi mày chỉ gặp nó khi nào tao ra hiệu thôi, còn giờ mày phải khai thác thêm về các mục tiêu kế tiếp của nó, bởi khoảng tuần sau là tao bắt đầu chọc điên nó rồi!

- Ủm, thì giờ kiểu như nó khoái tao rồi, gì nó cũng kể, nó nói gì tao cũng hùa theo, tao cũng chửi mày ghê lắm!

- Tốt, mày cũng nên bày mưu với nó, kiếm cách chơi tao hoặc một thằng nào đó trong nhóm, cố thuyết phục nó đi, rồi sau đó nó quyết định thì báo lại tao về mục tiêu để biết đường bảo vệ!

- Chi thế? Mày tự chịu đòn à?

- Điên quá, mày làm vậy là để tăng ấn tượng ban đầu với nó rằng mày rất hào hứng nhập băng với nó, nhưng mặt khác mày cũng âm thầm báo lại với tao để biết mà đề phòng!

- Rồi sao?

- Rồi lâu dần các mục tiêu của thằng Huy đều có sự chuẩn bị trước, không bị đòn nặng mà chỉ bị nhẹ, thế là nó sẽ sinh ra nghi ngờ trong nội bộ, mà thằng đầu tiên nó nghi ngờ sẽ chính là mày!

- Á... chết tao sao vậy?

- Thì mày là viên đạn bạc mà, phải chết vậy nó mới oai, ý tao là sau khi nó nghi ngờ mày xong nhưng không có bằng cứ, thế là các kế hoạch nó không bàn tính với mày nữa, chừng nào đến lúc đó thì mày báo phe mình, tao sẽ biết đường mà phát động tấn công, hiểu chưa?

- Thế cũng đâu có lời cổ nó ra được? Nó ngồi trong chỉ đạo rồi sao?

- Dở, tao dám cá với mày thế nào nó cũng sẽ lộ mặt thôi, cứ yên tâm làm nhiệm vụ của mày đi, đào sâu vào nội bộ của nó, quan sát xem đứa nào thân tín với nó nhất, không thì mày kết thân với nó luôn cũng được!

- Ủm... mà lỡ tao thân với nó hơn, phản mày sao?

- Phản tao thì tao... treo cổ chứ sao, thôi không giỡn nữa, cố moi tin tức đi nhé, mà nó có nói gì thằng Xung bạn tao không?

- Nó kể với thằng Bin là theo dõi thằng Xung thử xem, vì thấy bữa giờ tự nhiên tụi mày toàn chơi chung với thằng Xung nên nó sinh nghi, rồi thằng Xung dường như đang nối gót tụi mày phá nó, thế nên nó định... dứt thằng Xung luôn, mà chỉ là đang tính thôi!

- Tốt, thế là sắp tới ngày chiến rồi!

- Ờ, thôi nhé, giờ tao online để tiếp chuyện nó đây, thế là tao nhập băng nó nhá?

- Duyệt, nằm vùng cho tốt đấy!

Đó là tin tốt có hiệu quả tinh thần rất mạnh đối với tôi, khi mà Sơn đen đã ngày càng trở thành một trợ thủ đắc lực của thằng Minh Huy, ban đầu là từ game, và sau là đến các chuyện thực ngoài đời. Đợi khi thời cơ thích hợp rồi thì chính tay tôi sẽ bắn viên đạn bạc có giá trị độc nhất vô nhị này thẳng vào đầu não của bè lũ tụi nó, bởi tôi biết, cái làm con người đau đớn và căm hận nhất là bị chính người cạnh bên của mình phản bội, và tôi sẽ cố tận dụng hết khả năng nằm vùng xuất sắc của quân sư Sơn đen này. Gọi nó là “quân sư” bởi nó bày mưu tính kế cho phe tôi thì ít, mà lập chước hại bên tôi thì nhiều, đây mới là vấn đề chính, đây gọi là “trong kế có kế”, thằng Huy sẽ không bao giờ ngờ được ngay từ những ngày đầu tôi đã gài một nội gián vào sâu trong lòng địch, và nội gián này một mặt liên tục xúi người hại tôi, nhưng cũng mặt khác ngầm báo tin tình báo cho tôi để giảm thiểu thiệt hại đến mức thấp nhất. Đây gọi là vừa ăn cướp vừa la làng, một mưu chước kinh điển của các điệp viên hai mang.

Và tin tốt cuối cùng đến vào một ngày giữa tháng 12, khi tôi đang vò đầu bứt tai vì một bài toán khó để luyện trước cho bài kiểm tra một tiết ngày mai.

- Reeng.....! – Chuông điện thoại dưới nhà vang lên.

- “Chắc lại tin về tụi thằng Huy đây, hi vọng là đám bạn mình không bị gì!” – Nghĩ bụng rồi tôi vội chạy xuống bắt máy.

- A lô! – Tôi nhắc điện thoại.

- Nam hả? Tao nè! – Là chất giọng cứng cựa của A Lý.

- Ủ, A Lý mà ừ à? – Tôi hớn hờ đáp.

- Tao vừa vô Phan Thiết hôm qua, cả ngày bận quá không gọi mà được, chiều nay mới rảnh nè! – Nó tiếp lời, giọng nói dường như cũng vui vẻ như tôi.

- Tao cũng rảnh, qua tao đi, à không, mà ở đâu đọc địa chỉ đi, tao qua đi chơi! – Tôi đề nghị.

- Nhà chú tao ở... gần xóm Lạc Đạo ấy, để tao đưa số nhà! – Nó trả lời.

Hoá ra nhà chú của thằng A Lý cũng gần nhà thờ Lạc Đạo, tôi đạp xe cái vèo chỉ gần mười phút là đến nơi. Dừng trước một căn nhà rộng có tấm biển cơ sở thực phẩm đóng gói, nhưng tôi đồ rằng nhà thằng A Lý định mở luôn cơ sở bán chả lụa vào Phan Thiết, mà chắc có vẻ là như thế bởi tôi nghe mùi chả hấp thơm lừng đặc trưng từ trong nhà bay ra.

- A Lý, tao nè! – Tôi gọi với qua cổng.

- Đợi chút! – Giọng nó vọng từ dưới nhà sau.

Ít phút sau, thằng A Lý xuất hiện với dáng vẻ của 1 năm trước hầu như không có gì thay đổi, vẫn tướng người chắc nịch, nước da đen sẫm của một thằng con trai thường xuyên đi giao hàng dưới cái gió như phang, cái nắng như rang của Phan Rang.

- Chà, sao thấy mà ốm đi vậy? – Nó cười vỗ vai tôi.

- Ờ... thì chắc ăn chơi nhiều, he he! – Tôi chột dạ nghĩ không lẽ bảo rằng do đầu óc toàn mãi lo tính toán nên bị hao tổn sinh lực.

- Giờ đi đâu? Uống nước hả? Có đặc sản gì ăn không? – Nó vồn vã hỏi.
- Yên tâm, mày ở đây bao lâu? – Tôi cười hỏi lại.
- Khoảng nửa tháng, chắc cuối tháng 12 tao về lại, mà 1 tao vô tiếp đó! – A Lý trả lời.
- Dữ vậy? Có việc à? – Tôi khấp khởi mừng thầm.
- Ủ, thời gian đầu tao phải giao nguyên liệu với hương vị cho nhà chú tao, đảm bảo chất lượng nguyên gốc chứ mày! – Nó toét miệng cười đáp.
- Rồi, thế ngày còn dài, tháng còn rộng, năm còn nhiều, tao dẫn mày đi hết Phan Thiết luôn! – Tôi vung tay tuyên bố hùng hồn.
- Vậy mới được chứ lì! – Nói rồi nó vô nhà dắt xe ra ngoài.

Mặc kệ bài kiểm tra ngày mai, chiều hôm đó tôi dẫn thằng cựa đại kinh địch A Lý của mình đi ăn uống nhiều nơi ở Phan Thiết, hết món mì quảng đặc trưng rồi đến nước mía, sau đó lại tấp vào bánh hỏi lòng heo rồi nhảy qua uống nước ngọt. Đến tầm 6 giờ chiều thì hai ông mãnh đã no nứt bụng, lăn kênh ra bờ cát biển mà thở dốc:

- Ngon quá mày ạ, sáng mai tao ăn mì quảng tiếp! – A Lý xoa bụng.
- Nhớ đường không? Lạc đó mày! – Tôi sững sốt.
- Yên tâm, tao là dân bộ hành mà, lạc quái gì được! – Nó nhún vai đáp. – À mà ở đây, có thằng bạn nào của mày cũng đánh đấm được hông, ra giao lưu chơi!
- Trời đất, mày mới vào đến nơi mà đã muốn gây chiến đất người à? – Tôi chung hững.
- Hê hê, quen tạt thôi, hay mày muốn tao với mày thử tiếp? – A Lý cười khi.
- Thôi cho xin, ăn một cước của mày là tao hãi lắm rồi, đau bỏ xừ! – Tôi nhăn mặt lắc đầu lia lịa.
- Chứ mày tưởng quyền của mày nhẹ à? Tao nằm giường mất mấy ngày đấy! – Nó thở hắt ra.
- Thế à? Hê hê, tao cũng được đấy chứ nhỉ! – Tôi gãi đầu cười khoái chí tở.
- Chiêu đó là gì vậy? Bữa đó về tao đau ghê gớm, bên ngoài da thì thâm tím lại! – A Lý hỏi.
- À... gọi là Nhất Thốn Kinh, phát kinh trong khoảng cách một thốn tay ấy! – Tôi tự hào đáp.
- Ra là kinh lực, nói vậy là sát chiêu rồi! – Nó nhăn mặt.
- Thì... quả đó thằng nào chả dùng sát chiêu, mày đá vào be sườn tao còn gì!
- Thế ở đây có đứa nào biết Vịnh Xuân giống mày không? Nó biết Nhất thốn kinh chưa?
- Không có đâu, mà tao có thằng bạn cũng khá lắm, bữa nào rủ nó ra giao tay với mày chơi!
- Thằng nào thế? Mai rủ đi!

Tôi tần ngần một hồi, thoáng suy nghĩ vì chiều mai theo lịch là hội bàn tròn và đám Sơn đen lại tập trung ở bãi biển để luyện võ, dẫn đo giây lát rồi quyết định luôn:

- Ủ, chiều mai tao qua rủ mày rồi đi chung luôn!

- Được đó, chiều mai tao cũng rảnh! – Thằng A Lý mắt sáng rỡ như bắt được vàng.

Thế là chiều ngày hôm sau, tôi xuất hiện tại điểm hẹn cùng thằng A Lý trước sự ngạc nhiên của hết thầy chúng bạn, và chỉ bằng một câu giới thiệu đơn giản tôi đã nâng tầm ảnh hưởng của nó lên cả nhóm:

- Đây là A Lý bạn ở quê nội tao, trông vậy thôi mà đánh ngang ngựa tao đấy!

Mấy đứa trong hội bàn tròn thì há hốc mồm ngạc nhiên, tụi thằng Bòm lảng đi chỗ khác, chỉ có thằng Chiến là cứ nhảy dựng lên như bị ngựa ngáy chân tay, và Sơn đen thì... đã vịn cổ tay bắt đầu khởi động. Để rồi ít phút sau, tôi kéo thằng Chiến ra ngoài vòng đấu do nó dính một cước của A Lý vào bắp chân, và tầm mười lăm phút sau, A Lý vỗ vai Sơn đen an ủi, thừa nhận rằng thằng Sơn Xứng Xứng này chỉ kém mình một chút.

- Thế là chiều nào tụi mày cũng ra đây tập võ à? Chi vậy? – A Lý ngạc nhiên.

- À... có chút chuyện! – Tôi đưa mắt nhìn tụi thằng Sơn rồi ngập ngừng trả lời.

Và A Lý đoán bậy bạ mà trúng tùm lum:

- Sao thế? Có tụi đánh nhau à? Hoành tráng không? Tụi mày gây sự hay bị ăn hiếp?

Sau một phút thương thảo với cả nhóm bằng tia nhìn quyết đoán, cuối cùng tôi quyết định kể hết mọi chuyện xảy ra giữa tôi với bè lũ Minh Huy cho A Lý biết. Tôi kể chậm chậm, nhấn nhá những chỗ quyết định có tính chất cân não, đến khi kết thúc thì thằng A Lý đã ngồi trầm tư suy nghĩ rất ư là... nghiêm túc:

- Tao thấy kế hoạch của mày cũng được, đúng là ở vị trí mày thì tao cũng chẳng thể nào làm khác được rồi! – Nó gật gù nói sau khi nghe tôi giải thích rõ lý do tôi chọn cách “dùng thủ đoạn đấu thủ đoạn”, cũng là sẵn dịp nói cho cả nhóm biết.

- Ủm, bắt đắc dĩ thôi! – Tôi thở hắt ra.

- Mà cái thằng Huy đó cũng mất dạy thiệt chứ, có gì cứ hẹn nhau ra ngoài quyết đấu cho đáng mặt anh hùng phải hơn không! – A Lý gằn giọng.

- Nếu nó được vậy thì tao đã không phải để liên lụy mấy thằng này rồi! – Tôi lắc đầu đáp. – Với cả... tao kể ra thế này cũng không mong mày hiểu được, chỉ là... ừ, mày giúp được bọn tao chuyện gì thì giúp, vì thú thật tao cũng đang chờ ngày mày vào đây!

A Lý thoáng chút ngập ngừng, rồi nó quệt mũi đáp:

- Tao thì giờ cũng nghỉ học rồi, chỉ tập trung giúp đỡ gia đình cho thằng Tắc đi học thành tài, nếu tao giúp mày mà công việc kinh doanh của chú tao trong đây không bị gặp gì cản trở thì tao sẽ giúp, yên tâm, chỗ anh em cứ nói!

Hoá ra A Lý nó đã nghỉ học, hèn gì tôi thấy đang mùa học sinh mà thằng này lại vào chơi cả gần nửa tháng, ra là nó suy nghĩ sâu xa thật, lo cho thằng A Tắc đệ nó đến cùng.

- Ủm, mày dân ngoài đó mà, giúp tao vài lần chắc cũng không ảnh hưởng gì đâu! – Tôi liệu tình

hình rồi quả quyết.

- Thế tốt rồi, tao nghe mày kể mà cũng nóng gáy! – A Lý thu hai đầu quyền lại thành nắm đấm.

Tin tốt cuối cùng là như vậy đấy, ngày hôm đó tôi chính thức nhờ A Lý hai việc, một là nó sẽ làm đối thủ cước pháp của tôi để còn biết đường mà chọi lại thằng Huy, hai là nó sẽ ra mặt giúp đỡ khi mà tôi nhờ cậy, không còn gì tốt lành hơn là nhờ được một thằng từng là đối thủ của mình, đúng là không đánh nhau không biết anh em.

Tính ra mọi việc đều đang tiến triển hết sức thuận lợi đấy chứ, tôi có những ngày hoãn binh để tranh thủ cơ hội, Sơn đen đã vào vai điệp viên cấp cao với vỏ bọc nội gián hoàn hảo, thằng Xung thì đang phá tụi Minh Huy ra mặt và cứ theo lời tôi, mức độ phá hoại sẽ ngày càng tăng dần, tụi thằng Ré thì bảo vệ thằng Xung ráo riết, đám bàn tròn luyện võ đã có phần tiến bộ, giờ lại kéo được mãnh tướng A Lý về phe mình.

Vậy nỗi buồn của tôi là chuyện gì?

- Tránh ra! – Giọng một cô nàng kiêu kỳ luôn mang vẻ lạnh lùng cố hữu vang lên.

Đó, chính là nỗi buồn của tôi!

Chương 246

Không có nỗi buồn nào lớn hơn đối với tôi ngoài việc Tiểu Mai ngày một lạnh lùng với mình hơn nữa, suốt kể từ hơn nửa tháng nay, nàng không buồn nhìn tôi lấy một lần. Tôi biết, khi nàng giận tôi ghê gớm lắm, nàng sẽ chẳng còn quan tâm gì tới tôi nữa, đó là cách giận của Tiểu Mai, lơ đi xem như không có mặt tôi trên cõi đời này.

Tháng 12 năm đó, tính từ đầu tháng đến ngày 15 hôm nay là những ngày chán nhất trong cuộc đời tôi từ trước đến giờ, chỉ mới vừa sáng sớm, khi tôi vừa dắt xe vào bãi gửi, đeo cặp qua vai định bước lên hành lang thì tôi gặp Tiểu Mai cũng đang dắt xe theo hướng ngược lại. Ngày nào cũng vậy, tôi trông nàng vận áo dài trắng tinh khôi mà quá đỗi thanh khiết, tôi yêu vẻ đẹp này, thế nhưng tôi buồn cho sự lạnh nhạt của nàng.

Thoảng ngập ngừng giây lát, cuối cùng tôi quyết định mở lời:

- Để mình dắt xe cho, nhé!

Tiểu Mai thoảng sững người lại, và rồi nàng dắt xe ngang qua tôi, lạnh lùng nói:

- Đừng cố tỏ ra tốt lành với tôi!

Rồi ít giây sau, mặc cho tôi đứng thừ người ra vì bất động, nàng thản nhiên ôm cặp bước vụt qua, để tôi lại góc sân trường đầy thẫn thờ và buồn bã.

Tôi rốt cuộc là đã sai ở điểm nào? Chỉ cách đây một tháng, Tiểu Mai còn bảo rằng sẽ đợi lời ngỏ chính thức từ tôi mà? Vậy thì chỉ bởi tôi gặp nạn do thằng Huy, tôi nói mình hạn chế gặp nàng là lí do để giận hay sao?

Hay là do bé Trần chủ động đợi tôi ngoài cổng trường 2 lần mà bị nàng thấy, nếu thật sự Tiểu Mai thích tôi thì nàng ắt phải có thừa thông minh và tinh tế để biết rằng trong mắt tôi không có ai ngoài nàng mới phải chứ?

Hay do tôi đã giúp Khả Vy vào ngày trước? Ở tình huống đó tôi làm vậy có gì là sai, cũng chính nàng đã buông tay tôi ra mà, không lẽ là ghen?

Tôi lều bều trôi vào phòng học chả buồn nhìn ai, bọn trong hội bàn tròn cũng biết chuyện nên chỉ im lặng nhìn nhau, và cũng chỉ bởi sau giờ học thì tôi mới tâm sự với tụi nó được. Vả chăng tụi nó cũng biết thái độ của Tiểu Mai đối với tôi hôm giờ là như thế nào rồi, mà có lẽ hầu như cả lớp cũng biết, vì dạo này thằng Huy thì toàn cặp kè cạnh nàng gần như toàn thời gian, tôi thì sau màn “tỏ tình chấn động” đã im lặng rút lui.

Tiểu Mai bảo tôi đừng cố tỏ ra tốt lành với nàng, nhưng đúng là vậy mà, tôi dù cố sống cố chết cũng đều muốn mọi điều tốt lành sẽ đến với nàng, bởi tôi nợ Tiểu Mai quá nhiều lần. Tôi hầu như chỉ toàn mang đến nỗi buồn cho nàng, từ lúc ban đầu, tôi ngộ nhận tình cảm của mình với Khả Vy, thế nhưng đồng thời khi đó tôi cũng lại giữ rịt Tiểu Mai một bên, mặc định xem nàng chỉ là của riêng mình, và khó chịu mỗi khi nàng quan tâm ai đó. Tiểu Mai đủ khả năng để biết chuyện nó, nàng lảng lảng quan tâm mỗi mình tôi, và được nước lấn tới, tôi xem đó là trách

nhiệm của nàng, tôi chỉ cần đối tốt với Khả Vy là đủ.

Tôi kéo Tiểu Mai từ niềm vui vượt xuống nỗi buồn nhưng không ít lần, tôi đi chơi nói cười tình tứ với nàng, để rồi lại nắm tay Khả Vy trước mặt nàng. Tôi trứ mưa với Tiểu Mai, tôi nắm tay người con gái cạnh bên tôi khi đó, để rồi ít phút sau tôi nhẩn tâm quay lưng bỏ đi dù biết chắc rằng nàng đang khóc sau lưng tôi.

Ít ngày sau, tôi mặc kệ cái ôm từ đằng sau của nàng mà không mảy may để tâm đến, chỉ xem như đó là một cách trả lễ trước khi nàng về nước, chỉ đơn giản vì nàng đã đối tốt với tôi. Rồi tôi bị Khả Vy từ chối, điên quá hoá rồ, tôi đặt lòng tự trọng của mình lên cao mà trả lại quyển sổ Guitar cho Tiểu Mai, đó là cách dứt khoát tàn nhẫn nhất mà tôi đã từng nghĩ ra.

Và một thời gian sau, tôi toàn tâm tán tỉnh Tiểu Mai, chắc có lẽ trải qua bao nhiêu biến cố, nàng vẫn tin tưởng ở tôi, một thằng con trai ăn chưa no lo chưa tới. Nàng cho tôi một cơ hội, đợi chờ ở tôi một lời ngỏ, và... cũng lại ít ngày sau đó, tôi chủ động tránh mặt nàng, rồi đưa bé Trần về ngay trước mắt nhau.

Tôi biết mình ngu, tôi biết mình hồ đồ vì đã bỏ qua quá nhiều điều tốt như vậy, đã lỡ đi những tháng ngày quý giá mà tôi có thể bên cạnh Tiểu Mai, để rồi giờ đây... nàng lạnh lùng với tôi, vẻ như giận tôi ghê gớm lắm, âu cũng là quả báo, tôi có gieo thì có gặt thôi, tôi không thể lấy tư cách gì mà trách cứ nàng được.

Vậy nên tôi chỉ buồn, mỗi ngày trôi qua, tôi tự mình nếm trải sự cô đơn khi đường về luôn chỉ có một mình, thiếu vắng một nụ cười nhẹ nhàng thuần khiết mà tôi vẫn hằng mong đợi, tôi ước gì thời gian có thể quay trở lại vào lúc ban đầu, chắc chắn tôi sẽ không ngần ngại gì mà đến trước mặt nàng mà bày tỏ tình cảm.

Buồn bã là thế, biết rằng mình chẳng thể được Tiểu Mai tha thứ nữa, nhưng tôi vẫn quan tâm đến nàng, và để ý nàng nhiều hơn. Đến lớp, hiếm khi nào tôi rời mắt khỏi Tiểu Mai, mặc kệ cái thằng Huy đều giả kể bên, tôi chỉ nhất mực chú ý đến nàng hết mức có thể, tôi muốn mình sẽ là một người quan tâm nàng thậm lạng từ đằng sau. Tiểu Mai không biết điều đó, hoặc giả nàng không biết thật, chỉ lạnh lùng chú tâm vào bài vở, hết giờ rồi ra về, những ngày như vậy, tôi không còn được nàng truy bài đầu giờ nữa.

Một buổi sáng nọ, khi tôi từ bãi giữ xe ngược ra, trông thấy Tiểu Mai cũng đang dắt xe theo hướng ngược lại, như biết thân phận tình thế của mình, tôi chủ động bước tránh sang bên rồi quay trở vào lớp trước. Nhìn nàng khó khăn dịch những chiếc xe bên cạnh ra để lấy lối cho xe nàng vào, tôi rất muốn được chạy đến giúp đỡ, thế nhưng tôi biết một khi Tiểu Mai đã giận tôi, đã nói như vậy rồi thì tôi chẳng thể làm gì được cả. Vậy nên tôi buồn bã xốc lại dây đeo cặp rồi bước vào lớp, ngồi phịch xuống ghế mà mong ngóng ra cửa phòng.

Ít phút sau, Tiểu Mai bước vào, nàng tảng lờ đi cái nhìn của Khang mập vì vào lớp muộn vài phút, bỏ qua luôn cả lời nói của nhỏ Huyền đang vừa lau bảng vừa dọn bàn giáo viên:

- Muộn vậy, Mai lấy phần viết ra giúp mình đi, bữa nay tụi mình trực mà!

-! – Tiểu Mai không trả lời, nàng lảng lạng buông cặp rồi thừ người ra bàn.

Nhỏ Huyền có lẽ là biết ý, hoặc có lẽ phần vì nể Tiểu Mai nên chỉ lắc đầu rồi tự mình làm nốt phần trực nhật còn lại rồi về chỗ ngồi.

- Bữa nay đến Mai truy bài Anh ngữ nha, hôm qua mình làm môn Lí rồi! – Luân khùng gấp sổ đầu bài lại rồi bước đến nói.

- À...ừ...! – Tiểu Mai thoáng lưỡng lự rồi cũng bước lên bảng.

- Mình viết bài giải ra ngoài, mấy bạn ghi vào nha, không hiểu gì thì hỏi mình! – Nàng loay hoay lấy phấn ra rồi viết bài lên bảng.

Ít phút sau, Tiểu Mai đứng ở bàn giáo viên nhìn mọi người hí hoáy chép bài bên dưới mà chẳng ai buồn hỏi nàng chi tiết nào, có lẽ đám bạn lớp tôi thích chép bài giải có sẵn hơn là hỏi rồi đợi người giải thích. Bất thần thằng Huy tranh thủ cơ hội đứng lên nhanh nhẩu:

- Ủa Mai ơi, bày giúp mình đoạn này với, dòng thứ 5 ấy!

- Hử...ừ! – Nàng nhìn sang nó rồi bước về chỗ.

Thực ra mọi người đã quá quen với việc thằng Huy lấy có hỏi bài mà tranh thủ tiếp cận Tiểu Mai, thế nhưng do nó là phó bí thư, lại vừa nhậm chức cán sự Toán, lại giỏi lấy lòng bọn con gái nên bạn bè trong lớp cũng không buồn phản nản gì về cái cảnh chương tai gai mắt này, thỉnh thoảng lại còn có cả đứa nào đó cao hứng ghép đôi nó với Tiểu Mai.

- Ê Nam, sao thằng Huy hỏi là Mai trả lời ha? Ưc ghê, thằng Xung cũng đang hỏi mà không thấy Mai bày lại, không phá thằng Huy được! – Luân khùng thì thào.

-! – Tôi dường như không nghe thấy.

- Ê, mày! – Thằng Luân ngạc nhiên lay vai tôi.

Thế nhưng tôi chỉ đang quan sát Tiểu Mai, nàng đang giảng bài cho thằng Huy mà không biết là ở phía bên cạnh, chị đại Yên ù với thằng Xung cũng đang hỏi lại tới tấp.

Và không thể đợi thêm một phút giây nào nữa, tôi đứng bật dậy rồi bước ra khỏi chỗ ngồi, đi thật nhanh đến phía Tiểu Mai đang đứng trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người trong lớp, bởi hầu hết đều tưởng tôi định giở trò điên khùng nào đó đại loại.

Nhưng tôi không quan tâm những người xung quanh nghĩ gì, tôi chỉ biết mình cần phải làm gì, bước thật nhanh đến Tiểu Mai, tôi nắm chặt lấy tay nàng:

- Mày....! – Thằng Huy sững sốt.

-! – Tiểu Mai cũng ngạc nhiên không kém.

- “Biết ngay mà! “– Tôi nghĩ thầm trong bụng khi thấy tay nàng nóng rực lên.

- Bệnh sao không xuống phòng y tế chứ?

Nói rồi không đợi Tiểu Mai kịp phản ứng, tôi kéo tay nàng bước ra ngoài phòng học và đi học hành lang để xuống phòng y tế:

- Bỏ ra! – Tiểu Mai khẽ nhăn mặt.

- Cả người nóng hầm hập thế kia mà sao cứ cố giấu vậy? – Tôi nửa khó chịu, nửa cảm thấy

thương nàng vô cùng, thương người con gái mỏng manh đang đi cạnh bên tôi.

Thế nhưng Tiểu Mai đột ngột dừng lại, nàng giật tay ra khỏi tôi:

- Mình tự đi được!

Lại một lần nữa, tôi thẫn thờ nhìn nàng nặng nhọc bước đi mà chẳng biết mình phải làm gì cho đúng, nếu cứ ngoan cố chạy theo thì liệu Tiểu Mai có đồng ý không, nhưng..... Cứ như thế, Tiểu Mai lẳng lặng đi trước, tôi chậm chậm bước theo sau chỉ mong nàng xuống phòng y tế một cách bình yên. Qua bao nhiêu cửa lớp, qua bao nhiêu ánh nhìn của mọi người, có một người con gái bước đi phía trước và một đứa con trai đi sát theo sau... tôi đã vứt bỏ cái sĩ diện của mình từ lâu lắm rồi, không sao!

Tôi đứng ngoài cửa sổ, thở phào nhẹ nhõm khi nghe cán bộ phòng y tế nói rằng Tiểu Mai chỉ bị sốt nhẹ, uống thuốc rồi nghỉ hết hôm nay là sẽ khỏi. Chùng như yên trí rằng nàng đã đồng ý nằm nghỉ tại phòng thì tôi mới dám đi trở lại phòng học. Vào lớp thì đã trễ vài phút cho tiết đầu tiên, tôi xin phép giáo viên rồi lẩm lũi bước về chỗ ngồi trong tiếng xì xào của tụi bạn:

- Ghê, sao nó biết Trúc Mai bệnh hay vậy?

- Chắc nó truyền bệnh, ha ha!

- Mày, cái đó gọi là đồng bệnh tương lân!

Ngồi xuống ghế và lấy sách vở ra, tôi còn chưa kịp để thần trí mình tỉnh táo trở lại chuẩn bị tiếp thu bài vở thì Luân khùng khùng lại trở tới:

- Mai bệnh à?

- Ủ, sốt nhẹ thôi! – Tôi đáp.

- Sao mày biết vậy? Bác sĩ à? Tao nhìn có đoán được gì đâu ta! – Thăng Luân ngơ ngác.

Ngay sau câu hỏi của nó, tôi cũng ngơ ngác không kém, ừ, tại sao nhỉ, sao giây phút đó tôi lại biết chắc chắn Tiểu Mai bị bệnh vậy kia? Tôi đâu có phải là thần y chỉ nhìn tướng đoán bệnh đâu chứ?

Chiều hôm đó, tôi buồn bã ngồi trong nhà nghĩ ngợi mãi mà chẳng tập trung học hành được chữ nào vô đầu, chỉ muốn chạy ngay đến bàn điện thoại mà gọi sang hỏi thăm Tiểu Mai để xem tình hình thế nào, chứ cứ thế này thì tôi đến chết vì lo lắng mất. Ruột gan cồn cào như lửa đốt, tôi gần như chỉ thiếu chút nữa là đã phóng xe thẳng qua nhà nàng rồi, thế nhưng khi nghĩ đến thái độ của nàng, tôi lại dậm ra e dè và ngại ngần trở lại:

- Tránh ra!

- Bỏ ra!

Ủ, chùng đó là đủ để mày hiểu chuyện rồi mà Nam, người ta đã không muốn thấy mày rồi, sao cứ cố chấp chi vậy....!

Nghĩ bụng là một chuyện, nhưng cố thuyết phục mình ngồi yên lại là một chuyện khác, trọn buổi chiều hôm đó tôi cứ đứng ngồi không yên vì lo lắng.

- Reng...!

Lại là chuông điện thoại, thú thật là lúc này nếu có thằng bạn nào gọi đến bảo nó vừa bị thằng Huy chơi đều gãy tay gãy chân thì chắc tôi phát điên lên mất:

- A lô! – Tôi sẵn giọng.

- A cái thằng này ngon, mày nói giọng với ai đấy? – Giọng ông anh của tôi.

- Ờ... đại ca hả? – Tôi ngơ ngác.

- Chứ không lẽ... đại tẩu mày, cái thằng ngu này! - Ông đốp lại ngay.

- Chu cha, bữa nay sao có hứng gọi về vậy? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Tao thích thì gọi, hỏi thăm thằng đệ ra sao thôi! - Ông đáp.

- Em bình thường, huynh sao?

- Khoẻ mới gọi cho mày, mệt nằm bệnh viện rồi!

- À, thì khoẻ!

- Học hành sao rồi?

- Dạ... bình thường huynh ơi!

Tôi tặc lưỡi đáp bừa cho qua chuyện, chứ nếu mà nói hồi đầu năm có lãnh vài cái trứng ngỗng môn Toán thì đảm bảo lão anh tôi gào lên qua điện thoại là cái chắc.

- Ờ, định gọi về báo Noel tao về không được, ở chơi với ông Rin mập rồi!

- Sướng nha, anh em tụ họp, em cũng muốn vô quá!

- Sướng cái đầu mày, ở quê ăn uống thoải mái, vào đây toàn cơm sườn với chả cơm tấm chán bỏ xừ, ngán kinh khủng, kẹt xe tùm lum!

- Mà vui, em ở đây buồn quá chừng!

- Sao buồn? Gái bỏ à?

Ông anh tôi nói một câu mà trúng ngay tim đen của tôi:

- Ủ... bị bỏ rồi....! – Tôi rầu rĩ thú nhận.

- Nhỏ nào bỏ? Nhỏ Vy đó hả? - Ông hỏi tiếp, giọng vui vẻ.

- Thì... vậy! – Tôi thở hắt ra.

- Tao nói mà, ha ha, chuyển qua bé Mai đi, ngay từ đầu tao đã nói đó là em dâu tao mà! – Rồi ông phá ra cười ha hả.

- Cũng... không được, đang bị giận ghê lắm!

- Xời, con gái giận dỗi vài ngày là hết thôi, cứ chì vào, mặt dày vào, à thế nhá, giờ tao đi ra ngoài chút, ông mập hối quá!
- Ủ...à khoan, đại ca!
- Gì? Lẹ bố đi, làng nhàng tao đâm vỡ mồm!
- Đang nghe nhạc gì vậy? Em nghe loáng thoáng, thấy hay hay!
- Hê hê, để tao đọc tựa đề cho!
- @#%...*^(!
- Nhạc tàu hả? Vậy hiểu gì mà nghe? – Tôi chung hững.
- Mà ngu quá, có English version mà, tìm nghe đi, lời dịch hay lắm! - Ông đốp lại.
- À...dạ... em nhớ tựa đề rồi! – Tôi xuôi xì ngay tấp lự.
- Thế nhá, bye hiền đệ, Tết huynh về dẫn bé Mai qua chơi nghen!

Nói rồi chẳng đợi tôi trả lời, ông anh cúp máy cái rụp luôn, vẫn đúng phong cách hung hăng thường thấy, nhưng dù sao tôi cũng đã cười được trong ít phút, cảm giác lâu ngày gặp lại anh em đã tạm thời làm dịu đi nỗi lo lắng về Tiểu Mai trong tôi. Và mối quan tâm của tôi bây giờ đã chuyển sang... bài hát khi nãy mà ông anh chỉ dẫn, những ngày sau đó tôi chỉ chú tâm nghe mỗi một bài này, giai điệu nhẹ nhàng và trữ tính đó làm tôi mê mẩn.

Ít ngày sau, tôi lần mò trên mạng được lời dịch từ Anh ngữ sang Việt ngữ của bài hát này, và phải mất gần mười mấy phút đồng hồ tôi mới dứt cơn lạng người đi vì xúc động, bởi... lời bài hát này gần như được viết riêng ra, nói thay những gì tôi muốn nói vậy. Và như một niềm đam mê, lần đầu tiên trong đời tôi học thuộc một đoạn tiếng Anh dài từng ấy dòng, nhấn nhá cả cách phát âm và ngữ điệu cho thật giống ca sĩ, để rồi cứ hể rảnh rỗi là tôi lại y theo giai điệu trong đầu mà lẩm nhẩm hát thầm theo nhạc.

Tôi hát Anh ngữ thật rành rẽ, tôi đưa cảm xúc của mình trôi theo bản nhạc, tôi lại còn cao hứng tìm cả hợp âm Guitar của bài hát mà nhắm theo thế tay trái khi bấm đàn, dù biết rằng chẳng để làm gì bởi xung quanh tôi chẳng có cây đàn Guitar nào cả. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi thuộc một bài hát có lời bằng tiếng Anh nhanh đến như vậy, chỉ mất vốn vẹn 3 ngày để tôi hát được theo nhạc, và thế tay cứ gõ gõ theo từng hợp âm Guitar hiện ra trong đầu.

Ngày 22- 12- 2006, tôi thuộc trọn vẹn bài hát này với niềm đam mê vì những lời lẽ mà nó mang lại, đơn giản mà đầy ý nghĩa, giai điệu lãng mạn nhẹ nhàng như chính tựa bài hát vậy.

Ngày 25- 12- 2006, tôi vui mừng đưa bài hát này vào danh sách những bài hát tình yêu của tôi, mở đầu cho một loạt những bản nhạc khác sau này tôi được điểm phúc song tấu cùng người tôi yêu.

Nói như vậy để biết rằng, hai ngày 23 và 24 của tháng 12 năm đó thật sự có nhiều chuyện đáng nhớ và xảy ra liên tiếp chỉ trong khoảng thời gian 48 giờ đồng hồ ngắn ngủi.

Chương 247

Ngày 23 tháng 12 năm 2006 ...

Sáng sớm ngày hôm đó, tôi tỉnh dậy với một tâm trạng trống rỗng, vì một nửa buồn phiền bởi chuyện của Tiểu Mai và một nửa lâng lâng vì bài hát mà hôm giờ tôi vẫn thường lắm nhảm hát thầm mỗi khi một mình.

- “Thứ 7 rồi, haizzz, ngày mai lại là chủ nhật! – Tôi tặc lưỡi lắc đầu rồi bước ra khỏi giường.

Dạo gần đây tôi khá là ghét ngày chủ nhật, khá lạ lùng khi mà học sinh hầu hết ai cũng thích ngày nghỉ duy nhất trong tuần này, nhưng với tôi, những ngày chủ nhật gần đây đều trở nên buồn chán chỉ bởi ước muốn được cùng Tiểu Mai rong chơi hết ngày là một điều quá xa xỉ. Và mỗi lần nhắc đến tên nàng, tôi đều nghe tim mình quặn thắt lại, cảm giác buồn và nuối tiếc cứ mãi đeo bám lấy tôi suốt hơn tháng qua. Tôi với nàng, ngày vui chưa được bao lâu đã lại đến những ngày buồn, và lại ngày vui hoá giải, rồi ngày buồn nối tiếp, cứ như vậy vô hình dung đã tạo thành một vòng tròn lẫn lộn.

Hai đứa chúng tôi, đã chờ đợi lẫn nhau hơn một năm nay rồi....

Và bây giờ, liệu tôi có còn một cơ hội nào khác không, cho tất cả những lạnh lùng của Tiểu Mai hôm giờ?

- Reng....! – Chuông điện thoại vang lên khi tôi vừa bước xuống dưới nhà.

- A lô! – Tôi đưa tay nhắc máy, thầm thắc mắc không biết mới sáng sớm mà ai đã gọi đến.

- Nam, tao Xềng nè, có chuyện lớn rồi! – Giọng thằng Sơn gấp gáp qua điện thoại.

- Gì vậy? – Tôi hỏi lại, thoáng lo lắng vì hiếm khi thấy thằng này hối hả đến vậy.

- Chắc trong trưa chiều nay thôi, thằng Xung bạn mày sẽ bị tụi nó dút điểm đó!

- Hả? Nói đầu đuôi tao nghe, làm sao?

- Là ngày hôm qua, thằng Huy chat với tao, nó bảo dạo này nó đã thấy điên với thằng Xung rồi, nó biết là mày đang xúi giục thằng Xung phá nó tán gái, cả cái vụ hôm bữa thằng Xung tạt nước lên tập vở của nó là do mày bày đầu phải không?

- Ừm, lúc đó tao thấy thằng Huy lảng vảng gần Trúc Mai, tiện thể nháy mắt nói thằng Xung giả vờ tuột chai nước rót xuống bàn học của nó, thế là nó tức à?

- Vậy phải rồi, nó kể bữa giờ tình trạng lặp lại như cũ, tụi mày không trực tiếp phá nó nhưng lại nói thằng khác phá, nó cứ xáp lại gần nhỏ Mai là thằng Xung cũng trờ vô, nên nó nói phải gọi đệ dẫn mặt thằng Xung!

- Tốt, không ngoài dự đoán, mà làm sao mày biết là trưa chiều nay?

- Thì lúc tao nghe nó kể vậy là tao chớp ngay cơ hội luôn, bảo nó là ngay sáng nay phải xử

thằng Xung cho nóng... ề tất nhiên là tao chỉ giả bộ hòa theo nó thôi, nhưng nó nói là buổi sáng thằng Xung ở trường cũng khó xử, nên nó quyết định buổi trưa lúc học về sẽ gọi đệ dứt điểm thằng phá đám, giờ sao?

Tôi im lặng không trả lời thằng Sơn, cố tập trung suy nghĩ vài phút rồi nuốt nước bọt nói:

- Được rồi, trưa nay học xong bọn tao sẽ âm thầm bám theo thằng Xung, tụi mày đợi tao ở trong quán nước phía hẻm đối diện của trường, à nhớ rủ theo A Lý luôn nha!

- Ok, vậy là chính thức bắt đầu à? – Sơn đen hỏi.

- Ừm, cũng vừa rồi đấy! – Tôi trả lời.

Vậy là bắt đầu thật rồi, ngày hôm nay nếu không có tình huống phát sinh ngoài dự kiến thì thời hạn hoãn binh giữa tôi và thằng Minh Huy cuối cùng sẽ hết, và thằng Xung sẽ là ngòi nổ của cuộc chiến lần này. Bàn tính kế hoạch đầu vào đó với Sơn đen xong, tôi vội đạp xe lên trường, tranh thủ sáng sớm lúc thằng Huy còn chưa đến lớp, vừa bước vào phòng học là tôi kéo hết cả hội bàn tròn xuống căn-tin trường, dĩ nhiên là trừ thằng Xung ra:

- Có vụ gì mà gọi điện tập trung anh em sớm vậy? – Dũng xoắn thắc mắc vì sáng nay tôi gọi điện đến nhà tụi thằng một trong hội để nhắc tụi nó đến lớp sớm.

- Khoảng trưa nay, thằng Xung sẽ bị băng bọn thằng Huy vây đánh! – Tôi trầm giọng nói.

- Hà? Cái gì? Ghê vậy! – Thằng Quý bật ngửa.

- Ừm, tin tức của thằng Sơn là chính xác! – Tôi gật đầu.

- Giờ tính sao? Báo trước cho thằng Xung biết hả? – Khang mập thấp thỏm.

- Không, cứ như cũ, thằng Xung phải bị đánh! – Tôi bình tĩnh nói.

- Ừ, nhưng vấn đề là mình phải hạn chế đến mức thấp nhất khả năng Xung bị thương! – Luân khùng gật đầu trầm ngâm.

- Làm sao hạn chế được? Đã để cho nó bị đánh thì ai biết nó bị như nào? – Thằng Chiến ngơ ngác hỏi.

- Ý thằng Nam là... cả đám tụi mình sẽ theo dõi thằng Huy rồi bắt tại trận nó à? – Tuấn rách nhíu mày nghi vấn.

- Không, sau giờ học thì tao với thằng Chiến sẽ bám theo thằng Xung! – Tôi lắc đầu.

- Hơ? Còn tụi tao? – Khang mập ngơ ngác.

- Hai thằng tao đi được rồi, kéo hết cả đám ra về thằng Huy nó nghi ngờ hổng việc thì khổ! – Tôi nhún vai trả lời.

- Chơi không đẹp nha mậy, cho tao đi coi với! – Dũng xoắn giở giọng nài nỉ.

- Thôi, chiều lên tao kể cho! – Tôi thở hắt ra.

- Chiều có gặp đâu mà kể? Thứ bảy mà! – Nó ngẩn tò te.

- Mày điên à? Chiều nay khối 11 trường mình có 2 tiết tự học đó! – Luân khùng vặc lại.

- À...ừ hén, quên mất, vậy nhớ kể tui tao nghe đấy! – Dũng xoắn tui rằng vẫn còn tiếc nuối vì không được hóng chuyện nhưng đã chịu thôi, không nài nỉ đi theo nữa.

Phổ biến tình hình xong xuôi, hội bàn tròn thay phiên nhau cứ cách mỗi vài phút sẽ có một thằng quay trở lại lớp học để thằng Minh Huy khỏi nghi ngờ là tui lại tự học. Vào lớp, ngồi xuống ghế là tui đưa mục quang chú ý quan sát ngay thái độ của thằng Huy, quả nhiên nó vẫn đang cười nó vui vẻ với đám bạn tổ 1, tất yếu là trừ thằng Xung ra, bởi nó biết rằng chỉ vài giờ đồng hồ nữa thôi là số phận thằng Xung sẽ y chang cái mền rách thứ thiệt.

Thế là tui quyết định tiến hành thêm một nước cờ thêm dầu vô lửa nữa, giờ ra chơi tui đến vỗ vai thằng Xung đang đứng ngoài lan can lớp học:

- Ê, tí nữa.....! – Tui chưa kịp nói dứt câu.

- Nam, chiều có giải Hoá mà tối qua tao quên mất, chưa giải kịp bài nữa, giờ học rồi chiều học sao mà làm kịp đây trời? – Thằng Xung cắt lời tui, xụ mặt than thở.

- Tưởng gì, đưa vở đây tao giải cho! – Tui nhún vai cười đáp.

- Hề, cảm ơn nha, mà nãy định nói gì? – Nó mắt sáng rỡ khoái chí.

- À, tí nữa vô lớp, mày thấy thằng Huy mà quay xuống dưới bàn 2 nói chuyện là cứ chĩnh nó thoải mái nha, bảo là cán sự lớp mà lại nói chuyện trong giờ học, kiểu như chọc tức nó ấy! – Tui biết thằng Huy rất thường hay quay xuống bàn sau lưng để tán chuyện với Tiểu Mai.

- Ủ... mà lỡ nó không quay xuống gì sao? – Thằng Xung thắc mắc.

- Yên tâm, chắc chắn nó sẽ quay xuống mà, thằng đó đang tán tỉnh Trúc Mai! – Tui nói luôn.

- Chà, tao nghi hôm giờ rồi, hèn gì! – Nó nhíu mày đáp.

- Vậy nhé, vào đưa vở tao giải bài cho! – Tui nói rồi khoác vai thằng Xung đi vô phòng.

Tiết học thứ 4 của buổi sáng hôm ấy diễn ra đúng như dự tính của tui, khi mà vào lúc giáo viên đang ở trên bảng viết bài thì thằng Minh Huy liền tranh thủ quay xuống dưới tán chuyện Tiểu Mai, tất nhiên là tui biết thừa thằng Xung sẽ làm gì sau đó. Và đúng như vậy, ít giây sau, thằng Huy cán bộ sau khi bị dân thường là Xung chĩnh cho cái tội nói chuyện trong giờ học, nó đỏ mặt tía tai mà hậm hực quay lại lên trên. Tui biết, lúc này “Huy đại ca” đang tức thằng Xung phá đám lắm đây:

- “Rồi, tí nữa có kịch hay để xem!” – Tui nhủ thầm trong bụng.

Kết thúc tiết học thứ 5, khi trống đánh báo hiệu giờ ra về thì Khang mập phóng ngay lên bục giảng, dong dạc nói to:

- Các bạn chú ý, có hai việc sau đây nha, một là chiều nay mọi người nhớ khối 11 từ A1 đến A10 trường mình có giờ tự học đầu tiên, ai vắng mặt vẫn bị ghi sổ đầu bài như thường. Hai là tối chủ nhật lúc 7 giờ tại coffee sân vườn Hát Với Nhau thì 11A1 lớp mình và 11A2 sẽ phối hợp tổ chức bữa tiệc nhỏ chơi Noel, phí tổ chức sẽ được trích ra từ quỹ lớp, ai tham gia thì tính trước rồi

chiều nay báo mình để chốt lại danh sách nha. Mà tốt nhất là nên đi, đông người vui lắm!

Lớp trưởng Khang mập vừa dứt thông báo thì cả lớp tơi náo náo nhặng xị, hết thấy đều bàn tán xôn xao và hớn hờ với tiệc Noel tối mai, ai nấy đều cười nói vui vẻ bởi mấy khi được đi chơi, vả lại còn có cả giao lưu với A2 láng giềng. Tôi thoáng trông sang Tiểu Mai, thì thấy nàng đang lắc đầu cười vẻ như là từ chối lời rủ rê của nhỏ Huyền cùng nhỏ Phương, có lẽ là do Giáng Sinh thì nàng phải đi lễ ở nhà thờ nên không thể dự được, chắc là vậy rồi vì năm trước cũng như thế mà.

Bất giác tôi nhớ lại, đêm của ngày Giáng Sinh năm trước....

- Nam, nhanh, thằng Xung ra ngoài rồi! – Thằng Chiến phóng tới chỗ tôi.

-! – Tôi hãy còn nghĩ đến ngày này năm trước.

- Nam! – Nó đập vai tôi.

- Hả? À...ừ! – Tôi giật mình tỉnh mộng, sực nhớ ra là mình có việc còn phải làm ngay lúc này.

Không có thời gian để suy nghĩ thêm nữa, tạm gác lại nỗi buồn riêng tư qua một bên, tôi cùng thằng Chiến chạy vội xuống bãi gửi xe rồi dắt con ngựa sắt ra, âm thầm bám theo thằng Xung đồng thời giữ một khoảng cách khá xa, đủ để thằng Xung và có thể cả đám đệ tử thằng Huy không nhận ra được là mục tiêu đang bị bám đuôi.

Ra đến cổng trường, tôi bảo thằng Chiến đợi vài giây ở cổng rồi chạy vọt vào con hẻm đối diện, đưa tay vào quán nước nhỏ nằm khuất sau dãy cây nhà lá vườn, ngoắc tụi Sơn đen ra:

- Rồi, nhanh, mất dấu thằng Xung! – Tôi hối hả.

- Đi! – Sơn đen và thằng Đóm dắt xe ra.

- Ủa mà tao theo chi vậy? – A Lý ngơ ngác.

- Có việc nhờ mày chứ sao! – Tôi giải thích rồi chạy vọt lên trước.

Ít phút sau, ở phía trước là mục tiêu mang tên Xung đang vô tư đạp xe trên đường từ trường về nhà, và tại một khoảng cách khá xa nhưng vừa đủ nhìn thấy từ đằng sau là đám 5 thằng con trai tụi tôi đang bí mật bám đuôi theo. Trời giữa trưa nắng gắt, hơi nóng từ trên toả xuống và mặt đường bốc lên làm vai áo bọn tôi ướt đầm mồ hôi vì phải căng mắt và tập trung theo dõi thằng bạn mình đang sắp sửa bị ... hành hình.

- Liệu tụi nó có xử liền không ta? Không lẽ mình chạy theo đến chiều? – A Lý nghi hoặc.

- Chắc chắn sẽ là lúc này, vì thằng Xung vào nhà là nó an toàn, tụi kia mất cơ hội! – Tôi nói giọng quả quyết. – Khúc này đường còn đông học sinh ra về, đợi tới đoạn gần nhà thằng Xung vắng vẻ thì mới có thể biết được!

Và quả thật tôi đoán không lầm, một thời gian ngắn sau, khi thằng Xung vừa quẹo sang con đường dọc khu đất đang được quy hoạch và chạy thêm một quãng nữa thì ngay tức thì từ trên gò đất đối diện có 4 thằng nhãi choai choai giang hồ vờn phóng ra chặn đầu:

- Nép vào, mau! – Tôi nói rồi tấp vội xe vào gốc cây trướng cá bên vệ đường, đám A Lý hối hả

làm theo.

Trước mắt bọn tôi là một thằng hippie nửa mùa tóc nhuộm vàng đang lôi cổ thằng Xung xuống, hai thằng còn lại bẻ tay răng rắc, trong đám đó tôi nhận ra thằng Bon cũng đang đá đổ xe thằng Xung, vậy là vụ này không có thằng Bin tham gia. Và khi thằng Xung còn đang ngơ ngác nhìn tụi giang hồ xung quanh chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình thì đã bị thằng hippie tóc vàng xáng một bạt tai vào mặt:

- Chát! – Âm thanh của cái tát vang lên ở khúc đường vắng giữa trưa.

- Lẹ, vào cứu nó đi, sắp bị đánh nữa kia! – Thằng Chiến nhấp nhúm chồm dậy.

- Ngồi yên! – Tôi kìm tay nó lại và mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của nó.

Dù lòng cũng đang nóng như lửa đốt vì thằng bạn mình bị đánh, thế nhưng tôi không cho phép bản thân để tình cảm xen vào công việc, nghiêng răng nhún nhin quan chiến chờ cơ hội:

- Bốp! – Đến lượt thằng Bon đá vào bụng thằng Xung.

Bị trúng đòn nặng, thằng Xung ôm bụng quỳ phủ phục xuống đất, liền ngay sau đó tôi lấy từ trong cặp ra chiếc mũ kết màu đen của mình:

- Đội cái nón này vào, A Lý!

Rồi tôi quay sang thằng Đóm, đưa tay chỉ về phía thằng Bon:

- Đóm, giờ mày chạy tới vờ la lên có đánh nhau, rồi khoá tay thằng tao đang chỉ, giữ chặt nó lại và quay mặt thằng đó kịp cho bạn tao thấy, còn lại để A Lý giải quyết!

Chùng như nhận thấy đám tụi kia định tiếp tục dấn cho thằng Xung thì tôi hất tay:

- Lên đi!

Ngay sau hiệu lệnh của tôi, thằng Đóm liền nhảy ra khỏi gốc cây và la lớn:

- Ê, làm cái gì đó, bớ người ta có đánh lộn!

Và kể ngay sau đó, A Lý đội cái mũ đen sụp xuống che hết nửa khuôn mặt lạnh lùng đi tới, khi tụi đệ thằng Huy còn đang sững sốt thì nó đã một cước đá thẳng mặt một thằng kẻ bên:

- Bốp! – Thằng lâu la dính một đòn cước thẳng mặt rồi té bật ra đất.

A Lý tiếp tục đảo người sử ra một quyền của Lý gia đánh mạnh vào thằng tóc vàng:

- Chát! – Thằng hippie nhanh như cắt đưa tay đỡ được, rồi nó la lên. – Chạy!

Thế nhưng chỉ có ba thằng chạy được, thằng Bon đang bị thằng Đóm tận dụng lợi thế bất ngờ giữ chặt hai tay nó từ sau lưng rồi kéo ra, chùng như khi tôi đã trông thấy thằng Xung vừa ngẩng mặt lên nhìn thằng Bon thì thằng Đóm theo lời tôi, thả tay cho thằng Bon bỏ chạy theo đồng bọn.

Đâu đó xong xuôi, A Lý dựng xe đạp thằng Xung lên và phúi người nó, rồi nhún vai vẻ như không có gì, cùng thằng Đóm bỏ về trong ánh mắt cảm kích hầy còn xen lẫn ngơ ngác của

thằng Xung.

- Tốt rồi, về thôi! – Tôi thở phào nhẹ nhõm.
- Sao anh lại kêu em thả thằng kia ra? Phải đập nó một trận chứ! – Thằng Đóm thắc mắc.
- Rồi mày sẽ biết, A Lý này thấy mặt thằng Bon chưa? – Tôi quay sang A Lý.
- Ừm, rồi, trả mày nè! – A Lý tháo cái nón của tôi ra.
- Cứ giữ đi, từ giờ mỗi lần hành động, mày đội nón này vào, chiều nay tiếp tục nhé! – Tôi nhún miệng cười.
- Ok, tao khoái đập mấy thằng giang hồ mất dạy đó lắm! – A Lý nhún vai đáp.
- Mà thằng tóc vàng khi này cũng khá nhỉ? – Tôi nhíu mày hỏi.
- Cũng tạm, nó đỡ được quyền đó của tao thì chắc không phải là tay ngang! – A Lý tặc lưỡi.

Vậy là bước đầu của kế hoạch đã thành công được một nửa, tiết tự học của buổi chiều hôm đó tôi cực kì hả hê khi trông thấy cái mặt dù đã cố tỏ ra bình thản nhưng vẫn nhăn như khi ăn ớt của thằng Minh Huy, khi mà nó trông thấy nạn nhân của mình là thằng Xung vẫn bình an vô sự vác thân đến lớp:

- Ất hẳn giờ này thằng Huy sẽ cho rằng kế hoạch đánh người của nó bị xui xẻo vì ngẫu nhiên gặp người qua đường can thiệp! – Tôi phân tích cho hội bàn tròn nghe.
- Nhưng tao thắc mắc là sao mày không ra can ngay cho nóng, lỡ thằng Xung bị đánh nặng hơn rồi sao? – Dũng xoắn thắc mắc.
- Vậy mày thấy sao? Thằng Xung vẫn khỏe như voi kia! – Tôi cười đáp.
- Mà sao lại để thằng Bon bỏ chạy? Phải đánh tụi nó chứ, việc gì giữ nó rồi lại thả đi? – Tuấn rách ngực nhiên hỏi.
- Ừm, vì tí nữa sau giờ tự học, tao sẽ cho thằng Huy một bất ngờ nữa! – Tôi trầm giọng.
- Bất ngờ gì? – Cả đám đồng loạt hỏi.

Rồi trước ánh mắt mở to hết mức vì tò mò của hội bàn tròn, tôi cười nhạt trả lời:

- Chiều nay tao sẽ gửi đến cho nó một thích khách!

Theo tất cả những gì tôi đã sắp đặt, vào tiết tự học thứ hai, vào lúc cả lớp đang ở 5 phút giải lao, khi mà thằng Minh Huy còn đang ngồi tại chỗ thì thằng Xung cũng đang ở gần đó chợt đứng bật dậy, nhóm người từ bàn 2 nói vọng xuống bàn 7 là chỗ ngồi của tôi:

- Nam, tao biết mặt thằng đánh tao rồi!

Liên ngay sau đó, tôi nhận thấy thằng Huy giật thót người vì câu nói của thằng Xung, và rồi đúng 45 phút sau, khi mà các học sinh hết giờ tự học vừa bước ra khỏi cổng trường, trong đó có thằng Bon đi chung với thằng Bin. Ngay trước mắt hội bàn tròn tụi tôi đang kín đáo ngồi ở băng ghế đá nhìn ra cổng trường, thằng Bon đang nhón như dắt xe ra khỏi cổng trường thì từ đằng

sau, một thằng con trai đội mũ đen sụp xuống che nửa khuôn mặt im lặng bước tới:

- Bốp! - Âm thanh khô khốc vang lên giữa đám đông học sinh ngay trước cổng trường.

Thằng Bon sau khi dính một đấm thẳng vào mặt thì lão đảo dựa hẳn sang bên, để rồi...

- Rầm....! - Nó bật ngựa ra đằng sau té nằm luôn trên chiếc xe đạp của mình.

“Thích khách mũ đen “sau khi lạnh lùng tổng thẳng một đạp vào bụng thằng Bon thì thản nhiên nhảy phốc lên xe đạp của một thằng nhãi khác đang chờ sẵn rồi bỏ đi trong sự ngỡ ngàng của mọi người xung quanh.

- Hai thằng đó... là A Lý và thằng Đóm mà? - Khang mập há hốc mồm.

- Trời ơi, nó đạp thằng Bon lăn quay chết ngất luôn kìa! - Dũng xoắn thần thờ.

- Vụ này là sao mà? Tụi tao không hiểu! - Luân khùng quay sang hỏi.

Tôi mỉm cười bí ẩn rồi bắt đầu giải thích tất cả sự vụ của ngày hôm nay:

- Quay trở lại lúc trưa khi thằng Xung bị vây đánh nhé, sở dĩ tao để thằng Đóm giữ thằng Bon lại rồi thả cho bỏ chạy, là có lí do!

- Lí do gì? - Tuấn rách hỏi.

- Là để tạo ấn tượng cho thằng Bon rằng, khi nó bị giữ chặt từ đằng sau, thì nạn nhân của nó là thằng Xung ngay sau đó đã ngẩng mặt lên, và như vậy, thằng Bon đã bị nhận mặt! - Tôi đáp.

- Thì sao? Tao tưởng giữ thằng Bon lại là để cho A Lý biết mặt thôi chứ? - Đến lượt thằng Chiến thắc mắc.

- Cũng đồng thời là vậy, nhưng mục đích chính của tao là thằng Bon nó phải tự biết rằng, nạn nhân của nó đã biết mặt hung thủ là nó! - Tôi cười trả lời.

- Rồi....?

- Rồi dĩ nhiên thằng Huy sẽ biết kết quả của buổi trừng phạt bất thành, và qua lời kể của tụi lâu la, thằng Huy khi vừa biết tin sẽ nghĩ rằng đây chỉ là ngẫu nhiên có người qua đường can ngăn. Thế nhưng lúc chiều, khi tao bảo thằng Xung lựa cơ hội lúc thằng Huy đang ngồi trong lớp cố ý la lớn rằng thằng Xung đã biết mặt người đánh nó, thì ất hẳn ngay sau đó, thằng Huy sẽ giật mình lo lắng!

- Ủm, tiếp!

- Bằng cách như vậy, tao đã hạn chế được kể từ đây, thằng Huy sẽ không dám tiếp xúc trực tiếp với tụi thằng Bon ở tại lớp mình như trước nữa, bởi như thế chả khác nào thằng Huy tự nhận là nó có dính líu đến vụ đánh nhau nếu chẳng may bị thằng Xung bắt gặp!

- Hay... ghê!

- Và thằng Xung nói câu nhận mặt với ai, là với tao, khi đó thằng Huy sẽ phải tự hỏi rằng, thằng Xung nói việc này với tao để làm gì, và chiều nay, tao đã cho nó câu trả lời!

- Thích khách là A Lý?

- Ừm, mà nghĩ đi, đầu tiên thằng Bon theo lệnh đại ca Huy đánh thằng Xung, sau đó thằng Xung tố cáo với tao là nó đã biết mặt thằng Bon, và vài mươi phút sau đó, thằng Bon bị đánh ngay trước trường, ngay trước mắt thằng Huy, chắc chắn bây giờ đây, thằng Huy sẽ biết được rằng, tao là người đã gửi thích khách mũ đen A Lý đến!

- Rồi sao?

- Thì lúc trưa đám thằng Bon bị một thằng mũ đen phá đám, bây giờ thằng Bon bị thằng mũ đen hành thích, nếu mà là thằng Huy, mà nghĩ sao?

- Nghĩ... thằng Nam và thằng mũ đen là đồng bọn?

- Ừa, vậy là kể từ hôm nay, tao đã ngầm nói cho thằng Huy biết rằng nó có sát thủ thì tao có thích khách, chỉ cần nó động đến bạn bè tao thì ngay sau đó chính tụi nó sẽ bị lại còn nặng hơn như vậy, và cũng chính thức tuyên chiến với nó từ bây giờ!

- Quá... đỉnh...! – Thằng Quý há hốc mồm.

- Mà... vai trò thằng Xung đến đây là hết thôi à? – Khang mặt thắc mắc.

- Vẫn chưa, còn hậu chước là nó nữa! – Tôi cười đáp.

- Hậu chước gì? – Nó hỏi tiếp.

- Đến lúc rồi sẽ biết! – Tôi nhún vai trả lời.

- À, sao tự dung thằng A Lý đội nón đen chi vậy? – Tuấn rách hỏi.

- Hề, đó gọi là hiệu ứng ấn tượng đấy, thích khách mũ đen, kể từ giờ lần nào hành động thì A Lý cũng đội mũ hết! – Tôi khoái chí đáp.

- Ghê, mà lậm phim xã hội đen rồi! – Nó chun mũi.

- Khử khử, mới chỉ là bắt đầu thôi, chuyện còn ở phía sau! – Tôi cười ha hả vỗ vai nó.

Đúng vậy, sự xuất hiện thích khách mũ đen A Lý mới chỉ là mở màn cho cuộc chiến phía sau thôi, thế nhưng ngay lúc này đây tôi có thể chắc chắn một điều rằng, kể từ bây giờ thằng Minh Huy sẽ buộc phải suy xét lại mỗi khi nó muốn đối chọi với tôi, bởi bây giờ tôi đã đi trước một nước cờ áp đảo, nước cờ giáng một đòn nặng nề vào tinh thần của một thằng vẫn đang tự hão rằng nó sẽ mãi ở trong tối và là bất khả xâm phạm.

Chương 248

Ngày 24 tháng 12 năm 2006 ...

Sáng hôm nay là một buổi sáng khác hẳn với hôm qua, phải gọi là rất khác, bởi hôm nay là chủ nhật, và tối nay là Giáng Sinh.

Ban đầu, tôi tỉnh dậy với một tâm trạng cực kì phấn chấn bởi những gì thu hoạch được của ngày hôm qua, khi mà Sơn đen về báo cáo với tôi rằng thằng Minh Huy đang cực kì bất ngờ, tự hỏi thằng mũ đen là thằng nào, và không biết rằng liệu còn thằng nào trong nhóm tôi giống như thích khách mũ đen hôm qua không. Và tôi lại càng nực cười hơn khi mà Sơn đen bày mưu cho thằng Huy kéo băng dứt điểm tôi ngay ngày hôm nay, để rồi cuối cùng chính thằng Huy lại e ngại nói rằng cần phải đợi một thời gian để biết được nhóm hội bàn tròn chúng tôi có động thái gì nữa đã. Tôi biết thằng Huy đã bắt đầu lo sợ rồi, vì bây giờ nó không còn ở trong tối nữa, nhất là khi sau này, tôi sẽ tiếp tục gửi thích khách đến gặp băng nhóm tụi nó.

Tóm lại, tôi đang rất vui!

Và ít phút sau, tôi buồn bã trở lại, khi mà mẹ tôi bảo:

- Tối nay Noel mẹ qua nhà cô Nguyệt chơi, con có đi không?
- Dạ... chắc không! – Tôi lắc đầu đáp.
- Qua đi, có con bé Trần nhắc mãi mãi đấy! – Mẹ tôi nói.
- Dạ thôi, để bữa khác, tối con đi với lớp rồi! – Tôi thoáng chần chừ khi nghe đến bé Trần, quả thực hôm giờ tôi cũng chẳng sang nhà con bé học tiếng Anh, mà cũng chẳng thấy con bé gọi điện trở lại hỏi thăm lí do.
- Vậy con cầm chìa khoá dự phòng, nếu về trước thì có mà mở cửa! – Mẹ tôi gật đầu.
- Dạ, con biết rồi! – Tôi đáp.

Không có Tiểu Mai, thì ngày hôm nay còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Thế đấy, tôi buồn trở lại!

Ăn sáng xong, tôi chán nản tốt lên ghế salon bật ti- vi xem phim, hết tập này đến tập khác, xem phim chán lại chuyển qua đọc truyện, từ cuốn này qua cuốn kia. Để rồi ăn cơm trưa xong, tôi lại tiếp tục nằm nghe nhạc đến chiều, tôi nghe lại bản nhạc hôm trước.

- “Ngày hôm nay qua cho lệ dùm tui đi mà! –” Tôi chán nản nghĩ thầm trong bụng, bởi lẽ ra nếu cuộc đời như mơ thì ngày hôm nay mới đích thực là một ngày hạnh phúc, tôi sẽ được tay trong tay với Tiểu Mai mà đi chơi cùng nhau đến hết ngày.

Thế nhưng sự thật phũ phàng rằng lúc này tôi chỉ đang nằm ở nhà một mình, sự thật rằng Tiểu Mai vẫn còn giận tôi, thậm chí là chẳng buồn nhìn mặt tôi nữa. Nằm nhà chán, ngẫm nghĩ một

hồi tôi quyết định dắt xe ra ngoài định dạo vòng vòng chơi chút cho khuây khoả đầu óc rồi tối lại về ăn cơm, ăn xong lại ngủ, thế là hết ngày, thứ hai tuần sau lại đi học.

Đó chỉ ít là những gì tôi muốn, hay ít ra là những gì tôi nghĩ, thế nhưng mọi chuyện lại xảy ra theo một chiều hướng khác.

Tôi thần thờ đạp xe dạo quanh những con phố quen thuộc, có đôi lần muốn chạy ngang nhà Tiểu Mai để xem thử, hoặc dù là chỉ được nhìn nàng một giây phút thôi là tôi cũng đủ vui lắm rồi, bởi ít ra tôi sẽ tự an ủi mình rằng, Giáng Sinh mình cũng được thấy người ấy. Và rồi cuộc tôi lại ngại ngần, để rồi trong vô thức, tôi tự dung quẹo thẳng vô nhà sách dọc đường, khi nhận ra thì tôi đã đứng ở quầy hàng đầy những kệ sách cao nhổng trước mặt.

Nhìn tấm biển khu vực bán đồ lưu niệm, tôi bất giác nhớ lại cũng vào những ngày này năm trước, tôi hãy còn đang tất bật chạy hết nơi này đến nơi khác để tìm mua nguyên vật liệu làm quà Noel tặng cho Khả Vy. Nhìn cây thông đang sặc sỡ đèn màu ở giữa sảnh trong với những dây ruy băng lấp lánh và các quả châu đầy màu sắc, tôi lại một lần nữa ngó người ra:

- Giáng Sinh rồi.....!

Ngày này năm trước, tôi đã cùng.....!

Mãi miên man với dòng hồi tưởng của mình, tôi không hay biết một người đang đứng trước mặt mình, người ấy khẽ gọi:

- Nam....!

- Hở? – Tôi giật thót người.

Để rồi khi nhận ra người đó là ai, tôi thoáng sững sờ rồi rất nhanh chóng, lấy lại vẻ lạnh lùng mà tôi đã mặc định rằng từ trước giờ sẽ dành cho người đó.

- Sao vậy? – Giọng nói quen thuộc ấy lại vang lên.

Trước mắt tôi là Khả Vy xinh xắn đang ôm sách trước ngực, em ấy nửa ngạc nhiên, nửa ngại ngần hỏi tôi. Thế nhưng tôi lúc này chỉ đang lấy làm lạ lùng, vì sau tất cả những gì em ấy đã đối với tôi, thì sao còn đủ can đảm mà đối mặt với tôi như thế này chứ. Khả Vy chia tay tôi để đến với một người con trai khác, sự thật là vậy.

- Ủm, không có gì! – Tôi lạnh lùng nói rồi quay đi.

- “Phải rồi... ngày này năm trước, mình đã quên mất là mình có tặng quà cho Vy.....! “

- Này, mình... nói chuyện chút, được không? – Khả Vy vội bước theo.

- Có gì để mà nói... mình đang bận.....! – Tôi tự dung nghe lòng mình bối rối, cố lắc đầu từ chối.

- Chỉ một chút thôi, không lâu đâu! – Em ấy nài nỉ.

Trước ánh mắt gần như là đang trông chờ hết mực của Khả Vy, tôi không còn cách nào khác hơn là đồng ý với lời “mời “bất ngờ này, và tôi cũng biết luôn.... Vong tình thiên thư đã tiêu dzen rồi, vì nếu theo đúng bộ thiên thư vong tình này thì bây giờ tôi phải bỏ đi mới phải.

Hai đưa tôi ngồi tại quây nước của nhà sách, Vy gọi nước cam, tôi không muốn nhớ lại ngày trước, nên đã gọi cho mình cốc nước lọc. Sau vài giây yên lặng, Khả Vy gượng cười thật tự nhiên rồi mở lời:

- Ủm... cảm ơn nha!

- Gì chứ? – Tôi thắc mắc.

- Cảm ơn vì hôm 20-11 đã giúp mình! – Em ấy nhìn tôi.

- Đừng bận tâm! – Tôi cố trả lời một cách lạnh lùng hết mức có thể, bằng một chất giọng và thái độ rất muốn kết thúc cuộc gặp này hết mức có thể.

Khả Vy thở hắt ra, rồi đưa mắt nhìn tôi:

- Xin lỗi!

- Hở? Gì? – Tôi đã bắt đầu cảm thấy khó chịu.

- Xin lỗi vì ngày trước đã... ừ.... đối với Nam như vậy, nhưng mình vẫn mong có một ngày được giải thích tất cả mọi chuyện!

- Chuyện gì, mình không hiểu!

Mặc kệ thái độ bất lịch sự của tôi, em ấy thở dài, rồi lại mỉm cười tiếp lời:

- Nam hiểu Vy đang nói gì mà, mình chỉ muốn giải thích thôi!

- Hề, tờ giấy đó là đủ rồi mà! – Tôi hừ nhạt.

Phải rồi, sau tất cả những gì em đã làm với tôi, thì tôi không giận em đã là một kì tích lắm rồi, thế nhưng giờ gặp nhau nữa để làm gì?

- Không, vẫn chưa đủ!

- Vậy sao?

- Mình biết, mọi chuyện là do lỗi của mình, nhưng....!

-!

- Thật ra, mình với anh Vũ biết nhau cũng lâu rồi, vì anh ấy là chỗ quen biết với chị mình, anh Vũ có tình cảm với mình cũng lâu rồi. Nhưng mình... ừ, cũng kể anh ấy nghe về Nam, và Vũ quyết định đợi... dù rằng mình có giải thích!

- Kể chuyện này làm gì chứ? Thì chỉ là Vy thích Vũ hơn, vậy thôi!

- Đúng là như vậy, mình mến anh Vũ... nhưng chỉ là sau khi... ừ, chỉ sau kì nghỉ hè vừa rồi mà thôi, mình đã suy nghĩ rất nhiều.... và.....!

- Rồi, biết!

- Nam không biết đâu, lí do thực sự là vì.....!

Rồi Khả Vy ngừng lại, ngập ngừng như có điều khó nói, và em ấy tự dung làm tôi tò mò theo:

- Vì sao?

- Minh... không thể yêu nhau được, Nam à!

- Tại sao?

- Lúc ban đầu, mình rất cố chấp, mình thích Nam, mình cũng biết từ lâu rằng Trúc Mai cũng mến Nam, nhưng mình chỉ đơn giản nghĩ rằng, thích ai là quyền của người đó, và mình có quyền giành lấy những gì mình yêu thích, chỉ là vậy thôi!

-!

- Rồi Nam cũng nói rằng thích mình, nhưng... trải qua rất nhiều chuyện, mình dần biết được, Nam chỉ... thật sự luôn hướng về Mai, trong thâm tâm của Nam, mọi chuyện Nam làm ẩn sau đó đều có sự hiện diện của bạn ấy!

- Những gì tôi làm là hoàn toàn thật lòng!

- Mình biết, Nam thật lòng với mình, và... mình cũng vậy, nhưng chúng mình vẫn chỉ là trên mức bạn bè bình thường một chút, mình quan tâm Nam, và ngược lại Nam cũng quan tâm đến mình, chỉ là như vậy, bởi những khi ở cạnh mình, Nam vẫn lo lắng mỗi khi Mai xuất hiện. Đó là sự lo lắng người kia sẽ ghen!

-!

- Mình từng thấy buổi chiều Nam ở ngoài biển, dạo chơi với Mai... sau khi đã nói với mình rằng hai người chỉ là bạn đơn thuần... nhưng nhìn Nam bỗng một bé gái, Mai dẫn một bé trai... mình thấy.....!

Tôi thù người sùng sốt... bởi đó buổi chiều tôi dẫn cu Bột ra biển, vô tình gặp Tiểu Mai cùng với Bồ Câu.

- Mình biết buổi liên hoan cuối năm, Trúc Mai đã để lại áo mưa cho Nam, và sau đó Nam đã chạy đi tìm Mai... dù rằng mình cũng đã đợi rất lâu....!

-!

- Với tư cách đang là một người bạn gái của Nam, nhưng mình lại không làm được những gì Mai đã làm với Nam, mình không... mình không làm được những điều không vụ lợi như Mai, mình hiểu cảm giác đau khổ của bạn ấy. Nhưng đồng thời mình cũng biết, Nam có để tâm đến những điều đó, và... mình đối với Nam không thể được như bạn ấy, mình không đủ cam đảm và không suy nghĩ được như vậy. Mình chỉ hay giận dỗi vô cớ và làm phiền Nam, cố gắng tỏ ra mình luôn cần được quan tâm....!

-!

- Ngày đó... mình buồn lắm, đã bao lần mình tự hỏi, liệu rằng tình cảm mình đối với Nam thật sự là gì? Nhưng chính Nam đã cho mình câu trả lời....!

- Tôi?

- Cách Nam đối xử với Mai đã cho mình câu trả lời rồi, Nam à, mình không muốn tự lừa dối bản thân, mình không thể tiếp tục gieo vào Nam một giấc mơ lung linh về tình yêu của hai đứa nữa. Không phải mình không hợp nhau, mà là vì... ngay từ đầu trong Nam chỉ có Mai thôi, vậy nên... mình muốn Nam cũng đừng tự dối bản thân thêm nữa, vì.....!

-??!!

- Vì nhìn cách nào đi nữa, Nam và Mai đã mến nhau ngay từ đầu rồi!

Khả Vy mỉm cười nhìn tôi, một nét cười chân thành và triu mến như tất cả những gì em ấy đang nói, khiến tôi... hoàn toàn sững sờ....!

- Càng níu kéo, mình cảm thấy Nam càng xa hơn... ừ, chúng ta đã ngộ nhận lẫn nhau từ ban đầu rồi....!

-!

- Và rồi mình đã quyết định buông tay, ít ra đó là những gì mình có thể làm được cho Nam, dù rằng có đau khổ, nhưng... chừng nào mình còn tồn tại, thì Nam sẽ không thể đến với người Nam thật sự yêu được!

-!

- Mình biết mình phải im lặng chia tay, mình hiểu Nam trọng danh dự... nên nếu bị mình đối xử như vậy, Nam sẽ ghét mình lắm, và... rồi Nam sẽ không còn cảm giác bị trói buộc hay áy náy nữa, Nam sẽ có thể toàn tâm toàn ý với... Trúc Mai....!

Tôi... đã từng nói rằng em ấy không hiểu tôi, bởi cách em ấy đối xử với tôi trước mặt mọi người... vậy ra sự thật là như vậy sao...?

- Ở cạnh Vũ, mình có cảm giác yêu, và được yêu.... Không có ý so sánh gì đâu, nhưng Nam à, đây là tất cả những gì mình muốn giải thích!

- Ừm.....ừ....! – Tôi thần thờ đáp lại. – Nhưng... xa mặt đừng cách lòng, chính.... đã nói...?

- Mình biết mà, nhưng mình cũng biết lí do thật sự khi Nam giả say, mình biết Nam sang nhà Mai học đàn, mình cũng biết hôm cắm trại Nam đã về chung với Mai... mình biết nhiều, cũng buồn nhiều, nên... hi....!

Đến đây, đôi mắt của Khả Vy đã hoe đỏ, em ấy ngập ngừng vài giây rồi tiếp lời:

- Ừ... mình tự dặn lòng mình rằng không được nghĩ như vậy, nhưng Nam... buộc mình luôn phải nghĩ vậy, mình biết rằng sống mãi với quá khứ thì sẽ không lớn lên được đâu... vậy nên, mình đã bước đi tiếp con đường của riêng mình, và... thật may là Nam cũng vậy, hi....!

-!

- Mình mong Nam nhận ở mình một lời xin lỗi chân thành, từ một người bạn thân, nha....Nam?

Tôi thở hắt ra, cũng không biết là mình có đang buồn hay không, bởi sự thật những gì tôi đã đối mặt và những gì Khả Vy nói hôm nay cũng không khác nhau là mấy. Nhìn qua khung cửa kính đầy nắng, tôi thấy lòng mình trống rỗng, thênh thang... Những gì Vy nói hoàn toàn đúng, tôi tự

làm thì tự chịu là phải rồi... đúng là vậy, trong tình yêu thì không có ai đúng ai sai cả, chỉ là khi hai con tim không đập chung một nhịp nữa mà thôi.

Rồi hai đứa ngồi im lặng một hồi khá lâu, mỗi người ắt hẳn đang có những suy nghĩ khác nhau cho riêng mình.

- Ủm.....! – Tôi gật đầu. – Minh hiểu mà...Vy cảm thấy vui là tốt rồi!

- Cảm ơn Nam, nhưng... Nam biết không, tốt bụng quá mức, là điểm mình yêu mến, cũng chính là điểm mình ghét nhất ở Nam đấy! – Vy cười buồn.

- Tại sao? – Tôi ngơ ngác.

- Vì... trong tình yêu, phải có một chút ích kỷ, nhớ nha Nam, đừng đối tốt với người khác quá, phải biết lựa chọn bên nào thật sự là quan trọng nhất, vì... cảm giác của người ở lại... không dễ chịu chút nào đâu....!

Có lẽ... đến đây tôi đã hiểu được cái buông tay của Tiểu Mai vào hôm 20-11 là gì rồi....

- Ủ, mình hiểu tất cả rồi....! – Tôi thở dài.

- Hi... vậy... là bạn tốt của nhau nha? – Khả Vy nhoẻn miệng cười.

- Ủa... mãi là bạn tốt! – Tôi cũng mỉm cười, bởi... nụ cười của Vy ngày hôm nay đã không còn đáng ghét nữa, đã cất đi một tảng đá từ lâu nay vẫn hằng đè nặng tim tôi.

- Vậy... Nam với Mai hôm giờ... sao vậy? – Em ấy thắc mắc.

- Không... không có gì....! – Tôi lắc đầu chối ngay.

- Hi, Nam nói dối dở tệ! – Em ấy lại chun mũi và phì cười

-! – Tôi dần mặt ra vì chẳng biết nói gì.

- Thôi, mình về trước nha! – Rồi Khả Vy đứng dậy.

- Ủ...mình cũng về luôn! – Tôi giật thót người.

- Mà... tối nay Nam có đi với lớp không? – Em ấy lại hỏi.

- Chắc...không! – Tôi thở dài ngao ngán.

- Tham gia đi, sẽ vui lắm đó! – Vy mỉm cười.

- Ủ... để xem sao đã! – Tôi gãi đầu bối rối.

- Vậy... mình về nha! – Vy nghiêng mái đầu nhìn tôi.

- Ủ....! – Tôi cười đáp.

- Chúc hai người hạnh phúc! – Em ấy nháy mắt.

- Ủ... hai người cũng vậy.....! – Tôi trả lời.

Chiều hôm đó, tôi đạp xe về nhà với một tâm trạng thư thái như vừa cất đi một gánh nặng đã từ lâu còn đang hiện hữu trong lòng. Thầm nghĩ rằng cuộc đời đúng là có nhân có quả, hoá ra những gì tôi làm thì Vy đều biết cả, chẳng qua em ấy luôn cho tôi cơ hội, để rồi chính tôi để vượt đi mất. Và khi em ấy quyết định buông tay, thì tôi lại đau khổ đến mức gần như căm ghét.... Đúng là con gái luôn trưởng thành trước con trai đồng lứa, tôi quả tình là không thể suy nghĩ được như vậy!

Ôi thôi... qua rồi, từ giờ tôi với Vy đã là bạn rồi, xem như không nhắc lại nữa vậy!

Rồi tôi tự mỉm cười với chính mình, rằng Vong tình thiên thư đã đến lúc mất đi được rồi!

Anniversary Chapter

Đêm Giáng Sinh, ngày 24 tháng 12 năm 2006 ...

Sau cuộc nói chuyện buổi chiều với Khả Vy, tôi có cảm thấy tâm trạng mình khá hơn rất nhiều so với ban sáng, thế nhưng đến tối thì tôi buồn bã trở lại.

Bởi nằm nhà thì chán, tôi cuối cùng quyết định cũng xách xe ra dạo lòng vòng ngoài đường, không hề nghĩ là sẽ tham dự tiệc Noel với lớp, vì không có Tiểu Mai, tôi nhìn đâu cũng thấy chữ “chán” hiện ra trước mắt.

Thế nhưng tôi đã lầm, vác xa ra đường một mình vào đêm Giáng Sinh lại càng chán hơn rất nhiều, bởi đêm nay đường phố sặc sỡ ánh đèn, không khí háo hức vui nhộn trải dài khắp thành phố, mọi người ai nấy đều nô nức dự tiệc ở nhà, người khác thì lại rủ nhau kéo đi đến các nhà thờ nội thành để xem lễ. Cảnh vật náo nức hết như năm trước, thế nhưng chỉ có khác một điều, đó là tôi lúc này đang ghen tị nhìn những cặp đôi trai gái khác đang cười nói vui vẻ bên nhau.

Chán, đó là những gì tôi có thể nói lúc này!

Buồn, đó là những gì tôi có thể cảm nhận được lúc này!

Ước gì không có thằng Minh Huy trên đời, thì bây giờ ắt hẳn tôi với Tiểu Mai đã là một trong những cặp đôi hạnh phúc trên đường phố lúc này rồi. Ừ thì Khả Vy chúc tôi hạnh phúc đó, thế nhưng chỉ lát nữa thôi em ấy sẽ lại được tay trong tay với Vũ, chỉ có thằng như tôi là mãi lẻch thếch lang thang một mình mà thôi.

Những gì Khả Vy nói lúc chiều, làm tôi nhẹ nhõm một, bây giờ càng nghĩ lại, tôi càng thấy buồn bã gấp mười. Bởi chính Vy còn nhận ra được Tiểu Mai đối tốt với tôi đến nhường nào, ấy vậy mà tôi hoàn toàn vô tâm lạnh lùng với nàng vào những ngày ấy.

Cũng vẫn là cung đường biển ngập tràn ánh đèn, những hàng cây xanh sáng rực lên những dây đèn màu, không khí vẫn trong lành và mát mẻ, cũng vẫn là những hàng ghế đá... những quãng đường quen thuộc....

Giáng Sinh năm đó, tôi cùng Tiểu Mai ngồi ở băng ghế đằng kia, tôi ăn kem lạnh mà run cầm cập, hỏi nàng có lạnh không, nhưng nàng chỉ cười và bảo là ấm lắm. Giờ thì tôi đã hiểu ý của nàng là như nào rồi... nhưng tôi còn có cơ hội để nói cho nàng biết vào Giáng Sinh năm nay không? Hay là những ngày qua, chúng tôi mỗi ngày đều gặp nhau nhưng gần ngay trước mắt mà lại xa tận chân trời?

Tôi nhớ Tiểu Mai rất nhiều, thật sự tôi rất nhớ nàng...!

Trong tất cả những buồn bã nhất mà tim tôi có thể cảm nhận, tôi trong vô thức lại chạy đến quán coffee mà lớp mình đang tổ chức tiệc mừng Noel...

- Trễ vậy mà? Đi đâu mà giờ mới tới? – Thằng Chiến đứng ngay cổng vào.

- Hà? – Tôi thần thờ.

- Tao nói trễ vậy, hơn 9 giờ rồi, chút nữa là tiệc tan rồi! – Nó nói như hét vào tai tôi, vì không khí ồn ào náo nhiệt chung quanh làm át đi nếu nói nhỏ.

- À... ờ... tao bận chút việc! – Tôi nói bừa rồi bước vào trong.

Quán Coffee Hát Vội Nhau cũng là một quán sân vườn nhưng có sân ngoài trời khá rộng, ở giữa đặt một sân khấu nhỏ có đủ dàn âm thanh và các loại nhạc cụ. Khi tôi vào đến nơi thì thành viên hai lớp 11A1 và 11A2 đã đang hát hò ồm tỏi ở sân khấu, trong đám đông tôi nhận ra nhỏ bí thư A2 đang dẫn chương trình, một số thì ngồi dưới cổ vũ, một số thì tranh thủ cơ hội giao lưu mà làm quen bắt chuyện nhau.

- Tối trễ vậy? Bị gì à? – Khang mập hú tôi khi bắt gặp tôi đang lò dò bước vô.

- Không, bị gì là bị gì? – Tôi thắc mắc.

- Tưởng mày bị thằng Huy xử, tại tối nay nó cũng không đi! – Thằng mập tiếp lời.

- Hà? Nó vắng à? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

- Ờ, chả biết sao nữa! – Thằng Khang nhún vai đáp.

Riêng tôi lúc này thì chỉ nghĩ đến một khả năng mà vẫn mong cho điều đó đừng bao giờ thành sự thật, rằng... thằng Huy vắng mặt tối nay là bởi bây giờ nó đang hẹn hò với Tiểu Mai, bởi Tiểu Mai cũng không có mặt trong đám đông lúc này.

- Mà... Trúc Mai cũng không đi à? – Tôi hỏi lại cho chắc.

- Ủ, này giờ không thấy! – Khang mập nói.

Nghe nó trả lời xong thì chân tay tôi rụng rời... và đã buồn lại càng buồn hơn, tôi chán đến mức kiếm đại một chỗ ngồi rồi thả người phịch xuống chả buồn nói năng gì nữa.

- Hát không? Hi! – Khả Vy bước đến chỗ tôi.

- À... không, được rồi! – Tôi lắc đầu.

- Vậy thôi, hi hi! – Em ấy nhoẻn miệng cười rồi nhập vào đám đông bên trên.

Mọi người xung quanh hát cứ hát, tán chuyện cứ tán chuyện, tôi... dần mặt ra vì buồn chán vì vẫn dần mặt ra, chả muốn quan tâm thế sự lúc này như nào, hết là tôi đến buổi tiệc này chỉ để... ngồi buồn bã thôi vậy, đắm chìm với nỗi nhớ của riêng tôi.

Theo lời bọn bạn tôi sau này kể lại, thì nhỏ bí thư 11A2 bỗng dưng hứng chí nhìn xuống khán đài trong khi tất cả mọi người đang hát hò vui vẻ, và vô tình phát hiện ra thằng đàn là tôi đang thẩn thờ nhìn mông lung cô quạnh:

- Và, sau đây là một nhân vật rất đặc biệt của buổi tối hôm nay!

- Đâu? Đâu?

- Ai thế?

Đám đông nhao nhao lên sau lời giới thiệu của nhỏ này:

- Là một bạn là thành viên 11A1, nhưng đồng thời lại từng là thành viên của 11A2, vâng, bạn đó! – Nhỏ này đưa tay về phía tôi.

- Hà? – Tôi ngơ ngác vì đám đông xung quanh đã hò reo vỗ tay.

Và ngay sau đó, Khả Vy cũng tiếp lời:

- Xin mời bạn Trí Nam bước lên sân khấu, hi hi!

Tôi sững sốt mở to mắt vì bất ngờ:

- Tui...tui có gì đặc biệt?

- Vì bạn quá khác biệt, ai cũng vui chỉ có mình bạn buồn, vả lại bạn từng là người qua lại giữa hai lớp, cũng là người gây đau thương cho 11A2 ở cuộc thi hái hoa học tập, xin mời bạn lên hát một bài góp vui! – Nhỏ bí thư cười tươi.

Lúc này thì tôi mới kịp nhận ra rằng nhỏ này chính là nhỏ mà vô tình đụng tôi ở cửa lớp, suýt nữa là ướt mem cả người vào ngày hôm đó. Và khi tôi còn chưa có cơ hội mở miệng từ chối thì mọi người gần đó đã đẩy tôi bước lên:

- Lên nào, hát một bài đi!

- Coi nào, cười lên Việt Nam ơi!

Tôi hoảng hồn nhận ra trong đám đẩy tôi có cả tụi Luân khùng, rõ là tụi này phản phúc mà, chơi què cả tôi, báo hại lúc này đây, tôi tim đập chân run đứng bơ vơ trên sân khấu cũng hai nhỏ bí thư:

- Nào, bạn Nam hát bài gì? Minh bật nhạc cho! – Khả Vy cười cười.

- Minh... không biết hát! – Tôi lúng búng nói.

- Xạo, ai lại chả biết hát, chỉ có hát hay hoặc dở thôi! – Nhỏ bí thư 11A2 nheo mắt.

- Ừ... mình hát dở lắm! – Tôi gãi đầu bối rối.

- Dở cũng phải hát, đúng không mấy bạn? – Nói rồi nhỏ này chìa micro xuống dưới đám đông.

- Phải, chí phải!

- Hát đi, hát đi!

- Thánh Nam vô đối, thánh Nam bá đạo, dzô...dzô...!

Đám đông bên dưới lập tức hò reo hưởng ứng, trong số đó có cả thằng Dũng xoắn đang ngoác miệng bô bô ồm ồm cả lên.

- Hát nhé, hi! – Vy nháy mắt nhìn tôi.

-! – Tôi nửa gật đầu, nửa không muốn trước sức ép dư luận từ cả hai lớp, vô tình tạo thành một động tác của...cái đầu lật lẹo.

- Vậy bạn Nam hát bài gì nhỉ? – Nhỏ bí thư A2 hỏi tiếp.

- Minh...minh hát.....! – Tôi ngập ngừng nói.

Giây phút đứng trên sân khấu, dưới ánh đèn sáng trưng và ánh mắt chờ đợi của mọi người... tôi chợt cảm thấy kí ức như ùa về... âm nhạc như dẫn dắt tôi trở về những kỉ niệm ngày trước.

- Minh xin... hát một bài... ừm... tặng cho một người! – Tôi run run nói.

- Bài gì vậy? – Mọi người hỏi.

- Bài gì Nam? Vy bật nhạc cho! – Vy quay sang tôi chờ đợi.

Nhưng tôi không trả lời, chỉ kéo chiếc ghế gỗ lại gần rồi với tay ra đằng sau lấy cây đàn Guitar rồi ngồi xuống ghế, đám đông nhìn thấy vội vỗ tay rần rần:

- Quá dữ, biết đàn luôn ta?

- Ghê thiệt ta ơi, vừa đàn vừa hát, lãng tử!

- Yêu rồi bạn gì đó ơi!

Tôi cố dần lòng mình thật bình tĩnh để tay hết run, rồi gãi đầu bối rối, định há mồm hát luôn khỏi giới thiệu, thế nhưng lại bị chặn họng:

- Xin hỏi bạn Nam hát bài này tặng ai vậy? Có thể cho mọi người biết được không?

Hầu hết mọi người trong đám đông đều nhìn về hướng Khả Vy, nhưng em ấy lắc đầu cười ra ý không phải, và tôi... tôi cũng lắc đầu cười, chợt thấy mình bình tĩnh trở lại:

- Minh hát tặng một người... người ấy đã dạy mình đàn Guitar, bây giờ mình muốn tặng...

Tôi thoáng mỉm cười ấp úng:

- Lời bài hát này... là tất cả những gì mình muốn nói với người đó, và mình cũng... xin lỗi thật nhiều... là mình ngốc.... nhưng.... mình xin hát tặng bản “Mouse love rice “!

Đó có lẽ là lời giới thiệu ngốc nghếch và đần nhất của tôi, nhưng ngày ấy, quả thật là tôi chẳng biết phải nói gì khác.

Trước đám đông yên lặng chờ đợi, tôi hoàn toàn rất tự nhiên không phải suy nghĩ nên đàn theo điệu nào mà chỉ có những gì muốn nói, những hợp âm, những nốt nhạc đang tự trôi ra theo từng dòng xúc cảm:

- When that day I hear your voice... I have some special feeling, let me always think I don't wanna forget you.....!

Lần đầu tiên tôi gặp Tiểu Mai, nghe giọng nói của nàng, ngày ấy tôi đã có một cảm giác rất đặc biệt mà không tài nào giải thích được. Dù là giọng nói của một cô tiểu thư kiêu kỳ ném bánh vào mặt tôi rồi cười khúc khích, nhưng thế có trời đất suốt nhiều năm qua tôi chưa bao giờ cảm thấy ngán ngạo như lúc ấy....

- I don't care how fool it is, I will let my dream come true, I will tell you something I wanna let you know.... I let you know.....!

Đúng vậy, tôi không cần quan tâm rằng dù có phải làm bất kì những trò ngu ngốc nào, chỉ cần giấc mơ của tôi trở thành sự thật, tôi nhất định phải cho Tiểu Mai biết... tôi nhất định phải nói với nàng rằng....

- I love you... loving you....as the mouse love the rice... even everyday has storm, I will always by your side.....!!!!

Một lời hát đã qua.... Bạn còn lại gì?

Tôi còn lại những tiếng đàn từ bàn tay của mình, từ những ngày Tiểu Mai tận tay dẫn dắt...

Đám đông bên dưới lặng đi với một tiếng đàn Guitar đang dạo phần giữa khi kết thúc Verse 1 của bài hát, riêng tôi bên trên đang miên man với dòng kỉ niệm đầy ắp tiếng cười.

Tôi kết phần nhạc đệm, thần thờ xúc cảm định chuyển sang Verse 2 mà không hề để ý rằng đám đông mọi người đang xì xào bên dưới.

- "Gì thế này? Mình đâu có.....!" – Tay tôi vẫn đệm đàn, nhưng miệng đã thôi không hát nữa, bởi tai tôi nghe thấy tiếng đàn Piano... nhưng tôi đang chơi Guitar mà... thế quái nào lại....

Và rồi vào khoảnh khắc đẹp nhất của đêm hôm ấy, mắt tôi nhìn thấy một cô tiểu thư áo sơ mi trắng váy đen, tóc xoã dài kẹp mái hờ hững đang đứng chơi đàn Organ, tuy chẳng buồn nhìn tôi, nhưng lại cùng hát với tôi!

Tiểu Mai đang hát... đó không phải là giấc mơ... là thật... vì ngay trước đám đông, tôi làm một động tác hết sức khờ khạo là tự cấu vào đùi mình...

- Sao....? – Tôi sửng sốt, khẽ nói.

Nhưng Tiểu Mai không trả lời, nàng chỉ lắc đầu cười và tiếp tục đàn, để rồi từ đôi môi hồng ánh lên dưới ánh sáng, một giọng hát thanh thoát cất lên:

- I remember at that day.... You are always on my mind.... Eventhough I just can think about you.....!

Tôi vội đàn theo, vẫn đệm như những ngày tôi ngồi đệm cho Tiểu Mai hát ở nhà nàng!

- If the day in the future, this love will becoming true...I've never change my mind that I will love you forever.....!

Thánh thần ơi... tôi hiểu hết lời của bài hát này mà... có phải là Tiểu Mai đang hát không vậy?

- I miss you, missing you, I don't care how hard it is.....!

Và nàng nhìn sang tôi, mỉm cười nhẹ nhàng:

- I just want you be happy... everything... I do it for....you.....!

Bài hát kết thúc trong tiếng vỗ tay vang dội của mọi người, Tiểu Mai cúi chào rồi bước xuống trước, mặc tôi đang ngồi ôm đàn thần thờ mà đàn thối ra ở bên trên sân khấu. Phải đến khi

Khang mập vả vỡ mồm tôi thì tôi mới giật mình tỉnh mộng mà bước vội xuống theo, báo hại một phen què mắt với mọi người đang phá ra cười xung quanh.

- Mày sướng quá, tê hết cả người phải không con? – Thằng mập cú đầu tôi.
- Mai... Mai tới hồi nào vậy? – Tôi lắp bắp.
- Tao không biết, chỉ có lúc mày hát xong lời 1 thì Mai mới từ dưới đột ngột bước lên thôi! – Luân khùng trả lời hộ Khang mập.
- Nhất mày nhé con, mà nãy mày hát gì vậy? Tao nghe không hiểu! – Dũng xoắn cười tít mắt.
- He he, kệ nó, nghe có chữ “love” là được rồi! – Thằng Chiến cười khi.

Suốt từ lúc đó đến khi hơn 10 giờ đêm tiệc tan ai về đường nấy, tôi chỉ biết há hốc mồm mà vẫn không tin chuyện vừa nãy đã hẳn là sự thật, mà có khi là tôi đang mơ kia... vì đây quả là một sự trùng hợp đến bất ngờ.

- Đi với nhóm không mày? – Bọn Khang mập chạy xe ra cổng hỏi.
- Hà? – Tôi thắc mắc.
- Đi chơi nữa không? Xem lễ nhà thờ! – Nhỏ Phương cười cười.
- Thôi, mấy người chả biết gì cả, vậy bọn tui đi nhé! – Nhỏ Huyền tùm tùm.

Tôi đứng ở cổng ngoài nhìn đám bạn chạy xe xa dần mà ngơ ngác không hiểu ý của nhỏ Huyền là như nào, thế nhưng khi biết Tiểu Mai cũng đang đứng cạnh mình.

-!
-!
- Sao lại... lên hát với mình vậy?
- Vì có người hát tẻ, phải có người hát giúp!

Một khoảng lặng lại xuất hiện giữa hai đứa, Tiểu Mai tựa người nhìn lên bầu trời đêm, tôi thì gãi mũi chả biết nói gì. Hồi lâu sau mới ngắc ngư được:

- À...zz....!
-!
- Năm nay... có ăn kem lạnh nữa không? – Tôi bối rối.

Ngay sau câu nói của tôi, Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên rồi nàng phì cười gật đầu:

- Ừa!

Ít phút sau, cũng tại băng ghế đá gần biển Đồi Dương năm trước, tôi ngồi cạnh Tiểu Mai, tay cầm que kem socola vừa được bóc vỏ, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn sang nàng đang nửa như nghiêm nghị, nửa như mỉm cười.

- Không lạnh à? – Nàng hỏi.

- Không.... không... ấm lắm! – Tôi lúng búng vội trả lời.

Quả thật là tôi không có dục tở, dù rằng năm trước đúng là ở đây lạnh thật, và năm nay cũng vậy, khuôn viên cây xanh gần biển ban đêm lúc này đang đứng gió vì khuất sau hàng dương cao ngất, thế nhưng sương đêm cũng làm cho bất cứ ai đều phải xuýt xoa vì lạnh, ấy vậy mà lúc này đây, tôi lại đang toát mồ hôi hột, thế mới chết chứ!

- Tiểu Mai... đến lúc nào vậy? Lúc tới trước Nam không có thấy!- Tôi mở chuyện.

- Mình định đi lễ sớm rồi về nhà, nhưng cũng ghé qua với lớp một chút vì mọi người có mời, đến lúc Nam đang giới thiệu ấy! – Tiểu Mai thản nhiên đáp.

- Lúc...lúc mình giới thiệu á? – Tôi ngẩn người.

- Ừ! – Nàng gật đầu.

- Vậy... nghe hết rồi hử? – Tôi nghe tim mình đập bình bình trong lồng ngực.

- Ừa, nào là người ta dạy đàn nè, rồi tất cả những gì muốn nói nè, rồi.....! – Tiểu Mai nghiêng mái đầu ra chiều suy tư.

Nàng kể đến đâu, tôi chỉ bách nhục đến đấy, chỉ muốn lăn đùng ra đất chết giấc luôn, hoặc biến thân thành chuột chũi mà đào lỗ xuống đất trốn đi cũng được. Thế nhưng tôi chỉ là người thường nên không thể làm được điều đó, vậy nên chỉ biết ngồi im lặng mà méo mặt chịu trận.

- Hát hay đó! – Tiểu Mai nói.

- Ừ...ừ...! – Tôi gật đầu lia lịa.

- Tập hát tiếng Anh bao giờ vậy?

- Mới đây thôi... 4 ngày....!

- Bốn ngày? – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.

- Ừ...! – Tôi thật thà đáp.

- Giải lên hỏi nào vậy nhỉ?

- Không... do có nhạc... nên dễ thuộc!

- Thuộc rồi vậy có hiểu hết ý nghĩa không?

- Có... hiểu chứ.....!

- Hiểu gì vậy? Dịch ra mình nghe thử xem!

- Thì... thì... yêu.....!

- Yêu gì? Yêu ai? Ai yêu?

Tiểu Mai nheo mắt nhìn tôi cười mỉm, nhưng tôi lại chỉ đang gãi đầu tới tấp:

- Yêu... chuột....chuột yêu... gạo...!

- Hừ, vậy cũng nói! – Nàng bĩu môi.

- Hi....! – Tôi nhe răng cười trừ.

-! – Nàng thở dài, rồi im lặng nhìn xa xăm.

Thấy nàng tự dung im lặng, tôi cũng ngồi yên không dám hó hé nửa lời, thế nhưng... cảm giác có điều gì đó đang thôi thúc mình phải.. làm một điều gì đó mà chính tôi cũng không biết là phải làm gì nữa... vậy là tôi đột ngột quay sang bên...

Và Tiểu Mai cũng quay sang bên, đưa mắt nhìn tôi!

Khoảnh khắc đó, cả hai đứa chúng tôi đều cùng nhau hỏi một câu... giống hệt nhau:

- Vừa nãy chỉ là hát thôi à?

Rồi khi phát hiện sự trùng hợp đó, Tiểu Mai lắc đầu cười khúc khích, tôi được thể cũng ngoác mồm cười theo. Gió biển thổi nhẹ nhẹ từ những hàng dương xuống phía dưới, đưa sương đêm vương lại trên áo ai đó, trên làn tóc mai nhẹ nhàng đang toả mùi hương quyến rũ, buổi ban đêm yên tĩnh và thanh khiết đến lạ lùng.

- Hôm giờ... giận Nam à? – Tôi ngập ngừng.

- Ai thèm giận! – Tiểu Mai nguýt dài.

- Chứ... thấy... vậy đó...! – Tôi lại càng lúng túng hơn.

- Hừ, chứ chính ai bảo hạn chế gặp nhau? – Nàng hỏi ngược lại tôi.

- Hà...? Đó là... hạn chế gặp nhau đó hả? – Tôi tá hoả tam tinh vì hoá ra với Tiểu Mai, hạn chế gặp nhau chính là xem tôi như kẻ thù vậy.

- Ủa, vậy đó! – Nàng nhè lưỡi trông điệu bộ như một đứa con nít bướng bỉnh.

Và lại im lặng, có lẽ giữa hai đứa tôi, khoảng lặng luôn là thứ phải hiện hữu bất cứ lúc nào, thế rồi tôi bất chợt nắm tay Tiểu Mai trong ánh mắt ngỡ ngàng của nàng:

-!

-!

- Minh... nhớ lắm...!

- Ủ... biết...!

- Này!

- Hở?

- Tiểu Mai... làm...làm.....! – Tôi run rẩy nói.

-? – Nàng im lặng nhìn tôi vẻ chờ đợi, ngại ngần đỏ rục đôi gò má.

Một giây yên lặng trôi qua.....

Lại một giây nữa trôi qua trong im lặng, và chúng tôi chỉ nắm tay nhìn nhau....

Như thế này sao? Sẽ đơn giản như vậy à? Tôi chỉ cần nói ra, và rồi....

- “Vì nhìn cách nào đi nữa, Nam và Mai đã mến nhau ngay từ đầu rồi! “

Ừ thì.....

Khuôn viên cây xanh buổi đêm, ánh sáng rực rỡ từ các dải đèn màu, gió nhẹ đưa qua tóc người... và tôi ấp úng nâng tay nâng lên.

- Làm bạn...bạn gái... của mình.. nhé...?

Tiểu Mai thoáng sửng sốt, đôi gò má đỏ hồng lên dưới làn sương đêm lấp lánh, và rồi nàng lắc đầu mỉm cười, nhẹ đưa ngón tay đặt lên môi tôi, ra dấu im lặng:

- Ôi...vừa... tỏ tình đấy hở?

- um....ừ.....! – Tôi ngắc ngứ đáp vì ngón tay nàng vẫn còn đặt trên môi.

Tiểu Mai tủm tỉm cười, thuần khiết và thanh thoát:

- Nhưng chẳng nghe được gì cả, ngốc ơi!

Đến đây tôi chờ người ra vì chẳng biết phải làm những gì, vì chẳng hiểu Tiểu Mai đang nghĩ gì, rõ ràng tôi vừa ngỏ lời rồi đấy, dù có phần ấp úng nhưng không đến nỗi là không thể nghe được!

- Là... làm.....!!!!

- Hi, được rồi! – Nàng cắt lời tôi.

- Với cả mình đã nghe đủ cho ngày hôm nay rồi!

- Là sao? – Tôi tần ngần.

- Ngày mai, mình sẽ ghét Nam trở lại!

- Hà? Sao.....?

- Chuyện riêng tư, đừng để ảnh hưởng người khác!

-!

Rồi nàng quay đi về phía xe mình, vẻ như chuẩn bị đạp về:

- Hôm nay ba mình có nhà, phải về sớm rồi!

- Hở? – Tôi ngẩn người.

- Là ba mình đang ở nhà đợi, hiểu chưa? Về đi ông tướng! – Tiểu Mai phì cười.

- Ừ... chúc mừng nha....! – Tôi vội nói.

- Mừng chuyện gì? – Nàng ngạc nhiên.

- Thì... năm nay... có ba Mai ở nhà rồi... vui hơn năm trước! – Tôi lúng búng đáp.

- Ngốc, có ai nói năm trước không vui đâu nào! – Nàng lắc đầu. – Thế nhé, về thôi!

Sẽ như thế này ư? Tôi... không thể được nói thêm gì nữa sao? Tiểu Mai không chấp nhận lời ngỏ vừa rồi của tôi à?

Nhìn Tiểu Mai đã yên vị trên xe ở phía trước và dừng lại đợi tôi, bất chợt tôi cảm thấy mình phải nói:

- Tiểu Mai!

- Gì vậy? – Nàng nhìn tôi.

- Đợi mình,... nha... cho mình một cơ hội nữa thôi? – Tôi hồi hộp nói như thỏ.

- Ừ, sẽ xem xét, nhưng lần này không được lâu đâu nhé! – Tiểu Mai gật đầu mỉm cười.

- Hứa đấy! – Tôi tự tin quả quyết.

- Rồi, đã ghi nhận lời hứa, đừng ấy liệu mà tính nha! – Nàng nháy mắt.

- Ừm...! – Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Và rồi tôi đưa Tiểu Mai về, dọc đường đạp xe cạnh nhau, tôi có đôi lần lại nhìn sang nàng, quả thực càng gần tôi càng thấy nàng rất đẹp, nhất là những khi nàng mặc sơ mi cùng áo váy, tôi trông cứ sang trọng quý phái thế nào ấy.

- Đến đây được rồi, Nam! – Tiểu Mai dừng lại ở đầu đường.

- Sao vậy? Chưa đến nhà mà? – Tôi ngơ ngác.

- Có ba ở nhà, sẽ ngại lắm nếu để ba thấy! – Nàng e thẹn.

- Ừ...vậy... cho mình gửi lời hỏi thăm bác trai nhé! – Tôi gật đầu.

- Hẳn rồi! – Nàng trả lời.

- Giáng Sinh vui vẻ! – Tiểu Mai mỉm cười.

- Ừ, ngủ ngon!

Rồi tôi đợi đến khi Tiểu Mai khuất sau đường vào nhà mới yên tâm đạp về, nghe lòng nhẹ bâng vì vui sướng, quả thực tối nay đúng là thánh thần chỉ lối, may mắn làm sao lúc đầu đi lang thang để rồi cuối cùng mới lại mò đến quán coffee của lớp, để rồi được gặp Tiểu Mai, được... hát những gì muốn nói!

Vậy là vào đêm giáng sinh năm đó, nhờ bản nhạc “Mouse love rice “mà xem như tôi đã gián tiếp tỏ tình với Tiểu Mai, khoảnh khắc bất tận của ngày hôm ấy sẽ mãi mãi suốt đời này tôi không bao giờ quên được, vì... the day in the future, this love will be coming true...!

Ngày 24 tháng 12 năm 2006 ... Giáng Sinh an lành!

Chương 249

Tiểu Mai đúng thật đã nói là làm, sáng hôm sau nàng ghét tôi trở lại thật, chỉ có mỗi tôi là sau đêm Giáng Sinh lãng mạn đó lại quên đi mất điều này. Bằng chứng là buổi sáng đến lớp, khi tôi mò ra ngoài định xuống can-tin kiểm gì lót dạ thì gặp Tiểu May tay cầm giẻ lau tay bê chậu nước, thấy vậy tôi vội bước tới:

- Hi, để mình giúp cho!

- Tránh ra! – Ngờ đâu nàng trừng mắt nhìn tôi, lạnh lùng nói.

- Ớ.....!

Phải nói là tôi ngớ người ra mất cả phút rồi mới vỡ lẽ hiểu chuyện, đúng là tối hôm qua Tiểu Mai có nói là sẽ giận tôi trở lại, hèn gì thái độ của nàng hôm nay như vậy. Mà kể cũng lạ, chính tôi bảo nàng hạn chế gặp nhau, ấy vậy mà tôi lại tự phá luật, thật là đã bị tình cảm làm mờ lí trí rồi.

Ngay lập tức tôi định thần sửa sai ngay:

- Tránh thì tránh, haizz!

- Tưởng cần lắm à? – Tiểu Mai hừ nhạt ra vẻ khó chịu rồi quay đi.

Thế là tôi chỉ biết lắc đầu cười thầm rồi bỏ đi ra ngoài trong ánh mắt ngạc nhiên của tụi bạn ở lớp vì chả hiểu mô tê gì sất, bởi rõ là chỉ mới tối hôm qua thôi, tôi với Tiểu Mai còn tình tứ hát với nhau cơ mà.

- Hai đứa mà sao nữa thế? – Luân khùng mò theo tôi xuống can- tin.

- Chả sao! – Tôi nhún vai đáp.

- Tối qua... mà làm gì à? – Nó lò dò hỏi.

- Đá vỡ mồm mà giờ, nói bậy bạ! - Tôi quắc mắt đăm quạu.

- Thì thôi, ai biết đâu! – Nó xuôi xị ngay lập tức.

Lát sau bước vào lớp, tôi trông thấy thằng Huy vẫn còn đang tí tởn với Tiểu Mai, hết quay xuống dưới chĩa tập vở cho nàng rồi lại cười đều cầng nhìn tôi:

- “Chắc nó nghĩ mình đang bị Tiểu Mai ghét, hê, cứ nghĩ đi con! “ – Tôi cười khẩy.

Mà nói đi cũng phải nói lại, có một điều lạ rằng dạo này thằng Huy cứ hể nhìn tôi là nó lừ mắt lại như đánh giá tình hình đối thủ. Gọi là đánh giá vì sau vụ thằng Bon bị A Lý tấn cho một trận thì bè lũ Minh Huy tạm thời co vòi trở lại, không có động thái gì đáng kể theo như lời kể của nội gián Sơn đen. Ấy vậy mà sáng hôm nay vào giờ ra chơi, khi cả lớp kháo nhau rằng tôi với Tiểu Mai chuẩn bị cặp kè nhau sau vụ “ngày hát đôi “thì thằng Huy tức khí ra mặt. Giờ ra về, lúc ở bãi gửi xe nó tự tìm đến chỗ tôi:

- Mày đừng tưởng vậy là ngon!
- Tao đâu có tưởng, sự thực đấy chứ! – Tôi cười khẩy.
- Để rồi xem, hừ! – Nó gần giọng rồi quay xe bỏ đi.

Thế là chiều hôm đó, y như rằng tôi nhận được điện thoại của Sơn đen:

- Ê, nói thằng Tuấn chuẩn bị tinh thần đi, sắp tới lượt nó rồi!
- Ok, thời gian, địa điểm? – Tôi hỏi hộp.
- Chắc khoảng chiều mai, sau giờ học thể dục! –Thằng Sơn đáp.

Ngay sau đó, tôi báo trước cho Tuấn rách biết sự vụ để còn đề phòng:

- Éc, rồi giờ tao sao? – Nó thấp thỏm hỏi.
- Yên tâm, học xong mày cứ về như bình thường! – Tôi cười đáp.
- Rồi mày thì sao?
- Tao về nhà chứ sao, thằng này hỏi lạ!
- Ờ... rồi ai bảo vệ tao? A Lý được không?
- A Lý là thích khách, bảo vệ mày có 2 thằng đệ tao rồi!
- Hai thằng kia ấy hả? Thấy ón ăn quá mập!
- Yên tâm, tụi nó sẽ bám theo mày từ cổng trường, có gì là tấp vào can thiệp ngay!

Chùng như làm cho Tuấn rách bớt đi nỗi lo ngày mai sẽ bị ám sát tôi mới thở phào nhẹ nhõm cúp máy, thầm nghĩ rằng cục diện nếu cứ diễn biến thế này thì tôi phải đẩy nhanh kế hoạch, chứ nếu không thì... Tiểu Mai không đợi lâu được nữa mất. Quyết định là làm, chiều hôm sau tôi đem hết tình hình kể lại cho A Lý nghe:

- Ủm, vậy cũng tốt, càng để lâu thì đám bạn mày càng bị tụi nó phá! – A Lý gật gù.
- Tao cũng nghĩ vậy, chắc nội trong tháng này thôi! – Tôi thở hắt ra.
- Quên mất, hết tuần này là tao về lại Phan Rang rồi, cuối tháng mới vô! – A Lý nhíu mày nói.
- Hả? – Tôi chưng hửng.
- Về thăm nhà, với lấy thêm nguyên liệu chứ mập!
- Ủ... vậy cứ về, ở đây tao lo cũng được!
- Hết tuần này tao vẫn là thích khách của mày, à mà trận cuối nhớ đợi tao vào đấy nhá, tao là tao chấm thằng tóc vàng kia rồi đấy!
- Ủm, mà tùy thôi, tình hình nguy cấp quá là tao lật mặt luôn, thế... tao tưởng mày cũng chấm thằng Huy đầu sỏ chứ?

- Hề, ai chả biết mày cay thằng đó, đầu sỏ phải nhường cho mày!
- Nó cũng cứng cựa, chưa biết sao đây! – Tôi nhăn trán suy nghĩ.
- Thôi tập tiếp đi, biết đâu tìm ra cách khắc chế nó sao! – A Lý vỗ vai tôi.
- Ủ, tranh thủ hết tuần này của mày vậy! – Tôi gật đầu đồng ý ngay.

Đại loại là mấy tuần nay, cứ cách 2 bữa là A Lý vừa làm huấn luyện viên vừa làm đối thủ cước pháp của tôi, sở dĩ có vụ này là do Thái Lý Phật của A Lý cũng có nhiều đòn chân, tôi muốn thông qua đối thủ này mà có thể tìm ra cách chống chọi lại với những đòn cước nhanh lẹ của thằng Huy ở trận cuối cùng, là trận không thể tránh khỏi.

- Viu....! – A Lý tung một cú đá vòng.
- Soạt...! – Tôi dịch chân lùi người ra sao.
- Đúng rồi, những đòn đá nặng lắm, đừng nên đỡ trực diện mà chỉ né thôi! – A Lý cười.
- Tiếp đi! – Tôi hất tay.

Quả thực nếu phải đối đầu với Minh Huy thì đó chính là bất lợi lớn cho tôi, bởi Vịnh Xuân Quyền thiên về quyền pháp hơn là cước pháp bởi bộ pháp Mai Hoa có một đặc điểm là “túc bất ly địa”, nghĩa là chân không rời đất, hệ thống cước pháp của Vịnh Xuân khá ít khi chỉ có những đòn đá triệt từ phần eo lưng trở xuống. Vậy nên nếu muốn đánh được thằng Huy chuyên về cước pháp thì tôi phải tìm cách nhập nội, chỉ có phá vỡ phạm vi tấn công của nó thì tôi mới mong giành được cơ hội chiến thắng, còn không thì chỉ có nước nhảy loi choi mà né đòn của nó.

Vả chăng tôi cũng áp dụng luôn khẩu quyết võ phái mình vào các tình huống nhập nội khi đối phương dùng cước, đó là “dùng trực phá hoành, dùng hoành phá trực”, tức là đối phương đánh thẳng thì ta né vòng sang bên, nếu đối phương đánh từ sang bên thì ta né lùi lại theo trục thẳng, đó là cách né đòn hiệu quả nhất:

- Viu... pặc...! – Đòn đá của A Lý lúc này táng thẳng vào hông tôi.
- Hự....! – Tôi khuya xuống luôn sau khi trúng đầu gối của nó, lí do là bởi canh sai thời điểm mà nhập nội quá chậm, hậu quả là không gạt chân được nó mà còn trúng đòn nặng.
- Thôi, bữa nay nghỉ ở đây! – A Lý dùng tay quạt mồ hôi.
- Ủm...! – Tôi nhăn nhó ôm hông ngồi phịch xuống đất.
- Đánh hơn nửa tháng rồi mà chưa biết làm cách nào phá nó ha? – A Lý thở dài ngao ngán.
-! – Tôi im lặng không trả lời.
- Sao không đánh như hồi tao mày đánh nhau ấy? Tao cũng dùng cước mà?
- Hồi đó mày vừa dùng cước lẫn quyền, có cả nhập nội, chứ bây giờ thằng kia toàn đánh cước không, tao không áp sạt được thì chỉ có tao nhảy loi choi né đòn, nó thì bay lượn điên cuồng rượt tao... kết quả là hai thằng nhìn nhau chứ đánh đấm được gì đâu!

- Ế... thằng Tuấn kia! – A Lý quay sang nhìn về hướng bờ biển.

Trước mắt tôi là Tuấn rách đang đi cùng thằng Bòm, thằng Rế thì đi cà nhắc một bên chân, cả ba mặt mũi méo xệch như vừa bị mất tiền:

- Sao rồi? – Tôi thấp thỏm hỏi.

- Sao trắng gì, thì bị phục kích như hôm qua mà nói chứ sao! – Tuấn rách càu nhàu ngồi xuống.

- Biết là bị rồi, mà mà có sao không? – Tôi nhăn mặt.

- Tao trầy sơ sơ thôi, thằng Rế mới thảm kia! – Thằng Tuấn nhìn sang thằng Rế lúc này đang ôm chân la ầm trời.

- Mà sao đấy? – Tôi sùng sốt.

- Em đỡ đòn nên bị, đau quá huynh ơi! – Thằng Rế nhăn nhó.

- Sao... thằng nào đánh mà? – Tôi ngạc nhiên vì trong 3 thằng Bòm, Rế và Đóm thì có thể nói thằng Rế võ công khá nhất trong bọn.

- Thằng tóc vàng, nó đá một phát em cũng giơ chân lên đỡ, mà mạnh quá nên em té ngược luôn xuống đất, chắc bong gân rồi! – Nó bần chân bị sưng vù ra.

- Tao nói mà, thằng tóc vàng hippy đó cũng khá lắm, ngang tụi mình chứ chả chơi! – A Lý tặc lưỡi nói.

- May mà lúc đó thấy có người qua đường nên tụi nó rút, chứ không còn mình em chắc cũng tiêu luôn! – Thằng Bòm gãi đầu ái ngại.

- Thôi, mà về nghỉ đi Rế, còn lại để hai thằng kia lo! – Nói rồi tôi quay sang A Lý. – Tuần này tao nhờ mà vài việc nữa nhé!

- Ừm, biết rồi! – A Lý gật đầu.

Sáng sớm ngày mai, Sơn đen gọi điện ngay đến nhà tôi hỏi báo tin:

- Ê, hôm qua thằng Tuấn không bị gì đúng không? Bên tụi thằng Huy tức quá trời nè!

- Ừ, nhưng thằng Rế bị trật cổ chân rồi, chắc tạm thời cho nó nghỉ! – Tôi dụi mắt.

- Thằng Huy đang tức lắm đấy, nó bảo tụi mà kiếm đầu ra nhiều lính lác lác hay sao mà thằng nào cũng có người bảo vệ! – Sơn đen cười hề hả. – Hề hề, nó đâu biết là tao báo trước hết rồi!

- Mà cũng cẩn thận đó, giờ điều tra luôn dùm tao cái thằng tóc vàng là thằng nào nhé, nó cũng đáng gờm đấy! – Tôi cẩn thận dặn nó.

- Ok, vài bữa nữa có tin thôi! – Thằng Sơn đồng ý ngay.

Ăn miếng phải trả miếng, ngay chiều hôm sau tôi lại nhờ thích khách mũ đen A Lý đón đường thằng Bon vào lúc nó gần về đến nhà, và chỉ sau vài đòn giao thủ thì A Lý đã vít đầu thằng này xuống mà quay như quay đế. Khi thằng Bon đã nằm lăn ra đất rồi A Lý mới bỏ đi, theo lời tôi còn để lại một câu:

- Đây là cho thằng bạn tao, cứ ai bị gì thì mày bị y chang như vậy!

Sở dĩ tôi chỉ liên tục nhắm vào thằng Bon là vì ngay từ đầu tôi đã xác định mình ít nhân lực, thế nên mục tiêu cũng vì đó mà ít lại, chứ không như thằng Huy nhiều người nên mục tiêu của nó cũng bị dàn trải ra theo 7 người của hội bàn tròn. Riêng tôi thì nghĩ khác, đã đánh là phải đánh cho tàn mạt, thằng Bon ắt hẳn sau nhiều lần bị tập kích sẽ phải e ngại mà nhún nhường bớt đi, vả chăng đồng bọn xung quanh nhìn thấy một thằng phe mình bị tôi tả như vậy cũng sẽ ụy kị vài phần, về phần thằng Huy hẳn nó sẽ nghĩ rằng tôi chỉ biết có mỗi... nhà thằng Bon.

Thế nhưng sự thực lại khác, tôi dù ít nhân lực thật nhưng nhờ sự điều tra tích cực của Sơn đen, tôi lại biết thêm nhà của thằng Bin. Vậy là thích khách mũ đen A Lý lại tiếp tục ra tay, dù rằng thằng Huy cũng chả ngăn gì những động thái của tôi, lại cử sát thủ tóc vàng tiến đánh.

Một bữa nọ, thằng Dũng lau bầu ôm mặt rầu rĩ bước vô lớp, vừa đi vừa lăm bầm chửi rủa không ngớt:

- Sao thế? Có gì từ từ kể! - Tôi thở dài gọi nó tới.

Dũng xoắn ôm vai ngồi xuống rầu rĩ kể:

- Hôm qua tao bị cái thằng tóc vàng dí theo ăn một đấm ngay vai, may mà đỡ kịp, hoảng quá tao xuống xe chạy biến vô nhà luôn, đến tối mò ra thì xe tao nhìn y chang mó đồng nát, haizz!

Hai ngày sau đến lượt Sơn đen kể với tôi:

- Thằng Bin nói nó vừa bị một thằng nón đen đá vỡ mặt, hèn gì bữa sau tao thấy mặt nó dán cao Salopas, hê hê!

- Mày cũng gặp tụi nó luôn rồi à? - Tôi cười hỏi.

- Ủ, hôm giờ rồi, toàn tụ lại ở quán bi-da, mà thằng Đóm cũng lì, nó chơi ngay kế bên bàn tao!
- Sơn đen đáp.

- Ủm, đã tiếp cận trực tiếp rồi thì cẩn thận đó, lộ ra là mày tiêu! - Tôi gật gù hài lòng.

- Biết rồi, à cái thằng tóc vàng ấy, nó là em họ thằng Huy, thường kêu là thằng Beo, học chung lò võ với thằng Huy đấy!

- Há? Biết tụi nó học võ gì không?

- Chưa biết, không tiện hỏi mày ơi, tao mới vô băng mà, à thằng A Lý về quê rồi à?

- Ủm, đầu tháng sau nó vô lại!

- Lúc đó là tháng 2, gần Tết rồi nó vô chi nữa?

- Vô đánh trận cuối chứ chi, tao quyết định sẽ dứt thằng Huy trước Tết!

- Thế... giờ A Lý về rồi, mày tính sao? Thằng Rể chưa hành sự lại được đâu!

- Để tao tính cách khác, thế nha!

Vậy đấy, tình hình giữa phe tôi và bè lũ Minh Huy ngày một thêm căng thẳng, khi mà bên tôi bị

sát thủ tóc vàng tên Beo tập kích thì bên nó bị thích khách mũ đen A Lý đón đầu, hai bên ăn miếng trả miếng mãi đến giữa tháng không hề nhường nhau chút nào kể cả trên lớp lẫn ngoài đường. Và khi A Lý quay trở lại Phan Rang, nhân lực suy giảm trầm trọng, tôi buộc phải tính kế khác, chuyển hướng sang cuộc chiến tinh thần và đẩy nhanh chiến sự!

Chương 250

Tuần thứ 3 của tháng đầu tiên trong năm 2007, nhận thấy không thể kéo dài tình hình thêm nữa, tôi quyết định bàn bạc kĩ lưỡng với các chiến hữu để chuyển sang mặt trận áp lực tinh thần:

- Làm như vậy có hơi nguy hiểm vì bây giờ mỗi thằng tụi mình sẽ bị nó ghét thêm, A Lý về rồi thì lại phải tự lực cánh sinh mà bảo đảm an toàn bản thân, tụi mày nhớ nhé! – Tôi đưa mắt nhìn cả bọn nói.

- Mà sao phải làm vậy? Cứ đợi đến lúc A Lý vô cũng được mà? – Thành Quý thắc mắc.

- Không, A Lý tháng sau mới vào lại, trong lúc này mình đánh thằng Huy ở mặt tinh thần! – Tôi trầm giọng đáp.

- Để làm gì? Đập nó à? – Khang mập hỏi.

- Đập nó thì dễ, cái chính là phải lôi được nó ra ngoài thì mới đập được! – Tôi tiếp lời.

- Làm sao lôi nó ra ngoài? – Dũng xoắn ngẩn tò te.

- Tao nói rồi, thằng đầu sỏ chỉ lộ mặt khi nào nó tức điên lên, quyết định phải tự mình ra tay thì là lúc nó lộ mặt! – Tôi nhăn mặt trả lời.

- Vậy... khi nào tiến hành? – Thành Chiến thì thào hỏi.

- Ngay bữa nay, kể từ giờ bắt đầu phá nó! – Tôi quyết định.

Vậy là y theo kế hoạch, buổi sáng chào cờ hôm đó, khi quốc kỳ được kéo lên, trong khi toàn trường đang hát quốc ca thì tôi đưa mắt nhìn sang thằng Chiến ra ý chuẩn bị. Sau lệnh nghỉ của thầy bí thư Đoàn trường, toàn trường được phép ngồi xuống, và tôi nháy mắt với thằng Chiến, nó ngay lập tức dùng chân khều cái ghế thằng Huy dịch lùi ra sau:

- Oạch! – Thằng Huy không hay biết điều đó, nó ngồi phịch xuống rồi té lăn đùng ra đất.

Một tràng cười khe khẽ rộ lên từ hàng ghế sau, và cả đám hội bàn tròn tụi tôi ngay lập tức làm một khuôn mặt tỉnh bơ nhưng rõ là có khắc lên dòng chữ “tụi tao là thủ phạm nè” ở trên mặt. Thằng Huy giận tím cả mặt nhưng đang ở giữa sân trường với các lớp khác xung quanh, nó không dám làm gì khác ngoài việc chấp nhận đây là một tai nạn ngẫu nhiên.

Sự vụ chưa hết ở đó, khi mà giờ ra chơi, tôi vừa trông thằng Huy bước ra khỏi lớp là bảo Dũng xoắn ngay lập tức chạy ủa ra cầu thang, giả vờ như đang có việc rất gấp mà hất người thằng Huy đâm sầm vào bức tường bên cạnh:

- Bốp! – Thằng Huy chỉ kịp lách người sang bên, thế là phần sau đầu nó ập mạnh vô tường.

Dũng xoắn vờ như không biết, nó bỏ chạy luôn, ít phút sau nó quay trở lại bàn tôi, khuôn mặt nửa hồ hởi nửa lo lắng:

- Đã quá, tao nhìn cái mặt điên tiết của nó mà khoái rồi!

- Ừ, hề hề! – Tôi cười gật gù.
- Mà lúc nãy tưởng nó nhào vô đánh tao luôn chứ?
- Yên tâm, lúc đó tao sẽ ngăn lại, nó không dám oánh với tao trong trường đâu!
- Hề, lỡ nó chờ ra về mới sai người đập tao thì sao?
- Thì... màym nhắm đánh không lại phải cố mà bỏ chạy chứ sao, đã chấp nhận chiến thuật này rồi!
- Ừ...ừ...!

Thật vậy, chiến thuật của tháng này tôi gọi là đánh mạnh vào phương diện tinh thần, tận dụng lợi thế an ninh trường học mà tiến hành tất cả những mưu chước thủ đoạn để chọc điên nhằm vào duy nhất một đối tượng là chính thằng Minh Huy. Tôi muốn trong 2 tuần còn lại của tháng, nó phải mất bình tĩnh mà để lộ ra sơ hở, dựa vào đó Sơn đen nằm vùng trong lòng địch sẽ có nhiều cơ hội khai thác hơn, để rồi khi mà thằng Huy phát hiện ra trong phe nó có nội gián thì mọi chuyện đã quá muộn. Thằng Huy càng tức điên, nó càng muốn đích thân bỏ tối ra sáng mà tự tay trừng phạt địch thủ, đây gọi là “dụ cộp rời hang”, dần dần kéo thằng đầu sỏ ra ngoài ánh sáng.

Đổi lại cho kế hoạch tinh thần này là cái giá phải trả khá đắt khi mà tâm lý của hội bàn tròn luôn ở trạng thái nơm nớp thấp thỏm lo sợ vì đã vượt râu cộp, chẳng biết khi nào mình sẽ bị phục kích bất ngờ. Nhằm hạn chế điều đó, tôi cắt cử thằng Đóm tiếp tục theo dõi Minh Huy, riêng thằng Bờm sẽ dựa theo tin tức tình báo của Sơn đen mà âm thầm đi sau hỗ trợ cho mục tiêu bị chỉ điểm. Và quả đúng như vậy, nhờ đặc vụ nằm vùng Sơn đen mà hầu như những vụ trả thù ám toán sau lưng của tụi thằng Huy đều bị hội bàn tròn lựa thời cơ mà tẩu thoát ngoạn mục, hạn chế đến mức thấp nhất những thương tích có thể xảy ra.

Thế nhưng lần này tôi đã phạm phải một nước cờ tính toán sai lầm, đó là chọc thằng Huy quá mức thì nó không còn muốn “dưỡng hổ di hoạ” nữa mà quyết định tiến hành đón đánh thủ lĩnh bàn tròn là tôi.

- Vậy... ngày mai tới tao à? – Tôi hỏi lại để khẳng định mình không nghe lầm.
- Ừm, nó quyết định rồi... thằng Beo sẽ ra tay! – Sơn đen trầm ngâm.
- Màym... bày kế cho nó à? – Tôi thắc mắc.
- Không, tao có hỏi sao không tiếp tục đánh mấy thằng lâu la, thì nó bảo bữa giờ màym phá nó quá, phải dần mặt màym thêm một lần nữa!
- Rồi nó có ra mặt không?
- Không... chỉ có mỗi thằng Beo!
- Hả? Khinh thường tao quá vậy? – Tôi sững sốt.
- Vậy mới ghê đó, nếu là đánh màym thì nó sẽ cử theo hai ba thằng cho chắc, còn lần này chỉ có một thằng thì chắc là đánh lén đó, màym coi cẩn thận đi!

- Ờ...ờ...! – Tôi thấp thỏm.

Buông máy điện thoại xuống bàn, tôi lần đùng ra giường gác tay lên trán suy nghĩ, đúng là cái vụ phá xe thằng Huy hôm qua đã là đỉnh điểm của kế hoạch chọc điên nó, thế nên bữa nay nó quyết định dứt sữa tôi là cũng đúng thôi, vậy mà trước giờ tôi cứ nghĩ thằng Huy sẽ không động đến tôi vì là miếng mồi ngon cuối cùng chứ. Cái chính bây giờ là phải tận dụng thời cơ, biến quyết định tấn công này của nó thành điều có lợi cho tôi mới được.

Đang suy nghĩ cách biến chuyển tình thế cho ngày mai thì chuông điện thoại lại reo lên:

- Chắc lại tin gì mới đây! – Tôi nghĩ bụng là Sơn đen lại gọi.

- A nô! – Tôi đưa tay nhắc máy.

- Anh Nam, em Đóm nè, có chuyện! – Là giọng thằng Đóm.

- Gì thế? – Tôi hồi hộp.

- Ngày mai anh bị bên kia nó phục kích đó, cần em theo sau không?

- À, thằng Xềng vừa nói tao biết rồi, không sao đâu, cứ theo dõi thằng Huy đi, có gì còn phụ thằng Xềng nếu nó bị lộ!

- Vậy... thôi, à anh ơi, có vụ này mà hôm bữa em quên nói!

- Sao nữa? – Tôi nhăn mặt, thầm nghĩ thằng này quên trước quên sau, lỡ mà tin cũ có lợi trôi qua lỡ thời cơ thì chắc tôi... treo cổ nó quá.

- Bà chị Mai ấy mà!

- Ừ, sao?

Tôi điếng hồn khi nghe thằng Đóm lò dò kể lại:

- Bữa tối Noel, em thấy bà chị này qua nhà thằng Huy làm gì ấy, khoảng 7 giờ hơn!

- Hả? Rồi...rồi sao? – Tôi hỏi như gắt.

- Em đâu biết, nhưng thằng Huy thì em biết lúc đó nó ở quán bi- da gặp tụi đệ chứ không ở nhà, đến gần 11 giờ nó mới ra khỏi quán đó!

-! – Tôi sững sờ đứng bất động luôn tại chỗ.

- Vậy thôi nha anh, em báo tin vậy đó, giờ em ra chỗ bi- da đây! – Nói rồi nó cúp máy.

Tôi chờ người ra tại bàn điện thoại, trong đầu tràn ngập hàng trăm câu hỏi cùng một nỗi hoang mang lo sợ về những gì có thể xảy ra.

- “Tiểu Mai qua nhà thằng Huy làm gì vậy chứ? “

- “Nàng cũng không nói cho mình biết, mà rõ là bữa Noel chỉ nói là đi lễ xong ghé qua chỗ coffee, không nhắc gì tới nhà nó, vậy là sao....? “

- “Sao Tiểu Mai lại giấu mình chuyện này chứ? Có gì bất ổn không thể nói à? “

Những câu hỏi không lời giải đáp cứ lờn vờn trong đầu tôi, đến mức có lúc tôi chỉ muốn cầm máy gọi ngay đến nhà Tiểu Mai để hỏi cho ra nhẽ mọi chuyện. Thế nhưng tôi buộc mình phải bình tĩnh trở lại, bởi dẫu sao ... chúng tôi vẫn chưa là gì của nhau, không có gì bắt buộc nàng phải kể mọi thứ cho tôi nghe.

Bình tĩnh nào, Tiểu Mai giấu chuyện nàng đến nhà thằng Huy hẳn là phải có lí do, tội mình chỉ mới vừa quen nhau, không nên gặng hỏi mọi thứ, rồi sẽ đến lúc nàng giải thích cho mình nghe thôi, bình tĩnh nào!

Thế nhưng tôi chỉ bình tĩnh được có vài giây, bởi ngay sau đó tôi đã lạnh sống lưng xâu chuỗi ngay đến một tình huống...., đó là buổi tối hôm Noel, thằng Huy cũng không tham dự tiệc của lớp, theo lời thằng Đóm thì nó ở quán bi –da, thế nhưng có chắc như vậy không?

- “Mình đã nghe đủ cho ngày hôm nay rồi! “

Tôi tỏ tình mà Tiểu Mai bảo là nghe đủ... không lẽ... hôm đó thằng Huy cũng tỏ tình với nàng sao? Vậy kết quả thế nào vậy? Chắc là nàng từ chối nó chứ nhỉ?

Tay tôi run run cầm điện thoại, trong đầu đã định nhấn số của nhà nàng mà gọi đến hỏi cho ra nhẽ, thế nhưng....

- “Không được, Tiểu Mai chắc chắn phải có lí do, mình không được hồ đồ, bình tĩnh đi, việc lớn ở ngày mai! “

Nghĩ bụng như vậy, tôi quyết định giữ vững niềm tin kiên định của mình vào câu nói chờ đợi của Tiểu Mai mà cố công thực hiện cho được lời hứa của mình. Đúng vậy, nếu tôi đã đổ thằng Minh Huy thì chuyện này sẽ sớm kết thúc, và tôi sẽ thực hiện được lời hứa vào đêm Giáng Sinh hôm đó.

Là đàn ông con trai, lời hứa đã nói ra thì nặng tựa Thái Sơn, một người đàn ông mà không giữ được lời hứa của mình thì không bằng cả cảm thú, vậy nên đã không hứa thì thôi, còn hứa được thì phải làm được. Đó là lời dạy của ba từ khi tôi còn là thằng nhóc thò lò mũi xanh mà đến giờ tôi vẫn nhớ mãi. Vậy nên, tôi phải sớm kết thúc chuyện giữa tôi và thằng Huy, bởi đã hứa với Tiểu Mai như vậy, một lời này nhất ngôn vi định.

Ngày hôm sau, tôi rời trường trong tâm thế cảnh giác cao độ và sẵn sàng ứng biến với mọi tình huống có thể xảy ra. Và quả không ngoài dự đoán, khi tôi cố ý rẽ vào con hẻm đường tắt để về đến nhà, căng tai nghe ngóng thì nghe thấy có tiếng xe đạp chạy vù lên từ đằng sau:

- Rầm! – Vẫn là thằng tóc vàng, nó từ đằng sau chạy sát sườn tôi mà đạp mạnh vào xe.

Định liệu trước tình huống này, tôi buông xe lăn kênh vài vòng vào lề đường theo thế ngã an toàn đưa vai và lưng tiếp đất, dù có hơi ê ẩm một chút nhưng tôi vẫn giả vờ ôm một bên tay và gượng đứng dậy. Thằng Beo thấy tôi vẫn còn đứng được thì nó dừng xe bước xuống thăm định tình hình. Trông thấy nó lù lù đi tới, tôi đã nghĩ rằng trận này là không thể tránh khỏi. Đánh thì vẫn được, thế nhưng để lộ ra đòn tất sát kỹ lúc này là không cần thiết.

Được ăn cả ngã về không, tôi ôm vai vờ gượng đứng dậy, trừng mắt nhìn hung thủ đang tiến lại

gần.

-!

-!

Thằng Beo gượng đứng sững lại, nó lừ mắt nhìn tôi vài giây rồi chỉ ngón tay cái xuống đất ra ý khinh miệt, sau đó lên xe bỏ đi mất dạng.

- Phù...! – Tôi nhẹ nhõm ngồi phịch ra lề đất, thâm nghĩ khổ nhục kế vậy là đã thành công.

Sáng hôm sau, tôi đến lớp với một bên tay hoàn toàn lành lặn nhưng được băng bó lại, lúc đi ngang qua chỗ thằng Huy, tôi cố ý quắc mắt nhìn nó, và y chóc nó cười khẩy nhìn lại tôi rồi quay đi:

- Mà sao thế? – Luân khùng sững sốt.

- Té xe! – Tôi nhún vai đáp.

- Phải.. không? – Nó lấp bắp.

- Ờ, bị đập té xe, đừng hỏi nhiều nữa, có gì nói sau! – Tôi nói rồi ngồi xuống ghế.

Ngày hôm đó, thằng Huy ra chiều hể hả lắm vì vừa chơi được tôi một cú đến băng trắng cả tay, thế nên nó lại quay sang Tiểu Mai mà tí tởn đủ trò, tán chuyện đủ kiểu.

- “Mày giận cũng là sơ hở, mà hã hê thì cũng là sơ hở thôi! – Tôi lừ mắt nhủ bụng.

Buổi trưa vừa dắt xe vào trong nhà, đang ngồi tháo băng ra vì cứ giả vờ băng bó đến nổi nóng bức cả ngày, giờ về đến nhà là lưng áo sơ mi tôi đã ướt đầm mồ hôi. Vừa quảng mớ băng gác sang bên là chuông điện thoại lại réo inh ỏi:

- A lô! – Tôi làu bàu nhắc máy, thâm nghĩ trưa nắng lại có đứa ất ơ nào gọi đây.

- Nam hử? Tay Nam bị gì vậy? – Là giọng của Tiểu Mai, vẻ như nàng đang lo lắng lắm.

- À... không sao đâu! – Tôi toét miệng cười đáp.

- Đừng dối, băng hết cả tay kìa, trật khớp phải không? – Nàng hỏi liên tục.

- Không, bị... muỗi chích ấy mà... chích nhiều quá, toé máu nên phải băng! – Tôi nói giọng bông đùa.

- Không giỡn nữa, nghiêm túc đó, bị gì nói đi!

- Thì... té xe ấy mà, trầy xước sơ sơ thôi!

- Trời, chạy xe làm sao mà té? Vô ý quá vậy!

- Hi, mắt nhắm mắt mở thôi, vài bữa là lành ấy mà!

- Rồi... đã thay băng chưa? Để lâu coi chừng nhiễm trùng đấy!

- Ừ ổn mà, có mẹ Nam lo rồi!

Phải mất đến vài phút trấn an khô cả miệng thì tôi mới làm Tiểu Mai yên tâm rằng tôi chỉ bị trầy xước sơ sơ chứ không có trật trức gì cả, dù là tôi thực chất chả bị làm sao, vẫn khoẻ như voi:

- Ủa, lần sau cẩn thận đó!
- Biết rồi, hi!
- Vậy thôi, Nam nghỉ trưa đi ha!
- Ừm...à này!
- Gì vậy?

Tôi thoáng chột nghĩ xem có nên hỏi Tiểu Mai chuyện nàng qua nhà thằng Huy hỏi Noel hay không:

- Không.. có gì, thôi Nam cúp máy đây!
- Ừ, ăn uống rồi nghỉ ngơi đi!

Vậy đấy, chỉ bằng một cuộc điện thoại hỏi thăm bình thường mà Tiểu Mai đã làm tan biến những nghi hoặc của tôi từ hôm giờ, để rồi như được tiếp thêm sức mạnh, hê hê, mà vào tuần sau tôi bình tĩnh đối mặt trực tiếp với kẻ thù số một Minh Huy.

Ngày đầu tháng 2 của năm, một bữa sáng nọ thằng Huy làm tung bùng cả lớp 11A1 khi nó vừa cười vừa phát thiệp mời dự sinh nhật của nó cho từng người trong phòng:

- Nhớ tới dự nha!
- Hi, sinh nhật mình nhớ tới nha!

Và bất ngờ lớn nhất chính là hội bàn tròn tụi tôi có nằm mơ cũng không ngờ rằng thằng Huy vẫn đến từng thằng mà gửi thiệp:

- Sinh nhật tao, tới đi, có bất ngờ lớn dành cho mày! – Nó vỗ vai tôi cười nham hiểm rồi bỏ đi sau khi để lại tấm thiệp mời trên bàn.

Khỏi phải nói tụi tôi ngạc nhiên đến cỡ nào, cả đám tròn mắt nhìn nhau mà chẳng biết nói năng gì sất vì tình huống ngày đúng là ngoài dự kiến. Chiều hôm đó, tôi quyết định họp lại cả hội bàn tròn ở bãi biển:

- Sinh nhật nó, lí ra ở vị thế kẻ thù thì nó phải không mời tụi mình mới phải, vậy mà giờ mỗi thằng đều có thiệp trong tay. Theo lời nó thì có bất ngờ lớn, tức là sẽ có chuyện gì sắp xảy ra đây!
- Chuyện gì nhỉ? Hay là nó dụ tụi mình tới rồi bắt trói, dẫn một trận rồi bán sang Trung Quốc? – Dũng xoắn thấp thỏm.
- Có cả lớp tới mà, tao nghĩ nó định tuyên bố điều gì trước đám đông thôi, mà chắc chắn là có ảnh hưởng tới mình nên nó mới rủ tới! – Luân khùng nhận định.
- Đồng ý, vụ này gần như là nó muốn tuyên chiến trực tiếp trước mặt tụi mình, giống như Hồng

Môn Yến rồi! – Tôi nhíu mày trăm ngàn.

- Hồng Môn Yến? – Khang mập sừng sốt.

- Ừm, đại khái là tuyên chiến núp dưới hình thức tiệc tùng, đọc Hán Sở tranh hùng thì biết! – Sơn đen vuốt mồ hôi.

Tôi đưa mắt nhìn hết một lượt tụi bạn rồi hỏi:

- Vậy, Hồng Môn Yến, đi hay ở?

- Tuyệt đối không đi, đã gọi là Hồng Môn Yến thì phải ở nhà! – Sơn đen can gián.

- Sao phải ở nhà? – Tôi nhíu mày hỏi nó.

- Thì là Hạng Vũ mời Lưu Bang tới chứ sao, mà mày biết ai bị ai chèn ép rồi đó! – Nó tiếp lời.

- Thế ai là Lưu Bang? – Tôi nheo mắt nghi hoặc.

- Là mày đó, thằng Huy là Hạng Vũ, thấy nó muốn đập ai là đập không! – Dũng xoắn sừng sộ.

- Vậy cuối cùng, Lưu Bang làm gì?

- Xung để làm Hán Cao Tổ, thì sao?

- Còn Hạng Vũ?

- Tử trận ở sông Ô Giang??!!

Thế là tôi cười nhạt khoát tay trước sự ngăn cản của đám bạn chí thân:

- Hồng Môn Yến, nhất định phải đi!

Rồi tôi khoác vai Sơn đen:

- Chờ gần 3 tháng rồi, giờ đến lượt mày đấy!

Thằng Sơn không nói gì, nó lắc đầu thở dài rồi đưa mắt nhìn xa xăm ra biển.

Đúng vậy, cơ hội bắn viên đạn bạc mở đầu trận chiến quyết định bấy lâu nay cuối cùng đã đến, Hồng Môn Yến lần này nhất định phải đi, dù là đấu trí hay đấu sức, tôi chỉ có một lựa chọn duy nhất, đó là phải thắng, và tất cả phụ thuộc vào ngày diễn ra sinh nhật thằng Minh Huy, ngày của Hồng Môn Yến!

Chương 251

Ngày 7 tháng 2 năm 2007, 6 giờ đồng hồ trước Hồng Môn Yến!

Tôi ngồi đối diện với Sơn đen, quan sát thật kĩ thái độ của thằng bạn:

- Vậy, thằng Huy cũng mời mày đi sinh nhật nó?
- Ừm, thiệp đây! – Sơn đen chìa tấm thiệp mời ra.
- Tốt, tao còn định phải dẫn mày theo, mà vậy thì lộ bài sớm quá!
- Trước sau gì cũng lộ thôi!
- Càng lâu càng tốt, đúng thời điểm thích hợp thì cơ hội càng cao!
- Ờ, biết!
- Thế chuẩn bị tinh thần chưa?
- Rồi, lúc đó tao tới mời nước mày chứ gì!
- Ừ, lúc gặp tao cố cho thật tự nhiên vào!

Rồi tôi quay sang A Lý vỗ vai nó:

- Mày vừa vào lại mà tao lại kéo mày dính thêm vụ này nữa!
- Gì chứ, đằng nào tao cũng nhúng sâu vào rồi, mày nói gì vậy??!! – Nó chung hững.
- Ừ, lần này sinh nhật nó, bọn tao mò tới thì chưa biết có phải là vào hang cọp hay không, nhưng mày phải ở nhà không được đi, bởi tụi nó chưa biết mặt mày! – Tôi trầm giọng nói.
- Chưa biết tao thì tao càng phải đi chứ sao? – A Lý ngạc nhiên.
- Không hẳn, vì nội gián và thích khách mũ đen, tao sẽ làm cho cả hai là một!
- Tại sao?
- Vì phải giữ bí mật về mày đến phút chót!

Bàn bạc kế hoạch thêm một hồi nữa rồi tôi nhìn hai thằng bạn của mình:

- Anh em, dù vụ này có ra sao thì tụi mày cũng đã là huynh đệ, tao cảm ơn tụi mày rất nhiều!
- Hề, mày dạo này ăn nói văn vẻ quá nhỉ! – Sơn đen lắc đầu cười khỏ.
- Ừ, nghe ngượng kinh khủng, ha ha! – A Lý phá ra cười ha hả.
- Không... thì tao thật muốn nói vậy mà! – Tôi ngắc ngứ.
- Được rồi, về đi, tối còn chiến đấu với nó! – A Lý vỗ vai tôi.

- Ủ, vậy tối tao đi với tụi thằng Khang, còn Xềng mày đi trước đúng không? – Tôi gật đầu.
- Thì tao đánh bi-da với bọn nó mà, đến chiều qua thằng nhà nó luôn! – Sơn đen trả lời.
- Vậy tối gặp! – Tôi nhún vai cười.
- Ủm, chúc may mắn! – A Lý đưa tay ôm quyền xá lẹ.

Rời nhà Sơn đen, tôi về đến nhà mình rồi bước vào phòng khoá trái cửa lại bởi tôi muốn được yên tĩnh mà xác định tư tưởng một mình.

- “Tối nay dù có chuyện gì xảy ra thì mình cũng phải thật bình tĩnh, vọng động trước là thua, mà nóng nảy cũng thua, phải nhớ, cực kì bình tĩnh!”

Rồi tôi trèo lên sân thượng dợt qua một lần nữa mấy đường võ của mình, dù biết rằng tối nay khả năng giao tranh tại trận là khá thấp, thế nhưng vẫn phải đề phòng, hơn nữa lúc tập võ cũng là lúc tôi được bình tĩnh nhất.

- “Nhất thốn kinh, lần này xem ra phải dụng liên tục rồi!” – Tôi im lặng nhìn bàn tay phải của mình một hồi lâu.

Đến tầm khoảng 7 giờ tối, tắm rửa xong xuôi rồi tôi mới dắt xe ra khỏi nhà mà chạy đến điểm hẹn với tụi bạn:

- Đi nào! – Tôi hít một hơi thật sâu.

Đường phố vào những ngày giáp Tết không khí nhộn nhịp hẳn lên với những hàng chợ hoa bày dọc theo bờ sông, những cơn gió khá lạnh thổi vút vào người tôi nhưng vẫn không làm dịu đi cảm giác nóng bừng trên mặt lúc này, một cảm giác sắp chạm trán trực tiếp với kẻ đối địch không thể đội trời chung.

Đến trước cổng trường, tôi đã thấy hội bàn tròn 7 thằng tụ họp đông đủ, lẽ dĩ nhiên là có cả thành viên mới tên Xung:

- Trể vậy mậy? – Tuấn rách càu nhàu.
- Chắc nó sợ rồi, he he, còn tưởng trốn luôn không đến! – Thằng Quý cười toét cả mang tai.
- Ủ, thì sợ tí nữa tụi mày bị chụp đầu lôi vô tra tấn đấy! – Tôi cũng cà khía phản pháo.
- Thôi không giỡn nữa, anh em chuẩn bị tinh thần hết chưa? – Khang mập xoa tay.
- Rồi mới tập trung chứ mậy! – Luân khùng nhún vai.
- Vậy đi, tí nữa bọn tao chỉ ngồi xem, thằng Nam tự xử đúng không? – Nó hỏi tiếp.
- Ủm, lần này nó mời bất ngờ, nên để tao tùy cơ ứng biến! – Tôi trả lời.
- Rồi, xuất phát anh em! – Khang mập vung tay về phía trước.

Sau 15 phút chạy thông thả, bọn tôi dừng xe trước một căn nhà to đùng xây theo lối phương Tây, sang trọng và có vẻ kín cổng cao tường. Cổng nhà đã được mở sẵn, nhìn vào trong sân là

các hàng xe đạp được xếp ngay ngắn, có vẻ như đối tượng khách mời của thằng Huy hôm nay không chỉ riêng mỗi 11A1 lớp tôi.

- Tới nhà nó rồi, vô chứ? – Dũng xoắn dần đo suy nghĩ.

- Thì vô chứ sao! – Tôi hất đầu đáp.

Dắt xe vào trong sân vườn nhà thằng Huy, tôi đưa tay nhìn đồng hồ:

- “7 giờ 30 tối, vậy là tụi mình tới trễ gần 45 phút, tốt thôi! “

- Ê, quà gì tặng nó đấy mà? – Thằng Luân trở tới đi cạnh tôi hỏi.

- Một cái mô hình để bàn! – Tôi trả lời.

- Mô hình? – Nó tròn mắt ngạc nhiên.

- Ủ, mô hình một chiếc xe đạp, vì thằng này chỉ toàn phá xe với đạp xe người khác, có lúc cũng tự sửa luôn chiếc xe nó phá, hiểu không? – Tôi nháy mắt.

- Độc chiêu, hi vọng là nó hiểu! – Luân khùng búng tay cái chóc.

- Nó đủ thông minh mà, hê! – Tôi gật gù.

Nhà thằng Huy khá rộng, có một sân trước để hai hồ non bộ nhỏ xen giữa các lối đi được trồng cỏ kiểng xanh mượt, đến cả các chậu cây cảnh trong sân hôm nay cũng được gia đình nó trang trí các dải đèn màu lấp lánh. Và nội thất bên trong thì khỏi phải bàn về độ sang trọng, toàn bộ từ ghế bàn đến ti-vi tranh ảnh đều là hàng hiệu giá cả đắt đỏ, vượt hẳn nhà tôi mấy bậc, và cũng có thể hơn cả nhà bé Trần nếu so sánh về độ giàu có.

Khi đám bọn tôi bước vào bên trong nhà thì tiệc sinh nhật của thằng Huy đã vừa vặn bắt đầu diễn ra, thằng Minh Huy đang đứng giữa bàn tiệc trải khăn trắng muốt, trên bàn là một chiếc bánh kem to tổ tướng y chang bánh cưới, và bạn bè lớp tôi thì đang tranh nhau cắm nến lên trên bánh. Tôi để ý thấy họ hàng người quen của nó cũng tới khá đông, trong số đó có cả thằng tóc vàng đang ngồi ở bàn bên cạnh chung nhóm với tụi bè lũ của thằng Huy.

- Tụi nó kìa! – Thằng Chiến đẩy vai tôi nói khẽ.

- Ủ, thấy rồi! – Tôi gật đầu đáp.

Trông thấy đám tụi tôi bước vô, thằng Huy vội “niềm nở” đi nhanh ra ngoài tiếp đón:

- Ái chà, bạn tôi sao đến trễ vậy, may là vừa kịp đấy! – Nó nheo mắt cười nham hiểm.

- Hi, bạn tập trung đông đủ ấy mà! – Tôi cũng cười xã giao lại với nó, bước lên phía trước đứng chắn cả nhóm.

- Chắc là tại bạn Khang chơi giờ dây thun nè, phải không? – Thằng Huy tranh thủ đâm thọt ngay.

- Không đâu, tại còn chọn quà nữa, chúc mừng sinh nhật nhé! – Tôi vội đáp thay cho thằng Khang bởi nhìn mặt nó có vẻ chuẩn bị đồ quạu đến nơi, tay chìa hộp quà ra trước mặt.

- Hãy dà, chỗ bạn bè với nhau quà cáp làm gì chứ, mà đến là tao mừng rồi! – Thăng Huy nói rồi vỗ vai tôi. – Đây, để tao giới thiệu nhé!

Rồi trước mặt bạn bè của lớp, thăng Huy khoác vai tôi bằng một điệu bộ rất trịch thượng, nó cười ngạo nghễ:

- Mọi người, bạn thân của mình tới rồi đây! – Nó cười to.

Ngay sau khi nó nói ra câu đó, người ngạc nhiên đầu tiên là Tiểu Mai, nàng đang đứng cạnh nhỏ Huyền ở tại bàn trong cùng, rồi tiếp theo là Khả Vy nhúu mày vẻ thắc mắc, còn lại thì gần như đám bạn lớp tôi chẳng lấy làm khó hiểu gì lắm, chỉ cười nói vỗ tay hòa theo.

- Tụi đang ngồi bên kia toàn là chiến hữu tao đó, để giới thiệu cho mày biết nhé! – Thăng Huy nói rồi kéo tôi sang bàn của bè lũ tụi nó.

- Đây, Trí Nam, bạn tao đó! – Nó cười đều cáng. - Thăng này là Beo, em họ tao, hai thằng Bin và Bon thì chắc mày biết rồi nhỉ, tụi kia cũng là hay chơi với tao luôn!

Tôi biết là thăng đầu sỏ Minh Huy đang cho đám đàn em của nó nhận mặt thủ lĩnh hội bàn tròn là tôi, thế nhưng tôi vẫn giữ bình tĩnh mà cười lạnh bắt tay với từng thăng trong nhóm:

- Ủm, chào!

- Ủ!

Tôi thoáng lừ mắt lại khi bắt tay thăng Beo, nó cũng nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lẹm rồi hừ nhạt quay đi, đến khi tôi bắt tay thăng Bin thì thăng này hất ra, hẳn là nó vẫn còn cay cú tôi về cú đâm bập máu hồi trước. Nhưng tôi mặc kệ, chỉ quan tâm đến nhân vật mà tôi cần phải “tĩnh rụi” làm quen nhất trong buổi tối hôm nay:

- Thăng này là Sơn, cũng chiến hữu của tao! – Thăng Huy đưa mắt nhìn về phía Sơn đen đang ngồi nhấp nhấp hạt dưa.

- Chào! – Tôi thoáng mỉm cười khi bắt tay Sơn đen.

- Ờ! – Nó cũng hừ mũi chẳng thèm nhìn tôi bằng một nửa con mắt.

- Vậy làm quen được rồi, giờ bắt đầu tiệc thôi, tí nữa còn bắt ngờ của mày nữa chứ! – Thăng Minh Huy tiếp tục cười đều cáng rồi khoác vai tôi đi lại bàn tiệc.

- Chà, mày cứ nhắc bắt ngờ mãi, tao cũng đang chờ xem đây! – Tôi nhún vai đáp.

- Mày sẽ biết nhanh thôi, hê! – Nó trả lời rồi đi về phía bàn chính.

Riêng tôi nãy giờ đang chú ý trong bè lũ tụi đệ thăng Huy, đang có một thăng nhai nhìn có vẻ tinh ranh nhưng cố tỏ ra là giang hồ, cũng bắt chước đeo khuyên tai với nhuộm tóc, thăng này đang ngồi chơi với một cô bé con nhỏ xiu tầm khoảng 7 -8 tuổi ước chừng.

- “Thăng Huy có một đứa em gái, nó cưng em nó lắm!” – Tôi nhớ lại lời của thăng Đóm.

Đang ngẫm nghĩ xem liệu chi tiết này có giúp ích gì được cho tôi không thì bất giác tôi chợt thấy Tiểu Mai thoáng nhìn về phía tôi đứng:

-! – Tôi gạt đầu chào nàng.

-! – Thoáng mỉm cười, nàng cũng khẽ chào tôi rồi quay đi.

Tiểu Mai hôm nay ăn mặc giản dị, vẫn là áo sơ mi sọc xanh trắng cùng với quần jeans, thế nhưng tôi trông nàng lúc nào cũng đẹp một cách khác hẳn mọi người xung quanh. Ấy vậy mà...

Tôi dần mặt ra khi đang ngắm Tiểu Mai xinh đẹp thì bất chợt nàng đi sang chỗ một người phụ nữ trung niên sang trọng đang ngồi, và cười nói bắt chuyện như đã quen từ trước. Để rồi ít phút sau, tôi điếng hồn khi nghe thằng Huy gọi người phụ nữ này bằng mẹ:

- Mẹ, bắt đầu được rồi, tắt đèn nha!

- “Vậy là sao? Tiểu Mai thật sự có quen biết với gia đình thằng Huy à? “

Thế nhưng tôi không có thời gian để suy nghĩ, vì ngay sau đó đèn nhà vụt tắt, chỉ còn lại ánh sáng từ những ngọn nến đang cắm trên chiếc bánh kem tại bàn. Và mọi người đồng loạt vỗ tay hát bài “Happy birthday “quen thuộc.

Trong khi thằng Huy đang lim dim mắt để ước nguyện thì thâm gì đó trong ánh mắt hồi hộp của mọi người xung quanh, tôi lại đưa tay liếc nhìn vào đồng hồ của mình.

20 giờ ngày 7 tháng 2 năm 2007, Hồng Môn Yến chính thức bắt đầu!

Chương 252

Ngay sau khi thằng Huy thổi tắt những ngọn nến sinh nhật của nó, mọi người đều vỗ tay ồ lên rôm rả, rồi đèn nhà lại được bật lên sáng trưng, tiệc sinh nhật theo đó cũng bắt đầu.

- Cảm ơn các bạn, giờ chúng ta nhập tiệc nào! – Thằng Huy cười trịnh trọng.

Thức ăn được dọn ra kể sau đó, tiếng dao nĩa ly tách chạm nhau leng keng hình thành nên một không khí rất riêng của những buổi tiệc tùng. Mặc kệ các món ăn dù có ngon đến cỡ nào, tôi vẫn chỉ ngồi nhấm nước mà bình tĩnh đợi xem bất ngờ của thằng Huy nói là gì.

Và nó không để tôi đợi lâu, chỉ khi món cà-ri được dọn ra bàn tiệc, nó đứng dậy vỗ tay bôm bốp để thu hút mọi ánh nhìn về phía mình, rồi bắt đầu trịnh trọng nói:

- E hèm, mình muốn nói với mọi người rằng mình rất vui vì ngày sinh nhật của mình lại có nhiều bạn đến dự như vậy, và mình sẽ lại vui hơn nữa, khi được nói ra một điều bất ngờ!

- Bất ngờ gì vậy?

- chà, hồi hộp ghê!

Rồi trước ánh mắt chờ đón của tất cả mọi người đang đổ dồn về phía mình, thằng Huy thoáng nhìn tôi cười đắc ý rồi tiếp lời:

- Lời nói này, mình muốn dành cho... Trúc Mai!

Ngay sau câu nói của nó thì hết thảy những ai đang có mặt trong bữa tiệc đều quay nhìn về phía nàng, và tôi trông Tiểu Mai cũng đang rất ngạc nhiên vì chẳng hiểu là thằng Huy đang định nói gì, nàng tròn mắt lắc đầu nhìn thằng Huy ra ý không hiểu:

- Hi, nhân buổi sinh nhật của mình hôm nay, bạn Trúc Mai, có thể nhận lời làm bạn gái của mình không? – Thằng Huy khẽ nghiêng mình rồi kéo tay Tiểu Mai đứng dậy.

Khỏi phải nói tất cả tụi tôi ngạc nhiên đến cỡ nào, vì quả thực là chiêu này của thằng Huy quá cao tay, nó tỏ tình với Tiểu Mai ngay trước đám đông để tạo sức ép dư luận, ngay sinh nhật nó để tạo thời cơ tâm đắc, khiến người được tỏ tình gần như là không thể chối từ, bởi nếu gạt đi thì sẽ là làm bề mặt nhân vật chính của lễ sinh nhật tức là thằng Huy, mà đồng ý thì cũng...

Tôi nghe trống ngực mình đập bình bình vì bất ngờ này của thằng đề tiện Minh Huy, thiếu điều đứng bật dậy mà cản lại chuyện này, bởi Tiểu Mai người con gái tôi thích đang ngượng ngùng đứng trước một tình huống khó xử.

- “Bình tĩnh... bình tĩnh nào... đã đến nước này thì chỉ còn trông vào Tiểu Mai thôi! “

Và dĩ nhiên không chỉ mỗi riêng tôi là trông chờ vào câu trả lời của Tiểu Mai mà là hết thảy mọi người trong phòng tiệc đều đang hướng ánh nhìn về phía nàng.

- “Bình tĩnh... Nam....! “ – Tôi cố điều hoà lại nhịp thở.

Tiểu Mai lúc này đã thôi vẻ ngại ngần bất chợt ban nãy, nàng nhanh chóng lấy lại sự điềm tĩnh thường thấy rồi mỉm cười nói:

- Cảm ơn Huy, nhưng...như vậy thì quả thật là mình đang rất bất ngờ!
- Hi, vậy câu trả lời của Mai thì sao? – Thăng Huy cười đắc thắng.
- Minh... hỏi Huy một câu được không? – Tiểu Mai khẽ cắn môi.
- Ừ, Mai cứ hỏi! – Thăng Huy tự tin đáp.

Rồi trước ánh mắt trông đợi của mọi người, Tiểu Mai từ tốn hỏi một câu mà thoát nghe qua thì có vẻ khó hiểu được ý của nàng:

- Mình muốn hỏi là, liệu rằng... câu trả lời của mình có phải là một món quà dành cho Huy không vậy?
- Ừ, dĩ nhiên rồi, mà mình chắc chắn món quà này sẽ rất tuyệt vời đó!
- Lúc nãy... mình có tặng quà cho Huy rồi, nhỉ?
- À... hộp quà của Mai thì mình đem vào phòng rồi!
- Vậy... thật ra là, mình chưa thấy ai tặng một lúc hai món quà sinh nhật cho một người bao giờ, và mình cũng thế, cho nên... câu trả lời này, mình sẽ nói vào lúc khác!
- Ờ... nhưng... vậy món quà kia mình không nhận đâu, mình cần câu trả lời hơn! – Thăng Huy ngó người ra.

Tiểu Mai mỉm cười kín đáo rồi tiếp lời:

- Hi, bạn không nhận quà của mình thì mình sẽ buồn đấy!
- Nhưng....! – Thăng Minh Huy lấp bắp.
- Vậy ha, mình cảm ơn, nhưng sẽ trả lời Huy vào lúc khác!
- Ừ.....!

Nói rồi Tiểu Mai thản nhiên ngồi xuống, mặc cho bao nhiêu người xung quanh hãy còn đang ngạc nhiên không kém gì Thăng Huy lúc này. Và tôi thì khỏi phải nói, chỉ biết cố kìm lại nỗi vui sướng đang gần như khiến mình nhảy cẫng lên lúc này mà gắng ngồi yên tại vị. Thế rồi chuyện gì đến phải đến, Thăng Huy ê mặt ngồi xuống theo trong tràng pháo tay “an ủi” của mọi người, tôi dám cá rằng tiếng vỗ tay lúc này cũng đang đồng nghĩa với câu nói “Chúc bạn may mắn lần sau! “vậy, ê hê hê!

Sao nhỉ? Phải nói rằng cách Tiểu Mai từ chối Thăng Huy quả là sáng suốt, tôi ở tình huống như nàng thì chẳng thể nào giữ được bình tĩnh mà nghĩ ra nổi, chắc chỉ đơn thuần lựa chọn giữa hai phương án là nhận lời hoặc không. Đằng này Tiểu Mai vừa gián tiếp từ chối mà lại không làm bề mặt Thăng Huy giữa đám đông bạn bè người nhà của nó, thế này thì xem như là cư xử vẹn toàn quá rồi. Tôi lúc này đã yên tâm thở phào nhẹ nhõm, vì hoá ra bất ngờ Thăng Huy dành cho tôi đã được chính Tiểu Mai đưa tay hoá giải can qua, khiến tôi như được tiếp thêm tự tin cho màn

đối đầu sắp tới.

Để bị từ chối cơ hội ngàn vàng, thằng Huy trông có vẻ bức tức nhưng nó vẫn phải cố nén lại mà cười giả tạo với mọi người xung quanh. Thế nhưng tôi biết rằng mục đích của nó mời đám tụ tập tôi đến đây không chỉ có thế, bởi nó tỏ tình Tiểu Mai trước mặt tôi, mà trước đó lại chìa mặt tôi ra cho lũ đàn em của nó nhìn, thì cũng chẳng khác nào một lời đe dọa trực tiếp, rằng mày mà còn lén phét với Tiểu Mai là tao sẽ cho đàn em xử mày đấy. Vậy mà giờ đây khi thằng Huy đã thất thủ rồi thì tôi biết cơ hội của mình đã tới, vội húng hắng giọng bắt chuyện ngay:

- À Huy ơi, tao cũng có thể hỏi một câu xem như là món quà không?

- Ừm... hỏi đi! – Nó lừ mắt nhìn tôi.

- Mày có đoán ra được, quà tao tặng là gì không? Hi! – Tôi cười tươi rói.

- Dĩ nhiên là không! – Nó hừ mũi.

- Hê, là một mô hình xe đạp đấy!

- Xe đạp?

- Ừ, tao thấy mày có vẻ thích những gì liên quan đến xe đạp mà, với lại cũng hơi tiếc là mô hình tao tặng không được sống động lắm. Phải chi có thêm mấy thằng người như Lego cưỡi xe đạp là vui rồi, cho tụi nó tông nhau, đạp qua lại thì khoái phải biết!

- Nói như mày thì hỏng hết đồ chơi à?

- Ui dào, xe đạp đồ chơi, mình làm hỏng thì chính tay mình phải bắt tay vô sửa chứ!

- Ha ha, là mày nói đấy nhé!

Dĩ nhiên trong bàn tiệc lúc này chỉ có một số những người có liên quan là hiểu tôi với thằng Huy đang nói những gì, đám thằng Khang tròn mắt nhìn tôi, thêm cả tụi bè lũ thằng Huy ở bàn kế bên cũng đang thấp thỏm như sắp té ra đạp nhau đến nơi vậy. Tôi biết điều đó, thế nhưng thằng Minh Huy vẫn giữ được bình tĩnh, nó lại nói tiếp:

- Mà hôm 20-11 thấy mày cũng biết võ, chắc có học qua rồi à?

- Dĩ nhiên là Nam phải học qua rồi chứ! – Nhỏ Huyền chen vào.

- Ừm, tao có học, nhưng sao giỏi bằng bạn Huy đây được! – Tôi vờ gãi đầu cười hoà nhã.

- Không, mày vậy là khá lắm rồi, tao thì ít khi ra tay lắm, nên giờ cũng nhát đòn quá! – Thằng Huy tiếp lời.

- Ừ, gì chứ vẫn ôn võ luyện, phải trau dồi thường xuyên, chứ ngồi một chỗ mà nhờ người khác ra tay giùm thì sa sút là cái chắc! – Tôi cười khẩy.

- Quá đúng, ý tao cũng vậy đó, đang định hôm nào ra tay cho biết! – Thằng Huy tấm tắc.

- Hai ông nói gì vậy? Tui nghe chả hiểu, hê hê! – Chị đại Yên ù ngơ ngác.

- Ra tay? Hôm nào là hôm nào? – Tôi lại hỏi tiếp.

- Để coi sao đã, hay bữa nào tao với mày thử nhau cho biết, sẵn dịp học hỏi luôn, hả? – Nó nheo mắt dò ý.

- Chà, chuẩn quá, tao cũng đang định vậy mà! – Tôi gật đầu ngay.

- Vậy mới được chứ, đúng là bạn tốt mà, cụng ly! – Nói rồi thằng Huy cười khẩy giơ cái ly lên.

- Cạn ly, hảo bằng hữu! – Tôi nhếch mép.

Người ngoài nhìn vào lúc này dám cá rằng tôi với thằng Huy đang là đôi bạn thân chí cốt thật sự lắm, bởi cách hai thằng nói chuyện với nhau là cực kì bình thường, và hơn cả bình thường ở chỗ là khen ngợi lẫn nhau, lại còn đề nghị qua lại, đúng thật là hảo huynh đệ ấy chứ.

Thế nhưng sự thật là tôi với nó đang kinh nhau quyết liệt:

- À Nam ơi!

- Hửm?

- Đúng thiệt tao với mày có duyên ghê, tao té ghế hồi bữa đầu gần chết, thì bữa sau mày lại bị gì nhỉ? Băng tay ấy?

- À, tao té xe, bong gân, may là chỉ bị nhẹ thôi!

- Mày phải cẩn thận chứ, dạo này ngoài đường xe cộ nguy hiểm lắm, với cả mấy thành phần bất hảo nữa, toàn canh me học sinh tụi mình thôi!

- Chứ sao, tao biết mà, nên tụi thằng Khang thằng Dũng tao cũng dặn y hết vậy, tại tụi nó cũng vừa bị nè!

Nói đến đây tôi nheo mắt quan sát thái độ thằng Huy, rõ là nó cười gằn lại và tiếp tục “đàm thoại” “song phương”:

- Thì đó, thằng Bon bạn tao, bữa vừa mới ra khỏi trường là bị thằng nào nó đánh nhầm hay sao ấy, phải không?

- Ủ, tao trông thằng đó quen lắm! – Thằng Bon ở bàn bên kia lên tiếng.

- Vậy à? Mày coi cẩn thận đó, nó đánh lần một thì dễ có lần hai lắm! – Tôi cười đáp.

- Thôi đổi chủ đề đi hai người, nói toàn chuyện gì đâu ấy! – Nhỏ Phương nhăn mặt.

- Hi hi, thì đổi, tại hai đứa tui lâu ngày tâm đầu ý hợp, nói chuyện vui quá đấy mà, đúng không Nam? – Thằng Huy đứng dậy.

- Dĩ nhiên, đúng là con gái chả hiểu chuyện! – Tôi cũng đứng dậy nhoẻn miệng cười.

Như đã bàn trước, thằng Sơn đen ở bàn bên kia cũng bước sang:

- Nam đúng không? Tao trông mày quen lắm nè!

- Quen? Có à? – Tôi vờ nghi hoặc.

- Ủ, có thể đó, thằng Sơn nó hay kể tao nó có thằng bạn giống mày lắm đó Nam, mà dạo này hai đứa đang xích mích, gây nhau hoài! – Thằng Minh Huy cũng bước lại gần tôi.
- Ấy dà, đừng nói là mày sắp gây với tao nha! – Tôi rụt cổ.
- Hê hê, không có đâu, nhận mặt nhau thôi mà! – Sơn đen vỗ vai tôi nói.
- Ủ, coi nhìn rồi nhớ kĩ, kéo sau này nhìn lầm nữa thì khổ! – Thằng Huy cười xảo trá.
- Sao mà lầm được? Tao với nó chơi game chung với nhau mà! – Sơn đen tiếp lời.
- Phải không mậy? Sao tao không nhớ ta? – Tôi đưa tay gãi đầu, vờ nhíu mày suy nghĩ.
- Haizz, con Võ Đang Thanh Long Nhân của mày sao rồi? Tao, nick “tiểu tử vô danh “ nè! – Sơn đen nhắc bài.

Ngay tức thì tôi sáng mắt ra, đập tay chan chát:

- Ah, thằng Xềng, phải mày không?
- Tao chứ ai, Xềng đây, ngoài đời tao tên Sơn!
- Sao... hai đứa mày...? – Thằng Huy sửng sốt.
- Hê, tụi tao chơi với nhau lâu rồi, mà hồi đó nó khác giờ nên nhìn không ra! – Tôi vỗ vai thằng Huy cười “hoà nhã “.
- Khác chỗ nào? – Sơn đen vờ thắc mắc.

Liền sau đó, tôi lôi từ trong chiếc bọc của thằng Khang mập để bên ghế ra một cái mũ kết màu đen, rồi đội lên đầu thằng Sơn “Xềng “, kéo sụp xuống che nửa khuôn mặt:

- Đây nè, hồi đó mày đi đâu cũng đội cái mũ này hết, ai cũng gọi mày là thích khách mũ đen, hê hê, thế này là tao nhận ra ngay!

Thằng Minh Huy há hốc mồm bước lùi lại, và bè lũ bên nó từ bàn kế cạnh lập tức đứng dậy thành vòng tròn bao quanh hai thằng tôi. Cũng phải thôi, bởi đối với tụi nó thì “thích khách mũ đen “ đã quá quen mặt rồi, đặc biệt là với thằng Beo tóc vàng và thằng Bon xấu số.

Sau chiêu ngửa bài, tôi vẫn thản nhiên vỗ vai thằng Sơn:

- Sao? Dạo này vẫn còn chơi hả? Có gì hay kể tao nghe coi!
- Hi hi, để tí tao kể cho mày nghe, tao biết nhiều cái hay lắm! – Sơn đen vừa cười vừa đưa mắt nhìn thằng Huy đầy ẩn ý.

Và không ngoài dự đoán của tôi, thằng Huy hất tay ra hiệu cho đám đệ của nó ngồi yên trở lại, sau đó nó cố nặn ra một nụ cười hiếu khách mà bước lại gần hai thằng tôi:

- Nãy giờ không nói là hai thằng mày biết nhau trước, làm tao mất công giới thiệu!
- Chà, thì tao cũng vừa nhớ ra thôi mà! – Tôi cười khẩy. – À mà tao vừa nhớ ra một chuyện nữa!
- Chuyện gì vậy? – Thằng Huy gần giọng hỏi.

- Là... tụi tao có việc gấp, nên chắc giờ tao về trước nha! – Tôi nhún vai đáp.

- Ủm...! – Nó lừ mắt trả lời.

Thế rồi sau cái hất đầu ra hiệu của tôi, hội bàn tròn cũng đứng dậy theo và lục tục bước ra ngoài, trước khi đi tôi không quên quay lại nói:

- Cảm ơn mày nha, sinh nhật vui vẻ!

- Ủm, mày giỏi! – Nó gần giọng nói nhỏ, đủ để mình tôi nghe thấy.

- Mày cứ nói thế, bạn tốt! – Tôi nhún vai cười đều.

- Tao cũng về, lâu ngày gặp bạn cũ, he he! – Sơn đen tháo nón ra, quay lại nói.

- Ừ, gặp nhau hàn huyên tâm sự đi nhé, kéo không ngày mai lại hối hận! – Thành Huy quắc mắt.

Vậy là mặc cho cái nhìn tức tối của bè lũ Minh Huy đang chiếu thẳng vào mình, hội bàn tròn tụi tôi vẫn ung dung dắt xe ra khỏi cửa nhà nó, vừa đi vừa tán chuyện cười nói rôm rả. Mãi đến khi rời khỏi tiệc sinh nhật, nhà thằng Huy đã khuất ở góc đường rồi thì tôi mới đưa tay quệt mồ hôi trán lúc này đang vã ra như tắm:

- Xong, phù!

- Ngửa bài xong, ngày mai bắt đầu nè! – Dũng xoắn ái ngại.

- Ủm, giờ phải đợi xem chừng nào nó xử tao! – Sơn đen trầm giọng đáp.

- Cũng có thể nó chưa xử mày vội trong ngày mai đâu, dám chừng nó nghĩ đám tụi mình đang giảng dạy phục kích nó lắm! – Luân khùng nhận định.

- Ha ha, tao trông cái mặt thằng Huy bữa nay ngu đến hai lần, một là lúc Trúc Mai từ chối nó, hai là lúc thằng Nam đội cái nón đen cho thằng Sơn, cứ như nó muốn nổi điên lên ấy! – Khang mập phá ra cười ha ha.

- Điên lên thì nó cũng không dám làm gì mạnh động đâu, sinh nhật đồng người mà, với lại có cả ba nó ở đó, không đánh được tụi mình! – Tôi hừ nhạt.

- Vậy là giờ biết mặt nhau hết rồi đó, từ mai anh em cẩn thận! – Thành Chiến nói.

- Chẳng biết nó định làm gì mình nhỉ? – Thành Xung lo lắng đưa mắt nhìn tôi.

- Không sao đâu, tùy cơ ứng biến thôi! – Tôi cười trấn an nó.

Quả thật là vậy, ngày hôm nay cả hai phe đều đã nhận rõ mặt nhau, cuộc chiến về sau là không thể tránh khỏi, màn tiếp chuyện trực tiếp vừa nãy đã là phát súng mở đầu cho trận đánh cuối cùng, trận đánh mà tôi đã khai cuộc bằng một viên đạn bạc. Và lần này, viên đạn bạc của tôi vẫn là trong kế có kế, mang danh là thích khách mũ đen mà lại không phải là thích khách mũ đen, dù rằng đám thằng Huy chắc chắn vẫn đang nghĩ rằng, Sơn đen hôm giờ đã vừa là nội gián vừa là thích khách liên tục quấy rối bên nó, bảo sao kế hoạch nào của tụi nó cũng đều bị tụi tôi biết hết và phản pháo ngược trở lại.

Tối hôm nay, tính ra mọi chuyện đều suôn sẻ và nằm trong tầm dự đoán của tôi, ngoài việc nhờ Tiểu Mai cứu được một bàn thua trông thấy từ đòn đánh tinh thần nặng nề đầy bất ngờ của thằng Huy. Quả thật là lúc này toàn cuộc thắng thua của trận chiến lần này đều phụ thuộc vào câu trả lời của Tiểu Mai, vì giả như nàng nhận lời thằng đểu giả kia thật thì chắc tôi sẽ suy sụp tinh thần mà buông xuôi tất cả hết mất, bởi còn lí do nào mà tranh đấu nữa nếu Tiểu Mai sẽ là bạn gái của thằng Huy chứ. Haizz, chung quy thắng thua thế sự, lẽ thường cũng là phụ thuộc vào hai từ “nữ nhân”, xưa đến nay vẫn vậy, bất di bất dịch sự không đổi dời.

Đưa tay nhìn đồng hồ, tôi thầm nghĩ bụng rằng một tiếng đồng hồ vừa này quả thật là rất dài, tưởng như đã là nửa ngày rồi chứ không kém. Giờ này ắt hẳn là thằng Huy kia đang tức tối lắm đây, cũng phải thôi, ngày hôm nay là ngày nó thất bại toàn diện rồi mà!

Thế nhưng.... tôi chợt nhớ đến chuyện khi này:

- “Kéo không ngày mai lại hối hận! “

Câu này của mày là sao đây? Minh Huy!

.....!

9 giờ 30 phút ngày 7 tháng 2 năm 2007, Hồng Môn Yến kết thúc!

Chương 253

Về đến nhà, tôi gọi điện sang A Lý kể hết mọi chuyện xảy ra vào tối hôm nay:

- chà, giờ nó đang cay cú lắm đây! – A Lý nhận xét.
- Ừm, bị chính người mình phản bội, nó không tức giận mới sợ! – Tôi gật gù đồng ý.
- Vậy giờ tiếp theo làm sao nữa?
- Tao dự đoán là chỉ trong vài ngày nữa thôi, đích thân thằng Huy sẽ dẫn người thanh lý môn hộ, những ngày này mình sẽ liên tục theo dõi thằng Sơn để bảo vệ nó, vừa bắt tại trận bẻ lũ thằng Huy là tụi nó hết đường chối cãi!
- Tụi mày còn đi học mà? Làm sao theo dõi sát sao được?
- Yên tâm, trường tao còn học ngày mai với ngày mốt nữa là được nghỉ Tết rồi!
- Thế mày nghĩ là vài ngày nữa tụi nó sẽ xử thằng Sơn à? Sao không phải là ngày mai hay mốt?
- Ừm, thì 2 ngày kế tiếp thằng Huy vẫn còn đi học, nên nó chỉ có thể ra tay buổi chiều, mà buổi chiều tao cũng rảnh, thế nên chắc qua 2 ngày nữa sẽ có biến!
- Rồi sao nữa?
- Thì thằng Huy giờ đang tức giận, nó ắt hẳn sẽ muốn tự tay xử thằng Sơn, lúc đó bọn mình mai phục sẵn bắt tại trận nó, vừa hết chối, vừa bị tụi mình đập hội đồng, kế hoạch nhử nó ra khỏi hang xem như thành công hơn một nửa rồi đấy!
- Mà tao thắc mắc là... sao phải để thằng Sơn giả dạng tao? Có phải là vì nghĩ “thích khách mũ đen “trình cao nên tụi kia sẽ khó ra tay hoặc bỏ qua đi không? Kiểu như núp sau bình phong ấy!
- Không, chính vì tụi thằng Huy đang tưởng Sơn đen là thích khách mũ đen nên nó lại càng phải ra tay, đặc biệt là sẽ kéo hết cả băng tụi nó, sư tử dùng hết sức bắt thỏ mà, vậy là tụi mình hốt trọn một mẻ lớn!
- chà, tao chỉ ngại là nó giận quá hoá liều thì khổ thằng Sơn thôi!
- Ừm, tao cũng tính đến nước đó rồi, nhưng vai trò của “viên đạn bạc “thì phải như vậy!
- Thế... tầm vài ngày sau là trận cuối cùng à? – A Lý hỏi lại một lần nữa.
- Trên kế hoạch là vậy! – Tôi trả lời xác nhận.
- Ừ, lúc đó nhớ gọi tao nhen, tao hỗ trợ! – Nó tiếp lời.
- Ok, sao thiếu mày được chứ, chủ lực chính mà! – Tôi đồng ý.

Ngắn gọn cuộc đối thoại vừa nãy đã tóm tắt kế hoạch của tôi ngay từ những ngày đầu tiên đến hôm lặt mặt cuối cùng, từ việc kết thân thằng Xung chọc tức thằng Huy, đến việc thả nòng gián

vào lòng địch dụ tên đầu sỏ ra mặt, và tối hôm nay chính thức tiết lộ thân phận Judas, dẫn đến kết quả thằng Minh Huy sẽ tự tay thanh trừng nội bộ trong vài ngày tới. Đó là toàn bộ kế hoạch của tôi nhằm dẫn dụ kẻ địch từ trong tối phải bước ra ngoài sáng, với điểm nhấn là sự phản bội của quân sư Sơn đen.

Thế nhưng, kế hoạch nào cũng có sơ hở, và lỗ hổng của tôi chính là đã tính toán quá xa mà quên đi phản ứng của một người khi biết mình bị bán đứng là như thế nào. Đó là phản ứng tức giận dẫn đến hành động đánh nhanh tiêu diệt gọn.

Sáng hôm sau, tôi đến lớp với một tâm trạng khá thoải mái vì kế hoạch đang hết sức tiến triển theo mọi sự đã dự kiến, dù rằng trận đánh cuối cùng đã gần kề trong vài ngày tới. Bước vào phòng học là tôi lia mắt sang dãy bàn tổ 1 để ý ngay thái độ của thằng Minh Huy, và chắc hẳn rằng thể nào nó cũng nhìn mình bằng một ánh mắt tức tối thù hận. Và tôi đã lầm, khi mà thằng Huy nhìn tôi cười nhạt rồi đưa một ngón tay làm dấu hiệu thách thức:

- “Là ý gì đây? “ – Tôi nghĩ thầm trong đầu.

Vừa ngồi xuống ghế là Luân khùng đã trờ tới hỏi tôi ngay lập tức:

- Ê vậy là sao vậy? Sáng giờ tao thấy nó tỉnh bơ như không ấy!

-! – Tôi im lặng không trả lời, trong lòng dậy lên một cảm giác lạnh sống lưng.

- Là sao vậy? Nó sắp làm gì đúng không? – Khang mập lo lắng.

- Không, thái độ này chỉ có thể là.....! – Tôi đáp lấp lửng.

- Là sao? – Cả hai thằng trở mắt hỏi tiếp.

- Sơn đen chắc bị xử rồi! – Tôi nuốt nước bọt khó khăn nói.

- Hả? Sao mà bảo mấy ngày nữa mà? Với cả giờ mới sáng sớm, nó còn ở trên lớp, sao mà xử được? – Khang mập sững sốt.

- Nhiều khả năng là... bị ngay tối hôm qua rồi! – Tôi cắn môi tự rửa thầm mình tội tã.

- Chắc không? Làm sao biết được? – Luân khùng thắc mắc.

- Tao đoán vậy... nhưng thiệt tình là tụi mình sai sót rồi, lí ra... tụi thằng Huy vẫn có thể ra tay ngay từ tối hôm qua rồi! – Tôi nhú mày đáp.

- Thôi để tí nữa học về rồi tính vậy, mong là không phải! – Khang mập vỗ vai tôi trấn an.

Thật vậy, quả tình là tôi đã phạm phải một sai lầm chí mạng, đó là tối hôm qua đã ngủ quên trên chiến thắng tâm lí ở Hồng Môn Yến mà quên mất rằng nhiều khả năng Sơn đen sẽ có thể bị xử ngay sau đó.

- “Nó có thể vậy không? Minh rời nhà nó là 9 giờ 30 tối, chắc tầm 10 giờ là sinh nhật nó kết thúc, tầm thời gian đó thì Sơn đen ở nhà hay ra ngoài chứ? “

- “Nếu mình là nó, thì mình sẽ làm sao? Đợi vài ngày cho rảnh rồi xong mới dứt điểm thằng đã phản mình à? Không, mình dư biết để lâu sẽ rơi vào kế địch, có thể bị mai phục, nên chỉ có

tranh thủ đánh nhanh ngay vào lúc địch còn đang hân hoan! “

- “Không phải vậy chứ.....! “

Mọi thứ chỉ dừng lại ở mức suy đoán khi mà tôi vẫn đang ngồi yên tại vị trong phòng học mà không thể làm gì được, chỉ mong rằng tôi đã nghĩ sai, và mong cho buổi học mau chóng kết thúc để tôi chạy ngay đến nhà Sơn đen xem thế nào. Buổi học sáng hôm đó trở nên dài đằng đẳng và thời gian trôi đi cực kì chậm chạp trong sự thấp thỏm và chờ đợi của hội bàn tròn, nhất là khi thái độ của thằng Minh Huy chẳng hề như dự đoán rằng nó sẽ rất tức tối tí nào cả.

- Tùng....tùng...! – Tiếng trống trường vừa báo hiệu kết thúc tiết học cuối cùng trong ngày là tôi đã quơ vội cái cặp rồi phóng ra ngoài cửa lớp, chạy nhanh xuống bãi giữ xe.

- Đợi bọn tao với, Nam! – Hội bàn tròn cũng chạy cuống theo sau.

- Nhanh! – Tôi nhăn mặt gắt.

Dưới trời trưa nắng gắt, những cơn gió nhẹ mát mẻ thỉnh thoảng vượt qua không làm dịu đi sự lo lắng thể hiện trên nét mặt của 8 thằng con trai đang nháo nhào chạy xe đến nhà bạn mình lúc này.

- Bình tĩnh, có thể không có gì đâu! – Thằng Chiến trấn an.

-! – Tôi mím môi đạp hết tốc lực về hướng nhà Sơn đen, trong lòng như đang có lửa đốt hùng hục.

Đến nhà Sơn đen, bọn tôi dựng xe ngoài cổng rồi bước vào trong, bỏ qua quây nước và bàn chơi game ở ngoài, cả đám đi thẳng vô trong gian nhà sau:

- Sơn, có nhà không? – Tôi lo lắng gọi như mọi lần.

Thế nhưng đáp lại tiếng gọi của tôi là âm thanh dép đi sần sật từ trong nhà, và một người phụ nữ tuổi trung niên gương mặt lo âu thất thần bước ra tiếp chúng tôi:

- Mấy đứa là bạn thằng Sơn à? – Mẹ thằng Sơn hỏi.

- Dạ... Sơn có nhà không bác? Tụi con có chút chuyện! – Tôi vội nói.

- Ủ... mà nó vừa bị té xe hôm qua, mấy đứa vào trong nhé! – Mẹ thằng Sơn tiếp lời.

-! – Ngay tức thì cả đám bọn tôi thót tim quay sang nhìn nhau.

- Vào thôi....! – Khang mập đẩy vai tôi.

- Ủm....! – Tôi ngần ngừ.

Đám bọn tôi đi vào nhà trong, đến một gian có chiếc giường kê sát vách đang mắc màn thì dừng lại:

- Sơn... dậy đi con, có bạn đến thăm nè! – Mẹ Sơn đen vén màn lên.

-!

- Mấy đứa ngồi chơi với nó nhé, bác đi lấy nước!

- Dạ... bác cứ để tụi con! – Tôi gật đầu.

Rồi trước ánh mắt lo lắng của cả bọn, Sơn đen biết ý vén màn ngồi dậy, nó chậm chạp thở dài rồi lê người ra bằng một động tác cực kì khó khăn:

- Sao...cứ ngồi đó đi! – Tôi vội bước đến ngồi cạnh giường nó.

- Ừ.....! – Sơn đen thì thào.

Trước mắt bọn tôi là Sơn đen đang tả tơi như cây khô sau giông bão, gương mặt nó một bên khoé miệng bị bầm lại tím tái, tay chân thì dán chi chít những băng gạc, nhìn như bị trầy xước khắp người.

- Mày...mày...bị.....! – Tôi lắp bắp.

-! – Sơn đen hiểu ý, nó đưa mắt nhìn ra nhà sau, chùng như chắc chắn rằng mẹ nó không có ở đây thì mới trầm giọng nói – Tối qua... lúc tao chở thằng nhóc em ra ngoài mua kem cho nó thì bị đám thằng Huy vây đánh...!

- Rồi sao....? – Luân khùng ái ngại.

- Thì...lúc đầu tao cứ tưởng như thằng Nam, là vài ngày sau nó mới xử, lúc đó còn có tụi mày theo dõi bảo vệ, chứ đầu giờ...haizzz, nó đánh tao luôn sau đó! – Sơn đen thở ra yếu ớt.

- Mày...bị nặng không? Tụi nó làm gì mày? – Dũng xoắn thấp thỏm.

- Thì lúc tao đang đạp xe, thằng tóc vàng vượt lên đá xe tao lăn ra đường, rồi tụi nó vây lại đánh, có cả thằng Huy.... Vì sao thì tụi mày biết rồi! – Thằng Sơn cụp một bên mí mắt bị bầm xuống.

- Tao... phải nói với mẹ là bị té xe, chứ không dám nói thật...!

- Rồi... em mày có sao không?

-!

- Nó làm sao?

- Tao...tao chỉ hận là... tụi nó chơi bẩn, đánh tao thì tao không nói, đằng này... cả em tao tụi nó cũng đánh... thằng nhóc.....!

-!

- Thằng nhóc... nó mới học lớp 2 chứ mấy... dọc đường về... nó vừa sợ vừa khóc... hỏi tao mấy người đó là ai... sao lại đánh nó.....!

- Thằng khốn này.....!

- Tao phải năn nỉ, dỗ nó đừng nói cho mẹ tao biết... là bị đánh... nhưng tao ức lắm... giờ thằng em tao đang nằm nghỉ ở nhà ngoại rồi... may mà chỉ bị bầm sơ sơ... chứ nó có gì... chắc tao không biết phải ăn nói sao với ba mẹ nữa....!

- Bình tĩnh đi.....!

Từ đầu đến cuối chỉ có tụi thằng Khang là ra sức an ủi Sơn đen đang run rẩy phần uất kể lại sự việc, còn tôi không thể nói được lời nào ngoài việc lạng người đi vì sự tính toán sai lầm của mình, và nghe lửa giận bùng lên dữ dội khi biết được hành động chơi bẩn của thằng Minh Huy.

- Tụi nó đánh tao xong... còn táng vô đầu thằng em tao... bảo là sau này cẩn thận, có gì là tụi nó xử em tao... chứ không xử tao.....!

-!

- Tao đâu biết là ... giờ đó... tao cứ tưởng tụi nó còn ăn sinh nhật chứ... nên mới chở đưa em ra ngoài... chứ đâu ngờ.....!

- Ủ... bọn tao hiểu mà!

Sơn đen thương tích đầy mình, nhóc em út cũng bị đánh, tất cả đã giải thích rõ ràng vì sao sáng ngày hôm nay thằng Huy lại có thái độ nhõn nhơ đến như vậy. Tôi hận mình tại sao không thể đoán trước được điều này sớm hơn, hận mình sao không hiểu được câu đe dọa “không có ngày mai” của thằng Huy trước lúc ra về... hận mình vì tại chuyện riêng của nhóm mà kéo cả thằng bạn thân mình vào tròng, để giờ đến cả em trai nó cũng bị liên lụy.

Tôi thở hắt ra, khổ sở đứng dậy vỗ vai Sơn đen, nhìn nó đầy kiên nghị:

- Nghỉ ngơi đi, còn lại để bọn tao lo!

- Giờ... tao chỉ ức...tao không thể tận tay đâm vào mặt thằng khốn đó... sáng nay nó có cười tao không.... có nói gì với mày không? – Sơn đen uất ức nắc nhen.

- Tao... sẽ xin lỗi mày sau... còn bây giờ, tao đem cái mạng này hứa với mày, thằng Huy sẽ phải trả gấp trăm những gì mày đã nhận!

- Nhưng... mày đâu bắt quả tang được lúc nó đánh tao....? – Thằng Sơn khổ sở nói.

- Không sao, tao vẫn đánh nó mà! – Tôi lắc đầu trấn an.

- Vậy... đánh cả phần tao nha... thằng em tao nữa.....! – Sơn đen nài nỉ.

- Rồi... yên tâm, mày nghỉ ngơi nhé, xong việc tao sẽ đến thăm mày! – Tôi cố gượng cười an ủi.

- Bọn tao cũng về nhé.....! – Đám bạn tôi đứng dậy, ái ngại nói.

- Ủ... tụi mày cẩn thận! – Sơn đen gạt đầu buồn bã.

Cả đám dắt xe ra khỏi nhà thằng Sơn mà chẳng ai nói với nhau lời nào, chỉ lạng lẽ thất thần đạp xe dưới cái nắng nóng oi bức của giờ trưa đứng bóng. Thế nhưng....tức nước vỡ bờ....

- Tổ cha nó, cái thằng khốn nạn, thằng mất dạy đó! – Tuấn rách tức tối ném luôn cái nón trên đầu nó xuống đường.

- Sao thế? – Bọn tôi dừng xe lại.

- Khốn, đến cả con nít mà tụi nó cũng đánh, thằng khốn! – Dũng xoắn nghiêng răng.

-! – Thằng Chiến lắc đầu thờ dài.

-! – Khang mập và Luân khùng nhìn đăm đăm về phía trước, im lặng không nói nên lời.

- Thằng Nam mày coi tính sao thì tính đi! – Thằng Quý tức tối.

-! – Tôi lặng im không trả lời.

- Tính quái gì nữa? Giờ cơ hội bắt quả tang tụi nó đánh người tại trận coi như đi toong rồi, uổng công sức thằng Sơn lật mặt mà lại còn bị đánh! – Tuấn rách đập tay vào thành xe chan chất.

- Rồi giờ sao đây? – Thằng Xung ái ngại nhìn từng đứa trong bọn.

-! – Không một ai trả lời.

Đáp lại câu hỏi của thằng Xung là khoảng không gian yên lặng kéo dài của cả nhóm trong cái nắng gay gắt của buổi trưa, đơn giản vì lúc này kế hoạch nhử cộp ra khỏi hang đã thất bại mà người mình còn bị đánh một cách vô ích, chẳng ai phải biết nên nói với ai câu nào, bởi thằng Huy vẫn còn đang nhớn nhoe ngoài đó một cách thần thiên đầy ngạo mạn. Thật vậy, cơ hội mai phục bắt quả tang bè lũ thằng Huy đánh người đã vượt mất rồi, trôi đi trong sự hân hoan chiến thắng nhất thời của tôi vào buổi tối ngày hôm qua.

Chương 254

Vài phút ngắn ngủi trôi qua nhưng cảm giác như với tôi đó là cả một khoảng thời gian dài đằng đặc vậy, vì tôi đang ở trạng thái lơ đãng tất cả mọi thứ xung quanh, không gian trước mắt như mờ dần mà chỉ còn lại một điểm sáng vô định.

Minh đã mất cơ hội dụ cộp khỏi hang rồi, không còn bắt quả tang tụi thằng Huy được nữa!

Giờ có cách nào khác không? Mà vẫn giữ được mục đích ban đầu?

Buộc nó tự nói ra ư? Đòi nào không?

Và tôi, lúc này đang suy nghĩ một cách rất tỉnh táo!

Ít phút sau, tôi quay sang tụi bạn và nói:

- Tụi mày về nhà trước đi, trưa nay tao đi chút chuyện!
- Mày đi đâu? – Cả đám chung hửng.
- Tao sẽ gọi cho tụi mày sau, chiều nay ở nhà đợi điện thoại!

Nói rồi không kịp để cả đám đồng ý, tôi quay xe đạp sang hướng nhà thằng Đóm, quyết định trưa nay tôi sẽ không về nhà mà phải đi ngay cho kịp.

- Anh Nam, biết chuyện anh Xẻng chưa? – Thằng Đóm phóng ra khi thấy tôi gọi nó trước nhà.
- Rồi, giờ mày đi với tao! – Tôi đáp.
- Đi đâu anh? – Nó thắc mắc.
- Đi rồi biết! – Tôi nhún vai trả lời.

Rồi hai thằng tôi lại lằm lũi dưới nắng chạy sang nhà A Lý, ít phút sau khi tôi tường thuật thật ngắn gọn tình hình, đến lượt A Lý tròn mắt đập bàn cái rầm:

- Khốn kiếp, thằng mất dạy!
- Tí nữa mày sẽ được chửi nó sau, giờ đi với tao! – Tôi trầm giọng.
- Ủ, đi đâu? – A Lý quay sang hỏi, cùng thắc mắc với thằng Đóm lúc này.
- Đóm, mày biết được nhà của mấy thằng trong băng kia, thằng Sơn có kể cho mày không? – Tôi hỏi.
- Có, em biết nhà thằng Huy, Bin với Bon, cả nhà thằng Beo với thằng Bảnh nữa! – Thằng Đóm trả lời.
- Bảnh là thằng nào? – Tôi nghi hoặc.
- Bảnh là bạn thân thằng Beo, hai thằng này hay qua nhà thằng Huy chơi lắm, mỗi lần qua là

thằng Bảnh dẫn theo thằng nhóc út nhà nó để chơi chung với nhỏ em gái thằng Huy! – Thằng Đóm đáp.

- Phải nó là cái thằng nhuộm tóc, tai đeo khoen, mặt vuông đúng không? – Tôi hồi hộp nhớ lại thằng tóc nhuộm ngồi giỡn với em gái thằng Huy vào tối hôm qua.

- Đúng rồi anh!

- Vậy được rồi, giờ này bằng thằng Huy làm gì?

- Giờ là giấc trưa, thường khoảng 3 giờ chiều tụi nó mới tập trung đánh bóng rổ dưới sân trước nhà thi đấu, sau đó thì tụ họp ở quán bi-da đến tối!

- Ừm, đi, qua nhà thằng Bảnh!

- Làm gì? – A Lý sững sốt.

- Tìm cách lật ngược tình thế! – Tôi cắn môi đáp.

Thằng Đóm chạy xe trước mặt dẫn bọn tôi vòng vèo khu 36 hecta một hồi rồi dừng lại trước một con hẻm nhỏ:

- Nhà thằng Bảnh trong đó, mình chạy vào rẽ trái là thấy ngay!

- Ok, vào! – Tôi gật đầu.

- Lỡ... gặp ba mẹ nó sao? – A Lý lo ngại.

- Ừa mấy anh, nó kia! – Thằng Đóm gọi giật lại.

- Đâu? – Tôi giật thót người.

Theo hướng tay chỉ của thằng Đóm, tôi trông thấy thằng Bảnh tai đeo khuyên đang đi cùng với một thằng nhóc trạc khoảng 10 tuổi.

- Đúng nó rồi, tụi nó đi đâu đấy? – Tôi nói như bắt được vàng.

- Chắc... đi chơi điện tử, nó vô quán đối diện kia! – A Lý liếm môi.

- Giờ sao anh? Bắt cóc nó rồi oánh hả? – Thằng Đóm dò hỏi.

- Không, là bắt cóc thằng em nó! – Tôi hừ nhạt.

Đám ba thằng bọn tôi đứng bên ngoài đợi tầm 15 phút nữa, khi mà thằng Bảnh lúc này đang cúi mũi vào màn hình vi tính trước mặt cùng với nhóc em đang mè nheo vùi chơi cạnh bên thì tôi mới ra hiệu dựng xe bên ngoài rồi bước vô quán.

- Chóc! – Tôi đưa tay búng chóc vào vành tai thằng Bảnh.

- Thằng nào đó? – Ngay tức thì nó sùng sộ quay lại.

Trông thấy tôi, thằng Bảnh lập tức đứng dậy và lùi lại:

- Mày.....!

- Đứng yên, mày nhúc nhích là em mày bị vạ đầu ngay! – Tôi gần giọng.

Ngay tức thì thằng Bảnh sững sốt phát hiện ra thằng em trai của nó lúc này còn lẻo đẻo đứng sau lưng giờ đã bị A Lý dẫn tuốt ra bên ngoài hẻm:

- Tụi mày... muốn gì? – Thằng Bảnh hạ giọng.

- Đi theo tao! – Tôi hất đầu rồi quay đi.

Ít phút sau, tôi ngồi đối diện với thằng Bảnh ở một gò đất trống đầu ngõ, thằng Đóm khoanh tay đứng cạnh bên, và A Lý nửa chơi giỡn, nửa trông chừng nhóc em thằng Bảnh để gây áp lực tâm lí theo kế hoạch:

- Mày.. chắc thương em mày lắm nhỉ? – Tôi cười khẩy.

- Tụi mày muốn làm gì thì làm, thả em tao ra trước! – Nó trừng mắt nhìn tôi.

- Sao phải thế? – Tôi vờ nhiu mày không hiểu.

- Ra chơi không tính trể em với con gái, mày không biết nhục à? – Nó sùng sộ.

- Thế... tối qua đứa nào đánh nhóc em của thằng bạn tao? – Tôi nhún vai nói.

- Tao....! – Không ngoài dự đoán, thằng Bảnh ngắc ngư ngay tắp lự.

- Vậy là tối qua mày có tham gia nhỉ, đứa nào đánh nhóc em? – Tôi bắt đầu khai thác.

-

- Mày không nói, tao đánh em mày hết như tối qua mày đánh em bạn tao!

- Tao...tao.....!

- Giờ tao hỏi gì nói đó, chọn hay là không?

- Mày... hỏi đi!

- Ừm, tối qua, ai đánh bạn tao?

- Cả băng... tụi tao!

- Tức là có thằng Huy, thằng Beo, và Bin với Bon?

- Ừm.....!

- Có mày nữa mà?

-

- Rồi đứa nào đánh em bạn tao?

- Là... anh Bon.....!

Hoá ra là thằng Bon vẫn còn thù dai vụ nó bị thích khách mũ đen xử đẹp ngay trước cổng

trường nên đánh Sơn đen chưa đã, nó lại còn đánh sang cả nhóc em trai thằng Sơn.

- Có phải đám tụi mày từng đánh mấy thằng bạn tao, tạt nước, phá xe, rồi chặn đường đập xe đánh người không?

-!

- A Lý, vả vô mặt thằng nhóc đi!

- Đùng... tao nói... là tụi tao làm hết đó!

- Từ giờ tao hỏi thì nói ngay, mày ngần ngừ thì tao đập thằng nhóc thật, ok?

- Ủ....ừ....!

- Tụi mày làm theo lệnh ai?

- Đại ca Huy...!

- Liên lạc với nhau thế nào? Hay bàn kế hoạch trước?

- Không, là bọn tao theo dõi người, sau đó gọi về báo anh Huy, rồi mới quyết định sẽ làm gì!

- Bọn mày có điện thoại di động?

- Ủ... anh Huy cho bọn tao mỗi người một cái nhỏ!

Nói rồi nó đưa tay vào túi móc ra cái điện thoại Nokia trắng đen cũ mèm, thế nhưng như vậy cũng là thằng Huy chơi sang có đầu tư rồi, cung cấp cả điện thoại di động để vạch kế hoạch chỉ đạo hành hung từ xa.

Tôi trầm ngâm một chút rồi hỏi tiếp:

- Mày... thế nào với em gái thằng Huy?

- Chỉ là.. chơi thân, vì con nhỏ thích tao mua kẹo cho nó!

- Tiếp!

- Thỉnh thoảng tao có chở nó đi chơi xích đu công viên với thằng em tao, vậy thôi!

- Gia đình thằng Huy để cho mày chở đi?

- Ba tao... thân với nhà anh Huy!

- Vậy, bây giờ mày làm theo lời tao, đảm bảo thằng em mày vừa không bị gì vừa có kẹo ăn!

Rồi tôi lừ mắt nói ra những gì thằng Bảnh cần phải làm, tôi nói đến đâu thằng Bảnh giật thót người toát mồ hôi hột đến đấy.

- Tao....tao....! – Nó hoang mang lắp bắp.

- Không làm thì thằng em mày cũng nằm liệt giường y chang em thằng bạn tao! – Tôi nhếch mép.

-! – Thằng Bảnh thở hắt ra rồi cúi đầu cam chịu.

- Rồi, đi đi, giờ em mày đi chơi với bọn tao, yên tâm là tao coi nó như em tao! – Tôi khoát tay.

Thằng Bảnh đứng dậy nhìn sang em mình đang cười khúc khích với trò chọc tay của A Lý, nó quệt mồ hôi trán rồi quay sang tôi:

- Mày... giữ lời đấy!

- Tao nói là làm! – Tôi gật đầu đáp.

Rồi đợi cho thằng Bảnh đạp xe đi một quãng xa rồi, tôi mới nói tiếp:

- Về thôi Đóm, A Lý chở thằng nhóc!

Về đến nhà thằng Đóm, A Lý vẫn giỡn chơi với nhóc em thằng Bảnh, riêng thằng Đóm thì đem cơ man nào là kẹo cây các thứ để dụ thằng nhóc tí. Đến khi chuông điện thoại nhà thằng Đóm vang lên, tôi được chuyển giao cầm máy:

- Sao? – Tôi hỏi.

- Xong hết rồi, tới đi...! – Giọng thằng Bảnh bên đầu dây.

- Ủm, đợi tao ở cổng trường Chuyên! – Tôi đáp.

- Nhớ dẫn theo em tao...! – Nó lo lắng.

Nhưng tôi đã cúp máy, rồi bấm số đến nhà từng thằng một trong hội bàn tròn, đến tầm 30 phút sau thì cả đám đã tập trung đầy đủ tại nhà thằng Đóm:

- Gì thế? Có chuyện nữa à? – Khang mập lo lắng.

- Em mày à Đóm? – Tuấn rách ngạc nhiên nhìn thằng nhóc đang mút kẹo.

- Dạ không, em thằng Bảnh! – Thằng Đóm trả lời.

- Bảnh là thằng nào? – Luân khùng thắc mắc.

- Ủa A Lý, mày biết vụ gì chưa? – Dũng xoắn nháo nhào.

Đợi cho một lúc để mọi người ổn định tình hình rồi tôi mới lên tiếng:

- Xong hết chưa? Giờ tao nói đây!

- Ủm, gì? – Cả đám quay sang nhìn tôi.

- Tụi mày biết là kế hoạch mình bắt quả tang thằng Huy đánh Sơn đen đã thất bại rồi đấy, cũng biết là nó với em nó bị đánh như nào rồi nhỉ?

- Biết, tức không chịu được!

- Bây giờ, tao đã nghĩ ra cách buộc thằng Huy phải ra mặt tiếp rồi!

- Sao? Cách gì?

Tôi đưa mắt nhìn sang nhóc tí em thằng Bánh đang ngồi mút kẹo:

- Thằng nhóc này là bước đầu tiên!
- Nó? – Liền ngay sau đó cả đám nhìn nhau chung hững.
- Ủm, chút nữa là biết ngay thôi! – Tôi gật đầu.
- Vậy giờ làm gì nữa? – Đám bạn thắc mắc.

Rồi tôi chậm rãi nói:

- Bữa nay là trận cuối cùng, kết thúc dứt điểm với băng bọn của thằng Minh Huy, tao muốn tụi mày phải xác định rõ tư tưởng, đánh không nương tay với bất cứ thằng nào trong đó!
- Cái này mày khỏi phải nói!
- Thằng Huy thì tao muốn tự tay đập nó, A Lý sẽ lo thằng Beo tóc vàng, còn thằng Bin thì tao định để cho Sơn đen xử lí nhưng không ngờ tình thế quay ra như vậy, nên hai anh em Bin Bon thì giao cho Chiến với thằng Đóm, số còn lại thì những người còn lại!
- Ok men!
- Đường lui tao cũng đã tính hết cho tụi mình, cứ yên tâm mà trút hận, tao chỉ tiếc mỗi một điều, đó là đã sai lầm trong vụ Sơn đen.....!
-!
- Nhưng đảm bảo là nó sẽ không bị đánh vô ích, vì A Lý vẫn còn đây, và tụi mình sẽ đánh thay cho cả phần của Sơn đen, ok không?
- Ok luôn men!

Dừng lại một vài giây, tôi hít một hơi thật dài rồi kiên định nhìn đám bạn:

- Anh em, sẽ có một ngày đám tụi mình mỗi đứa một nơi, không còn được như vậy nữa, nhưng đó không phải là ngày hôm nay. Cũng sẽ có một ngày, mỗi thằng trong tụi mình sẽ phải tự đối mặt với khó khăn mà không có bạn bè bên cạnh, nhưng đó cũng không phải là ngày hôm nay!
-!
- Ngày hôm nay, tất cả tụi mình đứng chung một hàng ngũ, đánh cho bè lũ Minh Huy một trận sạch không kinh ngạc, tan tác chim muông!

Đưa tay vẽ một đường dài hình cánh cung vào khoảng không, tôi nhìn đám bạn thân chí cốt của mình đang mím môi dứt khoát rồi đứng dậy, liếc nhìn đồng hồ đã 2 giờ 45 phút chiều.

Chiều của ngày hôm nay, hội bàn tròn chính thức một trận giải quyết rõ ràng với băng bọn Minh Huy, tất cả những chuyện ân oán trong quá khứ và cả hiện tại sẽ được phân định, tất cả mọi thứ.....!

Chương 255

Hội bàn tròn một tâm quyết thẳng, nhất loạt khởi hành từ nhà thằng Đóm, trên đường đi khuôn mặt ai nấy cũng có vẻ lo âu thấp thỏm, nhưng tôi biết sự quyết tâm trong ấy nhiều hơn phần ái ngại về chuyện trước mắt.

A Lý chạy sát cạnh tôi, quay sang thắc mắc:

- Mà không sợ thằng Bảnh đi trước cho thằng Huy phục kích à?

Tôi lắc đầu đáp lại:

- Đứa anh nào cũng thương em mình cả, tao nghĩ nó không có gan làm vậy đâu, mà dù cho có phục kích thì càng tốt, hốt trọn ổ chứ sao!

- Thế... lỡ nó báo thật, làm sai thoả thuận thì mày cũng đánh em nó thật à?

- Mày nghĩ tao dám làm chuyện đó không?

- Chắc... là không!

- Ha, còn tùy xem thằng Bảnh thế nào!

- Mà lỡ nó đi báo công an mày bắt cóc em nó thì sao?

- Chẳng ai tin lời một thằng ất ơ hippy nửa mùa như thế, với cả công an vào cuộc thì mọi sự chỉ có lợi cho mình, tiếc nổi là không đánh cho tụi thằng Huy một trận thôi!

- Công an làm sao mà có lợi cho mình?

- Vì bạn mày không phải bình thường đâu, hi, chỉ là tao muốn tự tay giải quyết thằng ôn dịch đó thôi!

Chùng như thấy không thể khai thác thêm được gì từ bản mặt bí hiểm của tôi nữa, A Lý hết ham thắc mắc mà quay sang hỏi vấn đề khác:

- Hẹn nhau trước cổng trường, là đánh ở đó à?

- Không, tao chỉ hẹn thằng Bảnh ở đó, không có hẹn thằng Huy! – Tôi lắc đầu đáp.

- Là sao? – A Lý ngẩn tò te.

- Là đến nơi rồi kìa, mày biết ngay thôi! – Tôi cười trả lời.

Đến trước cổng trường Chuyên, cả bọn dừng xe lại theo hiệu lệnh của tôi:

- Xong rồi đây! – Thằng Bảnh dắt xe bước tới, sau lưng nó là nhỏ em gái thằng Huy đang nín áo nó lẻo đẻo theo sau.

Tôi trông em gái thằng Huy rất dễ thương, gương mặt bầu bĩnh dường như lúc nào cũng phụng

phụ hồn dỗi, khác xa một trời một vực so với Bồ Câu lém lỉnh:

- Em tên gì? – Tôi ngồi xuống để mắt mình ngang tầm nhìn với con bé.

- Dạ... Sơ-ri tên là Sơ-ri....! – Con bé ngọng nghịu trả lời rồi nép mình sau lưng thằng Bảnh. – Anh Tâm, giờ Sơ-ri đi chơi công viên hờ anh?

Thằng Bảnh quay sang cười xoa với Sơ-ri, ngập ngừng đáp:

- Ủ... có cả cu Mít nữa kia!

Tôi vội chen vào ngay, cười hiền hoà hết mức có thể:

- Sơ-ri thích ăn kẹo không?

- Dạ... thích! – Sơ-ri gật đầu ngay.

- Vậy... Sơ-ri cho anh mượn... kẹp tóc nha, rồi anh mua kẹo cho Sơ-ri, chừng nào chơi công viên xong rồi anh trả lại, hén?

- Dạ... nhưng... nhưng kẹp tóc của Sơ-ri là anh hai tặng....!

- Ủ, anh chỉ mượn thôi mà, rồi mua kẹo cho Sơ-ri nha!

- Dạ.....!

Rồi Sơ-ri lúng búng gỡ chiếc kẹp mái màu hồng trên đầu ra, lễ phép đưa hai tay cho tôi:

- Mà định làm gì đấy? – Luân khùng thắc mắc.

- Gây áp lực với thằng Huy à? – Dũng xoắn hỏi theo.

- Không, là để buộc nó nói những gì phải nói! – Tôi lắc đầu đáp.

Tôi quay sang xoa đầu Sơ-ri:

- Ngoan, giờ Sơ-ri lên xe, anh chở đi chơi với Mít nhé, kẹo ngon không?

- Dạ...ngon! – Sơ-ri bẽn lẽn gật đầu.

- Giờ ra sân bóng rổ ở nhà thi đấu, phải không? – Tôi quay sang hỏi thằng Bảnh.

- Không..... bữa nay đám tụi tao đánh banh ở khu 36 hecta! – Nó trả lời.

- Vậy mà dẫn đường đi! – Tôi hát hàm nói.

- Mà... để tao chở em tao đi! – Nó nói giọng nài nỉ.

Thoáng một chút nghĩ ngợi rồi tôi gật đầu đồng ý:

- Đóm, cho cu Mít qua xe nó đi!

Trông thấy nhóc Mít chạy ào qua xe ông anh nó, Sơ-ri ngồi sau tôi hồn nhiên reo lên:

- A Mít, đi chơi nha Mít nha!

- Hi hi, vui ghê ha! – Cu Mít quay lại cười tít mắt.

Tôi nghe vậy thì có đôi chút ngạc nhiên, bèn quay sang hỏi thằng Bảnh:

- Thằng Huy ít đưa em nó đi chơi lắm à? Nãy giờ tao thấy con bé đi với người lạ mà chẳng hỏi gì về anh nó cả?

- Ủm... thì bọn tao bận lắm! – Thằng Bảnh bế xốc nhóc em lên xe.

- Bạn đánh người? Đâm lén sau lưng? – Tôi lừ mắt.

-! – Thằng Bảnh không trả lời, nó lăm lúi nhấn pê-đan.

Theo sự hướng dẫn của thằng Bảnh, đám bọn tôi lại tiếp tục đạp xe về hướng khu 36 hecta đã bóng quen thuộc ngày nào, nơi có những khoảng đất rộng và trống trải hay được chọn làm nơi tụ họp của các thanh thiếu niên yêu môn thể thao vua này. Thế nhưng địa điểm mà thằng Bảnh dẫn bọn tôi tới lại chẳng phải là những khoảng đất trống ngay trung tâm quy hoạch, mà vòng vèo một hồi nó dẫn bọn tôi đến một sân đất rộng hơn, vắng vẻ hơn, có cả những bờ cỏ mọc thưa thớt và hai cột khung thành được dựng sẵn:

- Chỗ này là sân nhà thằng Bin! – Thằng Bảnh chỉ tay về nhóm người đang tụ tập phía đối diện đằng xa.

Chúng tôi đưa mắt nhìn theo thì nhận ra đám người đó hết thảy toàn bộ đều là bè lũ tụi thằng Huy đã gặp qua những lần chạm trán ngày trước, và gần nhất là chỉ mới đêm qua sinh nhật nó tôi còn được dẫn đi giới thiệu với tụi thằng một. Thằng Huy lúc này đang ngồi giữa gờ đất trên sân, xung quanh nó là đám thằng đệ trung thành đang vung tay cười nói luyên thuyên:

- Thằng Bảnh, chừng nào mày nhận được điện thoại của thằng Huy thì mới dẫn Sơ-ri vào, cu Mít em mày sẽ đi với tao trước! – Tôi nói.

- Nhưng....! – Nó bối rối lắc đầu.

- Yên tâm, tao không phải hạng đánh trẻ con như tụi mày! – Tôi nhún vai đáp.

- Tao... chỉ có thằng Bon là đánh em bạn mày thôi! – Nó thở hắt ra.

- Vẫn vậy, cứ làm theo kế hoạch, thì đảm bảo cả mày lẫn đứa em đều không sao cả! – Tôi tiếp lời.

Rồi quay sang hội bàn tròn đang hồi hộp nhìn theo:

- Sẵn sàng hết chưa? Kế tiếp cứ y theo những gì tao đã dặn mà làm nha!

- Ủ...! Quất đi! – Cả bọn đồng thanh.

Hít một hơi dài, tôi quyết định bước đi đầu tiên, A Lý đội mũ đen che nửa mặt đi sau cùng, bên cạnh tôi là thằng Đóm với cu Mít cùng hội bàn tròn. Vừa dấn chân vào bãi đất trống là bọn thằng Minh Huy phát hiện ra sự có mặt của tụi tôi ngay:

- Ah... tụi bây coi, có thằng đến nạp mạng kìa!

Liền ngay sau đó, đám thằng đệ bên kia quay sang nhìn theo và cùng cười phá lên. Thằng Huy

lừ mắt đứng dậy, nó bước đi trước, cười khẩy nhìn tôi:

- Gì đấy? Định đánh tao hay sao mà dẫn cả.. lô cả đàn yếu nhót đến thế? Ha ha!

Tôi hừ nhạt rồi gần giọng:

- Dĩ nhiên là bọn tao đánh mày đấy, còn yếu thì chưa biết ai hơn ai đâu!

- Dựa vào đâu mà đòi đánh tao? Tao làm gì tụi mày à? – Nó giở giọng đều cẳng.

- Mày đánh bạn tao! – Tôi kiên nhẫn.

- Ê ê, tao chả biết thằng nào là bạn mày nhé, nói bậy bạ không có chứng cứ là vu khống, mà mấy thằng vu khống thì không đủ tư cách tiếp chuyện với tao đâu! – Thằng Huy hất tay.

- À, được! – Tôi cũng cười nhạt.

Nói rồi tôi thấy chiếc kẹp tóc của Sơ-ri về phía thằng Huy:

- Chùng này đã đủ tư cách tiếp chuyện rồi chứ?

Thằng Huy thoáng sững sốt khi trên tay nó là thanh kẹp tóc màu hồng nhạt của bé Sơ-ri, nó vội móc điện thoại ra gọi đi ngay lập tức:

- Mẹ à? Sơ-ri có nhà không?

-!

- Dạ, đi chơi với thằng Tâm á?

-!

Rồi nó cúp máy, vội chuyển sang nhấn phím liên tục, tôi biết đích xác lúc này nó đang gọi cho ai:

- Em tao Sơ-ri đang đi chơi với mày à?

-!

- Ủm, tốt!

Và nó nhìn tôi cười khoái trá, nhét lại điện thoại vào túi:

- Mày mua cái kẹp này ở đâu đấy? Em tao được thằng đệ dẫn đi chơi, nhé, đừng có làm trò mèo dọa nạt mày với tao!

- Xem lại mày vừa gọi cho ai đấy! – Tôi thản nhiên nói.

- Đệ tao, dĩ nhiên rồi! – Nó nheo mắt.

- Sao mày không hỏi nó đang ở đâu? Nó đi chơi với em gái mày mà em trai nó đứng ở đây với tao à? – Tôi nhếch mép đáp trả.

Thằng Huy sững người lại vì nhìn thấy cu Mít đang hồn nhiên ngậm kẹo đứng cạnh bên thằng

Đó mà nãy giờ nó không để ý. Thế rồi chỉ ít giây sau y như đã dặn trước, thằng Bánh lăm lũi dẫn Sơ-ri bước vào sân:

- Anh hai! – Bé Sơ-ri thấy anh mình vội gọi lớn, cười híp mắt lại.
- Mà...! – Thằng Huy lấp bắp, nó đã dõm chân định phóng tới.
- Mà tiến thêm một bước, thì tao không chắc em gái mày lành lặn trở về đâu! – Tôi kéo bé Sơ-ri về phía mình.

Cả Sơ-ri lẫn cu Mít vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai đứa chỉ nhìn nhau cười đùa chí choé, mặc cho ông anh nó lúc này đang nhìn tôi toé lửa:

- Mà... muốn đánh với tao thì đánh, làm trò áp lực tâm lí hay sao?
- Bình tĩnh, tao chỉ hỏi mày vài câu trước đã, xong xuôi rồi sẽ trả em mày về! – Tôi nói.
- Mày hỏi gì? – Thằng Huy nóng nảy hỏi.

Nhận thấy cơ hội bằng vàng trước mắt đã đến, tôi thầm tiếc cho Sơn đen chỉ vì sự sai lầm của mình mà để cho nó hi sinh vô ích, vội đặt câu hỏi ngay:

- Tao hỏi mày, sao mày phải đá xe thằng Chiến, tạt nước thằng Quý?
- Mày...! – Thằng Huy ngập ngừng.

Ngay lập tức tôi nháng nắm đấm đưa lên đỉnh đầu bé Sơ-ri:

- Hỏi gì nói đó!
- Tao nói... vì tụi nó phá tao! – Thằng Huy hốt hoảng.
- Phá chuyện gì? – Tôi hỏi tiếp.
- Mày biết còn hỏi lại à, tao làm gì với Trúc Mai mặc tao, sao mày với đám tụi nó cứ tranh nhau mà phá tao?
- Nếu mày cạnh tranh công bằng thì tao với bạn bè trong lớp đã không như vậy, thế đứa nào cắt thắng xe thằng Luân? Đứa nào chặn đường thằng Dũng, đánh cả thằng Khang?
- Là tao đấy! – Thằng Beo khệnh khạng lên tiếng.
- Nhãi ranh, tao không hỏi mày! – Tôi quắc mắt gạt đi.
- Ừm, là tao sai thằng Beo làm đấy! – Thằng Huy thở hắt ra.
- Xem ra cái tính ngứa mắt ai là đánh người đó từ hồi trường cấp 2 của mày vẫn không bỏ được nhỉ? Vậy sao mày lại đánh tiếp thằng Xung? – Tôi gần giọng.
- Nó cũng phá tao, nên tao kêu thằng Beo đánh nó đấy!
- Tối hôm qua, mày có đánh thằng Sơn không?
- Tao làm tao nhận, là hết chỗ này tụi tao đều đánh thằng phản bội đó!

- Mà cũng dám nói câu dám làm dám nhận à? Tao tưởng xưa nay mày toàn ngồi một chỗ chỉ đạo thôi chứ? Để trách nhiệm cho tụi đàn em gánh mà!

- Việc của tao, mày làm được như vậy không? Mày có đàn em không?

- À đúng, tao không có đàn em, tao chỉ có chiến hữu, tao cũng không làm được việc của mày, tao không đánh trẻ con!

- Hề, thằng anh làm, thằng em gánh, có gì là sai!

- Không sai với một thằng tiểu nhân, vì nó biết quái gì là đúng sai!

Nói rồi tôi thả tay bé Sơ-ri ra:

- Anh trả kẹp tóc cho Sơ-ri nè, qua anh hai chơi nha!

- Dạ... cảm ơn anh! – Sơ-ri gật đầu rồi ù té chạy sang bên thằng Huy.

Sau hành động thả người sớm trước dự kiến của tôi thì toàn bộ cả hai phe đều ngạc nhiên không để đâu cho hết, vì ai nấy đều chắc mẩm rằng tôi sẽ lợi dụng ưu thế có con tin trong tay mà tranh thủ dẫn cho thằng Huy một trận. Thế nhưng mục đích của tôi lại khác, buộc thằng Huy phải nhận trách nhiệm những gì nó đã làm là ưu tiên hàng đầu ngay từ trước của tôi, và viên đạn bạc Sơn đen chỉ có mục đích như thế, vậy mà tôi sai lầm để viên đạn bạc bắn đi vào khoảng không, nhưng xem ra lần này thì đúng thật là tôi đã bắn thẳng vào lòng địch. Dù không thể trực tiếp nhờ viên đạn bạc để khai thác những gì thằng Huy đã làm, tôi vẫn có trong tay bé Sơ-ri đủ để gây áp lực lên kẻ đầu sỏ khai hết những gì nó chủ mưu.

- Mày sẽ hối hận đấy, thả người sớm thế! – Thằng Huy cười khẩy sau khi nó sai một thằng đệ trong bọn dẫn Sơ-ri ra về trước.

- Là mày mới phải, xem cái gì đây! – Tôi hát hàm rồi móc từ trong túi ra một chiếc máy ghi âm Sony cỡ nhỏ.

Chiếc máy ghi âm này từ hai năm trước tôi lúc nào cũng mang theo trong cặp, nguyên là do trong những món quà của bác tôi một lần từ Mỹ về thăm gia đình thì tôi khoái nhất là máy ghi âm này, vì cảm giác nghe lại những gì mình nói khá tuyệt, hơn nữa cũng có lần tôi dùng nó để thu lại bản Guitar mình đàn khi còn mượn cây Lakewood của Tiểu Mai. Và ngày hôm nay, tôi lại dùng nó vào một mục đích khác, phát huy cực hạn tác dụng của máy ghi âm:

- Trong này là tất cả những gì mày đã nói, sau này thì hết chối rồi nhé!

Và quay sang phía thằng Xung, tôi đưa máy ghi âm cho nó:

- Phần này là tao nhờ mày đấy, quyết định thế nào là quyền của mày!

- Ừ...! – Thằng Xung gật đầu nhận lấy.

- Bảnh, dẫn em mày về đi! – Tôi nói tiếp.

-! – Thằng Bảnh không nói gì, tránh đi ánh nhìn tức giận của thằng Huy, nó lăm lăm dẫn cu Mít ra ngoài và chạy xe đi mất khỏi vùng chiến sự.

- Vậy ra... ngay từ đầu mày chỉ muốn ép tao nói những chuyện này? – Thăng Huy ngạc nhiên.

- Ủm, tao không phải hạng lợi dụng trẻ con để gây áp lực, tao muốn đấu ngang với mày, thằng tiểu nhân mất dạy, công bằng trong một trận đấu là cái tôn trọng duy nhất tao dành được cho mày như hai võ giả với nhau! – Tôi gần giọng, lửa giận trong lòng đã dần bốc lên.

Như sức nhớ ra điều gì, tôi vờ giật mình rồi nói tiếp:

- À quên, mày muốn thắng trận này thì phải lấy lại được cuộn băng ghi âm nhé, mày biết nhà nó như thế nào mà, nhưng muốn lấy cũng không dễ đâu!

Sau câu nói của tôi gần như là một lời tuyên chiến của tôi, cả hội bàn tròn vội dàn hàng ra theo các mục tiêu đã sắp sẵn, và lúc này đây thì thích khách mũ đen A Lý từ đằng sau mới lại lộ mặt:

- Thăng....Sơn... sao nó...!!! – Bè lũ Minh Huy ngạc nhiên tột độ.

- Hê, ngay từ đầu, mày đã sai rồi! – Tôi cười nhạt rồi quay sang nhìn A Lý đang tháo bỏ chiếc mũ đen xuống.

- Tao mới chính là người tụi mày muốn tìm đây! – A Lý trầm giọng nói.

- Mày....được, lên hết! – Thăng Huy khoát tay.

- Đi! – Tôi cũng ra hiệu.

Sự xuất hiện thật sự của thích khách A Lý chính là phát súng bắt đầu cuộc chiến giữa hội bàn tròn A1 và bè lũ Minh Huy, không hẹn mà cả hai bên cùng lao vào nhau bắt đầu trận đánh cuối cùng sau gần nửa năm ân oán dài đằng đẳng nay đã đến hồi kết.

Chương 256

Thằng Beo nóng nảy xông lên trước tiên thế nhưng đã bị A Lý lao ra án ngữ và tung thẳng một cước vào bụng khiến thằng này bật lùi người lại, chỉ kịp dùng tay đỡ đòn một cách miễn cưỡng.

- Bốp! – A Lý đá bồi thêm một cú nữa khiến thằng Beo choáng váng té hằn ra đất.

Sở dĩ ngay từ những phút đầu tiên A Lý giở hết thực lực ra như vậy là vì trước đó tôi đã có nhờ A Lý vạn nhất bất cứ gì cũng phải để mắt đến và bảo vệ thằng Xung, bởi nó là yếu nhân quan trọng nhất trong chuyện này. Đoạn băng ghi âm thằng Huy nhận tội đang được thằng Xung giữ, và tôi cũng không phân công cho Xung phải đánh đũa nào trong tội thằng Huy cả, thế nên tôi muốn A Lý phải giải quyết nhanh thằng Beo để còn giúp đỡ đồng bạn là hội bàn tròn.

Về phần thằng Bin, vừa nhập cuộc là nó đã nhảy thẳng vào vòng chiến mà tung một đấm sát sườn thằng Đóm, may mà thằng Đóm né được rồi lật ngược treo cổ tay thằng Bin mà bẻ vặn đi. Chưa kịp làm gì thêm thì thằng Bon kế bên đã lao đến đập mạnh vào lưng thằng Đóm:

- Uyển! – Thằng Đóm trúng đòn nặng phải thả tay thằng Bin ra.

Ngay tức thì thằng Chiến đã được phân công vội lướt đến chặn đường thằng Bon:

- Mày được lắm, đánh cả trẻ con, hôm nay cho mày biết thế nào là lẽ độ!

- Qua đây! – Thằng Bon hất hàm.

Bọn Khang mập Dững xoắn lúc này cũng đang kịch chiến hội đồng quyết liệt với đám bên kia, và tôi chỉ kịp quan sát có thể, bởi ngay sau đó đã nhận thấy thằng Huy đứng sát trước mặt mình:

- Viu...! – Tôi thụp người né ngay một đòn cước chẳng chào hỏi gì của nó.

Thằng Huy hạ cước rồi dậm chân xuống đất, tung người lên làm một cú đá vòng cung vào thẳng bả sườn của tôi, không thể chậm trễ tôi vội dịch người lùi ra để tránh, rồi kế sau nó vừa đập người xuống là tôi tranh thủ nhập nội, lướt ngay sát vào phạm vi tấn công của mình, sử ra liền Báo hình quyền đánh mạnh vào mặt nó:

- Cốp! – Thằng Huy kịp giờ tay đỡ lại rồi tung chân gạt trụ.

Tôi nhanh chóng nhắc chân mình lên, đồng thời xoay người lật tay đánh mạnh xuống bụng nó, rồi kế theo đòn gió thành động tác giả, tôi lật mạnh cổ tay biến chiêu thành Thán chấn thẳng vào thái dương đối thủ:

- Ầm! – Thằng Huy dính thẳng cú móc một ngón treo tay của tôi vào thái dương, nó choáng váng lùi người ra sau lờ mờ mắt đánh giá lại địch thủ.

- “Ồn rồi! “– Tôi mừng thầm trong bụng khi thấy mình vừa giành được thế thượng phong trong phút giao thủ đầu tiên, và đòn thằng Huy trúng vào một bên trán là đòn nặng, nó phải nhúc nhích đến chục phút nữa là ít.

Thế nhưng kể ngay sau đó, thằng Minh Huy không nghỉ ngơi hồi sức là nhào người tới đá thẳng vào mặt tôi, chưa kịp đến mặt đã tung luôn chân còn lại lên trên hình thành thế kẹp cổ, tôi chỉ kịp đưa hai tay ngang đầu tránh đòn gọng kìm rồi té bật người ra đất theo đòn quật của nó:

- Uỳnh...soạt.....! – Tôi lăn ra đất rồi nhanh chóng nhồm dậy, thế nhưng khi đứng lên lại bị vướng đàng sau lưng do có người đẩy tới.

Vội né ra, tôi phát hiện người vừa đẩy mình ra là nhân ảnh của thằng Quý bị một đứa trong bọn Minh Huy đá trúng, không chần chừ thêm phút giây nào, tôi dịch người sang bên rồi táng thẳng vào mặt thằng nhãi kia hai tát chát chúa:

- Chát....chát....! – Thằng nhãi đồ ập người xuống đất như gốc cây bị đốn hạ.

Chẳng kịp hỏi thăm thằng Quý đang nằm bệt giữa sân, tôi nhanh chóng lùi người lại né cú đá vòng tiếp theo của thằng Huy, rồi lại lướt vào nhập nội khi đòn cước nó vừa qua khỏi phạm vi của mình, thế nhưng thằng Minh Huy như biết trước, nó thu cước về rồi hạ thấp chống tay xuống đất tung một đòn chân quét ngang cực nhanh:

- Ầm! – Tôi không kịp nhận ra nên lãnh trọn chiêu, mắt đà té luôn ra đất.

Không bỏ lỡ cơ hội, thằng Huy tung người lên rồi nện gót xuống mặt tôi:

- Viu.....! – Chỉ kịp nghe gió xé trước mặt, tôi lách đầu mình sang bên, rung mình khi thấy bụi đất bay sát tai mình theo đòn cước bằng gót của thằng Huy.

Hết chiêu của thế quét, thằng Huy nhảy lên người tôi rồi tung một nắm đấm thẳng mặt, chỉ chờ có thể tôi vội lách người đưa tay Trầm thủ kéo tay nó về phía mình rồi lật tay đánh Bàn vô cảm của nó:

- Kinh...! – Thằng Huy bật ngửa người ra, nó choáng váng lùi lại thì đụng vai Luân khùng đang lùi lại đằng sau, thế là Luân khùng đâm ngay thẳng vào mặt nó.

Thế nhưng thằng Huy vẫn là cao thủ, nó phản xạ đưa người né ngay cú đấm đã tới gần sát trước mặt rồi chụp tay đá xéo vào phần hông Luân khùng:

- Khục...! – Thằng Luân ôm bụng đau đớn khuya chân xuống đất.

Ngay lập tức tôi lao đến, thằng Huy thấy thế tung một cước chém thẳng, tôi thuận theo đà mà tung chân đá triệt vào đầu gối rồi nhân lúc nó còn đang khựng lại mạch ra đòn vội tiến hành nhập nội đưa tay thẳng vào bụng nó:

- “Nhất thốn kinh! “– Tôi chẳng giữ sát chiêu này đến cuối cùng mà sử ra luôn.

- Uỳnh...! – Thằng Huy trúng đòn và tung người nhảy lùi lại.

Tôi biết vừa nãy khi bị tôi áp sát thì thằng Huy đã chủ động bật người lùi lại nên Nhất thốn kinh chạm trúng bụng nó chỉ phát huy chưa được 3/10 uy lực, bằng chứng là thằng Huy chỉ khẽ nhăn mặt rồi lại lao người đến. Nhận thấy khu vực hỗn chiến quanh đây đông người, đồng bạn mình dễ bị liên lụy nên tôi liền đưa người lùi về sau mấy trượng giữ khoảng cách an toàn để tránh xảy ra trường hợp đáng tiếc của Luân khùng khi nãy.

Thoáng đưa mắt nhìn ra thì tôi trông A Lý lúc này vẫn đang kịch chiến với thằng Beo, vậy là

không thể giải quyết sớm như dự tính, thế nhưng thằng Bon thì đã nằm dài ra đất, hèn gì bây giờ thằng Bin đang phải chật vật chống đỡ một lúc với cả hai thằng Chiến và Đóm.

- Mày chạy à? – Thằng Huy phóng đến chỗ tôi.

Không kịp trả lời, tôi lùi người thêm bước nữa để né cú đá vòng của nó, thế nhưng điều ngoài dự tính là tôi quên mất nó còn cú đá liên tiếp hai lần xoay người trên không như hồi 20/11, thế nên né một không né được hai:

- Ầm! – Tôi bất đắc dĩ đưa tay mình ra đỡ mà nghe đau điếng.

Đòn cước của thằng Huy loang loáng trước mặt tôi mà không thể nhìn rõ được, chỉ có cách ước chừng khoảng cách và dựa vào phản xạ để né tránh, thế nhưng tránh mãi cũng không phải là cách:

- Bốp! – Tôi bị nó đá mạnh vào bả vai mà không kịp lùi ra tránh né.

Quá choáng váng với đòn trùng cước vừa rồi, tôi lại một lần nữa dịch người ra xa và thu vào thế thủ, quả tình nãy giờ tôi dính cước của thằng Huy khá nhiều. Thế nhưng địa hình ở đây là sân bóng rộng rãi có phần bất lợi với tôi, và cực kì thuận lợi với một thằng chuyên dùng cước như Minh Huy. Vả chăng Vịnh Xuân là quyền pháp cận chiến tốc độ cao ở những nơi địa hình khá hẹp như góc đường, cầu thang, vậy nên đối đầu với một địch thủ dụng cước ở một sân bóng rộng là chuyện bất lợi dễ dàng biết được.

Nhận ra được điều này từ những ngày rèn luyện cùng A Lý, tôi đến giờ quả thực vẫn chưa nghĩ ra cách nào để khắc chế một cao thủ dụng cước ngoại trừ việc nhập nội, tức là mình phải tạo ra phạm vi tấn công của mình. Thế nhưng thằng Huy cũng có phạm vi tấn công của nó, mà lại còn rộng hơn tôi, vậy nên ngay lúc này đây tôi cực kì chật vật với những đòn cước liên tục đánh như tát nước vào mặt lúc này. Ngày trước tôi từng kịch chiến với Thái Lý Phật A Lý, nhưng cước pháp của A Lý không nhiều và nhanh như của thằng Huy, tôi ước thầm thằng Huy phải học Taekwondo vì nãy giờ rất hiếm thấy nó dụng tay, có chăng chỉ là để hỗ trợ cho cước pháp.

Vậy nên tôi biết mình ngoài cách nhập nội dụng quyền pháp sở trường của mình ra thì không còn cách nào khác để chiến thắng, bởi Vịnh Xuân đã nhập nội niệm thủ được là muốn đánh muốn buông tùy ý tùy tâm, chuyện đối thủ chạy thoát không còn là vấn đề nữa. Nhưng để được nhập nội, tôi biết mình phải trả giá khá đắt, đó là trong tử lộ mới có sinh lộ.

- Viu....! – Né thêm một cước nữa của thằng Huy, tôi hoảng hồn phát hiện ra mình càng lúc càng lùi ra giữa sân đấu, vội lùi người lại vào phía góc sân nhằm tự ép mình vào thế hẹp.

Và một giây sau đó, thế là tôi thậm chí còn không kịp nhìn rõ biến chiêu vừa rồi của thằng Huy là như nào, chỉ kịp thấy nó tung một lúc hai chân lên luân phiên, sau lại nghe gió xé bên tai rồi:

- Ầm! – Tôi điếng người đưa cả hai tay lên đỡ đòn rồi tựa hẳn vào góc sân.

Thằng Huy thấy thế vội nhào người đến tung một cú đá thẳng nữa, tất cả những đòn thế nãy giờ đều như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Thế nhưng trong tử lộ lại có sinh lộ, tôi nhắm thẳng người mà gạt chân đá triệt cước của thằng Huy sang bên rồi thuận đà nhá lên một quyền trước mặt nó, vừa kịp thằng Huy đưa tay lên đỡ lại là tôi biến chiêu chuyển sang Tách bạt cả hai tay nó ra rồi lật người đá mạnh thằng Huy dội hẳn vào góc tường.

“Khách đến ta giữ, khách đi ta tiễn! “– Tôi y theo khẩu quyết mà niêm thủ hết hai tay thằng Huy, nó đưa tay lên đỡ đòn là tôi cũng chủ động nâng tay nó lên cao hơn rồi lật téo tay đánh mạnh vào ngực nó, thằng Huy gạt ra thì tôi lái lực tay của nó mà bẻ thuận vào chiều hướng vào người, gắp hai tay nó chéo lại vào nhau bằng một tay, tay còn lại tôi tát thẳng vào mặt nó:

- Chát! – Một đòn choáng váng thẳng vào mặt đối phương.

Nghĩ thầm trong bụng kết thúc ở đây là vừa, tôi thu tay về định sử ra Nhất thốn kinh thì bị thằng Huy cắn vào tay mình:

- Ahhh.....! – Tôi đau đón buông bàn tay đang khoá chặt hai tay của nó ra.

Quả tình là tôi không nghĩ rằng thằng Huy tiểu nhân này lại sử dụng cả võ “cẩu “, bởi dù có mặt hạng như Phệ đầu lân thì cũng không đến nỗi giở chiêu đê tiện này. Thằng Huy tranh thủ cơ hội thoát khỏi góc sân, nó đá thẳng vào ngực tôi:

- Ầm! – Tôi trúng hoàn toàn đòn nặng, đau điếng người lùi hẳn lại.

Và không kịp né đòn tiếp theo, tôi ăn luôn cú đá vòng của thằng Huy sau đó vào ngay bả vai mình:

- Bốp! – Cú này đau như bị tháo khớp, tôi té bật luôn ra nền đất.

Không bỏ lỡ thời cơ ngàn vàng, thằng Huy nhảy lên trên mà co chân hướng thẳng hai đầu gối vào mặt tôi, đây chính là sát chiêu khi đối phương còn nằm dưới đất.

Khoảnh khắc đó, tôi biết nếu trúng phải cước này vào mặt thì chỉ có gãy sống mũi hay vẹo cả hàm mà vào viện chấn thương chính hình là cái chắc. Dem hết sức bình sinh tôi bật người lách sang bên, kịp nghe gió xé bên tai mình tránh đòn tất sát:

- Viu....ầm....ầm....! – Tôi lạnh sống lưng, sờn hết cả da gà vì không tin được mình tránh được đòn vừa rồi.

Chẳng kịp suy nghĩ nhiều, khi cước thằng Huy vừa chạm đất là tôi thẳng thừng đánh ngay Nhất thốn kinh vào chân nó:

- Kinh....! – Thằng Huy đau đón khụy chân xuống đất.

Nương tay với kẻ địch là tự hại chết bản thân, tôi dụng tiếp Nhất thốn kinh tiếp theo vào bụng nó:

- Ầm....! – Thằng Huy bật ngược ra sau té luôn ra sân cỏ, nằm duỗi hai tay lơ lơ vô lực.

Tôi gượng người đứng dậy, cho rằng thằng Huy đến đây là kết thúc vì vẻ chùng nó đã mất sức chiến đấu, thế nhưng ngay trước mắt tôi, nó vẫn ôm chân lật sang rồi chậm chậm đứng dậy theo:

- Tiếp... thằng mất dạy! – Nó gằn giọng.

Lửa giận bốc lên đỉnh điểm, tôi điên tiết đạp thẳng người thằng Huy bật hẳn vào khung thành rồi dụng bài 108 Mộc nhân đánh vào tất cả những điểm trên người nó có thể đánh được, thằng Huy trúng đòn gục mặt xuống tôi lại bật chỗ mà lật tung cầm nó lên, hết đánh qua cổ lại bẻ téo

xuống eo, liên tục sử ra những đòn đánh tốc độ cao đến tối tăm mặt mày:

- Ầm...kình.....ầm.....!

Tôi đánh như dồn hết lửa giận và sự uất ức của bao ngày qua, tôi đánh mà xem như thân ảnh trước mặt mình không còn là con người nữa mà hết như cây mọc nhân ở nhà của mình, hết đá triệt khuya gối để nó gục mặt xuống, tôi lại giật tung cầm nó lên rồi táng mạnh vào hai bên mặt. Mãi cho đến khi tôi buông hẳn tay ra định bồi tiếp một đòn Nhất thốn kình trong sức lực cuối cùng của mình vào người nó, trông thấy thằng Huy trượt lưng từ cột khung thành ngổ phịch luôn xuống đất, mặt lơ lơ đầy những vết bầm thì tôi mới dừng lại, khựng nắm đấm ngay trước mặt nó:

-! – Tôi thù người ra đứng yên tại chỗ, nhìn đối thủ đang phủ phục dưới chân mình, vô hồn và cạn sức chiến đấu.

Vậy là xong rồi đấy.... Sơn à.....!

Thằng Huy đang ở dưới chân tao nè..... tao đánh thay cả phần mày và nhóc em rồi đấy.....!

Trời chiều nay mát quá... tao muốn đi đá bóng... mà tay chân mỏi nhừ rồi, đau rát nữa....!

Tiểu Mai... thắng rồi.... thằng Huy xong rồi.....!

Không biết tôi đã chờ người bất động đứng ở đó đến bao lâu, mãi đến khi A Lý vỗ vai tôi:

- Thôi, đủ rồi, xong hết rồi!

Thì tôi mới tỉnh hồn mà nhìn lại quang cảnh toàn chiến cuộc lúc này, trước mắt tôi là bè lũ thằng Minh Huy đang ngồi dựa người vào bờ cát mà ôm tay chân thiếu não như những kẻ chiến bại đang đau đớn vì thương tích, thằng Beo thì nằm bất tỉnh nhân sự, riêng Bin và Bon thì bị thằng Chiến đang ngồi đối diện mà thỉnh thoảng búng tai hai thằng này như chế giễu, Khang mập thì nằm vật luôn ra đất mà kêu la mừng rỡ vang trời, Luân khùng nhăn nhó ôm bụng ngồi ở góc sân, Tuấn rách và Dũng xoắn chả biết kiếm đâu ra mấy chai nước và dội như tát nước vào mặt, thằng Quý bầm một bên mắt, riêng thằng Xung thì còn đi đứng được.

- Mày có sao không? – Tôi quay sang A Lý.

- Chắc bong gân tay thôi, thằng Beo đó cũng khá! – A Lý lắc đầu đáp. – Còn mày?

- Ừm...! – Tôi không biết phải trả lời sao, đưa mắt nhìn thằng Huy đang tựa cột khung thành mà thở một cách khó nhọc.

- A Lý, gọi thằng Xung và mọi người đến đây đi! – Tôi giọng nói, nghe vai mình đau điếng, đôi bàn tay thì ướt nhẹp mồ hôi.

Chỉ mười phút sau, khi hội bàn tròn cố nén thương tích mà bước lại gần chỗ tôi với thằng Huy, tụi nó sững sốt khi thấy thằng đầu sỏ tiểu nhân đang thê thảm chưa từng thấy với thương tích đầy mình, tôi dù có khá hơn một chút nhưng vẫn trong tả tơi không kém:

- Đưa tao cái máy ghi âm đi Xung! – Tôi nói.

- Ừ! – Thằng Xung lấy máy ra đưa lại cho tôi.

Chùng như thấy thằng Huy vẫn còn đang lơ đãng, tôi đứng dậy cầm chai nước mà dốc vào miệng nó một ngụm:

- Tỉnh rồi thì nghe tao nói! – Tôi nhìn nó, vung vẩy chiếc máy ghi âm trước mặt, rồi tháo cuộn băng ra.

-! – Thằng Huy ngược mắt nhìn tôi.

- Thật ra, nếu không phải tao không nghe được câu chuyện mày kể với tụi thằng Bin về vụ mày muốn tán tỉnh Trúc Mai xong rồi vứt bỏ thì tao đã không làm như vậy, mày cũng sẽ không có ngày này. Nhưng tao ghét nhất là những thằng sở Khanh đều giả như vậy, lúc đó... ừm, tao chỉ đơn giản nghĩ là tao học giỏi hơn mày thì mày cũng sẽ đường hoàng mà tranh đua với tao!

-!

- Nhưng mày lại chọn cách tiểu nhân bỉ ổi mà giở những trò đều cằng, đâm thọt sau lưng bạn bè tao, đến cả trẻ con mày cũng đánh....!

-!

- Ngay từ đầu, khi biết được mày là một thằng đầu sỏ chỉ ngồi trong bóng tối mà chỉ đạo cho tụi đàn em chứ không chịu lộ mặt, tao đã biết lời mày ra ngoài ánh sáng sẽ rất là khó, trừ khi là tự mày nhận những gì mày đã làm!

-!

- Ban đầu, tao để cho Sơn đến tiếp cận mày, làm điệp viên hai mang, là mục đích để sau này tiết lộ thân phận thằng Sơn thì sẽ nhử mày ra mặt, tao mới có cơ ép mày khai nhận. Thế nhưng tao chẳng ngờ là mày ra tay sớm vậy... ừm, đó là sai lầm lớn nhất của tao trong chuyện này. Về phần A Lý, chính thằng bạn này của tao mới là người đội mũ đen mà tao gửi đi trả đũa những trò hèn hạ của bè lũ chúng mày, tao chắc chắn khi mày hạ được “người mũ đen” mà mày cho là thật vào tối hôm qua, mày vui lắm nhỉ?

- Mày... im đi... ba tao... gia đình tao không để yên vụ này đâu....!

- Ồ, mày dựa dẫm gia đình nhiều lần phết nhỉ, cả lần vụ đánh con ông thầy bên trường Chuyên nữa!

- Rồi mày xem, cả đám tụi mày, bị đuổi học... để xem!

- Hề, tao e rằng không được đâu, vì còn có cuộn băng ghi âm này, có cả thằng Xung!

-??!!

- Mày sai lầm rồi Huy à, không biết địch biết ta, mày đâu biết mẹ của Xung là phóng viên toà báo nhỉ, nếu vụ này mà gia đình mày muốn làm to chuyện lên, e rằng hậu quả mà gia đình mày nhận lại sẽ lớn hơn bọn tao rất nhiều đấy!

-!

- Đoạn băng ghi âm này mà vào tay nhà báo, thì tao nghĩ trang nhất báo ngày mai chắc sẽ giật tít bạo lực học đường, con trai của một nhân vật kinh doanh có tiếng ở Phan Thiết, nhỉ?

- Khốn kiếp... thằng thủ đoạn!

- Tao nghĩ nhà mày cũng trọng danh dự lắm đấy, thế nhưng vụ này bị khai ra, thêm cả vụ mày đánh người hồi cấp 2 đã bị bùng bít.... Haizz.... Nếu tao là gia đình mày, chắc tao sẽ lựa chọn im lặng thôi, bởi những gì mày nói trong đoạn băng sẽ là bằng chứng chống lại gia đình mày trước toà đấy!

-!

- Chắc mày sẽ đi cải tạo, ở trại giáo dưỡng thanh thiếu niên chẳng hạn?

-!

Tôi quay sang thằng Xung:

- Xung, tao nhận lỗi vì đã lôi mày vào chuyện này, nhưng đây là cách duy nhất để đám tụi tao có thể lôi đầu thằng mặt hạng này ra, đánh cho nó một trận mà không lo bị gia đình nó làm lớn chuyện. Thế nhưng như đã nói từ đầu, mày có giao đoạn băng đó cho mẹ mày hay không là quyết định của mày, vậy nhé?

-! – Hội bàn tròn hồi hộp đợi quyết định của thằng Xung.

- Ủm... tao sẽ xem thái độ của nhà thằng Huy thế nào, dù gì tao cũng ủng hộ tụi mày mà! – Thằng Xung gật đầu.

Tôi nhìn thằng Xung bằng ánh mắt cảm kích, rồi quay sang thằng Huy nhếch mép:

- Vậy nhé, giờ tao nghĩ mày nên gọi điện nhờ gia đình mày đến đây hốt từng thằng về, chứ tụi mày thì.. chắc, hết lết đi được rồi... còn làm gì, nói gì sau đó nếu gia đình mày hỏi tại sao thì đó là chuyện của mày nhé!

-!

- Nhớ là đoạn băng này về nhà tao sẽ sao ra nhiều bản, nên mày sau này có tìm một mình thằng Xung thì cũng vô dụng thôi! À, mày có thể tố cáo bọn tao đánh mày, thế nhưng... tao nghĩ toàn bộ lí lẽ đều thuộc về bên tao hết cả rồi, thế nhé!

-!

Tôi ngồi ở góc sân nhìn hai đôi nắm đấm đã trầy xước và toé máu, thằng Huy dựa hẳn người vào cột khung thành, nó thều thào:

- Mày... thì có khác gì tao chứ?

Nhẹ lắc đầu, tôi đưa mắt nhìn nó đáp:

- Khác một điểm, tao không phải là mày!

Rồi tôi đứng dậy sau khi để chai nước lại cho nó, cùng cả đám dắt xe ra về:

- Anh em... thắng rồi đấy... chuyện gì để sau hãy nói, giờ tao về nha! – Tôi gượng cười vì bả vai đau đặng.

- Ủ... mà... trưa giờ học về mà không về nhà luôn à? – Khang mập hỏi.

- Ủm... nên giờ tao về lẹ nè, bye nha, tụi mình sẽ tận hưởng chiến thắng sau! – Tôi cười cười rồi lên xe đạp về trước.

Dọc đường về, tôi thở phào nhẹ nhõm vì gánh nặng trong lòng bấy lâu nay đã được dỡ bỏ đi, tất cả mọi ân oán thù hận xem như tạm giải quyết xong. Mối lo trước mắt bây giờ chính là... việc trưa giờ học về mà tôi quên không gọi điện báo về nhà, chắc mẹ tôi đang lo lắng đây.

- “Chậc.. còn cả mớ vết thương này nữa... chắc bìa là mình đá banh bị chơi xấu thôi! – Tôi nghĩ bụng rồi đạp về nhà.

Suy nghĩ là một chuyện, hiện thực là một chuyện khác, khi mà tôi vừa dắt xe vào tới sân nhà, bước vào phòng khách là đã đứng chết đống vì trước mắt tôi lúc này là cả gia đình tôi gồm ba, mẹ, ông anh bá đạo và còn có cả Tiểu Mai đang ngồi ở phòng khách, gương mặt ai nấy lộ vẻ lo lắng. Trông thấy tôi đầu tiên là mẹ, bà vội đứng bật dậy đi tới thật nhanh:

- Trời... Nam... con bị gì vậy? Sao đi học xong mà không về nhà.....??

- Con.....! – Tôi định bịa ra như trước là mình đá banh bị té.

Thế nhưng trước tình cảnh nghiêm trọng như thế này, ba tôi nghiêm mặt nhìn thẳng vào tôi, ông anh thì chẳng buồn nói gì, chỉ ôm trán thiếu não, và Tiểu Mai thì cắn môi lo lắng:

- Để cho nó nói! – Ba tôi ngắt lời mẹ.

- Dạ...con...con.....! – Tôi lắp bắp, quên cả cơn đau bên vai.

-!

-!

Chùng như thấy tôi đang ngắc ngứ, ba tôi mới hừ giọng:

- Ba cho mày học võ để mày đi đánh nhau à? Mày giải thích sao đây hả?

-! – Tôi đuối hờn, hoá ra gia đình tôi đã biết tất cả.

- Học xong không về nhà, cũng không gọi điện báo một tiếng, mày không biết cả nhà lo thế nào à? Mày có còn là con trai nhà này không? Không có bạn mày đến đây thì chắc giờ cái nhà này đã đăng tin tìm mày rồi! – Ba tôi quát.

-!

- Mày không tự biết gia đình này thế nào à? Rồi lỡ mọi người biết nhà này có thằng con đi đánh nhau, họ nhìn vào ba, vào mẹ mày mà đánh giá sao đây? Hả?

-!

Mẹ tôi im lặng đứng cạnh bên không nói, vẻ chùng như bà đang lo lắng cho những vết bầm trên người của tôi hơn. Mỗi ông anh là tặc lưỡi lắc đầu nhìn tôi ra chiều thông cảm, riêng Tiểu Mai thì nàng cứ cúi gầm mặt mỗi khi tôi đưa mắt nhìn nàng.

- Mày dắt xe ra ngoài, đưa bạn mày về lại nhà, rồi mày về đây, ba xem mày ăn nói gì đây! – Ba tôi nói rồi chỉ tay ra ngoài.

Tiểu Mai ấp úng thừa chuyện ngay:

- Dạ... thôi bác, con tự về được mà... Nam đang bị đau...!

- Con cứ để nó đưa về, bạn nó thì nó đưa, có sức đánh nhau mà không có sức đạp xe à! – Ba tôi ngắt lời.

Tôi không dám hó hé chút gì, vì ba tôi đã nói là cấm có cãi, chỉ lủi thủi dắt xe ra ngoài:

- Chạy xe cẩn thận đấy... con trông nó dùm bác...! – Mẹ tôi thì thào như không muốn để ba tôi nghe thấy.

- Dạ...! – Tiểu Mai ngán ngừ gật đầu.

- Chở được không.... Nam...? Hay để mình....? – Tiểu Mai ái ngại.

- Lên đi! – Tôi lạnh lùng nói.

Tiểu Mai liú ríu ngồi sau yên xe, rồi tôi uất ức đạp xe đi, quên cả cơn đau của những vết thương lúc này trên người mà chỉ mong được tránh mặt ba tôi càng xa càng tốt. Dọc đường đi, tôi chẳng nói với Tiểu Mai câu nào, chỉ lảm lủi đạp xe mà cũng chẳng thêm để ý rằng mình đang đi đâu, chỉ nghe những câu nói lúc này đang dội vang trong đầu.

- “Mình đánh nhau vì bạn bè mà... mình có phải là thằng côn đồ đâu chứ...! “

- “Tiểu Mai lại không biết điều đó, lại đi nói hết cho nhà mình biết, có cần thiết phải vậy không? Có gì to tát đâu chứ, nói ra chỉ để người lớn họ lo thêm! “

- “Mình ức là vì không phải bị ba chửi, ừ ba chửi đúng mà, nhưng.....! “

Nhưng tôi uất ức là vì... tôi không muốn mình bị mắng trước mặt người con gái mình thích, tôi không muốn Tiểu Mai thấy hình ảnh tôi bị ăn chửi như tát nước vừa nãy....!

Tôi đánh nhau là vì bạn bè... vì Tiểu Mai mà... sao nàng lại.....!

Còn chưa kịp tận hưởng chiến thắng thì đã vậy... sao cái số mình... sao không lúc nào được trọn vẹn vậy chứ.....!

Trong cơn phẫn uất, tôi cầm đầu cầm cổ đạp xe chạy thẳng luôn ra bờ biển Đồi Dương, mãi khi dừng xe lại thì tôi mới nhận ra mình đã đứng ở bãi gửi xe:

- Sao vậy....nhà mình.....! – Tiểu Mai ngập ngừng không dám nói hết câu.

Nhưng tôi không buồn trả lời, dắt xe vô bãi gửi rồi hăm hăm đi theo hướng thẳng ra ngoài bờ cỏ Novotel ở bãi biển. Dọc lối đi, tôi trông thấy có một người đang leo lên mái hiên của quán coffee bãi biển mà kéo một cành mai vàng vẻ như nở quá sớm lên trên nóc nhà lợp cỏ rom làm những cánh mai vàng rơi lả tả trong gió, sẵn tâm trạng đang uất ức, tôi đâm ra giận dữ một cách vô cớ mà nghĩ thầm chửi đồng:

- “Có cây mai Tết để trồng cũng không biết chăm sóc, giờ nó nở ra tết lét thế này thì Tết ngắm

lá xanh à? Lại còn kéo lên nóc, gió nó không thổi bay luôn cái cây là may, đồ... đàn...! “

Ra đến bờ cỏ, tôi dừng lại nhìn xa xăm về phía biển, lòng chỉ muốn hét lên thật to cho voi đi nổi huyệt và uất ức lúc này, thế nhưng Tiểu Mai lại cứ luôn đi sát bên cạnh. Tôi tức tối nói gần giọng hỏi:

- Đứng đây làm gì?

- Thì... Nam chờ ra đây mà...! – Tiểu Mai bối rối.

- Vậy đến nhà tôi làm gì? Mách cả nhà biết là tôi đi đánh lộn à? Tôi đánh nhau vì ai, có biết không? Hả? – Tôi được nước lấn tới.

- Minh... là... bác gái hỏi... mình! – Nàng khỏ sở lắc đầu.

- Biết thì phải nói cho người khác biết theo à? Không giữ im được sao?

-!

- Giờ nói ra rồi đấy, thấy có ích gì không? Hay vui vì tôi bị mắng?

- Không...mà....!

- Thế sao phải nói? Nãy ở nhà chắc kể tội dữ lắm hả? Sao giờ không nói được gì thế?

-!

Trong cơn uất ức, tôi tức giận nói như quát:

- Về đi!

Tiểu Mai như không còn tin được những gì đang nghe thấy, nàng sững sốt một thoáng lặng nhìn tôi đầy bất nhẫn, đôi bờ vai run lên:

- Tôi... có điểm nào không tốt?... Mọi việc tôi làm đều vì anh.....!

-!

Nàng nắc nghẹn không thành tiếng:

- Ngày... hôm ấy, tôi buông tay anh ra là vì tôi muốn... tôi muốn để anh lựa chọn... nhưng cuối cùng... tại sao lúc nào tôi cũng luôn là người chỉ biết nhìn anh từ đằng sau... nhìn anh quay đi vì người khác chứ.....!

Tôi chết lặng đứng thừ người ra mà không thể nói được lời nào.

Rồi bằng một nỗ lực dường như kim lại cơn xúc động đang chực bật oà ra, Tiểu Mai đưa ánh nhìn phần uất về phía tôi:

- Ngày hôm nay... anh đuổi tôi... thì từ nay về sau... ta không gặp lại nhau nữa... tôi... tôi cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa... Vĩnh biệt!

Và Tiểu Mai quay đi thật nhanh, nàng khó nhọc đưa từng bước đi trên thảm cỏ xanh mướt và hiền hoà ngày nào, nay chỉ còn lại những cơn gió vô tâm vì một phút giây bốc đồng mà thổi

bùng lên ngọn lửa giận hờn không đáng có.

Còn mỗi tôi lúc này đang bất động tại chỗ nhìn hình bóng người con gái mảnh mai đang buồn bã bước đi... thế nhưng.....

Tôi...vừa rồi là giận quá hoá ngu mất rồi.....

Tôi..... sao cứ phải tự đánh mất đi điều quan trọng nhất mà tôi luôn muốn thuộc về chứ....

.... “Cảm giác của người ở lại... không dễ chịu chút nào đâu....!” “

Cái buông tay của Tiểu Mai ngày ấy....

Không còn phải suy nghĩ gì thêm nữa, không thể chậm thêm một phút giây nào nữa, tôi như người chột bùng tỉnh mộng mà chạy vụt lên khỏi bờ cỏ, mặc kệ những cơn đau khắp người lúc này, tôi chạy như chưa từng được chạy... tôi phải níu giữ lại hạnh phúc của mình... tình yêu của mình...

Tôi chạy thật nhanh đến nơi Tiểu Mai đang bước đi rồi nắm tay nàng và kéo lại:

- Tiểu Mai.....xin lỗi....!

Thế nhưng cùng lúc với cái kéo tay của tôi là Tiểu Mai quay vụt lại và giáng một cái tát thẳng vào mặt tôi...

Cái tát không quá nhanh, tôi có thể né được.... chỉ cần lách người một chút là né được, rất đơn giản.... thế nhưng...

- Chát.....! – Âm thanh của cái tát chát chúa vang vọng giữa rừng dương, tôi đau điếng bật mặt luôn sang bên.

Tiểu Mai sững sốt nhìn khoé môi tôi rỉ máu ra, nàng thẫn thờ:

- Sao.....!

Quên cả đau, tôi giữ chặt tay Tiểu Mai, nhìn thẳng vào đôi mắt đã ngấn lệ của nàng:

- Tát rồi... huê nhé.....!

- Kh... o.....!

Rồi không kịp để Tiểu Mai nói dứt từ “Không “, tôi ôm chầm lấy nàng thật chặt, nhưng lại nhẹ nhàng thì thầm kể tai:

- Xin lỗi... em.... là anh ngu ngốc.....!

-!

- Là anh ngu ngốc... ngộ nhận tình cảm của mình suốt hơn một năm nay rồi..... anh xin lỗi...!

-!

- Để em đợi, để em buồn... là tất cả những sai lầm của anh... tại mình không huê nữa, mà là anh nợ... nhé... anh nợ em.....!

-!

- Nhé....?....!

Và Tiểu Mai thì thào vào lòng tôi, thật nhỏ, nhỏ thật nhỏ, phải cố lắng tôi mới nghe được:

- Ngốc...ngốc lắm.....!

- Ừ... anh ngốc nên mới để em đợi lâu đến vậy...nhưng giờ.....!

- ...Giờ sao... chứ...?

- Giờ... anh khôn... ra rồi....!

- ...Hức.. hi.....ngốc....!

Trong ánh chiều tà của buổi hoàng hôn tại biển Đồi Dương ngày ấy, trong cánh rừng dương của thảm cỏ xanh rì, của những cánh mai vàng đang rơi lả tả theo từng làn gió đang lả lướt lúc này... Tôi ôm lấy người con gái tôi yêu....

Như lần đầu tiên biết nói... như những ngôn từ duy nhất có thể được tạo ra trong phút giây tĩnh lặng và thăng hoa này.....

-!

-!

- Tiểu Mai.....!

- Hử.....?

- Anh... yêu em đấy.....!

-!

Cảm nhận làn tóc mai nhẹ nhàng thơm ngát hương hoa bí mật, cảm nhận hơi ấm khẽ khàng của người con gái mảnh mai như chính tên nàng vậy, cảm nhận cái tựa đầu triu mến trên vai mình lúc này.....

Tôi ... đã nói lời yêu!

Chương 257

Trong ánh tà dương nơi phố biển, tôi nắm tay Tiểu Mai đi giữa rừng dương, dạo bước trên thảm cỏ xanh mượt ngọc ngà. Hơn bao giờ hết, tôi cảm nhận được niềm hạnh phúc đang lâng lâng trong tim lúc này là hạnh phúc bất tận, mà cả hai đứa đều đã trải qua những khoảnh khắc, những khoảng thời gian khó khăn nhất để có thể đến được với nhau như bây giờ.

Hơn một năm trước...

Là lúc tôi hãy còn mơ tưởng về Tiểu Mai, một tiểu thư ném bóng vào mặt tôi rồi quay lưng đi, cười khúc khích bỏ lại gương mặt ngẩn ngơ của một tên con trai quậy phá.

Là lúc tôi đứng bật dậy giữa lớp khi sương sớm nhận ra cô tiểu thư này bước vào phòng học mà chính tôi đang ngồi.

Là lúc tôi đưa nàng về cùng bản nhạc A Love For Life, là lúc tôi nghe nàng chơi dương cầm.

Cũng là lúc tôi ngộ nhận tình cảm rằng Tiểu Mai chẳng đoái hoài gì đến mình, để rồi ít lâu sau đó tôi quay bước đi trong những cơn mưa buồn bã, đằng sau là những giọt nước mắt lăn dài trên đôi gò má cao kiêu hãnh.

Và giờ đây...

Tôi nhẹ siết tay Tiểu Mai, tự hứa với lòng rằng tôi sẽ làm tất cả để bù đắp cho nàng, vì chỉ ít phút trước đó, tôi đã cảm nhận được sức nặng của cái tựa đầu, cảm nhận được bờ vai mình từ đây sẽ là nơi để một người tựa vào, cùng cảm thông và chia sẻ mọi thứ.

- Au... anh trả thù em! – Tiểu Mai khế nhãn mặt.

- Hả? Trả thù gì? – Tôi giật thót người.

- Nắm tay chặt quá, hi! – Nàng phì cười, đập vai tôi.

- À... anh... sơ ý quá! – Tôi lóng ngóng buông tay nàng ra.

Thế nhưng tôi còn chưa rời tay thì Tiểu Mai đã lại choàng vào khoác tay tôi, cười lớn lên:

- Ngốc, không cho đi đâu cả!

- Ủ... hửn rồi! – Tôi gật đầu mỉm cười.

Mặt trời dần khuất sau đường chân trời, chúng tôi bước đi trên lối ra của những gờ đá hoa cương, để lại sau lưng một hoàng hôn rực rỡ đầy lời chúc phúc của đại dương. Tôi thoáng nhìn Tiểu Mai, bên trên nụ cười xinh xắn thì gò má nàng như có những giọt nắng cuối cùng đang nhảy nhót, tạo thành một màu đỏ hồng rạng ngời. Bất giác tôi cũng nóng bừng mặt, vì lại thêm một lần nữa tôi nhận ra cũng lại một vấn đề tuy cũ mà mỗi lần nghĩ đến, tôi vẫn thấy mới như thuở nào.

Đó là, Tiểu Mai quá đổi xinh đẹp, dù nàng có cười hay khóc, có tức giận hay đang mỉm cười

hạnh phúc như lúc này, thì với tôi, người con gái đang đi cạnh bên lúc này luôn mang nét đẹp thuần khiết và quý phái nhất mà tôi đồ rằng suốt đời này mình cũng chẳng thể nào tìm thấy được ở bất kì đâu một vẻ đẹp tương tự.

Hoặc giả, khi yêu thì người ấy luôn là đẹp nhất trong mắt bạn!

- Hi! – Tôi nhẹ cười.

- Gì vậy? – Tiểu Mai nghiêng mái đầu thắc mắc.

- Tự nhiên anh nhớ ra một chuyện! – Tôi tùm tùm.

- Hở? – Nàng tròn mắt nhìn tôi.

- Là tụi mình đã xưng anh và em từ lâu lắm rồi!

- A.... hi, em còn tưởng anh quên rồi chứ!

- Sao quên được? N & M, ha?

- Ừm....!

Có khi nào, chúng tôi đã yêu nhau được 1 năm rồi không nhỉ? Bởi tôi là “anh “, và nàng là “em “, không một chút ngại ngùng hay ngượng ngùng.

- Đỏ mặt rồi kìa, tiểu thư! – Tôi phá ra cười trêu chọc vì khi nhắc lại kỉ niệm “N & M “, đôi gò má Tiểu Mai lại đỏ hồng rạng rỡ.

- Không có...! – Nàng phụng phịu.

- Thế này tí nữa ra về, ai nhìn thấy lại tưởng....! – Tôi nheo mắt.

- Không có, tối rồi... ai mà sức mấy thấy được! – Tiểu Mai lắc đầu bướng bỉnh.

- Rồi em xem, họ sẽ rằng tại sao đôi má em đỏ, tại sao môi em hồng... hê hê! – Tôi cười đùa, vừa lạng người ra để tránh đòn véo hông bất hủ đầu có tiếng của Tiểu Mai đang chực chờ vượt đến cạnh bên.

Và đúng là như vậy, dẫu có tối trời nhưng ai cũng có thể thấy được màu đỏ trên đôi gò má... thế nhưng là gò má trên mặt tôi. Bởi khi hai đứa ra đến bãi gửi xe thì hầu hết mọi người đều nhìn tôi mà tùm tùm cười rồi “tế nhị “bàn tán sau lưng. Mất ít phút định thần suy nghĩ lại cộng thêm tiếp thu thông tin từ xung quanh, tôi mới điếng người nhận ra rằng... trên mặt mình hoá ra này giờ đã hằn đỏ năm dấu ngón tay của Tiểu Mai, năm dấu ngón tay của... Như Lai thần chú.

- Em... tát cũng mạnh quá he! – Tôi càu nhàu... trong hạnh phúc.

-! – Tiểu Mai ngồi sau xe, nàng không nói gì, âu sầu ra vẻ biết lỗi.

- Sướng tay không, nàng? – Tôi được thể, nheo mắt trêu chọc.

- Đáng lắm, trả hết một năm nay đó! – Nàng bĩu môi nguýt dài.

- Thôi mờ, anh nợ em mà, trả gì hết!

- Hi, là anh nói đó nhé!
- Chứ sao, để bắt đầu kế hoạch trả nợ, mời tiểu thư lên xe, tại hạ đưa về đến tận nhà!
- Rồi, ái khanh cẩn thận, bản nương đang ngồi đằng sau đó nghe!
- Hi hi, về nhé! – Tôi phì cười.
- Ủa, mà anh về nhà em trước! – Tiểu Mai gật đầu đáp.
- Thì về nhà em mà? Sau đó anh mới về nhà anh chứ! – Tôi ngo ngoác.

Tiểu Mai mỉm cười, nàng nhẹ đưa ngón tay lên khoé môi đang bầm tím của tôi lúc này:

- Chữa thương đã, rồi hăng về... trầy xước khắp người kia kìa!

Tôi lúng búng cười rồi quay xe đạp về, trong đầu chỉ thầm nghĩ đến một câu duy nhất:

- “Sau này có chết cũng phải cưới Tiểu Mai làm vợ mới được! “

Thành phố dần lên đèn, tôi bon bon đạp xe chở Tiểu Mai trên cung đường biển vốn quen thuộc nay lại càng đậm ấm hơn bao giờ hết. Những hàng cây cảnh dọc dài trên đường cùng khuôn viên cây xanh bên cạnh của những ngày tôi còn tò tò dạo bộ theo Tiểu Mai, nay đã trở thành nhân chứng sống cho cặp đôi hạnh phúc nhất nhân thế lúc này.

Những cảm xúc bất tận cứ dâng trào nối tiếp nhau trong tôi như những cơn gió mát đang nhẹ thoảng từng đợt khiến hàng cây lá rơi xì xào, không khí của những ngày giáp Tết như càng thêm thanh bình và yên tĩnh, hứa hẹn một kỳ nghỉ ngắn đầy yêu thương trọn vẹn.

Ít phút sau, tôi dừng xe trước nhà Tiểu Mai, đưa mắt nhìn cánh cổng sắt màu đen quen thuộc mà lòng ngập ngừng, nửa muốn bước vào, nửa lại muốn không.

- Sao thế? – Tiểu Mai ngạc nhiên hỏi.
- À.... anh hơi ngại! – Tôi bối rối đáp.
- Ngại? Em không hiểu! – Nàng thắc mắc.
- Ủ... là trước đó, anh đã gần như nghĩ là... sẽ không bao giờ bước vào đây nữa... rồi em... nên giờ cứ thấy... sao ấy! – Tôi ngập ngừng nói.

Quả thật là vậy, ngày trước khi tôi bước vào nhà Tiểu Mai bằng chìa khoá dự phòng, giây phút tôi đặt lại quyển Guitar bí kíp lên bàn và quay trở ra khoá cổng lại, tôi đã định ninh trong đầu rằng mình đã dứt khoát với Tiểu Mai rồi, và sẽ không bao giờ quay trở lại nhà nàng nữa. Thế nên bây giờ, khi biết mình sắp lại bước chân qua cánh cổng màu đen ấy, tôi đâm ra ngại ngùng và xấu hổ, vì thế này chả khác nào mình đang tự vả vào miệng mình.

Tiểu Mai nghiêng mái đầu nhìn tôi tinh nghịch:

- Vậy.....!

Rồi nàng mở cổng, bước một bước vào sân nhà và đứng quay trở ra, bằng một động tác khéo nhón chân cúi chào khiêm nhường, Tiểu Mai nhẹ nói:

- Mừng anh trở về!

Như vậy đấy, một người con gái mời mình vào nhà trong ánh hoàng hôn, cứ như đã đợi mình từ lâu lắm rồi, chỉ là như vậy, Tiểu Mai đã xoá đi những cảm giác ngại ngùng của tôi, bất giác khiến tôi tưởng chừng như đây là ngôi nhà thứ hai của mình.

Và tôi gật đầu bước vào nhà, mỉm cười thanh thản:

- Ừm.....!

Thế này khác gì vả vào miệng mình ư? Ok, vả vài trăm cái vẫn được, chả sao cả, hề hề!

Nhà Tiểu Mai vẫn vậy, hết như khung cảnh ngày trước chẳng có gì thay đổi, vẫn bộ bàn ghế ở giữa, dương cầm đặt bên cửa sổ, cạnh đó là cây guitar Lakewood đang chễm chệ dựa trên giá đàn, lối đi lên ở tay vịn cầu thang có đặt thêm những chậu hoa hồng nhỏ, và mỗi góc nhà đều có một thanh trúc nhỏ xinh hết như ngày Tết năm trước tôi đã từng thấy. Đặc biệt hơn, tôi nhận ra dường như hương hoa mà Tiểu Mai hay dùng giờ đang phảng phất trong phòng khách trang nhã ấm cúng lúc này.

- Anh đợi chút ha, em lấy thuốc! – Tiểu Mai nói rồi quay vào trong.

- Ừ... mà thuốc gì đấy? – Tôi ngồi phịch xuống ghế.

- Thì thuốc, hỏi lạ! – Nàng nói vọng từ đằng sau.

Tôi khoái chí tựa người ra chiếc ghế bành, thư thái tận hưởng cảm giác thoải mái êm dịu lúc này, hết như vài giờ đồng hồ trước đó tôi còn chưa có một trận thư hùng đánh nhau nào vậy. Nhìn sang cây Lakewood quen thuộc, tôi tự dưng với tay sang muốn chạm vào nó.

- Làm gì vậy? Ngồi xuống đi, em băng bó cho nè! – Tiểu Mai bước ra từ nhà sau.

- À...ừ...! – Tôi giật thót người vội ngồi xuống.

Tiểu Mai lần tay giở hộp dụng cụ y tế ra, trong đó tôi nhìn vào mà ớn lạnh với mớ băng gạc trắng toát cùng thuốc men các thứ, vừa mới chìa tay ra tôi đã rụt lại:

- Uầy.....!

- Sao nữa? – Tiểu Mai nhú mày.

- Sao có kéo trong đó? Kéo gì cong cong ghê vậy? – Tôi khiếp vía.

- Ờ hay, kéo cắt gạc chứ, ai ăn thịt anh mà sợ? – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.

- Ừm..... nhẹ tay thôi.....!

- Lạ chưa, đánh nhau thì không sợ, giờ lại sợ!

- Lúc đó khác.....!

- Thôi ông tướng, không có đau gì đâu, đưa tay ra xem nào!

Trước ánh mắt nửa nghiêm nghị nửa châm chọc của Tiểu Mai, tôi đành phải chìa đôi bàn tay đã

trầy xước hết cả hai nắm đấm và thâm tím vài chỗ lên cả cánh tay. Nhìn Tiểu Mai thấm o-xy già lên miếng gạc tôi đã toát mồ hôi hột:

- Thôi, rửa nước lạnh được mà, rất chịu gì nổi!
- Nhà em hết nước rồi, còn còn sát thương thôi! – Tiểu Mai nói rồi đưa tay lắc lắc chai o-xy già.
- Xạo! – Tôi nhăn nhó.
- Hi, rất một chút thôi! – Nàng nhìn tôi cười rồi nhẹ nắm tay.

Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ, một ánh mắt bằng cả vạn thần đan, tôi nhìn Tiểu Mai cười mà chờ người đi vì đê mê ngây ngất, tự động chìa tay ra trong vô thức, và rồi Tiểu Mai... thấm miếng gạc vào tay tôi, đầu tiên là một cảm giác lạnh lạnh, sau đó là...ran rát, và....

- Au...da..aaaaa.....! – Tôi rú lên khiếp đảm vì vết thương bị oxy già thấm vào rất chói người.
- Anh cựa quậy nữa thì em treo cổ! – Tiểu Mai lạnh lùng nói rồi tiếp tục “sơ cứu “.

Đến đây thì tôi đâm ra hú vía, cắn răng ngoan ngoãn ngồi im ngay tắp lự, gì chứ thà chịu đau tí chứ không chịu để bị... treo cổ. Mất gần 20 phút để Tiểu Mai tạm sơ cứu hết hai cánh tay tôi, sau đó nàng đưa mắt nhìn:

- Trên người có bị thương không?
- Hả? – Tôi thờ người ra.
- Là có bị... trong người không? – Tiểu Mai thoáng ngượng ngập hỏi.
- Không... không...! – Tôi quíu lên nói nháo nhào, vội gài cái nút áo này giờ vẫn bung trở lại.
- Hi, đừng có tưởng bở, về nhà tự xử nghen! – Nàng phì cười.

Quả thật là... vừa rồi tôi có hơi tưởng bở thật... xấu hổ chết được!

Nhìn Tiểu Mai sắp xếp lại mớ thuốc thang linh kinh trong hộp, tôi lại nhớ đến hồi học quân sự, cũng y như lúc này vậy, nàng vẫn băng bó cho tôi:

- Chà, hoá ra là có điềm!
- Điềm? – Nàng thắc mắc.
- Thì hồi quân sự em băng tay cho anh, giờ băng thật luôn nè! – Tôi cười toe nhắc lại.
- Ừm....! – Tiểu Mai thoáng nhìn tôi rồi gật đầu.
- Nào, tiếp! – Nàng tay lại cầm miếng gạc thấm thuốc o-xy.
- Hả? Xong rồi mà? – Tôi hoảng vía giật thót người.
- Ngốc ơi, còn trên mặt nè! – Tiểu Mai nhú mày kiên nhẫn.
- À.....! – Tôi tỉnh hồn sực nhớ ra là... vừa này mới ăn tát.

Tiểu Mai thật nhẹ nhàng hết mức có thể, nàng chấm miếng gạc vào từng điểm trên khoé môi rỉ máu, sau đó lại dùng khăn lau bên má phải bị sưng vù của tôi. Khoảnh khắc ấy tôi tự dung không biết phải nói gì, chỉ im lặng nhìn Tiểu Mai đang chăm sóc mình, nhìn nàng cứ như đang gần thật gần với mình. Và bất chợt ánh mắt hai đứa chạm nhau, một khoảng lặng thoáng qua:

-!

-!

- Em... không cố ý tát anh đâu... xin lỗi!

- Uầy... không cố ý mà đã vậy, nếu em thật sự tát thì chắc anh lệch hàm đấy nhỉ?

- Không... không có vậy nữa!

- Ngốc, anh bị người khác trăm lần đánh không bằng một cái tát của em!

- Thật hử?

- Ừ, anh đáng bị vậy mà, phụ lòng em nhiều rồi....!

- Cũng biết vậy nữa, sau này đền lại đó nhé!

- Dĩ nhiên, hứa đấy!

- Không tin! – Tiểu Mai nguýt dài.

- Thật, anh hứa là làm mà! – Tôi vội vàng nói.

- Anh từng hứa với em một chuyện, nhưng lại quên đấy thôi! – Nàng bĩu môi.

- Hả? – Tôi đàn mặt ra.

- Đấy, biết quên rồi mà!

- Không... thì anh hứa... thì anh tỏ tình rồi đó, bữa Noel đến giờ đâu có lâu!

- Đâu phải chuyện đó, hử!

- Chứ gì?

- Anh tự nhớ đi!

-!

-!

- Hứa là... đưa em đi chơi?

- Chưa hề!

- Hứa... xin lỗi em!

- Vớ vẩn!

- Chở em đi học?
- Không phải!
- Vậy... núp mưa với em tiếp?
- Vô duyên!

Đến đây thì trong đầu tôi cũng đã bắt đầu ngờ ngợ rằng trước đây mình nhớ là đã có hứa với Tiểu Mai một chuyện, mà lại rất quan trọng.

-!
-!
- Hứa... sẽ không bỏ tập Guitar dù có bất cứ chuyện gì?
- Ủa, may là không quên đấy nhé!
- Anh... đâu có bỏ tập, vẫn lăm nhăm... tự học lí thuyết mà!
- Xạo, học đàn mà như anh thì người ta mua đàn chi nữa!
- Nhưng suy nghĩ trong đầu cũng vẫn là tập chứ, không thì sao anh đệm bài Mouse Love Rice như hồi bữa được!
- Hừ, em không cần biết, anh tập sao em cũng không quan tâm, còn không tập với em thì xem như... bỏ tập!
- Gì... kì vậy trời!
- Hơ, em kì cục nên mới nhận lời dạy anh đấy!
- Ừm.....!
- Vậy.....! – Tôi áp ứng.
- Từ giờ về sau, anh lại sang nhà em tập Guitar nhé? – Tiểu Mai hỏi thay tôi.
- Ừ, vậy thì còn gì bằng! – Tôi bối rối gãi đầu.
- Trông có vẻ miễn cưỡng quá, thôi, không ép nữa! – Nàng lắc đầu hờn dỗi.
- Không... đâu có... anh thích mà, muốn lăm chứ, học Guitar với em là nhất đấy! – Tôi nói nhanh như máy.
- Thật à? – Nàng đưa mắt cười nhìn tôi.
- Ừ, thật một trăm phần trăm công lực! – Tôi gật đầu quả quyết.
- Hi, vậy được rồi! – Tiểu Mai phì cười đứng dậy.

Và bước đến chỗ giá đàn guitar, Tiểu Mai nhắc cây Lakewood lên, đi về phía tôi và chìa ra:

- Vậy Lakewood, vật quy nguyên chủ nè!

- Là...sao? – Tôi ngơ ngác.
- Là em tặng anh đấy! – Nàng mỉm cười.
- Thật... thật à...? – Tôi lắp bắp nhận lấy, run rẩy cầm trên tay cây đàn giá trị cả ngàn dollar.

Đưa tay nhẹ rải khắp 6 dây đàn, thanh âm Lakewood vang lên vẫn thanh thoát dịu mát như ngày nào, từng dây đàn rung lên như tiếng nhạc cười khúc khích, như tôi đang chào người bạn cũ của mình vậy.

Tiểu Mai ngồi xuống ghế, tựa đầu vào vai tôi thả thả:

- Tập tốt nhé, còn River Flows In You nữa!
- Ủ... anh không phụ lòng em đâu! – Tôi ngẩn ngơ đáp.
- Hi, không chơi được bản đó là không cho tốt nghiệp đâu nhé! – Nàng khúc khích cười hạnh phúc.

Giây phút này đây, nhìn Tiểu Mai tựa vai mình thì thầm rạn rở, tôi chỉ biết nói với nàng rằng, nếu trên thế giới này có một nhạc viện hai người, một cô giáo Tiểu Mai, một học trò là tôi, thì....

- Em à, anh thà rằng cả đời này sẽ không tốt nghiệp để mà ở lại lớp với cô giáo hoài hoài thôi, hi hi!

Chương 258

Tạm gác qua những giây phút ngọt ngào sang một bên, ít phút sau theo lời Tiểu Mai, tôi nhân nhó ngồi kể lại hết toàn bộ vụ thằng Minh Huy từ đầu đến cuối cho nàng biết. Tôi kể cứ kể, Tiểu Mai nghe cứ nghe, thỉnh thoảng nàng nhú mày nghi hoặc, thỉnh thoảng lại thản nhiên như không. Đến lúc tôi kể xong xuôi hết thì cũng đã rã họng, ngồi phịch ra ngửa mặt thở dốc.

- Phù, là vậy đó!
- Ừm.....! – Tiểu Mai gật đầu trầm tư.
- Sao thế? – Tôi nhìn nàng thắc mắc.
- Chỉ là... không ngờ anh nghĩ ra một kế hoạch... đến vậy! – Nàng ngập ngừng nói..
- Ừm, ban đầu là vì anh, vì em, sau là vì cả đám tụi thằng Khang nữa!
- Em biết, nhưng mà chẳng đoán ra là bên trong rắc rối đến vậy!
- Hả? Em biết cái gì cơ?
- Một phần thôi, không nhiều!
- Ai nói em biết chứ? Mà biết gì?
- Em đoán thôi, từ lúc anh bắt đầu xích mích với Huy là em có hơi lưu tâm rồi!
- Lưu tâm vụ gì?
- Thì từ sau chuyện anh nhường lại cán sự Toán cho Huy ấy, em hiểu chuyện nhưng lại thắc mắc lí do rằng không hiểu vì sao. Rồi từ lúc Quý bị tạt nước, khi đi vào lớp ấy, em hơi nghi ngờ rồi!
- Em nghi chuyện gì?
- Thì ngờ là cả Quý và Chiến đều có liên quan đến nhau, bởi lúc Quý vô lớp, em thấy Huy cười ở bàn trên!
- Em biết cả chuyện thằng Chiến bị tụi thằng Huy đập xe à?
- Không, lúc đầu em chỉ tưởng Chiến bị té xe thôi, em thấy anh đến hỏi han mà, nhưng từ lúc Huy nhìn Quý bị tạt nước mà cười thì em cũng có phần lo lắng!
- Có thể thằng Huy cười đại cũng được mà? Ai nhìn bộ dạng của thằng Quý lúc đó lại chẳng cười?
- Nhưng... em linh cảm sao đó, là có liên quan đến Huy, không giải thích được nữa!
- Rồi sau đó?

- Thì mấy ngày sau, đến lượt anh... bảo là hạn chế gặp em, lại còn không qua nhà bé Trân học thêm nữa, nên em mới nghĩ là chuyện này có liên quan đến nhiều người, mà quy về một mối là họ đều có quen thân với anh. Mà anh thì lại hạn chế gặp, thế nên em nghĩ người đang có thù hằn xích mích với anh gây khó dễ cho họ, mà người đó thì... là Huy rồi!

- Khoan... từ từ, sao em biết anh qua nhà Trân học tiếng Anh?

- Hi, là anh vừa tự nói đấy nhé!

- Không đùa nữa, nói anh nghe xem nào!

Rồi trước ánh mắt ngạc nhiên của tôi, Tiểu Mai thở hắt ra, nàng ngập ngừng nói:

- Trân... là do em nhờ bé Trân dạy kèm anh English đấy!

- Cái....gì....? – Tôi điếng hồn.

- Cũng không có gì đâu... hồi trước chị Diễm với bé Trân thường qua nhà em chơi, mà giờ chị Diễm học đại học rồi, nên thỉnh thoảng bé Trân có sang, rồi... chị em nói chuyện, nên em mới biết là anh muốn học thêm Anh ngữ!

- Ra vậy....! – Tôi ngó người mất vài giây.

- Hi, em xem Trân như em gái mình vậy, nhờ con bé mà thỉnh thoảng cũng vui hơn!

- Thế... anh nói gì với Trân thì... em cũng biết hết luôn à?

- Chứ sao, anh hỏi bé Trân cách tỏ tình nè, đúng hôn?

- Ủm....!

- Hi, hai chị em cười suốt đoạn đó, anh ngốc ghê!

Đến đây thì tôi toát mồ hôi hột, bởi ngoài mình cầm một viên đạn bạc vào bẻ lũ Minh Huy thì còn có cả Tiểu Mai đã cài điệp viên hai mang bé Trân kề cạnh bên tôi.

- Thế... chuyện Trân đến cổng trường đợi anh, là em cũng biết luôn à?

- Ủa, thì anh bảo tại mình hạn chế gặp nhau, nên em nghĩ chắc có chuyện gì nghiêm trọng liên quan giữa anh với Huy, nên... em mới nhờ Trân đến trường đợi anh, rồi em giả vờ giận ngay trước mặt Huy!

- Sao em biết là phải làm như vậy?

- Vì... em nghĩ mâu thuẫn giữa anh với Huy, là từ em mà ra...!

- Ủm, sau đó thì sao?

- Thì bữa anh đánh nhau với bạn của Huy ở A6 ấy, em nghe anh bảo phá xe gì đó... tự nhiên cảm thấy có điều trùng hợp là... có khi nào xe em bị phá để Huy đến sửa như lúc đầu năm hay không?

- Đúng là vậy đó, nó sai người phá xe em, anh bắt quả tang thế là mức luôn hai thằng kia!

- Anh... nóng tính thật, đến giờ ra về em lại nhờ bé Trân đến cổng trường lần hai, rồi hai đứa cũng diễn y chang như vậy!
- Thế... chuyện anh nhờ Trân chuyển lời tới em, thì em cũng biết luôn à?
- Hi, dĩ nhiên rồi, nên em mới bảo anh... đi chết, hi!
- Em... không sợ thằng Huy làm hại Trân để gây áp lực với anh à?
- Chỉ cần anh thất thế, và em giận anh ra mặt, thì Huy không có lí do nào lại đi mạo hiểm gây sự chú ý thêm nữa!
- Nên... đó là lí do em giận anh suốt mấy ngày liền?
- Ủa... anh cũng bảo là hạn chế gặp nhau còn gì!
- Ghê, giận đến nỗi anh dẫn em xuống phòng y tế cũng mắng cho được!
- Hi, xin lỗi mà, diễn thì phải tròn vai chứ, anh!

Nhìn Tiểu Mai đập vai mình cười lớn lên, bất giác tôi chợt cảm thấy nửa tự hào và nửa rùng mình, bởi người yêu tôi thông minh quá đối cần thiết... có khi nào sau này chính sự thông minh đó sẽ gây ra chuyện gì khó lường không nhỉ?

- Rồi em còn biết gì nữa?
- Thì... chỉ đoán chung chung vậy thôi, em nghĩ chắc anh cũng có kế hoạch của anh, nên sợ em liên quan vào lại làm hỏng, vì thế em chỉ giúp được gì em giúp thôi!
- Là tạo khoảng cách giữa anh và em trước mặt thằng Huy à?
- Ủa, nhưng đêm Noel thì Huy không có đi, nên... hi hi! – Tiểu Mai cười khúc khích.
- À, sao tối Noel em lại qua nhà thằng Huy chứ? – Tôi thắc mắc hỏi.
- Anh cũng biết à? – Nàng sững sốt.
- Ủm, trả lời anh đi! – Tôi nóng ruột đáp.
- Cũng không có gì quan trọng đâu!
- Hay là... em biết chuyện vậy nên đến nhà khuyên nhủ thằng Huy à?
- Không... chỉ là có một bữa em đi chợ thì gặp Huy với mẹ hắn cũng đi chung, rồi làm quen giới thiệu, rồi mẹ của Huy chắc cũng... thích em, nên có mời qua nhà ăn tối. Em cứ nói là bạn hoài, đến Noel thì không tránh được, đành phải qua chơi chút rồi mới về được!
- Ủm....!

Tiểu Mai nói đến đây thì tôi hoàn toàn tin là sự thật, bởi không riêng gì mẹ thằng Huy mà đến cả mẹ tôi cũng rất thích Tiểu Mai, chắc có lẽ bà mẹ nào trên trái đất này cũng đều muốn có cô con dâu xinh đẹp đảm đang như nàng hay sao ấy.

- Nhưng... từ sau Noel thì em thấy lo hơn rồi, mà lại chẳng biết chuyện gì xảy ra hết!

- Biết nhiều cũng tỏ lo hơn thôi!
- Anh không nói với em gì cả, buổi sáng kia em thấy anh trầy xước tím lúm, gọi qua hỏi mà anh chỉ bảo là té xe!
- Thì... té xe thiệt mà, chỉ là bị lính thằng Huy đạp té!
- Vậy cũng giấu nữa, hứ!
- Thì chẳng phải em cũng biết mọi chuyện đó sao?
- Em.. chỉ đoán thôi chứ có biết gì đâu, lo cho anh thật đấy chứ, đến cả sinh nhật của Huy là em lại càng lo hơn nữa!
- Em lo gì? Bữa đó anh lo thì có, nó tỏ tình em trước mặt đám đông, anh hết hồn suýt nữa là quỳnh quáng cả lên rồi, may mà em... từ chối nó, không thì....!
- Không thì sao cơ?
- Anh đâm vô mặt nó chứ sao!
- Anh này, lúc nào cũng đánh đâm!
- Thôi... mà bữa sinh nhật đó em lo là bị nó tỏ tình à?
- Không, Huy làm em bất ngờ đấy chứ, chỉ là em lo vì... em thấy Sơn bạn anh, lại ngồi chung với bạn của Huy, rồi sau em thấy anh với Sơn nói chuyện kiểu như chưa hề quen biết ấy, là em đã thấy... chuyện này lớn hơn em nghĩ nhiều. Đến khi anh đội nón lên cho Sơn trước mặt Huy là em hết hiểu gì luôn!
- Em thấy hết à? Anh tưởng lúc đó đông người nên không chú ý chứ?
- Ngốc... em dõi theo anh mà!
- Rồi sao nữa?
- Thì lúc anh với Sơn tự nhiên rủ nhau ra về, em thấy Huy tức lắm, mọi người ai cũng thấy hết, tối đó về nhà em lo lắm, muốn gọi điện hỏi mà nghĩ chắc anh cũng sẽ không nói!
- Ủ... anh sợ em lo mà!
- Đến sáng đi học thì em thấy cả anh với nhóm Luân và Khang đều lo lắng là em ngờ ngợ có gì vừa xảy ra tối qua rồi, mà giờ ra về chuông vừa reo là anh chạy ngay ra khỏi phòng...!
- Cho nên em biết là anh đi đánh nhau, rồi sang nhà anh nói cho ba mẹ anh biết hết?
- Không... em đâu có biết anh đi đánh nhau chứ! – Tiểu Mai lắc đầu đáp.
- Chứ sao ba mẹ anh biết? – Tôi ngó người ra.
- Tự anh nhận đấy chứ, trước khi anh về thì cả nhà anh với em đều không ai biết là anh học về đi đâu cả! – Nàng ngại ngần nói.

- Anh... có nói gì đâu mà tự nhận? – Tôi đàn mặt hỏi.
- Thì... không nói tức là đồng ý rồi đó, ba anh hỏi anh đi đánh nhau phải không, mà anh chỉ im lặng cúi đầu, rồi nhìn vào vết thương trên người, quần áo xộc xệch là ai cũng biết cả thôi! – Nàng thở hắt ra trả lời.
- Khoan, em giải thích lại từ đầu xem nào, sao mà em lại tới nhà anh?
- Lúc đầu là buổi trưa em học về thì mẹ anh qua nhà em, trước là mời em ăn tối, sau là cả hai cùng đi chợ chuẩn bị bữa cơm mừng anh Phúc về quê nghỉ Tết, nên mẹ anh mới chở em qua, rồi định là tối về sẽ bảo anh chở em!
- Ủm... ra vậy!
- Nhưng mọi người đợi mãi hết buổi trưa mà không thấy anh về, rồi mẹ anh mới gắng hỏi, thì em chỉ kể sơ qua chuyện trên lớp của anh với Huy thôi, chỉ có lúc anh về nhà trông... tả tơi, rồi thầy trực từ trưa trưa thì ba anh mới hỏi... rồi anh im luôn... rồi giờ vậy đó!
- Chà... dở ghê, biết vậy anh đừng nhát gan mà nói là đi đá banh té ngã được rồi!
- Cấm nha, em không thích anh nói dối!
- Èo...rồi, vậy là nhờ em mà tí về nhà chắc anh bị ba tẩn cho một trận rồi!
- Tẩn là sao?
- Là... cầm roi mà rượt anh chạy khắp nhà như hồi nhỏ ấy!
- Giờ... anh lớn rồi mà, không có đâu! – Tiểu Mai phì cười.
- Anh không đùa đâu, có thể tí bị đánh thật đấy! – Tôi thở dài ngao ngán.
- Sao chứ....? Nghiêm trọng vậy....? – Nàng bối rối nói.
- Ủm, đang lo nãy giờ nè! – Tôi ủ rũ cúi gầm mặt.
- Không có đâu... anh bị thương khắp người, rồi bị đòn nữa thì chịu gì nổi chứ? – Đến đây thì Tiểu Mai xem chừng đã mếu đến nơi.
- Nèn tí phải nghĩ cách nói sao cho phải đây, thú thật thì ốm đòn là chắc, mà nói dối thì cũng muộn ròi! – Tôi gãi đầu ngắc ngứ.
- Em... về nhà anh lại nha, em nói giúp cho! – Nàng lắc vai tôi nài nỉ.
- Vô ích thôi, ba anh nghiêm lắm!
- Hay em nhờ mẹ anh? Bác gái hiền lắm mà, nha anh?
- Cũng có thể... mà ngại ông anh đứng ngoài bom đểu thôi!
- Chắc không đâu, lúc trưa anh Phúc cũng nói đỡ cho anh vài câu mà!
- Ấy cha, chuyện lạ nha, lão mà cũng vậy à?

- Thật, lúc đó.....!

Thế nhưng Tiểu Mai chưa dứt câu thì chuông điện thoại đầu bàn đã reo lên:

- Reng.....reng.....!

Cả hai đứa tôi không hẹn mà run, cùng nhìn điện thoại rồi quay sang nhìn nhau:

- Chắc ba anh gọi đó, thấy lâu không về nè! – Tôi toát mồ hôi hột.

- Em nghe máy nha....! – Tiểu Mai thấp thỏm.

- Ủ....! – Tôi hồi hộp gật đầu.

Và Tiểu Mai nhắc máy điện thoại trong tiếng tim đập bình bình muốn nhảy tung khỏi lồng ngực của tôi:

- Dạ...con chào bác!

-!

- Dạ... Nam sắp về rồi bác....dạ....! Dạ... con nhớ rồi....!

Rồi Tiểu Mai chuyển máy sang cho tôi, nàng nhìn tôi đầy... thương hại:

- Ba anh...hả? – Tôi thì thảm hỏi.

- Ủ..... anh nghe đi....! – Nàng gật đầu lí nhí.

Tôi nhận điện thoại từ tay Tiểu Mai mà tim đập chân run, hồi hộp áp ống nghe vào tai:

- Dạ...con nè!

- Mà định ở ngoài đường luôn à? – Giọng ba tôi từ bên kia đầu dây.

- Dạ không... giờ con về liền.....! – Tôi sợ nháo nhào.

- Cho mà 20 phút thu xếp về đây, với cả mẹ mà dọn chỗ bé Mai bạn mà về lại nhà mình ăn tối! – Ông gần giọng tiếp lời.

- Dạ....! – Tôi hoảng vía đáp.

- Cộp...tút...tút....! - Nói rồi ba tôi đập máy ngay tắp lự.

Quay sang nhìn Tiểu Mai đang lo lắng căn môi bên cạnh, đôi bàn tay nàng đã đan vào nhau tự bao giờ, tôi chợt nắm lấy tay nàng nói khẽ:

- Từ giờ khỏi đan tay nữa, nắm tay anh nè!

- Hở? Lúc này... còn giỡn nữa! – Tiểu Mai sững sốt.

- Giỡn gì, em qua nhà anh ăn cơm, giờ đi liền! – Tôi nhún vai đáp.

- Rồi... anh có bị gì không? – Nàng vội hỏi.

- Chưa biết... thôi về nhà rồi tính, ba gọi rồi! – Tôi thở dài rồi kéo tay nàng ra ngoài sân.

Ba tôi cho tôi 20 phút âu cũng là thông thả lắm rồi, bởi đúng giờ vốn là truyền thống cha con nhà tôi, sai vài phút cũng là có chuyện lớn, mà từ nhà Tiểu Mai về nhà tôi thì mất tầm 15 phút là cao, thế nên chắc ba tôi cho hai đứa thêm... 5 phút để cù cưa tình cảm hoặc an ủi lẫn nhau cũng chưa biết chừng.

Thế là vừa nãy còn đạp xe đưa Tiểu Mai về nhà, bây giờ tôi lại ngược đường chở nàng tới lại nhà mình, tình huống hết như trước. Chỉ khác là bây giờ người tôi đẩy bông băng thuốc men, và sau xe tôi là một cô nàng cứ chốc chốc lại nghiêng mái đầu nhìn tôi trấn an liên tục:

- Chắc... không sao đâu, anh bình tĩnh nha....!

Hồi sau tôi tự dung muốn phá ra cười mà quay lại nói với nàng rằng:

- Chả sao đâu Tiểu Mai, có em bên cạnh thì dù có lên núi đao xuống biển lửa anh cũng chả chối từ, hà huống là chỉ về nhà thôi mà, xem như em ra mắt gia đình anh vậy!

Thế nhưng giây lát sau tôi đã thôi ngay ý định làm màu làm bộ anh hùng đó trước mặt Tiểu Mai bởi nghĩ đến cảnh ba tôi đang cầm roi mây chấp tay đi đi lại lại trong nhà là tôi lại đâm ra khiếp vía, đành ngậm tằm câm nín mà cầm đầu đạp xe về nhà cho kịp thời hạn 20 phút, chỉ thương cho Tiểu Mai, trông thấy tôi vẻ như đang cực kì căng thẳng lại chuyển sang đạp xe nhanh hơn, nàng vội đạp vai tôi an ủi:

- Thôi mà... em sẽ nắn nỉ giúp, thật đó... anh chạy xe chậm thôi!

Ngày từ cơn mưa sinh ra...

Chắc anh vẫn còn nhớ lúc em bảo là ghét mưa nhỉ? Em đã từng hét vào mặt anh rằng:

- Em ghét mưa!

Đó là khi anh huyền thuyên về một người con gái khác mà không phải là em, dù biết rằng em không hề có quyền ghen tị với người đó... và chỉ có mình em biết mà thôi, bởi anh khi ấy chẳng hiểu vì sao cả!.....!

Rồi anh lại hỏi, có bản nhạc nào liên quan đến mưa không, như là Kiss the rain ấy, em chỉ lặng nhìn anh mà không thể trách cứ gì được, và rồi.....

- Sometimes when it rains? Anh chưa nghe đấy!

-Ừa... cũng là mưa đấy!

Nhưng anh đâu biết, chỉ là thỉnh thoảng mới có mưa thôi, còn lúc bình thường, bầu trời xanh trong lắm...!.....!

Chị ơi, hần ta ngốc lắm, em ghét mưa mà cũng không biết, em chỉ thích những khi mây trời lãng đãng về chiều, những khi ánh đèn vàng từ con phố lát gạch hoa làm sáng rực lên một ngày cuối đông lạnh lẽo, thứ ánh sáng màu vàng ấm áp, có phần ảm đạm khiêm nhường của tiết trời âm u...

Nhưng ngày đó em biết, em không có quyền ghen tị.....!

Chỉ là do anh nói hôm nay trời mưa to ở nơi anh thôi nhé, em chẳng hề có ý gì đâu, hi, chợt muốn nhắc anh nhớ, ngày từ cơn mưa sinh ra là cũng là ngày hoa anh đào nở trái mùa, cảm ơn em nữa đi, hi hi ^^!

Chương 259

Một lát sau, điều gì đến cũng đến, căn nhà tôi ở từ nhỏ đến giờ đã xuất hiện trong tầm mắt:

- Không muốn về nhà...! – Tôi rùng mình chùn tay lái.
- Nữa, nhà anh mà nói lạ chưa! – Tiểu Mai đập tay vào vai tôi.

Nói thật chứ chưa có lần nào tôi lại không muốn về nhà như lần này, bởi tôi biết này giờ là ba tôi đang nổi trận lôi đình ở nhà, mà ba tôi giận thì khủng khiếp lắm. Nhớ lại hồi nhỏ có mấy lần tôi trốn học đi đá banh hay đánh nhau, thì bao giờ cũng vậy, ở ngoài tôi anh hùng bao nhiêu là về nhà tôi thành rùa rút đầu bấy nhiêu, lần nào cũng bị mềm xương vì cây roi mây huyền thoại.

Có một lần tôi trốn nhà bỏ ra biển đá banh đến chiều tối mới mò về nhà, lúc đó ba tôi chẳng nói gì, chỉ hầm hầm đi xuống nhà dưới, chỉ tay vào nền gạch:

- Mày nằm xuống đây!
- Dạ....! – Tôi run rẩy lấp bắp nằm sấp xuống nền nhà.
- Đi đâu?
- Dạ... con đá banh....!
- Mày bảo ở nhà trông nhà, mà mày bỏ đi chơi không xin phép?
- Dạ... lần sau con... hông dám nữa!
- Vuu.....chách...!
- Oá....oá.....!

Khi tôi vừa khóc rống lên thì ba tôi lại dần mặt:

- Ba đánh mà mày khóc?
-! – Thế là tôi hoảng hồn im bật.

Nhưng vài phút sau đâu lại hoàn đấy:

- Chách....chách....!
- Oá...oá....á.....con chừa....á.....!

Kết quả trận đòn hôm đó là tôi mềm oặt cả người, nằm nhà mấy ngày liền để chữa trị cái móng rồi mới lết được ra ngoài. Sau đó tôi rút kinh nghiệm bài học xương máu, đó là đi đâu cũng phải xin phép, đi chơi phải báo gia đình, tái phạm là mềm xương.

Và bài học thứ hai, đó là không được gây gổ đánh nhau, nhớ hồi lớp 3 tôi hồ báo lắm, cả nhóm đang đá cầu trong sân trường tự dưng có mấy thằng lớp khác đá banh chạy ngang qua đạp chân

bẹp dí quả cầu. Thế là tôi lao vào đấm vỡ mặt thằng oắt vừa đập, nó cũng chẳng phải tay vừa bật ngay lại tôi, mà lúc nhỏ thì tôi yếu như sên, kết cục là hai ông mãnh bị lôi đầu lên phòng giám hiệu, mời cả phụ huynh đến làm việc.

- Sao hai em lại đánh nhau? – Thầy giám thị hỏi.

- Dạ, nó gây sự trước đó cô! – Thằng oắt kia chỉ vào mặt tôi.

- Mà đập nát cầu của tao! – Tôi gân cổ cãi lại.

- Thì tao đền là được rồi, ai kêu mày đánh tao trước! – Nó cự ngay.

- Đền cái cùi chỏ tao nè! – Tôi vênh mặt ra mà quên mất là ba tôi đang gằm mặt hầm hầm ngay bên cạnh.

Chiều tối hôm đó về đến nhà, tôi sợ chết khiếp khi thấy ba tôi xách roi mây huyền thoại đi thẳng ra nhà sau:

- Thằng ngu này, lại ăn đòn nữa à! – Ông anh tôi thì thào.

- Sợ quá...! – Tôi lí nhí.

- Mày... nhanh lên, chạy lên phòng mặc thêm cái quần tà-lồn nữa đi! - Ông xui đại.

- Dạ....! - Ấy thế mà tôi gật đầu và làm theo ngay tắp lự.

Không những làm theo mà tôi còn làm tốt hơn thế nữa, tôi mặc luôn đến... 3 cái quần tà-lồn để phòng khi bất trắc. Tự tin với tuyệt chiêu 3- trong- 1 của mình, tôi bót run mà đi xuống dưới nhà sau, nơi có thái thượng hoàng đang lăm lăm thượng phương bảo kiếm trong tay:

- Nằm xuống! – Ba tôi gằn giọng.

-! – Tôi y theo hoàng lệnh.

- Này thì đánh nhau.... Chách! – Ông rút ngay roi đầu tiên vào mông tôi.

-! – Chả đau chút nào, tôi làm mặt tỉnh rụi.

- Chách.....!

-!

Tuyệt chiêu 3- trong- 1 của đại ca bày quả là lợi hại, chả thấy đau tí nào cả.

- Viu...chách....chách....! – Hai roi liên hoàn được quất ra.

- Ui...da.....! – Tôi đã bắt đầu thấy thấm đòn, chắc là lực tác động quá mạnh xuyên cả ba lớp quần mất rồi.

- Viu...chách....bốp....chách.....!

- Hức.....á.....!

- Viu....chách....!

- Ahhhh....oá oá.....!

- Ba đánh mà mày khóc?

- hức.....!

- Viu..... chách.....!

- Oá oá.... Con chưa rồi....con ...oá oá.....!

Cứ một lần roi được vung lên là một lần tôi khóc la thảm thiết, lăn lộn gần hết cái nhà dưới, đến khi đã ràn rụa nước mắt bán sống bán chết rồi thì ba tôi mới tha cho, kết thúc trận đòn mười mấy roi nhớ đời. Thế nhưng hoạ sát thân vẫn còn đó, bởi khi mẹ tôi đi làm về cũng là lúc trận đòn kết thúc, chắc có lẽ bà thấy thương thằng quý tử út cưng bị đòn đau đang nằm ăn vạ nhìn mẹ với ánh mắt cầu cứu nên... lột quần tôi ra để xúc dầu chữa thương cấp kì, rồi sau đó bà sẽ nấu cháo gà cho tôi ăn. Ấy vậy mà....

- Trời đất, con mặc 3 cái quần chi vậy? – Mẹ tôi sùng sốt.

- Dạ....! – Tôi điếng hồn ngược mặt lên.

- Cái gì? Nó bày trò này à? – Ba tôi từ trên nhà đi vụt xuống.

- Dạ không... anh hai bày... anh hai bảo con đó....! – Tôi quỳnh quáng bán đứng luôn cả ông anh.

Và như thế là anh em ruột thịt sống chết có nhau, có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chung, thật đúng là một câu chuyện cảm động kinh điển, thấm đẫm nước mắt và thấu tận trời xanh:

- Viu... chách.....!

- Oá....oa.....! – Anh tôi khóc rống lên.

- Mày dạy em thế à? Mày làm anh vậy đó hả? Viu...chách.....!

- Oá...oa....con chưa rồi.....oá....! – Ông anh tôi khóc rầm rức vì bị thằng em trời đánh chỉ điểm.

Kết thúc ngày hôm đó, tôi bị đòn mềm xương không nói, nhưng ông anh bá đạo cũng bị vạ lây vì cái tội... bày trò, buổi tối hai thằng nằm ngủ cạnh nhau mà không cục cựa được vì cái mông đau nhói, chỉ có ánh mắt ông anh là nhìn tôi toé lửa đằng đằng sát khí, tôi đồ rằng lúc đó ổng mà nén đau vụt tay một phát vào mông tôi thì chỉ có chết chứ không hơn.

Hai bài học xương máu được rút ra từ lớp 3 và lớp 5 từ hai trận đòn kinh điển, đó là không được đánh nhau và đi chơi là phải xin phép. Thế nhưng ngày hôm nay đây, khi tôi đã học lớp 11 lại cùng một lúc phạm cả hai tội danh trong quá khứ này, dẫm vào vết xe đổ cũ mà lịch sử lặp lại. Tôi có thể bị đánh cũng được... nhưng tôi không muốn kêu gào trước mặt Tiểu Mai chút nào... hic hic..... Nếu là lúc bình thường thì tôi có thể vận khí kinh Vịnh Xuân để hộ thân, thế nhưng sau trận ác chiến với thằng Huy thì tôi giờ đã như cọng bún thiêu rồi, mềm oặt nhũn nhẽo, ba tôi chỉ cần vụt một roi là chắc tiếng la hét của tôi sẽ vang vọng đến tận đầu đầu xa xôi ấy chứ.

- Két.....! – Tôi rón rén đẩy cửa ra rồi chầm chậm dắt xe vào.

-! – Tiểu Mai lắc đầu nhìn tôi thở dài ngao ngán.

Vào đến nhà là tôi đã thấy ông anh tôi ngồi ngay phòng khách:

- Vô lệ, cái thằng đàn này! - Ông bước tới cốc vào đầu tôi.

- Huỳnh... mới về hả? – Tôi nói quơ quào.

- Mà y điên à, tao về sáng giờ rồi! - Ông quắc mắt.

- Dạ... ba đâu huynh? – Tôi hỏi hộp hỏi.

- Trên sân thượng, mà y dắt xe vào đi! – Ông anh tôi hất đầu ra sau.

- Em chào anh! – Tiểu Mai cúi đầu.

- Ừ, em cũng ra sau bếp đi, mẹ anh đợi đấy! – Ông anh tôi cười hoà nhã rồi quay sang nhìn tôi nạt. – Cái thằng này, dắt xe vô!

Thế là tôi lù lù dắt xe đạp ra nhà sau, mẹ tôi đang tắt bật ở đằng bếp cạnh bên:

- Hai đưa về rồi à? – Mẹ tôi nhìn ra ngoài.

-! – Tôi làm mặt thảm nảo để cầu mong sự giúp đỡ từ mẫu hậu.

- Dạ, con chào bác! – Tiểu Mai đáp thay tôi.

- Ừa, bé Mai con phụ bác chỗ rau này nhé! – Đáp lại cái nhìn trông đợi của tôi là mẹ tôi chỉ trả lời mỗi Tiểu Mai.

- Dạ....! – Tiểu Mai thoáng ngần ngừ rồi gật đầu, nàng tần ngần một chút rồi bước vào bếp.

- Ba mà đợi trên lầu kia, lên đó đi! – Mẹ tôi nói tiếp.

- Có... sao không mẹ? – Tôi giật bắn người.

Thế nhưng mẹ tôi chỉ lắc đầu không nói rồi lại quay vào bếp tắt bật với mớ thịt cá trên thớt, còn lại Tiểu Mai đang rửa rau thì nhìn tôi mà không dám nói gì:

-! – Nàng gật đầu trấn an tôi, mấp máy môi như chúc may mắn rồi lại quay đi.

Vậy là xong, hoá ra chiêu bài nhờ Tiểu Mai năn nỉ ỉ ôi đã tan thành mây khói, trái lại chiêu bài này còn hại tôi thêm nữa là rất có thể tí nữa tiếng la hét vì bị đòn của tôi sẽ đến tai nàng, và Tiểu Mai chắc sẽ vì thấy tôi ràn rụa nước mắt ôm hông khóc rống lên mà cho rằng tôi là thằng nhát gan, nàng chia tay tôi luôn cũng không chừng.

- Lên đi mà! – Ông anh tôi hời khi thấy tôi đi ngang qua.

- Đại ca.....! – Tôi đã mếu máo đến nơi.

- Ca ca con khỉ... không có ăn đòn đâu mà sợ, lớn rồi! - Ông nhăn mặt cú đầu tôi.

- Ba...trong một tiếp hử đại ca? – Tôi rùn vai.

- Ở cái thang này... tao không có bày mày nhé, tao là sinh viên đại học rồi! – Ông anh tôi chung hững rồi đá đầu tôi lên cầu thang. – Đi lên!

Thế là hết, từ giờ chỉ còn mỗi mình tôi bước dần lên đoạn đầu đài, cứ mỗi từng bước đi lên cầu thang thì tôi cảm thấy mình như đang tiến đến giá tử hình thêm bước nữa. Chỉ vài bước nữa thôi, tôi sẽ lại được thấy hình ảnh ba tôi tay cầm roi mây oai phong như một vị tướng đang cầm bảo kiếm trong tay, và vị tướng ấy đồng dặc ra lệnh:

- Mày nằm sấp xuống đây!

Chắc chắn là vậy rồi, tôi sẽ lại bị đòn nữa thôi, chỉ hi vọng là tí nữa khi roi chưa kịp chạm mông thì tôi sẽ vờ quơ quào cái tay mà dụng Nhất thốn kinh đâm gãy luôn cây roi là xong. Sợ một nỗi là roi không gãy mà tay tôi gãy luôn thì tèo. Nên chỉ còn một hi vọng duy nhất, đó là đành phải cắn răng chịu đau mà mong là Tiểu Mai sẽ không nghe thấy chuyện gì mà thôi.

Thế nhưng trái ngược với sự hồi hộp lo lắng của tôi là khi bước lên sân thượng, tôi chỉ thấy ba tôi đang ngồi hút thuốc trên đó, mắt ông nheo lại ngắm soi cây mọc nhân mà tôi vẫn hay tập võ.

- Dạ.....! – Tôi bước tới rồi dừng lại, cúi đầu lí nhí báo danh.

- Chờ bạn tới chưa? – Ba tôi hỏi không cần nhìn.

- Dạ rồi....! – Tôi thót tim trả lời.

- Ừm, mày ngồi xuống đây cho tao! – Ba tôi gạt đầu chỉ tay vào bậc thềm.

Thế là tôi y lệnh mà run lấy bầy ngồi xuống thềm đá, cố gắng nhìn quanh quất để tìm roi mây huyền thoại mà vẫn không thấy đâu. Lúc này chỉ có ba tôi đang ngồi xuống cạnh bên, hai người một bình thân hút thuốc, một run rẩy xanh mặt đang ở khoảnh vườn nhỏ trên sân thượng, nhìn xuống dưới là mái nhà của các căn hộ xung quanh.

- Học hành ra làm sao? – Lát sau ba tôi mới hỏi.

- Dạ... bình thường.....! – Tôi lắp bắp nói.

- Đã giỏi chưa?

- Dạ... chưa.....!

- Chưa sao mày trốn nhà đi đánh lộn?

-!

- Ba hỏi sao mày không nói?

- Dạ.....!

- Mày không nói thì ba cho mày lựa chọn, bị đánh ngày nào và bao nhiêu roi? Hay muốn bị đòn trước mặt bạn mày?

- Dạ... con... không muốn.....!

- Tại sao?

- Con... không sai.....!
- Mà học xong không về nhà lại đi đánh lộn thì là đúng à?
- Dạ... con trốn nhà là sai... nhưng con... đánh nhau là... không sai.....!

Tôi không dám nói chuyện mình đánh nhau là đúng, nhưng cũng không gọi là sai... bởi lí do tôi đánh nhau là xuất phát từ những gì chính đáng và đường hoàng nhất.

- Thế nào là không sai? – Ba tôi sững sốt quay sang.
- Dạ.... là... không sai.....! – Tôi lại lí nhí nói.
- Là sao? – Ba tôi gần giọng hỏi.
- Dạ.....! – Tôi lại càng lí nhí hơn nữa.
- Mà dạ một lần nữa mà không nói là tao đá lộn lâu!
- Dạ... ơ... không,.. con kể....!

Vậy là tôi đành mặt nhăn mày nhíu mà kể đại khái chuyện giữa tôi với thằng Minh Huy cho ba biết, tất nhiên là sơ qua cực nhanh những kế hoạch tôi bày ra, bởi tôi biết ba tôi chả thể nào nghe lọt được tai những “trò mèo” này của tôi.

Một hồi sau, ba tôi trầm ngâm mất cả lúc mới thở dài nói:

- Mà lớn rồi, làm gì cũng phải biết suy nghĩ, chuyện này mẹ mày mà biết thì sao đây?
-! – Tôi cúi gầm mặt không đáp.
- Nói gì thì nói, dù mày đúng nhưng đánh bạn thì vẫn là sai!
- Con... không xem thằng đó là bạn!
- Thế lỡ lần này mày bị kỉ luật, vẫn bị mời phụ huynh, chuyện học hành gián đoạn thì sao?
- Dạ... không có chuyện đó đâu ba!

Tôi nói chắc ăn như bắp, bởi hoàn toàn tự tin rằng tôi đang giữ cuộn băng ghi âm và nắm thóp được thằng Minh Huy, chắc chắn gia đình nó sẽ không dám làm ầm lên chuyện này.

- Vậy... rồi đưa nào thắng? – Ba tôi hỏi.
- Dạ... con...! – Tôi lúng búng đáp.
- Vịnh Xuân giỏi nhỉ?
- Dạ.....!
- Hồi xưa còn đi học ba mày cũng đánh nhau, nhưng quan trọng là lí do phải đúng đắn, và ba không để phiền đến ông bà nội!
- Dạ? Có à ba?

- Ủm... ba có hẹn một người ra bờ sông, đánh một trận thắng thua là dứt điểm, mà ngày đó ba mà không có học võ gì cả!

- Rồi... sao...?

- Ba mà thắng, nhưng cũng bầm dập, ha ha!

- Dạ...hì....!

Rồi ba tôi đứng dậy, xoa đầu tôi:

- Mà lớn rồi, ba không nói gì nhiều, nhưng chơi với bạn thì phải thật lòng!

- Dạ.....!

- Quan trọng là, hạn chế đánh nhau, giải quyết bằng hoà bình thì vẫn tốt hơn, còn bất khả kháng thì mới phải vậy, biết không?

- Dạ.....!

Tôi run run đứng dậy theo, vẫn còn chưa tin được đây là sự thật trước mắt, tôi đã được tha bổng khi cùng một lúc phạm luôn hai trọng tội.

- À, còn một chuyện nữa! – Ba tôi quay sang hỏi tiếp.

- Dạ? – Tôi ngẩn người ra thắc mắc.

- Hôm nay, mà có mặc 3 cái quần không? – Ông nheo mắt nhìn tôi nói giọng châm chọc.

- Dạ... không... không có...! – Tôi lắc đầu nói ngay.

- Ha ha, khi nãy mà nói đánh nhau với bạn là tao quát một trận giống hồi nhỏ rồi đấy! – Ba tôi phá ra cười.

- Dạ... con không xem thằng đó là bạn! – Tôi cúi đầu.

- Thôi xuống ăn cơm, Tết về đông đủ cả nhà! – Ông đập vai tôi.

- Dạ....! – Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- À... còn một chuyện nữa, ba hỏi mà!

- Dạ... gì nữa ba?

- Thế nhỏ bạn mà dưới nhà, tên là Mai đúng không?

- Dạ... dạ.....!

- Đánh nhau vì con gái, mà giỏi, học hành không lo, yêu đương nặng nhít đi tao!

-!

- Con bé băng bó cho mà đấy à?

- Dạ... chứ con đâu biết gì, nhờ Mai hết đây ba!

- Còn đau không?

- Dạ... hơi ê ẩm!

- Thôi xuống!

-!

Thế là tôi lẻo đẻo bám theo sau, ba tôi đi xuống cầu thang thì đi thẳng ra nhà sau, còn tôi thì quệt mồ hôi trán mà vẫn chưa hoàn hồn, ngồi phịch xuống ghế salon:

- Hên vậy mà, không bị đòn nha con! – Ông anh tôi bỏ cuốn truyện xuống mà trò tới ngay.

-! – Tôi dần mặt ra, vừa rồi quả đúng là hên thật, cứ tưởng bị một trận quần mông chứ.

- Chắc là nhờ có bé Mai ở nhà nên ba giữ thể diện cho mà, hê hê, thằng này mà hên đấy! - Ông vỗ vai tôi cười đê tiện.

Thế là sau tất cả mọi vinh quang chiến thắng, cứ tưởng kẻ đó sẽ bị ăn đòn oằn mông, ấy thế mà lại được tha bổng, tôi khoái chí cười hể hả với ông anh:

- Thật ra tính cả rồi huynh ơi, chết thế quái nào được, é hé hé!

Để rồi ngay sau đó tôi điếng hồn giật bắn người lên vì ba tôi đang tay cầm tờ báo lù lù đằng sau lưng mà tăng hắng một tiếng rõ to, rồi ông ngồi xuống ghế bên cạnh:

- Ờ, mà ngon, nằm sắp xuống!

Chương 260

Được tha bổng mừng hết lớn, tôi vội mò ngay xuống bếp báo tin mừng cho phu nhân, ngang qua chỗ Tiểu Mai đang dọn bàn, tôi vội lạng vào:

- Sống rồi, em.....! – Tôi ghé tai Tiểu Mai nói nhỏ.
- Hi, em nói mà! – Nàng tùm tùm rồi vội bước sang bàn ăn khi thấy mẹ tôi tiến lại gần.
- Nhắc thấy mẫu hậu tiếp cận, tôi vội lĩnh đi:
- Đi đâu? – Mẹ tôi đón đầu ngay tại trận.
- Dạ... rửa mặt.....! – Tôi giật bắn người.
- Tắm đi, coi chừng động mấy chỗ bị trầy, đã tha dầu chưa? – Bà hỏi tiếp.
- Dạ... rồi...! – Tôi khẽ liếc nhìn sang Tiểu Mai. – Mai... giúp con đỡ mẹ!
- Tội của mày mẹ xử sau, giờ đi tắm rồi sát trùng lại mấy chỗ bị thương!
- Hả? Sạch rồi mà mẹ?
- Không tha thuốc lấy gì mau lành? Cãi cãi mẹ nói ba mày bây giờ!
- Dạ.....!

Nghe nhắc đến ba là tôi rùng mình hết ham cự cãi, chỉ biết thót tim nhớ lại cái lúc Tiểu Mai thấm chai o-xy già vào người mà đâm ra hãi hùng, quay sang thì thấy nàng đang nhìn tôi mà cười khúc khích.

- Cười gì? – Tôi nóng gáy.
- Không... hi hi! – Nàng lắc đầu, vai rung rung.
- Con cứ mặc nó, thằng đó sĩ diện hão lắm! – Mẹ tôi tặc lưỡi nói.

Trông thấy cảnh mẹ bênh vực nàng mà tôi càng nghĩ càng tủi thân, ai đời có thằng út cung giỏi giang thế này lại không thương, đi thương... con nhỏ ở ngoài vô, dù rằng... tôi cũng thương con nhỏ đó thật, hể hể!

Bữa cơm gia đình đoàn tụ ẩm cúng được dọn ra linh đình với cơ man nào là các món ăn, tôi trông mà lé xệ cả mắt, phải nói lâu lắm rồi mới được thấy lại bữa tiệc mà mẹ tôi cùng Tiểu Mai song kiếm hợp bích, hai người này mà tùm lại thì có nấu cho cả làng ăn luôn cũng được.

- Mày qua kia ngồi đi con! – Mẹ tôi xua tay khi thấy tôi đang lù lù kéo ghế ra.
- Ớ... chỗ cũ của con mà mẹ! – Tôi ngớ người thắc mắc.
- Để bé Mai ngồi đây, mày qua kia! – Bà nhăn mặt.

Thế là tôi lại ngậm đắng nuốt cay ngồi dịch sang bên, ám ức nhìn mẹ tôi đang triu mến gọi Tiểu Mai vào chỗ. Cơ mà nói ám ức là dối lòng ấy chứ, bởi thấy nhà tôi thích Tiểu Mai thế thì tôi lại càng khoái mê toi, chứ còn sao nữa, xem như nàng sắp là dâu nhà này rồi còn gì. À quên, chưa biết thái độ của ba tôi ra sao, quên mất!

Vừa ngồi vào bàn là Tiểu Mai đã đứng dậy trước tiên:

- Làm cái gì đấy? – Tôi ngơ ngác.
- Thì... xới cơm ra chén! – Nàng cũng nhìn tôi thắc mắc.
- À...quên...! – Tôi lúng búng.

Sau hành động vừa nãy thì ba tôi liền nhìn tôi toé lửa, bởi ở trong bàn ăn mọi khi thì nhiệm vụ xới cơm ra chén cùng so đũa múống là chuyện của thằng út nhỏ nhít. Ấy vậy mà trông thấy Tiểu Mai đứng dậy tôi lại hết hồn tưởng nàng định phát biểu rằng nàng muốn làm dâu nhà tôi.

- Vậy ăn thôi, con ngồi xuống đi! – Ba tôi khoát tay bảo Tiểu Mai ngồi ghế.
- Dạ...! – Nàng gật đầu lễ phép.

Bữa cơm gia đình diễn ra trong không khí cực kì thân mật, mẹ tôi với Tiểu Mai là khỏi phải bàn, hai người cực kì ăn rơ với nhau, cứ khen qua khen lại vụ bếp núc:

- Thấy chưa? Bé Mai làm món này ngon nè, thằng Phúc ăn thử xem!
- Dạ, cảm ơn cô! – Nàng gật đầu bên lên.

Còn ba tôi thì xem bản tin thời sự trên ti vi, chốc chốc lại quay sang ông anh hỏi:

- Mà biết uống bia chưa?
- Rồi ba, anh Rin bày con! – Ông anh tôi gật đầu.
- Mà giỏi, cho mà đi học đại học để tập tành bia rượu à? – Ba tôi lừ mắt.
-! – Đến đây thì lão anh mới há hốc mồm biết mình bị hớ.

Tôi được thể hòa theo ngay:

- Uống cho cố, ung thư phổi cho coi!
- Mà bị ngu à, hút thuốc mới ung thu phổi! – Ông anh tôi nóng gáy liền sùng sộ nạt ngay.
-! – Và đến lượt tôi đàn mặt ra khi biết mình bị hớ kế sau.

Bỏ qua cái cốc đầu đau đặng của ông anh, tôi yên tâm chăm bẵm mấy đĩa đồ ăn mà gấp lấy gấp để, những tưởng bữa cơm đoàn viên thế này sẽ trôi qua trong êm đẹp thì suýt nữa tôi phụt cơm ra khi nghe ba tôi quay sang Tiểu Mai hỏi:

- Vậy con là gì với thằng Nam nhà bác?
- Ặc....! – Tôi hồi hộp nhìn Tiểu Mai.

Tiểu Mai thoáng bất ngờ vài giây rồi nàng mỉm cười từ tốn đáp:

- Dạ, con với Nam là bạn thân!

- Thân đến mức nào? – Ba tôi hỏi gặng, ông phớt lờ cái nhìn thê thảm của tôi.

Tôi điếng hồn dần mặt ra tắc tị vì chẳng biết phải làm gì, chỉ im lặng nhìn Tiểu Mai trân trân mà hi vọng nàng thể hiện trí thông minh tuyệt đỉnh hết như lúc nói chuyện ở nhà thằng Huy. Thế nhưng trái ngược với sự mong đợi của tôi, Tiểu Mai chỉ... đỏ hồng đôi gò má rồi cúi đầu im lặng.

Vâng, thái độ của nàng lúc này được gọi là “tình trong như đã, mặt ngoài còn e “, ai nhìn vào cũng đều có thể biết được. Ba tôi cũng vậy, ông thoáng cười rồi lại hỏi tiếp:

- Ủm, vậy thằng Nam trên lớp học hành ra sao, con?

Vợ khó thì chồng đỡ dần, tôi chớp ngay cơ hội này mà trả lời ngay tắp lự nhằm khen Tiểu Mai trước mặt ba:

- Con học thua Mai nhiều lắm ba!

Hổng dè ba tôi chỉ lừ mắt nói:

- Mà thi dốt rồi!

- Ờ....! – Tôi thừ người ra bất động luôn tại chỗ.

- Dạ, Nam học cũng khá! – Tiểu Mai tùm tùm trả lời.

- Nó có quậy gì không con? – Ba tôi hỏi tiếp.

- Dạ, cũng ít thôi bác, Nam vui tính lắm! – Nàng vội thưa.

- Nó ít quậy mà bữa nay lại đánh nhau?

- Dạ... con nghĩ bất đắc dĩ lắm Nam mới phải làm vậy!

- Sao con biết?

- Dạ... con.....!

- Vậy... Trúc Mai nhỉ?

- Dạ....!

- Nhà con ở khu nào? Có gần đây không?

- Dạ nhà con ở gần đường Tuyên Quang!

- Ủm, ba mẹ con biết tối nay con qua nhà bác ăn cơm chứ?

- Dạ, không ạ!

- Sao lại không?

- Dạ... gia đình con ở Nhật, chỉ có con mới ở Việt Nam!

- Chà? Con là người Nhật à? Nói tiếng Việt sôi đấy chứ?

- Dạ... gốc Việt ạ!

- Vậy à?

- Dạ, nhà mẹ con ở cùng với ông bà ngoại ở Nhật, ba con là bác sĩ trên tàu, ông... thích đi đây đó nên thỉnh thoảng cũng có về Việt Nam thăm con!

- Rồi chuyện ăn ở thì sao?

- Dạ, nhà con gửi tiền sang, còn lại thì cần giúp đỡ gì con sẽ đến nhà của dì!

Tiểu Mai nói đến đâu, ba tôi tỏ ra ngạc nhiên với thân thế của nàng đến đấy, rồi ông gật đầu nói:

- Chà, thằng Nam có cô bạn tự lập sớm nhỉ, liệu mà học hỏi!

- Dạ...! – Tôi lí nhí đáp.

- Vậy Tết này ba con có về không? Hay con về Nhật thăm nhà? – Ba tôi thắc mắc.

- Dạ chắc ba con sẽ về, vì ngày nghỉ không nhiều nên con không về Nhật được! – Tiểu Mai trả lời.

- Ừm, được thì mấy ngày Tết cứ qua nhà bác chơi, mẹ thằng Nam cứ nhắc con suốt! – Nói rồi ba tôi ý nhị đưa mắt nhìn mẹ tôi.

- Thật à mẹ? – Tôi mừng như bắt được vàng.

- Mà đừng vội mừng, lo học đi! – Mẹ tôi lắc đầu đáp.

- Không, con mừng làm gì....! – Tôi nói láo một cách trắng trợn.

Và ngay sau đó, tôi thiếu điều chỉ muốn rú lên rồi bắn ra khỏi bàn ăn, bởi Tiểu Mai đang khẽ giậm chân tôi thật mạnh bên dưới.

-! – Tôi nhăn nhó nghiêng răng cố chịu đau nhìn nàng.

- Hứ! – Tiểu Mai khẽ lườm tôi rồi quay đi.

- Ủa? Mà thằng Nam kì này học sinh gì? – Ông anh tôi vẻ như ghen tị hay sao mà lại bom đếu một câu cực kì... thất đức.

- Ừ đúng, ba quên hỏi nó! – Ba tôi gật đầu nói.

Thế là trước ánh mắt tò mò của ba và ông anh, sau cái thở dài ngao ngán của mẹ cùng cái nhìn ỉu xiu của Tiểu Mai, tôi đành thú nhận:

- Dạ... học sinh tiên tiến....!

- Sao lại loại khá? Tao chưa hề nhé! – Ông anh tôi cười đê tiện.

- Tại sao? – Ba tôi cũng hỏi tiếp.
- Dạ... bị... không chế một môn....! – Tôi lí nhí nói.
- Môn gì? – Cả ba tôi và ông anh cùng hỏi.
- Dạ... anh văn.... 6,3.....! – Tôi thú nhận.

Bữa cơm gia đình kết thúc trong lời tuyên bố của ba tôi rằng kì sau môn Anh ngữ mà còn bị dưới 6,5 thì ông sẽ gạch tên tôi ra khỏi gia phả dòng họ, đồng thời phế võ công rồi khai trừ ra khỏi môn phái. Chỉ tức mỗi ông anh tôi cứ cười sằng sặc suốt buổi ra chiều khoái chí lắm vì vừa chơi được thằng em mình một vố đau điếng.

Lát sau, khi việc dọn dẹp bếp núc xong xuôi, nán lại trò chuyện thêm một chút nữa với mẹ tôi thì Tiểu Mai xin phép cả nhà ra về:

- Vài bữa nữa có gì bác gọi, con sang chơi nhé! – Mẹ tôi khẩn khoản.
- Dạ, con cảm ơn bác, hi! – Tiểu Mai cười tươi.
- Thằng Nam đưa bạn về cẩn thận, đừng có la cà! – Ba tôi dặn.
- Con biết mà! – Tôi nhún vai đáp.
- Mày trả treo với ba thế hử? Hử? – Ba tôi dứ dứ cái bặt tai trước mặt tôi.
- Dạ... không...! – Tôi hoảng hồn rụt đầu lại rồi vội dắt xe đi.
- Con chào cả nhà, em chào anh! – Tiểu Mai cúi chào nhà tôi hết một lượt nữa rồi mới theo chân tôi bước ra cổng.

Buổi đêm gần Tết, không khí ngoài đường mát lạnh và trở nên nhộn nhịp vô cùng, tôi đạp xe đèo Tiểu Mai sau lưng mà cảm thấy lòng mình vui hơn bao giờ hết:

- Chà, ra mất vậy là hoàn hảo rồi nhỉ, nhà anh ai cũng khoái em hết! – Tôi cười tít mắt.
- Thật à? Hi! – Tiểu Mai nghiêng mái đầu nhìn tôi.
- Ủ, ba anh mà mời em qua chơi là biết rồi đó!
- Không dám đâu, em được mời qua dạy học anh đó nha, từ giờ thành cô giáo rồi!
- Dạy gì?
- Tiếng Anh, hi hi, anh muốn bị đuổi khỏi nhà à?
- À... quên... lão anh chơi cú này đau thật!
- Hi!
- Mà anh thấy... anh qua nhà em học thì tốt hơn! – Tôi kiến nghị.
- Sao thế? – Tiểu Mai ngạc nhiên.

- Thì... nhà em có...trà đào... có đàn nữa...! – Tôi lúng búng.
- Á...lúc chiều anh quên đem cây Guitar về rồi kìa! – Tiểu Mai đập vai tôi.
- Không, bữa nào anh lấy, lúc chiều đang sợ mà, sao dám đem về được! – Tôi ngại ngần đáp.
- Hi, được rồi, đến nhà em kìa! – Nàng tủm tỉm cười.

Tiểu Mai bước xuống xe rồi mở khoá nhà, nàng bước qua cổng và quay lại nhìn tôi nhoẻn miệng cười:

- Vậy ha, cảm ơn anh vì bữa tối!
 - Ủ... mai gặp lại! – Tôi bối rối vì Tiểu Mai cười xinh như hoa như ngọc.
 - Ngủ ngon nghen, hi! – Nàng tủm tỉm.
 - À.....! – Tôi sực nhớ ra.
 - Gì vậy?
 - À... thế là sau này anh đâu cần phải qua nhà Trân học thêm nữa đâu nhỉ?
 - Ủa, em dạy anh rồi mà, nhưng cũng tùy anh thôi, thích học với Trân thì học, em nào dám cản!
 - Tiểu Mai vờ làm mặt dỗi.
 - Hơ... anh đâu có ý đó, mà... em đang ghen với Trân à? – Tôi đỡ người ra.
 - Không... hơi sợ thôi...! – Nàng bĩu môi trách khế.
 - Chứ sao? – Tôi ngạc nhiên. – Anh qua học Trân hồi đó cũng là Trân làm theo lời em thôi mà? Có gì mà phải sợ chứ!
- Đáp lại câu hỏi của tôi là Tiểu Mai lại nhẹ bước ra cổng, nàng ôm tay tôi khẽ khàng phụng phịu:
- Hi, vì em sợ... phim giả tình thật, chàng à!

Chương 261

Chả hiểu tối hôm qua tôi vì vui quá quên cả đau đớn hay sao, mà sáng sớm nay tỉnh dậy, cả thân người tôi cứ đau ê ẩm vì những vết bầm tím sau trận ác chiến với thằng Minh Huy, báo hại giờ chỉ biết nằm lăn lộn trên giường. Nếu là ngày bình thường thì tôi đã nằm nướng thêm một lúc nữa, rồi cù cưa kéo có một hồi mới uể oải bò dậy. Thế nhưng tình thế bây giờ lại khác, một là nếu tôi không ráng lết mình ra khỏi giường thì chắc chắn giọng nói phản nản của mẹ tôi từ dưới nhà sẽ vọng lên:

- Thằng Nam còn chưa chịu dậy đi học à? Đánh lộn cho lắm rồi giờ đau quá nằm luôn chứ gì?

Và hai là vào tối hôm qua, Tiểu Mai lúc tựa đầu vào vai tôi thở thê đã nói:

- Sáng sớm mai, anh qua chở em đi học nhé!

- Dĩ nhiên, em khỏi phải nhắc! – Tôi phê quá đáp bừa.

Vậy là giờ đây, dù thân người đang đau buốt nhưng tôi vẫn phải cố mò đầu dậy, lếch thếch bước xuống cầu thang:

- Dậy trễ vậy con? Còn đau không? – Mẹ tôi dịu dàng hỏi.

- Dạ... cũng bớt rồi! – Tôi bối rối nhận vợ, vì tự dung dâm ra chột dạ khi thấy mẹ tôi bỗng nhiên... hiền đột xuất, nhất là sau vụ thằng út của bà tập tành theo giang hồ đánh nhau.

- Ủ, vậy ăn sáng rồi đi học, bữa nay là bữa học cuối nhỉ? – Mẹ tôi gật đầu.

- Dạ... bữa cuối, chủ yếu lên chơi thôi! – Tôi trả lời.

Ăn sáng xong, tôi lại bám víu lấy thành cầu thang mà bước từng bước nặng nhọc lên lầu, đi vào phòng để thay quần áo:

- Ở... hiền đệ dậy sớm thế? – Ông anh tôi nghe động liền cất giọng ngái ngủ.

- Học bữa cuối, đâu có sướng như huynh! – Tôi nhún vai đáp.

- Muốn sướng thì làm sinh viên như tao đi, hê hê! – Nói rồi ổng lăn qua ngủ tiếp.

- Sinh gì viên gì chứ, haizz! – Tôi thở dài ngao ngán cho cái phận của mình.

Tức thì ông anh tôi bật dậy từ sau trong lúc tôi đang bị vướng tay mặc áo, ấn hai nắm đấm vào thái dương tôi:

- Nhãi con mày làm bầm gì đấy? Tao tỉnh ngủ rồi nhé!

- Dạ... đâu... em đâu có....! – Tôi lấp bắp.

- Chứ sao tao nghe? – Ông anh tôi quắc mắt.

- Dạ... chắc... chim hót... huynh thả em ra đi...đau quá....! – Tôi kêu lên the thé, nửa đau ở đầu

vì bị... bấm huyết, nửa đầu khắp người do vươn tay mặc áo.

- Liệu hồn nghe con, học về mua cho tao hộp bò viên chiên! - Ông buông tay ra.

- Hả? Lớn còn ăn vặt à? - Tôi nhăn nhó ôm đầu.

- Có mà vặt đầu mày ấy, tao thích thì ăn, cắt cho bố ngủ! - Rồi ông anh tôi lại lăn kên ra giường.

Mất năm phút để mặc quần áo cho chỉnh tề, đồng thời nén cơn đau chạy vụt xuống lầu sau khi đá vô cái lưng ông anh đang ngủ một cái cho bỏ ghét, tôi hú vía dắt xe ra cổng.

- Chà... bữa học cuối rồi, đã ghê! - Tôi khoan khoái hít luồng không khí mát lạnh của tiết xuân vào buổi sáng sớm.

Những ngày giáp Tết bao giờ cũng vậy, từ sáng sớm thì mọi người đã bận rộn với công việc của mình, người công sở thì đi làm, người kinh doanh thì buôn bán, người vận chuyển thì chở hàng, và tôi là... người đang yêu, tôi có việc của tôi, đó là đi... rước người yêu tôi.

Thẳng hướng nhà Tiểu Mai, tôi vừa đạp xe vừa lăm bằm trong bụng:

- “Thế quái nào mà sao bữa nay nhà Tiểu Mai xa vậy kia? - Tôi đồ rằng do cú đá của thằng Huy vào đùi mình chiều qua mà giờ chân tôi nặng như đeo chì, đạp xe cũng không nổi.

Phải đến hơn mười phút chật vật với cơn đau khắp người, tôi mới hướng được con ngựa sắt của mình dừng lại trước cổng nhà Tiểu Mai, vất vả dựng tó xe rồi khó khăn bước xuống:

- Kính...coong.....!

Trong nhà ngay tức thì có tiếng dép loạt soạt bước ra:

- Hi!

Và Tiểu Mai xinh đẹp của tôi trong tà áo dài trắng muốt tinh khôi bước ra:

- Chào buổi sáng! - Nàng mỉm cười.

- Ủ.... đi thôi! - Tôi ngơ ngác.

- Đợi em khoá cổng! - Nàng mang giày vào rồi quay người đóng cửa nhà lại.

Tôi lúc này phải gọi là đứng hình mất mấy giây khi lần đầu tiên được gặp Tiểu Mai vào sáng sớm, nhất là khi đón nàng đi học cùng. Tóc dài xoã đến lưng, chiếc kẹp mái màu bạc tôn tạo nên vẻ sang trọng của nó trên nền đen của tóc, hộp cùng tà áo trắng học sinh, tất cả như làm nên một vẻ đẹp có thể làm đắm say bất cứ ai trên đời này, nên đừng nói gì đến tôi, chỉ biết há hốc mồm ra nhìn nàng.

Và vẻ đẹp ấy khi quay lại bất chợt biết tôi đang nhìn nàng, liền vội đỏ ửng đôi gò má cao trong nắng sớm, rồi môi hồng nõn miện cười:

- Nay, nhìn gì đấy?

- À.... không....! - Tôi bối rối lắc đầu, nhận ra hôm nay Tiểu Mai hình như có trang điểm nhẹ,

bằng chứng là bờ môi nàng như ánh lên dưới nắng.

- Nhìn lên chứ gì, biết, hi hi! – Tiểu Mai khúc khích.

- Bậy... đâu có...! – Tôi chối đây đây.

- Không cần biết là có hay không, anh cứ đứng ngơ ra vậy là trễ học đấy! – Nàng tùm tùm trêu.

- À quên... rồi, em lên xe đi! – Tôi giật thót người.

Tôi vội lấy cặp của mình đeo quàng qua vai rồi quay sang Tiểu Mai:

- Đưa anh cái cặp!

- Chu đáo ghê! – Nàng hấp háy mắt.

Để cặp sách Tiểu Mai vào giỏ xe của mình, tôi mới húng hắng:

- Rồi, tiểu thư ngồi cẩn thận, ta lên đường đây!

- Khoan!

- Hở?

- Cổ áo anh lệch kia, không ý tứ gì cả!

-!

Sáng sớm, một cô gái nhẹ đưa tay sửa lại cổ áo cho phẳng phiu của một cậu trai, rồi mỉm cười rạng rỡ, nếu có gặp cảnh tượng này ngoài đường, tôi sẽ chẳng ngần ngại gì mà phán rằng:

- “Hai đứa đó, tụi nó yêu nhau, chắc luôn! “

Và người yêu tôi vén tà áo ngồi vào yên sau xe, đưa tay vịn một bên hông tôi:

- Rồi, còn 10 phút để tới trường! – Tiểu Mai nhìn đồng hồ.

- Lo gì, anh đạp 5 phút là tới! – Tôi phủ tay phớt đời.

- Chân anh bị đau kia kia, chạy chậm thôi, ngốc! – Nàng bấu môi nhắc.

- À.....! – Tôi ngớ người vì hoá ra Tiểu Mai đã thấy tôi cà nhắc bước tới khi nãy.

Vậy là theo lời Tiểu Mai, tôi chậm chậm đạp xe để giữ sức, tránh để long thể bất an, thế nhưng dọc đường đến trường tôi cứ thắc mắc rằng, nếu nàng đã biết tôi bị đau thì sao lại còn bảo tôi qua chỗ đi học nhỉ? Không lẽ đây gọi là thủ đoạn “vừa đánh vừa xoa “trong truyền thuyết? Vừa tận tình băng bó cho tôi lúc hôm qua thì hôm nay đã lại “hành xác “cho bố ghét sao kia?

Nhưng mặc kệ câu hỏi vớ vẩn đó, tôi lúc này chỉ biết ngẩn ngơ mà đạp xe, bởi đâu có mấy khi được chở Tiểu Mai trong tà áo dài đi học, nàng ngồi một bên vịn eo tôi đâu chứ? À, cũng khá lâu rồi đấy, chắc phải từ khi lần đầu tiên tôi đưa Tiểu Mai về nhà, khi mà tôi sau khi chở Tuấn rách rời trường và quay lại thấy nàng đang giữ dùm cặp mà đợi tôi.

- Anh cười gì vậy? – Tiểu Mai thắc mắc.

- Đâu có! – Tôi ngạc nhiên vì nàng ngồi đằng sau mà biết tôi đang cười vì ngây ngất.
- Rõ là có! – Nàng nheo mắt.
- Bậy bạ, không có! – Tôi lắc đầu chối.
- Thế đã ôn bài hôm nay chưa? – Tiểu Mai hỏi tiếp.
- Cái gì? Bữa nay buổi cuối học xong nghỉ Tết, thầy cô nào rảnh mà dò bài chứ! – Tôi sững sốt.
- Đâu có dễ vậy, em là cán sự Anh mà, chút em kiểm tra bài nhé!
- Anh... lạy em, anh... ngày hôm qua nhiều việc quá... không học được!
- Thế lỡ chút nữa có thầy cô nào gọi bài đột xuất thì sao?
- Chịu thôi biết sao giờ, hôm qua bạn anh bị đánh, rồi anh vừa dập thangka kia một trận xong thì về nhà lại có biến, rồi... bị em tát, rồi lại về nhà, rồi lại chở em về, thế là hết ngày!
- Ai bị đánh vậy anh? – Tiểu Mai nhú mày hỏi.
- Thằng... Sơn, haizz, anh tính sai một bước, chút chiều anh định qua thăm nó nè! – Tôi lúng búng thú nhận.
- Anh... để người ngoài ảnh hưởng vì mình nhiều quá! – Nàng thở dài.
- Ừm.....!
- Em... thật ra cũng không đồng ý chuyện anh đánh nhau, nhưng em cũng hiểu là anh không còn cách nào khác, chỉ... không phải với những người như Sơn thôi, vô tình bị vạ lây!
- Thế rốt cuộc là sao? Em nói anh sai à?
- Không... chỉ là... người ngoài cuộc họ nhìn vào sẽ nghĩ ngay là anh sai vì lợi dụng bạn bè, còn em thì hiểu mà!
- Vậy mới phải chứ, hê hê!
- Đừng có tưởng bở, từ giờ em sẽ... kèm sát anh, còn bày trò quậy phá thì coi chừng!
- Anh mà quậy phá nổi gì, ông trời đã định sẵn số mạng anh sinh ra làm thủ lĩnh rồi, chỉ toàn làm những chuyện lớn thôi!
- Chuyện gì lớn?
- Là hộ tống tiểu thư tới trường an toàn, xin mời quý cô xuống xe! – Tôi dùng xe khi đến gần cổng trường, làm một điệu bộ cúi chào của những kỵ sĩ hoàng gia.
- Hi, lắm trò thật! – Tiểu Mai khúc khích.

Tôi dắt xe đi trước, Tiểu Mai ôm cặp bước theo sau dù tôi đã bảo nàng cứ lên lớp trước, thế nhưng nàng chỉ lắc đầu cười rồi bình thản đi cạnh bên. Thế là tôi lúc này đã bắt đầu chột dạ, không lẽ Tiểu Mai định theo lời ba mẹ tôi mà kèm sát rạt sao trời? Như vậy còn gì là tự do muôn

năm nữa chứ?

Dọc đường vào bãi gửi xe, tôi tự dưng cảm thấy hãnh diện và vô cùng tự hào, bởi sáng nay tôi đã đường hoàng vinh dự sánh bước cùng một đại mỹ nhân, khiến cho mọi người xung quanh không khỏi trầm trồ bàn tán, chấp luôn cả những ánh nhìn ghen tị của mấy thằng con trai đang soi mói chỉ trỏ, bỏ qua luôn cả những lời xì xào của thế gian:

- Con nhỏ đẹp quá mà ạ...!
- Hoa có chủ rồi, đêch, xui vật vãi!
- Em này tao biết nè, hồi diễn văn nghệ năm trước!
- Xinh dữ vậy trời!

Hê hê, đúng là giàu nhờ bạn, sang nhờ vợ, đi cạnh Tiểu Mai quý phái, tôi cảm thấy mình cũng tự nhiên biến thành Trí Nam sang trọng. Thế nhưng tôi chỉ phổng mũi được ít phút, kế sau đó là thiếu điều phổng mang trợn má lên mà chửi đấm người nhiều chuyện nếu không có Tiểu Mai ngăn lại:

- Thằng kia lăng nhăng thật, năm trước thì cặp với Vy bí thư, năm nay là với em này!
- Tao thấy cái mặt nó ghét ghét sao ấy, lại còn dán Salonpas trên người, nó tưởng nó là mấy thằng anh hùng trường lớp trong manga hay sao vậy cà!
- Chắc nó quen em này cũng được hết năm, rồi lại nghĩa em khác thôi, có khi nhảy sang A2 tán luôn nhỏ Minh Châu gần đó không chừng!
- Châu Châu cái.....! – Tôi nóng gáy định chửi bậy.
- Thôi anh! – Tiểu Mai kéo tay tôi lại.
- Ủm.....! – Tức thì tôi xuôi xì ngay như lửa bị tạt nước.

Vậy là cố phớt lờ những ánh nhìn soi mói của mấy đứa rảnh hơi xung quanh, tôi nghiêng răng dặt xe vào bãi gửi, đồ rằng nếu không phải đang bị đau khắp người thì chấp hết cả đám khi này tôi cũng dư sức đập toi bời hết, đừng nói gì là loe ngoe một vài thằng leo mép thích bàn chuyện người khác.

- Mấy thằng tộc mạch, chuyện chả phải của nó cũng đem ra nói! – Tôi sầm mặt.
- Nóng tính vậy, có gì đâu! – Tiểu Mai thở hắt ra.
- Thì...tụi nó bảo anh... lăng nhăng... rồi lại còn sắp tán nhỏ khác! – Tôi bối rối chống chế.
- Anh không lăng nhăng là được rồi, ai nói gì kệ họ! – Nàng mỉm cười đập vai tôi.
- Ủm...! – Tôi miễn cưỡng gật đầu, trong bụng vẫn chưa hết ầm ục.

Kể cũng lạ, hồi trước khi đi cùng với Khả Vy xuống căn-tin, cũng vẫn là những ánh mắt soi mói và lời đàm tiếu này nọ, thế mà tôi thản nhiên cho qua chả bỏ lọt tai câu nào, chỉ cười vênh mặt với đám tụi nó. Ấy vậy mà hôm nay khi cạnh bên Tiểu Mai, nghe mấy đứa nhiều chuyện nói nhảm trừ đập chúng tôi tan vỡ là chỉ muốn lao vào đấm vỡ mồm tụi nó cho xong. Lại còn bảo

tôi sắp qua A2 tán luôn con nhỏ tên Minh Châu gì nữa chứ? Rõ là vợ vẫn thật!

Ừa, mà Minh Châu là nhỏ nào? Hỏi qua tạm trú bên A2, tôi có biết nhỏ nào tên vậy đâu kia?

Lúc đi lên hành lang phòng học, ngang qua 11A2, tôi bèn quay sang hỏi Tiểu Mai:

- Này em, Minh Châu là nhỏ nào bên A2 thế?

- Anh không nhớ à? Là cán sự Anh ngữ bên đó đấy, hồi thi “Hái hoa học tập” của trường có qua lớp mình đó, nhìn dễ thương lắm! – Nàng trả lời.

- Không nhớ, lúc đó thì biết ai ra ai đâu chứ, mà anh chả để tâm lắm, làm gì có ai xinh đẹp bằng Diệp Hoàng Trúc Mai, nói gì Minh gì Châu gì chứ, hê hê! – Tôi vung tay cười khoái chí.

- Giỏi nịnh đầm, anh yêu bằng mắt à? – Tiểu Mai phì cười.

- Không, yêu bằng cả con tim, é hé hé! – Tôi thè lưỡi làm bộ mặt đê tiện.

Thế nhưng trong lúc tôi đang giở giọng cười dè xồm ra thì từ trong phòng học 11A2 một bóng người vụt tới:

- Rào....!

Theo phản xạ, tôi vội lách người sang bên để tránh, thế nhưng lúc này có cả Tiểu Mai cạnh bên, vậy nên tôi chỉ kịp kéo Tiểu Mai theo mình, và vô tình chân trụ phải của mình ở nguyên chỗ cũ vì lấy đà lướt đi:

- Ah.... mình xin lỗi! – Giọng nữ the thé vang lên.

-! – Tôi dẫn mặt ra vì một bên ống quần mình giờ đã bị ướt gần cả chân phải.

-! – Tiểu Mai nhất thời cũng chưa biết nói gì.

Vâng, trước mắt tôi lúc này vẫn là con bé hậu đậu hôm nào đã xém tạt nước vào người tôi ngày trước, và bây giờ ngày hôm nay cũng chính cô ta tay ôm chậu nước lau bảng chạy vụt ra ngoài, hậu quả là đâm sầm vào tôi. Theo lẽ thường thì tôi có thể tránh được, thế nhưng tôi còn phải đỡ cho Tiểu Mai, vậy là một thân gánh họa.

- Cho...cho mình xin lỗi... hai bạn! – Con nhỏ bối rối cụp mắt xuống.

- Sao mà...! – Tôi ức chế thở phì phò, thầm nghĩ nếu không phải nó là con gái thì tôi đã tát vêu mồm rồi, đây là lần hai rồi nhé, hậu đậu.

- Được rồi, không sao đâu bạn! – Hồng dè Tiểu Mai lại mỉm cười hoà nhã.

- Có... có sao không? – Con nhỏ vẫn chưa chịu thôi, lấp bắp hỏi tôi.

- Không, lần sau cẩn thận chút đi! – Tôi đâm quạu.

- Ủ... mình xin lỗi nha! – Con nhỏ lại xụ mặt.

-! – Tiểu Mai huých tay tôi, nháy mắt ý bảo tha cho người ta đi.

- Rồi, không sao! – Không còn cách nào khác, tôi đành thở dài cho qua.

- Cảm ơn nha, mình... không vậy nữa đâu! – Con nhỏ hậu đậu lại xin lỗi tiếp.
- Rồi mà! – Tôi khó chịu gắt.
- Hi! – Được tha bổng, con nhỏ cười toe rồi quay đi.

Chỉ mất hai giây đồng hồ thôi, một giây là tôi đứng hình nhìn con nhỏ đang cười, một giây còn lại là để tôi sắp xếp lại danh sách đánh giá cuộc thi “Hoa hậu hoàn vũ” trong số những người con gái mà mình từng gặp.

Ở vị trí độc tôn nữ sắc, dĩ nhiên là Tiểu Mai vượt trội hơn hẳn, kế sau đó là... con nhỏ hậu đậu này, khi mà mới chân ướt chân ráo ghi danh đi thi hoa hậu đã vươn lên nhì bảng chiếm lấy vị trí của bé Trân, đồng thời gián tiếp đẩy Khả Vy cùng LyLy xuống thứ hạng bốn và năm, lần trước gặp chắc có lẽ đang vội nên tôi không để ý kĩ con nhỏ này lắm.

Nếu đúng như lời Tiểu Mai nói rằng tôi yêu bằng mắt, vậy không lẽ con nhỏ vừa nãy lợi hại đến vậy sao kia? Tôi là tôi.... sợ con gái đẹp lắm đấy!

Tiểu Mai không biết những gì tôi đang suy nghĩ, nàng chỉ tùm tùm trêu:

- Điềm tốt nè, vừa sáng đã được tạt nước!
- Ủa... anh quê rồi đó! – Tôi than thở.
- Mà cũng linh ghê, nhắc người có người, chính anh hỏi chứ ai! – Nàng phì cười.
- Hà? Hỏi gì? – Tôi thắc mắc.
- Thì hỏi Minh Châu là ai đó, vừa gặp đấy thôi! – Tiểu Mai đáp.
- Thật... thật à? Con nhỏ hậu đậu đó à? Lần trước nó cũng tạt nước anh một lần đấy! – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.
- Ủa, Nguyễn Tú Dạ Minh Châu, cán sự Anh của 11A2 đó, cũng giỏi lắm! – Nàng cười trả lời.

Thế nhưng Tiểu Mai không chỉ đơn thuần là cười, nàng còn trao tôi ánh nhìn như... xuyên thấu những gì tôi vừa nghĩ trong bản danh sách hoa hậu khi nãy, làm tôi vội tảng lờ... chống chế:

- Hây dà, tên thì dài, người thì đẹp mà lại bị khùng, hậu đậu hết biết!

Tiểu Mai thoáng sững sốt và phì cười ngay sau đó, đồng thời buông lại một câu xanh rờn đầy ẩn ý rồi mới ôm cặp bước vào phòng:

- Đã ai nói gì mà anh chê người ta ghê thế!

Ngay tức khắc tôi đàn mặt ra đứng bất động trước cửa lớp, rung mình cảm nhận được một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, thầm nghĩ rằng cái bản chấm điểm hoa hậu lá cành vớ vẩn gì đó kia chắc đến lúc đốt quách xé quách nó đi được rồi, không khéo lại bị Tiểu Mai ... treo cổ thì tôi có mà vĩnh bất siêu sinh, vạn kiếp bất phục.

Chương 262

Buổi học hôm nay, trừ Tiểu Mai ra, chắc hầu hết mọi thành viên của 11A1 đều sẽ tự hỏi rằng, không biết đám hội bàn tròn bị gì mà thằng nào thằng nấy mặt mũi y chang nhau, đều tả tơi rách rưới tập thể. Tôi bước vô lớp với đôi tay được băng gạc, vừa về chỗ đã thấy Khang mập quay sang cười toe mà khoe một bên mắt bị bầm, nhìn Luân khùng đang lấy sổ đầu bài về mà lếch đi trong như thằng nghiện thiếu thuốc.

Bên Tuấn rách còn tệ hơn, nó dán nguyên miếng Salonpas lên giữa trán, hết như trong truyện “Cậu bé ba mắt”, Dũng xoắn thì vẫn ồn ào cười nói như thường lệ, chỉ khác là hôm nay cái miệng nó to hơn bình thường, chắc là bị thằng nào bên địch hôm qua vả trúng. Thằng Quý thì trầy xước đôi chỗ, thằng Chiến là thảm nhất, nó băng kín mít gần như cả tay trái khiến tôi phải tự hỏi rằng sáng nay nó đi học bằng gì, chứ què quặt thế kia thì đạp xe gì nổi. Chỉ có mỗi thằng Xung là không bị gì, vẫn bình an vô sự.

- Thằng Nam... y chang tụi kia luôn! – Đám bạn lớp tôi xì xào.

- Hay tụi nó bị côn đồ vầy đánh? – Một thằng khác tò mò.

- “Ừ đúng rồi đấy, côn đồ là cái thằng đang ngồi bàn bên kia kia....ủa? Nó đâu? – Tôi nghĩ thầm trong bụng, khi đưa mắt sang chỗ thằng Minh Huy thì chỉ thấy ghế mà không thấy người.

- Thằng Huy nghỉ à? – Tôi thắc mắc.

- Ờ, nhà nó xin phép, bảo bị bệnh! – Khang mập gật đầu.

- Bệnh quái gì, nằm bẹp ở nhà vì bị tao đập toi bời ấy chứ lì, có mà đi xe lăn lên thì hoạ may học được! – Tôi lắc đầu cười, nghĩ đến hôm qua thằng Huy dính trọn bài mọc nhân liên hoàn của tôi.

- Hê hê, chứ còn gì nữa, hôm qua mày đánh nó như tử, cứ như phim chưởng! – Thằng mập hưởng ứng ngay.

- Thằng Nam đi trễ vậy mà? – Luân khùng bước xuống cầu nhàu.

- Hê hê, tại bạn chở em yêu đi học nữa! – Tôi cười khoái chí.

- Em yêu nào? À.....! – Thằng Luân thắc mắc rồi tự ngó người giải thích luôn khi đưa mắt nhìn sang Tiểu Mai.

- Thế là mày với Trúc Mai làm lành rồi à? – Nó tò mò hỏi.

- Có giận nhau gì đâu mà làm lành! – Tôi chung hững đáp.

- Ờ... rõ là hồi trước tao thấy Mai ghét mày lắm mà, ai lại chả thấy! – Khang mập cũng ngạc nhiên không kém.

- Để tí ra chơi tao kể cho, đảm bảo tụi mày bất ngờ luôn! – Tôi làm bộ bí mật.

Hai tiết học đầu tiên trôi qua trong sự chơi giỡn của cả lớp, khi mà thầy cô nào cũng biết ý là

bữa cuối trước khi nghỉ Tết nên chẳng ai buồn dò bài hay kiểm tra gì ráo, đồng ý cho phép mọi người tự do sinh hoạt miễn là không làm ồn ảnh hưởng đến các lớp khác, thế nhưng khi tôi dùng Thuận phong nhĩ để nghe ngóng tình hình thì xem chừng ra lớp nào cũng ồn ào chứ chẳng riêng gì lớp tôi. Giờ ra chơi đến, tôi vội đứng dậy ngoắc các chiến hữu xuống căn-tin:

- Anh ra ngoài chơi! – Tôi nháy mắt, nói the thé với Tiểu Mai biết.

- Ủ! – Nàng mỉm cười gật đầu.

Dứng xoắn bước ra, tôi đưa tay lên chào:

- Đánh tốt!

- Hê hê, đánh tốt! – Nó đập tay cùng với tôi.

Tuấn rách cùng thằng Quý đi ra sau, tôi cũng búng tay cái chóc:

- Hôm qua đánh tốt, good, very good!

- Ghê, lại cả tiếng Anh! – Hai thằng nó lè lưỡi.

Đến lượt thằng Chiến, tôi vỗ vai nó:

- Đánh rất tốt, good!

- Good cái đầu mày, tao toàn bị đánh, đêch.....! – Nó sùng sộ.

- Ờ... thì.... chịu đòn tốt, good, very good! – Tôi há hốc mồm biết mình bị hớ rồi vội cười cầu tài chữa thẹn.

- Lũ đánh lén, làm tao đỡ giùm A Lý một đòn! – Thằng Chiến vẫn ầm ức.

- Ok, tổ quốc ghi công chú! – Tôi khoác vai nó an ủi rồi kéo cả bọn xuống căn-tin.

Vậy là cùng thắc mắc với tụi thằng Khang thằng Luân về thái độ của Tiểu Mai đối với tôi, bằng một giọng điệu nhấn nhá pha lẫn những tình tiết thêm mắm dặm muối đường, tôi đã tường thuật lại toàn bộ kế hoạch của Tiểu Mai lẫn những gì nàng kể hôm qua trong ánh mắt tròn xoe và cái mồm há to hết cỡ của đám bạn:

- Ghê, hai vợ chồng mày ghê như nhau! – Tuấn rách ôm mặt.

- Hồng dè Mai biết hết ta, tao thì cứ tưởng là chỉ bức mày vụ cứu em Vy thôi chứ! – Luân khùng trầm ngâm.

- Hê hê, nhìn vậy mà không phải vậy đâu! – Tôi cười khoái chí, rung cả hai vai.

- Ngầm giúp đỡ lẫn nhau mà không trật một li một tí trong kế hoạch, quá dữ cho cả hai bạn, điểm mười cho chất lượng! – Dững xoắn vỗ đùi đánh đét một cái.

- Chứ sao nữa, eh he he! – Tôi lại càng thích thú hơn nữa, vênh mặt khoe cái mũi đang dài ra.

- Tao yêu Trúc Mai mất rồi, người đâu mà tài sắc vẹn toàn, hu hu! – Thằng Chiến thảm não.

- E hèm.....! – Đến đây thì tôi biết mình đã tâng bốc hơi quá, đành húng hắng ho cảnh tỉnh.

- Ủa mà sao thằng Huy sáng nay lại nghỉ học nhỉ? – Thằng Xung đặt vấn đề.
- Nó bị tao đập te tua vậy mà còn đi học được thì tao đi bằng đầu! – Tôi nhếch mép nói.
- Hay có khi nào nó kêu người phục kích, tí ra về trả thù tụi mình không ta? – Thằng Quý ái ngại hỏi.
- Yên tâm, trong tay tụi mình mà còn đoạn băng ghi âm ngày hôm qua thì nó không dám vọng động gì đâu, khéo chừng lại còn bỏ xừ mà đi ấy chứ! – Tôi vỗ vai trấn an nó.
- Sao mày biết? – Tuấn rách nghi hoặc.
- Chắc chắn ấy chứ, mày thử nghĩ xem, nó gây sự tụi mình trước mà lại tự nhận tội, thế thì nó với gia đình làm to chuyện lên để được gì? Lạng quạng thằng Xung đưa cuộn băng cho mẹ nó, thế là cả nhà thằng Huy lên báo, cộng thêm vụ nó đánh con ông thầy bên trường Chuyên, tao đảm bảo tụi mình bình yên vô sự mà! – Tôi nhún vai đáp.
- Ờ, được vậy thì tốt, chứ tao oải quá rồi, chả ham đánh đấm gì nữa! – Luân khùng thở phào.
- Ủa mà hôm qua về đến nhà, tụi mày có bị tra hỏi gì không? – Tôi thắc mắc vì chả biết có thằng bạn nào lâm vào tình cảnh như tôi, vừa về đã bị ba mẹ tra vấn hay không.
- Tao bảo đi đá banh bị té, xong chuyện! – Tuấn rách thản nhiên nói.
- Tao thì nói bị té xe, haizz! – Thằng Chiến xụ mặt.

Tôi quay sang Dũng xoắn:

- Còn mày? Nói sao?
- Tao cũng nói đi đá banh té, bình thường thôi, hề hề!

Đến lượt thằng Quý:

- Mày thì sao?
- Tao... nói đi đánh lộn!
- Hả? Mày... điên à?
- Không, tao nói trên đường về tao thấy... nhỏ kia bị tụi côn đồ trấn lột, nên... tao lao vào tương cứu, thế là nhà tao tin ngay tấp lự, khen tao tới tấp!

Đến đây thì cả đám bọn tôi đều đàn mặt ra nhìn thằng Quý mà nhăn nhó:

- Ôi đêch... chém gió kinh điển!
- Lại còn giả thành Lục Vân Tiên, chắc con nhỏ đó là Kiều Nguyệt Nga rồi!
- Hề hề, ai dè con nhỏ đó là Yên mập mới hài chớ, ớ hớ hớ!

Luân khùng và Khang mập thì cũng đã thống nhất với tôi là nói với gia đình đá banh bị té, chỉ riêng Khang mập phải giải thích hơi chặt vật với mẹ nó rằng nó bị... tôi sút bóng thẳng vào mặt

nên mới bầm mắt, báo hại tôi sau này sang nhà nó đều cúp đầu cúi thủ như thằng trộm gà.

- Vậy chừng nào đi thăm Sơn đen? Còn cho nó ăn mừng nữa chứ! – Khang mập hỏi.

- Ủ, rủ cả A Lý luôn, nó bảo nó sắp về quê rồi! – Dũng xoắn đồng ý ngay.

- Hay ngày mai đi, bữa nay học bữa cuối, ngày mai kiếm nhà thằng nào đó rồi tụi mình nấu ăn như bữa sinh nhật thằng Chiến ấy, ăn mừng chiến thắng cho hoành tráng chứ! – Luân khùng hiến kế.

- Mà nấu nha? Tụi tao ăn! – Tuấn rách nheo mắt bơm đều.

- Tao... đâu biết nấu! – Thằng Luân tắt đài ngay tức thì.

- Nguyên băng bọn con trai ở đây, có thằng nào biết nấu ăn không? – Tôi hỏi.

Luân khùng lắc đầu, Tuấn rách huyết sáo giả lơ, Khang mập thì khỏi nói, tôi vẫn còn nhớ vụ đập sò đá thần thánh của nó hồi trước, Dũng xoắn thì bảo chỉ biết nấu mì tôm, thằng Chiến đòi mua bánh phồng với khô bò cho gọn, thằng Quý với thằng Xung thì làm bộ mặt “đừng có hỏi gì bọn tao”.

Thế là tôi chung hứng nhăn mặt:

- Không biết nấu thì rủ về nhà ăn mừng cái quái gì nữa?

- Có một người biết nấu ăn!

- Ai? – Tôi ngơ ngác khi thấy cả bọn chiến hữu dòm mình lom lom.

Và rồi tụi nó đồng thanh nói:

- Trúc Mai chứ ai!

Tôi toát mồ hôi chống chế ngay:

- Sao... ai lại đi rủ con gái chứ?

- Có gì đâu, bọn tao đánh nhau toạc đầu mẻ trán là để tác hợp cho mày với em yêu của mày, giờ nhờ em yêu mày nấu ăn cho cả bọn một bữa gọi là đáp lễ không được à? – Luân khùng nói đến đâu lập luận sắc bén đến đấy.

- Chuẩn luôn, đáp lễ đi! – Đám bạn liền hòa theo.

- Để... để tao hỏi đã! – Tôi ấp úng nói.

- Hỏi quái gì, thống nhất vậy đi, tổ chức ở đâu là tùy vợ chồng nhà mày, hê hê! – Khang mập cười toét mang tai.

- Thì ở nhà thằng Chiến chứ đâu! – Tôi ngơ ngác.

- Tao đổi ý rồi, thấy nhà mày với nhà Mai đẹp hơn, rộng hơn, hé hé! – Thằng Chiến bơm đều.

- Lại chuẩn, chọn đi con trai, ở đâu bọn tao cũng tới được! – Tuấn rách khoái chí tử.

Đến đây thì tôi thiếu điều muốn quỳ xuống lạy luôn đám bạn cho rồi, chứ nghĩ sao mà kéo cả đám về nhà tôi chứ, thằng nào thằng nấy mặt mũi cũng te tua thảm hại, khác nào tự tố cáo với gia đình tôi rằng tôi là... thằng giang hồ lập băng đảng đánh nhau có tổ chức đâu. Đãi tiệc thì chắc chắn rồi, tụi bạn giúp tôi quá nhiều, chuyện trả lễ đền ơn là điều chắc chắn không phải bàn cãi, thế nhưng nhờ Tiểu Mai nấu ăn cho cả hội ba trời ba đất này cùng chọn địa điểm tổ chức là chuyện đáng để suy nghĩ à nha!

Thế là sau khi bữa học cuối cùng kết thúc trong tiếng vỗ tay rào rào chúc Tết của cô chủ nhiệm cùng lời hẹn gặp lại vào đầu năm mới, tôi thấp thỏm dắt xe ra ngoài, bước đến chỗ Tiểu Mai đang ôm cặp đứng đợi:

- Về... thôi em!
- Ủa, bạn bè tốt ghê ha! – Tiểu Mai hấp háy mắt.
- Hả? Sao? – Tôi ngơ ngác.
- Thì hội bạn của anh đó, mặt mũi ai cũng bầm dập y chang nhau, hi hi! – Nàng tùm tùm.
- Ờ... ác chiến kịch liệt mà! – Tôi thần thờ trả lời.
- Nào, về thôi, trưa rồi! – Nàng đặt cặp vào giỏ xe rồi ngồi lên yên sau.

Trên con đường đầu xuân đầy nắng và những cơn gió mát rượi, tôi chở Tiểu Mai về nhà, dọc đường có dừng lại ghé mua vài mớ rau củ quả để nàng nấu bữa trưa. Tranh thủ lúc Tiểu Mai đang vui vì vừa chọn mua được bọc táo ngon ngọt theo lời nàng, tôi vội đặt vấn đề:

- Em nè!
- Hở?
- Đám thằng Khang ấy....!
- Ủa, sao cơ?
- Anh... muốn nhờ em... nấu ăn được không?
- Hi, là sao? Nói rõ ra đi, mọi người định ăn mừng à?
- Ờ... sao em biết?
- Câu đầu anh nhắc bạn anh, câu sau anh nhờ em, vậy chẳng phải ăn mừng thì là gì?

Tôi ngó người ra vì cô nàng thông minh đang nhoẻn miệng cười đằng sau lưng:

- Ừ... thì vậy!
- Được mà, mọi người định khi nào?
- Chắc... ngày mai!
- Rồi tổ chức ở đâu?

Đến đây thì tôi bắt đầu tắc tị, ấp úng chả nói nên lời, trông thấy bộ dạng như gà mắc tóc của tôi,

Tiểu Mai tùm tùm nói:

- Được rồi, qua nhà em nhé, anh báo mọi người là chiều mai!
 - Thật à? - Tôi mừng rỡ.
 - Ủa, xem như em cảm ơn mọi người vậy, hi! – Nàng đáp.
 - Cảm ơn gì? – Tôi hỏi.
 - Biết rồi còn hỏi, ngốc! – Tiểu Mai đập vai tôi.
 - À... mà một mình vừa đi chợ, vừa nấu ăn cho nhiều người, có ổn không? – Tôi lo lắng.
 - Ai bảo chỉ có một mình em chứ? – Nàng nghiêng mái đầu hỏi.
 - Chứ... ai nữa? Anh có biết nấu nướng gì đâu?
 - Không nấu thì phụ, sáng mai anh qua nhà em, mình đi chợ rồi về ăn trưa, sau đó em nấu ăn, anh phụ được gì thì phụ, đến chiều chuẩn bị nhà cửa đón mọi người là vừa!
 - Ố... anh... đi chợ quê lắm, con trai mà!
 - Quê gì, tập đi cho quen, sau này còn chở em!
 - Trời....!
 - Hừ, chỉ muốn ăn mà không muốn làm!
 - Ấy.... ấy....rồi, sáng mai qua! – Tôi hoảng hồn cong người né cú véo của Tiểu Mai.
 - Hi, đúng 10 giờ sáng có mặt đấy nhé! – Nàng cười khúc khích.
 - Sao phải đến tận 10 giờ? – Tôi thắc mắc.
 - Ngày nghỉ, cho anh ngủ nướng một bữa! – Tiểu Mai nháy mắt.
- Quá đỉnh luôn, người yêu tôi tâm lý quá đi, biết cả tôi thế nào cũng... ngủ nướng và lồm cồm bò dậy vào lúc gần trưa, thiệt là... ghê!
- À, để em nhờ bé Trân sang phụ một tay, chắc con bé cũng rảnh! – Tiểu Mai tiếp lời.
 - Hà? Rủ chi? – Tôi sững sốt.
 - Ờ... Trân cũng có dạy anh học thêm mà, rồi còn giúp em nữa, mời qua thì tốt chứ sao! – Nàng nhíu mày vẻ không vừa ý với tôi.
 - Rồi, thì rủ, anh qua chở bé Trân luôn phải không? – Tôi gật đầu đáp.

Ngay tức thì Tiểu Mai nheo mắt nhìn tôi như dò hỏi:

- Sao thế? – Tôi ngơ ngác.

Và rồi nàng nhún vai thản nhiên nói:

- Trân biết đi xe đạp, anh đừng đa sự!

- Ờ, thì thôi, làm gì dữ vậy! – Tôi rút cổ đáp.

Tiểu Mai khẽ cười, đưa tay véo nhẹ mũi tôi:

- Em phải dữ mới trị được anh thôi, chàng à!

- Hê hê, được người đẹp trị thì có dữ mấy anh cũng chịu! – Tôi khoái chí tử.

- Nhớ nhé, để rồi xem! – Nàng khúc khích vẻ không tin lời tôi nói.

Quả thật là “để rồi xem” của Tiểu Mai đúng thật, tôi sau này có đôi lúc phải tự ngẫm nghĩ lại, chính xác một sự thật rằng con gái mà có gò má cao là hay dắt mũi con trai lắm, mà vậy thì thằng bị dắt mũi là tôi bây giờ, chẳng hoá ra là đã thành... sợ vợ rồi ư? Hic!

Chương 263

Sáng hôm sau là ngày nghỉ đầu tiên trong kỳ nghỉ Tết nguyên đán kéo dài hơn một tuần lễ của tất cả học sinh, những tưởng ngày hôm nay sẽ như mọi năm, tức là tôi sẽ nằm ngủ thả giàn đến tận gần trưa mới lò dò xuống ăn cơm trong sự cầu nhàu của mẹ. Thế nhưng năm nay lại không có như vậy, chỉ hơn 8 giờ sáng là tôi đã bật dậy ra khỏi giường, dọt qua vài đường quyền là lướt rồi tắm rửa sửa sang, đúng 9 giờ tôi thay quần áo bánh bao rồi ra phòng khách ngồi đợi.... đến 9 giờ 30 phút của ngày.

Sở dĩ tôi siêng năng bắt tử như vậy không phải là do tôi muốn, mà là do ngẫu hứng, và sự ngẫu hứng đó lại bắt nguồn từ cuộc điện thoại sang nhà Tiểu Mai của buổi tối hôm qua. Đầu đuôi là do sau cú véo mũi đầy yêu thương của nàng, về đến nhà tôi vẫn còn tẩn ngẩn tẩn ngẩn mãi, cuối cùng sau một hồi đắn đo suy nghĩ, tôi quyết định nhắc máy gọi sang nhà Tiểu Mai:

- Em à? – Tôi hỏi ngay khi đầu dây bên kia được nhắc máy.
- Anh về nhà nhanh vậy? – Tiểu Mai biết ngay là tôi.
- Ủ, siêu tốc độ mà, chạy vèo cái là tới nhà! – Tôi tự hào khoe.
- Nhanh cho lắm, từ từ mà về có sao đâu! – Nàng khế trách.
- Hê, trăm vẫn bình an, ái phi à!
- Gì cũng nói được, mà khuya rồi sao còn chưa ngủ?
- Ờ, gọi qua để biết em ngủ chưa đấy mà!
- Hừ, em ngủ rồi!
- Ờ hay, em ngủ rồi thì anh đang nói chuyện với ai nhỉ?
- Với một người đã ngủ nhưng vẫn lo là anh đã về nhà chưa, hi hi!

Kế hoạch gài hàng kê tử đứng Tiểu Mai thế là tan tành mây khói, tôi cứ tưởng mình hỏi một câu thông minh lắm, ấy thế mà thế là nghe nàng nói xong câu này, tôi đỏ bừng mặt, cứ ấp a ấp úng gãi đầu như gà mắc tóc, báo hại ông anh đang xem phim kế bên cứ dòm chừng nhìn qua bàn điện thoại khiến tôi vội chỉnh giọng sửa lại tư thế... nghiêm trang như lúc đầu:

- Ủm... vậy à.....!
- Vậy có gì nữa không nè? – Tiểu Mai chắc là đang tẩn tẩn ở nhà mà cười trêu tôi.
- Thì... chúc ngủ ngon! – Tôi lúng búng nói.
- Hi, anh cũng vậy ha! – Nàng trả lời.
- À....khoan....!

- Hở? Sao nữa, chàng?
- Hê hê, em bảo là ngày mai cho anh ngủ nướng đúng không?
- Ủa, thì đến 10 giờ qua đón em đi chợ là được rồi!
- Thế lờ... anh ngủ quên thì sao?

Tôi cười đều thì thâm vào điện thoại, chắc hẳn rằng Tiểu Mai sẽ giãy nảy lên mà năn nỉ tôi đừng có ngủ quên để còn qua sớm, thế nhưng....

- Đúng 10 giờ không sớm không trễ, cứ sai lệch là tui treo ông lên trước cổng, nhé?
- Gì...ghê vậy....?
- Ngủ i, cứ ở đó tán chuyện thì sáng mai đừng bảo là em không báo trước, vậy nhé!
- Ớ.....!

Nói rồi Tiểu Mai cúp máy, mặc tôi đang há hốc mồm ra vì bất ngờ trước phản ứng của nàng, vì không dè... nàng trả lời hắc ám đến như vậy, cứ hờ một chút là lại dọa đem tôi lên mà treo mà tung xẻo.

- Hiền đệ, lại đây xem phim hay lắm nè! – Ông anh tôi ngoắc lại gần.
- À... đệ ngủ trước nhé đại ca! – Tôi đưa tay quạt mồ hôi lúc này đã lấm tấm trên trán.
- Cái thằng này, mới có 10 giờ hơn, mà được nghỉ học rồi mà? – Ông chung hửng.
- Ngủ sớm, mai em có việc rồi! – Tôi thè lưỡi đáp.
- Việc gì? Tao định sáng mai rủ mày đi uống café tán dóc chứ! – Ông anh tôi trở mắt.
- Ủa... em qua nhà Mai chơi rồi! – Tôi lắc đầu khổ sở nói.
- A cái thằng, anh em trước gái sau mà mày chơi vậy đó hả?
- Đâu có, tại em hẹn trước rồi mà!
- Được, phăng gấp cho bố, nhớ nhá con trai, lảng vảng ở đây tao tát vỡ mồm!
-!
- Phăng, ngay và luôn!
- Dạ....dạ..... em đi ngay!

Thế là tôi cuống cuống phóng vèo lên phòng để tránh ánh nhìn toé lửa cùng Phong thần cước trứ danh của ông anh bá đạo, suốt từ lúc đó đến lúc đặt lưng xuống nệm giường, tôi mới gác tay lên trán mà trần trọc:

- “Không lẽ sau này mình lấy một cô vợ hắc ám vậy sao ta? “

Chính vì vậy mà sáng hôm nay, khi chỉ mới 9 giờ 30 mà tôi đã quần áo tuơng tát ngồi châu chực

sẵn dưới phòng khách, chỉ còn đợi giờ lành linh thiêng là phóng xe đi ngay.

- Hiền đệ, dậy sớm thế? – Ông anh tôi mắt nhắm mắt mở, lò dò bước xuống cầu thang.

- Hê, tối qua ngủ sớm mà huynh! – Tôi cười khoái chí.

- Cặp kính tao để đâu rồi kia? À, mày ra ngoài mua dùm tao ổ bánh mì ăn sáng coi! – Ông quờ quạng tìm mắt kính.

- Thôi... giờ đệ đi rồi! – Tôi nhảy dựng lên vì sắp sửa bị sai vặt như hồi trước.

- Nhớ nha con, phăng ngay cho tao! – Không ngoài dự đoán, ông anh tôi hỏ báo ngay lập tức.

-!

Không thể chậm trễ hơn, tôi nhảy tót ra khỏi ghế để né cái cốc đầu của ông anh rồi phóng vội ra sau nhà dắt xe đạp lên đường... tị nạn.

- Em đi nhé đại huynh, chiều về em mua Sting dầu cho! – Tôi cười toe khi thấy mình đã an toàn ở bên ngoài cổng nhà.

- Khởi cần, tao uống nước lọc là được rồi, thằng bất nghĩa, vì gái quên anh em! – Ông anh tôi buột miệng chửi đồng.

Toét miệng cười khoái trá vì mới sáng ra đã chọc được ông anh giận điên lên, tôi sung sướng đạp xe khởi hành sang nhà Tiểu Mai, trong lòng phơi phới chuẩn bị đón nhận một ngày mới đang chờ với nhiều thật nhiều những niềm vui. Khung cảnh đường phố xung quanh dường như cũng vui cùng với tôi, khi mà những dãy chợ Tết đã được bày ra khắp nơi trên phố, mang lại một không khí đông đúc tấp nập mà không thể lẫn vào đâu được mỗi khi xuân về. Những chậu mai Tết nổi bật giữa những loài hoa khác, đang e ấp với những búp non xanh mơn mớn, hứa hẹn sẽ nở rộ thành những khóm mai vàng vào đúng những ngày mỏng một mỏng hai Tết, những quầy hàng bánh mứt và vật dụng trang trí được dùng mỗi độ xuân sang cũng thêm phần tất bật với từng khu vực riêng của mình. Tất cả hợp lại thành một bầu không khí bận rộn nhưng tràn đầy sức sống của những ngày giáp Tết mà ngay từ nhỏ tôi đã rất khoái, đó gọi là chỉ khi ở tại những ngày giáp Tết, bạn mới thấy đó thực sự là Tết Nguyên Đán.

Vừa thông thả đạp xe vừa thưởng hoa ngoạn cảnh, đúng 10 giờ kém một phút là tôi đã dừng xe ngay trước cổng nhà Tiểu Mai, đưa tay bóp thắng xe đạp cà tàng một cái kít rõ to mà hệt như đang bóp còi chiếc Lamborghini Murcielago đến rước tiểu thư đi chơi vậy:

- Còn 5 giây! – Tôi đưa tay nhìn đồng hồ rồi bắt đầu đếm ngược.

- 4...3...2.....một... 10 giờ sáng... Happy new... hour!

- Kính coong....! – Tôi đưa tay nhấn chuông cửa.

- Đúng giờ quá ha? – Giọng nói của Tiểu Mai ngay lập tức vang lên làm tôi lạnh cả tóc gáy, vì cứ như xuất phát từ đâu đó trên thính không ấy, chẳng phải từ trong nhà vọng ra.

- “Chết tía... vợ con biết bay.....!” – Tôi thót tim nhìn quanh quất tìm nơi xuất phát chất giọng dễ thương của Tiểu Mai.

- Nhìn đâu vậy? Trên đây nè!

Theo phản xạ nhảy bèn từ đôi tai thần thánh cung cấp dẫn đến cho bộ não thiên tài xử lý, tôi nhanh như cắt đưa mắt ngược lên cao nhìn qua cánh cổng sắt màu đen:

- Hi! – Tiểu Mai đang tựa cằm vào khung cửa sổ, nàng đưa tay hấp háy chào tôi.

- Ủầy... giật mình! – Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Đợi em xuống mở cổng! – Nàng mỉm cười rồi khuất sau ô cửa sổ.

Đến đây thì tôi mới ngó người phát hiện, hoá ra tính từ cánh cổng sắt nhà Tiểu Mai chệch vào bên trong vườn một chút, nhìn lên trên cao là một tầng lầu khuất sau những tán cây hoa sữa đang xoè rộng ra. Và nơi Tiểu Mai đứng khi nãy là một căn phòng có hai khung cửa sổ nhìn thẳng xuống là thấy ngay người nào đang đứng trước cổng. Chỉ đơn giản là vậy, thế mà trước giờ tôi vào nhà nàng mấy lần mà chẳng bao giờ để ý chỉ vì cây hoa sữa trong vườn cứ xoè rộng tán lá mà che khuất tầm nhìn bên trên. Mà kể ra ở nhà Tiểu Mai cũng thích thật, thử tưởng tượng mới sáng sớm mở toang cửa sổ đón nắng mai cùng làn gió mới trong lành với hương hoa sữa dịu nhẹ là tôi đã khoái mê toi rồi.

- Chào buổi sáng, hi! – Tiểu Mai sáng nay vận áo pull màu trắng đơn giản với váy xanh mở cổng bước ra.

- Sáng ra đã hù người, em cũng ghê thật! – Tôi phì cười.

- Hay nhỉ, em đợi anh thôi chứ có gì mà hù! – Nàng bĩu môi rồi đứng tránh sang một bên để tôi dắt xe vào sân.

- Thì đúng giờ là anh tới, có gì mà phải đợi!

- Tưởng anh ngủ quên, hi hi!

- Thôi không dám, sợ bị treo lủng lẳng trước cổng lắm!

- Em dọa mà cũng tin!

Tiểu Mai nói xong, tôi trở mắt nhìn nàng trân trối:

- Haizz, em dọa mà như thật ấy!

- Thì như đã nói, phải dữ mới trị được anh mà! – Nàng đan tay khúc khích cười.

- Ờ mà Trân chưa qua à? – Tôi nhìn vào trong thắc mắc.

- Chưa, mình đi chợ rồi về nhà, lát sau em sẽ gọi Trân tới! – Tiểu Mai đáp.

- Ủ, vậy giờ đi luôn chứ nhỉ? – Tôi hỏi tiếp.

- Đợi em thay đồ chút! – Nàng nhún vai trả lời.

Đến đây tôi lại càng ngạc nhiên tột, cứ nhìn nàng mà nhân nhở, Tiểu Mai thấy vậy bèn nghiêng mái đầu nhìn tôi hỏi:

- Làm gì... nhìn người ta dữ vậy?
- Thì... em mặc đồ này cũng đẹp mà, đi chợ có sao đâu! – Tôi áp ứng nói.
- Ngốc ơi, ai lại mặc váy đi chợ! – Tiểu Mai lắc đầu ngao ngán.
- Ủ...nhỉ...! – Tôi bối rối đáp.

Tiểu Mai bật cười thành tiếng trước điệu bộ ngắc ngư của tôi, nàng hỏi:

- Vậy anh ăn sáng chưa? Vào nhà ngồi đi!
- Rồi, mới vừa nãy! – Tôi trả lời.
- Thế đợi em chút nhé! – Nàng nói rồi bước vội lên lầu.

Tôi ngồi tựa người ra ghế, ngồi nhớ lại mấy bộ phim mà mình vẫn thường xem, rùng mình nhớ lại một câu nói được đúc kết từ những bộ phim đó:

- “Khi bạn đến nhà con gái, hãy nói đợi một chút rồi biến mất, điều đó có nghĩa bạn sẽ phải đợi cô ấy trang điểm sửa soạn ít nhất là nửa tiếng đồng hồ, và có khả năng dao động đến gần một tiếng chứ chẳng chơi! “

Chỉ mới nghĩ có nhiều đó thôi mà mặt tôi lúc này đã chảy dài ra như trái dưa leo, gì chứ ngồi yên một chỗ mà đợi với chờ là chán ngán đến tận cổ. Thế nên tôi đành tặc lưỡi nhìn quanh quất trong nhà nàng xem có gì để nghịch chơi hay đọc cho đỡ buồn, mà chung quy lại cũng chả có gì để tôi giết thời gian được. Tôi đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, cạnh bên là chiếc bàn gỗ, nhìn xéo một chút là những chậu hoa cảnh trang trí, trên tường là vài bức tranh phong cảnh, gần cửa sổ là bộ đàn Piano, kế bên đó là cây Guitar nhãn hiệu Lakewood thần thánh mà đã thuộc quyền sở hữu của tôi, ngoài ra chẳng có sách báo gì hết.

Không lẽ giờ lại lôi Guitar ra dạo vài nốt, nhớ Tiểu Mai biết được thấy tôi đàn sai nốt nào lại bắt tập đi tập lại thì có mà tèo đời, thế là tôi nổi hứng chuyển sang nghịch...Piano.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế bốn chân lót nệm màu đen, quan sát cây đàn dương cầm đen tuyền bóng loáng một màu, ở gần nắp đàn có nhãn hiệu Kawai, đưa tay nhấc nắp lên, một dãy những phím đàn trắng đen lộ ra hàng loạt.

- Chóc! – Tôi ấn đại một phím đàn.

Một âm thanh rất ư là quý tộc vang lên trong không gian căn phòng, tôi khoái chí nhấn thêm vài phím nữa, rồi nổi điên lướt tay hết một lượt trên toàn bộ các phím đàn.

- Chà... Guitar chưa xong lại lo Piano rồi? – Tiểu Mai bước từ trên lầu xuống.
- Ờ...sao nhanh vậy? – Tôi giật thót người quay lại.
- Nhanh chuyện gì? – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.
- Anh tưởng.....! – Tôi áp ứng nói không hết câu.
- Tưởng em trang điểm lâu thật là lâu chứ gì? – Nàng phì cười.

- Ủ....! – Tôi gái đầu thú nhận.

- Hi, đi chợ chứ có phải đi chơi đâu mà kiểu cách! – Nàng lắc đầu nhìn tôi trêu.

Trước mắt tôi, Tiểu Mai mặc áo pull trắng, quần jean đơn giản rồi thêm áo khoác nhẹ bên ngoài, tay đeo chiếc túi xách nhỏ xíu mà các vị con gái hay đeo một bên tay để đựng đồ đạc son phấn lỉnh kỉnh các thứ, chỉ đơn giản là vậy.

Và chính vì thế, tôi rút ra được một kinh nghiệm của ngày hôm nay, đó là bạn gái tôi, Diệp Hoàng Trúc Mai, nàng đã xinh đẹp sẵn rồi nên có kiểu cách hay không thì sự thật vẫn vậy, tôi từ sau này chẳng cần phải lo mỗi lần sang nhà sẽ phải đợi nàng trang điểm lâu lắc như những quý bà điệu đà thường thấy trên phim ảnh nữa.

Kinh nghiệm này, e hèm... về sau có sai đứt đuôi một số lần, tức là... thỉnh thoảng tôi cũng có những lúc ngêch mặt ra mà đợi dài cả cổ.

- Vậy đi thôi, 10 giờ hơn rồi, anh hẹn mọi người khi nào? – Tiểu Mai hỏi.

- Tầm 4 giờ chiều là tụi nó tập trung ở nhà thằng mập, rồi chắc khoảng gần 5 giờ tụi nó mới đến nhà mình! – Tôi “hồn nhiên” đáp.

- Nhà...mình? – Nàng tròn mắt nhìn tôi.

- Sao? – Tôi vô tư hỏi lại.

- Mình... là mình nào? – Tiểu Mai tùm tùm.

- Thì... tụi mình....a.... nhầm, là nhà em... nhà em! – Tôi ngớ người mất một giây rồi hú vía đĩnh chính lại.

- Tưởng anh muốn sang ở rể, hi hi! – Nàng khúc khích cười.

- Đi... chợ thôi...! – Tôi đỏ mặt chống chế.

Đợi Tiểu Mai khoá lại cổng ngoài thì tôi mới gạt tó xe mà dắt xuống lề đường:

- Rồi, chợ ở đâu? – Tôi hỏi.

- Chợ Lớn chứ đâu, anh ở đây mà còn hỏi! - Tiểu Mai đập vai tôi.

- Ố... lúc này đang là chợ Tết đấy, đông lắm, vào là phải gửi xe! – Tôi nhăn nhó.

- Thì vậy chứ sao! – Nàng đáp.

- Hay em... vào chợ mua gì thì mua, anh ở ngoài đợi!

- Không, vào mang đồ phụ em chứ!

- Mua nhiều lắm hay sao mà phụ?

- Hay nhỉ, là nấu ăn cho gần mười người đấy ông tướng!

- À... quên....!

- Kế hoạch là em mua đồ, anh mang đồ, về nhà mình cơm trưa xong thì khoảng 1 giờ trưa bé Trân sẽ qua, rồi nấu ăn đến chiều đợi mọi người qua là vừa!

- Còn anh làm gì?

- Phụ bạn em một tay!

- Anh không biết nấu, phụ gì được trời!

- Thì... em nhờ gì anh làm được thì làm, ôi.....!

- Hic, mở tiệc tùng chi cho mệt vậy!

- Thôi đừng có than thở nữa, đạp xe dùm em đi!

Tôi nhăn nhó đưa chân đạp pê-đan xe, lòng thầm rầu rĩ vì chỉ lát trưa thôi là tôi buộc phải làm một chuyện mà tôi không thích chút nào, đó là lằng xằng chạy quanh quẩn dưới bếp như một thằng bị sai vặt chính hiệu, mà tôi thì có thích làm bếp chút nào đâu chứ!

- À quên, tiền mua đồ hết tất cả bao nhiêu thì em nói, để tui mình chia đôi nha! – Tôi nhắc.

- Được rồi, có bao nhiêu đâu mà! – Tiểu Mai mỉm cười lắc đầu.

- Không, bảo chia đôi là chia đôi! – Tôi cương quyết nói.

- Anh còn học sinh mà, tiền cứ giữ mà tiêu vặt! – Nàng tiếp lời.

- Em cũng là học sinh chứ hơn ai! – Tôi hừ mũi đáp.

- Rồi, thì chia đôi vậy!

- Hề hề, anh bảo thì phải nghe chứ!

Tôi khoái chí trả lời, phải vậy chứ, dù là tiệc tùng đãi bạn nhưng tuyệt đối không được để Tiểu Mai gánh phần tiền hết một mình, chứ nếu cứ im im ăn xong cấp mông đi về thì nhục chết đi được. Vả lại chuyện đi chợ mà tiền bạc hai đứa cùng góp vào làm tôi cảm thấy vui vui thế nào ấy, cứ như là... vợ chồng mới cưới vậy.

Thế nhưng tôi chỉ sung sướng tự hào về cái sự oai phong của mình được vài giây, vì ngay sau đó Tiểu Mai đã tũm tĩm nói:

- Cũng tốt, anh chia bớt tiền chợ thì sẽ giảm được thời gian lang thang ở mấy tiệm internet, hay là sẵn dịp bỏ hết mấy trò game online vô bổ mà phí tiền luôn nhỉ?

Ngay tức thì tôi dờ người ra vì bất động, mặt dần thối như thằng bù nhìn giữ ruộng dưa:

- “Ôi... đêch! “

Chương 264

Lần đầu tiên được đi chợ với bạn gái, tôi cũng chả biết phải gọi là thích hay là không thích nữa, bởi thật ra trước đây tôi cũng từng dạo chợ với Khả Vy, nhưng chỉ là vòng ngoài của chợ, tức là... chợ Tết, chỉ đi xem cây cảnh hoa quả rồi về. Còn hôm nay, tôi đi cạnh Tiểu Mai, và theo chân nàng cứ thế tôi dạo hết quầy hàng này đến quầy hàng khác, từ thịt heo sang thịt bò tới cả thịt gà, từ cá đến tôm rồi quay lại mực, từ rau nháy qua củ rồi vọt ngược về quả cây các loại.

Mười lăm phút đầu tiên, tôi hớn hở nhận giỏ đồ từ tay Tiểu Mai, chỉ là vài kg thịt, nhẹ hều:

- Anh cầm giùm em nhé! – Nàng cười duyên dáng.

- Chuyện nhỏ! – Tôi vỗ ngực đáp.

Vài phút sau, tôi tiếp tục nhận bọc cá tươi:

- Cẩn thận coi chừng dây vào người! – Tiểu Mai nhắc chừng.

- Ừ, không sao, tiếp đi em! – Tôi nhún vai bình thản đáp.

Lại vài phút sau nữa:

- Tôm tươi quá, mua về một ít, anh nhỉ?

- Ừ, nhìn ngon đó, luộc ăn chấm muối là vô đối!

- Hi, nhiều tiền một kg vậy bác?

Và lại vài phút sau nữa:

- Anh bỏ bọc cá vào giỏ thịt đi, rồi xách bọc tôm bên tay trái, tay này cầm giúp em nha!

- Ừ....! – Tôi ngần ngừ nhận bọc rau sống.

Rồi lại sau đó:

- Anh, bên này nè, thích ăn Yakiniiku không?

- Là gì?

- Thịt bò nướng đấy, ngon lắm!

- Bá cháy con bọ chết!

Và thêm nữa:

- Chỗ que này em định xiên tre với thịt gà, rồi ướp rượu, sau đó nướng lên, được không nhỉ?

- Hết sảy con cào cào!

- Anh... xách thêm được nữa không?

- Vô... tư.... đi...!

Nhưng vẫn chưa hết:

- À, còn trái cây nữa, anh thích ăn trái cây nào?

- Dưa hấu!

- Vậy mình đi mua dưa hấu!

- À... nặng lắm đó, em!

- Anh không xách nổi nữa hử? Thôi để em xách cho!

- Được mà... pình...phường... thôi!

Và cuối cùng:

- Tiểu Mai... mua xong hết chưa....?

- Em... định còn vài thứ nữa, ít thôi!

- Anh nghĩ là... đủ rồi đó... hự....!

Chốt hạ câu này, làm thân con trai mười hai cái bến, bảy nổi ba chìm với nước non!

Vâng, tay trái tôi xách hai bọc thịt gà cùng thịt bò cùng với rau sống, tay phải tôi là giỏ tôm tươi cùng với một đồng que xiên, đi kèm một bên là quả dưa hấu to đùng với cơ số nào là táo, mận với quýt, lủng lẳng một bên vai là gia vị các thứ, thiếu điều còn đeo luôn vào cổ cả bọc bánh kẹo truyền thống mà Tiểu Mai vừa mua.

Tiểu Mai tùm tùm nhìn tôi rồi nàng vỗ trán ra vẻ sực nhớ một điều gì đó:

- Quên mất, còn mua thêm thời cua để về nấu súp nữa chứ!

- Anh... lạy em... nhiều đây là ăn lở núi rồi, chấp cả thằng mập với Yên ù thì cũng ăn không có hết đâu! – Tôi meo máo.

- Hi, giỡn mà, vậy về thôi! – Nàng khúc khích.

Được lời như cởi tấm lòng, tôi quên cả mớ “hành lí” nặng nề đang mang mà bước đi như chạy, thoăn thoắt phóng ra bãi gửi xe:

- Được rồi, có bắt anh mang gì nữa đâu, đưa bọc trái cây em cầm giùm cho, hi! – Tiểu Mai háp háp mắt.

- Không sao, ra xe rồi, đói bụng! – Tôi lắc đầu.

- Giờ về cơm trưa là vừa! – Tiểu Mai ngồi lên sau xe tôi.

- Ừ, hic! – Tôi nhăn mặt nghĩ đến cảnh tượng tiếp theo.

Chốc sau, tôi vật lộn với mớ giỏ xách bọc bì bên tay lái mà phải chật vật lắm mới đạp xe về được đến nhà Tiểu Mai, rồi lại khệ nệ mang vào trong nhà thẳng luôn ra sau bếp. Tiểu Mai khoá cổng

dắt xe vào trong rồi mới bước theo vô nhà.

- Xong! – Tôi phải phải tay rồi ngồi phịch luôn ra nền nhà.

- Rửa tay, anh! – Tiểu Mai nhắc khẽ.

- Ờ....ừ....! – Tôi điếng hồn khi nghe nàng nói câu này.

Chính bởi vì Tiểu Mai kêu tôi rửa tay nên tôi mới sợ, một lẽ đơn giản đó là theo kế hoạch thì bây giờ là sắp ăn trưa, thế nên tôi sẽ phải xắn tay áo mà phụ người đẹp một tay, mà tay dơ thì sao làm bếp được, phải rửa tay thôi.

- “Giờ mà rửa tay là chỉ có nước phụ tiếp, vừa xách cả đồng đồ một bã người, lại phải lằng xằng nấu ăn sao trời?” – Tôi nghĩ thầm trong bụng.

Thế nhưng tôi đã lầm to, suốt từ lúc rửa tay xong đến lúc tôi ra bàn ăn vờ ngồi thở phò phò một nhọc thì Tiểu Mai chẳng hề dả động gì đến chuyện tôi phải phụ nàng. Ngay cả lúc tôi thấy vậy khoái quá, bật ti vi lên xem thì Tiểu Mai cũng vẫn một tay cặm cùi ở đằng bếp, hết quay bên này rửa rau lại quay bên kia thái thịt, rồi lại ướp, rồi lại nếm.

Thậm chí thấy tôi ngồi xem tivi mê mẩn quá, nàng còn nhắc chừng:

- Anh có khát nước thì mở tủ lạnh nhé, có trà đào em pha sẵn đấy!

Vâng, mẹ tôi nói không có sai, ăn cơm Tàu, ở nhà Tây, và lấy vợ Nhật chính là đây, những tưởng về đến nhà sau buổi đi chợ kinh hoàng là tôi lại phải bu đầu vô bếp mà làm lụng ghê lắm, hoá ra chỉ là ngồi chơi xơi nước thả giàn. Con gái Nhật Bản đúng là đảm đang thực nữ quá chừng đó mà, thiên đường chính là đây rồi, tôi ngồi phách đất chơi, Tiểu Mai qua lại nấu ăn làm bếp, y chang... một cặp vợ chồng son.

Thế nhưng tôi chỉ thần nhiên ngồi xem tivi được một lúc, khi nghe mùi thơm sực nức bốc lên từ đằng bếp là tôi đã nghe bụng đói cồn cào:

- Thơm quá, gần xong chưa em?

- Sắp thôi! – Tiểu Mai trả lời từ phía bên kia.

- Món bò nướng kiểu Nhật ấy hả? – Tôi hỏi tiếp.

- Không, món đó để chiều, giờ mình chỉ ăn trưa đơn giản thôi! – Nàng đáp.

- Đơn giản là món gì? – Tôi ngoái đầu lại hỏi.

Và khi nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt đỏ bừng của Tiểu Mai vì hơi nóng thức ăn, làn tóc dính bết trên đôi gò má cao kiêu hãnh thì tôi... cảm lòng không động, tự cảm thấy mình vô tâm quá sức, bèn đứng dậy bước tới:

- Ừm... có gì làm không? Hay.. anh rửa mớ chén đĩa này nhé?

-! – Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi.

- Gì...? Để phụ cho, làm nhanh còn ăn, đói rồi! – Tôi bối rối chữa thẹn.

- Hi, vậy rửa giúp em đằng đó đi, rồi chuẩn bị bàn ăn! – Nàng đưa ánh nhìn hạnh phúc cười vui vẻ nói.

Ngồi xem tivi mà áy náy chi bằng ra rửa chén mà thanh thản cho xong, cứ thế Tiểu Mai nấu ăn một bên, tôi đứng rửa chén một bên, rồi lại quay trở ra dọn bàn ăn.

- Xong rồi, còn gì nữa không em? – Tôi hỏi khi rửa xong chén bát và bàn ăn đã được dọn ra tươm tất, từ chén đĩa đến cả cơm canh món ăn các thứ.

- Woa... bất ngờ ghê! – Tiểu Mai cười khúc khích.

- Ủa, dù sao anh ở nhà cũng phụ nhiều lắm chứ bộ! – Tôi lúng túng đáp.

Sự thật là ở nhà tôi không có phụ gì nhiều, chỉ là chuyện... dọn cơm ra bàn ăn là chuyện của thằng út, và cũng kiêm luôn... rửa chén, chứ nếu không là đảm bảo mẹ tôi cắt cơm ngay:

- Nam ơi!

- Dạ, con đang đọc truyện mẹ ơi!

- Đi rửa chén!

- Ớ.....!

- Nam ơi!

-!

- Đi rửa chén, nhanh!

- Ủa.....!

- Nam ơi!

- Con đang nghe nhạc mẹ ơi!

- Nghe nhạc mà biết mẹ mày gọi à? Xuống rửa chén!

-!

- Cái thằng này lại chạy đâu rồi, Nam...mmmmm!

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi!

- Xuống ăn dưa dầu nè con!

- Dạ, dạ, có con liền nè!

- Rồi rửa chén luôn thể!

- Ủa...!

Nam - cái tên được gọi nhiều nhất trong ngày, Nam - nhân vật không thể thiếu được sau mỗi bữa ăn, Nam – tay rửa chén thực thụ, cho chén bát sạch bóng vết dầu mỡ, mềm mại với da tay.

Là vậy đó, thế nên tôi có thể dốt nấu ăn, nhưng nói về khoản rửa chén rửa bát thì tôi chẳng xếp nhất cũng phải đứng nhì thiên hạ, bởi do được mẫu thân đào tạo từ thuở nhỏ nên giờ tôi đã trở thành tay rửa chén chuyên nghiệp có thâm niên nhiều năm trong nghề, luôn được các đồng nghiệp ưu ái và dành phần nể trọng nhất định.

Thế nên lúc này đây Tiểu Mai ngạc nhiên cũng không có gì là lạ, có lẽ trước giờ nàng tưởng tôi chỉ là một ông mãnh quý tử suốt ngày ăn chơi lêu lổng.

- Ăn thôi, anh ngồi đi! – Tiểu Mai xới cơm ra chén.
- Bình thường... em có ăn trưa như vậy không? – Tôi tần ngần hỏi.
- Thì...cũng đơn giản vậy đó! – Nàng nhú mày đáp.
- Thế này mà là... đơn giản hả? – Tôi há hốc mồm.

Bàn ăn trước mặt tôi là một món súp, ba món chính, hai món phụ và một món canh, nhìn choáng gần hết cả bàn với thịt rau canh cá, lại thêm cả một đồng những chén nước chấm nhỏ xíu trông mà hoa cả mắt.

- Hi, nhìn hoài, ăn đi, chiều nay còn thịnh soạn hơn đây! – Tiểu Mai cười đáp.

Nghe nàng nói mà tôi toát mồ hôi hột, bữa cơm đơn giản mà đã nhiều món ăn đến như vậy thì chiều nay tiệc tùng thịnh soạn còn đến thế nào nữa, chắc có mà dọn cả ra ngoài đường ngồi ăn luôn mất.

- Nè, thưởng cho lúc sáng mệt nhọc! – Tiểu Mai tùm tùm gấp thức ăn vào chén tôi.
- Ủ....! – Tôi loá cả mắt.

Kế sau đó là một chuỗi những câu hỏi của tôi, ăn nhiều mà thắc mắc cũng nhiều:

- Thịt bò này ngon quá vậy, có vị là lạ!
- Tiêu hầm đó!
- Súp ngon, làm sao hay vậy em?
- Anh học nấu ăn thì em chỉ cho, nhé!
- Ủa? Sao cái này giống chả cá quá? Mà ngon hơn nhiều!
- Gọi là Surimi, anh ăn thêm đi!
- Từ từ, ủa mấy cái thanh tre mua hồi sáng đâu?
- Để chiều làm Yakitori chứ anh!
- Là gì?
- Gà nướng, cũng ngon!
- Vậy chiều làm mấy món nữa?

- Thì... khác với những món trưa nay, thêm vài món nữa cho mọi người!
- Em... nấu hết à?
- Không, có Trân phụ chứ, anh ăn từ từ thôi!
- Ừm...ngoài....!

Tôi ăn như lốc cuốn, mãi đến khi no căng cả bụng rồi thì mới khệnh khạng tựa ngửa ra ghế mà thở dốc:

- Ục.... đói cũng khổ mà no ... cũng chẳng sướng gì...!
- Hi, gì cũng nói được! – Tiểu Mai cười khúc khích.
- Em ăn ít vậy? Giữ dáng à? – Tôi thắc mắc.
- Buổi trưa em không có thói quen ăn nhiều, mà anh đừng gác đĩa trên chén, cứ để nằm ở mặt bàn đi! – Nàng trả lời.
- Chi vậy? Ở nhà anh ăn xong toàn vậy mà? – Tôi ngó người thắc mắc.
- Em không thích lắm, ăn xong gác đĩa trên chén không được coi là lịch sự ở Nhật đâu! – Tiểu Mai lắc đầu đáp.
- À...rồi....! – Tôi theo lời nàng cầm đĩa hạ xuống mặt bàn.
- Anh ngồi nghỉ đi, có bánh trong tủ lạnh đấy, em dọn dẹp chút! – Nói rồi Tiểu Mai đứng dậy bê chén đĩa ra đằng bếp.

Khoái hết sức, cuối cùng sau những năm tháng dài đằng đẳng ăn cơm xong là phải rửa chén thì hôm nay tại nhà Tiểu Mai, tôi đã được nàng đặc cách cho nghỉ phép, sung sướng ngồi xoa bụng mà nhâm nhi cốc trà mát lạnh.

Đưa tay nhìn đồng hồ thì đã gần 1 giờ trưa, hoá ra hôm nay hai đứa tôi ăn cơm trễ, chắc là vì lúc đi chợ khá lâu và Tiểu Mai tranh thủ chuẩn bị luôn một số nguyên liệu để nấu ăn cho buổi chiều.

Đang tận hưởng dư vị khoan khoái còn đọng lại trên đầu lưỡi sau bữa ăn trưa ngon nhất mà tôi từng biết, định nhồm dậy mở tủ lạnh lấy bánh trái ra quất tiếp thì chuông cửa ngoài nhà trước vang lên rõ to:

- Reeng.....!
- Oạch... giật cả mình! – Tôi giật thót người.
- Vậy nên anh phải biết là lần sau qua nhà em thì nhấn chuông một lần thôi nhé, hoài nghe mệt tai lắm! – Tiểu Mai nói.
- Ừ... xin lỗi! – Tôi gãi đầu bối rối.
- Anh ra mở cửa đi, chắc là Trân đó! – Nàng tiếp lời.
- Hây dà, con bé này, lúc nào không tới lại ngay cái lúc định ăn bánh! – Tôi làu bàu.

Cố lẽ tấm thân to tướng sau khi tọng một đồng thức ăn vào bụng, tôi uể oải bước ra mở cổng, quả nhiên là bé Trân đang dựng xe đằng trước nhà:

- Em có làm phiền gì hai anh chị không? – Con bé nháy mắt tinh nghịch.
- Sao mà phiền? – Tôi đẩy cổng ra cho Trân dắt xe vào.
- À, vì thấy sao mà anh nhăn nhó ghê quá! – Trân nhoẻn miệng cười.
- Không... tại anh mới ăn no thôi, hê hê! – Tôi chống chế rồi vội cười cầu tài.
- Vậy em vào nhé, chị Mai ở sau bếp hờ anh?
- Ủ, em phụ được gì phụ đi nhé, anh oải quá rồi!
- Phụ gì chứ, em cũng là bếp chính đó ghen!
- Hơ, em biết nấu món Nhật à?

Tôi ngạc nhiên hỏi, vì trước giờ cứ đinh ninh là Trân chỉ ham đọc truyện thôi, chứ làm gì mà có nhã hứng nấu ăn, nói gì là đến làm các món Nhật cầu kì.

- Chứ anh thích ăn món Nhật không? – Trân nhìn tôi hỏi.
- Ủ, dĩ nhiên rồi, ngon thì phải thích thôi! – Tôi thờ ngây đáp.

Đến đây thì Trân nhoẻn miệng cười, khoe răng khểnh dễ thương như mọi khi rồi thản nhiên nói:

- Vậy nên em phải biết nấu thôi, hì hì!

Chương 265

Nghe Trần nói xong mà tôi vẫn tỉnh bơ vì... chả hiểu mô tê gì sất:

- Anh thích ăn thì sao em phải biết nấu?

Trần thoáng tròn mắt nhìn tôi đầy ngạc nhiên rồi rất nhanh, con bé lấy lại vẻ bình thản như thường ngày:

- Thì... em biết nấu mới phụ được chị Mai, mà có vậy thì anh... với bạn bè anh mới ăn món Nhật được chứ!

- Ủa nhỉ, giỏi đó, cố gắng phát huy nha, hi hi! – Tôi sướng rơn, cười toét mang tai.

- Hừ, chán thầy ghê thầy ơi! – Trần lắc đầu thở dài rồi bước thẳng ra nhà sau.

Tôi dắt xe Trần lại cho ngay ngắn rồi cũng lục tục bước vào theo, ra sau bếp đã thấy Trần tíu tít với Tiểu Mai không hết lời:

- Woa, chị làm nhiều món quá vậy? Chút cho em ăn với nha!

- Ủa, nhưng phải phụ đã! – Tiểu Mai trả lời, nàng lại đeo tạp dề vào sau khi rửa chén xong.

- Em nghỉ chút đi rồi hăng làm! – Tôi cảm thấy hơi ái ngại vì Tiểu Mai sáng giờ làm bếp không ngơi tay, vừa rửa chén bát xong lại bắt tay vào làm ngay các món khác.

- Giờ là 1 giờ hơn rồi, 4 giờ mọi người tới, em không nấu ngay là không kịp! – Nàng đáp.

Và ngay sau đó, Trần đập hai tay vào nhau rồi tùm tùm cười:

- Gì nữa? – Tôi thấy vậy bèn thắc mắc hỏi.

- Đã xưng “anh em” rồi, tình cảm quá! – Trần kéo áo Tiểu Mai mà cười nắc nẻ.

-! – Tiểu Mai lặng yên không đáp, nàng vờ như đang cặm cụi với lọ gia vị trên bàn.

Chỉ có mỗi tôi là ngu thêm tập hai, khi mà buột miệng thốt ra một câu không thể dốt hơn dành cho bé Trần:

- Thì anh cũng xưng “anh em” với em mà!

Tôi vừa nói xong là cả Tiểu Mai lẫn bé Trần đều quay sang nhìn tôi chằm chằm:

- Sao....? – Tôi hoảng hồn, cảm thấy có điểm chẳng lành.

- Anh lên trên nhà chơi đi, dưới đây tụi em làm được rồi! – Tiểu Mai thở hắt ra nói.

Khi không bỗng dưng bị đuổi mà chẳng hiểu mình đã làm sai chuyện gì, tôi đành thất thểu bỏ lên phòng khách ngồi. Lúc đi ngang qua chỗ Trần đang đứng thì con bé nhón chân lên khẽ thì thầm vào tai tôi:

- Thầy ngốc quá, thầy ơi!

- Là....sao...? – Tôi vội ngoái đầu lại hỏi.

Thế nhưng Trân không trả lời mà làm lơ quay đi về phía bếp, rướn người mở tủ trên cao rồi lôi ra một chiếc tạp dề khác, vẻ như con bé đã sang nhà Tiểu Mai chơi nhiều lần rồi nên mới rành rẽ vị trí mọi thứ như thế.

- Rượu này làm gì vậy chị? – Trân quay sang hỏi.

- Để làm nước sốt, món Yakitori đấy! – Tiểu Mai trả lời.

- Yaki.....! – Trân nhướn mắt vẻ quên mất đây là món gì.

- Là gà nướng xiên que! – Tiểu Mai cười rồi khẽ đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Trân như trách yêu.

- À... em nhớ rồi, thế que đâu?

- Để dưới bàn ấy, em rửa lại một lượt đi!

- Chà, hôm nay nhiều món quá, vất vả rồi đây!

- Ủa, cũng không nhiều!

Cứ thế, Tiểu Mai và Trân hết như mải mê với chuyện bếp núc mà tảng lờ luôn sự có mặt của tôi ở trong bếp, dù rằng tôi vẫn đứng ngay cạnh tủ lạnh chứ chưa có hề rồi khỏi phòng ăn.

Mà vừa rồi tôi có làm gì sai đâu trời, tự nhiên bị đuổi, đúng là lãng xẹt!

Không nghĩ ngợi thêm nhiều, tôi quyết định mở tủ lạnh lôi đĩa bánh nhân đậu xanh cùng với chai trà lạnh Tiểu Mai để sẵn rồi tót lên trên nhà mà tận hưởng lạc thú trần gian. Ngồi phịch xuống ghế đệm, cho tay nhón mẩu bánh thơm phức vào miệng rồi nhấp một ngụm trà đào:

- Ngon đáo để! – Tôi gật gù.

Người ta có câu “Ăn được ngủ được là tiên”, thế nên tôi cũng không ngoại lệ, sau khi ních căng bụng bữa trưa thịnh soạn rồi lại nhồi nhét thêm mớ bánh ngon lành, nốc gần hết chai trà đào rồi thì tôi bỗng thấy căng da bụng, chùng da mắt, rồi cứ vậy mà lăn ra ghế ngủ luôn lúc nào không hay biết.

Mà tôi ngủ thì thường rất ít khi mơ, chỉ có trưa hôm nay trong lúc ngủ, tôi lại cảm thấy mình đang trôi lơ lửng mà lại rất bồng bênh. Đã bao giờ bạn mơ, mà biết rõ là bạn đang mơ chưa? Tôi lúc này là đang ở trạng thái như vậy đấy:

- Ể, mình đang mơ nè, làm quái gì là thật được! – Tôi cười thích chí.

Rồi từ đâu giữa thình không bất chợt hiện ra cái đùi gà to tổ nái, tôi vội ôm lấy mà nhai ngấu nghiến, nhưng chỉ vừa nhai đến nhát thứ ba thì tôi lại cảm thấy răng mình dính chặt vào ... xương gà mà mãi không rút ra được.

Và cái đùi gà bắt đầu mọc... cánh, ngay sau đó nó vỗ phạch phạch rồi phóng vút lên không trung, mặc kệ tôi vẫn còn đang dính răng vô trong xương, cứ thế đùi gà có cánh bay nhanh thật nhanh, còn mặt tôi thì vẫn cắm chặt vào nó bằng... răng của mình.

- Ớ...ớ.....! – Tôi ớ ớ không thành lời, tay chân bắt đầu quờ quạng.
- Dậy, dậy!
- Ớ...răng.....răng....! – Tôi thốt lên.
- Răng cở gì? Dậy ngay, cái thằng này! – Giọng của Luân khùng bên tai, rồi nó đưa tay vả vào mặt tôi bôm bốp.
- Tỉnh chưa mầy?
- Ớ....ủa? Mày đó hả khùng? Vô lớp rồi à? – Tôi mở bừng mắt chồm dậy.
- Lớp gì? Nghỉ học rồi mà, mày ngủ mê à? – Thằng Luân sừng sốt.
- Ờ... vậy hả?....! – Tôi dần nhận biết được mọi thứ xung quanh.

Hoá ra nãy giờ là tôi nằm ở ghế nhà Tiểu Mai mà ngủ say quá nên mơ tưởng bậy bạ lúc nào không hay, dù rằng trước đó tôi còn đinh ninh rằng mình biết là mình... đang mơ. Thế mà giờ đây sau giấc mơ hãi hùng bị đuôi gà kéo răng bay đi thì tôi thấy lưng áo mình ướt đầm mồ hôi, nhìn lại thì Luân khùng đã ngồi trước mặt:

- Mày tới hồi nào vậy? Tụi kia đâu? – Tôi đưa tay quệt trán hỏi.
 - Tụi nó dưới bếp, vừa tới thôi! – Thằng Luân hất hàm.
 - Nhanh thế! – Tôi ngồi thẳng người dậy, quả thật là dưới bếp đang ồn ào náo nhiệt tiếng cười nói của mấy thằng bạn tôi, đưa mắt nhìn ra sân thì đã thấy xe đạp chất thành hàng gần cả chục chiếc.
 - Nhanh gì, 4 giờ hơn rồi mày! – Nó nhún vai đáp.
 - Gì... nhanh vậy? – Tôi lại chờ người ra.
 - Nam, Nam, dậy chưa tao hỏi mày cái này! – Thằng Tuấn rách chạy lên nhà đầu tiên.
 - Để tao hỏi trước, cái đệch! – Dũng xoắn nhảy ra chen ngang.
 - Tụi mày phải chờ đường cho thương binh chứ, tao hỏi trước! – Quân sư Sơn đen làu bàu bước lên tiếp theo.
 - O? Thằng Sơn? Mày khoẻ chưa? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.
 - Tạm tạm, vẫn còn ê ẩm, hic! – Thằng Sơn khẽ nhăn mặt rồi ngồi xuống cạnh tôi.
 - Kệ bà nó, tao hỏi mày chút! – Tuấn rách thò mặt vào.
- Và rồi cả ba thằng đều cùng hỏi một câu y xì như nhau:
- Nhỏ nào ở dưới bếp dễ thương quá vậy mày? Giới thiệu cho tao với!

Dù mới ngủ dậy nhưng đầu óc tôi vẫn còn minh mẫn lắm, ngay lập tức nghiêng răng ken két mà thu nắm tay lại, gần giọng nói:

- Đệch.... em yêu của tao mà tụi mày đòi giới thiệu hả?
- Em yêu nào? Tao tưởng mày... với Trúc Mai mà? – Thành Luân chung hứng.
- Trời đất, thằng này bắt cá hai tay! – Sơn đen ôm mặt rú lên.
- Ủa? Ờ... tụi mày hỏi nhỏ nào? – Tôi dần mặt ra.
- Con nhỏ răng khểnh mặc áo thun trắng ấy, đang nấu ăn kia! – Dũng xoắn lay vai tôi liên tục.
- Á...à.... là Trân, học trò tao! – Tôi ngó người nhớ ra là dưới bếp còn có bé Trân, thế mà ngủ xong một giấc tỉnh dậy lại quên mất, cứ đinh ninh rằng sau nhà ăn chỉ có mỗi Tiểu Mai.
- Học trò? Mày là thầy à? – Thành Luân ngạc nhiên.
- Ừ, hồi trước tao có dạy kèm cho con nhỏ! – Tôi trả lời.
- Nó dễ thương quá, tí nói giúp tao vài câu đi! – Sơn đen thỉnh cầu.
- Không, tao còn độc thân mà, nhường tao đi! – Dũng xoắn nói xen vào.
- Chớ mày tưởng tao có vợ rồi chắc? – Tuấn rách quắc mắt sùng sộ.

Mặc kệ cả ba thằng đại gái đang giành nhau tán tỉnh bé Trân chí choé, tôi đứng dậy rồi lững thững đi ra nhà sau, chưa kịp hỏi Tiểu Mai nhà tắm chỗ nào để rửa mặt thì đã thấy tụi thằng Chiến ngồi chễm chệ tại bàn ăn:

- Mai à, phải nói là trong lớp mình rất phục bạn, phục sát đất, vừa đẹp lại vừa giỏi, nấu ăn ngon hết xẩy bà bảy! – Thành Chiến búng tay cái chóc.
- Chuẩn, thơm nức nở, nghe mùi là biết ngon rồi! – Khang mập nghếch mặt ra mà hít hà.
- Hi, gần xong rồi! – Tiểu Mai mỉm cười, đưa tay đẩy nắp xoong trên lò gas lại.
- À... bé kia nấu ăn cũng giỏi đấy chứ, em học trường gì vậy? – Thành Quý tranh thủ cơ hội, quyết định phỗng tay trên ba thằng còn đang cãi nhau ỏm tỏi trên nhà.
- Em học trường anh luôn đấy, khối buổi chiều! – Trân thản nhiên trả lời.
- Ừ, em học lớp nào, nhà ở đâu? Mà... đã có bạn trai chưa? – Thành Quý tuôn một tràng liên tu bất tận.
- Anh đi mà hỏi cảnh sát hộ tịch ấy! – Dè dặt Trân nhún vai đáp rồi quay đi, bỏ mặc thằng Quý đang há hốc mồm vì bị kê tủ đứng vào miệng.

Tôi thừ người ra trước cảnh tượng đông đúc trước mắt, trong bếp lúc này là Tiểu Mai đang loay hoay với các món ăn, bé Trân thì đi qua lại tới lui bày biện bàn ăn các thứ, hương thơm nức mũi lan toả khắp nhà, thằng Khang mập cứ ngồi vểnh mũi lên mà hít như chưa từng được hít, thằng Chiến xuýt xoa khen Tiểu Mai suốt, riêng thằng Quý thì nhìn Trân một cách mê mẩn. Đặc biệt hơn cả là một thùng nước ngọt cùng... một chai rượu trắng được để thẳng luôn trên bàn, đây chắc là của bọn Khang mập đem tới.

- Tụi mày định bữa nay say xỉn ở đây à? – Tôi lắc đầu lên tiếng.

- Á ù, dậy rồi kìa! – Khang mập đứng bật dậy.

- Ăn mừng là phải có rượu khai cuộc mày ơi! – Thăng Chiến khoát tay.

Tôi thở hắt ra không nói gì, bước đến gần Tiểu Mai nói khẽ:

- Tụi nó... đem rượu kìa, ổn không em?

- Không sao, nhưng có gì thì anh tự dọn! – Nàng thì thầm ... rất ư là lạnh như băng.

- Ủầy.....! – Tôi thè lưỡi ngao ngán.

- Rửa mặt rồi gọi mọi người xuống đi, thức ăn gần xong rồi! – Tiểu Mai tiếp lời.

Đi ngang qua Trân, tôi tự dung thấy con bé đang tùm tùm nhìn mình, cười không ra cười mà nói cũng không ra nói:

- Gì? – Tôi ngạc nhiên.

- Ngủ ngày, bleu! – Con bé nháy mắt trêu.

- Ra phụ chị đi, chọc chọc khỏi mua truyện bây giờ! – Tôi làu bàu rồi bỏ đi.

Chốc sau khi đã mặt mày sáng láng thơm tho, tôi bước ra ngoài vào tới nhà bếp thì đã thấy toàn bộ hội bàn tròn và thêm cả Sơn đen đang ngồi ngay tại bàn ăn:

- Vào nhanh lên thánh, khai tiệc đi, đói rồi! – Dũng xoắn nhanh nhẩu ngoắc tôi lại.

- Để tao khui chai rượu, hể hể! – Tuấn rách chồm dậy.

Trước mắt tôi không còn là bàn ăn nữa, mà gọi là bàn tiệc đúng hơn, vì nào là súp khai vị, tôm luộc cả mấy đĩa, vỉ nướng ở giữa bên trên có đặt các que xiên gà Yakitori đang cháy xèo xèo, mỡ bốc khói thơm lừng, rồi lại còn các món bò hầm xào hấp đủ kiểu, thêm cả cái lẩu nhúng to đùng ở giữa rau quả trái cây được bày biện cực kì bắt mắt cả ra bàn ăn, trông mà phát thèm.

- Vô đi, 5 giờ rồi, đọc diễn văn xong ăn lẹ đi! – Khang mập sốt ruột giục.

- Hi, xong rồi mà! – Tiểu Mai mỉm cười rồi cũng ngồi vào bàn theo.

Tôi kéo ghế ra ngồi cạnh Tiểu Mai, gọi là chọn chỗ thì cũng không phải, bởi ngay từ lúc tôi bước ra thì chỗ ngồi đã được xếp sẵn rồi, tôi ngồi ở... giữa Tiểu Mai và bé Trân, và ngay ghế chủ tọa đằng mũi bàn tròn, rồi còn lại tụi Khang mập chia nhau ra.

- Hãy ra, chi mà gấp gáp, cứ từ từ, anh em đông đủ hết chưa? – Tôi húng hắng giọng.

- Đủ sạch sẽ, bắt đầu báo danh, tao đây! – Khang mập vỗ ngực hùng hồn.

- Có tao! – Luân khùng đứng phất dậy.

- Đây, nhân vật chính đây! – Tuấn rách xách chai rượu đến đặt vào bàn.

- Em nữa nè thánh, em đó, chính là em! – Dũng xoắn cười hềnh hếch chơi đểu tôi.

- Ăn lẹ đi, nói hoài! – Hai thằng Chiến và Quý cần nhần.
- Cứ để nó nói, tí nữa giành ăn, he he! – Thằng Xung ra vẻ bình thản.

Và cuối cùng là quân sư Sơn đen, thằng này không nói không rằng, chỉ lặng lẽ đứng dậy rồi lẻ thân đi qua chỗ thằng Xung đang ngồi:

- Đứng dậy, mày! – Nó hất hàm.
- Gì? – Thằng Xung sững sốt.
- Qua chỗ tao ngồi kia! – Sơn đen lạnh lùng nói.
- Ờ hay.....! – Thằng Xung làu bàu nhưng cũng đứng dậy qua chỗ trước đó của thằng Sơn.
- E hèm, chào em!
- Dạ... chào anh! – Bé Trân ấp úng nói.

Vâng, Sơn đen quả đúng là quân sư, nó chơi ngay chiêu hiểm là nhân lúc mọi người không để ý bèn đá đầu thằng Xung đi để giành chỗ ngồi gần bé Trân, tiện bề tiếp cận tìm kiếm cơ hội làm quen. Mặc kệ ánh nhìn toé lửa của tụi Tuấn rách, thằng Sơn cứ thản nhiên ngồi nhẩn nhá cười đều bên cạnh Trân.

Thấy tình hình dầu sôi lửa bỏng, tôi vội điều đình ngay tấp lự:

- Thế là đông đủ, chỉ thiếu mỗi A Lý là nó về Phan Rang ăn Tết nên thôi, anh em chúng ta hẹn gặp nó vào dịp khác!
- A Lý cùng quê nội với anh à? – Tiểu Mai kéo áo tôi khẽ hỏi.
- Ừ, nó giỏi võ lắm, anh kể rồi mà! – Tôi cũng thì thầm trả lời.
- Xong chưa? Hai vợ chồng nhỏ to gì rứa? – Khang mập bặm môi.
- Rồi, đây! – Tôi đứng dậy trở lại.

Nhìn quanh bàn hết một lượt, toét miệng cười một tràng sảng sặc cho thật thống khoái, giống hệt như Lệnh Hồ Xung:

- Ah ha ha ha ... ha ha....!
- Nó bị điên rồi! – Bọn Khang mập lắc đầu.

Rồi tôi mới cất giọng oanh vàng phát biểu:

- E hèm, tình hình là tui, rất ư là vui vì mọi người đã đến chung vui trong bữa tiệc hôm nay, lí do thì khỏi phải nói....!
- Lí do gì, anh? – Bé Trân cắt lời tôi.
- À.... thì.....! – Tôi lúng búng vì bị ngắt mạch chuyện bất tử.

Thế nhưng khỏi cần tôi nói, bằng bọn bàn tròn đã thay phiên nhau lên tiếng giùm:

- Dứt điểm thằng Minh Huy ngon lành càn đào!

- Giành lại quyền kiểm soát A1!

- Tác hợp mối lương duyên cho đôi bạn trẻ!

- Chúc hai bạn trăm năm hạnh phúc!

Tôi dần mặt ra ngay tắp lự:

- Ớ.....!

Tiểu Mai cũng đỏ bừng mặt ở cạnh bên, nàng vội nhìn sang chỗ khác, vờ mân mê đôi đũa trên bàn.

Kế ngay sau đó, Tuấn rách chồm dậy đưa tay rót rượu vào cái tách nhỏ rồi dúi vào tay tôi:

- Đây, chủ xị khai tiệc là phải dùng rượu, vậy nó mới oách!

Thế là rượu mới phải uống chứ không thôi kéo uống rượu phạt, tôi bất đắc dĩ đành phải phì cười đợi thằng Tuấn rót rượu ra thêm mấy cái tách nữa rồi mới nâng ly chúc mừng:

- Hai...ba.... Dzô!

Và lại:

- Hai... ba....Uống..!

Đúng 5 giờ chiều cao điểm, tiệc mừng công của hội bàn tròn tại nhà Tiểu Mai chính thức bắt đầu!

Chương 266

Không khí bàn tiệc rộn ràng và đầy ắp tiếng cười từ hết thảy mọi người, tiếng chén đĩa ly tách va vào nhau leng keng tạo thành một nét rất riêng của những buổi tiệc. Khang mập thì hết chồm qua bên này gấp lại xọ đĩa sang bên kia:

- Ngon!

- Quá xá ngon, món này phải nói là độc nhất vô nhị!

- Ê...trả lại tao.....!

Thằng mập sau khi giật được que gà xiên từ chén Dũng xoắn thì vội vã gân cổ đòi lại con tôm luộc trong chén nó vừa bị thằng Chiến hốt tay trên.

Trong khi đó, Tuấn rách cứ liên tục nốc rượu, hết ly này đến ly khác, đã thế nó lại còn quay sang mời Luân khùng:

- Thôi, ba cái thứ này hại người lắm! – Thằng Luân lại giở mủng cũ.

- Ủầy... làm một ly cho đời nó thêm tươi! – Tuấn rách gật gù.

- Đẹp mà đi, tao bỏ rượu rồi! – Luân khùng nhăn mặt đẩy ly rượu ra rồi vờ cắm cúi vào đĩa thịt bò trước mặt nó.

- Nhục quá con trai, đàn ông mà như thế thì gái nó xem ra gì ...ực....! – Thằng Tuấn khích tướng rồi cười hề hề, nốc thêm ly nữa.

Tuyệt chiêu khích tướng của Tuấn rách quả là lợi hại, khi mà bé Trân vô tình nghe được hai ông nát rượu này đang borm đẩu nhau chí choé bèn đưa mắt nhìn Luân khùng. Thằng Luân tưởng bé Trân cũng thích nó uống rượu, tưởng rằng trong mắt Trân những thằng con trai nào không biết uống rượu thì không phải là con trai, chính vì vậy mà Luân “anh khùng “nay đã biến hoá thành Luân “anh hùng “, nó giật lấy chai rượu rồi nốc ừng ực cả mấy hơi liên tiếp:

- Dzô mà....khà.....!

- Được... tao tiếp mà! – Tuấn rách khoái chí vỗ đùi đánh đét một cái.

Riêng thằng Quý với thằng Xung thì đang thi nhau xem đĩa nào ăn được nhiều hơn, tụi nó liên tục đấu “đũa “với nhau tanh tách.

- Mà bỏ ra, miếng này của tao!

- Hê hê, bên kia còn một đĩa kia, sao phải xoắn!

Chỉ mỗi Sơn đen là sượng nhất, khi mà nó đang ngồi cạnh bé Trân và tha hồ mặc sức buông lời ong bướm hồng tán tỉnh người đẹp cạnh bên:

- Sao em ăn ít vậy?

- Giữ dáng anh ơi! – Trân nhún vai đáp.
- Hèn gì em dễ thương quá chừng, đã có bạn trai chưa? – Sơn đen hỏi tiếp.
- Thế theo anh, thì em đã có chưa? – Bé Trân cũng không vừa, đáp trả ngay.
- Chắc là chưa rồi, em đợi anh mà! – Thăng Sơn cười đê tiện.
- Còn lâu à nha! – Trân bĩu môi nói.
- Thì lâu lắm rồi mà, hi hi! – Sơn đen vờ gãi đầu cười.
-! – Đến đây thì Trân đỏ bừng mặt.
- Anh giống đó, em đừng để ý! – Thăng Sơn lại rào trước đón sau.

Tôi lúc này cứ gọi là trở mặt ra nhìn thằng Sơn đang thể hiện trình tán gái bậc thầy của nó, thường ngày trông nó ù lì chỉ biết cắm mặt vào game online với đá banh suốt ngày, tôi cứ tưởng nó cũng nhát gái y chang tôi chứ. Ấy thế mà giờ đây nó gặp gái như cá gặp nước, mồm mép trơn như bôi mỡ, đến cả bé Trân lạnh lẽo là thế mà cũng chịu thua trước những lời ong bướm của thằng “thương binh” này.

- Anh ăn thêm đi! – Tiểu Mai nói khẽ rồi gấp thức ăn vào chén tôi.
- Ừ... thằng Sơn ghê quá, nó chém gió thành thần rồi! – Tôi gật đầu đáp.
- Hi, phải có người này người kia chứ! – Nàng lắc đầu cười.

Đúng là có người này người kia thật, thằng Sơn ở bên này tán gái thì Dũng xoắn ở đầu bàn bên kia đang mặc sức... chém bão:

- Ngay lúc thằng Bon nó tung cước thì tao vội gặp người né liền!
- Ồ....ghê! – Tụi Khang mập trầm trồ.
- Rồi tụi mày biết sao nữa không? – Dũng xoắn hỏi.
- Sao nữa? – Cả bọn nhao nhao lên, bắt đầu bị thu hút vào chuyện đời chinh chiến của thằng Dũng.

Được lời như cởi tấm lòng, Dũng xoắn đứng bật dậy giữa bàn ăn rồi quơ tay múa chân, bắt đầu kể lại trận thư hùng hôm trước:

- Thằng Bon đá hụt, thế là tao tranh thủ cơ hội tung một cú giò lái ngay mặt, thằng đó lật lẹ ngay!
- Quá dữ luôn! – Thằng Xung xuýt xoa.
- Chưa hết, khi mà thằng A Lý sắp bị thằng Beo đánh lén thì tao liền vận công, sử ra ngay chiêu Kim Cang Bát Hoại Thân mà đỡ giùm cho A Lý một bàn thua trông thấy đấy nhé!
- Mày láo, đỡ đòn cho A Lý là tao! – Thằng Chiến đập bàn.

- Đúng rồi, thế nhưng lúc thằng Chiến đỡ đòn cho A Lý thì nó cũng bị thằng Bin đánh lén, cho nên tao đành phải vì nghĩa diệt thân mà ra tay cứu giúp, ngay lập tức xoay người tròn một vòng lên không mà tung cước, đập vỡ mặt đối phương liền! – Đến lượt thằng Quý chém gió.

- Khà... tụi mày quên tao à, tao chiến cũng dữ lắm nhá, đáng lí ra... ắc.....tao là thằng... ắc.... đập chết thằng Beo nhá, chẳng qua tao.....! – Tuấn rách vừa nắc cụt vừa nói.

- Đẹp hết, bữa đó không nhờ tao thông minh tuyệt đỉnh nghĩ ra kế sách kháng địch thì tụi mày làm gì có cửa! – Sơn đen khoát tay nhằm ra oai với bé Trân.

- Ha ha, mày là thằng bị đánh nằm bẹp ở nhà, nghĩ cái đầu mày ấy! – Tuấn rách phá ra cười sằng sặc trong khi Sơn đen đỏ mặt tía tai kể bên.

- Tao hiểu mà Sơn, hê hê! – Luân khùng vỗ vai thằng Sơn mà cười đều cang.

- Nghĩ ra kế là thánh Nam, phải gọi là thiên tài có một không hai...ắc.... tình huống nguy cấp vậy mà vẫn bình tĩnh... ắc..... thánh... cho em kính thánh một ly.....! – Tuấn rách đưa cái ly rượu của nó về phía tôi.

- Mày uống nhiều rồi đấy! – Tôi khẽ nhăn mặt.

- Như dzậy nó mới sốc! – Tuấn rách hất hàm.

- Tao không uống đâu, say xỉn mệt lắm! – Tôi lắc đầu.

- Uống đi....uống....! – Nó lè nhè bên tai, phà hơi rượu vào mặt tôi.

Ở phía bên kia, Dũng xoắn đang hùng hồn tiếp tục kể chuyện trong ánh mắt theo dõi đầy thích thú của bé Trân:

- Rồi ngay sau đó thì sao? Nam sư phụ tung một đòn Nhất Ký Triều Thiên Cước đốn ngã thằng Huy, nó lăn quay ra đất xụi lơ cả hai càng!

- Bậy, thằng Nam lúc đó né đòn gần chết, cước gì mà cước!

- Mày ngu, Nam sư phụ thần thông cái thế, lại có kim cương hộ thể thì né đòn làm quái gì, bữa đó ấy.... thằng Nam nó đưa mặt ra đỡ đòn như vậy nè... bóp bóp....!

- Láo, tao không có! – Tôi sùng sộ cắt ngang.

- Thánh cứ để em kể, dim hàng trước rồi mới nâng lên sau, mà em đã nâng là nâng thánh lên mây luôn! – Dũng xoắn tăng lời đi rồi tiếp tục ba hoa.

- Lúc đó, thánh Nam sau khi bị trúng đòn của thằng Huy xong là lại lãnh thêm hai đấm của thằng Beo đánh lén nữa, mà cũng chưa hết đâu!

- Sao nữa? Uống hớp nước đi cho thông cổ!

- Ừc... kể sau đó, thánh Nam nhà ta lại ăn một bạt tai của thằng Bon, rồi lại dính ngay một cùi chỏ vào bụng của thằng Huy, ấy thế mà vẫn còn gượng đứng được, thế là thằng Huy giáng cho thằng Nam một đấm nữa vô mặt, thằng Nam xỉu luôn tại chỗ, bất tỉnh nhân sự.

- Xạo mày, vậy ai đánh thằng Huy?

- Tao chứ ai, thực ra tao là cao thủ võ lâm, tao chỉ quan chiến thôi, nhưng mà tình thế cấp bách quá đành phải đại hiển thần thông, tao phát tay một cái là thằng Huy nằm phè ra!

- Dóc tổ, bữa đó mày bị tụi kia nó đập hội đồng, tụi tao không can ra là giờ này mày ngồi đây ăn được à!

- Tụi mày ngu, thực ra... tao làm nhiệm vụ... thu hút sự chú ý của quân địch để thằng Nam rảnh tay hồi sức đó chứ!

- Là sao?

- Mày không nhớ thằng Nam đang xỉu à, tao phải... hút hết quân địch về phía tao, vậy cho nên nó mới có thời gian hồi sức, mới đánh được thằng Huy chớ mậy!

- Quá dữ, mày kể nghe quá phê!

- Thật à anh? – Tiểu Mai khúc khích quay sang nhìn tôi.

- Bậy... nó láo đó! – Tôi nhăn nhó cười khổ.

- Nhưng thật sự là anh bị thương khắp người mà? – Nàng hỏi tiếp.

- Thì... cũng đúng một phần! – Tôi gượng gạo đáp.

Sở dĩ tôi bảo đúng một phần là để cho thằng Dũng tiếp tục kể chuyện, hi vọng đúng như lời nó nói là sau khi dim hàng sẽ tăng bốc tôi lên tận mây xanh, ấy thế mà hình như thằng này nó quá hứng thú với công việc “dim hàng” nên chẳng còn mảy may để tâm gì đến vai trò “tăng bốc” nữa.

- Tao là tao nói cho tụi mày biết nhá, thằng Nam bữa đó nó sắp thua đến nơi rồi, may mà tao đứng từ xa trừng mắt một cái là thằng Huy sợ vãi cả ra quần, thế nên mất hết ý chí chiến đấu! – Dũng xoắn vắn mãi mê chém gió.

- Thì sao? – Tụi Khang mập hỏi dồn.

- Thì thằng Nam tranh thủ lúc đó mà... đá vô chỗ hiểm hai chân thằng Huy, thế là thằng Nam chiến thắng cực kì dễ dàng, hê hê! – Dũng xoắn nói xong là ngay lập tức cả bàn ăn phá ra cười sằng sặc.

- Đẹp... đẹp mày đi! – Tôi đỏ mặt tía tai.

- Ờ, hê hê! – Thằng Dũng ngồi xuống, khoái chí nốc cạn ly nước ngọt.

Thế nhưng vừa dẹp yên xong thằng Dũng là lại đến lượt thằng Sơn:

- Em biết không Trân? Thằng Nam nó đến nhà anh, năn nỉ gần hết buổi chiều thì anh mới đồng ý âm thầm theo dõi bảo vệ em đó!

- Anh theo bảo vệ em làm gì? – Trân ngơ ngác.

- Bởi vì...anh đây rất quan tâm đến em, thân gái liễu yếu đào tơ, nhớ có gì thì khôn! – Sơn đen giả giọng đường mật.

- Bleu, em chẳng tin! – Bé Trân lắc đầu nguầy nguậy.
- Ủ, mày lão hả, thằng Rế mới là đứa bảo vệ Trân, mày đâu phải! – Tôi gân cổ cãi lại.
- Nhìn vậy mà không phải vậy đâu con trai, thật ra tao cho tiền thằng Rế đi chơi, còn tao thì đi theo bảo vệ Trân đó! – Thằng Sơn nói dối một cách trắng trợn.

Tôi thì biết thừa là Sơn đen đang dóc tổ, bởi vì ngay từ đầu nó đã gạt đi khi tôi nhờ nó ngầm theo dõi Trân để tránh tội Minh Huy làm hại con bé, thế nhưng thằng Sơn đòi nào chịu bám đuôi một đứa con gái, thế là thằng Rế phải lãnh trách nhiệm. Vậy mà hôm nay được gặp tận mắt đối tượng theo dõi ngày trước là mắt nó sáng rõ lên như đèn pha ô tô mà dành hết công lao về phần mình.

Đến đây thì tôi bắt đầu cãi nhau chí choé với Sơn đen, bên phía Tuấn rách với Luân khùng thì hai thằng này liên tục thách nhau so tửu lượng, tội Khang mập vẫn đang hóng theo buổi “kể chuyện em nghe” của Dũng xoắn, đến cả bé Trân cũng say sưa theo dõi, chỉ mỗi Tiểu Mai là lẳng lặng ngồi tại bàn, thỉnh thoảng nàng có tùm tùm cười hay đưa tay rót nước vào ly mọi người.

Giờ nhau rồi chém gió chí choé đến gần hơn 9 giờ đêm thì tiệc mừng chiến thắng mới tàn, bọn Khang mập ai về nhà nấy, riêng Tuấn rách với Luân khùng thì được đặc cách qua nhà thằng Chiến ngủ tạm bởi hai đứa nó sau cuộc đấu tửu lượng vô tiền khoáng hậu giờ đã xỉn quắc cần câu, mặt mũi nhìn dần thối ra.

- Ờ...uống tiếp... ờ...! – Tuấn rách đang gục mặt hẳn vào lưng Dũng xoắn.
- Dzô...đề....! – Luân khùng thì ôm chặt lấy thằng Chiến mà lè phè.
- Thế về đây, cảm ơn Trúc Mai nha, thằng Nam tí về nhà đi mày, ngủ lại là chết đấy, hê hê! – Đám Khang mập chào hỏi xã giao rồi phóng xe tan cuộc.
- Vậy em về trước nhé, tại mẹ không cho đi khuya! – Bé Trân dắt xe ra ngoài sân.
- Ủa, cảm ơn em nhé! – Tiểu Mai gạt đầu.
- Hi, có gì đâu chị, em về nhé thầy! – Trân tùm tùm.
- Ờ...! – Tôi trả lời bằng quơ.

Và y như rằng Sơn đen dắt xe ra sau cùng, nó cười câu tài nhìn Trân:

- Để anh về cùng em, hình như nhà tụi mình gần nhau đó!
- Hứ... anh mồm mép lắm! – Trân bĩu môi rồi đạp xe đi trước.
- Ế....đội anh....! – Thằng Sơn nháo nhào đạp ngay theo sau, quên cả chào tạm biệt tôi.

Đội cho mọi người khuất sau hết con đường rồi thì tôi và Tiểu Mai mới đóng cổng quay trở vào trong nhà:

- Anh cũng về đi, hơn 9 giờ tối rồi! – Nàng nhìn đồng hồ.
- Được mà, anh phụ em dọn dẹp rồi về, mình em sao làm nổi! – Tôi nhún vai đáp.

Và đúng là một mình Tiểu Mai thì chẳng thể nào dọn hết cả bàn tiệc giờ đã thành bãi chiến trường tan hoang này được, vì tính thêm cả tôi là tay rửa chén chuyên nghiệp lẳng xăng vào phụ, Tiểu Mai thu xếp gọn ghẽ các thứ, tôi thì đứng rửa chén mà cũng gần nửa tiếng sau, cả hai đứa mới gọi là đã dọn dẹp lau chùi sạch sẽ nhà bếp.

- Uầy... đuối quá! – Tôi úp nốt mấy cái đĩa lên trên tủ.
- Hi, nhưng mà vui! – Tiểu Mai mỉm cười, nàng đưa tay lau lại phần gạch men gần lò gaz.
- Ừ, tụi nó giòn mà cười đau cả ruột, nhất là cái thằng Dũng, chắc...! – Tôi tặc lưỡi đáp.
- Anh để giúp em giỏ hoa lên trên đầu tủ đi! – Nàng bước lại gần tôi đưa giỏ hoa trang trí.

Thế nhưng khi tôi cũng vừa bước tới, còn chưa kịp nhận lấy giỏ hoa từ tay Tiểu Mai thì nàng đã đứng sững lại tầm một giây rồi buông thõng người, giỏ hoa rơi phịch xuống nền nhà:

- Sao vậy? – Tôi ngạc nhiên bước lại gần nàng.

Tiểu Mai không trả lời, nàng chỉ khẽ thả người tựa hẳn vào vai tôi, đôi làn tóc mai che rủ lên hàng mi dài đang khép lại, hương hoa thanh khiết lại nhẹ lan ra....

-!
- Sao... thế....?
- Em hơi mệt... anh cứ đứng đấy, tựa một chút thôi!
- Ừm.... em vất vả cả ngày nay rồi đấy!
-!
-!
- Đây....!
- Sao em?
- Hứa với em... sau này có gì khó khăn thì nói với em nhé, mình cùng giải quyết, đừng như vừa rồi mà liên lụy bạn bè!
- Ừ....!
- Hứa đi! – Tiểu Mai nhướn mắt lên nhìn tôi, phụng phịu nói.

Tôi mỉm cười rồi ôm nàng vào lòng, khẽ đưa tay vuốt tóc mai thanh mảnh, thì thầm vào tai nàng:

- Ừm... anh hứa!
- Phải giữ lời nha... em buồn lâu lắm rồi, chỉ mới vui được mấy ngày thôi đấy!
- Yên tâm, dù có phải thành thằng hề thì anh cũng mong chỉ được làm em cười là đủ rồi!
- Hôm nay sao giỏi ăn nói quá vậy, chàng?

- Bộ em không để ý là... lúc chỉ có hai đứa, anh luôn là người nói trước sao?
- Hi, con trai thì phải mở lời trước chứ!
- Chỉ khi nào thích hợp thôi!
- Là khi nào?
- Yêu...?!
-!
-!

Tiểu Mai tựa đầu vào vai tôi, nàng không nói thêm gì nữa, và tôi cũng không cần thiết phải nói gì thêm, vì cả hai đứa đều biết khoảng lặng của lúc này đây, là khoảng lặng của hai con tim đang cùng chung nhịp đập, tâm ý tương thông, đồng chung cảm xúc.

Có những ngôn từ, không cần phải thành lời, có những lời nói, không nhất thiết phải nói ra, cũng có những phút giây, sẽ nằm ngoài quy luật của thời gian, vì chúng là mãi mãi.

Hạnh phúc đôi khi chỉ giản đơn như thế, một chút thanh bình và yên tĩnh!

Đắm say... đầy dịu ngọt!

Chương 267

Ngày trước, cứ khoảng hơn 10 giờ tối là tôi chễm chệ trên giường nằm xem tivi đến tận gần khuya mới đi ngủ, ngày nào cũng như ngày nào, và nhất là vào những kỳ nghỉ thì tôi có khi xem tivi đến gần sáng mới lần đùng ra mà say giấc nồng. Thế nhưng bây giờ thời thế đổi khác, tôi không còn ham hố gì xem truyền hình nữa mà chuyển sang một thú vui tao nhã hơn, đó là... nấu cháo điện thoại.

- Sáng nay anh đi lựa mai với ba, toàn mấy cây rụng búp hay ít búp, đi mãi mà chẳng chọn được cây nào để chơi Tết! – Tôi hí hửng kể lại.

- Lạ nhỉ, không có cây này phải có cây kia chứ! – Tiểu Mai nói ở đầu dây bên kia.

- Ủ, vấn đề là mấy cây nhiều búp quá thì lại đắt tiền, mà chỉ chơi xong rồi bỏ thì phí quá, nên nhà anh định mua hẳn một cây mai thật ngon lành về chơi cho oách, hết Tết thì gửi nhờ ai đó làm nông để họ dưỡng mai giùm, năm sau chơi tiếp! – Tôi ôm luôn cái điện thoại lên giường.

- Vậy cũng được, người có chuyên môn thì dưỡng cây tốt hơn mình rồi! – Nàng trả lời.

- À, mà Tết tới thì ở nhà em có chuẩn bị gì không?

- Nhà ở Nhật ấy hở?

- Không, nhà em ở Phan Thiết ấy!

- Um... cũng không nhiều, làm cây thông nhỏ trang trí trước nhà, rồi trúc, rồi dây nơ!

- Ủa? Tết chứ bộ Noel sao mà làm cây thông?

- Hi, thì phong tục thôi, giống như nhà anh trang trí mai vàng vậy đó!

- Rồi còn gì nữa? Mấy ngày Tết làm gì?

- Không... những ngày Tết không làm gì cả, phái nữ bọn em được quyền không nấu nướng vào ba ngày đầu năm!

- Ó... thế mấy ngày đó cạp đất mà ăn à?

- Anh vô duyên nhỉ, hỏi vợ vắn!

- Thì.....!

- Em sẽ nấu Osechi Ryouri vào những ngày giáp Tết, để mấy ngày sau là lấy ra ăn dần thôi!

- Cái gì... Ose....gì?

- Là những món ăn truyền thống, gọi chung là Osechi Ryouri, sau khi nấu xong thì em cho vào những hộp Juubako!

- Ủm, rắc rối nhỉ!

- Có mà anh không biết tiếng Nhật nên mới rắc rối, cũng như phong tục Việt Nam là kho măng hay thịt trứng vậy đó!

- Ờo... à mà ba em chừng nào về?

- Ngày mốt đó anh!

- Tức là... hôm nay 26 Tết, ngày mốt là 28 Tết, vậy chúc mừng em ha!

- Hi, hay Tết anh qua nhà em chơi đi, em giới thiệu anh với ba cho!

- Uầy, lúc trước ba em sửa cái lung cho anh rồi, còn giới thiệu gì nữa!

- Ngốc, giờ là giới thiệu với tư cách khác chứ!

- Tư cách gì?

- Thì... là bạn trai của em! – Tiểu Mai có lẽ thoáng ngượng ngập ở phía bên kia.

- À, hi hi, mà nếu vậy thì ba em... có nói gì anh không? – Tôi hỏi.

- Còn tùy biểu hiện của anh thế nào! – Nàng trả lời.

- Anh... chưa ra mắt nhà em, thấy ghê quá! – Tôi ái ngại nói.

- Không sao đâu, ba em vui tính lắm, anh cứ như mọi khi là được rồi!

- Không dễ đâu, con gái mình nuôi gần mười mấy năm trời, giờ tự dung có thằng ất ơ nào đó tới rước đi thì bậc phụ huynh nào mà chẳng lo lắng!

- Ghê hôn, tính gì mà xa dữ vậy!

- Ủ, anh phải rước nàng về dinh chứ!

- Thôi đi ông, còn là học sinh mà nói chuyện như thanh niên trưởng thành ấy!

- Anh lớn trước tuổi mà, em không thấy sao, lúc nào anh cũng là chỉ huy thiên hạ nhé!

- Kiêu căng vừa thôi, có ngày hại thân bây giờ!

- Anh giỏi thì anh được quyền kiêu căng, hê hê!

-!

Sau chủ đề ngày Tết là đến chủ đề... tính chuyện tương lai, và kể đó hai đứa lại nói sang chuyện khác, cứ như có thể nói chuyện với nhau đến sáng luôn cũng được.

- Hôm giờ gần Tết nên buổi sáng trời lạnh, anh ra ngoài nhớ giữ ấm nhé!

- Em yên tâm, anh toàn ngủ tới trưa mà, nằm trong chăn ấm vô cùng tận, hê hê!

- Đồ lười, dậy tập thể dục hay phụ giúp gia đình đi chứ, anh như vậy thể nào bác gái cũng la cho mà xem!

- Ở đó mà la, anh là con út cung đấy!
- Không dám đâu, làm như em không biết là cứ sau khi ăn anh lại phải rửa chén vậy, tay rửa chén chuyên nghiệp chứ gì!
- Này... anh kể ra là không phải để em “chạm vào nỗi đau” đâu nhé!
- Kệ, ai bảo lười, cô nào sau này vô phúc lấy phải ông chồng như anh thì chắc làm suốt ngày luôn mất!
- Không đâu, ai lấy anh thì có phúc lắm đấy, anh chiều vợ vô cùng!
- Chắc không?
- Chắc như bắp Mì!
- Vậy ngày mai qua đưa em đi chơi nhé!
- Ngày mai....á?
- Ừa, sao đấy? Chứ ai vừa bảo là chiều vợ lắm mà!
- Hế hế, em đã là vợ anh đâu mà bắt anh chiều, mai cứ nằm nhà ngủ đấy, làm gì nhau!
- Ngủ hoài, hai ngày nay em toàn ở nhà nè!
- Hớ hớ, thích ngủ đấy, em ở nhà tiếp bữa nữa đi!
- Tút....tút...tút..!
- Ồ....này....!

Vừa mới giỡn đại một câu mà Tiểu Mai đã dỗi rồi cúp luôn điện thoại, tôi nháo nhào cả lên mà bấm số gọi lại ngay:

-! – Chuông đổ một hồi dài nhưng không có phản hồi.
- Nghe máy đi mà...nghe đi...! – Tôi hoảng hồn cầu trời khẩn phật.
-! – Tiểu Mai nhắc máy nhưng không nói gì.
- Thôi mờ... giỡn chút làm gì ghê vậy! – Tôi một phen hú vía, vội giả giọng nài nỉ.
- Ai biết anh giỡn hay là làm thật, hứ! – Nàng trả lời bằng giọng giận dỗi mà nghe dễ thương phết.
- Không, giỡn mà! – Tôi vội đính chính ngay.
- Em không biết nhé, anh làm sao thì làm, bận gì thì cố giải quyết trong ngày để khoảng 6 giờ chiều qua nhà em là vừa!
- Chà, có gì quan trọng à?
- Tự hiểu đi, đúng giờ đấy nha, muộn thì tôi... treo cổ!

- Em.. sao khoái dọa treo cổ người ta thế?
- Em không có dọa người ta, mà là em nói với anh đó, người ta nào ở đây!
- Rồi, chiều mai đúng 6 giờ có mặt trước nhà, được chưa tiểu thư?
- Hi, yêu ghê, vậy anh ngủ ngon nhé, em thức không nổi nữa rồi!
- Ủm, ai bảo em gọi điện làm gì!
- Thì... em gọi hỏi thăm bạn trai cũng không được à?
- Quá được là đằng khác!
- Ô ha, vậy 6 giờ chiều mai nhé, chàng!
- Duyệt, em ngủ ngon, nằm mơ thấy anh nhá!
- Em sợ ác mộng lắm, hi hi!
- Thế ngày mai ác mộng sẽ viếng thăm em, he he, thôi ngủ!
-!
-!
-!
- Sao còn chưa cúp máy?
- Hi....cộp....tút ...tút...tút....!

Đợi Tiểu Mai gác máy trước rồi thì tôi mới yên tâm cúp theo, bao giờ cũng vậy, tôi luôn muốn là người sau cùng gác máy, vì tôi nghĩ phải nghe tiếng chuông cúp đường dây bao giờ cũng để lại một cảm giác như trơ trọi và có chút gì đó hụt hẫng, hay giả chẳng cảm giác của người ở lại là không dễ chịu chút nào cả, thế nên tôi chỉ luôn muốn dành tất cả những gì tốt đẹp nhất có thể cho Tiểu Mai mà thôi.

Đặt lưng xuống giường nhưng chưa ngủ vội, nằm ngẫm nghĩ lại những khoảng thời gian cùng với nhiều chuyện trải qua, tôi lại càng thêm bồi hồi. Quả thật là suốt hơn một năm vừa qua, tôi nợ Tiểu Mai quá nhiều, và nàng cũng vì tôi mà buồn không biết bao nhiêu lần. Chính vì vậy, bây giờ khi hai đứa đã chính thức yêu nhau rồi, khi tôi đã cảm nhận được hơi ấm và sức nặng của cái tựa đầu vào vai mình thì tôi lại càng biết được hạnh phúc nào cũng có giá của nó, đó là phải đánh đổi, phải trải qua nhiều chuyện thì mới có được hạnh phúc thực sự. Và trong niềm vui vô giá đó, việc giữ được hạnh phúc là một việc vừa vui, cũng vừa không dễ dàng chút nào.

Với tôi, không cần phải làm cho mọi thứ trở nên phức tạp hơn, mà chỉ đơn giản rằng tôi sẽ làm mọi thứ tốt nhất dành cho Tiểu Mai, không phải là để đền đáp, mà là đã đến lúc tôi mang lại hạnh phúc cho nàng. Có lẽ yêu nhau ở lứa tuổi này theo một số người là hãy còn sớm, thế nhưng tình yêu thì làm gì có giới hạn tuổi tác, chỉ là vào một ngày tình yêu đến gõ cửa, và bạn là một người chủ nhà hiếu khách không thể từ chối lại sức hấp dẫn của thần tình ái mà thôi.

Vì vậy, dù ngoài miệng luôn tỏ ra tếu táo và vô lo nhưng tôi vẫn biết mình phải thay đổi bản

thân, không thể như trước được. Tôi có thể đùa giỡn với bạn bè, nhưng nhất định phải đứng đắn đường hoàng khi bên cạnh Tiểu Mai, phải là chỗ dựa vững chắc của nàng.

Sáng hôm sau, ngày 27 giáp Tết, tôi dậy thật sớm để tập thể dục, cảm giác biết được rằng giờ này người mình yêu hẳn còn đang say ngủ luôn làm tôi thấy ấm áp hơn khi đứng trên sân thượng giữa tiết trời se lạnh cuối đông.

- Chà, thằng Nam dậy sớm, có chuyện lạ rồi! – Mẹ tôi ngạc nhiên khi thấy tôi mò xuống bếp.

- Hehe, có gì ăn không mẹ, con đói! – Tôi cười khoái chí.

- Ra ngoài ăn sáng kia, đã nấu gì đâu! – Mẹ tôi trả lời.

- À... dạ...! – Tôi gật đầu đáp, có hơi hụt hẫng.

Rồi đợi đến khoảng 8 giờ sáng, tôi lại lên phòng nhắc máy điện thoại gọi sang nhà Tiểu Mai:

-! – Chuông đổ một hồi dài.

- Tôi nghe đây! – Giọng của Tiểu Mai ở phía bên kia.

- Chào buổi sáng tiểu thư, hi hi! – Tôi cười.

- Woa, dậy sớm vậy chàng! – Nàng cũng ngạc nhiên hết như mẹ tôi.

- Ủa, anh dậy từ hồi 6 giờ kìa! – Tôi gãi đầu đáp.

- Hơ, được nghỉ sao không ngủ đến 7 giờ chứ? – Nàng thắc mắc.

- Tập thể dục cho khoẻ người, rồi còn gọi sang chào buổi sáng tiểu thư chứ!

- Bleu, em cũng dậy lúc 6 giờ, anh chào muộn rồi, hi hi!

- Em làm gì mà dậy sớm vậy? Mệt thì nằm nghỉ cho khoẻ!

- Hết mệt rồi, dậy chuẩn bị trước chứ!

- Chuẩn bị gì?

- Bí mật, tối nay anh sẽ biết!

- Quà tặng anh hả? Có ngon không?

- Hừ, mở miệng ra là ăn, mà ngày gì đâu em phải tặng quà cho anh chứ?

- À... ngày anh dậy sớm!

- Vậy hoá ra hôm giờ toàn ngủ nướng, được bữa nay tốt ngày nên dậy sớm được một bữa, phải không chàng?

- Bậy... bữa giờ cũng dậy sớm, nhưng bữa nay... dậy sớm hơn!

- Hi, được rồi, vụng chèo khéo chống!

- Mà bí mật gì vậy? Nói anh biết đi, sớm muộn gì tối cũng biết thôi mà!

- Không!
- Gì ghê vậy.....?
- Vì bí mật làm nên sự quyến rũ của phái nữ, hi!
- Em... đủ quyến rũ rồi, còn đòi thêm gì nữa...!
- Là anh khen đấy nhé, em chưa bao giờ tự nhận nha!
- Uầy.....!
- Thôi, giờ em bận chút, chiều đúng 6 giờ nhé anh!
- Ủa, anh nhớ rồi!

Cúp máy rồi mà tôi vẫn cứ tủm tỉm cười phoi phới trên mặt, bởi cảm giác mới sáng ra đã được nói chuyện với bạn gái thật là khoái chí quá chừng, đã vậy lại còn tối gặp lại nữa chứ, cuộc sống này ưu ái tôi nhiều thật. Mà Tiểu Mai định cho tôi biết bí mật gì vậy nhỉ? Hôm nay chẳng phải sinh nhật tôi, cũng không phải sinh nhật nàng, vậy là nàng định làm gì đây ta?!

- Hiền đệ, đói bụng không? Đi ăn với huynh! – Ông anh tôi lò dò trên cầu thang bước xuống.
- Em ăn từ sáng rồi huynh ơi! – Tôi cười nhăn nhó.
- Đệch, sao không chờ tao? – Ông ôm mặt rống lên.
- Uầy, thấy huynh ngủ ngon quá nên không muốn phá đám! – Tôi gãi đầu.
- Mà ôm quần áo dọn ra khỏi nhà ở luôn với gái đi cho rồi, anh em trước gái sau mà nó thế đấy!
- Bậy huynh!
- Chứ không phải hôm qua mà tán chuyện cả đêm với cái a lô à?
- Ấy...nhỏ thôi, mẹ biết bây giờ!
- Tao rống lên cho cả nhà nghe đây này.....!
- Đùng, để em mua đồ ăn sáng cho huynh!
- Hiền đệ ngoan, huynh ăn phở bò tái băm, mua giúp nhé! – Ông đổi thái độ ngay tắp lự, vỗ vai tôi cười hoà nhã.

Thế là vừa sáng ra đã lại làm chân sai vặt, tôi đành phải lọ mọ chạy ra đầu ngõ mua giùm lão anh tồ phở để lão không hé ra cho mẹ tôi biết là... có lẽ cuối tháng này tiền cước điện thoại ở nhà sẽ tăng vọt vượt mức mọi tháng trước.

Buổi sáng tôi làm chân sai vặt, buổi chiều tôi làm... Viêt kiều bánh bao về nước kiếm vợ, chỉ mới 5 giờ 30 là đã tắm rửa sạch sẽ thơm tho, đầu tóc sáng lán rồi dắt xe ra ngoài.

- A u, đi đâu mà sửa soạn thế mà? – Ông anh tôi chặn cửa.

- Đi...chơi....! – Tôi cũng chờ cả người.

- Ừm, đi vui vẻ, huynh hiểu mà, hê hê! – Hồng dè ổng lại chịu buông tha dễ dàng cho tôi, đứng nhích sang bên để tôi dắt xe.

Chốc sau, khi đã đạp xe bon bon trên đường rồi mà tôi vẫn không thể hiểu tại sao hôm nay ông anh tôi lại tốt bụng đột xuất mà chịu cho tôi qua ải dễ như vậy, chứ bình thường là ổng nhầy ghê lắm. Hay là do tô phở đặc biệt lúc sáng nhỉ? Thế nhưng lúc này theo lời ổng nói thì là ổng hiểu gì vậy kia? Sao lúc này tôi mới có cảm giác ngờ ngợ là mình đang quên một điều gì đó thì phải?

Ngoài đường phố hôm nay, tuy chỉ mới đầu giờ tối thế nhưng tôi trông lượng nam thanh nữ tú nắm tay nhau ra ngoài dạo chơi hình như nhiều hơn ngày thường, mà ai nấy trong cũng rất vui vẻ đầy hớn hờ.

- Chắc, chắc là Tết tới nên mọi người phấn theo đây mà! – Tôi tặc lưỡi lẩm bẩm.

Đúng 6 giờ chiều, tôi dừng xe trước nhà Tiểu Mai, nhớ lại lần trước nên lần này tôi chỉ đưa tay nhấn đúng một hồi chuông.

- Kính...coong....!

Tôi không phải đợi lâu, vài giây sau đã có tiếng dép loạt soạt từ trong nhà vọng đến, và... Tiểu Mai của tôi bước ra mở cổng.

- Hi, đúng giờ ghê ha!

-!

Tôi lúc này chỉ biết gọi là há hốc mồm, mở to mắt ra mà chiêm ngưỡng vẻ đẹp hoàn thiện nhất của những chuẩn mực chọn bạn gái qua ngoại hình trong cả cuộc đời tôi, và cả trong giấc mơ. Tiểu Mai hôm nay xinh đẹp quá thể, nàng đẹp một cách khác hẳn những ngày thường, vẫn là kẹp má màu bạc trên mái tóc dài đen tuyền óng ả, áo pull trắng ôm dáng với váy hồng rạng rỡ, gương mặt được trang điểm nhẹ cùng làn môi hồng như mọng lên dưới ánh đèn, nhìn vào chỉ muốn... cắn. Không, không phải là tôi có ý đồ tà đạo gì cả, thế nhưng trông thấy nét môi như kẹo ngọt, tưởng chừng chỉ cần chạm vào là tan ra thành những gì mềm mại êm đềm nhất thế gian thì tôi lại muốn... chạm môi nàng thật.

- Sao thế....? – Tiểu Mai nhìn tôi thắc mắc.

- Bữa nay... em đẹp quá...! – Tôi lắp bắp.

- Nịnh hở? Hi hi! – Nàng đập vai tôi.

- Không, thật đó! – Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

- Vậy được rồi, đợi em khoá cổng ha! – Nàng bước vào nhà lấy áo khoác cùng túi đeo tay ra rồi quay lưng đóng cửa nhà lại.

Gió nhẹ đưa hương thơm thanh khiết như ngày nào lan qua khuôn mặt tôi, kể cả nhìn từ đằng sau thì quả thật hôm nay, Tiểu Mai... rất đẹp, ... cực kì đẹp!

Lạy trời, bữa nay là ngày gì vậy?

Chương 268

Tiểu Mai ngồi lên sau xe tôi, nàng hỏi:

- Anh chở em đến nhà thờ trước được không?

- Ừ, dĩ nhiên! – Tôi gật đầu.

Bữa nay Tiểu Mai đến nhà thờ làm gì nhỉ? Dù thắc mắc từ nãy đến giờ về tất cả mọi điều lạ lùng, từ việc ông anh buông tha qua ải dễ dàng, đến lượng cặp đôi ra ngoài chơi tăng đột biến, giờ thì Tiểu Mai đẹp hơn mọi ngày, lúc này thì bảo đến nhà thờ. Là ngày gì có liên quan vậy ta? Bữa nay mới 27 Tết mà, cúng ông Táo cũng qua rồi, đâu có lễ lộc gì đâu!

Ôm một bụng đầy thắc mắc khôn tả, tôi đạp xe thẳng đường Thủ Khoa Huân để đến nhà thờ theo hướng dẫn của Tiểu Mai:

- Bữa nay... thấy em là lạ!

- Hờ, lạ sao? – Nàng ngạc nhiên hỏi.

- Mà gì cũng lạ hết, anh thấy... cứ sao sao ấy! – Tôi nhú mày suy nghĩ.

- Hi, anh không nhớ thì thôi, để lát nữa em nhắc rồi sẽ nhớ! – Tiểu Mai khúc khích cười, nàng đưa tay khẽ vịn hông tôi từ đằng sau.

Vào đến khuôn viên nhà thờ, tôi bước xuống dắt xe dẫn bộ, hôm nay nhà thờ khá vắng người, chỉ có lác đác vài vị mục sư và nữ tu đang đi dọc theo các hành lang.

- “Vậy là cũng không phải ngày lễ Thiên Chúa Giáo gì? Thế là ngày gì ta?” – Tôi vẫn còn suy nghĩ đến nát óc.

- Anh vào cùng em đi! – Tiểu Mai kéo tay tôi.

- Nhưng... anh có biết gì đâu! – Tôi ngập ngừng.

- Không sao, cầu nguyện thì không phân biệt ai cả, hi! – Nàng cười như hoa như ngọc.

Hai đứa đi xuyên qua hành lang sảnh lớn, rồi bước thẳng vào thánh điện, vào đến nơi thì Tiểu Mai để túi xách lên dãy bàn đầu tiên, rồi nàng bước đến trước tượng chúa Jesus, chắp hai tay lại vào nhau rồi nhắm mắt lại, khẽ mấp máy môi thành khăn.

Tôi không biết Tiểu Mai cầu nguyện điều gì cả, mà nàng lại nhất thiết bảo tôi phải đứng sát cạnh bên, thế là tôi cũng bắt chước nàng, chắp tay lại mà... khấn theo.

- “Cầu đức chúa Jesus, xin Người ... phù hộ cho người con gái đang đứng cạnh bên con đây, đừng bao giờ phải buồn khổ nữa... nếu có thể... xin người hãy lấy tất cả những may mắn của con để dành tặng cho cô ấy... con cầu xin Người, bằng tất cả lòng thành!”

Cầu nguyện xong xuôi, tôi mở mắt ra, thế có trời có đất là khoảnh khắc ấy tôi cảm giác như

mình vừa làm một điều gì đó rất thiêng liêng, và đây... hạnh phúc. Nhìn sang bên thì Tiểu Mai hãy còn đang cầu khẩn, thế là tôi lùi lại vài bước rồi đến ghế ngồi.

Lát sau, khi tôi đang chăm chú ngắm nhìn những bức phù điêu được khắc theo lối mỹ thuật Phục Hưng trên vách thì Tiểu Mai bước lại gần:

- Hi, xong rồi, về thôi anh!
- Ừm! – Tôi chồm người đứng dậy.
- À... lúc nãy anh có cầu nguyện gì không đó? – Nàng nheo mắt nhìn tôi.
- Có chứ! – Tôi đáp.
- Gì vậy? Cho em biết đi! – Nàng ôm tay tôi cười tươi.
- Thế em nói trước là em cầu gì đi, rồi anh nói! – Tôi làm bộ mặt tỉnh rụi.
- Thôi... ai lại hỏi vậy! – Nàng bĩu môi.
- Chứ em cũng vừa hỏi vậy thôi mà! – Tôi phản pháo.
- Em.. khác...! – Tiểu Mai thoáng ngập ngừng.
- Hi, đi chơi thôi, ngày đặc biệt của em mà, đúng không? – Tôi khoát tay bước trở ra ngoài.
- Cũng là của anh nữa...! – Nàng phụng phịu dỗi.
- Hả? Không lẽ... kỉ niệm... 1 tuần yêu nhau? – Tôi dần mặt ra.
- Ngốc, không cho anh hỏi nữa! – Nàng đập tay tôi trách khế.

Tiểu Mai không cho tôi quyền hỏi, nhưng tôi lại được quyền tự mình thắc mắc đây là dịp gì đây, và nhất là tôi lại càng thêm phần thắc mắc hơn nữa, khi mà vừa dắt xe ra ngoài là hai đứa tôi đều thấy ở bên kia đường, là... Vũ đang chở Khả Vy cũng hết như những cặp đôi khác từ nãy đến giờ.

Thấy tôi dần mặt ra vì ngơ ngác, Tiểu Mai thoáng không vừa ý, nàng véo nhẹ vào lưng tôi:

- Anh... nhìn gì đấy?
- Không, anh... vừa biết bữa nay ngày gì rồi!
- Là ngày gì?
- Ngày... toàn dân đưa nhau đi chơi!
- Vớ vẩn, anh chỉ giỏi linh tinh!
- Hi hi, thôi không đoán nữa, giờ đi ăn nhé!
- Ừm... đồ ham ăn!
- Anh mà đói là không có sức chở em đâu, người gì nặng quá chừng!

- Vô duyên, em vậy là nhẹ lắm rồi!
- Ờ, em không hiểu đâu, đây gọi là sức nặng của.....!
- Của gì?

Tôi ngó người định nói là của “hạnh phúc”, thế nhưng lại cứ thấy ngượng ngượng sao đó, thế là đành nói trở qua chuyện khác:

- Sức nặng của... cả hai đứa, hể hể!
- Vậy cũng nói được! – Tiểu Mai lại véo vào tôi, lần này là véo thật.
- Au...da.....! – Tôi điếng hồn đau giật bắn cả người.
- Hứ! – Nàng quay ngoắt đi không nhìn tôi.
- Thôi mà, giỡn đó, đi ăn nha, sau đó tính tiếp, chứ anh đói thật mà! – Tôi quay lại cười cầu hoà, nài nỉ bằng một giọng thành khẩn hết mức có thể.

Trông thấy bộ dạng nhăn như khỉ ăn ớt vừa than thở vừa xoa bụng của tôi, chắc có lẽ là hài quá nên Tiểu Mai dù đang đói cũng phải phì cười gật đầu:

- Ủa, tùy anh, đồ ham ăn!

Thế là tôi chở Tiểu Mai dạo qua cung đường rộng nhất và đẹp nhất thành phố, ngang qua cây cầu Trần Hưng Đạo đang cờ hoa lộng lẫy chuẩn bị mừng xuân, dọc xuống phố Lạc Đạo rồi tấp xe vào một quán bò bít tết ven đường. Quả thật là hôm nay có nhiều chuyện lạ nối tiếp chuyện lạ, vì quán bít tết này thường ngày lượng khách tuy có đông thật nhưng lúc nào trong quán cũng vẫn có bàn trống, thế nhưng hôm nay là.. nghẹt bàn. Cứ như lúc nãy tôi nói đùa rằng “ngày toàn dân đưa nhau đi chơi” là đã thành sự thật rồi vậy, nhà nào hình như cũng kéo cả gia đình mà ra ngoài ăn.

Thế nhưng tôi không sợ hết chỗ ngồi, bởi người chủ quán là người quen của gia đình tôi, thế nên sẽ lại như mọi khi, tôi bước vào quán là sẽ lại có chỗ ngồi ngay thôi.

Tôi đã lầm, không phải gì lắm to, chỗ ngồi vẫn có, chỉ là... thái độ của mọi người trong quán lúc hai đứa tôi bước vào. Vì hầu hết mọi ánh mắt của hầu hết những người có mặt lúc này đều đổ dồn về phía Tiểu Mai, sau đó là họ quay sang nhìn tôi như bình phẩm, đánh giá. Nếu mô tả như trong phim ảnh, thì lúc này cứ gọi là đang có tiên nữ hạ phàm vậy.

- Ngồi đi em! – Tôi phớt lờ tất cả, kéo ghế ra.
- Ủm...! – Tiểu Mai thoáng ngại ngần ngồi xuống.
- Kệ họ! – Tôi trấn an nàng, thăm hỏi hận rằng sao mình không chọn một quán nào đó vắng hơn.
- Đây là lí do em không thích nơi đông người....! – Tiểu Mai khẽ thì thầm.
- Cũng không sao đâu, họ nhìn chút rồi lại thôi ngay! – Tôi nhún vai đáp rồi ngạc nhiên. - Ủa mà... anh tưởng em quen như thế này rồi chứ?

- Quen gì? – Nàng tròn mắt nhìn tôi.
- Thì... em như vậy... đi đâu mà người ta chẳng nhìn chứ! – Tôi trả lời.
- Không... hồi ở Nhật em cứ học xong là về nhà, cũng ít ra ngoài lắm! – Nàng lắc đầu đáp.
- Vậy à?
- Ủa... em hơi khó chịu khi bị nhiều người nhìn như vậy!
- Nhưng... hồi cấp 2, em học ở trường thì mấy đứa con trai chắc cũng nhìn em vậy thôi mà? Có khi lại còn nhiều hơn gấp mấy chục lần cái quán này ấy chứ!
- Cấp 2 em học trường nữ mà!
- Là... trường toàn nữ sinh không ấy à?
- Ủa, nên đâu có tên con trai nào chứ!
- chà... anh mà được vô đó học là sẽ thành... hàng hiếm, hê hê!

Ngay lập tức, Tiểu Mai tròn mắt nhìn tôi:

- Anh nghĩ bậy bạ gì đấy?
- Không... đâu có...! – Tôi hoảng vía chối đầy đầy.
- Chứ sao vừa nói.....! – Tiểu Mai định chất vấn tôi tiếp.

May thay trong lúc tôi sẽ có khả năng phải vất vả chống đỡ trước cuộc hỏi cung sắp diễn ra thì người phục vụ đã bước đến và đặt đĩa bít tết lên bàn, mỡ bắn xèo xèo nghe lách tách rất ư là vui tai... nhưng cũng hơi nguy hiểm.

- Tách....! – Mỡ trong cái đĩa bằng gang bắn ra.
- Oái...! – Tôi lách người né ngay.
- Đây... đâu phải bít tết! – Tiểu Mai ngạc nhiên.
- Ở đây toàn gọi là bít tết, sao em? – Tôi cũng thắc mắc.
- Bít tết là phải miếng thịt bò dày và nguyên kìa, chứ... thế này giống bò xào hơn! – Nàng nhìn tôi trả lời.
- Ủa... vậy à, thực ra nó còn có tên khác là.. bò né! – Tôi thở hắt ra.
- Bò né? – Tiểu Mai nhú mày vẻ không hiểu.
- Ừ, bộ lúc người ta để đĩa bò xuống bàn, em không né tránh dầu bắn ra hay sao? Hi hi! – Tôi cười rung cả người.
- Ồ ha, cũng hay ghê! – Nàng phì cười.

Ăn uống xong xuôi, như không cần thỏa thuận trước, tôi lại đạp xe đưa Tiểu Mai trở lại cung

đường biển thanh bình và yên tĩnh. Rồi theo lời nàng, tôi gửi xe tại nhà nàng rồi hai đứa cùng đi dạo bộ trên lối đi được lát đá hoa cương của ngày nào tôi còn hay theo đuổi nàng. Trời đêm thoáng mát, những làn gió đưa cành lá rì rào bên tai hai đứa, tạo thành một thanh âm đầy cung bậc nhưng cũng rất đổi vui tươi.

- Hi, nhớ hồi đó mắc cười thật! – Tôi gãi đầu.

- Sao vậy? – Tiểu Mai hỏi.

- Thì cái hồi anh ngày nào buổi tối cũng đi dạo với em ở đây nè, em thì đi trước, anh thì tò tò sau lưng như bị em dắt mũi ấy!

- Hi, ai bảo chọc em giận!

- Mà lúc đó em giận thật à? Anh là bất đắc dĩ thôi!

- Xạo, bất đắc dĩ mà lúc em giúp anh học bài lại đi mắng người, rồi còn đuổi về, ôi....!

- Thì... đang bực thằng Huy, nên vậy...!

- Anh là có tật xấu hay giận cá chém thớt ghen, giận ai là giận lây luôn sang em!

- Không... thôi mà, xin lỗi, hứa là không có lần sau!

- Nhớ nhé, giữ lời đấy!

Tôi mỉm cười:

- Ủ, với anh, lời hứa nặng tựa tính mạng mà!

Tiểu Mai thoáng sững sốt rồi nàng nhẹ cười, ôm lấy một bên tay tôi và khoác vào, đi sát cạnh bên tôi hơn:

- Hi, vậy mới là bạn trai em chứ!

Tôi lúc nào cũng vậy, luôn ngất ngây mê mẩn trước những hành động tưởng chừng như rất đổi bình thường của Tiểu Mai mà lại đầy sức quyến rũ, và cũng... rất dễ thương, dù chỉ là một cái khoác tay. Có những lúc, tôi tưởng như Tiểu Mai rất người lớn, nhưng cũng có lúc tôi lại thấy nàng như trẻ con, cũng biết giận dỗi, cũng cần được yêu chiều.

- Mình tới quán café hôm bữa đi anh!

- Quán nào?

- Hát Với Nhau ấy, em muốn tặng anh một bài hát!

- Ủ...mà bài gì vậy?

- Bài mà một năm em chỉ hát một lần, và chỉ tặng... cho anh!

Ít phút sau, dù lòng đầy thắc mắc và chờ đón một cảm giác thú vị rằng bài hát Tiểu Mai sẽ tặng cho mình là bài nào, nhưng tôi vẫn cố kiên nhẫn ngồi đợi, nhất là khi thấy nàng bước lên sân khấu rồi ngồi cạnh chiếc đàn Organ. Quán café này bữa nay, dường như cũng đông hơn bình

thường, và nhiều cặp đôi nam nữ hơn.

Tiểu Mai đưa mắt nhìn tôi, nàng nói qua micro:

- Bài hát này, mình... hát cho mọi người nghe, nhưng chỉ là... tặng cho một người, hi..!

Tôi phì cười trước cách giới thiệu đầy bất ngờ của nàng, quả là có một không hai, đều khiến đám đông bên dưới phải ồ lên thích thú.

Nàng đưa tay chạm phím đàn, và lại nhìn tôi, mỉm cười một lần nữa rồi mới khẽ khàng dạo nhạc. Ngay khi Tiểu Mai dạo những nốt đầu tiên, tôi đã biết ngay đây là bài hát mà hãng sữa Yomost rất hay dùng làm nhạc nền quảng cáo, nhưng tôi chỉ biết như vậy.

- From the moment I catch your eyes.... My life would seem so bring... Loneliness's gone, and standing far away.....!

Giọng hát nàng trong trẻo như suối chảy róc rách, lúc trầm lúc bổng theo giai điệu Organ thánh thót du dương:

- Hand's in hand we feel so right, love has seen the light.....!

- Giống như những cơn gió biển vậy, tình yêu này sẽ bay cùng em và anh... mãi mãi... anh sẽ nhìn thấy.....ta ở bên nhau.....!

Tôi đắm say, ngẩn ngơ trước hình ảnh mà cả đời này mình sẽ chẳng thể nào quên được, vì việc yêu Tiểu Mai, cứ như một giấc mơ vậy, nhưng nó giờ đây lại là sự thật, đang là sự thật không thể chối cãi.....!

- Forever I will try.... To be by your side.....!

Bản nhạc kết thúc, hết thấy mọi người trong quán đều đứng dậy vỗ tay, và sau khi biết được người may mắn được Tiểu Mai tặng riêng bài hát này, hầu như họ đều cảm thấy như có chút gì đó ghen tị và ngưỡng mộ.

Tôi nắm tay Tiểu Mai, hai đứa lững thững đi dạo trên con đường về nhà, bầu trời đầy sao rộng giữa tầng không, gió đưa hương hoa sữa nhẹ nhàng lan tỏa.

- Cảm ơn em... hát hay lắm!

- Hi!

- Bài gì vậy em?

- The first moment, chỉ hát cho dịp đặc biệt thôi nhé!

- Dịp... gì vậy? Cho anh biết được không!

Tiểu Mai dừng lại trước cổng nhà, nàng khẽ mỉm cười rồi lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp màu đen được gói nơ hồng:

- Mừng Valentine! – Nàng nghiêng mái đầu nhìn tôi.

- Valentine.....? – Tôi ngớ người, giờ phút này mới nhận ra rằng hôm nay là... ngày 14 tháng 2,

ngày Lễ tình nhân, và đúng là bản nhạc khi này Tiểu Mai vừa hát, là bản nhạc mà Yomost thường chọn quảng cáo vào dịp lễ tình yêu.

- Ủa! – Tiểu Mai nhẹ gật đầu.

- Chết... anh quên....! – Tôi giật bắn người, quả tình là hôm giờ vì cứ nghĩ đến Tết, nên tôi toàn đếm ngày theo âm lịch, tức là hôm nay... 27 Tết chứ không tính ngày dương lịch, hôm nay là 14 tháng 2 nên hèn gì đòi lừa đều đi chơi cùng nhau, thế nên tôi quên mất luôn... chuyện mua socola và hoa tặng nàng.

Nhưng Tiểu Mai chỉ đặt một ngón tay vào môi tôi ra dấu im lặng, rồi nàng nói:

- Ngốc ơi, của anh là ngày này tháng sau mà!

- Là... sao? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Là Valentine trắng, và hoa hồng trắng, nhớ nhé! – Nàng hấp háy mắt.

- Ủ... ừ....! – Tôi gật đầu áp ứng.

Và Tiểu Mai nhẹ nhón chân, nàng khẽ hôn vào má tôi, rồi then thùng mỉm cười hạnh phúc:

- Em yêu anh!

-!

- Anh ngủ ngon nhé, Tết lại sang nhà em chơi!

- Ủ...ừ.....!

- Hi, trông mặt kia, em vào nhà đây!

- Em....ngủ ngon....!

- Ủa, ngốc ạ!

Rồi nàng quay bước vào nhà, để tôi tần ngần đứng mãi trước cổng, trên tay vẫn còn cầm hộp socola quà tặng ngày Lễ tình nhân.

Đến giờ này, khi viết những dòng này, tôi vẫn không tài nào diễn tả được trọn vẹn cảm xúc của khoảnh khắc ngày hôm ấy, chỉ biết rằng đó là thời khắc mà tôi tưởng như trên thế giới chỉ có tôi và Tiểu Mai, và tôi đoán rằng cả đời này mình cũng không thể dùng bút mực nào mà tả lại được cảm giác ngày ấy bằng những áng văn chương thông thường.

Chỉ biết, đó là khoảnh khắc của niềm hạnh phúc trường tồn, như suối nguồn tuôn trào bất tận, và sẽ còn mãi cho đến về sau, vẫn trọn vẹn một cảm giác như ngày ban đầu, như ... khoảnh khắc đầu tiên.... The first moment!

Chương 269

Suốt mấy ngày sau lễ Valentine, tôi cứ luôn bị ông anh cần nhần mãi vì cái tội ích kỷ không cho ông ăn socola chung. Thế nhưng làm sao mà tôi chia phần cho ông được, bởi đây là socola chính tay Tiểu Mai làm, và nàng tặng cho bạn trai là tôi, chứ đâu phải là... ông anh.

- Mà nhớ nha con, anh em trước gái sau mà mà vậy, nhớ cái mặt tao he! - Ông gằn giọng khi vừa nhắc thấy mặt tôi.

- Ủa, em ăn hết rồi huynh à, có cần nhần nữa cũng vậy thôi mà! - Tôi gái đầu cười khi.

- Mà ngon...! - Rồi ông giơ tay định cốc đầu tôi.

Thế nhưng đã quá quen với vụ này, tôi vội lĩnh người nhảy lùi mấy bước ra sau rồi bỏ chạy mất xác. Quả thật là ông anh ghen với tôi cũng phải, bởi giống như tôi khoái khẩu khô bò, thì ông anh này cực thích socola, bất kể loại nào, chỉ cần socola là ông chơi tuốt. Tôi nhớ có lần bác tôi bên Mỹ gọi điện về hỏi:

- Hai đứa thích ăn gì không, bác gửi về?

- Khô bò đi bác! - Tôi nhanh nhẩu.

Ấy vậy mà lão anh tôi chỉ nhất quyết khẳng định chọn mỗi món socola, thế là bác tôi cũng chiều ý, bảo tôi rằng khô bò mua ở Việt Nam ngon hơn:

- Vậy con thích ăn socola loại gì? - Bác tôi hỏi.

- Loại M&M ấy, không có đậu phộng nha bác! - Anh tôi cười toe.

- Ai lại đi ăn M&M chứ! - Bác tôi ngạc nhiên.

- Trời, socola M&M ngon bá cháy đó bác, ở đây bán mắc lắm!

Vậy là bác tôi phì cười, giải thích rằng ở Mỹ thì socola M&M là loại rẻ nhất rồi, ông anh tôi dần mặt ra ngơ ngác chả hiểu gì, bởi trước giờ ở bên đây, một lần cầm được bọc socola M&M đem khoe là mấy thằng nhóc hàng xóm chảy cả nước dãi ngập hết ra đường rồi. Thế là tháng sau, bác tôi gửi về cho hai anh em vài hộp socola Hershey's to tướng, nhưng hai anh em tôi ù ù cạc cạc đâu biết socola nhãn hiệu này là loại cao cấp, cứ lôi ra mà ăn lấy ăn để, nhiều khi ăn thay cả cơm, cầm thanh kẹo trên tay mà nhai rôm rốp chẳng buồn ngậm lấy. Mãi đến sau này, khi được Tiểu Mai cho biết socola Hershey's khá đắt tiền thì tôi mới lạnh người mà tiếc đứt ruột bởi ngày trước mình ăn quá phí phạm.

Quả tình socola Tiểu Mai tự tay làm rất ngon, vừa có hạnh nhân, sữa với đậu phộng, vừa có cả socola nguyên chất, nguyên hộp được sắp xếp thành hình trái tim trông rất bắt mắt. Ngày đầu tiên, tôi còn tiếc rẻ không ăn, thế nhưng Tiểu Mai tùm tùm bảo tôi cứ ăn đi, thế là được nước làm tới, chỉ trong một buổi sáng tôi đã xức hết nguyên hộp, ăn xong mà vẫn còn thòm thềm.

Đúng là socola tình yêu có khác, vừa ngon lại vừa... ấm áp, ăn vào có cảm giác lâng lâng như

bay trên mây ấy.

- Mày ăn nhầm socola có thuốc phiện rồi con, trông mặt mày ngu quá! – Lão anh tôi tiếc rẻ, nói giọng bom đều.

- Kệ em, hề hề! – Tôi nhún vai tảng lờ ổng ngay.

Và giờ đây, sau socola tình yêu là đến... điện thoại tình yêu:

- Thế tối nay sao nè? – Tôi hỏi Tiểu Mai qua điện thoại.

- Ừm... anh được đi bao lâu? – Nàng phân vân.

- Thoải mái, đến sáng cũng được! – Tôi nhún vai đáp.

Tại sao tôi lại nói như vậy? Bởi vì tình hình đêm nay là đêm ba mươi giao thừa, thời khắc chuyển giao giữa năm cũ sang năm mới, cũng là lúc mà nhà nhà ai nấy đều có hai sự lựa chọn, một là túa cả ra đường xem pháo hoa xong đi lễ chùa, hai là ở nhà cúng tổ tiên rồi quây quần bên gia đình đón năm mới. Nhà tôi thì có lệ định sẵn, từ sáng đến chiều ngày 30 Tết là hai anh em tôi phải ở nhà phụ ba dọn dẹp nhà cửa, trang trí mai vàng rồi lại phụ mẹ làm mâm cỗ, sắp xếp quà bánh trên bàn thờ, chỉ khi xong cơm tối rồi thì mới được tót ra đường mà ăn chơi thả giàn đến tận sáng hoặc chiều mừng một Tết mò về nhà cũng được, miễn sao tối mừng một là phải có mặt ở nhà để sang chúc Tết ông bà ngoại, vì nhà ngoại tôi buổi sáng đã đi chùa đến chiều mới về.

- Vậy... anh qua nhà em nhé! – Tiểu Mai đề nghị.

- Ừ, mình đi xem pháo hoa xong đi chùa chơi, rồi về nhà em! – Tôi khoái chí đồng ý ngay.

- Cũng... tùy, em chưa biết nữa! – Nàng trả lời.

- Tùy là sao? – Tôi ngạc nhiên.

- Là... ba em đang ở nhà, em... đâu thể ra ngoài xem pháo hoa một mình được!

- Thì rủ ba em đi luôn!

- Chắc không được, lúc đó ba phải gọi điện sang chúc Tết nhà mẹ ở Nhật rồi, năm trước cũng vậy, mà... em cũng phải vậy!

- Ừm... thế khỏi xem pháo hoa cũng được, năm nào cũng xem chán rồi, đợi em nói chuyện với mẹ xong thì mình ra ngoài đi chùa dạo chơi!

- Hay anh qua nhà em nhé? Sẵn em giới thiệu với ba luôn!

- Uầy... ghê quá....!

- Ghê gì? Em đỡ lời giúp cho!

- Nhưng... anh thấy sao ấy... hay tụi mình ra ngoài chút rồi về cũng được....!

- Không chịu, giao thừa mà anh đi chơi, còn em ở nhà, hứ!

- Chứ sao giờ?

- Để anh ở ngoài lại lén phéng cô nào à, qua nhà em đi!
 - Bậy... làm gì có!
 - Vậy qua nhà em chơi nha, đón giao thừa phong cách Nhật cho biết, hi!
 - Ủm... có gì... nói đỡ cho anh đấy!
 - Nhớ rồi, nhưng anh cũng gặp ba em một lần rồi mà, không sao đâu!
 - Ủ... rồi, vậy chừng nào anh qua?
 - Bây giờ là 5 giờ chiều, chút nữa em qua nhà cô Ba có việc, khoảng 9 giờ tối anh đến nhà em nhé!
 - Ờ, lúc đó là em về chưa?
 - Cũng chưa biết, nếu em không về kịp thì ba em mở cổng cho anh!
 - Ớ... thôi em thu xếp về sớm giúp anh đi, chứ có mỗi ba em thì anh biết nói chuyện gì giờ, về sớm đi!
 - Hi, rồi, chết nhất!
 - Vậy 9 giờ tối anh tới, à mà... có cần đem gì không?
 - Là sao?
 - Thì lần này ra mắt ba em... anh phải có gì làm quà chứ!
 - Ghê chưa, bữa nay tính như người lớn ấy, nhưng em nghĩ không cần đâu!
 - Kệ mà, chứ anh đi tay không qua thì ngại lắm!
 - Vậy... nếu được, anh mang... một thùng bia qua nhà em nhé, vì ba em thường uống bia!
 - Ấc... anh đâu biết uống bia!
 - Thế khỏi mang gì qua cũng được!
 - Ủầy... rồi, một thùng bia, 9 giờ tối, anh tới nhà nhấn chuông, em ra mở cổng!
 - Ủa, vậy nhé, tối gặp!
- Thế là vào lúc 8 giờ tối, trong bữa cơm gia đình, tôi đóng vai một thằng con trai ngoan ngoãn, ai hỏi gì trả lời thế đó:
- Tối nay hai đứa có đi chơi đâu không?
 - Chắc con đi với mấy đứa bạn cấp 3! – Ông anh tôi đáp.
 - Còn thằng Nam? – Ba tôi nheo mắt hỏi.
 - Dạ... con cũng đi với lớp! – Tôi trả lời.

- Ừm, đi đường cẩn thận, Tết nhất xe cộ đông lắm đấy! – Ba tôi dặn dò.
- Để chút mẹ lì xì hai đứa, hay là sáng mai? – Mẹ tôi nói.
- Giờ luôn đi mẹ, để sáng mai... mất linh! – Tôi nhanh nhẩu.
- Sao tối nay ba thấy mày cứ vội vã kiểu gì ấy nhỉ? – Ba tôi sinh nghi.
- Dạ... đâu có! – Tôi chối bay chối biến.

Tầm 8 giờ 30 tối, trong lúc ba tôi đang vừa thưởng trà vừa ngồi phòng khách ngắm cây mai vàng to tổ tượng mà dự đoán sáng mai búp nụ nào sẽ nở ra hoa cùng với ông anh, thì tôi đã lĩnh lên phòng rồi thay quần áo cho thật bảnh bao, bởi chỉ chút ít nữa thôi là tôi sẽ ra mắt... nhạc phụ tương lai. Đúng 15 phút sau, tranh thủ lúc có người bạn của ba tôi đến chúc Tết, trong khi cả nhà đều lên lầu ngồi thì tôi... lên ra nhà sau rồi bê nguyên thùng Heineken bỏ ra sau xe:

- Nhà còn nhiều bia, mình lấy một thùng chắc không sau đâu nhỉ!

Thế là do đã xin phép từ trước, nên dắt xe ra ngoài nhà là tôi chỉ báo mẹ tôi một tiếng rồi chuẩn bị phóng xe ra đường, nhưng chưa kịp nhấn pê-đan đã bị ông anh lôi đầu kéo lại:

- Ranh con, mày đem bia nhà đi đâu?
- Em....đi nhậu! – Tôi hoảng hồn đáp bừa cho qua chuyện.
- Nhậu... cái ngữ mày á, ha ha, thằng như mày cũng biết uống bia à! – Ông anh tôi phá ra cười sằng sặc.
- Em...em... uống ghê lắm đấy, không tin hả? – Tôi ngượng chín người.
- Ờ, tao biết mày mà, mày thì uống bia kinh khủng rồi! – Ông vỗ vai tôi cười đều.
- Địch... đi đây, không hẹn gặp lại! – Tôi sầm mặt.
- Không tiễn, nhớ trở về nhé hiền đệ! – Ông vẫy tay ra dấu tạm biệt, trên mặt vẫn cười chế giễu.

Thật ra tôi trước giờ cũng ít khi uống bia, chỉ có thỉnh thoảng uống cùng ba tôi tầm một lon vào những dịp đặc biệt, chứ không thì tôi thích Sting dẫu hơn là cái thứ nước đắng nghét lạt lẽo này, thế cho nên tôi cũng chả biết tử lượng mình được đến đâu, hay là uống một lon đã lặn ngay đơ ra mà quắc cần câu rồi. Nhưng tôi đã lắm, bởi... tôi vốn có tài năng thiên phú trong lĩnh vực... bia bọt, tài năng tự thành không cần qua huấn luyện, và tôi chỉ nhận ra điều này sau đêm giao thừa của lớp 11, và cũng chính ba của Tiểu Mai là người đả thông kinh mạch cho tôi, giúp thế gian lại có thêm một thằng... sâu bia.

Nhưng tôi của lúc này thì không biết điều đó, chỉ đinh ninh rằng mình ôm thùng bia làm... quà ra mắt nhạc phụ đại nhân, bết lắm thì uống một lon hầu chuyện mà thôi. Vừa đạp xe, tôi vừa lẩm nhẩm những câu trả lời và dự đoán những câu hỏi mà rất có thể một ông ba vợ sẽ hỏi thằng con rể trong ngày đầu ra mắt. Mà càng dự thì càng chóng mặt, thế nên tôi bỏ quách đi cái ý nghĩ đề phòng trước mà phó mặc mọi chuyện, tùy cơ ứng biến đến đâu hay đến đó.

Đường phố đêm giao thừa nơi phố biển vẫn đẹp mọi năm, không khí của ngày Tết đã lan toả khắp mọi nơi, đến từng nhà với những cành mai vàng lấp lánh ánh đèn ngũ sắc, đến từng người

đang vui vẻ cùng nhau dạo chơi trên đường, đến những đám đông trên cả 3 cây cầu bắc ngang sông Cà Ty lúc này để đợi pháo hoa vào đúng 12 giờ đêm.

- “Chậc... pháo hoa thì năm nào cũng xem, bỏ một năm có là gì, bây giờ là ra mắt gia đình em yêu nè, phải bình tĩnh mới được!” – Tôi tự nhủ thầm trong bụng.

Buổi đêm gió se lạnh, miên man đưa những lá cờ đầy màu sắc dọc quanh thành cầu bay phấp phới, ánh đèn vàng quen thuộc nay được trang trí thêm nhiều màu sắc khác nhau trên đường đang toả xuống khiến lòng người thêm phơi phới trong sắc xuân đang về. Tôi lúc nào cũng vậy, yêu nhất là những ngày giáp Tết và đêm giao thừa, bởi khi đó là không khí mùa xuân thể hiện rõ nhất, bớt đi một chút bận rộn của công việc, thay vào đó là bận rộn của những tiếng cười, của những ngày chúc Tết tươi vui và đầy sức sống.

Gần 9 giờ đêm, tôi lững thững rẽ hướng vào đường nhà Tiểu Mai, gần đến nơi thì đã thấy trước cổng nhà, Tiểu Mai đang đứng ngoài tiếp chuyện với một vài người khác. Khi đến gần hơn thì tôi nhận ra là anh Triết đang đứng cạnh chị Diễm, bé Trân thì đi riêng một xe.

- Anh Nam! – Trân nhìn thấy tôi đầu tiên, con bé ngạc nhiên gọi lớn.

Liền ngay sau đó, cả ba người Tiểu Mai, anh Triết và chị Diễm cùng đưa mắt nhìn theo:

- Woa, đúng giờ ghê! – Tiểu Mai khúc khích cười.

- Ủ... chào mọi người! – Tôi thoáng ngại ngẩn đáp.

- Anh chở thùng bia theo chi vậy? Bơm nhậu à? – Trân nheo mắt nhìn tôi.

- À... không...à...! – Tôi ấp úng chả biết nói gì.

- Hi, chào em! – Chị Diễm mỉm cười.

- Dạ....! – Tôi bắt đầu lo lắng khi thấy có... hàn khí xung quanh vây lấy, bởi tôi vẫn chưa quên... món nợ cũ.

Thoáng thấy tôi, anh Triết tảng lờ như không có gì, vẫn điềm nhiên nói chuyện với chị Diễm, thế nhưng ngay khi tôi còn đang hù vía nhớ lại lời kể của bé Trân hồi trước, tưởng rằng mình được tha rồi thì anh Triết bất thành linh xoay người tung ra một đám ngay trước mặt tôi.

Chỉ kịp thấy một vệt đen nháng lên phía trước mũi mình, tôi không thể làm gì khác hơn là lách người sang bên ngay trong một sát na, vừa đủ né cú đâm bất ngờ này chỉ trong gang tấc.

- Vũ....!

Quả thật cú đâm của anh Triết có tốc độ kinh hoàng, tôi điếng hồn khi nhận ra mình chỉ cần chậm một chút là đã lãnh đủ một đòn nặng vào mặt, nghe gió rít bên tai mà lạnh cả sống lưng.

- Anh làm gì vậy? – Tiểu Mai thảng thốt kêu lên.

Cả hai người chị Diễm và bé Trân đều chưa biết phải nói gì, họ cũng chờ người ra vì hành động bất ngờ này của anh Triết. Chỉ mỗi tôi lúc này là toát mồ hôi hột bất động tại chỗ nhất thời cảm khẫu, rồi ít giây sau lùi người lại vài bước nhưng vẫn không vào tư thế phòng bị.

- Nghe Trần kể chú võ công cao cường nên anh thử chút mà, đúng là danh bất hư truyền, cự li đó mà cũng né được, hể hể! – Anh Triết vỗ vai tôi cười.

- À...dạ.....! – Tôi bối rối gật đầu, được phen chết khiếp ngay giao thừa.

- Anh rõ vô duyên! – Tiểu Mai nhìn anh Triết nhăn mặt tỏ vẻ không vừa ý.

- Có gì đâu mà! – Anh Triết cười cầu tài.

- Vớ vẩn thật! – Chị Diễm nhéo tai anh Triết.

- Em kể thì kể, việc gì anh thử, lỡ anh Nam né không kịp rồi làm sao? – Trần lúc này mới hoàn hồn mà phàn nàn ông anh rể của mình.

- Không... không sao mà! – Tôi vội đỡ lời.

- Thấy chưa, anh biết Nam sẽ né được mà! – Anh Triết chớp thời cơ hòa theo ngay.

Nhưng tình hình có vẻ như không ổn, khi mà cả 3 cô nàng lúc này đều nhìn anh Triết bằng ánh mắt không vừa ý, thế nên anh này vội cười xoa rồi chuyển hướng:

- Vậy... ngày mai gặp nhé, giờ bọn anh về trước!

- Dạ.....! – Tiểu Mai gật đầu lạnh tanh.

Rồi anh Triết quay sang tôi tay bắt mặt mừng, niềm nở chào hỏi:

- Lâu quá mới gặp, khỏe không? Chúc mừng năm mới nhé!

- Dạ... cảm ơn anh! – Tôi gật đầu.

Thế nhưng sau màn bắt tay xã giao là màn vỗ vai vẫn thường thấy ở các chiến hữu huynh đệ, tôi thấy vậy nên cũng vỗ vai anh Triết, thế nhưng kèm vào đó là tôi nghe bên tai mình một giọng nói thì thầm rất nhỏ:

- Vừa nãy là trả nợ vụ chú làm bé Mai khóc, anh mày không đùa đâu!

-! – Tôi đờ cả người vì hiểu chuyện, hoá ra bằng đi nửa năm không gặp vào Sài Gòn học đại học mà anh Triết vẫn còn nhớ chuyện tính sổ ngày trước.

May thay tình hình có vẻ sáng sủa hơn, khi mà bé Trần lém lỉnh chêm vào một câu cứu vãn không khí căng thẳng:

- Anh Nam, tiền mừng tuổi em đâu?

- Ố...! – Tôi há hốc mồm.

- Gì? Không đưa là không xong đâu nhé! – Con bé nheo mắt, làm vẻ như đang đòi nợ.

- À... đây.....! – Tôi vội móc túi ra, hào phóng hăn hoi với tờ 100 ngàn đồng mới cóng.

- Trời đất.... anh rộng rãi quá vậy! – Bé Trần tròn mắt ngạc nhiên.

- Ủ....! – Chính tôi lúc này cũng không tin vào mắt mình, khi mà trước giờ chỉ có tôi được người

khác lì xì, nhưng lần này lại là tôi lì xì người ta, mà lại là 100 ngàn đồng, tiếc đứt ruột.

- Hi, cảm ơn anh nha! – Trân cười tí mắt.

- E hèm... của anh mày với chị Diễm đâu? – Anh Triết tăng hắng.

- Ớ....! – Tôi lại đàn mặt ra tập 2.

- Bleu, hai người lớn hơn anh Nam, chưa lì xì cho ảnh thì thôi chứ lại còn đòi hỏi! – Trân bĩu môi.

- À... ừ....! – Đến lượt anh Triết ngó người vì bất ngờ.

Thế là sau màn chào hỏi xã giao đến màn... tiền mừng tuổi cũng xã giao, và màn tạm biệt nhau cũng mang tính xã giao không kém:

- Về nhé, mai gặp! – Anh Triết nói.

- Dạ! – Tiểu Mai vẫn lạnh lùng đáp, vẻ như nàng không vừa ý với chuyện vừa nãy.

- Chị về nhé, Nam! – Chị Diễm cười nhìn tôi rồi ngồi sau xe anh Triết.

- À... dạ, chào chị! – Tôi bối rối gật đầu.

- Chào thầy, chúc thầy năm mới vui vẻ, sang Tết sau lại lì xì em tiếp nha, hi hi! – Trân khúc khích cười rồi cũng quay xe đi.

Đợi cả ba người khuất sau ngã rẽ cuối đường rồi thì tôi mới thở phào nhẹ nhõm, vừa hay Tiểu Mai đập vai mình lo lắng hỏi:

- Lúc nãy anh có sao không? Anh Triết đùa kỳ thật!

- Không sao, anh né được mà! – Tôi cười đáp.

- Lỡ anh bị đánh chắc em giận anh Triết thật mất! – Nàng nhíu mày.

- Không... đáng đời anh mà! – Tôi gãi đầu bối rối.

- Là sao? – Tiểu Mai thắc mắc.

- Là... thì chuyện anh làm em khóc hồi trước ấy, nên giờ anh Triết mới....! – Tôi khổ sở đáp.

- Ah.... ồ ha! – Nàng đưa tay vỗ trán rồi lại nói. – Nhưng vậy cũng không được, chuyện qua rồi mà anh Triết cứ nhắc lại!

- Thì có gì đâu, cơ mà vừa nãy hú hồn thật, may mà né được!

- Ừm, thôi vào nhà đi anh!

- Ba em... có nhà không?

- Có chứ, anh dắt xe vào đi!

Theo lời Tiểu Mai, tôi đánh bạo dắt xe vào sân nhà, mọi khi bước qua cánh cổng màu đen quen

thuộc thì tôi đều thấy rất vui vẻ, ấy thế mà hôm nay cảm giác cứ như bước vào... cửa tử, vừa hồi hộp vừa run, tim đập thành thịch lo lắng cho số phận bản thân, không biết chỉ vài giây sau là mình phải gặp... nhạc phụ đại nhân tương lai như thế nào đây nữa!

Chương 270

Nhà Tiểu Mai vào đêm giao thừa rất đẹp, vừa mang phong cách Việt Nam lại vừa có cả phong cách Nhật Bản. Trong sân là những cành trúc xanh được giắt các dây đèn màu rực rỡ cả một góc vườn, vừa bước vào nhà thì đập vào mắt tôi là chậu mai vàng thường thấy, thêm ở góc cầu thang là cả...một cây thông to dùng hết như lễ Giáng Sinh.

Thế nhưng lúc này tôi đâu có tâm trí mà thưởng hoa ngoạn cảnh, bởi ngồi ngay ghế bành phòng khách là... nhạc phụ tương lai, ba của Tiểu Mai, ông ấy đang rót trà mời vị khách ngồi cạnh bên.

Trông thấy hai đứa tôi bước vào, bác trai mỉm cười gật đầu:

- Con ra bếp làm thêm vài món nữa! – Tiểu Mai nói rồi nàng đi thẳng luôn ra nhà sau, bỏ tôi đứng đực mặt ra như trời trồng giữa nhà, hai tay vẫn ôm khư khư thùng bia.

Vị khách trong nhà Tiểu Mai lúc này có vẻ là một người bạn cũ của ba nàng và đã đến đây từ lâu rồi, bởi khi tôi bước vào nhà là cuộc nói chuyện giữa hai người đã đến hồi kết, sau đó hai người bắt tay nhau rồi đứng dậy, ba Tiểu Mai tiễn người kia ra cổng.

Tôi thì vẫn đần mặt ra ôm bia, lách sang bên để hai người họ ra ngoài, rồi đứng chôn chân nhìn quanh quất chỗ bàn khách thì đã thấy một đồng vỏ bia nằm lẫn lóc dưới sàn nhà.

- “Hên, uống rồi chắc giờ uống ít thôi nhỉ, mình gặp may rồi!” – Tôi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm trong bụng rằng ba của Tiểu Mai này giờ chắc cũng đã sương sương cả thùng với bạn rồi, nên đến lượt tôi bắt quá uống tầm hai hay ba lon nữa là cùng thôi.

Người tính không bằng... người khác tính, tôi vừa khệ nệ ôm thùng bia vào phòng khách nhà Tiểu Mai, lòng chắc mẩm một thùng này đã là quá đủ rồi, dù rằng là tôi mới chôm bia ở nhà mình đem đi nơi khác.

- Con ra sau bê dùm bác một thùng nữa lên đây, uống ít vậy sao đủ đơ! – Ba Tiểu Mai tiễn khách xong bước vào nhà và ngoắc tôi lại gần.

- Dạ... dạ sao bác? – Tôi lắp bắp, hi vọng rằng mình vừa nghe lầm.

- Là con ra nhà sau, đem thêm một thùng nữa chứ sao! – Bác trai thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn nhắc lại.

- Dạ...! – Tôi vội gật đầu rồi quýnh quàng chạy ra sau bếp.

Đêm nay đúng là toàn tình thế hung hiểm, vừa né xong một đám siêu tốc của anh Triết thì giờ tôi lại bị đập vào mặt luôn một lúc hai thùng bia, trong khi tôi thì nào có ham hố gì bia bọt đâu chứ. Mặt chảy dài ra như trái dưa leo, tôi méo xệch cả miệng, trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi, vừa đi mà nửa mếu nửa cười vì chả biết sắp tới phải làm sao, tôi nhản nhở đưa mắt nhìn Tiểu Mai thì nàng chỉ lắc đầu rồi tùm tùm cười:

- Anh tự lo thân nhé! – Rồi nàng bung mâm thức ăn lên nhà trên.

Còn mỗi một mình, tôi đưa mắt lảo liên một hồi rồi cũng phát hiện mục tiêu của mình, đó là một dãy những thùng Heineken chất cao ngất hơn cả tủ lạnh kế bên, so với thùng bia tôi ôm lên thì chỉ mới được... một phần mười theo tổng số lượng bia đang có trong bếp lúc này.

- “Trời đất quỷ thần ơi, uống gì mà dữ vậy nè... ba ơi, ba có bạn nhậu rồi này, nhưng... thế là chết con tối nay rồi....! “ – Tôi điếng hồn chuyển sang trạng thái tự kỷ một mình.

Ngay lúc đó, vị cứu tinh của tôi đã xuất hiện, trong giây phút cấp kỳ ngàn cân treo sợi tóc, tôi chợt nhớ đến lời ông anh, và lúc này ông hiện ra với vầng hào quang lấp lánh sau lưng, ôn tồn cất giọng chỉ bảo một.... tin đồ ngoan đạo là tôi đây:

- Kẻ phạm tục bên dưới hãy nghe đây, để bước chân vào được thánh địa bia bọt thì người hãy ghi nhớ một số bí quyết sau, thứ nhất, nếu tửu lượng yếu thì đừng có uống!

- Ớ.....!

- Thứ hai, trong khi uống bia, hãy nhớ uống là phải nốc, đừng từ tốn nhấp môi làm gì, bởi uống ít thì giang hồ coi ra chi, hãy uống hết sức mình, nhà người sẽ sớm tu thành chánh quả!

-!

- Thứ ba, phải nhớ lấy tuyệt kĩ này, đang uống bia mà có... mắc ới, nói cách khác là nôn mửa thì hãy vào nhà vệ sinh, mở nước ầm ầm để tránh người khác biết là mình đang nôn mửa. Rồi kế sau đó, hãy ới như chưa từng được ới, và có một điểm ác liệt như sau, cũng là bí quyết trấn sơn của bản môn: Đó là mỗi lần ới ra thì tửu lượng lại được nâng cao, vậy cho nên khi cảm thấy uống không nổi nữa mà vẫn chưa mắc ới thì hãy lại phóng vào toilet, móc họng ra ới cho bằng được, nhà người tất sẽ thấy ngay mình... mạnh hơn nữa. Và nhớ là bước ra khỏi toilet, mặt mũi phải sáng láng bảnh bao để người khác tưởng mình mới rửa mặt!

- Bắn...bựa...quá...thể...!

- Thứ tư, uống bia thì tất nước vào bụng nhiều, nên kẻ ngoại đạo nhà người nhất định phải đi tiểu, và tuyệt đối đừng nín, hãy nhớ rằng thiên hạ anh hùng có câu “xả thân cứu nước”, thì giới thần thánh bia bọt chúng ta cũng có câu... “xả nước cứu thân”, đã hiểu hay là chưa chứ hả?

- Dạ.... đồ đệ hiểu!

- Cuối cùng, uống bia nhiều hay ít là tùy vào quá trình hấp thụ nồng độ cồn trong máu của nhà người là nhanh hay chậm, nếu nhanh thì xem như người không có duyên với môn phái bia bọt, nếu là chậm thì chúc mừng người, uống xong rồi mới mệt, hãy yên tâm, đảm bảo lúc uống bia người sẽ thấy mình lâng lâng trong chốn tiên cảnh!

-!

- Chốt lại một câu, đó là tùy vào tạo hoá của nhà người như thế nào, nếu vẫn chấp mê bất ngộ mà không tin theo lời giáo huấn của bốn toạ thì xem như người số kiếp đã tận, bái bai!

Nói xong các bí quyết uống bia, ông anh tôi vụt tắt hào quang rồi biến mất, để lại thằng đồ đệ là tôi lúc này hãy còn ngẩn ngơ ở trong trạng thái tự kỷ ám thị.

- Anh, ba em đợi kìa! – Tiểu Mai đập vai tôi từ đằng sau.

- A...ừ....! – Tôi giật mình tỉnh mộng.
- Hi, chúc may mắn nha, uống ít thôi nhé! – Nàng cười khúc khích.
- Ừm... nhớ rồi! – Tôi áp úng gật đầu rồi bê thùng bia lên nhà trên.

Phòng khách giờ đây được tắt bớt ánh đèn trắng neon, thay vào đó là bốn ánh đèn vàng trên đầu và chùm đèn rực rỡ màu sắc giữa trần nhà. Chiếc bàn tiếp khách giữa nhà giờ đã đầy những món ăn phong cách Nhật, và tôi... bê thêm thùng bia nữa mà bước lại gần.

- Ngồi đi con! – Ba Tiểu Mai gật đầu.
- Dạ! – Tôi lễ phép thưa rồi chậm rãi ngồi xuống.
- Trí Nam, đúng không nhỉ? – Bác trai hỏi.
- Dạ, con chào bác! – Tôi trả lời.
- Ừm, bác cháu mình gặp nhau một lần rồi mà!
- Dạ, lần đó con bị trọ hồng, may nhờ có bác với Tiểu Mai!
- Hừm? Con gọi bé Mai là gì?

Tôi dần mặt ra khi biết mình hơi mồm, nhưng giờ trót đã đâm lao đành phải theo lao, tôi nói luôn:

- Dạ... là Tiểu Mai....!

Thế là bác trai lắc đầu phì cười, rồi quay sang nhìn Tiểu Mai:

- Con khỏi giới thiệu nữa, ba hiểu rồi!
- Dạ....! – Tiểu Mai ngồi bên đồ mặt áp úng, nàng đan hai tay vào nhau.
- Vậy hai đứa quen nhau lâu chưa? – Bác trai lại hỏi.
- Dạ... quen hồi lớp 10! – Tôi thật thà trả lời.
- Ờ, nhanh vậy cơ à? – Bác trai ngạc nhiên nhìn hai đứa tôi.
- Không phải, tụi con... vừa hẹn hò được hơn một tuần thôi! – Tiểu Mai vội đỡ lời.
- “Ra là hẹn hò, thế mà cứ tưởng quen biết! “ – Tôi ngượng chín người nghĩ thầm trong đầu.

Bác trai lúc này đưa mắt nhìn tôi, ông thoáng nghiêm nghị một hồi rồi lại hỏi:

- Trí Nam, giỏi toán, võ thuật, thông minh nhưng hơi khờ trước con gái, đúng không nhỉ?
- Dạ...dạ, vậy à...bác?! – Tôi gật đầu lia lịa mà lòng đầy thắc mắc tự hỏi không lẽ ba Tiểu Mai vừa làm bác sĩ kiêm luôn cả cảnh sát hộ tịch.
- Bé Mai nhắc con hoài, bác nghe mãi nên biết thôi, đừng ngạc nhiên! – Bác trai như biết được tôi đang nghĩ gì, ông từ tốn nói tiếp.

Đến đây thì tôi nhìn sang Tiểu Mai theo phản xạ, bất chợt gặp nàng lại càng đỏ mặt hơn nữa, ấp úng cần môi bảo:

- Hai người... ngồi chơi đi, con ra sau bếp chút chuyện! – Rồi nàng đứng dậy đi thật.
- Con bé này! – Bác trai tặc lưỡi nói.
-! – Tôi cũng biết thân biết phận, im ru chả dám nói gì.

Thế nhưng ba Tiểu Mai lại vỗ vai tôi, giọng nói ông sang sảng nhưng lại trầm ấm, tạo cho người khác cảm giác tin tưởng ngay lần gặp mặt đầu tiên:

- Sao đấy? Đàn ông con trai phải mạnh dạn lên chứ, khui bia thôi con!
- Dạ! – Tôi vội làm theo ngay tắp lự.

Hai lon bia được khui ra và rót vào ly đá, bác trai nâng ly trước tiên:

- Chuyện gì để nói sau, tối nay là chúc mừng năm mới, dzô con!
- Dạ! – Tôi đã bót đi ngại ngần mà nâng ly theo.

Bia bọt quả là lợi hại, chỉ mới đầu cuộc vui mà tôi với ba Tiểu Mai đã có thể nói chuyện thoải mái với nhau, và tôi lúc này thì đã chẳng còn e dè gì nữa mà tha hồ đại hiển thần thông. Bác trai cũng biết ý vì ngay từ đầu tôi khai thật là trước giờ ít uống bia, nên bác ấy liên tục bảo tôi gấp thức ăn mà thưởng thức thoải mái.

- Ăn đi con, sushi có nhiều loại lắm, còn bánh cá nữa kìa!
- Dạ, bác cứ để con! – Tôi gạt đầu rồi ngoạm luôn mẫu sushi cá hồi béo ngậy.
- Dzô con!
- Dzô bác, con kính bác một ly! – Tôi trở nên cực kì hồ báo cáo chồn, nốc luôn một hơi hết cả ly đây.
- Khui tiếp con! – Bác trai tấm tắc.
- Dạ, có ngay đây! – Tôi vỗ đùi đánh đét một cái.

Bia vào lời ra, bác trai với tôi cứ thao thao bất tuyệt đủ chuyện trên trời dưới đất, và tôi chợt nhận ra rằng mình với ba của Tiểu Mai nói chuyện cực kỳ hợp rơ với nhau, đến nỗi Tiểu Mai chỉ ngồi bên nghe chuyện, thỉnh thoảng mới nói được vài câu:

- Hồi xưa, bác tán bác gái, là mẹ của bé Mai ấy, cũng vất vả chông xê lắm chứ đâu phải đùa!
- Dạ, con hiểu...hây dà, đàn ông thiệt là khổ quá đi mà! – Tôi gạt gù hòa theo.
- Khổ gì, sướng chứ, có vợ đẹp đảm đang, con nói lạ lùng! – Bác trai khoát tay.
- Đúng, con sai rồi, vợ đẹp nấu ăn ngon là số dzách, mà Tiểu Mai giống ai vậy bác? – Tôi búng tay cái chóc.
- Giống bác gái chứ ai, hông lẽ giống bác?

- Dạ, con cứ tưởng vậy!
- Thằng nhóc này trên bác à, đây chỉ biết uống bia thôi, khả khả!
- Vậy con giống bác rồi, dzô bác, con khui tiếp!
- Dzô con!

Đến cả chuyện bóng bánh vẽ vờ hay thời sự năm rồi:

- Thế con thích nhất đội nào?
- Dạ, AC Milan bác ơi, đá vừa chuẩn vừa đẹp, phong cách chất chơi!
- Bóng đá Ý thì ngon rồi, cơ mà bác thích MU hơn!
- Con cũng khoái MU, khoái ngang AC Milan!
- Hà hà, cũng giỏi mồm lắm!
- Dạ, con nhìn vậy mà hông phải vậy đâu bác!
- Anh ra sao? – Tiểu Mai ngồi bên bất thành linh trùng mắt nhìn tôi.
- Là.....! – Tôi điếng hồn sững cả người.
- Dzô con, để người ta uống đi mà! – Bác trai ra tay cứu tôi, cười xoa với Tiểu Mai.

Nhưng tôi nhớ hài nhất là cái vụ trứng cá muối cavia, đầu đuôi là như thế này:

- Ăn đi con, trứng cá cavia nổi tiếng thế giới, bé Mai bảo bác đem về cho bằng được đấy!

Tôi thì nào có biết gì, cứ tưởng trên bàn món nào cũng ngon như món nào, cho tay xúc luôn cả muỗng đầy trứng cá mà bỏ vào miệng:

- Bác cứ để con.. ừm... ngon....ực....ừm.....! – Tôi gần như muốn phun ra ngụm trứng cá ngay tại bàn nếu như không cố gắng kìm nén, bởi chẳng ngờ cái món ăn nổi tiếng toàn cầu này lại... vừa mặn vừa tanh như vậy, chẳng biết nó ngon chỗ nào nữa.

Bác trai nhìn tôi là hiểu ý ngay, cười ý nhị rồi đập vai thì thầm vô tai tôi:

- Bác cũng chẳng biết món này nó ngon chỗ nào, mà bé Mai với bác gái ở nhà thích dữ lắm, con ráng đi, tí nữa... mình lựa lựa rồi đẩy xuống bàn là xong chuyện!
- Dạ...ực.....! – Tôi gật đầu rầm rập, cố nuốt trôi ngụm trứng cá kinh hoàng trong miệng.

Thế là cuộc vui đã vui lại thêm nhiều phần vui, khi mà bầu không khí thân thiện hoà nhã trong nhà được phát huy hết công suất, tôi cứ nhanh tay khui bia rót bia, những lon vỏ rỗng nằm lẫn lóc đầy cả dưới chân bàn.

- Nam này, tối nay con đã xin phép gia đình chưa đấy?
- Dạ, rồi bác!

- Ủm, còn tối mai thì sao? Có bận gì không?
- Dạ có, nhà con tối mừng một nào cũng qua nhà ngoại chúc Tết.
- Thôi, năm nào chả chúc Tết, năm nay hoãn lại mà qua nhà bác nhậu tiếp đi!
- Dạ... chắc không được bác ơi, để con ráng qua ngoại nhanh nhanh rồi chạy qua nhà bác nha!
- Ủm, cũng được, tốt, hảo tiểu tử!
- Hê hê, cảm ơn bác!
- Dzô con!
- Dạ, dzô bác!

Tôi cũng chả thể ngờ được tử lượng mình cao đến như vậy, hay có lẽ là nhờ bí kíp tuyệt chiêu của ông anh mà tôi ra vô toilet trên dưới hơn năm lần, một lần vô là ngất ngư loạng choạng, một lần bước ra là lại như hồi quang phản chiếu, mạnh hơn lần trước gấp bội.

Lần đầu vào toilet, thực thi chiến thuật “xả nước cứu thân”.

Lần tiếp theo: - “Này thì móc họng này...ực.....!”

Những lần kế tiếp là sự kết hợp giữa cả hai thần lực “móc họng” và thần kỹ “xả nước cứu thân” “bá đạo, chính nhờ vậy mà tôi vẫn có thể trụ đến cùng trên bàn nhậu, gần hai thùng bia đã được xử sạch trơn.

Tiểu Mai ngồi xuống cạnh bên, nàng nhăn mặt vẻ không vừa ý, khẽ đập vai ba mình:

- Ba uống ít thôi, mọi khi đâu có nhiều vậy!
- Con bé này, lâu lâu mới có dịp mà! – Bác trai lắc đầu rồi quay sang tôi. – Đúng không con, tối nay khéo hai người mình cưa thêm thùng nữa ấy chứ!

Tôi lúc này thì đã thần hồn nát thần tính, ba hồn bảy vía theo men bia mà bay đầu mất hết rồi, sẵn hơi men trong người nên tôi chấp hai tay lại rồi đập đầu xuống mặt bàn, làm ra điệu bộ nghiêm trọng:

- Con lạy bác, giờ...con uống không nổi nữa rồi... ắc... nhưng mà... bác kêu sao con nghe vậy... tối nay... ắc... mình quất tới sáng....!

Bác trai khoái chí, vỗ vai tôi tấm tắc khen:

- Giỏi, vậy mới được chứ!

Tiểu Mai lúc này đã thúc thủ bó tay, nàng chỉ biết lắc đầu thở dài ngao ngán rồi sắp xếp lại mấy đĩa thừa trên bàn, còn bác trai với tôi thì mặc sức mà uống mà nốc bia liên tục.

Cảm giác như thật lâu sau đó, tôi biết mình đang nằm ở ghế salon, trên người là tấm chăn được ai đó khoác giùm, nghe bên tai mình loáng thoáng tiếng bác trai nói chuyện với ai đó, đồng thời vọng lại những tiếng chuông ngân liên hồi.

- Ba mở loa ngoài to hơn đi, con muốn nghe đủ chuông năm mới kìa!

- Em nghe chưa, con gái muốn nghe tiếng chuông nè!

Nghe vậy nên thần trí không được tỉnh táo của tôi lờ mờ đoán ra rằng bác trai và Tiểu Mai đang nói chuyện với gia đình của họ ở Nhật. Nhưng tôi chỉ nhận biết được như thế, rồi sau đó lại ngủ thiếp đi.

Lần thứ hai tỉnh dậy, tôi hé mắt thấy Tiểu Mai đang ngồi cạnh mình đọc sách, trông thấy tôi tỉnh dậy, nàng mỉm cười nhìn tôi, thế nhưng... tôi lại ngủ luôn đi mất.

Lần thứ ba giật mình trở dậy là tôi lại thấy đau đầu, khẽ cựa mình nhào người sang bên thì tôi lại nghe tiếng bác trai và Tiểu Mai trò chuyện:

- Vậy còn Akira thì sao? – Giọng bác trai hỏi.

- Con... con chỉ xem cậu ấy là bạn thôi! – Tiểu Mai ngập ngừng đáp.

- Thế con phải nói cho mẹ biết, chứ nhà bên ấy cứ qua nhà mình riết, có khi mẹ con đổi ý bắt về Nhật thì ba cũng không cản được đâu!

- Ừ... ba nói giúp con đi mà....!

- Nói thì nói, cái chính là Akira nói với gia đình nó ra sao kìa!

- Thật ra... người mà Akira thích không phải là con đâu!

- Chứ ai?

- Ba biết rồi còn hỏi!

- À.... nhưng ba thấy đâu có vẻ gì là vậy? Nó thích cặp với con hơn mà?

- Thì chính Akira cũng không biết điều đó, nhưng hè vừa rồi con có gặp lại, lúc đó cậu ấy cũng đã thông suốt mọi chuyện rồi, chỉ là hiểu lầm thôi!

- Vậy kết quả ra sao? Nó có được đáp lại không?

-!

- Hầy... thất tình tập hai à, thằng nhóc này đẹp trai tài giỏi vậy mà xui nhỉ!

- Ba chê bạn trai con phải không?

- Đâu có, thằng nhóc Nam này thì cũng được, nhưng ba cần thời gian để quyết định xem có nên đồng ý hay không, và cả mẹ con nữa!

- Dạ....!

- Lúc uống bia khi nãy, ba có thử nó khi rủ tối mai lại qua nhà mình chơi, nhưng nó từ chối thẳng thừng, bảo là kẹt đi với bên gia đình nó rồi!

- Thì... Nam bạn mà, ba!

- Vậy nên ba mới cho con quen nó, chứ nó mà đồng ý ngay thì đâu khác nào người không xem trọng gia đình, để người ngoài rủ rê mà bỏ luôn cả nhà thì đâu có được. Nhớ mai mốt xa xôi sao đó, nó lấy con về rồi đi lãng xăng ngoài được thì sao?

- Là... ba thử đó hử?

- Ủm, nói chung nhóc này cũng tốt tính, cũng thông minh sáng sủa đấy!

- Hi, bạn trai con mà ba!

Tôi biết nghe lén là không tốt, nhất là khi mình đang ở nhà người khác, thế nhưng đây đâu phải là tôi muốn chứ, chỉ là... vô tình tỉnh dậy mà nghe thấy thôi. Và tôi lại chẳng thức thêm để nghe ngóng được bao nhiêu, bởi ngay sau đó mắt tôi dúi lại, và tiếp tục chìm vào giấc ngủ ngon lành của đêm giao thừa.

Ngày mồng một Tết Nguyên Đán năm nay, tôi ngủ vùi luôn cả buổi sáng ở nhà Tiểu Mai, đánh một giấc đến tận giữa trưa mới lò mò chồm dậy nhờ tiếng đàn Piano vang lên trong nhà, thấy đầu mình vẫn còn quay cuồng và đau như búa bổ:

- Ngủ ngày, hi hi! – Tiểu Mai ngừng tay đàn, quay sang trêu tôi.

- Ủầy... mấy giờ rồi? – Tôi đưa tay bóp trán cho đỡ đau.

- Hơn 2 giờ chiều rồi đó anh hai, dậy tắm rửa đi, em nấu ăn cho! – Nàng mỉm cười.

- Thôi, anh ăn không nổi! – Tôi lắc đầu từ chối, quả thật sau trận nhậu kinh hoàng hôm qua với nhạc phụ đại nhân, bây giờ cái bụng tôi nó cứ như no căng mà lại cảm giác buồn nôn khó tả.

- Còn say à?

- Ủ... khó chịu quá!

- Ai bảo uống cho lắm vào, vậy anh rửa mặt đi!

- Ủa? Bác trai đâu rồi em?

- Ba em qua nhà cô Ba chúc Tết rồi, đến tối mới về!

- Chết... anh ngủ quên, chưa kịp chào nữa!

- Không sao, ba em nói bữa nào anh qua chơi nữa cũng được mà!

- Ủ... để coi tối nay thu xếp anh qua cũng được!

- Thôi, anh mệt rồi, về nhà thì cứ nghỉ ngơi, ngày mai hay mốt lại sang nhà em chơi!

- Ủm, giờ anh rửa mặt đã, đau đầu quá!

Rửa mặt vệ sinh cá nhân xong xuôi nhưng tôi vẫn còn thấy choáng váng đầu óc, có lẽ do hơi men còn đọng lại trong đầu nên chưa thể tỉnh táo ngay được. Cố húp cho xong chén súp mà Tiểu Mai vừa nấu rồi tôi kiên quyết lắc đầu không muốn ăn nữa.

- Ra biển chút cho mát đi em, sẵn tìm nước mía giải bia luôn!

- Vậy đợi em chút ha!
- Đi dạo hóng gió tí thôi mà, trang điểm làm chi!
- Vô duyên, đợi đi!

Biển Đồi Dương chiều mùng một Tết khá vắng người, có lẽ hầu hết giờ này mọi người đều bận đi chúc Tết nên ít rủ nhau ra ngoài chơi. Tôi với Tiểu Mai đi dạo giữa rừng dương một hồi chán chê rồi mới chọn thảm cỏ xanh mượt gần sân golf Novotel ngồi xuống, nhìn thẳng ra những con sóng biển đang xô nhau trập trùng qua bờ cát.

Nắng chiều mùa xuân thật đẹp, gió mát rượi làm tôi cảm thấy thoải mái và khoan khoái cả người, cộng thêm này giờ nốc hai ly nước mía nên tôi đã hơi tỉnh táo, đầu óc bớt đau hơn trước.

- Hôm qua anh ngủ quên lúc nào vậy?
- Lúc ba em ra nhà sau lấy thêm thùng bia nữa, khi trở lên thì anh đã ngủ gật rồi!
- Uầy... quê quá!
- Anh uống vậy là ghê rồi đó, đồ sâu... bia!
- Hi, thì ra mất nhà em mà, phải cố chứ sao giờ!
- Vậy anh thấy sao?
- Ủ... ba em vui tính thật, anh thấy thoải mái chứ không có ngượng gì!
- Còn mẹ em nữa, mẹ em hiền lắm!
- Hiền như em không?
- Hơn cả em!
- Rồi... hiểu rồi....!
- Hiểu gì?
- Thì mẹ em hiền hơn em chứ sao!
- Ừm, hi hi!

Nghe Tiểu Mai nói mẹ nàng còn hiền hơn cả nàng là tôi đã tự mừng tượng ra trong đầu mình rằng nhạc mẫu tương lai có thể cũng... bá đạo không kém con gái mình là bao, bởi Tiểu Mai thì cũng đâu có hiền gì, nàng thông minh sắc sảo cực kỳ, đến mức tôi tưởng như không có chuyện gì mình có thể qua mắt được nàng, thế thì nói gì đến nhạc mẫu đại nhân nữa chứ.

Sóng biển rì rào tràn vào bờ cát rồi lại trở ra, bầu trời xanh ngắt một màu chung với ánh nắng chan hoà, tôi cảm khái vươn vai hít một hơi dài sảng khoái. Thế nhưng khi đầu óc đã hơi tỉnh táo rồi thì tôi chợt nhớ ra một chuyện, và tự dung hỏ ngay không suy nghĩ:

- Anh... hỏi em chuyện này được không?

Tiểu Mai thoáng ngạc nhiên, nàng phì cười rồi quay sang hỏi tôi:

- Gì mà mặt ngầu vậy, hì, anh cứ hỏi đi!

Nhìn nét cười của nàng, tôi quả thực là đã không còn muốn hỏi han gì thắc mắc đó nữa, thế nhưng sự tò mò trong tôi vẫn cứ thôi thúc mãnh liệt không ngừng, vậy là tôi buột miệng ngay khi vừa được nàng cho phép hỏi:

- Ủm... Akira... là ai vậy?

Ngay sau đó, Tiểu Mai tròn mắt nhìn tôi, nàng sững sốt khoảng vài giây rồi mới nói:

- Anh... nghe hết rồi à?

- Ủm... không nhiều, nhưng... anh chỉ muốn hỏi vậy thôi, em không trả lời cũng không sao!

-!

-!

Không khí vui vẻ tự nãy giờ giữa hai đứa lúc này chợt chùng xuống, tôi bất giác muốn rút lại câu hỏi của mình và ước gì mình đừng có tò mò quá mức như vậy. Tiểu Mai im lặng không nói, nàng đưa mắt nhìn xa xăm ra biển, rồi khẽ vuốt tóc mai, nàng thở hắt ra đáp:

- Là bạn trai cũ của em!

Liền tức thì tôi điếng hồn nhất thời chẳng biết phải nói gì, bất động mất vài giây rồi mới lắp bắp hỏi lại:

- Anh... không biết đấy?!

Tiểu Mai nhìn tôi, nàng cười buồn:

- Không phải đâu, đó chỉ là mọi người xung quanh nhìn nhận vậy thôi!

- Là sao?

Khẽ thở dài, Tiểu Mai lại nhìn ra biển, nàng chậm rãi nói:

- Kể ra cũng không có gì nhiều, chuyện bắt đầu từ lúc em còn nhỏ, và đến vài năm sau thì vô tình đã trở thành một hiểu lầm mà cả em và Akira đều không biết!

- Hiểu lầm?

- Ủa, hiểu lầm này cũng là lí do gián tiếp khiến em quyết định về Việt Nam và học cấp 3 tại Phan Thiết, là quê nội!

- Kể anh nghe được không?

Tiểu Mai không trả lời câu hỏi của tôi, nàng lại đan tay vào nhau bối rối, sau vài phút im lặng, nàng mới quay sang tôi, âu yếm nhẹ nói:

- Dù thế nào đi nữa, anh vẫn là mối tình đầu của em đấy!

Mình là người đa nhân cách, các bạn ạ!

Chào mọi người, tình hình là mình vừa ở quê nội dự đám giỗ ông nội về, nói chung ăn nhậu thả giàn, kể ra cũng khá thoải mái bởi sau quãng thời gian dài làm việc liên tục ở thành phố thì mình đã đích thực có được hai ngày thư thái. Hôm nay vào lại thành phố, dạo quanh Fanpage để lượi comment thì mình thấy có nhiều dự đoán về chapter tiếp theo khá là thú vị, như là nhân vật “chị hai” trong truyện sẽ là Tiểu Mai, còn “em gái” sẽ là bé Trân...

Huhm....cũng là một giả thiết độc đáo khi nói rằng Tiểu Mai có chị em song sinh, tên là Đại Mai chẳng hạn, nói chung đây cũng là một giả thiết.

Và điều mình phải gọi là cười nắc nẻ nhất, chính là có vài dự đoán cho rằng Tiểu Mai là người đa nhân cách. Mọi người biết vì sao mình lại cười không? Bởi một lẽ rằng, chưa biết Tiểu Mai có phải là người đa nhân cách hay không, thay vào đó chỉ có thể chắc chắn một điều, mình, LeoAslan đích xác là một người ĐA NHÂN CÁCH!

Tại sao lại nói như vậy? Vì thú thật với cả nhà, rằng cứ hễ uống bia mà đến độ quá cần câu thì trong tâm tưởng mình lại xuất hiện thêm hai con người nữa khác nhau, và hai chú này thì cứ mồm miệng xoén xoét đấu đá nhau vô tội vạ khiến mình chóng cả mặt, ù cả tai.

Chả phải đâu xa, ngay hôm tối thứ 7 ngày 24/11 vừa rồi chứ đâu, mình đang ngồi nốc bia ở nhà ông Rìn mập sau chầu nhậu bí tỉ lúc chiều ở nhà nội thì cu Lâm gọi phone:

- Alo, anh hả?
- Ờ, cái gì vậy?
- Xỉn chưa?
- Chưa..ắc... tao mà xỉn gì ku, có gì nói đi!
- Cái Fanpage mình bị lỗi rồi, tự dung nó ẩn quá trời note, mà toàn là note về chapter mới đâu!
- Chắc do Facebook bị lỗi sao đó, để hết tuần nếu nó không hiện ra lại thì đành phải post chapter từ đầu đến giờ chứ sao!
- Ờo... post hết là mệt lắm đó pa!
- Thì ráng chứ biết sao giờ, mình không post lại lỡ có member mới vào muốn đọc, hay member cũ muốn xem lại thì biết tìm đâu ra truyện mà coi!
- Ờ, để có gì em post!
- Tốt, à mà tối nay thông báo không có chapter mới chưa?
- Rồi, em nói anh có việc về quê rồi!
- Ừm, tao ăn giỗ quê nội mà, nhậu quá chùng!

- Ờo, anh đi mình em hứng gạch, trên cái tin em thông báo không có chap, member chửi quá chừng luôn kìa!

- Chửi cái gì? Tao hôm bữa rõ ràng nói là có việc gia đình, sẽ post chap bù tuần sau còn gì!

- Chửi loạn cả lên, để kể cho nghe!

Thế là mình đang xin quắc mà nghe cu Lâm kể xong tự dưng thấy chán gì đâu, vì rõ là đã thông báo rằng mỗi tuần lịch ra chapter mới sẽ là thứ 7 và Chủ nhật, một lần post 2 chapter, 2 ngày cộng lại là 4 chapter, tuần nào bận thì sang tuần sau post bù. Đấy, đơn giản như thế thôi, thế mà cũng ăn chửi, rõ khổ!

Tối hôm đó, mình đang nằm ngủ tự dưng thấy như mọi khi, xuất hiện hai ông bạn tri giao, một ông là Leo nai tơ, ông còn lại là Leo hổ báo, cả hai ông cứ mỗi lần đến thăm mình là vẫn cãi nhau chí choé.

Sau đây là cuộc đối thoại kì lạ giữa mình, Leo nai tơ và Leo hổ báo vào tối hôm ấy, xin đăng lại cho cả nhà cùng đọc.

Mình: - Hai thằng mày tới làm gì nữa? Để cho tao ngủ!

Leo nai tơ: - Thằng kia nó rủ tao tới ấy chứ, mà lần này mày phải làm chứng cho tao nhé, nó sai mà còn cãi!

Leo hổ báo: - Sai sai cái * bíp *, ông mày đang nóng đấy nhá!

Mình thấy tình hình căng quá, vội nói ngay:

- Có gì mà nóng, thằng kia bình tĩnh lại coi!

Leo hổ báo tức khí:

- Nóng sao không, cái đêch tao rõ ràng tuần này đã thông báo cực kỳ lịch sự trên page rằng tao post chap vào thứ 5 để bù cho thứ 7, còn lại nếu được thì vào thứ 6 sẽ post chap để bù cho chủ nhật, tranh thủ thứ 7 chủ nhật về quê giỗ ông nội. Nhưng mà thứ 6 tao bận về xe, nên tao thông báo post bù vào tuần sau. Ấy thế mà có mấy đứa trên page nó cứ lè phè chửi suốt, đọc comment mà bực cả mình!

Leo nai tơ nhăn mặt vẻ khó chịu:

- Mày nói hay nhỉ, Fanpage là cả một cộng đồng chín người mười ý thì làm thế nào mà mình có thể vừa lòng hết người ta được, xã hội phải có người này người kia chứ. Quan trọng là truyện mày có hay thì người ta mới có quan tâm, mày không ra chap mới thì người ta đợi hoài nên bực, comment nóng tính tí là chuyện bình thường chứ sao đâu!

Ngay tức thì, Leo hổ báo vung tay nạt ngang, mặt mũi hầm hờ như dân giang hồ:

- Hay hay cái đêch, thằng kia mày nói ra xem nãy cu Lâm nó kể như thế nào!

Mình sợ quá, liền y lời nói theo:

- Thì... cu Lâm nó bảo có member chửi rằng “nản “, rồi “về quê íu gì “!

Leo hổ báo gào lên:

- Thằng kia mày thấy chưa, tao đi về quê ăn giỗ nội tao mà nó bảo về quê làm cái * bíp * gì, tức không con!

Leo nai tơ thở hắt ra:

- Sao nữa? Kể tiếp đi!

Mình gạt đầu đáp:

- Rồi có member bảo “về quê thì không đem laptop theo gõ chap được à? “!

Liền kể sau đó, Leo hổ báo đập bàn cái rầm:

- * Bíp * cái * bíp *, tao về quê thư giãn thì làm cái * bíp * gì phải đem laptop theo gõ chap? Bộ thằng đó nó tưởng lúc nào muốn viết thì chữ tự chạy ra giống như mỗi lần đau bụng là * bíp * tự trào ra hả? Nó nghĩ tao là cái máy, lúc nào cũng có nghĩa vụ viết truyện à?

Leo nai tơ lắc đầu bảo:

- Thôi, nóng thế, đó chỉ là thiếu số thôi, mày để ý làm gì, phải đập lên những member như vậy mà sống chứ, trong page mình còn biết bao member tâm huyết, họ sẵn sàng đợi chap hay bình luận truyện mà, có sao đâu!

Mình thấy thế vội hòa theo:

- Ủ, cũng có nhiều member bình tĩnh mà, thằng kia mày mất bình tĩnh rồi đó, đòi phải có người này người kia, phàn cái gì thành công càng lớn, nhận sự quan tâm càng nhiều thì càng có mặt trái và anti fan, giống như MU thì có anti MU vậy đó!

Leo hổ báo quắc mắt sùng sộ:

- MU cái * bíp *, tụi mày làm như tao không biết nghĩ à? Vấn đề là tao viết trung bình 2 chapter mất gần 6 tiếng đồng hồ, viết cả tay, mỏi cả mắt, nhũn cả não ra. Rồi sau đó thì sao? Đăng lên để hóng comment, member bình luận khen chê thì tao không nói, nhưng có mấy cái comment đại loại như “chap hôm nay nhạt vờ lờ”, “đọc sao mà nhanh vờ lờ, hình như Leo ăn gian chơi đều thì phải”, ơ cái địch thế tao viết ra ăn gian để cho bị chửi à?

Mình hoảng hốt:

- Bình tĩnh, làm gì có chuyện mình ăn gian chap chứ!

Leo hổ báo hừ nhạt:

- Chưa hết, cứ hễ ngày tao post chap thì chả sao đâu, còn ngày nào không có chap thì y như rằng có người lè phè “sao hôm nay không có chap?”, “chap bù đâu?”, “Leo không giữ lời hứa!”, cái địch chứ lịch rõ ràng là một tuần 4 chap, vừa mới xong 4 chap xong vào thứ 7 Chủ nhật thì sang tuần mới lại có đũa hỏi sao tuần trước thiếu chap, tụi mày điên hông?

Leo nai tơ xua tay cắt ngang:

- Do mình chưa thông báo lịch cụ thể, hoặc họ là member mới vào page nên chưa biết, để hôm

nào tao đăng lịch ra chap pin on top hẳn vài ngày là rõ ngay ấy mà!

Leo hổ báo lại ôm mặt rú lên:

- Mà quả này mới kinh nhá, tuần này là tao nói về quê nên tuần sau post chap bù, ấy thế mà lại có những thể loại vào comment bảo là tao câu khách, giờ chiều PR này nọ, rồi đối trá, hứa mà không làm...bla...bla, * bíp * tức kinh vờ lờ, nghe thằng Lâm kể mà tao điên vãi ra, vào ngay page ban nick luôn hơn 30 tên, bên page Yêu Nhầm thì Danny cũng ban gần 70 tên, hoá ra fan mình toàn gì đâu không!

Mình thấy không ổn liền nạt lại:

- Mà bị ngu à, cả fanpage hơn 20.000 người, có gần trăm người thể loại như vậy thì mà tức làm quái gì cho một xác ra, phải có người này người kia chứ, hay mà muốn cả cái xã hội này ai cũng khen mà? Ai cũng phải hòa theo mà?

Leo nai tơ cũng đồng tình:

- Ủ, mà bây giờ phải chú ý phát ngôn cẩn thận, member tâm huyết thì tao hiểu, còn đối với những thành phần “young buffalo” “trấu tre” thì mà chỉ việc delete comment rồi ban nick là xong, càng cãi thì mà càng chẳng khác tụi nó là bao đâu. Phải bỏ qua tiểu tiết mà nhìn vào mặt tích cực, hiểu không?

Leo hổ báo đỏ mặt tía tai:

- Hiểu hiểu cái đầu gối tao nè, người ta nói là một chuyện, nói trên phương diện cá nhân, còn mà đặt mình vào vị trí mình là xem? Trong một ngày mình tiếp biết bao nhiêu trường hợp như vậy? Tao viết chapter mệt bỏ cha, chỉ mong các mem comment lịch sự, chứ đâu phải ngồi hóng mấy cái comment kiểu “nản”, “mất công ngồi hóng chap mà lại không có”, thế ơ cái địch ngồi đợi chap cũng là mất công à? Tao viết thì không mất công chắc?

Mình thở dài ngao ngán, tắc lưỡi nói:

- Sao cái thằng này, tao bảo mà rồi, mà đừng có để bụng mấy chuyện đó, còn muốn cãi nhau thì mà phải đạt tới cái trình độ gọi là mà biết mà cãi sai mà vẫn làm cho người kia ức chế thì mà hăng cãi!

Leo hổ báo thắc mắc:

- Trình độ gì?

Mình nhún vai đáp:

- Trình độ trẻ trâu, anh hùng bàn phím ấy, đối với những người này thì chỉ núp sau màn hình là giỏi thôi, cho dù việc mà làm có ý nghĩa tới đâu thì cũng bị anh hùng bàn phím chê tuốt, thế nên để ý làm gì cho một xác!

Leo nai tơ gật gù:

- Chuẩn đó, quan trọng là mình nên tập trung viết ra những chapter chất lượng, đừng vì bị hối thúc mà làm giảm đi chất riêng của tác phẩm, tao tin rằng những member tâm huyết, hay những người biết suy nghĩ sẽ không phụ tụi mình đâu!

Leo hổ báo khoát tay:

- Kệ bà tui mày, thích nói gì thì nói, từ giờ ông nóng rồi, thích ban là ban, tao là tao cực ghét những thể loại chỉ biết hưởng thụ mà không biết làm như vậy!

Leo nai tơ can ngăn:

- Thôi mày, nói nãy giờ họ cũng nhột rồi, bỏ qua đi, tao thích cống hiến cho mọi người hơn là đi doạ nạt bắt bẻ, nói giọng bố đời thì chả ai ưa được đâu!

Leo hổ báo trở mặt:

- Á cái thằng này, mày bảo ai hổ báo? Tao đã chết * bíp * mày bây giờ!

Leo nai tơ nhăn nhó:

- Mày thôi cái trò nóng nảy đi, chả hay ho gì đâu!

Mình thở dài ngao ngán:

- Thôi kệ hai thằng bây, tao đi ngủ, mệt quá, nhậu xỉn rồi lại còn lằng nhằng cái chuyện không đâu vào đâu, ngày nghỉ mà đen vĩa ra!

Thế là mình ngủ cứ ngủ, còn hai chú Leo nai tơ với Leo hổ báo kia cứ cãi nhau chí chóe, lại còn lao vào nhau đấm đá liên tục, mà ngẫm ra lí do cũng vớ vẩn thật, chỉ là cái Note thông báo không có chapter thế mà ầm ĩ cả lên, đúng là vĩa cả hai chú kia!

Đấy, ở trên là ví dụ đơn cử cho trường hợp xuất hiện người đa nhân cách mà điển hình là mình đấy các bạn ạ, thế nên về dự đoán Tiểu Mai là người đa nhân cách thì cũng có khả năng xảy ra lắm chứ nhỉ? Rất mong mọi người sẽ bình luận và dự đoán cho những chương truyện tiếp theo nhé, cảm ơn cả nhà đã ủng hộ! Hì hì, Leo đã trở lại sau nghỉ ngơi, giờ bắt tay vào việc thôi, cố gắng tuần này cho ra 6 chapter như đã hứa nào!

À, cuộc đối thoại trên giữa mình và hai ông thần nước mặn kia chỉ là một ví dụ về trường hợp người đa nhân cách thôi nhé, chứ chả có ý gì đâu!

- Xi xầm... xầm xì.....!

Ơ các bạn không tin à? Mình nói thật đấy, chả có ý gì đâu!

Chào cả nhà nhé, hẹn gặp lại ở các chương truyện tiếp theo, hì hì

Chương 271

Biển Đông Dương vào chiều mùng một Tết khá vắng khi có rất ít người dạo biển, gió thổi man man trên thảm cỏ xanh mướt, mát rượi và khoan khoái. Tôi đưa mắt nhìn Tiểu Mai, nàng vẫn im lặng không nói gì, chốc chốc lại đưa tay vuốt tóc mai, và tôi lại nghe hương thơm quen thuộc ấy, thật thuần khiết và quý phái.

- Em không định kể tiếp à? – Tôi hỏi để tiếp tục câu chuyện.
- Chỉ là... em không biết phải bắt đầu từ đâu! – Tiểu Mai lắc đầu đáp.
- Cứ từ lúc em gặp Akira là được thôi! – Tôi trả lời.
- Ừm... là như vậy....! – Nàng bắt đầu câu chuyện bằng chất giọng từ tốn và thật chậm rãi, hết như nàng khá buồn về kỉ niệm này vậy.

Theo lời kể của Tiểu Mai thì từ trước cấp 1, gia đình nàng sống ở Kyoto, sau khi nhà ngoại nàng bảo rằng muốn cả nhà sống cùng nhau, chính xác hơn là ông bà ngoại muốn gặp cháu gái thường xuyên, vậy nên ba mẹ nàng mới theo đó mà chuyển về Tokyo sống.

- Mẹ em sau khi tốt nghiệp đại học thì đến Kyoto theo yêu cầu công việc, và cũng tại đó mẹ gặp ba, thế nên lúc em học lớp 2 thì gia đình em vẫn ở đó. Chỉ sau khi bà ngoại em yếu dần vì tuổi đã cao nên cả nhà em mới chuyển về Tokyo, cũng vì nói là để tiện cho việc học của em! – Tiểu Mai nhẹ nhàng kể.

- Sao lại tiện cho việc học? Anh tưởng chuyển trường thì khá là rắc rối đấy chứ? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Cũng không rắc rối gì, bởi ông ngoại em là cựu chủ tịch hội đồng quản trị trường cấp 2 nơi em sẽ theo học, vậy nên tiếng nói của ông rất có trọng lượng! – Nàng nhún vai đáp.

- À... ghê vậy ta! – Tôi gật gù.

- Kể cho có đầu đuôi thì ngày trước, ông ngoại em là chủ tịch một trường nữ cấp 2, còn bà ngoại thì theo nghề gia truyền của dòng họ là tinh chế và kinh doanh nước hoa. Khá lạ lùng là mẹ em nhất quyết không theo nghề giáo của ông ngoại, cũng không kinh doanh theo bà ngoại, mà mẹ cứ khẳng định phải học âm nhạc. Vậy là nhà ngoại không còn cách nào khác hơn là để mẹ được theo đam mê của mình!

- Hèn gì em được học Piano từ nhỏ nhỉ!

- Ừa, không chỉ là dương cầm mà em còn phải học nhiều điều khác nữa, vì gia đình em rất trọng lễ nghi. Lúc nhỏ em rất ít khi được ra ngoài chơi như những bạn khác.....!

- Sao kỳ vậy?

Tiểu Mai thoáng buồn, nàng lắc đầu cười rồi nhìn tôi:

- Tuổi thơ của em là những chuỗi ngày học hành dài đằng đẵng, anh à!

-! – Tôi sững sốt nhất thời không biết phải nói gì.

- Dòng họ ngoại rất trọng truyền thống và các tập tục nghi lễ, thế nên ngay từ khi gia đình em chuyển về Tokyo thì hàng ngày, ông ngoại dạy lịch sử, chữ viết và cách đối nhân xử thế. Ông dạy rất nhiều, và luôn bảo rằng sau này khi em ra đời sẽ biết được thế nào là cách tiếp chuyện làm sao cho người đối diện luôn phải thán phục và nể trọng mình. Ông bảo dòng họ trong nhà ai cũng rất thông minh, vậy nên em cũng phải được như vậy...!

- Ủm... khổ nhĩ!

- Bà ngoại thì dạy em cách ăn nói, đi đứng, nấu ăn, và các lễ nghi truyền thống như cắm hoa, pha trà, lễ dĩ nhiên em rất thích được pha trà cho gia đình, và cắm hoa vào những ngày lễ tết. Thế nhưng đến cả điệu bộ cư xử, ngoại cũng bảo rằng em phải thể hiện được mình là con nhà danh giá, em... không thích như vậy, đâu ai ép được cuộc sống của mình phải như nào, phải ra sao, đúng không, anh?

- Ủm...!

- Mẹ em hiển nhiên là dạy nhạc cho em rồi, từ những ngày học nhạc lý vỡ lòng đến ngày chạm phím dương cầm đầu tiên, rồi sau mẹ còn dạy cả vĩ cầm, đàn tam thập lục. Mẹ luôn chú trọng những gì em học được, và yêu cầu em còn phải giỏi hơn mẹ nữa!

- Vậy còn... Guitar thì sao?

- Là ba dạy, hi, ba em ít khi về nhà lắm, vì công việc mà, nhưng mỗi khi ba về thì em vui lắm, những ngày đó có lẽ là những ngày ít ỏi em được chơi đùa một cách... gần như hợp pháp vậy. Em rất thoải mái khi ở cạnh ba, có lẽ vì ba thương em nồng hậu nhất, thỉnh thoảng lại hùa theo cùng em mà vờ “lên án” “nhà ngoại hắc ám, và cả mẹ nữa, hi hi! Có lúc ba dẫn em ra công viên, rồi người đàn người hát, vui lắm, em cũng học Guitar từ đó luôn, nên giờ mới dạy được anh, hi!

Nhìn Tiểu Mai khúc khích cười khi nhắc đến khoảng thời gian ngày trước mà tôi chẳng thấy vui chút nào, chỉ cảm thấy thương nàng vô hạn, bởi lẽ cùng lứa tuổi đó thì đám bọn tôi, kể cả lứa con gái như Khả Vy hay bé Trân thì đều chỉ biết học hành làng nhàng rồi đi chơi đi giỡn, trong khi Tiểu Mai gần như phải học suốt ngày.

- Em... không sao chứ? – Tôi bùi ngùi hỏi.

- Không, sao lại hỏi vậy? – Nàng nhìn tôi khó hiểu.

- Ủ... anh thấy... lúc nhỏ của em, sao mà... thảm quá...! – Tôi gãi đầu ấp úng.

- Gì chứ, em học thì có nhiều thật, nhưng chẳng phải sau này có lợi lắm sao? – Nàng phì cười.

- Lợi gì? Mất cả tuổi thơ!

- Ngốc, lúc nhỏ học nhiều nên giờ thành thạo, vì em... học hết rồi, hi!

- Thế ra em giỏi nhiều điều là nhờ bên ngoại à?

- Ủa, bảo là nhà ngoại áp đặt em thì cũng không đúng, vì mọi người ai cũng rất thương em, vậy

nên họ đặt nhiều kì vọng thì cũng phải thôi. Mà nhờ vậy nên giờ em... vậy nè!

- Vậy là sao?

- Anh cố tình không hiểu hở? – Tiểu Mai bĩu môi.

- Đâu có, không hiểu thật mà! – Tôi ngơ ngác.

- Đồ... ngốc...! – Nàng dỗi.

- Chứ sao trời? – Tôi đành mặt ra vì chả hiểu gì.

- Hừ... thì nhờ mọi người dạy nhiều nên em trở thành một... tiểu thư xinh thật xinh, giỏi thật giỏi chứ sao! – Nàng cười tươi như hoa như ngọc.

- Ha ha, trước giờ anh cứ tưởng em nhã nhặn khiêm tốn lắm chứ, hoá ra cũng tự kiêu quá chừng! – Tôi phá lãn ra cười sằng sặc.

Tiểu Mai không tỏ thái độ bất mãn gì khi bị tôi trêu, ngược lại nàng còn khúc khích cười rồi phụng phịu nói:

- Em luôn khiêm tốn với bất cứ ai, nhưng trừ anh ra!

- Tại sao? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

- Vì em phải vậy mới quản được một ông con trai kiêu ngạo, hống hách lại hay sĩ diện, hiểu không? – Nàng nói rồi đưa tay véo mũi tôi.

- Au da... không có véo mũi! – Tôi rú lên khiếp đảm.

- Ai bảo chọc quê người ta, hì hì! – Nàng phì cười.

- Thôi, đau quá... kể tiếp đi!

- Xin lỗi, hì, giờ anh nghe tiếp nha!

- Ủm, đang gay cấn, nghe nè!

Tiểu Mai dường như vẫn chưa hết cười khi thấy bộ dạng ôm mũi nhăn nhó của tôi, phải mất vài mươi giây để “dỗ dành” thì tôi mới thôi quạu quọ, và nàng lại tiếp tục câu chuyện của mình.

- Thì như vậy, lúc nhỏ ngoài thời gian học ở trường thì còn lại em đều học ở nhà, và thời gian em tập đàn Piano thường là vào buổi chiều vì lúc ấy trời mát, em thường hay mở cửa sổ để đón gió trời, cảm giác tiếng đàn mình sẽ hay hơn, như bay bổng với gió vậy!

- Tốt, chơi đàn là phải hoà cùng cảm xúc, tiếp đi!

- Hì, lần đầu tiên em gặp Akira cũng là vậy đấy!

- Hửm?

- Lần đầu em gặp Akira là một chiều mùa hè lớp 5, khi em đang tập đàn thì cậu ta đánh bóng chày làm vỡ cửa kính nhà em!

-!

- Nhưng Akira thua anh ở chỗ là bỏ chạy mất luôn chứ không dám ở lại, mãi đến khi ba cậu ấy dắt sang nhà em xin lỗi thì hai đứa mới gặp và biết nhau!

- Ừ, cái thằng....!

- Akira học giỏi lắm, chơi thể thao cũng giỏi, nhất là bóng chày, cậu ấy là Pitcher tiềm năng nhất trường đấy anh!

- Pitcher là cái gì?

- Là vị trí của tay ném bóng chủ lực trong một đội bóng chày ấy, nói chung những khi ở trường thì cậu ấy rất được phái nữ hâm mộ, bởi lẽ thường thì mọi người rất thán phục Pitcher tài năng, và... Akira lại thông minh, đẹp trai nữa!

- Cái... gì? Em cũng hâm mộ nó luôn à?

- Không gọi bạn em bằng "nó ", liệu hồn anh đấy!

- Ừm... rồi....!

- Akira rất thích nghe em chơi Piano, kể từ sau lần cậu ấy làm vỡ cửa kính nhà em thì cả hai gia đình biết nhau luôn, và qua lại rất thân thiết bởi ở ngay đối diện nhau. Mẹ em và mẹ Akira hay đùa rằng tụi em rất xứng đôi, có khi cũng nên hứa hôn luôn!

- Bậy...bậy....!

- Hi, chỉ là người lớn chọc giỡn con trẻ thôi mà, anh để ý làm gì. Rồi em vào học cấp 2 ở trường nữ sinh của ông ngoại, còn Akira học một trường khác, trường này có cả nam lẫn nữ, nhưng cũng gần với trường em. Vì nhà hai đứa đều gần trường nên bọn em thường đi học và ra về cùng nhau, thỉnh thoảng Akira có đợi em về chung, cũng đôi lúc em sang trường cậu ấy xem tập bóng rồi mới về!

-!

- Những ngày nghỉ vào buổi chiều, khi em tập dương cầm trong nhà thì Akira thường đứng ngoài sân mà chăm chú nghe, em có hỏi thì cậu ấy bảo rất thích nghe Piano, vậy nên em cũng không thắc mắc gì thêm nữa. Bởi đôi lúc em cũng xem cậu ấy chơi bóng chày với các khu phố khác, và nhận ra rằng Akira rất giỏi, thật sự có thiên khiếu trong môn thể thao này, cậu ấy ném bóng luôn strike- batter out các tay đập bóng khác, hiển nhiên mọi người đều rất tự hào về Akira!

-!

- Rồi mọi chuyện vẫn diễn ra hết như vậy thôi, êm đềm và đơn giản, hằng ngày bọn em đi học, về nhà thì em tập đàn, Akira đến nghe, thỉnh thoảng cậu ấy mời em cổ vũ cho những trận bóng của trường cậu ấy thi đấu. Em xem Akira như bạn thân từ nhỏ vậy, và em... vô tình cũng cho rằng Akira nghĩ như em, mãi cho đến năm lớp 9.....!

- Năm đó ra sao?

- Năm đó là thành phố tổ chức giải thi đấu bóng chày cho các trường cấp 2 toàn khu vực Kanto,

và lẽ dĩ nhiên rằng Akira cũng nằm trong danh sách cầu thủ chủ lực của trường cậu ấy!

- Ừm!

- Có một chi tiết hơi ngoài lề một chút, nhưng sau này nghĩ lại, em cho rằng đây chính là nguồn gốc của toàn bộ mọi chuyện ngoài ý muốn xảy ra, quả thật là em không thể nào biết trước được!

- Là gì thế?

- Từ lúc học cấp 2 thì... riêng em, khi vào học trường nữ sinh, bạn bè đều biết và cho rằng em vào học trường này là nhờ quyền lực của gia đình. Nói chung họ cũng không ghét gì em, nhưng cũng... không thích em lắm, bởi em... cũng không biết nói sao nữa, chỉ là em có nhiều thành tích tốt, và... nam sinh ở trường của Akira cũng rất thích em!

- Dễ hiểu mà, thằng nào không thích em mới ngu ấy!

- Hi, ở trường kia cũng vậy, Akira rất được các bạn nữ trong trường hâm mộ, đẹp trai học giỏi, lại là Pitcher chủ lực của đội bóng, vậy nên cứ đến dịp Valentine thì cậu ấy luôn là người nhận được rất nhiều socola từ nhiều bạn gái!

- Rồi... sao?

Đến đây thì tôi có hơi...ghen tị và cảm thấy tủi thân, bởi Valentine ở Việt Nam thì dạo đó chưa phổ biến lắm, vậy nên socola vào dịp lễ tình nhân thì với bọn con trai cấp 2 vẫn là một thứ kẹo xa xỉ và đắt tiền.

- Và... Valentine trắng, em cũng nhận được rất nhiều socola từ trường bên cạnh, dù là... em không hề tặng cho cậu bạn trai nào cả!

- Sướng!

- Không đâu, lí do chính là ở đây nè, em thì học trường nữ, Akira thì học trường gần đó, cứ đến Valentine thì cậu ấy nhận nhiều socola, em thì nhận nhiều hoa và thiệp tỏ tình, nhưng... cả em lẫn cậu ấy đều không nhận lời một ai cả!

- Rồi sao?

- Và ... hai đứa thường học về cùng nhau, vậy nên mọi người ở trường bắt đầu gán ghép em với cậu ấy, có đôi lúc em nghĩ cả những bạn nữ sinh ở hai trường đều... ghét em, bởi giống như em giành Akira khỏi tay bọn họ vậy!

- Thế em có giành không?

- Ngốc, em chỉ xem Akira là bạn thôi, thế nhưng mọi người lại không nghĩ vậy, thế nên... một cách vô tình mà không hẹn trước, nữ sinh trường em và nam sinh trường Akira giống như... hòa nhau mà chia rẽ hai đứa vậy!

- Chia rẽ?

- Ừa, nam sinh bên đó... kiểu như bạo dạn hơn, cứ đợi đến khi tan học là họ thường đến gặp em, dù chỉ là chào hỏi xã giao hay... gửi thư làm quen. Còn nữ sinh bên em thì cứ rối cả lên mỗi khi Akira đến trường, nói chung... cứ như cả hai đứa em đều bị làm phiền vậy!

- Thích vậy ta, được hâm mộ mà chê!
- Anh thử vậy xem có thích không, khó chịu lắm!
- Rồi sao nữa?
- Thì... như vậy đó, có lúc Akira đùa rằng, chắc cậu ấy phải vờ làm bạn trai của em và em nhận lời luôn thì bọn họ mới thôi chọc phá mất!
- Hơ... đùa gì kì vậy?
- Em... chỉ nghĩ đó là lời nói đùa đơn thuần thôi, nên cũng không trả lời gì cả. Rồi vào năm lớp 9, khi mà đội bóng của Akira được giải nhì toàn khu vực, và cậu ấy được đánh giá là ngôi sao sáng của giải đấu thì Akira lại càng nổi tiếng hơn nữa... nữ sinh thấy cậu ấy là gần như say mê luôn!
- Ghê.....!
- Cũng trong năm đó thì em nhận giải triển vọng Piano toàn thành, vậy nên tình cờ là... giống như cả hai đứa em đều hẹn nhau mà thi đấu vậy. Nhưng cũng vì vậy mà mọi người dường như nghĩ rằng, bởi Akira là Pitcher tương lai sáng sủa, em là Pianist tài năng, thế nên tụi em... gần như là một cặp rất xứng đôi, đến cả hai gia đình cũng cho rằng như vậy!
-!
- Dường như lời nói đùa của Akira trở thành thật vậy, khi hai đứa em đi cạnh nhau thì hầu như mọi người đều không tranh cãi gì nữa, bởi biết rằng... bạn gái của cậu ấy chỉ có thể là em... và bạn trai của em thì phải là một Akira tài năng. Nam nữ sinh hai trường cũng thôi những động thái trước đó, và cho rằng tụi em gần như là một cặp rồi!
-!
- Em thì nghĩ rằng hai đứa...vô hình chung như là bức bình phong, là lá chắn hoàn hảo cho nhau vậy, bởi tụi em là bạn thuở nhỏ, giờ đây nếu nép sau vỏ bọc có bạn trai là Akira thì không nam sinh nào làm phiền em nữa, và Akira có bạn gái là em thì các nữ sinh khác cũng tự động rút lui theo. Và... Akira nói với em rằng cậu ấy cũng nghĩ như vậy, thế nên em không hoài nghi gì thêm nữa, dù có đôi lúc... em hơi ngờ rằng Akira thích em!
-!
- Nhưng một chuyện xảy ra đã làm đảo lộn tất cả, khi mà... vào cuối năm lớp 9, trường Akira có tổ chức lễ hội Kouyasai!
- Kou.....?
- Hội Kouyasai, là trước khi tốt nghiệp thì trường sẽ tổ chức ngày đốt lửa trại giữa sân vào ban đêm, đồng thời sẽ có khiêu vũ cùng nhau. Dĩ nhiên là nữ sinh trường em cũng được mời sang giao lưu để dự hội chợ ban ngày và tiệc nhảy ban đêm, nhưng có một luật bất thành văn rằng... mặc định nếu trong đêm hội Kouyasai này, chàng trai nào mời một cô gái khiêu vũ chung, nếu cô ấy nhận lời và bước ra nhảy cùng thì họ sẽ chính thức trở thành một cặp đôi kể từ hôm đó!

- Đừng nói với anh là sau đó....Akira... mời em khiêu vũ đấy? – Tôi hoảng hồn.

- Ừm....! – Tiểu Mai nhẹ gạt đầu.

- Thế rồi.. em có nhận lời không? – Tôi hỏi mà nghe tim mình đập bình bình.

Tiểu Mai không trả lời câu hỏi của tôi, nàng chỉ im lặng nhìn ra biển, ánh mắt thoáng buồn hệt như nắng chiều đang dần tắt trên đồi lúc này vậy. Một chốc yên tĩnh sau đó, nàng đáp lại câu hỏi của tôi, cũng bằng một câu hỏi khác:

- Vậy anh nghĩ... em có nhận lời không?

Chương 272

Đêm hội Kouyasai tại trường, quanh ánh lửa lúc dịu nhẹ lúc mãnh liệt giữa khoảng sân rộng là các cặp đôi đang khiêu vũ cùng nhau, và ai cũng biết chắc chắn rằng sau lần nhảy này, cặp đôi nào đó trên sân lúc này sẽ chính thức hẹn hò cùng nhau suốt những năm cấp 3 sau đó, và có thể là lên cả đại học để bắt đầu một mối quan hệ yêu đương nghiêm túc.

Trước ánh mắt không mấy ngạc nhiên và chờ đợi của tất cả mọi người lúc này, Akira đứng giữa sân trường như tâm điểm của sự chú ý, rồi cậu ra chìa tay về phía Tiểu Mai:

- Khiêu vũ cùng mình, nhé?!

Không ai sững sốt vì lời mời này cả, bởi ai nấy đều biết cả rồi, Akira và Tiểu Mai gần như là cặp đôi đẹp nhất đêm nay, và mọi người đều chắc chắn rằng họ sẽ được thấy hai người khiêu vũ. Ai cũng chắc chắn như vậy, và.... chỉ trừ một người...

Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên như không tin vào mắt mình, nàng gần như hoảng sợ trước đám đông, và... có cả thất vọng:

- Cậu.....!

- Khiêu vũ với mình, nhé? – Akira kiên nhẫn lặp lại, và mọi người hồi hộp chờ đợi.

- Minh... cậu.... trước đây đã nói đây chỉ là... lời nói đùa thôi mà? Phải không?.....!

Đó thật sự là một trường hợp tình ngay lý gian mà người ngoài không ai có thể hiểu được.

Chính Akira bảo với Tiểu Mai rằng chuyện hai người cứ lẳng lặng không nói gì mà vờ cặp kè cùng nhau chỉ là nhằm mục đích giảm đi sự làm phiền từ mọi người ở hai phía, cũng chính Akira đã nói đó là lời nói đùa. Về phần Tiểu Mai thì nàng cũng không xác nhận rằng sẽ vờ là bạn gái cậu ta, và cũng không... phủ nhận. Tiểu Mai của tôi lúc ấy chỉ nghĩ đơn giản rằng cả hai không nói nhưng cùng biết, nàng chỉ nghĩ rằng khi nàng xem Akira là bạn thì cậu chàng kia cũng sẽ nghĩ y chang như vậy....

Và mọi sự đổi khác khi đó chỉ là một phía, Tiểu Mai xem Akira là bạn, trái lại thì Akira đã có cảm tình với Tiểu Mai từ rất lâu rồi.

Mọi người xung quanh không hiểu được điều đó, hầu hết những người có mặt đêm hôm ấy đều cho rằng Tiểu Mai đùa giỡn với tình cảm nghiêm túc của Akira, và phản bội lại cậu này. Quả thật chính lời nói của Tiểu Mai khi ấy đã gây hiệu ứng trái ngược, đã phản tác dụng lại với những gì nàng muốn giải thích, và... đã vô tình buộc nàng không còn cơ hội để giải thích bất cứ điều gì. Bởi một lẽ, sau đêm hôm ấy, trừ một số lượng nam sinh cho rằng mình vẫn còn cơ hội ra, thì hầu hết số đông còn lại và nữ sinh toàn trường đều quay sang căm ghét Tiểu Mai.

- Mọi người... đều xì xào, bàn tán mỗi khi thấy em... và kể từ đó, họ đều cho rằng mọi thành tích em đạt được, kể cả những giải thưởng đều là nhờ vào gia đình, chứ em thực sự chẳng... ra gì cả....! – Tiểu Mai buồn bã nói.

-! – Tôi thần thờ không biết phải nói gì.

- Sau hôm đó, Akira cũng đã đến nhà xin lỗi em... thật ra em cũng không... trách cậu ấy, nhưng... người ngoài không ai biết chuyện cả. Và... không biết vì lí do gì, một tuần sau đó, Akira bị xe chở hàng suýt qua người khi đang băng qua đường ở một đoạn đường không có đèn tín hiệu...!

-!

- Cậu ấy chỉ bị... gãy tay, nhưng đối với một Pitcher tài năng như cậu ấy thì đây như là một cú sốc tinh thần nặng nề vậy, bởi có thể sau khi tay lành lại thì cậu ấy không hẳn sẽ đạt được phong độ như trước nữa. Và nếu chỉ dành những năm cấp 3 để hồi phục hay tập lại thì chắc chắn... Akira không thể tham dự Koshien được, bởi giải Koshien là...ước mơ của mọi tuyển thủ bóng chày...!

- Akira giải thích rằng lỗi do cậu ấy không để ý vì khi đó đang nhìn một cậu bé vừa trượt ngã bên kia đường nên mới vội băng sang.... Thế nhưng.....!

-!

- Nhưng mọi người xung quanh không tin điều đó, họ cho rằng chính em từ chối Akira phũ phàng nên cậu ấy mới buồn mà ra cơ sự như vậy, thậm chí có người còn... ác nghiệt đồn đãi rằng Akira lao đầu vào xe tải, may mà chỉ bị thương nhẹ. Nhưng ai cũng biết với một tay ném bóng thì gãy tay là điều rất tệ hại....!

-!

- Bạn bè bắt đầu chì chiết em, họ nhìn em như thể... một người gì đó hiếm ác và luôn tỏ ra cao giá lắm... họ không làm khó em ra mặt vì nể ông ngoại, nhưng lại... làm nhiều điều sau lưng, có lúc...họ lén gắn kim vào phím piano, hay giấu cặp của em.... Nhưng em có thể chịu được những điều đó... chỉ là... không thể chịu đựng được những lời nói, lời bàn tán của bọn họ....!

-!

Đôi mắt Tiểu Mai lúc này đã hoe đỏ, tôi có thể cảm giác rằng nàng dường như đang cố lắm để không bật khóc khi nhắc lại kỉ niệm đau buồn này.

- Em không sao... anh cứ để em nói...! – Nàng mỉm cười gạt tay tôi ra khi tôi có ý ngăn lại.

-!

- Chuyện lan đến gia đình em, và khi ông ngoại biết chuyện thì mọi sự vỡ lở ra, thế nên cả gia đình em mới sang xin lỗi nhà Akira. Trái ngược với những gì em lo lắng, thì hai bác nhà cậu ấy đều không trách gì em cả, em nghĩ... họ có thể hiểu được em. Cả Akira cũng vậy, mỗi khi em sang thăm mà chỉ im lặng chẳng biết nói gì, thì cậu ấy đều cười thôi... cười an ủi bảo em đừng lo lắng, rồi cậu ấy sẽ mau chóng bình phục, sẽ lại chơi bóng chày... sẽ đến được Koshien, sẽ....xúng với em hơn!

- Ủm... anh hiểu!

- Em không thể nói được gì cả, không thể từ chối vì sợ Akira buồn, nhưng... cũng không thể

đồng ý...!

-!

- Akira không biết chuyện trên trường ra sao, cậu ấy lo cho em rằng sẽ bị các nam sinh tán tỉnh trở lại... nhưng em không ngại điều đó, em chỉ buồn vì... các bạn trường em có người mừng, có người ghét khi em từ chối Akira. Còn các bạn trường khác thì rất ghét em, khi mà vì em nên Akira mới không thể tham dự vào giải đấu mùa hè, làm cho đội tuyển trường họ mất đi cầu thủ chủ lực!

-!

- Những ngày đó, em chỉ lẳng lặng lên học rồi về, có ngày bị kim đâm khi tập đàn, có ngày phải tìm cặp của mình thật lâu mới thấy, có lúc... bị mọi người nói móc, bị soi mói.....!

-!

- Em rất sợ... chuyện phim giả tình thật..... thật sự rất ghét....!

-!

- Hết cấp 2... em quyết định chuyển trường mặc cho gia đình ngăn cản, mặc cho... Akira luôn bảo rằng cậu ấy không sao... cậu ấy sẽ bảo vệ em trở lại như trước....!

-!

- Được ba hết lòng ủng hộ và cho phép, em về Việt Nam quê nội để học tiếp bậc phổ thông!

-!

- Tránh xa tất cả mọi thứ... xa tất cả những điều em không muốn gây ra... nhưng lại phải gánh chịu.....!

-!

- Rồi em đến nơi này, và... yêu anh....!

-!

-!

-!

Khoảng lặng quen thuộc giữa hai đứa lại xuất hiện khi Tiểu Mai kết thúc câu chuyện của nàng, câu chuyện về tất cả, về tuổi thơ, về Akira, tôi cuối cùng đã biết nhiều điều hơn. Thế nhưng biết nhiều hơn thì sao? Lúc ban đầu tôi cứ tưởng mình sẽ ghen tức hơn khi được kể nghe xong, nhưng bây giờ tôi chỉ cảm thấy trào dâng trong mình là một nỗi thương vô hạn, nỗi thông cảm, và hơn lúc nào hết, tôi yêu Tiểu Mai thật nhiều.

Tôi yêu người con gái có tuổi thơ không lấy làm mấy vui vẻ khi phải học tất cả mọi thứ, trong khi bao bạn đồng trang lứa khác được hưởng những tháng ngày vô tư và hồn nhiên nhất cuộc đời. Nếu phải đánh đổi thì tôi ước gì Tiểu Mai đừng học nhiều như thế, giỏi giang nhiều thì tốt thật đấy, nhưng liệu có phải là tốt nhất cho một bé gái ở lứa tuổi đó? Khi mà không được hưởng

những gì mình đáng được hưởng?

Tôi yêu người thiếu nữ mà thường ngày tôi vẫn hằng nghĩ rằng nàng rất đỗi thông minh và cư xử hoàn hảo, thế nhưng giờ đây tôi biết nàng cũng từng có yếu điểm, từng ngây thơ khi nghĩ rằng con trai cũng suy nghĩ phức tạp được như con gái.

Yêu cô gái đang gần như bật khóc, những giọt nước mắt chỉ chực trào ra nếu như tôi ôm lấy nàng... nếu như....

Tôi nhẹ ôm lấy Tiểu Mai, diu nàng tựa vào người mình, thì thầm thật khẽ vào tai:

- Em có thể khóc, nhưng chỉ được trên bờ vai anh, và chỉ khóc lần này cho những chuyện đã qua, vì chúng đã trôi qua thật sự!

-! – Nàng vẫn lặng yên không nói, cứ như là đang không thở được nữa.

- Em không khóc, giữ trong lòng thì bức bối lắm đấy! – Tôi kiên nhẫn.

-! – Vậy mà....vẫn tựa yên vào lòng tôi.

Rồi tôi... bất giác cốc khẽ vào đầu nàng, như một người đang vỗ về một bé gái, vờ hăm dọa nhưng cũng thật đầy nét yêu chiều:

- Ngốc ạ, sống mãi với quá khứ thì không lớn lên được đâu!

- Hức....hu.....!

Lần này thì Tiểu Mai khóc thật, đây là lần thứ ba tôi thấy nàng khóc, vẫn một cách chân nguyên mộc mạc nhất, nàng òa lên lúc ban đầu rồi dần nín khẽ về sau, chỉ còn những lời thổn thức đang thì thầm theo gió biển ngày xuân, theo ánh tà dương sắp tắt nơi đại dương mênh mông, nơi sóng vỗ rì rào vào bờ cát....

- Lúc khóc cũng đẹp, ôi...!

- Đừng trêu em...hic...!

- Hi hi, ướt cả vai áo anh, đền bù để em được cười không được sao?

- Ngốc.....!

Tiểu Mai của tôi có lúc lạnh lùng bằng sương nguyệt lạnh, có lúc lại phụng phịu như một cô bé con, và tôi biết chắc rằng đáng vẻ đang dụi mắt lúc này của nàng chỉ có mỗi tôi được biết mà thôi. Bởi Tiểu Mai không cho phép nàng yếu đuối trước bất kỳ ai khác, kể cả gia đình mình, vì nếu chỉ cần nàng khóc thì sẽ bị... gọi về nhà ngay tắp lự. Cũng phải thôi, một cô con gái như thế thì ai mà chả cưng, chả quý!

Hoàng hôn dần buông xuống, vầng dương đang chậm chạp lặn biếng lặn sau đường chân trời, sau làn nước lấp lánh ánh sáng của buổi cuối ngày. Tiểu Mai tựa hẳn vào người tôi thật gần, nàng tuy hãy còn hơi buồn nhưng đã trông có vẻ thanh thản và nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Tôi tự dưng đâm ra quởn chí, biết rằng mình phải đùa vui gì đó để nàng cười vui trở lại.

- Uầy... sao mà anh thấy số anh khổ quá đi! – Tôi vờ than thở.

- Sao mà khổ chứ...? – Nàng ngạc nhiên nhướn mắt nhìn tôi.
- Thì cậu Akira kia đó, đẹp trai học giỏi, lại còn là tuyển thủ tài năng, còn anh thì sao? Học hành làng nhàng chả ra cái thể thống gì! – Tôi kể lể.
- Anh đá bóng giỏi mà, cũng đâu thua gì Akira! – Tiểu Mai nhíu mày.
- Ờ, giỏi mà hai lần sút vào nhà em!
- Hi... nhờ vậy mình mới gặp nhau chứ!
- Kể như... có duyên nhỉ, Akira cạnh em lâu như vậy mà... còn anh mới hơn một năm đã được... làm bạn trai em rồi!
- Thì sao?
- Kiểu như... không xứng ấy... em vừa đẹp vừa giỏi, con nhà danh giá, anh nhìn lè phè...như thằng bần ấy...hic!
- Đừng so sánh như vậy chứ, mỗi người mỗi khác mà!
- Khác thế quái nào, rõ là Akira... hơn đứt anh rồi!
- Ừ... quả thật là tên Akira ấy giỏi hơn tôi thật... nghe kể mà thấy... ghen tị gì đâu!
- Tiểu Mai phì cười tát nhẹ vào má tôi:
- Anh ngốc, nếu vậy thì em yêu anh là sai lầm à?
- Bậy... là quyết định cực kì...cực kì chính xác nhất của em! – Tôi vội chữa lời.
- Sao là chính xác? Giải thích em nghe xem, có khi lại...thay đổi ý định không yêu anh nữa ấy chứ! – Nàng vờ nheo mắt hỏi.
- Thế là tôi hoảng vía bắt đầu... tự hão ngay:
- Anh... thân thể tốt đẹp, thông minh vô đối, tài năng trong mọi lĩnh vực, ứng biến nhanh không ai bằng, rồi.....!
- Rồi gì nữa?
- Anh... giỏi võ nữa, siêu giỏi, ai cũng chả ngán!
- Ừa, ghê há!
- Chứ sao, anh đá bóng siêu đẳng nhé, lừa banh xỏ kim thì có mà như Pele tái thế!
- Ừm, giỏi ha!
- Giai đoạn tự hão kết thúc, quay trở lại giai đoạn...tự kỷ:
- Nhưng...haizzz, nói thật đấy, anh thấy... anh chả có gì đặc biệt cả, bình thường lắm... con trai Việt Nam thua con trai bên Nhật nhiều nhỉ, cùng tuổi mà Akira giỏi hơn anh nhiều, cũng....!

Tiểu Mai đưa tay lên môi tôi ra ý không nói, rồi nàng nhoẻn miệng cười:

- Em yêu anh, vì bản thân anh đã là điều đặc biệt rồi, đâu cần phải so sánh với ai!

-!

- Ngốc ă, từ khi sinh ra thì anh đã là bản chính duy nhất trên đời rồi, đâu thể nào có người thứ hai, đúng không?

- Vậy...à?

- Ủa... khờ quá đi chứ!

Nàng phì cười rồi lại rúc vào lòng tôi, như tránh những cơn gió biển đang thổi mạnh dần về đêm:

- Hè vừa rồi, lúc về Nhật thì em được biết là Akira đã hoàn toàn bình phục rồi, và chuẩn bị đấu trận chung kết khu vực để giành vé tham dự Koushien đấy!

- Ủm, cũng tốt, vậy mới là con trai chứ!

- Hi, anh cũng cố gắng nhé!

- Cố gì....? Anh có mỗi cái học tiếng anh còn chưa xong....!

- Em dạy cho, anh thông minh mà!

- Phải không? Thiệt à?

- Ủa, em không nhìn lầm người đâu, anh giỏi hơn em đấy!

- Anh... chỉ cần giỏi hơn Akira thôi, còn em thì... anh chịu thua!

- Em giỏi hơn Akira mà!

- Vậy....à....?

Tiểu Mai nói đến đây thì tôi đỏ bừng cả mặt, may mà đang ở bãi biển về đêm chứ không thì đã được một phen quê độ vì bị chọc ghẹo rồi. Thế nhưng nghe nàng nói xong thì tôi bỗng dưng thấy... nhẹ khí bừng bừng, hết như vừa được cổ vũ hết lòng vậy, cảm giác tôi sẽ có thể làm được mọi thứ chỉ cần mình cố gắng là được.

Chốc sau, tôi chậm chậm đạp xe đưa Tiểu Mai dạo một vòng quanh đường biển Đồi Dương để tận hưởng không khí cuối ngày mùng một Tết rồi mới chở nàng về nhà:

- Vậy nhé, anh về đây! – Tôi quay xe ra cổng.

- Ủa, về cẩn thận rồi nghỉ ngơi đi nhé, nhậu say cả hôm qua rồi đấy! – Tiểu Mai ân cần dặn dò.

- Nhớ mà, cho anh gửi lời cảm ơn ba em nhé, hẹn bữa sau tái ngộ! – Tôi tiếp lời.

- Không cho anh uống nữa, say xỉn ghê gì đâu! – Nàng nhăn mặt.

- Hơ... giờ anh biết tử lượng anh cao lắm, có khi lần tới anh uống bia hạ nóc ao ba em luôn đó,

hi hi! – Tôi cười khi dóc tổ để trấn an Tiểu Mai.

-! – Tiểu Mai không tỏ thái độ gì sau câu bá láp vừa rồi của tôi, nàng chỉ khẽ cắn môi ra chiều...ái ngại.

Chỉ bởi vì... hoạ vô đơn chí vào lúc cuối ngày, khi mà mãi nói dóc tôi chả hề phát hiện ra rằng ba của Tiểu Mai nãy giờ cũng đang lững thững dạo bộ quanh khu gần nhà, và đến đứng ngay sau lưng tôi vào lúc tôi đang... báng bổ ba vợ.

- E hèm... lớn giọng quá he, thằng nhóc con!

Hình như sau lúc ấy là tôi đứng tim rồi lăn đùng ra đất xỉu luôn chẳng biết trời trăng mây gió gì nữa, các bạn ạ!

Chương 273

Những ngày Tết còn lại sau đó là chuỗi ngày tôi liên tục lạy hôn, lạy... như chưa từng được lạy, đầu tiên là ở nhà Tiểu Mai:

- Dzô con! – Ba Tiểu Mai nâng cái ly lên.
- Con.. ắc... lạy bác... con xin.....! – Tôi nấc cụt nói không thành câu.
- Hơ, uống ít vậy giang hồ coi ra gì? – Bác trai vừa sừng sốt, vừa cố nín cười.
- Bữa đó... con lờ mờ... ắc... con lạy... bác tha cho....! – Rồi tôi buông luôn cái ly mà nằm vật ra ghế, ngủ cái ót chả biết gì sất.

Kế tiếp là đến ông anh bá đạo:

- Mày dạo này ngon ta, xin say về nhà, tao về nói ba mẹ mới được!
- Em... lạy anh... ắc.... em lỡ đại... đừng nói....! – Tôi vừa lè nhè vừa meo máo.
- Muốn tao không nói thì ngày mai tao thèm ăn gì là phải mua đó, biết không con trai? – Vừa nói ổng vừa dứ dứ nắm đấm vào đầu tôi.
- Dạ...em nhớ mà... huynh....! – Tôi mừng rỡ gần như quỳ thụp xuống.

May phước là những ngày này ba mẹ tôi thường hay sang nhà họ hàng với bạn bè để chúc Tết, chứ nếu ở nhà mà biết tôi say xỉn thế này thì tôi có mấy cái mạng cũng không đủ sống.

Sau đó là đến bọn Khang mập sang nhà rủ đi chơi:

- Đi chơi Nam ơi, Tết nhất gì ngủ ở nhà không vậy mậy? – Thằng mập đạp tôi lăn khỏi giường.
- Tao lạy tụi mày, để tao ngủ...mệt quá! – Tôi lè nhè nói
- Đi mày, anh em qua rủ đi một bữa, không đi là không nể mặt! – Nói rồi nó kéo đầu tôi ra ngoài.

Ít phút sau, tôi nhăn nhó mà đạp xe loạng choạng:

- Tụi mày chạy.. chậm chậm thôi, tao lạy tụi mày... chóng mặt quá! – Tôi than thở khi châu nhậu lúc trưa vẫn còn dư âm trong cái đầu đang váng vất lúc này.
- Bối khỉ cái thằng bệnh hoạn, mới nứt mắt đã bày trò nhậu nhẹt! – Luân khùng nóng gáy.
- Bày trò cái đầu mày... tao nhậu với ba vợ nhà....! – Tôi lè phè quờ quạng đáp.
- Tao không cần biết, anh em tụ họp là phải đi! – Dững xoắn hừ mũi rồi xung phong nhảy qua chở tôi.

Kết quả của lần khăng khăng rủ đi chơi hôm mồng năm Tết lần đó là Tuấn rách được một phen

mất vía khi tôi thay vì ném cái phi tiêu vào hồng tâm thì lại ném cái vèo sượt qua đầu nó rụng mấy cọng tóc ở khu công viên trò chơi, rồi lại quờ quạng dắt xe hất đổ nguyên nồi chè nóng của người bán quán ở gần khu ăn uống, rồi tôi còn thiếu điều xắn tay áo lên mà định mức luôn hai nhỏ con gái chạy xe ngang qua mặt tôi đột ngột làm hết hồn mà té lăn ra đất:

- Thằng xỉn này, đi về! – Khang mập xách đầu tôi trở về nhà.

- Uống bia không ku? Tao dạo này... ắc... thấy bia ngon hơn Sting! – Tôi lại giở giọng lè nhè say xỉn.

- Đẹp mà đi, ngủ cho đã rồi vài bữa đi học lại! – Nó tống cổ tôi vào nhà rồi hậm hực bỏ về sau khi tốn hơn trăm ngàn tiền đền bù cho nồi chè tôi hất đổ.

Và lại tiếp tục lạy qua điện thoại:

- Anh lạy em... anh mệt lắm rồi, bữa khác đi!

- Không, anh chưa đền bù vụ em giúp anh đó nha! – Bé Trân giẫy nảy.

- Để bữa khác anh đền, thế nha, cúp máy ngủ đây! – Tôi nhăn nhó.

- Ơ...này....! – Trân sững sốt.

Rồi cuối cùng, kết thúc chuỗi ngày chỉ biết lạy và lạy, tôi lúc này chấp tay đứng trước Tiểu Mai:

- Anh... lạy em... đi nhanh về sớm, đuối lắm rồi!

- Đưa tôi đi chơi mà nói đi nhanh về sớm? Anh hay nhỉ? – Nàng lừ mắt nhìn tôi.

- Không... đùa đấy.... đi nào, tới khuya cũng được! – Tôi hoảng hồn tỉnh ngay tắp lự.

- Uống cho lắm vào, liệu hồn tôi! – Nàng lạnh lùng đe dọa.

- Thì... ba em rủ uống mà....! – Tôi ngớ người khiếp vía.

- Đừng có bênh nhau, ba cũng nằm say khuất ở nhà, một mực bảo là anh rủ ba uống đấy! – Tiểu Mai hừ nhạt đáp.

- Cái...gì....? – Tôi há hốc mồm ngạc nhiên không để đâu cho hết vì không dè mình bị...bán đứng như vậy.

Mãi đến khi ba tôi bê chậu hoa mai lên sân thượng cất trở lại, và thủng thẳng hỏi bằng một giọng điệu khó hiểu mà khiến tôi điếng hồn lạnh gáy, thì tôi mới biết rằng mùa Tết năm nay đã chính thức kết thúc một loạt những ngày say xỉn của tôi:

- Sao năm nay bia nhà mình hết nhanh thế nhỉ? Đứa nào túng quá chôm đem đi bán rồi à?

Buổi sáng của ngày đi học đầu tiên vào học kỳ mới, tôi tranh thủ dậy sớm rồi phóng xe sang nhà Tiểu Mai để đón nàng đi học. Cảm giác uể oải vẫn còn trong người, phần vì những châu say bí tỉ vừa qua, phần vì hơi oải... sau khi nghỉ Tết thả giàn lại phải vào học tiếp.

Đến trước nhà nàng, tôi dừng xe ở cổng rồi đưa tay nhấn chuông cửa:

- Kính...coong....!

Tiểu Mai trong tà áo dài tinh khôi bước liền ra ngay sau đó:

- Đúng giờ ghê hén? – Nàng hấp háy mắt.

- Ủ, không trễ học thì khốn! – Tôi đáp.

- Trễ sao được, từ đây chạy qua trường mất mười phút chứ mấy! – Nàng tiếp lời.

- Thế nên mới lo, bữa nay anh không chạy nhanh được! – Tôi vờ rầu rĩ.

- Tại sao? Anh chạy bình thường cũng kịp giờ mà, đâu cần phải chạy nhanh!

- Phải chạy chậm chứ, bạn gái anh yếu đuối cần được chở che, chạy nhanh gió bay mất bạn gái anh thì cô đơn tội nghiệp anh lắm!

- Quý sứ, giỏi chọc người!

- Hi hi, lên xe đi!

Tôi gãi đầu cười khi rồi nhìn lom lom vào trong nhà:

- Ba em đi thật rồi à?

- Ủa, vừa ra sân bay hôm qua, sao anh lại hỏi vậy?

- Èo... lần gặp nào mà ba em cũng rủ nhậu vậy chắc anh chỉ có nước trốn!

- Thách anh trốn, xem có... hối hận không?

- Sao phải hối hận?

- Vì độc thân suốt kiếp, hi hi!

Đường phố sáng sớm hãy còn vắng người qua lại, tôi chậm chậm đạp xe đưa Tiểu Mai đến trường trên con đường quen thuộc hằng ngày. Các học sinh khác lúc này vẻ như cũng có phần uể oải khi phải đi học trở lại sau những ngày Tết nghỉ ngơi thoải mái.

Tôi lúc này bất chợt nhớ ra một thắc mắc mà tôi hôm giờ vẫn định hỏi thế mà cứ gặp Tiểu Mai là lại quên bống đi mất:

- À... em về đây học cấp 3, vậy những giải thưởng Piano thì sao? Cũng bỏ không thi luôn à?

- Ủa, em học đàn vì yêu thích chứ đâu phải vì giải thưởng! – Nàng cười đáp.

- Tiếc nhỉ! – Tôi tặc lưỡi gật gù.

- Vậy anh tiếc dùm em đi, để em đỡ tiếc, hi! – Nàng lém lỉnh trả lời.

- Rồi... sau này học hết cấp 3, em định sẽ thế nào? Về Nhật học tiếp đại học à?

- Cũng chưa biết được, nhưng nhiều khả năng là vậy!

- Ừm....!

- Sao thế?
- Thì... lúc đó ở xa chứ sao!
- Có thể, nhưng quan trọng gì chuyện khoảng cách địa lý nếu anh yêu em?
- Ừ...há....!

Đúng vậy, quan trọng gì chuyện đó chứ, chỉ cần tôi yêu Tiểu Mai thì dẫu nàng có ở xa cách mấy đi nữa thì chuyện khoảng cách đâu phải là vấn đề. Mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết mà thôi, giờ tôi chỉ cần biết rằng sáng hôm nay tôi đang đưa người yêu tôi đi học, và những ngày sau này cũng sẽ vẫn là như vậy, chỉ thế là đã đủ lắm rồi!

Vào đến trường, tôi xuống xe dẫn bộ, Tiểu Mai vẫn ôm cặp đi cạnh bên mặc cho ánh nhìn soi mói của bàn dân thiên hạ xung quanh. Giờ thì tôi đã hiểu rằng lí do vì sao mà Tiểu Mai có thể làm ngơ với những tình huống như vậy, bởi nàng đã quá quen với cảnh này từ hồi cấp 2 rồi.

Phòng học hôm nay vắng hơn bình thường, mọi khi đến giờ này là cả lớp đã có mặt gần đủ rồi, có lẽ vì một số vẫn còn đang ngủ nướng ở nhà trong tiết trời lành lạnh của mùa xuân. Nhưng mặc kệ điều đó, cửa sổ lớp tôi vẫn xanh mượt những tán lá cây vừa được tái sinh, vẫn hắt ánh nắng của buổi sớm mai như làm khoan khoái tinh thần những học sinh có mặt lúc này.

- Hết xin chưa mày? Trả tiền tao nôi chè, mau! – Khang mập rống lên khi thấy tôi bước vào lớp.
- Suyt....tổ bà....! – Tôi hoảng vía ra dấu im lặng vì Tiểu Mai đang đi cạnh bên.
- Nôi chè nào vậy anh? – Nàng ngạc nhiên hỏi sau khi nghe thấy.
- À... hôm bữa... anh đói quá nên ... ăn hết nguyên nôi chè nhà nó! – Tôi ngớ người dóc tổ, vì nếu để Tiểu Mai biết được tôi quậy phá bên ngoài là xem như xong đời.

Tiểu Mai tưởng tôi nói thật, nàng chỉ phì cười lắc đầu rồi ôm cặp bước vào chỗ ngồi. Tôi cũng không mong gì hơn thế, vội phóng xuống dãy bàn của mình mà nắm tai thằng mập:

- Mày chơi tao hả? Muốn ăn Vịnh Xuân buổi sáng không? – Tôi nói giọng như muốn ăn tươi nuốt sống thằng bạn.
- Ái... tao giỡn... ái thả ra....! – Khang mập la oai oái.
- Coi chừng mày đấy, tí tao trả tiền! – Tôi dứ dứ nắm đấm vào đầu nó.
- Hê, mày mà gây sự là tao không báo tin mừng cho mày bây giờ! – Thằng mập phủ tay.
- Tin gì? – Tôi ngớ ngác hỏi.
- Không nói! – Nó hừ nhạt đáp.
- Á cái thằng này, nói mau không tao.....! – Tôi gằn giọng vờ đe dọa.
- Tao nói, tao nói.... Để tao nói! – Nhưng hồng dè thằng mập nhát như thỏ đế, vừa dãn mặt tí nó đã sợ vã mặt.

- Sao? Chuyện gì?
- Tí nữa mày sẽ biết, tao thông báo trước lớp luôn!
- Cái.. ẹch mày giỡn mặt tao à?

Tôi rú lên thì phi thẳng vào người thằng mập, thế nhưng chưa kịp thực hiện ý đồ hành hung lớp trưởng thì Luân khùng đã ra tay cản lại:

- Dừng tay, đã có Triển hộ vệ, ai dám hành thích Bao đại nhân?
- Triển cái đầu mày! – Tôi méo mặt nhìn bộ dạng võ ruồi của thằng Luân.
- Tin tốt lành sẽ sớm được thông báo, mày nên ngồi yên đi! – Nó húng hắng nói.
- Tin gì? Sao mày cũng biết nữa à? – Tôi hỏi dồn.
- Ờ, chỉ cán bộ lớp mới được biết thôi! – Luân khùng cười đều cẳng.
- Tao cũng cán bộ lớp nè, sao tao không biết?
- Mày là cán bộ quèn, tao mới là viên chức thứ thiệt!
- Ở cái thằng này, mày cán sự Lí, tao cán sự Toán, hơn tao à?
- Ngu thế, tao là lớp phó học tập, mày mới cán sự môn thôi, giống như thằng Khang trưởng lớp là chủ tịch nước, tao là... phó chủ tịch nước vậy đó!
- Thế tao là gì?
- Mày....là chủ tịch xã, ha ha!

Luân khùng dứt lời thì Khang mập cũng phá ra mà cười lăn bò càng, tôi quê quá bèn tức khí ngồi hằn xuống ghế:

- Dẹp, tin vui quái gì, tao chả quan tâm!
- Hề, đảm bảo tí nữa tao thông báo, mày không quan tâm mới lạ đó! – Khang mập ra vẻ bí mật.
- Vớ vẩn! – Tôi nhếch mép đáp.

Và thằng mập nói đúng thật, khi mà tin tức nó sắp nói ra sau đây đúng thật là làm tôi không thể nào không quan tâm được. Ít phút sau, khi trống đánh báo hiệu vào lớp bắt đầu 15 phút đầu giờ thì Khang mập mới thủng thẳng bước lên bục giảng, nhìn xuống cả lớp rồi trình trọng tuyên bố:

- E hèm, mấy bạn chú ý nha, mình thông báo một chuyện quan trọng!
- Vụ gì ế? Mới đầu năm có chuyện rồi!
- Chắc là bữa nay được nghỉ học!
- Diên, mắc quái gì nghỉ?
- Thầy cô thích ăn Tết thêm vài ngày nữa đấy, làm gì nhau!

- Im nghe nó nói kia, tui bây ồn quá!

Phớt lờ những lời bàn tán đồn đoán bên dưới lớp học, thằng mập tiếp lời:

- Minh vừa nhận được tin từ cô chủ nhiệm, rằng Minh Huy cán sự Toán lớp mình đã chuyển vào Sài Gòn để chuẩn bị qua Mỹ du học!

- Quá cha, sao mà đi gấp gấp vậy?

- Không lời từ biệt luôn, thằng này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh!

- Ôi... thần tượng của tui, hic hic!

- Từ giờ biết hỏi bài ai đây trời!

Lúc này chỉ riêng tôi, Tiểu Mai và hội bàn tròn mới biết được lí do tại sao thằng Minh Huy phải chuyển đi đột ngột như vậy. Nhưng cá nhân tôi cũng không ngờ rằng nó lại quyết định như thế, bởi sau trận đánh hôm nọ cả về mặt chiến tích lẫn tinh thần thì tôi dù toàn thắng nhưng cũng thọ thương không kém gì nó, cứ tưởng nghĩ Tết vào xong là lại một phen quyết chiến tiếp tục với những trò mèo của nó chứ. Tôi cũng nhon nhon tự đắc nghĩ rằng mình sắp được xem xem cái mặt thằng Huy sẽ như thế nào khi biết được Tiểu Mai giờ đã là bạn gái của tôi. Ấy thế mà thằng này sau trận thua tan tác ngày đó đã quyết định bỏ cú mà đi hết như thằng Phệ đầu lãnh năm nào.

- Quả này thì mình thắng toàn diện rồi mà ạ! – Luân khùng quay sang tôi nói.

- Ủ, tao còn tưởng nó chưa chịu thua nữa chứ! – Tôi gật gù đáp.

Đợi cho mọi người trong lớp bớt đi ồn ào tán chuyện vì tin giật gân này thì thằng Khang mới đưa tay ra hiệu im lặng để nói tiếp:

- Và chúc vụ cán sự Toán nay đã bị bỏ trống, thế nhưng theo sự tiến cử của bạn Trúc Mai với cô chủ nhiệm thì.....! – Thằng mập cố tình lấp lửng giữa chừng để tạo sự hồi hộp.

- Thì sao? Nói lẹ lên! – Cả lớp nhao nhao trở lại.

Thằng mập quay xuống nhìn tôi cười đều, tôi quay nhìn về phía Tiểu Mai, nàng cũng khẽ gật đầu tùm tùm. Như vậy... có lẽ nào....

- Chúc cán sự Toán sẽ do bạn Trí Nam đảm nhiệm trở lại, vỗ tay! – Thằng mập nói như hét.

- Quá đã, thánh Nam đã tái sinh! – Dũng xoắn đập bàn đứng dậy.

- Bỏ xừ rồi, thằng Nam mà cán sự quái gì, nó bảnh thấy mồ! – Một vài ý kiến không đồng tình.

- Hè, tao thấy nó làm được hơn, chứ thằng Huy giả tạo quá! – Lại có người phản bác.

Tôi lúc này thì chẳng để tâm gì đến mấy lời nói xung quanh nữa, chỉ thấy như cả người mình lâng lâng sung sướng như đang bay trên mây vậy.

Tôi được phục chức rồi, tôi lại làm quan rồi.....!

Thành sự thật rồi, tôi là cán sự Toán, Tiểu Mai là cán sự Anh, cả hai đứa tôi từ đây sẽ trở thành

cặp đôi quyền lực nhất A1 rồi, sẽ nắm quyền khuynh thế sự trong tay, chắc chắn luôn!

Mang tâm trạng khoái chí đó đến tận giờ ra chơi, gương mặt tôi vẫn tươi hơn hẳn vì chỉ trong một ngày mà hai tin vui liên tục báo về, một là thằng Huy đã bị hội tụi tôi quất một trận đá luôn ra đảo chơi với chim với cá, hai là tôi lại được làm cán sự Toán bảnh bung xà beng.

- Cảm ơn em, tiến cử hồi nào vậy? Anh không biết đấy! – Tôi quay sang hỏi Tiểu Mai khi cùng nàng đi xuống căn-tin uống nước.

- Mới hôm qua thôi, cô Thảo gọi điện đến nhà em hỏi chuyện! – Nàng cười đáp.

- Ủ, thế rồi lúc em nói cho anh làm lại thì cô có nói gì không? – Tôi tò mò hỏi.

- Không, dù gì học kì vừa rồi anh cũng tiến bộ mà, cô cũng xem qua điểm của anh năm trước nữa! – Nàng trả lời.

- Hi, vậy ổn rồi, khoái ghê! – Tôi cười toe toét.

- Coi mà học hành cho đàng hoàng đó nghe! – Tiểu Mai nhắc nhở khi thấy tôi đang có phần quá khích.

- Nhớ mà, yên tâm đi! – Tôi gạt đầu lia lịa.

Ngày hôm nay quả tình là vui hết biết, đúng là xuân đến thì cuộc đời tươi đẹp ngay tắp lự mà, dễ làm con người ta vui vẻ sảng khoái gì đâu. Đúng thật ấy chứ, lúc này thể chất tôi đang trên đà của phong độ tốt nhất luôn, bằng chứng là khi đi ngang 11A2, cảm giác rằng sắp có người vụt ra bất ngờ nên tôi vội kéo tay Tiểu Mai rồi lách người né sang một bên.

Biết ngay mà, lại con nhỏ hậu đậu này, may mà.....

- Hi, hôm nay mình không có bê chậu nước nữa, xin lỗi hai bạn nha! – Dạ Minh Châu, hoa khôi 11A2 cười tươi bước vội ra, trên tay là quyển sổ đầu bài.

- Ờ, hên quá ta! – Tôi đáp bằng cái giọng không thể bất lịch sự hơn.

-! – Minh Châu trông thế bèn sững người lại, rồi đứng yên ra vẻ áy náy biết lỗi.

- Có gì đâu, bạn nhắc hoài, hi! – Tiểu Mai khẽ véo tôi rồi cười với Minh Châu.

- Ừm....! – Nhỏ này gạt đầu mừng như được tha bổng.

Trong khi tôi còn đang lăm bằm rửa thắm, mặt nhăn như khỉ ăn ớt vì chỉ tại con nhỏ này mà giờ phải ăn véo của Tiểu Mai thì từ đằng sau, thằng Tuấn rách hối hả chạy tới:

- Ê...Nam... Trí Nam, tao nói nghe nè!

- Cái gì nữa? – Tôi làu bàu quay lại.

- Nãy giờ gọi sao không nghe mậy? Tao còn tưởng nhầm người, he he! – Tuấn rách cười toét mang tai.

- Nhầm thế nào được mà nhầm, trên đời này chỉ có một không hai, chính tao đây chứ còn ai đâu nữa! – Tôi vỗ ngực hống hách.

Vừa lúc đó thì Minh Châu cũng bất thần mở to mắt ngạc nhiên, rồi hỏi bằng một giọng như không tin được nhỏ này đang hỏi gì:

- Trí... Nam...?

Cả tôi lẫn Tiểu Mai cũng nhất thời chẳng hiểu nhỏ này đang làm gì sất:

- Ủ, sao...? – Tôi ngó người hỏi.

- Bạn... có vết sẹo... gần bả vai sau lưng... phải không? – Nhỏ lại hỏi tiếp.

Ngay sau đó đến lượt tôi điếng hồn vì đúng thật là tôi có một vết sẹo từ lâu ở đằng sau lưng của vai trái, thế nhưng việc này ngoài số ít người ra thì cả đám bạn thân lẫn Tiểu Mai đều không hề hay biết bởi tôi chưa nói chuyện này cho ai bao giờ.

Vậy thì... sao nhỏ Minh Châu này lại biết được chứ? Vì rõ là tôi chẳng hề quen con nhỏ này một chút nào cả, không có ấn tượng gì luôn ấy chứ!

- Phải vậy...không? – Nhỏ Minh Châu lại hỏi tiếp, giọng đã gần như run lên.

- Ủ... nhưng... sao bạn biết? – Tôi trả lời mà trong lòng đã bắt đầu hoang mang tợn.

Cả Tiểu Mai lẫn Tuấn rách lúc này cũng đang ngơ ngác không kém gì tôi vì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thế nhưng sau khi nghe tôi gật đầu xác nhận đúng là tôi có vết sẹo ở bả vai thì nhỏ Minh Châu bèn nhìn tôi đầy căm ghét và buông một câu... không thể nào bất ngờ hơn được nữa:

- Đồ phản bội!

Rồi con nhỏ quay ngoắt bỏ đi thẳng một mạch, để lại cả ba đứa tôi lúc này đang thù người ra như trời trồng giữa hành lang dãy lầu học.

Đéch... hiểu gì luôn!!!!

Chương 274

Sau khi Minh Châu nói xong, nhất thời cả tôi lẫn Tiểu Mai đều không biết phản ứng thế nào trước tình huống quá ư bất ngờ này, thằng Tuấn rách thì khỏi nói bởi nó lúc này như ngây dại ra vì... lại một lần nữa, tôi dính dáng đến một “hot girl” của trường.

Quả thật trông như Minh Châu không có vẻ gì là đùa giỡn, câu trách móc pha lẫn giận dữ vừa rồi có thể cảm giác như đó là một lời nói thật tình và xuất phát từ một thời điểm bất ngờ không có sự chuẩn bị trước.

Tuấn rách ú ớ như không tin vào mắt mình:

- Sướng... sướng vậy mà?

Với nó thì đó là sướng, nhưng với tôi thì lại là khổ, vì cạnh bên tôi lúc này là Tiểu Mai, và tôi thì chẳng còn lòng dạ nào để ý đến bất cứ điều gì nữa, bởi tôi vừa bị một nhỡ khác mắng là thằng phản bội ngay trước mặt người yêu tôi:

- Không... không hiểu! – Tôi lắp bắp không thành ý.

Tiểu Mai không nói gì, nàng chỉ lặng lẽ quan sát thái độ của tôi rồi suy nghĩ thêm một hồi nữa, mới thở hắt ra nói:

- Đi vào lớp!

Tôi không dám hó hé nửa lời, vội cúi đầu lẳng lặng đi sau lưng Tiểu Mai mà vào lại phòng học, bỏ luôn giờ giải lao uống nước vui vẻ mà lí ra tôi phải được tận hưởng. Thằng Tuấn rách vẻ như mặc kệ những chuyện đó, nó bá vai tôi nói vào tai:

- Ê tao nhờ mày vụ này cái!

- Gì? – Tôi hỏi như sùng sộ.

- Chiều nay rảnh không? Tao hỏi mày cái này! – Nó cười cầu tài.

- Hỏi gì? – Tôi thắc mắc.

- Ra về gặp tao ở cổng trường rồi nói chuyện, vụ này quan trọng lắm! – Nó úp mở một câu rồi quay trở lại chỗ ngồi.

Phần tôi lúc này thì thờ người ra như thằng đần, ai nói gì tôi cũng gật đầu, thế nên chuyện chấp nhận vụ nhờ vả của thằng Tuấn cũng không ngoại lệ, tôi đồng ý ngay tắp lự. Bởi tôi chỉ lo một nỗi lúc này, đó là tại làm sao mà tôi lại bị nhỡ Minh Châu gọi là đồ phản bội, trong khi chỉ trước đó hơn một tuần tôi còn tự hứa với bản thân rằng sẽ không bao giờ làm Tiểu Mai phải buồn, ấy vậy mà... bây giờ vẻ như tôi lại lòi chành ra thêm một chuyện tình ái động trời nữa.

Thế nhưng tôi thì nào có quen biết gì nhỡ Minh Châu kia chứ, thật sự trong trí óc tôi còn chả có ấn tượng gì với nhỡ này nữa là, ngoại trừ một điều là... nhỡ này khá đẹp.

Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, ừ có thể người giống người, hoặc tên trùng tên chẳng hạn, rất có khả năng nhỏ kia chỉ nhầm tôi với một ai đó.

Nhưng sao tôi cứ có một cảm giác bất an thế nhỉ? Bởi nếu như thật sự là nhầm người thì tôi đâu cần phải lo lắng đến vậy chứ?

Đúng rồi, tôi lo lắng chỉ là sợ Tiểu Mai sẽ nghĩ rằng tôi đã thích ai đó trước khi yêu nàng, vậy nên tranh thủ lúc giải lao giữa hai tiết học, tôi vội phóng sang chỗ nàng giải thích ngay:

- Anh nói thật, anh không quen biết gì với nhỏ đó cả!

- Ừm! – Tiểu Mai thản nhiên gật đầu.

- Thật mà, anh không nói dối đâu! – Tôi gần như chết đứng khi thấy Tiểu Mai lạnh lùng trả lời.

- Em biết, em cũng không nghĩ là anh dám nói dối trước mặt em! – Nàng nhún vai đáp.

Đến đây thì tôi hơi lạnh người khi nghe Tiểu Mai nói vậy, vì cứ như tôi bây giờ... hoàn toàn nằm trong quyền sinh sát của nàng rồi ấy.

- Thật mà, anh không hề biết Minh Châu! – Tôi thở vắn than dài.

- Nhưng có thể Minh Châu quen biết với anh! – Tiểu Mai nhìn thẳng vào tôi.

- Là sao? – Tôi ngớ ngàng thắc mắc.

- Rất có thể anh quen Minh Châu từ trước đây, nhưng vì lí do nào đó mà anh đã quên mất bạn này rồi! – Nàng lắc đầu đáp.

- Không, anh không có quen thật mà!

- Ra về nói chuyện sau, anh về chỗ đi!

- Ừm.....!

Suốt từ lúc đó đến tận giờ ra về, tôi cứ căng óc nghĩ mãi mà vẫn không nhớ ra rằng Minh Châu là ai, và tôi đã quen nhỏ này như thế nào. Tuyệt đối không có chuyện tôi quên... một cô gái xinh đẹp như thế này được, bởi ngay từ nhỏ là tôi đã động lòng phàm và thích đơn phương không biết bao nhiêu đứa con gái rồi. Thế nên nếu tôi đã từng gặp Minh Châu thì tôi phải nhớ ra nhỏ này là ai chứ, chưa kể nhỏ này lại đang học 11A2 trường tôi, và nói thế thì có rất nhiều điểm vô lí đầy khúc mắc trong tình huống này.

Giờ ra về, khi tôi còn định dắt xe ra cổng trong bộ dạng thiếu não thì thằng Tuấn rách đã trờ tới:

- Ê Nam, ngày mai mà rảnh không? Đi với tao!

- Đi đâu? – Tôi nhăn nhó hỏi lại.

- Đi học Thái cực quyền! – Nó tỉnh bơ đáp.

Tôi gần như không tin vào tai mình, trở mặt ngạc nhiên rồi há hốc mồm:

- Mà yên à?

- Sao điên? – Tuấn rách chung hứng.
 - Đang yên đang lành tự nhiên lại đi học võ? Rồi võ gì không học, lại đi học Thái cực quyền? – Tôi nói giọng chế giễu.
 - Thì tao thích... học chứ sao, có gì đâu! – Nó ấp úng.
 - Haizz, Thái cực quyền nói thật mày chứ hiếm có dòng nào chiến đấu lắm, toàn tập theo trường phái dưỡng sinh thôi! – Tôi thở dài ngao ngán.
 - Là sao? – Tuấn rách ngạc nhiên hỏi lại.
 - Là võ dưỡng sinh tập múa may bay uốn dẻo ấy, mày hiểu không? Còn mấy vụ Thái cực dụng lực đả lực thì chỉ có trong phim thôi, mày giỏi như Trương Tam Phong thì hoạ may!
 - Ờ... chứ sao Vịnh Xuân của mày cũng có dụng lực đả lực đó thôi?
 - Vịnh Xuân khác, là võ công cận chiến tốc độ cao đã qua thực tiễn, còn Thái Cực quyền ngày nay thì chủ yếu dành cho các vị lão thành tập dưỡng sinh để khoẻ người thôi!
- Mặc cho tôi nói nát cả nước, Tuấn rách vẫn khăng khăng giữ ý định của nó:
- Kệ... tao muốn học đấy!
 - Bố thằng bệnh, học ra chả đánh lại ai đâu! – Tôi nói giọng chế giễu.
 - Tao học đâu phải để đánh nhau! – Nó khoát tay phớt lờ tôi.
 - Chứ để làm gì? – Tôi sững sốt.
- Và rồi trong vài giây ngắn ngủi, tôi ngó người ra, à lên một tiếng rồi phán đoán:
- Mày học vì... gái? Đúng không?
 - Ặc... sao mày biết hay vậy? – Thằng Tuấn giật mình ngạc nhiên.
 - Vậy là đúng rồi, đang tính học lấy le với nhỏ nào chứ gì, anh hùng cứu mỹ nhân à? – Tôi châm chọc.
 - Không... tao học vì... chỗ học có gái! – Nó thật thà thú nhận.
 - Là sao?
 - Là... tháng trước có nhỏ kia đến học thêm Hoá ở chỗ anh tao... thấy nó xinh quá nên tao bắt đầu dò la thông tin!
 - Rồi sao nữa?
 - Thì biết được em nó học chuyên Hoá, nên mới qua nhà tao học phụ đạo!
 - Khác trường thì tán làm quái gì mày ơi!
 - Nhưng... nhà em nó dạy võ, nên... tao định đi học!

- Bố thằng bệnh, học võ để tán gái thì chỉ có mày thôi đấy, thế rủ tao đi làm gì?
- Tao đi một mình... ngại lắm, có mày đi chung cho đỡ quê!
- Ờ hay, tao cần gì học võ nữa, tự thân vận động đi mày!
- Á à nhớ nhé, vụ thằng Huy tao giúp mày rồi bây giờ qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát phải không? - Tuấn rách trề môi phì phèo văng cả nước bọt.

Thằng Tuấn chốt một câu quá hiểm hóc, đánh trúng vào yếu điểm của tôi ngay tắp lự, đó là nợ ơn thì phải trả ơn, quyết không nuốt lời. Thế là dù muốn dù không tôi cũng đành rầu rĩ gật đầu đồng ý với nó:

- Cũng... được, nhưng một tuần học mấy ngày? Tao bận lắm, không phải ngày nào cũng đi được đâu!
- Một tuần chỉ học tối thứ 4 với tối thứ 6 thôi, không nhiều! – Nó hớn hở ra mặt.
- Ờm... thế mai bắt đầu học luôn à? – Tôi hỏi tiếp.
- Chứ sao, sẵn đầu tháng mà, tối mai qua nhà em nó ghi danh luôn là vừa! – Tuấn rách vui vẻ đáp.
- Cơ mà.. em nó dạy hay sao mà mày ham hố thế? – Tôi thắc mắc.
- Không, ba của nhỏ đó dạy, còn nhỏ này nghe đồn cũng giỏi võ lắm, con nhà võ được học từ nhỏ mà lì! – Nó giải thích.
- Hề, con gái mà tập võ thì chắc... thuộc dạng vũ thê rồi mày ơi, lạng quạng em nó đấm cho võ mồm ấy chứ! – Tôi cười mỉa mai.
- Rồi mày xem, tao nhất định sẽ tán đổ em nó, không thì... em nó đừng hỏi tại sao bị cho nghỉ lớp Hoá của anh tao, he he, thế hẹn mày tối mai tại đây nhé, tao tới dẫn đi! – Tuấn rách cười nham hiểm rồi giao hẹn.
- Ừm, có gì mai tao báo, về đi mày! – Tôi thở hắt ra.

Vậy là chưa xếp được lịch học tiếng Anh ở nhà Tiểu Mai thì tôi đã vương mất hai ngày quý giá trong tuần để đi học Thái Cực quyền với Tuấn rách, rõ là vớ vẩn gì đâu khi thằng này học võ chỉ để tán gái mới hài chứ.

- Hai người nói chuyện gì mà lâu vậy? – Tiểu Mai thắc mắc hỏi khi tôi đang đạp xe đưa nàng về nhà.
- Nó nhờ anh đi tập võ chung với nó ấy mà! – Tôi nhún vai đáp.
- Anh... biết võ sao không dạy luôn, lại phải đi học? – Nàng ngạc nhiên.
- Thì... nó thích học môn khác, nên rủ anh đi chung cho vui! – Tôi nói trớ sang lí do khác, vì chẳng hiểu sao tự dung cảm thấy rằng không nên nói lí do thằng Tuấn đi học võ vì tán gái, bởi khéo chừng có khi Tiểu Mai chẳng cho tôi đi thì mất mặt lắm lắm chứ.
- Cũng được...! – Nàng đồng ý với thái độ không vừa ý lắm.

Tôi thì lại đoán rằng lí do Tiểu Mai nhú mày khó chịu như vậy là do vụ Minh Châu khi nãy, thế nên bèn xuống nước giải thích:

- Anh nói thật là anh chả nhớ nhỏ Minh Châu là ai cả, thiệt đó!
- Anh không nhớ, tức là chỉ tạm thời quên thôi, đúng không? – Nàng đáp lại ngay.
- Không... ý anh là anh chưa gặp nhỏ này bao giờ kìa! – Tôi hoảng vía chối liền tức thì.
- Thật chứ? – Tiểu Mai nheo mắt nhìn tôi dò xét.
- Thật... anh việc gì phải giấu em chứ!
- Ừm, được rồi, em sẽ suy nghĩ!
- Suy nghĩ gì nữa? Nhỏ đó nhận nhầm người thôi, hiểu lầm đó!
- Không, nếu là nhầm người thì đã nhầm từ lần trước anh bị tạt nước rồi, việc ngày hôm nay rất không bình thường!
- Sao không bình thường? Anh thấy thiếu gì người giống người, tên trùng tên đầu chứ!
- Em cần thời gian để suy nghĩ! – Tiểu Mai hờ hững đáp.
- Rồi... nhưng nói trước là anh chẳng biết gì đâu! – Tôi thở hắt ra vì sự bướng bỉnh của cô nàng.
- Trước đó, em cần phải hỏi anh một câu! – Nàng bất ngờ gọi giật lại.
- Gì nữa? – Tôi ngó người thắc mắc.

Con gái trước và sau khi yêu ai, muôn thuở không thay đổi đều có một câu hỏi duy nhất muốn hỏi con trai, đó là....

- Trước khi quen em, anh đã thích ai rồi chưa?

Tôi ngó người ra trước câu hỏi bất ngờ này của Tiểu Mai, rồi bằng một động tác ấp úng gãi đầu đầy ngập ngừng, tôi khổ sở nhắc lại:

- Thì em biết rồi còn hỏi nữa... trước em là... Vỵ chứ ai!
- Vỵ thì em biết, nhưng ý em là trước đó nữa kìa, anh đã từng thích mấy cô rồi? – Tiểu Mai kiên nhẫn hỏi tiếp.
- HẢ? Cái gì? Làm gì mà đến mấy cô? – Tôi điếng hồn rú lên.
- Em biết... anh thích con gái đẹp lắm, mà là từ nhỏ nữa kìa, nói thật đi! – Nàng nheo mắt nhìn tôi.
- Sao nữa? Ai nói với em vậy? – Tôi dãn mặt ra lấp bắp.
- Anh Phúc kể em biết, vậy được chưa? – Nàng nhún vai trả lời.

Quả này thì đúng là bị bán đứng thật rồi, ông anh bá đạo hại tôi mấy phen chưa đã hay sao lại

còn đem chuyện tôi... trắng hoa hồng nhỏ ra mà kể tùm lum từa lưa vậy nè hử trời??!!

- Thì.....! – Tôi nhăn nhó nói không thành câu.

- Nói thật đi, em không giận đâu, chỉ là cần biết để xác minh xem Minh Châu là ai thôi! – Tiểu Mai tiếp lời.

- Sao nữa? Anh đã nói là trước đó anh chưa có gặp Minh Châu bao giờ! – Tôi khổ sở phản bác một cách yếu ớt.

- Anh chỉ là đang không nhớ ra thôi, không có lửa sao có khói chứ, kể em nghe xem nào! – Nàng nhíu mày vẻ không vừa ý, nhìn thẳng vào tôi đầy uy lực.

- Thì... trước đây... cũng có.....! - Thế là dù muốn dù không, tôi cũng đành phải kể lại quá khứ tán gái... oai hùng nhưng đầy thất bại của tôi kể từ mùa giải những năm lớp 2 cho đến tận bây giờ dù không lấy làm gì vinh quang cho lắm.

Tôi kể đến đâu thì Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên đến đấy, dù rằng lúc ban đầu nàng đã cố giữ vẻ bình tĩnh, thế nhưng đến khi tôi chấm dứt “thiên tình sử” đơn phương của mình với gần chục nhỏ con gái mà tôi thâm thương trọng nhớ thì Tiểu Mai lắc đầu ngao ngán, rồi bằng một động tác vuốt tóc uể oải pha lẫn thất vọng, nàng thở dài buông một câu mà tôi chẳng hề muốn nghe chút nào:

- Anh cũng hay thật, em chưa từng thích ai trước khi gặp anh, còn anh thì... thích cả tá những cô gái khác từ đó đến giờ!

- Lúc đó... anh còn nhỏ mà, đã biết gì đâu!

- Ừ, còn nhỏ mà vậy, lớn lên chắc phải ghê hơn nữa!

-!

- Anh về đi, chiều mai tập võ với Tuấn thì chiều mốt qua nhà em, mình tiếp tục làm rõ chuyện này!

- Sao... nữa...?

- Em không chấp nhận chuyện người khác nói bạn trai em là đồ phản bội, được không?

Tiểu Mai nhướn mắt nhìn tôi đầy bướng bỉnh và cương nghị, thế là cuối cùng tôi đành phải quyết định trao tiểu sử của mình cho cô điều tra viên này toàn quyền khai thác:

- Ừ... sao cũng được, ngày mốt, em hỏi gì anh nói đó, được chưa?

- Vậy được rồi, giờ anh về nghỉ trưa rồi ôn bài đi, ngày mai có thể kiểm tra 15 phút anh ngữ!

- Ừm, nhớ mà!

Trưa hôm đó, tôi đạp xe về nhà bằng một tâm trạng chán chường trái ngược hoàn toàn với lúc sáng đầy vui vẻ, trong đầu lăm lăm rửa thầm con nhỏ Minh Châu đáng ghét tự dưng đang yên đang lành lại bày trò gây sự. Và tôi lại càng rầu rĩ không kém khi nhớ lại câu trách móc nhẹ nhàng mà rõ là có ý hờn dỗi khi nãy của Tiểu Mai, bởi đúng thật là Tiểu Mai trước giờ chỉ yêu

mỗi mình tôi, còn tôi thì ngược lại, đem lòng... thích cả quá trời người!

Chương 275

Chiều tối ngày hôm sau, đúng hẹn 6 giờ tối là tôi có mặt tại cổng trường theo như Tuấn rách đã dặn, thế nhưng đợi mòn mỏi hơn 15 phút đồng hồ mà vẫn chẳng thấy bóng dáng nó đâu. Mãi đến gần 20 phút sau khi tôi đang bực dọc quay xe định bỏ về thì mới thấy thằng rách việc này lò dò đạp xe từ đằng xa tiến đến:

- Tiên sư mày, hẹn tao 6 giờ mà hơn 6 giờ rồi mới tới, giờ mặt tao à? – Tôi sùng sộ.

- Hề hề, sorry chú em, tao bận chuẩn bị tí ấy mà! – Nó gãi đầu cười cầu tài.

- Đi tập võ mà chuẩn bị quái gì? – Tôi vẫn chưa hết tức tối.

- Tán gái mà không đẹp trai thì thua đứt đuôi rồi chú ạ! – Nó ngửa mặt cười hênh hếch.

Kế ngay sau đó, tôi suýt nữa là té lăn ra đất vì bất ngờ khi thấy bộ dạng thằng này, từ đầu đến chân nó sực nức mùi nước hoa, hơn nữa trên tóc còn vuốt keo láng bóng:

- Mày... bị thần kinh rồi, đi tập võ mà ngứa thế! – Tôi méo cả mặt chẳng biết nên cười hay khóc.

- Kệ tao, đi thôi! – Nó thản nhiên đáp.

- Lạy hồn thằng bệnh, tao nói tí nữa mày tập tành xong cũng tóa mồ hôi ì xèo thôi, dầu thơm với chả keo tóc! – Tôi hừ nhạt.

- Hớ hớ, rồi mày xem, em nó sẽ nhìn tao đây... thèm thuồng, và rồi khi biết tao là em của thầy dạy nó, em nó sẽ... mê tí tao, sẽ... dạy một kèm một cho tao, he he! – Tuấn rách nghịch mặt tơ tưởng đủ chuyện.

Tôi lúc này thì kể như báỉ thằng Tuấn làm sư phụ về trình độ tự sướng kinh điển của nó, đi tập võ mà lại tắm rửa sạch sẽ rồi sực nước hoa, vuốt keo lên tóc hệt như đi... dự đại nhạc hội không bằng. Cơ mà cũng đúng, vì nó đi tán gái chứ có đi học võ đâu kìa!

Gần 10 phút đạp xe dọc theo đường Trần Hưng Đạo, gần đến lối cổng chữ Y thì hai đứa tôi tấp vào một con hẻm rộng có nhiều cây cối và các căn nhà lớn xung quanh:

- Chỗ này sang quá vậy mậy? Có chắc học ở đây không? – Tôi ngó người thắc mắc, bởi trước giờ trong tâm tưởng tôi thì võ sư nào cũng không lấy làm gì khá giả về mặt kinh tế, nói gì đến chuyện ở trong khu phố sang trọng như thế này.

- Yên tâm, tao hỏi kĩ lắm rồi! – Tuấn rách khẳng khẳng nói.

- Hỏi sao? Chắc tiền học phí mắc lắm hả? – Tôi e ngại tiếp tục hỏi.

- Không, có năm mươi ngàn một tháng thôi, tại ông võ sư ba của em nó kinh doanh bất động sản nên giàu sẵn rồi, dạy thế này cho vui thôi! – Nó trả lời.

Ít giây sau, hai thằng tôi dừng lại trước một căn nhà ba tầng sáng choang ánh đèn đang mở rộng cửa chính với tấm biển nhỏ “Trần Gia Thái Cực Quyền” ở đầu cổng rồi tò tò dắt xe vào khoảng

sân rộng trước mặt thì tôi đã thấy hơn hai chục võ sinh đang thực hiện những động tác khởi động trước khi bước vào tập chính thức.

- Nhà giàu quá mậy, có cả hồ cá to dùng kia! – Tôi huých vai thằng Tuấn.

- Ủ, chắc phải cỡ nhà thằng Huy chứ chẳng chơi! – Nó gật đầu đồng tình.

Quả thật là vậy, nơi tụi tôi đang đứng là khoảng sân đất nện khá rộng dư sức cho gần ba chục người đứng dàn hàng ngang, xung quanh có cây cảnh sân vườn mát mẻ, còn đằng sau là những bậc tam cấp dẫn vào khu nhà trong to dùng mà tôi đồ rằng nếu chỉ đơn thuần là đến tập võ thì có đến tận đời cũng không bước chân vào trong được.

- Hai người mới vào à? – Một ông anh lớn vẻ như trưởng tràng sư huynh bước đến hỏi.

- Dạ, tụi em tới đăng kí học! – Tuấn rách dạ lia.

- Vậy em đến bàn kia đăng kí nhé, ghi tên vào sổ rồi đóng tiền đồng phục, tối ngày mốt đến nhận là được! – Anh này tiếp lời rồi chỉ tay về phía góc sân nơi có chiếc bàn ghi danh.

- Có đóng học phí luôn không anh? – Thằng Tuấn hỏi tiếp.

- Không, cuối tháng mới đóng em à! – Anh này cười hoà nhã rồi quay đi.

Thế là hai đứa tôi lại lò dò đi về phía góc sân, ngang qua một vài ánh mắt tò mò của những võ sinh đã tập trước đó. Tôi dòm qua ánh chùng thì thấy đa số võ sinh này đều là con trai, nhỏ hơn và tầm tuổi tôi cũng có, lớn hơn cũng có vài người, chỉ có một số ít là con gái.

- “Cũng phải, con gái học Thái Cực quyền cho dẻo người, sau đó đi học... múa balê là y bài! – Tôi nghĩ thầm trong bụng.

Đưa mắt nhìn về phía bàn ghi danh thì tôi thấy có hai nhỏ con gái đang đứng nói chuyện, một trong hai nhỏ đó có vẻ mặt khá xinh với má lúm đồng tiền khi cười, thoáng nhìn lướt qua thì con nhỏ này hơi giống bé Trân, nhưng nước da trắng hơn và tóc thì cột cao lên thành đuôi gà như Tiểu Mai ngày trước.

- Nhỏ đó đấy à? – Tôi hất vai thằng Tuấn.

- Ủ, xinh chưa con, em nó đó, Thu Sương đó! – Thằng này trầm trồ khen ngợi.

- Cũng tạm... thua xa bồ tao, hê hê! – Tôi cười khoái chí.

- Đẹp mày đi, Trúc Mai... là con lai, nên... đẹp hơn Thu Sương tí thôi, không nhiều! – Nó đỏ mặt tía tai cắt lời tôi.

- Ủ, thì thua tí cũng vẫn là thua mà! – Tôi phớt lờ điệu bộ của thằng này.

Khi cả hai thằng bước lại bàn ghi danh thì nhỏ Thu Sương chợt thấy, và lập tức cười tươi niềm nở nói giọng ngọt xớt:

- Hai... anh đến đăng kí học võ à? – Nhỏ này ánh chùng tuổi của hai đứa tôi rồi mới xưng hô.

- Ủ, cho anh đăng kí đi! – Thằng Tuấn nhanh nhẩu.

- Ờ... anh... là ở trên chỗ học Hoá nè? – Thu Sương tròn mắt ngạc nhiên.
- Đúng rồi, hôm bữa anh có gặp em ngoài cửa đó! – Tuấn rách khoái chí tử, nhận mặt người quen ngay lập tức.
- Hi, hông ngờ anh cũng thích học Thái Cực quyền nha! – Nhỏ này lại cười.
- Ủ, sẵn thằng bạn anh nó muốn học nên anh đi cùng nó luôn! – Thằng Tuấn chơi trò dóc tổ.
- “Học cái đầu mày chứ học, bố ở hàng nhất đẳng cao thủ rồi, chả cần võ vẽ múa may quay cuồng gì nữa đâu, dóc vừa thôi!” – Tôi nóng máu lắm bầm trong miệng.
- Vậy à anh? – Thu Sương không biết điều đó, nhỏ này quay sang nhìn tôi tùm tùm.
- À...ừ....! – Lỡ hứa thì phải làm cho trót, tôi đành gạt đầu cho qua chuyện sau khi nhìn thằng Tuấn rách bằng ánh mắt toé lửa đầy sát khí.
- Vậy hai anh nói tên để em ghi vào danh sách, bữa nay chưa có đồng phục nên bữa sau hai anh mới lấy nha, tối nay tạm... tập chạy, hi! – Thu Sương vừa ghi vừa nói.
- Sao cũng được mà em! – Thằng Tuấn giở giọng nịnh bợ.

Đúng là cái thằng thấy gái đẹp là sáng mắt lên, rõ là chưa được tẩy rửa bụi trần gian đây mà, vẫn còn những ý đồ phàm phu tục tử. Còn tôi thì sao? Tôi khác xa nó nhé, kể từ khi có bạn gái là Tiểu Mai xinh ngắt ngậy rồi thì tôi gần như miễn nhiễm với gái đẹp, bởi nhìn cách nào đi nữa thì Tiểu Mai của tôi vẫn vượt trội hơn tất cả những nhỏ con gái khác, một cách quý phái và thanh khiết nhất.

Mà... kể ra thì nhỏ Thu Sương này nhìn cũng tạm, hao hao giống bé Trân, chỉ là có nét hơi kiêu kỳ kiêu như con gái nhà giàu mà thôi, thằng Tuấn rách muốn tán đổ nhỏ này chắc cũng phải trầy vi tróc vảy cho mà xem!

Ghi danh xong xuôi, bọn tôi bắt đầu được hướng dẫn bước vào hàng sau cùng và tập các động tác khởi động căn bản:

- Hai đứa tập các động tác anh vừa hướng dẫn nhé, rồi tí nữa anh dạy bài quyền đầu tiên! – Ông anh khi nãy dặn dò.

- Dạ, anh! – Tuấn rách gạt đầu rầm rập.

Khỏi phải nói tôi lúc này đang múa may theo mấy động tác kia uể oải đến như nào, bởi đây đều là những động tác võ thuật căn bản mà môn phái nào cũng có, không riêng gì Thái Cực quyền, chính thằng Tuấn rách còn nhận ra điều đó:

- Ê sao mấy cái này giống hồi đó mày với A Lý dạy tụi tao vậy?

- Thì căn bản mà, mày đòi gì nữa! – Tôi chung hững.

- Tao muốn tập như bên kia kia! – Nó chỉ tay sang bên, nơi các hàng võ sinh thuộc lớp sư huynh cũng đang... dẻo mềm uốn lượn.

Tôi gần như dần mặt ra mà chán nản, thở dài thườn thượt bởi nếu phải chọn võ để học thì tôi...

không bao giờ chọn Thái Cực quyền, vì một lẽ là võ phái này có những bài quyền gồm nhiều động tác phức hợp cực kì chậm chạp và chú trọng vào sự hoa mỹ, đồng thời phần lớn gồm mục đích dưỡng sinh và tráng kiện thân thể chứ không nghiêng về chiến đấu.

- Mày chọn nhầm võ rồi, thấy không? Chậm như rùa thế này thì đánh đấm với ai! – Tôi nói nhỏ vào tai thằng bạn.

- Kệ tao, đi tập là để tán gái, không thì tao chả cần học võ làm gì! – Nó sầm mặt quạu đeo.

Trông bộ dạng hăm hở của nó thì tôi cũng hết ham lâu bầu nựa mà nhân lúc mọi người vào hàng tập quyền thì lên ra góc sân mà ngồi thu lu quan sát. Cả sân tập lúc này gồm hơn hai mươi người đang nhất loạt luyện quyền pháp, nam có nữ có, già trẻ lớn bé đủ cả, kể cũng đúng khi mà võ phái “châm chậm” này rất thích hợp cho mọi lứa tuổi. Tôi thì không rành lắm về Thái Cực quyền nhưng có nghe nói sơ qua trên sách báo và phim ảnh, đồng thời sư phụ tôi cũng có lần đề cập đến. Thực tế thì trên thế giới cũng có nhiều cao thủ Thái Cực chính tông rất tài năng, nhưng... trước mắt tôi lúc này thì chỉ là một nhóm người tập võ nhằm mục đích “dưỡng sinh”, không phù hợp cho lứa tuổi tui chút nào.

- Hôm nay sư phụ có việc không về nên mọi người tập cơ bản rồi chia nhóm đối luyện, cùng hướng dẫn nhau nhé! – Ông anh khi nãy hô lớn.

- “Khoẻ re, chắc ngồi chơi suốt buổi rồi!” – Tôi mừng thầm trong bụng.

Được thể rảnh rang nên tôi bắt đầu nghĩ lại chuyện con nhỏ Minh Châu rách việc phá đám hôm qua, đã không nghĩ thì thôi chứ hể nhắc tới là tôi lại thấy rùng mình khi mà chợt hình dung ra vẻ mặt Tiểu Mai khi tể nhị trách móc tôi là thằng trắng hoa bay bướm.

- “Bực thật, đang yên đang lành tự dưng tai bay vạ gió ở đâu ra con nhỏ phá hoại gia cang người ta, đúng là... đẹp mà bị khùng!” – Tôi bực tức đấm tay chan chát vào nhau.

Đang phát quạu vì những suy nghĩ của riêng mình, tôi cũng đâm ra... giận lây khi thằng Tuấn rách sau một hồi dòm quanh quát phát hiện tôi đang trốn tập bèn phóng tới gọi giật:

- Sao không ra tập mậy?

- Kệ tao, đang suy nghĩ! – Tôi nghiêng răng.

- Nghĩ quái gì? Thanh niên trai tráng mà trốn kì vậy mậy? Con gái như Thu Sương mà cũng tập kia kìa! – Nó lại cù nhây nài nỉ.

Đến đây thì tôi hơi bực mình khi bị cắt dòng suy nghĩ giữa chừng, bèn xẵng giọng:

- Nói thật mày chứ nhỏ Sương này tán không được đâu, con gái mà võ với chả vẽ!

Thế nhưng tôi chẳng ngờ rằng lúc ấy Thu Sương lại đang đứng gần đó, vì chỗ tôi ngồi ở góc sân là gần bên bậc thềm tam cấp, và nhỏ này vẻ như vừa bước ra từ trong nhà và vô tình nghe thấy câu tôi nói, bèn đột ngột lên tiếng:

- Anh nói ai đấy?

Không riêng gì thằng Tuấn rách mà cả tôi cũng giật bắn cả người lên vì hổng dè mình nói bừa mà lại bị nghe thấy, hơn nữa lại là bữa đầu đến thọ giáo võ công mà lại buông lời dèm pha con

gái sư phụ thì với tội danh này, hai thằng tôi bị trục xuất ra khỏi sư môn là cái chắc.

Ấy vậy mà trái ngược với mối lo ngại của tôi, nhỏ Thu Sương chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng hề có ý định thay ba mình đuổi học hai thằng tân võ sinh mà chỉ lẳng lặng bước đến gần tôi rồi vênh mặt bằng một thái độ hết sức...kiêu kỳ:

- Anh nói con gái thì không tập võ được chứ gì? Đứng lên, đi ra đây, tôi cho anh thấy!

- Ờ... không....! – Tôi ấp úng.

- Hiểu lầm mà, bạn anh nó nói chơi! – Tuấn rách vội đưa tay ngăn lại.

Nhưng Thu Sương thì vẻ như không hề cho đó là lời nói đùa của tôi, nhỏ này cắt lời Tuấn rách rồi bắt đầu... tuyên chiến:

- Tôi trông anh cũng có vẻ như đã tập võ qua rồi đấy, vậy qua đây, để xem con gái tập võ thì sẽ thế nào!

Ngay tức thì hầu hết mọi võ sinh trông sân lúc này đều quay sang đổ dồn mọi ánh nhìn về phía tôi và Thu Sương, lẽ hiển nhiên mọi người đều ủng hộ con gái của sư phụ mình, và như thế thành ra tôi trở thành một nhân vật phản diện bất đắc dĩ.

- Cái thằng này mới vào mà láo thế nhỉ?!

- Trẻ con háo thắng thôi mà, bé Sương đừng chấp nó!

- Quất ổng đi chị, quất đi!

Tôi giờ đây thì nửa cười nửa mỉa, nửa cười vì dù rằng nhỏ Thu Sương này có thể là tập võ từ nhỏ thật đấy, nhưng trông bộ pháp là tôi biết tập còn chưa đủ tài, chỉ đáng xếp hàng hậu bối so với tôi, còn nửa mỉa vì nhỏ này theo lí là người học võ thì chẳng dễ gì bị khích tướng mới phải, ấy vậy mà lúc này chả riêng gì Thu Sương mà gần như toàn bộ võ sinh đều quay sang cổ vũ... tụi tôi đánh nhau.

Người ta bảo tập Thái Cực quyền cho tâm hồn thanh thản đầu không thấy, tôi thì lúc này chỉ thấy toàn người hiếu chiến đang cổ súy oánh nhau.

Chỉ có mỗi ông anh sư huynh hồi nãy và thằng Tuấn rách là hết lời ngăn cản, thế nhưng vẫn không dùng được ý định quyết đấu giữa Thu Sương và tôi:

- Anh không đứng dậy thì có đáng mặt đàn ông không đây? Nãy nói ghê lắm mà, con gái thì võ vẽ gì mà, sao giờ im re rồi? – Con nhỏ giở trò khích bác, vênh mặt lên.

Bị dồn vào thế không còn đường lui, tôi buộc phải đứng dậy chấp nhận thách đấu, lắc đầu thở dài ngao ngán vì dù gì cũng là lỗi tại mình, thế nhưng nếu xếp ở vị trí là một người có sở học từ nhỏ như Thu Sương thì chẳng nên để tâm đến mấy chuyện này mới phải, người tập võ càng cao thì càng trầm tính mới là chân nhân bất lộ tướng.

- Haizzz... đấu thì đấu! – Tôi tặc lưỡi nói rồi bước vào sân đấu.

- Ê... đừng có đánh em tao...mậy...! – Tuấn rách ái ngại nói nhỏ.

- Yên tâm, tao nhường! – Tôi nhún vai đáp rồi quay đi.

Nhỏ Thu Sương vẻ như ra chiều thích thú lắm, cười khẩy một tiếng rồi cũng vào vị trí, tuy là đang kênh kiệu vênh mặt đấy nhưng cười ra má lúm đồng tiền thì cũng xinh phết.

- “Nể cô em xinh xắn nên bản vương sẽ nương tay, hừ... con gái con đũa, hung hăng phát sợ! “

Buổi học võ đầu tiên vì mục đích tán gái của thằng Tuấn rách đã biến thành trận đấu võ đài giữa “nữ hiệp “Thu Sương con gái sư phụ Trần gia quyền và một thằng tân võ sinh chỉ “vừa “mới đăng kí học và không hề biết võ là tôi đây sắp sửa bắt đầu vì một lí do cực kì lãng nhách.

Thu Sương muốn chứng tỏ con gái học võ không thua gì con trai, kiêu ngạo thách đấu.

Tôi thì chỉ muốn nói cho nhỏ này biết rằng, trời thì cao và đất thì dày lắm, Thu Sương cô nương à!

Chương 276

Về căn bản, Vịnh Xuân quyền và Thái Cực quyền có nhiều nét khá tương đồng với nhau, đặc biệt là ở thế thủ, khi mà cả hai đều là thế thủ của các môn nội gia quyền, chỉ dồn toàn bộ lực trụ vào chân sau và chân trước để hờ trên mặt đất. Thái Cực quyền nói một cách chính xác là dùng nhu khắc cương, tức nghĩa dụng lực đả lực, mượn động tác của đối thủ để biến chiêu hòng hoá giải hay phản lại đòn của đối phương theo tiêu chí “gậy ông đập lưng ông” và khẩu quyết bằng hình Thái Cực đồ, trong âm có dương và trong dương có âm.

Từ đó nói trắng ra thì trong Thái Cực quyền là trong nhu có cương và trong cương có nhu, thế nhưng trừ các bậc võ sư đã đạt được trình độ thượng thừa ra thì mới có thể phát huy hết tính năng ảo diệu của võ phái mang sức mạnh gần như tuyệt đối này nếu biết sử dụng đúng cách, còn lại thì hầu hết các võ sinh Thái Cực quyền ngày nay đều dụng võ vào mục đích dưỡng sinh là chủ yếu. Thế nên tôi biết, dẫu cho Thu Sương có tập đến mức nào đi nữa thì vẫn có hai hạn chế, thứ nhất rằng con gái vẫn cứ là con gái, thể chất chẳng thể hơn con trai được, thứ hai là nhỏ này tầm nhìn về võ thuật vẫn còn đang bị giới hạn trong một võ giới quan rằng Thái Cực quyền của nhỏ là mạnh nhất.

Tôi thì khác, Vịnh Xuân quyền cũng khác, cũng là chí nhu chí cương nhưng phần nhu chỉ là thính kinh và niêm thủ, còn phần cương thì mãnh liệt vô biên, đã đánh là kéo tay bám đòn mà đánh dính đến khi đối phương mất sức chiến đấu mới thôi. Và hơn hết thảy là những đòn phát kinh của Vịnh Xuân phái tuy có cùng chân lí với Thái Cực phái, thế nhưng lại thực tiễn hơn và không bị huyền thoại hoá như võ thuật của vị chân nhân Trương Tam Phong.

Thu Sương không biết những điều đó, nhỏ này cũng chẳng biết nhìn người nhìn ta, mới đầu vào lớp thì tôi còn tưởng Thu Sương sẽ ra dáng một cô tiểu thư kiêu kỳ đến cùng đấy, ít nhất cũng gần giống như Tiểu Mai ở khoản đối nhân xử thế. Ấy vậy mà giờ đây, nhỏ này lao thẳng vào tôi mà sử ra võ học bản thân, không thèm nhìn hay đánh giá đối thủ của mình như nào.

- Vuu.....!

Chỉ có thể nói một điều, đòn thế của Thu Sương đo bằng phản xạ của tôi thì... chậm như rùa bò, tôi chỉ khẽ nhích người là đã né được hết cả, thậm chí nếu có thể trói hai tay tôi lại thì tôi cũng dễ dàng hạ gục nhỏ này chỉ bằng vài cú đá triệt. Thế nhưng đấu với con gái phải khác, đấu với một cô tiểu thư đánh đá lại càng khác, và với... người trong mộng của thằng bạn mình thì lại càng khác nhiều hơn nữa.

Tôi bất đắc dĩ phải vừa đưa tay ra đỡ đòn, vừa kháng cự một cách vất vả và tỏ ra khá chật vật với những đòn thế múa may đẹp mắt mà lại vô lực của cô nàng Thu Sương này.

- Chát...! – Tôi khẽ hất tay để hướng cú chặt cổ tay của Thu Sương lên trên.

Chả rõ rằng nhỏ này không vừa ý hay vì biết tôi đang nhường đòn hay sao mà lại bất thần dùng tay rồi lui về thế thủ, không đánh loạn xạ như vừa nãy nữa.

- Quát ổng đi chị, sắp thắng tới nơi rồi!

- Thu Sương đánh đẹp quá, học từ nhỏ có khác!

Tôi thì lúc này chỉ muốn phá ra cười với đám quần chúng xung quanh, ừ thì rõ là Thu Sương đánh đẹp thật đấy, hết như phim chưởng nói về Thái Cực quyền, chỉ tề một nỗi là đòn thế không hung hiểm, và không có lực tí nào cả. Cứ chậm chậm chậm chậm, thỉnh thoảng nương theo tay tôi hòng tìm sơ hở để biến chiêu, thế nhưng khi Thái Cực quyền dựa tay vào tôi thì trong Vịnh Xuân quyền gọi đó là thính kinh niêm thủ, thế quái nào mà tôi bị mắc lừa mỗi đòn được. Thế nên đám đông xung quanh nhìn vào thì thấy có vẻ như tôi đang bị Thu Sương áp đảo, nhưng sự thật là mọi đòn tấn công của nhỏ này vào tôi đều bị khéo léo và kín đáo phản bật trở ra, hết như ném sỏi vào một con vù đang xoay vậy.

Chính vì thế Thu Sương chật vật một hồi mà vẫn không dụng được tiêu chí dùng nhu khắc cương để áp chế tôi, mà ngược lại cô nàng đã vẻ như mất sức chiến đấu vì trông khá mệt mỏi, riêng tôi thì vẫn vững như bàn thạch.

- Dừng được chưa? Nãy hiểu lầm thôi, anh xin lỗi! – Tôi nói giọng cầu hoà.

- Hay nhỉ, chê người ta xong rồi xin lỗi, giờ tôi tát vào mặt anh xong xuôi mới nói xin lỗi thì có được không? – Thu Sương hần học đáp lại.

À được, rượu mời không uống thích uống rượu phát, thế thì cứ bơi vào đây, bản vương chấp hết!

Nghĩ là làm, tôi quyết định chiến đến cùng với nhỏ này, hôm nay phải dạy cho cô tiểu thư đánh đá kia một bài học nhìn đời mới được.

Đang tính cách nghĩ xem làm cách nào hạ Thu Sương một cách nhẹ tay và không làm bẽ mặt nhỏ này để Tuấn rách còn đường học tiếp thì nữ đối thủ của tôi đã lùi người lại rồi hít thở thật sâu.

- “Trò gì nữa đây?” – Tôi lấy làm thắc mắc nhưng cũng lùi vào thế giới bị.

Tích tắc sau đó, Thu Sương lại lướt thật nhanh vào tôi và dụng ra đòn chấn cổ tay của nội gia quyền, vẫn như những lần trước, tôi dễ dàng dùng tay mình thính kinh rồi đánh bật trở ra. Thế nhưng lần này có sự đổi khác, ngay khi tay tôi vừa chạm tay Thu Sương thì nhỏ này vội nương lực theo như đã đoán biết trước rồi đẩy mạnh, hướng thẳng tay tôi vào trở lại... ngực tôi.

Khá bất ngờ trước tình huống này, tôi bèn thu tay lại hòng làm mất đà Thu Sương rồi bất thành linh giật chỗ sang, thế nhưng tôi lại cũng nhớ ra mình đang đấu với con gái, vì vậy hữu chiêu của tôi bất đắc dĩ biến thành hư chiêu, và tiêu tán vào thính không bằng một động tác tay bỏ lơ đầy khó hiểu.

Chớp ngay thời cơ đó, Thu Sương xoay người lại đứng một vòng rồi chấn mạnh tay mình vào tôi:

- “Cái... gì... nhỏ này biết phát kinh.....!” – Tôi đống hồn khi nhận ra tình thế của mình, vì vừa nương tay nhượng đòn chỗ là tôi đã bước ngay vào thế của một chiêu thức nào đó trong Thái Cực quyền, và Thu Sương không ngần ngại gì mượn lực tay của tôi mà xoay người đánh mạnh vào vùng chấn thủy.

- Uỳnh.....!

Tôi sẽ gần như hứng trọn đòn phát kinh mãnh liệt vừa rồi nếu như không nhanh tay khom người xuống để gia tăng khoảng cách tiếp đòn rồi mới dùng tay đỡ lấy phần nào. Dù đỡ đòn được nhưng tay phải tôi cũng tê rần đi vì đòn phát kinh đầy bản sắc nội gia quyền khi nãy của Thu Sương.

Thành thật mà nói thì nhỏ này rất có thiên khiếu võ thuật, vừa thấy tôi có sơ hở là ngay lập tức mượn chấn lực rồi hoá thành kinh lực mà đánh thẳng vào đối thủ. Nói về phát kinh thì phải nói tôi đã từng đánh qua nhiều trận với nhiều đối thủ, nhưng Thu Sương là nhỏ con gái đầu tiên mà biết phát kinh.

Vì vậy tôi có hơi nóng máu, sau khi đỡ đòn liền ngay lập tức dụng ra tốc độ nhanh nhất của mình rồi kéo tay Thu Sương ngược trở lại, chỉ sau một lần biến chiêu niêm thủ là tôi đã khoá lại được cả hai tay của nhỏ này chỉ bằng một tay của mình:

- Vũ... Oạch.....!

Thu Sương còn chưa kịp mừng vì vừa đánh trúng được tôi thì đã bất ngờ bị khoá tay không làm gì được, và chỉ trong chớp mắt thì đã bị tôi nhập nội, và tôi... đưa thật sát mặt mình vào khuôn mặt nhỏ này mà trùng mắt gần giọng hỏi:

- Còn muốn đánh nữa không?

-!

Không một động thái chống cự, cũng không một phản ứng gì được thể hiện ra.

Thu Sương lúc này chợt đỏ bừng cả mặt rồi im lặng không nói gì sất.

- Ơ.....! – Tôi khá bất ngờ, quay trở lại trạng thái lúng búng trước con gái, vội thả tay Thu Sương ra rồi bước lùi trở lại luôn mấy bước, rời khỏi sân đấu.

Tất cả mọi người trong sân lúc này đều bất ngờ nhất thời không biết phải phản ứng gì, riêng tôi thì khá ngượng với đòn khoá tay khi nãy của mình, chẳng nói chẳng rằng vội lồm lũi dắt xe ra cổng rồi đạp xe chạy biến.

- Ê...chờ tao mậy! – Giọng Tuấn rách gọi í ới đằng sau lưng.

- Gì? – Tôi giảm tốc độ lại.

- Mà đánh em tao vậy rồi sao bữa sau tao đi học nữa? – Nó nói giọng trách cứ.

- Chẳng biết, ai bảo nhỏ đó hung hăng quá chi, tao nhường hết cả rồi còn gì! – Tôi nhún vai bực dọc đáp.

- Nhưng nó là con gái mà, mà nhường là chuyện dĩ nhiên, giờ thì lộ ra là mày biết võ rồi! – Tuấn rách than vãn.

- Kệ, chứ mày nghĩ xem, khi nãy nếu đúng là tao không biết võ thật thì nhỏ Sương của mày hoá ra bắt nạt người mới tập à?

Nói rồi tôi quay xe đạp thẳng về nhà, bỏ mặc Tuấn rách đang dần thối ra vì chẳng biết phải xử trí như thế nào cho phải.

Riêng tôi thì ... kệ quách Thu Sương của nó, tôi chả quan tâm, đây chỉ là chuyện con con, bởi mối lo của tôi lúc này chính là buổi thẩm vấn của Tiểu Mai vào chiều ngày mai, về vụ việc của Dạ Minh Châu phá đám.

Chiều hôm sau, tôi đóng một bộ mặt thảm thương ngồi thu lu như tội phạm tra tay vào còng trước mặt Tiểu Mai, thậm chí chả dám hớp một ngụm trà đào thơm ngon nào.

- Anh sao thế? Căng thẳng vậy? Em không hỏi gì nhiều đâu! – Tiểu Mai tủm tủm.

- Ừ... thì hỏi gì hỏi đi! – Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

- Hi, uống trà đi ông tướng, trông vậy mà nhát, em ăn thịt anh hay sao mà sợ? – Nàng phì cười đẩy tách trà về phía tôi.

- Ừm....! – Nhấp môi một ngụm trà để lấy giọng trả lời thẩm vấn, tôi biết cái màn này của các điều tra viên quá mà, thấy trên phim hoài.

- Vậy được rồi, tối qua học võ với Tuấn có gì đặc biệt không? – Tiểu Mai bắt đầu hỏi.

- Không... cũng bình thường! – Tôi chối biến không dám nhắc lại vụ Thu Sương.

- Ừa, về chuyện của Minh Châu thì em đã suy nghĩ rồi, anh muốn nghe không? – Nàng mỉm cười tiếp lời.

- Ừ...nghe... em nói sao anh nghe vậy....! – Tôi gật đầu.

- Thế này nhé, anh bảo là chưa bao giờ quen biết với Minh Châu, đúng không?

- Ừ, chưa hề!

- Nhưng theo như hôm trước thì rõ là Minh Châu có quen biết với anh, bởi thái độ đó không thể nào là đùa cợt được!

- Cũng có thể là người nhầm người chứ?

- Nếu nhầm thì làm sao biết anh có vết sẹo ở sau bả vai?

- Ừ... rồi....!

- Vậy là em nghĩ có khả năng hai người đã từng quen biết nhau, thế nhưng vì một lí do nào đó mà anh đã quên mất Minh Châu!

-!

- Và đồng thời, Minh Châu cũng không nhận ra anh được!

- Sao không nhận ra? Hôm qua chẳng phải nhỏ đó còn bảo anh... là phản bội còn gì?

Tiểu Mai nhoẻn miệng cười rồi đưa mắt nhìn tôi ẩn ý:

- Vấn đề chính là ở chỗ này đấy!

- Là sao? – Tôi ngơ ngác.

- Anh có bao giờ hỏi tại sao rằng, khi anh bị chuyển lớp qua A2 hồi lớp 10, chắc chắn Minh Châu sẽ biết được tên anh là Võ Trí Nam khi được giới thiệu, vậy thì tại sao bạn ấy lại không tiếp cận anh nếu như thật sự là biết anh? – Nàng chậm rãi nói.

- Thì... có thể là anh trùng tên với ai đó! – Tôi chưng hửng.

- Ủ, rất có khả năng trùng tên, có thể Minh Châu cũng đã từng nghĩ như vậy, và thêm một lần nữa anh lại có mặt ở A2, khi mà Noel vừa rồi anh có diễn Guitar ở trước mặt thành viên hai lớp, và hôm ấy em thấy có cả Minh Châu ngồi xem!

- Thì sao?

- Vậy nên chắc chắn Minh Châu biết đích xác anh là Võ Trí Nam, không những một mà đến hai lần, thế nhưng bạn ấy vẫn không đến gặp anh, nếu thật sự là có quen biết?

-!

- Chính vì vậy em cho rằng, cả anh và Minh Châu trong quá khứ đều chưa từng gặp nhau, chỉ có Minh Châu biết tên anh, và anh thì chẳng biết tên bạn này, thế nên khi anh qua A2 thì Minh Châu chỉ đơn thuần suy nghĩ là anh trùng tên với người quen của bạn ấy!

- Cái gì mà tùm lum vậy??!!

- Nói ngắn gọn như vậy nhé, Minh Châu trước giờ vẫn cứ nghĩ anh trùng tên với người bạn ấy quen, bởi bạn ấy chưa hề biết mặt anh nên không dám khẳng định anh là Trí Nam với vết sẹo sau bả vai. Và chỉ đến ngày hôm kia, bạn ấy mới biết đích xác anh đúng là người quen ngày trước!

- Sao biết? Chỉ bằng một cái tên và một vết sẹo à?

- Anh nhớ lại đi, ngày hôm đó, bọn mình đang nói chuyện với Minh Châu, và bạn ấy biết anh tên Nam rồi, vẫn cư xử bình thường, vẫn không hỏi gì chuyện vết sẹo. Thế nhưng tại sao chỉ trong một phút ngắn ngủi sao đó, bạn ấy lại đề cập đến vết sẹo của anh ở bả vai như một người quen?

- Tại sao??!! Anh có nói gì đâu!

- Anh có nói một câu đấy!

- Nói gì?

Tôi lúc này thì đầu óc đã gần như bốc khói trước những suy luận của Tiểu Mai rồi, thế nhưng nàng vẫn từ tốn tiếp tục khai thác vấn đề:

- Thực chất chuyện vết sẹo chỉ là một điều kiện cần để Minh Châu xác nhận lại anh có đúng là người bạn ấy quen biết hay không thôi, còn lí do mà Minh Châu hỏi như vậy, chính là do một câu nói của anh!

- Câu gì?

- Anh nhớ lại xem, anh nói với Tuấn một câu mà ngay sau đó, Minh Châu thay đổi hẳn thái độ!

Trí óc tôi vội liên tưởng ngược thời gian trở lại với tình huống của ngày hôm đó....

Khi đó tôi đang cầu nhàu Minh Châu.....

Rồi thằng Tuấn rách kêu tôi lại định rủ đi học võ....

Và tôi mới nói....

- Trên đời này chỉ có một không hai, chính ta đây chứ còn ai đâu nữa? – Tôi ngó người ra như sự tỉnh giấc mộng.

- Chính xác rồi đấy, câu nói này của anh là điều kiện đủ để Minh Châu nhận biết trở lại! – Tiểu Mai mỉm cười gật đầu.

- Nhưng... câu này....? – Tôi ấp úng.

Tiểu Mai chậm rãi châm trà vào tách, rồi nàng đưa mắt nhìn tôi đầy ý nhị như xoáy sâu vào tận tâm can tôi, nhẹ nhàng nói:

- Em nghĩ câu nói này của anh khá đặt biệt vì có vần có điệu như là thơ vậy, thế nên nếu anh nhớ ra được trong quá khứ anh đã từng nói với bạn gái nào câu này, thì rất có thể anh sẽ nhớ ra được Dạ Minh Châu là ai, và đã quen biết với anh như thế nào!

Chương 277

“Trên đời này chỉ có một không hai,

Chính ta đây chứ còn ai đâu nữa! “

Hai câu thơ mà tôi thường hay dùng vào mỗi lần tự hã bản thân, thực ra thì sự tích của nó cũng khá là hi hữu, bởi tôi chả phải là tác giả, mà chủ nhân của hai câu thơ ấy là một thằng bạn cũ học cùng lớp cấp 2, thằng đó tên là Như Hoà.

Thằng này khách quan mà nói thì trong lớp nó là học sinh cá biệt, rất có máu mặt trong trường, ai chạm nọc là nó chiến luôn chứ chả có sợ bố con thằng nào. Nhưng về chủ quan, thì nó chơi rất được, rất anh hùng, tuy có đôi lúc là anh hùng... “bện “rom. Như một bữa vào năm lớp 9 của tôi, trong lớp có một thằng tên là Mai Bảo, thằng này thì hình như bị khờ kinh niên, nên học thì dốt mà thường xuyên bị bạn bè trong lớp bắt nạt. Thế cho nên vào giờ ra chơi, tôi còn nhớ là sáng hôm đó thằng Bảo béo đang ăn xoài chấm muối ớt trong bọc nylon, thì thằng Huy Hoàng trờ mặt tới. Cũng cần nói sơ qua về thằng Hoàng này, mặt mũi khá sáng láng, học hành thì lằng nhằng nhưng luôn tự cho mình là biết võ công, là đệ nhất thiên hạ, cứ đụng một chút là nó lại giở võ tự chế ra. Nhưng võ công của nó toàn là rút ra từ mấy bộ truyện tranh, nhất là bộ “Truyền nhân Atula “của Nhật Bản.

Nhắc lại lúc đó, thằng Hoàng phóng đến chỗ Bảo béo:

- Ăn gì đó mày?

- Ăn xoài, ngon lắm, mà tao không cho mày ăn chực đâu! – Bảo béo vô tư đáp, vẫn chúi mũi vào bịch xoài muối ớt.

- Á cái thằng này láo, Kokono tao đây mà thềm ăn của mày à!

Tru tréo rồi thằng Hoàng liền giơ ra cái cùi chỏ cộc lốc của nó, rồi hét lớn:

- Xà phá son... hây da.....!

Theo tôi được biết, “xà phá son “là tuyệt chiêu trứ danh của nhân vật Kokono Viên Minh phái trong truyện “Truyền nhân Atula “, chiêu này kết hợp giữa nắm đấm và chỏ tay tạo thành đòn liên hoàn nối tiếp nhau. Thế nhưng thằng Hoàng thì nào có căn cơ võ học gì, nó chỉ toàn múa may loạn xạ, vậy nên tuyệt kỹ “xà phá son “của nó không trúng vào bịch xoài trước mắt, mà... là thằng Bảo béo bị dập mồm.

- Bốp.....! – Cùi chỏ thằng Hoàng hất ngược đầu thằng Bảo lên trên.

- Oá....oá....oá.....! – Thằng Bảo lăn đùng ra đằng sau mà la oai oái, nhưng chả dám làm gì thằng Hoàng.

- Hê... cho mày... chừa... tao về chỗ đây! – Thằng Hoàng vẻ như có hơi hối lỗi vì đòn thế trật đường rây của mình, nhưng trót đóng vai ác rồi thì phải đóng cho tròn, nó cố nói cứng rồi bỏ đi.

Thằng Như Hoà lúc đó đang ở dãy bàn bên kia, quỳ xuống trước mặt một nhỏ con gái có tên là... Phối Trinh:

- Trinh, nhân danh nữ hoàng... giao phối, tôi xin ... giao phối với nữ hoàng!

Rõ là thằng Hoà chỉ mang ý cà khịa chọc chơi thôi, ấy vậy mà nhỏ Trinh đỏ bừng mặt rồi ngung nguẩy bỏ chạy ra khỏi lớp trong tràng cười sặc sụa của đám bạn. Nghe tiếng thằng Bảo tru tréo, Như Hoà chẳng cần đoán cũng biết tác giả vụ việc này là ai:

- Hoàng, mày chơi vậy mà được à? – Thằng Hoà nóng gáy nạt lớn.

- Ờ... thằng này sao thế? – Thằng Hoàng sùng sốt vì bị gọi giật lại.

- Sao cái cùi chỏ tao nè, mày ăn hiếp nó vậy mà coi được à? – Thằng Hoà tiếp tục to tiếng, vẻ như nó rất... cung chiêu bộ tướng mũm mĩm của Bảo béo.

- Thì... thôi kệ đi, chiều đi đá banh nữa không? – Thằng Hoàng lảng sang chuyện khác.

- Đá cái mặt mày ấy, không biết võ mà còn làm oai!

- Ờ... mày ngon, bước dzô mà chơi này, xem tao có biết võ không!

- Được, bữa nay tao cho mày biết!

- Hê, xem “Xà phá sơn” đây!

Và như thế, hai ông tướng lao vào đấm đá nhau tụi bụi chỉ vì một lí do lằng nhằng xa rồi với “chính nghĩa” “bảo vệ Bảo béo ban đầu, đó là chứng minh... mình biết võ công.

- Bốp... binh.... ặc ặc.... nó cắn tao.....!

- Dzô, quất nó đi!

- Cố lên thằng Hoàng, Atula gì yếu thế!

- Chắc nó là Atu...hú, hê hê!

Kết thúc trận ẩu đả quần nhau hôm đó, thằng Hoàng lăn đùng ra chết giắc vì bị đá vào... chỗ hiểm ở giữa hai chân, còn thằng Hoà thì đứng dậy giơ tay hét vang sau chiến thắng cực kì xấu mặt đàn ông:

- Mày tưởng mày biết võ hả con? Mày nghĩ mày là ai? Mày biết lớp này ai mới biết võ không?

- Hu ra, quá dữ cho anh Hoà! – Bọn bạn vỗ tay inh ỏi.

- Trên đời này chỉ có một không hai, chính ta đây chứ còn ai đâu nữa! – Thằng Hoà vỗ ngực như khi đột hằm hố gào lên trong những tràng hò hét cổ suý của cả đám con trai trong phòng học.

- “Ể... câu này hay đấy chứ, duyệt! – Tôi nghĩ thầm trong bụng khi đang đứng ngoài hành lang cửa lớp.

Như vậy đấy, câu nói ngẫu hứng của thằng bạn cũ Như Hoà đã trở thành câu thơ cửa miệng mà sau này mỗi lần tôi muốn chứng tỏ bản thân thì đều vỗ ngực nói càn như thế.

Chấm dứt sự tích về hai câu thơ bất hủ kia trong quá khứ, quay trở lại với thực tại, tôi vẫn đang lảm nhảm kể lại mọi chuyện cho Tiểu Mai nghe, và lúc này nàng chỉ tủm tủm cười, rồi hỏi tôi:

- Cũng vui ha, mà.. lúc đó anh ở đâu, không can mấy bạn đánh nhau ra chứ?
- Lúc đó.....! – Tôi gãi đầu ấp úng.
- Anh kể là học võ từ nhỏ rồi mà? Phải không? – Nàng nhìn tôi.
- Ủ... lúc đó anh..... đang tán chuyện với nhỏ A2 lớp bên! – Tôi khổ sở thú nhận.

Vâng, con nhỏ mà tôi nhắc đến chính là nhỏ lớp phó của 9A2 mà tôi từng đem lòng mê mẩn, nếu không muốn nói là hâm mộ. Bởi nhỏ này dáng cao, xinh xắn lại cười rất hiền, tôi cứ gọi là chết đứ đừ, ngày nào cũng tranh thủ giờ ra chơi để tán chuyện với em ấy. Chỉ tiếc một nỗi là tôi ngày ấy chỉ là một thằng con trai thấp lè tè, đứng chưa đến vai em nó thì nói gì chuyện cặp kè yêu đương. Vậy nên sau khi thi chuyển cấp, hai đứa tôi đường ai nấy đi, em nó học chuyên Hoá ở trường Chuyên, tôi thì qua học trường cấp 3 hiện nay. Thế nhưng tuyệt nhiên em này không phải là Dạ Minh Châu, tôi chắc chắn như thế.

Tiểu Mai lúc này lắc đầu thờ dãi:

- Đồ mê gái!
-! – Tôi ngượng chín người, không dám hó hé một chút gì.

Chùng như thấy tôi cứ cúi gầm mặt muốn rụng luôn đầu trên cổ đến nơi thì Tiểu Mai mới tiếp chuyện trở lại bằng một thái độ không lấy làm vui vẻ lắm:

- Thôi, anh về nhà cố nhớ lại hai câu thơ đó đã từng nói với bạn gái nào chưa là được, nhớ ra rồi thì báo em biết!
- Ủ... rồi...! – Tôi gượng gạo đáp.
- Vậy được rồi, anh về nhà ôn bài đi, mai sáng nhớ qua chở em đấy! – Nàng nói.
- À mà... nhớ ra Minh Châu là ai rồi thì sao? Anh làm gì nữa? – Tôi vội thắc mắc.
- Chuyện của anh, tự giải quyết cho ổn thoả chứ sao!
- Thôi... anh biết gì đâu, ngại con gái lắm!
- Xạo, ông trăng hoa thế còn gì!
- Hồi đó thôi, thì... thằng con trai nào chả thế, cứ gái xinh là thích thôi mà!
- A... vậy ra ông yêu tui cũng vì lí do đó chứ gì?
- Bậy... bạ.....!

Tiểu Mai nheo mắt nhìn tôi dò xét, rồi nàng thản nhiên nói:

- Anh tự giải quyết đi, còn để em nhúng tay vào thì sẽ có lúc anh sẽ ước gì em chưa từng can dự vào đấy!

- Là... là sao? – Tôi dần mặt ra.

- Là em giúp anh đến đây thôi, chuyện quá khứ của anh thì em không để tâm nhiều, qua rồi thì qua! – Nàng nhún vai đáp.

- Ừ.....! – Tôi miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Đạp xe ra về trong ánh nhìn đầy ẩn ý của Tiểu Mai, tôi vừa ngượng vừa sợ, ngượng vì từ giờ nàng đã biết thành tích bất hảo của tôi trong quá khứ và sắp có nguy cơ lòi chành ra thêm một em “thứ phi” nữa, sợ là vì.... nàng bảo nếu mà nhúng tay vào thì tôi sẽ có nguy cơ phải hối tiếc vì đã để Tiểu Mai tham gia.

Chẳng biết cô tiểu thư kiêu kỳ nhà tôi sẽ định làm gì đây nữa, nếu như trong trường hợp tôi không thể nhớ ra Minh Châu là ai?

Suốt từ lúc đó đến tận sáng hôm sau, dù rằng đã bỏ gần cả đêm để cố nặn óc suy nghĩ ra hòng nhớ cho bằng được tôi đã từng nói hai câu thơ kia cho nhỏ nào biết nhưng vẫn chẳng tài nào nhớ ra được, cũng lắm lúc tôi cố nghĩ xem Dạ Minh Châu là ai, thế nhưng trí óc tôi hoàn toàn không có chút ấn tượng gì với nhỏ này. Chắc chắn là như vậy, bởi nếu chỉ cần gặp một con nhỏ có nhan sắc tầm tầm ở ngoài thì cũng đủ làm tôi chú ý rồi, nói gì đến một người đẹp như Minh Châu.

Vậy rốt cuộc Dạ Minh Châu là ai? Không lẽ trong quá khứ tôi đã từng gặp cô nàng này, và rồi... vì một lí do nào đó, tôi bị mất trí nhớ nên quên bống đi mất?

Sáng sớm hôm sau, tôi đến nhà Tiểu Mai với một gương mặt vật vờ không chút sinh khí vì tối qua mất ngủ, nàng hỏi gì tôi cũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Chùng như biết được nỗi khổ của tôi, Tiểu Mai bèn đưa tay khẽ véo vào hông tôi:

- Au...da.....! – Tôi rú lên thất thanh. – Em làm gì vậy?

- Mê gái cho lắm vào, giờ đến ai cũng không nhớ nổi! – Nàng lạnh lùng nhìn tôi.

- Ừ thì không nhớ....! – Tôi cũng dậm bụng mình.

- Lần này em tạm giúp anh, chứ có chờ đến Tết năm sau thì anh cũng chẳng nhớ ra gì! – Nàng lắc đầu nói.

- Giúp gì? Em bảo anh sẽ hối hận mà? – Tôi nhăn nhó.

- Vậy giờ sao? Anh suốt ngày cứ nghĩ vẩn vơ... gì đâu không, thế nào chuyện học hành cũng lơ là cho xem! – Tiểu Mai thoáng đỏ mặt.

- Ờ hay, cái gì là vẩn vơ? Chính em bảo anh phải nhớ ra Minh Châu là ai còn gì? – Tôi chung hửng.

- Nhưng không có nghĩa là lúc nào anh cũng nghĩ đến người ta, ngồi sau lưng anh là em mà! – Nàng bực dọc nói.

Tôi ngó người mất vài giây rồi phá ra cười:

- Ha ha, tưởng gì, sáng sớm bị nhéo chỉ vì có người đang ghen!

- Được....! – Tiểu Mai khẽ nheo mắt.
- Au...da..... giỡn.....! – Tôi ôm eo gào lên.
- Hừ.....! – Nàng bấu môi rồi quay ngoắt đi nhìn sang hướng khác.

Chỉ lãnh hai cái nhéo đầu đống người vào buổi sáng mà tôi đã có một quyết định, đó là phải cố tìm ra cho được thân phận thực sự của cô nàng Minh Châu, chứ để Tiểu Mai nhúng tay vào thì có khi xảy ra mỹ nhân đại chiến mất. Dắt xe vào bãi gửi rồi lò dò xách cặp lên lớp, khi đi ngang hành lang của 11A2, lần này tôi cố đi chậm lại hơn bình thường để xem cô nàng bí ẩn kia có lao ra tạt nước như mọi khi nữa không.

Ấy vậy mà vải thưa không che được mắt thánh, tôi dần mặt ra khi nghe Tiểu Mai nói bên cạnh:

- Người ta không có tạt nước để làm quen với ai đó mà người ta cho là phản bội nữa đâu!
- À.... ừ....! – Tôi ấp úng nói khi ý định của mình bị phát hiện ra.
- Đi vô lớp, bữa nay đến lượt anh truy bài đó! – Tiểu Mai tiếp lời rồi nàng bước vào phòng.

Thế nhưng chân dù bước gần đến phòng học, tôi vẫn cố ghé mắt vào phòng của 12A2 để xem thử, hóa ra Minh Châu đang ngồi xem bài ở đầu bàn dây sát vách.

- “Ok, biết chỗ ngồi rồi, tí nữa hành sự!” – Tôi nghĩ giọng quả quyết rồi cũng xách cặp vào lớp.

Về đến chỗ ngồi, tạm gác chuyện lãng nhãng tình ái qua một bên, tôi húng hắng một tràng lấy oai rồi cầm sách bước lên bục giảng.

- Tùng... tùng... tùng.....! – Trống báo hiệu bắt đầu 15 phút truy bài đầu giờ.

Hôm nay là ngày đầu tiên lộng hành sau khi được phục chức, cũng là ngày thánh Nam chính thức trở lại với cương vị là mũi nhọn chủ chốt của lớp chọn 11A1, tôi hãnh diện lắm. Tay vung vẩy cây thước bảng trong tay, tôi lớn giọng xuống dưới lớp:

- Mấy bạn sau đây có tên thì lên bảng giải bài tập về nhà thầy cho nhé... e hèm....!

Điểm mặt qua hết một lượt thành viên đang có mặt trong phòng học lúc này, tôi lôi đầu một lúc năm ông tướng của cả bốn tổ lên bảng truy bài.

- Thôi mày giải luôn đi, cho tao chép! – Một thằng khác nài nỉ.
- Ừ, mới nghỉ Tết xong còn làm biếng mày ơi! – Thằng kế bên cũng xuống nước hạ giọng.

Thế nhưng tôi đòi nào chịu bỏ qua, chính mấy thằng này hồi trước a đua theo thằng Huy nhiều lắm nè, giờ phải cho tụi nó biết tay tôi mới được, hà hà, bốn tọ đã trở lại thì bọn các người có mà chạy đằng trời mới thoát được.

- Đẹp, giờ truy bài chứ có phải giải bài đâu, tụi mày cứ làm đi, sai tao sửa! – Tôi vờ nạt nộ.

Trông thấy bộ dạng hung hăng hổ báo cáo chồn của tôi thì tụi trong hội bàn tròn khoái lắm, nhất là Dũng xoắn, nó ngồi dưới la lối om sòm:

- Giải đi tụi mày, cãi lời thánh Nam à, thánh, sẵn cây thước táng vào đầu tụi nó cho em, táng

từng phút từng giờ!

Thế là năm thằng tội đồ kia hoảng vía, đành úp mặt vào bảng mà hí hoáy làm bài theo yêu cầu. Nhưng ưa nịnh chính là tính phù phiếm của tôi, lát sau một thằng trong số đó quay sang nói nhỏ:

- Tao nói thật chứ mày quay lại làm cán sự Toán là y bài, mày giỏi quá chừng!

- Ờ... nịnh tao à, vô ích thôi! – Tôi tăng lờ đi dù rằng đã thấy khoái khoái trong bụng.

- Không, thiệt đó, gì chứ mấy bài tập thầy cho tao nghĩ mày quơ tay một phát là xong, cần gì mấy thằng tụi tao giải chi cho mất thời gian, đúng hông? Mày là vô đối môn Toán ở cái lớp này rồi còn gì! – Nó lại tiếp tục giở lời đường mật hồng dụ dỗ tôi.

- Thì... vậy, mà làm bài đi, khó thì... hỏi tao, chỉ cho mày! – Tôi đâm ra ngượng ngập, mà trong bụng thì sướng mê tôi.

- Tao thì tao giải được mà hơi lâu, mấy thằng kia cũng vậy, chỉ bằng giờ mày giải một hơi hết 5 bài này cho cả lớp chép thì nhất mày rồi đấy, đảm bảo luôn, mày mới được phục chức mà, phải vậy thì mới oai trước lớp được! – Thằng này lại già mồm.

-!

Khù khờ vớ được huy chương, cái thằng học dốt mà dẻo miệng này chỉ qua vài câu nịnh nọt mà nó đã đánh trúng yếu điểm của tôi.

- Thôi tụi mày về hết đi, để tao giải cho, gần vô lớp rồi!

Khỏi phải nói tụi nó mừng cỡ nào, cứ gọi là nhìn tôi bằng ánh mắt ra chiều cảm kích lắm, cả lớp thì xì xào bàn tán mãi, mà tôi nghe đâu trong gió loáng thoáng rằng:

- Vậy mới là cán sự Toán chứ!

- Hề hề, quà ra mắt của nó đó, khỏe rồi, chép thôi tụi bây!

- Gì chứ nó mà giải là siêu đẳng!

Thế là tôi như ở trên chín tầng mây, cả người cứ lâng lâng không thềm rơi trở lại xuống đất, vung tay nói càn:

- Gần hết giờ rồi, để mình giải cho nhanh vậy!

Và tôi cầm phấn lên tay, vung những đường nét như rồng bay phượng múa trong từng công thức toán học, dù rằng những con số và kí hiệu ấy rất khô khan chứ chả có sinh khí gì.

Dù rằng đồng hồ trên tay tôi cho biết, mới chỉ được hơn 5 phút truy bài đầu giờ chứ chả có gần vô lớp gì sất!

Chương 278

Sau màn ra oai đầy thị phi vào giờ truy bài môn Toán hôm đó, dù rằng Tiểu Mai đã có ý nhắc nhở tôi bằng cái trừng mắt sắc sảo rằng đừng có mà làm quá. Thế nhưng tôi điếc không sợ súng, cho rằng từ khi thằng Minh Huy đi rồi thì dưới gầm trời này trừ Tiểu Mai ra, tôi chẳng còn ngán ai nữa. Và sự thật là...

- Trí Nam, lên bảng giải bài! – Thầy Toàn gọi tôi lên giải Toán.

Từ lúc bước vào lớp, khi biết thằng Huy đã một đi không trở lại và tôi đã được phục chức làm cán sự Toán thì tôi trông thấy Toàn vẫn bình thường. Chỉ có một điều khác lạ, đó là tôi linh cảm như mình sẽ còn rắc rối với ông thầy này dài dài.

- Dạ! – Vừa được xưng tên là tôi đứng bật dậy, đường hoàng bước lên bảng trong ánh mắt ngưỡng mộ của hội bàn tròn.

Ngang qua dãy bàn của Tiểu Mai, tôi thấy nàng mấp máy môi bảo rằng làm bài cẩn thận, và tôi cười thật tự tin rồi hất đầu bằng một động tác rất ư là phớt đời, tôi bước lên bục giảng.

- “Ồi xời, dễ ợt! – Tôi chắc mẩm khi nhìn đề toán trên bảng.

Chỉ mất năm phút tính toán và viết lại, tôi đã giải sạch sẽ bài toán trên bảng cách giải hợp lý và rõ ràng nhất. Đặt phấn vào hộp, tôi yên chí quay về chỗ ngồi, thế nhưng Tiểu Mai bên dưới lại nhăn mặt vẻ không vừa ý rồi nàng quay đi không thèm nhắc gì nữa.

- “Anh làm đúng rồi mà, chắc chắn! – Tôi nghĩ thầm, hi vọng mình đang “truyền âm nhập mật” với Tiểu Mai.

Thật vậy, tôi dám đem mạng mình ra mà cá rằng bài giải trên là hoàn toàn đúng đắn, cả về công thức lẫn đáp án, không thể chê vào đâu được. Ấy vậy mà, toán thì đúng, nhưng văn thì... sai.

- Bài này đâu có tính min max, Nam? – Thầy Toàn gọi giật lại.

- Dạ... thì đâu có min max gì đâu thầy! – Tôi chưng hửng.

- Thế cái gì đây? Điều phải chứng “min”? – Thầy hỏi tiếp.

- Ớ.....! – Tôi đàn mặt ra vì bất động.

Thầy Toàn vẫn phong thái “soi” lỗi chính tả như mọi khi, lắc đầu bảo:

- Về chỗ, 7 điểm!

- Hơ.....! – Tôi há hốc mồm ra trong tràng cười to nhỏ của lũ bạn.

- “Ồi đêch... có phải không trời...?! – Tôi ôm mặt thiếu não bỏ về chỗ ngồi, giờ thì mới hiểu nét nhăn mặt của Tiểu Mai lúc nãy mang ý gì. Hóa ra là do tôi viết sai lỗi chính tả chứ không phải do tính toán sai, thành thử ra màn ra mắt cả lớp của cán sự vừa trở về từ bảng phong thần này đã trở thành màn hài kịch “min- max” đầu năm một cách hi hữu.

Giờ ra chơi, như mọi khi thì tôi sẽ cùng Tiểu Mai xuống căn-tin trường uống nước nếu như không có bài vở gì gấp gáp. Và hôm nay cũng không có bài vở gì nhiều, thế nhưng tôi lại bước ra cửa lớp, đưa tay chỉ về phía phòng học A2 trong ánh nhìn thắc mắc của Tiểu Mai.

Tôi đang có ý định gì? Dễ đoán thôi, tôi sẽ vào tận sào huyệt địch để bắt tướng giặc, tôi sẽ vào thẳng lớp A2 mà gặp Minh Châu để hỏi cho ra nhẽ. Bước xăm xăm vào thẳng phòng lớp bên, tôi chẳng nói chẳng rằng nhìn quanh quất một hồi rồi đi tới ngồi xuống trước mặt Minh Châu.

Cô nàng bí ẩn này hóa ra bị cận thị, đeo cặp kính trên mắt mà trông vẫn duyên phết, tóc rẽ mái xéo rồi xõa dài xuống lưng, khác hẳn với kiểu tóc kẹp mái của Tiểu Mai. Trông thấy tôi đằng đằng sát khí ngồi đối diện, Minh Châu khá ngạc nhiên rồi tháo kính ra, ngồi lúi lại dựa hẳn vào ghế, động tác rõ ràng là rất đang bối rối.

- “Quá chuẩn, mình phải vậy thì con gái nó mới sợ! “ – Tôi hí hửng.

- Ê, vô đây làm gì? – Một thằng khác đập vai tôi hỏi.

- Có chuyện chút! – Tôi đáp không lấy làm thoải mái lắm.

- Chuyện gì? – Một thằng khác chen vào, vẻ như tụi nó quyết bảo vệ hoa khôi lớp mình đến cùng.

Lẽ dĩ nhiên thằng nào ở A2 lúc này cũng biết tôi đang là bạn trai của Tiểu Mai đẹp nhất nhì trong trường, thế cho nên hôm nay thấy tôi có vẻ đến tìm tia nốt hoa khôi còn lại thì đưa nào cũng mặt mũi hậm hực mà đứng vây lại.

- Chuyện... của tao, nói chút thôi! – Tôi lúng búng nói, thầm nghĩ đám này mà hùa vào đập hội đồng thì tôi chỉ có nước bế mạc đời trai.

- Ủa? Bạn này hôm bữa chơi Guitar hay lắm nè? Bữa Noel đó! – Một con nhỏ ở bàn trên quay xuống.

- À...ừ....! – Tôi gãi đầu cười trừ khi nhận ra đó là nhỏ cán sự Hóa để ý tôi hồi năm trước.

- Bạn qua lớp mình làm gì vậy? – Nhỏ lại hỏi tiếp.

- Minh... gặp Minh Châu một chút! – Tôi ngập ngừng đáp.

Dè dàu ngay giữa đám đông vây xung quanh, nhỏ Minh Châu kể sau câu nói của tôi liền phản pháo bật lại ngay tắp lự:

- Đừng có gọi tên tôi, đồ phản bội! – Rồi nhỏ này quay ngoắt đi ra bên ngoài cửa lớp.

- Ờ... này....! – Tôi vội phóng theo.

Ra đến hành lang, tôi chạy đến chỗ Minh Châu đang đứng:

- Sao gọi tui là phản bội? Có quen biết gì đâu! – Tôi nóng gáy vào thẳng chủ đề chính.

- Ừ, hay lắm, có quen đâu! – Minh Châu cười lạnh.

- Vậy sao vu khống tui? – Tôi sầm mặt quạu đeo.

- Không có vu khống, là sự thật, nói mà không giữ lời, hay lắm! – Nhỏ này gay gắt nói lại.
- Ờ... nói gì? – Tôi ngơ ngác.
- Nói gì thì tự mà nhớ đi, hứ!
- Đây... giải thích coi....!
-!
- Đây.....!

Và Minh Châu lại một lần nữa dừng dừng quay thẳng vào lớp trong ánh mắt ngạc nhiên của đồng bạn, mỗi riêng tôi lúc này thì đang thộn mặt ra như thằng bù nhìn giữ ruộng dưa.

- A ừ... thằng này coi thế mà sở Khanh, hết em này qua em khác!
- Tổ bà nó, toàn lựa gái đẹp là sao?
- Hóa ra nó của Minh Châu lớp mình xong bỏ, chuyển qua em Mai lớp nó!
- Ờ, tội nhỏ Mai thiệt ta ời, dính phải thằng trắng hoa!
- Đẹp tụi mày đi! – Tôi sầm mặt nói rồi bỏ về lớp.

Ý định đối diện nói chuyện thẳng thắn như hai người lớn với nhau giữa tôi và Minh Châu đã tan thành mây khói, chỉ bởi rằng tôi chẳng ngờ nhỏ này lại thù tôi một cách dữ dội đến như vậy. Và còn thâm hơn khi mà giờ đây, chả riêng gì A2 mà cả bọn bạn A1 lớp tôi cũng biết chuyện sau khi thấy hoạt cảnh vừa nãy.

- Trời đất, mày quen con nhỏ người ta xong rồi quát ngựa truy phong à? – Khang mập sừng sốt.
- Hết biết, kẻ ăn không hết, người lần không ra! – Thằng Quý ôm mặt than thở.
- Con khỉ, tao chả quen biết gì con nhỏ đó cả, tự dưng nó kêu tao phản bội nó, tụi mày nghĩ coi nóng hông? – Tôi đỏ mặt tía tai.
- Nóng hay không thì mày biết chứ sao tụi tao biết được! – Luân khùng nhún vai nói.
- Hừ, vớ vẩn! – Tôi sùng sộ rồi đi vào trong phòng.

Vừa bước vào thì tôi cũng gặp Tiểu Mai đang bước ra theo hướng ngược lại:

- Sao thế? – Nàng ngạc nhiên khi trông thấy bộ dạng hầm hố của tôi.
- Con nhỏ đó nó bị điên rồi, anh xuống nước hỏi nhỏ nhẹ mà nó cứ làm ầm lên! – Tôi lắc đầu nhăn nhó giải thích.
- Anh qua lớp bên đó? – Nàng sững sốt nhìn tôi.
- Ừ, anh định gặp trực tiếp cho dễ nói! – Tôi đáp.
- Ngốc ời, đây có phải là chuyện anh thiếu nợ gì đâu mà gặp mặt nói, người ta đang mắng anh là phản bội đó, không... tát cho thì may lắm rồi!

- Cái gì mà tát? Dám tát anh.....!

- Anh sao? Đánh con gái hở?

- Anh... né chứ sao, hừ!

Vẻ như quá ngao ngán với số phận khù khờ trước con gái của tôi, Tiểu Mai bèn thở dài rồi nắm tay tôi kéo đi:

- Gì nữa? Sắp vô lớp rồi! – Tôi há hốc mồm.

- Đi qua A2, làm rõ chuyện này! – Nàng thản nhiên nói.

- Anh... không qua đó nữa đâu! – Tôi dùng dằng giật tay ra.

- Đứng ngoài hành lang, để em tiếp chuyện với bạn đó là được rồi! – Tiểu Mai trả lời rồi đi thẳng vào phòng A2.

Mới vừa nãy một thằng con trai A1 là tôi lao đầu vào A2, sau đó bị Minh Châu đuổi ra, giờ đến phiên Tiểu Mai A1 cũng bước vào trở lại, chẳng cần nghĩ nhiều cũng có thể biết được là đang có chuyện gì đó liên quan đến cả ba người này. Thế nhưng nghĩ là một chuyện, và miệng lưỡi thế gian lại là một chuyện khác.

Trông thấy Tiểu Mai thản nhiên bước vào lớp, bọn con trai A2 tự động tách ra nhường đường mà không làm khó dễ gì, phần vì nể nàng là con gái, và phần còn lại chắc là... tụi nó thấy nàng xinh đẹp nên tỏ ra galăng.

Chỉ mỗi riêng tôi lúc này là nghe tụi nó đang nói âm lên ở phía sau:

- Tao biết mà, sắp có cảnh đánh ghen rồi!

- Cha chả, hai em đẹp gái gặp nhau, động trời rồi!

- Thằng oắt kia sượng nhĩ, được cả hai nhỏ thích!

- Thích cái đầu mày, Minh Châu là của tao!

Trong khi tôi đang muối mặt khổ sở trước lời đàm tiếu của dư luận thì Tiểu Mai ở bên trong cũng đang ngồi đối diện với Minh Châu, tôi trông hai người nói với nhau vài câu rồi Minh Châu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, xong xuôi đầu đó cả hai nàng đều bước ra ngoài trong cái nhìn ngạc nhiên của tôi lẫn tất cả mọi người:

- Giờ ra về, anh gặp Minh Châu nói chuyện! – Tiểu Mai nói thẳng thừng.

- Nói.. gì...? – Tôi bối rối.

- Không nhớ thì để tôi nhắc cho nhớ, hừ! – Minh Châu bắt nhãn nói.

- Vậy nhé, mình cũng muốn ba mặt một lời cho rõ ràng, dẫu sao mình cũng không tin Nam là người như vậy! – Tiểu Mai quay sang Minh Châu quả quyết.

- Rồi bạn xem, tên này.... Hừ, rõ là đồ con trai! – Nhỏ Minh Châu vẫn giữ thái độ thù hằn với

tôi. – Ra về mình đợi cả hai ở trước cổng trường, giờ vào lớp đây!

- Về thôi! – Tiểu Mai cũng quay đi.

- Ủ... ừ...! – Tôi quỳnh quáng gật đầu rồi vội đi theo nàng, cố tránh đi đám đông tò mò chung quanh đang xì xào bàn tán.

Vậy đây, sáng nay đúng là ngày bách nhục xuyên tim của tôi, đã chẳng làm được gì còn làm mọi chuyện rối tung lên, thành thử ra kéo thêm cơ số những người khác biết chuyện này.

- Anh cũng thật là... em đã nói chừng nào chưa nhớ ra được bạn đó là ai thì đừng có làm gì, đằng này lại tự dung qua thẳng bên đó hỏi chuyện. Giờ thì đẹp mặt chưa? – Tiểu Mai nhíu mày nói khế.

- Ủ... anh tưởng qua đó hỏi một phát là xong, chứ nhớ không ra...! – Tôi thiếu não đáp.

- Thôi vào học đi, đằng nào cuối giờ thì mọi chuyện cũng rõ ràng thôi! – Nàng thở hắt ra.

- Ừm, mà khi nãy em nói gì để nhỏ đó chịu gặp mình thế?

- Em chỉ nói anh thật sự không nhớ gì cả, nếu muốn làm rõ chuyện này thì chỉ có gặp nhau thôi, còn không thì tuyệt đối em không chấp nhận chuyện bạn đó gọi anh là thế này thế kia!

- Gay gắt vậy...?

- Có anh mới ngốc ấy, cứ ấp a ấp úng, nói gì cũng không rõ ràng nên người ta mới ghét!

- Ừm.....!

Vậy là để đánh đổi một cuộc hẹn với Minh Châu, tôi đành phải... bỏ qua danh dự của mình xưa nay gầy dựng trong lòng công chúng. Chỉ vừa được phục chức không lâu, còn chưa kịp hưởng lương thì giờ đã bị bạn bè trong lớp đồn ầm lên rằng tôi lại dan díu với nhỏ nào đó bên A2. Và còn tệ hơn hết là Khả Vy lúc này cũng đang nhìn tôi bằng ánh mắt bất ngờ pha lẫn thất vọng:

- Thật vậy à? – Vy hỏi nhỏ khi tôi đi ngang qua.

- Thật gì? – Tôi ngơ ngác.

- Thì... chuyện mọi người đang nói đó! – Em ấy thắc mắc.

- Không, bậy bạ, làm gì có chuyện đó! – Tôi chối ngay tắp lự.

- Ừm... cũng hi vọng vậy!

Nói rồi Vy quay mặt cắm cúi vào quyển sách Sinh học, mặc kệ tôi đang thở vắn than dài vì xem ra sau chuyện này, khả năng tôi trở thành một thằng Sở Khanh nổi tiếng toàn trường là rất lớn.

Chính vì không mong muốn điều như vậy nên suốt từ lúc đó đến tiết học cuối cùng, tôi cứ nhấp nha nhấp nhồm trên ghế hóng cho đến giờ ra về để còn ba mặt một lời với Minh Châu để làm cho ra nhẽ mọi chuyện.

- Tùng... tùng... tùng,...! – Tiếng trống báo hiệu tiết học cuối cùng của ngày dài lê thê đã kết thúc.

Tôi quơ cặp phóng vội ra khỏi phòng học rồi chạy thẳng xuống bãi gửi xe, tranh thủ lúc học sinh chưa túa ra bèn dắt ào ra cổng. Đến nơi thì đã thấy Tiểu Mai đang ôm cặp đứng gần Minh Châu:

- Rồi....! – Tôi dắt xe tới và chỉ nói được một từ rồi tắc tị.
- Vậy đi thôi, quán nước trước trường nhé? – Tiểu Mai hỏi.
- Ừm, sao cũng được! – Minh Châu gật đầu.

Ba đứa tôi dắt xe vào quán nước mía trước trường rồi chọn một bàn nơi góc trong vắng người và ngồi xuống:

- Bạn gọi nước đi! – Tiểu Mai mỉm cười hòa nhã nhìn Minh Châu.
- Cho mình cốc nước lọc! – Nhỏ này đáp lời.
- Còn anh? – Tiểu Mai quay sang hỏi tôi.
- Ừ... sao cũng được! – Tôi ấp úng-

Trông thấy Tiểu Mai và tôi xưng hô thân mật như vậy, Minh Châu không giấu nổi vẻ khó chịu và lại càng nhìn tôi đầy... giận hờn.

Hai cốc nước mía và một nước lọc được dọn ra bàn, và không phải đợi lâu, khi tôi còn chưa kịp hộp ngậm nào cho “thông cổ mát họng” thì Tiểu Mai đã lên tiếng:

- Vậy... giờ bạn có thể nói ra được rồi đấy!
- Ừm, chỉ sợ có người cố tình giả quên thôi! – Minh Châu lừ mắt nhìn tôi.
- Anh có vậy không? – Tiểu Mai cũng quay sang nhìn tôi.

Trước ánh mắt của hai cô nàng đang nhìn như xoáy vào tận tâm can của mình, tôi vội ấp úng trả lời:

- Không... cứ nói đi, có sao nói vậy!
- Ừa, vậy được rồi! – Tiểu Mai gật đầu đưa mắt về phía Minh Châu.

Khẽ nhấp một ngụm nước, Minh Châu với ánh mắt thoáng buồn nhìn ra bên ngoài quán nước, rồi dịu giọng:

- Quê mình thật ra ở Sài Gòn, năm mình học lớp 9, vì công việc của ba nên cả gia đình mình quyết định dọn về Phan Thiết sống, rồi một bữa nọ....

Chương 279

Năm tôi học lớp 9, khi đó tôi hãy còn là một thằng nhóc con cứ đụng gái đẹp là thích mê, nhưng trong tâm tưởng vẫn chưa hề xác định là mình tiếp cận con gái đẹp để làm gì, chỉ đơn giản là khi gặp gái xinh, tôi thấy thích, chỉ như vậy chứ chả hề có đôi lứa thích nhau gì sất. Ngoài thời gian học hành trên trường ra, về nhà là tôi quăng cặp đi đá bóng hay đánh nhau chung băng với tụi Sơn đen, không thì cũng la cà ở những quán điện tử đến chiều tối mới mò về nhà.

Tôi bắt đầu thích con gái từ năm lớp 2, thế nhưng đến tận năm lớp 9 cũng chưa hề có mảnh tình vắt vai nào. Chỉ có tôi mà thích nhỏ nào đó thì liền lấy tên nhỏ đó đặt làm nickname trong những game tôi thường chơi như một cách “sở hữu” hợp pháp.

Và vào một ngày nọ, khi mà ông anh tôi bị đau răng bất tử, sau một đêm gào thét lẫn lộn nằm vật vạ ra đất thì sáng hôm sau, mẹ tôi quyết định chở ông anh đến nha sĩ để khám. Tôi khi đó cũng ham hố đạp xe phóng theo, bởi tôi là tôi khoái xem lão anh thường ngày hay bắt nạt mình tí nữa sẽ khóc thét, nước mắt nước mũi ràn rụa khi vị nha sĩ cho kẽm vào bẻ răng của ông thể nào đây.

- Ở nhà coi nhà chứ Nam! – Mẹ tôi cau mày.
- Con đi theo xem tí thôi mà! – Tôi cười năn nỉ.
- Xem thì xem, nhưng tới nhà bác sĩ thì ngồi yên, đừng có quấy phá gì đấy! – Mẹ tôi căn dặn.
- Dạ, hi hi! – Tôi khoái chí gật đầu ngay.
- Óa.. lệ mẹ ơi... óa... đau....gru.....! – Lão anh tôi vừa meo vừa nhăn.

Nhà vị nha sĩ nằm ở đường Thủ Khoa Huân, gần nhà Khả Vy mà sau này tôi mới được biết, sau khi đi vòng vèo trong con hẻm nọ thì ba người chúng tôi dừng lại trước một ngôi nhà khá khang trang, có sân vườn rộng rãi. Khi theo mẹ dắt xe vào trong thì tôi thấy ở những ghế chờ trước phòng khám cũng đang có vài người ngồi đợi đến lượt mình. Đâu đó tôi thấy vài ông mảnh mặt mũi xám ngoét đang chờ đằng trước, và cứ hề thấy đứa nào vừa bước từ trong phòng khám ra khóc rung rức thì sợ vãi linh hồn ra mà quính quàng đòi bỏ chạy.

- Đại ca, tí nữa cái mặt của đại ca cũng y chang vậy đó! – Tôi cười nham hiểm.
- Ẹp...à y i...ao....oánh.....ết ờ.....! (Đẹp mày đi, tao oánh chết giờ..!) – Ông anh tôi vừa ôm miệng vừa tru tréo.
- Con kia ngồi đi, để mẹ đợi với thằng hai! – Mẹ tôi lắc đầu nói rồi chỉ tôi hàng ghế trước sân.

Lâu lâu được bữa chọc tức ông anh mà mình vẫn toàn mạng, tôi khoái chí cười toe toét rồi bỏ ra vườn ngồi chơi hóng gió, thích thú nhìn vào hồ cá bên cạnh mà xem lấy xem để. Thế nhưng tôi chỉ xem cái hồ cá được có một phút đầu tiên, và phút tiếp theo tôi... sững sờ khi thấy trước mắt mình là một con nhỏ dễ thương quá sức tưởng tượng.

- Quá cha... xinh....! – Tôi chỉ thốt lên được ba từ rồi há hốc mồm im bật.

Con nhỏ tóc tém một mái, đôi mắt to tròn đen láy như biết cười, dáng người nhỏ nhắn xinh xinh, trông thấy tôi đang đàn mặt ra thì khẽ chum chím mỉm cười:

- Gì vậy...bạn? – Con nhỏ hỏi.

- À... nhìn.....! – Tôi áp ứng.

- Nhìn gì thế? – Con nhỏ lại hỏi.

- Nhìn... cái xích đu! – Tôi nói trớ qua.

- Xích đu thì sao?

- Xích... đẹp.....!

- Hi hi!

Rồi con nhỏ bật cười khúc khích, để lộ đôi má lúm đồng tiền cứ phải gọi là dễ thương hết sức, xinh hơn gấp mấy lần nhỏ lớp 9A2 mà tôi đang tán, tôi thì chết đừ đừ cứ ngẩn mặt ra ở phía đối diện.

- À...bạn cũng đi.. nhỏ rằng à? – Tôi hỏi ngu.

- Không, mình đợi mẹ trám răng thôi! – Con nhỏ đáp.

- Ủ... mình ngồi chơi nha! – Tôi ngượng ngập đề nghị.

- Hi, được mà! – Con nhỏ nhoẻn miệng cười rồi ngồi dịch sang bên.

Vậy đó, hồi cấp 2 tôi dạn lắm, gặp gái là xáp vào chả có ngại hay sợ cái quái gì cả, chả bù cho năm cấp 3 cứ gọi là chết nhát.

- Mình đi với ông anh, hi! – Tôi bắt chuyện.

- Anh bạn bị gì? Cũng sâu răng à? – Con nhỏ thắc mắc.

- Ủ, chắc sắp nhổ đó, hê hê! – Tôi cười đều.

- Eo oi, anh bạn bị nhổ răng mà bạn cười! – Con nhỏ cũng phì cười theo.

- Chứ sao, bình thường ổng giành nước ngọt của mình, giờ bị nhổ răng là mẹ mình cấm không cho uống ngay, hi!

- Ủa, mà nhổ răng đau lắm, mình cũng sợ nên một ngày chải răng đến bốn lần!

- Siêng, một ngày mình chải răng có hai lần thôi!

- Hi, có khi bạn cũng sắp giống anh bạn rồi đó!

- Bậy, răng mình tốt lắm!

Chuyện trò chém gió một hồi, càng nói tôi càng thích mê, bởi con nhỏ này cười rất xinh, mà đôi

mắt lại cứ như hút hồn, một nét không gọi là đẹp, mà gọi là cực kì dễ thương.

- À, mà bạn có yahoo hông? Cho mình nick để rảnh chat chơi! – Tôi tranh thủ.

- Ủ... nick mình là.. thôi....! – Con nhỏ ngại ngẩn.

- Kệ, cứ nói đi, quê gì! – Tôi thông minh đột xuất, biết ngay cái nick con nhỏ chắc là đặc biệt lắm nên mới không dám nói.

- Là... gaucon_nhonha.....! – Con nhỏ ấp úng.

- Gấu con... nhỏ nha à? – Tôi phiên âm ra.

- Không... là gấu con nhớ nhà....! – Con nhỏ trả lời.

- Sao lại nhớ nhà? – Tôi ngẩn tò te.

- Minh... vừa chuyển về Phan Thiết thôi, đó giờ ở Sài Gòn.. nên tuần trước mới lập nick yahoo để chat với bạn bè! – Con nhỏ cắn môi nói.

- Ủ... chán ha, mà thôi, nick của bạn hay đấy chứ nhỉ!

- Hi, còn nick bạn là gì?

- Nick mình là thientai_headshot!

- Là... gì....?

- Là thiên tài headshot, mình chơi game bắn súng giỏi lắm, một phát là ngay đầu mấy thằng bạn!

- Eo oi, đúng là con trai!

- Hi hi, vậy nó mới ghê, về nhà nhớ “ép” “nick mình vô nha, có gì online chat chơi!

- Ủa, mình nhớ rồi!

Tán đủ thứ chuyện trên đời chán chê rồi, tôi lại nổi hứng galăng, đưa mắt nhìn lên cây sori trĩu quả trước mặt rồi nói:

- Bạn thích ăn sori hem?

- Ủ, cũng thích, sao thế? – Con nhỏ ngạc nhiên.

- Để mình hái cho bạn ăn! – Tôi nói giọng quả quyết rồi tháo dép, xắn ống quần phốc lên cành cây gần nhất.

- Này... coi chừng....! – Con nhỏ đứng bật dậy định ngăn tôi lại.

Hây dà, coi gì chừng gì chớ, tôi mà đã quyết là cắn có cái, nói hái sori cho người đẹp ăn là phải làm:

- Bạn đừng có lo, chả ai la đâu, nguyên cây nhiều trái thế này mà không ai hái, chứng tỏ ông nha sĩ cũng không dám hái!

- Sao bạn biết? – Con nhỏ ngơ ngác nhìn lên trên.

- Dở quá, ổng sợ hái sori con ổng ăn bị sâu răng, ổng nhổ răng con ổng thì sao? – Tôi nhún vai nói rồi lại tiếp tục leo lên trên.

- Nhưng....! – Con nhỏ lại lo lắng.

- “Nhưng cái búa á, cô em cứ ở dưới chờ bản vương hái sori cho ăn nà! – Nghĩ thầm trong bụng rồi tôi lại tiếp tục trèo lên cao.

Đó là sai lầm đầy tai hại của tôi, bởi... con nhỏ dễ thương kia lo lắng không phải vì sợ nha sĩ chủ nhà ra mắng, mà là vì cành cây sori này rất mảnh, không to đến nỗi có thể chịu được sức nặng của tôi. Mà cây sori thì kế bên hồ cá, và trong hồ cá thì có... hòn non bộ nhọn hoắt gai góc đang chĩa hướng lên trên.

Nhưng tôi thì nào có may mắn để tâm mấy chuyện đó, chỉ chăm chăm vào nhánh sori đỏ thắm ngon lành trước mắt, đưa tay trái bám chắc vào một cành cây, tay phải còn lại cố rướn người chộp lấy nhánh sori kia:

- Rắc.... rắc....! – Và cành cây khô khốc không chịu nổi sức nặng của tôi, gãy toạc đứt thành đoạn.

Khỏi phải nói, tôi chơi vơi rồi rơi vụt từ trên cây xuống đất, mà dưới đất lúc này... chính là hòn non bộ của hồ cá kế bên:

- Vù... âm... âm....tòm.....!

- Lắc rắc....tách.....tách.....!

Đi kèm với những âm thanh inh ỏi của sự đổ vỡ lúc này là tiếng la thất thanh của tôi:

- Óa...óa...óa.....!

Tôi rơi thẳng từ trên cây xuống hồ cá, lưng đập vào hòn non bộ vỡ tan tành rồi cắm mặt rơi tòm xuống nước, may mà hồ cạn nên tôi lóp ngóp há mồm trời lê được.

- Bạn...bạn có... sao không...? Đợi.... đợi chút....!

Con nhỏ sợ tái cả mặt, tay chân run rẩy nhưng vẫn cố chạy đi gọi người đến giúp. Ít giây sau, đám đông những người lớn theo con nhỏ ào đến chỗ hồ cá nhìn tôi đang bị bằm cố gượng dậy mà không nổi.

- Con nhà ai mà quậy quá vậy? Để bác đỡ nào! – Một ông bác lớn tuổi bước tới.

Khi tôi được kéo ra khỏi hồ cá cũng là lúc tôi cảm thấy lưng mình đau nhói ở phần bả vai, hóa ra lúc nãy té từ trên cây xuống, lưng tôi quệt vào hồ cá làm rách toạc một đường, máu đỏ thẫm bắt đầu túa ra hòa lẫn với nước làm ướt cả vai áo.

Tình hình hôm đó đại loại như vậy, mẹ tôi quỳnh quàng chạy đến rồi vội theo mọi người đưa tôi vào trạm y tế. Còn tôi thì lúc đó đau quá nên quên cả con nhỏ, vừa đau vừa sợ tí nữa về nhà mẹ sẽ mách ba xử tội thì có mà ốm đòn. Mất nửa ngày ở trạm y tế để bác sĩ khâu lại vết thương, mất một tuần để tôi có thể đi đứng bình thường, và phải mất một tháng sau khi bị cấm túc, tôi

mới được ba mẹ tha bổng cho đi chơi trở lại.

Được trắng án sau khi lành lặn hoàn toàn mà không phải bị trận đòn nào vì ba tôi thấy thằng con út bị băng bó cả một bên vai nên tha cho, tôi hớn hở phóng thẳng ra quán game thường chơi trên đường Tuyên Quang, chọn ngay một máy trống rồi nhảy vào định bật Counter strike lên chiến ngay như mọi hôm.

- À quên, online yahoo trước, để coi tụi thằng Sơn bữa giờ có kèo gì không đã? – Nói rồi tôi vội online nick lên.

Giao diện Yahoo Messenger quen thuộc bật sáng, thế nhưng đập vào mắt tôi không phải không phải là những dòng tin offline của đám bạn thân, mà là một người có nickname “gaucon_nhonha” đang yêu cầu kết bạn với tôi, và thời gian là tầm 1 tháng trước đây.

- Gấu con nhỏ nha? Gấu con.. nhớ nha.? Gấu con... nhớ nhà...? À.... Đúng rồi!

Sực nhớ ra nickname này là ai, tôi vội ấn nút chấp nhận yêu cầu kết bạn. Hóa ra con nhỏ này vẫn còn nhớ đến tôi, sau cái bữa quê độ đó thì tôi gần như quên mất, còn con nhỏ thì liền ngay hôm sau đã add nick Y!M của tôi để giữ đúng lời hứa.

Và tôi mừng rỡ khi thấy nick của con nhỏ cũng đang online, biết tôi vừa chấp nhận yêu cầu add friend, con nhỏ liền chat ngay:

- Hi, bạn khỏe chưa?

- Ủ, còn nhớ mình hả? Khỏe rồi!

- Nhớ chứ, bạn ngộ quá mà, hi hi!

- Ngộ gì... bữa đó quê quá, tưởng ông anh bị nhổ răng khóc la, hóa ra là lượt mình!

- Hi, ai bảo bạn quậy quá làm chi!

- Quậy gì đâu, mà giờ mình lãnh nguyên cái sẹo ở đằng vai rồi nè, hic! T_T!

- Eo oi, bữa đó mình sợ lắm, thấy vai bạn máu ra quá chùng, rồi nhà bạn có mắng không?

- Cũng có, cấm túc không cho đi chơi cả tháng nè, giờ mới online được!

- Ủa, chừa nha, lần sau đừng có leo cây nữa!

- Vẫn leo, cơ mà lựa gốc cây to mới leo, he he!

- Ghê hôn, té nữa là mệt lắm đó!

Cứ thế, hai đứa tôi như hai người bạn lâu ngày gặp lại, chat chit với nhau cả buổi trời, có hôm tôi chat với con nhỏ tận đến khi off nick thì tôi mới nghỉ, bỏ luôn cả chơi game.

- Mà bạn đã quen với Phan Thiết chưa? Về có đi đâu chơi không?

- Cũng chưa, mình phải học để quen chương trình ở đây trước!

- Ủm, không lo, để bữa nào mình qua rủ bạn đi chơi, chờ dạo hết vòng thành phố luôn!

- Nhớ nha, không được nuốt lời đó!
- Ủ, nhớ mà, nhưng nhà bạn ở đâu vậy?
- Nhà mình ở gần khu di tích Dục Thanh ấy!
- À, vậy là gần nhà mình rồi, để bữa nào qua chở đi chơi!
- Ủa, hi hi!

Và lời nói “qua chở đi chơi” của tôi đã tan thành mây khói chỉ vì ít hôm sau đó, thằng Sơn đến rủ tôi hết đi chơi game đến lập kèo đá banh với các đội khác đã choáng gần như hết thời gian rảnh của tôi. Thế là tần suất online nick yahoo của tôi giảm dần, có khi chỉ kịp lên chat với con nhỏ chừng vài phút là tôi vội off nick để chuyển qua chơi game với đám bạn.

- Mà sao mình thấy bạn lúc nào cũng online yahoo vậy?
- Ủa... mình nhớ bạn bè lớp cũ, tầm giờ này là online để nói chuyện với họ thôi!
- Vậy à? Thế chat với bạn cũ đi nha, giờ mình chơi game chút!
- Ủa... bi bi!

Nhưng con nhỏ cũng không lấy làm gì buồn cho lắm, hoặc giả là chỉ gặp nhau qua màn hình máy tính nên tôi không biết con nhỏ có buồn phiền tôi vì không qua chở đi bát phở hay không. Mãi đến đầu mùa hè năm lớp 9, trong thời gian chuẩn bị thi tốt nghiệp thì tôi mới tranh thủ một bữa online lên mạng sau cả tuần bị mẹ ép học hành căng thẳng.

- Dạo này bạn bận lắm à? – Con nhỏ chủ động bắt chuyện khi thấy tôi online.
- Chứ sao, gần thi tốt nghiệp rồi mà ai lại chẳng bận! – Tôi trả lời, gõ phím thoăn thoắt.
- Hi, mình cũng vậy!
- Ủm, cố thi tốt nghiệp nha, xem ai điểm cao hơn!
- Hi hi, chắc mình không cao bằng bạn rồi!
- Cứ thử xem, ai biết được lỡ bạn học giỏi hơn mình sao!
- Hi, không có đâu!
- Kệ, quyết định nha, đứa nào thi điểm bao nhiêu thì cũng online nói nha!
- Ủa, tùy bạn thôi!
- Mà... tốt nghiệp xong bạn định học trường cấp 3 nào vậy? Gấu con nhớ nhà?
- Hi, ba mình khuyên nên thi vào trường Chuyên, nên chắc mình cũng thi vào đó!
- Ghê, trường đó lấy điểm cao lắm á!
- Vậy bạn thì sao?

- Mình chắc tốt nghiệp xong thì khỏi có thi thố gì nữa, nhào vô học lớp chọn trường Phan Bội Châu luôn!

- Lớp chọn là sao?

- Là nếu bạn thi tốt nghiệp cấp 2 điểm cao, khi xét tuyển sẽ được cho vào lớp chọn, thường là A1 hoặc A2, A3 gì đó của trường!

- Vậy à?!

- Ủ, mình thì chắc chắn thi tốt nghiệp điểm cao rồi, thế nào cũng được vào lớp chọn cho xem, mà nghe đâu A2 là lớp chọn hay sao ấy, nhiều người muốn vào lắm!

-!

- Sao thế?

- Hi, thấy bạn ngộ thôi, ai cũng muốn vào trường Chuyên hết, còn bạn thì lại không vào!

Tôi liền vỗ ngực đầy thống khoái:

- Chứ sao, Võ Trí Nam này luôn thích làm chuyện không ai dám làm mà!

- Ghê hôn.....!

- Trên đời này chỉ có một không hai, chính ta đây chứ còn ai đâu nữa!

- Hi, lại còn thơ nữa chứ!

- He he, vậy nha, giờ mình về đây, thi tốt nghiệp có điểm xong nhớ gửi tin cho mình!

- Ủa, bạn cũng cố gắng thi tốt nha... bi bi....!

Không kịp trả lời câu chúc của con nhỏ, tôi vội off nick Y!M để chạy về nhà cho kịp giờ cơm.

Mùa thi tuyển năm đó, tôi đậu tốt nghiệp cấp 2 với số điểm gần như tuyệt đối, đang trên đà sung sướng thì đùng một cái ba tôi truyền lệnh bảo thi vào trường chuyên luôn đi. Lệnh ba khó cãi, tôi đành ngậm ngùi sương gió vác xác đi thi, cuối cùng rớt cái độp thì thiếu nửa điểm. Và tính theo số điểm lớp chọn, tôi chả cần nguyện vọng được học ở đâu sất, phán ngay vào lớp 10A1 trường Phan Bội Châu, vì số một là con số của lãnh đạo mà, vậy nó mới oai chứ!

Chương 280

Sau khi thi rớt trường chuyên, tôi theo gót ông anh phóng về Phan Rang nghỉ hè ăn chơi thả giàn. Vừa về quê chưa được bao lâu đã đập nhau te tua với thằng Phệ đầu lĩnh xóm Trên, rồi lại còn lời hẹn tái đấu với A Lý thủ lĩnh xóm Dưới. Kết thúc mùa hè đầy sóng gió, tôi trở lại Phan Thiết với lời chúc phúc cho thằng em họ của mình cùng LyLy.

Vào buổi chiều hôm về lại Phan Thiết, sau khi được Sơn đen rủ đến sân bóng mà nó mới phàm phá, tôi lại thêm một lần nữa thất thần vì được gặp Tiểu Mai. Lần đầu tiên trong đời tôi trông thấy một cô tiểu thư lạnh lùng xinh đẹp mà lại rất đỗi kiêu kỳ quý phái đến như vậy, nét đẹp đó tôi chưa từng thấy ở bất cứ đâu, cả ngoài đời lẫn trong phim ảnh sách báo.

Rồi tôi bị Tiểu Mai ném banh vào mặt những hai lần...

Rồi tôi nhập học lớp 10A1 tại trường Phan Bội Châu, tình cờ gặp lại Tiểu Mai khi nàng học chung lớp...

Rồi tôi thích Khả Vy, trong một lần online để chat Y!M với em ấy, tôi tiện tay lấy luôn cái Mail mình mới tạo lúc sáng để đăng kí Gunbound mà làm luôn nick yahoo của mình.

Thời gian trôi đi, trải qua nhiều chuyện giữa tôi, Tiểu Mai và Khả Vy với cơ sở những rắc rối tình cảm, tôi dần quên đi cái nickname thientai_headshot của mình, và cũng quên bẵng đi con nhỏ có nickname gaucon_nhonha kia.

Và giờ đây, tôi cùng bạn gái của mình là Tiểu Mai đang ngồi trước mặt con nhỏ năm xưa, con nhỏ dễ thương hồi ấy giờ đã lớn lên, trở thành một thiếu nữ xinh xắn, trở thành hoa khôi của trường, mang tên Nguyễn Tú Dạ Minh Châu.

Lần tôi bị chuyển vào 10A2, Minh Châu có thấy, có biết, nhưng chỉ đơn thuần nghĩ rằng là thằng học sinh mới đang đứng trước mặt mình đây chỉ đơn thuần là một người trùng tên với một người bạn cũ ngày trước mà thôi. Đêm Noel vừa rồi, khi một lần nữa cái tên Võ Trí Nam được xướng lên giữa hai lớp, Minh Châu vẫn chẳng hề mấy may nghĩ rằng ở trên sân khấu lúc đó lại chính là cậu bạn quậy phá năm xưa của mình, mà chỉ hơi chú ý một chút rằng Trí Nam A1 năm trước vừa quen Khả Vy dễ thương nổi tiếng trong trường, năm nay lại chuyển sang quen Trúc Mai xinh đẹp hơn gấp mấy phần. Trong đầu của Minh Châu dần hình thành nên một suy nghĩ rằng Trí Nam vẻ như hơi lãng nhãng, nhưng học giỏi và đàn Guitar hay thì cũng... đáng để ngưỡng mộ.

Hơn hai lần vô tình tạt nước, Minh Châu vẫn chẳng hề nhận ra tôi, mà chỉ cuống quýt xin lỗi cả tôi lẫn Tiểu Mai. Mãi cho đến hôm vừa rồi, khi tôi tình cờ buột miệng nói ra hai câu thơ bất hủ chôm được của thằng bạn ngày xưa, và thêm cả sau khi tôi xác nhận mình có một vết sẹo ở phía bả vai, thì Minh Châu có thể khẳng định rằng tôi 100% chắc chắn là người bạn cũ trong quá khứ.

Nửa buồn vì tôi năm lần bảy lượt mãi chơi game mà thất hẹn không chớ đi chơi, nửa giận vì trong ấn tượng tôi năm trước cặp kè với Khả Vy, năm nay lại cặp kè với Tiểu Mai, trong khi

trước đó lại còn... tán tỉnh mình, thế nên Minh Châu mới tức giận mà mắng tôi rằng:

- Đồ phản bội!

Và lúc này đây, Minh Châu ngồi trước mặt tôi, thoáng cười cay đắng bảo rằng:

- Săn chủ quán có máy vi tính kìa, Nam có thể online yahoo để xem thử đi, mình chắc là Nam chẳng bao giờ đọc được những tin nhắn đó, bởi Nam có online khi nào đâu chứ!

Cả tôi lẫn Tiểu Mai thì từ ban đầu đến khi Minh Châu dứt câu chuyện đến giờ chỉ biết thừ người ra bất động. Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi thảng thốt, nhưng nàng ngạc nhiên một thì tôi ngạc nhiên mười, bởi thật hi hữu làm sao, tôi đích thực đã quên bẵng đi con nhỏ “gấu con nhớ nhà” năm ấy.

Chẳng đợi Tiểu Mai có đồng ý hay không, tôi thần thờ đứng dậy bước ra ngoài nhờ chủ quán cho xài ké máy tính một chút. Được sự đồng ý của bà chủ vui tính, tôi ngồi vào máy và truy cập Internet, bật Yahoo lên, đăng nhập vào nick Y!M xưa cũ của mình.

- Thientai_headshot! – Đã rất lâu rồi, tôi chưa dùng đến nick Y!M này, chính xác là kể từ buổi tối trước khi thi tốt nghiệp tôi còn chat với Minh Châu.

Những dòng tin gửi offline theo đó hiện ra, bỏ qua những tin rác, tôi chỉ chú tâm vào những tin được gửi bởi nickname gaucon_nhonha....

- “Hi Nam, thi sao rồi? Mình được điểm cũng khá cao đó, mà chắc là Nam còn cao hơn nữa nhỉ?”

- “Với cả mình quyết định rồi, có lẽ là sẽ không thi vào trường chuyên đâu, mình nghĩ điểm tốt nghiệp của mình sẽ đủ vào lớp chọn đó, Nam nhỉ?”

- “Hi, mình đợi tin về điểm tốt nghiệp của bạn đó, hứa rồi nha ^^!”

Sau đó vài ngày, lại tiếp tục là những offline message từ nick Y!M gaucon_nhonha:

- “Nam không online nhỉ? Bạn lười hử?”

- “À mà mình chẳng biết nên vào lớp chọn nào hết, vì nguyện vọng là có cả 3 lớp lận, A1, rồi A2 A3 nè, Nam sẽ học lớp nào vậy?”

- “Có online lên thì nhắn cho mình biết nha, để có gì tụi mình học chung lớp, Nam còn dẫn mình dạo chơi Phan Thiết, hứa rồi đó!”

Vài tuần sau đó:

- “Mình quyết định đăng kí vào 10A2 rồi, vì nghe Nam nói lớp chọn A2 có nhiều người thích vào nên nghĩ bạn cũng vậy!”

- “Hi vọng sẽ gặp được Nam ở đó, lâu quá không online rồi nha!”

Và dòng tin nhắn cuối cùng, dừng lại ở một tuần sau thời gian tựu trường cấp 3:

- “Hôm nay mình nhận lớp 10A2 rồi mà vẫn không thấy Nam đâu, chắc là bạn vào học lớp khác hử? Hic.....!”

Đọc xong những tin offline từ nick Y!M xưa cũ, tôi thần thờ tựa hẵn người ra ghế, trong lòng dâng trào xúc cảm, nhưng chẳng rõ là buồn hay vui.

Thế này thì.....!

Cuộc đời đúng là có lắm chuyện bất ngờ, trong khi Minh Châu bảo rằng sẽ thi vào trường Chuyên thì tôi lại mồm mép bô bô rằng mình chẳng thêm thi tuyển. Để rồi khi Minh Châu quyết định không thi để vào chung trường, học cùng lớp chọn với tôi thì tôi lại khẩn gởi thi vào trường Chuyên. Và đến cả khi Minh Châu chọn vào học 10A2 theo lời tôi, thì ở cách đó vài con đường, tôi lại quyết định đăng kí vào học ở 10A1 chỉ vì quên đi cô bạn cũ ngày xưa, chỉ vì con số một của thứ tự lớp mà tôi cho là oai phong lắm liệt. Rồi gặp Tiểu Mai và Khả Vy, tôi đã thật sự quên đi cô bạn này.

Để rồi ngày hôm nay đây, quả đất đúng thật là tròn, cơ duyên xảo hợp cùng với số phận con người, tôi và Minh Châu đã tình cờ gặp lại nhau trong một tình cảnh chẳng thể nào oan trái hơn được nữa, cuộc gặp giữa hai con người chỉ gặp nhau duy nhất một lần trước đó và sau này chỉ tiếp xúc với nhau qua màn hình máy tính.

Minh Châu vuốt tóc, cố ra vẻ thần nhiên để kết thúc câu chuyện quá khứ:

- Minh còn tưởng là Nam đã thi vào trường chuyên rồi, không ngờ là lại học sát lớp nhau!

-! – Tôi lặng yên không biết nói gì.

- Minh thậm chí còn đợi người bạn đầu tiên của mình ở Phan Thiết đến tận bây giờ, đợi người đó dẫn đi chơi như đã hứa!

-!

Rồi Minh Châu đưa mắt nhìn sang Tiểu Mai, tiếp tục nói ;

- Nhưng giờ xem ra Nam không giữ được lời hứa của mình rồi, nhỉ?

Tiểu Mai cũng nhất thời không biết phải nói gì trước tình huống này:

-!

- Cũng là con gái, nhưng mình thừa nhận bạn đẹp lắm, Trúc Mai! – Minh Châu mỉm cười.

- Cảm ơn....bạn cũng vậy...! – Tiểu Mai bối rối đan tay vào nhau.

- Hèn gì mà tên kia mau quên đến vậy! – Minh Châu tiếp lời.

-!

Và Minh Châu quay sang tôi cười lạnh:

- Võ Trí Nam, tôi vào học A2 trường này là nhờ ơn bạn đấy, một lần nữa chào bạn!

Rồi Minh Châu lẳng lặng đứng dậy, ôm cặp quay trở ra ngoài đập xe rồi khỏi quán nước, để tôi và Tiểu Mai ngồi thần thờ trong quán.

- “Vậy là sao...? Minh... làm sao đây....?”

- “Sao lại có chuyện như vậy chứ? Sao mình lại quên chứ....?”

Mãi mê với những ý nghĩ của riêng mình, tôi hoàn toàn không giấu được thái độ thẳng thốt của mình trước mặt Tiểu Mai.

Phải mất một lúc sau, khi Tiểu Mai đứng dậy, đặt tay lên vai tôi:

- Về thôi anh, trưa rồi!

Thì tôi mới chậm chạp đứng dậy theo, dắt xe ra ngoài mà chờ Tiểu Mai về nhà. Suốt quãng đường từ trường về nhà hôm đó, cả tôi lẫn Tiểu Mai đều không ai nói với ai câu nào. Có lẽ cả hai chúng tôi đều cảm thấy chuyện vừa rồi quá đổi bất ngờ, dù rằng nó đến từ quá khứ. Về phần tôi, thì vạ lần tôi chẳng thể ngờ rằng Dạ Minh Châu lại là con nhỏ “nhớ nhà” ngày trước.

Tôi giờ đây đã nhớ ra mình còn nợ Minh Châu một lời hứa đưa cô nàng đi chơi, và đã hứa thì phải làm, bởi với tôi, lời hứa nặng tựa tính mạng. Nhưng vậy thì tôi phải làm sao? Cạnh bên tôi giờ đây là Tiểu Mai mà? Nàng sẽ đòi nào chịu cho phép tôi thực hiện lời hứa của mình, mà dẫu cho nàng có đồng ý thì tôi cũng sẽ rất khó xử. Bởi người nhiều lần buồn khổ vì tôi chính là Tiểu Mai, là nàng chứ không phải ai khác. Và hơn ai hết, tôi biết nàng yêu tôi đậm sâu đến mức nào, cả tôi cũng vậy, tôi rất yêu Tiểu Mai, đó hoàn toàn là sự thật.

Thế nhưng chuỗi ngày yên bình của hai đứa tôi về như lại sắp bị giông bão trở lại bởi một cô gái đến từ hôm qua mang tên Dạ Minh Châu.

Quả thật mọi việc bạn làm trong quá khứ thì đều có ảnh hưởng đến hiện tại và tương lai không ít thì nhiều, dù muốn dù không thì sự thật là vậy, ngay cả những chi tiết nhỏ nhất cũng đều có thể là những mắt xích quan trọng trong đời bạn sau này.

Con đường mùa xuân cây lá xanh tươi, tôi lần đầu tiên đưa Tiểu Mai về nhà trong sự im lặng của cả hai đứa.

- “Liệu Tiểu Mai có giận mình không, sau tất cả những chuyện vừa rồi?”

- “Chắc là có rồi, ai mà chả vậy, mới hôm trước nàng còn bảo mình là đồ mê gái, thì giờ lại dính thêm cả Minh Châu, thế này thì không giận sao được!”

- “Nhưng nếu nàng giận thì mình phải làm sao? Minh... cũng có lỗi với Minh Châu nữa, thật sự có lỗi....!”

Đúng vậy, những gì Minh Châu kể ra đều là sự thật, và tôi không cách nào chối cãi hay phản bác lại điều gì cả. Bởi sự thật thì hoàn toàn đúng, chính tôi là người chủ động làm quen Minh Châu, chính tôi cũng là người hứa dẫn đi chơi, và đề cập đến chuyện học lớp chọn A2.

Rồi tôi quên đi mất, rồi tôi học lớp khác, chôn vùi vào miền quên mang tên kí ức một lời hứa năm nào.

Dừng xe trước nhà Tiểu Mai, tôi gạt tó xe để nàng bước xuống, vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, chỉ gượng gạo nói:

- Em vào nhà đi, anh về.....!

Tiểu Mai thoáng lặng yên, nàng đưa mắt nhìn tôi:

-!

-!

Một khoảng lặng quen thuộc giữa hai đứa, và tôi lại càng bối rối, cảm thấy có lỗi với nàng nhiều hơn nữa.

- Anh...!

Tiểu Mai cắt lời tôi, nàng trù mến nhẹ nắm tay tôi rồi dịu dàng nói:

- Anh về cẩn thận, đừng suy nghĩ nhiều quá, rồi chúng mình cùng tìm cách giải quyết, nhé?

- Không... đây là lỗi của anh.....!

- Lỗi của ai cũng vậy, giờ là của anh, hay sau này là của em, thì cả hai đứa mình phải chia sẻ cùng nhau, có được không?

-!

- Hứa với em đi!

- Ừ... anh hứa.....!

- Vậy anh về cẩn thận, em vào nhà đây!

- Ừm....!

- Về nhà rồi, gọi điện cho em biết một tiếng, nha?

- Ừ, anh nhớ rồi!

- Ừa....!

Rồi tôi đạp xe quay trở về nhà, trong lòng trào dâng hai luồng thái cực cảm xúc trái ngược nhau. Một là quá đổi cảm kích với Tiểu Mai, nàng vẫn luôn là người hiểu tôi nhất, nàng biết tôi sống nặng về tình cảm, ắt hẳn sẽ cảm thấy khó xử về chuyện vừa rồi. Nàng lo tôi sẽ suy nghĩ quá nhiều mà bị ảnh hưởng không tốt, thế nên chẳng hề giận gì mà ngược lại còn quay sang an ủi tôi.

Và hai là, tôi cảm thấy mình rất có lỗi với Minh Châu, đúng thật là tôi có lỗi rất lớn trong chuyện này, toàn bộ đều bắt nguồn từ tôi mà ra, không thể biện minh được gì cả.

Để giờ đây phải làm liên lụy đến Tiểu Mai, một lần nữa tôi lại khiến nàng buồn. Rất có thể vừa rồi ẩn sau nét cười dịu dàng là ánh mắt muộn phiền của nàng thì sao?

Lại một lần nữa, tôi sẽ thực hiện nguyên tắc sống của mình, hứa là phải làm, để rồi lại làm Tiểu Mai buồn khổ thêm một lần nữa?

Hay tôi sẽ mặc kệ Minh Châu, mặc kệ đi lỗi sai của mình để không phải có lỗi với Tiểu Mai?

Trời hỡi, lần này tôi biết phải làm sao đây.....?

Một câu hỏi lớn không lời đáp, chỉ có bóng một thằng con trai đang thất thểu đạp xe trên con đường gay gắt ánh nắng của buổi ban trưa, giữa tiết trời mát mẻ của những ngày mùa xuân râm mát bóng cây tươi xanh đầy lá!

Chương 281

Trở về nhà với những suy nghĩ đầy mâu thuẫn cứ lớn vồn trong đầu, tôi mang bộ mặt sầu thảm ngồi vào bàn ăn cơm :

- Ăn đi con, hôm nay sao thế? - Mẹ tôi ngạc nhiên hỏi.
- Dạ... dạ! – Tôi sực tỉnh người.
- Học hành bị điểm thấp à? – Bà nheo mắt hỏi.
- Dạ không, cũng bình thường, con hơi mệt thôi! – Tôi lắc đầu đáp.
- Ừm, vậy ăn nhanh xong lên ngủ trưa đi cho khỏe! - Mẹ tôi thở hắt ra nói, đưa tay xới cơm vào chén cho thằng con trai út.

Bất giác lúc này tự dung tôi muốn quay sang hỏi mẹ rằng... tôi giống ba hay giống mẹ, bởi chẳng biết tôi giống ai mà sao toàn dính tai bay vạ gió vào các cô gái xung quanh. Thế nhưng tôi đẹp ngay được ý nghĩ đó, bởi thế thì khác nào tự nói rằng ba tôi cũng... có quá khứ hào hùng y chang tôi. Không khéo tôi giống ba thật, và chuyện lộ ra thật rằng hồi trước ba tôi cũng hết như vậy thì mẹ tôi nổi cơn tam bành mà cắt cơm cả nhà cũng không chừng.

Ăn trưa xong, tôi thất thểu bỏ lên phòng nằm định ngủ một giấc cho khỏe người, vừa chớp mắt chưa được năm phút thì chuông điện thoại lại reo vang. Và giây lát sau, mẹ tôi gọi từ dưới nhà :

- Nam ơi, bé Mai gọi này!
- “Bỏ xừ, nãy về nhà quên gọi điện! “ – Tôi ngớ người nhớ ra là lúc nãy Tiểu Mai có dặn tôi về nhà phải gọi điện cho nàng vậy mà quên mất, vội bật người dậy nhắc máy lên, không quên nói vọng xuống dưới :
- Con nghe máy rồi, mẹ gác máy ở dưới nha!
- Cái thằng, sợ mẹ mày nghe lén hay sao chứ! - Mẹ tôi đáp rồi gác máy.

Chùng như chắc chắn rằng mẹ tôi đã cúp đường dây ở dưới thì tôi mới mím môi nói :

- Anh xin lỗi, nãy về ăn cơm xong quên gọi cho em!
- Ừ, không sao, em cũng đoán là anh sẽ quên, nên gọi hỏi thăm! – Tiểu Mai nhẹ nhàng nói.
- Bình thường mà, anh định ngủ thôi! – Tôi thở phào nhẹ nhõm vì tưởng bị ăn mắng.
- Vậy anh nghỉ ngơi đi, chiều qua nhà em nhé! – Nàng đề nghị.
- Chi thế? – Tôi thắc mắc rồi lại gạt đầu ngay. - Ừ, chiều ngủ dậy anh qua!
- Hi, vậy được rồi, chiều nói chuyện chút thôi! - Tiểu Mai cười.

Gác máy xuống rồi, tôi định đặt lưng ngủ tiếp để chiều còn qua nhà Tiểu Mai thì chuông điện

thoại lại tiếp tục reo :

- Ơ.... nữa à? – Tôi ngạc nhiên, chả hiểu sao Tiểu Mai lại gọi tiếp.

Thế nhưng người gọi đến lần này chả phải là nàng, mà là thằng Tuấn rách :

- Nam hả? Tối đi tập võ tiếp nha mày! – Nó vào đề luôn ngay khi nghe giọng tôi.

- Mày điên à, tao vừa oánh con nhỏ đó xong, bữa nay mò mặt lên để nó méc ba nó, rồi ổng dập tao ra bã à? – Tôi cự lại.

- Chả sao đâu, con nhỏ nói là cứ tới học đi, cả hai thằng mình luôn! - Tuấn rách tiếp lời.

- Ơ... sao mày biết? – Tôi sững sốt.

- He he, em Thu Sương của tao nãy gọi điện hỏi tao chiều nay anh tao có dạy không, hay cho nghỉ? Thế là tao liền trớ qua chuyện của mình ngay!

- Mà... thôi, tao không học nữa đâu, mày tự đi một mình đi!

- Há? Sao nữa?

- Tối nay tao bận rồi, vài bữa cũng bận, tao nghỉ không học Thái Cực quyền nữa!

- Á à... mày chơi ông à? Mày hứa với tao học cùng tao mà giờ bỏ của chạy lấy người à? Cái thằng thất hứa này!

Thằng Tuấn rách chơi chiều này quá hiểm, phải lúc bình thường là tôi đã vặc lại nó rằng tôi chỉ đồng ý chứ đã hứa hẹn gì là sẽ theo nó đến cùng ở cái lớp học võ kia đâu. Thế nhưng đang bị ấn tượng mạnh bởi vụ thất hứa với Dạ Minh Châu, bây giờ thêm thằng bạn bảo mình thất hứa nốt thì tôi quỳnh lên, chả kịp suy nghĩ gì thêm nữa :

- Rồi, rồi, tối tao đi với mày!

- Nhớ đó mày, tối tao qua rủ mày! – Nó chốt hạ là sẽ qua tận nhà rủ tôi, chắc là do vẫn còn chưa yên tâm rằng tôi sẽ đi theo nó nên qua lôi đầu đi cho chắc.

- Ừm, biết! – Tôi uể oải gật đầu.

- Tốt, biết điều đấy, chừng nào tao cưới Thu Sương thì sẽ phát thiệp mời cho vợ chồng nhà mày tới dự, hê hê! - Thằng này cười ha hả qua điện thoại rồi cúp máy cái rụp.

- “Cười cười con khỉ, chưa đỡ ông nghe đã đe hàng tổng! “– Tôi hậm hực dập máy, bị thằng rách việc này gọi năn nỉ ỉ ôi nên giờ tỉnh cả ngủ, chả có chọn mắt gì thêm được nữa.

Thằng Tuấn rách kể ra cũng khá lạc quan khi mà nó nghĩ rằng nó sẽ tán đổ được Thu Sương, xét về tương quan lực lượng thì nó chỉ được cái học giỏi, còn em kia thì xinh gái nhà giàu, lại thêm khoản kiêu kỳ vô đối nhìn vào là biết thì họa may phước phần ông bà để lại từ đời nào đời nao, thằng Tuấn mới có thể được làm bạn trai nhỏ này.

- “Cơ mà mình cũng hơn gì nó đâu nhỉ? Cũng... tán được Tiểu Mai đó thôi! “– Tôi giật thót người nghĩ lại.

Tiểu Mai tài sắc vẹn toàn, hoàn cảnh gia thế thì khỏi phải bàn tới bởi tôi tự thấy mình chẳng đủ trình nào so với gia đình nàng, lại còn lạnh lùng thông minh thế kia thì thằng nào tu mấy kiếp mới hóa hoàn được nàng để mắt tới, ấy thế mà giờ nàng cũng là bạn gái của tôi rồi. Thế thì hóa ra tôi đã tu tám kiếp rồi à, chỉ thiếu một kiếp nữa là hóa thân thành bồ tát luôn sao?

Tôi thì có phước, vậy còn Tiểu Mai thì sao? Suốt từ nhỏ đến giờ có mấy khi nàng được hạnh phúc trọn vẹn đâu chứ, đến cả chuyện yêu đương còn phải chịu buồn khổ hơn một năm trời, chỉ vừa mới vui vẻ được chưa bao nhiêu lâu thì giờ đây bạn trai mình lại dính tiền án sang một nhỏ khác từ quá khứ. Hỏi nàng có buồn không? Tôi biết Tiểu Mai buồn lắm chứ, mà đầu đuôi toàn do tôi gây ra, bởi tôi trót hứa với Minh Châu thật nhiều mà sau đó cũng quên đi thật nhanh, để giờ đây mang tiếng là bạn trai Tiểu Mai mà lại dính tai tiếng phản bội, bảo sao Tiểu Mai không buồn cho được, chỉ là nàng không biểu lộ ra trước mặt tôi mà thôi.

Nghĩ đến Dạ Minh Châu, tôi cũng thêm thập phần áy náy, bởi đúng thật là tại tôi nên Minh Châu mới vào học cùng trường này, trong khi lẽ ra nếu thi vào trường Chuyên thì chắc là cũng đậu mất rồi.

- Giờ tính làm sao đây? – Tôi nằm xuống giường, vắt tay lên trán suy nghĩ cách giải quyết câu chuyện oái ăm mà tôi trót gieo từ trong quá khứ này.

Bây giờ tôi còn nợ Minh Châu một lời hứa rằng sẽ dẫn đi dạo chơi khắp Phan Thiết, mà đối với tôi hề không hứa thì thôi, còn đã hứa thì phải làm cho bằng được. Chuyện dẫn đi chơi không khó, cái khó là nếu như vậy, tôi sẽ có lỗi với Tiểu Mai, và chắc chắn rằng nàng sẽ rất buồn nếu tôi đi chơi riêng với Minh Châu.

Ngay lúc đó, trong đầu tôi chợt lóe ra một ý nghĩ :

- “Phải rồi, cần quái gì đi chơi riêng, mình cứ rủ Minh Châu đi cùng cả đám luôn, rủ cả tụi Khang mập là ổn thôi chứ gì! “

Chuẩn luôn, tôi đúng là thông minh thiệt, vậy mà trưa giờ cứ nghĩ ngợi mãi mà quan trọng hóa vấn đề lên. Thật ra chuyện tôi hứa với Minh Châu rằng sẽ cùng dạo chơi thành phố cực kì dễ giải quyết mà lại không ngại sẽ có lỗi với Tiểu Mai, đó là tôi, Tiểu Mai, Minh Châu sẽ đi chơi luôn cả nhóm hội bàn tròn, cần thiết thì rủ luôn Sơn đen với bé Trân là được. Vừa giữ lời hứa lại vừa không để Tiểu Mai buồn, đây đúng là cách giải quyết vẹn toàn nhất rồi.

Nghĩ đến đâu thì đầu óc tôi lại càng sáng sủa, khuôn mặt giãn ra cười thoải mái đến đấy, tới nỗi khi tôi xuống dưới nhà rửa mặt để chuẩn bị đi gặp Tiểu Mai thì mẹ tôi ngạc nhiên :

- Có gì vui mà ngủ dậy đã cười nhơn nhơn thế con?

- Dạ không, ngủ xong nên khỏe trong người ấy mà! – Tôi cười toét miệng.

Mang tâm lí cực kì vui vẻ vì mình đã giải quyết mối lo âu trước đó tưởng chừng như không thể xử lí nổi, tôi phóng xe đến nhà Tiểu Mai thật nhanh, hí ha hí ửng nhấn chuông, đợi gặp nàng là báo cáo kết quả ngay :

- Anh đến sớm vậy? - Tiểu Mai bước ra mở cổng, nàng khá ngạc nhiên nhìn tôi đang tươi cười hớn hở lúc này, trái ngược với vẻ ỉu xìu ban trưa.

- Ủ, có tin mừng, hê hê! – Tôi gạt gù vội dắt xe vào sân.
- Tin gì vậy? – Nàng nhìn tôi, ánh mắt cũng thấp thoáng niềm vui.
- Vào nhà anh nói cho, vụ của Minh Châu đã giải quyết xong rồi! – Tôi tự tin đáp.
- Um... thật à? - Tiểu Mai sững sốt rồi theo tôi bước vào phòng khách.

Ngồi xuống ghế salon, tôi chưa vào đề ngay mà nhìn Tiểu Mai chăm chú :

- Ối cha, bữa nay xinh quá nghe!
- Nữa... giống nữa! – Nàng đỏ mặt, đưa tay lấy tách trà đến bàn.
- Thật, đâu có giống! – Tôi cười đáp.

Tiểu Mai cũng cười, nàng lắc đầu không nói gì rồi nhẹ nhàng rót trà vào sáu chiếc tách nhỏ trên bàn, mặc cho tôi đang nhìn nàng lom lom. Thật sự thì thỉnh thoảng tôi có khen Tiểu Mai xinh đẹp trước mặt nàng, còn phần lớn là tôi tự nghĩ thầm trong đầu chứ ít khi nói ra. Bởi nàng đẹp là chuyện hiển nhiên rồi, tôi có nói hay không cũng vậy, hôm nay nàng cũng tóc kẹp mái xõa dài, áo pull trắng ôm dáng, váy hồng chạm gối như thường lệ, thế nhưng tôi vẫn khen lấy khen để. Bởi một nửa rằng tôi thấy nàng đẹp nên tôi khen, nửa còn lại là... tôi muốn làm Tiểu Mai vui hơn trước.

- Rồi, anh định nói chuyện gì? - Tiểu Mai nhấp ngụm trà, quay sang hỏi tôi.
- Ờ... em bảo anh qua để nói chuyện cơ mà! – Tôi vờ phản pháo.
- Thì đúng vậy, nhưng vừa nãy anh nói đã giải quyết xong chuyện của Minh Châu còn gì, em muốn nghe! – Nàng bữu môi nói.
- Em nói trước đi, anh nói chuyện của anh sau! – Tôi cù nhây.
- Thì em cũng định bàn với anh về chuyện này thôi mà, anh cứ nói trước đi, tự dung vui vẻ khoe ra rồi giờ bắt người ta ngồi đợi!
- Hi hi, giống tí mà, nghe anh nói nè, em không phục thì thôi luôn!
- Ủm, anh nói đi!

Trước ánh mắt tò mò thấp thỏm của Tiểu Mai, tôi tí tởn nói ra cách giải quyết của mình, rằng tôi sẽ rủ Minh Châu lẫn nàng, cùng đám bạn thân đi lòng vòng thành phố, vừa kể vừa chắc mẫm tự tin rằng Tiểu Mai sẽ nể phục tôi sát đất.

- Sao em? Vậy là okie luôn đó, chả lo gì nữa, đi chung cả đám cho vui! – Tôi hồ hởi.
-!

Trái ngược với sự mong đợi của tôi, Tiểu Mai chỉ im lặng không đáp, nàng thoáng nhúu mày rồi thở hắt ra, đập tay tôi mỉm cười :

- Em cũng có suy nghĩ như anh, và cũng mong chuyện sẽ được như vậy!

- Thì... cứ vậy mà làm thôi, có gì đâu! – Tôi chung hững.
- Anh không thấy như vậy là đơn giản lắm sao? – Tiểu Mai đưa tay vuốt tóc nhìn tôi.
- Nhất thời tôi chờ người ra trong giây lát vì không hiểu ý nàng đang nói gì :
- Thì... càng đơn giản càng tốt mà, chứ tính chi cho lâu, cày sâu chết lúa?
- Ý em là nếu giải quyết chuyện này gọn vậy thì tốt quá rồi, thế nhưng anh có chắc là Minh Châu sẽ đồng ý không? - Tiểu Mai lại lắc đầu.
- Dĩ nhiên đồng ý rồi, sao em lại hỏi vậy? – Tôi lại càng ngạc nhiên hơn nữa.
- Vì... phải có lí do gì đó, Minh Châu mới gọi anh là đồ phản bội, thái độ gay gắt như vậy thì không phải là ngẫu nhiên đâu! – Nàng ngập ngừng nói.
- Lí do gì? – Tôi đắn mặt ra.
- Có thể... bạn ấy cũng thích anh!
- Phi lí, hết sức phi lí, chỉ mới gặp nhau có một lần từ lâu lắm lắm luôn rồi thì lấy gì mà thích cho được!
- Em cũng muốn là vậy, nhưng cứ có linh cảm sao ấy, như là chuyện này sẽ không giải quyết dễ dàng được đâu!
- Yên tâm, chắc là lúc đó nhỏ này còn bực anh vụ hứa xong chạy luôn nên mới nóng gáy bảo anh phản bội thôi, giờ rủ đi chơi phát là xong!
- Tiểu Mai phì cười, nàng âu yếm nhìn tôi rồi bảo :
- Anh nghĩ đơn giản quá, thật ra em còn khá nhiều điều muốn nói quanh chuyện này đấy!
- Điều gì? – Tôi chung hững, hơi què vì mình bị nói là đầu óc giản đơn.
- Mà thôi, có khi nghe xong anh lại bảo là em già rồi không chừng! – Nàng tủm tỉm.
- Không có đâu, em trẻ mãi không già! – Tôi sốt ruột.
- Hi hi, ngốc, vậy cũng nói được! - Tiểu Mai khúc khích cười.
- Uầy... nói gì nói đi! – Tôi giục.
- Vây nhé, trước tiên, anh có bao giờ hỏi tại sao rằng... em không thắc mắc về vết sẹo của anh không?
- Dĩ nhiên là không, em nghe Minh Châu kể hết rồi còn gì!
- Trước khi được nghe kể kia, như này, Minh Châu nhận biết được anh là nhờ ba điều, một là câu thơ kia, hai là tên anh, cuối cùng là vết sẹo. Thường khi được nhắc đến như vậy, hiển nhiên ai cũng sẽ nghĩ rằng vết sẹo đó phải có gì đó đặc biệt lắm, như là kỉ niệm gắn liền giữa anh với bạn ấy vậy!
- Ừ, thì sao cơ?

- Nhưng em lại không hỏi về vết sẹo, bởi em chú ý rằng Minh Châu nhớ đến anh là nhờ câu thơ kia hơn, còn chuyện anh có sẹo ở bắp vai thì sau ngày anh bị gọi là phản bội cũng chẳng nhớ thêm được gì, vậy nên em nghĩ có hỏi cũng không có kết quả, mà dù có hỏi cũng chưa chắc anh nhớ ra được Minh Châu. Vì lẽ đó, em muốn đợi cho sự việc rõ ràng hơn rồi mới nghe anh giải thích!

- Không ngờ là nhỏ Châu lại kể hết luôn à?

- Ủa, một điều nữa là tại sao anh có thể quên được bạn ấy nhỉ? Chỉ cách nhau có gần một năm thôi mà, lúc chuyển lớp qua A2, anh không nhớ ra được à?

- Không, sao mà nhớ nổi chứ, gặp có một lần, hồi đó Minh Châu thắt tóc hai bím nhìn ngộ lắm, giờ thì để tóc qua một bên vai, lớn quá nên anh không nhận ra nổi. Với cả vừa bị chuyển lớp lạ nước lạ cái, hơi sức đâu mà nhìn!

- Thế còn tên của bạn ấy? Hai người nói chuyện với nhau cũng khá nhiều mà chỉ có mỗi Minh Châu là biết tên anh?

- Thì tại hồi đó tính anh hơi hột, chat chit qua lại thì chỉ gọi nhau bằng nickname chứ ai đâu mà để ý hỏi tên. Với cả nhỏ đó cũng có hỏi tên anh đâu, là anh tự nói ra ấy chứ!

- Ừm.....!

Đến đây thì Tiểu Mai dừng lại nghĩ ngợi một chút, đặt tay lên môi ra chiều suy tư, đôi bờ môi đỏ mọng ánh lên dưới tia sáng lấp ló ngoài cửa sổ, càng nhìn càng dễ thương ra phết. Tôi đang định chồm người đến... hôn vào má nàng thì bất chợt Tiểu Mai lên tiếng :

- Anh có nhớ là anh đã hứa dẫn Minh Châu cùng đi chơi không?

- Ừ, nhớ mang máng! – Tôi ngượng ngáp ngồi xuống, một phen hú vía vì suýt nữa là không kiềm chế được bản thân.

- Phải nhớ là hứa điều gì kia, chứ em lo lắm....! – Nàng đan tay vào nhau.

- Lo gì? Thì hứa dẫn đi chơi thôi mà! – Tôi thắc mắc.

- Thật ra nếu chỉ là hứa nguyên văn như vậy thì không sao, em chỉ ngại... anh thì không nhớ, lỡ Minh Châu... thích anh thật, ép dẫn đi chơi riêng, tự nói ra một lời hứa nào đó chẳng phải của anh thì em không chịu đâu! – Tiểu Mai bĩu môi lo lắng.

- Không có đâu, nhỏ đó đẹp vậy thì đời nào thích anh! – Tôi vội trấn an.

Bất thành linh Tiểu Mai nhìn tôi hỏi :

- Ý anh là sao?

- Sao... gì cơ? – Tôi ngơ ngác hỏi lại.

- Anh bảo Minh Châu vì rất xinh đẹp nên không thích anh phải không? – Nàng nheo mắt.

- Ừ... nhỏ đó... không có ý gì với anh đâu! – Tôi ấp úng.

- Thế tức là tôi không đẹp bằng người ta, nên mới thích anh chứ gì? – Nàng lạnh lùng hỏi.

Đến đây thì tôi ngó người ra mà ôm mặt :

- Trời đất, em nghĩ gì vậy, thế cũng bắt bẻ cho được!

- Chứ còn sao nữa? - Tiểu Mai làm bộ dỗi.

- Nói thật chứ em là mẫu người trong mộng của anh rồi đó, trước đây anh còn chả tin là gặp được người đầu người ơi, ghen cái gì nữa không biết! – Tôi thở vắn than dài.

- Liệu hồn anh đấy! – Nàng lừ mắt nói lại.

- Uầy.....! – Tôi gãi đầu bối rối.

Và Tiểu Mai lại rót trà vào tách, ngồi lặng yên suy nghĩ mặc kệ tôi đang sợ im thin thít phía đối diện. Lúc này, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất :

- “Bỏ xù rồi ba mẹ ơi, uống công ba mẹ sinh ra con là nam nhi đại trượng phu, thế mà giờ đây đã trở thành một thằng sợ vợ chính hiệu, con thật có lỗi với hai người, hic.....! “

Rồi đột nhiên Tiểu Mai lại hỏi tiếp :

- Anh nè, còn chuyện này nữa!

- Gì thế? – Tôi giật mình.

Và ngay sau câu hỏi của nàng, tôi cũng đờ người, đần mặt ra vì quả tình là chưa bao giờ tôi nghĩ đến điều này :

- Minh Châu đã ở Phan Thiết được gần hai năm rồi, chắc cũng thông thuộc đường sá và đi chơi đây đó, không với gia đình thì cũng với bạn bè. Vậy thì lỡ mà có đi chơi, anh còn chỗ nào nữa đâu mà dẫn bạn ấy??!!

Chương 282 :

Tôi đưa tay vỗ trán, tựa ngửa người ra ghế :

- Đúng ha, anh quên mất đi chứ!

Quả tình là Tiểu Mai hỏi rất đúng, cứ cho là Minh Châu đồng ý đi chơi với tụi tôi để tôi có cơ hội chuộc lỗi và giữ được lời hứa của mình thì tôi biết dẫn đến chỗ nào, bởi sống hai năm tại xứ biển Phan Thiết nhỏ xíu này thì quá dư để thông thuộc những nơi có thể dạo chơi được rồi.

Tiểu Mai cắn môi, thoáng suy nghĩ một chút rồi nàng tiếp lời :

- Cũng không sao đâu, đến lúc đó rồi hỏi bạn ấy cũng được, quan trọng là anh phải rủ được Minh Châu nhen, không thì hết có cơ hội giữ lời hứa luôn đấy!

- Ấy cha, làm sao mà rủ được ta? Anh không mò qua A2 nữa đâu! – Tôi thảng thốt.

- Em hiểu, anh sợ quê chứ gì! – Nàng phì cười.

- Thì... lúc đó nhỏ Châu mắng anh giữa hành lang, bọn A2 biết gần hết rồi còn gì nữa! – Tôi rầu rĩ nhắc lại quá khứ đau thương.

- Em sẽ giúp, không sao! - Tiểu Mai hấp háy mắt.

- Giúp sao? Em đi gặp nhỏ đó với anh à? – Tôi mừng rỡ.

- Cũng không hẳn, em chỉ mời bạn đó tới nói chuyện với anh thôi, còn sau đó thế nào thì còn tùy thái độ hai người nữa!

- Ủ, nói chung em cứ mời được là tốt, anh sẽ tiếp chuyện cho, rủ phát là xong chứ gì. À, để anh rủ tụi thằng Khang luôn, cả bé Trần nữa, hen?

- Thôi, chắc gì đã được nhận lời mà rủ tùm lum người!

- Cũng đúng, để mời xong rồi tính, mà chắc là được đó, em yên tâm!

- Em cũng mong vậy, chứ như hồi trưa là thật không biết phải nói gì hết!

- Ừm.....!

Tôi ngượng ngập nhìn sang hướng khác, cảm giác như vừa rồi Tiểu Mai đã trách khế mình vậy. Đang tính lảng sang chuyện khác cho vui thì nàng lại hỏi tiếp :

- Ngày mai có bài kiểm tra Toán đó, anh đã ôn gì chưa vậy?

- Ủ... tí về ôn chút xong ngay ấy mà! – Tôi vội đáp.

- Tối ở nhà ôn bài nha, chuyện của Minh Châu để qua kiểm tra rồi em sẽ giúp! – Nàng dặn dò.

- Giờ anh về coi sơ qua luôn, tối bạn đi tập võ với thằng Tuấn rồi! – Tôi trả lời.

- Cũng được....! - Tiểu Mai thoáng chút buồn trên nét mặt, nhưng rồi lại đứng dậy ngay và tiếp lời. - Vậy anh về học bài nhé, em cũng xem lại cho chắc!

- Ủ, Toán thôi mà, vầy bút tí là xong! – Tôi nói, đứng dậy theo.

Tiểu Mai cầm chùm chìa khóa bước ra cửa, tôi đưa tay định nhấp thêm ngụm trà đào nữa cho đỡ tiếc rồi mới đi theo thì....

- Choeng....! – Âm thanh của chùm chìa khóa đột ngột vang lên.

Tôi sững sốt quay lại, tưởng rằng Tiểu Mai tuột tay vô ý đánh rơi chùm chìa khóa xuống đất thì thấy nàng vẫn đứng yên bất động một chỗ :

- Gì thế? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Em... hơi mệt! – Nàng trả lời, vẫn không nhìn về phía tôi.

Vội cúi xuống nhặt chùm chìa khóa, tôi bước đến cạnh Tiểu Mai, cầm nhẹ tay nàng :

- Sao vậy? Em nhức đầu à?

- Ủa... chắc hôm qua thiếu ngủ, anh... để em tựa một chút thôi, nhé?

Rồi không để tôi kịp hiểu nhiên đồng ý, nàng dựa vào lòng tôi, mắt nhắm nghiền, đôi hàng mi hững hờ khép lại :

- Sao em không ngủ sớm? Hôm qua có bài vở gì nhiều đâu? – Tôi lo lắng. – Hay uống Panadol nhé, hết nhức đầu ngay?!

- Tối qua em nói chuyện với mẹ đến khuya! – Nàng đáp khẽ.

- Ủầy....! – Nghe đến nhạc mẫu tương lai, tôi hết dám trách cứ gì Tiểu Mai thêm nữa.

- Mẹ muốn em về Nhật học, lo em một mình không ai chăm sóc! – Nàng tiếp lời.

- Vậy... em có về không? – Tôi hỏi, bất chợt cảm thấy một nỗi sợ trào dâng.

- Không, em nói rằng tự lo được, cũng được hơn một năm rồi mà!

- Ủ... đúng rồi, trước giờ em cũng sống ở đây mà, có sao đâu!

- Cũng vì em muốn... hai đứa mình ở cạnh nhau nữa!

- Ủm.....!

- Anh sẽ chăm sóc em, đúng không? – Tiểu Mai hỏi qua hơi thở.

- Ủ, dĩ nhiên rồi! – Tôi vội trả lời.

- Dù cho có chuyện gì xảy ra? – Nàng lại hỏi tiếp.

- Ủm, anh hứa! – Tôi quả quyết ngay tức thì.

Tiểu Mai lúc này ngược mắt nhìn tôi, khẽ cười và đưa tay đánh khẽ, sượt qua má tôi :

- Hi, lo mà giữ lời hứa với Minh Châu đi kìa, hứa nhiều quá thì lại không làm được đâu!

Nhìn nàng mỏng manh mỉm cười trong vòng tay, tôi bất giác... nói không chút ngưng ngừng :

- Không, dù anh có hứa với ai chuyện gì, thì lời hứa với em cũng sẽ là quan trọng nhất, anh sẽ đặt lời hứa đó lên hàng đầu và ưu tiên trước nhất!

- Ghê hôn....!

- Ừm, trời đất chứng giám, anh thề trên tính mạng của mình!

- Thôi... đừng thề, em tin anh mà!

Một khoảng lặng lại xuất hiện giữa hai đứa lúc này, và tôi đang ôm trọn Tiểu Mai vào lòng, nàng nhướn đôi hàng mi dài nhìn tôi, và tôi cũng nhìn nàng....

-!

-!

Dường như giây phút ấy, ánh mắt của cả Tiểu Mai và tôi như hòa quyện cùng nhau, và thấu hiểu lẫn nhau. Tôi im lặng, nàng cũng im lặng, xung quanh bốn bề cũng lặng yên không một tiếng động, nếu có chỉ là âm thanh xào xạc nhỏ bé của lá cây trong gió, và vô tình âm thanh nhỏ nhoi hữu tình ấy lại càng làm cho không gian yên ắng hơn nữa.

Không phải là trời xui đất khiến, càng không phải là được dạy dỗ hay làm theo sách vở, mà là tâm ý tương thông, qua ánh nhìn của cả hai, tôi trong vô thức nhẹ cúi đầu xuống.

Thật chậm, tưởng như cũng thật lâu, Tiểu Mai trong ánh mắt như có gì đó thẳng thốt, và rồi nàng dần nhắm mắt lại, chỉ còn đôi bờ mi khẽ khàng chạm nhau.

Làn môi mọng đỏ xinh đẹp này, tôi đã từng say đắm ngẩn ngơ ngắm nhìn không biết bao lần mà chưa hề thấy chán, và giờ đây tôi sắp.....

- Kính.....coong.....!

Tiếng chuông cổng nhà bất chợt vang lên phá tan không gian yên tĩnh trước đó, và cả hai đứa cùng giật mình sức tỉnh.

- Em... khỏe hơn rồi...! - Tiểu Mai đỏ hồng cả gò má, nàng ấp úng.

- Ừ... ừ.... vậy thì tốt.....! – Tôi cũng ngưng ngập không kém.

Tiểu Mai rời tay tôi, nàng nhận lại chùm chìa khóa rồi quay bước ra cổng, mặc tôi đang lăm bằm nguyên rửa trong đầu đứa quái chết giấm nào lại đi phá hoại gia cang nhà người, hỏng mất cả khoảnh khắc lãng mạn này. Chỉ còn thiếu một phần ngàn của giây nữa là hai đứa tôi đã môi kề môi rồi....

- “Ồi đêch.....! “- Tôi thở hắt ra vì vượt mất nụ hôn đầu đời, nhưng một phần lại mừng thầm mà chả hiểu tại sao, hay có lẽ vì tôi đang lo sau khi... hôn nhau, tôi với Tiểu Mai sau đó sẽ không biết phải đối mặt nhau như thế nào.

Cổng nhà mở ra, và tôi há hốc mồm khi thấy... bé Trân đang tíu tít trước cổng :

- Hi, em tới đúng giờ nè chị... ủa... anh Nam, anh cũng ở đây hở?
- Ủm....! – Tôi gằm mặt. – Em tới làm chi thế?
- Sao vậy? Em tới học đàn, chị Mai bảo mà! – Trân ngơ ngác trước bộ dạng bặm trợn của tôi.
- Không gì đâu em, vào nhà đi! - Tiểu Mai lắc đầu mở hết hai cánh cửa ra.

Rồi bé Trân vô tư dắt xe vào nhà, nhoẻn miệng cười nhìn tôi như thường lệ :

- Anh ở chơi à? Chút nghe em đàn nha, bữa giờ em tập nhiều lắm đó!
 - Giờ anh về rồi, có việc bận! – Và tôi bước tới dắt xe ra ngoài cổng.
- Ngang qua cửa, tôi quay sang Tiểu Mai, thoáng ngại ngần khẽ nói :
- Em nhớ nghỉ ngơi nhé, ngày mai Toán cũng dễ thôi, tối ngủ sớm đấy!
 - Ủa.....! – Nàng bối rối gật đầu.
 - Vậy... anh về đây! – Tôi gượng cười, giả lơ như vừa rồi chưa có gì xảy ra.

- Anh về cẩn thận...! – Nàng cắn môi đáp.

-! – Tôi chùng như vẫn chưa chịu về, định nói gì đó mà không biết phải nói gì, cứ đực mặt đứng trước cổng nhà.

-! - Tiểu Mai cũng im lặng, bối rối đan tay vào nhau.

Phải vài giây sau đó, bé Trân mới... lại thêm một lần nữa, cắt ngang giữa hai đứa ;

- Em không có thấy gì đâu, chán hai anh chị quá, ở trong phim là nãy giờ người ta ôm hôn nhau thắm thiết từ đời nào rồi!

Nghe nhắc đến hôn, cả tôi lẫn Tiểu Mai không hên mà giật thót người, riêng tôi thì sực tỉnh mộng mà vội phốc lên xe :

- Thôi chào hai người, về đây!

Rồi chẳng kịp đợi Tiểu Mai và bé Trân nói gì, tôi phóng luôn xe ra đường, chạy thật nhanh cho đỡ ngượng.

- “Ôi đêch... Trân ơi là Trân, em hại anh rồi....! “– Tôi khỏ sở lằm rằm trong miệng mà chẳng biết là mình đang trách bé Trân chuyện gì, bởi lẽ khi bị “cắt hôn “nửa chừng, tôi vừa cảm thấy hụt hẫng lại vừa cảm thấy nhẹ nhõm, vui vui trong lòng.

Hi vọng bữa sau Tiểu Mai đừng nhắc gì đến vụ này, cũng đừng kể cho Trân biết, chứ không là tôi chỉ có nước bách nhục xuyên tim mà độn thổ trốn luôn xuống đất cho đỡ xấu hổ. Chứ ai đời còn học sinh mới nứt mắt có tí tuổi đầu đã bày đặt.... hôn...!

Thế nhưng một nụ hôn thì có cần quy định lứa tuổi chẳng? Tình yêu có nhất thiết phải ở trong một định mức, một giới hạn nào chẳng?

Về đến nhà mà vẫn còn tim đập chân run, tôi cứ thần thơ đi ra đi vào, vừa vui vừa lo mà chả biết tại vì làm sao mà tôi lại có cảm giác này. Mãi đến khi thằng Tuấn rách í ới gọi trước cửa thì tôi mới tỉnh hồn mà dắt xe trở ra ngoài :

- Đi chú, bữa nay tao sẽ quyết tâm chăm chỉ tu luyện để tán đổ em nó! - Thằng này ba hoa.

- Ủ... ừ...! – Tôi nói băng quơ.

- Sao đấy? Không muốn đi à? – Nó thắc mắc.

- Đâu có, đi thôi, trễ rồi! – Tôi lắc đầu lia lịa, hầy còn đang trong tình trạng rối loạn tâm lí.

Chùng như thấy tôi có vẻ vẫn còn ngu lâu, thằng Tuấn bèn đập vai tôi bảo :

- Ê, nhìn xem bữa nay anh mày có điều gì khác biệt!

- Có gì là có gì? – Tôi ngơ ngác.

- Hé hé, phải cảm nhận, đừng nhìn bằng mắt thường con ạ! – Nó cười đều cẳng.

Phải lúc bình thường là tôi đã nạt thằng này một chập rồi bỏ đi trước từ đời tám hoánh rồi, thế nhưng đang khủng hoảng tâm lí, tôi liền nhắm tịt mắt lại mà... dùng “tâm nhãn” cảm nhận theo lời thằng rách việc.

- Chả có gì sất! – Tôi mở mắt ra nói.

- Thằng ngu này, mày không nghe mùi thơm à? - Tuấn rách quắc mắt.

- Ó...trời đất, mày điên à, có ai tập võ mà lại đi xúc nước hoa như mày không? – Tôi ngớ người.

Hóa ra thằng Tuấn bảo tôi đừng nhìn bằng mắt thường mà phải cảm nhận, tức là bảo dùng... khứu giác mà hít lấy hít để cái mùi nước hoa sực nức của nó chứ chả có phải cảm nhận bằng tâm nhãn cái quái gì cả.

- Hê hê, như dzậy nó mới sốc mậy, thử tưởng tượng coi, tập võ ai nấy cũng đổ mồ hôi đầm đìa, có người hôi đầu, hôi chân hôi tay, hôi... nách. Riêng tao thì vẫn đẹp trai phong độ, thơm phức giữa bao người! – Tuấn rách vung tay chém gió.

- Tao lạy mày, bố thằng bệnh! – Tôi lắc đầu nhìn thằng bạn mình dạo này xử sự hết như bị bại não.

- Thôi, đi thôi chú em, đến nhà vợ của anh nào! – Nó búng tay cái chóc rồi đập xe vọt đi.

Thầm lắc đầu chán nản vì trò mèo của thằng này, tôi cũng phóng xe chạy theo nó, dù sao cũng cảm ơn vì nhờ nó mà tôi tạm quên đi chuyện “hụt hôn” lúc chiều.

Đến địa điểm tập Thái Cực quyền hôm trước là nhà của Thu Sương, hai thằng tôi xuống xe dắt bộ vào sân. Chỉ có duy nhất thằng Tuấn rách là hiên ngang ưỡn ngực xăm xăm bước vào hang cọp, chứ riêng tôi là điệu bộ lăm lăm chỉ biết cầm mặt đi lùi thủi theo thằng bạn mình chứ không dám hó hé gì sất bởi trước đó một buổi tôi đã đại náo sân tập này bằng cách đả bại ái nữ của sư phụ một cách chóng vánh và bất ngờ nhất.

Vào đến sân tập, mọi người xung quanh bắt đầu xì xào và lén đưa mắt dòm hai thằng tôi lăm lét,

chỉ riêng mỗi anh sư huynh hôm nọ là bước tới tươi cười nhã nhặn :

- Mới tới à? Hai đưa đến bàn kia lấy võ phục rồi tự khởi động cho nóng người nhé, tí nữa vào tập cùng mọi người!

- Dạ, bữa nay sư phụ có tới không anh? - Thằng Tuấn rách nhận vợ ngay, dù nó chưa hề biết mặt sư phụ là ai và cũng chưa bái sư lần nào.

- Có chứ, sư phụ đang ở trong nhà! - Anh này gật đầu đáp.

Chẳng đợi thêm lúc nào nữa, Tuấn rách phóng ngay đến cái bàn kê ở góc sân, nơi có mấy bộ võ phục đang xếp ngay ngắn bên trên, và chẳng phải ai khác hơn, nhờ Thu Sương đang ngồi tại bàn làm nhiệm vụ điểm danh và... kiểm kê sổ sách.

- Cho anh hai bộ đi em! - Tuấn rách nói ngay.

- Không có cho, đóng tiền mới đưa! - Thu Sương nhún vai nói.

- Thì... bữa anh đóng tiền rồi mà! - Thằng này chung hững.

- Hi, thì em nói nộp tiền học mới có võ phục mà, chứ đâu có tặng không được, phần của anh nè! - Con nhỏ mỉm cười.

Trong khi thằng Tuấn khoái chí nhận võ phục hết như nhận... lễ phục áo cưới từ tay Thu Sương thì tôi vờ không thấy gì, cứ đứng yên bất động tại chỗ :

- Của anh nè, anh Nam! - Thu Sương chìa bộ võ phục ra trước mặt rồi.

- À... ừ, cảm ơn! - Tôi bối rối nhận lấy.

- Hi...! - Con nhỏ nhìn tôi cười bí ẩn rồi quay lưng bỏ đi, để nhiệm vụ điểm danh cho người khác.

- Mà thấy chưa, em nó ngồi đợi tao tới để tặng quần áo thôi đó, hé hé! - Thằng Tuấn tiếp tục tưởng bở.

- Ủm... mặc lẹ rồi vô khởi động đi! - Tôi ừ đại cho qua chuyện, trong bụng thắc mắc chẳng hiểu Thu Sương cười với tôi vụ gì mà không phải là sẵn tới hung hăng đòi đánh nhau như hôm bữa.

Và một chốc lát sau đó, tôi đã hiểu tại sao nhờ Thu Sương này cười với tôi, bởi một lẽ duy nhất, tôi đang ở trên đất khách, lần trước vô tình đả bại ái nữ của vị sư phụ Trần gia kia, mà lại là thằng võ sinh Vịnh Xuân quyền duy nhất ở giữa bao người của môn phái Thái Cực quyền này, vậy nên phạm cái gì càng hiểm thì lại càng... gây sự chú ý.

Chương 283 :

Sự nghiệp học Thái Cực quyền bất đắc dĩ của tôi chỉ kéo dài vồn vẹn trong hai ngày, ngày đầu tiên là đả bại ái nữ môn phái này, ngày thứ hai là....

- Ê mày, sư phụ ra kia! - Tuấn rách huých cùi chỏ vào hông tôi khi hai thằng vừa khởi động xong đang ngồi tập trung ở giữa sân cùng mọi người.

- Ủm, thấy rồi! - Tôi gật đầu nhìn theo hướng tay chỉ của thằng bạn.

Vị sư phụ Trần gia Thái Cực quyền đạo mạo bước vào lớp, tôi trông vị này dáng người quắc thước và thập phần khoan thai, bước đi rất thư thái nhẹ nhàng, hết như vừa đi vừa kết hợp bộ pháp vậy, hoàn toàn không cảm nhận được một chút lực trọng trường nào trong từng bước đi của người này. gương mặt có phần thâm trầm ẩn sau ánh nhìn thân thiện cùng nụ cười hiền hòa, chắp hai tay sau lưng trong chiếc áo sơ mi dài tay kiểu Trung Quốc, tôi ước chừng vị sư phụ này khoảng trên dưới bốn mươi tuổi.

Trần sư phụ đứng đỉnh bước ra sân tập, đưa mắt nhìn hết một lượt mọi người trong sân, thoáng dừng lại vài giây ở chỗ hai thằng tôi đang đứng rồi cất tiếng :

- Mọi người khởi động hết rồi chứ?

- Dạ rồi, sư phụ! - Tất cả đồng thanh đáp.

Từ trẻ con, thiếu niên, thanh niên đến cả người lớn trung niên cũng đều gọi vị này là sư phụ, đây là một điều không lấy gì làm lạ lòng khi gia nhập vào một võ phái có tính cổ truyền. Và trong sân lúc này, chỉ có một điều lạ lùng, đó chính là... tôi.

Vì khi mọi người gọi vị này là sư phụ, thì tôi lại gọi là... thầy!

- Dạ rồi, thầy! - Tôi trả lời khi được hỏi, thằng Tuấn rách không để ý cách xưng hô của tôi, nó vẫn gọi vị trưởng tràng trên sân là sư phụ.

Ngay tức thì, hết thầy mọi người đều quay sang nhìn tôi bằng một ánh nhìn của xã hội dành cho một thằng lạc loài không cùng đồng loại.

- Thằng này gan, nó tưởng đi học trên trường hay sao mà! - Một ông mãnh con xì xào.

- Sắp bị sư phụ xử đẹp rồi! - Người khác thì thào.

Tuấn rách không hiểu mô tê gì sất, nó cũng há hốc mồm nhìn mọi người xung quanh rồi quay sang nhìn tôi, cũng hùa theo mà xúi :

- Gọi sư phụ đi, học võ mà mày!

- Im! - Tôi nhăn mặt đáp khế.

Trần sư phụ nhìn tôi đăm đăm rồi quay sang Thu Suong, khi thấy ái nữ của mình cười gật đầu thì ông ấy mới bước lại gần tôi, ôn tồn cất giọng hỏi :

- Sao con gọi ta là thầy?
- Dạ... con đã có sư phụ rồi! – Tôi lí nhí đáp.
- Trước đây đã từng học võ? - Trần sư phụ hỏi tiếp.
- Dạ! – Tôi gật đầu.
- Vịn Xuân quyền?
- Dạ, sao... thầy biết?!
- Chuyện của con, ai mà chẳng biết!

Nói rồi Trần sư phụ vỗ vai tôi cười lớn khiến tôi đỏ mặt ra chả biết nói gì, nhỏ Thu Sương lúc này lại bắt thần chen vào :

- Học võ rồi khác lại muốn vào đây học tiếp, hay là thích chúng tớ, anh Nam?

Tôi giờ đây chỉ biết há hốc mồm ra với con nhỏ xinh xắn kiêu kỳ đang châm dầu vào lửa phía đối diện :

- “Ờ cái đêch.....! “

Quả thật chuyện một người học nhiều loại võ công thì không ai cấm, nhưng ở các môn phái mang tính chất cổ truyền và có tiếng tăm thì việc võ sinh của mình sang phái khác học thêm, hơn thế nữa lại còn đả bại võ sinh bên đó thì gần như là gửi thư tuyên chiến, mang ý đồ muốn hạ bệ võ đường vậy. Tôi biết tình hình mình lúc này đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc khi xung quanh mình, ngoài thằng bạn đang đỏ mặt ra thì hết thầy còn lại đều là... những người không có mấy thiện cảm với tôi.

Thử tưởng tượng mà xem, một thằng chân ướt chân ráo vào ghi danh học võ, giả vờ mình chưa biết võ công, rồi ít phút sau đó đánh bại môn sinh trong phái bằng một loại quyền pháp lạ hoắc, ai cũng sẽ nghĩ rằng thằng này một là thích chúng tớ bản thân, hai là muốn... ăn cắp bí quyết bản phái.

Thế nên lời của nhỏ Thu Sương lúc này là hoàn toàn chính xác, đẩy tôi ngay vào vị thế tình ngay lí gian, may thay Trần sư phụ đã nghiêm mặt nạt ái nữ của mình :

- Thu Sương, đừng lộng ngôn!

Nhỏ Thu Sương lúc này ra chiều bất mãn lắm, xụ mặt xuống vờ dỗi rồi khoanh tay lại hừ một tiếng, đưa mắt nhìn tôi đầy nộ khí, hiển nhiên tôi biết nhỏ này còn cay vạ bị tôi tốc chiến tốc thắng lắm, nhưng chẳng thể ngờ là trên đời lại có một đứa con gái hiếu chiến và hung hăng đến như vậy.

Mặc kệ đám đông võ sinh đang xì xào xung quanh, Trần sư phụ nhìn tôi hỏi :

- Lần trước là Thu Sương sai, ta xin lỗi con, lần này ta chỉ muốn hỏi, con thật muốn ghi danh học Thái Cực quyền?
- Dạ... đúng...! – Tôi ấp úng trả lời, trong đầu thầm nghĩ đến vụ thỏa thuận với thằng Tuấn rách

là đi học cùng nó, thế nên đành phải gật đầu xác nhận.

- Nếu vậy con phải gọi ta một tiếng là sư phụ! - Vị này tiếp lời.

Vâng, lại một lần nữa tôi lâm vào thế bối thủy trước mặt là địch sau lưng là sông, nếu tôi muốn đi học Thái Cực quyền cùng chung với Tuấn rách cho thằng này có bạn có bè thì tôi phải gọi Trần sư phụ một tiếng là “sư phụ “. Thế nhưng ngay từ nhỏ tôi đã xác định, sống là truyền nhân ở phái Vịnh Xuân thì chết cũng có tên trong một nhánh gia phả của Vịnh Xuân quyền phái, nếu chỉ là xem qua các môn phái khác thì được, tuyệt đối không có chuyện nhận thêm một người nữa là sư phụ. Bởi ở quê nội, người đã dạy dỗ thằng nhóc yếu ớt năm nào là tôi thì muôn đời tôi vẫn gọi người là sư phụ.

Thế nên chẳng biết lấy dũng khí ở đâu ra, tôi cương quyết nói ngay :

- Đòi này con chỉ bái một người làm sư!

- Vậy con không học ở đây được rồi! - Trần sư phụ lắc đầu đáp.

Quay sang nhìn Tuấn rách, thấy thằng này mặt chảy dài ra như trái dưa leo nom đến tội nghiệp, tôi đâm ra bùi ngùi, bèn gãi đầu đề nghị :

- Nhưng... con muốn học....!

- Gọi ta là sư phụ, và tuyệt đối không dụng Vịnh Xuân ở đây, con sẽ là võ sinh của Thái Cực quyền, còn ngoài đời thì sao cũng được!

- Con.... gọi bác là thầy, được không thầy?

- Nếu là học văn hóa ở trường thì con sẽ có rất nhiều người thầy, còn như con đã nói, sư phụ thì chỉ có một thôi!

Trần sư phụ cười cười nhìn tôi mà giống như đang bức tử, bây giờ tôi mà bái vị này làm sư thì là đại nghịch bất đạo với sư phụ ở nhà, mà bỏ thôi không học nữa thì là thất ngôn bất nghĩa với thằng bạn. Tình thế oái ăm này do nhỏ Thu Sương đầu têu gây ra này đã khiến tôi nhất thời chết đứng vì chẳng biết nên làm thế nào, thêm cả nhiều người xung quanh đang nín thở hồi hộp đợi xem kịch hay càng khiến tình hình thêm phần căng thẳng.

Có thể bạn đọc sẽ nghĩ rằng tôi đang quan trọng hóa vấn đề và làm quá lên chuyện bái sư xưng thầy, thế nhưng ở góc nhìn cá nhân tôi và một số võ phái cùng các hệ nhánh của chúng, thì việc gọi một người là sư phụ không phải chỉ đơn giản là đóng tiền vào học, rồi gọi thầy mình là sư phụ được. Thầy là người hướng dẫn, dạy dỗ ta ở một phương diện nào đó, và ta có thể có nhiều người thầy trong đời. Còn sư phụ thì với tôi chỉ có một, là người hiểu rõ đồ đệ của mình và biết cách truyền dạy cho nó những gì tốt nhất và tinh túy nhất.

Quay trở lại với tình thế lúc này, khi mà tôi đang toát mồ hôi hột vì khó xử, Tuấn rách thì gãi đầu gãi tai thiếu điều định bỏ về quách cho đỡ nhục, mọi người xung quanh thì nhìn đăm đăm. Thu Sương ra chiều thích thú lắm, hóa ra con nhỏ này gọi tôi đến tiếp tục học là để móc với ba mình rồi mượn gió bẻ măng, nhờ chương môn nhân xử lý thế lực ngoại đạo.

-!

-!

Trông thấy bộ dạng đau khổ của tôi, Trần sư phụ vẻ như hiểu rất rõ tình thế lúc này, và đã nói ra một lời đặc ân hiếm thấy :

- Cũng được, con có thể gọi ta là thầy, đồng thời có thể học Thái Cực quyền!

- Dạ... thiệt hả thầy...?? Con cảm ơn thầy nhiều.. ! – Tôi mừng rỡ hết lớn cảm ơn rồi rít, phen này thì vừa không làm phật lòng thằng Tuấn mà lại còn được nhận vào võ phái nữa.

Hết thấy mọi người ngay tức thì đều ngạc nhiên không kém, nhỏ Thu Sương thì trơ mắt nhìn ba mình mà chả hiểu mô tê gì sất, mấp máy môi định ngăn cản nhưng không dám hó hé nửa lời, Tuấn rách thì vỗ tay bôm bốp một mình giữa đám đông.

Trần sư phụ khoát tay ngăn lại tiếng xì xào bàn tán vừa rộ lên rồi từ tốn tiếp lời :

- Con thấy vòng thái cực đồ giữa sân chứ?

- Dạ thầy! – Tôi đáp, đưa mắt nhìn về biểu tượng âm dương thái cực trên nền đất ở giữa sân tập.

- Ta và con chia nhau đứng ở cực dương và âm của thái cực đồ, chân không rời khỏi vòng tròn âm dương! – Trần sư phụ nói.

- Dạ... chi thầy? – Tôi ngơ ngác.

- Trong vòng mười chiêu, nếu con có thể làm ta dịch chân ra khỏi vòng tròn thì con là người duy nhất ở đây được đặc cách gọi ta là thầy, và dĩ nhiên sẽ được học Thái Cực quyền của Trần gia!

- HẢ? Mười... mười chiêu?

- Ủm, sao? Hay là mười lăm?

- Không, ý là con... con được dùng Vịnh... à, dùng võ của con chứ?

- Ủm, tất cả những gì con có thể làm, chỉ cần ta dịch ra ngoài vòng tròn thì con thắng!

-!

- Không cần suy nghĩ đâu, đây là cơ hội duy nhất của con đấy!

- Dạ.... chịu....!

Đám đông tách ra nhường đường cho hai nhân vật chính tiến về phía sân tập rồi nhanh chóng quây lại thành một vòng tròn lớn xung quanh, hồi hộp căng mắt theo dõi trận đấu hi hữu có một không hai này.

Trần sư phụ ung dung bước vào cực dương màu trắng của thái cực đồ, tôi khá lúng túng đặt chân vào cực âm màu đen, thầm lo lắng khi nhớ lại cuộc nói chuyện 4 năm trước giữa tôi với sư phụ.

Đó là một chiều mát trời, khi tôi đang ngồi gặm bánh mì sau bữa tập với một nhân e ằm hết cả tay, sư phụ tôi thì khoan khoái nhấp từng ngụm trà nóng hổi cạnh bên :

- Oàm... sư phụ, Vịnh Xuân mình thì là vô địch đúng hem?

- Sao con nghĩ vậy? – Sư phụ tôi cười hỏi lại.
 - Thì con thấy võ mình xịn quá chừng mà! – Tôi thủng thẳng đáp.
 - Không hẳn đâu, trên đời không có gì là tuyệt đối cả, núi cao vẫn có núi cao hơn! – Sư phụ cười khà khà xoa đầu tôi.
 - Vậy... Vịnh Xuân mình sợ phái nào nhất hả sư phụ?
 - Ừm... không hẳn là sợ, mà chỉ là khắc tinh thôi!
 - Vậy phái nào là khắc tinh của mình?
 - Xếp nhất là Nhu Đạo, sau đó là Thái Cực quyền!
 - Sao lại là Nhu Đạo?
 - Khi nào con gặp người học võ này sẽ biết, khắc tinh hàng đầu của Vịnh Xuân phái đấy!
 - Vậy còn Thái Cực quyền thì sao? Con xem phim, thấy võ này chậm rì mà??!!
 - Sai rồi, Thái Cực quyền là đỉnh cao của tất cả tuyệt học đấy, nếu gặp đúng người thì.....!
 - Thì sao sư phụ? Mà so sánh thì bên nào mạnh hơn?
 - Về bản chất, Vịnh Xuân và Thái Cực có khá nhiều điểm tương đồng nhau, Vịnh Xuân chí nhu chí cương, còn Thái Cực thiên về phần nhu, nhưng lực cương mãnh trong nhu phát ra lại rất thống và rất kinh!
 - Thống.... kinh.....?
- Trước vẻ mặt ngơ ngác của thằng đồ đệ nhỏ tuổi, sư phụ tôi lắc đầu cười xoa, ung dung nhấp ngụm trà rồi mới tiếp lời :
- Con biết ngọn giáo mạnh nhất và thuần khiên cứng nhất chứ?
 - Dạ biết!
 - Ừm, nếu cả hai chạm nhau thì kết quả là đồng quy ư tận!
 - Ý sư phụ là Vịnh Xuân với Thái Cực gặp nhau thì cả hai cùng chết à?
 - Không hẳn, giáo mạnh nhất có thể đâm thủng khiên cứng nhất, nhưng khiên cứng nhất cũng có thể chắn gãy giáo mạnh nhất. Còn về so sánh thì nếu Vịnh Xuân là giáo thì Thái Cực cũng là giáo, Vịnh Xuân là khiên thì Thái Cực cũng là khiên!
 -!
 - Nếu giáo đánh giáo, khiên đánh khiên, theo con khi nào thì có một bên thắng?
 - Con... không biết!

Đến đây thì sư phụ tôi trầm giọng, người nhìn thẳng vào mắt tôi và dặn từng lời một :

- Giáo nào sắc nhọn hơn, khiên nào cứng cáp hơn sẽ thắng!
- Tức là.....?
- Sau này, nếu con gặp người nào đó xuất thân từ Thái Cực quyền thì trừ khi nắm chắc phần thắng trong tay, không thì đừng đánh, nhất là với những người đã tập luyện lâu năm!
- Dạ.....!
- Lẽ thường thiên tài thì cũng không bì lại được với kinh nghiệm, nhớ rõ điều đó, nếu phải đánh với một võ sư Thái Cực có thâm niên, kết cục của con là thất bại!
- Con... nhớ rồi!

Chùng như vẫn chưa cảm thấy thoải mái lắm, tôi lại hỏi sư phụ :

- Vậy giả như con gặp Thái Cực quyền, có cơ hội cho con chiến thắng không?
- Hoàn toàn không, nếu có thì là rất ít! - Người lắc đầu đáp.
- Giả như có phần rất ít thì con phải làm sao? – Tôi ương bướng tiếp tục tò mò.
- Lấy tốc độ bù vào khoảng cách! – Sư phụ trả lời.
- Vậy thôi hử? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

Sư phụ không tiếp tục giải đáp cho thắc mắc của tôi, mà chỉ cười hiền từ xoa đầu tôi bảo :

- Còn lại thì phải xem ngộ tính của con rồi, đệ tử ngốc à!

Sau hôm ấy, tôi cứ canh cánh mãi trong lòng vấn đề này, đó là với bản tính háo thắng của mình, tôi không đời nào chấp nhận được chuyện Vịnh Xuân lép vế trước bất kì võ phái nào khác. Thời gian dần trôi, tôi lớn lên theo năm tháng, thế nhưng trong tâm tưởng vẫn giữ nguyên quan điểm đó, đến tận ngày hôm nay, tôi - một thằng con trai học lớp 11 vẫn nghĩ rằng : Vịnh Xuân quyền là vô địch thiên hạ, không hề có chuyện thủ bại trước bất kì địch thủ nào.

Mùa hè lớp 9, tôi đã bại Phệ đầu lĩnh của võ Tây Sơn một cách dễ dàng, mùa hè lớp 10 tôi hạ gục A Lý của Thái Lý Phật dù có hơi chật vật, và gần đây nhất tôi đã đập toi tã thằng Minh Huy của Đài Quyền Đạo. Ngay lúc này, tôi dù có hơi lo lắng nhưng đã mạnh nha trong đầu một ý nghĩ rằng, tôi sẽ thêm vào danh sách liên tục toàn thắng của mình một đại diện bị đánh bại nữa của Thái Cực Quyền.

Ôi... tôi của ngày ấy, nông nổi và hơi hợm, chỉ qua những lần chiến thắng may mắn với những địch thủ cùng tuổi mà đã tự kiêu tự đại coi trời bằng vung, cho rằng bản thân mình sẽ mãi mãi chiến thắng. Dù đã cố nén mình sau lớp vỏ bọc khiêm tốn và phớt đời, thế nhưng tôi vẫn thừa nhận rằng mình ham mê vị trí độc tôn đứng trên tất cả hơn bất kỳ ai, tôi muốn mình là lãnh đạo, làm gì cũng phải xếp nhất.

Tôi có khiêm tốn thật đấy, với bạn bè, với Thu Sương, chính ra là với những địch thủ yếu hơn mình, tôi chỉ là một cầu thủ lớn của những trận bóng nhỏ, và cái khiêm tốn của tôi đích thực là một cái tên được đặt cho phần tự kiêu trong mình.

Học kì II của năm lớp 11, tôi lần đầu tiên nếm mùi thất bại ở khía cạnh võ thuật, một thất bại toàn diện nhưng lại thập phần tâm phục khẩu phục mà không hề có một chút bất mãn nào.

Chương 284

Giữa sân đấu lúc này, tôi- thằng con trai lớp 11 háo thắng và tự kiêu, có 10 chiêu để đẩy đối thủ trước mặt mình ra khỏi thái cực đồ nếu muốn được ở lại học võ. Trần sư phụ vẫn giữ thái độ ung dung nhàn nhã ở phần cực dương đối diện.

Về căn bản thì thế thủ của Vịnh Xuân quyền và Thái Cực quyền khá giống nhau vì cùng là nội gia quyền, thế nên không lạ gì khi cả tôi và Trần sư phụ đều hình thành thế thủ đồng loạt và nhịp nhàng, cùng thu tay lại chuẩn bị bắt đầu trận đấu.

Không biết Trần sư phụ sẽ có đối sách gì, chứ riêng tôi thì ngay từ khi nhận lời thách đấu đã vạch ra sẵn lối đánh chiến thuật của mình. Đó là sử dụng tốc độ cao cùng áp sát rồi tung đòn dứt điểm, đó là cách đối phó duy nhất tôi có thể nghĩ ra. Về tốc độ cao, tôi có thể sử dụng bài 108 mộc nhân hoặc tam tinh quyền, bởi tam tinh quyền vốn là những cú đấm đứng liên hoàn rất đặc trưng của Vịnh Xuân quyền. Và nói đến đòn dứt điểm thì tôi cho rằng không có gì thích hợp hơn Nhất Thốn Kinh, dẫu sao trước mặt tôi cũng là một vị sư phụ, thế nên giả như tôi có phát kinh thì cũng không gây nguy hại gì đến đối thủ cho lắm.

Vâng, tôi tính xa đến thế đấy, tính cả đến nước lo lắng cho đối thủ mà quên mất đi nhìn lại bản thân mình, không hề biết người biết ta.

Cũng chả rõ là làm sao khi mà trước mặt những đối thủ khác, tôi rất điềm tĩnh và phân tích kĩ càng, còn giờ đây đối mặt với một vị sư phụ đích thực thì tôi lại cảm thấy háo hức và phấn khởi, rất muốn “chứng tỏ bản thân” ngay giữa đám đông đang nhìn vào lúc này.

Anh sư huynh đứng giữa hai bên, đưa tay lên cao bắt đầu đếm ngược :

- Ba..hai... một...Bắt đầu!

Ngay sau hiệu lệnh phát chiến, tôi tức thì dịch chân áp sát đối phương và tung ra Tam tinh quyền mà không hề do dự. Bản chất của Tam Tinh quyền là những đòn đấm liên hoàn ở phía chính diện với tốc độ cao, thường thì đối mặt với tình huống này, những người khác sẽ lùi ra để tránh giao tranh trực tiếp mà dụng lực dả lực.

Thế nhưng Trần sư phụ lại khác, người này bình tĩnh đến lạ thường, chỉ khẽ lùi người một chút rồi dùng tay gạt nhẹ toàn bộ những cú đấm của tôi ra ngoài :

- Chát...chát....chách.....viu....viu.....!

Thề rằng lúc đó trên gương mặt tôi sẽ là một dấu hỏi to tổ tướng, bởi đây là lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận rõ ràng những đòn quyền của mình đang... tan biến vào khoảng không gian vô định. Càng đánh tôi càng bị hóa giải, toàn bộ cú đấm tôi tung ra đều bị Trần sư phụ thông thả tiếp nhận rồi lái lực sang một bên, đưa đầu quyền của tôi hướng vào hư không rồi mất hút.

Như vẫn chưa tin vào sự thật đang diễn ra trước mắt mình, tôi lại càng đánh nhanh hơn nữa, và lần này vẫn hết như lần trước, quyền pháp Tam Tinh của tôi dễ dàng bị hóa giải một cách đầy hư ảo, cứ như đối thủ trước mặt tôi lúc này chỉ đơn giản là không khí vậy.

Nhận thấy vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, Trần sư phụ khẽ cười :

- Còn sáu chiêu!

Tôi có điên tiết không? Hoàn toàn không, nhưng tôi lại nóng gáy vì chưa bao giờ đòn đánh của mình lại mất đất dụng võ đến vậy. Không sử dụng Tam Tinh quyền nữa, tôi sử dụng ngay Hạc quyền mổ vào giữa chấn thủy của Trần sư phụ với ý định nửa chừng sẽ biến chiêu mà dụng Báo quyền để đánh vào mặt đối phương. Thế nhưng....

- Cốp....!

Hạc quyền của tôi lại bị Trần sư phụ đánh bật lên trên, tiêu tán đường luôn ý nghĩ biến chiêu Báo quyền của mình. Khá lúng túng với tình huống này, tôi nhất thời không biết phải làm gì tiếp theo, bèn bất nhẫn lùi về lại thế thủ.

- Còn năm chiêu! - Trần sư phụ đưa mắt nhìn tôi.

Khỏi phải nói đám đông xung quanh lúc này đang phấn khích cỡ nào khi chứng kiến vị sư phụ của mình đang hoàn toàn đỉnh đặc ung dung dẫu cho bao đòn thế như bão táp của tôi đánh vào. Thu Sương thì miễn bàn, con nhỏ cứ nhìn tôi ra chiêu đặc ý lắm, mặt thì hếch lên kiểu muốn nói:

- “Hôm bữa anh đánh tôi hả, bữa nay cho chừa nhé! “

Mặc kệ Tuấn rách đang lúng túng không biết cổ vũ cho bên nào vì một bên là sư phụ một bên là bạn, tôi chỉ hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi nghĩ thật nhanh các bước tiếp theo trong đầu.

Đợt tấn công đầu tiên, tôi hoàn toàn sửng sốt khi chứng kiến toàn bộ đòn thế của mình đều bị Trần sư phụ hóa giải tiêu tán tất cả vào khoảng không xung quanh, cảm giác hết như tôi đang... đám gió vậy. Và giây phút này đây, tôi đã bắt đầu toát mồ hôi hột khi nhận thấy đối thủ trước mặt mình đang vững như bàn thạch và sừng sững như một ngọn núi, dù rằng Trần sư phụ đang rất ung dung thư thái.

- “Thái Cực quyền là đây sao? “ – Tôi vừa kinh hãi nhớ lại lời dặn trước đây của sư phụ, vừa thảm nể phục đối thủ trước mặt mình lúc này.

Phải làm sao với một đối thủ không hề tấn công, mà lại là người hóa giải toàn bộ đòn tấn công của mình?

Chỉ có duy nhất một phương án duy nhất, đó là không ngừng tấn công, muốn phá vỡ thế thủ thì chỉ có tấn công, và cũng vì tôi là thằng đang được thử thách chứ không phải là Trần sư phụ.

Chỉ còn năm chiêu để tôi có cơ hội đẩy đối thủ ra khỏi thái cực đồ, không thể tấn công trực tiếp được thì đành tấn công gián tiếp, tôi quyết định Tầm Kiêu rồi Niêm Thủ.

Và đó là... cái dốt của tôi, bởi cùng một nhà nội gia quyền đánh nhau thì dụng Niêm Thủ với người tập Thái Cực quyền cũng giống như... đưa mặt ra làm bịch bông cho người khác đánh vậy.

Nhưng tôi lúc này thì đâu biết điều đó, chỉ bậm môi rồi lại lướt bộ, tiến tới áp sát sử dụng một cú đâm thẳng vào giữa ngực đối thủ. Không ngoài dự đoán, Trần sư phụ tiếp tục dụng tay đỡ gạt

hóa giải lực đánh của tôi sang bên. Chỉ chờ có thế, tôi ngay lập tức nương theo tay của đối thủ mà đẩy luôn tay Trần sư phụ đặt chéo ngang tay còn lại.

- Chách! – Tay của đối thủ đã bị khóa lại theo hình chữ thập, và ổ khóa là tay trái của tôi.

Niêm Thủ đã được thi triển, tình thế bây giờ chỉ cần Trần sư phụ nhúc nhích hay cử động thì tôi đều có thể biến chiêu mà chuyển sang đòn đánh, kế ngay sau đó có thể lập tức rút về lại thế khóa, chuyển sang trạng thái đánh liên hồi và bức đối phương vào chỗ bị động rồi thua cuộc.

Đó cũng chỉ là... suy nghĩ của tôi, hay nếu khá khảm hơn là những đối thủ trước đây của tôi đã thua cuộc theo cách như vậy. Thế nhưng đây lại là chương môn nhân của Thái Cực Trần Gia quyền chứ không phải mấy thằng địch thủ ít tuổi đã từng giao đấu.

Dù bị khóa tay, hay đúng hơn là vẫn ung dung đặt mình cho đối thủ khóa tay, Trần sư phụ cười :

- Còn hai chiêu!

Không cử động cũng không đánh trả, và tôi chỉ còn hai chiêu nữa để buộc đối thủ rời khỏi vòng chiến. Tức khí vì lần đầu tiên Tầm Kiều được đối phương mà Niêm Thủ không thể phát huy tác dụng, bởi địch thủ mà không chống trả thì làm gì có cửa cho 108 mộc nhân được sử ra. Mà nếu tôi buông tay để Trần sư phụ kháng cự thì khác nào tự dâng mớ vào miệng mèo khi mà trước đó khó khăn lắm tôi mới niêm tay được vị võ sư này.

Chẳng còn lựa chọn nào khác, cũng không suy nghĩ gì thêm nữa cho rắc rối, tôi buông luôn tay mình ra, tự phá vỡ thế khóa do mình tạo ra. Trong lúc Trần sư phụ còn chưa hết ngạc nhiên về quyết định này thì tôi thu tay trái lại, đồng thời hướng tay phải mình vào đối thủ ở khoảng cách một thốn tay, dụng hết thập thành công lực đánh ra một đòn Nhất Thốn Kinh mạnh nhất, cương mãnh nhất trong khả năng có thể.

- Vuu.....! - Nhất kích tất thắng được sử ra, át chủ bài từng đưa tôi hết chiến thắng này đến chiến thắng khác đã xuất hiện.

Thế nhưng sự việc trước mắt đã đi ngược lại với những gì tôi mong đợi, phải gọi là hoàn toàn không thể tưởng tượng được. Chỉ trong khoảnh khắc một sát na, khi đòn phát kinh của tôi chỉ thiếu chút nữa là chạm mục tiêu với lực phá hoại cường liệt đầy bạo kích thì Trần sư phụ thoáng chút bất ngờ rồi nhanh chóng lướt tay mình dọc trên cả tay tôi.

Bằng một cách nào đó, bằng một tuyệt kĩ bí truyền nào đó, chưa đầy một phần mấy của giây, nhanh hơn tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới, Trần sư phụ hoàn toàn đình đặc đẩy nhẹ nắm đấm của tôi rồi hướng phần cẳng tay tôi về phía ngược lại. Không là bẻ tay, nhưng cũng không là một cú đẩy đơn thuần, đó là tinh hoa mượn lực đả lực của Thái Cực Quyền, trả ngược về lại tất cả những gì được đánh ra nhằm theo tôn chỉ vạn vật tự sinh tự diệt chí âm chí dương, không có gì là trường tồn mãi mãi.

-! - Kể ra thì lâu nhưng sự diễn ra rất nhanh, chỉ kịp nhận thấy Nhất Thốn kinh của mình đang... hướng trở lại về phía mình ở một tư thế bị “đẩy” tay, thứ kinh lực cương mãnh này đang được trả về với chủ nhân của nó.

Nếu trúng đòn thì tôi sẽ ra sao? Tôi không biết được, bởi tôi chưa bao giờ tự ném Nhất Thốn kinh của mình, nhưng có lẽ đoán được là phải rêm mình vài ngày chứ chẳng chơi.

Thế nhưng may thay là tôi đang giao thủ với một cao nhân, thằng con trai không biết trời cao đất dày lúc này cực kì may mắn được Trần sư phụ vừa đẩy đòn thế thằng này về lại chính nó vừa một tay tung chuông vào phần hông của nó một cách nhanh nhất.

- Uỳnh....! – Âm thanh cú chấn tay của Trần sư phụ vào hông tôi phát ra giữa không trung, đồng thời hất tung tay phải của tôi ra ngoài phạm vi đòn đánh.

Tôi bắn người ra khỏi vòng tròn thái cực đồ ngã ụch ra đất, gương mặt vẫn còn chưa hết hãi hùng sau tình huống vừa rồi. Lẽ hiển nhiên chỉ có tôi và Trần sư phụ biết là khi này tôi vừa khiến vị này hoàn toàn bất ngờ vì cú phát kinh, và ngạc nhiên hơn là tôi lại được đối thủ cứu khỏi đòn “gậy ông đập lưng ông” của chính đối thủ đánh ra.

Đám đông xung quanh không biết điều đó, họ chỉ thấy tôi đơn thuần tung ra một cú đấm khá đặc biệt rồi bị Trần sư phụ đánh văng ra khỏi vòng chiến.

- Hết mười chiêu, kết thúc! – Anh sư huynh hô lớn.

Kết cục ai thắng ai bại đã quá rõ ràng, hết thấy mọi người đều vỗ tay và hò reo đầy phần khích vì chiến thắng tuyệt đẹp của sư phụ mình, có nhiều người cười hả hê nhìn tôi đang ngã lăn ra đất, duy nhất mỗi Tuấn rách là chạy đến đỡ tôi dậy :

- Có sao không mày? – Nó lo lắng hỏi.

- Không sao! – Tôi nắm tay nó, gượng đứng dậy.

Thu Sương sung sướng nhảy cẫng lên trước chiến thắng của ba mình, con nhỏ này nhìn tôi và nói lớn :

- Giờ thì anh biết tay chưa? Hi hi!

Đám đệ tử xung quanh lập tức hòa theo ái nữ, buông lời... dèm pha :

- Hê hê, thua nhục chưa nhóc?!!

- Phải vậy chứ, tưởng mình vô đối hay sao?

Tôi thì chẳng lấy gì làm tức giận trước những lời chế giễu kiêu này, bởi sự thật là tôi đã thất bại hoàn toàn. Thế nhưng lại có một ông nhóc con hét to lên :

- Vịnh Xuân quyền yếu hơn Thái Cực quyền, ố dzè...!

Nghe đến đây như bị chạm nọc, tôi đứng phắt dậy định cãi lại thì Trần sư phụ còn nhanh hơn, ông hướng về thằng nhóc kia quát lớn :

- Im mồm!

Cả tôi lẫn mọi người đều bất ngờ trước âm thanh tức giận của vị sư phụ điềm tĩnh này, thằng nhóc vạ miệng kia thì khép nép lùi người lại, sợ hãi nín re một phép. Thu Sương cũng tròn mắt ngạc nhiên, vẻ như con nhỏ này định nói điều tương tự nhưng may thay người nói trước tiên lại không phải là mình.

Trần sư phụ bước tới, nói với mọi người :

- Không có võ nào yếu hơn hay mạnh hơn, chẳng qua là sư phụ luyện tập lâu năm hơn cậu trai này, vậy thôi!

Rồi vị võ sư này đặt tay lên vai tôi, hài lòng mỉm cười :

- Con không sao chứ?

- Dạ... dạ con ổn! – Tôi gật đầu lia lịa, quả thật là bên hông chỉ có hơi ê ẩm, nhưng tôi biết thà bị đau hơn như vậy gấp mấy lần cũng được, còn hơn là tự mình đánh mình.

- Chiêu thức vừa nãy là gì? – Ông hỏi.

- Dạ... gọi là Nhất Thốn Kinh! – Tôi ngượng ngập nói.

- Có tư chất, sẽ còn tiến xa! - Trần sư phụ tiếp lời.

- Dạ... HẢ? – Tôi đàn mặt ra vì bất ngờ.

Không nhắc lại nhận định vừa nãy, Trần sư phụ lại nói :

- Theo lí, con không thể học được ở đây, nhưng trên phương diện là người tập võ với nhau, con có thể gọi ta là bác hay là thầy tùy con. Thỉnh thoảng đến đây giao lưu hay có gì thắc mắc cứ hỏi, ta rất vui và sẵn sàng tiếp chuyện!

- HẢ ? – Tôi lại há hốc mồm.

- Vậy nhé! - Trần sư phụ cười cười rồi quay đi, nhìn sang Tuấn rách. – Còn cậu bạn này, có thể ghi danh học được!

- Dạ... con cảm ơn sư phụ! – Tuấn rách vội nói. – Nhưng còn... bạn con thì sao?

Trần sư phụ lại nhìn tôi, lắc đầu tặc lưỡi :

- Cậu bạn này không học Thái Cực quyền được rồi, nên rèn tính kiên nhẫn hơn nữa thì sẽ tốt hơn, nhưng thắc mắc hay cần giúp đỡ thì cứ đến gặp thầy, Trí Nam, phải không?

- Dạ... con... nhớ rồi thầy! – Tôi cười gượng vì lời trách khế vừa rồi, ôm quyền cúi đầu chào Trần sư phụ bằng một thái độ kính nể nhất có thể.

Thế rồi Trần sư phụ gật đầu mỉm cười, khoát tay giải tán đám đông, yêu cầu mọi người quay trở lại với buổi tập :

- Đến đây được rồi, mọi người cùng tập lại bài quyền hôm trước, chia hàng lại nào!

Nhỏ Thu Sương có lẽ khá bất ngờ và không chịu phục với quyết định dễ dãi vừa rồi của ba mình, vội chạy theo mà năn nỉ :

- Ba... sao kỳ vậy ba? Nhận ổng chi vậy?

Chùng như thấy Trần sư phụ mấp máy môi khế nói gì đó, Thu Sương liền quay ngoắt lại phía tôi và Tuấn rách mà tròn mắt ngạc nhiên nhìn đăm đăm không chớp mắt, sau đó đỏ hồng đôi má, cắn môi nguyền dãi một tiếng rồi cũng quay đi.

Còn lại mỗi hai thằng tôi ở góc sân lúc này, Tuấn rách mới an ủi :

- Thôi về mày ơi!

- Sao về? Mày được ở lại học mà? – Tôi thắc mắc.

- Có một mình thì học làm gì? Ở lại cho bị ăn hiếp à? – Nó sầm mặt thiếu não.

-! – Tôi nhất thời cứng họng, chưa biết nói sao cho phải.

Thì bất ngờ từ đằng sau lưng, nhỏ Thu Sương lại lục tục chạy đến, kéo tay Tuấn rách mà cười tươi như hoa :

- Anh Tuấn, giờ vậy nhé, anh dạy kèm em môn Hóa, em dạy kèm anh học Thái Cực quyền, nha? Nha nha?

Thằng bạn của tôi sẽ ra làm sao trước tình cảnh này? Đâu cần phải hỏi nữa chứ, dĩ nhiên là....

- Ok, hợp ý anh đó, gì chứ anh là tổ sư Hóa học mà! – Nó vỗ ngực phồng mũi trước cơ hội không thể nào tin được lại đang xảy ra trước mắt.

- Vậy ha, giờ anh vào tập cùng mọi người đi, hôm sau em dạy từ đầu cho ! - Nhỏ Thu Sương vừa nói vừa liếc sang phía tôi, trao... ánh nhìn tóe lửa đầy ghét bỏ.

Vâng, Tuấn rách đã quên đi tên chỉ “Anh em trước, gái sau “của hội bàn tròn, nó lúc này vì sượng đê mê mà quay sang tôi :

- Vậy thôi, mày về trước đi Nam, tao ở lại học một mình cũng được, hây dà, đâu còn cách nào khác đâu!

Tôi chỉ thoáng ngạc nhiên rồi phì cười, lắc đầu nói với cả hai :

- Ừm, thế tao về đây! Anh về, Thu Sương!

Biết làm sao được, tôi cũng đâu có trách gì Tuấn rách, vì dấu sao mục đích của nó là tán Thu Sương cơ mà, đâu phải là học võ cùng tôi, vậy nên khi thấy thằng bạn mình đạt được điều nó muốn thì tôi vui vẻ chúc mừng nó thôi.

Dắt xe ra khỏi võ đường, tôi hít một hơi dài sảng khoái, không khí trời đêm mát lạnh ủa vào lồng ngực làm tôi tỉnh cả người. Thế nhưng khi đặt chân lên bàn đạp, tôi lại không biết phải đi đâu, vì về nhà chưa phải là điều tôi muốn lúc này.

- “Ừ, thất bại toàn diện rồi đấy, hóa ra mình học nghệ chưa thông, thua là phải rồi, chỉ trách bản thân đã quá tự mãn trong suốt thời gian vừa qua thôi! “

Đúng vậy, thời gian vừa qua sau nhiều trận thắng liên tiếp, tôi gần như khá kiêu ngạo về võ học bản thân, đến hôm nay đại bại dưới tay Trần sư phụ một cách tâm phục khẩu phục thì tôi mới thấm thía câu nói “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân “.

Xét về lí trí là vậy, tôi thua Trần sư phụ thì không có gì bất mãn mà hoàn toàn thập phần nể phục vị sư phụ này cả về trình độ lẫn cách cư xử. Nhưng xét về tình cảm thì tôi vẫn là tôi, vẫn là thằng con trai ngạo mạn lần đầu kiêu binh tất bại, đầu óc hoàn toàn trống rỗng mà chẳng hiểu

cảm giác của mình lúc này là như thế nào.

Buồn cũng chẳng buồn, bởi thua là đáng, hơn nữa được học hỏi thêm rất nhiều điều, và chẳng thắng Tuấn rách còn có thêm cơ hội tán đổ Thu Sương nữa. Nhưng vui cũng chẳng gọi là vui, vì không hiểu sao tôi chả thể cảm nhận được lúc này mình đang nghĩ gì, đang muốn làm gì, cứ thấy chệnh vênh vô lực sau trận thua đầu tiên trong đời.

Đạp xe lang thang ngoài đường một mình, bất giác tôi lại đâm ra nhớ Tiểu Mai vô cùng, trong lòng trỗi dậy một cảm giác như mình vừa đi rất xa, mình vừa trải qua một thất bại nào đó và cần có người tri âm ở bên cạnh, cần có một nơi đơn giản gọi là nơi chốn trở về.

Không suy nghĩ gì thêm, tôi chạy xe đến trước nhà Tiểu Mai rồi xuống xe dắt bộ, đưa tay nhấn chuông cửa :

- Kính... coong....!

-! – Không có tiếng dép loạt soạt bước ra ngay như mọi lần.

Đang định đưa tay nhấn chuông thêm lần nữa thì Tiểu Mai bước ra :

- Ai vậy?

- Anh nè....! – Tôi khẽ trả lời.

Trông thấy tôi, nàng vội mang dép vào đi ra mở cổng rồi ngạc nhiên hỏi :

- Sao giờ này anh lại đến?

- Ủm... em có bận gì không? – Tôi không trả lời nàng mà hỏi lại.

- Em đang ôn bài, mai kiểm tra mà! - Tiểu Mai vẫn nhìn tôi.

- Anh vào nhà được không? – Tôi ngập ngừng đề nghị.

- Ủa... anh dắt xe vào đi! – Nàng vẻ như nhận ra tôi đang có gì đó khác thường, nên mở cổng ra để tôi dắt xe vào trong sân.

Tiểu Mai tối nay khác hẳn lúc chiều, nàng lúc này đang búi cao tóc lên như lần đầu tiên tôi gặp để lộ phần gáy trắng ngần thấp thoáng vài lọn tóc mai, áo thun quần short chứ không mặc váy nữa, cũng phải, giờ này trời tối rồi mà. Thế nhưng lúc này tôi chả có tâm trạng gì mà ngắm đôi chân trắng muốt thon thả đang bước ra từ phía bếp, cũng không buồn nhìn những ngón tay thanh mảnh nhẹ nhàng rót trà như mọi lần nữa.

Tôi lúc này chỉ đơn giản là ngồi xuống ghế, và nói :

- Em cứ học bài đi, anh ngồi chút rồi về!

- Anh sao vậy? Đi học võ có chuyện gì à? – Nàng thắc mắc, đưa mắt nhìn tôi dò xét.

- Không... bình thường mà, em ôn bài tiếp đi! – Tôi lắc đầu nói như máy.

Chùng như chắc chắn rằng tôi không có bị thương hay trầy trụa ở đâu thì Tiểu Mai mới thôi quan sát mà bảo :

- Vậy em học tiếp đây, anh uống trà nhé!

- Ừm...!

Tiểu Mai học bài tiếp thật, nhưng nàng không học trên phòng riêng nữa mà ôm sách vở xuống rồi ra bàn ngoài phòng khách ngồi cùng với tôi. Nhìn nàng chăm chú làm Toán, mấp máy môi nói thầm những công thức, rồi bấm máy tính lộc cộc các con số dài ngoằng, thỉnh thoảng dừng lại một chút mà nhíu mày nghĩ ngợi, tôi chợt thấy yêu Tiểu Mai quá thể. Hóa ra cô bạn gái toàn diện của tôi lúc học bài đâu phải thần thánh gì mà cũng phải vắt óc ra suy nghĩ như bao học sinh khác mà thôi. Chỉ là nhìn Tiểu Mai lúc này, dù tâm trạng đang trống trải nhưng tôi cũng phải thốt nhiên cười mỉm :

- Tiểu Mai nè!

- Hử? – Nàng ngừng bút, tay nhẹ vén tóc mai rồi đưa mắt nhìn tôi.

Và tôi lại cười, yêu thương triu mến :

- Cảm ơn em nhé, vì đã cho anh một nơi để quay về!

Chương đặc biệt: Nhật kí ...

Ngày... tháng... năm...!

Vậy là đã thấm thoát một năm kể từ khi mình đến Việt Nam rồi, ngày mai sẽ phải tạm rời xa nơi này và quay trở về Nhật Bản quen thuộc.

Về nhà thăm gia đình, mình vui lắm, nhất định khi xuống tàu điện rồi, mình sẽ không đi taxi thẳng đến nhà đâu, chỉ cho xe dừng lại ở con phố thân thương mà thôi. Rồi mình sẽ tự đi bộ về nhà, yêu lắm cảm giác mỗi lần đi xa rồi quay trở về, được bước từng bước trên con đường đầy nắng vàng cùng màu hồng thuần khiết của hoa anh đào. Mình thích bước đi thật chậm dưới những cành hoa anh đào đang nhẹ nhàng khoe sắc, và đôi lúc sẽ lại được thấy một chiếc lá phong rơi lả tả hay lượn thành vòng xung quanh.

Rồi khi rẽ vào đường về nhà, mình sẽ kéo vali thật nhẹ trên dây đá hoa cương, và đứng yên, nhìn ngôi nhà mình đã sinh ra và lớn lên sẽ vẫn giữ nguyên như vậy không có gì thay đổi, vườn cây, hồ nước, lối đi xen kẽ nhau thành vòng. Đợi cho những bồi hồi xao xuyến qua rồi thì mình hắng nhấn chuông, à... hay là tự đẩy cửa lên vào như lúc nhỏ, rồi rón rén để tránh gây tiếng động trên sàn gỗ, và sẽ bất ngờ nói :

- Con về rồi, chào cả nhà ạ!

Chắc là mọi người sẽ ngạc nhiên lắm đây, nhưng... nếu mình về nhà buổi sáng thì chỉ có ông bà ngoại, còn mẹ thì bận suốt rồi, không lẽ phải đợi đến tối mới gây bất ngờ sao nhỉ? Hâm ngoại cỡ, hi hi!

Yên tĩnh và trang nhã, thật sự mình nhớ nhà ghê!

Cũng không biết mình sẽ có cảm giác gì về nơi này, về Phan Thiết khi đang ngồi nhà một mình ở Tokyo nhỉ? Có nhớ phố biển nhỏ bé, giản dị như là nhớ nhà không?

Không thật sự chắc chắn, nhưng có lẽ là sẽ nhớ thôi, ở Phan Thiết mình cũng đã sống rất vui vẻ mà, như gia đình cô Ba nè, mình sẽ nhớ những bữa cơm thân mật và ấm áp ở nhà mọi người lắm. Nhờ mọi người mà mình bớt đi nỗi nhớ nhà, có thể tạm gác lại cảm giác sống một mình mà hoà đồng với tất cả.

À, mình sẽ nhớ Bò Câu lắm, con bé dễ thương thật, ước gì ngày nào cũng được dẫn bé đi chơi, nấu cho bé ăn rồi buổi tối, hai cô cháu ôm nhau xem tivi mà chọc cho bé cười khúc khích ha? Có lẽ Bò Câu nửa đêm sẽ đói bụng, mình chẳng ngại ngần gì mà xuống bếp nấu cho bé một món ăn nhẹ đâu, nhìn bé tự cầm thìa rồi đáng ngồi ăn cố tỏ ra người lớn, mình cứ cười mãi thôi.

Rồi cả chị Diễm và bé Trân nữa, có hai người thường xuyên đến chơi mà mình biết nhiều hơn về Việt Nam, về Phan Thiết, được đến nhiều nơi mà chắc có lẽ nếu không có hai người, mình sẽ chẳng biết gì ngoài con đường từ nhà mình đến trường, rồi từ trường về lại nhà mất, cảm ơn hai người thật nhiều, hi hi, nhất là bé Trân nhé, mình rồi cũng sẽ dạy Piano cho con bé như đã hứa, nhất định là vậy.

Dĩ nhiên mình cũng sẽ không quên được bạn bè ở lớp rồi, cô bạn Huyền vui vẻ thích ăn uống, hay rủ mình ra căn-tin chỉ để nghe chuyện hôm qua cậu ấy vừa giận Khang. Rồi Phương hay vờ nghiêm túc, dễ giận nhưng rất tâm lý hiểu chuyện, mình khá ấn tượng về lần cậu ấy dọa sẽ báo cô chủ nhiệm về chuyện Chiến không học bài, để rồi hôm sau lại xin lỗi bằng cách ... cho Chiến nhìn bài trong giờ kiểm tra khi biết ba của Chiến bệnh nên cậu ấy phải chăm sóc cả đêm. Thật ra lúc đó mình cũng lo lắm, nhờ hai người bị cô giáo phát hiện là sẽ bị ghi tên vào sổ đầu bài mất, muốn nhắc mà không dám nhắc, kết thúc giờ kiểm tra mà mình cũng thở phào nhẹ nhõm khi hai người họ bình yên vô sự, hết như là mình cũng vừa mới copy bài ấy, hi hi!

À, rồi cả Nguyễn Yên nữa, buồn cười những lúc cô nàng này giành món ăn với Dũng ghê, nhất là hồi cắm trại, mình cứ khúc khích mãi với hai người này, có khi nào họ sẽ là một cặp xứng đôi không kia? Một người giành ăn, một người chịu nhường chắc có lẽ là hợp ha, chứ Yên mà quen anh bạn trai nào đó không có nhường nhịn là sẽ khắc khẩu cả ngày luôn, hi! Nhìn Yên với Dũng giống nhau mà mình thấy hết như Keiko và Tadashi ngày trước vậy, buồn cười ghê!

Chắc mình sẽ chỉ nhớ được những bạn này thôi, vì trong lớp mình cũng không thật sự hoà đồng lắm, có lẽ một phần do mình cứ tự tách ra khỏi đám đông, hay bởi vì mình thích thanh bình và yên tĩnh hơn.

Và... còn một người nữa, đã bao lần mình tự hỏi, tại sao cứ cố quên để rồi lại nhớ nhiều hơn?

Có thể ấn tượng về Phan Thiết của mình sẽ không sâu đậm lắm, nếu không có cậu ấy. Làm vỡ bóng đèn nhà người ta mà chỉ biết lo cho quả bóng, mình ban đầu thậm chí đã nghĩ Trí Nam là Akira thứ hai cơ đấy, chỉ khác là Akira mà làm vỡ kính nhà mình là bỏ chạy luôn, để rồi sáng mai lại sang nhà mình xin lại trái bóng chày.

Là ngẫu nhiên hay sao nhỉ? Buổi sáng đầu tiên mình ở Phan Thiết, mẹ có gọi và bảo là Akira lại vừa làm vỡ cửa kính ở nhà, thì đến buổi chiều là đến lượt Nam cũng đá bóng làm vỡ bóng đèn nhà mình. Lúc nhìn Nam nhấp nhểm ở dưới, rồi gãi đầu cười trừ xin lỗi là mình tự dung cảm nhận được một cảm giác rất quen thuộc, hết như không phải rằng mình đang xa nhà vậy. Mình đã không hề giận Nam chút nào, mà ngược lại còn cảm ơn nữa kia, thế nhưng cậu chàng chắc là chẳng biết gì rồi, vậy nên mới bị ném bóng vào mặt, ôi.....!

Và rồi cũng không ngờ là hai đứa lại học chung lớp, buồn cười một điều là mình vào phòng học thì Nam lại đứng bật dậy, hết như tưởng mình là giáo viên, hi hi, ấn tượng ghê!

Không hiểu tại sao mình lại nhận giữ cặp cho cậu ấy nhỉ? Chưa bao giờ mình như vậy cả, ngày trước trong mắt bọn con trai thì mình là một ai đó kiêu kỳ, khó gần lắm. Thế mà hôm ấy, mình đợi Nam chỉ để được cậu ấy đưa về nhà, và cậu chàng chở mình về thật, dọc đường còn nói đủ thứ chuyện trên đời, còn hứa sẽ đưa mình dạo quanh thành phố cho biết.

Mình đã vui lắm, thật sự rất vui, vì chưa từng có ai không ngại vẻ ngoài dửng dưng, vô cảm của mình mà vô tư làm quen như Nam cả!

Vậy mà... những ngày sau này giữa mình với Nam, chỉ là một chuỗi những cơn mưa dài nặng hạt, ảm ức. Mình không trách cậu ấy, cũng không trách Khả Vy. Mình biết, Vy là người con gái dễ thương và lại rất hoạt bát, có duyên ăn nói, vậy nên Nam thích cô ấy cũng là điều dễ hiểu.

Thế nhưng cảm giác rằng Nam cũng thích mình, là xuất phát từ đâu? Thật là từ trước đến giờ,

tuy là có nhiều người đối tốt với mình, nhưng tất cả những món quà của họ cũng không làm mình thấy vui bằng chiếc chuông gió thủy tinh mà Nam đã tặng.

Đã từng tự huyễn hoặc bản thân rằng, mình và Nam chỉ đơn giản là đang đuổi bắt lẫn nhau, và chẳng sớm thì muộn, cậu ấy sẽ đáp lại mình. Nhưng ngày dài càng đến, mình lại càng sợ cảm giác phải đối mặt với hai người ấy. Mình không muốn những gì đau nhói, phiền muộn sẽ là những gì mình cảm nhận được về Phan Thiết, về nơi mình đã chọn đến khi gia đình hỏi thăm.

Vậy nên mình từng quyết định sẽ chỉ im lặng mà thôi, chỉ là đứng nhìn cũng được, Nam tặng quà, học Guitar vì một ai đó không phải là mình, ừ không sao mà! Cậu ấy vui, mình cũng.... không, không phải là có thể nói “vui “được, mình ghét lắm!

- “Con gái của mẹ biết yêu rồi kìa, đang ghen đấy nhé! “

Nếu sự thật như lời mẹ nói, thì sao mình có thể bình thản như vậy được? Hay chỉ là mình cố tỏ ra dửng dưng như bề ngoài, để rồi những đêm dài trở nên đằng đẳng hơn khi chỉ có một mình? Tự bao giờ mình đã biết làm tất cả vì một điều mà chính mình còn không dám tin vào nó chứ?

Cậu ấy nắm tay mình, rồi lại buông ra, chắc có lẽ đêm hôm ấy chỉ là Nam tốt bụng, không muốn để mình bị lạnh mà thôi, chẳng phải là những gì mình đã nghĩ đâu....

Mình thật sự đã nghĩ như vậy, tự dối rằng mình khóc vì đã quá nhớ nhà, vì những lúc khó khăn mà không một ai bên cạnh, những ngày dài mệt mỏi, trống rỗng, luôn chỉ là một mình, đi và về, học và đàn... buồn và dỗi!

Mình giận, ghét, rồi lại mến, rồi lại muốn nhìn thấy cậu ấy mỗi ngày, mình đã tự hứa với lòng rằng sẽ cố dạy cho Nam tập Guitar, dù là cậu ấy không biết về nhạc lí. Nếu không phải Nam còn học văn hoá thì chắc có lẽ mình đã đề nghị được dạy cậu ấy suốt tuần rồi.

Ngốc quá, mình ương bướng thật!

Những ngày trời mưa, khi ở nhà mình tự hỏi có khi nào Nam ra ngoài mà quên mang áo mưa không? Tính cậu ấy vô lo, lại là con trai, chắc sẽ có lúc quên thôi. Vậy là về sau, nếu có đi với lớp thì mình lại để vào túi xách là hai chiếc áo khoác, một cho mình, một cho... Nam nếu cậu ấy lỡ quên, và đã là một thói quen. Nhưng cũng chưa lần nào mình giúp được, vì trời mưa thì Khả Vy cũng lo cho cậu ấy hết như mình thôi, lại ngốc nữa rồi...

Vì vậy, tối hôm nay, buổi tiệc cuối năm của lớp, mình biết Nam đã dứt khoát với mình từ sau cơn mưa trước rồi, ừ, vậy nên mình từ bỏ thói quen ấy, chỉ phồng thân cho mình một chiếc áo mưa mà thôi. Thế mà bầu trời lại tiếp tục mưa to như ngày hôm đó, lần này thì Nam thật sự là quên áo khoác, mà Khả Vy lại đi trước. Mình... cứ như là vô thức vậy, có lúc mình từng nghĩ là sẽ dầm mưa về luôn đến nhà, chắc là không sao nhỉ, mình đâu có đi chơi với lớp nữa, nên bị ướt thì có là gì. Còn Nam thì vẫn còn tiếp tục đi hát với mọi người, nếu ướt mem thì cậu chàng sẽ ngại lắm, ừ, sẽ ngại lắm...

Con đường biển dài và đẹp mọi khi thì tối hôm nay đã trở nên dày đặc, trắng xoá, mình phải dừng lại để tránh mưa. Không, là mình... đợi mưa đến, như một con ngốc vậy, mình nghĩ rằng trước khi về Nhật, thì kỉ niệm của hai đứa dưới mái hiên này sẽ là động lực để mình tiếp tục trở lại Phan Thiết sau mùa hè.

Mưa thật to, gió thật lạnh, mình tự hỏi không biết phải đợi đến bao giờ nữa? Đợi một điều mà mình biết rằng nó sẽ không xảy ra, nhưng vẫn đợi!

Và cậu ấy đến thật, trong cơn mưa tầm tã, ướt đẫm cả người, Nam nhìn mình và giận dữ hét lớn, mình sợ đến muốn khóc đi được, thật may là... mưa cũng ướt cả đến mình, thế nên mình... vừa ứa nước mắt lại vừa cười ...

Mưa thì to, mà chiếc áo khoác lại nhỏ, hai đứa che chung mà vẫn không hết người, Nam ngốc, cứ ngồi dịch ra mãi đến khi nước từ mái hiên thành dòng chảy ào xuống cả nửa người thì mới giật mình ngồi vào trong.

Mình đâu trách cứ gì, Nam ướt thì mình để lại áo khoác cũng vô nghĩa rồi, hi hi, nên thôi đành ướt chung cả hai luôn vậy!

Mình đã thật vui suốt thời gian còn lại, dù là cũng lo lắng và áy náy, vì chỉ ngày mai thôi, cậu ấy sẽ đối mặt với Khả Vy thế nào chứ? Mình... không muốn chỉ vì sự ích kỉ của mình mà Nam phải nói dối Vy. Nhưng... nếu mình chỉ ích kỉ một lần thôi, thì chắc sẽ không có gì là quá đáng lắm đâu, Nam nhỉ?

Đêm Noel, cậu ấy ôm mình, lặng yên an ủi, tối hôm nay mình lại ôm cậu ấy, dù chỉ là từ đằng sau, nhưng Nam ơi, đó không phải là phép trả lễ đâu nhé, vì chợt nhớ lúc nhỏ mình có một trò chơi không thành tiếng, gọi là ràng buộc vô hình, hi hi, rồi sẽ phải nghĩ về mình thôi!

Và cũng vì... mưa đã đưa Nam đến với mình, vậy nên có lúc nào đó, mong Nam đặt quyền sở của mình dưới mưa, biết đâu...

Lần đầu tiên mình viết nhật kí dài đến như vậy, ngạc nhiên ghê, có lẽ là tâm trạng thật tốt, nhưng phải khép lại và nghỉ ngơi thôi, còn một chặng đường dài mình phải đi nữa, ôi... không thích máy bay chút nào!

Vậy.... chúc Nam ngủ ngon và có một kỳ nghỉ hè thật vui nhé, lúc Nam đang ngủ là mình đã ở trên máy bay về nước rồi, ừm.... hẹn gặp lại vào cuối mùa hè nha. Mình sẽ cố gắng trở về.... hứa đấy!

Cảm ơn mọi người về thời gian vừa qua, cảm ơn tất cả!

Phan Thiết, 00 giờ 45 phút, ngày... tháng... năm....!

Trúc Mai.

Chương 285

Ngay sau câu nói mà tôi cho là bình thường như cân đường hộp sữa, à thú thật là có hơi... tình cảm một tí thì Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi :

- Anh sao vậy? Anh có bị gì không?

Tôi cũng sững sốt hỏi ngược lại :

- Là sao?

- Em... chưa từng thấy anh... ừ.....!

Đến đây thì Tiểu Mai đỏ bừng mặt rồi tiếp lời :

- Em... không nghĩ là anh có thể... tình cảm đến như vậy...! – Nàng hấp háy mắt, nói như nửa thẹn thùng nửa cười hạnh phúc.

- Thì... anh nói sự thật mà! – Tôi cũng vì thái độ ngạc nhiên của nàng mà đâm ra ngượng ngập.

Nhưng Tiểu Mai không chịu tin, hoặc giả là nàng suy nghĩ một điều gì khác, bỏ hết sách vở mà bước sang ngồi cạnh bên tôi :

- Hôm nay anh học võ có chuyện gì rồi, đúng không?

- Không.....! – Tôi chống chế một cách yếu ớt.

Thái độ che giấu của tôi không qua mắt được Tiểu Mai, nàng nheo mắt lại nhìn tôi rồi tiếp tục tra vấn bằng một giọng điệu đầy sắc bén :

- Em chắc chắn là có gì đó mà, anh đừng giấu em nữa! - Tiểu Mai bừng bừng nhìn tôi chừng như quan sát xem tôi có bị thương tích ở đâu đó không, rồi nàng lại hỏi tiếp.

- Không, ý anh nói là....! – Tôi vẫn ngoan cố chối đây đẩy.

- Anh đừng chối em, chắc chắn không có lúc nào mà đang bình thường anh lại... nói như vậy cả!
- Nàng hạ giọng, nhưng tôi nghe chừng đã thêm vài phần lạnh lùng trong đó.

- Thì.....! – Tôi bắt đầu áp úng, quan điểm giữ bí mật trận thua ngày hôm nay của tôi sắp sửa tan thành mây khói.

- Không có thì là gì hết, anh... đi với nhỏ nào?

- Sao em lại hỏi vậy?

- Người được hỏi phải trả lời!

- Thì anh chả đi với nhỏ nào cả, nãy học võ với thằng Tuấn thôi!

- Trên chỗ học võ... có nhỏ nào hay sao?

- Không...ừ thì....!

- Thì sao? Nhỏ nào? Nói tôi nghe!

Lúc ấy, tôi thề là có cảm giác Tiểu Mai hiền dịu thường ngày đang nhảy dựng lên trước mắt mình mà hỏi bằng thái độ đầy... tức tối. Dĩ nhiên tôi không có câu trả lời nào khác, ngoài việc....

- Thì cũng có... nhưng anh chả có gì với....!

- Có gì là có gì? - Tiểu Mai cắt ngang lời tôi.

- Em.. để anh nói đã chứ! – Tôi khổ sở cười trừ.

- Hừ, anh nói đi! – Nàng bĩu môi, bấu chặt hai bàn tay lại.

Trước thái độ như muốn ăn tươi nuốt sống mình của Tiểu Mai, tôi nửa đêm ra sợ sệt, còn lại là thập phần xúc động với tình cảm nàng giành cho mình, bởi... nếu không yêu thì chẳng ai lại đi giận người dung làm gì cho tốn sức.

- Anh... vừa bị đánh! - Bằng một cử chỉ ngắc ngư thừa nhận đầy đau khổ, tôi thốt ra câu nói mà với bản thân mình chỉ mang ý nghĩa là mình vừa bị đánh thua, thì đối với người đối diện, đó lại là một câu nói mang ý nghĩa hoàn toàn khác.

- Ờ... ai đánh được anh chứ? – Tiểu Mai sững sốt cực độ.

- Không... ý anh là... anh vừa bị thua cuộc! – Tôi ái ngại thừa nhận.

- Là sao? Anh thua ai cơ? Em không hiểu! – Nàng thắc mắc, ngồi dịch sát hơn về phía tôi.

Phải nói rằng ngoài tôi ra thì có thể chưa ai có dịp được thấy Tiểu Mai đang gần như hốt hoảng đến vậy, nàng lại cầm tay, chân tôi lên mà soi xét kĩ càng rồi lại hỏi :

- Em... thấy anh vẫn bình thường cơ mà! – Nàng đưa mắt nhìn tôi đầy lo lắng, rồi lại để tay lên trán tôi mà hỏi. – Hay là anh bị sốt? Anh có thấy nóng hay nhức đầu gì không?

Phải lúc bình thường là tôi đã phá ra cười trước thái độ của cô nàng, nhưng lần này lại khác, tôi nhẹ cầm tay Tiểu Mai và nói :

- Anh không sao đâu, em đừng lo!

- Nhưng....! – Nàng hãy còn nghi hoặc.

Trước ánh mắt lo lắng đan xen hỏi hớp của cô bạn gái xinh xắn, tôi quyết định cười xòa rồi chậm rãi kể lại sự việc tôi vừa thua cuộc một cách tâm phục khẩu phục ở võ đường của Trần sư phụ. Tôi kể bằng chất giọng cực kì thanh thản mà chính tôi còn không thể nào tin nổi là thằng Nam ngạo mạn thường thấy giờ lại đang vui vẻ nhắc lại trận thua đầu đời của mình.

- Ừm... anh thua thật rồi! – Tôi thở hắt ra, triu mến nhìn Tiểu Mai.

-! – Nàng không nói gì, chỉ nhìn lại tôi rồi lẳng lẳng rót trà vào tách.

- Anh thừa nhận là anh tự kiêu, nhưng... chẳng hiểu sao thua như vậy anh chẳng thấy ảm ức chút nào cả, cứ như... chuyện này được biết trước vậy!

-!

- Rồi anh không nghĩ được gì khác, trong đầu cứ trống rỗng, và anh... chỉ biết đến nhà em!

-!

- Nên... anh mới cảm ơn, vì ngoài em ra, anh... không còn biết kể chuyện này với ai khác nữa!

- Ủm....!

- Thật sự là... kể ra, anh thấy nhẹ lòng lắm!

- Anh ngốc!

Tiểu Mai bĩu môi, rồi đưa mắt nhìn tôi, e lệ trách khế :

- Anh ngốc ghê vậy!

- Là sao? – Tôi ngơ ngác.

- Em còn muốn cảm ơn Trần sư phụ thay cho anh nữa kìa! – Nàng trả lời.

- Hở? Sao phải cảm ơn? – Tôi sững sốt hỏi lại.

Bằng một động tác khẽ đánh nhẹ vào gò má tôi, Tiểu Mai mỉm cười :

- Em thật sự không khuyến khích anh đánh nhau, nhưng có lẽ sau lần này, anh sẽ trở nên giỏi hơn nhiều đấy!

- Mạnh hơn? – Tôi ngạc nhiên.

- Ủm, em biết bản tính anh là con người tự cao tự đại chứ!

- Ờ.....!

- Nhưng em... không muốn nói thẳng, em muốn anh tự trải nghiệm điều đó, cảm giác của một lần thất bại!

-!

- Nhưng em lại không biết đến bao giờ anh sẽ biết đến cảm giác này, may thay... hôm nay lại có một người rất tốt đã dạy anh điều đó!

- Thì.....!

- Chính xác mà nói, thất bại đầu tiên không phải là thất bại cuối cùng, nó chỉ giúp anh biết mình thiếu sót ở điểm nào, từ đó giúp anh hoàn thiện bản thân mình hơn nữa!

- Vậy à?

- Như thế thì không phải thất bại này sẽ giúp anh giỏi hơn sao?

- Nhưng anh.....!

- Ngốc ă, anh giỏi, tất nhiên cũng sẽ có người giỏi hơn anh, vậy anh có muốn giỏi hơn người đó không?

- Dĩ nhiên là muốn rồi!

- Nếu vậy thì anh phải nhận rõ được là người ta giỏi hơn mình, mà lúc đó chính là lúc anh thất bại đấy, chỉ có thua cuộc mới làm nên chiến thắng về sau!

-!

- Anh giỏi thì giỏi thật, nhưng phải tập tính kiên nhẫn, với bớt kiêu ngạo một chút, chàng nhé?

-!

- Sửa đổi nha, bạn trai em thì đâu thể nào không giỏi hơn người ta được, đúng không?

-!

- Kia, giận hay sao rồi? Em nói thật lòng đấy!

-!

Phải làm sao đây? Nếu trước mắt bạn là cô người yêu đang rất thẳng thắn chỉ rõ khuyết điểm của bạn, và gần như năn nỉ chỉ để bạn thay đổi bản thân mình, dù rằng chưa chắc gì đã tốt lành với cô ấy?

Với tôi ngày ấy thì nào có nghĩ được gì khác hơn, ngoài việc... khoác tay qua vai Tiểu Mai xinh xắn lúc này mà nhẹ nhàng để nàng tựa vào lòng mình, rồi thì thầm thật nhẹ qua hơi thở :

- Ừ, anh biết mà!

- Um.....! - Tiểu Mai đỏ hồng đôi gò má, chùng như nàng khá bất ngờ với hành động của tôi.

- Thật ra, anh biết mình thua là đúng rồi, anh cũng biết mình sẽ khắc phục được khuyết điểm của mình nhờ vào trận thua hôm nay, chỉ là.....! – Tôi bỏ lửng câu nói của mình.

- Chỉ là sao? – Nàng thắc mắc nhìn tôi.

Và rồi tôi gãi đầu cười, đưa mắt nhìn Tiểu Mai khẽ nói :

- Chỉ là anh muốn tâm sự với em, đơn giản vậy thôi!

-! - Tiểu Mai lúc này phải gọi là đỏ bừng mặt, mái đầu khẽ cựa cựa trên vai tôi chùng như nửa e thẹn nửa hạnh phúc.

- Vậy nên... anh mới cảm ơn em, vì nếu không có em thì anh sẽ chẳng biết mang cái tâm tư trống rỗng này đến bao giờ nữa!

- Ngốc, thì... cứ nói đi chứ, có ai trách gì đâu!

- Hi, em không biết là... với anh, được nói chuyện với em có ý nghĩa đến thế nào đâu!

- Xạo sự, hồi trước, anh.....!

Đến đây thì Tiểu Mai chợt im lặng, tay khẽ cấu vào vai tôi :

- Au da, gì thế? – Tôi vờ nhăn mặt.
- Lúc trước, anh... đâu bao giờ nói gì với em chứ! – Nàng phụng phịu.
- Là lúc nào? – Tôi cười thắc mắc.
- Hừ, thì hồi... anh còn với Vy ấy! - Tiểu Mai bĩu môi.
- Ấy chà, lúc đó... anh nói là anh sai rồi mà!
- Nhưng... bộ em ngày trước dữ lắm hay sao mà anh không dám nói chuyện chứ?
- Không, chỉ là... đối với anh, không, hầu như là tất cả mọi người, đều thừa nhận một điều!
- Điều gì?
- Hi, em quá đổi thanh khiết để yêu, cứ như em ở một tầng lớp khác so với tụi anh vậy, nghĩ xem, em xinh đẹp giỏi giang thế này, lại còn kiêu kỳ nữa, thì anh nào dám mơ tưởng chứ?
- Vậy... à...?
- Ủm, anh thậm chí còn cho rằng em chỉ là... giấc mơ thôi, hết 3 năm phổ thông thì em sẽ lại đi mất, vậy nên... anh đã đến với Vy, chỉ vì anh nghĩ rằng Khả Vy dễ gần gũi hơn em!
- Thế còn giờ thì sao?
- Giờ thì... em là của anh rồi, hi hi!
- Dóc tổ, ai là của anh chứ?
- Ấy da, hi hi!

Vừa chối, Tiểu Mai vừa dấm thùm thụp vào lưng tôi hết như nàng đang ghét lắm vậy, cứ nhăn mặt rồi lại cười e lệ, tôi đến gọi là phì cười vì thái độ trái ngược của nàng, chỉ biết vờ ôm vai kêu la thảm thiết.

Và tôi lại ôm Tiểu Mai, nhẹ kéo nàng vào lòng, âu yếm hỏi :

- Em khỏe hẳn rồi chứ?
- Sao anh lại hỏi vậy? – Nàng thắc mắc, đưa tay vuốt tóc khỏi mi mắt.
- Thì lúc chiều, em nói nhưc đầu đó! – Tôi thoáng lo lắng, nhắc lại chuyện khi trước.
- Hi, em khỏe rồi, ngủ một giấc là bình thường ấy mà! - Tiểu Mai hấp háy mắt.
- Ủ, giữ sức khỏe đấy!
- Anh lo thân anh đi, toàn thức khuya dậy sớm, mà có phải học hành gì đâu chứ? Hết đọc truyện rồi lại chơi game thôi!
- Hầy dà, con trai thẳng nào chả vậy!

- Hồng dám đâu, có người học giỏi lắm nhé!
 - Ờ, anh học dở mà!
 -!
 - Em chê anh chứ gì? Anh biết anh chỉ giỏi Toán, giỏi võ, giỏi đá bóng, sắp giỏi thêm Guitar nữa thôi, còn lại đều thua người ta hết!
 - Hi hi, quỷ sứ, có thật là anh đang tự chê mình không vậy?!
 - Thật mà, anh buồn lắm, chả thể nào giỏi hết mọi thứ được!
 - Thôi, anh mà giỏi hết mọi thứ thì.....!
 - Thì sao?
 - Thì... mấy cô khác theo anh mất, lúc đó em giữ mệt lắm, không muốn vậy đâu!
- Khẽ đưa tay véo má Tiểu Mai, tôi phá ra cười :
- Ha ha, em mà cũng có lúc nói vậy à?
 - Anh đừng có mà cơ hội! - Tiểu Mai lườm tôi.
 - Eh he he, chứ bộ em tưởng anh giữ em không mệt sao, so ra thì em giỏi hơn anh nhiều đó!
 - Í, vậy hử? Nào giờ em đâu biết!
 - Xạo nữa, này nhé tiểu thư, một lần khiêm tốn bằng bốn lần tự kiêu đấy!
 - Ui da, đừng có néo mũi em...!
 - Ai bảo dóc tổ, anh giữ em mệt thí mồ ấy chứ!
 - Thật à? Giữ khi nào, nói nghe coi!
 - Em không biết đâu, anh giữ riêng mình anh thôi!
 - Đồ quỷ, nói đi mừ, em muốn nghe mừ!
- Tiểu Mai lay vai tôi, vờ làm gương mặt rầu rĩ mà tôi trông nàng dễ thương hết sức, hết như cô bé con đang vòi vĩnh người lớn mua búp bê vậy.
- Không nói!
 - Nhớ nha, ích kỷ!
 - Ừ, anh ích kỷ, giữ em cho riêng anh thôi!
 -!
 - Vậy nhé, em mà... mơ tưởng thằng nào là chết với anh!
 - Hừ, nhìn lại mình đi, anh lém phéng biết bao nhiêu cô rồi!

Chẳng dè giờ phút này đây, tôi lại bị Tiểu Mai kê tủ đứng bất ngờ đến như vậy, rõ ràng là đang chiếm thế thượng phong cực kì oai hùng thì chỉ trong phút chốc đã bị nàng lật ngược thế cờ mà đá văng trở lại về thế hạ phong quen thuộc.

- Thì... anh đâu có ý gì với mấy nhỏ đó đâu!

- Không tin, không có ý gì sao lại suốt ngày tăm tia người ta chứ!

- Ờ hay, con trai thằng nào thấy gái xinh chả vậy hờ trời?!

Các bạn nam có đồng ý không? Con trai thằng nào thấy gái xinh lại chả quay sang nhìn chứ, ấy thế mà bạn gái tôi lúc này lại nghĩ khác đấy nhé!

- Hờ, thì anh đừng nhìn mấy nhỏ đó nữa!

- Em hay nhỉ, đẹp gái thì anh nhìn chứ có chết ai đâu?

- Đồ quỷ, nhìn... em không nhìn.....!

-!

Và như vậy đấy, ở phòng khách nhà Tiểu Mai, tôi đang ôm vào lòng mình một cô tiểu thư kiều kỳ xinh xắn, và... ánh mắt hai đứa đã chạm vào nhau, đầy mị lực.

Chương 286

Trong không gian yên tĩnh, nơi chỉ có tiếng lá cây xào xạc trong vườn theo gió xuân thì thoảng nhẹ đưa, tôi đưa mắt nhìn bạn gái mình lúc này đang khẽ tựa vào vai, và đỏ hồng đôi má...

- Anh... nhìn gì đấy? - Tiểu Mai ngượng ngập.

- Nhìn... em....! - Tôi cũng nhất thời đắm ra bối rối.

- Ai cho mà nhìn? Xê...ra nha.....! - Nàng vờ đẩy tôi ra, dù rằng biết chắc chẳng thể nào... thoát khỏi vòng tay tôi lúc này được.

- Ờ hay... chính em bảo anh nhìn em còn gì! - Tôi nửa đùa nửa thật.

- Em... chỉ buột miệng nói thôi mà! - Tiểu Mai cắn môi, quay nhìn sang chỗ khác.

- Thì anh... chỉ làm theo lời em nói thôi mà! - Tôi được đằng chân lân đằng đầu.

- Anh... đừng nhìn nữa!

- Ai bảo mặc... quần đùi, anh không nhìn là có chuyện đấy!

- Chuyện gì?

- Em muốn bạn trai em là... pê-đê à?

- Không....!

- Thế thì được rồi, hé hé!

- Đồ dê xồm, cười gì mà ghê quá đi!

Quả thật, lúc này tôi mà... không nhìn Tiểu Mai thì tôi chỉ có nước đi chết cho xong chứ mang tiếng là con trai làm gì cho nhục mặt, chân dài miên man thế kia, đôi cánh tay trắng nõn nà thế kia, không nhìn có mà....

- Anh... đừng làm em sợ! - Tiểu Mai e ngại nói.

- Có gì đâu mà sợ, chiêm ngưỡng cái đẹp của tạo hóa là thiên chức của đôi mắt mà! - Tôi chẳng biết sao lúc này mồm miệng trơn như bôi mỡ.

- Em... lần sau mà anh đến giờ này, em sẽ không mở cửa đâu, đồ quý! - Nàng nhăn mặt, nhưng vẻ như sẽ vẫn làm ngược lại lời nói của mình.

- Kệ em, anh leo cửa vào, trùm leo cây đang có mặt ở đây mà! - Tôi cười đều.

- Ừ, trùm leo cây, té cái đập lãnh nguyên sọc trên vai, ở đó mà trùm leo cây!

- Ờ.....!

Khỏi phải nói, tôi lại há hốc mồm ra vì bị kê nguyên cái tủ đứng to tổ bố vào miệng, nhất thời

chả biết nói năng gì nữa sất.

- Em... sao mà thích... chọc anh quá vậy? – Tôi khổ sở than thở.

- Ai bảo, anh cũng chọc em còn gì! – Tiểu Mai bấu môi.

- Anh chọc em bình thường, còn em cứ canh me làm anh ngắc ngư là sao? – Tôi nhăn nhó.

- Thì biết sao giờ, em thích vậy đó, hi hi! – Nàng cười khúc khích, đưa tay búng nhẹ lên tai tôi.

- Á à, bữa nay hết nhéo vai lại có trò búng tai à?

- Ủ đây, vậy cho anh chừa!

- Chừa quái gì được, em đẹp, anh nhìn, sự thật nó thế, nhá!

- Anh.....!

-!

-!

Một khoảng lặng quen thuộc lại trỗi lên giữa hai đứa, và có lẽ, trò đùa lộng giả thành thật này có khi nào lại được tái hiện, hết như buổi ban chiều, và họa may sẽ không có ai phá đám hay không?

- Này.....!

- Hở....?

- Lúc chiều ấy.....!

- Ủa... sao anh?

- Lúc chiều... anh... không có cố ý đâu...!

- Ủ... em... cũng nghĩ vậy....!

-!

-!

Và... đôi mắt hai đứa như dán vào nhau, tôi nhìn vào ánh mắt hút hồn của nàng, thấy rõ bản thân mình trong đó đang được phản chiếu ngược lại, đầy ma mị và thật quyến rũ.

Thế rồi chậm thật chậm, từng lúc một, tôi nhẹ đưa mặt mình sát vào Tiểu Mai, cảm nhận rõ hơi thở hồi hộp của nàng đang chạm vào mặt mình.

Tiểu Mai nhìn tôi trân trối, nàng giờ đây cũng giống như lúc chiều, nửa như hoảng hốt và lại cũng như mỉm cười, đôi tay tựa hồ như có phần đẩy tôi ra, nhưng cũng có phần yếu ớt vô lực.

- Anh.....! – Tôi cũng thở gấp gấp, biết được mình sắp làm gì.

-! - Tiểu Mai vẫn không nói gì, nàng vẫn nhìn tôi, và... không một lần chớp mắt.

Không nói gì tức là đồng ý, chứ còn sao nữa, tôi nghĩ như vậy đấy!

Vẫn chậm chậm và nhẹ nhàng, tôi dần đưa môi mình gần với môi Tiểu Mai, thật khê khàng...

Thật chậm rãi, từ tốn...

Giây phút đó, tôi đoán chắc rằng, nụ hôn đầu đời của mình là đây rồi, tôi sẽ hôn người con gái đẹp nhất trần gian ngay trước mắt mình mà chắc rằng sẽ không còn ai có thể quấy phá được nữa, mà giả như có quấy phá thì tôi cũng mặc kệ, hôn trước đã rồi tính.

Vâng, các bạn nữ có thể nói tôi ma giáo, tôi là đồ dê xồm, đồ cơ hội, nhưng nếu là các bạn lúc đó, có để tôi hôn hay là không chứ hả?

Không biết câu trả lời của các bạn là ra làm sao, nhưng câu trả lời của Tiểu Mai thì là...

Lúc ấy, tôi đã cảm nhận rõ được môi kẻ môi, dù chỉ là rất nhẹ, chỉ là tiếp xúc qua cánh môi dịu ngọt và đỏ hồng. Thế nhưng ngay khi tôi còn chưa biết được thế nào là nụ hôn đầu đời nó ra làm sao thì....

- Không....! - Tiểu Mai cố ngoảnh sang hướng khác, chợt thốt lên.

- Ha....hả....? - Tôi cũng giật thót người.

- Không mà.....!

Liền ngay sau đó, nàng dùng hết sức của cả hai tay rồi đẩy thật mạnh vào người tôi :

- Uych... ầm...cốp....! - Tôi bật người khỏi ghế, ngã bổ ngửa luôn ra nền nhà, đầu đập thẳng xuống đất đau thấy mấy ông trời.

- Ối... giời ơi....! - Tôi la toáng lên.

- Anh... anh ...??!! - Tiểu Mai hốt hoảng đứng dậy rồi cúi xuống chỗ tôi, đưa tay kéo dậy.

- Đau...quá....! - Tôi nhăn nhó ôm đầu mình đang đau điếng hồn.

- Em... em xin lỗi... em không biết! - Nàng quýnh quýnh nói, gần như phát khóc lên.

- Em... sao vậy trời? - Tôi thì thào, gượng người ngồi dậy.

- Em... em.....! - Tiểu Mai run rẩy, nói không thành lời, cứ đứng mãi ở góc bàn mà đan hai tay vào nhau, bối rối không tả xiết.

- Không muốn thì nói anh, chứ sao..... thôi, bỏ qua đi! - Tôi thở hắt ra, đưa tay xoa đầu mình.

- Chỉ là... em... anh đợi em lấy dầu nóng nhà, ư dầu mát rồi đó! - Nói rồi Tiểu Mai chạy vội ra sau bếp không kịp để tôi nói thêm câu nào.

Trông dáng nàng tất tả chạy vào bếp, vừa quýnh quàng vừa líu ríu đôi chân, tôi quên cả đau và giận mà chỉ phì cười lắc đầu khó hiểu vì thái độ của cô nàng vừa rồi.

Lát sau, Tiểu Mai bước ra với chai dầu nóng trên tay, nàng nhất quyết không để tôi tự bôi lên đầu mà cứ xúc dầu lên tóc tôi, xoa nhẹ chỗ đau.

- Ui da! – Tôi vờ kêu la.
 - Em... xin lỗi! - Tiểu Mai lại lú lú.
 - Ủ... không sao....ái ui da....! – Tôi lại la lớn.
 - Em...em.....! – Nàng gần như mếu đến nơi.
 - Thôi được rồi, em xúc dầu nữa thì cháy cả đầu, anh biến hình thành siêu xay-da bây giờ!
 - Thành gì cơ?
 - Siêu xay-da Ka ka lốt, em không đọc Bảy viên ngọc rồng à?
 - Không... em không có....!
 - Ủ, khỏi đọc mắt công, em cứ đổ dầu nóng lên đầu anh thế này thì cũng sắp biến hình tới nơi rồi đấy!
 - Em... xin lỗi....!
- Thế rồi Tiểu Mai xụ mặt xuống, nàng cắn môi nhìn tôi đầy ái ngại, tay cứ hết đan vào nhau rồi lại miết vào thành ghế :
- Ghế còn xài tốt, đập cho nó bể luôn à? – Tôi buột miệng trêu.
 - Không... em....! – Nàng giật mình rụt tay lại.
 - Ngồi xuống đây! – Tôi lại vờ lừ mắt, sắc giọng ra lệnh.
 - Em.....! - Tiểu Mai cuống quýt vội ngồi xuống cạnh tôi.
 - Nào, nói nghe, vừa nãy là sao?
 - Em.....!
 - Có phải thấy anh là đồ dè xỏm nên định oánh cho một trận, đúng không?
 - Không phải.....!
 - Chứ sao xô ra?
 -!
 - Té bể đầu rồi đây này!
 - Xin lỗi mà... em biết lỗi mù....!
 - Ờ hay cái cô này, thế tại sao lại xô ra?
 - Em...!
 - Em em cái gì, tại sao?

Tôi được nước lại càng lấn tới, tranh thủ thể hiện quyền uy bá đạo của mình, Tiểu Mai đã sợ lại

càng cuống hơn nữa, nàng bối rối chẳng nói thành câu :

- Em... em.....!
- Sao? Sao xô anh ra? Hay muốn sát phu?
- Em không có....!
- Chứ sao? Đang định.... Mà.....sao.....?!
- Em thấy.....!
- Thấy gì?
- Em... em nghĩ.....!
- Nghĩ gì?
- Em.....em.....!
- Trời đất, là sao? Thấy sao?

Tôi lúc này chỉ thiếu điều ôm luôn cái đầu đang bốc khói của mình mà chạy vào phòng tắm nhúng luôn vào vòi sen cho hạ hỏa, bởi Tiểu Mai cứ ngắc nga ngắc ngứ thế này thì tôi chẳng biết đường nào mà lần.

- Em.....! - Tiểu Mai bối rối.
- Ra làm sao? – Tôi gắt lên.
- Em... thấy như vậy... không có...! – Nàng lí nhí.
- Không có gì? – Tôi hỏi.
- Không có.....! - Tiểu Mai lại càng nói nhỏ hơn nữa.
- Sao? Nói to lên xem nào! – Tôi nhăn nhó.

Và lúc này thì phải cố lắm tôi mới nghe thấy được từ đôi bờ môi đỏ mọng thanh thoát đang nói ra điều mà tôi đang thắc mắc :

- Không có... lãng mạn.....!
- HẢ?
-!
- Không có lãng mạn á?
-!
- Chỉ thế mà xô anh té đầu?
-!

Tôi nói đến đâu, Tiểu Mai đỏ bừng gò má đến đó, những ngón tay hết đan vào nhau rồi lại miết vào cạnh bàn đầy bối rối.

Đến đây thì tôi thừ người ra bất động, nhất thời chẳng biết nói thêm câu nào nữa, bởi chính tôi còn chẳng hiểu được Tiểu Mai đang nghĩ gì lúc này. Cô người yêu xinh đẹp giỏi giang của mình vừa xô mình văng xoáy khỏi nụ hôn đầu chỉ vì một lí do hết sức... khó hiểu, đó là “không có lãng mạn”.

-!

-!

Tôi đưa mắt nhìn Tiểu Mai, nàng lại quay sang nhìn chỗ khác, rồi khi tôi vờ thở dài ôm đầu xuýt xoa kêu đau thì nàng vội nhìn tôi, để rồi khi bắt gặp tôi đang nhìn ngược lại, thì Tiểu Mai cũng vội ngoảnh sang chỗ khác.

-!

-!

Tầm mười phút sau, nhận thấy nếu như ngồi lại thêm nữa thì cả tôi lẫn Tiểu Mai sẽ đến gọi là hóa đá luôn mất, đành tặc lưỡi lắc đầu đứng dậy :

- Anh về, em ngủ sớm đi!

- Hử...? Anh về.....hử? - Tiểu Mai giật mình nhướn mắt nhìn tôi.

- Ừm, ngủ ngon!

Rồi tôi bước thẳng ra sân, dắt xe một mạch về phía cổng, tự đưa tay mở khóa dắt xe luôn tù tù ra ngoài đường :

- Anh về... cẩn thận nha! - Tiểu Mai tựa cửa khẽ nói.

-! – Tôi vờ dỗi, chẳng thèm nói gì, lẳng lặng ngồi lên xe.

- Em xin lỗi, đừng giận em nha....! – Nàng lại năn nỉ.

- Ừm, về đây! – Tôi thở dài rồi gật đầu.

Chẳng đợi Tiểu Mai nói thêm câu nào nữa, tôi đạp xe phóng luôn cho đỡ nhọc, ai đòi đi... hôn con gái nhà người ta mà lại bị từ hôn thẳng thừng như thế đấy, đúng là bách nhọc xuyên tim.

Buổi tối của nguyên ngày “hụt hôn” từ chiều đến tối ấy, suốt từ quãng đường từ nhà Tiểu Mai về lại nhà mình, tôi liên tục lẩm bẩm trong đầu mình chỉ một câu hỏi duy nhất :

- Thế nào mới gọi là lãng mạn đây??!!

Chương 287

Tối đó, vừa về nhà là tôi phốc ngay vào máy tính, truy cập website google vốn là ông trùm trong lĩnh vực tìm kiếm, lọc cọc gõ :

- “Lãng mạn là gì? “

Một đống các kết quả dài dằng dặc hiện ra nhìn một hồi mà hoa cả mắt, thế là tôi chọn đại vài kết quả ngay hàng đầu mà nghiên cứu :

- “Lãng mạn là khoảng không gian, thời gian riêng hơi xa rời thực tế và làm tâm hồn con người trở nên bay bổng, phấn chấn,.....! “

Tôi nhíu mày suy nghĩ :

- Hôn thì cần gì phải bay bổng với cả phấn chấn vậy kia?

Thế là lại lần con trỏ chuột xuống bên dưới, gặp ngay một câu trả lời bá đạo chưa từng thấy :

- “Lãng mạn thực ra không phải là lãng mạn, mà là lãng mạng. Có nghĩa, lãng là lãng nhách, mạng là liều mạng, suy ra lãng mạng tức là liều mạng một cách lãng nhách! “

Đến đây thì tôi thất kinh hồn vía mà ngã bổ ngửa ra sau :

- Ôi đêch... có cả vụ này nữa à?

Ngồi trần trọc “ngâm cứu “một hồi mà vẫn chẳng thể nào hiểu được lãng mạn theo ý Tiểu Mai có nghĩa là gì, và làm thế nào để gọi là “lãng mạn “. Thế nhưng tận trong thâm tâm tôi, có lẽ tôi đã từng kinh qua những khoảnh khắc gọi là “lãng mạn “rồi, bởi có đôi lúc ở cạnh Tiểu Mai, tôi cảm thấy một cảm giác... không thể diễn tả được bằng lời, cứ như trên thế gian lúc ấy chỉ tồn tại hai đứa chúng tôi thôi vậy. Mãi nghĩ đến gần 12 giờ đêm thì tôi mới giật mình ngó người ra mà nhớ rằng ngày mai kiểm tra một tiết Toán học mà nãy giờ quên bống đi mất.

- Thây kệ, để mai tính, kiểm tra Toán thôi mà, coi sơ qua công thức tí là xong! – Tôi tự nhủ rồi vươn vai ngáp dài, phóng thẳng lên giường mà ngủ, không quên xoa xoa chỗ đau ở đầu sau cú “lật bàn đèn “khi nãy.

Sáng sớm hôm sau, tôi lò dò đạp xe sang nhà Tiểu Mai đưa nàng đi học cùng như mọi ngày. Bầu trời xanh trong mát rượi không một gợn mây càng làm tinh thần tôi khoan khoái hẳn lên, quên bống đi hai chuyện trọng đại là vụ rắc rối với Dạ Minh Châu và sáng nay có bài kiểm tra Toán.

Dừng xe trước nhà Tiểu Mai, nhấn chuông inh ỏi rồi đứng đợi một hồi thì nàng trong tà áo trắng tinh khôi bước ra, vừa chạm mặt thì đã khẽ cúi xuống nhìn tôi âu sầu ra chiều biết lỗi vụ xô tôi văng xoáy vào tối hôm qua.

- Sao thế? Đi thôi! – Tôi tăng lờ cho qua chuyện cũ.

- Ủm....! - Tiểu Mai liú ríu gật đầu rồi vội khóa cổng, ngồi lên yên sau xe tôi.

Biết sao được, chuyện tôi hụt hôn tối qua một phần cũng là do lỗi của tôi đã... không kiểm chế được bản thân, thế nên u đầu cũng là đáng tội, trách chi Tiểu Mai nữa chứ. Vậy mà lúc này, nàng vẫn canh cánh trong lòng vụ đó, ngập ngừng hỏi tôi :

- Đầu anh... hết đau chưa vậy?

- Ủ, hết rồi, anh kim cang bất hoại thân mà! – Tôi cười lắc đầu.

- Em xin lỗi nha, thực tình là hôm qua không có cố ý! – Nàng ái ngại, khẽ nín áo tôi.

- Không sao mà, nhắc mãi! – Tôi nhún vai đáp rồi vội tró sang chuyện khác cho yên lành. - Tối qua em ngủ ngon chứ?

- Ủa, bình thường, còn anh? – Nàng hỏi lại.

- Quá ngon luôn, anh về nhà là lăn ra ngủ ngay! – Tôi vỗ ngực.

Thế nhưng đó lại là sơ hở của tôi, khi mà vừa nói xong thì Tiểu Mai đã đập vai tôi hỏi :

- Bữa nay kiểm tra Toán mà anh không ôn bài, về nhà ngủ luôn?

- Thì... ôn rồi, nhanh mà! – Tôi lúng búng dóc tổ.

- Hay nhỉ, bài kiểm tra này thầy Toàn nói sẽ ra đề khó mà sao anh xem nhẹ vậy? – Nàng lườm tôi sắc bén.

- Uầy, bất quá thì tí lên lớp ôn thêm, có gì đâu! – Tôi nhăn nhó.

- Ủm, để xem, làm bài không được thì đừng có đổ tại nọ nha! - Tiểu Mai nheo mắt.

- Khỏi lo, anh là cán sự Toán mà em nói lạ lùng, tí làm bài vầy bút tí là xong thôi! – Đến đây thì tôi khoát tay chấm dứt chủ đề tra vấn về chuyện học hành của mình, tự tin tuyên bố hùng hồn.

Về như cũng tin lời tôi, Tiểu Mai sau đó không hỏi thêm gì về vụ này nữa, chắc có lẽ dù gì nàng cũng biết Toán là sở trường bá đạo của tôi.

Và... khi điều không may có xu hướng xảy ra thì nó lại xảy ra, ngày hôm đó được tính là ngày xui nhất kể từ khi tôi ăn Tết đến giờ, và đầu đuôi cơ sự vẫn lại là thằng Khang mập.

Dắt xe vào bãi gửi xong xuôi, tôi với Tiểu Mai vừa đi dọc hành lang, vừa bàn vụ giải quyết chuyện giữa tôi với Minh Châu xem thế nào :

- Hay là tí nữa cũng như hồi trước, giờ ra chơi anh với em vào thẳng phòng A2 mà gặp nhỏ đó rồi nói chuyện luôn thể! – Tôi đề nghị.

- Không ổn đâu, cứ sang lớp khác hoài thế nào cũng có chuyện, với cả đông người thì khó... xử sự lắm, nhất là anh nữa! - Tiểu Mai lắc đầu nói.

- Anh sao? – Tôi chung hửng.

- Anh nóng tính quá chừng! – Nàng thở dài đáp.

Nghe bị “sếp nữ” phê bình khiển trách thì tôi hết ham cự cãi nữa mà biết thân biết phận, ngậm bồ hòn làm ngọt rồi im thin thít xách cặp đi thẳng luôn vô lớp. Vừa quảng cặp lên bàn, chưa kịp ngồi xuống ghế thì thằng Khang mập đã khêu khêu tôi :

- Ê mày, nói cái này!

- Gì thế? – Tôi thắc mắc.

- Tí nữa ấy, mày thích ăn gì không, tao mua? Hay bữa sau đi chơi game, tao bao! – Nó hạ giọng cười cười.

- Sao đây? Nhờ vả gì đây? – Tôi tinh ý nháy mắt hỏi lại.

- Thì... chút nữa kiểm tra Toán ấy, nhớ bày tao nha! – Thằng mập lại thì thào nhỏ hơn nữa.

- Ặc, không được, thầy Toàn khó tính lắm, có gì là hai thằng bị đuổi đầu như chơi! – Tôi tá hỏa tam tinh.

- Suyt... nhỏ thôi! – Nó đưa tay chặn họng tôi lại.

- Tao còn chưa ôn bài nữa này! – Tôi lắc đầu lia lịa.

- Thì tao cũng vậy mà! – Khang mập rầu rĩ.

- Mày sao mà không ôn bài đi?

- Tao.. tối qua đi chơi với Huyền, về nhà thì....!

- Thì buồn ngủ, xong để mai tính, đúng hông?

- Ủ... sao mày biết hay vậy?

- Thì tao cũng rứa mà, hê hê!

Thấy bộ tôi cười xòa, thằng mập lớp trưởng mừng hóm tưởng tư tưởng lớn gặp nhau, đồng bạn tương lân mà tay bắt mặt mừng :

- Vậy tí nữa mày bày tao nha, kiểm tra một tiết mà thấp điểm thì chết tao!

- Thôi mày ơi... tao cũng chưa ôn bài mà! – Tôi vẫn cương quyết.

- Nhưng mày là cán sự Toán, mấy bài kiểm tra này sao làm khó được mày chứ, mày giỏi quá chùng chùng! – Thằng mập đều giả, nó đánh ngay vào tử huyệt của tôi.

- Thì.....! – Tôi quệt mũi, đã bắt đầu thấy bùi tai.

- Tao nhìn là biết mày không cần ôn bài cũng được mười điểm rồi, đi nhá, bày tao rồi có gì tao đãi một châu ăn uống, rồi đi chơi game thả giàn! – Nó lại tiếp tục chiêu bài dụ dỗ.

- Hây dà, chỗ bạn bè thì tao giúp mày thôi, chứ đừng đem của nải ra mà hối lộ, vậy là không có tốt đâu, nhá? – Tôi trong bụng thì khoái chí tử như ngoài mặt vẫn ra bộ công chính liêm minh.

- Hê hê, huynh đệ tốt, vậy nhé, nhớ bày tao nha mập! – Khang mập tươi hơn hớn, mừng như bắt được vàng mà vỗ vai tôi bôm bốp.

Nhưng tôi đâu biết rằng ngay phút đồng ý “hỗ trợ” “thằng mập này thì tôi đã gần như tự đưa mình vào tử địa của... bằng phong thần. Đúng hết như cổ nhân có câu, làm việc xấu thì trời đất không dung, quỷ thần đều biết. Khác nổi là tôi với thằng mập không có làm gì xấu xa, chỉ là... giúp đỡ nhau trong thi cử mà thôi.

Tiết học Văn đầu tiên kết thúc, cả lớp tranh thủ năm phút nghỉ giữa giờ mà lật sách Toán rà rà để nhẩm lại các công thức chuẩn bị cho giờ kiểm tra một tiết Toán sẽ đến liền chỉ ngay sau vài phút ngắn ngủi.

- Ê thằng Dũng nó làm phao kia! - Thằng Chiến mồm mép bô bô hét toáng lên.

- Mày... điên à, tao đang... ôn bài đấy chứ! - Dũng xoắn đỏ mặt tía tai khi mọi người xung quanh quay lại dòm nó.

- Ôn bài kiểu gì mà ghi công thức vô.....! - Thằng Chiến chưa kịp nói hết câu thì đã bị Dũng xoắn nhét luôn mẫu giấy “phao cứu sinh” vào họng thằng mách lẻo.

- Câm ngay cho bố, muốn chết cả nút à! - Dũng xoắn gần giọng.

Thế nhưng Dũng xoắn không chỉ có một mình, khi mà ở dãy bên kia, thằng Tuấn rách cũng đang la bài hời cả lên :

- Tổ sư, mày ghi công thức đầy bàn thế này tí thầy bắt tao à?

- Ủầy... không thấy đâu! - Thằng ngồi kế bên hạ giọng.

- Không cái đầu mày, xóa ngay cho tao! - Tuấn rách hầm hống.

- Rồi.. rồi, để tao xóa! - Thằng kia hoảng vía ngay tấp lự.

Không chỉ riêng mấy thằng bạn tôi mà cả lớp lúc này thì hầu như đều nháo nhào cả lên bởi tính chất quan trọng của bài kiểm tra một tiết Toán vào đầu học kì mới. Dù có là lớp chọn thì ở đâu cũng có này có kia, với cả theo tôi, làm học sinh mà... chưa từng thử qua cảm giác một lần quay cốp thì chưa phải là học sinh. Bởi học là học mà sinh là sinh, tức là có đi học thì phải có sinh sự này nọ, thế nó mới vui.

Bên dưới các dãy bàn cuối cùng thì đỡ vả hơn khi thường thì thầy cô toàn ngồi trên bàn giáo viên mà quan sát lớp, vậy nên mấy tụi bàn đầu có gì thì hi sinh đầu tiên, còn các dãy bàn cuối may hơn là ít bị quan sát.

- Ôn bài chưa mập? - Luân khùng cười hỏi.

- Bố chả cần ôn, mấy cái này dễ ẹc! - Tôi chạm tự ái vì giọng cười đêu của nó.

- Hơ hơ, lạng quạng tử đề con nhé!

- Đề cái đầu mày ấy!

Thằng Khang mập cũng hòa theo :

- Mày tưởng Nam là ai, nó chả cần ôn Toán đâu nhá!

- Ủ, không biết nó như nào, nhưng mày thì cần đấy, mập à! – Luân khùng lại bom đều.

- Tao... tao...! - Thằng mập cứng họng ngay tắp lự.

Thằng Luân ngựa mồm định chêm vào câu nữa thì thầy Toán đã xách cặp bước đứng đĩnh vào phòng, gương mặt... vẫn phớt đời và cười bí ẩn như ngày nào.

- Các bạn, đứng! – Khang mập vội đứng dậy hô lớn.

Giáo viên bước vào lớp thì cả lớp phải đứng dậy chào, đó gọi là lễ nghĩa giữa trò với thầy, chắc chắn ở đâu cũng vậy chứ không riêng gì trường tôi. Thế nhưng sở dĩ tôi lại nhắc đến chi tiết này là vì....

- Xứng...xứng.....! - Ở dãy đầu bàn, một con nhỏ lớp tôi chả biết vì hoảng vía quá hay sao đó mà đứng dậy gấp gấp, vô tình làm đổ luôn cái hộp đựng bút trên bàn xuống đất, bút thước giấy viết văng tung tóe cả lên.

Thầy Toàn đang bước tới bàn giáo viên, thấy vậy bèn dừng lại mà cúi xuống nhặt hộp bút thước cho vào hộp đựng giúp con nhỏ này. Vâng, nếu không có chuyện gì xảy ra thì đây sẽ là một cảnh tượng cảm động giữa thầy và trò khi mà học sinh làm rơi đồ, giáo viên hiền từ nhặt giúp. Thế nhưng tình huống cảm động lại không xảy ra, mà chỉ thấy con nhỏ đầu bàn lúc này đang run lẩy bẩy, và thầy Toàn thì vẫn bình thản trả lại hộp đựng viết cho nhỏ này, chỉ có khác một chút là trên tay thầy cầm nguyên xấp giấy nhỏ xíu xiu, hết như mẫu “phao” cứu sinh của Dũng xoắn khi nãy.

- Lần sau giữ đồ cẩn thận hơn nhé, bút rơi xuống đất dễ bị thụt bi lăm đấy! - Thầy Toàn nói.

-! – Con nhỏ không nói được gì, lồm lét nhận lại hộp bút.

- Tên gì? - Thầy Toàn lại hỏi.

- Dạ... tên... Linh.....! – Con nhỏ lí nhí.

- Xấp giấy này là gì thế? - Thầy nheo mắt.

- Dạ... công thức Toán.....! - Nhỏ Linh lại càng run hơn nữa.

- Để học à?

- Dạ.....!

- Học sao không ghi vào vở cho rõ, mà ghi lí nhí trong đây thế?

- Dạ... con... con học quen rồi!

- Ừm... thế à?

- Dạ.....!

Khỏi phải nói cả lớp tôi lúc này đang nín thở theo dõi hiện trường công tố viên đang buộc tội bị cáo như thế nào, bởi bất cứ ai cũng biết là mớ giấy nhỏ xíu ghi chỉ chút những chữ công thức Toán của nhỏ Linh là để quay bài chứ chả phải học hành gì sất. Thế nhưng lúc này chưa vào giờ kiểm tra, nên nhỏ này bảo đó là “tài liệu học tập” của nó cũng đúng, chả thể bắt bẻ gì được.

Thầy Toàn không nói thêm nhiều, mà đưa tay trả lại luôn xấp giấy cho nhỏ Linh trong sự ngạc nhiên của toàn thể cả lớp :

- Vậy thầy trả cho em, học gì ngộ thế, viết to hơn cho dễ đọc chứ, cận thị thì khổ đấy!

- Dạ... em cảm ơn thầy! - Nhỏ này mừng rơn vì tưởng được tha bổng.

Nhỏ Linh tưởng được tha, bọn tôi cũng tưởng vậy và đang còn thắc mắc sao hôm nay thầy Toàn lại dễ tính đến thế thì...

- Mỹ Linh, lên bàn giáo viên làm bài kiểm tra nhé, bữa nay để thầy ngồi dưới lớp cho dễ!

-! – Con nhỏ lập tức đỡ người rồi khỏ sở thu dọn cặp vở mà bước lên bục giảng, đặc cách ngồi vào... ghế nóng.

Hóa ra vì không có lí do gì để nói rằng nhỏ này đang chuẩn bị mớ công thức kia để gian lận kiểm tra, vậy nên thầy Toàn mới hạ chiếu thư mà cho nhỏ Linh lên bàn giáo viên ngồi, và tôi biết chắc chắn rằng đã ngồi ở trên đó thì có cho vàng cũng chả dám đại dốt giờ trò bởi áp lực tâm lí đã được đặt ra mất rồi.

- Cả lớp ngồi xuống, các em lấy giấy ra làm bài kiểm tra 45 phút, hôm nay thầy chia ra hai đề A và B, lớp trưởng và lớp phó học tập lên phát đề!

Liền ngay sau câu nói của thầy Toàn thì cả lớp đều mặt nhăn mày nhó khi biết bữa nay thầy lại chơi chiêu ra hai đề bài khác nhau, thế là hết ham hỏi han gì sất. Nhưng tôi với Khang mập lúc này còn hã hơn, bởi nó ngồi ngay sau lưng tôi, thế nên chắc chắn không bao giờ có chuyện... hai thằng tôi sẽ trùng đề với nhau được.

- Thôi rồi, mập ơi! – Tôi thở dài nhìn thẳng mập đang lều thểu bước lên nhận đề mà phát cho cả lớp.

Chương 288

Tôi nhận đề Toán từ tay thằng mập, và thằng mập nhận đề từ tay thằng Luân, thế là đủ biết hai thằng khác đề nhau rồi. Cầm trên tay đề A, tôi liếc nhìn thằng mập sau lưng, thấy cái mặt nó chảy dài ra như trái dưa leo là hiểu luôn, nó đang nhìn đề B bằng ánh mắt đau khổ và bất lực.

- “Thôi, đôi ta hết duyên từ đây rồi, mập ơi! “ – Tôi thở dài ngao ngán rồi quay lên trên, chăm chú vào đề bài trên tay của mình.

- Bắt đầu tính giờ làm bài, các em có 45 phút nhé, đề của ai thì nhớ ghi tên người đó vào trên đề! - Thầy Toàn ngồi ngay bàn đầu nói to.

Nhìn vào đề Toán thì theo tôi đánh giá là không khó, nhưng hơi dài, nếu làm hết tốc lực thì cũng phải mất tầm 30 phút chứ không đùa, mỗi câu cuối giải quỹ tích là hơi khoai, còn lại chỉ cần tỉ mỉ chút là xong.

- “Ok, chiến nào! “ – Tôi bẻ tay răng rắc, hăm hở lôi cái máy tính Fx-570 ra, thoáng tự hào vì hóa ra mình chả cần ôn bài cũng được bét lắm không mười thì cũng chín điểm.

Tôi tự làm thì không thành vấn đề, tính toán với vẽ viết nhanh như lốc cuốn, tay gõ máy tính lia lịa, đang hí hoáy tập trung thì chợt nghe tiếng... thằng mập chí thân đang cắn bút rôm rộp sau lưng mình.

Không cần phải nghĩ chi cho sâu xa, chắc chắn là nó đang bí lù rồi, thầy kệ, làm tiếp chứ biết sao giờ, khác đề mà. Thế là tôi lại tiếp tục lọ mọ làm bài, nhưng chỉ vừa làm thêm được vài phút là trong đầu tôi lại lóe lên một ý nghĩ :

- “Khoan, cái vụ đề A đề B này thì quá quen rồi, trừ khi là các môn học bài thì thầy cô còn nghĩ ra nhiều câu hỏi khác nhau được, chứ nếu là các môn tự nhiên tính toán thì ra cái đề đã mệt rồi, nói gì đến ra khác nhau 100%. Chắc sẽ là... dạng bài của hai đề giống nhau, nhưng chỉ đổi số khác nhau thôi đây! “

Thế là vận dụng... thiên lý nhãn, tôi đề A lé mắt nhìn sang đề B của nhỏ bạn bên cạnh, và quả nhiên là sau một hồi nhìn đầu cả mắt thì tôi cũng có thể chắc chắn được rằng, hai đề A và B giống nhau, chỉ khác ở khoản số học mà thôi.

- Ê.....! – Tôi dựa người ra sau, khẽ nói vọng xuống dưới.

- Hở? Gì? – Khang mập mừng hóm hởi ngay.

- Đề A với B công thức giống nhau, chỉ thay số thôi, tao cho mày....! – Tôi mới nói đến đó thì thầy Toàn bất thành linh quay xuống dưới.

-! - Thằng mập biết ý, im thin thít.

Đợi thầy quay lên lại thì tôi nói tiếp :

- Tao cho mày xem bài tao, dựa vào đó mà làm ra bài mày, hiểu không?

- Ủ, hiểu! – Khang mập đồng ý ngay tút xút.

Thế là lần này tôi ngồi dịch sang bên, kéo phần bài làm của mình về góc bàn để thằng mập đằng sau có thể nhìn được, còn tôi thì vẫn tiếp tục làm y như bình thường.

- Xê tay ra chút mập...! – Khang mập thì thào.

- Soạt.....! – Tôi lại ngồi dịch ra tí nữa, hé tay mình lên.

Không khí cả lớp im phăng phắc, chỉ có tiếng gõ máy tính lộc cộc và tiếng lật giấy soàn soạt thỉnh thoảng vang lên.

- Sao? Được câu nào chưa? – Tôi quay xuống hỏi nhỏ.

- Chưa.....! - Thằng mập lắc đầu.

- Cái....gì...? Mà y giống hả? Cho mà coi này giờ còn đâu! – Tôi nhăn hì.

- Tao... thấy khác nhau mà, có giống đâu, biết gì mà thay số chứ! – Nó thè lưỡi.

Đến đây thì tôi đã biết tại sao, hóa ra thằng mập này bữa giờ bỏ bê môn Toán đây mà, nên giờ nhìn vào quên luôn cả dạng bài mà không biết đường thay số vào chỗ này chỗ kia, chứ chỉ cần nhớ công thức là đã có thể ghép số vào được rồi.

- Bố thằng.... dốt này, học hành thế à....! – Tôi bực tức gần giọng lí nhí, cúi mặt thật sát xuống bàn.

- Giúp tao đi..! - Thằng Khang lại nài nỉ.

- Địch.... Cho mà coi còn làm không được thì bảo giúp sao nữa!

- Vài câu thôi cũng được, cho trên điểm trung bình mà ời!

- Vấn đề là giờ... không lẽ ... quay xuống giảng cho mà?

- Sao cũng được, giúp đi, tao cho mà nguyên kí khô nai ở nhà tao, ngon lắm, ngon hơn cả khô bò!

Vâng, tôi không có gian lận gì cả, tất cả chỉ vì miếng ăn mà thôi....!

- Người anh em, đưa đề bài của mà đây!

- Ủ....ừ...!

Nhận đề B từ tay thằng mập, tôi lăm lét chuyển đề A của tôi xuống cho nó phòng trường hợp thầy Toàn bất thần xuống dưới kiểm tra thì nó không có bị sinh nghi vì thiếu đề bài. Tôi định bụng là sẽ giải đại cho thằng mập 3 câu trong đề để ít nhất nó cũng kiếm 6 điểm, còn tôi thì bỏ luôn câu quý tích mất thời gian cũng được, với tôi lần này thì 9 điểm là quá ổn rồi.

Chứ sao nữa, mình 9 điểm mà bạn 6 điểm còn hơn là mình 10 điểm mà nó 1 điểm, tôi thật là tốt bụng quá đi mà, chứ chả phải vì khô nai khô bò gì đâu nhé!

Thế là tôi đặt bút giải ngay mấy câu Toán vào luôn mặt sau tờ đề B của thằng mập, vừa làm vừa

canh thời gian sao cho bạn mình còn kịp để chép lại.

Nhưng đúng là... có gian lận thì cứ mới biết cảm giác ngồi trên lưng cọp nó hồi hộp như thế nào, bất kì một cử động nhỏ nào của thầy Toàn cũng đều làm tôi giật mình lo nơm nớp. Thầy húng hắng ho, tôi hoảng vía gấp giấy lại, thầy đứng lên bước ra cửa lớp, tôi thiếu điều muốn quăng luôn vở bút mà bỏ chạy vì hú hồn.

Và lần này thì thầy Toàn chấp tay bệ vệ đi từ từ xuống lớp giữa hai dãy bàn, hết nhìn sang bên này lại nhìn sang bên kia. Đến chỗ bàn cuối của đám hội tam hoàng thì thầy dừng lại, dựa lưng vào tường mà khoanh tay quan sát từ dưới lớp lên phía trên.

- “Bỏ xù rồi, ổng ngay sau lưng thì làm sao mà chuyển “hàng “cho thẳng mặt đây! “– Tôi thở vắn than dài.

Đang lo ngay ngáy không biết chừng nào thầy Toàn mới chuyển lên trấn giữ tuyến trên trở lại thì... tiên sư con nhỏ ngồi bên cạnh, chả biết nó rảnh hay sao mà lại đi cầm đề B của nó mà đứng dậy hỏi thầy :

- Thầy ơi, chỗ là số 45 hở thầy?

Thầy Toàn cầm đề B nhìn vào rồi gật đầu nói nó :

- Ừ, đề B là 45 độ, tờ này bị lem mực in thôi, chắc bị mỗi tờ này thôi!

Nói rồi thầy trả lại tờ đề cho con nhỏ, tiện tay... mượn luôn tờ đề của tôi đang cầm trên tay mà nhìn lên :

- Đấy, mấy tờ khác đâu có bị lem, em cứ làm tiếp đi!

-! - Khỏi phải nói, tôi lúc này run bắn lên, thiếu điều lăn ra xỉu luôn giữa lớp bởi chỉ cần thầy Toàn mà vô tình nhìn lên mã đề của tôi là sẽ biết ngay có gian lận.

Thế nhưng không, thầy Toàn không để ý đến mã đề của tôi :

- Em làm xong rồi à? - Thầy hỏi tôi khi nhìn vào giấy kiểm tra chi chít chữ của tôi.

- Dạ, gần xong! – Tôi hồi hộp đáp bừa.

- Ừm, tiếp đi! - Thầy gật đầu rồi trả lại đề cho tôi.

Cứ tưởng tai qua nạn khỏi rồi, đang thở phào chuẩn bị nhận lại tờ đề B của Khang mặt thì bất chợt thầy Toàn nhú mày hỏi :

- Ủa? Đề là 45 độ mà sao em vẽ cái góc này có 30 độ thế?

- Dạ...ớ.....!

Tôi ngớ người, hóa ra cái hình vẽ trong bài làm của tôi là của đề A, mà đề A thì đúng thật là có góc hình học 30 độ, chỉ có đề B mới là 45 độ. Và thế là không riêng gì tôi mà cả thầy Toàn đều thoáng ngạc nhiên trong một giây rồi nhanh chóng xâu chuỗi lại vấn đề :

- Sao em làm đề B? Ủa... đề này tên..... Khang.....! - Thầy nhìn vào đề bài rồi gọi lớn.

Chuyện gì đến cũng phải đến, không cần phải quá thông minh lắm để hiểu ra vấn đề, thằng mập này giờ chắc cũng ngồi im nghe ngóng muốn thót tim ra ngoài, giờ bị gọi tên thế này thì nó cũng đã biết số phận của mình rồi.

Và tôi cũng thế, tôi biết mình tiêu chắc rồi khi thấy thầy Toàn cầm tờ đề A có tên tôi từ bàn Khang mập mà so sánh, thế rồi thầy đưa mắt nhìn cả hai thằng mà nói :

- Làm bài giùm nhau nhĩ? Đúng là đôi bạn cùng tiến!

- Dạ...dạ....! – Khang mập run lấy bầy.

Tôi thì cúi gằm mặt không nói gì, trong đầu chỉ nghĩ đến hai vấn đề lúc này, đó là đang làm bầm nguyên rửa con nhỏ ngồi kế bên ba hoa lúc nào không hỏi lại nè ngay... lúc thầy ở gần nó mà hỏi mới đau chứ. Và vấn đề còn lại đó là quả này không vào bảng phong thần thì hơi phí.

Thầy Toàn không có động thái gì tiếp theo, chỉ tịch thu đề B của thằng mập rồi thay cho nó một tờ khác và nói :

- Hai đứa là bạn thân, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu nhĩ?

-! – Hai thằng tôi im lặng không dám trả lời.

- Thế làm bài tiếp đi, xong lấy điểm số hai đứa bây cộng lại chia đôi là ra điểm từng thằng, ngồi xuống! - Thầy cất giọng lạnh lùng rồi quay đi.

Khỏi phải nói tôi và Khang mập lúc này vừa thẹn vừa sợ đến cỡ nào, thẹn vì cả lớp đều quay xuống nhìn chằm chằm vào hai đứa, sợ vì tên mình đã được viết vào sổ đầu bài, mà lại là cán sự Toán với lớp trưởng mới đau chứ.

- Tùng... tùng... tùng....! - Tiếng trống trường vang lên báo hiệu hết tiết học thứ hai, đồng thời cũng chấm dứt luôn 45 phút làm bài kiểm tra của 11A1.

Luân khùng đứng dậy thu bài rồi nộp cho thầy Toàn, sau cùng nó vác cuốn sổ đầu bài xuống dưới khi thầy đã bước ra khỏi lớp và cả phòng lúc này thì ồn ào như vỡ chợ, quay sang bàn tán hỏi nhau ì xèo.

- Nam, Khang gian lận kiểm tra, tráo đề bài cho nhau, haizz! – Luân khùng thở dài ngao ngán, gấp bảng phong thần lại.

- Tiêu, xui quá đi mà! - Thằng mập lắc đầu nói.

Tôi thì lúc này im thin thít, ngồi một hồi mới quay sang hỏi Khang mập :

- Rồi mày làm được gì không?

- Không....! – Nó ỉu xiu thừa nhận.

- Đệch... học hành thế lại còn đi chơi! – Tôi thất vọng.

- Vậy này mày làm hết không? – Luân khùng thắc mắc.

- Chắc tầm 9 điểm! – Tôi đáp.

- Mày 9, thằng Khang vẽ được cái hình chắc cũng... du di cho nửa điểm, ngon thì tròn 1 điểm, cộng lại chia đôi thì mỗi thằng vừa đủ 5 mà trên trung bình, cũng không đến nổi! - Thằng này lảm nhảm.

- Xui vãi ra, ai ngờ con nhỏ Chi lại hỏi lúc đó mới ác chứ, không là trót lọt rồi! – Tôi cay đắng đập tay xuống bàn.

Thế nhưng tôi chỉ làm bộ hằm hồ được có nhiều đó, bởi ngay tiếp theo là tôi đã thấy trước mặt mình, Tiểu Mai đang lạnh lùng bước tới gần. Cảm thấy một luồng hàn khí chạy dọc sống lưng, tôi vội thất kinh hồn vía mà đưa tay chỉ hai thằng bạn mình tránh chỗ khác, ý bảo... chuyện nhà tao, tự tụi tao đóng cửa giải quyết.

Hai thằng Luân và Khang biết ý, vội lảng đi ra ngoài mà tránh mặt Tiểu Mai, chỉ mỗi tôi lúc này là đang sợ mất vía ngồi im tại chỗ.

- “Sát thủ bà bà tới rồi đây, bình tĩnh, bình tĩnh.....!”

- “Rồi, bà ngồi xuống nè, coi nè.....!”

Y chóc mà, Tiểu Mai ngồi xuống ngay trước mặt tôi luôn.

- “Nè... chuẩn bị chửi nè, một...hai.....!” – Tôi nghĩ thầm trong đầu.

- Anh làm bài được không? - Tiểu Mai băng sương nguyệt lãnh hỏi nhỏ.

- Cũng... được...! – Tôi lúng búng đáp.

- Khoảng mấy điểm? Tính riêng anh thôi! – Nàng lại hỏi tiếp.

- Tầm... 9 điểm! – Tôi trả lời.

- Sao chỉ có 9 thôi? - Tiểu Mai nheo mắt đầy ngụ ý.

- Anh.. bỏ câu quỹ tích, không kịp giờ! – Tôi thú thật.

- Ừm... vậy được rồi!

Trái ngược với suy nghĩ của tôi, cứ nghĩ Tiểu Mai sẽ nổi trận lôi đình mà mắng xối xả tôi vì cái tội chơi đại giờ trò gian lận trong khi kiểm tra chứ. Ấy vậy mà hên, chắc có lẽ nàng biết tôi là con người đầy nghĩa khí và hào hiệp với bạn bè. Huỳnh đệ chiến hữu gặp khó khăn thì sao mà tôi có thể khoanh tay đứng nhìn được chứ. Tiểu Mai hiểu cho tình cảnh của tôi mà không trách cứ câu nào, thật là cảm động quá đi, nàng đúng là hồng nhan tri kỷ của tôi đây mà!

Tiểu Mai không biết tôi đang nghĩ như vậy, nàng chỉ thở hắt ra rồi đứng dậy nói :

- Giờ đi ra ngoài, chuyện anh gian lận tôi sẽ tính sau!

- HẢ? – Tôi đàn mặt ra vì nãy giờ... toàn tưởng bỏ.

- Đi thôi, nhanh còn kịp! – Nàng bỏ đi trước.

- Đi đâu vậy? - Tôi vội vàng chạy theo sau mà hỏi lia lịa.

Tiểu Mai không quay lại nhìn tôi, nàng vẫn bước đi trước mà thản nhiên đáp :

- Đi gặp Dạ Minh Châu!

Chương 289

Tạm gác qua mối lo sẽ bị Tiểu Mai “hành hình” sau vụ làm bài giùm Khang mập khi nãy, tôi bước vội cùng nàng đi qua hai dãy hành lang lớp học để gặp... Dạ Minh Châu. Thế nhưng tại sao lại gặp vào hôm nay? Tôi có thấy Tiểu Mai nói gì đâu? Mà giả như bây giờ gặp thì biết nói những gì? Mặc dù trong đầu tôi hôm giờ là đã có kế hoạch sẽ rủ Minh Châu đi chơi chung với cả nhóm bọn tôi, để vừa không mang tiếng là thất hứa lại vừa không phải tội với Tiểu Mai. Thế nhưng... tôi nghĩ là nghĩ vậy thôi, chứ bảo tôi nói thẳng trước mặt người ta thì e rằng không dám, vì tính tôi nhát gái đó giờ rồi.

- Nay, sao em hẹn được nhỏ đó thế? – Tôi thắc mắc hỏi Tiểu Mai.

- Lúc đầu giờ Luân không lấy sổ đầu bài được nên nhờ em lấy giùm, lúc đi xuống cầu thang thì em gặp Minh Châu đang đi lên! – Nàng nhún vai đáp.

- Rồi... hẹn gặp luôn? – Tôi ngẩn người ra.

- Ừa, em đề nghị là giờ ra chơi thì gặp nhau ở dưới căn-tin trường, em có chút việc cần nói! – Tiểu Mai trả lời rành mạch.

- Hay vậy? Nhỏ Châu đồng ý liền hử? – Tôi lại càng sững sốt hơn khi chẳng thể ngờ rằng con nhỏ đang căm ghét vì bị tôi “hại” phải thi vào làm trường bây giờ lại chuyển sang sốt sắng muốn gặp tôi đến vậy.

- Cũng không hẳn, nhưng tóm lại cứ gặp người ta trước đi, rồi thắc mắc gì thì em kể sau, còn có 10 phút nghỉ giải lao thôi nè! – Tiểu Mai lắc đầu rồi kéo tay tôi đi thật nhanh, len giữa vài thằng con trai đang ngẩn ngơ nhìn.

Thế nhưng lúc đi ngang qua văn phòng Đoàn, chỉ còn một đoạn hành lang ngắn nữa là ra đến căn-tin thì hai đứa tôi gặp cô Thảo chủ nhiệm cũng đang bước từ hướng ngược lại.

- Trúc Mai, may quá, em có đang bận gì không? – Cô chủ nhiệm cười tươi như bắt được vàng.

- Dạ... thật ra...! – Tiểu Mai ngập ngừng đứng khựng lại.

- Cô giờ bận về nhà có chút việc, em lên lớp thông báo là tiết sau vẫn học bình thường nhưng cô sẽ vào trễ một tí. Giờ nhờ em chép sẵn bài giảng của tiết sau lên bảng giùm cô nhé, để hết giờ ra chơi thì lớp mình không bị trễ bài học! – Cô Thảo không đợi cô học trò của mình nói hết câu mà nhờ ngay.

- Dạ...! – Không cách nào từ chối, Tiểu Mai đành miễn cưỡng nhận lời.

- Vậy nhé, cảm ơn em, à Trí Nam, cô mới gặp thầy Toàn vừa nãy, em với Khang là cán sự lớp mà sao lại lạ vậy? Ảnh hưởng đến cả lớp bị giờ B rồi! – Cô nhún mày nhìn tôi vẻ không vừa ý.

-! – Tôi cúi gầm mặt không đáp, làm bộ mặt âu sầu ra vẻ biết lỗi.

- Thôi, giờ chủ nhiệm cô sẽ làm rõ chuyện này, Trúc Mai, em giúp cô gấp nhé!

- Dạ, em nhớ rồi!

Rồi cô Thảo vội vã đi ngay về phía bãi giữ xe dành cho giáo viên, mặc tôi với Tiểu Mai đang đứng chôn chân bối rối giữa sân trường.

- Tiêu anh rồi, cô biết chuyện rồi! – Tôi xụ mặt một đồng, thầm tưởng tượng quả này mà đến tai gia đình tôi thì chỉ có nước bị cấm túc cả tuần chứ chẳng chơi.

- Đáng đời, thôi, em lên lớp cho kịp đây! - Tiểu Mai thở dài ngao ngán.

- Hơ... rồi còn đi gặp Minh Châu thì sao? – Tôi trở mặt ngạc nhiên.

- Anh đi gặp chứ sao, người ta đang đợi đó, em bận giúp cô rồi nè! – Nàng khế cắn môi đáp.

- Ờ hay? Thôi... thôi, có mình anh thì gặp biết nói gì, lên lớp luôn! – Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

- Anh lạ nhỉ, em hẹn Minh Châu là để anh nói ra đề nghị của anh mà, hôm nay mà cho người ta leo cây thì từ nay về sau anh hết có cơ hội giữ lời hứa với bạn ấy nhé! - Tiểu Mai nói giọng không vừa ý.

- Nhưng... nhưng nói gì bây giờ? Có mình anh.....!!!

- Nói những gì anh bàn với em hôm qua ấy, nhớ là phải bình tĩnh và hòa nhã với người ta nghe, em nghĩ Minh Châu cũng hiền lắm!

- Ờ này....này, Tiểu Mai....!

- Thôi mà, em giúp anh có được hẹn gặp mặt rồi, giờ còn lại là tùy ở anh, chứ giả như em giờ có cùng đi với anh thật thì... anh sẽ nguơng, không dám nói gì thì cũng vô ích. Vậy nhé, em lên lớp chép bài cho kịp!

- Ế.....ế...

Rồi không kịp để tôi nài nỉ thêm nữa, Tiểu Mai vội quay trở lại lớp, kệ thân tôi đang mặt nhăn mày nhíu vì chả biết chốc nữa đây gặp Minh Châu phải biết ăn nói thế nào nữa. Thế nhưng lúc này đây tôi chả thể nào trách Tiểu Mai đem con bỏ chợ được, bởi nàng giúp tôi có một cuộc hẹn với Minh Châu đã là tốt lắm rồi, đúng thật là mọi chuyện còn lại tôi phải tự thân vận động thôi. Chứ tôi biết, nếu mà giả sử Tiểu Mai cũng đi gặp nhỏ Châu với tôi thật thì chắc chắn tôi sẽ toàn là để Tiểu Mai nói chứ chả đại gì đang bị ghét mà còn trưng mặt ra lẻo mép này nọ.

Không còn cách nào khác, tôi tặc lưỡi lắc đầu tự nhủ thầm thôi thì tới đâu hay tới đó, giờ việc trước mắt là đến gặp người ta trước đã, sau đó thì tùy cơ ứng biến thôi vậy. Nghĩ thế nên tôi vội rảo bước nhanh về hướng căn-tin trường, nơi Tiểu Mai nói là Minh Châu đang đợi.

Ra đến khu căn-tin đang đông đúc các học sinh tập trung ăn sáng và uống nước, tôi đảo mắt khắp lượt đảo dác cố gắng nhìn xem “con nhỏ hậu đậu” hay tạt nước vào tôi đang ngồi ở đâu. Thế nhưng đứng tại góc hành lang dòm lác cả mắt cũng tuyệt nhiên không thấy Minh Châu đang ngồi ở bất kì bàn nào trong căn-tin.

- “Hay là mình tới trễ nên con nhỏ về mất tiêu rồi? “– Tôi đàn mặt ra.

Thế nhưng vài giây sau tôi nghĩ được rằng Tiểu Mai hẹn Minh Châu gặp nhau ở dưới căn-tin thì

không có nghĩa là xuống đây phải ngồi ở bàn uống nước. Bởi lúc này đây tôi đang trông thấy hoa khôi của trường mình đang đứng tựa người ở cửa sổ gần căn-tin, đưa mắt trống trải nhìn ra sân thể dục, nơi các học sinh khối chiều đang chuẩn bị vào học giờ vận động thân thể.

Thoáng chút ngại ngần nhưng cũng biết bây giờ hoặc không bao giờ, tôi thu hết can đảm tiến lại gần nơi cô nàng đang đứng :

- À.... chào...! – Tôi ngượng ngập mở miệng, đưa tay gỡ đầu lia lia.

Minh Châu khẽ giật mình vì bất ngờ, rồi đưa đôi mắt trong veo như đáy hồ thu quay sang nhìn tôi, định mấp máy môi nói gì đó rồi lại thôi, chẳng thềm đoái hoài gì tôi nữa mà tự dung thờ dãi, rồi đưa tay vuốt mái tóc dài đang để suôn hẳn qua một vai.

- Bạn... bạn... à mình, tới rồi đây! – Tôi lắp bắp, cố mở miệng.

Và lúc này thì Minh Châu mới trả lời, vẻ như không lấy làm để tâm cho lắm :

- Người hẹn mình là người khác, bạn ấy đâu rồi?

- À... Trúc Mai có việc bạn rồi, nên mình... tới thay! – Tôi hơi mồm đáp bừa, bởi sự thật thì tôi mới là nhân vật chính chứ chẳng phải là Tiểu Mai.

- Vậy gặp mình có gì không? – Minh Châu lại hỏi tiếp.

- Ừm... có.. một chút! – Tôi lúng búng nói.

- Có là có, không là không, một chút là như nào? – Cô nàng hừ nhạt.

- Có..có., có chuyện để nói! – Tôi vội trả lời lại theo câu hỏi.

- Vậy bạn nói đi! – Minh Châu nhún vai.

- Uống... uống nước nhé?

- Không cần, đứng đây được rồi!

- Nhưng... nhưng tui khát!

-!

Trông bộ dạng lắp ba lắp bắp như gà mắc tóc của tôi, Minh Châu tròn mắt nhìn tôi hết như thằng vừa trên trời rớt xuống, rồi có vẻ cô nàng chẳng chấp chi một thằng ất ơ gặp gái là ngắc ngư như tôi, cũng gật đầu đồng ý.

- Vậy sang bên kia, có bàn trống kia! – Minh Châu chỉ tay vào cái bàn nhựa ở cạnh hàng rào sắt bên sân thể dục.

- Bạn uống gì? Minh... kêu nha! – Tôi mừng như bắt được vàng, vội hỏi han ngay.

- Cho mình sữa đậu nành, cảm ơn! – Cô nàng trả lời rồi ngồi xuống ghế, không thềm nhìn tôi bằng một nửa ánh mắt.

- Ừ... để mình gọi!

Mặc kệ thái độ lạnh nhạt của Minh Châu, tôi lúc này xem như đã thành công trong bước đầu tiên rồi, bởi ông bà ta có câu “Miếng trầu là đầu câu chuyện “, bây giờ ở đây không có trầu cau thì ít ra cũng phải mời nước uống. Vì ai đòi lại đi hẹn con gái ra ngoài gặp mặt mà cứ đứng bàn chuyện cơ chứ, như vậy thì không có galăng, mà không galăng thì chẳng phải là con trai.

Khệ nệ ôm hai ly đá với một chai Sting dâu và một chai sữa đậu nành, tôi bung đến bàn Minh Châu đang ngồi rồi cố gắng tỏ ra thật bình tĩnh và nhã nhặn, rót nước vào ly của cô nàng :

- Cảm ơn! – Minh Châu dừng dung nói.

- Không có gì, hi! – Tôi cười gượng rồi đưa tay về phía trước. - Bạn uống nước đi!

Chả thèm trả lời, chỉ lẳng lặng nhận ly nước từ tay tôi rồi Minh Châu nheo mắt nhìn tôi, không biết sao nhưng ánh nhìn này lại làm tôi... tim đập chân run :

- Gì...gì thế? – Tôi hoảng vía ngậm luôn cái ống hút của mình.

- Nam à....! – Minh Châu thở dài rồi nói. - Bạn có chuyện gì thì nói thẳng ra, mình cũng không có thời giờ mà ngồi mãi ở đây với người dung nước lã đâu!

Bốn chữ “người dung nước lã “được Minh Châu nhấn mạnh như ngầm trách tôi là đưa bạn phản phúc, bạc tình bạc nghĩa, hứa cho đã xong rồi quất ngựa truy phong bỏ chạy một mạch.

Tôi gần như bị chấn động tâm can bởi chưa kịp nói ra những gì mình chuẩn bị nói thì đã bị đánh đòn phủ đầu, báo hại bây giờ sau câu nói của Minh Châu thì tôi tiêu tán hồn vía mà quên mất luôn mình cần phải nói gì.

- À... mình... muốn....! – Tôi lắp bắp trở lại, đánh mất vẻ bình tĩnh nãy giờ cố tạo dựng.

-? – Minh Châu nhú mày vẻ chờ đợi câu nói của tôi.

- Muốn... hỏi bạn có khỏe không....?

Khốn nạn thân tôi, thực tình là tôi định có ý hỏi rằng từ lúc chuyển nhà về Phan Thiết đến giờ thì cuộc sống của Minh Châu ra sao, rồi sau đó thì mới từ từ khéo léo đề cập đến chuyện giữ lời hứa là dẫn đi chơi. Thế nhưng đầu nghĩ một đằng mà miệng lại nói một nẻo.

Minh Châu tròn mắt ngạc nhiên rồi nhìn tôi kiểu như thất vọng lắm, cô nàng lắc đầu và nhấp một ngụm nước trong ly của mình.

- Cảm ơn, mình khỏe! – Minh Châu trả lời lạnh tanh.

- Vậy...tốt....! – Tôi ấp úng nói chữ được chữ mất.

-!

- Bạn.... tên là.... Minh Châu nhỉ...?

- Ừm, biết rồi hỏi chi!

- Bạn Minh Châu... uống nước tiếp đi....!

- Đang uống!

- Minh... mình là Nam... học lớp 11A1... nhà ở.....!

- Có ai bắt đầu mà khai, vớ vẩn!

-!

- “Lạy hồn, đây là con nhỏ hậu đậu thường ngày rất ư là hiền lành và có vẻ khờ khạo đấy ư? Bây giờ sao nhỏ đó hung bạo quá vậy trời?” – Tôi thầm kêu khổ.

Đến đây thì tôi tắc tị chả biết phải nói thêm gì nữa, cứ ngồi bất động tại bàn như ông phỗng, hết quay nhìn ra căn-tin rồi lại nhìn lên mấy cái cây to đùng trước mặt, xong rồi chuyển sang ngắm nghĩa sân tập thể dục. Tuyệt đối tôi không dám nghĩa mặt nhìn sang Minh Châu lấy một giây phút nào, bởi không biết gì để nói thì nhìn người ta làm gì.

- Còn gì nữa không? – Chùng như cảm thấy có ngồi im lặng với một thằng nhát gái như tôi ở đây cũng vô ích, Minh Châu hết kiên nhẫn quay sang hỏi.

- Hả? – Tôi giật thót người vì bị đánh thức khi đang liên tưởng đến những bộ phim mình đã từng xem rằng gặp trường hợp này thì cần phải làm gì.

- Không còn gì nữa thì tôi lên lớp đây! – Nói rồi cô nàng đứng dậy ngay lập tức.

- Ê...ế... còn mà....! – Tôi hoảng hồn gọi với theo.

- Rõ là điên! – Minh Châu thờ dài nhìn tôi đầy chán nản rồi định cất bước quay đi.

Thế nhưng vừa lúc đó thì cả hai đứa tôi đều ngạc nhiên khi trông thấy Tiểu Mai đang hối hả bước về phía bàn đang ngồi, gương mặt nàng ánh lên vẻ hi vọng và mỉm cười khi nhìn thấy tôi.

- Chào bạn! - Tiểu Mai cười tươi, gật đầu chào Minh Châu.

- Bạn hẹn mình ra đây mà sao giờ mới đến? – Minh Châu không chào lại mà đáp trả ngay bằng một lời trách cứ.

- Xin lỗi, mình đang xuống căn-tin thì có việc gấp của giáo viên chủ nhiệm nên phải trở lại lớp! - Tiểu Mai chấp tay ra vẻ biết lỗi, nàng khép môi lém lỉnh trả lời.

-! – Minh Châu nghe vậy thì không trách thêm câu nào nữa.

- Vậy... hai người đã đồng ý hết rồi chứ? - Tiểu Mai mở lời, hấp háy mắt nhìn tôi mà không biết rằng thật ra từ nãy đến giờ, tôi chả làm ăn ra cái củ khoai tây gì ráo.

- Chưa.....! – Tôi lắc đầu bất lực, hất vai về hướng Minh Châu đang đứng lặng thinh.

- Là sao? – Tiểu Mai tròn mắt ngơ ngác.

- Là nãy giờ tên chết nhát này chả có nói được gì cả, toàn ngồi uống nước thôi! – Minh Châu bực bội trả lời hộ tôi.

- Ơ.....! - Đến đây thì Tiểu Mai quay sang nhìn tôi, và trông thấy cái gật đầu xụi lơ của bạn trai mình thì nàng đã đoán được mọi chuyện.

- Ôi.....! - Tiểu Mai thờ dài ngán ngẩm, vẻ như nàng chả thể ngờ được là tôi đây nhát gái quá thể,

đến cả việc tiếp chuyện người khác cũng không được.

Như lo rằng sắp hết giờ ra chơi đến nơi, và Minh Châu thì trông chẳng có vẻ gì là thiết tha với cuộc hẹn chán phèo này nữa nên Tiểu Mai vội kéo ghế ngồi xuống :

- Bạn ngồi nhé, để mình thay Nam tiếp chuyện cho!

-! – Minh Châu miễn cưỡng đồng ý cũng ngồi xuống thêu, có lẽ cô nàng cũng cảm thấy có một sức hút nào đó trong những lời đề nghị của Tiểu Mai.

- Vậy hai người muốn nói chuyện gì? – Minh Châu hỏi trước, đưa mắt nhìn về hai người phía đối diện là tôi và Tiểu Mai đang ngồi cạnh nhau.

- Ừm, sự thật là... chuyện Nam hồi trước có hứa sẽ dẫn bạn đi tham quan Phan Thiết ấy, mình nghĩ bây giờ, Nam muốn thực hiện lời hứa đó! - Tiểu Mai trả lời.

- Ừ.. ừ... đúng rồi! – Tôi vội hòa theo khi bị Tiểu Mai khẽ huých vào hông mình.

- Là sao? – Minh Châu tỏ ý ngờ ngác chưa hiểu chuyện.

Đến đây thì tôi vội mở miệng nói ngay, có lẽ có Tiểu Mai ngồi bên cạnh thì tôi trở nên vững tâm hơn, ăn nói có phần lưu loát hơn chút đỉnh.

- Là... cuối tuần này, mình với nhóm bạn thân cũng định đi lòng vòng thành phố chơi, cũng vui lắm, nên sẵn đây.. mình muốn mời Châu đi cùng, xem như.....! – Tôi bỏ lửng câu nói của mình nhưng ý tứ thì đã quá rõ ràng, đó là xem như tôi thực hiện lời hứa năm xưa.

Tiểu Mai đưa mắt hi vọng nhìn Minh Châu, nàng khẽ cười :

- Vậy nhé, bạn đồng ý không?

Nhưng Minh Châu không trả lời Tiểu Mai mà nhìn tôi hỏi tiếp :

- Nam muốn dẫn mình đi dạo Phan Thiết?

- Ừ....! – Tôi vội gật đầu.

- Để làm gì? Sau hai năm thì chả cần bạn, tôi cũng biết hết nơi phố biển này có những gì rồi!

Không ngoài dự đoán của Tiểu Mai, đúng thật sự trong khoảng thời gian 2 năm thì đủ để bất cứ ai tuy xa lạ nhưng ở lại cái phố biển nhỏ bé này thì cũng đều sẽ rành rẽ được đi nước bước không sớm thì muộn.

- Ơ... thì....! – Tôi bối rối đưa tay quạt mồ hôi trán.

Nhận thấy tôi đang tắc tị vì chả biết nói gì nữa, Tiểu Mai bình tĩnh đỡ lời :

- Cũng không hẳn là phải đi những nơi nào đó, ý của bọn mình là muốn bạn dạo chơi cùng với bọn mình, nhóm bạn của Nam vui tính lắm!

Thế nhưng Minh Châu chỉ cười nhạt, nhẹ đưa tay vuốt tóc rồi nói :

- Hai người không cần phải rào trước đón sau, mình biết Nam muốn giữ lời hứa ngày trước chứ

gì, chứ nào phải là có ý cùng đi chơi này nọ, đúng chứ?

Chương 290

Ngay sau câu nói của Dạ Minh Châu thì cả tôi lẫn Tiểu Mai đều nhất thời bối rối, bởi cô nàng đã nhìn thấu được mục đích thật sự của lời đề nghị dạo chơi này.

Minh Châu nhận ra được thái độ của hai đứa tôi, cô nàng liền tiếp lời :

- Nếu bạn Nam cảm thấy áy náy thì thôi, không sao, mình xem như bạn chưa hứa gì đâu. Với cả, mình không quan tâm điều gì về bạn trong quá khứ nữa, thế nên bạn cũng không cần phải lo rằng mình đang trách cứ làm gì!

Quả thật Minh Châu rất nhạy bén, cô nàng biết được tôi đang nghĩ gì trong đầu, khiến giờ đây tôi lâm vào cảnh khốn đốn chưa từng thấy, bị dồn ép đến mức không dám hó hé nửa lời.

Nhưng Tiểu Mai rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, nàng vội nói :

- Đúng thật sự là Nam muốn giữ lời hứa với bạn, con trai thì thường hay quên mà, bây giờ Nam muốn mời bạn cùng đi thăm thú Phan Thiết thì mình nghĩ đó đã là thành ý rồi, Châu có thể nghĩ lại không?

- Mình nói là không để tâm đến chuyện cũ nữa, nên hai bạn cũng chẳng cần thiết phải khó xử làm gì! – Minh Châu thở hắt ra đáp.

Tiểu Mai nheo mắt, nàng khẽ nói một cách dè chừng :

- Châu nhớ rất rõ chuyện ngày trước, đâu có lí nào lại giờ lại bảo rằng thực sự không quan tâm đến lời hứa của Nam được?

- Thì... mình....! - Lần đầu tiên của ngày hôm nay tôi trông thấy Tiểu Mai đã làm Minh Châu buộc phải tỏ ra lúng túng.

- Mình biết con người Nam rất trọng lời hứa, nên nếu được thì bạn có thể đồng ý lời mời này được không? Xem như Châu bỏ qua cho Nam, cũng là giúp Nam giữ được lời hứa với bạn? - Tiểu Mai đề nghị.

-!

Và lúc này thì Minh Châu im lặng không trả lời ngay, cô nàng có vẻ sau khi bị Tiểu Mai đoán trúng tim đen thì đã tỏ ý ngập ngừng.

- “Ồn rồi... hên quá! “ – Tôi mừng thầm khi thấy Minh Châu thở hắt ra rồi cười mỉm.

Nhưng sự thật lại khác, cô nàng hoa khôi này nướn đôi mắt lên nhìn tôi, rồi quay sang nói với Tiểu Mai :

- Không thể được!

- Sao...? - Tiểu Mai ngạc nhiên trước câu trả lời này.

- Đồng ý là những gì Mai nói có lí, đúng là mình có hơi... khó chịu khi nhìn thấy Nam. Nhưng cứ theo lời bạn nói thì mình vẫn không thể tham gia được, bởi toàn là bạn bè của lớp bạn, mình nếu như đi theo thì sẽ chẳng quen biết ai, và mình cũng không thoải mái gì khi xung quanh toàn là người lạ! – Minh Châu trả lời.

- Châu có thể mời người quen, bạn bè trong lớp A2 đi cùng vẫn được mà! - Tiểu Mai thở phào nhẹ nhõm.

- Không, chuyện của mình, đâu thể làm phiền người khác! – Minh Châu lại lắc đầu.

Và lúc này đây thì tôi xem như chính thức bị loại ra khỏi vòng chiến, chỉ biết trơ mắt nhìn hai nữ nhân xinh đẹp này tiếp chuyện với nhau. Trông cả hai có vẻ hòa nhã dịu dàng nhưng sao tôi cứ có cảm giác như đằng sau vẻ lạnh lùng sương giá của hai nàng này thì là ngọn lửa đang chờ bùng phát bất cứ lúc nào.

- Nhưng... nếu càng đông người thì càng vui thôi mà! – Tiểu Mai thù người ra.

- Không biết Mai ra sao, nhưng mình thì không cảm thấy vui vẻ gì với những người mình không quen biết! – Minh Châu ương bướng đáp lại.

- Vậy chú ý của bạn đây là như thế nào? - Tiểu Mai khẽ nhún mày, nàng hỏi bằng một giọng mang vẻ kim nén và đã bắt đầu lạnh tanh.

- Mình đi chung với một nhóm thì không được, nhưng nếu là ít người hơn, đi riêng thì có lẽ biết đâu lại được đấy? – Minh Châu cũng không vừa, cô nàng này đáp trả với ý chọc tức Tiểu Mai.

- Bạn muốn Nam dẫn bạn đi chơi riêng?

- Là Mai nói đấy nhé, mà cũng chẳng phải Nam đã hứa với mình như vậy sao?

- Nếu một nhóm người không được, thì mình, Nam với bạn? Ba người có được không?

- Có bạn thì càng khó hơn đấy, mình đâu muốn làm hai người phải khó xử, như vậy chẳng phải là gượng ép lắm sao?

-!

- Chỉ còn cách đó thôi!

- Như vậy thì không được! - Tiểu Mai cười lạnh.

- Không được thì thôi, mình cũng đâu thiết tha gì lắm, Phan Thiết giờ mình biết hết rồi, cũng có thể tự đi được, đâu muốn làm phiền ông phổng kia! – Minh Châu thản nhiên đá xoáy.

- Không phải là thiết tha, mà là Châu đang làm khó mình rồi! - Tiểu Mai khẽ nhăn mặt không vừa ý.

- Bạn xem lại đi, là ai làm khó ai, bạn vì muốn Nam giữ lời hứa mà rủ mình đi cùng cả nhóm lớp bạn, mình không đồng ý vì không thích. Mình cũng tỏ ý là bỏ qua chuyện này rồi, nhưng Mai cứ khẳng khẳng muốn mình đồng ý đi chơi là để hấn khỏi áy náy, vậy thì giờ mình bảo đi chơi riêng bạn cũng không chịu? Thế này thì là ai làm khó ai, mình muốn bỏ qua vụ hứa hẹn này là để không làm khó hai người, nhưng hai người cứ ép mình đi chơi cho bằng được tức là đang làm

khó mình đấy!

Vẻ như rất bức mình, Minh Châu tuân nguyên một tràng lời lẽ mà câu nào câu nấy cũng đều rất xác đáng chẳng thể bắt bẻ vào đâu được. Tôi thì không nói làm gì, đến cả thông minh như Tiểu Mai cũng không thể chối lại được câu nào, bởi lẽ ngay từ đầu thì tôi đã ở thế hạ phong rồi.

Vừa lúc này thì trống trường vang lên báo hiệu kết thúc 15 phút nghỉ giải lao, Minh Châu tỏ ý không buồn tranh luận nữa, cô nàng đứng dậy nói :

- Thôi, xem như hôm nay mình chưa nghe gì cả, chuyện hứa hẹn lúc trước chỉ là trò chơi trẻ con, không đáng phải để ý làm gì để tránh mất lòng nhau!

- Ủm.... nếu bạn đã nói vậy! - Tiểu Mai thoáng bối rối gật đầu.

Dường như hơi ngại ngùng vì thái độ gay gắt vừa rồi, Minh Châu khẽ mỉm cười xã giao với Tiểu Mai, nhưng sau đó lại quay sang hừ nhạt nhìn tôi bằng ánh mắt tóe lửa :

- Còn bạn, Nam à, không biết có ai đó lấy chuyện giữ lời hứa ra để làm chuẩn mực đánh giá một người con trai hay không, nhưng với mình thì đến cả việc hẹn gặp mặt, tiếp chuyện mà cứ ngồi im ru, nép một bên để bạn gái mình chuẩn bị giúp, đỡ lời hộ thì bạn đúng là... chẳng đáng mặt con trai!

- Bạn đừng có vội đánh giá người khác như vậy, Nam là người như thế nào thì chưa đến lượt bạn bình phẩm đâu! - Tiểu Mai bất bình phản ứng.

- Nếu cảm thấy mình nói đúng hay là sai thì Mai nên hỏi hấn kia kia, riêng mình thì chẳng hiểu sao bạn lại... cặp với một người như hấn đấy, con trai mà nhát như vậy thì ra đời làm được gì, nói gì là chỗ dựa cho ai nữa chứ! - Minh Châu trở lại với thái độ gay gắt ban nãy.

- Miễn sao Nam là chỗ dựa cho mình thì được rồi, Châu muốn bạn trai của bạn bị ba bốn nhỏ con gái khác dựa vào lắm hay sao mà đòi hỏi người khác phải hoàn mĩ trong mắt người ngoài? - Tiểu Mai nhún mày khó chịu.

- Bạn nói vậy thì thôi, mình chỉ cho bạn biết là.....! - Minh Châu định tiếp tục đáp trả.

- Thôi, đủ rồi! - Lời đầu tiên của tôi được phát ra, đánh thép, gãy gọn.

Sở dĩ nãy giờ tôi im lặng là vì đúng thật những gì Minh Châu nói là không sai, hơn nữa quả thật là tôi còn cảm thấy mình... hơi bị nhục, bởi chính xác là giờ tôi đã nhận ra mình đã ỷ lại vào Tiểu Mai quá nhiều. Thế nên tôi đành thúc thủ không nói gì, nhưng lúc này đây nhận thấy cuộc đối thoại có vẻ sắp trở thành cãi nhau đến nơi thì tôi chẳng thể đóng vai bù nhìn giữ ruộng nữa mà phải chen ngang chấm dứt chuyện này.

Cả Tiểu Mai và Minh Châu đều bất ngờ mà quay sang nhìn tên con trai đang “câm nín chịu nhục” từ nãy đến giờ :

- Đủ rồi, hai người cãi nhau làm gì? Minh Châu, cảm ơn bạn, nhưng mình đã hứa thì sẽ làm được! - Tôi cương quyết nói.

- Hơ... tưởng im luôn chứ? Được thôi, tôi đợi xem Nam sẽ thực hiện lời hứa với một người không chấp nhận lời hứa như nào, nhé?! Vậy, chào cả hai! - Minh Châu cười lạnh rồi quay đi trước.

Còn lại mỗi tôi và Tiểu Mai đang đứng ở căn-tin, vội móc túi tính tiền nước rồi tôi kéo tay Tiểu Mai đi vội vào lớp cho kịp giờ học.

- Anh... đừng để bụng những gì Minh Châu nói nhé! - Tiểu Mai lo ngại khi nhìn vẻ mặt không mấy dễ chịu của tôi.

- Nhỏ đó nói cũng đúng mà, anh nhờ cậy ở em nhiều quá! - Tôi thở hắt ra thừa nhận.

- Đúng gì đâu chứ, toàn là võ đoán! - Nàng lắc đầu không đồng ý.

- Thôi, bỏ qua đi... à mà sao em xuống lại căn-tin hay vậy? Không phải đang chép bài cho lớp à?
- Tôi thắc mắc.

- Em mới chép được một chút thì lo anh không... không tiếp chuyện được, nên mới nhờ Huyền chép bài giùm rồi vội đi tới nè! - Nàng trả lời.

- Ừm....! - Tôi thoáng cười nhìn Tiểu Mai. - Đúng là không nói được gì thật, anh...nhát gái quá hen?

- Hi, anh nhát gái như vậy thì em càng vui chứ sao! - Tiểu Mai tủm tỉm nửa đùa nửa thật.

- Tính cũng xa dữ, tại nhát quá nên giờ mới tanh banh ra như vậy nè! - Tôi cũng lắc đầu cười.

- Hở? Sao cơ? - Nàng thắc mắc.

- Thì mất công hẹn gặp mà giờ không những không giải quyết được gì, mà còn gây thêm xích mích nữa, nhỏ đó giờ chắc đang ghét anh lắm!

- Em... thật sự không hiểu, Minh Châu mà em biết khá hiền đấy chứ, nhưng cứ gặp anh là lại rất gay gắt, cứ như ghét cay ghét đắng ấy!

- Thì... đúng là ghét chứ còn gì nữa!

- Có ghét thì cũng đừng nói những lời như vậy, em không đồng ý!

- Vậy... lúc này anh mà không ngăn lại thì hai người cãi nhau cũng không chừng! - Tôi rụt cổ.

- Không... phải đâu! - Tiểu Mai đỏ mặt chối.

- Thôi, vô lớp, chuyện Minh Châu anh sẽ tìm cách giải quyết sau vậy! - Tôi thở hắt ra khi hai đứa đã gần đến phòng học.

- Em thì thấy anh không nhất thiết phải giữ lời hứa với một người đã xem đó chỉ là trò chơi, dù là nguyên tắc sống thì đôi lúc cũng phải có ngoại lệ chứ! - Nàng bĩu môi nói nhỏ.

Đến đây thì tôi sững người lại, quay sang nhìn Tiểu Mai :

- Em cũng biết Minh Châu không thật sự xem đó là trò chơi mà!

- Thì vậy, nhưng cũng chính bạn ấy nói là không để tâm nữa, thì mình biết làm sao được! - Tiểu Mai phụng phịu nói.

- Ừm.....! - Tôi trầm tư suy nghĩ.

- Thôi vào lớp đi anh, chuyện này để giải quyết sau vậy! - Tiểu Mai đẩy vai tôi vào phòng học.

Vào đến lớp học khi chỉ còn vài phút là sang tiết tiếp theo của cô chủ nhiệm, chưa kịp ngồi xuống ghế thì thằng Khang mập đã nhào tới hỏi ngay :

- Sao chú? Còn sống à?

- Sống chết gì? - Tôi ngơ ngác hỏi lại.

- Thì vụ mày với tao bị bắt giờ Toán đó, nãy giờ... không bị Trúc Mai xử à? - Thằng mập thì thào.

- Ờ há... không có! - Tôi cũng ngơ người ra, sức nhớ có thể vì chuyện của Minh Châu mà Tiểu Mai quên bồng luôn vụ tôi bị thầy Toàn túm đầu khi nãy rồi.

- Ừm, mà tao cầu cho tiết này cô Thảo bận nghỉ luôn đi, để... tui mình được sống thêm vài ngày yên ổn cho tới tiết chủ nhiệm cuối tuần! - Nó lẩm bẩm cầu khẩn.

- Địch... cũng tại mày, lớp trưởng mà học hành thế à? Một điểm cũng kiếm không được thì coi chừng hết năm nay là mày bị đẩy sang lớp dưới nghe con! - Tôi quạu quọ khó chịu.

- Ờo, thì giờ ráng học lại chứ sao, bữa giờ chơi Tết dữ quá nên còn dư âm, he he, mà chả sao đâu, hồi học kì 1 mày học cũng dở bỏ xừ ra mà có bị chuyển xuống lớp khác đâu! - Thằng mập ác ôn nhắc lại vết thương lòng trong thời kì đen tối vừa rồi của tôi.

Quả thực là hồi học kì 1, vẫn còn bị sốc sau cú chia tay không lời từ biệt của Khả Vy nên tôi học hành có phần bết bát quá thể, và may mắn làm sao mà nhờ lợi ngược dòng ngoạn mục ở kì thi cuối kỳ nên tôi mới còn tồn tại ở A1 đến nay, chứ không là vác ba lô ra ngoài biển xa mà canh giữ hải đảo rồi. Bởi ở lớp chọn mà học hành kém cỏi là rất có khả năng sẽ bị giáo viên để ý và tống xuống các lớp dưới cũng không chừng.

Trông thấy vẻ mặt dăm chiêu của tôi, Khang mập vội vỗ vai kẻ tai nói nhỏ :

- Hề, lo gì, anh em hoạn nạn có nhau, có gì tao đãi mày ăn chơi mệt nghỉ luôn!

- Ờ, cái đó thì tao không biết, chỉ lo là mỗi thằng có vác cái bản kiểm điểm về nhà cho phụ huynh kí vô hay không thôi! - Tôi nhún vai đáp.

- Bậy... bạ, làm gì đến mức đó! - Thằng mập hoảng vía.

- Tao chả biết, dám lăm à! - Tôi trả lời bằng một vẻ mặt cực kì nghiêm trọng, dẫu biết là chuyện này sẽ không xảy ra.

Mà dẫu cho là có bị lãnh bản kiểm điểm về nhà đi chẳng nữa thì đây cũng chả phải tội gì lớn lắm, mẹ tôi chắc bắt quá là trách vài câu rồi thôi. Với cả giờ tôi cũng lớn rồi, không dại gì giờ lại cú giả chữ ký phụ huynh kinh điển như hồi lớp 2 nữa.

Chuyện tôi lo bây giờ là chuyện làm sao giữ được lời hứa với Minh Châu, khi mà đi cả nhóm thì cô nàng không chịu, còn đi riêng hai đứa thì dĩ nhiên là Tiểu Mai không đồng ý rồi. Dù cho Minh Châu ngoài mặt có nói là bỏ qua chuyện cũ nhưng cũng như Tiểu Mai, tôi cũng biết rằng đó chỉ là lời nói dối. Vì nhớ kĩ đến thế, có thái độ gay gắt đến vậy thì phải là Minh Châu hãy còn giận tôi ghê gớm lắm. Bởi vậy việc cô nàng vẫn còn nhớ chuyện tôi hứa là điều chắc chắn, giờ

thì khó ở chỗ là Minh Châu ngoài mặt nói bỏ qua trong lòng thì hãy còn lưu tâm, tôi thì muốn giữ lời hứa nên phải làm sao để cho Minh Châu thừa nhận sự thật thì mới có thể tính tiếp nên làm gì sau đó được.

Tiết học tiếp theo diễn ra không đúng như ý nguyện của Khang mập, khi mà cô Thảo vẫn có mặt ở lớp, chỉ là đến trễ một chút như đã thông báo. Nhưng hên một nỗi là có lẽ cô quên hay sao mà chẳng nhắc nhở gì đến vụ hai thằng tôi bị vào sổ đầu bài. Chỉ đến khi cô kí tên vào sổ thì mới sực nhớ ra, mà khi đó thì cả tôi lẫn Khang mập đều đã tốt ra ngồi vờ đi rửa mặt mất rồi.

Tránh được cô chủ nhiệm nhưng không tránh được Tiểu Mai, giờ ra về, tôi đạp xe đưa nàng về, chưa kịp ngồi lên yên thì đã lãnh nguyên cái véo từ đằng sau :

- Au..daaa.....! – Tôi đau điếng hồn, toát cả mồ hôi hột.

- Này thì gian lận thi cử nhé, cho anh chừa! - Tiểu Mai guồn tôi.

- Biết rồi, nhéo gì mà đau quá vậy trời, cứ thế thì sau này ai mà dám ở với em, có mà ăn nhéo suốt! – Tôi nhăn nhó ôm hông mình.

- Thỉnh thoảng ăn nhéo, còn lại thì ngày nào cũng có cơm ngon canh ngọt, cao lương mỹ vị, anh chê à? – Nàng nghiêng mái đầu nhìn tôi tùm tùm.

- Vậy... nhéo ít thôi nha! – Tôi rùng mình vì phép so sánh này của Tiểu Mai.

- Hi hi, đồ ham ăn! - Tiểu Mai khúc khích cười, khẽ tựa đầu vào lưng tôi.

Con đường về nhà nàng buổi ban trưa có những đoạn xanh um bóng mát với những giọt nắng nhảy nhót trên vai, có những đoạn nắng trải lên cả hai đùi, may là tiết trời đang còn mùa xuân nên khá mát mẻ, nắng trưa chỉ đến độ ấm nóng chứ không gay gắt. Tiểu Mai ngồi đằng sau, một tay vịn áo tôi, tay còn lại dùng chiếc cặp tôi đeo chéo vai mà che nắng bởi cặp nàng thì tôi để ở trước giỏ xe rồi.

- Nắng hử? Sắp về nhà rồi! – Tôi nói để Tiểu Mai yên lòng.

- Không sao....anh nè...! – Nàng thủ thỉ.

- Sao thế? – Tôi ngạc nhiên khi nghe nàng trả lời yếu xìu.

- Hay là... thỉnh thoảng anh xin phép bác gái cho buổi trưa qua nhà em ăn cơm đi, em ăn một mình hoài cũng buồn! - Tiểu Mai ngập ngừng đề nghị.

Cũng đúng, quả tình là với bọn học sinh còn đang ở chung với ba mẹ như tôi hay mấy đứa bạn khác thì bữa cơm nào cũng đủ mặt cả gia đình, ít ra còn có không khí vui vẻ thoải mái trong khi ăn. Riêng Tiểu Mai thì ở một mình nên không thể tránh khỏi những phút yếu lòng nhớ nhà hay cảm thấy cô đơn, đổi lại nếu tôi là nàng thì ngày nào cũng ăn một mình chắc là buồn đến... chán mà chết mất.

- Ủ, để anh nói với mẹ cũng được, bữa thì qua nhà em ăn, bữa thì chở em qua nhà anh ăn, hén?
– Tôi gật đầu nói ngay.

- Hi, hứa rồi đó nha! - Tiểu Mai cười tươi như hoa.

- Ủ, mẹ anh chắc sẽ vui lắm! – Tôi đáp chắc nịch.

Hắn rồi, mẹ tôi vốn rất vừa ý với Tiểu Mai mà, bà luôn muốn có một cô con gái xinh xắn đảm đang như thế trong nhà. Bây giờ giả sử tôi đề nghị với mẹ một tuần vài ngày chờ Tiểu Mai đến nhà ăn cơm thì chắc chắn bà sẽ vui vẻ đồng ý ngay thôi, gì chứ bữa cơm mà có thêm một nhân tố phái nữ nữa tham gia thì mẹ tôi chẳng còn hay than phiền là nhà lúc nào cũng toàn đàn ông con trai khô khan nữa.

Và đúng thật là bữa cơm nhà tôi sắp có thêm một nhân tố phái nữ tham gia nữa đấy, và lại chẳng phải thỉnh thoảng mới có mặt đâu, mà là một ngày ba bữa, một tuần bảy ngày chả sót bữa nào là vắng khác. Hiển nhiên là không phải Tiểu Mai rồi, bởi tôi còn chưa kịp đề nghị gì với mẹ tôi cơ mà. Chỉ là, trưa hôm ấy, sau khi đưa Tiểu Mai về nhà thì tôi cũng trở về nhà mình, và rồi....

- Ủa? Sao ba dọn lại phòng ông hai vậy mẹ? – Tôi thắc mắc khi thấy ba tôi đang tranh thủ giờ trưa mà sắp xếp lại phòng của ông anh tôi giờ đang học đại học ở Sài Gòn.

- Ừm, phòng thằng Phúc giờ bỏ trống mà, nên mẹ nhờ ba mày dọn dẹp lại chút để tối đón khách, qua nhà mình ở tạm một thời gian! - Mẹ tôi trả lời, tay đang bắc nồi cơm để xuống bàn ăn.

- Khách nào vậy mẹ? – Tôi thắc mắc hỏi, thầm nghĩ phải ở chung nhà với người lạ thì... phiền phức lắm đây.

- Bạn thân của mẹ, à con cũng biết mà, cô Nguyệt ấy!

- Hà? Sao tự dung cô Nguyệt lại qua nhà mình ở? Nhà bên đó bụi chình ỉnh mà!

- Không, nhà cô có chuyện nên nhờ gửi con bé con bên đó qua ở tạm nhà mình, mẹ đồng ý rồi!

- HÀ?

- Hà hả cái gì nữa? Phụ mẹ dọn cơm ra nè!

Đến đây thì tôi há hốc mồm ra, ngờ ngợ rằng....

- Mẹ đừng nói là cô Nguyệt gửi con nhỏ.....!

Mẹ tôi ngắt lời thằng con trai đang dần mặt lúc này, bà thở dài ngao ngán :

- Thì con bé Trân chứ còn ai nữa, giờ mày có dọn chén đĩa ra giúp mẹ không thì bảo!!

Chương 291

Theo lời mẹ tôi kể cho thằng con trai đang há hốc mồm ngạc nhiên thì bé Trần sẽ được cô Nguyệt gửi ở tạm với gia đình tôi một thời gian. Bởi ba bé Trần thì đi công tác nước ngoài từ Tết đến tận hè này mới về, mà nhà ngoại bên cô Nguyệt nghe đâu có chuyện gì đó gấp gáp về đất đai nên cô phải về bởi trong nhà ngoại thì cô Nguyệt là chị cả.

- Sao... sao không gửi đâu lại gửi nhà mình? – Tôi vẫn còn chưa hết bất ngờ.
- Nhà cô Nguyệt ở Phan Thiết đâu có họ hàng gì, thế nên lúc đó mẹ đồng ý ngay, với lại có bé Trần đến nhà thì mẹ mày cũng vui chứ sao! - Mẹ tôi loay hoay với mớ chén bát vừa dọn xong.
- Thế.. chừng nào Trần tới? – Tôi thắc mắc.
- Chiều nay con nhỏ học ở trường xong là về thẳng nhà mình luôn, còn đồ đạc thì chút nữa cô Nguyệt chở qua sau! - Mẹ tôi trả lời.

Và đúng y như vậy, tầm giữa trưa khi tôi đang ngủ ngon lành trên ghế salon thì đã bị mẹ dựng đầu dậy :

- Nam, ra phụ cô Nguyệt xách đồ vào kìa!
- Ớ... ớ.....! – Tôi lẩn lộn không muốn dậy.
- Lẹ, cái thằng này! - Hết cách, mẹ tôi đành vả vào mặt thằng út bôm bốp.
- Au.... Con dậy nè....! – Tôi lau bàu ôm mặt uể oải ngồi dậy.
- Ra ngoài xách đồ con Trần lên phòng thằng Phúc đi! – Bà nhìn tôi không vừa ý.
- Dạ....! – Tôi gật đầu một cách yếu ớt rồi vươn vai đứng lên, đi ra phía phòng khách.
- Cái thằng, bởi vậy có con trai là không nhờ được gì! - Mẹ tôi càu nhàu.
- “Đó, biết mà, sắp có con gái trong nhà nên cho thằng này ra rìa chứ gì! – Tôi nhăn nhó nghĩ thầm trong đầu.

Ra đến cổng nhà thì tôi gặp ngay cô Nguyệt đang khệ nệ đỡ đồ từ taxi xuống :

- Hi, cô để con phụ cho! – Tôi làm bộ mặt tươi cười bước ra ngoài.
- Ừ, cảm ơn Nam, con bê mấy thùng này vào dùm cô nhé! – Cô Nguyệt vui vẻ đáp.

Mất gần mười lăm phút chạy lên chạy xuống mệt bở hơi tai thì tôi mới gọi là đã chuyển hết đồ đạc của Trần vào phòng ông anh mình. Lúc đầu tôi cũng tự hỏi chỉ là qua ở tạm một thời gian thì sao phải đem nhiều thùng đồ đến vậy, thế nhưng lát sau khi tình cờ nhìn vào khe hở được buộc không kĩ của một thùng bụi tôi đang bê thì mới tá hỏa tam tinh mà phát hiện ra trong đó... toàn truyện là truyện. Khi tôi vờ hỏi thì cô Nguyệt mới cười bảo là con bé Trần nằng nặc đòi nghỉ học về quê ngoại theo mẹ, và chỉ khi cô đồng ý “xuất tiền “mua cho con gái cưng của mình

một đồng các loại truyện thì con bé này mới chịu ở lại Phan Thiết mà chuyên tâm học hành.

- Lúc đầu con bé đòi về với cô mà sao được chứ, còn việc học ở đây nữa mà, thế nên mới phải mua nhiều truyện đến vậy cho nó. Rồi nó lại đòi cô cho qua ở với nhà của con bé Mai mà nó hay gọi là chị, cô thì cũng hơi xuôi tai do thấy bé Mai đó cũng hiền! – Cô Nguyệt ngồi nói chuyện một chút với mẹ con tôi ở phòng khách.

- Ủ, dạ đúng mà cô, Trúc Mai hiền lắm, nấu ăn cũng giỏi, lại ở một mình nữa! – Tôi vỗ tay cái bộp, quả tình là nếu cho Trân qua ở chung với Tiểu Mai là đúng bài, hai chị em tha hồ tâm sự mà Tiểu Mai cũng sẽ đỡ buồn hơn.

- Mà nói gì thế con? Đồ đạc đã chuyển qua nhà mình hết rồi! - Mẹ tôi cười xởi lởi.

- Ủ nhĩ...! – Tôi ngớ người nhớ ra là bây giờ có nói cũng chẳng thay đổi được gì.

- Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cô muốn Trân ở đây, cũng yên tâm hơn nhiều so với ở chung nhà bé Mai bên đó! – Cô Nguyệt lại tiếp lời.

Đến đây thì tôi biết là đã hết đường cự nự gì rồi, dù tôi rất muốn nói cho cô Nguyệt biết rằng Tiểu Mai tự lập quen rồi, giờ gửi Trân qua đó thì con bé còn mừng hết lớn ấy chứ, chính Trân ban đầu còn đòi qua nhà Tiểu Mai ở cơ mà. Chứ khi không lại gửi qua nhà tôi, dù biết là người lớn tính vậy là cũng có lí lẽ của họ, thế nhưng tôi lại cứ thấy lo. Tôi lo là vì không biết Tiểu Mai sẽ có thái độ ra sao khi biết được chuyện này, và mối lo thứ hai là Trân, tôi... chẳng bao giờ đoán được con bé này đang nghĩ gì, lúc có vẻ như thích tôi, lúc thì lại hồn nhiên quá mức.

- Vậy nhé, trong thời gian này thì cô nhờ Nam có gì bày thêm con Trân nó học giúp cô nhé, con nhỏ còn ham chơi lắm! – Cô Nguyệt mỉm cười nhìn tôi.

- Dạ, được mà cô! – Tôi vội đồng ý cho phải phép.

Rồi để mẹ tôi tiếp chuyện với cô Nguyệt, lát sau tôi xin phép chào cả hai người mà dắt xe ra ngoài, vội chạy sang nhà Tiểu Mai để báo “hung tin” cho nàng biết. Cũng không hiểu tại sao tôi lại muốn nói chuyện này cho Tiểu Mai nghe, hay có lẽ là vì chính trong tâm tư tôi cũng đang có nỗi lo rằng những gì xa xôi tôi nghĩ sẽ trở thành hiện thực, thế nên phải cho Tiểu Mai biết để sau này còn... dễ bề ăn nói.

- Anh qua sớm thế, chiều không ở nhà à? - Tiểu Mai ngạc nhiên bước ra mở cổng.

- Ủ, có chuyện! – Tôi gạt đầu dắt xe vào trong sân.

- Gì vậy? – Nàng thắc mắc hỏi.

- Nhà có gì uống không? Anh khát nước quá! – Tôi không trả lời Tiểu Mai ngay mà dòm quanh quất tìm nước uống, vì từ lúc dọn đồ phụ cô Nguyệt đến giờ thì tôi chưa có giọt nước nào vào thông cổ mát họng.

- Hỏi lạ, đợi em chút! – Tiểu Mai phì cười vì nàng biết thừa là tôi đang nghiện món trà đào ướp lạnh của nàng.

Cầm nguyên chai trà đào mát lạnh, tôi tu ừng ực cho đã cơn khát rồi mới tựa hẳn người ra ghế mà thở một hơi dài sảng khoái :

- Phiu...!
- Vậy... có chuyện gì mà trông anh gấp thế? - Tiểu Mai nhắc lại thắc mắc khi nãy.
- Ủm, anh nói ra em đừng bất ngờ nhé, cũng đừng có sốc! – Tôi rào trước đón sau.
- Không phải là chuyện chiều nay bé Trân qua nhà anh ở tạm một thời gian đấy chứ? – Nàng hấp háy mắt nhìn tôi đầy ngụ ý.
- Khỏi phải nói, tôi dần mặt ra mà tròn mắt nhìn Tiểu Mai lúc này đang phì cười :
- Em... đọc được suy nghĩ của anh à? – Tôi bàng hoàng.
- Ủa! – Nàng nhìn tôi chằm chọc.
- Tránh... xa anh ra, em tới từ đâu? Làm việc cho tổ chức nào? – Tôi cũng... cù nhây ngược lại.
- Hi hi, đó là bí mật! - Tiểu Mai tùm tùm.
- Thôi, không giỡn nữa, làm sao em biết chuyện Trân sắp qua nhà anh? – Tôi húng hắng ho, ra vẻ nghiêm túc trở lại.
- Con bé kể với em từ tuần trước rồi, lúc đó Trân hỏi em là có thể qua nhà em ở tạm được không! - Tiểu Mai mỉm cười đáp, nàng đẩy chai trà sang một bên.
- Rồi sao? – Tôi hỏi tiếp.
- Thì đồng ý chứ sao, nhưng mẹ Trân lại không muốn, thế nên hôm qua con bé gọi điện sang báo là sắp qua ở nhà anh nè! – Nàng thần nhiên trả lời.
- Ủm... phải chi Trân qua ở với em là vui rồi! – Tôi tặc lưỡi.
- Thật ra người lớn cũng có lí của họ, ai mà yên tâm giao con gái mình cho một người chị bạn chỉ lớn hơn có một tuổi chứ, với cả em lại ở một mình nữa! - Tiểu Mai cười.
- Và bây giờ thì chẳng những tôi đã biết rõ ngọn ngành mọi việc xung quanh chuyện Trân sắp qua ở nhà tôi, mà còn hiểu luôn cả lí do “sâu xa” đằng sau lời đề nghị muốn tôi qua nhà nàng ăn cơm, cũng như tôi chở Tiểu Mai sang nhà tôi dùng bữa với cả gia đình vậy.
- Hóa ra... hồi trưa em muốn anh qua ăn cơm... là lúc đó em đã biết chuyện rồi? – Tôi giật mình vì đã “nhận ra sự thật “.
- Hi, anh đang nghĩ gì đó? - Tiểu Mai nghiêng mái đầu, bờ môi nở nụ cười khể khàng hỏi tôi bằng giọng điệu nghe nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực... tra hỏi.
- Êo... thế Trân qua nhà anh ở, mà em không sao à? – Tôi ngắc ngư hỏi một câu chả liên quan gì về mặt câu cú, nhưng ý tứ thì quá rõ ràng, tôi đang hỏi Tiểu Mai có ghen hay giận gì không.
- Trái với suy nghĩ của tôi, hay đúng hơn là trái với quan điểm cho rằng bất kì người con gái nào cũng sẽ giãy nảy lên hay tỏ ra lo lắng khi biết bạn trai mình sắp ở cùng nhỏ khác, Tiểu Mai chỉ mỉm cười đáp lại :
- Không, em có lo cũng chẳng được gì nếu như anh đã có ý gì đó!

- Ý gì là ý gì? – Tôi ngơ ngác.
- Khờ ơi, ý anh là hỏi em có ghen không khi Trân qua ở nhà anh chứ gì? Vậy thì nè, em không có! – Nàng bấu môi đập tay tôi.
- Chắc không? – Tôi khá là ngạc nhiên.
- Ủa, bởi nếu mà anh có ý gì với Trân thật thì em có ngồi đây lo lắng cũng là vô ích! - Tiểu Mai lại phì cười nhìn tôi.
- Ủ... anh không có ý gì với con bé đó đâu, nó còn nhỏ mà! – Tôi cảm kích trả lời trước sự suy nghĩ thấu đáo của bạn gái mình.
- Vậy là... Trân lớn hơn chút nữa thì anh mới để ý hở? – Nàng nheo mắt nhìn tôi hỏi một câu ác liệt quá thể.
- Bậy...bậy bạ, không có! – Tôi bối rối gạt phắt đi.
- Hi hi, em giỡn thôi, với cả em tin anh mà, biết chắc anh sẽ chỉ xem Trân như là em gái thôi, đúng không, chàng?

Nhìn Tiểu Mai đang nghiêng má đầu hỏi tôi bằng giọng nói êm ái như rót mật vào tai, trước nét cười như hoa như ngọc ấy thì thể là dù cho có sập thành đổ nước tôi cũng chẳng thể nào lại đi chơi đại mà có ý tình gì với bé Trân cả. Đúng, làm quái gì có mấy vụ “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” chứ, rõ là vớ vẩn!

- Ủ, ừ... anh xem Trân là em gái thôi, con nhỏ đó lí lắc lắm! – Tôi gật đầu như máy.
- Hi, vậy thì được rồi! - Tiểu Mai nhoẻn miệng cười hài lòng.

Ngày hôm ấy, trong mắt tôi thì Tiểu Mai là một người bạn gái rất dịu dàng và giàu lòng vị tha, lại còn rất thấu tình đạt lý mà hiểu hết cho bạn trai của mình. Chẳng những nàng không tỏ ra lo lắng, ghen tức hay cấm cản gì chuyện có nhỏ con gái khác đến ở nhà tôi mà ngược lại còn khuyến khích tôi phải kèm Trân học tập cho tốt, rồi thỉnh thoảng cũng nên chở Trân đến nhà nàng chơi cho vui. Đối với tôi, thì niềm tin của Tiểu Mai dành cho tôi là rất chân thật, vậy nên tôi cũng không đời nào phụ lại lòng tin yêu ấy.

Thế nhưng sau này, khi đã trưởng thành hơn, trải đời nhiều hơn, đôi lúc ngồi nghĩ lại thì tôi mới đồ rằng tất cả thái độ dịu dàng, những lời nói tin tưởng của Tiểu Mai trong quá khứ thì quả đúng phần lớn là xuất phát từ tình yêu của nàng đối với tôi, nhưng trong đó còn có một thứ gọi là “ràng buộc vô hình” đúng như trong nhật kí của nàng. Không phải là Tiểu Mai không biết ghen, mà là nàng nén sau trí thông minh của bản thân mà ghen thật bình tĩnh, ghen thật nhẹ nhàng, vừa đủ để đảm bảo rằng tôi chẳng dám có ý tòm tem với cô nào khác, mà lại cũng thật khéo để vừa đủ cho tôi biết rằng Tiểu Mai không có quản lí tôi, nàng luôn cho tôi một sự tự do nhất định để mang tiếng là con trai thì phải không bị con gái ràng buộc.

Không biết các bạn nữ khác như thế nào, chứ còn Tiểu Mai nhà tôi thì gọi đó là “lạt mềm buộc chặt”, một cách ghen rất tinh ý nhẹ nhàng mà cũng rất mực dễ thương. Giống như socola vậy, có ngọt có đắng thì mới gọi là socola.

Quay trở lại với tôi của lúc đó, chỉ biết cười tươi hạnh phúc vì bạn gái mình đang hiền hậu thực

nữ quá đi :

- Vậy được rồi, chiều nay Trân học xong thì về thẳng nhà anh luôn, hay chiều anh chở em qua nhà anh ăn tối hén? – Tôi đề nghị.
- Ừm... nhưng không tiện đâu, bữa khác đi! - Tiểu Mai lắc đầu cười.
- Sao thế? Qua cho vui! – Tôi chung hứng vì bị từ chối.
- Ngốc ă, như vậy thì Trân ở nhà anh mới thoải mái! – Nàng nhún vai đáp.
- Thoải mái gì cơ?
- Ngày đầu tiên con bé tới nhà anh, mà em đã qua theo, thì thể nào Trân cũng nghĩ là em “giữ chồng” quá đáng, sẽ phiền lắm anh ơi!
- Hơ... khéo lo, không có vụ đó đâu!
- Có mà, Trân thông minh lắm, với cả cùng là con gái nên em hiểu!
- Ờo... chả hiểu nổi em!
- Hi, thật ra em cũng xem bé Trân như em gái vậy, nên... thôi, anh từ từ mà hiểu!
- Bó tay, thế tối quyết định không qua đúng hông?
- Ừa, bữa khác!
- Không hối hận?
- Thấy ghê, làm bộ nghiêm túc, hôm nay em phải học bài rồi!

Tôi lại một lần nữa trở mắt ra :

- Học gì lắm thế?
- Anh.... Hay quá ha, ngày mai kiểm tra một tiết Sử đó nghen, liệu hồn mà về học bài đi! – Tiểu Mai nheo mắt nhìn tôi lom lom.
- Chết... quên mất, bỏ xừ rồi!
- Tuần trước em có nhắc anh rồi, mà hôm nay vẫn chưa học chữ nào à? – Nàng bắt đầu tra khảo.
- Giờ anh về học liền đây, bái bai nghe! – Tôi hoảng vía đứng dậy đi vội ra ngoài.
- Nhớ đó, sáng mai ông lại bày trò gian lận thì tui treo cổ! - Tiểu Mai bước ra mở cổng, trước khi tiễn tôi về còn... buông lời đe dọa đầy sát khí.
- Rồi, rồi, anh về đây! - Không dám nấn ná lâu hơn, tôi vội phóng xe chạy biến.

Quả tình là lúc này tôi chưa có chữ nào của môn Lịch Sử trong đầu mình thật, mà ngày mai lại là kiểm tra một tiết mới đau chứ. Ác nỗi tuần trước Tiểu Mai có dặn học dần dần trước đi mà tôi lại phớt lờ rồi quên bống đi mất, để bây giờ nghếch mặt ra vì tự hỏi sao mình không nghe lời nàng

mà chịu học. Thế là tối nay lại một đêm dài lăm mòng, ôm cuốn sách Sử dày cộm mà tụng như tụng kinh Koran nữa rồi.

Vừa về đến nhà là tôi phóng vội ngay vào bàn, giở sách Sử ra mà chọn lấy những phần trọng yếu để học trước.

- Chu cha, bữa nay chuyện lạ, con tui chăm học quá! - Mẹ tôi xuýt xoa khi trông thấy.
- Ủầy... để con tập trung đi mà! - Tôi nhăn nhó, vẫn dán mặt vào quyển sách.
- Ủa, có đói bụng thì mở tủ lạnh lấy bánh ăn nghen, giờ mẹ đi chợ! - Bà dặn dò.
- Dạ, con biết rồi! - Tôi gật đầu lia lịa.

Hết ngồi lại đứng, hết đứng lại chuyển sang nằm, nằm mệt mỏi rồi lại lăn lộn, lăn chán chường thì lại ngồi, lăm bầm tụng suốt từ 4 giờ đến hơn 5 giờ chiều thì tôi mới gọi là... miễn cưỡng học thuộc được... một phần tư của bài kiểm tra.

- Cái đêch, dài quá, sao mà thuộc nổi! - Tôi nhăn nhó, đầu đã bốc khói đến nơi.

Và túng quá thì làm liều, tôi lúc này đã bắt đầu manh nha trong đầu ý định bản cùng sinh đạo tặc, đang nghĩ kế sách làm thế nào ngày mai giở phao không bị phát hiện thì vừa hay....

- “Ông mà giở trò gian lận là tui treo cổ! “

Giật thót người nhớ lại lời nói của Tiểu Mai ban nãy thì tôi hết ham nghĩ quẩn nữa, đám mây tà ý trong đầu đã bị xua tan mà nhường chỗ cho những chân lí chiếu sáng chói lòa cả mắt :

- Học tập là vinh quang, gian lận là không tốt, phải học thôi, để mai này còn xây dựng đất nước, góp một phần vào sự tiến bộ của xã hội nào!

Vâng, từ ấy trong tôi bùng nằng hạ, mặt trời chân lí chói qua tim....

- Kệ tía nó, tới đâu hay tới đó, học với chả hành! - Tôi đập quyển sách dày cộm xuống mặt bàn mà đứng bật dậy, xua đuổi hình ảnh thằng Nam “sến súa “khi nãy mà giờ nghĩ lại vẫn còn muốn mửa.

Tự cho phép mình nghỉ ngơi vài phút, tôi lò dò mò xuống tủ lạnh lấy bánh ra ăn cho tỉnh táo, có thực mới vực được đạo mà.

- Ối cha, bánh ngon nè! - Tôi sáng bừng cả mắt khi phát hiện hôm nay mẹ tôi mua bánh Bà Lai, vốn là một loại bánh ba lớp gồm có lớp lá dừa thơm lừng, sữa bò béo ngậy và ca cao ngọt lịm.

Vừa cầm cái bánh ngậm vào miệng, hai tay đang phui phui cho sạch thì tôi dần mặt ra khi trước cổng nhà mình là bé Trân đang ở ngoài cười bên lên :

- Hi... anh mở cổng cho em với!

Chương 292

Dù không muốn nhưng tôi cũng phải thừa nhận là bé Trân khá xinh, nếu không muốn nói là rất xinh. Bẵng đi có một thời gian từ Tết không gặp đến giờ mà trông con bé lớn hơn hẳn, và nhất là nhìn rất yếu điệu thực nữ trong tà áo dài trắng muốt. Mái tóc đen mượt không kẹp mái xõa hờ như Tiểu Mai, cũng không để vắt một bên qua vai như Dạ Minh Châu, mà Trân lại để tóc nổi kiểu nửa suôn nửa gọn sóng (tôi chả biết tả kiểu tóc nổi này là như nào nữa) ôm sát gương mặt trắng hồng rất duyên. Đã thế lại còn cười khoe răng khểnh, mắt thì tròn đen lay láy, bảo sao thằng Sơn đen không chết mê chết mệ cho được.

E hèm, tôi thì khác à nha, như đã nói rồi, chừng nào bạn gái tôi còn là Tiểu Mai thì tôi còn miễn nhiễm với gái đẹp. Chỉ là lúc này, lần đầu tiên nhìn Trân trong tà áo dài thì tôi cảm giác cô bé như lớn hẳn lên, trông cũng thực nữ ra phết, vậy nên tôi chỉ có... hơi rung động tí thôi.

Bước ra mở cổng nhà, tôi cười đơn đả :

- Tiểu thư học về, để tại hạ dắt xe cho!
- Đừng chọc em, hi! – Trân nhoẻn miệng cười, thả xe cho tôi dắt giùm vào nhà.
- Sao ế? Vô nhà đi chứ! – Tôi chung hứng khi con bé vẫn còn đứng tần ngần ở ngoài.
- Dạ..., hi! – Trân thoáng ngại ngần, rồi cũng cười giả lả bước vào.
- Ngồi đi, cứ tự nhiên, giờ xem như là nhà của em đấy! – Tôi thản nhiên nói.
- Hở? – Con bé ngược mắt nhìn tôi.
- Ờ hay... ngồi đi chứ, đợi anh mời nữa sao??!! – Tôi sững sốt trước thái độ lạ lùng của Trân hôm nay, mọi khi thì tếu táo vô tư lự, giờ thì lại ra chiều ngại ngùng phết.
- À...dạ! – Trân vội vén áo, ngồi xuống ghế.
- Uống nước không? À, dĩ nhiên là phải uống rồi, để anh đi lấy!
- Dạ....!
- “Con nhỏ này bữa này sao thế nhỉ? Hay là lạ nước lạ cái nên thấy sợ? “ – Tôi vừa xuống nhà dưới lấy nước vừa nghĩ thầm trong đầu.

Ra đến phòng khách, tôi đặt chai nước và đĩa bánh xuống bàn :

- Thoải mái nhé, anh có làm gì đâu mà trông ngại vậy? – Tôi hỏi thẳng luôn.
- Không... em đâu có ngại! – Trân lúng búng nói.
- Chứ sao bữa nay lạ vậy? Thường ngày... quậy lắm mà! – Tôi thắc mắc.
- Hic... anh cho em hỏi nha! - Đến đây thì con bé gần như nhè ra đến nơi.

- Sao...sao tự dưng... ừ, hỏi đi!
- Chút tối... anh chở em đi mua truyện nha!
- Ờ hay....!
- Mẹ em không có chịu mua truyện cho em, nói em qua đây là anh kèm em học... hức!
- Trời đất, nãy giờ em như vậy... hóa ra là lí do như vậy à?

Tôi thiếu điều muốn ngã lăn ra ghế vì tình yêu truyện tranh sâu đậm của con bé này, không ngờ chỉ vì cô Nguyệt dọa thế mà Trần cứ mếu máo từ nãy đến giờ.

- Không có đâu, mẹ em dọa thôi, lúc trưa anh khiêng cả mấy thùng truyện lên phòng em kia! – Tôi thở hắt ra nói.
- Thật... thật hở anh? Đừng có an ủi em mà nói xạo nha! – Bé Trần tươi tỉnh lên một chút.
- Anh xạo làm gì, không tin thì lên phòng mà xem! – Tôi lắc đầu ngao ngán.
- Dạ, hi, anh dẫn em lên đi! – Con bé cười tươi thật tươi.
- Bó tay! – Tôi uể oải đứng dậy bước lên lầu, sau lưng là bé Trần đang hớn hở vui mừng.

Một chốc sau, mẹ tôi đi chợ về nhà và trông thấy một cảnh tượng... hãi hùng trước mắt, tôi thì không nói làm gì vì vẫn đang cầm cuốn sách Lịch Sử mà tụng cho bài kiểm tra ngày mai. Chỉ ghé một nǎm là con bé Trần, xung quanh nó bây giờ là năm thùng truyện tranh đầy nhóc, và dù tôi có đồ ngon đồ ngọt cách mấy đi nữa thì con bé cũng quyết tháo tung ra hết mà phân loại truyện này với truyện kia. Thành thử ra xung quanh Trần lúc này đây là một lô một lốc những cột nhà thu nhỏ được xây bằng các chồng truyện.

- Trần? Con về khi nào vậy? - Mẹ tôi vui vẻ hỏi.
- Dạ, con chào bác, con về lúc sáu giờ kém! – Bé Trần vội đứng dậy, lễ phép khoanh tay chào mẹ tôi.
- Ừ, con đói chưa? Trời đất, học về mà không chịu thay đồ tắm rửa gì hết vậy?! - Mẹ tôi cười cười trách yêu.
- Dạ... anh Nam... có chỉ con... WC ở đâu đâu bác! – Con bé vờ phụng phịu.

Nghe thế thì tôi giật mình tá hỏa tam tinh :

- Ê...ê em đừng có nói điều nha, vừa về nhà là bay vô mở truyện, có hỏi anh WC chỗ nào đâu chứ? Với cả thay đồ thì ở phòng em đó, tắm thì ra nhà sau là thấy phòng tắm, vậy cũng cần chỉ à?
- Dạ, giờ anh mới nói đó bác! – Trần cười khúc khích.
- Cái thằng này mày không ý tứ gì à? Con bé là con gái, mày không tự giới thiệu nhà mình thì thôi lại còn đòi con bé nó hỏi mày à? - Mẹ tôi bênh Trần chằm chằm.
- Ờ hay.... Cái này....! – Tôi đành mặt ra vì cứng họng chả biết nói sao.

- Thôi, bác con mình xuống dưới, đúng là chẳng nhờ gì được cái thằng này. Trăn con tắm rửa thay đồ đi, rồi ngồi chơi chút, bác nấu xong cả nhà ăn tối! - Mẹ tôi kéo tay Trăn ra nhà sau.

- Dạ, con cũng biết nấu ăn, để con phụ bác! – Con bé nhanh nhẩu nói.

- Ngoan, con gái như vậy sau này chồng được nhờ đấy, chứ như thằng con bác là vợ nó vô phúc rồi! - Mẹ tôi mỉm cười.

- Hi, bác nói sao thì con nghe vậy! – Trăn cũng hòa theo.

Đến đây thì tôi chỉ biết há hốc mồm mà ngáp ngáp vài ngụm không khí cho đỡ sốc :

- “Ồi... cái đêch, biết ngay mà, có sai đâu! “

Rõ là bực mình, vừa nãy mới đến nhà thì còn ra chiều sợ sệt, bẽn lẽn, thế mà bây giờ Trăn đã lộ ra vẫn là con bé lém lỉnh tinh quái như ngày thường. Lại thêm cả mẹ tôi cứ có con gái trong nhà là vui mừng cả lên, thế này thì không lẽ tôi phải chịu cảnh “mẹ tung cho bé con hứng “đến cả tháng hay sao đây chứ?

Mà kể ra cũng lạ, mẹ tôi chả bao giờ bệnh tôi, hể Tiểu Mai sang chơi thì mẹ tôi quên hẳn tôi đi, và bây giờ trước mắt là bé Trăn tới ở, chưa được bao lâu thì tôi cũng bị chê lên chê xuống. Mà tôi thì đã galăng lắm rồi đấy chứ, lấy nước lấy bánh ra mời con bé, còn chuyện tắm rửa thay đồ thì Trăn phải tự hỏi chứ. Không lẽ tôi phải :

- Trăn, tắm chưa?

- Chưa tắm thì theo anh dẫn lên phòng thay đồ!

- Biết thay đồ không?

Thế thì có mà bị tát vỡ mồm, sau đó dám bị mang tiếng là đồ dè xồm suốt đời chứ chẳng chơi à! Mẹ tôi đúng là, có mỗi thằng út cung thì không thương, lại đi thương mấy nhỏ con gái ở đâu đâu về nhà ấy.

Và tôi nói đổ có sai, khi mà vào giờ cơm tối, tình trạng này lại tiếp tục tái diễn ;

- Ba nó ăn thử món này đi, Trăn nó nấu đó! - Mẹ tôi nói rồi gấp món trứng cuộn tôm thịt vào chén của ba.

- Ừ, ngon quá nhỉ, Trăn giỏi hén! – Ba tôi gật gù khen lấy khen để.

- Dạ hi hi, con cảm ơn bác, anh cũng ăn đi, anh Nam! – Trăn cười tíu mắt, trông thấy tôi đang đóng mặt ngầu thì vội gấp thức ăn cho tôi.

- Con cứ để nó tự lo, lớn rồi có tay có chân, ăn thì tự gấp chứ! - Mẹ tôi xua tay rồi rít.

Vâng, mẫu thân ơi là mẫu thân, con là quý tử của người mà sao người đi thương con nhỏ kia không vậy? Đã thế tôi biết tổng cái món trứng cuộn tôm thịt kia là của Tiểu Mai, người yêu tôi bày cho Trăn chứ đời nào mà con bé biết làm món này được. Ấy thế mà giờ đây mẹ tôi lại đi khen tấm tắc mới ác chứ :

- Trăn à, chuyện khi nãy bác thấy không tiện lắm đâu!

- Dạ đâu có sao, buổi sáng nào mà con không có học thêm thì con nấu ăn giúp bác, còn chiều tối thì con về phụ, hi, chứ ngồi không chán lắm! – Trân cười.

- Ủa, bác mà có con gái ngoan như con thì vui rồi! - Mẹ tôi vui vẻ.

- Ờ, ở đó mà ngồi không, bài vở nữa đấy nhé! – Tôi bơm đều giữa chừng câu chuyện mà không nhận ra là mình cũng đang bắt chước Tiểu Mai liên tục nhắc bài.

- Ơ....! – Quá bất ngờ vì câu đàm thoại của tôi, bé Trân đâm ra lúng túng.

Ấy vậy mà ba tôi cũng gia nhập liên minh bên kia mà hòa theo :

- Mà cũng lo thân mà chứ hơn gì ai, học hành thế nào?

- Dạ...dạ... bình thường!

- Ừm, để ba mà biết thêm vụ gì điểm kém hay là bản kiểm điểm gì thì coi chừng tao! – Ông gằn giọng.

Đến đây thì tôi hết ham chống lại chính quyền nữa, bởi bé Trân giờ xem như có kim bài miễn tử rồi, tôi có muốn phản kháng hay đá xoáy con bé cũng không được, và cũng vì một lẽ là hiện nay tôi đang hồi hộp chờ xem cuối tuần này mình có vác cái bản kiểm điểm vụ gian lận giờ kiểm tra Toán về hay không. Lạng quạng dính kiểm điểm thật, mà lại vừa bị ba tôi nhắc chừng nữa thì có khi như đòn chứ chẳng chơi.

Sau bữa tối, tôi đâm nản mà bỏ lên trên ôn bài, tính đợi mọi người dọn dẹp xong xuôi thì tí nữa mới xuống rửa chén. Thế nhưng đợi mãi mà chẳng thấy mẹ gọi như thường lệ, mà trái lại là bé Trân chạy lên đập vai tôi đang học bài từ đằng sau :

- Hù!

- Hơ... con nhỏ này! – Tôi giật thót người. - Cốc cho mấy cái bây giờ!

- Hay quá, em rửa chén dùm anh mà giờ trả ơn vậy đó! – Trân làm mặt dỗi quay ngoắt đi.

- Có nhờ đâu mà kêu trả ơn! – Tôi cũng phản pháo lại.

- Ủa vậy thôi, từ mai anh tự rửa lại nha! – Trân bấu môi.

Làm biếng là một cái tội....

- Uầy... cảm ơn em! – Tôi vội xuống nước làm hòa.

- Không thành ý, không nhận! – Con bé vẫn vờ dỗi.

- Chứ sao nữa? – Tôi ngó người.

- Hi, dễ lắm, thành ý là như vậy nè! – Trân nháy mắt cười láu lỉnh.

Rồi Trân ghé vào tai tôi, thì thầm thật nhỏ :

- Là thầy kèm bài vở em ít thôi, để em còn xem truyện, còn có thời gian rảnh mà rửa chén dùm thầy đó mà!

- Trời... hết cách với em! – Tôi lắc đầu thở dài ngao ngán.
- Anh không chịu thì thôi à nha! – Trần được nước làm tới.
- Ủ.. rồi, điểm kém thì anh không biết đâu đấy! – Tôi đành gật đầu chấp nhận điều kiện oái ăm, trái với nghề nghiệp “sư phạm” của mình.
- Hi, anh khỏi lo, vào cấp 3 em học giỏi lắm! – Con bé cười cười thích thú.

Thế là giữ đúng thỏa thuận, tối hôm đó thay vì kèm Toán bé Trần như dự định cho bỏ ghét thì tôi lại cho qua, và dán mặt vào cuốn sách Sử để chuẩn bị cho bài kiểm tra ngày mai. Bình thường, khi học các môn tự nhiên cần không gian yên tĩnh thì tôi mới ở phòng mình mà bế quan tu luyện, còn các môn ngữ văn hay xã hội thì tôi toàn cầm sách xuống phòng khách mà nằm trên ghế salon để “tụng “. Chính vì vừa nằm vừa học mà có lúc tôi nhắm tịt mắt mà ngủ quên luôn, báo hại mấy lần bị mẹ phàn nàn suốt vài ngày sau. Nhưng hôm nay thì tình thế đã đổi khác, tôi không còn bị mẹ phàn nàn nữa, mà là...

- Zz..zz..ZZ!!! – Tôi đang thi u thi u giấc nồng, trên mặt mình là cuốn sách Sử được úp lại.
- Hi.....! – Loáng thoáng nghe giọng cười tinh nghịch của ai đó bên tai.

Liền ngay sau đó là tôi cảm nhận được bên má phải của mình là một cảm giác lạnh toát làm tôi giật cả mình mà hú hồn bật dậy, hất văng luôn cả quyển sách trên mặt :

- Hờ....!
- Hi hi, học bài mà ngủ gật nha!

Kế bên tôi lúc này là bé Trần đang cười cười, tay cầm lon Sting đầu ướp lạnh mà nhá qua nhá lại trước mắt tôi.

- Trời.... để anh yên chút đi! – Tôi nhăn nhó, đưa tay dụi dụi mắt cho tỉnh.
- Ai bảo anh ngủ chi, phải vậy mới tỉnh được chứ! – Con bé lúc lắc mái đầu.

Vừa lúc đó thì có giọng mẹ tôi từ dưới nhà vọng lên :

- Thăng Nam học bài hay là lại ngủ quên đấy?

Ngay lập tức tôi trả lời liền :

- Đang học mà mẹ, giờ này ngủ gì chứ!
- Ờ, mẹ tưởng mày lại như mấy bữa, buồn ngủ thì xuống rửa mặt đi!
- Dạ, con biết rồi!
- Hi hi, hú vía nha! – Trần bụm miệng cười khúc khích.
- Ủm... được rồi! – Tôi miễn cưỡng gật đầu, nhận lon nước từ tay Trần.
- Thôi anh học đi ha, em lên phòng đọc truyện! – Trần nói rồi đi lên cầu thang.

Đúng là vừa rồi hên thật, may có bé Trân đánh thức chứ không là tôi lại bị mẹ phát hiện chứng nào tật nấy, học mà cứ nằm thì ngủ quên hoài thôi. May thay nhờ lon Sting mát lạnh mà giờ tôi tỉnh hẳn cả ngủ, lại cắm đầu vào quyển sách Sử mà chuyên tâm tụng lấy tụng để. Tụng mãi cho đến gần 11 giờ khuya, khi ba mẹ tôi đã ngủ hết, và Trân thì vẫn còn ở trên phòng thì tôi mới lò dò xuống dưới bàn điện thoại, nhấn số nhà Tiểu Mai :

- A lô! - Giọng Tiểu Mai bên kia đầu dây.
- Anh nè, ngủ chưa? – Tôi thì vào vào ống nghe.
- Chưa, em vẫn còn học Sử, anh học đến đâu rồi? – Nàng hỏi ngay.
- Ừ, được hơn một nửa rồi! – Tôi thú thật.
- Ơ... giờ là 11 giờ mà mới được một nửa, rồi chút anh ngủ thì tính sao? - Tiểu Mai ái ngại hỏi.
- Thức học chứ ngủ gì, học xong mới ngủ! – Tôi nói giọng quả quyết.
- Hi hi, ghê quá nha, nói là làm đó!
- Ừm, chuyện nhỏ, anh trí nhớ siêu phàm mà!
- Thôi đi ông, à... ngày đầu tiên thế nào?
- Là sao?
- Thì ngày đầu Trân tới nhà thế nào? Con bé đâu?
- Cũng bình thường, nó trên phòng đọc truyện rồi!
- Ừa, Trân mê truyện quá nhỉ!
- Chứ sao nữa, vừa tới nhà là nó hỏi anh xem truyện ở đâu, vì mẹ nó dọa không mua cho mà, rồi đã vậy còn.....!

Cứ thế, tôi kể tắt tắt tất tần tật những gì xảy ra hôm nay trong nhà mình cho Tiểu Mai nghe một cách vui vẻ, mà chủ đề chính vẫn là xoay quanh vấn đề tôi dẫn Tiểu Mai đến nhà tôi ăn tối :

- Em tới đi, mẹ anh cứ tưởng những món em bày là của con bé Trân đó!
- Anh kỳ cục, em bày thì bày, còn Trân nấu thì đúng là của Trân rồi còn gì, mà con bé cũng giỏi, em dạy nấu ăn hay dạy đàn thì cũng tiếp thu khá nhanh! – Nàng phì cười.
- Uầy... giờ đến lượt em cũng khen con nhỏ luôn à! – Tôi làu bàu.
- Hi, Trân dễ thương lắm đó, anh cứ làm bộ làm tịch! - Tiểu Mai khúc khích nói.
- Không dám, nó mà.....!

Tôi vừa định chối lại thì đã thấy trước mặt mình là bé Trân đang phóng xuống :

- Em biết luôn, anh với chị đang tâm tình nè, hi hi!
- Con nhỏ này... ăn mặc thế hả?! – Tôi quát lên the thé.

- Bleu... em xuống lấy nước uống thôi, anh đừng có tưởng bở! – Trân thè lưỡi trêu rồi chạy đến tủ lạnh.

Tiểu Mai ở đầu dây bên kia không hiểu chuyện gì, nàng vội hỏi :

- Gì vậy anh?

Nhưng tôi không có thời gian trả lời, chỉ đang đưa tay chỉ trở ý bảo bé Trân lên lầu cho nhanh, kéo ba mẹ tôi nghe ồn ào mà thức giấc thì khổ :

- Rồi, rồi, em ngủ trước đây, anh chị tâm sự vui vẻ, hí hí! – Con bé cười tủm tỉm, cầm chai nước rồi chạy trở lại lên cầu thang.

Tiểu Mai lại hỏi tiếp :

- Gì thế? Bé Trân... làm sao à?

Và lúc này thì tôi chỉ còn biết quệt mồ hôi trán mà thở vắn than dài qua điện thoại :

- Trân nó mà cứ mặc áo thun với quần short thế này chạy long nhong trong nhà thì... chắc có ngày anh đứt mạch máu não chết vì nó quá!

Mùi Bánh Chưng

Nàng: Anh mà còn kêu em là gấu nữa thì em sẽ gọi anh là trâu nhé!

Mình: Sao lại là trâu?

Nàng: Ủa thì " trai + gấu = trâu + gái " ấy mà!

Mình: Hay nhỉ, gấu oai phong thế, còn trâu thì.....!

Nàng: Nghĩ tiếp đi, trâu ơi.. :">

Và sau một hồi trần trọc, mình đã ngộ ra, thân con trai lúc nào cũng phải cày như trâu để hàng tháng đem lương về cho nàng gấu dữ dần ở nhà trâu tóm...

Và... chả có nhẽ khi bọn con trai trước giờ vẫn quen nói " gấu nhà tao ", " gấu nó ", " chở gấu đi chơi " thì bây giờ bọn con gái gặp nhau sẽ tám " trâu nhà mình ", " trâu của em ", " tối trâu đến rước em nhé ", "ối trâu ơi nhà có chuột kia " hay sao chứ? @@!

Và... cũng chả có nhẽ từ giờ mỗi lần con gái gọi mình sẽ là gọi " Trâu ơi ta bảo trâu này..."??!!
T_T

o O o

Có một đôi sắp cưới nhau tâm sự. Cô gái nói:

- Anh iu, sau này cưới nhau rồi anh ko được ăn hiếp em nha.

Chàng trai:

- Đương nhiên rồi cục cưng, làm sao anh có thể ăn hiếp em được.

- Anh cũng ko được la em đó nha

- Thương em ko hết mà làm sao la được.

-Thật ko anh? - Đương nhiên rồi

- Anh hứa đi, có thật ko?

- Thật mà.

Thật ko Anh?

.

.

.

Thật mà, đậu má hỏi hoài tao tát một cái cấm đầu vào tường bây giờ!!!!

o O o

Đang bù đầu với công việc cuối năm thì màn hình yahoo nhảy phóc ra một tin nhắn mới từ Leo

-Ê

-Tui tên Vy, không phải Ê!

-Ê Vy...hì hì

-=. = chuyện gì?

-Này này, xem thử tấm hình này, có phải lớp mình không vậy?

Màn hình hiện lên quang cảnh một buổi lễ chào cờ, một thầy nào đó đang đứng trên bục và hàng ngàn tà áo trắng dưới sân trường, cảm giác thân quen quá đỗi. Ngó ngay sang dãy đầu tiên bên trái bức ảnh, tôi nhận ra vài gương mặt quen thuộc. Đúng là lớp mình rồi ^^

-Kiếm đâu ra tấm hình này hay thế?

-Tui xem trên fb của trường đó, mà phải lớp mình không? hình như là lớp 12 hả?

-Hồi 11 lớp mình cũng ngồi đây mà hehe

-Ừa, giờ chả nhớ nổi nữa.

-....

-Không biết quán net trên đường TQ tui hay chơi còn không nhỉ..

....

Im lặng

...Tôi nhìn mãi bức ảnh ấy, những kỉ niệm ngày xưa lại tràn về, tôi nhớ sáng nào chào cờ cả bọn cũng lục đục đem theo sách vở tranh thủ ngồi học bài cho tiết sau. Mà nói vậy thôi chứ toàn ngồi tám, sách vở toàn lấy...che nắng là chủ yếu hihi.

Sáng thứ 2 nào các bạn nam trực nhật cũng phải xuống sân trường sắp sẵn ghế, bọn con gái chỉ việc chờ chuông reo, đi tà tà xuống ngồi nghe thông báo rồi lại tà tà đi vô lớp, để mặc bọn con trai tiếp tục dọn ghế rồi rình vào kho. Ày, đừng nghĩ Vyvy cũng thế nhé, gì chứ galang thì có thừa đấy :”> những lúc N, K, D...ở lại xếp ghế, tôi cũng ở lại...động viên tinh thần chứ bộ, thỉnh thoảng xếp giúp vài cái rồi đứng dưới gốc cây chỉ chỗ...”kia kia...bên kia còn mấy cái nữa,xếp lên mấy ông tướng” =))

Đang mải mê với những hồi tưởng đẹp thì một lần nữa yahoo báo tin nhắn mới,vẫn từ một kẻ mà ai cũng biết là ai đấy

-Ê!

-Tui tên Vy

-Ê Vy

-Ê ông Nam,sao ông chơi ác vậy? Con người ta mới gội đầu sạch sẽ . Ủa mà mùi bánh chung thiệt á hử? hử hử hử hử

Giọng cười vô địch của Y ù như một hồi chuông chấm hết, nó cười như vậy mà cả lớp không biết nữa thì mới tài. Tiếng cười rộ lên, ồn ào khắp lớp.

-Mùi bánh chung là sao bây?

-Ê nhắc chi tao thèm bánh chung quá

-Ồ phát minh mới, nước hoa mùi bánh chung, quá độc, nước hoa nghe mùi là đói bụng

Gã đầu đá đáng ghét kia cười rung bàn, hai tay nắm lại đấm bình bịch như sắp đứt ruột đến nơi. Tôi thấy làn khí nóng lan tỏa khắp mặt rồi bóc lên đầu.

-Biến!

Nam ngược lên nhìn tôi, vẫn cười ngật nghẻo. Nhưng chỉ 3s sau đó, mặt hắn đơ ra khi thấy khóe mắt tôi long lanh nước.

-Ơ...này...

-Biến!

-Này, xin lỗi...

-Đã bảo biến, không nghe à? Tôi nhìn hắn với ánh mắt như 2 quả đạn đã khai hỏa.

Nam lật đặt đứng dậy, gỡ đầu gỡ tai, tay chân lóng ngóng vụng về. Cả lớp lại được một phen cười rú lên

-hahahaha, chết thằng Nam nhé, chơi đại hả con.

-Rồi xong tiểu thư đã giận! hè hè

Tôi gục mặt xuống bàn, nước mắt cứ chực trào ra. Đáng ghét! Trên đời lại có người lì lợm như vậy.

Hình như Nam định nói gì đó thì nhỏ H quay xuống nghiêm giọng:

-Thôi đi ông kia, để nó yên. Về chỗ đi, giáo viên sắp vô kia!

Đến lúc đó tên đầu đá kia mới chịu về chỗ ngồi trong tâm trạng vô cùng bối rối.

Từ đó đến cuối giờ, tôi không mở miệng nói chuyện với hắn câu nào dù cho hắn cứ cố tình ngồi trước mặt tui mà nản nì

-Này, xin lỗi mà, chộc chút xiu cho vui thôi mà

-Này, có sugus này, ngon lắm, mua 4 cây lận.

Nam đẩy đẩy mấy cây sugus tới trước mặt tôi, tôi chẳng thèm nhìn, vẫn cứ cắm mặt vào quyển vở trước mặt.

Nhỏ Huyền quay xuống cười cười

-Có kẹo hả Nam, Vy nó không ăn đưa đây tui ăn giùm cho, bỏ uống! Thế rồi nhỏ tỉnh queo ôm đống kẹo lên bàn trên.

Còn gã kia ôm đầu, thở dài tuyệt vọng...

Chuông reo tan trường, ngay khi giáo viên vừa ra khỏi lớp tôi cũng đứng lên xách cặp đi ra. Cả lớp ngó theo ngạc nhiên vì hôm nào tôi cũng là người cuối cùng rời khỏi lớp.

Đi được tới cổng, tôi thấy N quỳnh quáng nhét sách vở vào cặp chạy theo, bỏ luôn cả xe đạp còn ở bãi giữ xe của trường.

Chiều hôm đấy, đoạn đường từ trường về nhà tôi, có một cô bé lạnh lùng bước đi và một gã trai liên tục gãi đầu năn nỉ.

Đến tận khi tôi bước vào nhà, đóng sầm cửa trước cái mặt ngơ ngác, chảy dài đến tội nghiệp của tên đầu đá.

Vừa quay lưng, tôi vừa khẽ mỉm cười “Cho đáng đời, dám chọc bổn cô nương, từ đây nhớ mùi bánh chưng nhé!”

by Vv

Chương 293

Sáng hôm sau, tôi đang say giấc nồng thì nghe tiếng cửa phòng mình có người đập ồm ồm :

- Cộc cộc.....!

Mặc kệ tiếng gõ cửa, tôi lại lăn sang một bên mà áp tai xuống nệm nằm ngủ tiếp.

- Cộc... cộc cộc.....!

Quái, tôi nhớ là ngày nào cũng vậy, trước khi đi ngủ tôi thường để đồng hồ báo thức là 6 giờ sáng, kể đó 3 phút lại hẹn tiếp, và kể đó là nếu như sau hai hồi đổ chuông mà tôi không dậy thì... dĩ nhiên là tôi nằm ngủ tiếp. Rồi tầm 2 phút sau tức là khoảng 6 giờ 10 phút mà không thấy tôi xuống thì mẹ tôi sẽ cất tiếng gọi từ nhà dưới, thế là vừa đủ để tôi nướng một giấc mà vẫn không lo bị trễ học. Thế nhưng sáng hôm nay, tôi nhớ là theo phản xạ khi này tôi đã kì kèo vươn tay tắt chuông đồng hồ những hai lần, ấy vậy mà lúc này lại không nghe tiếng mẹ gọi quen thuộc mà lại là tiếng gõ cửa phòng liên tục.

- “Chỉ là giấc mơ thôi, chứ mẹ thì làm gì gõ cửa chứ, có mà đập cửa tung vô...oáp... ngủ tiếp, chắc là chưa đến giờ.....! “

Tôi nhủ thầm trong bụng rồi lại lấy cái gối chèn lên tai mình, chếp miệng một hồi xong định bụng nhắm mắt lại tiếp tục “thăng thiên “thì chợt nghe rõ mồn một bên ngoài:

- Anh Nam, dậy đi học, trễ rồi kìa!

- “Em nào mà sáng sớm đã gọi rồi, chắc là thượng đế kêu tiên nữ hạ phàm đón mình đây mà... chặc, mơ đẹp thế không biết.... oáp.....! “

- Anh Nammmmmmm..... 6 giờ 30 sáng rồi kìa.....!

- “Èo...tiên nữ cũng biết coi đồng hồ à, mà 6 giờ 30 sáng thì có làm...sao.....éc.....! “

Liền ngay sau đó, tôi bật dậy ngay lập tức, giật tung chăn mền mà hốt hải mở cửa phòng ló đầu ra ngoài.

Trên đã đợi sẵn trước mặt tự bao giờ, con bé lắc đầu cười cười:

- Ngủ cho lắm ha, trễ giờ mất tiêu rồi!

Không kịp nói gì hơn, tôi ba chân bốn cẳng phóng vụt qua mặt Trên rồi nhảy xuống cầu thang bằng một thân pháp nhanh nhất rồi ào thẳng vào nhà tắm.

- Chết con rồi tía má ơi.....! – Tôi vừa tắm vừa nhăn nhó rửa mặt cho kịp giờ học.

Cố hết tốc lực để mặt mũi tươi tỉnh sau một giấc ngủ say sưa của cả đêm dài, tôi bước ra khỏi phòng tắm mà ước chừng lúc này cũng đã là 6 giờ 35 rồi, mà trường tôi thì 6 giờ 45 phút sẽ vào lớp, thế này thì chạy sang nhà Tiểu Mai không biết có kịp không đây nữa. Mặt chảy dài ra như trái dưa leo, tôi đưa mắt nhìn lên đồng hồ treo tường thì sững người mất mấy giây khi nhận ra

lúc này chỉ mới là... 6 giờ 10 phút.

- Địch... con nhỏ này mới sáng ra đã chơi ông à...! – Tôi nghiêng răng ken két lăm bằm trong miệng vì bị “tiên nữ” cho ăn quả lừa sáng sớm.

Và bây giờ thì bé Trân áo pull quần jean, tay xách chiếc cặp nhỏ mới đứng đỉnh bước xuống nhà dưới, nhìn tôi mà cười tinh quái:

- Hi hi, ai bảo ngủ nướng, anh ăn sáng đi rồi lên trường, em chiên trứng rồi đó!

- Mẹ anh đâu? – Tôi làu bàu trong miệng, đưa mắt nhìn đĩa ốp la bánh mì nóng hổi để sẵn trên bàn ăn.

- Bác gái đi sớm có việc rồi, dặn em gọi anh dậy sớm kéo trễ học! – Trân tùm tùm đáp lời.

- Ngon hen, dám lừa cả anh! – Tôi lừ mắt giả vờ quạu.

- Chứ không thì anh bỏ học à, thôi em đi đây! – Con bé bĩu môi rồi quay đi dắt xe ra ngoài.

- Sáng sớm mà đi đâu vậy? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Đi học thêm, anh ăn lẹ còn qua đón chị Mai nữa kìa! – Trân nói rồi khép cửa nhà lại, nháy mắt nhìn tôi cười ranh mãnh rồi đạp xe đi.

- “Uầy, sao biết mình qua nhà Tiểu Mai nhỉ?” – Tôi thoáng ngạc nhiên rồi lắc đầu tặc lưỡi. – Thôi kệ, ăn lẹ còn đi học!

Không biết có phải là do đói sau một đêm ngủ hay không mà tôi tự dưng cảm thấy món trứng ốp-la hết sức quen thuộc lúc này lại ngon quá thể. Bình thường thì tôi thỉnh thoảng vẫn ăn món này của mẹ tôi làm, nhưng chỉ đơn giản là đập trứng vào chảo rồi chiên, còn hôm nay của Trân làm thì nghe có vị gì đó rất khác, và nói chung là... ngon. Tôi dứt một hơi hết nguyên ổ bánh mì với hai trứng xong mà vẫn còn thòm thèm.

- Chậc... ngon ghê ta, con nhỏ này coi vậy mà được phết! – Tôi liếm môi rồi bật cười, bỏ qua cho Trân cái tội sáng nay dám hù tôi một chập mất vía.

No nê xong xuôi rồi, tôi vác mặc tơi hơn hớn đạp xe sang nhà Tiểu Mai để đưa nàng đi học như mọi khi. Hoàn toàn tự tin sau khi được bé Trân tiếp năng lượng dinh dưỡng buổi sáng, cộng thêm cái khoản tối qua tôi đã ráng thức khuya nuốt hết nguyên mớ đề cương môn Sử thì bây giờ tôi đã có thể đường hoàng đón Tiểu Mai đi học. Chứ còn sao nữa, một buổi sáng sớm không thể hoàn hảo hơn khi bạn đã ăn nhẹ, tâm trạng thoải mái để chào một ngày mới bắt đầu.

- Kính coong...! – Tôi thoải mái đưa tay nhấn chuông cửa.

Rồi vui vẻ đứng tựa người vào tường nhà mà đợi, tầm vài phút sau thì Tiểu Mai bước ra:

- Hi, chào buổi sáng! – Tôi cười tình với Tiểu Mai.

- Ừm, chào anh! – Không dè Tiểu Mai đáp lại thái độ tình tứ của tôi bằng một cái gật đầu gọn lỏn, nàng thản nhiên để cặp vào giỏ xe rồi lẳng lặng đi ra sau ngói.

- Sao thế? – Tôi ngẩn tò te.

- Không có gì, lẹ đi, trể học! – Nàng nhún vai nói cụt ngủn.

- “Cái quỷ yêu gì nữa đây trời.... mới sáng sớm thôi mà..??!! “– Tôi chung hưởng khi chả hiểu mô tê gì sất, rõ ràng tối hôm qua hai đứa vẫn còn nói chuyện bình thường với nhau mà, chỉ có tí sau đó thì tôi cáo lỗi rồi phải vội vàng cúp máy bởi mẹ tôi đột ngột thức giấc đi xuống nhà dưới, chứ có làm gì nên tội đâu.

Tâm trạng tốt lành chào buổi sáng thế là đã tanh banh khi mà bỗng dung Tiểu Mai nhà tôi lại mang vẻ mặt “lơ đãng “mà ngồi sau xe yên lặng chả buồn nói câu nào.

- Này, sao đó? – Tôi chịu hết xiết, buột miệng hỏi.

- Không có gì! – Tiểu Mai đáp lại bằng một giọng điệu rõ ràng là... có gì.

-!

-!

Tôi đập vẫn cứ đập, Tiểu Mai im lặng vẫn cứ lặng im, chiếc xe chở hai đứa vẫn bon bon trên phố, và con đường từ nhà Tiểu Mai đến trường hôm nay bỗng nhiên như dài ra.

- Anh làm gì sai à?

- Không có, anh mà sai gì chứ!

- Chứ sao... nói cái giọng đó?

- Giọng gì?

-!

-!

Xung quanh hai đứa mang hai cái tảng băng trên mặt lúc này, từng tốp nhỏ các học sinh cũng đang tung tăng đạp xe đến trường, mặt mũi ai nấy đều vui vẻ tươi cười chào nhau buổi sáng chứ không như tụi tôi, một người thì mặt nhăn mày nhỏ vì khó hiểu, một cô nàng thì lạnh lùng như băng. Đúng vậy, Tiểu Mai lúc này mang nét băng sương nguyệt lạnh hết như cái ngày mà tôi mới quen nàng, mà tôi biết khi nàng như vậy là chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra rồi.

Cố rà soát lại trong đầu những sự kiện tối qua, tính từ lúc tôi gọi sang nhà Tiểu Mai hỏi khuya hôm qua thì rõ là nàng vẫn còn bình thường, vui vẻ tiếp chuyện với tôi. Sau đó thì nàng hỏi tôi về bé Trần, tôi cũng y lời kể lại, giữa chừng thì con bé Trần phóng xuống nhà dưới trong bộ dạng... muốn làm tôi xịt máu mũi. Sau đó thì tôi kể cho Tiểu Mai biết, nàng rõ ràng cũng ừ hử mà, rồi bất chợt mẹ tôi xuống, rồi thì tôi vội cúp máy hẹn mai gặp, rồi.....

Đến đây thì tôi lơ mờ hiểu ra, vội dừng xe mà quay lưng lại nói :

- Em đang ghen? – Tôi nhìn Tiểu Mai hỏi.

- Ai nói? Không có! – Nàng nheo mắt nhìn tôi, hơi bất ngờ vì bị dừng xe đột ngột.

- Rõ là có, tối qua sau khi em kêu anh kể chuyện con nhỏ Trần xong thì sáng nay tự dưng như vậy, hể hể! – Tôi cười hềnh hếch vì đã phát hiện ra vấn đề.

- Đừng có đoán mò, em nói là không có! - Tiểu Mai khẽ nhăn mặt.
- Chứ sao nữa, mà em cũng lạ, mới chiều hôm qua còn nói là tin anh này nọ, thế mà giờ đã giờ trò ghen tuông rồi!
- Anh còn nói giọng đó thì em giận thật đấy!

Thấy Tiểu Mai trừng mắt nhìn mình thì tôi rụt cổ vì biết mình vừa hớ mồm do đem chuyện nói năng tình cảm ra mà đùa giỡn. Đến đây thì tôi hết ham chất vấn nữa mà lảng lảng đạp xe trở lại, thở dài ngao ngán vì rõ là Tiểu Mai ghen nên mới giận tôi chứ còn gì nữa.

Cứ thế, Tiểu Mai vẫn im lặng không nói suốt từ đó đến khi hai đứa tôi tới trường, tôi thì vẫn chắc mẫm một bụng là nàng do ghen quá hóa giận nên cũng chẳng dám hó hé câu nào. Đến khi tôi dắt xe vào bãi gửi, đang loay hoay dựng cái tó xe lên thì bất chợt từ đằng sau, Tiểu Mai đưa tay véo vào hông tôi một phát thật lực :

- Au...daaaa.....! – Tôi gần như la toáng lên.
- Hứ! - Tiểu Mai nguýt dài làm mặt giận.
- Giờ em sao đây? Tự dung néo anh, có gì nói thẳng ra đi, còn biết đường mà sửa chứ! – Tôi nhăn nhó than thở, tay ôm hông xuýt xoa liên tục.
- Háo sắc! – Nàng lạnh lùng nói.
- Há? Cái gì? – Tôi chung hửng.
- Anh háo sắc! - Tiểu Mai bĩu môi.
- Háo... gì? Hồi nào?
- Đêm qua... em nghe hết rồi!
- Nghe cái gì?
-!
- Á à a.....!

Đến đây thì tôi mới ngã bổ ngửa ra mà chợt hiểu vì sao Tiểu Mai lại dối nguyên từ nãy đến giờ, và lại còn bảo tôi là đồ háo sắc :

- Trời hỡi, là bé Trần nó tự mặc váy chạy xuống chứ anh có... làm gì đâu!
- Anh nhìn rồi, còn bảo là không làm gì? - Tiểu Mai nhướn mắt bướng bỉnh.
- Thì... chung nhà mà, sao tránh được chứ?! – Tôi cười nhăn nhó.
- Không che mắt lại không được à? – Nàng hừ nhạt.
- Ờ hay... con bé nó chạy vụt xuống, anh che mắt gì kịp chứ?! – Tôi sững sốt.
- Ngụy biện là giỏi, con trai mấy ông... hứ! - Tiểu Mai nguýt môi ôm cặp quay đi.

Khỏi phải nói là lúc này tôi khổ sở đến như thế nào bởi hoàn cảnh tình ngay lý gian này, quả thật Tiểu Mai giận tôi cú này có... hơi vô lí, bởi lẽ tôi với Trân ở cùng một nhà thì làm sao tránh được mấy chuyện tôi “lỡ mắt” nhìn những chuyện... không muốn nhìn đâu chứ.

- Này... anh bảo rồi mà, là Trân nó tự vậy chứ anh có ý gì đâu! – Tôi vội phóng theo năn nỉ.

- Ủm! - Tiểu Mai gật đầu lạnh băng.

- Ủm là sao đây? Chuyện vậy anh muốn đâu chứ, tự nó vậy mà! – Tôi trở mặt ngạc nhiên.

- Em không cần biết! – Nàng vẫn trả lời một cách bướng bỉnh, bước đi lại càng nhanh hơn.

- Chứ không lẽ em muốn anh đuổi Trân ra khỏi nhà hay sao? – Tôi khổ sở cự lại.

- Thần kinh à, người ta đến ở lại đi đuổi về!

- Thế em muốn sao?

- Chả sao cả, anh thích làm gì tùy anh!

- Á à.... lại còn nói thách à, được, tối nay anh chở Trân đi ăn kem nhé, phải rồi, người ta là khách mà, phải đối xử tốt chứ!

Hổng dè sau màn nói cứng đại dột của tôi thì Tiểu Mai đã quay ngoắt lại mà trừng mắt nhìn, cười cười gằn giọng lạnh như băng :

- Anh dám?

Thế có trời đất là giây phút đó tôi cảm thấy như có ngũ lôi oanh đình, sấm chớp nổ oành oành bên tai mà đâm ra khiếp vía vì cái trừng mắt đầy khủng bố của Tiểu Mai lúc này:

- Không... không..., tất nhiên là... không rồi! – Tôi ba hồn bảy vía lên mây, lắp bắp nói.

-! - Tiểu Mai thở hắt ra, vẫn nhìn tôi.

-! – Tôi sợ tóe khói, đến cả nhúc nhích cũng không dám.

- Anh học bài SỬ chưa?

- Ủm... rồi....!

- Em vào lớp trước!

- Ủ... cũng vào.....!

Thế rồi Tiểu Mai lẳng lặng ôm cặp bước vào lớp, bỏ lại sau lưng là tôi lúc này cũng đang thất thểu trôi lều bều về lại chỗ ngồi của mình.

- Sao thế con trai? Sáng sớm mặt mũi ngu vậy? - Tuấn rách đang ngồi ngay chỗ tôi mà tán dóc với tụi Khang mập.

- Ờ... ra cho tao ngồi! – Tôi lắc đầu đáp bừa.

- Bị ẻm giận à? – Luân khùng tò mò hỏi.

- Không có! – Tôi đáp gọn lỏn rồi ngồi xuống ghế.
- Hề hề, nói chứ đàn ông con trai là phải mạnh mẽ lên, gái giận kệ gái, lão tao tát vỡ mồm!
- Khang mặt cười hắc hắc.
- Xạo ke, mày sợ nhỏ Huyền vãi mặt ra bày đặt! - Thành Chiến để vô một câu ác nhọn khiến thằng mặt nghếch mặt ra vì bị bom đều.
- Ha ha, ngon lên tát tao coi đi, được tao bao châu ăn sáng! – Dũng xoắn hất hàm thách thức.
- Thôi... ai lại làm thế, tao... là bạn tốt, đâu muốn mày phí tiền chứ! - Thành Khang cố chống chế một cách vụng về mà nhìn vào thì ai cũng đều biết.
- Ê Nam, im ru vậy mày, tí ra căn-tin ăn sáng không? Bữa nay có sườn chiên đó! – Luân hùng đạp vai tôi rủ rê.
- Thôi, tao ăn rồi! – Tôi nhún vai đáp, vờ mở cuốn sách Sử ra để che đi bộ mặt sầu thảm của mình.
- Lạ thế, mọi khi mày toàn rủ tụi tao mà? Chẳng phải đã thống nhất là giờ ra chơi cả bọn tụ tập ăn sáng hay sao? – Nó sững sốt.
- Ờ... bữa nay nhà tao nấu ăn sớm, thôi để yên tao học bài! – Tôi thú thật rồi lảng sang chuyện khác.

Trông cái bộ dạng “không phận sự miễn tiếp” của tôi lúc này thì tụi bàn tròn hết ham hỏi han nữa mà tự động tan hàng về chỗ ôn bài vì cũng sắp đến giờ vào lớp. Mà quả thật là tôi rất ít khi ăn sáng ở nhà, thường thì ráng ôm bụng đói lết cho qua 2 tiết học đầu tiên rồi mới kéo cả đám bạn xuống căn-tin ăn món cơm sườn ốp-la ngon bá cháy. Thế nhưng sáng nay bé Trân bất ngờ chu đáo trước khi đi học đã chế biến sẵn cho tôi phần bánh mì ốp-la độc đáo rồi, vậy nên đồ ăn ngon trước mặt thì ai mà nỡ từ chối chứ, tôi quất luôn, vừa ăn vừa gật gù khen Trân đáo để.

Ấy vậy mà... lúc này tôi có vẻ như đã muốn rút lại lời khen của mình dành cho Trân dù chỉ là trong suy nghĩ, bởi lẽ tôi có cảm giác như bây giờ bất kì chuyện gì của tôi mà có dính đến Trân thì sẽ bị Tiểu Mai giận vậy. Thế nhưng chính Tiểu Mai đã bảo là nàng tin tôi cơ mà, với cả nàng còn xem Trân như em gái, dạy nấu ăn, dạy đàn thì có lí nào lại đi ghen với em gái mình chứ? Vả lại tôi đã làm gì Trân đâu, chỉ vô tình thấy con bé ăn vận hơi... thoải mái thôi mà, tôi có cố ý đâu chứ, Tiểu Mai hẳn cũng biết được ở chung nhà thì chuyện này sao mà tránh được chứ.

Lần này rõ ràng là Tiểu Mai sai, chắc chắn một trăm phần trăm!

Nhưng... chẳng biết sao tôi lại luôn mang tâm trạng tội lỗi, cứ thấp thỏm chẳng biết phải làm thế nào cho phải, hay bởi lẽ... tính tôi là vậy, hễ người yêu giận thì dù không phải là lỗi của tôi thì tôi cũng cảm thấy bối rối??!!

Nếu vận nhất quả thật là vậy thì... tôi đúng là một thằng sợ vợ không chối đi đảng nào được mất rồi!

Chương 294

Buổi học sáng hôm ấy trôi qua trong tâm trạng chán nản của tôi, dù rằng đề bài kiểm tra Sử dài dằng dặc mà tôi vẫn làm được khoảng bảy điểm do tối qua thức học có làm tôi vui lên chút đỉnh, ngược lại với tụi thằng Luân thằng Tuấn cứ ôm mặt tru tréo vì chẳng biết qua nổi điểm trung bình hay không do tụi nó rủ nhau học tủ, và sau khi đọc đề thì đã biết là cả lũ bị tủ đề chết bẹp dí.

- “Em hại anh rồi, Trân ơi! “ – Tôi than dài trong đầu, thất thểu dắt xe ra khỏi cổng trường, đi bên cạnh là cô bạn gái lạnh lùng vẫn chẳng buồn hé môi nói lấy nửa lời.

Khác với mọi hôm, bình thường thì sau giờ ra về, mỗi lần dắt xe ra tới cổng thì tôi đều làm điệu bộ trịnh trọng mà khoát tay nói “mời tiểu thư lên xe” với Tiểu Mai. Thế nhưng hôm nay thấy nàng đang giận như vậy thì tôi lại đâm ra ngượng ngập mà cứ đứng gãi đầu ngắc ngư trước cổng, im lặng không nói cũng không được mà cứ mặt dày giả trò hài hước thì cũng không xong.

Tiểu Mai cũng thấy lạ lùng vì tôi không tếu táo giỡn như thường lệ nữa, thấy tôi đang dắt xe rồi từ từ bước đi chậm hẳn, bối rối dừng lại thì nàng cũng đứng lại theo.

-!

-!

Một khoảng lặng lại xuất hiện giữa hai đứa, tôi lại lúng búng tự rủa mình ngu sao không chịu dắt xe đi tiếp để cho đỡ ngượng, rồi chùng nào Tiểu Mai... mỗi chân thì tôi lại chở nàng về. Chẳng biết phải làm thế nào, tôi đành giả trò... xuống nước năn nỉ, quay sang Tiểu Mai nói thật nhanh :

- Anh xin lỗi!

- Em xin lỗi!

Hai đứa chờ người ra mất mấy giây vì sự trùng hợp này, cả Tiểu Mai và tôi bốn mắt nhìn nhau trân trân, thế rồi nàng nheo mắt nhìn tôi hỏi:

- Anh xin lỗi chuyện gì?

- Thì... vụ Trân đó....! – Tôi ngắc ngư gãi đầu đáp.

- Trân ra sao? – Nàng lại hỏi tiếp.

- Thì... anh nhìn... thì... cũng không biết....! – Tôi nói mà chẳng biết là mình phải nên xin lỗi về chuyện gì.

Trông bộ dạng khổ sở gãi đầu có mà đến sói trán của tôi nếu như cứ tiếp diễn mãi tình trạng này, Tiểu Mai yêu kiều bật cười khúc khích:

- Hi hi!

- Hả??!! – Tôi dãn mặt ra ngơ ngác.

- Anh có sai gì đâu mà phải xin lỗi! – Nàng lắc đầu nói.

- Hà??!! – Tôi lại sửng sốt.

Thế rồi bất chợt Tiểu Mai nghiêm mặt, đưa mắt như nhìn thấu tâm can tôi mà hỏi :

- Anh yêu em chứ?

- Ừ...dĩ nhiên mà! – Tôi đáp.

- Yêu em thì chấp nhận những gì vô lí của em, nhé? – Nàng lại hỏi tiếp.

- Ừ... hả? Em vô lí cái gì cơ? – Tôi ngây ra vì thắc mắc.

Tiểu Mai thở hắt ra, nàng mỉm cười nhìn tôi rồi bất chợt nắm lấy tay tôi, nhẹ nói:

- Lúc sáng là em biết em sai, em giận vô lí!

- À.. ừ... anh... cũng nghĩ vậy! – Tôi bối rối hòa theo.

Thoảng bật cười trước thái độ của tôi, Tiểu Mai lại tiếp lời :

- Khờ ơi, em nói là em tin anh thì vẫn tin, nhưng... con gái mà nghe anh nói câu đó thì ai lại chẳng... có chút ghen chứ!

- Hà? Câu gì? – Tôi ngạc nhiên rồi ngó người nhớ ra. – À... cái lúc mà anh nói đứt mạch máu ấy hả?

- Ừm....! – Tiểu Mai ngại ngùng nhìn sang chỗ khác.

- Ra vậy, anh còn tưởng mình đã làm sai gì chứ! – Đến đây thì tôi đã thở phào nhẹ nhõm.

- Em... xin lỗi! - Tiểu Mai phụng phịu, tay nắm tay mà cứ lắc qua lắc lại hệt như trẻ con.

- Không, không giận gì đâu, cơ mà... anh ở chung nhà với Trần, chuyện này sao mà tránh được chứ! – Tôi nhân cơ hội này vội đính chính ngay.

- Em biết, nhưng... không nghĩ thì thôi, chứ bỗng nhiên anh nói vậy là em lại nghĩ... tùm lum hết! – Nàng lúc lắc mái đầu.

- Nghĩ gì vậy? – Tôi tò mò hỏi.

- Không... thì sợ anh bị... cảm dỗ thôi! - Tiểu Mai đỏ mặt, bối rối nói.

- Ủa, nói... không có thì cũng là không phải! – Tôi đứng đĩnh nói, rồi vội đính chính lại ngay khi thấy Tiểu Mai lừ mắt nhìn mình. – Nhưng anh chả có ý gì với Trần đâu, thật đó, con nhỏ sao đẹp bằng em được, chẳng thà em mặc quần short thì họa may anh còn.....!

Tôi vừa hớ miệng nói đến đây thì Tiểu Mai lại càng đỏ bừng đôi gò má hơn nữa, nàng siết chặt tay tôi hơn, mà tôi lơ mờ nhận ra cái siết tay này không phải là của tình thương mến thương mang lại, mà là của sự trừng phạt trong vô thức đem tới.

Giật mình vì vừa biết đã lỡ lời, tôi vội vàng đỡ lại :

- Ý anh là... anh cũng như em, xem Trân là em gái thôi!
- Ủa... nói phải giữ lời đó! - Tiểu Mai cắn môi nói khế.
- Hi, mà giờ làm sao đây? Chứ vậy không lẽ ngày nào em cũng giận sao? – Tôi gái đầu cười khi.
- Không hẳn... chỉ là anh đừng kể ra, để em đừng biết là được rồi!
- Hề hề, anh không kể ra thì đến lúc mọi sự tanh bành là chuyện đã rồi đó nghen!
- Không... hề lúc nào em hỏi là anh phải nói, kể hết cho em nghe!
- Ó... vừa bảo không quan tâm nữa mà?
- Hừ, em không quan tâm anh thì còn quan tâm ai nữa chứ!
-!
-!

Hôm ấy trời nắng dịu nhẹ, gió thổi từng chiếc lá xuân rơi lả tả trên đường, hai đứa tôi đứng bên hông cổng trường giờ đã vắng người, một người dựng xe, một người ôm cặp, và... nắm tay nhau ngại ngùng mà cũng đầy ý tứ.

-!
-!
- Về nhé? Trưa rồi?
- Ủa....!

Và thế là tôi lại đạp xe đưa Tiểu Mai về nhà, giờ đây đã khác hẳn lúc sáng, tuy là cả hai đứa vẫn im lặng không nói đấy, thế nhưng đây là khoảng lặng của những thanh khiết trong tình cảm lứa đôi. Tiểu Mai khế nín áo tôi, và tay còn lại nhẹ nhàng che những giọt nắng đang nhảy nhót trên bờ vai gầy hờ hững. Tôi phía trước chỉ biết mỉm cười, lòng chợt thấy thanh thản như chưa từng có lúc nào thanh thản hơn lúc này.

Có lẽ, tôi lại phải nói điều này, tình yêu thuần khiết là khi có những phút giây thanh bình và yên tĩnh mỗi lần cạnh nhau.

Đưa Tiểu Mai đến trước cổng nhà rồi nhưng nàng vẫn còn ngần ngừ chưa muốn vào trong:

-!
- Sao thế? – Tôi lại gần tò te.
- Em... vào nhà nhé, anh về cẩn thận! - Tiểu Mai bối rối nói.
- Um.... cho anh mượn điện thoại chút! – Tôi nghĩ ngợi vài giây rồi nói nhanh.
- Hở? Chi vậy? – Nàng ngạc nhiên hỏi.
- Thì cứ đưa đây! – Tôi hối thúc.

Cầm điện thoại di động của Tiểu Mai, tôi nhanh tay bấm số nhà mình:

- A lô! - Mẹ tôi nhắc máy sau đó.

- Mẹ hả? Trưa nay con xin phép ăn cơm ở nhà Mai nha, chiều nay lớp con học bù hai tiết lận!

- Ờ hay... thế không về nhà à? Trần nó nấu ăn ngon lắm nè, đang đợi con về đó, về ăn lẹ cho con bé đi học! - Mẹ tôi ngạc nhiên.

- Dạ thôi, để tối đi, thế nha mẹ, chiều con về! - Tôi xởi lởi nói thật lẹ kéo mẹ đổi ý.

- Ờ.. bữa sau có vậy phải nói mẹ trước nghe mầy, mà sao không rủ bé Mai qua nhà mình ăn luôn cho vui? - Bà lại hỏi.

- Dạ... bữa nay Mai lỡ nấu cơm trưa rồi, bỏ phí lắm, vậy nha, con ăn đây, đói rồi! - Tôi vội giở tuyệt chiêu dóc tở của mình ra.

- Ủm, vậy mẹ chưa phần bò xào của con ra vậy, ăn rồi học hành đấy, không có phải là bỏ đi tung tăng ngoài đường đâu! - Mẹ tôi dặn dò, vẻ như bà cũng cảm thấy có gì đó trong chuyện... lớp tôi phải học bù bất tử thế này.

- Uầy... con biết rồi! - Tôi lúng búng đáp rồi gác máy.

Quay sang trả điện thoại cho Tiểu Mai thì tôi thấy nàng đang nhìn mình bằng ánh mắt nửa vui, nửa không vừa ý :

- Sao thế? - Tôi vờ hỏi nhưng cũng biết cả rồi.

- Anh sang nhà em thì cứ nói thật, chứ dối là học bù làm gì....! - Tiểu Mai thở dài nói.

- Hề hề, vậy mới nói em đỡ, nếu anh nói mẹ là ở nhà em ăn xong thì sau đó là phải về, giờ bảo là học bù hai tiết thì có phải là được ở nhà em tới chiều mới về nhà hay không? - Tôi cười cười.

- Quỷ, toàn khôn vặt, hi hi! - Nàng đập vai tôi khúc khích.

- Kệ, giờ có nấu ăn lẹ không đây? Đói rã ruột rồi nè! - Tôi nhún vai làm mặt cù nhây.

Đáp lại bản mặt bố đời của tôi, Tiểu Mai mỉm cười rồi làm một động tác thanh thoát đan hai tay vào nhau, khẽ nhún chân cúi người khiêm nhường đầy trang nhã :

- Hi, mời quý ngài vào nhà đợi chút, tiểu nữ làm cơm xong sẽ mời ngài dùng ngay, không phải đợi lâu đâu!

- Hừ, bản vương đây là không muốn đợi lâu đâu đấy nhé, liệu mà nấu cho nhanh, à mà nấu nhanh nhưng phải ngon đó nha, dở là không ăn à! - Tôi được voi đòi hai bà trung.

- Dạ, tiểu nữ biết mà! - Nàng nghiêng mái đầu cười tủm tỉm.

Ít phút sau, tôi như ông hoàng ngồi chễm chệ trên ghế salon, thư thái sau khi rửa mặt mát mẻ, tỉnh hẳn cả người :

- Hây dà dà.....!

- Tiểu nữ mời đại vương thưởng trà trong lúc đợi dự yến nha! - Tiểu Mai bung tách trà đào đặt lên trên bàn.

- Ừm, ngoan! – Tôi gật gù đáp. – À mà bữa nay nấu gì đấy?

- Ừm... chút nữa đại vương sẽ biết thôi, tiểu nữ vào bếp nhé, ngài còn gì cần dặn nữa không? – Nàng vẫn tiếp tục đùa cợt bằng giọng nói mát như suối, trong như ngọc của mình.

- Không, cho lui! – Tôi phất tay ra hiệu như trong mấy phim cổ trang Trung Quốc.

Nhìn Tiểu Mai khẽ cúi người chào rồi lui dần vào trong nhà sau, tôi nửa mặc cười vì tưởng kịch diễn này giờ của hai đứa, nửa khoái chí vì hồng dè chỉ sau màn giận hờn vu vơ lúc sáng mà giờ dùng một phát tôi nhảy vọt lên thành một ông hoàng thứ dũ. Khoan khoái nhấp ngụm trà đào thơm phức trong miệng, tôi sung sướng chờ đợi bữa cơm ngon lành trước mắt bởi chỉ vài phút sau là từ đằng bếp vừa có âm thanh dao kéo xoong nồi, lại vừa có hương thơm nghi ngút của những món ngon mang lại.

Đợi thêm tầm vài mươi phút nữa thì tôi chịu hết xiết khi vì bụng đã réo inh ỏi, tôi bước thẳng ra nhà sau mà kéo ghế ngồi giữa bàn ăn. Nhìn Tiểu Mai đang tất bật nấu nướng, tôi bật cười khảnh khách rồi đập bàn :

- Nấu chậm quá, lẹ đi, bản vương không đợi được nữa!

Tiểu Mai thoáng giật mình nhìn tôi đang đóng vai giang hồ đói bụng làm giặc đòi ăn, rồi nàng cười cười hạ cái chảo trên tay xuống, bước tới đứng gần tôi mà... xách tai tôi lên :

- Đừng có được nước làm tới ghen, em giống thì giống nhưng nấu ăn cũng mệt lắm đó chàng!

- Ấy... ấy... anh cũng giống mà.. ái dzọa... đau á....! – Tôi kêu oai oái khi tuyệt kĩ nhéo của Tiểu Mai đang được sử trên tai mình.

- Hi, phụ em dọn thức ăn ra bàn đi! - Tiểu Mai lắc đầu cười rồi lại quay sang bếp.

Méo cả mặt vì đang oai phong lẫm liệt bỗng dung tụt xuống cái roẹt trở thành thằng bồi bàn lằng xằng dọn chén, tôi nhăn nhó bụng từng đĩa thức ăn đặt lên bàn. Chạy tới lui tầm vài phút sau thì bàn ăn trưa đã được dọn ra đầy đủ với thịt chiên, cá kho tiêu và cả... một món gọi là canh.

- Anh ăn đi chứ! - Tiểu Mai ngạc nhiên nhìn tôi đang ngần ngừ.

- Canh... gì vậy em? – Tôi thắc mắc chỉ tay vào tô canh chỉ toàn là đậu hũ trước mặt.

- À, canh đậu hũ đó, tốt cho sức khỏe! – Nàng đáp.

- Ủa, có phải là ngày ăn chay đâu mà nấu đậu hũ! – Tôi thắc mắc.

- Anh thử xem rồi hẵng nói! - Tiểu Mai nhún vai trả lời.

Miễn bàn về món thịt heo chiên và cá kho tiêu ngon lành gia vị nêm nếm vừa ăn, tôi chỉ nhắc đến món canh đậu hũ của Tiểu Mai, phải gọi là... rất ngon. Bởi không nhạt nhẽo và ngọt ngọt như các món chay mà thỉnh thoảng mẹ tôi mua về, canh Tiểu Mai nấu rất thanh mát, miếng đậu phụ được nấu chín vừa phải sao cho khi tôi cắn vào là cứ như tan ra trong miệng.

- Ngon đúng không? Ở Nhật hay dùng canh này lắm, đậu phụ tốt cho cơ thể mà! - Tiểu Mai tủm tỉm cười nhìn tôi múc thêm canh liên tục.

- Ủ, ngon hết sảy bà bảy! – Tôi gạt đầu cho qua chuyện để còn tập trung ăn uống.

Bữa ăn có lẽ sẽ được tính ra là hoàn hảo nếu như không có những chuyện... nhỏ sau đây, mà đối với Tiểu Mai lại là chuyện lớn, và tôi mấy lần bị nạt sợ mất mật :

- Anh ăn thêm cá đi nè! – Tiểu Mai dùng đũa gấp miếng cá sang chén tôi.

Thế nhưng tôi láu táu dùng luôn đũa mình và nhận miếng cá từ đũa Tiểu Mai, và ngay lập tức giật mình vì bị nàng hất tay ra :

- Sao ế? – Tôi sững sốt.

- Không được dùng đũa để chuyển thức ăn, em cấm! – Nàng nhăn mặt.

- Tại sao? – Tôi thắc mắc vì thấy chuyện dùng đũa chuyển đồ ăn là rất bình thường.

- Vì ở Nhật điều này là đại kỵ, bởi chỉ trong các lễ hỏa thiêu an táng người chết thì mọi người mới dùng đũa để gấp và chuyển những mảnh xương vụn còn sót lại sau hỏa táng vào bình tro cốt! - Tiểu Mai nghiêm mặt giải thích.

- Úi... ghê vậy, anh đâu biết! – Tôi rụt cổ.

- Ủm... ề anh đừng chọc đũa vào thức ăn như vậy chứ! – Nàng lại quỳnh quàng kêu lên.

- Sao nữa? – Tôi ngơ ngác khi mình đang dùng đũa đâm vào miếng thịt để lấy cho dễ.

- Chọc đũa vào thức ăn là... như muốn xem món đó đã chín chưa vậy, kiểu như muốn thử ấy, như vậy là không tôn trọng người nấu!

- Rồi... còn gì liên quan tới đôi đũa nữa em nói luôn đi cho lành!

- Trong bữa ăn cũng không được đặt đũa trên chén, có để xuống bàn cũng phải đặt nằm theo chiều ngang chứ đừng để theo chiều dọc hướng vào bàn ăn, rồi còn.....!

Cứ thế, phần cuối của bữa ăn trưa giữa hai đứa đã trở thành giờ học “văn hóa truyền thống dùng đũa của người Nhật “dành cho tôi, với cô giáo là đích thân Tiểu Mai giảng dạy. Nàng nói đến đâu tôi dần mặt ra đến đó vì hồng dè có cả một... đồng kiến thức về cách dùng đũa mà sau này tôi vẫn hay gọi đùa là “ngành đũa học “. Chừng như khi tôi đã nhớ được hết rồi thì Tiểu Mai mới yên tâm kết thúc giờ học mà chuyển sang dọn dẹp, tôi thì vừa rửa chén vừa đứng trả bài, tưng “đũa học “hết như là tưng Sử học vậy.

Đâu đó xong xuôi thì tôi với Tiểu Mai ra phòng khách ngồi dùng trà nhâm nhi bánh ngọt tráng miệng, tán chuyện qua lại. Cảm giác vừa ăn bữa trưa vui vẻ ngon lành chỉ có hai đứa xong, giờ thì Tiểu Mai ngồi tựa vào vai tôi trong không gian yên tĩnh, thỉnh thoảng châm trà trong tiếng gió xào xạc của vườn cây trước nhà thì đúng là nhất nhật đế vương, tôi chả còn có thể mong gì hơn được nữa.

- Hi, như vợ chồng mới cưới em nhĩ?! – Tôi cười cười.

- Vớ... vắn, mới lớp 11 mà ăn nói kia! – Tiểu Mai bĩu môi.
- Ủ nhỉ, có khi hai đứa mình già trước tuổi thì phải, anh cảm thấy vậy đó! – Tôi nói nửa đùa nửa thật.
- Có mà anh già, em còn trẻ với yêu đời lắm, hi hi! – Nàng khúc khích đập tay tôi.
- Mà anh thấy cũng lạ, em xem Trân như em gái, chắc hẳn cũng biết rõ tính tình con bé thế nào, vậy mà lại đi ghen với em mình. Trong khi đó hồi anh quen Vy thì em chả hề tỏ ra là ghen gì, rồi đến cả nhỏ Minh Châu, em cũng rất bình tĩnh xử sự cơ mà!
- Em... không có ý gì, nhưng nếu phải so sánh thì em đánh giá Trân cao hơn hai người đó! - Tiểu Mai nghĩ một chút rồi trả lời.
- Trân hơn Minh Châu á? Có lắm không? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.
- Ủa... hơn một vài điểm! – Nàng ngại ngần đáp.
- Trân hơn cả Khả Vy? – Tôi lại hỏi tiếp, lần này định ninh rằng Tiểu Mai sẽ phải bối rối khi so sánh hai người này.

Và hồng dè Tiểu Mai bĩu môi trả lời ngay không ngại ngần:

- Hừ, hơn xa lắc, giả như nếu có thì đêm hôm Trân cũng không dẫn anh đến tận nhà em như Vy chỉ để cho em biết rằng hai người đang đi chơi riêng, đã vậy lại còn bảo là bàn chuyện hợp hành, rõ... rắc rối!

Đến đây tôi chỉ còn biết há hốc mồm :

- Em còn nhớ lần đó à? – Tôi ngạc nhiên khi Tiểu Mai vừa nhắc lại chuyện cũ hồi đầu năm lớp 10, khi cái đêm mà Khả Vy đang đi chơi bỗng dung nổi hứng bắt tú nhờ tôi chở em ấy sang nhà Tiểu Mai để... đưa danh sách lớp.
- Rất rõ là đằng khác! – Nàng nhún vai đáp.
- Ủa... rồi giận Vy đến giờ luôn à?
- Không, hơi đâu mà giận người dung!
- Ừm, bạn bè thì cũng không nên giận nhau!
- Hừ!

Tôi thì cũng không trách gì Tiểu Mai, bởi cả lớp ai cũng biết nàng với Khả Vy khắc khẩu, gặp nhau là như nước với lửa mà kinh nhau quyết liệt. Chỉ mỗi tôi là cái thời kì hỗn mang ấy là ôm thân đứng giữa lãnh đạn, chịu trận lôi đình của hai nàng.

Thế nhưng đó đã là chuyện cũ rồi, ngày đó đã qua rồi, Khả Vy tôi cũng đã hiểu lòng em ấy, giờ đây người tôi yêu chỉ có Tiểu Mai mà thôi. Quay sang nhìn nàng, tôi mỉm cười :

- Hi, anh thấy em gần hơn rồi đó!
- Hở? Sao vậy? – Nàng ngạc nhiên, vẫn tựa vai nhưng nhướn mắt nhìn tôi.

- Trước đây anh cứ ngỡ em thánh thiện lắm, hóa ra cũng biết giận người ta đấy chứ, đã vậy còn giận Vy đến giờ, ha ha! – Tôi cười cười.

- Ngốc... cũng tại anh, nếu không thì em giận Vy làm gì! – Tiểu Mai bấu môi phụng phịu.

- Vậy giờ còn giận Vy không? Chắc là hết rồi chứ nhỉ?

- Không, chẳng thể nào hết được!

- Ủầy... thật ra Vy cũng tốt lắm!

- Anh không cần phải xin tội gì!

Tôi tặc lưỡi, định nhân dịp này kể cho Tiểu Mai nghe chuyện Khả Vy chủ động rời bỏ để tôi được toàn tâm toàn ý với nàng, thế nhưng tôi lại thôi ngay ý nghĩ đó mà quyết định không kể ra. Vì dẫu sao... chuyện cũ cũng đã qua rồi, thôi thì cứ để nó trôi qua luôn đi vậy!

Thế là tôi cười xòa, lắc đầu nói :

- Đúng là con gái, giận dai thấy sợ, chả bù cho con trai tụi anh!

- Kệ, em vậy đó! - Tiểu Mai nói dối.

- Ủ, rồi.... hi! – Tôi véo nhẹ chiếc mũi đang héch lên đầy bướng bỉnh của nàng.

- Á... thấy em giận Vy nên anh trả thù dùm đúng không? Đứng lại đó.....!

- Ngu sao đứng lại, he he!

Hôm ấy, hai đứa tôi trở lại những ngày nào còn học Guitar mà chạy giỡn rượt nhau ì xèo, và giờ đây cũng vậy, tôi hết phốc sang chỗ này lại nhảy sang chỗ khác để né những cú nhéo chí tử của Tiểu Mai, để rồi vấp chân té oạch xuống đất hết như thằng cu Bột, để rồi... kêu là oai oái là anh chưa rồi, anh chưa rồi, tha cho anh, hi hi!

Và hôm ấy, tôi cũng lờ mờ nhận ra được khuyết điểm đầu tiên của cô bạn gái xinh đẹp trước giờ tưởng chừng như hoàn mỹ này, đó là Tiểu Mai một khi đã giận ai, đã có ấn tượng xấu với ai rồi thì không bao giờ có chuyện tha thứ mà sẽ là giận đến hết một đời mới thôi. Và khuyết điểm thứ hai, đó là thỉnh thoảng lại hay ghen một cách vô lí vô cớ, nhưng bù lại nàng cũng xin lỗi và làm hòa rất nhanh.

Thế nhưng mãi đến sau này tôi mới biết được rằng, sự thật là Tiểu Mai và Khả Vy tuy không ai bảo ai, nhưng cả hai nàng đều đã làm hòa với nhau tự đời nào đời nao rồi, chỉ là con gái thì khó mà nói thẳng thắn với nhau được như con trai mà thôi. Bằng chứng là có một lần nọ, à quên, phải để sau này hẵng kể vào những chương tiếp theo chứ, vì bây giờ chưa đến lúc thích hợp mà, hi hi!

Chương 295

Là học sinh thì ai cũng thích được tận hưởng ngày nghỉ không lo bài vở, nhất là những kì nghỉ dài như Tết nguyên đán. Thế nhưng có một sự thật là sau kì nghỉ Tết sung sướng đó, không biết các trường khác thế nào chứ bọn học sinh trường tụi tôi là phải lao vào học bực mật để đối đầu với những bài kiểm tra một tiết trong từng bộ môn. Khởi đầu là hai bài kiểm tra Toán và Sử ở tuần trước, và tất cả các môn còn lại trong hai tuần đầu tiên của tháng 3.

Khỏi phải nói tôi lao đao đến như thế nào trong hai tuần căng thẳng của những bài kiểm tra một tiết được dồn lại hết như một kì thi thử. Trước hết là bài kiểm tra Địa, ở trường tôi chịu sự truy vấn của giáo viên bộ môn, tan học thì đến lượt “bà cô” “Tiểu Mai lúc nào cũng lăm le véo tuyệt kĩ trong tay để canh chừng thằng học trò ngổ ngáo là tôi.

- Ngày mai kiểm tra Địa mà lúc này Khang rủ đi chơi anh cũng đồng ý cho được hở? - Tiểu Mai nhăn mặt vẻ không vừa ý.

- Uầy... thì bữa giờ cũng có học sơ qua rồi mà, đi chơi chút rồi tối về ôn lại cũng được vậy! - Tôi vụng chèo khéo chống.

- Thật là bữa giờ anh học trước không? Em hỏi thử vài câu nhé! - Nàng nheo mắt nhìn tôi.

- À... ừ....! - Tôi điếng hồn than thầm trong bụng vì trót chơi đại.

Và ít phút sau....

- Ái dzoa... đầu... thì giờ học nè! - Tôi kêu trời kêu đất. - Em thả tay ra đi.....!

- Liệu hồn anh đấy, đã lười nay còn thêm nói dối! - Tiểu Mai ngừng véo vào hông tôi rồi trả lại cuốn sách Địa.

Suốt từ lúc đó cho đến tối khuya, tôi cắm mặt vào quyển sách Địa tụng lấy tụng để mà chả thể nhét vào đầu được quá nửa phần bài, bởi tôi trước giờ đối với các môn xã hội toàn đợi nước tới chân mới nhảy, báo hại bây giờ nhìn vào đề cương là đã muốn lăn đùng ra xỉu rồi chứ đừng nói chi là đến ngồi học. Hèn gì tuần trước, cứ mỗi lần tôi rủ Tiểu Mai đi chơi là :

- Thôi... bữa khác nha, tối nay em học bài rồi! - Nàng khéo léo từ chối.

- Học gì hoài thế? Đi chơi chút có sao! - Tôi chung hửng.

- Tuần sau kiểm tra nhiều lắm, giờ không học trước là không kịp đâu! - Tiểu Mai lắc đầu đáp.

- Ờ... thế học tốt nhé! - Tôi xuôi xị trước vẻ mặt cương quyết của nàng.

Tối đó, tôi rủ Khang mập đi chơi :

- Tuần sau hả? Ôi dào lo chi cho lâu cày sâu chết lúa chú ơi, mình học tí là xong ấy mà. Tụi con gái chết nhất lắm, tao rủ em Huyền cũng có chịu đi đâu! - Nó thè lưỡi kể lể.

- Ủm, thôi tao với mày đi chơi cũng được! - Tôi tán thành ý kiến của nó.

Lại một bữa khác, tôi chắc hẳn hôm nay sẽ rủ Tiểu Mai đi dạo chơi nhân ngày đẹp trời được :

- Đi nhanh rồi về hen anh, em còn học bài! - Tiểu Mai nũng nịu kéo áo tôi.
- Hả? Bữa nay là 8 tháng 3 mà, đi chơi thoải mái chứ! – Tôi tròn mắt sửng sốt.
- Hi, anh tặng quà là em vui rồi! – Nàng hấp háy mắt.

Và vẫn lại điệp khúc “tuần sau kiểm tra nhiều lắm “, tôi đành bỏ cuộc nghe theo Tiểu Mai là sau tuần kiểm tra nữa thì nàng sẽ thoải mái trở lại, đồng thời tôi cũng quay xe chạy thật nhanh khi Tiểu Mai nhắc tôi cũng nên học bài.

Để rồi tối nay nhớ lại thì đã hối hận muộn màng, tôi ngậm ngùi cay đắng dòm quyển sách Địa dày cộm mà đoán chắc rằng mình chẳng thể nào học cho xong được trong đêm nay. Chưa kể ngày mốt còn kiểm tra Công Dân, rồi cuối tuần là Sinh, rồi tuần sau nào thì Hóa, Lí, Anh văn với cả Ngữ văn.

- Anh học gì vậy? – Trần tựa cằm trên bàn, ngồi đối diện nhìn tôi.
- Mai kiểm tra Địa! – Tôi trả lời cộc lốc.
- Hi, vậy học tốt hen, em rửa chén dùm cho! – Con bé nhoẻn miệng cười.
- Ờm! – Tôi uể oải gật đầu.

Giờ kiểm tra Địa hôm đó, tôi thấp thỏm cầu trời cho dễ dễ một chút để đăng còn ráng lách qua được mốc điểm trung bình. Thế nhưng khi dòm vào đề bài được phát ra thì....

- Ê mập! – Tôi quay sang Khang mập thì thào.
- Gì chú? – Nó ngược mắt nhìn tôi.
- Tí vẽ biểu đồ xong chuyển lên cho tao, bữa làm Toán giúp mày đó! – Tôi đánh phủ đầu ngay.
- Ủ.... đợi tí! - Thành mập gật đầu rồi lại cắm cúi làm bài.

Sở dĩ tôi nhờ Khang mập ở bài kiểm tra Địa là vì thằng này có hoa tay, vẽ khá đẹp, với cả nghe đâu nó học các môn xã hội chăm chỉ hơn tôi, có lẽ là vì để bù lại cho các môn tự nhiên bị điểm thấp. Và đúng như vậy, nhờ học tủ vài câu mà trúng một câu, cộng thêm cái biểu đồ địa lí không thể chê vào đâu được của Khang mập, tôi miễn cưỡng lọt qua vòng thi Địa lí.

Đêm trước ngày có tiết kiểm tra Công dân, tôi nhần nhó cúp điện thoại sau khi bị Tiểu Mai nạt cho một trận và dọa treo cổ nếu như tôi cứ ngoan cố học tủ. Quay sang thì đã thấy bé Trần đang đứng cười tủm tỉm :

- Hi hi, bị la!
- Tránh ra chỗ khác nha, anh đang bận à! – Tôi sầm mặt nạt ngang.
- Bleu, bắt nạt con gái! – Trần thè lưỡi trêu tôi rồi lỉnh đi chỗ khác khi bị tôi dứ dứ nắm đấm trước mặt với bộ dạng hầm hờ.

Ôm cuốn sách công dân tụng được hơn hai tiếng đồng hồ thì tôi đã thấy mắt mình híp lại, buồn ngủ không kể xiết. Đang gật gà gật gù thì Trân đặt ly trên bàn cái cộp :

- Anh uống trà sữa đi nè, cho tỉnh ngủ!

Đúng là buồn ngủ mà gặp chiếu manh, tôi phải công nhận món trà sữa của Trân làm có tác dụng tỉnh ngủ mau thiệt, vị chua ngọt với thanh mát làm tôi sáng cả mắt mà cảm đầu tiếp tục công cuộc chinh phục bài vở.

Giờ kiểm tra Công dân hôm sau, tôi tự tin quăng giấy chỉ bài cho tụi thằng Luân thằng Khang nhờ vào sự tiến bộ xuất thần của đêm hôm qua. Lí ra hai thằng bạn của tôi sẽ cảm kích vì được tôi bày bài lắm, thế nhưng khốn nỗi chả biết có phải do run vì sợ bị giáo viên bắt gặp hay không mà cứ một lần quăng giấy là tôi vung tay ném thẳng mặt hai thằng bạn.

- Viiu... chách! – Khang mập nhăn nhó ôm một bên mắt khi tôi nhân lúc giáo viên ra ngoài mà tranh thủ ném sang.

- Chóc! – Luân khùng nghiêng răng ken két vì cú ném quá tay của tôi.

Tạm bỏ qua cái nhìn hằn học cho rằng tôi ỷ bài là chảnh của hai thằng bạn thân thì đó đúng là giờ kiểm tra Công Dân thành công nhất trong đời tôi. Chiều hôm đó về nhà, tôi đợi lúc Trân từ trường vừa dắt xe về thì lấy từ trong cặp mình ra cuốn truyện Conan tập mới nhất.

- Tặng em nè! – Tôi cười cười chìa cuốn truyện ra.

- Ôi... sao anh biết hay vậy? Lúc này em vừa ghé nhà sách tìm mua mà họ bảo hết rồi! – Trân mừng rỡ quăng cả xe ngã ầm xuống đất.

- Hi, anh mua cuốn cuối cùng rồi chứ đâu, đây là trả lễ cho món trà sữa nhé! – Tôi dóc tổ.

- Cảm ơn thầy, em yêu thầy nhất luôn! - Vừa nói xong là con bé nhảy đến bá vai ôm tôi riu rít.

- Ở này...này... bỏ ra! – Tôi hốt hoảng dạt người ra xa.

- Hi hi, vậy tối nay em pha trà sữa cho anh uống tiếp nha, tối anh có học bài không? – Trân khúc khích cười nhìn tôi.

- Ừ... có, cuối tuần này đến môn Sinh! – Tôi hơi ngại ngần nhưng vẫn thềm món trà sữa có tác dụng làm tỉnh táo tức thì.

- Vậy anh cứ học đi, khi nào em thấy anh buồn ngủ thì em gọi dậy! – Con bé cười cười rồi vui vẻ dắt xe vào trong.

Và có lẽ đó là sai lầm của tôi khi mà chính miệng thừa nhận rằng món trà sữa của Trân thật sự ngon trước mặt con bé, bởi lẽ suốt hai tuần kiểm tra sau đó thì Trân hể vắng nhà thì thôi, còn lại thì toàn kê kê bên tôi những lúc tôi học bài. Khi tôi đóng cửa giam mình trong phòng để luyện các môn tự nhiên thì không sao, thế nhưng khi tôi ôm sách vở xuống phòng khách để tụng thuộc bài các môn xã hội thì Trân như đã chờ sẵn, cũng bắt chước tò tò đi theo tôi mà... học bài.

Đêm trước ngày kiểm tra Ngữ văn, tôi đang dán mắt vào mấy cái tiểu sử tác giả tác phẩm, khi ngược lên thì đã thấy Trân ngồi ở phía bàn đối diện :

- Em làm gì đấy? – Tôi ngạc nhiên hỏi.
- Học bài chứ làm gì, anh không thấy hở? – Con bé nhún vai thản nhiên đáp.
- À...ừ, nay không ở trên phòng mà lại xuống dưới à? – Tôi hỏi cho có lẽ.
- Xuống đây vui hơn, học một mình buồn lắm! – Trân trả lời.
- Học mà cũng vui với buồn, vớ vẩn! – Tôi lắc đầu bó tay.
- Hi, rồi anh xem! – Mặc kệ thái độ như muốn đuổi tà của tôi, Trân vẫn ngồi tại bàn ở phía đối diện với tôi mà “chăm chỉ” học bài.

Mẹ tôi trông thấy hai đứa chuyên tâm bài vở như thế thì vui lắm, cứ mỗi bữa ăn là liên tục hỏi chuyện rồi khen lầy khen để, có lúc bà vui quá hay sao lại còn nhờ Trân “coi sóc” cho tôi mới ác chứ. Vừa nghe đến khoản đó là tôi đã giật nảy người bởi chuyện này mà đến tai Tiểu Mai thì tôi bị treo cổ là cái chắc.

Nhưng thật tình mà nói thì việc Trân xuống ngồi học chung cũng có vài lợi điểm nhất định, tiêu biểu khi tôi học môn Sinh, đang gà gặt thì Trân nhắc khẽ :

- Anh, dậy đi!
- Ờ... hả?
- Dậy kìa, học bài!
- À... ừ.... !

Hôm sau, bài kiểm tra môn Sinh của tôi tạm gọi là qua ải khi mà nhờ ly Sting dâu sữa của Trân đã giúp tôi tỉnh ngủ thêm hai tiếng đồng hồ sau đó, và may mắn thay tôi đã tưng trúng tủ hai câu trong đề bài.

Và lại một ngày khác, khi tôi đang vò đầu bứt tai vì môn Anh ngữ mặc dù buổi chiều đã được Tiểu Mai kèm sát sao, thế nhưng đến tối là tôi lại nhẩn hỉ vì lỡ quên vài chi tiết trong bài giảng của nàng. May thay nhờ bé Trân chỉ giúp mà tôi cũng lờ mờ hiểu ra những điểm đó, và kết quả của việc cùng một môn được cả hai người kèm cặp là bài kiểm tra Anh ngữ đợt đó sau này được phát ra thì tôi ẵm trọn 7 điểm.

Vào đêm trước ngày kiểm tra cuối cùng, khi tôi quyết tâm thức khuya tụng cho xong hết môn Kỹ thuật Công nghiệp, tự vỗ mặt mình cho tỉnh, ngược mắt nhìn đồng hồ thì đã hơn 12 giờ khuya :

- Trân nè, em lên trên ngủ đi!
- Thôi, em thức được mà! – Trân lẩn tay giở trang truyện ra.
- Uầy, buồn ngủ thì ngủ đi, truyện để chủ nhật đọc cũng được! – Tôi ái ngại nói.
- Thức với anh cho vui, học đi! – Con bé ương bướng không chịu nghe lời, vẫn dán mắt vào quyển truyện mà đọc say mê.

Lắc đầu bó tay với thái độ nhất quyết của Trân, tôi đành giả lơ để lo thân phận bài vở của mình,

thế nhưng chỉ đến gần 1 giờ sáng, khi tôi định xuống dưới nhà rửa mặt cho tỉnh táo thì quay sang đã nhìn thấy Trân áp mặt vào bàn mà ngủ ngon lành. Định bụng gọi con bé dậy kêu lên phòng ngủ, nhưng nghĩ lại thì nếu tôi mà kêu Trân dậy thì thể nào nhỏ này cũng ngồi lì tiếp tại bàn, thế nên tôi rón rén mò lên cầu thang, vào phòng mình lấy áo khoác đem xuống nhẹ choàng lên người Trân lúc này vẫn đang say ngủ.

Nhìn con bé ngủ mà trông hiền dịu ra phết, khác hẳn với vẻ lém lỉnh tinh ranh thường ngày, mái tóc rủ qua một bên má hồng, chiếc mũi vẫn héch lên giữ nét ương bướng.

- “Xinh....!” – Tôi chỉ vừa nghĩ trong đầu được mỗi từ đó thì đã vội hoảng hồn mà lắc đầu tự nhủ mình xua tan đi mơ suy nghĩ hỗn độn vừa nãy, vì tôi chỉ sợ cứ nhìn Trân mãi thế này thì thật là có lỗi với Tiểu Mai quá đi.

Ngồi xuống ghế, tự pha cho mình một cốc trà nóng, tôi nhấp một ngụm rồi nhăn mặt khi trà mình tự pha đắng nghét và dở ẹc, khác xa với trà đào của Tiểu Mai và trà sữa của bé Trân. Và cũng vì trà xanh của tôi dở quá nên một lát sau, đến lượt tôi... ngủ gục.

Tôi đang mơ, tôi thấy mình đang ở trong lớp làm bài kiểm tra vào ngày cuối cùng của tuần kiểm tra thứ hai. Và khi Khang mập đang kêu tay tôi định hỏi bài thì tôi bất chợt thấy từ đằng bàn giáo viên, thầy bộ môn hét lớn một tiếng rồi từ đằng sau lưng mọc ra hai cánh đại bàng to lớn mà nhảy bổ tới, sử ra một chiêu mà tôi nhớ đó gọi là “Giáng long thập bát chuồng “. Âm một tiếng, cả trường học nổ tanh bành thành một bãi chiến trường, thế rồi tôi tự dung gượng người đứng dậy, đang cố vận công để khí chuẩn bị phản công lại ông thầy đang bay lượn điên cuồng trên trời lúc này thì bất chợt Luân khùng hét lên rồi gồng người, và biến thành... siêu xay da. Tóc nó vàng chói, nó nhảy một phát là vọt lên trời, rồi đưa tay vào thế Hammecha mecha tung ra một chuồng bá đạo khiến ông thầy Kỹ thuật văng mất tiêu. Chưa dừng lại ở đó, đến lượt Luân khùng cũng bay lượn rồi bắn phá khắp trời, thế rồi tôi chợt thấy Tiểu Mai xuất hiện trước mắt mình, nàng trao cho tôi một thanh Katana bén ngọt. Cảm kích vì hành động đó, tôi tra gươm vào vỏ rồi thu người chuẩn bị cho thế rút kiếm thần tốc của một sát thủ. Luân khùng phát hiện ra điều đó, nó hú lên một tiếng rồi gồng người và... móc ra một cây đao to tổ bố từ trong miệng, hạ xuống mặt đất dòm tôi lom lom. Thế nhưng khi tôi với Luân khùng chưa kịp quyết một trận tử chiến trong mơ thì bé Trân đã xuất hiện, hai tay cầm hai quyển truyện mà ném vỡ mặt từng thảng một. Khi tôi và Luân khùng đã nằm đo ván thì Sơn đen ở đâu phóng ra mà nắm tay bé Trân đi về phía chân trời xa tít tắp trong ánh hoàng hôn đậm chất kiếm hiệp.

- Anh Nam!

- Ờ... ờ... !

- Dậy đi anh !

- Ờ.... hử...?!!!

Choàng tỉnh dậy thì tôi đã thấy bé Trân đang lay lay vai mình mà thì thầm gọi khẽ.

- Ủa... anh ngủ lúc nào vậy? Còn em dậy lúc nào thế? – Tôi ngạc nhiên, dụi mắt hỏi.

- Em cũng không biết, đang ngủ tự dung nghe anh nói tùm lum gì đó nên em mới giật mình tỉnh dậy nè! – Trân lắc đầu nói.

- Hả? Anh nói gì à? – Tôi sững sốt.
- Anh nói gì mà Luân gì đó, rồi chém giết từa lưa, rồi có anh Sơn nữa! – Trân cười cười, tay cầm áo khoác của tôi. – Này anh đắp cho em hở?
- Ừ, thấy em ngủ ngon nên anh không kêu dậy! – Tôi đáp.
- Anh học bài hết chưa?
- Tạm hết, thôi ngủ, mai lên trường học tí nữa là xong!
- Hi, em cũng thức hết nổi rồi!

Đưa mắt nhìn đồng hồ thì đã hơn 1 giờ khuya, tôi đành gấp sách lại mà thầm hi vọng rằng sáng ngày mai tranh thủ 3 tiết đầu tiên mà có thể học cho hết bài. Dọn dẹp hết sách vở vào cặp rồi, tôi lò dò bước khẽ lên cầu thang để tránh ba mẹ thức giấc, khi đi ngang qua phòng Trân thì bất chợt con bé lộ đầu ra :

- Anh nè, cứ ngủ đi, mai sáng em kêu dậy cho, không cần hẹn giờ báo thức đâu!
- À... ừ.., mà tối nay em cũng thức mà, mai dậy sao nổi? – Tôi thắc mắc.
- Không sao đâu, em dậy sớm quen rồi, vậy ha, anh ngủ ngon! – Nói rồi chẳng đợi tôi đồng ý hay không, Trân đóng cửa phòng lại ngay lập tức.

Quả thực là đến hôm nay thì tôi... có hơi bị cảm kích trước những gì Trân làm cho mình, hết bày bài, làm trà sữa tỉnh ngủ rồi lại còn thức chung “cho vui”, thật sự là những ngày kiểm tra vừa qua, nếu không có Trân thì chắc hẳn tôi cũng khá là chật vật với bài vở, và hơn hết là những tràng cần nhằn từ mẹ nếu phát hiện ra tôi liên tục ngủ gật trong khi tụng bài.

Nghe lời Trân, tôi đánh một giấc ngon lành đến sáng, mãi khi con bé gõ cửa phòng kêu mỗi cả miệng thì tôi mới vươn vai sảng khoái ngồi dậy. Rửa mặt xong xuôi bước ra đã thấy trên bàn là một tô cháo cá nóng hổi vừa thổi vừa ăn, hương thơm theo khói bay nghi ngút làm bao tử tôi réo sùng sục :

- Anh ăn sáng rồi làm bài tốt hen, em đi học đây!
- Ủa? Cháo này em nấu hả? – Tôi thắc mắc hỏi.
- Dạ, thôi bye anh! - Rồi Trân vội bước lên nhà trên, dắt xe ra ngoài cho kịp giờ học thêm.

Sáng hôm đó, sau khi quất nguyên tô cháo cá ngon lành canh đào, tôi được thể lên trường quất luôn bài kiểm tra Kỹ thuật một cách tron tru, đề ra 5 câu mà chỉ bỏ có 1 câu, được như thế cũng là quá tốt rồi. Vậy là kết thúc hai tuần kiểm tra một tiết liên hoàn đầy gian nan và khổ cực, tôi cuối cùng cũng đã đường hoàng qua ải mà từ giờ đã có thể thư thả ăn chơi trở lại.

- Hi, hôm nay em thưởng cho anh bữa cơm trưa hoành tráng nghen, dạo này tự dưng học siêng ghê, phải bồi bổ cho chàng thôi! – Tiểu Mai ôm tay tôi tươi cười nói khi biết tình hình những bài kiểm tra vừa rồi của tôi khá tốt.
- He he, phải vậy chứ, mà giờ kiểm tra xong hết rồi, tuần sau đi chơi lại nha! – Tôi khoái chí, chớp cơ hội đề nghị ngay.

- Ủa, xem như cho anh tự do một tuần, sau đó học trở lại, hi hi! – Nàng túm tít ra quân lệnh nửa đùa nửa thật.

- Uầy... chưa ăn chơi gì mà đã ra thời hạn rồi! – Tôi vờ xụ mặt.

- Chứ sao nữa, vừa qua chỉ là kiểm tra một tiết thôi đợt đầu thôi, mình còn một đợt sắp tới nữa, rồi còn thi học kỳ hai nữa!

- Kệ chứ, dù sao thì anh cũng qua trót lọt đợt này rồi đó thôi!

- Ghê hôn, đợt phát điểm ra mới biết nhen!

- Lo gì, đảm bảo điểm anh cao chót vót!

Và khốn nạn thân tôi, khi mà sau này, vào lúc bài kiểm tra các môn được phát ra thì ngoại trừ các môn tự nhiên điểm cao thì còn lại ở các môn xã hội, điểm của tôi toàn là vừa đúng trung bình hoặc trên trung bình một chút. May thay 3 môn Anh ngữ, Công dân và Kỹ thuật thì còn vớt vát được con điểm 7, báo hại mấy ngày sau đó tôi liên tục bị Tiểu Mai than phiền và nàng cũng rượt tôi chạy tóe khói mấy lần mỗi khi tôi bực bội cự lại.

- Ái dzọa... đau... rồi rồi.... từ giờ học đàng hoàng... được chưa... ái da.....!!!!

Chương 296

Kết thúc hai tuần kiểm tra vất vả cho học sinh, cuối cùng chả biết do ai đề nghị hay nêu chủ trương thể thao gì đó mà vào giờ sinh hoạt chủ nhiệm thì cô giáo đã thông báo cho toàn bộ lớp tôi biết là nhà trường sẽ tổ chức giải bóng đá toàn trường ở cả 3 khối lớp. Mục tiêu là để các lớp giao lưu với nhau và nêu bật tinh thần trường học vừa là nơi rèn luyện trí óc vừa là nơi để rèn luyện cả thể chất.

Khỏi phải nói bọn con trai trong trường vui mừng đến cỡ nào bởi lẽ đây đúng là dịp để thể hiện đẳng cấp cầu thủ có một không hai. Sau khi thông báo được phát ra thì đi đến đâu cũng nghe mọi người bàn tán xôn xao về giải bóng đá toàn trường sắp tới, từ cổng trường cho đến căn-tin, từ lớp học cho đến sân thể dục, từ bãi gửi xe cho đến... nhà vệ sinh.

- Hê hê, quả này thì tao được dịp thể hiện rồi, đảm bảo các em gái sẽ lác mắt vì tao!
- Diên, lo mà tập trung đá đi chứ, ăn chung là giải thưởng với vinh dự, ke ke!
- Ủa mà lớp mình đá với lớp nào nhỉ? Chia bảng chưa?
- Chiều nay tao quyết tâm tập đá lại mới được, bữa giờ ham game vì tính mà bỏ bê đá banh!

Vậy đấy, con trai toàn trường thì hào hứng hồ hởi chờ đợi ngày diễn ra lễ khai mạc và trận bóng đầu tiên, còn các nàng phái nữ thì cũng hồi hộp muốn xem các chàng trai lớp mình sẽ “giao chiến” với các lớp khác như thế nào, đến độ các nàng còn lập ra cả đội cổ vũ và đội hậu cần nhằm có sự chuẩn bị tốt nhất cả về vật chất lẫn tinh thần cho đội bóng của lớp.

Trường tôi đầu sao cũng là một ngôi trường lớn có bề dày lịch sử, và là trường phổ thông duy nhất ở Phan Thiết đạt chuẩn quốc gia, thế nên một giải bóng đá toàn trường cũng được xem là rất có tiếng tăm. Vậy nên không ai bảo ai mà lớp nào cũng tự biết rằng, chỉ cần có mặt trong top 3 chung cuộc của giải đã là vinh dự lắm rồi. Toàn trường có gần 100 lớp ở cả 3 khối, vậy nên giải bóng đá sẽ diễn ra trong thời gian gần hai tháng. Thời gian đầu ở vòng loại thì các lớp sẽ đá với nhau có thể vào các ngày trong tuần, và tùy theo lịch học của lớp đó là buổi sáng hay chiều mà có thể thay đổi thời khóa biểu linh động học bù giờ để theo kịp giải đấu. Cuối cùng từ gần 100 đội sẽ chọn ra 16 đội mạnh nhất, và 8 trận bóng giữa 16 đội này sẽ diễn ra vào 4 ngày chủ nhật của tháng cuối cùng giải đấu ở cả buổi sáng và buổi chiều nhằm đảm bảo mọi học sinh đều có thể đến xem được, và đồng thời cũng mang lại lượng khán giả cổ vũ đông đảo nhất.

Con trai vì tình yêu bóng đá, vì dịp thể hiện trước mặt bạn gái, vì màu cờ sắc áo của lớp, vì giải thưởng. Con gái thì vì... ham vui, vì tự tôn của lớp mình, và có lẽ cũng vì muốn dõi theo các chàng trai của mình. Tất cả học sinh trong trường đã sẵn sàng chuẩn bị tham dự giải bóng đá toàn trường có quy mô lớn và rộng khắp thế này.

Và lớp tôi cũng vậy, ngay khi cô giáo chủ nhiệm thông báo thì cả đám con trai tụi tôi đã nhao nhao cả lên, và sau vài mươi phút thương nghị thì đã chọn ra được đội hình chính thức. Vẫn là đội hình cũ như hồi lớp 10 đá giao hữu với lớp trên. Và đội hình bóng đá của lớp 11A1 năm nay thì Khang mập vẫn là thủ môn, thằng Chiến với Dũng xoắn vẫn là hậu vệ, Luân khùng đeo băng

đội trưởng lãnh trách nhiệm dẫn dắt cả đội, thằng Quý với Tuấn rách sẽ là tiền đạo, riêng Tuấn rách được ưu tiên làm tiền đạo cắm luôn trên phần sân của đối phương do khả năng dứt điểm thần sầu của nó.

- Rồi, chốt lại đội hình như thế nhé! – Luân khùng vẽ đội hình có tên từng thằng trên bảng, oang oang nói trước lớp.

- Ê.. ê.. còn thiếu tao mà! – Tôi chung hứng đứng dậy phát biểu khiến cả lớp cười ồ lên.

- À quên... mày là gì nhĩ? – Nó gãi đầu cười cười.

- Tao là... trung phong đi, tao ghi bàn cho! – Tôi nhanh nhẩu nói.

- Diên à, mày sút dở bỏ xừ ra, được mỗi cái lừa banh thôi! - Tuấn rách cự nự.

- Ờ hay, ai bảo mày là tao sút dở, tao mà sút á hả...là...là ...! – Tôi định gân cổ cãi lại, thế nhưng khi nhìn sang Tiểu Mai đang che miệng cười khúc khích thì tôi đành xuôi xị ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Ok, thằng Nam sẽ là tiền vệ tổ chức, mày kiến tạo đường bóng cho tiền đạo ghi bàn, nhiệm vụ quan trọng đấy! – Luân khùng chốt lại danh sách sau khi lựa thêm thằng Xung và thằng Phát vào đội hình dự bị.

- Tao... thích ghi bàn hơn....! – Tôi xụ mặt cố nằn nì.

- Con lạy thánh, thánh sút dở tệ thì có mà phản lưới nhà à! – Dũng xoắn chen vào, làm điệu bộ lạy lục khiến cho cả lớp được một phen cười đau ruột.

Trước tràng cười khùng bố từ dư luận, tôi đành an phận thủ thường chấp nhận vị trí quen thuộc từ lúc nhỏ đá banh đến giờ, đó là tiền vệ tổ chức.

- Rồi, về phần đội bóng vậy là ổn, giờ thì cô muốn nhắc cả lớp là, các bạn nam có đá bóng cũng phải chú ý đừng để ảnh hưởng nhiều đến việc học. Còn các bạn nữ thì nên cố vũ nhiệt tình cho lớp mình, cũng nên tham gia vào công tác hậu cần để tiếp tế nước uống cho con trai nhé! – Cô chủ nhiệm lên tiếng.

- Dạ, phân nước uống với khăn mặt cô để tụi em lo được mà! – Bí thư Khả Vy đứng dậy nói.

- Ừm, vậy kết thúc giờ chủ nhiệm ở đây, Luân em nhớ theo dõi lịch thi đấu để phổ biến cho các bạn nghen, tuần sau là bắt đầu giải đấu rồi đấy! – Cô Thảo căn dặn.

- Dạ em nhớ mà! – Luân khùng gật đầu, kết thúc luôn giờ sinh hoạt.

Vậy là hôm sau tranh thủ ngày chủ nhật hiếm hoi được nghỉ, tôi hi sinh một bữa đi chơi với Tiểu Mai mà tập trung lại với đội bóng của lớp để tập luyện, đá lại cho quen chân.

- Hê hê, tụi bây yên tâm, đá với tụi tao đảm bảo còn hơn cả luyện tập! – Sơn đen khoái chí dắt nguyên đội bóng cây nhà lá vườn của nó tới theo lời đề nghị của tôi.

- Ừ, đá giữ chân căng nghe mày, tụi bạn tao còn đi học đó! – Tôi dặn trước để đề phòng, bởi đội hình của tụi Sơn đen toàn là mấy thằng cao to, chả bù cho lớp tôi toàn thư sinh.

Ngoài giờ tập luyện với đội bóng Sơn đen để lấy cảm giác thực chiến, mỗi thằng bọn tôi cứ sau giờ học lại tập trung ở bãi biển Đồi Dương để tập dốc bóng, lừa bóng và cản phá, tất cả đều dồn hết cho sự chuẩn bị tốt nhất và phong độ đỉnh cao nhất. Dẫu sao thì lớp tôi cũng có kinh nghiệm đá thực vài trận chứ không như các lớp khác, thế nên bọn tôi hoàn toàn tin rằng 11A1 nhiều khả năng sẽ lọt vào vòng 16 đội mạnh.

Vài ngày sau đó, Luân hùng đem lịch thi đấu về hò hét trước lớp, cuối cùng 11A1 tụi tôi nằm ở bảng A và sẽ thi đấu trận đầu tiên với 11A15 ngay sau lễ khai mạc của ngày mai. Đúng 3 giờ chiều hôm sau, đội bóng của hai lớp 11A1 và 11A15 đã tập trung tại sân vận động của trường. Với sự có mặt của thầy hiệu trưởng, tập thể Đoàn trường và bí thư đại diện cho các lớp ở cả 3 khối, sau bài diễn văn ngắn gọn súc tích đúng chất tinh thần thể thao thì thầy hiệu trưởng tuyên bố giải bóng đá toàn trường được phép bắt đầu. Mở màn cho giải đấu sẽ là trận bóng giữa 11A1 tụi tôi và đội bạn 11A15, và đội hình hai lớp đã xuất hiện trên sân bóng trong tiếng hò reo cổ vũ của mọi người từ bốn phía khán đài. Vì là trận đầu tiên sau lễ khai mạc nên lực lượng khán giả có vẻ đông hơn hẳn ngược với dự đoán của tụi tôi dù là thiếu mất học sinh khối lớp 10 do đang là buổi chiều.

Chiều 3 giờ khá mát mẻ ở bên phần sân tụi tôi, đưa mắt nhìn về phía khán đài, tôi giờ tay làm dấu hiệu Victory cho Tiểu Mai, trông thấy vậy thì nàng tùm tùm cười gật đầu.

- Okie anh em, sẵn sàng hết chưa? – Luân đội trưởng tùm đầu cả đám lại.

- Sẵn văn sàng rồi! – Dũng xoắn hăng máu.

- Quất thôi! - Tuấn rách liếm môi.

- Cẩn thận đó tụi bây, tao có dự cảm không lành! – Thắng Chiến hồi hộp đến toát cả mồ hôi hột, có lẽ nó đang bị khớp trước sức ép của số đông khán giả đến từ cầu trường đang dòm xuống cả đám lúc này ở trên sân.

Dự cảm của thằng Chiến sai bét nhè, vì chả hiểu tụi 11A15 học hành căng thẳng lắm hay sao mà đứa nào đứa nấy yếu như sên, không thằng nào có sức bền, chạy vài vòng sân đã mệt. Đã vậy kỹ thuật đá bóng lại rất bình thường, có bóng bị đoạt mất, chuyển thì toàn hụt, thành thử ra bóng cứ lộn vồn bên phần sân nhà tụi nó mặc dù tụi tôi đã... vừa đá vừa giỡn.

- Ê Nam, chuyển sang đây mày! - Tuấn rách chạy tạt ngang mặt tôi.

- Từ từ, coi tao sút lá vàng rơi nè! – Tôi nói rồi cong chân sút luôn.

- Viu....! – Bóng vẽ thành một đường vòng cung khá đẹp và... bay thẳng luôn ra ngoài đường biên ngang.

- Bố thằng điên này, lá vàng cái đầu gối tao nè! - Thắng Quý sầm mặt.

- Dào ôi, 5- 0 rồi mày còn căng thẳng làm gì! – Tôi phát tay cười khẩy.

Thật vậy, chỉ vừa ở đầu hiệp hai mà 11A1 lớp tôi đã dẫn trước 11A15 những 5 bàn thua không gỡ, chính thế nên tụi tôi mới đã nhàn hạ đến như vậy. Hai bàn đầu tiên là do thằng Quý xuất thần mở tỉ số và Luân hùng có một cú sút xa bá đạo, còn lại thì Tuấn rách ngay lễ khai mạc đã làm quả hat-trick khiến các bạn gái xinh tươi bên phía khán đài vỗ tay trầm trồ không ngớt. Và

mặc dù nhận được sự quan tâm nồng nhiệt và đầy tình cảm đến thế nhưng thằng Tuấn vẫn rất ư là... lạnh lùng, vờ như anh đây chẳng để tâm đâu.

- Quá dữ, anh Tuấn làm mặt rất tỉnh và lạnh! – Tôi cà khịa.
- Hê hê, tao có em Thu Sương rồi, cần gì mấy em khác nữa! – Nó cười đều.
- Ghê, tán đồ rồi à? – Tôi sững sốt nhớ lại gương mặt kiêu kỳ của con bé đó.
- Chưa, nhưng sắp! – Tuấn rách nhún vai đáp tự tin.

Trận bóng chày phèo với thế trận một chiều nghiêng hẳn về tụi tôi lại tiếp tục, và suốt từ đó đến khi kết thúc hiệp hai thì tôi nản đến mức chỉ chạy lòng vòng trên sân lâu lâu khều banh vài cái chứ chẳng buồn thể hiện. Chẳng bù với tụi bạn tôi, cả đám hậu vệ lúc này cũng bất chấp vị trí mà thi nhau dâng cao đội hình để tranh thủ ghi bàn cho nở mặt trước đám đông. Tôi và Luân khùng lù về sân nhà mà dựa cột khung thành đứng tán dóc với Khang mập, quan sát tụi chiến hữu đang quay 11A15 như chong chóng.

- Trận đầu thắng dễ nhỉ?! – Luân khùng thở dài.
- Ủm! – Tôi gật đầu gọn lỏn.
- Hây dà, tụi mày ít ra cũng để nó sút một cú qua đây cho tao khởi động chớ! – Khang mập ôm mặt than trời.

Mặc kệ cho khán giả hò hét, cổ vũ có mà tức giận cũng có, ở bên phần sân đối phương thì lớp tôi cứ thi nhau tung hàng loạt cú sút trái phá vào khung thành đội bạn. Mãi đến khi kết thúc trận đấu thế trận một chiều thì tỉ số chung cuộc là 7-0 nghiêng về 11A1 bọn tôi. Tụi 11A15 lắc đầu ngao ngán, chống hông thở hồng hộc, vừa mệt vừa quê trước bàn dân thiên hạ đang bàn tán xôn xao.

- Hê hê, các chú thấy anh sút ảo không? Làm phát vào luôn! – Dũng xoắn cười khoái chí.
- Tao mới ghê nè, lừa banh qua thằng gôn mà nó đứng dòm, hé hé! – Thằng Chiến tí toét.
- Thôi các bố, chẳng qua trận này gặp đội yếu nên mới thắng dễ dàng thôi, còn về sau mới khó nhằn đấy! – Thằng Quý trề môi nói.
- Ờ, thôi về, trận này đá không đã chút nào! – Luân khùng tuyên bố giải tán.

Đội nhà liền ngay sau đó trở về phần khán đài nơi các nàng 11A1 đang chực chờ sẵn sóc với nước uống và khăn lạnh. Khởi phải bàn về độ tự sướng của hội bàn tròn khi tụi nó được đám con gái thi nhau tán tụng lên tận mây xanh, chỉ có mỗi tôi là bị thối mác sao đá gì mà kì cục vậy. Tôi chỉ cười lắc đầu cho qua chuyện rồi bước tới cạnh Tiểu Mai :

- Về thôi, bữa nay khỏe re!
- Hi, đội này yếu ha anh! – Nàng nhoẻn miệng cười đưa chai nước cho tôi.
- Ủa, anh chẳng buồn đá, hi vọng trận sau thú vị hơn chút! – Tôi gật đầu đáp.

Sau trận thắng đậm đà hôm đó thì qua ngày mai, tiếng tăm của 11A1 đã nổi khắp toàn trường,

và nghiêm nhiên được các đội còn lại phải e dè ngại ngần.

- Hê hê, sáng nay lúc đi xuống căn-tin mấy em gái nhìn tao quá chừng tụi bây ơi, còn kêu tao là Tuấn hat-trick nữa! - Tuấn rách khoái chí tử.

- Ờ, thế mày không biết tao là Quý-lắt -léo à? - Thành Quý chêm vào.

- Thôi mấy ba, vài bữa đội khác nó đá cho bật mồm ra! - Khang mập nóng gáy.

- Kệ chứ, dù gì bọn mình cũng nổi tiếng rồi, hê hê! - Dũng xoắn cười vênh váo.

Quả đúng là trận thắng đầu tiên tuy có dễ dàng nhưng cũng làm 11A1 nổi tiếng thật, vì bằng chứng là một buổi tối nọ, sau khi tôi nằm nhà chán quá định ra ngoài dạo bộ cho tí nữa dễ ngủ thì bắt gặp bé Trần cũng vừa đi bộ thể dục với mẹ tôi về. Thế là con bé lại tò tò đi theo tôi tiếp tục... dạo bộ, làm như nhỏ này không biết mỗi chân hay sao ấy.

- Hi, lớp anh đá banh giỏi ghê ha! - Trần cười cười.

- Ừ, mà chẳng qua đội kia yếu quá thôi, chứ tụi anh cũng bình thường! - Tôi ra vẻ khiêm tốn đáp lại, chẳng hiểu sao cứ trước mặt Trần là tôi phải luôn tỏ ra rằng mình là người lớn.

- Vậy chừng nào gặp 10A1 tụi em thì nhường tay nha, hi hi! - Con bé đề nghị.

- Hơ, nhường tay lỡ tụi anh thua thì sao? - Tôi ngẩn tò te.

- Đi mờ, hi hi, em năn nỉ á! - Trần ôm tay tôi nín lại.

Lại một lần nữa hoảng hồn trước thái độ này của Trần, tôi vội dạt ra rồi gạt đầu đồng ý ngay tắp lự :

- Ừ, biết, gặp lớp em sẽ đá cầm chừng, được chưa?

- Hi, yêu thầy nhất! - Trần khúc khích cười.

Được một lát sau, con bé lại hỏi :

- Ủa mà sao trận vừa rồi anh không ghi bàn vậy?

- À... anh giữ bí mật ấy mà, anh hùng phải xuất hiện vào lúc cuối chứ! - Tôi vờ chống chế vì biết mình có sút dứt điểm thì cũng chẳng ra gì.

- Hi, vậy lúc nào thì mới bật mí cho em xem đây?

- Tới lúc rồi sẽ biết, à... cảm ơn em nhé!

- Cảm ơn gì cơ? - Trần ngơ ngác.

- Thì nhờ em mấy bữa kiểm tra bài ấy, giờ anh mới được thanh thoi đi đá banh nè! - Tôi lúng búng thú thật.

- Hi, em có giúp gì đâu mà anh nói vậy! - Con bé cười đập vai tôi.

- Món trà sữa của em đó, công nhận uống vô tình táo lạ thường! - Tôi tấm tắc khen.

Đến đây thì Trần thoáng cười buồn, rồi rất nhanh sau đó, con bé vội làm nét mặt tươi tắn trở lại :

- Thật ra thì... chị Mai biết là anh học khuya sẽ buồn ngủ, nên có nhờ em làm món uống cho anh. Trà sữa đó cũng là chị Mai bày em làm đấy!

- Ó.... vậy à? – Tôi dần mặt ra ngơ ngác mất mấy giây rồi thở phào nhận ra rằng, vẫn là Tiểu Mai lo cho tôi nhất.

Sau câu nói đó thì Trần bất chợt im lặng không buồn nói gì nữa, chỉ lững thững đi dạo bộ cạnh tôi. Đi được thêm một quãng nữa đến gần quán nước mía ở trường tiểu học của tôi thì hai đứa chuẩn bị quay trở về nhà, bất chợt tôi gặp Khả Vy cũng đang dừng xe mua nước ở đó :

- Ủa? Nam đi dạo à? – Vy trông thấy và chủ động bắt chuyện với tôi.

- Ừ...! – Tôi khá bất ngờ, lúng túng trả lời.

Phải nói là khá lâu rồi tôi mới gặp Khả Vy ở ngoài vào buổi tối, kể từ khi hai đứa chia tay đến nay thì tôi hiếm có lần nào được thấy em ấy mặc đồ bình thường mà không phải là đồng phục áo dài.

- Hi, Vy vừa ở nhà Khang về để bàn chút việc, giờ cũng chuẩn bị về nhà, Nam uống nước không? – Vy đề nghị.

Tôi còn đang ngần ngừ chưa biết có nên đồng ý hay không thì bé Trần đã đột ngột xen ngang :

- Không!

Rồi con bé kéo tay tôi và nói :

- Mình về thôi anh!

Cả tôi và Khả Vy lúc này đều tròn mắt ngạc nhiên vì thái độ gay gắt của bé Trần mà chẳng hiểu tại sao con bé lại làm thế.

- Em đây là.....! - Khả Vy đưa mắt nhìn tôi, ý chừng hỏi Trần là ai.

- Bạn gái anh, được chưa? Về nhà đi anh! – Nói rồi Trần lại kéo tay tôi như lôi đi.

- Sao....? Vậy còn...? – Vy cũng bất ngờ không thốt nên lời.

Dù chẳng hiểu mô tê gì hết, nhưng tôi cũng đoán ra rằng chắc phải có lý do gì đó nên Trần mới như thế, vậy là đành cười gượng nói :

- Không phải đâu, con bé đùa thôi, vậy... Nam về trước nhé, có gì mai nói sau!

- À... ừ... Nam về cẩn thận! – Vy bối rối gật đầu.

Cáo từ em ấy vừa xong thì tôi vội quay lưng đi ngay, trong lòng chợt dậy lên một cảm giác bồi hồi khó tả, mặc cho Trần đang kéo tay như lôi tôi đi. Suốt quãng đường từ chỗ gặp Vy đến tận gần nhà tôi thì Trần chẳng buồn nói câu nào, mà gương mặt thì cứ bặm lại trông như đang giận lắm.

- Sao thế? Lúc nãy em làm gì vậy? – Tôi vờ cau mặt, lên tiếng hỏi.

- Em không thích chị ta, vậy thôi! – Trân nguýt môi đáp.

- Sao không thích? – Tôi ngạc nhiên. – Em đã gặp Vy bao giờ đâu?

Sau câu hỏi của tôi thì ngay tức thì Trân quay lại, trừng trừng nhìn tôi đầy bất nhẫn :

- Vì bà đó mà chị Mai buồn rất nhiều, anh biết không?

Rồi mặc kệ tôi đứng tần ngần trước cửa nhà, con bé mở cổng đi thẳng vào trong nhà mà không thèm nói thêm câu nào nữa.

- “Uầy... chuyện cũ mà sao cứ nhắc hoài! “– Tôi thở dài ngao ngán, hồng dè bé Trân lại có thể ghét Khả Vy đến vậy, hết như có thâm thù đại hận gì ấy.

Sáng hôm sau, hội bàn tròn được Luân đội trưởng thông báo là trận tiếp theo lớp tôi sẽ đá với 12A4 vào chiều ngày thứ 4 tuần này.

- chà, mấy ông lớp trên có vẻ ghê gớm đó nha! – Khang mập quệt mũi.

- Ừ, đá cho cẩn thận vào! – Luân khùng nhắc nhở.

- À mà chiều mốt đá xong, lỡ mà tụi mình thắng thì làm bữa ăn uống hoành tráng chứ nhỉ, 12A4 dù gì cũng là đội mạnh mà, tụi mình thắng mới oách! – Dũng xoắn đề nghị ngay.

- Thôi... để khi khác đi, còn chưa lọt vào top 16 mà! – Tôi bất chợt lên tiếng bàn lùi.

- Sao thế? Chiều thứ 4 có làm gì đâu? Đá xong đi chơi luôn! – Khang mập ngạc nhiên hỏi.

- Tao bận rồi! – Tôi lắc đầu đáp.

- Bận gì nữa? - Tuấn rách thắc mắc.

Thế nhưng tôi không trả lời mà chỉ cười cười cho qua chuyện, bởi lẽ tụi bạn tôi không cần thiết phải lí do này, nó thuộc quyền riêng tư.

Đúng vậy, vì sao ư? Vì thứ tư tuần này là ngày 14 tháng 3 cơ mà!

Tết 2013 - phần 1

[LeoAslan] Haizz cái thằng mập, giờ ngấm lại mới sực nhớ ra là hôm bữa nhậu nó nói tổ chức họp lớp Tết năm nay ngay Valentine... chơi gì chơi xốc vậy bây...!

o O o

[Tom] Giờ này cũng gần tết rồi, mọi người nghĩ có nên cho thánh nghỉ tết không nhỉ?

Mình là mình kiến nghị thả thánh đi chơi tết đi. Qua tết post theo lịch giữa tuần 2 chap cuối tuần 2 chap. Mọi người thấy thế nào?

o O o

[LeoAslan] Hi, thông báo nhé, tình hình là gần Tết nên tình cảm thịnh vượng, dễ sinh tất niên nhậu nhẹt tè le, công ty, bạn bè, em nuôi, nhà vợ..... Sang tuần thì mình lại phải về quê thăm ba thăm mẹ thăm anh chị em đàn đúm bạn bè, dọn nhà dẹp cửa, chăm mai bung quả từa lưa, và sau đó là những ngày Tết ăn chơi thả giàn luôn rồi =))

Thế cho nên từ hôm nay page mình nghỉ Tết nhá, nghỉ Tết tức là kể từ hôm nay sẽ không post chap mới nữa cho đến sau Tết, sau đó lịch ra chapter mới có sự thay đổi thì mình sẽ thông báo sau. Những ngày Tết nếu rảnh và còn tỉnh táo thì mình sẽ làm vài quả review để mọi người dễ cập nhật, thêm cả admin Karry sau khi thi xong cũng đã rảnh rang và sẽ chuẩn bị quay trở lại giao lưu trên page mình.

Đây chỉ là thông báo thôi, còn khi nào về quê mình sẽ làm quả chúc Tết hoành tá tràng xem như tiễn năm cũ chào năm mới cho page ^^!

p/s: Từ giờ đến lúc về quê chắc chắn là mình rất bận, nhưng nếu được thì mình sẽ tranh thủ những ngày còn ở SG viết nốt quả White Valentine, vậy nên nếu chapter 297 + 298 + Sweet Anniversary Chapter ra lò vào những ngày sau thì các bạn đừng ngạc nhiên nhé, xem như quà cuối năm của mình. À mà cũng không chắc cuối tuần này có chap đâu nhé, vì 2 chapter này với Sweet Anniversary thì mình cần đầu tư nhiều thời gian để viết cho tròn vẹn cảm xúc, nên lúc nào có chap thì lúc đó sẽ có. Vậy nhé, quyết định vậy đi, cứ thế mà làm! □ □ □

o O o

[Karry] Tuần sau là được nghỉ Tết!!! Được quay lại page quây thả giàn!!!!

Kar nhớ page quá :(:(, ad nào cũng nghỉ Tết!!! Có mỗi ad Kar Tết là rảnh rỗi nhất :D (Cơ mà trừ mồng một Tết đi kiểm li xì :>)

Có thời gian giao lưu lại vs mem cho đã luôn!!!! □ □

Giờ thúc Leo gác kiểm nghỉ Tết rồi (già cả không thể làm một lúc nhiều việc được :D).

o O o

Kar tặng Page nhà mình 1 cái thiệp Tết do Kar tự tay viết :"> [Chữ xấu qắc] => có 3 trái tỵm □ trong 1 pic hình :">

o O o

[Karry] Mọi người ơi!!!! Nơi mọi người sống có chợ hoa chưa nhỉ?? Ở chỗ

Kar người ta nhóm chợ hoa rồi - vui quá!!!! :D

Kar nôn Tết quá!!!! Có ai nôn Tết giống Kar không nhớ????

Cơ mà không khí Tết không còn lạnh như mấy ngày Kar mới vào làm ad

của page nhỉ??? :D □ □

Chúc page nhà mình mấy ngày gần Tết xinh ơi là xinh để chuẩn bị ăn

Tết :"> :"

o O o

“- Tiểu Mai này! – Tôi khế hỏi.

- Gì thế Nam? – Nàng nhìn tôi.

- Mai...dùng nước hoa gì vậy? – Tôi lúng búng, gãi đầu liên tục vì đây là lần đầu tiên tôi hỏi một câu như vậy.

- Nam muốn biết à? – Nàng tủm tỉm cười.

- Ừm...nghe thơm...mà lạ quá, kiểu kiểu sao ấy..! – Tôi đâm ra bối rối, nhưng trí tò mò lại vượt hơn hèn.

- Bí mật, hi! – Tiểu Mai nháy mắt trả lời.

- Ơ....! – Tôi ngớ người vì hụt hẫng.

- Chưa đến lúc thích hợp để nói đâu! – Nàng mỉm cười bí ẩn.

- Chứ lúc nào thì hợp? – Tôi hỏi dồn.

- Tùy Nam quyết định lúc đó! – Nàng thở hắt ra nhìn xa xăm đáp.

-! – Tôi cứng họng chẳng biết nói gì, lắc đầu bước đi tiếp.

Buổi tối ngày hôm ấy, trên con đường đất đỏ dẫn vào khu trại của tiểu đoàn 482, tôi lấy làm thắc mắc khôn nguôi vì hai điều bí mật mà Tiểu Mai nhất quyết không tiết lộ. Một trong hai điều đó, sau này khi đã đến lúc thích hợp theo lời nàng, tôi có hỏi và nhận được đáp án cũng đầy bí ẩn và mê hoặc không kém, chỉ biết cười xoa đến gọi là chịu với nàng, và điều còn lại, mãi đến 5 năm sau tôi mới biết được câu trả lời là như thế nào! “

[LeoAslan] Vậy là một trong hai bí mật của đêm cắm trại năm lớp 10 đã sắp được giải đáp trong chương tiếp theo, cũng là một trong những điểm nhấn chính yếu tối quan trọng của truyện. Ổ ồ ô... tự dưng sực nhớ ra là lâu quá mình chưa làm trailer như hồi trước!

Có nên không nhỉ, "Treo lơ lửng"? =))

o O o

[Karry] Thời gian đang điểm ngược dần đến thời khắc Giao thừa. Để làm cho Page “☐ TM “mình thêm không khí TẾT. Kar sẽ tổ chức một trò chơi (kéo dài trong 2 ngày, 28 và 29 TẾT [giao thừa]).

Đó là trò chơi “CHÚC TẾT ĐẦU XUÂN”.

Thể lệ trò chơi: Tất cả Member của “Hội những người yêu cuồng nhiệt, yêu mãnh liệt em Tiểu Mai VOZ” đều có thể tham gia.

Mỗi người chỉ được tham gia một lần (một bài thơ). Và không được Spam bài tham gia (Page sẽ del những bạn Spam bài tham gia của mình quá nhiều lần).

Nội dung: Trong bài thơ phải có không khí “Xuân về, Tết đến”. Và điều QUAN TRỌNG là phải liên quan đến truyện (nội dung, nhân vật, khung cảnh,...).

Thể thơ: Tự do.

Kết thúc trò chơi vào lúc 12:00 Mồng 1 TẾT (tức 12:00 ngày 10/2/2013 Dương lịch) [Thời điểm giao thừa!! hí hí :D] .

[Dưới mỗi bài thơ. Mọi người nhớ ghi số điện thoại của mình luôn nhé! Để khi bài thơ của mình được nằm trong số mười bài thơ hay nhất thì sẽ nhận được tin nhắn ngay ☐]

Sau khi lựa chọn ra 10 bài thơ hay nhất. Page sẽ nhắn tin CHÚC MỪNG NĂM MỚI mười bạn được chọn vào ngày đầu năm.

Thành phần BAN GIÁM KHẢO:

☐ Admin Page “Hội những người yêu cuồng nhiệt, yêu mãnh liệt em Tiểu Mai VOZ”.

☐ Và tất cả Member của “Hội những người yêu cuồng nhiệt, yêu mãnh liệt em Tiểu Mai VOZ”. Bài thơ có số lượt LIKE nhiều nhất cũng là bài thơ được bình chọn hay nhất trong số mười bài thơ nhé.

Mong mọi người tham gia nhiệt tình và tạo không khí giao lưu vui vẻ.

o O o

Xin say nên tự kỉ tí, tình hình là mai lau cửa quét nhà, mốt lại phải dọn toilet, chắc phải thức khuya mới gõ chap được quá =)) Cơ mà có cái lợi là về nơi xưa cũ, dễ nhập tâm để viết hơn ;)

o O o

Tết 2013 - Phần 2

[LeoAslan] Chào năm mới cả nhà nhé, chúc mọi người xuân đến an khang thịnh vượng, phước lộc thọ toàn, ăn chơi an lành, an toàn lành mạnh nhé ^^!

o O o

[Tom] Sáng hôm nay mở mắt ra thì.... mắt mình đã thâm quầng. Lý do tối qua thức trắng đêm sắp xếp lại mớ tiền lì xì mừng một. Haizzzz... Một vật vã!

Còn mừng 2, mừng 3.... rồi nhiều mừng sau nữa :(

[picture_001]

o O o

[LeoAslan] Kiss the rain... Nơi tình yêu bắt đầu... ^^!

p/s: Mái hiên kỉ niệm đây nè, định chụp lúc buổi tối cho đúng hoàn cảnh, cơ mà sợ tối quá không thấy gì nên quyết định chụp buổi sáng, nếu cả nhà thích thì mình sẽ cố gắng chụp vài địa điểm trong truyện để sau này đọc còn dễ hình dung :">

[picture_002]

o O o

Gốc cây huyền thoại, nơi khai sinh ra Tuấn rách và chiếc quần thần thánh =)), nếu không có chiếc quần thần thánh thì cũng không có ai kia ôm cặp đợi ai đó chở về ^^!

[picture_003]

o O o

[Tom] Cả nhà có ai tối nay đi chơi với người yêu không nào?

Nếu ai FA muốn đi chơi thì mình bày trò cho chơi:

Tối nay diện thật đẹp ra đường, Nếu là girl thì chạy lại cào mặt thằng nào đang đi với bồ ấy, hét lên rằng là : "Tại sao anh lừa dối tôi!!!" Và bỏ chạy thật nhanh!

Còn nếu là trai thì thấy thằng nào đang đi với bạn gái thì chạy lại, tát vào mặt..... thằng con trai và hét lên: "Sao em lừa dối anh!!!" Sau đó bỏ chạy thật nhanh!

o O o

Thật là lâu quá rồi mới nếm cảm giác leo thang trèo khỏi nhà, rất chân thành cảm ơn các chiến hữu, mình đã tiếp đất và về vị trí an toàn, chúc mừng năm mới =))

o O o

Một vòng dạo biển Đồi Dương nào... ^^!

- Nắng quá chàng ơi, sao không đi buổi chiều cho mát?

- Dở, chiều gió to lắm, tóc vấy sao?

- Sao là sao?

- Trai nó nhìn chứ sao, ơ hay cái cô này!

[picture_005]

o O o

[LeoAslan] Thế là hết Tết, hết mừng hết mền, hết xiền hết lúa, get back to work :(Hức, làm việc trở lại, ngồi gõ trở lại, có chap trở lại... hức T_T

o O o

Ngoài lề...

Nhớ có lần nọ, khi cả Tiểu Mai và Trân cùng đến nhà tôi dùng bữa tối, không hiểu vì sao mà mẹ tôi hết nhìn Tiểu Mai rồi lại đến nhìn Trân, thỉnh thoảng bà nhú mày và bằng một ánh nhìn thoáng qua, bà lại mỉm cười nhìn tôi. Kết thúc bữa cơm, tôi đưa Tiểu Mai và Trân về, sau đó mới quay trở lại nhà mình.

Tôi đem thắc mắc về cái nhìn lạ lùng của mẹ khi nãy và hỏi bà :

- Là sao vậy mẹ?
- Sao cả hai đứa nó lại thân nhau như chị em được nhỉ? - Mẹ tôi trả lời bằng một câu hỏi khác.
- Thì nhỏ Trân hay qua nhà Mai chơi mà, ở một mình nên Mai xem Trân như em gái, có gì lạ đâu mẹ!
- Ủm, kể cũng lạ thật!

Chúng tôi kết thúc cuộc nói chuyện ngắn ngủi đó khi tôi vẫn chẳng hiểu thêm được điều gì từ mẹ.

Rồi vài tháng sau, khi lần đầu tiên tôi dẫn Tiểu Mai sang nhà ngoại mình để thắp hương, tình cờ gặp lại cô Tám vốn là chị của mẹ tôi từ nhỏ đã xuất gia. Chào hỏi thân thiết một hồi, nhân lúc Tiểu Mai đang ở nhà sau, cô Tám bảo tôi lại gần và thì thầm :

- Bạn của con, sau này sẽ khổ đấy!
- Hả? Cô biết coi bói à? - Tôi ngạc nhiên.
- Về hỏi mẹ con ấy! - Cô Tám cười cười xoa đầu tôi như khi còn nhỏ.

Lại đem chuyện này hỏi mẹ tôi, thì bà chỉ bảo :

- Vì bé Mai như mong manh, dễ vỡ quá, con hiểu không? Thường thì không có gì hoàn hảo cả, phải có một khiếm khuyết nào đó, còn nếu có thì số mạng trời định xưa nay những gì hoàn hảo thường không... lâu dài để giữ được những gì mãi là hoàn hảo!

Lần này, chúng tôi kết thúc cuộc nói chuyện ngắn ngủi bằng vẻ mặt hờn giận của tôi vì cho rằng mẹ nói điềm gở.

Tôi không đem chuyện này kể với Tiểu Mai, vì tôi chẳng tin điều đó. Nhưng có đôi lúc, nhìn nàng cười, khóc, giận, tôi cũng có một cảm giác lo sợ một cách mơ hồ, vì nàng luôn đẹp một cách ma mị, huyền hoặc.

- Nhỏ Trân cũng dễ thương đó chứ, đốch biết sao tao thích con bé này hơn nhỏ Mai của mày! - Ông anh tôi gật gù nhận xét.

Và câu trả lời đã có đáp án không lâu sau đó, tất cả mọi người đều thần thờ mặc dù ai cũng từng biết trước một cách ngờ ngợ...

Lẽ đời, người đi kẻ ở là chuyện bình thường, dẫu có gì đi nữa, thì một kết thúc buồn đối với mọi người, chưa hẳn đã là buồn đối với bản thân mình, có khi đó lại là niềm hạnh phúc mới!

Hơn nữa, cái gì đã định là duyên, thì còn phải có thêm nợ!

Ngạn ngữ nhà Phật có nói, cơ duyên xảo hợp, thuận theo lẽ trời!

Nhưng cũng có câu, nhân định thắng thiên!

Vậy cho nên, hoa anh đào cũng có thể nở trái mùa, đó là sự thật!

[picture_006]

Chương 297

Từ hôm nhận thông báo về lịch thi đấu đến ngày thứ tư là còn hẵn gần 5 ngày, thế nên đội bóng 11A1 tụi tôi cứ hết giờ học chiều rảnh là lại tập trung ra biển đá bóng. Nhưng khốn nỗi theo lời “huấn luyện viên” “Sơn đen thì bọn tôi muốn tập có hiệu quả thì phải liên tục đổi sân, vì lẽ đó là cứ một bữa tập ngoài biển thì một bữa lại chuyển sang tập ở sân 36 hecta. Với lí do là tập ở sân 36 hecta thì có sẵn mấy tụi đá banh cá độ ngoài đó, nên dễ có cơ hội cọ xát lấy kinh nghiệm thực chiến. Còn tập ở ngoài biển thì do ngoài đó có gió biển với cát lún, thành thử chạy một hồi vừa mỏi chân lại vừa khát nước, thằng Sơn gọi đó là tập thể lực trong điều kiện môi trường khắc nghiệt.

- Sao không ra tập nữa mày? – Sơn đen chạy đến gần chỗ tôi hỏi.
- Mệt rồi, chạy không nổi nữa! – Tôi ngồi thè lưỡi thở hồng hộc, khát khô cả cổ vì suốt buổi toàn há miệng đón gió biển, mà trong gió biển có muối thế nên chạy một lát đã mệt nhoài.
- Mệt cũng phải tập chứ, vậy mới có sức trâu được! – Nó trở mắt nhìn tôi.
- Kệ, bố là thiên về kĩ thuật, không phải chạy hùng hục làm rào cản bóng! – Tôi cãi cùn.
- Ủa, rồi vài bữa chạy chút mệt thì đừng có la nghe con, thua ráng chịu à! – Sơn đen bất mãn vì bộ dạng của tôi liền giở trò hăm dọa.
- Thua thế quái nào được, chừng nào tao với Tuấn rách còn là bộ đôi thì khỏi lo thua! – Tôi khoát tay tự tin nói.

Thật vậy, trong đội hình 11A1 thì có thể nói bộ đôi nguy hiểm nhất chính là tôi với Tuấn rách, bởi lẽ tôi với tài dắt banh quỷ khóc và lừa bóng thần sầu, kết hợp thêm Tuấn rách có bóng trong chân là dứt điểm cú nào nguy hiểm cú đó, hai thằng tôi tạo thành một sức mạnh không thể chối cãi ở hàng tiền đạo. Cộng thêm thằng Quý kĩ thuật cũng khá, thế nên chừng nào 11A1 còn tôi, và tôi còn chuyển banh kiến tạo cơ hội ghi bàn được thì một là Tuấn rách, hai là thằng Quý sẽ đóng vai trò dứt điểm.

Về phần các vị trí còn lại thì dưới sự chỉ đạo của Luân hùng, hàng hậu vệ Dũng xoắn, thằng Chiến với thằng Phát phòng thủ khá chắc chắn, cộng thêm trung vệ tự do Luân đội trưởng thì vai trò của thủ thành Khang mập có thể giảm bớt đi gánh nặng, và cũng may thay đến hôm nay thì tụi tôi đã thấy thằng Khang hết còn nhát banh mà trở nên cực kì lăn xả. Có thể nói, đội bóng 11A1 theo đánh giá chủ quan của tôi thì hoàn toàn có nhiều khả năng sẽ lọt vào top 16 đội mạnh, và cũng vì bởi lẽ dạo gần đây mỗi lần đá tập với tụi bạn Sơn đen ngoài biển hay tụi dân chơi ngoài 36 hecta thì bọn tôi không thắng cũng hòa, thế nên tụi tôi cũng tự tin ghê lắm.

À, mà tạm gác qua chuyện bóng bánh, kể từ sau vụ Minh Huy thì những ngày qua là những ngày tôi gặp Sơn đen khá nhiều, hầu như là ngày nào cũng gặp, nên nhờ vậy mà tôi biết được thêm một số thông tin thú vị xoay quanh thằng này.

Ví dụ như cái hôm mà nó biết được Trân đang ở nhà tôi :

- Ê, dạo này mày biết bé Trân đi đâu không? Tao gọi điện qua thì không ai nghe máy, tao chạy đến nhà thì thấy đóng cửa hoài, nản cù đèo thiệt! – Sơn đen rầu rĩ than thở.

- Mày hỏi làm gì? – Tôi nheo mắt hỏi nó chế giễu.

- Thì rủ đi chơi chứ chi...! – Nó lúng búng đáp.

- Hê, thích con bé rồi à? – Tôi cười đều.

Hồng dè thằng này nhận ngay tức thì chả thèm ngại ngần gì sất :

- Ủ, bé Trân xinh xắn dễ thương, cá tính quá chừng nữa, thằng nào mà chả thích!

- Ấc.... nhưng mà con bé có thích mày không đấy? – Tôi sững sốt hỏi.

- Cũng chưa biết, mà chắc chắn là có tí đỉnh đó mày, tại tao chì lắm, rủ em nó đi chơi liên tục mà! – Sơn đen thật thà kể lể.

- Xưa nay tao tưởng mày chỉ biết có game với bida, cà phê đánh lộn thôi chứ, hồng dè giờ cũng mê gái nữa, hay là quen con nhỏ xong rồi bỏ đó cha nội? – Tôi nheo mắt vờ đá xoáy.

- Bậy mày... trước giờ tao ham chơi thiệt, nhưng tao... thích bé Trân cũng là thiệt đó mày, đúng là hôm gặp Trân ở nhà vợ mày thì tao chỉ chọc chơi cho vui thôi, tại thấy em nó cũng hay hay. Ai dè... giờ kết luôn rồi, với cả tụi tao cũng đi chơi mấy lần rồi mà! – Nó gãi đầu nhăn nhó.

- Mấy lần là mấy lần?

- À... thật ra thì là hai lần, tao có rủ thêm mà... em nó bảo là bận học, nên không làm phiền!

- Hê, nếu mày thích con bé thực lòng thì để tao giúp cho! – Tôi vỗ vai thằng bạn thân mình, cười hào sảng.

- Phải không đó mày? Mà giúp tao ra sao? – Sơn đen mắt sáng rỡ hỏi dồn.

- Xem như trả lễ mày vụ hồi đó giúp tao quất thằng Huy kia thôi, giờ tao giúp mày đây, thật ra... Trân đang ở tạm nhà tao, he he! – Tôi thủng thẳng nói.

- HẢ? Cái gì? – Nó há hốc mồm nhìn tôi trân trân, rồi túm cổ áo tôi mà lay lay liên tục. – Sao bé Trân lại qua ở nhà mày? Mày có... bạn gái rồi mà? Ê... đừng có tán em nó mà, của tao đó!

- Thằng điên này bỏ ra... đêch, tao có nói tán bé Trân đâu, mà tao có tán cũng tán không nổi! – Tôi nhăn mặt hất tay Sơn đen ra khỏi cổ áo mình.

- Chứ sao? – Mặt nó vừa hỏi vừa chảy dài ra như trái dưa leo.

Rồi trước cái bản mặt thất thần như thằng mất sổ gạo của Sơn đen, tôi chậm rãi kể lại toàn bộ vụ việc và lí do mà Trân qua ở tạm nhà tôi một thời gian. Khi thấy hai mắt thằng bạn mình long lên sòng sọc, tôi vội phản ứng nhanh bằng cách hứa là sẽ thăm dò tình ý của bé Trân đối với nó như thế nào, rồi đứng ở giữa là trung gian để sắp xếp cho hai đứa này đi chơi hẹn hò với nhau.

- Vậy đó, coi như tao làm ông Tư bà Nguyệt cho mày! – Tôi búng tay cái chóc.

- Ôi Nam... mày đúng là bạn thân nhất của tao mà, giúp được tao vụ này là vợ chồng tao không

quên ơn mày đâu! – Sơn đen rung rung vì xúc động, ôm tôi mà... hun lấy hun để.

- Bố thằng bệnh này... tránh ra....! – Tôi hoảng hốt phóng người tuột ra xa khỏi thằng bạn đang mừng quá hóa rồ này.

- Hê hê, để trả ơn mày, bữa nay tao sẽ dạy mày cú sút vòng cung thần sầu của tao! – Sơn đen phúi cát trên người, đứng dậy vui vẻ nói.

Kết quả của lần hướng dẫn bí kíp “cú sút vòng cung” của Sơn đen cho tôi với lí do trả ơn là... khi thực hành, tôi tung một quả sút vỡ mặt Khang mập đang đứng lò dò ở cầu môn.

- Mày đứng lại cho tao, cái thằng xác xược..... ai cho mày sút....! – Thanh âm Khang mập la bài hãi đã kết thúc luôn buổi tập bóng của ngày hôm đó.

Buổi tối hôm sau, sang chỗ Tiểu Mai đi dạo mà trông thấy tôi cứ cười tùm tùm mãi, nàng ngạc nhiên bèn hỏi :

- Hôm nay có gì mà anh vui thế?

- Ủ, được chở em là anh vui lắm! – Tôi nhún vai đáp.

- Hứ, trả lời thật nghe nào, anh cười gì vậy? - Tiểu Mai nhẹ đánh vào lưng tôi mà hỏi.

- À, hôm nay anh vừa làm được một việc tốt! – Tôi khoái chí, cười rung cả người.

- Việc gì vậy? – Nàng thắc mắc, nghiêng mái đầu nhìn tôi.

- Hê hê, anh vừa sắp xếp cho thằng Sơn đi hẹn hò với con bé Trân, giờ cả hai đứa chắc là đang phởn lắm đây, hê hê! – Tôi hí hửng kể lại chiến tích của mình cho Tiểu Mai nghe.

Nhưng Tiểu Mai lại thoáng ngạc nhiên, nàng để một ngón tay lên môi vẻ như đang suy nghĩ :

- Thế à? Lạ nhỉ?!

- Sao mà lạ? – Tôi chung hững hỏi lại.

- Hôm bữa em có hỏi Trân thích ai chưa, con bé bảo chưa, nhưng theo lời anh kể thì Trân chịu đi chơi với Sơn, chắc là phải có ý với Sơn rồi chứ nhỉ? – Nàng nhìn tôi dò hỏi.

- Thì vậy chứ sao, thằng Sơn là trùm tán gái mà, với cả nó mê Trân lắm, em khéo nghĩ! – Tôi nhún vai thần nhiên đáp.

- Hi, cũng mong là vậy! - Tiểu Mai nhoẻn miệng cười.

Lát sau, khi hai đứa đang ngồi uống nước đối diện với nhau thì tôi cũng tranh thủ “thăm dò” “phản ứng đối phương liên, bằng cách dò hỏi theo binh pháp “giương Đông kích Tây”.

- À, chiều thứ tư này tụi anh đá với 12A4 đó, em cũng đi xem chứ?

- Dĩ nhiên rồi, ủng hộ anh mà! - Tiểu Mai mỉm cười nũng nịu.

- Ủm, mà chắc là thắng thôi, không lo! – Tôi búng tay làm điệu bộ tự tin về tiên đoán của mình.

- Đừng chủ quan, không có gì là chắc chắn đâu! – Nàng thoáng lo ngại, liền nhắc tôi.

- Ôi dào, bữa đó anh nói rồi, lớp mình mà thắng là tụi anh mở tiệc ăn mừng ngay, hoành tá tràng luôn! – Tôi vừa nói vừa quan sát thái độ của Tiểu Mai.

Sở dĩ tôi dùng đến chước bài thăm dò động tĩnh này là vì tôi biết thứ tư sẽ là ngày 14 tháng 3, tức là ngày Valentine trắng, mà theo lời Tiểu Mai từ một tháng trước là đến ngày này, tôi sẽ tặng quà để đáp lễ tình yêu cho nàng. Làm sao tôi lại quên được chứ, vì ngay tối hôm 14 tháng 2 là tôi đã về nhà, khoanh một vòng tròn đỏ lên lịch đúng ngày này tháng sau sẽ là ngày quan trọng rồi. Thế nhưng lúc này đây, tôi tự dung nổi hứng muốn trêu Tiểu Mai một chút xem nếu tôi giả vờ là quên mất ngày Valentine trắng thì thái độ của nàng sẽ như thế nào, cũng một phần là tôi muốn giữ bí mật đến phút chót để làm nàng bất ngờ.

Ấy vậy mà trái ngược với sự mong đợi của tôi là khi bảo sau trận bóng ngày thứ tư sẽ đi đàn đúm với đám bạn thân, nét mặt Tiểu Mai vẫn thản nhiên như không, nàng lặng yên không nói gì cả, làm tôi cứ tưởng nàng sẽ hờn dỗi rồi trách cứ từa lư nửa chứ.

- Em nè, bữa đó đi chơi với tụi anh không? – Tôi quyết định trót lờ dâm lao thì phải theo lao, hỏi tiếp luôn.

- Không, bọn anh ăn mừng mà, em theo làm gì! – Tiểu Mai lắc đầu từ chối, đưa mắt sang hướng khác lảng tránh ánh nhìn của tôi.

- Vậy bữa đó em ở nhà ôn bài đi hén! – Tôi vờ đồng ý ngay, đồng thời quan sát thật kĩ thái độ của Tiểu Mai.

Và quả đúng là lần này nét mặt nàng có thay đổi thật, đã không còn vẻ băng sương nguyệt lạnh nữa mà thay vào đó là thoáng chút bi ai, ánh nhìn khá buồn, rồi chậm chậm khẽ nói :

- Ủa... anh đi rồi về sớm đó!

- Hi hi, thế được rồi, bữa đó đi xong về nhà anh gọi điện báo em biết, nhá? – Tôi toét miệng cười.

- Cũng được! - Tiểu Mai lấy lại vẻ bình tĩnh, nàng thở hắt ra nói.

Quả đúng như tôi dự đoán mà, Tiểu Mai dù có lạnh lùng đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng vẫn là con gái, cũng phải có lúc dao động khi tôi bày trò... hơi hiểm hóc đến vậy. Thế nhưng tất cả vì muốn giữ bí mật đến phút chót, muốn mang lại cho nàng một bất ngờ lớn nên tôi mới đành phải làm vậy. Suốt từ lúc đó đến khi đưa Tiểu Mai về lại nhà, tôi chẳng hề đá động gì đến ngày Valentine trắng, và Tiểu Mai thì lại càng không tỏ vẻ gì là quan tâm đến ngày đáp lễ này nữa, hoặc giả là nàng đang cố tỏ ra là không để tâm đến.

Tối hôm đó về nhà, tôi hí hửng vạch ra đầy đủ kế hoạch cho ngày Valentine trắng của mình, đó là đầu tiên phải chiến thắng được 12A4, điều này thì tôi thập phần tự tin. Sau đó sẽ giả vờ tạm biệt Tiểu Mai, rồi quay xe chạy ngay trước mắt nàng, để rồi tôi sẽ phóng ra chợ mà mua bông hồng trắng. Kế đó về lại nhà tắm rửa thơm tho, áo quần bánh bao rồi sẽ chạy sang nhà Tiểu Mai, rồi... một hai ba, tôi sẽ dành tặng bó hoa hồng trắng cho Tiểu Mai trong ánh mắt ngạc nhiên và chắc hẳn là đầy sững sốt của nàng. Hé hé, thế nào Tiểu Mai lại chẳng cảm động đến phát khóc cơ chứ, biết đâu lại còn nhào tới mà ôm tôi nữa không chừng ấy chứ.

Tưởng tượng viễn cảnh hạnh phúc đến đâu thì cái mặt tôi lại cứ phê ra đến đấy, tới nỗi khi bé Trần lò dò dắt xe vào nhà thì tôi vẫn còn cười hềnh hếch mà hỏi :

- Sao rồi em gái? Đi chơi với anh Sơn có vui không?
- Chuyện riêng của em, anh hỏi làm gì! – Con bé nhăn mặt đáp.
- Ố ồ... chuyện riêng luôn ta ời... ghê thiệt nha! – Tôi nháy mắt cà khịa.
- Đồ... vô duyên! – Trần mặt đỏ lựng, buông một câu rồi vội lén ra nhà sau, không quên ném cho tôi một ánh nhìn tóe lửa.

Qua thêm hai ngày tập luyện nhuần nhuyễn nữa thì cuối cùng, trận bóng tiếp theo ở sân vận động của trường giữa lớp tôi với 12A4 đã đến. Chiều hôm ấy bầu trời xanh trong không một gợn mây, cũng chính vì thế mà hầu hết mọi người đang có mặt ở sân bóng lúc này, kể cả thành viên hai đội lẫn khán giả đều phải nhăn mặt vì ánh nắng gay gắt như đang đốt cháy không khí cầu trường. Và tôi lại càng e ngại hơn khi thấy Tiểu Mai đang đưa tay che nắng bằng những động tác khá khó khăn, vì cứ được một vài giây là nàng lại phải bỏ tay xuống vì mỏi.

- Ê Nam, gần đá rồi, đi đâu đấy? – Luân khùng ngạc nhiên khi thấy tôi rời hàng ngũ mà chạy về hướng khán đài nơi các thành viên 11A1 đang ngồi cổ vũ.

Chạy đến trước khán đài, tôi mới bảo Tiểu Mai :

- Đưa anh cái balô đi!
- Chi vậy? Anh vào sân đi kìa! – Nàng thắc mắc, tay với lấy balô bên cạnh đưa tôi.

Tôi nhún vai không đáp, mở balô ra lấy ngay chiếc mũ lưỡi trai của mình rồi tự tay đội lên đầu Tiểu Mai :

- Nè, nắng gì kinh thế không biết!
- Hi, được rồi mà! – Nàng nhoẻn miệng cười, hai tay khế giữ lại chiếc nón nhưng cũng gằn như một động tác khế níu tay tôi lại.

Tôi còn định nói thêm vài câu nữa với Tiểu Mai, như là dặn nàng lỡ có nắng quá, hay mọi người chen lấn quá thì có thể về trước cũng được, vì... thân nàng tôi quý như cành vàng lá ngọc, chẳng thể nào phải lâm vào cảnh xô đẩy chật chội được. Nhưng còn chưa kịp dặn nàng có khát nước thì lòi trong balô ra mà uống thì chị đại Yên ù ở cạnh bên đã phá ra cười như phát rồ :

- Hớ hớ, anh chị tình tứ quá, làm cho tiểu muội đây phải ghen tị đó, ớ hớ hớ!
- Bà là... đại muội chứ tiểu muội gì nổi! – Tôi cười đều, trả treo ngay tắp lự.
- Ông Nam lẹ ra sân đi kìa, trọng tài vô rồi đó! - Nhỏ Huyền ngồi đằng sau nhắc nhở.
- Ai cướp bồ mày đâu mà sợ, lẹ đi mày! - Thăng Xung làm bộ phui tay.

Trông cái mặt thăng Xung lúc này tôi chỉ muốn phá ra cười, bởi đây chỉ là một trận bóng bình thường mà nó làm như đi xem đội tuyển Việt Nam tham dự WorldCup không bằng, nó vẽ nguyên chữ 11A1 màu đỏ lên trên mặt, đã thế lại còn quần khăn trên đầu.

- Cố gắng nha Nam! - Khả Vy từ dây ngồi phía trên cũng nhìn tôi cười cười.
- Ủ, hi, cảm ơn vì cái áo nhé! – Tôi gật đầu đáp.
- Không có gì, nhưng đá thua là lao động công ích bù tiền quỹ đó ha! – Em ấy tùm tùm.

Sở dĩ tôi cảm ơn Vy chuyện cái áo là vì... đó là áo đồng phục thi đấu của lớp, bởi lẽ theo quy định giải đấu thì mỗi lớp phải có một đồng phục thi đấu khác nhau, và phải có họ tên lẫn số má cầu thủ. Chính vì vậy mà khi được thông báo điều này, lớp nào cũng hào hứng hưởng ứng, bởi đây có lẽ là dịp duy nhất để mọi người có thể khoác màu áo đội tuyển mình yêu thích. Và lớp tôi cũng không ngoại lệ, hồi tuần trước tại phòng 11A1 đã diễn ra một trận... võ mồm cực kì căng thẳng, với chủ đề xung quanh là... chuyện cái áo.

- Tao thích quỹ đỏ, tao thích MU! - Thăng Luân gào lên.
- Đẹp, mặc đồ Chelsea nó mới oách! - Tuấn rách gân cổ cãi lại.
- Oách cái đầu gối tao nè, Real đi cho lành, vừa đẹp lại vừa có tay dài, mặc vô đẹp trai phải biết!
- Thăng Quý cũng tham gia vào cuộc đấu võ mồm.
- Mày bị ngu à, áo tay dài thì mắc tiền hơn tay ngắn nha con! - Thăng Chiến bom đều.
- Nếu mày sợ mắc tiền thì ở trường chạy nhong nhong luôn đi, ăn chơi sao phải ngại tốn kém! - Thăng Quý sầm mặt.

Tôi lúc này thì ngồi yên chả dám hó hé gì, bởi lẽ tôi biết đội bóng 11A1 thì mỗi thằng thích một đội khác nhau, giờ tôi mà có nói ra thì cũng chẳng ích lợi gì, chỉ tổ làm rối thêm. À quên, nếu mà cũng phải nói thì tôi thích mặc áo AC Milan, he he!

Nguyên bằng tụi con trai đang tranh cãi quyết liệt thì ở trên bục giảng, vẻ như bí thư Khả Vy đã hết kiên nhẫn, em ấy gất lên :

- Thế rốt cuộc mấy ông chọn xong chưa? Tui còn trích quỹ đặt áo nè!
- À...à... nhanh thôi, sắp xong! – Khang mập toát mồ hôi đáp lại rồi lắc đầu ngán ngẩm nhìn tụi bạn mình chưa vào sân đã cãi nhau chí chóe.
- Mỗi người mỗi ý, còn lâu mới xong! – Dũng xoắn thè lưỡi, mặt xụ xuống vì ý kiến chọn áo đồng phục của đội tuyển Sông Lam Nghệ An bị toàn thể anh em gạt phăng không thương tiếc vì cái tội... “sính nội”.

Quá chán nản trước tình cảnh chưa biết đá thắng hay thua, làm ăn có ngon lành hay không mà đã lo đến diện mạo bên ngoài của mấy ông mãnh bàn tròn lúc này, Khả Vy bèn húng hắng ra quyết định :

- Thôi không tranh cãi nữa, quyết định đặt áo sẽ là áo của đội AC Milan!

Gần như cả đám con trai đồng loạt há hốc mồm quay ngoắt lại :

- HẢ?

Và tiếng xì xào bàn tán trỗi lên ngay lập tức :

- Có bị sao không Vy? Có biết AC Milan là đội nào không?

- Xì! Ờ, con gái mà cũng bóng với bánh nữa!

Dè đâu Vy lạnh lùng ôm cặp bước ra khỏi cửa lớp, buông một câu mà ai nấy cũng chung hửng :

- Mỗi ông mỗi ý, thôi thì tui chọn áo của đội mà nãy giờ mấy ông chưa nhắc tới, vậy nha!

Lập tức cả bọn dần mặt ra ngơ ngác, quả đúng là từ nãy đến giờ chưa có thằng nào nhắc đến AC Milan thật, chính Tuấn rách còn phải đồng ý điều đó :

- Ờ nhỉ, đám mình không có thằng nào thích AC Milan à?

- Đẹp, thêm nữa thì nhỏ Vy cũng đâu có chọn, thể nào lại chẳng nghĩ ra một đội nào đó chưa nhắc đến, mà trên thế giới thì biết bao nhiêu là đội bóng. Nhây nhây một hồi nhỏ đó có khi chọn luôn đội... Phan Thiết cũng chưa biết chừng! – Dũng xoắn đỏ mặt tía tai.

Thế nhưng trong khi tôi còn chưa kịp mừng thầm vì sắp mặc được áo đội bóng mình yêu thích thì Khang mập lại thông minh đột xuất :

- Ủa, thằng Nam thích AC Milan nè, sao nãy giờ không nói?

- Mày.... Tao....! – Tôi nhất thời á khẩu, há mồm ra chả biết nói năng gì sất.

- Á à.....!

- Ố ồ.....! - Tụi thằng Dũng bắt đầu lườm tôi.

Không dại gì ở lại thêm phút giây nào để cho tụi nó tra khảo, tôi quơ vội cặp rồi cũng phóng ào ra khỏi lớp, vừa chạy vừa mừng thầm là may thay Tiểu Mai đã ra cổng đứng đợi tôi từ đời nào mất rồi.

Vậy đấy, chiều hôm nay, đội bóng 11A1 khoác áo sọc dọc đỏ đen của AC Milan, và tôi hí hửng với chiếc áo số 10 mình đang mặc, nhủ thầm trận này... tất thắng.

Và có trời mới biết, hôm đó tại sao Khả Vy lại chọn màu áo của đội bóng tôi yêu thích, nhưng cũng nhiều khả năng là ngẫu nhiên lắm đấy chứ!

Chương 298

Trước giờ bóng lăn 2 phút, sau khi tôi đã yên tâm vì Tiểu Mai tránh nắng ổn thỏa nhờ cái mũ của mình rồi thì quay trở lại sân bóng, toàn đội hình 11A1 tập hợp chụm đầu vào nhau. Luân đội trưởng mở màn trước tiên:

- Anh em, trước khi bắt đầu thì tao muốn nói điều này!

Đâm chột dạ vì vẻ mặt nghiêm trọng hơi bị quá mức cần thiết của nó, thằng Chiến thắc mắc:

- Gì ghê vậy?

- Thằng Nam đại gái quá! – Luân khùng chép miệng nói làm tôi chung hửng.

Không ngờ nó vừa nói xong thì nguyên cả đám vỗ tay bôm bốp như đón chào hội nghị làm khán giả trên sân tò mò bàn tán:

- Nói quá chuẩn, trong khi anh em khởi động thì nó đi thăm vợ! - Tuấn rách gật gù đồng tình.

- Đẹp tụi mày đi! – Tôi sầm mặt.

- Hề hề, anh em cũng là lo cho mày tí bị vộp bẻ vì không lo khởi động thôi! – Khang mập vỗ vai tôi cười hề hả.

- Giỡn tí vui thôi, tập trung lại nè! – Luân khùng khoát tay.

Lần này đúng thật là hội ý chính thức, vì ở phần sân đối diện, chúng tôi thấy đội 12A4 cũng đang hội ý trước khi trận đấu diễn ra.

Luân đội trưởng nhắc lại chiến thuật đã bàn:

- Như hôm bữa nói nhé, thằng Tuấn thì giờ cả trường biết mày vừa ghi hat-trick trận trước rồi, nên trận này cứ mặc sức mà tung hoành, thằng Quý cũng vậy. Riêng thằng Nam thì cứ tà tà mà đá, không cần thu hút sự chú ý của tụi nó, chừng nào thấy đội nó có hơi hướng nguy hiểm thì mày mới.....!

- Biết rồi, lúc đó tao sẽ đại diện thân thông! – Tôi sốt ruột cắt lời nó.

- Tuyển dưới thì vẫn phòng thủ như mọi khi, nhớ lưu ý lỡ có bị bên kia bật tường thì lùi về hết, chỉ có thằng Tuấn cầm lại bên sân kia thôi, anh em rõ hết chưa? – Luân khùng tiếp tục.

- Đã rõ! – Toàn đội đồng thanh hô lớn.

Kết thúc hội ý, thành viên hai đội bóng tản ra và bước vào vị trí, riêng tôi còn chưa kịp dậm bước thì đã bị Luân khùng kéo lại :

- Trận này mày quan sát là chủ yếu, lỡ bên đó mạnh quá thì mới đá thiệt, tao đoán là thằng Tuấn sẽ bị kèm gắt đó, có gì mày chuyển bóng sang cho thằng Quý!

- Ủm, để coi sao đã! – Tôi gạt đầu.

Sở dĩ có chiến thuật giữ sức như vậy là do bọn tôi đã hội ý với tụi Sơn đen và rút ra kết luận cho trận bóng hôm nay, đó là Tuấn rách do trận trước quá nổi bật nên trận này thể nào nó cũng bị kèm gắt gao, kể cả thằng Quý cũng vậy. Riêng tôi thì là sức tấn công chính của đội, nhưng do trận trước toàn chạy chơi long nhong nên đối với bên ngoài, tôi là một thằng mặc áo số 10 vô danh tiểu tốt. Chính vì vậy, một khi tôi không bị kèm thì đó chính là sai lầm trí mạng cho đội bên kia, có thể dẫn đến thua 10 bàn không gỡ. À quên, ấy là nếu trong trường hợp tôi biết sút bóng, thế nên... nếu tôi không bị kèm thì cùng lắm... tôi phải dẫn banh chạy luôn qua vạch vôi khung thành bên kia thì mới mong ghi bàn được.

Cầu thủ hai bên vào vị trí, hiệp đầu tiên thì lớp 11A1 tụi tôi ở phần sân bên trái màn ảnh nhỏ của các bạn, còn đối thủ 12A4 mặc áo Chelsea thì ở bên phải.

Đúng 3 giờ chiều hôm ấy, bầu trời trong xanh không một gợn mây, cái nắng dường như thiêu đốt sân cỏ và cả trên khán đài, nhưng không ngăn được ánh mắt dõi theo của toàn thể khán giả và lòng háo hức của các cầu thủ trên sân.

- Roét! – Trọng tài thổi còi ra hiệu cho trận bóng giữa 11A1 và 12A4 được bắt đầu.

Lớp tôi phát bóng trước, Luân hùng tạt bóng về cánh trái cho Dũng xoắn, thằng này lập tức dẫn banh sang phần sân đội bạn. Quả đúng như dự đoán, Tuấn rách lúc này đang bị hai ông lớp trên to cao như bồ tượng kèm sát sao, và thằng Quý cũng được ưu tiên một ông anh cao hơn nó gần nửa cái đầu bám theo như hình với bóng. Đến cả Dũng xoắn hôm nay cũng bị kèm, chắc có lẽ do trận trước nó hăng máu quá, thế là vừa có bóng trong chân thì thằng này đã phải chuyển về lại cho Luân đội trưởng.

Mỗi tôi lúc này là đang hoàn toàn trống trải và đi bộ tà tà trên sân, vì trận trước tôi hầu như chẳng có làm trò trống gì ra hồn. Nhận định như thế, Luân hùng đánh bạo tạt sang cho thằng Chiến rồi chạy lên trên :

- Kèm thằng số 7 lại! - Một ông anh đen nhẻm bên 12A4 hét lên.

Ngay lập tức Tuấn rách bị kèm giữa hai hậu vệ bồ tượng kia khi nó vừa dậm chân định chạy, thằng Chiến nhác thấy Tuấn rách và thằng Quý bị kèm chặt như thế thì nhíu mày lại rồi tạt bóng qua cho Luân hùng, và bóng được chuyển tiếp cho Dũng xoắn.

Dũng xoắn vừa có bóng trong chân là đội trưởng 12A4 vội chạy theo, và tiếp sau đó là một ông khác cũng trờ tới yểm trợ, thế là thằng Dũng đành thở dài chuyển ngược về lại cho Luân hùng.

Sau hai lần tổ chức tấn công thất bại như thế thì đám tụi tôi mới nhận thấy hóa ra đội 12A4 này chơi trò “chém đinh chặt sắt”, tức là cứ thằng nào bên kia có bóng thì mấy ông anh lớn xác này sẽ chạy theo mà kèm ngay, không cướp bóng được thì ít nhất cũng buộc đối thủ phải trả về lại sân nhà. Bằng chứng là lần dâng lên tiếp theo, khi thằng Quý nhanh nhẩu có đón bóng từ thằng Chiến thì đã bị hai hậu vệ thắt chặt gọng kìm, nhưng khi bóng vừa trong chân Tuấn rách thì thằng này cũng lập tức bị kèm tiếp, và không khá khẩm gì hơn khi bóng lại được trả về sân tụi tôi. Tệ hơn là khi thằng Phát bất cẩn nhận bóng nhưng để tiền đạo cắm 12A4 lén từ sau lưng choài chân cướp ngay.

- Chạy theo, mau! – Luân hùng hét hải.

Thế nhưng đã muộn, tiền đạo nhỏ người bên đội bạn có vẻ khá lạnh lẽ, chỉ bằng một cú lách vai đã thoát khỏi thằng Phát và lao xuống, mặt đối mặt với Khang mập, tung chân sút ngay không chần chừ:

- Bình! – Bóng chạm tay Khang mập bắn thẳng vào xà ngang rồi dội lại, lăn đùng đỉnh về góc sân bên trái, bốn phía khán đài mọi người đều ồ lên vì pha thót tim vừa rồi, suýt nữa 12A4 đã mở được tỉ số trận đấu.

Không dám chậm trễ, Luân hùng hăng bỏ tuyến giữa và chạy đến chỗ có bóng, phía sau lưng là ông tiền đạo đối phương cũng nhào người chạy theo:

- Soạt.... bình! – Luân đội trưởng dùng cái lưng tấm thót của nó chèn tay cản mũi nhọn đe dọa từ đằng sau rồi cắn răng tạt bóng thật mạnh lên giữa sân.

Chỉ chờ có thế, tôi phóng đến và lấy bóng gọn nhẹ trong chân mình, thoáng dùng chân quan sát tình hình trên sân, tụi thằng Tuấn thằng Quý vẫn bị kèm, Dũng xoắn đang chạy một mình thoát xuống bên cánh phải, thằng Chiến thì đã lùi hẳn về tuyến dưới để tăng cường cho hàng phòng thủ.

- “Hây dà, kèm ta mà chỉ cho một người thôi sao, vậy xem thánh Nam đại hiển thần thông đây này!” – Tôi cười thầm trong bụng khi thấy một ông đội bạn lao đến án ngữ trước mắt.

Chậm rãi dốc bóng, tôi cười nhạt nhìn thẳng vào mắt trung vệ bên kia, anh này thấy vậy bèn tức khí tung chân đập thẳng vào bóng.

- Soạt! - Chỉ bằng một cú đảo người nhẹ nhàng, tôi thoát khỏi anh chàng và mở sức chạy thật nhanh qua phần sân bên kia.

Chợt nhận ra là bị hớ hàng khi chỉ cử một người kèm tôi, đội hình 12A4 hoảng hốt đổ dồn sang cánh trái mà chạy theo tôi :

- Nhanh... nó xuống! – Đội trưởng bên đó hét lớn.

Chưa được chục bước chạy thì tôi đã nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp đuổi theo sau lưng mình, và trước mắt là hậu vệ áo xanh đối phương đang chốt chặn. Không gấp, tôi dùng động tác giả đảo người để che mắt địch thủ rồi bằng một pha xỏ kim liên hoàn hai chân trái phải, tôi thoát khỏi chốt chặn trước mặt một cách điêu luyện, bỏ luôn hai cầu thủ đang ngỡ ngàng sau lưng mình.

Cầu trường lúc này dậy lên làn sóng phấn khích và những tràng pháo tay rào rào vì pha trình diễn kĩ thuật cá nhân vừa rồi của tôi.

- Số 10 đá khá quá bây!

- Chết mồ, kiểu này bên A4 hố hàng rồi, không chịu kèm thằng đó, hố hố!

À, dĩ nhiên là hiện giờ tôi không nghe thấy những lời tán tụng này vì đang chạy bán sống bán chết, chỉ là sau đó thằng Xung kể lại cho tôi thôi!

Một mình một bóng, tôi thoát xuống thật nhanh và bỏ mặc hai cầu thủ đội bạn đang đuổi theo sau lưng, mặt đối mặt với thủ môn, tôi mím môi tung chân sút:

- Ế...ế....! - Thủ môn đối phương hốt hoảng thu người lại.

Thế nhưng đó chỉ là động tác giả, tôi đại gì mà sút cơ chứ, lật tréo má trong và dùng má ngoài bàn chân, tôi rót một đường chuyền ngọt ngào vào đúng tầm chân của Tuấn rách đang tự do lao xuống vì hầu hết sự chú ý của đội bạn đã bị tôi lôi kéo.

Tuấn rách không hổ danh là tiền đạo tài năng, bóng từ tôi vừa kịp chạm chân là nó sút ngay, cú đá nổi hôm nào đã được thể hiện trở lại :

- Binh! – Bóng lao thẳng vào khung thành, màn lưới đội bạn đã bị tung lên.

- Roét, tỉ số được mở 1-0 cho 11A1! - Trọng tài lên tiếng.

Từ các phía khán đài lập tức dậy lên những tràng pháo tay dữ dội vì pha phối hợp ghi bàn tuyệt đẹp vừa rồi. Phải nói trận này cam go hơn trận trước, khi đã trôi qua gần hết thời gian hiệp một thì tỉ số mới được mở, mà lại là nhờ sai lầm của đối phương khi đánh giá sai thực lực 11A1, đó là không cho người kèm tôi.

- Hê hê, làm ăn vậy mới được chứ! - Tuấn rách đập tay ăn mừng với tôi.

- Tao mà lì! – Tôi cười toét miệng.

- Quá đẹp, quá ngọt! – Dũng xoắn cũng tham gia bình phẩm.

Luân đội trưởng cũng hớn hở tay bắt mặt mừng với thằng Chiến ở tuyến dưới, rồi nó nhanh chóng tổ chức phòng thủ trở lại để đón chờ đợt tấn công từ đội bạn.

- Roét! – Bóng được phát từ phần sân đội bạn.

Lần này 12A4 vẻ như khá mất kiên nhẫn khi biết hiệp một sắp kết thúc, bèn dâng lên gần như toàn bộ cầu thủ, chỉ để lại thủ môn và một người kèm thằng Tuấn rách đang cắm lại bên sân. Tôi cũng không dám khinh địch mà chạy lùi về tuyến dưới để hỗ trợ phòng thủ.

Thế nhưng trung vệ bên đó khống chế bóng khá lúng túng khi vừa đón đường chuyền, ngay lập tức đã bị tôi lao đến cướp bóng gọn lẹ, chặn đứng pha phản công tổng lực của 12A4.

- Rút về, kèm số 10 lại, coi chừng số 7! – Đội bạn hét lên nháo nhào.

Nhưng đời nào mà kèm tôi nổi khi khống chế bóng còn không tốt, tôi liên tục lách người và thực hiện các động tác giả lừa bóng, dễ dàng thoát ra khỏi gọng kèm và thoát nhanh xuống phần sân đối phương.

- Chuyền đây! - Tuấn rách vừa chạy vừa giơ tay bên cánh phải.

- Chậc, bị kèm thì bố ai mà dám chuyền cho mày! – Tôi cười cười rồi lại tiếp tục đốc bóng, quan sát lại tình hình một lần nữa.

Khi đã đến gần khu vực cấm địa, nhận thấy đội hình đối phương một lần nữa bị hút theo mình, tôi bèn vờ cong chân tạt bóng sang cánh phải, nơi Tuấn rách đang bị kèm :

- Coi chừng, chuyền đó! - Hậu vệ số 4 lớp trên la lớn.

- Soạt...! – Tôi không chuyển, mà giữ bóng lại bằng gót chân rồi giật về sau lưng cho thằng Chiến đang ở phía sau.

Lỡ mất đà vì quá bất ngờ, đội bạn không kịp cản đường chuyển từ thằng Chiến tạt vào trung lộ cho Dũng xoắn đang lao lên, bất lực nhìn thằng này tung cú sút trái phá :

- Vuu..... bốp! – Bóng tung mạnh vào tay thủ môn 12A4 và bị ói trở ra.

Luân khùng lập tức lao đến, đoạt bóng giữa vòng vây của thủ môn và cầu thủ bên đó rồi sút bừa, may thay bóng lăn được đến chân tôi :

- Kệ, xem lá vàng rơi này! – Tôi nghiêng rặng và cong chân... sút.

- Vuu...viu.....!

Lá vàng rơi tuyệt đẹp, bay... thẳng luôn ra ngoài sân trong ánh mắt ngỡ ngàng của hết thầy mọi người đang nhìn theo.

- Hoét... hết hiệp một, giải lao mười lăm phút! - Thầy trọng tài thổi còi ra hiệu kết thúc hiệp đầu tiên của trận đấu với tỉ số nghiêng về 11A1 tụi tôi.

Ngược với sự thất thủ của các đàn anh 12A4, đội hình 11A1 rời sân trong tiếng vỗ tay hò reo của khán giả ủng hộ :

- Đã quá thánh ơi! – Dũng xoắn vỗ tay bôm bốp.

- Hơ hơ, còn hiệp hai nữa đó mày! – Tôi cười khoái chí, tay cầm chai nước rồi tu ừng ực.

- Lo gì, qua hiệp sau mình quất bàn nữa là ăn chắc, bên đó đá cũng bình thường thôi hà! - Tuấn rách phất tay nhẹ nhõm.

Nhưng thằng Quý hãy còn tiếc nuối, nó quay sang hỏi tôi :

- Quả khi nãy mày sút chán quá, tí thì 2-0 là hiệp hai có phải đỡ vãi không?

- Ờ, thì đang tập lá vàng rơi mà mày! – Tôi rút cổ rồi quay nhìn hết lượt tụi bạn mà hỏi. – Có thằng nào có kẹo ngậm không?

- Không có, chi? – Luân khùng thắc mắc.

- Mày dở, đừng có tác dụng bổ sung năng lượng cấp kỳ đó! – Tôi đáp.

- Ra căn-tin mua kìa, lẹ đi! – Khang mập chỉ tay ra sân.

Thế là để cho tụi bạn ngồi nghỉ trong sân, tôi lật đật chạy ra hướng căn-tin để kịp mua kẹo ngậm, vì được Tiểu Mai cho biết là chất ngọt trong kẹo, hay là đường phèn cũng được, đều có tác dụng tăng năng lượng tức thì, giúp hồi sức nhanh hơn.

- Có bán kẹo ngậm không cô ơi?! – Tôi hỏi người bán hàng trong căn-tin một cách hơi thừa, dĩ nhiên là có bán rồi.

- Có, con lấy loại nào? Sugus, Dynamite, hay Mentos? – Cô này hỏi lại.

Không biết sao mà khi nhìn Sugus, loại kẹo ngày xưa mà không có bữa nào là tôi không ăn thì giờ đây lại thấy... chả muốn ăn, thế là tôi bốc đại nhúm kẹo Dynamite, loại kẹo có vị the bên ngoài và socola bên trong.

Uống nước xong, kẹo trong miệng cũng nhai xong, tôi cho mấy viên còn thừa vào túi khi tụi đồng đội nhất quyết không ăn rồi chạy trở ra sân.

- Roét... hiệp hai bắt đầu! - Trọng tài thổi còi ra hiệu.

Hiệp này thì các đàn anh 12A4 được quyền phát bóng trước, vừa giao xong là đã tổ chức tấn công lẫn sang phần sân 11A1 bọn tôi. Thế nhưng vẫn như hiệp trước, đối mặt với dàn cầu thủ dày dặn kinh nghiệm tụi tôi thì đội bạn chỉ có nước tắt đèn, bóng cứ chuyển lẫn quẩn trong chân của nhau rồi lại trả về phần sân nhà.

Tổ chức tấn công liên tục thất bại hai lần, mất gần phân nửa thời gian hiệp hai, các đàn anh đâm nản nên... sử dụng chiến thuật tổng tấn công nhằm xuyên thủng hàng phòng thủ vách sắt tường đồng của tụi nhãi con lớp dưới. Chỉ chờ có thế, Luân khùng chỉ huy tuyến dưới phòng thủ một cách linh hoạt, lần này có cả thằng Quý lùi về tham chiến. Riêng tôi thì đứng ngoài quan sát, đợi sơ hở là lao vào ngay.

- Bình! – Dừng xoắn nhoài người cướp bóng từ trong chân đội bạn một cách dũng cảm rồi khều qua cho tôi.

Ngay lập tức, tôi nhận bóng từ thằng này và mở sức chạy thật nhanh hướng về khung thành đối phương.

- Lùi về, kèm tụi nó lại! - Đội trưởng 12A4 lúng túng chạy theo.

Thế nhưng với trình độ những người này, kèm được tôi là một chuyện không tưởng, dẫu cho có đến 3 người kèm đi nữa thì vẫn vậy. Bởi ai đòi kèm người mà lại cứ đi chạy theo nhau, không biết chia ra các hướng để chặn đường thoát của đối phương, cứ lao vào nhặng xị cả lên, tổ tạo cơ hội cho tôi thoát ra.

- Soạt... oạch! – Tôi thực hiện pha đảo người xỏ kim theo hình ziczac một lần nữa trong ánh mắt ngỡ ngàng của các hậu vệ, rồi thoát khỏi cả 3 ông anh lớp trên này mà chạy luôn vào trung lộ.

- Nó sút nữa đó! - Thủ môn đội bạn hốt hoảng lao ra.

Vẫn như vậy, tôi làm gì dám sút, chỉ lạnh lùng dốc bóng từ sau chân mình thành một đường cầu vòng vượt qua đỉnh đầu trung vệ đội bạn rồi chuyển sang cho Tuấn rách. Thằng này cũng chỉ chờ có thế, có bóng trong chân là sút ngay tấp lự :

- Vuu... binh! – Bóng lao thẳng vào góc phải khung thành và chạm cột dọc, dội bật trở ra.

Ngay lập tức cả hai đội đều dồn về hướng có bóng, mất vài giây tranh chấp thì Luân khùng giành được, nó tạt qua cho thằng Chiến, và tôi một lần nữa lại có bóng.

- Bỏ xừ, tụi bây chuyển tao hoài! – Tôi thè lưỡi rồi lách vai thoát khỏi chốt chặn trước mặt, chuyển thật nhanh cho thằng Quý ở cánh trái.

Thằng Quý lần này không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng, nó nhận bóng rồi dắt đến trước mặt thủ môn,

cong chân vờ sút bên phải nhưng lại gạt qua, chỉnh bóng về phía bên trái :

- Viu....! – Bóng bay thành một đường vòng cung nhẹ nhàng, và màn lưới 12A4 lại một lần nữa được tung lên.

- Roét...2- 0 cho 11A1! - Tỷ số được nâng lên ở những phút cuối cùng của trận đấu.

- Hay quá.....!

- Đã quá Pepsi ơi... chu choa.....!

- Lốp bóp.... !

- Thằng số 10 đỉnh quá!

Mọi người trên khán đài vỗ tay không ngớt từ khi đó cho đến lúc kết thúc hiệp hai, sự cố gắng trong vô vọng của 12A4 cũng không giúp họ có cơ hội rút ngắn tỉ số hòng có bàn thắng danh dự. Cuối cùng đành ngậm ngùi chấp nhận thất bại và dùng chân sớm, các đàn anh lớp trên buồn bã bắt tay lớp dưới tại toilet chào sân rồi rời đi :

- Đá hay lắm, cố lên nhé! - Một ông anh vỗ vai tôi.

- Hi! – Tôi quệt mồ hôi cười tươi.

Vậy là trận bóng giữa 11A1 và 12A4 kết thúc với tỉ số 2-0 nghiêng về lớp tôi, khỏi phải nói mọi người mừng cỡ nào, đám trong lớp chạy ủa ra mà tay bắt mặt mừng, có đứa còn cao hứng rủ đi đãi tiệc cả lớp.

- Thằng Nam ghê mậy! - Thằng Xung hơn hử.

- He he, nhưng tao ghi bàn đó nhé! - Thằng Quý nhe răng cười.

Tôi trông Khả Vy cũng mừng, em ấy liên tục cười tươi với tất cả thành viên đội bóng đang nhể nhại mồ hôi, và chìa nước uống đến tận cho từng người. Trông thấy tôi, em ấy khẽ gạt đầu nhoẻn miệng cười rồi quay đi, dĩ nhiên là tôi không được Vy phát cho chai nước nào.

- Của anh nè! - Tiểu Mai bước đến cạnh bên, nàng chìa chai nước lọc ra cho tôi.

- Ừm... khát quá! – Tôi mỉm cười nhận lấy.

- Ủa, em tháo nón ra khi nào thế? – Tôi ngạc nhiên khi thấy nàng xoa tóc dài.

- Hi, hết nắng rồi mà! – Nàng nhún vai đáp rồi hấp háy mắt nhìn tôi. – Hôm nay anh đá hay ghê ha, mọi người bàn tán nhiều lắm!

- Chứ sao, bạn trai em mà lì! – Tôi búng tay cái chóc.

- Nổ vừa thôi, tự cao ghê! - Tiểu Mai lắc đầu tùm tùm rồi chìa balô ra cho tôi.

- Ừm, giờ sao? – Tôi hỏi.

- Thì... em về nhà, còn anh đi ăn mừng với mọi người! – Nàng trả lời, thoáng ngơ ngác vì chính tôi đã đề cập đến chuyện này vào hôm trước.

- Ủa, thế nhé, ngày mai gặp lại! – Tôi gật đầu đáp, chăm chú quan sát thái độ của nàng.

Thế nhưng Tiểu Mai vẫn thản nhiên như không, nàng đợi tôi uống xong chai nước rồi mới tiếp lời :

- Vậy... em về trước nhé, anh đi chơi, rồi chừng nào về nhà thì gọi điện để em biết!

- Ừ, về cẩn thận đấy! – Tôi nói.

Trông Tiểu Mai quay lưng bước đi, tôi đâm mủi lòng, định không chơi trò giữ bí mật nữa, vì tôi biết hẳn là nàng cũng có buồn lòng lúc này đây :

- Này, em! – Tôi gọi giật lại.

- Hở? – Nàng quay lại ngay.

- À.... ở nhà có buồn thì... hay để anh gọi nhỏ Trân qua chơi với em! – Tôi lúng búng nói.

- Hi, không cần đâu, em về đây! - Tiểu Mai nhẹ cười rồi quay đi.

Vậy là tôi chẳng biết sao mà tôi vẫn muốn giữ ý định gây bất ngờ với nàng vào phút chót, đành quay trở lại với tụi bạn :

- Lẹ bây, chia tay chia chân gì mà lâu quá, đi ăn mừng thôi! – Khang mập rủ rê.

- Hi, tiền ăn mọi người tự trả, còn uống nước thì quỹ lớp lo! - Khả Vy cười cười, vậy là em ấy cũng định đi theo tụi tôi.

- Vậy là tốt lắm đó nghen! - Nhỏ Huyền đồng tình.

Bàn bạc một hồi, cả đám quyết định sẽ đi ăn gỏi ốc, sau đó tiện đường quất luôn trái cây trà sữa bên đường. Và khi mọi người lục tục dắt xe ra để tụ tập ăn mừng chiến thắng thì tôi đã âm thầm tách nhóm, lặng lẽ dắt xe theo hướng khác rồi chạy vội về phía cổng sau nhân lúc chưa có ai phát giác về sự vắng mặt của mình trong buổi tiệc mừng công.

Đúng vậy, chiến thắng là chuyện bình thường, hạnh phúc cho người con gái tôi yêu mới là quan trọng nhất.

Hôm nay là ngày 14 tháng 3, là Valentine trắng cơ mà, hi hi!

A sweet White Valentine

Đây có thể là một chương truyện, nhưng phần nhiều là một kỉ niệm được viết lại... để có thể một lần nữa quay trở về với những phút giây vụng dại, thơ ngây của thuở ban đầu. Dành tặng em, người anh yêu mãi!

Valentine trắng, ngày 14 tháng 3 năm 2007...

Hôm ấy, vừa tách khỏi nhóm của băng bọn trong lớp đang đi ăn mừng là tôi phóng xe chạy vội vào Chợ Lớn, gửi đại xe ở một nơi rồi chạy thật nhanh vào khu các cửa hàng hoa lá. Đập vào mắt tôi là một quầy hoa đang trưng bày khá nhiều loại, tôi hỏi ngay:

- Chị ơi, có hoa hồng trắng không chị?

Chị bán hàng nhìn tôi thắc mắc :

- Mùa này ít có hoa hồng trắng lắm em ơi, mà em mua tặng à?

- Dạ....! – Tôi lúng búng đáp.

- Hay em mua hoa hồng đỏ cũng được nè, tặng cũng đẹp lắm! - Chị này đơn đả mời chào.

- Dạ thôi, em cần hoa hồng trắng! – Tôi lắc đầu nói.

- Thế em qua bên kia hỏi thử xem, chỗ đó vừa nhập đợt hoa mới về đó! - Chị bán hàng chỉ tay sang phía đối diện.

- Cảm ơn chị, hi! – Tôi mừng rỡ nói rồi vội chạy sang bên kia.

Trước mắt tôi lúc này là một dãy các loại hoa Lyly, Layon, hồng cúc xanh đỏ tím vàng đủ cả, nhưng tuyệt nhiên không có loại nào gọi là bông hồng trắng.

- Bác ơi... có hoa hồng trắng không bác? – Tôi rầu rầu hỏi.

- Không con ơi, mùa này sao mà có được, xung quanh đây cũng chưa ai bán đâu, bác vừa nhập hàng về từ Đà Lạt nè! – Bác chủ cửa hàng vừa nói vừa nhanh tay bó hoa cho khách.

Đến đây thì tôi đã đâm hốt hoảng, vì quả thật tôi đang rất cần hoa hồng trắng, rất cần là đẳng khác, không có thì hư bột hư đường hết.

- Vậy... bác biết chỗ nào bán nữa không? Tại con đang cần gấp lắm! – Tôi cố bám víu hỏi han.

- Um... gần đây thì chỉ có một đại lý chuyên nhập về từ khắp nơi, nhưng chủ yếu là để kết thành các chậu hoa cảnh chuyên dùng cho nhà hàng, khách sạn thôi, bác không chắc là có hoa hồng trắng không nữa, cũng không chắc là họ bán lẻ cho con hay không! – Bác chủ hàng tiếp lời.

Mừng hóm vì tia hi vọng cuối cùng đã được thắp lên, vì quả thật nếu mà Chợ Lớn đã không có hoa hồng trắng thì khắp Phan Thiết cũng chả đào đâu ra chỗ bán, may thay tự dưng có một đại lý chuyên được khách sạn đặt hoa trưng bày tiệc tùng, tôi vội hỏi :

- Dạ, bác cho con địa chỉ nha bác!
- Con đến số nhà này, gần khúc cầu Dục Thanh, chỗ khu di tích Bác Hồ ấy!
- Cảm ơn bác nhiều!

Cầm địa chỉ đại lí hoa lá trong tay, tôi vội trực chỉ hướng cầu Dục Thanh, vừa đạp xe vừa lầm rầm cầu khẩn cho chỗ này có bán hoa hồng trắng, không có là tôi chỉ còn mỗi đường chết.

- “Ngày này tháng sau mới là ngày của anh, hoa hồng trắng, nhớ nhé! “- Lời Tiểu Mai hôm ấy tôi vẫn còn nhớ như in, và hôm nay lại văng vẳng bên tai tôi rõ mồn một.

Niềm hi vọng cuối cùng của tôi hiện ra ở con đường dọc theo khu di tích Bác, là một căn nhà khang trang với ba tầng lầu màu trắng, và ở mỗi phần hiên của tầng nào cũng đều được trồng nhiều loại hoa màu sắc sặc sỡ, nhìn mà lóa cả mắt.

Tôi dựng xe phía trước rồi lò dò bước vào bên trong, vừa đặt chân vô nhà thì tôi cảm giác như mình đang lạc vào tiên cảnh, xung quanh mình là hoa lá đủ loại các màu sắc, không thiếu một màu nào trong tự nhiên, lại còn thơm phức, nhẹ nhàng mà đầy sức hút. Tôi cứ đứng ngây ra đó mà dòm dáo dác, mắt lia về hướng có những dãy hoa màu trắng, quả nhiên là... có hoa hồng trắng.

- “Đại lý có khác, trời ơi, trời giúp con rồi! “- Tôi mừng thầm nhủ bụng.
- Bạn cần mua gì? - Một giọng con gái ở sau quầy vọng ra.
- À, mình muốn mua... hoa....! – Tôi quay lại đáp và... cứng luôn cả họng.

Trước mắt tôi là Dạ Minh Châu, hoa khôi của trường đang đứng tại quầy hoa, và cũng đang đưa mắt nhìn tôi trân trối.

- Ơ.....!

- Ơ...ơ.....!

Phải mất vài giây sau, khi mà tôi vẫn còn đang há hốc mồm thì Minh Châu đã trở lại với ánh nhìn bực dọc, em ấy hỏi gọn lỏn :

- Muốn gì đây?
- À... mua... mua đồ! – Tôi hoang mang đáp, trong bụng vừa nghĩ thầm.- “Bỏ xù rồi, sao lúc nào không gặp lại nè ngay lúc này thế ! “
- Đồ gì? Nhà này không có bán đồ! – Minh Châu hừ nhạt.

Tôi nhất thời ngớ người ra vì câu nói của em ấy, bèn bối rối nói :

- À... đồ ở đây... tức là hoa ấy mà!
- Hoa gì? Nhà này không có bán hoa! – Minh Châu lạnh lùng đáp.
- Ơ... hoa đây ra nè, ngoài trước còn có biển nhận đặt hoa mà, sao lại không có bán? – Tôi chung hửng.

- Có bán, nhưng không bán lẻ! – Em ấy tiếp lời.
- Thì... mình mua... mua số lượng lớn cũng được! – Tôi đáp bừa, vừa nói vừa nhận ra mình vừa trót leo lên lưng cọt, vì lẽ em ấy bán cho vài chục bó thì tôi chỉ có nước ăn hoa trừ cơm.
- Số lượng lớn là bao nhiêu?
- À... khoảng... khoảng mười đến hai mươi!
- Mua chi dữ vậy?
- À... tặng... mua tặng!
- Tặng gì đến hai mươi bó?

Trời đất, nói thật chứ xưa nay làm quái gì có chủ tiệm nào lại đi hỏi khách hàng hết như cảnh sát tra vấn tội phạm kiểu đó, thế này quả là độc nhất vô nhị. Ấy vậy mà niềm hi vọng cuối cùng của tôi về hoa hồng trắng là đại lý này, và ác nỗi... người bán ở đại lý này lại là Dạ Minh Châu đang mang thâm thù đại hận với tôi. Mà cũng lạ, không lẽ em ấy còn là học sinh mà quản lí nguyên cửa hàng lớn vậy sao kìa?!

Tôi vừa nghe đến hai mươi bó hoa là lạnh cả người, gì chứ vác mớ đó về thì tôi chỉ có nước đem phát chẩn thì họa may mới hết được số hoa khổng lồ đó.

- Gì chứ? Mình đâu có mua...hai mươi bó dữ vậy!
- Chứ hai mươi gì? – Minh Châu nhìn tôi qua khóe mắt.
- Hai mươi... bông thôi à! – Tôi rầu rĩ thú nhận.
- Hừ... loại nào?

Vẻ như trông thấy bộ mặt thảm não nom phát tội của tôi, Minh Châu đâm ra mủi lòng chịu bán, nên vừa được hỏi là loại hoa nào thì tôi mừng rỡ mà trả lời ngay :

- À, hoa hồng trắng đó!

Dè đâu vừa nghe tôi nói xong thì em ấy lập tức nạt ngang :

- Không được, không bán!
- Hà? Cả mớ trên kệ kia! – Tôi chỉ tay lên chỗ đặt hoa hồng trắng.
- Mùa này ít có, chỗ đó là khách sạn người ta đặt rồi, không bán được! – Minh Châu nói tỉnh bơ.

Minh Châu tỉnh bơ, nhưng tôi vừa nghe xong thì hồn vía đã không còn tỉnh táo nữa mà vật vờ trôi đi lều bều vô định.

-!

Trông bộ dạng như thằng nghiện thiếu thuốc của tôi, em ấy bỗng dưng nói :

- Đá bóng cũng hay đấy, nhỉ?

- Ủ...! – Tôi thần thờ đáp bằng quơ, hóa ra lúc nãy em ấy cũng có xem trận bóng vừa rồi của lớp tôi.

- Không về nhà tắm rửa mà vội đi mua luôn à?

- Ủ....!

- Cần gấp lắm à? Tặng ai đấy?

- Ủ.....!

Minh Châu hỏi một đằng, tôi trả lời một nẻo, vì hồn vía đã thoát xác mất rồi, Valentine trắng tôi ngày ngày đợi mong thế là giờ đã tan thành mây khói.

- Để tôi vào hỏi mẹ đã, chứ hoa này khách sạn họ đặt thật rồi! – Minh Châu nói rồi quay vào trong nhà.

Ngồi lại bên ngoài, tôi rầu rĩ quệt mồ hôi, và chẳng mong đợi gì lắm là sẽ mua được loại hoa mình cần, bởi nãy giờ chạy đôn chạy đáo mà chả được cái cóc khô gì.

- “Thôi vậy, về vẽ mấy bông hoa lên giấy trắng, rồi lấy kéo cắt ra xong đem tặng vậy....!” – Tôi bắt đầu tiến nhập vào trạng thái nói nhảm, lòng muông tượng ra cảnh Tiểu Mai thấy tôi đem tặng mớ hoa giấy tào lao và nàng không ngần ngại gì mà treo cổ tôi lên, lơ lửng trước cổng nhà.

Thế nhưng mèo mù vớ cá rán, lơ dờ vớ huy chương, hi vọng vừa tàn lụi thì bỗng chốc lại được thắp lên bởi con nhỏ mà tôi đã trót gieo... thâm thù đại hận.

Ít phút sau, Minh Châu bước ra, sau lưng em ấy là một người phụ nữ trung niên ăn mặc khá sang trọng và quý phái.

- Con mua hoa hồng trắng à? Mùa này ít có lắm, với lại khách sạn họ đặt chỗ bác hết rồi! - Người này nhìn tôi nói.

- Đòi mua hoài đó mẹ! – Minh Châu ở ngoài chen vào.

- Ủ, biết rồi, con nhỏ này! - Người phụ nữ đáp, hóa ra đây là mẹ của Minh Châu.

- Dạ... cô ráng giúp con, con... mang ơn cô! – Tôi làm mặt rầu rĩ nói bằng giọng thê lương hết sức có thể.

- Thôi, cái thằng này sao thế con? Cô bán cho con một bó hoa hồng trắng mười bông, được không? – Bác ấy phì cười.

- Vậy... dạ cảm ơn cô, dạ con cảm ơn! – Tôi ríu rít mừng rỡ như con nít được quà.

Bác ấy nhìn tôi cười lắc đầu rồi dặn Minh Châu :

- Con gói hoa cho bạn đi, mẹ vào trong nấu ăn! - Rồi bác ấy đi lại vô nhà.

Còn lại mỗi tôi và Minh Châu, tôi chỉ biết gãi đầu cười trừ :

- Hi.....!

- Cười gì? Chọn giấy gói màu nào? – Em ấy hỏi gắt gỏng.

- À... màu bạc, nơ thắt màu xanh lá nghen! – Tôi nhún nhường nói trước vẻ bức dọc của Minh Châu, không phải đang nhờ vả thì... nãy giờ tôi tát cấm đầu rồi, hì hì.

Minh Châu không biết những gì tôi đang suy nghĩ, em ấy lảng lạng chọn giấy gói theo yêu cầu của tôi. Có lẽ nhờ em ấy nói một tiếng với mẹ mà tôi mới được mua hoa hồng trắng, vậy nên chả hiểu sao lúc đó, tôi thấy... Minh Châu xinh ời là xinh!

Nhưng tôi chỉ cảm khái được vài giây, vì chỉ ngày sau đó là Minh Châu quay ngoắt lại hỏi tiếp :

- Valentine trắng à?

- Há? – Tôi lại há hốc mồm ra tắc tị.

- Không nói cũng biết, hoa đây! – Em ấy chìa bó hoa hồng trắng cực đẹp đã được gói giấy bạc và nơ màu xanh lá về phía tôi.

- À... cho mình gửi nhé, tí quay lại lấy! – Tôi lúng búng gãi đầu nói, thật vậy, ý định của tôi là về nhà tắm rửa xong mới ghé qua lấy hoa, chứ xách nguyên bó về thì thể nào mẹ tôi cũng hỏi tùm lum, có khi lại bảo con nít yêu đương nhăng nhít mà cấm cửa không cho ra ngoài thì bỏ xừ.

- Máy giờ tới?

- Khoảng... 6 giờ tối!

- Lúc đó tôi đi chơi rồi, sớm hơn đi!

- Vậy... khoảng 5 giờ rưỡi nha!

- Ờ, đem về sợ nhà biết chứ gì, đồ chết nhất!

Minh Châu nói đến đâu thì mắt tôi trở ra đến đấy, quả thực là tôi chả nhận ra cô nàng trước mắt tôi là con nhỏ hậu đậu vụng về hôm nào nữa, mà bây giờ là một con nhỏ vừa đẹp vừa hung, miệng lưỡi bằng gươm hay sao mà nói câu nào là thắt ruột thắt gan câu đó.

- Ủ... cho mình gửi nha, cảm ơn!

- Hừ, không dám! – Minh Châu nguýt dài nhận tiền rồi quay đi.

Giã từ đại lí bán hoa cho khách trong nỗi kinh hoàng tra khảo, tôi xốc lại balô rồi phóng vội xe về nhà, lòng vẫn mừng hú vì may mắn cuối cùng cũng mua được loại hoa mình cần.

- “Hoa hồng trắng đã có, giờ về gọi đặt chỗ, tắm rửa nữa là xong! “

Vừa dắt xe vào nhà, tôi đã nhảy phốc lên phòng mình mà moi hết tất cả số tiền dành dụm từ trước giờ, cộng thêm cả lì xì Tết vào đó :

- Cũng được kha khá, ô kê con gà đen, giờ gọi điện thôi!

Lò dò ra chỗ bàn điện thoại, tôi nhắc máy lên và nhấn số nhà cu Bọt :

- Alô! - Giọng chị Hòa vang lên ở bên kia đầu dây.

- Chị ơi, em Nam nè, cho em gặp anh Hải đi! – Tôi nói.

- Ủ, Nam đợi chút nhé! - Chị Hòa đáp.

Sở dĩ tôi gọi sang nhà cu Bột là vì anh Hải, chồng chị Hòa, tức là ba cu Bột đang làm quản lí nhà hàng ở sảnh trên của khách sạn Đồi Dương đối mặt với bãi biển. Đang áp ống nghe vào tai thì tôi nghe giọng nói lẹp chẹp đầy bánh kẹo của thằng nhóc con trắng bóc :

- Cậu Nam...hả?

- Ờ, Bột đưa máy cho ba đi, để cậu nói chuyện chút! – Tôi phì cười.

- Dạ...! – Cu cậu trả lời.

- A lô, có gì không em? – Anh Hải cầm máy.

- Dạ, bữa nay em nhờ anh....à... cho em một bàn ở nhà hàng nha! – Tôi đề nghị.

- Ủ, tiệc à, bàn mấy người em? Mấy bàn? Đi với lớp hay sao? – Anh Hải hỏi tiếp.

- Dạ... hai người, em với bạn em, bàn nhỏ thôi! – Tôi lí nhí nói.

- Chu cha, sang quá vậy nhóc!

- Suyt... anh đừng nói mẹ em biết nha, không là em như đòn đó, em có tiền để dành mà, chỉ nhờ anh cho em đặt một bàn nhìn ra hướng biển thôi!

- Ủ, ha ha, thằng nhóc, còn nhỏ mà ghê thế!

- Dạ... mà anh đừng nói cho chị Hòa nha, không là mẹ em cũng biết luôn đấy!

- Được rồi, vậy khoảng mấy giờ hả em?

- Tầm 7 giờ tối được không anh?

- Ừm, vậy 7 giờ tối em lên lầu 3 của khách sạn Đồi Dương, hỏi tiếp tân nói bàn đặt trước là có, vậy lấy tên em nhé?

- Dạ, cảm ơn anh, hi hi!

- Thằng nhóc mới bây lớn mà ghê thật, hện hò chứ gì, hể !

- Hi, anh cứ thế!

Rồi tôi cúp máy, vậy là xong xuôi, đầu đã vào đó, việc còn lại chỉ là tắm rửa sửa sang trước khi bước ra đường, he he!

Nói là làm liền, tôi chạy tọt vô nhà tắm, quăng bộ đồ cầu thủ vào máy giặt rồi vặn vòi sen, bắt đầu công cuộc “tẩy trần “. Chỉ ít phút sau là tôi đã thơm tho sáng láng bước ra, và phóng lên phòng thay đồ.

Chọn một cái áo pull, rồi một cái sơ mi khoác ngoài, xỏ quần thật nhanh vào, nhét tiền đầy đủ đầu ra đó, tôi lật đặt đứng trước gương :

- Ố dè... ! – Xoay đi xoay lại, tôi chỉnh trang tóc tai cho thật đàng hoàng.

Và tự dung nổi hứng bất tử, tôi lôi chai keo vuốt tóc trong phòng ra mà bắt đầu tạo mẫu. Thế nhưng với mái tóc bản chất bông bênh của tôi thì có vuốt nhiều keo cách mấy cũng đâm ra xẹp xuống thành một mớ bù nhùi bóng bẩy, cuối cùng tôi đành phải... ngậm ngùi tắm lại một lần nữa cho đầu sạch hết chất keo trời đánh thánh đâm đang dính trên tóc.

- Thằng Nam tắm gì mà lấm thế? Nhanh ra cho mẹ giặt đồ! - Mẹ tôi gắt lên.

- Dạ...dạ...! – Tôi hoảng vía bước ra ngoài, không dám điệu đàng chải đầu nữa.

Ít phút sau, khi tôi đang khoác sơ mi vào người thì lại nghe tiếng mẹ tôi vọng lên từ dưới nhà :

- Mày nhét kẹo trong túi quần rồi bỏ vào máy giặt luôn à, thằng này!

- Ấy da.....!

Quên mất, đúng là khi nãy lúc đá banh, tôi có nhét mớ kẹo Dynamite còn dư vào túi, vậy mà vừa về nhà đã ném luôn vô máy giặt.

- Hi, con quên, mẹ để con lấy ra! – Tôi vừa móc mớ kẹo trong túi quần ra và cho vào túi áo mình, vừa cười cầu tài với mẹ.

- Lại đi chơi đấy à? - Mẹ tôi nheo mắt.

- Dạ, còn đi ăn mừng thắng trận ấy mà!

Nói xong rồi tôi vội dắt xe lĩnh ra ngoài như sợ đứng xó rợ hoài sẽ bị mẹ đổi ý bắt ở nhà thì khổ, nhanh chóng đào thoát ra phía cổng. Thế nhưng tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, tôi còn chưa kịp kéo cổng lại thì bé Trân đã đi học về.

- Woa... đi đâu mà sửa soạn quá vậy anh? – Con bé tròn mắt nhìn tôi.

- He he, bí mật! – Tôi gãi đầu cười lấy lệ.

- Xạo, Valentine trắng chứ gì, hi hi! – Trân hấp háy mắt lém lỉnh.

- Uầy....! – Tôi đâm ra cụt hứng.

- Hoa hồng trắng đâu? Quà cáp đâu nữa? – Trân nhìn hết một lượt từ đầu đến chân tôi rồi hỏi.

- Hả? Cần gì... mấy thứ đó? – Tôi vờ bối rối.

- Ờ, tí chị Mai giận thì đừng bảo tại sao nha, thôi em đi vô à! – Con bé nhún vai rồi dắt xe vô nhà, mặc tôi đứng tần ngần bên cửa.

Thây kệ, mình chuẩn bị đâu ra đó hết rồi, quà cáp gì nữa chứ, Tiểu Mai chỉ nhắc hoa hồng trắng thôi mà, nào có thứ nào khác nữa đâu!

Nghĩ bụng vậy nên tôi đạp xe hướng về nhà Minh Châu để lấy bó hoa của mình.

- Ai đây? – Trông thấy tôi, Minh Châu hỏi.

- Thì... mình nè, nãy gửi bó hoa hồng trắng đó! – Tôi ngắc ngư.

- Nãy nhìn dơ hầy, đâu có sạch sẽ vậy! – Em ấy cười lạnh, nhưng tay vẫn chìa bó hoa ra cho tôi.
- Hi, nãy mới đá banh mà, cảm ơn nha! – Tôi gật đầu nói.
- Hứ! – Minh Châu hừ nhạt rồi nói tiếp. – Valentine trắng gì tặng có nhiều đây thôi sao?
- HẢ? – Tôi lại dần mặt ra, vì hồng dè Minh Châu hỏi một câu giống y như Trần vừa hỏi.
- Ha ha, đúng là con trai! – Em ấy phá ra cười khanh khách.
- Chứ... tặng thêm gì nữa vậy? – Tôi thắc mắc.
- Tôi không biết! – Em ấy nhún vai đáp gọn lỏn rồi quay vào trong nhà, kệ xác tôi đang dần mặt ra.

Thú thật là dù trong tay đang ôm bó hoa hồng trắng rồi nhưng giờ đây tôi đã bắt đầu hoang mang tự hỏi rằng, Valentine trắng thì còn phải tặng thêm gì nữa đây??!!

Tạm gác qua một bên nỗi hoang mang về chuyện Valentine trắng ngoài tặng hoa hồng trắng ra thì còn phải tặng thêm gì nữa, tôi cho bó hoa vào giỏ xe rồi đạp sang hướng đường Tuyên Quang, nơi có nhà của Tiểu Mai.

- “Giờ này không biết em có đang giận anh không nhỉ, hi hi!” – Tôi cười cười.

Kế hoạch của đêm Valentine 14 tháng 3 hôm nay mà tôi đã dự trù từ lâu sẽ là như vậy, đầu tiên tôi sẽ bắt ngõ đến nhà và tặng hoa cho Tiểu Mai, sau đó tôi sẽ chở nàng trên cung đường biển lãng mạn để đến nhà hàng nơi tôi vừa đặt bàn trước. Và hai đứa sẽ dùng bữa tối bên cạnh ánh nến lung linh, và nhìn ra một vùng rộng lớn của biển Đông Dương ở ngay trước mắt, rồi tôi sẽ đàn cho nàng nghe bài hát mình tập hôm giờ. Sau đó thì hai đứa đi dạo một chút, rồi tôi sẽ đưa nàng về tận nhà.

Ôi... lãng mạn lắm thay, tình tứ lắm thay.....!

Nghĩ đến đâu thì tôi mừng rơn đến đấy, cái mặt cứ ngửa lên trời mà cười hênh hếch mặc dù đang chạy xe ngoài phố, và hứ vĩa thay... là khi tôi đang chạy giữa chừng thì đột ngột thấy ở phía bên kia đường là Khả Vy và bọn Khang mập cũng đang chạy theo hướng ngược lại :

- Ôi cái đêch.....! – Tôi vội phóng xe lên lề mà dừng hẳn, mặt ngó vô trong tránh nhìn ra ngoài để khỏi bị nhận diện.

Đợi cho đám bạn đi hẳn rồi thì tôi mới dám chạy xe tiếp, hên thật, lỡ bị bắt gặp trong cái bộ dạng như Việt kiều về nước hỏi vợ thế này thì tôi chỉ có nước đâm đầu xuống đất mà độn thổ cho đỡ nhục.

Ngôi nhà có cánh cổng màu đen với hương hoa sữa quen thuộc hiện ra trước mắt, đèn trong nhà đang sáng và cửa khóa bên trong, tức là Tiểu Mai đang có nhà, tôi dừng xe lại và nhìn đồng hồ, mới hơn 6 giờ tối một chút, hầy còn sớm chán.

Vừa lẩm bầm một mình, tôi vừa bắt đầu... bình tĩnh mà run.

- “Bình tĩnh nào, bình tĩnh.....phiu.....!” – Tôi hít hà lấy hơi.

Giấu bó hoa sau lưng mình, tôi đưa tay nhấn chuông cổng :

- Kính coong....!

Tiếng chuông cửa vang lên, ngân dài ... run rẩy hết như tôi lúc này vậy, đang lẩy bẩy bủn rủn cả tay chân.

Ít phút sau, có tiếng dép loạt soạt từ trong nhà đi ra, và giọng nói nhẹ nhàng đã mê đắm tôi suốt thời gian qua vang lên :

- Ai vậy?

Tôi không trả lời, vì sợ... bị lộ, đành đưa tay nhấn chuông cửa một lần nữa, dù biết là sẽ gây ra đại họa chưa biết chừng :

- Kính coong....!

- Nghe rồi, ai vậy? - Tiểu Mai vừa hỏi vừa lạch cạch mở cổng.

Trước mắt nàng lúc này là một thằng con trai quần áo chỉnh tề, đầu tóc bảnh bao đang đứng chấp tay sau lưng, gương mặt nửa cười... nửa run.

- Anh... gì vậy? - Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi.

- À... đến nhà em chứ gì nữa! – Tôi bối rối đáp.

- Sao anh bảo đi ăn mừng với bạn mà? – Nàng thắc mắc hỏi, vẻ như lại càng ngạc nhiên hơn khi xung quanh tôi chả có thằng bạn nào cả.

Lấy hết cam đảm và dùng hết bình tĩnh, tôi cố cười thật tự tin và nhã nhặn :

- Ủ thì ăn mừng, nhưng hai đứa mình thôi!

- Em không hiểu! - Tiểu Mai nghiêng mái đầu, mũi héch lên giữa đôi gò má thanh tú.

Không trả lời nàng, tôi bước thật nhanh đến gần và thì thầm vào tai nàng:

- Mừng Valentine trắng em nè!

Rồi tôi chìa bó hoa hồng trắng được gói giấy bạc với nơ thắt màu xanh lá cây ra, mỉm cười nhìn Tiểu Mai đang sững sờ vì quá bất ngờ.

-!

- Hi.....! – Tôi gãi đầu cười trừ.

Trước cổng nhà hôm ấy, tôi bối rối chìa bó hoa hồng màu trắng về phía người con gái tôi yêu, gió nhẹ đưa cây lá xào xạc của một hoàng hôn tĩnh lặng, tràn đầy hạnh phúc.

Tiểu Mai cắn môi ngại ngùng nhìn tôi đang lúng búng cười, rồi nàng đưa tay nhận lấy bó hoa :

- Ôi..., em còn tưởng anh quên rồi!

- Quên sao được chứ! – Tôi mỉm cười đáp.

- Hi, anh... dắt xe vào đi!

- Ừ.....!

Tôi lúng búng dắt xe vào nhà, lòng thấy hơi có chút gì đó hụt hẫng vì những tưởng Tiểu Mai sẽ mừng vui đến phát khóc mà nhảy xổ vào ôm chầm lấy tôi chứ.

Nhưng tôi đã lầm, bởi khi tôi dắt xe vào cổng, bước ngang qua thì Tiểu Mai đã khẽ khàng nhón chân và đặt một nụ hôn nhẹ nhàng vào má tôi.

- Hi.....! - Tiểu Mai mỉm cười xinh như hoa như ngọc. - Cảm ơn anh!

-!

Khỏi phải nói, tôi hóa đá luôn tại chỗ, chết đứng ra vì thần tình ngây dại, hóa ra Tiểu Mai bất ngờ vì tôi một, tôi bất ngờ vì nàng đến mười, tôi tặng hoa, nàng tặng tôi một nụ hôn hững hờ nhưng mà đầy quyến rũ.

Khi đã trấn tĩnh lại rồi, tôi dắt xe vào nhà mà vẫn còn thấy Tiểu Mai đang tủm tỉm cười, gò má nàng thoáng ửng hồng xen giữa màu da trắng như ngọc.

- Hi!

- Cười gì...? – Tôi bối rối.

- Không có gì, giờ mình đi đâu? - Tiểu Mai khúc khích.

- À... đi ăn mừng, nói rồi mà! – Tôi đáp.

- Ở đâu cơ? – Nàng thắc mắc, tay vẫn ôm bó hoa của tôi.

- Bí mật, he he, một chỗ tuyệt lắm! – Tôi cười cười.

- Vậy anh đợi em chút ha, em cắm hoa vào bình rồi chỉnh trang một chút!

- Ừ, trang điểm đẹp đẹp vào đấy!

Không dè đáp lại câu nói đùa của tôi là Tiểu Mai cười lạnh :

- Hi, là anh muốn đẩy nhé!

Rồi nàng bước lên cầu thang, tôi gãi đầu ngơ ngác và ngồi xuống ghế, lòng tự hỏi tí nữa lại có chuyện gì đây. Vừa đợi nàng vừa lẩm nhẩm mấy hợp âm Guitar trong đầu mà tôi không để ý thời gian đã trôi qua đến gần 30 phút.

- “Quái, lâu dữ ta! “ – Tôi nghĩ thầm trong bụng.

Nhưng ít phút sau thì tôi đã biết lí do tại sao lại phải đợi lâu đến như vậy, đó là khi Tiểu Mai bước xuống cầu thang, lúc tôi đang chuẩn bị gạt gù lẫn ra ngủ đến nơi.

- Anh, đi thôi! – Nàng khẽ đập vai tôi.

- Hây dà... sửa soạn gì mà.... Hơ.....!

Tôi quay lại, và chỉ thốt ra được đến đó rồi há hốc mồm ra vì ngây dại trước người con gái đang đứng cạnh lúc này, nghe tim mình ngừng đập vì ngạt thở.

Tôi nói đùa là nàng sửa soạn đẹp để một chút vì bình thường Tiểu Mai vốn dĩ đã xinh đẹp hơn người rồi, thế mà không ngờ hôm nay nàng đẹp quá thể, xinh đẹp không bút mực nào tả xiết, hết như cửu thiên tiên tử lạc xuống phàm trần vậy. Gương mặt thanh tú hôm nay được trang điểm rất kiều kỳ, hàng mi dài cong vút hiển hiện bên trên đôi mắt lạnh lùng nhưng giàu tình cảm, mũi cao dọc dừa bên cạnh đôi gò má hồng phớt kiều hãnh, làn môi xinh đỏ hồng, nước da trắng như tuyết được điểm xuyết thêm ở phần cổ là sợi dây chuyền màu bạc lấp lánh. Bộ áo váy trắng hồng quý phái nhưng cũng cách điệu không kém, ôm vừa dáng ngọc thanh mảnh dịu dàng. Và hơn hết nữa, hôm nay Tiểu Mai không cột tóc xoắn hờ mà nàng để suôn dài, bên trên có đính một chiếc kẹp tóc màu bạc có hình dạng chiếc nơ thon dài như các nữ tư tế ở đền thờ thần tại Nhật Bản.

Vẻ đẹp này, vừa ma mị vừa huyền hoặc, vừa quý phái lại vừa thánh thiện, khiến người khác nảy sinh cảm giác vừa yêu mến vừa ngưỡng mộ.

- Hi! - Tiểu Mai môi hồng ánh lên, tủm tỉm cười nhìn tôi đang đờ người ra vì ngây dại.

Mất mấy giây há mồm đớp không khí, tôi ngáp ngáp cố ngậm miệng lại :

- Em... đẹp quá!

- Tiểu nữ cảm ơn! – Nàng khúc khích.

- Thật đấy...! – Tôi thở phập phồng.

- Đi thôi, chàng! – Tiểu Mai đập vai tôi. - Cứ khen mãi vậy, ngại đấy!

- À... ừ...!

Tôi vội vã gật đầu rồi bước chân ra phía cổng, vừa đi vừa nghĩ Tiểu Mai xinh đẹp quá thể, đi cạnh thằng bạn như tôi, càng nhìn càng thấy tôi lù lù, thật là... ảm ức. Thế này thì phải chạy Lamborghini, hay tẹt tẹt cũng là Audi mới rước nàng được, chứ con xe đạp cùi mía này thì...

Hức....!

Tiểu Mai khóa cổng nhà lại rồi ngồi lên yên sau xe tôi, nàng ngồi một bên, tay còn lại vịn khế vào hông tôi :

- Mình đi đâu vậy anh?

- À....hả? – Tôi vẫn còn thần hồn điên đảo.

- Em hỏi giờ mình đi đâu vậy? – Nàng nhắc lại.

- À... cứ để anh chở đi! – Tôi đáp.

Cung đường biển quen thuộc chạy dài ra mãi đến Đồi Dương, mọi khi tôi trông nó dài quá chừng mà hôm nay cảm giác như ngắn ngủn. Hay phải chăng vì được chở người đẹp sau lưng, nên tôi chỉ muốn đường đi dài ra mãi mãi?

Dọc đường, tôi đâm ra nửa hãnh diện, nửa hơi bị khó chịu vì mấy đứa con trai chạy kế bên, nít ranh có, cùng tuổi có, người lớn cũng có, ai cũng nhìn đắm đắm Tiểu Mai, như thể lần đầu tiên được thấy người đẹp vậy. Thành thử ra, lúc thì tôi chạy nhanh lên để thoát khỏi họ, lúc thì chạy chậm lại để họ lỡ đà bỏ đi luôn.

Tiểu Mai nhận thấy sự lạ đó, nàng cười cười hỏi tôi :

- Anh sao thế?
- Tụi nó... nhìn kia! – Tôi khó chịu đáp.
- Kệ chứ! – Nàng nói tỉnh như không.
- Uầy...!

Xuống đến biển Đồi Dương, tôi không chạy thẳng mà quẹo phải rồi cứ thế mà chạy vô luôn sảnh ngoài rộng lớn của khách sạn Đồi Dương. Người bảo vệ thấy hai đứa tôi thì hơi ngần ngừ, bởi lẽ chắc nguyên bài giữ xe toàn xe con xe máy, chỉ mỗi tôi là cho chiếc xe đạp đi vào.

- Gì vậy, anh? - Tiểu Mai thắc mắc.
- Cứ đi theo anh! – Tôi mỉm cười trấn an nàng rồi kéo tay đi thẳng vào trong.

Đi thang máy lên đến tầng 3, nơi có sảnh thượng nhô ra bên ngoài bờ biển được dùng làm nhà hàng thì tôi hỏi chị tiếp tân :

- Bàn của Trí Nam đặt trước ở đâu vậy chị?
- À, em đi theo chị!

Tôi nắm tay Tiểu Mai đi theo chị tiếp tân, chốc sau thì hai đứa được dẫn đến một chiếc bàn tròn có để sẵn biển tên của tôi, và ở cạnh cửa sổ, chỉ cần nhìn ra là có thể bao trọn tầm mắt một vùng biển đêm lấp lánh. Nhà hàng hôm nay vắng khách, khi tụi tôi bước vào thì chỉ có một gia đình đang dùng bữa.

- Ngồi đi em! – Tôi kéo ghế ra mời Tiểu Mai.

Vẻ như vẫn chưa hết ngạc nhiên, Tiểu Mai tròn mắt nhìn tôi như thể lâu quá rồi mới gặp. Nhưng tôi vẫn làm bộ thản nhiên như không, cầm lấy hai thực đơn trên bàn :

- Em gọi món đi, rồi nói sau!

Hai phần bít tết đúng nghĩa được gọi ra, và... kèm theo món cacao nóng, vì Tiểu Mai khước từ chai Sting dâu của tôi, nàng cho rằng ra nhà hàng mà gọi nước ngọt thì hơi kì cục. Và tôi cũng từ chối luôn cái vụ ông bồi bàn cứ đứng cạnh chờ xem tụi tôi có gọi món nữa không, dù thật ra tôi biết ông này đang nhìn Tiểu Mai chăm chú.

Khi người bồi bàn quay đi thì Tiểu Mai mới thì thầm hỏi tôi :

- Anh sang quá vậy, em không ngờ đó!
- Ủa? Anh tưởng em ở Nhật thì đi nhà hàng thường xuyên chứ! – Tôi thắc mắc.

- Thì cũng có, nhưng là đi với gia đình, chứ học sinh ai lại vào nơi này, đắt lắm! – Nàng tiếp lời.
- Không sao, lần đầu thì anh tới đây cũng là đi với ba mẹ thôi, đây là lần hai. Em yên tâm đi, còn nhớ cu Bột chứ?
- Ủa, cháu anh, tròn lẳn, trắng bóc, dễ thương, hi!
- Ba của nó là người quen nhà anh, hiện đang quản lí nhà hàng này nè, tụi mình được giảm giá một nửa lận!
- Ra vậy, em còn tưởng anh vừa trúng số chứ, hi hi!

Thật tình là tôi đang dóc tổ với Tiểu Mai, bởi làm gì có chuyện giảm giá một nửa ở đây, tôi chỉ nhờ anh Hải vụ đặt bàn thôi, chứ tiền thì tôi tự móc tiết kiệm ra hơn cả năm nay, cộng thêm tiền lì xì Tết cũng được kha khá. Coi như xong bữa này là đi tong đôi giày thể thao hàng hiệu tôi định mua, nhưng cũng không là gì, miễn Tiểu Mai vui là được.

- Mà sao anh tìm mua được hoa hồng trắng hay thế? Hôm trước em đi chợ, cũng tìm mua về cắm hoa mà có thấy đâu? - Tiểu Mai thắc mắc.
- Ôi xời, chuyện nhỏ, anh mà đã làm là ra ngô ra khoai! – Tôi phát tay, cố xóa đi hình ảnh bị con nhỏ Minh Châu ăn hiếp nguyên buổi chiều.
- Sao anh không nói cho em biết trước?
- Ủa, phải bí mật vậy mới vui chứ, đúng không?
- Em tưởng anh quên, ngồi rầu rầu ở nhà, hi!
- Yên tâm, ngày quan trọng sao mà quên được, em cứ khéo lo!
- Hi, mà anh đi thế này, bạn bè có nói gì không?
- Tụi nó biết đâu mà nói, anh lén đi mà!
- Rồi mai lên trường tính sao?
- Chuyện gì của ngày mai, thì để mai tính, hén?! Đồ ăn ra rồi kìa!

Thức ăn được dọn ra trên bàn, hai đĩa bít tết đúng kiểu phương Tây, và bàn ăn lúc này hệt như trong phim tình cảm, vừa ấm cúng, vừa lãng mạn với lẵng hoa ở giữa và ánh nến cạnh bên. Ít phút sau, tôi được đích thân Tiểu Mai cắt dùm món bít tết cho mình, vì chả hiểu sao tôi cứ lóng nga lóng ngóng :

- Thôi, để anh cầm lên ngoạm cho rồi!
- Nói bậy, nè, anh cầm dao tay phải, nĩa tay trái, cắt phải theo đường cơ của mẫu thịt!
- Ế ế, có nhà hàng có Piano với Guitar nữa kìa em!
- Ăn đi rồi tính!

Đĩa bít tết khá nhỏ, tôi ăn một miếng đã gần hết, nhìn sang Tiểu Mai thì thấy nàng ăn ít như

mèo, vẫn nhẹ nhàng quý phái, cho từng miếng nhỏ vào miệng, nhìn môi hồng nhỏ xinh mà tôi chỉ muốn... cắn một cái.

- Anh là hay nhìn lén lắm nhé! - Tiểu Mai bất chợt mỉm cười.
- Có đâu....! – Tôi đánh trống lảng rồi vội trở qua chuyện khác.
- Mà nè, em thấy nhà hàng này ra sao? Được không?
- Cũng được, món ăn bình thường, nhưng phong cảnh thì rất đẹp!
- Ủ, nhà anh cũng thích chỗ này lắm, hồi trước ba mẹ anh cũng ngồi ở bàn này nè!
- Còn anh thì ngồi đâu?

Tôi gãi đầu cười thú nhận :

- Anh với ông anh ăn mới có một chút thì rượt nhau chạy giỡn chí chóe rồi, ngồi gì được, lúc đó còn nhỏ mà. Với lại hồi đó.....

Cứ thế, Tiểu Mai tựa cằm âu yếm nhìn tôi và lắng nghe chuyện ấu thơ của tôi, từ vụ giả chữ kí làm nàng cười ngật nghẻo, hay đến vụ tôi đi chơi về bị đòn, cố mặc thêm hai ba lớp quần vô, đủ thứ chuyện trên đời, mà chuyện nào tôi kể cũng làm Tiểu Mai thích thú. Nhìn gương mặt xinh đẹp bằng sương nguyệt lạnh ngày nào đang kề cận mình, tôi cảm thấy tim như ngừng đập, và chỉ muốn những lúc như thế này sẽ luôn kéo dài ra vô tận.

- Còn em thì sao? Lúc nhỏ hay chơi những gì? – Tôi hỏi khi món cacao nóng được dọn ra.
- Em... cũng không chơi nhiều, toàn học mà! - Tiểu Mai thoáng cười buồn, nàng nhẹ đáp.
- Ủ....! – Tôi sực tỉnh vì biết mình vừa hớ mồm.
- Nhưng nói chung cũng vui, có lần em đang tập đàn thì thấy ba lấp ló sau vườn, ba bảo này... con gái, nhảy xuống ba bế cho!
- Rồi sao nữa?
- Em mới hỏi là đang học, mẹ biết thì la em mất. Thế là ba bảo kệ, rồi em cũng được ba nhắc xuống, lúc đó em mới hơn 9 tuổi thôi. Hôm ấy hai cha con đi chơi công viên, tàu lượn, gấp thú bông, rồi ba đãi em một bữa sushi hoành tráng. Ôi vui lắm, nhưng về nhà thì cả hai bị mẹ mắng, hi hi!
- Uầy... mẹ em dữ lắm à?
- Không dữ, nhưng nghiêm lắm, ba em nể mẹ một phép, hi! Rồi ba mới nói như này... “đi chơi chút cũng bị mắng, em dữ quá, chắc anh bỏ đi thôi “! Thế là mẹ giận ba, báo hại ba năn nỉ suốt mấy ngày sau đó, em thì chẳng dám nói gì, chỉ mong ba... thỉnh thoảng lại về thăm để em được đi chơi tiếp, mẹ giận cũng được, hi!

Gió biển thổi qua cửa sổ làm những ánh nến chập chờn từng nhịp, hai đứa vừa nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại bật cười, tiếng cười Tiểu Mai trong trẻo theo gió bay ra mãi bên ngoài biển đêm, xuyên qua những hàng dương bên dưới.

- Anh hát tặng em một bài nhé! – Tôi đứng dậy.

- Ủa! – Nàng âu yếm gật đầu.

Nhà hàng khá vắng, khi tôi lên trên sân khấu, tay với lấy cây đàn, đưa mắt nhìn xuống thì ngoài Tiểu Mai đang từ dưới trông lên ra thì chỉ có vài người nữa đang ngồi ở bàn bên kia.

Không biết là do trời xui đất khiến hay do ngẫu nhiên mà tôi lại tập sẵn bài hát “You're beautiful” của James Blunt ở nhà, trùng hợp thay tối nay Tiểu Mai lại xinh đẹp quá sức tưởng tượng, thế nên tôi chỉ biết nói rằng... You're beautiful, my love!

Cuộc sống của anh rất tuyệt vời....

Tình yêu đời anh đã quá đổi tươi đẹp...

Nhưng anh đã gặp một thiên thần... gặp một nụ cười.....

Tôi cất lên lời hát, cất lên tiếng đàn, không để ý gì đến chung quanh mà chỉ nhìn vào Tiểu Mai, ánh nhìn chúng tôi chạm vào nhau, như muốn nói rằng.... Tiểu Mai ạ, anh biết đàn là nhờ em, em dạy anh cảm âm, dạy anh lễ nghĩa, dạy anh ngoại ngữ, dạy nhiều điều anh chưa biết... những gì mà người khác gọi anh bằng từ đa tài, anh dành tặng điều đó cho em. Nếu không gặp em, anh mãi mãi sẽ không biết thế nào là hát tình ca, mãi mãi không biết phải nói với ai rằng, ý nghĩa chân phương nhất của You're beautiful nghĩa là.... Em rất đẹp, em yêu!

You're beautiful....

You're beautiful... It's true....

Em rất đẹp, em ạ....

Em rất đẹp, đó là sự thật.... Em hẳn là một thiên thần với nụ cười trên môi...

Và anh sẽ đắm say với sự thật đó rằng... mình mãi mãi bên nhau....

So it's time to face the truth... I will always be with you.....

Lắc đầu một vài tiếng vỗ tay từ bên dưới, vài ánh nhìn tán phục, nhưng với tôi, chỉ có ánh nhìn từ nữ nhân xinh đẹp váy hồng bên dưới là làm tôi mê đắm. Ánh mắt hạnh phúc, hãnh diện của nàng ngày ấy, tôi mãi mãi không bao giờ quên được, ấm áp trong tiết lạnh....!

Nếu là tỏ tình, nếu là khen một ai đó, thì You're Beautiful sẽ là một bản nhạc hợp nhất, và hay nhất mọi thời đại, tôi khẳng định như thế! Lãng mạn và thả hồn, đó là tất cả những gì mà bài hát ấy làm nên mà ngày nay, hiếm bài hát nào có được như thế. Giai điệu rất đổi chân phương, thành thật và đầy khát khao.....

Tôi nắm tay Tiểu Mai đi dạo trên lối đi khuất sau hàng dương cao vút, nàng khẽ siết tay tôi và nhẹ nép vào :

- Anh đàn khá rồi đó!

- Ủ, em dạy mà, với cả không thì phí đi Lakewood sao?!

Tôi thoáng nhớ lại những ngày ở nhà tập bản You're Beautiful với cây Lakewood của Tiểu Mai,

càng tập tập thấy hứng thú.

- Em thích bài hát này lắm, dịp nào đó anh lại hát cho em nghe, nhé?

- Ừa, chỉ cần em thích, anh hát trăm ngàn lần cũng được!

- Hi, nhưng sao anh đổi câu cuối lại vậy? Em nhớ đó là “But it's time to face the truth, I will never be with you “mà!

- Uầy, nếu là như vậy thì anh sẽ mãi không bao giờ được cạnh em hay sao chứ? Nên anh mới đổi thành “So it's time to face the truth, I will always be with you “!

-!

- Sao thế? Em thích bản gốc hơn à?

Tiểu Mai nhẹ lắc đầu, nàng phụng phịu :

- Không, em thích anh đổi như vậy lắm, lúc anh vừa hát câu đầu, em hơi sợ vì biết trước câu cuối, nhưng anh làm em bất ngờ ghê. Hôm nay anh làm em bất ngờ những ba lần đấy!

- Hi, ngày đặc biệt mà! – Tôi cười, tay choàng qua vai Tiểu Mai.

- Dù gì đi nữa, em vẫn là người ủng hộ anh, big fan, hi! – Nàng hấp háy mắt.

- Ừm, anh cũng vậy!

Hai đưa dạo bộ giữa rừng dương, buổi đêm gần biển mát lạnh, gió trong lành thổi từng đợt nhẹ nhàng của tiết xuân, Tiểu Mai đi cạnh tôi, thỉnh thoảng tôi để nàng đi trước mình vài bước chân. Lặng nhìn nàng từ phía sau, tôi yêu lắm mái tóc đen dài cùng chiếc nơ trắng điểm trên ấy, yêu dáng người thanh mảnh, yêu nét cười như hoa như ngọc khi nàng quay lại :

- Anh đi chậm quá vậy, ông già?

- Ừ, đi chậm để ngắm em!

- Vô duyên!

- Hi hi!

Thầm nhớ lại phải trải qua biết bao khó khăn, biết bao ngộ nhận, và qua nhiều cơn mưa buồn bã nơi phố biển, hai đứa mới đến được với nhau, chắc có lẽ trên đời này không gì có thể chia cắt hai đứa được nữa. Ừ, không gì có thể cả!

- Mình ra biển chơi đi anh! - Tiểu Mai đề nghị.

- Uầy, giờ ra thì lạnh lắm đó, mình đi dạo loanh quanh trên đây được rồi!

Đáp lại vẻ sững sốt của tôi là Tiểu Mai nhoẻn miệng cười :

- Không phải anh từng nói muốn thấy Dejavu hay sao?

- Nhưng... tối thui thế này thì... là sao??

Nàng chỉ lặng yên và kéo tay tôi, dọc hết lối đi thấp thoáng ánh đèn vàng, xuyên qua rừng dương, đến khi bên tai hai đứa là tiếng sóng biển vỗ rì rào, từng làn gió nhẹ đưa hương hoa quen thuộc của Tiểu Mai miên man trên từng những gì tôi có thể cảm nhận.

- Hi, giấc mơ của anh là đây rồi, đúng không? - Tiểu Mai dang hai cánh tay như giới thiệu, rồi nàng quay lại nhìn tôi, mỉm cười ma mị.

Nhìn qua mái tóc Tiểu Mai, trước mắt tôi là mặt biển đêm rộng lớn, và ngoài khơi xa nơi đường chân trời có những ánh đèn đủ màu sắc từ các tàu thuyền đánh cá đêm, lấp lánh li ti sức sống. Một màu đen huyền bí, được điểm xuyết thêm những màu sắc khác sáng bừng lên, và bãi biển, gió nhẹ, ánh đèn vàng vọt, đúng vậy, đó là giấc mơ từ kiếp trước của tôi, là Dejavu!

Khẽ kéo Tiểu Mai lại gần, tôi cười hỏi :

- Em nè, em cũng từng mơ thế này à?

-Ừa, hồi nghe anh nói là em đã biết rồi!

- Hi, anh cứ tưởng là suốt đời này sẽ không biết phải hỏi ai về giấc mơ, về khung cảnh này chứ!

- Giờ anh biết rồi đó thôi!

-Ừ, em là nhất mà!

- Giỏi nịnh lắm, hi hi!

Hai đứa ngồi trên bờ cát, Tiểu Mai khẽ tựa người vào vai tôi và nhìn mông lung ra phía biển, đôi lúc nàng đưa tay vuốt tóc mai, tôi trông nàng lại càng đẹp hơn nữa. Một nét đẹp mỏng manh dễ vỡ mà tôi xem như cành vàng lá ngọc, lại càng muốn bảo vệ, chở che nàng hơn nữa.

- Có lạnh không? – Tôi âu yếm hỏi.

- Không, anh lạnh à? - Tiểu Mai nhướn mắt nhìn tôi.

- Cũng không, hi !

- Lạnh thì nói ngen chàng, đừng như hồi Noel năm trước, hi!

- Bậy, lúc đó là em xúi anh ăn kem chứ bộ!

- Thì ai bảo anh nghe lời em làm gì!

- Hơ, không nghe thì sao cưa đổ được nàng chứ!

Tiểu Mai lắc đầu cười, rồi nàng đập vai tôi nũng nịu :

- Ngốc ạ, em yêu anh từ cái nhìn đầu tiên rồi!

-!

-!

- Anh nè, sau này dẫn em đi chơi nhiều hơn nhé?

- Ủ, nếu em muốn!
- Hứa đi!
- Ủ, anh hứa với em!
- Hi!

Tiểu Mai lại càng nép sát vào người tôi hơn, quả thật là biển đêm lúc này đã có hơi lạnh, gió thổi từng đợt, vẫn dịu nhẹ nhưng như thấm đẫm hơi sương. Bầu trời thỉnh thoảng không cao vợi với ngàn sao lấp lánh, từng đợt sóng vỗ rì rào, vào bờ rồi lại đi ra, tràn lên rồi lại kéo xuống.

Bất giác lúc này, tôi chợt nhớ lời bé Trân và Minh Châu, rằng hình như tôi còn thiếu tặng quà hay sao ấy, hoa thì đã có rồi, Valentine trắng thì tặng hoa trắng. Không lẽ giờ phải tặng... cả socola trắng hay sao ta?

Đang bối rối suy nghĩ không biết đào đâu ra socola trắng giữa biển lúc này thì tôi chợt nhớ trong túi áo mình có mấy viên kẹo Dynamite, mà kẹo này bên ngoài màu trắng có vị the, bên trong là nhân socola.

- “Cái kẹo Dynamite này có được xem là socola trắng không ta? – Tôi nghĩ thầm.

Cho tay vào túi áo, tôi ngần ngừ không biết có nên tặng Tiểu Mai... viên kẹo nhỏ xíu này không thì nằng bất chợt quay sang:

- Gì vậy anh?
- À...kẹo ấy mà, lúc chiều đá banh anh mua để ăn, em ăn không?!
- Không, hi!
- Vậy... anh ăn nhé! – Tôi xé vỏ kẹo và cho vào mồm để đỡ ngượng.
- Ủa, tưởng anh tặng thêm quà nữa chứ, hi hi! – Nàng khúc khích cười.

Bỏ xừ, không lẽ tặng hoa hồng trắng là còn thiếu sao ta? Không lẽ đúng như Trân nói?

Tiểu Mai không biết những gì tôi đang suy nghĩ, nàng chợt quay sang nhìn thẳng vào tôi :

- Anh nè!
- Hử?
- Nếu vì một lí do nào đó mà em buộc phải rời xa anh, nhưng lại không thể báo trước, thì anh có vì vậy mà ghét em không?
- Không... sao em lại hỏi vậy?
- Có hận em chứ?
- Ủa... giỡn vậy không vui đâu nha, nàng!
- Hi, đồ ngốc, em còn nhiều chuyện mà anh không hiểu hết được đâu!

- Là chuyện gì nữa?

- Bí mật làm nên quyến rũ của phái nữ, không cho anh biết, hì hì!

Không hiểu tại sao giây phút đó, tôi trông ánh mắt Tiểu Mai thoáng buồn, nét buồn ngán ngủi nhưng vô hạn...

Tôi muốn Tiểu Mai được vui, tôi muốn nàng cười.... Tôi không muốn nàng buồn!

- Em nè, anh muốn tặng quà cho em!

- Hử...?

Và Tiểu Mai chỉ kịp quay sang thắc mắc, còn tôi thì đã ôm lấy nàng, và đặt môi mình lên trên đôi môi hồng nhỏ xinh của nàng, rồi... tuồn viên kẹo Dynamite tượng trưng socola trắng từ miệng mình qua miệng nàng.

Lại một giây trước biển khơi, dài như một thế kỷ trước thiên nhiên vĩ đại. Đó là một giây của những gì dịu ngọt nhất, một giây mà tôi có quyền năng làm thời gian ngừng lại. Mũi chúng tôi chạm nhau, lần đầu tiên tôi được thấy đôi gò má cao của nàng gần đến như vậy. Và... cánh môi Tiểu Mai ngọt ngào, mềm mỏng, tưởng chừng như chạm vào là có thể tan ra, như loại kẹo ngọt trái cây ngon nhất trần gian mà vừa khẽ chạm là tan thành nước vậy. Và dư vị của nụ hôn như có luồng điện lan tỏa khắp người, tôi nghe hương hoa bí ẩn từ tóc nàng đang hiển hiện trước mình, thanh khiết và quyến rũ.

Một giây ấy trôi qua, tôi mỉm cười thầm nói :

- Anh yêu em!

-!

Tiểu Mai hãy còn bất ngờ, nàng nhất thời chưa biết phải nói gì, chỉ như mới nhận ra là viên kẹo ngậm của tôi đã ở trong miệng nàng, ngọt ngào ẩn giấu sau nụ hôn vừa nãy.

Em còn nhớ chứ? Nụ hôn đầu tiên của anh và em, không phải là nụ hôn kiểu Pháp, lãng mạn và lâu thật lâu, mà là một nụ hôn hồ hững trong sự vụng dại bốc đồng của anh, và trong cả sự thơ ngây thánh thiện của em, là viên kẹo ngọt nhất trần đời mà anh có thể trao cho em, một lần và mãi mãi? Em còn nhớ chứ? Tiểu Mai?

Nụ hôn đầu đời của chúng tôi, nhẹ nhàng như thế đấy, còn có thể lãng mạn hơn chăng?

Biển đêm tuyệt đẹp, rì rào vỗ sóng, thanh bình và yên tĩnh...

Một chốc sau, Tiểu Mai mới khẽ véo vào hông tôi :

- Ngốc...!

- Ừ, ngốc nhưng được hôn rồi, ngốc mãi cũng được!

- Hức.... ngốc... nụ hôn đầu tiên của người ta... mà có kẹo...! – Nàng nói như mếu.

- Ấy... sao thế? – Tôi đâm quýu.

-!

-!

- Ngốc.....!

- Ủa... ngốc yêu em!

Gió nhẹ miên man trên từng câu nói của hai đứa, và tôi lại nghe hương hoa bí ẩn ấy một lần nữa. Nhẹ kéo Tiểu Mai vào lòng, tôi thủ thủ :

- Em nè, bây giờ có thể cho anh biết, em dùng nước hoa gì không?

- Anh... vẫn còn thắc mắc à? – Nàng khẽ nói.

- Ủ, anh muốn biết từ hồi cắm trại rồi!

-!

Giây lát sau, Tiểu Mai vẫn tựa vào tôi, nàng mỉm cười huyễn hoặc, bằng một động tác vẽ tay thanh thoát, nàng nói :

- Gọi là hương hoa Bạch Mai, chàng ạ!

- Hương hoa bạch mai?

- Ủa, hương hoa này rất quý, ngoại em mỗi năm chỉ cho em một lọ nhỏ được tinh chế theo phương pháp gia truyền của dòng họ!

- Sao mà quý?

- Vì tương truyền, đây là hương hoa có thể làm con người bình tâm và cảm thấy thanh thản, đôi lúc lại có thể làm họ nhớ về quá khứ của mình!

- Hay quá vậy? Anh thấy hương hoa này tinh khiết, trong lành lắm!

- Hi, thế cho nên em chỉ dùng mỗi loại này thôi!

Tiểu Mai lại nhìn tôi, và nàng khẽ thì thầm:

- Anh nhớ nhé, hương hoa này chỉ em mới có thôi, và... bình tâm cùng thanh thản, anh sẽ chỉ cảm nhận được khi nghe hương hoa này, có khi nhớ lại được quá khứ nữa, nhớ nha!

- Ủ... anh nhớ rồi! – Tôi gật đầu.

Và tôi lại thắc mắc:

- Anh cứ tưởng là mấy loại Chanel gì đó chứ, tại thường thấy vậy, với cả mẹ anh bảo nước hoa Chanel là cao cấp, thượng phẩm đó!

Tiểu Mai nhoẻn miệng cười nói ngay:

- Hi, nếu nói Chanel là thượng phẩm, thì Bạch Mai của em là tiên phẩm đó!

- Ghê vậy?
- Nhà em tinh chế nước hoa mà, em không so sánh được hay sao chứ?
- Ủm... vậy em là con cháu thế gia vọng tộc rồi, gì cũng như tiểu thư đài các hết!
- Nên ai mà làm rể nhà em thì sống một đời không phải lo nghĩ gì, hi hi!
- Ha ha, thế là anh sướng rồi!
- Vô duyên, anh đã là rể nhà em đâu, hứ!
- Không sớm thì muộn, nàng à!
- Ờ, ráng cố gắng đi, biết đâu được!
- Cố gắng sao chứ?
- Đỉnh thiên lập địa, tài không đợi tuổi, anh nhỉ?
- Uầy.....!
- Hi hi, đùa thôi!

Sóng vỗ rì rào hòa theo tiếng cười khúc khích giòn tan của hai đứa, biển đêm như người mẹ trầm lặng quan sát chúng tôi, bầu trời cao vợi lấp lánh muôn ngàn vì sao như muốn nói rằng, chuyện tình yêu trời biết đất biết, thì sớm muộn cũng sẽ có hậu phúc.

Hôm ấy, khi tôi đưa Tiểu Mai về lại đến nhà thì đã gần 11 giờ đêm, dọc đường đi, nàng cứ khẽ ngân nga hát lại giai điệu của bản You're Beautiful vừa nãy, tôi mỉm cười an lành, tận hưởng những phút giây hạnh phúc tưởng chừng như bất tận này.

- Em vào nhà đi! – Tôi dừng xe trước cổng nhà nàng.
- Ủa, hôm nay... cảm ơn anh rất nhiều, về những gì bất ngờ nhất! - Tiểu Mai e thẹn nói.
- Hi, sau này anh sẽ đưa em đi chơi nhiều hơn nữa, à mà... còn cảm ơn gì nữa không nhỉ?
- Là gì cơ?
- Thì... viên kẹo ấy, ngon không?
- Quỷ sứ, toàn cơ hội thôi!
- Hi hi, anh về nhà đây, em ngủ ngoan nhé!
- Ủa... anh cũng vậy!

Và khi Tiểu Mai khẽ đóng cổng lại, tôi hãy còn nghe nàng thủ thủ như một làn gió nhẹ đưa hương hoa bạch mai đến mình :

- Em yêu anh... ngốc ạ!

Hít một hơi dài thanh thản, tôi chậm chậm đạp xe về, đúng thật là vậy, hương hoa bạch mai ấy

luôn làm tôi cảm thấy rất thoải mái, có lẽ đó là lí do mà tôi luôn muốn được ở bên cạnh Tiểu Mai, ngay từ những giây phút ban đầu!

Đêm nay thật đẹp, và thật ấm áp, diệu vợi!

Đêm của nụ hôn đầu.... một nụ hôn không giống ai, nên sẽ chỉ là của riêng mình thôi, em nhỉ?

Valentine trắng, 23 giờ ngày 14 tháng 3 năm 2007.

Đừng nhây với ku Nam!

Tôi, tên là Nam, ở nhà ba mẹ thường hay kêu tôi là ku Nam, từ nhỏ đã là một thằng nhóc con rất lợi hại, cả võ công lẫn võ mồm!

Học mẫu giáo, tôi đã đánh nhau với mấy tên lớp trên vì cái tội ăn hiếp thằng Hải mập bạn thân của tôi, hậu quả là tôi bị đánh hội đồng, đau quá khóc ré lên. Nhưng bù lại mấy đứa lớn hơn từ đó không dám ăn hiếp tôi và thằng Hải nữa, vì cứ thấy tụi nó lảng vảng lại gần là tôi lại hét toáng lên :- Cô ơi, ăn hiếpppppp...!

Thế là tụi nó bỏ đi, phải thế chứ, đừng nhây với ku Nam!

Lên lớp 2, sau màn giả chữ kí kinh điển thì tôi bị ba tặng cho một trận đòn thừa sống thiếu chết. Lúc đó tôi lấy làm thắc mắc, tự hỏi rằng : - Mình giả chữ kí để ba khỏi mất công đi gặp giáo viên, thế là vừa kiệm sức vừa kiệm công, cô giáo cũng không phải bỏ lớp để tiếp ba tôi, khỏi mất giờ học, ích nước lợi nhà, sao cứ phải đánh tôi chứ? Mấy ai giả được chữ kí như tôi? À không... là ông anh tôi giả, nhưng ý tưởng là do tôi sáng tạo cơ mà!

Mùa hè năm đó, bà nội ôm tôi vào lòng và hỏi : - Cháu ngoan, ở nhà có bị ba đánh không?

Tôi chớp ngay cơ hội : - Dạ có, đau quá chùng?!

Nội sùng sốt : - Sao con lại bị đánh? Nói nội nghe coi!

Tôi meo máo nhắc lại chuyện cũ đã qua từ mấy tháng trước : - Con chỉ giả chữ kí thử xem cô giáo có nhận ra không, thế mà ba đánh con, hức...!

Tối hôm đó, ba tôi bỏ lên giường đọc truyện kiếm hiệp trong tiếng mắng sa sả của nội tôi mà không dám hó hé nửa lời, tôi thì ôm bịch khô bò vừa ăn vừa xem Tom & Jerry, phởn hết chỗ nói vì biết mình có kim bài miễn tử.

Đừng có nhây với ku Nam!

Năm lớp 3, giờ ra chơi, tôi sang dây lớp 5 rủ ông anh ra căn-tin mua ổi muối ót về ăn, túi tôi có hai ngàn đồng, ông anh có bao nhiêu không rõ. Mua được 4 trái ổi, tôi chia cho ông 1 trái, tôi 1 trái, còn 2 trái tôi cho... hai nhỏ bạn gái cùng lớp. Phải hào phóng như vậy chứ, tôi là hám gái từ nhỏ rồi!

Ấy thế mà giờ ra về, ông anh cốc đầu tôi lia lịa, cú nào cú nấy như muốn thủng luôn vào não, đau thấy mấy ông trời : - Cái thằng ngu này, của mình không ăn, đem cho người khác!

Tôi chả dám hó hé nửa lời, chỉ lảng ra xa nhìn ông bằng ánh mắt căm thù.

Tối hôm đó, mẹ tôi gào lên từ dưới nhà : - Thằng Phúc, mày học sao mà có 2 điểm thế này?

Ông anh tôi run lấy bẫy, chạy xuống thì gặp ba tôi đang đờ đờ sát khí nói : - Bài này từ hồi tháng trước mà mày giấu à con? Nằm xuống!

Không cần phải nói nhiều, ông anh biết ngay là tôi mách lẻo, vì ông giấu bài kiểm tra dưới ngăn cuối cùng của tủ thuốc gia đình thì chỉ có tôi trông thấy.

- Óa óa... con chừa rồi ba ơi... óa óa...!

Biết chưa? Đừng nhảy với ku Nam!

Lên lớp 4, hàng xóm nhà tôi có thằng Nhí, nó bằng tuổi tôi lại học chung trường ở cả 3 cấp, năm đó nó được mẹ dẫn đi Sài Gòn, về nhà khoe ra nào là robot khổng lồ vàng bắn ra hỏa tiễn, nào là năm anh em siêu nhân. Tôi tức khí nhìn đám trẻ con hàng xóm xúm xít quanh nó, nhìn nó như nhìn một vị thánh.

Sáng hôm sau, tôi bê nguyên con robot dũng sĩ Hesman do 5 con mãnh sư ghép lại, tách ra y như thật, lại thêm cả bộ Áo giáp vàng, thêm cả 5 anh em siêu nhân cử động được các khớp tay khớp chân chứ không nhúc nhích mỗi cái đầu như 5 anh em lỏm của thằng Nhí. Nó nhìn tôi mà há hốc mồm vì không tin đó là sự thật, dĩ nhiên là sau đó tôi hào phóng cho nó gộp chung đồ chơi để... hai bên cùng có lợi, san sẻ quyền lực trong xóm.

Vài ngày sau, đám nhóc không thấy tôi ra ngoài chơi, thằng Nhí kiễng chân dòm vô nhà thì thấy tôi nằm ôm mông, nước mắt ứa ra đầm lệ, ướt cả hai hàng mi sưng. Lí do là....

- Ngày thì lấy tiền chợ của mẹ đi mua đồ chơi, ngày thì đua đòi.... ba má có lo thiếu cho mày cái gì không hả? Ngày thì.... chách chách....!

Kệ, mày khoe đồ chơi với tao hả Nhí? Đừng có nhảy với ku Nam!

Lớp 5, vừa thi xong chuyển cấp thì tôi tốt ra ngoài đường chơi thả giàn cho bù lại những ngày học hành "bù đầu bù cổ. "

- Ê, muốn vào đây đá banh thì xì tiền ra! - Một thằng nhóc đen nhẻm đứng khoanh tay, hất hàm nói.

- Xì cái mông tao nè, muốn ngửi không? - Tôi hổ báo cự lại.

- Á à... mày ngon, không biết tao là đại ca chỗ này à.....!! - Nó nhào vô ngay tấp lự.

- Chơi mày luôn, tưởng tao sợ hả! - Tôi xắn tay áo phóng tới.

Dù mới học Vịnh Xuân một năm nhưng tôi cũng dữ dần lắm, đâm vào mặt thằng "đại ca " túi bụi, nhảy xổ cả lên người nó mà vả bôm bốp vào mặt. Nhưng thể lực yếu, ít phút sau nó lật ngược tình thế, đè tôi mà động binh binh vào ngực, vào bụng...

- Thằng mất dạy... con trai mà chơi cấn! - Thằng đen thui la lên rồi ôm tay bỏ chạy.

- Mày núm tóc tao trước, đồ con gái, đồ bỏ chạy! - Tôi đỏ mặt tía tai hét theo phía sau.

Biết chưa Sơn đen, đừng nhảy với ku Nam!

Rồi tôi lếch thân tàn xác tạ về nhà, mẹ tôi đón tôi bằng ánh mắt thẳng thốt mà đầy dịu dàng : - Trời ơi, con tôi sao thế này?

Ba tôi thì đón tôi bằng bộ dạng hầm hầm như rồng phun lửa : - Mày vào nhà, nằm xuống!

Một năm sau đó, thằng Sơn đen không còn là đối thủ của tôi nữa, nhưng nó lại cùng tôi lập băng "Trẻ ranh đường phố " mà đánh đông dẹp bắc suốt gần trọn những năm cấp II còn lại.

Và lần nào thắng trận cũng vậy, tôi đều chống nạnh hét lên với đám thua cuộc đang bò lổp ngổp dưới đường :

Tụi mày nghe chưa? Đừng có nhảy với ku Nam.....!

Một thời gian dài sau đó, ku Nam đã lớn, đã có người yêu, và mỗi lần người yêu nấu ăn, thì ku Nam được ăn ngon, lúc người yêu rửa chén, ku Nam đứng cạnh bên buông lời ơng bướm.. à nhầm, là lời cổ vũ nồng hậu.

Nhưng mỗi khi có kèo nhậu nào gay cấn là ku Nam lại bị bắt rửa chén, không cho xem. Thế là thế quái nào được? Ku Nam xoắn ngay, phóng xe ra ngoài tham gia đại hội anh hùng tận khuya mới về, lè nhè phè phởn.

Hôm sau, ku Nam đôi mồm đôi meo, meo máo năn nỉ :

Em ạ... đôi lắm rồi, từ rày về sau ku Nam không dám nhảy nữa đâu!

[picture_007]

Chương 299

Buổi sáng hôm nay phải nói là một buổi sáng mà tâm trạng tôi trước giờ chưa khi nào được tốt như thế này. Vươn vai tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon lành, tôi không ngồi ngáp ngắn dài như mọi khi nữa, mà thay vào đó là một cảm giác lâng lâng như ở trên mây. Rồi bất giác tôi mỉm cười một mình, sau đó là phì cười thành tiếng khi nhìn đồng hồ, chỉ mới hơn 6 giờ sáng một chút, hổng dè bữa nay tôi dậy sớm đến vậy.

Đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo, tôi tốt ra khỏi phòng, bước tới bàn điện thoại mà gọi sang nhà người yêu của tôi :

- A lô! - Giọng Tiểu Mai vang lên ở bên kia đầu dây, tôi biết ngay là nàng có thói quen dậy sớm mà.

Rồi bằng một chất giọng ngọt như mía lùi, tôi bắt đầu mở miệng, nói câu nói đầu tiên trong ngày :

- Em yêu đã dậy chưa? Anh qua chở đi học!

Và Tiểu Mai quả thực làm tôi bất ngờ khi nàng khúc khích cười :

- Hi hi, sến quá ông ơi, bữa nay sao mà dậy sớm hay vậy?

- Dậy sớm nhắc em yêu thức giấc, không thôi trễ học! – Tôi vẫn cù nhây.

- Thế em yêu dậy từ nãy giờ rồi, hi! - Tiểu Mai vui vẻ tham gia vào trò đùa sáng sớm tinh mơ của tôi bày ra, trò đùa “sến súa “.

- Hôm nay anh dậy sớm, chút có thưởng gì hông dza? – Tôi hỏi bằng giọng nham hiểm.

- Vậy muốn thưởng gì? – Nàng thắc mắc.

- Một nụ hôn nồng cháy, é hé hé!

- Đồ quỷ, sáng sớm đã linh tinh!

- Linh tinh gì đâu, đằng nào hôm qua anh cũng đã.... ừm... đã xong rồi mà!

- Hôm qua là anh chơi xấu, em không nói với anh nữa, chút qua đó, em đợi!

- Ấy ấy... khoan cúp.... ấy...!

- Rụp.... tí...tít..!

Vừa lắc đầu vừa tùm tùm, tôi đâm ra quá sức buồn cười trước trò đùa vừa rồi, hổng dè Tiểu Mai xấu hổ đến nỗi cúp luôn cả máy điện thoại. Mà nghĩ lại cũng đúng thôi, Valentine trắng tối qua đã là nụ hôn đầu tiên của hai đứa rồi cơ mà. Không biết vì sao Tiểu Mai lại cảm thấy xấu hổ chứ tôi là tôi thấy... thích mê toi!

Đời người có nhiều mốc cần phải trải qua, và một trong các mốc đó là nự hôn đầu đời, tôi- một thằng học sinh lớp 11 vừa hãnh diện đặt chân lên cột mốc quan trọng này, chính thức tuyên bố rằng từ nay, tôi đã trưởng thành hơn. Và chắc chắn là tôi lớn hơn tụi Khang mập rồi, tụi nó đã biết hôn hít là gì đâu cơ chứ, hể hể!

Bước xuống nhà dưới, như một bậc tiền bối nhìn kẻ hậu bối đang lui cui dưới bếp, tôi vờ húng hắng giọng :

- E hèm, làm gì thì làm, coi chừng cháy nổ đó nha!

Thoáng giật mình, Trân quay ngoắt lại nhìn tôi :

- Ôi cha... hôm nay trời sập, thầy tôi dậy sớm quá chừng! – Bé Trân tròn mắt thảng thốt.

- Hừm, hôm nào anh chả dậy sớm, em cứ đùa! – Tôi nhún vai phớt lờ lời châm chọc của con bé.

- Ủ, bữa nào anh cũng dậy sớm hết, mà toàn là em kêu thì mới dậy thôi! – Trân nheo mắt nhìn tôi láu lỉnh.

Đối diện trước cái nhìn như xoáy sâu vào “kẻ tội đồ” “vốn hay ngủ nướng này, tôi hết ham chơi trò dỏm tở, mà chuyển sang trò trịch thượng dạy dỗ :

- Sáng sớm đã làm gì dưới bếp đó?

- Chứ theo anh thì em đang làm gì? Hứ, người ta nấu ăn cũng hỏi! – Trân nguýt dài quay đi về phía tủ lạnh mà lấy ra thêm vài quả trứng gà.

- Ờ, nấu đi, anh không ăn đâu! – Tôi thủng thẳng đáp.

Nghe tôi nói thế thì Trân vội thắc mắc :

- Hơ? Anh không ăn sáng à?

- Ờ, anh ăn rồi! – Tôi cười nửa miệng, nhếch mép đáp.

- Anh ăn hồi nào? Vừa mới dậy mà, còn chưa chải răng kia kìa! – Trân hỏi, vẻ như con bé đang bị tôi quay như chong chóng.

Đáp lại vẻ mặt đầy ngạc nhiên của bé Trân, tôi chỉ nhún vai nói tỉnh bơ như không :

- Ủ, anh ăn hồi tối hôm qua!

- Đồ quỷ, anh tào lao quá đi! - Nhận ra mình bị lừa, con bé ném luôn cái khăn tay vào tôi.

Nhưng tôi dễ dàng chụp được, ném trả lại :

- Hé hé, thôi tắm đây, tí ra là có đồ ăn sáng đó nhé, bé con!

- Cấm anh gọi em là bé con! – Trân khế dậm chân, lắc đầu nguầy nguậy.

- Ờ, hể hể!

Thế đấy, mới sáng ra đã bị hai người con gái mắng mình là đồ quỷ, tôi thiệt là... lợi hại quá đi. Chứ còn gì nữa, làm thần tiên thì dễ chứ làm quỷ thì khó lắm nhé, chả phải đùa đâu. Bởi thế

nên người ta mới xếp quỹ vào ngôi đầu trong câu “Nhất quỷ nhì ma, thứ ba học trò “chứ, hì hì!

Bình thường vốn bị Tiểu Mai và Trân kê tủ đứng liên tục, ấy vậy mà bữa nay, chỉ sau một đêm ngủ dậy, tôi đã liên tiếp cho cả hai vào tròng lừa đảo, bảo sao tôi lại không khoan khoái cho được. Quất hết đĩa bánh mì ốp la ngon lành của Trân, tôi quơ cặp dắt xe ra ngoài cổng, không quên ngoái đầu lại hét tướng lên :

- Anh đi học, bé con ở nhà trông nhà đấy nhá!

Rồi tôi phóng vội xe ra đường, vừa đạp vừa cười nắc nẻ khi nghe tiếng la í ới của Trân phía sau lưng mình, đại loại vẫn mắng tôi là ... đồ quỷ, hề hề!

Ít phút sau, tôi dừng xe trước cổng nhà Tiểu Mai, thoáng nhớ lại mới chiều hôm qua mình hãy còn run lẩy bẩy, tay giấu bó hoa hồng trắng sau lưng, ấy thế mà sáng nay tôi đã bảnh như rồng, đường hoàng đĩnh đạc đưa tay ấn chuông cổng :

- Kính coong!

Như đã biết trước đó là tôi, không cần phải đợi lâu thì Tiểu Mai đã mở cổng bước ra, không còn là váy hồng thực nữ quý phái như tối qua nữa, mà giờ nàng vận áo dài trắng tinh khôi, rạng rỡ trong nắng mai buổi sáng.

- Hi, chào buổi sáng! – Tôi cười tươi rói.

- Hi...! – Tiểu Mai vẻ như hơi ngại, nàng xoay người đưa tay khóa cổng lại.

Và khi nhìn nàng từ đằng sau, tôi chợt phát hiện ra hôm nay, Tiểu Mai có một điều lạ lùng mà trước giờ tôi chưa từng thấy, à đúng hơn là vừa thấy tối qua :

- Ủa, sao sáng nay em đổi kẹp tóc rồi?

Thật vậy, trên mái tóc suôn dài đen óng của Tiểu Mai bây giờ không còn là chiếc kẹp mái hờ hững như mọi khi nữa, mà thay vào đó là một chiếc dây buộc thanh mảnh màu trắng như tuyết và ánh lên như nhung. Nàng thắt sợi dây mảnh ấy theo lối thắt nơ rồi thả dài đoạn còn lại, tôi trông cứ như những vị nữ tư tế trong các đền thờ Shinto ở Nhật, nhìn quý phái mà lại huyền hoặc vô cùng.

Trông thấy tôi đang ngẩn mặt ra, Tiểu Mai khẽ nhún nhường mỉm cười:

- Vậy anh thích em để tóc thế này hơn, hay là vẫn kẹp mái?

- Để như vậy mới đẹp nè, nhìn mê quá! – Tôi xuýt xoa.

- Hi, đi học nào! – Nàng lắc đầu rồi ngồi lên yên sau xe.

- Ừ, em hôm nay đổi phong cách, tụi trong trường nó còn dòm bạo nữa cho xem! – Tôi nói nửa mừng nửa lo.

Tiểu Mai bình thản như không, nàng buông một lời tiên đoán mà thoát đầu nghe xong thì khó thể nào mà tin được :

- Có khi hôm nay, họ nhìn anh đấy!

- Sao thế? Mặt anh dính gì à? – Tôi đâm hoảng, chợt dạ nghĩ bụng mình thì có quái gì để thiên hạ nhìn cơ chứ.

- Không chắc lắm, nhưng cứ đến trường đi, biết đâu đấy! – Tiểu Mai tiếp lời.

- Ừ...! – Thế là tôi cong chân đạp xe, lòng hoang mang vô số tội, bởi xưa nay Tiểu Mai nói thì ít có sai bao giờ.

Quả đúng như vậy thật, hai đứa tôi vừa dắt xe vào cổng, đi cạnh nhau được một đoạn là tôi đã nhận ra có sự chẳng lành, khi mà ở hành lang các lớp học đã có tiếng xì xào bàn tán. Theo như mọi khi thì tôi chẳng để tâm lắm vì định ninh cho rằng thiên hạ đang xuýt xoa vì Tiểu Mai xinh đẹp thôi, hẳn là như vậy rồi bởi hôm nay nàng đổi kiểu tóc trông thanh tao kiêu hãnh thế kia mà.

Nhưng phải thừa nhận một sự thật rằng quá nửa trong số đó đều đang dòm tôi và chỉ trỏ, dù là vẫn có số ít thằng con trai đang nhìn Tiểu Mai không chớp mắt.

- Gì vậy? Mặt anh dính gì thật à? Hay anh mặc áo ngược? – Tôi hoang mang quay sang cầu cứu Tiểu Mai.

- Không có, anh thử nghe xem họ nói gì! – Nàng tùm tùm đáp.

Ngay lập tức, trong khi trí não đang hoạt động hết công suất, vận hành các nơon thần kinh để phân tích ra hàng trăm ngàn tình huống khác nhau, hàng vạn hàng tỉ lí do khác nhau, cuối cùng trong một giây mà tổng hợp lại thành một câu hỏi duy nhất mà có thể là đầu mối để suy luận. Đó chính là ngày bình thường, khi tôi đi cạnh Tiểu Mai thì hầu hết mọi người đều nhìn nữ nhân xinh đẹp đi cạnh tôi, chứ tôi chả là cái dính gì, và đa số người nhìn đều là con trai. Thế nhưng hôm nay, khi mà Tiểu Mai đã đẹp hơn ngày bình thường, thì các ánh nhìn lại đổ dồn về phía tôi, và lần này lại có cả con gái.

Như thế là thế nào?

Vận dụng thiên lý nhãn để truy tìm ngay những cái miệng thiên hạ đang hoạt động, và nhờ thuận phong nhĩ thần thánh, tôi cuối cùng đã... đóng tai lên mà nghe ngóng được :

- Nó đó, hôm qua nó đá dữ lắm!

- Địch, trận trước thằng này giả điên, ai đi xem trận hôm qua mới biết!

- Sắp tới kèm nó chặt vào, nó chết là 11A1 chết tốt!

- Con nhỏ đi kế bên đẹp quá vậy bây?

Đó là tụi con trai, và giờ là tụi con gái:

- Nghe đâu là cán sự Toán đó, đá bóng giỏi, lại học A1 nữa kìa!

- Hèn gì bạn gái xinh như vậy! Đẹp đôi rồi!

- Muốn làm quen quá à... ôi!

Ối trời đất thánh thần ơi, nghe thiên hạ tán dương tới đâu mà tôi nỡ từng khúc ruột ra tới đó,

nhất là các em gái xinh tươi hôm nay đã đứng nhìn tôi bằng ánh mắt ngẩn ngơ mộng mơ đầy nuối tiếc.

- Họ bàn tán về anh từ chiều hôm qua rồi, lúc anh đá bóng giỏi ấy! – Tiểu Mai khẽ cười.

Hóa ra là thế, hóa ra tiền vệ tổ chức như tôi thế mà lại oai hơn cả tiền đạo cấm như Tuấn rách. Hóa ra lí do sáng nay tôi nhận được sự ủng hộ đông đảo từ bà con cô bác gần xa là do màn trình diễn tuyệt diệu của trận thắng 12A4 chiều hôm qua. Cũng phải thôi, tôi dắt bóng siêu cấp thế cơ mà, thêm quả xỏ kim ziczac nữa thì các em lại chẳng mê cho được!

Mặt mũi tươi hơn hớn, tôi cố ra vẻ bình thản đạo mạo trước công chúng, lại vừa cười thầm nói với Tiểu Mai :

- Hề hề, anh mà lì, nhưng em thấy chưa? Có cả fan nữ hâm mộ kìa, eh he he!

Tiểu Mai lắc đầu cười khỏ, nàng khẽ véo tôi :

- Cười dè, đồ háo sắc!

Không biết có phải là do đang phởn quá hay là vì đang ở giữa thanh thiên bạch nhật hay không mà hôm nay tôi thấy Tiểu Mai véo chả đâu tí ti ông cụ nào.

Bỏ qua tụi con trai đang gằm gừ nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, luôn mồm bảo trận sau sẽ kèm chặt sát sao, tôi chỉ nhún vai ý chừng đáp trả rằng chấp tuốt, kèm được cứ kèm, mà đã biết lớp các chú có lọt vô top 16 đội mạnh chưa mà đòi kèm. Hô hô!

Quan tâm là quan tâm các fan nữ đây nè, lần đầu tiên tôi biết thế nào là ánh mắt “thâm thương trộm nhớ “, he he! Cứ thế đoạn đường dắt xe từ cổng trường vào đến bãi gửi mọi khi chỉ là một đoạn đường bình thường với bóng cây xanh mát, ấy thế mà hôm nay tôi cứ có cảm tưởng như mình đang bước trên đại lộ danh vọng của Hollywood vậy.

Nhưng phàm cái gì có tốt thì cũng có xấu trong đó, dù nhiều hay ít, bằng chứng là trong hàng tá lời khen tán tụng lên mây thì tôi vẫn nghe có nhỏ con gái nào đó đang bom đếu:

- Hồi trước hần quen Vy bên A1 đó, giờ quen nhỏ này, chắc cũng thuộc dạng Sở Khanh rồi các bà ơi!

Ờ dech, phải nói tôi đứng hình mất mấy giây với câu nói như dao cứa vào tim vừa rồi. Miệng lưỡi thiên hạ thật là độc ác, vừa khen xong thì đã trở mặt đập tôi xuống vực. Sở Khanh thì Sở Khanh, cũng có con tim mỏng manh yếu đuối chứ đâu phải sắt đá gì đâu, hức! Mà tôi thì luôn đang hoàng chung thủy, quả là một nhận định sai lầm của công chúng đối với tôi, chính vì vậy trước tình huống này tôi sẽ không sùng cổ như mọi khi, mà quyết định đáp trả với dư luận rằng tôi quyết định giữ im lặng.

Cho xe vào bãi gửi, tôi hít một hơi dài sảng khoái, cảm giác rõ ràng rằng kể từ sau ngày hôm qua thì cuộc đời tôi đã chính thức lên hương và bước sang trang mới. Chứ còn sao nữa, đã đạt được cột mốc “First kiss “ngay từ lớp 11 là hơn khối người, đã thế trong mắt mọi người giờ mình bảnh như rồng, oai như... tuyển thủ quốc gia, không tự cho phép mình kiêu căng một chút mới là lạ.

Tiểu Mai dường như biết tôi đang nghĩ những gì, nàng thở dài một cách vui vẻ :

- Thôi, leo xuống đi ông tướng, đừng ở trên mây nữa!

- Xuống thế quái nào được, em thấy chưa, anh cũng đã có ngày dương danh lập vạn, oai chấn thiên hạ rồi đấy, hà hà! – Tôi phớt tay, mặt hếch lên với đời.

- Ủ, giỏi rồi, vô lớp thôi! – Nàng lắc đầu, chịu bó tay thúc thủ trước vẻ hợm hĩnh của tôi.

Hê hê, kể từ giờ phút này, tôi đã vang danh thiên hạ rồi, chả còn sợ bố con thằng nào nữa cả, có khi đến các thầy thể dục cũng nể phục tôi mấy phần ấy chứ. Càng nghĩ càng thấy sướng, càng bước đi càng thấy mình oai phong lẫm liệt, tôi cứ thế đường hoàng tiến vào lớp, mặc cho Tiểu Mai cứ tùm tùm mãi cạnh bên.

- Em cười kệ em, từ giờ anh bảnh rồi, đồ thằng nào dám to tiếng với anh! – Tôi cười khoái trá.

- Ờ, anh gì cũng tốt cả, mỗi cái tật kiêu căng là càng nhìn càng... khó ưa, hứ! – Tiểu Mai nhún vai nói xong rồi nàng quay ngoắt vào lớp trước, bỏ tôi đứng ngây ra đó.

Ờ hay, mới tối qua còn bảo tôi muốn làm rể nhà nàng thì phải đỉnh thiên lập địa, tài không đợi tuổi cơ mà? Bây giờ tôi đang trên bước đầu của con đường gặt hái thành công thì nàng lại bảo tôi khó ưa, hây dà thiệt là khổ với con gái quá đi mà!

Tạm gác đi nỗi lo “nhỏ nhoi “đó, tôi xốc cặp bước hùng hổ vô lớp, thâm nhủ xem đám bàn tròn sẽ đối đãi với bậc “vĩ nhân “mới nổi ra sao, hê hê!

Không ngoài dự đoán, tôi vừa vào lớp thì thằng Khang mập đã đón đầu và hét lên, đầy... bực tức :

- Thằng dịch vật, bữa nay trực lớp mà giờ mà mới vác xác lên hả? Mà chơi tao à?

- Ờ.....! – Tôi dẫn mặt ra đứng như trời trồng giữa lớp, mặt cắt không còn hột máu.

Vâng... đời tôi lên hương như thế đấy, đang vui thì đứt dây đàn các bạn ạ!

Chương 300

Tiểu Mai bước vào lớp, tụi con trai thì không kể làm gì, bọn bạn gái trong lớp cứ gọi là trở mắt nhìn nàng, bởi một lẽ kẹp tóc như nàng xưa nay có thể gọi là chưa hề thấy ở đất Phan Thiết. Mảnh dây màu trắng thanh mảnh buộc thắt nơ xõa dài theo làn tóc, thoang thoảng hương thơm bạch mai thuần khiết, đến cả bọn còn gái còn nhìn mê ly thì nói chi tụi con trai. Và đó là khi Tiểu Mai bước vào lớp, nàng đón nhận được những ánh nhìn ngưỡng mộ.

Còn tôi, một danh thủ bóng đá mới nổi, đang cười tươi hơn hớn vì được nổi tiếng thì vừa bước vô đã bị Khang mập phóng tới chèn cổ:

- Mất dạy, trốn trực nhật à con?

- Ê ê... tao mà chán thương là... ặc... lớp mình... thua à nha...! – Tôi đỏ mặt tía tai vì ngạt thở, miệng la oai oái.

- À... giờ nổi tiếng rồi nên chảnh chứ gì? Tự cho mình quyền cao chức trọng à? Bố mặc kệ nhá, mày đi múc nước nhún khăn lau bảng về đây, nhanh! – Khang mập quát như tát nước vào mặt.

Tôi đến gọi là sợ vãi mặt ra, chả dám cự cãi nửa câu mà phóng ù đi thực thi quân lệnh ngay tắp lự, chứ đến phiên trực nhật mà đi trễ thì thằng mập chưa phạt tôi lao động công ích đã là phúc ba đời rồi.

Buổi học sáng hôm đó, giờ học thì không sao, nhưng cứ giờ ra chơi là lớp tôi lại ồn ào như cái chợ và cứ nặng nề cả lên ở cả hai phe phái con trai lẫn con gái. Ở bên đám con trai tụi tôi thì ầm ầm là do dư âm trận thắng ngày hôm qua vẫn còn vang vọng:

- Không nhờ tao ghi bàn thì thắng thế quái nào được, khừ khừ! - Tuấn rách ngứa mặt lên trời cười thổng khoái.

- Hê, bố không phối hợp với mày thì có mà cạp đất ăn! - Thằng Quý hừ mũi.

Nhưng tôi nào có chịu thua gì, liền chen vào ngay:

- Thế tụi mày không biết sáng nay tao ra sao à?

- Ra sao? - Cả đám quay sang nhìn tôi thắc mắc.

Thế là bằng một giọng kể chuyện truyền cảm pha thêm chút mắm dặm muối đường, tôi thuật lại tình hình oai phong lẫm liệt lúc sáng cho bọn nó nghe, vừa kể lại vừa nhấn nhá cho có cao trào hấp dẫn. Tôi kể xong thì Khang mập xuýt xoa, Luân khùng đăm chiêu, và thằng Quý cùng Tuấn rách thì hằm hằm cái mặt :

- Đệch, tao ghi bàn thì chúng nó không đi hâm mộ! - Tuấn rách ầm ục nói.

- Hừ, trời vui dập nhân tài mà! - Thằng Quý cũng hùa theo.

Duy chỉ có Luân khùng là không tức vì mấy chuyện cởn con này, mà nó trầm giọng :

- Thế thì gay go rồi, từ giờ tụi mình đã lọt vào vòng 16 đội mạnh, thể nào trận sau mày cũng bị kèm chặt thôi Nam, trận hôm qua tụi nó biết tiếng mày hết rồi!
- Ủm, thì tụi mày kéo giãn đội hình nó ra cho tao hoạt động chứ sao, với lại khéo lo, tụi nó kèm tao hết thì lấy ai kèm thằng Tuấn, không sao!- Tôi trấn an nó.
- Hi vọng là vậy, mà cũng chưa biết trận sau lớp mình gặp đội nào nữa?! – Nó nhíu mày đáp.
- Chùng nào có kết quả bốc thăm? – Dũng xoắn thắc mắc.
- Cuối giờ học, tí hết tiết cuối tụi mày ở lại đội tao về thông báo! – Luân khùng trả lời.

Sực nhớ ra, tôi vội nói với cả bọn :

- À, chiều nay ra khu 36 hecta đá tập với đội thằng Sơn đen tiếp, nó hẹn rồi đó!
- Ủ, có nó cũng đỡ, thằng này giúp tụi mình nhiều ghê! - Thằng Chiến khụt khịt mũi cảm khái.

Thật vậy, nhờ có Sơn đen mà đội bóng 11A1 bọn tôi tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm thực chiến hơn do thường xuyên được nó chuẩn bị kèo đá bóng với đội của nó hoặc là các đội khác. Đối với tụi tôi thì Sơn đen giống như một huấn luyện viên thứ thiệt vậy, tuy là vị trí của nó là trung vệ đội trưởng giống thằng Luân, nhưng thỉnh thoảng nó cũng tham gia tấn công nhờ thể mạnh với thể lực và sức càn lướt vượt trội. Thế nên tụi tôi đều nể thằng này, nhất là khi xung quanh nó toàn là các đệ tử sẵn sàng liều mình vì anh cả, liều mình vì đại ca là nó.

Bên hội con trai tụi tôi là bàn tán về bóng đá, xôn xao về việc tụi tôi lọt vào nhóm 16 đội mạnh của giải, nhưng bên tụi con gái thì cũng ồn ào không kém, và lí do chính là... chiếc kẹp tóc màu trắng thon dài của Tiểu Mai hôm nay.

- Trúc Mai, bạn có kẹp tóc đẹp quá vậy? - Nhỏ Huyền khen tấm tắc.
- Ủa, cũng không hẳn là kẹp tóc, chỉ là sợi vải nhưng thôi! – Nàng mỉm cười.
- Nhưng như vậy đẹp lắm nè, nhìn hiền lắm, ôi... tui muốn để tóc dài giống bồ quá đi! - Nhỏ Phương lim dim mắt mơ mộng.
- Hi, bạn để tóc dài cũng được mà, không lâu đâu! - Tiểu Mai nhìn nhỏ Phương nói, chắc là nàng chỉ an ủi nó thôi vì theo tôi thì nhỏ Phương còn lâu mới chịu để tóc dài, và tóc dài thì còn lâu mới hợp với nó.

Hôm nay tôi trông Tiểu Mai có vẻ vui hơn mọi khi, bằng chứng là chốc sau vào giờ ra chơi, khi tôi đi cạnh nàng xuống căn-tin uống nước thì tôi cứ thấy nàng tủm tỉm cười mãi, nét cười của một người đang không có chút gì muộn phiền trong lòng.

- Bữa nay trông em vui hơn mọi ngày nhỉ? – Tôi cười hỏi.
- Hi, sao anh biết? – Nàng quay sang nhìn tôi thắc mắc.
- Nhìn là biết, với cả anh còn biết sao em vui rồi! – Tôi nháy mắt ranh mãnh.
- Tại sao? – Nàng tròn mắt ngạc nhiên hỏi lại.

Định buột miệng nói rằng là do nụ hôn đầu của hai đứa tối qua, thế nhưng như thế thì có hơi

thô thiển quá so với một sự kiện thiêng liêng như vậy, nên tôi đành hỏi ầm dụ :

- Vì hôm qua..., hi, lúc đó sao em không đẩy anh ra như hồi trước?

- Hừ, ra là đang nghĩ linh tinh! - Tiểu Mai bĩu môi.

- Không, anh hỏi thật đấy! – Tôi ghé tai nàng nói khẽ khi hai đứa đi ngang qua dãy hành lang lố nhố nhiều người.

Tiểu Mai thoáng lưỡng lự, rồi nàng cắn môi, thẹn thùng đáp :

- Thì... vậy là lãng mạn lắm rồi!

- Hà hà, anh mà không lãng mạn thì tìm đâu ra ai nữa! – Tôi khoái chí cười.

Thật vậy, nếu tính ra thì có lẽ “first kiss” của chúng tôi cũng lãng mạn lắm chứ, giữa trời đêm đầy sao, có sóng có biển, có gió có rừng, và có một tình yêu thuần khiết giữa hai đứa, còn gì hơn nữa chứ?

Vì lí do đó nên tôi đoán Tiểu Mai từ giờ đã có thể vui hơn rất nhiều, và có lẽ nàng cũng biết rằng tôi cũng đang nghĩ như vậy.

Tiết cuối của buổi học sáng nay, khi tôi đang trở mắt ngồi nhìn Tiểu Mai ra đề English về nhà cho mình thì thằng Luân khùng học tốc chạy vào lớp, mồ hôi nhễ nhại mà hỏn hển nói:

- Tuần sau... lớp mình gặp 12A17, á quân của mùa bóng trước!

Thế là nguyên băng tụi tôi cũng hợm luôn ngay sau đó, bởi mùa bóng gần nhất nhà trường tổ chức là vào hai năm trước, khi đó tụi tôi chỉ học lớp 9, và theo đó thì á quân mùa trước là...10A17. Không cần nói cũng biết rằng lớp 10 mới nhập trường mà đã đoạt vị trí thứ hai thì chắc đội bóng này sừng sỏ phải biết, và giờ đây 2 năm sau, đối thủ của 11A1 chúng tôi sẽ là 12A7, á quân giải trước.

- Kệ, cứ đá như bình thường, còn lại tùy cơ ứng biến! - Huấn luyện viên Sơn đen khoát tay nói với đám “học trò “.

Chiều nay như đã hẹn, tụi tôi lại gặp mặt đội bóng Sơn đen ở sân 36 hecta, và sau khi được Luân khùng tường thuật lại tình hình khó khăn hiện nay thì quân sư Sơn đen đã tỉnh bơ phán một câu như vậy. Kết thúc buổi tập, nó ngoắc tôi lại nói riêng:

- Ê, tối rảnh không?

- Ờ, rảnh ! – Tôi đáp ngay, vì tối nay không có sang nhà Tiểu Mai chơi.

- Đi chơi với tụi tao, anh em lâu ngày gặp nhau! – Sơn đen nháy mắt.

- Tụi nào cơ? – Tôi ngạc nhiên.

- Thì thằng A Lý chứ thằng nào nữa, ba anh em mình thôi! – Nó vỗ vai tôi.

Theo như Sơn đen cho biết thì A Lý vừa tới Phan Thiết được mấy hôm sau kì nghỉ Tết khá dài, và giờ đây nó ở lại đến gần hết tháng sau mới về, vừa nghe mà tôi đã mừng như mở cờ trong bụng. Thế nên tối hôm nay, tắm rửa xong là tôi hăm hở phóng xe sang nhà Sơn đen ngay,

trước khi đi còn quay lại nói với Trần :

- Bé con, anh qua nhà bạn trai em chơi đây, hề hề, có gì nhờ anh gửi lời không?

- Không, đồ vô duyên! – Trần nhăn mặt vẻ khó chịu.

- Thế thôi!

Rồi tôi chạy biến, cười hề hả vì dạo này có vẻ tôi khoái vụ chọc cho Trần tức điên lên, để rồi hôm sau vẫn ấm ức nấu ăn cho ông thầy trời đánh này.

- A Lý, hảo bằng hữu đã lâu không gặp! – Tôi nắm tay chan chát với A Lý khi vừa thấy thằng này ở nhà Sơn đen.

- Hà hà, mày khỏe không? Dạo này có đánh trận nào lớn không, tao ngứa tay ngứa chân quá! – Nó cười chào tôi.

- Ngứa thì gãi đi bây oi, tao rửa tay gác kiếm, quy ẩn giang hồ rồi! – Tôi vờ than thở.

- Hề, thế thì tiếc nhỉ, định rủ mày so một trận, dạo này tao lên tay lắm! – Nó tự tin đáp.

- Bộ ở Phan Rang, mày còn đánh lộn à? Tụi nào gây sự?

- Không, tao tự tập ở nhà thôi, với cả đang dạy võ cho thằng Mén nữa ấy mà!

- Mày chịu nhận thằng Mén à?

- Ừ, nó đòi học võ để bảo vệ Ly Ly, hi hi!

- Cái thằng....!

Sơn đen bất thần chạy ra từ trong nhà, nó hú ngay:

- Thôi đi lệ, tán chuyện như tụi con gái!

Vậy là ba thằng tôi kéo nhau ra quán ốc gần biển Đồi Dương, vừa nhâm nhi mấy đĩa ốc đặc sản với uống nước mía rồi ngồi chém gió thả giàn, chủ đề cũng xoay quanh nhắc lại vụ đánh nhau với thằng Minh Huy, hay vụ đá banh hiện giờ, rồi mới đến chuyện tình cảm của quân sư Sơn Xứng Xứng.

Thằng Sơn đập bàn, tuyên bố hùng hổ :

- Tao thương Trần thiệt lòng, Nam đại ca, tác hợp cho tao đi!

- Ờ hay... thì tao đã chẳng giới thiệu giúp mày rồi còn gì nữa ! – Tôi chung hững.

- Nhưng mày phải làm công tác tâm lí mà đi vận động tư tưởng em nó nữa chứ, hiện giờ chỉ là tao đang tán tỉnh thôi, tụi mình phải nội công ngoại kích thì mới toàn thắng được! – Nó gãi đầu kể lể đủ điều, tán gái mà đem cả binh pháp Nhạc Phi vào đó.

- Chuẩn đó, mày phải nằm vùng cho thằng Sơn, hồi đó nó làm nội gián giúp mày đó! – A Lý hưởng ứng ngay.

- Thì được, nhưng mà tình hình bữa giờ giữa mày với bé Trần sao rồi? Kể nghe tao mới giúp

được chứ! – Tôi hỏi.

Son đen tặc lưỡi đáp :

- Khả quan, tuy là em nó hơi lạnh lùng nhưng sớm muộn tao cũng sẽ chinh phục được, đẹp trai không bằng chai mặt mà, hể hể!

- Trăn mà lạnh lùng? Nó băng nhăng lắm mà! – Tôi trở mặt ngạc nhiên.

- Ủ, em nó hơi ít nói, nhưng tóm lại là tao biết có thích tao, mày cứ giúp tao đi nhé! – Son đen nhún vai nói.

- Ok, cứ để đó anh lo! – Tôi khoát tay.

- He he, Trăn vừa nói thích sợi dây chuyền bằng đá, để chủ nhật tuần sau tao ra ngoài Suối Hồng tìm thử, đột trước thấy ở đó có nhiều đá lấp lánh đẹp lắm, hốt về đan lại! – Son đen hí hửng kể.

- Lãng mạn vậy, gì chứ tặng đồ tự làm là con gái dễ đổ lắm đó mày! – A Lý gật gù.

- Chứ còn gì nữa, hé hé! - Thằng Sơn cười khoái chí.

Nhưng tôi lại ngạc nhiên hỏi :

- Ờ... thế chủ nhật mày không đến xem tụi tao đá banh à?

- Ôi xời, tụi mày thắng chắc, yên tâm, tao phải lo cho tình yêu của tao nữa chứ! – Nó nhún vai hờ hững đáp.

- Sao biết vậy? 12A17 là á quân mùa trước đó! – Tôi e dè nói.

- Kệ, bố nói thắng là thắng, cấm cãi! – Son đen vỗ vai tôi.

Tự tin chắc cú là thế, nhưng sau khi tan cuộc về nhà, thằng Sơn lại nhìn tôi mà hỏi :

- À Nam, chơi với mày lâu rồi, tao hỏi cái, mày đá banh thì lừa bóng giỏi, nhưng sao mày sút dở ẹc vậy?

- Tao biết tại sao thì đã không sút dở rồi, mày hỏi lạ! – Tôi thè lưỡi.

- Vậy có cách này nhé, nếu lúc cần sút thì mày cứ tưởng tượng là có thằng đồng đội của mày đang đứng trong khung thành đối phương đi, rồi chuyển mạnh vô, thế là thành sút, mày chuyển tốt mà! – Nó gợi ý.

- Ờo.... Tao không tưởng tượng được vậy đâu bây ơi! – Tôi lắc đầu rứt cổ lia lịa.

- Cứ thử xem, biết đâu được, thế nhá, về đi mày! – Nói xong thì Son đen vội xua đuổi tôi ngay, ánh chùng là thằng này còn chạy vào phụ trông quán với mẹ nó đây mà.

Thế là tối khuya hôm đó, tôi lò dò leo lên sân thượng mà ngồi ngẫm nghĩ về tuyệt chiêu Sơn đen vừa bày, quả thật nếu đúng là vậy thì tôi sẽ trở thành một tiền đạo rất lợi hại. Nhưng suy đi tính lại thì tôi biết muôn đời mình vẫn sút dở ẹc, thế là đành thở dài ngao ngán mà gác đi cái chiêu tầm xàm bá láp của thằng Sơn Xứng Xứng.

- Hi, anh làm gì mà thờ dài vậy? – Trần đã ngồi xuống cạnh tôi từ lúc nào.

- Hờ, tối khuya không ngủ, trèo lên đây làm gì? – Tôi giật thót người.

- Lên ngắm sao chút rồi ngủ, không được sao., hử! – Con bé nguýt dài.

Đấy, trông cái bộ nhí nhảnh thế mà thằng Sơn lại bảo là Trần lạnh lùng, đúng là chả hiểu nổi bọn con gái, nắng mưa thất thường thật. Nhớ lời nhờ cậy của Sơn đen, tôi liền vào đề khéo léo :

- Hôm giờ đi chơi với thằng Sơn bạn anh, thấy nó sao?

- Sao là sao? Anh hỏi làm gì? – Trần nhìn tôi nghi hoặc.

- Thì hỏi cho biết! – Tôi lúng búng đáp.

- Anh Sơn nhờ anh hỏi giúp đúng không? – Con bé xoáy thẳng ngay vào tim tôi.

- Bậy....! - Đến đây thì tôi ngắc ngư chả biết phải trả lời thế nào cho phải.

- Chuyện của em, anh lo làm gì cho mệt! – Trần bữu môi đáp, đưa mắt xa xăm nhìn ra phía trước.

Buổi đêm sân thượng lộng gió, tôi nghe rõ cả tiếng cây lá xào xạc bên dưới vườn nhà, được một lát im lặng thì tôi chép miệng thở hắt ra:

- Thằng Sơn bạn anh, nó tốt lắm đấy, mà anh đoán là... nó thích em lắm!

Trần không trả lời ngay, con bé im lặng một thoáng rồi khẽ mỉm cười:

- Em biết....!

- Vậy... em có thích nó không? – Tôi hỏi, mà cảm giác như mình cũng đang nín thở vì hồi hộp, không biết là thằng bạn chí cốt của mình sẽ có được tin vui không đây.

Trần thoáng ngần ngừ, đưa mắt nhìn lên bầu trời đầy sao bên trên và khẽ nói :

- Anh có bao giờ nghĩ rằng... người em thích là một ai khác không?

- Ai cơ? Ờ.. anh tưởng là thằng Sơn chứ? – Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

Nhưng Trần không trả lời câu hỏi của tôi, con bé chỉ nhoẻn miệng cười nhìn tôi một vài giây trong lặng yên, rồi nói:

- Anh nè, những lúc anh qua chơi với chị Mai, có thấy chị bị đau đầu hay gì đó đại loại không?

- Ủ... có, sao em hỏi vậy? – Tôi lại càng sững sốt hơn nữa.

- Em xem anh có biết không thôi, vì hôm trước lúc em đang tập đàn, thì chị Mai như bị chóng mặt đấy, em lo lắm!

- Anh cũng vậy... nhưng hỏi thì Mai nói là do thức khuya học bài nên đau đầu!

- Dạ, chắc là vậy, hì!

- Ủ, để mai có gì anh hỏi lại cho chắc!

- Vậy... em ngủ trước đây, à... sáng mai em trực phòng hành chính, nếu được thì giờ ra chơi anh rủ chị Mai xuống uống nước với em ha! – Trân đứng dậy nói.

- Ủ, bé con ngủ ngon! – Tôi gật đầu.

- Bé con cũng chúc anh ngủ ngon, hi! – Trân cười cười rồi đi xuống trước.

Quái... vừa mới lúc sáng còn nằng nặc cấm tôi không được gọi là bé con, ấy thế mà bây giờ lại ngoan ngoãn chấp nhận, thế là sao vậy kia? Bé Trân dạo này làm tôi thắc mắc tợn, đã thế lại còn cư xử lạ lùng, lúc như trẻ con, lúc lại... có phần khá giống Tiểu Mai nữa chứ!

Nhưng mặc kệ chuyện đó, tôi không quan tâm cho lắm, vấn đề chỉ là ngày mai, tôi phải hỏi chuyện Tiểu Mai thôi.

.....

- Trân kể với anh là em hay bị đau đầu, có thật không vậy? – Tôi hỏi khi chuông ra chơi ngày học hôm nay vang lên.

Tiểu Mai thoáng giật mình, nàng bối rối một chút rồi đáp:

- Thì hôm bữa...em nói với anh rồi mà, em thức học bài nên mới vậy thôi!

- Ủ, giờ đã khỏe hẳn chưa? Hôm giờ em còn đau đầu nữa không? Hay là gọi cho ba của em đi!
– Tôi lo lắng hỏi dồn.

- Không sao mà, em hết rồi, mình xuống căn-tin thôi, bé Trân đợi ở ngoài kia! - Tiểu Mai mỉm cười, nàng kết thúc cuộc đối thoại và kéo tay tôi đi.

Không biết có phải là do cảm giác hay do tính cả nghĩ, mà tôi cứ linh tính rằng Tiểu Mai đang cố phớt lờ chuyện sức khỏe của nàng, và như giấu tôi một điều gì đó mà chính tôi cũng không định hình và hiểu được đó là điều gì.

Khi hai đứa ra đến cửa phòng học thì Trân đã dựa tường đợi sẵn từ bao giờ:

- Hi, chào anh chị, tụi mình uống nước chút rồi em về! – Con bé nhoẻn miệng cười.

- Ủ, sao hôm nay có nhã hứng thế? – Tôi hỏi, tạm gác lại nỗi lo về Tiểu Mai.

- Em lúc nào chả vậy, anh cứ hỏi! – Trân nguyết dài.

- Đi nào, hai người khác khẩu! - Tiểu Mai tủm tủm, nàng đưa ánh nhìn vui vẻ quan sát cả hai đứa tôi đang cà khịa nhau.

Xuống đến căn-tin, tôi trông hôm nay có vẻ đông hơn mọi khi, đang dáo dáo tìm bàn trống thì bất chợt tôi nghe giọng Khả Vy ở cạnh bên:

- Ủa, Nam cũng ra đây hở?

Theo phản xạ tôi vội quay sang thì đúng là Khả Vy đang mỉm cười đứng phía bên kia thật, và bất ngờ hơn khi người đi cạnh bên Vy là... Dạ Minh Châu.

- Tìm bàn trống à? Vào ngồi với tụi mình cho vui nè! – Vy cười cười rồi chìa tay về phía Minh Châu. – À, giới thiệu với Nam, đây là bạn học ở A2 tên là.....!

Nhưng Minh Châu đã ngắt lời Khả Vy:

- Được rồi Vy, không cần giới thiệu, tụi này biết nhau rồi! – Em ấy đưa ánh nhìn tóe lửa về phía tôi.

- Vậy à? Hay quá vậy? – Vy ngạc nhiên quay sang tôi.

- À... ừ.....thì...! – Tôi bối rối chưa biết trả lời sao cho phải.

Đang ngắc ngứ với hai cô nàng trước mặt thì từ sau lưng tôi, Tiểu Mai đã bước đến hỏi :

- Tìm được bàn trống chưa anh?

Trên cũng xen vào :

- Lâu quá, em đứng mỏi chân rồi!

Và thế là.... Tiểu Mai cùng bé Trân, Khả Vy cùng Minh Châu đã chạm mặt nhau, cùng một nơi và cùng một lúc.

- Ơ.....!

-!

- Hừ.....?!!!

-!

Tình hình trước mắt có thể phân tích đại loại như vậy, theo một sơ đồ đơn giản :

- Tiểu Mai, người yêu của tôi, và dĩ nhiên là nàng có chút không vừa ý và thân thiện cho lắm đối với Minh Châu, tôi biết như vậy.

- Bé Trân, không hiểu sao theo tôi thấy thì con bé lại có vẻ rất ghét Khả Vy.

- Khả Vy, bạn gái cũ của tôi, chắc hẳn là cũng không ưa gì bé Trân sau lần chạm mặt gay gắt hồi tối của tuần trước.

- Minh Châu, người mang thâm thù đại hận với tôi, chắc có lẽ cũng không thích Tiểu Mai, nhất là hai nàng đã có một cuộc tranh cãi hồi đầu mới gặp nhau.

Tiểu Mai băng sương nguyệt lãnh, bé Trân nộ hỏa xung thiên, và ở phía bên kia chiến tuyến, Khả Vy trên nét mặt cũng phát ra nhiệt quang, Minh Châu vẫn điềm đạm nhưng tôi nghe như có khí lạnh chạy dọc sống lưng mình. Và không khí trở nên căng thẳng, mỗi tôi là đang đứng như trời trồng ở giữa hứng chịu khi chẳng ai chịu nói với ai câu nào.

Quan hệ đan xen là thế, vẻ như tất cả đều chẳng có điểm gì tương đồng với nhau, nhưng tôi biết chắc chắn một điều rằng, đó là... bốn vị nữ nhân dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn đang đối diện nhau tại đây, ít nhiều đều có liên quan đến một thằng con trai là tôi.

[Tom] Tình hình là truyện đang đến hồi gay cấn.

1. Kết thúc chap 300 cũng là lúc bắt đầu của cuộc hội nghị cấp cao giữa tứ đại mỹ nhân: Tiểu Mai, bé Trân, Khả Vy, và Minh Châu.

Nụ hôn kẹo ngọt tối hôm trước chắc chắn không đủ sức để khống chế Tiểu Mai buông những lời câu ngọt ngào nhưng đầy sát khí nhằm vào Minh Châu.

Dẫu ở chung nhà và có phần nể mặt sư phụ. Nhưng chỉ bấy nhiêu cũng chẳng đủ ngăn Trân giải quyết nốt những hiểu lầm về Khả Vy từ vụ đám "đoạn tuyệt tình đời" với sư phụ mình.

Khả Vy dẫu là vai chệ. Nhưng ắt hẳn vẫn còn ám ức về thái độ là hành động của bé Trân vào tối tuần trước.

Minh Châu. Đương nhiên là có thâm thù đại hận với cả Nam lẫn Tiểu Mai. Giờ lại có thêm đồng minh là Khả Vy. Như hổ mọc thêm cánh. Chẳng có lý do gì để không chiến luôn ngay lúc này!

Tứ đại mỹ nhân. Chia đều ra 2 bên chiến tuyến. Dự là sẽ có một cuộc chiến long trời lở đất tại căn tin.

o O o

2. Đối đầu với đương kim á quân của giải: 12A17. Dẫu là đội bóng mang mác tân binh nhưng 12A17 đã đường đường chính chính lên ngôi á quân 2 năm trước. Và giờ đây, 2 năm sau. Chắc chắn 12A17 đã lợi hại hơn gấp bội.

Bên kia chiến tuyến. 11A1 dù đã được "mài chân" với huấn luyện viên Sơn đen rất nhiều lần. Nhưng nhiều đó vẫn chưa thể sánh ngang với đàn anh 12A17. Vũ khí duy nhất của 11A1 có lẽ là tin thần, và một phần đợi chờ sơ suất và sự khinh địch của 12A17. Liệu Trí Nam có luyện thành công tuyệt chiêu "lá vàng rơi" để giúp đội nhà giành chiến thắng?

o O o

3. Sơn đen với "tấm lòng chân thành" của mình liệu có cưa đổ được bé Trân tình nghịch? Hay là với sự trợ giúp đặc lực của tên nhát gái Trí Nam thì mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn? Và người mà bé Trân bảo với Nam "- Anh có bao giờ nghĩ rằng... người em thích là một ai khác không?" Là đang ám chỉ người nào?

.....

Mời cả nhà dự đoán tình tiết các chap tiếp theo nhé ;)

[Huyền bí] Cô lái đồ - Chapter 1!

Tuần vừa rồi công việc khá bận rộn nên mình không có thời gian để viết chương truyện mà mình cảm thấy thôi thúc cần phải viết, thôi thì hôm nay ngồi công ty nhân lúc rảnh rỗi bèn phóng tay lướt phím để viết ra những dòng này.

Đây chỉ là tình huống mình vừa được trải nghiệm cách đây một tuần và toàn bộ đều là sự thật, tuy nhiên cũng hi vọng mọi người sau khi đọc xong hãy nên tin rằng đó chỉ là một giấc mơ của mình và là sự trùng hợp vô cùng ngẫu nhiên ở giấc mơ của hai người khác nhau.

Lưu ý : Không dành cho người yếu tim, phụ nữ đang mang thai và cho con bú, mọi hậu quả xảy ra mình đều không chịu trách nhiệm. À quên, các em gái bạn gái xinh xắn dễ thương nếu sau khi đọc xong cảm thấy có vấn đề không ổn về sức khỏe thì đừng ngần ngại mà hãy liên hệ với mình, lão anh mình là bác sĩ nên yên tâm là “chọn mặt gửi vàng” nhé!

Kinh hoàng hay tưởng tượng – Chuyện bây giờ mới kể

Thật sự từ nhỏ đến giờ mình chẳng lúc nào tin là trên thế giới này có ma, bởi mình nhìn nhận thế giới quan dưới góc nhìn khoa học, mọi thứ trên đời này trừ tình cảm ra đều phải tuân theo quy luật logic của nó. Thế cho nên mình luôn tự hào rằng bản thân có một thần kinh thép cực kì vững chãi, xem phim ma chẳng bao giờ có cảm giác gì, nghe kể truyện ma cũng thấy y như truyện cười, chính bởi vì vậy mà mình rất hiếm khi đi xem phim ma. Tại vì sao? Bởi lí do rằng cứ hễ rạp có chiếu phim ma thì người yêu lại đòi xem cho bằng được, ừ thì đi, lâu lâu mới có dịp gặp nhau, chiếu cô nàng một lần cũng không sao.

Và suốt thời gian xem phim ma hay kinh dị, mình có không ít lần phải đứng tim hay muốn đứng bật dậy vì giật mình, tất cả chỉ đơn giản rằng....

- “Ánh trắng dần sáng hắt lên soi rõ cả một khu hành lang dài ảm đạm đầy oan khí, hần bước đi thật chậm về hướng phát ra tiếng động... từng bước một...tiếng chân của hần chạm vào sàn nhà gỗ cũ kĩ tạo nên những âm thanh kéo kẹt như khung cửi... kéo kẹt.... Và rồi bất thần một bóng đen từ đằng sau xuất hiện kéo lấy hần.....! “

- Ah.....! – Nàng ta đập vai tôi kêu lên the thé.

- Hắc.....! – Mình giật bắn cả người vì thót tim.

Ôi cái đêch, đi xem phim ma thì mình không sợ, chỉ sợ đang tập trung xem phim mà cô nàng yếu – bóng- vía- lại- thích- xem- phim- ma này kéo tay làm cho giật cả mình.

- Đi về, khỏi coi nữa!

- Thôi mà, em xin lỗi, coi cho hết đi!

- Đẹp, về!

- Hức.....đồ hung dữ... cáu bần!

-!

- Đồ... vũ phu.....!

-!

- Hức.....!

- Rồi, rồi, coi đi.....!

- Hi, ngồi yên đó nhé, cấm chạy á!

- “Chạy cái đầu gối tui ấy, ôm tay chặt thế có mà chạy đằng trời! “– Tôi bực dọc nghĩ thầm và chôn chân suốt hơn 1 giờ đồng hồ còn lại của tập phim, thỉnh thoảng lại giật đống người vì bị... hù lây lan.

Đó, chính là lí do tại sao tôi không tin có ma, và không thích xem phim ma, dù rằng tôi là người thần kinh thép, bình tĩnh trong mọi tình huống.

Thế nhưng sau sự việc của tuần vừa rồi, có lẽ tôi nên nghỉ lại và thay đổi quan điểm của mình một chút chẳng? Thay đổi rằng có thể tồn tại ma quỷ trên đời đấy, chẳng qua không thể nhìn thấy được mà thôi!

Ngày 23 tháng 11 năm 2012....

Gấp lại chiếc máy laptop sau khi gọi phone cho ku Lâm báo thông báo trên Fanpage rằng tối nay không có chapter mới, mình vác balô ra chiếc xe đợi sẵn, phốc vào ghế ngồi đóng sập cửa lại.

- Uầy... 3 ngày ăn nhậu, chắc chết quá!

Xe bon bon từ Sài Gòn về thẳng một mạch quê nội Phan Rang, tối thứ 6 hôm ấy tôi về quê dự đám giỗ ông nội.

Nửa khuya ngày 24, rạng sáng ngày 25 tháng 11 năm 2012...

Mình đang đi từ nhà sau của ông Rin mập ra, vừa sương sương đã xong 1 thùng bia.

- Sao thế hiền đệ? Tiếp chứ! – Lão anh mình lè nhè.

- Tiếp sao không? Ơ hết rồi! – Mình quảng điện thoại rồi ngồi xuống.

- Ông mập đang đi mua, khui tiếp đi! – Lão anh kéo thùng bia lại gần.

- Dzô, xong thùng này chiến tiếp thùng nữa, mới gần 10 giờ chứ mấy! – Mình quyết định uống cho bổ tức.

Mệt mỏi sau châu nhậu say bí tỉ vào tối thứ 7 ở nhà ông Rin mập, mình về lại nhà nội vào lúc hơn 11 giờ đêm, đặt mình xuống là lăn ra ngủ khò khò ngay tắp lự.

Chốc sau tỉnh dậy vì cổ họng khát khô và lợm giọng, mình lò dò ra nhà sau nốc nguyên nửa chai nước lạnh cho sảng khoái. Đưa mắt nhìn ra hai cây dừa tuổi còn lớn hơn mình ở trước sân, nhận ra sương xuống đêm lạnh nên mình lại quay ra nhà trên, rúc mình vô chăn định quất luôn một

giác đến sáng.

Và đây là giấc mơ của mình vào đêm hôm ấy, được viết lại theo góc nhìn của một câu chuyện...

Tôi đang trôi lênh bênh trong một khoảng không gian vô định, như một thực thể không có thân xác, chỉ còn là ý niệm vẩn vơ.

- Ể, mình đang mơ chắc luôn nè! – Tôi khoái chí nhủ thầm vì hiếm khi lại biết mình đang mơ trong khi mơ.

Trôi lững lờ trong một chốc nữa, tôi loá mắt vì trước mặt mình là một màn hình cực lớn, cũng phải dài đến mấy mét chứ chẳng đùa. Trên màn hình có kích cỡ như một rạp chiếu phim hiện lên dòng chữ “Cô lái đò”.

- Cô lái đò? À.....! – Tôi ngớ người.

Trong giấc mơ hôm ấy, tôi là một thực thể không có thân xác mà chỉ có nhận thức, mang một suy nghĩ đã được mặc định sẵn là đúng : “Cô lái đò” là một câu chuyện ma tôi đã từng đọc, nay đã được dựng thành phim, và tôi đang ngồi ở ghế hạng nhất để xem tập phim đó, mà chẳng hề mấy may hỏi rằng tại sao tôi càng lúc càng trôi tuột vào màn hình và xem phim dưới góc nhìn của một... diễn viên trong phim.

Cô, một thiếu nữ vừa bước sang tuổi trăng tròn, gương mặt thanh mảnh xinh xắn mang nét mộc mạc chân chất của vùng quê. Dáng người nhỏ thon, giọng nói tiếng cười trong như ngọc, từ lúc vừa bộc lộ nét đẹp làm mẩn mê bao người này thì cô đã luôn là niềm mơ ước của các chàng trai trong làng.

Không ai hiểu vì sao cha mẹ cô lại rời làng mà bỏ đi biệt xứ, mà chỉ biết ngôi nhà tranh vách nứa bên sông ấy luôn tràn ngập tiếng cười của một cô bé con, và một bà cụ già lom khom. Mỗi chiều người bà móm mém nhai trầu nhìn cháu gái cung của mình chạy chơi vui vẻ. Thời gian dần qua, năm cô mười tám tuổi thì người bà qua đời, để lại cho cô một mái nhà tranh và con thuyền nan, từ đó cô lái đò đưa người sang sông, mỗi ngày kiếm mấy đồng lẻ để mưu sinh. Dù có biết bao chàng trai trong làng hỏi cưới nhưng cô đều chỉ cười cho qua mà không giải thích vì sao. Người ta đồn rằng cô đang đợi một ai đó, nhưng không phải vậy, sự thật là ở cái làng quê yên bình nhất mực này, cô luôn mang một cảm giác trống vắng và ngày nào cũng lặp lại trong thanh tĩnh.

Từ khi bà mất, cô không biết mình sống vì điều gì, cũng không biết mình muốn gì, nghĩ gì. Tất cả đối với cô chỉ tóm gọn lại trong từ “hiện tại”, sống cho qua ngày đoạn tháng.

Và hiện tại đối với cô thì lại không thanh bình như chính làng quê nơi cô sống, như con sông mà hằng ngày cô vẫn thường đưa đò, mà đó là sự thật kinh hoàng được giấu kín trong biết bao nhiêu năm sau.

Đó là một buổi chiều nọ, trời đã vào lúc sẩm tối, con sông vắng lười biếng thả mình trôi uốn quanh làng quê yên bình, với lũy tre xanh in bóng xuống mặt nước đang lăn tăn gợn sóng theo gió. Con đò chiều nép mình dưới bóng tre sau một ngày qua lại bên sông để đưa mọi người đến rồi lại đi, tắt bật và vội vã.

Hôm ấy, khi cô đang thổi lửa nấu cơm thì có hai người khách đi đò muốn qua sông, nghĩ trời

cũng muộn vì gần tối, cô khéo léo từ chối không đi. Nhưng hai người khách này nài nỉ rất chân thành, lại nói với cô họ là người trong làng, có việc cần phải qua sông lên tỉnh gấp để mua thuốc men cho người nhà. Nghe vậy nên cô động lòng, với tay lấy chiếc nón lá đội lên đầu rồi bước lên chiếc đò nhỏ, nhẹ nhàng mời thanh niên kia bước lên, chu đáo và ân cần, mà không hề biết rằng đó là lần cuối cùng trong đời cô còn nhìn được vầng dương đang khuất dạng phía sau rặng núi.

To be continued!

Chương 301

Sân trường vào giờ ra chơi rất đông ồn ào vào đông đúc, và căn-tin thì lại càng đông hơn nữa do đây là nơi bán đồ ăn thức uống cho học sinh, tất cả mồm miệng ở đây đều được các cô cậu “thứ ba học trò” phát huy hết công sức. Thế nhưng lúc này đây, có năm người, bốn nữ một nam đang im ru bà rù, nhìn nhau trân trối.

Không riêng gì tôi, mà cả Tiểu Mai, bé Trân, Khả Vy lẫn Minh Châu đều bất ngờ trước cuộc gặp gỡ hiếm có này, một phần có lẽ ai trong số bốn người bọn họ đều ghen tị trước vẻ xinh đẹp của đối phương, phần còn lại có lẽ là “mối thù trong mơ” nào đó.

Đứng trước tình cảnh này, đừng nói là thánh thần thiên địa gì đó hiển linh, mà ngay cả tận thế đến nơi thì cả bốn nàng cũng đều mảy may không biết. Phần tôi thì tôi thấy lạ lùng là đầu tiên, khi mà bé Trân trước giờ chưa hề gặp Minh Châu, còn Khả Vy thì chỉ mới một lần nhưng con bé đã có vẻ thù sâu hận nặng. Còn Minh Châu, chỉ mới gặp qua Tiểu Mai vài lần, chưa hề biết đến bé Trân, thế nhưng cô nàng lúc này lại có vẻ chẳng ưa gì luôn con bé rằng khểnh đang nhìn mình nhất mực từ đầu đến chân này.

Mà Tiểu Mai với Khả Vy lại biết nhau, thế nên tôi đồ rằng... chỉ có một lẽ, đó là chị hai Tiểu Mai thường tâm sự với em gái là Trân, còn cô nàng Khả Vy thì chắc họa hoàn sao đó lại kể tất tẩn tật cho Minh Châu nghe, nên lí do mà cả bốn người vừa gặp mặt đã kinh nhau quyết liệt, điện xẹt ầm ầm cũng chỉ có thế.

Cũng cần phải nói ở trường cấp III tôi đang theo học hiện giờ, thì tính chung cả 3 khối lớp, Tiểu Mai được đánh giá là đại mỹ nhân chưa từng có tiền lệ trong suốt các thế hệ học sinh ở đây, lạnh lùng kiêu sa, thông minh học giỏi cả trường đều biết tiếng. Khả Vy thì chẳng thua gì, em ấy nổi tiếng từ hồi trường tôi còn dạy cấp II, lại là bí thư suốt mấy năm liền, xinh xắn hoạt bát, là niềm mơ ước của nguyên đám con trai từ khối trên cho đến từng lớp dưới. Minh Châu thì khỏi phải bàn, cô nàng này nét đẹp chẳng hề kém cạnh Tiểu Mai là bao, lại có tình tình kiêu như người có hai nhân cách, lúc thì hậu đậu vụng về, lúc lại bá đạo không kém, thế nên hồi trước tôi có nghe ngóng bên A2 cũng có một người đẹp thì háo hức lắm, dè dặt lúc bị chuyển lớp sợ vãi mặt ra nên quên mất hóng hớt là gì. Đối với phái nam, nhất là những thằng còn độc thân, thì chinh phục Minh Châu là mục tiêu hàng đầu trên cả học tập, bởi so với Tiểu Mai lạnh lùng, Khả Vy nổi tiếng thì việc tán tỉnh Minh Châu có vẻ dễ hơn, vì cô nàng này khá là bí ẩn và thu hút.

Thế nhưng ác một nỗi, con bé Trân vừa chân ướt chân ráo bước vào trường cũng đã nổi tiếng không kém gì chị hai Tiểu Mai của mình. Sở hữu nét đẹp tự nhiên xinh xắn, tính tình dễ thương hòa nhã, lại thông minh lém lỉnh, thêm nụ cười rằng khểnh đã làm hớp hồn bao thằng con trai lớp dưới, thiếu điều lôi luôn các ông mãnh lớp trên, điển hình là Sơn đen vừa gặp Trân đã gây rùm cái một. Cá nhân tôi đánh giá thì bé Trân là một kết quả tổng hợp được lấy từ hai hình mẫu Tiểu Mai và Khả Vy, vì Trân thường ngày nói cười luôn miệng, nhưng cũng có lúc lại lạnh lùng khó hiểu một cách ngán ngạn.

Và lúc này đây, tứ đại mỹ nhân cùng nhau tụ họp giữa sân trường cũng đã và đang thu hút sự chú ý của mọi người, nhất là khi... tôi đang đứng ở giữa, cầu thủ nổi bật với tiếng tăm đang lên

chứ chưa lên hẳn.

- Chà chà... chuyện lạ có thiệt!
- Xinh quá cha ông nội người ta rồi, hốt được một em trong đó là phước ba đời, hức!
- Tao kết em Mai đó giờ, người đâu mà đẹp quá chừng, thằng oắt kia hên thiệt mà!
- Cái thằng ba lăng nhăng đó hở, hồi trước nó quen em Vy mà, chắc vài bữa lại bỏ Mai nhảy sang con nhỏ kế nó cho xem!

Phải lúc bình thường thì tôi đã phóng tới táng cho đám con trai nhiều chuyện đang đứng bàn tán bên ngoài kia mỗi thằng một tát vỡ mặt cắm đầu xuống đất rồi. Thế nhưng may phước cho tụi nó là lúc này tình hình nội chiến đang căng thẳng, tôi chả có thể nào mà nhúc nhích được mấy may tí ti ông cụ nào.

Lúc đầu là tôi bảo Tiểu Mai với bé Trân đứng đợi, để tôi dạo một vòng quanh căn-tin kiểm bàn trống rồi mới tới ngồi, dè đâu lại gặp Khả Vy đang đi với Minh Châu, mà Khả Vy lại vừa rủ tôi tới ngồi chung mới ác chớ, thêm cả “mụ” “Minh Châu khó ưa nữa, không biết Tiểu Mai có đoán ra được không đây?

Bối rối gãi đầu, tôi phá tan bầu không khí im lặng bằng cách :

- Ủm... giới thiệu... đây là.....!

Nhưng tôi còn chưa kịp nói tên ai thì đã bị Trân và Minh Châu cắt lời :

- Khỏi giới thiệu!
-! – Và tôi im re luôn từ đó.

May phước thay có người như đã quá quen với thảm cảnh luôn bị con gái kê tủ đứng vào miệng của tôi, Khả Vy ngần ngừ nói:

- Vậy... Nam có bận gì không? Minh bàn chuyện đá banh một chút, vụ trích quỹ lớp cho trận bóng chủ nhật tuần này ấy, mọi người còn thiếu những gì?

Ở cạnh tôi, bé Trân vặc lại ngay:

- Hay nhỉ, tôi mời anh Nam trước mà, hơn nữa đây là giờ ra chơi, sao cứ phải bàn với bạc?

Sắc sảo trong giao tiếp như Khả Vy cũng nhất thời không biết phải nói gì trước lời công kích của bé Trân, tôi còn đang lúng búng gãi đầu định đứng ra hòa giải thì phía đối diện, Dạ Minh Châu đã lừ mắt nhìn Trân :

- Trẻ con vô lối, biết gì về công tác lớp mà trả treo chị Vy!

Vấn nét mặt buống bình, Trân nhướn đôi hàng mi, cười mỉa mai:

- Chị hơn tôi có một tuổi chứ mấy mà bảo tôi trẻ con!

Minh Châu cũng không vừa, hừ nhạt đáp trả :

- Hơn một tuổi thì vẫn là lớn hơn, bé ạ!

Bị bà chị xinh đẹp điểm lệ này phản đòn sắc như dao cạo, bé Trân cũng thoáng lúng túng, nhưng vẫn hếch mũi định đổ thêm dầu vô lửa. Tôi đang đứng chôn chân giữa trời như thằng bù nhìn giữ ruộng dưa, còn chưa kịp tăng hăng để không là người thừa thì từ sau lưng, đã cảm nhận luồng hàn khí quen thuộc hôm nào từ cô người yêu của mình.

Tiểu Mai lãnh đạm ôn nhu từ đầu đến cuối, giờ mới ra mặt đỡ lời cho cô em gái yêu quý của nàng :

- Hơn tuổi chưa chắc đã lớn hơn đâu, bạn Minh Châu à!

Vâng, mỗi nàng đều đã cất giọng hát như thanh âm phụng hoàng từ trong ngọn lửa, và tôi nghe như có sấm chớp âm âm, mây đen vần vũ bên trên đầu mình.

Minh Châu khá bất ngờ trước tình huống này, đưa mắt nhìn Tiểu Mai:

- Ai bảo bạn thế? Đừng có nói tầm phào như vậy!

- Đâu cần ai bảo, mình nhìn bạn là đã biết rồi! - Tiểu Mai nhún vai thản nhiên đáp.

Phải nói Tiểu Mai trả đòn câu này hơi bị... hiểm hóc, thế này thì có khác nào chỉ thẳng mặt bảo rằng Minh Châu là tính tình trẻ con. Minh Châu hiểu điều đó, bình tĩnh gằn giọng :

- Xem ra bạn không chỉ giỏi bệnh bạn trai, mà đến cả cô- em- ngổ- ngáo cũng rất là thương yêu đấy nhỉ! – Minh Châu cố ý nhấn nhá từng tiếng cô em ngổ ngáo, vừa nói vừa nhìn bé Trân qua khóe mắt.

- Tôi mà ngổ ngáo thì chị là ngổ...hành, chỉ đáng nấu canh ăn! – Trân tỏ vẻ bức xúc, đã bắt đầu cãi cùn.

- Hê, sao chưa chi mà đã sừng cồ rồi vậy, cô em? – Minh Châu cười nhạt.

- Tôi không có! – Trân cự lại ngay, dù rõ ràng là nét mặt con bé đang phản bác lại điều vừa nói.

Tôi hiểu, Tiểu Mai lúc này im lặng là vì nàng không muốn sự thể trở nên to tát hơn, nhưng cả bé Trân với Minh Châu như thủy hỏa bất dung, cứ kình nhau quyết liệt. May thay Khả Vy đã kịp thời lên tiếng khi nhận thấy tình hình đang dần chuyển sang chiều hướng xấu :

- Thôi... hai người đừng cãi nhau nữa, chuyện có gì đâu, mình qua kia ngồi đi Minh Châu! - Khả Vy kéo tay Minh Châu, ra sức giảng hòa.

- Ủ... đúng, qua kia ngồi đi! – Tôi vội hòa theo để làm người hòa giải, mà quên mất là mình đang đứng với ai.

Gần như ngay lập tức, bé Trân tròn mắt nhìn tôi hỏi ngay:

- Anh đi đâu?

Ở bên cạnh, Tiểu Mai cũng nhìn tôi với ý hỏi tương tự như vậy. Nhận ra là mình bị hớ, tôi vội vàng đính chính :

- À... ý là Vy với bạn Châu qua đó ngồi, còn... tui mình kiếm chỗ khác ngồi!

- Ừm, vừa nghe anh nói gì mà? – Trân nheo mắt.

- Có đâu...! – Tôi bối rối.

Không muốn làm khó tôi thêm nữa, Khả Vy nhoẻn miệng cười :

- Vậy bọn này đi trước đây, chuyện kia có gì bàn sau Nam hén!

- Ừ....! – Tôi gạt đầu, nhìn Vy với ánh mắt cảm kích.

Thế là thế quái nào nhỉ? Tôi nhớ là trong quá khứ, Khả Vy cũng nào có bao giờ chịu thua ai trong mấy vụ này đâu, ấy thế mà giờ đây em ấy lại là người đứng ra hòa giải cho Minh Châu với bé Trân, mặc dù trước đó vừa bị Trân công kích tới tấp. Không lẽ, sau khi đá tôi thì Vy đã trưởng thành hơn rồi hay sao vậy kìa?!

- Anh còn nhìn làm gì nữa, người ta chiếm hết bàn rồi kìa! – Bé Trân giãy nảy làm cắt đi dòng suy nghĩ của tôi.

- À... để anh đi kiếm! – Tôi giật thót người.

- Kiếm, kiếm hoài, xui gì đâu, đã không có chỗ lại còn gặp phải hai bà khó ưa! – Trân nhăn mặt.

- Đừng nói vậy, vừa nãy là em sai đó! - Tiểu Mai nhú mày vẻ không vừa ý, nàng nhẹ nhàng nói.

-! – Trân im lặng, cụp mắt xuống vẻ biết lỗi.

Ngạc nhiên chưa, tuy tôi không biết mối quan hệ chị em kết nghĩa giữa Tiểu Mai với bé Trân ra sao, nhưng Trân bướng bỉnh là thế mà giờ Tiểu Mai chỉ trách khế một câu là Trân nín khe, chẳng dám hó hé nửa lời.

- Không có bàn trống thì mình mua nước rồi ra ghế đá ngồi cũng được, anh à! - Tiểu Mai quay sang nhìn tôi mỉm cười.

- Ừ, chắc vậy! – Tôi đồng ý rồi đi về phía căn-tin.

- Cho ba chai Sting dâu cô ơi! – Tôi nói với người bán hàng.

Trong lúc đang chờ nước thì tôi có đưa mắt nhìn về phía Tiểu Mai và bé Trân, thì thấy nàng đang mấp máy môi nói gì đó, Trân ở cạnh bên ra chiều hối hận, mặt rầu rĩ cắn môi như ăn năn lắm. Nhưng tôi trông Tiểu Mai vẫn rất nhỏ nhẹ, chẳng hề gì là đang tức giận, ấy vậy thì có sao mà Trân lại sợ nàng một phép thế nhỉ? Không lẽ... Tiểu Mai bình thường dịu hiền là thế, nhưng ẩn sau đó là cả một... quý bà sư tử hung hăng dữ tợn hay sao vậy kìa?

Đang toát mồ hôi hột tưởng tượng đến cảnh sau này tôi về làm rể nhà nàng và bị vợ mình mắng té tát, còn tôi thì thê thảm hết như bé Trân lúc này thì người bán nước đã gọi giật:

- Nước nè!

- À...dạ, bao nhiêu vậy cô? – Tôi giật bắn người.

Bê nước đến chỗ Tiểu Mai và Trân, tôi chỉ tay về băng ghế đá trống gần đó rồi cả ba đưa ngồi xuống.

- Cửa em nè! – Tôi chìa chai nước về phía Tiểu Mai.

- Hi, cảm ơn anh! – Nàng cười nhận lấy.

- Cửa bé con nè, sao đấy? – Tôi hỏi Trần.

- Không... đâu có! – Trần lắc đầu nguầy nguậy.

Quái lạ, suốt từ lúc đó cho đến khi vào chuồng reng vào lớp thì tôi cũng chẳng hề thấy Trần nói thêm câu nào nữa, mà im lặng ngồi ngoan ngoãn hết như một cô em gái vừa bị chỉ mắng. Và cuộc gặp gỡ tanh bành nhá lửa của tứ đại mỹ nhân vào ngày hôm đó cũng kết thúc mà chẳng ai bị tổn hại gì, à quên, có mỗi bé Trần là vừa bị chị hai Tiểu Mai nạt cho một trận vì cái tội vô phép với người lớn mà thôi.

- Hê hê, mà thấy chưa con, vợ tao nạt một tiếng là em Trần của mà sợ một phép, run bần bật! – Tôi hí hửng nói qua điện thoại.

- Hừ, Trần hiền thôi, gặp tao thì tao cự lại ngay! – Sơn đen hậm hực đáp lại.

- Diên, con bé Trần mà hiền mới sợ đó con, mà mà cự lại vợ tao thì tao cho vỡ mồm nhá! – Tôi cười ha hả.

- Bố thằng bệnh, mà tập tành sao rồi? Ngày mai chủ nhật rồi đó! – Nó hỏi.

- Bình thường, chẳng biết mấy ông 12A17 ra sao mà mùa trước đứng nhì ghê nhỉ?

- Dào ôi, có gì đâu, cứ tưởng tượng đá với tụi yếu hơn là quất tuốt!

- Ờ, quất tuốt thì què giò con ạ, mà hổ báo thế!

- Hê hê, mà đã thử cách sút của tao nói chưa?

- Cái vụ tưởng tượng ấy hả, thôi đi bây, đầu óc tao không phong phú thế đâu!

- Mà ngu, mà mà biết sút là thành tiền đạo rồi con, lúc đó khả năng ghi bàn của mà sẽ tăng lên đáng kể!

- Hơ, thôi cha, làm như dễ ăn của ngoại lắm, mà chiều mai có tới xem tụi tao đá không? Nếu thắng xong là cả bọn đi ăn mừng đó!

Dè đâu Sơn đen là cái thằng ham sắc bỏ bạn, nó từ chối ngay :

- Thôi, buổi sáng tao chạy xe ra Mũi Né mua mấy cái hạt đá quý rồi, về kết thành dây, tối đem tặng cho em yêu, hé hé!

- Ờ, khốn...nạn, anh em trước gái sau mà nó thế đấy! – Tôi phì cười.

- Hê hê, ráng đi, bữa sau anh dạy cho chú sút “lá vàng rơi”, đảm bảo chất chơi vô đối! – Nó hứa hẹn cho qua chuyện.

- Ờ, rồi, thế bye, thắng trận này thì mà sẽ được vinh hạnh dạy cho tao! – Tôi nhún vai nói.

- Okie, chúc may mắn! – Nói rồi Sơn đen cúp máy ngay.

Tôi cũng gác điện thoại theo nó rồi tót lên phòng, nằm phịch xuống giường gác tay lên trán nghĩ ngợi đủ điều. Chắc, chả biết trận kế có thắng nổi không đây, dù gì 12A17 cũng từng là á quân mùa giải trước, chắc cũng không dễ đâu. Mà còn cái vụ sút theo tưởng tượng mà Sơn đen bày ra nữa chứ, đúng là tôi cũng ham ghi bàn lắm chứ, nhưng hình như ông trời cho tôi cái tài khéo léo dẫn bóng nhưng lại lấy mất khả năng ghi bàn hay sao ấy. Rồi còn cú “lá vàng rơi” nữa, công nhận là sút kiểu đó thì đỉnh thật, ghi bàn rồi là bảnh phải biết à nha!

Mãi nghĩ ngợi mà tôi ngủ luôn lúc nào không hay biết, sang ngày hôm sau mãi đến khi mặt trời lên quá nửa ngọn sào thì tôi mới lồm cồm bò dậy.

- Ủa? Chủ nhật mà con bé Trân đi đâu rồi mẹ? – Tôi dụi mắt lò dò đi xuống nhà dưới, thắc mắc sao sáng nay Trân không gọi mình dậy sớm như mọi ngày.

- Nó qua nhà bé Mai chơi rồi, bảo con trưa tranh thủ ăn cơm, chiều còn đá banh đó, phải không? - Mẹ tôi trả lời.

- Dạ, chiều nay trận quan trọng, thắng thì đá tiếp, thua thì... nghỉ luôn! – Tôi gật đầu đáp.

- Bóng với bánh, học thì không lo, thua cho khỏe con ạ, lỡ có gì gãy tay gãy chân thì khổ! – Mẹ tôi giở chiều bàn lùi quen thuộc.

- Uầy.....!

Và hành động nhảy vô phòng tắm rồi im lặng đóng cửa lại chính là câu trả lời của tôi trước nước cờ dụ hàng của mẹ. Lúc nào cũng vậy, sao người lớn toàn cứ phải lo chuyện gì đâu không thôi, hình như họ không biết lứa tuổi lúc này là lứa tuổi đang phát triển tâm sinh lí, trọng danh dự nhất hay sao chứ nhỉ? Một trận bóng đâu chỉ đơn thuần là vô sân rồi sút chân vào bóng thôi đâu, mà còn là những phút giây hòa mình cùng đồng đội, căng thẳng đối địch với đội bạn, những tiếng hò reo trên khán đài, những ánh mắt thán phục của khán giả, và cả những lời xuýt xoa bàn tán của các em gái xinh tươi nữa chứ bộ, nhiều vấn đề lắm chứ không đơn giản đâu à nha!

Chương 302

Chiều chủ nhật tại sân vận động của trường trung học phổ thông đạt chuẩn quốc gia Phan Bội Châu, tuy chỉ mới hơn 2 giờ 30 chiều nhưng hầu như bốn phía khán đài đều đã chật ních khán giả. Rất đơn giản vì hôm nay là chủ nhật, khi mà học sinh các khối sáng chiều đều được nghỉ, nên chuyện ùn ùn kéo đến xem những trận cầu kinh điển này là điều dễ hiểu. Và kể từ trận sau trở đi thì tất cả đều được nhà trường tổ chức vào ngày chủ nhật để toàn thể học sinh đều có thể đến chứng kiến và cổ vũ do tính chất hấp dẫn của vòng đấu. Bởi giờ là vòng 16 đội mạnh, tức là sẽ có 8 trận đấu được diễn ra, sau đó sẽ là tứ kết của 8 đội mạnh còn lại, rồi bán kết, và rồi đến trận chung kết tranh ngôi vô địch.

Sáng nay thì đã diễn ra trận bóng giữa 12A1, kinh địch ngày trước từng quật ngã lớp tôi với 12A25, kết quả không ngoài dự đoán với tỉ số 3-1 nghiêng về các ông anh 12A1. Và chiều nay sẽ là trận bóng giữa lớp 11A1 vô danh tiểu tốt tụi tôi với á quân mùa giải trước, 12A17.

- Hôm nay em có đem nón rồi à? – Tôi đứng ở góc khán đài, quay lên hỏi Tiểu Mai.
- Hi, đâu có quên hoài được! – Nàng mỉm cười.
- Ủ, bữa nay trời cũng hơi nắng đấy! – Tôi nheo mắt nhìn bầu trời trong xanh phía trên.
- Cố lên nha thầy, em ủng hộ hết mình đó!

Bé Trần hôm nay cũng đến xem, con bé ngồi cạnh Tiểu Mai chung với lớp tôi, đang tươi cười hớn hở nói vọng xuống mà không để ý rằng thằng Xung đang nhìn mình lom lom.

- Ủa? Hôm nay bé con buộc tóc kiểu mới à? – Tôi ngạc nhiên hỏi.
- Dạ, chị Mai nói em cột tóc đuôi gà sẽ xinh hơn, anh có thấy vậy không? Hi hi! – Trần cười khúc khích.

Đưa mắt nhìn sang Tiểu Mai thì tôi cũng thấy nàng gật đầu phì cười, đúng là Tiểu Mai, nàng có đôi mắt nhìn người thật. Bình thường bé Trần cũng chỉ cột tóc sơ sài như những bạn gái khác, nhưng bữa nay theo lời Tiểu Mai thì con bé lại đổi sang buộc tóc đuôi gà bới cao, trông xinh hơn hẳn với làn da trắng ngần, lại có thêm chút gì đó kiêu sa thừa hưởng từ Tiểu Mai.

- Ủ, xinh, ngồi yên coi đi nhé, quậy quọ thì lại bị chị mắng nhé! – Tôi cười cười cà khịa.
- Hứ, bé con không chấp anh nữa! – Trần héch mui ương bướng vờ dỗi.
- Hi, anh ra sân đi! - Tiểu Mai tùm tùm lắc đầu.

Vẫn như mọi khi, cuộc nói chuyện của bọn tôi không thể lọt tai đám bạn cùng lớp được, tụi nó cứ nhao nhao cả lên:

- Ra sân đi kìa, cái thằng đại gái!
- Ông Nam lẹ đi, cả đội còn thiếu mình ông kìa!

- Ai lấy mất bồ mày đâu mà sợ, bố thằng bệnh!

Tôi vội gãi đầu cười cầu tài ngay:

- Hề hề, biết mà, ra ngay đây!

Trên ngồi bên trên nói vọng xuống:

- Chúc may mắn nha thầy, phải thắng 3 bàn đó nha!

- Uầy.....! – Tôi nửa cười nửa mếu lắc đầu bó tay.

Chả biết có phải do phát ngôn quá táo bạo thắng cách biệt 3 bàn vừa rồi của bé Trần hay không mà tụi lớp khác đều quay sang nhìn, và sau khi phát hiện ra chủ nhân của câu nói “cuồng ngôn” vừa rồi là một cô bé xinh xắn dễ thương thì tụi nó hết ham bắt bẻ, chuyển sang... dòm lom lom hết như thằng Xung từ nãy đến giờ.

Luân khùng đón tôi vào sân bằng một vẻ mặt không lấy làm vừa ý cho lắm, cả đám chụm đầu vào nhau như thủ tục trước trận đấu:

- Anh em, chưa biết 12A17 ra sao, nhưng vẫn cứ y như cũ nhé, hàng thủ cố thủ chắc, thằng Nam kiến tạo bóng cho thằng Tuấn với thằng Quý ghi bàn!

- Ok, quyết định vậy đi!

- Yes sir, cứ thế mà làm! - Tụi tôi hét to, riêng thằng Khang mập rống to đến nỗi mém thủng luôn màng nhĩ cả bọn, kết thúc hội ý mà đầu óc thằng nào thằng nấy cũng ong ong cả lên.

Trước mắt tôi là các cầu thủ của lớp 12A17, những bậc đàn anh người nào người nấy thể hình rắn chắc to cao chứ không có eo ọt như đám thư sinh tụi tôi. Mà trông mặt mũi mấy vị huynh đài này đều tỉnh bơ, vẻ như á quân mùa trước đang chẳng xem đám tụi tôi ra cái đỉnh gì cả đây mà.

- “Được, thắng trận này là tụi tôi vào tứ kết thôi!” – Tôi nghĩ thầm trong bụng.

- Hoét! - Tiếng còi trận đấu được chờ đợi nhất của ngày hôm nay được vang lên, và 11A1 tụi tôi giao bóng trước.

Ở hiệp đầu tiên này thì lớp 11A1 chúng tôi ở bên tay trái màn ảnh nhỏ của các bạn, và lớp 12A17 thì ở nửa bên còn lại. Vâng, vừa giao bóng xong là Luân khùng đẩy ngay sang cho tôi, rất nhanh, không ngần ngại gì thêm, tôi nhận bóng xong liền dòm quanh dáo dác để coi tính đường tổ chức tấn công. Thế nhưng trước mắt tụi tôi là một sự thật quá đỗi bất ngờ, đến cả toàn bộ khán giả cũng đều phải ồ lên ngạc nhiên.

Vào trận chưa được một phút thì toàn bộ cầu thủ của đội bạn đã rút về hết bên phần sân nhà mà lập bê tông cốt thép cố thủ, từng tấc đất trên sân đều có giấu giày của địch thủ.

- Chuyện quái gì thế này? – Tôi sững sờ tức cười, quả thật đá banh đến từng này tuổi, kinh qua biết bao nhiêu trận rồi mà giờ đây tôi mới thấy một chiến thuật vừa lạ đời vừa xấu hoắc đến như vậy, chả có đẹp để tí ti ông cụ nào.

Không riêng gì tôi mà tụi Tuấn rách cũng dần mặt ra khi nó đang là tiền đạo cắm bên phần sân

đối phương, và xung quanh là đến ba bốn ông anh lớp trên đang kèm chặt sát rạt như hình với bóng, thằng Quý cũng không khá khẩm gì hơn khi bị chôn chân luôn bên đó.

Tôi quay mặt về sân nhà, nhìn thằng Luân bằng ánh mắt ý hỏi làm sao đây, thì nó lắc đầu hất tay, ý bảo mặc kệ, cứ tổ chức tấn công đi. Làm y quân lệnh, tôi bắt đầu đốc bóng sang phần sân của đối phương.

- Kèm số 10 lại! - Một ông bên đó hét lớn.

Ngay sau đó, y như rằng tôi thấy xuất hiện trước mặt mình là hai ông anh trung vệ to cao vụt tới án ngữ ngay.

-“Không xem tui đá trận trước hay sao mà có hai người kèm thế!” – Thoáng cười khẩy, tôi đốc bóng đảo người qua trái, cho rơi ngay một ông trung vệ.

Rồi tôi sử ra luôn tuyệt chiêu xỏ kim ziczac của mình mà nhanh chóng đưa bóng qua giữa hai chân của người kèm còn lại, tiếp tục thâm nhập sâu vào phần sân của địch. Nhưng về như không ngoài dự đoán, tôi vừa thoát khỏi hai người kia là lại có... đến ba người khác tràn tới, và khi tôi còn đang khựng lại thì hai ông trung vệ bị cho rơi vừa nảy cũng đã kịp đuổi theo sau. Và một tình huống không tưởng trong suốt từ đầu mùa giải đến nay đã diễn ra, dấu cho các lớp khác có biết tôi là người đi bóng xuất thần thì cũng không đến nỗi... cho 5 người kèm 1 người thế này. Vì theo tính chất phòng thủ, đây là điều đại kỵ do cả 5 người cùng bu vào một chỗ thì sẽ có ít khoảng trống để phối hợp cùng nhau, vả lại sẽ để lộ ra khoảng trống do thiếu người ở các vị trí khác. Quả đúng là vậy, hai thằng Tuấn rách và thằng Quý giờ đây đã có thể hoạt động tự do khi xung quanh tụi nó giờ chỉ còn một hậu vệ ở lại kèm.

Nhưng ác một nỗi, tôi bị một lúc năm người kèm sát sườn thế này thì việc đưa bóng ra khỏi vòng vây còn khó chứ đừng nói là thoát ra khỏi trận địa ngũ hành này. Và một hệ quả tất yếu đã xảy ra, đó là tôi bị cướp bóng khi cùng lúc cả năm ông anh đều thọt chân vào.

- Phản công nhanh!

Liền ngay sau lời ra hiệu của hậu vệ đội trưởng 12A17 thì toàn bộ đội hình của đối phương đều đồng loạt dâng lên như thác lũ triều cường, trái ngược hẳn với thế trận toàn đội phòng thủ khi nãy. Và cả tôi, lẫn tụi Tuấn rách hay thằng Quý đều đành mặt ra chôn chân tại chỗ.

Mất vài giây để khôi phục thần hồn, tôi vội vã chạy về sân nhà của mình, Tuấn rách dù nóng ruột nhưng cũng không thể trở về hộ thủ bởi nó là tiền đạo cấm. Và đó là sai lầm chí mạng của bọn tôi, khi mà chỉ vài phút trước còn là một đội hình phòng thủ thì giờ đây 12A17 đã đột ngột biến thành đội hình tổng tấn công, toàn bộ đều dâng lên chỉ trừ lại một mình thủ môn.

- Chuyển qua!

- Sút đi!

- Kèm lại, Dững, kèm lại!

- Sút nhanh!

Hỗn chiến xảy ra ngay trước khung thành của 11A1 chỉ vào phút thứ 5 của hiệp một, và địch đông ta ít, vài giây sau chúng tôi chứng kiến Khang mập lao người cản bóng dững cảm để rồi

bóng bật ra, và bị một ông anh đối phương đánh đầu vào lưới.

- 1- 0 cho 12A17! – Khán đài vang lên tiếng hò reo vỗ tay âm ầm.

Vẫn như đầu trận, sau khi ghi bàn thì mấy ông anh lớp trên tươi cười hớn hở rút hết về sân phòng thủ, bỏ lại bên này là đám tụi tôi ngẩn mặt nhìn nhau vì bất ngờ.

- Đá kiểu quái gì thế này? – Tôi sững sờ như vẫn chưa tin vào mắt mình.

- Bên đó rút về thủ định giữ tỉ số đó, bên mình tấn công lại đi! – Luân đội trưởng quyết đoán.

- Lên hết à? Có mình thằng Nam sao tấn công nổi?! – Thằng Chiến thắc mắc.

- Chắc bên đó định đổ bê tông cố thủ đó, mình cứ tấn công cầm chừng vậy, coi có cơ hội thì cũng dâng lên cao! – Luân khùng điều chỉnh lại chiến thuật.

Không biết phải nói gì hơn, tôi đành nhận bóng từ đường chuyền của thằng Luân, sau đó thận trọng chưa tiến sang phần sân của địch mà bắt đầu quan sát. Quả nhiên hai thằng Tuấn và Quý cũng đang bị kèm sát rạt, và giờ giả như tôi có mò đầu sang thì cũng sẽ bị năm ông kia áp dụng ngũ hành chi thuật mà túm cổ cho xem.

Nhưng mặc kệ, tôi vẫn dốc bóng lao lên, khi vừa thấy hậu vệ bên đó áp sát thì chuyền sang Luân khùng, và lần này đến lượt nó bị kèm, đành trả banh về lại cho Dũng xoắn. Khá bối rối, thằng Dũng đành chuyền lên cho tôi, và tình hình lại quay trở lại y chang khi nãy. Khi tôi đã bắt đầu bực mình, quyết định mạo hiểm đơn độc đi bóng thì vẫn bị kèm rất chặt, vượt qua được lớp này thì lại đến lớp người khác án ngữ, và khi tôi chột vật lăm mới thoát qua được cả ba người kia thì lại bị hai người đã cho rơi hồi nãy quay kèm trở lại. Hậu quả là tôi bị đuối sức nhanh chóng dù hiệp một chỉ mới được hơn một nửa thời gian. Có đôi lúc chúng tôi quyết định khởi thế công từ chỗ Luân khùng, rồi sau đó là Tuấn rách, nhưng thằng này chỉ có tài dứt điểm chứ đi bóng thì thua tôi xa, vì vậy nó nhanh chóng bị cướp bóng. Và đội bạn lại nắm ngay thời cơ đó, khi mà Luân khùng cùng thằng Chiến đang đứng lơ ngơ chực chờ giữa sân thì đã bị đối phương tràn lên như thác lũ.

- Tổng tấn công!

Mặt cắt không còn hột máu, tôi dù thở không ra hơi cũng phải cố chạy về, lần này thằng Tuấn rách dù còn sung sức nhưng vì quân lệnh như sơn, nó cũng đành chôn chân tại phần sân đối phương vì trót mang danh tiền đạo cắm, đành chờ cơ hội phản công nhanh.

Nhưng đối với một đội bóng chỉ toàn hoạt động trên một nửa phần sân so với một đội bóng luôn tấn công và chạy hết chỗ này đến chỗ khác thì thể lực là điều tất yếu trở thành vấn đề ăn thua. Tôi, Luân khùng, Dũng xoắn, thằng Chiến và thằng Quý chạy toàn sân từ đầu đến giờ, thế nên đứng trước đợt phản công như triều cường thế này thì cũng đành bất lực nhìn Khang mập thất thủ đi vào lưới nhặt bóng.

- Vàooooo....., 2- 0 cho 12A17!

Thật là hết chỗ nói, khi mà nói về tỉ lệ giữ bóng trong chân thì tụi tôi chiếm hơn 90%, ấy thế mà 12A17 chỉ với chưa đầy 10% còn lại đã ghi đến hai bàn thắng trong một hiệp đầu tiên. Phút thứ 40 của hiệp một, đội bóng 11A1 bọn tôi bị 12A17 dẫn trước hai bàn thua không gỡ, mặt mũi

thằng nào thằng nấy vừa có vẻ bàng hoàng sửng sốt, vừa như muốn phá ra cười đến nơi.

Tôi đứng đập đập mũi chân xuống mặt sân, đưa mắt nhìn toàn bộ cầu thủ đội bên kia lại áp dụng chiến thuật đồ bê tông cốt thép rút hết về sân nhà phòng thủ, mặt nhăn mày nhí không giấu được vẻ bực mình :

- Đá kiểu quái gì toàn kéo về thủ hết thế này thì dẹp bà nó đi cho rồi!

Luân đội trưởng cũng đưa tay quệt mồ hôi, nó thở dốc :

- Thôi, mày với Tuấn rách cầm ở sân bên đó đi, tụi tao về, ráng cầm cự hết hiệp một vậy!

Về bề tắc thể hiện rõ trên gương mặt từng thằng một, ở bên cánh trái, Tuấn rách mặt mũi đỏ gay đang lăm bằm chửi bậy loạn xạ vì chẳng ngờ đội á quân mùa trước lại có lối chơi... chán như con gián đến vậy. Ở trên khán đài, một số thì bất bình phản đối, một số thì lại vỗ tay hò reo vì cho rằng 12A17 có lối đá kiểu mới, rất sáng tạo và rất hay, cần phải được học hỏi.

- Học học cái con khỉ! – Dững xoắn sầm mặt tru tréo.

Cầm cự thêm một chút nữa, thật ra cũng chả có cầm cự quái gì, vì đội bên kia kéo nhau về hết, nên tụi tôi cứ đứng chuyền banh cho nhau như chơi kim đồng hồ đợi cho hết hiệp. Cuối cùng tiếng còi trọng tài cũng vang lên, báo hiệu đã hết hiệp một.

Tuấn rách cầm nguyên chai nước tưới hắt lên đầu như cho nguội bớt làm tôi tưởng như đầu nó sắp bốc khói đến nơi vậy, tụi Dững xoắn cũng chả khá hơn gì khi liên tục lăm bằm, riêng Khang mập thì thần thờ nói không ra hơi.

- Buồn gì, có phải lỗi của mày đâu, tụi kia chơi bẩn quá! – Tôi vỗ vai thằng mập.

-! – Nó thở dài ngao ngán, dốc chai nước vào miệng.

Ngồi bệt ra sân, tôi đưa mắt nhìn lên trên khán đài, nơi Tiểu Mai cũng đang mỉm cười động viên tôi, và bé Trân thì xụ mặt xuống. Tụi bạn A1 thì còn thảnh thơi, khí thế trôi về đâu hết, giờ y chang quả bóng bị xì hơi. Không lẽ lớp tôi chỉ dừng lại ở top 16 đội mạnh hay sao chứ? Đã vậy còn ác hơn, khi mà cạnh bên Khả Vy đang lo lắng thì lại có cả con nhỏ Minh Châu khó ưa đang nhìn tôi mà cười khinh khỉnh.

- Á... được! – Tôi nghiêng rằng trèo trẹo, thu nắm tay lại.

Lại một lần hội ý nữa trước khi bắt đầu hiệp hai, đội trưởng Luân khùng im lặng suốt giờ giải lao, lúc này đây vẻ như nó đã tìm ra một đối sách nào đó.

- Thằng Xung vừa kể cho tao nghe, 12A17 này năm trước đoạt á quân cũng là nhờ vô chiến thuật phòng thủ này, vì thủ môn bên đó khá cứng cựa. Tuy mình chưa có cơ hội thử xem thủ môn bên đó ra sao, nhưng nếu cứ theo chiến thuật này thì nếu gặp một đội bóng mạnh, 12A17 sẽ cố thủ để cầu hòa, sau đó dựa vào sút luân lưu mà phân thắng bại, dù gì bên đó cũng có vẻ rất tự tin về thủ môn! – Luân khùng chép miệng phân tích.

- Vậy giờ sao? – Thằng Quý quệt mũi hỏi.

- Tụi mình vẫn phải tấn công, đã bị dẫn hai bàn mất rồi! – Thằng Luân đáp.

- Rồi lỡ bên đó phản công nhanh nữa thì sao? Có khi bên mình thua trắng mắt ra luôn! – Khang mập làu bàu bên cạnh.

- Giờ tụi mình... đổi sang chiến thuật “gàu nước giếng”! – Luân đội trưởng trả lời.

- Gàu nước giếng? - Cả đám tụi tôi cùng trố mắt.

- Ủm, là như vậy, nãy giờ tụi mình bị phản công nhanh là do cả hai cánh cùng dâng lên tấn công vì sốt ruột, thì bây giờ tụi mình vẫn tấn công, nhưng khác một chỗ là ví dụ cánh phải lên tấn công thì cánh trái sẽ lùi về sân phòng thủ và ngược lại. Làm như vậy thì đầu bên kia có phản công nhanh từ bên cánh nào đi nữa thì tụi mình cũng có thể phòng thủ được, kiểu như tụi mình tấn công bên phải mà bị cướp banh, bên đó tổ chức phản công bên phải thì mình dễ cản phá, bên đó tổ chức tấn công bên trái thì bên trái phòng thủ, bên phải tranh thủ thời gian mà rút về hỗ trợ! – Luân đội trưởng giải thích.

- Lỡ... bên đó tấn công chính giữa thì sao? – Dũng xoắn nghếch mặt.

- Thì khép cả hai cánh lại, càng dễ nữa chứ sao! - Tuấn rách hừ mũi trước sự khờ khạo của thằng bạn mình.

- Đó là phòng thủ hiệu quả, còn tấn công làm sao để tụi mình trong hiệp hai phải ghi được ba bàn nếu muốn thắng, chứ nếu đá luân lưu thì tao nghĩ Khang mập không bằng thủ môn bên đó rồi! - Thằng Quý góp ý.

- Việc này... phải nhờ thằng Nam rồi! – Luân khùng dè dặt.

- Tao? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên. – Thì nãy giờ tao vẫn đá hết sức đấy chứ!

- Tao muốn mày đá phải trên 100% sức nữa kìa, từ giờ mày phải càng nguy hiểm hơn nữa, làm sao mà mày thu hút càng nhiều người bên đó kèm mày càng tốt, để thằng Tuấn với thằng Quý có thể rảnh tay mà hộ công, cái này trông chờ vào xem mày có tỏa sáng không thôi! – Luân đội trưởng nhìn tôi đầy tin tưởng.

Thoáng chút rùng mình xen lẫn phấn khích, tôi gật đầu ngay:

- Ủm... để xem!

- Anh em, trận này phải thắng, không thắng không về!

- Đúng, không thắng không về, không về thì ăn vạ!

- Ăn vạ, ăn vaaaaa!

Hiệp hai lại được bắt đầu, lần này 12A17 được quyền giao bóng trước, thế nhưng là một đội bóng thiên về phòng thủ thì tôi chẳng khó khăn gì lắm khi cắt bóng, giành lấy đường chuyền.

- Xem bản vương ra... chân đây! – Tôi bẻ tay rôm rốp.

Xông thẳng vào trận địa địch với quyết tâm cao độ, tôi lại giáp mặt với hai ông trung vệ khi này. Không chút bối rối, tôi xoay người chạy sang cánh trái hết tốc lực quyết định không vờn bóng nữa mà để hai người này rượt theo sau. Nhận thấy không ổn khi tôi ngày càng chạy gần đến tiền đạo cấm Tuấn rách, đội bạn vội cử thêm 3 người nữa để lập ra Ngũ hành chi thuật, lại là đội

hình 5 người kèm tôi.

- Chạy đâu chú em? – Trung vệ bên đó trờ tới hỏi tôi.

- Đi chết! – Tôi hừ mũi.

Khi cả 3 người kia vừa xuất hiện trước mặt thì tôi đã quay người bút phá vào khoảng trống mà hai người đằng sau chưa kịp lấp vào mà chạy thẳng từ cánh trái vào hẳn trung lộ, thành thử ra lúc này có đến 5 người đang đuổi theo đằng sau lưng. Biết chắc sớm muộn gì cũng bị mất banh, tôi cố gắng dốc bóng chạy ngược sang cánh phải, thu hút thêm một hậu vệ bên đó cũng đang dậm chân chạy sang. Và chỉ chờ có thế, khi 6 cầu thủ đội bạn vừa bị tôi tạo ra một lực hấp dẫn như nam châm thì tôi đã cong chân sút ngay, và tạo thành một đường chuyển vòng cung sang cho Tuấn rách lúc này đang hoàn toàn trống trải ở bên cánh trái.

Kịp nhận ra là mình đã bị lừa, thủ môn đội bạn hét lên :

- Kèm số 7 lại kia!

Nhưng đã quá muộn, Tuấn rách đang một mình một bóng và mặt đối mặt với thủ môn, thằng này co chân sút ngay, thủ môn bên đó đứng cầm lao ra cướp bóng. Đã được thông báo trước là thủ môn 12A17 rất có nghề, Tuấn rách gạt qua một bên làm động tác giả sút bóng rồi khẩy nhẹ sang phải cho thằng Quý, và thằng này chỉ việc tâng bóng nhẹ nhàng vào lưới.

- Vào rồi, tỉ số được rút ngắn còn lại 1- 2 cho 11A1! - Cả khán đài dậy lên những tràng hò reo vỗ tay vang dội vì pha phối hợp tuyệt đẹp vừa rồi.

Tôi quệt mồ hôi ngời dậy, vừa mới vào đầu hiệp hai mà cảm giác chân mình đã bắt đầu nặng như đeo chì.

- Thành công rồi bây oi! - Thằng Quý vỗ vai tôi bơm bóp.

Ở bên kia sân nhà, Luân khùng cũng gật đầu ý bảo cứ thế mà triển. Bóng lại được phát lên từ giữa sân, và vẻ như đội bạn 12A17 vẫn chẳng rút ra được kinh nghiệm gì đáng kể sau bàn thua vừa rồi mà tiếp tục kéo về đổ bê tông phòng thủ sau đường chuyển dài vượt tuyến không địa chỉ. Dũng xoắn nhận bóng, nó chuyển lên cho Luân đội trưởng, thằng này chuyển sang cho tôi, và vẫn như trước, tôi tiếp tục thể hiện mình là một mũi nhọn cực kì nguy hiểm dựa vào kĩ thuật cá nhân kiệt xuất của mình.

- Kèm số 10 lại, lùi về nữa đi! – Bên đó hét lên.

Lần này, tôi vẫn không vờn bóng mà tiếp tục chạy lăng xăng hết cánh phải rồi lại sang cánh trái, đến mức hậu vệ đối phương không nhìn nổi phải chuỗi bóng trong chân. Và tôi chỉ việc tung bóng nhảy lên rồi lại tiếp tục chạy, vừa chạy vừa thở như trâu, cảm giác như mình đã đuối sức. Khi đã lại một lần nữa thu hút dàn cầu thủ bên địch, nhận thấy đã đến lúc thì tôi đột ngột xoay người lại quay lưng về hướng khung thành đối phương.

- Gì...? – Quá bất ngờ trước hành động của tôi, trung vệ bên đó sững sốt.

Ngay lập tức, tranh thủ khi dàn ngũ hành trận bên đó còn đang ngạc nhiên thì tôi đã xỏ kim nhanh chóng thoát người rồi tạt ngang sang cho thằng Quý đang chạy băng xuống như ngựa.

- Số 5, kèm nó, mau.....!

Thằng Quý cố sức chạy thêm một quãng dài nữa, đến gần góc sân thì nó bất thành linh chuyển sang hẳn bên cánh phải cho Tuấn rách, và lúc này thằng Tuấn tung ngay một cú sút trái phá vào khoảng trống trước mặt.

- Viu...âm.....! – Bóng bị thủ môn cản phá, dội vào xà ngang khung thành rồi bật ra, nảy lên từng hồi.

Như hiểu ý nhau, tôi vội chạy vòng ra sau lưng thủ môn, đội bạn còn chưa kịp hoàn hồn nên chỉ biết chạy theo tôi trong vô thức, và kết quả bị Luân khùng từ bên dưới phóng lên, thằng này co chân sút thật mạnh.

- Viu.... bịch...! - Lưới của đội bạn lại rung lên khi hiệp hai vừa trôi qua một nửa thời gian.

- Hoét... tỉ số được san bằng hai đều cho cả hai bên! - Cầu trường lại một lần nữa dội vang những tiếng hò reo inh ỏi.

- Kì tích, kì tích rồi!

- Nhanh quá, 11A1 đã đẹp quá!

Luân khùng bước đến chỗ tôi đang ngồi phịch dưới đất mà kéo tay tôi dậy:

- Còn nổi không mày?

- Nổi sao không, chú nghĩ anh là ai! – Tôi gượng đứng lên.

- Ờ, ráng đi, giờ bên đó thủ chặt hơn đó, quyết đến luân lưu đây mà! – Nó cười đáp.

Thật vậy, vào những phút cuối của trận đấu, khi mà đã bị san bằng tỉ số thì vẻ như 12A17 vẫn chẳng có hề gì như muốn tấn công, mà lại càng phòng thủ chặt hơn nữa, hòng đưa trận đấu đến đợt sút luân lưu phân thắng bại. Nhưng như một sự thật, đội hình nào, chiến thuật nào cũng có sơ hở, chỉ cần tìm ra sơ hở đó thì có thể phá vỡ trong chốc lát. Đúng vậy, chiến thuật đồ bê tông phòng thủ của quán quân mùa trước đã bị Luân khùng, tuy khùng mà giỏi, một nhà chiến lược đại tài đã tìm ra cách phá giải bằng một chiến thuật cũng có cái tên oai hùng không kém, đó là... gàu nước giếng.

Vẫn là tôi đang dẫn bóng, và tôi vẫn đang nhờ vào kĩ thuật cá nhân của mình mà gây náo loạn hàng phòng thủ của đối phương. Có những lúc tôi chúi nhủi loạng choạng mém té vì kiệt sức, nhưng nghĩ đến một bàn thắng đang chờ mình phía trước, tôi lại cầm đầu chạy tiếp. Đảo người thoát ly, xỏ kim xỏ chỉ, những gì có thể làm thì tôi cũng đã làm, lại một lần nữa thu hút hàng hậu vệ của đối phương. Chỉ khác là lần này dường như may mắn phù trợ, cơ duyên xảo hợp sao đó mà một mình tôi cân cả đội hình bên đó khi mà dẫn bóng chạy thẳng luôn một mạch đến khung thành, mặt đối mặt với thủ môn.

Trước mắt tôi là khung thành chỉ còn lại hai chương ngại vật, đó là anh hậu vệ cứng cựa và một thủ môn đang căng mắt quan sát nhất cử nhất động của tôi.

- Nó sút đó, coi chừng.....!

Phải nói là lúc đó tình hình nguy cấp thập phần hung hiểm, nhưng tôi chợt phì cười, bởi vì ...

- " Sai rồi các ông ơi, tui không biết sút! "

Lật tẻo cẳng lại, thay vì tung cú sút như một động tác bình thường thì tôi rướn thêm một bước chân nữa, và dùng má trong chân phải thực hiện ngay một cú tạt bóng hiểm hóc sang bên cánh trái, nơi Tuấn rách đang phóng xuống như một mũi tên.

- Bình...! - Tuấn rách tung chân sút, và mảnh lưới lại rung lên một lần nữa.

- Hoét...hoét...3-2 cho 11A1! - Tiếng còi của trọng tài vang lên công nhận bàn thắng thứ ba của 11A1, cũng đồng thời là tiếng còi báo hiệu kết thúc trận đấu. Toàn bộ khán đài vang lên những tràng vỗ tay như sấm động, tiếng hò reo inh ỏi từ khắp các hướng.

Đây quả đúng là một trận bóng lội ngược dòng ngoạn mục không bàn cãi gì được, ghi 3 bàn thắng chỉ trong một hiệp đấu, chiến thắng của bọn tôi quả là xứng đáng với công sức bỏ ra. Tôi nằm vật ra sân, thở phì phò như cá thiếu nước, mồ hôi mồ kê chảy đầm đìa. Ít phút sau, khi đã guồng đứng dậy, tôi trông thấy nét mặt thần thờ của các cầu thủ 12A17, dường như họ vẫn còn chưa tin được mà mình lại bị thua ngược nhanh như vậy, dường như họ không thể tin đường đường là á quân mùa trước mà giờ lại bị một đội bóng vô danh tiểu tốt hạ gục. Trên hết, họ nhìn tôi bằng một ánh mắt khác thường.

Đi về chung vui cùng với phần khán đài của lớp, tôi nhẹ nói với ông anh trung vệ bên 12A17:

- Một đội bóng mà ngay từ đầu đã muốn phòng thủ thì không thể có chiến thắng đâu! - Rồi tôi quay lưng bỏ đi.

Đón chờ tôi là Dũng xoắn đầu tiên, nó nhào đến bá vai ngay:

- Thánh ơi là thánh, hiển linh rồi!

- Mày thành siêu sao rồi, đảm bảo ngày mai nổi tiếng cho xem! Luân khùng cười tươi.

- Hề, không nhờ chiến thuật của mày thì lấy gì mà thắng! – Tôi nhún vai.

- Mày xem, bên đó phản công nhanh được có một đợt mà đã bị chặn đứng, thiệt là đã quá đi! – Khang mập vỗ tay bôm bốp.

Từ trên khán đài, cả lớp tôi ủa xuống đầy phấn khích, vỗ tay khen ngợi chúc tụng đủ điều vì từ giờ 11A1 đã lọt vào tứ kết với thành tích bất bại. Khả Vy vui vẻ chia nước cho các cầu thủ đang phì phò như trâu, riêng Minh Châu thì chẳng nói gì, thỉnh thoảng có nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ngạc nhiên.

- Thầy ơi, thầy giỏi quá đi! – Bé Trân chạy ngay đến chỗ tôi.

- Hi, chị Mai đâu? – Tôi thắc mắc.

- Chị còn ngồi ở trên đó! – Bé Trân chỉ tay lên phía khán đài.

Đi bộ lên theo những bậc thang, tôi ngồi xuống cạnh Tiểu Mai:

- Sao em không xuống dưới?

- Hi... em hơi mệt! – Nàng nhẹ lắc đầu.

- Sao mà mệt? Em lại đau đầu à? – Tôi sững sốt, quên hẳn luôn là mình cũng thở không ra hơi.
- Không sao đâu, hôm nay anh tuyệt lắm. Có mệt lắm không? - Tiểu Mai mỉm cười nhìn tôi bằng ánh mắt rất đỗi tự hào.
- Anh khỏe mà, để tí nữa anh chở em về, rồi mình đi ăn mừng với lớp hen! – Tôi đề nghị.

Và Tiểu Mai lắc đầu, nàng từ chối ngay:

- Thôi, anh đi trước đi, em về nhà!

Tôi tròn mắt ngạc nhiên không để đầu cho hết :

- Sao thế? Anh có mệt gì đâu, để chở về cho mà!

Tiểu Mai mỉm cười nhợt nhạt, nàng khẽ đáp :

- Anh về nhà trước đi, Trần chở em về cũng được!
- Sao về sớm vậy? Lớp mình còn ăn mừng nữa mà! - Tôi sững sốt.

Nhưng nàng không trả lời tôi thêm nữa, chỉ thoáng cười rồi nhẹ gật đầu và lẳng lặng bước ra ngoài cổng sân vận động. Và ngày một rõ hơn, tôi biết chắc Tiểu Mai đang giấu tôi một điều gì đó, có liên quan đến sức khỏe hoặc gia đình nàng.

Đưa mắt nhìn bé Trần đầy ngạc nhiên, tôi mấp máy môi muốn hỏi nhưng con bé chỉ cười xin lỗi rồi vội dắt xe ra ngoài đi theo Tiểu Mai.

- Làm gì thế siêu sao? Đi ăn mừng nào! – Khang mập vỗ vai tôi.
- Ờ... ừ...! – Tôi thần thờ gật đầu.
- Rồi, vậy giờ mọi người về nhà tắm rửa, đúng 5 giờ 30 tập trung lại ở cổng trường, hôm nay ăn mừng hoành tráng vì thắng lớn, hà hà! – Luân khùng vung tay thông báo.

Suốt từ lúc đó đến khi về đến nhà, tôi vẫn ôm một bụng đầy thắc mắc không biết Tiểu Mai đang có chuyện gì mà mấy hôm nay nàng rất lạ lùng.

Không lẽ nàng có một căn bệnh nào đó, liên quan đến triệu chứng nhức đầu hay sao?

Đang định gọi điện hỏi ông anh học bác sĩ trong Sài Gòn thì tôi chợt ngừng lại, quyết định tắm rửa xong sẽ chạy luôn sang nhà Tiểu Mai chứ không đi ăn mừng với lớp nữa. Đúng vậy, ăn mừng chiến thắng thì còn hoài, nhưng sức khỏe của Tiểu Mai mới là điều quan trọng nhất đối với tôi.

- “Lần này phải hỏi cho ra lẽ mới được! “ – Tôi kiên quyết nghĩ thầm.

Tắm rửa xong xuôi sau trận bóng đầy vất vả, tôi vội dắt xe ra ngoài, thế nhưng còn chưa kịp đóng cổng lại thì đã nghe tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Nghe điện thoại giùm mẹ đi Nam, đang nấu ăn! - Mẹ tôi gọi giật lại.
- Dạ....! – Gạt tó xe xuống, tôi đi ngược lại vào nhà.

Đưa tay nhắc ống nghe lên, trong bụng thầm lầu bầu đang vội mà ai lại đi gọi điện lúc này không biết.

- A nô!

- Anh Nam.....!

- Gì vậy?

- Em... nói cho anh điều này, nhưng... anh phải bình tĩnh nha.....!

- Là gì ế?

-!

-!

Tôi gần như không thể tin vào những gì mình vừa nghe được, buông ống nghe điện thoại rơi đập xuống sàn nhà, lạnh tanh và trống rỗng.

Không thể suy nghĩ được gì, không thể nói được bất cứ gì, tôi chỉ biết phóng xe chạy thật nhanh trong vô vọng... vì biết, đó đã là tuyệt vọng...

Tại sao vậy? Chắc chỉ là nhầm người thôi mà, đúng không?

Hai đứa vẫn còn nhiều dự định chưa thực hiện được cơ mà?

Sao lại vậy chứ?

Hôm ấy là một ngày trời trong xanh quang đãng, nắng đẹp và gió nhẹ, phố biển rất đổi hiền hòa, nhưng với tôi trước mắt thì chỉ không hơn không kém một màu âm u, xám xịt, và như có sấm sét nổ đi đoàn đũa bên tai của mình.

Hôm ấy.... tôi chạy xe bạt mạng không chú ý bất cứ điều gì...

Hôm ấy....

Buổi chiều hôm ấy

Khi tôi đến nơi thì đã biết rằng quá muộn, quả thật đã quá muộn màng...

Tạo hóa độc ác trên người, nở sắp xếp một cách khắc nghiệt đến vô tình cho những gì đã trải qua nhiều kỉ niệm cùng nhau, và cho tất cả...

Suốt cuộc đời này, mãi mãi tôi sẽ không thể nào quên được cảnh tượng của buổi chiều hôm ấy....

Nhân ảnh nằm đó, gương mặt mỉm cười như đang ngủ, rất đổi thanh thản và bình yên.

Khi mất, gương mặt của ai cũng như vậy cả hay sao....?

[Tom] Khi nào thì trở lại....! Khi hoa anh đào nở trái mùa....!

1. Trận chiến giữa tứ đại mỹ nhân không hoành tráng như ta nghĩ. Chỉ đơn giản là những tranh luận bình thường nhưng đầy sát khí của tứ đại mỹ nhân. Và cũng đã kết thúc trong sự giằng hòa đầy bất ngờ của Vy Vy..

o O o

2. Với lòng quyết tâm và chiến thuật có một không hai của đội trưởng Luân khùng. 11A1 đã giành chiến thắng thuyết phục trước đương kim á quân 12A17 để đường hoàng tiến vào tứ kết. Và ghi tên mình vào một trong 8 đội mạnh nhất giải. Con đường phía trước còn nhiều chông gai. Liệu 11A1 sẽ dừng chân ở trận đấu sau hay vẫn tiến tới chức vô địch khi mà những cú sốc của Nam đang dần lộ diện?

o O o

3. ".....Hai đứa đến sân bay sớm hơn giờ bay độ 20 phút, ngồi ở hàng ghế chờ mà cả hai đều ko nói gì, tôi biết em đang đợi tôi, một câu trả lời cuối cùng từ tôi trước khi em lại sang Nhật. Vẫn nhìn em như mọi khi tôi hay nhìn, tóc đuôi gà búi ko quá cao, gương mặt thanh tú với đôi gò má cao ửng đỏ vì nắng, mắt em long lanh nhìn vu vơ, môi hồng khê cười chúm chím với tôi:

- Ey, anh nhìn gì ế?

- Ủ, nhìn em

- Bleu, lại nhìn lén, cái tật không bỏ

- Ờ... anh nhìn lén khi nào??"

Tạo hóa độc ác đã trêu ngươi, nở cướp đi những gì tưởng chừng như là quý giá nhất.....

Chưa kịp tận hưởng niềm vui chiến thắng được bao lâu thì lại phải đối mặt với cú sốc tưởng chừng như không thể vượt qua...

Có phải hể hồng nhan là phải bạc phận?.....

Cuộc sống vốn dĩ khắc nghiệt và không công bằng, ta phải tập chấp nhận khi chịu những mất mát và hi sinh....

Nhận được những điều ngọt ngào và hạnh phúc hơn so với người khác thì đừng nghĩ mình hạnh phúc. Vì khi mất đi thì nỗi đau ấy sẽ hơn gấp vạn lần so với người bình thường....

Nhưng mọi chuyện rồi cũng sẽ qua, cuộc đời có thể lấy đi những gì quý giá nhất để rồi ban lại cho những thứ khác.....

Có những kết thúc bất ngờ và tất nhiên cũng sẽ có những bắt đầu bất ngờ.....

Tóc đuôi gà búi cao.....!

o O o

Bé Trần hôm nay cũng đến xem, con bé ngồi cạnh Tiểu Mai chung với lớp tôi, đang tươi cười hớn hở nói vọng xuống mà không để ý rằng thằng Xung đang nhìn mình lom lom.

- Ủa? Hôm nay bé con buộc tóc kiểu mới à? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, chị Mai nói em cột tóc đuôi gà sẽ xinh hơn, anh có thấy vậy không? Hi hi! – Trần cười khúc khích.

Đưa mắt nhìn sang Tiểu Mai thì tôi cũng thấy nàng gật đầu phì cười, đúng là Tiểu Mai, nàng có đôi mắt nhìn người thật. Bình thường bé Trần cũng chỉ cột tóc sơ sài như những bạn gái khác, nhưng bữa nay theo lời Tiểu Mai thì con bé lại đổi sang buộc tóc đuôi gà búi cao, trông xinh hơn hẳn với làn da trắng ngần, lại có thêm chút gì đó kiêu sa thừa hưởng từ Tiểu Mai.

- Ủ, xinh, ngồi yên coi đi nhé, quậy quọ thì lại bị chị mắng nhé! – Tôi cười cười cà khịa.

- Hừ, bé con không chấp anh nữa! – Trần hếch mũi ương bướng vờ dỗi.

o O o

Một ngày chiều đầu hè, nắng không đến nỗi nóng gắt như những ngày trước, bắc giắc tôi cảm thấy như vừa đủ để sưởi ấm những giá lạnh vừa qua, đủ để tôi chấp nhận niềm hạnh phúc mới. Em lặng lẽ, có phần lú lú đi bên cạnh tôi, từng giọt nắng như đang nhảy nhót trên đôi vai gầy hờ hững... Hai đứa đến sân bay sớm hơn giờ bay độ 20 phút, ngồi ở hàng ghế chờ mà cả hai đều ko nói gì, tôi biết em đang đợi tôi, một câu trả lời cuối cùng từ tôi trước khi em lại sang Nhật. Vẫn nhìn em như mọi khi tôi hay nhìn, tóc đuôi gà búi ko quá cao, gương mặt thanh tú với đôi gò má cao ửng đỏ vì nắng, mắt em long lanh nhìn vu vơ, môi hồng khẽ cười chúm chím với tôi:

- Ey, anh nhìn gì ế?

- Ủ, nhìn em!

- Bleu, lại nhìn lén, cái tật không bỏ!

- Ờ... anh nhìn lén khi nào??

- "Hừ... " - Em nguyền dài rồi quay đi, từng ngón tay nhẹ gõ lên túi hành lý, khoảng lặng mấy ngày qua như được xóa tan, tôi chợt như thấy nhẹ nhõm gì đâu, định tìm câu gì chọc em chơi thì em nhìn thẳng vào tôi, nghiêm nghị:

- Anh ích kỷ lắm, thật!

- Ờ, gì nữa?

- Anh không cho em cơ hội lựa chọn người con trai nào khác cả, em ..yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi...

Chương 303

Đó là một ngày của sáu năm trước...

Lần đầu tiên tôi gặp Sơn đen là một buổi chiều mùa hè nắng gắt, bầu trời xanh trong không một gợn mây. Hôm đó, tôi chính thức kết thúc bậc tiểu học và hoàn thành tốt kì thi chuyển cấp, không đợi mẹ đồng ý, tôi nhào đầu ra đường để chơi cho thỏa thích những tháng ngày học tập.

Nghe thằng Nhí hàng xóm bảo rằng ở bên xóm nhà Lạc Đạo chiều nào cũng có đá banh tại sân nhà thờ, vừa rộng lại vừa đông người, tôi khoái lắm. Nên vừa được chính thức nghỉ hè là tôi vội nhắm ngay địa điểm hấp dẫn đó làm nơi đầu tiên trong hè mà tôi phải đến. Vừa chạy vừa tưởng tượng đủ điều thích thú, chẳng mấy chốc trước mắt tôi đã là nhà thờ Lạc Đạo, và quả nhiên lúc ấy đã có khá nhiều đứa con trai đang quần thảo quanh quả bóng tròn, lớn có, nhỏ có, con nít đủ cả. Tôi thì chỉ vừa mới học xong lớp 5, nên cũng tự biết thân mình là thuộc hàng con nít, vậy nên tôi liền lảng sang phần sân nhỏ hơn, nơi có mấy ông nhóc tí tằm cỡ tôi đang chạy lon ton theo bóng. Nhìn mà thiệt tức cười hết sức, vì tụi nó đá dở ẹc, ai đòi dẫn bóng lại đi gặp bóng đến chân là sút, thế thì bị cướp mất là phải rồi.

Nghĩ bụng ức không chịu được, thế là tôi liền phóng tới giành bóng ngay. Tuy là còn nhỏ nhưng tài không đợi tuổi, từ bé tôi đã lộ ra là một cầu thủ loi chơi có đôi chân tiềm năng rồi, nên việc cướp bóng từ trong chân mấy thằng nhóc còn thò lò mũi xanh kia là chuyện dễ như ăn cháo.

- Ê... sao bạn cướp banh của mình? - Một thằng nhóc ngo ngoắt hỏi.

- Tao thích, tụi bây đá dở ẹc hà, coi tao đá còn hơn! - Tôi vênh mặt làm phách.

- Không... trả banh cho bạn đi, bạn này muốn đá thì chút nữa đã! - Thằng nhóc khác chen vào.

- Muốn trả thì lại lấy banh của tao nè, hi hi! - Tôi cười khoái chí, liên tục đảo bóng vẽ mấy đường trong sân khiến tụi nhóc tí chạy theo cuống quýt.

Đang lừa bóng điên cuồng, vừa vờn vừa cù nhây với mấy đứa nhóc loi chơi này thì tôi chợt vấp chân té cái oạch. Lồm cồm bò dậy, nhăn nhó xuyt xoa chỗ đau thì tôi mới phát hiện ra mình té là do bị ngáng chân, và cái thằng ngáng chân tôi là một thằng cao to hơn hết thấy cả đám đang có trong sân "dành cho trẻ em" lúc này. Thằng con trai đó nước da rám nắng, cởi trần quần áo quanh bụng, khoanh tay ra dáng một đại ca giang hồ xuất thiếu niên, bằng chứng là nó vừa xuất hiện thì mấy thằng nhóc kia chạy lại núp ngay sau nó, và mồm mép bắt đầu líu lo:

- Anh Sơn, nó giựt banh của tụi em đó! - Thằng nhóc tí chun mũi chỉ tay về phía tôi.

- Không sao, để anh lấy lại cho cu Rế nhá! - Thằng đại ca xoa đầu nó.

Tôi, là anh hùng mà, dám làm dám nhận, bèn đứng dậy phủi bụi rồi cũng vênh mặt thách thức:

- Tao giành banh là muốn được đá chung với tụi mày, bộ hông được sao?

Thằng đại ca đen thui này mới hất hàm :

- Được thì được, còn xem mày có đủ tư cách không đã!
- Tư cách gì? – Tôi thắc mắc.
- Muốn đá thì xì tiền ra đây! – Nó cười cười.
- Xì cái... mông tao nè, ngủi không? – Tôi vừa nói vừa trề môi, quay mông về phía nó mà vỗ bôm bốp ra chiều miệt thị.
- Á cha... thằng này được! – Nó bẻ tay răng rắc, cười gằn bước tới.
- Tao sợ mày hả? Chơi mày luôn! – Tôi hỏ báo cũng bật lại ngay.

Dù thằng kia có to cao hơn tôi nhưng quả tình là lúc đó tôi chả có ngán nó tí ti ông cụ nào, vì nghe mới sinh không sợ hổ, với cả tôi đã học Vịnh Xuân một năm rồi cơ mà, thế là bay vào quất ngay. Vừa nhập cuộc, tôi đã lừa thế vả chan chát vào mặt nó:

- Này thì xì hả con? Hả mậy? Xì nè... xì nè....! – Tôi đấm đá nó túi bụi mặc dù chả ra cái vớ vễ gì ráo.

Thằng kia to con hơn tôi, nên mặc dù bị đánh đến tối tăm mặt mày, nó vẫn lì đòn cố thủ, đợi đến khi tôi đuối sức do thể lực yếu thì nó mới hất chân nhảy đề lên người tôi mà trả đũa :

- Cái thằng ròm này.... Mày tưởng mày ngon hả... Này thì.... bốp!
- Ái... ui da...chơi ...chơi đề mậy... ui da...! – Tôi la oai oái.

Bọn nhóc con xung quanh thừa thắng la lên tíu tít :

- Cố lên đại ca, quất nó đi, quất nó đi, ya...hu....!

Nghe thế thì tôi lại càng nóng gáy, dù bị đánh đến chả còn thấy trời trăng mây gió gì, tôi cũng dùng hết sức bình sinh mà... sử dụng võ cấn, há mồm tát ngay một phát vô năm tay thằng oắt đang đề lên người mình:

- Au..daaaaa....! – Nó đau đón bật ngược người ra rồi ôm tay nhảy lò cò.
- Hề....! – Tôi ngồi dậy, đưa tay vuốt mặt mình, nhổ toẹt một bãi ra đất.
- Chơi... chơi mất dạy mậy... con trai mà chơi... chơi cấn..! - Thằng đó la lên.
- Kệ tao... ai kêu mày chơi... núm tóc, đồ con gái! – Tôi bặm môi cự ngay.

Thằng đen thui kia vẻ như đau quá nên nó hết ham đánh nữa, mếu máo bỏ đi, kéo theo sau là nguyên đàn đệ tử của nó:

- Mày nhớ nha con... chiều mai ngon tới đây coi tao! – Nó đe dọa.
- Tao sợ mày hả... ha ha, thằng con gái, thằng bỏ chạy! – Tôi nhảy đồng lên khích逗.
- Chiều mai nha con... mày coi đó! – Nó chỉ tay vô mặt tôi.
- Ờ... mai tao không quất mày ra bã, tao bị kiến cắn sung mông! – Tôi cũng chỉ vô mặt nó.

- Đợi đó! – Nó lừ mắt.

- Hê hê, đừng có nhảy với cu Nam! – Tôi cười vênh váo.

Thế là ngay hôm đầu xuất trận, tôi đã chiến thắng vẻ vang trở về nhà, mặc dù đón tôi là bộ mặt hầm hầm như rồng phun lửa của ba, và những câu hỏi lo lắng của mẹ. Tối hôm đó, tôi nằm trên giường đưa tay xoa xoa cái mông ê ẩm của mình vì vừa bị ba tọng cho mấy roi, nhưng cũng bật cười vì nhớ lại trận chiến hồi chiều. Không biết tại vì lí do làm sao, nhưng cứ nghĩ về nó là tôi lại thấy mắc cười đến vậy.

Chiều hôm sau, y hẹn lại đến, tôi đứng nghênh ngang trước mặt thằng đen thui đó:

- Dzô mày, bữa nay tao đập mày nát bét!

- Cấm chơi cắn nha con! – Nó giao hẹn trước.

- Vậy cấm mày chơi nùm tóc! – Tôi cũng tranh thủ đặt luật ngay.

- Quất đi... quất đi...! - Máy ông mãnh lóc chóc hò hét um sùm, đứng tùm lại xung quanh thành một vòng tròn nhỏ, trong vòng tròn đó có thằng đại ca đen thui to cao của tụi nó, và một thằng oắt còm rỏm còm rỏm như que tăm là tôi.

Chiều nay vẫn như chiều hôm qua, khởi trận tôi đánh thằng đó như cha đánh con, tí nữa tôi đuối sức, nó đánh lại tôi như ông nội đánh cha.

- Tổ... sư mày... chơi mà.. ha ha ha... thọc...lét... ha ha ha.... thả ra...! - Thằng đại ca cười như điên, nó đề lên người tôi không nổi nữa mà lăn đùng sang một bên.

- Ặc... mày... mày đâu có cấm... thọc lét...! – Tôi nhăn nhó ôm cổ thở phì phò.

- Thằng tráo trở... ma lanh.....! – Nó thở hổn hển, ôm bụng sau trận cười điên dại vừa rồi.

- Thằng... thằng... đen thui....! – Tôi chống chế.

Rồi tôi phải quần ngồi dậy, nhìn nó cũng lồm cồm đứng lên:

- Không quất tiếp à? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Hồng, bữa nay tao về sớm phụ mẹ tao! – Nó nhún vai đáp, với tay lụm lại cái áo trên sân cát.

- Phụ gì, đánh lộn hồng vui hơn à? – Tôi ngẩn mặt ra.

- Chiều mai mày có gan, thì tới đây, cấm cắn, cấm thọc lét! – Nó hừ mũi.

- Được, ngày mai tao lại tới! – Tôi gật đầu cái rụp rồi cũng bỏ về khi sân bóng chỉ còn lại một mình mình.

Nhưng lúc nào cũng vậy, bao nhiêu trận đánh nhau là bao nhiêu trận thằng đó đều phải bỏ giữa chừng mà la quang quác như gà mắc đẻ, vì tôi lúc nào cũng tìm ra cách phá luật, không thọc lét thì cũng phun nước dãi, không chơi dơ nữa thì tôi chuyển sang hét vào tai nó, không cho phá bằng sóng âm thì tôi... đá vô giữa hai chân nó. Lúc nào cũng vậy, tôi luôn là thằng oắt con lém lỉnh hay pha trò, nó luôn là thằng đại ca bỏ dờ trận đấu với lí do về phụ mẹ.

Cứ thế, hai đứa tôi mỗi buổi chiều nào cũng gặp mặt nhau chỉ để so tài cao thấp trước sự chứng kiến của cả một lô mấy đứa nhóc tí toàn phường Lạc Đạo. Dần dà, trong mắt những đứa nhóc đó, tôi cũng đã trở thành một thành viên không thể thiếu được của băng, vì thiếu tôi, tụi nó sẽ thiếu những trận cười nắc nẻ đến đau ruột, thiếu tôi, thằng đại ca đen thui của tụi nó cũng không biết phải đánh nhau với ai. Và tôi, nếu thiếu nó, cũng chẳng biết phải làm gì cho hết ba tháng hè vô vị mà dài đằng đẳng thế này.

Buổi chiều của một tháng sau, khi đã đập nhau mệt mỏi và ngồi tựa vào gốc cây thở hển hển, tôi đưa mắt nhìn bầu trời đỏ rực của ráng chiều, quay sang nhìn nó mà hỏi:

- Ê, tụi mình lập băng đi!

- Băng gì? – Nó cũng quay lại hỏi tôi.

- Ngu quá, thì lập băng đi đánh lộn mấy xóm khác, chứ tao với mày đánh mãi chán rồi! – Tôi nhăn mặt.

- Ủ, được đó! – Nó đồng ý ngay, mắt sáng rỡ.

- Tên băng là... “trẻ ranh đường phố” nha, hê hê! – Tôi nhún nhá, nhủ thầm vừa may mình mới nghe ba nhắc đến trong bữa cơm hôm qua, cái gì mà “trẻ em đường phố” gì đó.

- Hay á! – Nó cười tít mắt.

- Thế ai làm đại ca? – Tôi nheo mắt nhìn nó.

- Thì... mày làm đi, tao làm phó tướng cho, mày đánh giỏi quá chừng mà, lại có võ nữa! – Nó gãi đầu.

Trước lời tán dương của một đứa mà trước đó vài tiếng đồng hồ còn là địch thủ của mình, tôi nghe như nổ từng khúc ruột, vui sướng toét miệng cười, nhưng vẫn cố ra vẻ đạo mạo:

- Không, mày làm đại ca đi, mày có uy hơn tao, tao sẽ làm... sát thủ bịt mặt, vậy oai hơn, he he!

- Cũng.. được...! – Nó nhìn tôi thắc mắc vì chả hiểu sao tôi lại từ chối cái vị trí vinh dự này.

- Mà bữa nay mày không về phụ mẹ à? – Tôi thắc mắc.

- Chết... tao quên, về lẹ...! - Giật thót người, nó cuống cuống bật dậy tìm dép. – Thôi tao về nha, chiều mai gặp lại!

Sực nhớ ra, tôi vội gọi với theo khi nó đã tháo chạy được một đoạn :

- Ê...ê.... Mày tên gì....?

- Tao tên Sơn! – Nó đứng lại hét lên.

- Vậy tao kêu mày Sơn đen nha... thằng đen thuiiiiiiiii...! – Tôi rống lên.

- Âu kê..... còn mày tên gì? – Nó cũng rống ngược lại.

- Tao tên Nam.....! – Tôi la to hết cỡ.

- Tao về đây, thằng Nam, mai gặp.....!

- Về đi con... coi chừng má mày oánh.... Ha ha!

Tôi hét theo, vừa hét vừa cười, nhìn thằng Sơn đen đang cuống cuống chạy cho kịp giờ về nhà phụ mẹ nó. Chiều hôm ấy, hai đứa tôi chính thức biết tên nhau, chính thức là bạn bè. Chiều hôm ấy là một buổi chiều tà, ráng trời ửng đỏ thật đẹp của buổi hoàng hôn nơi phố biển, có hai thằng nhóc tí đang ôm giấc mộng lập băng đảng “trẻ ranh đường phố”.

Một năm sau, Sơn đen không còn là đối thủ của tôi nữa, vì tôi đã được sư phụ dạy Vịnh Xuân đến nơi đến chốn. Thế nhưng thay vào đó, hai thằng tôi thống lĩnh băng “trẻ ranh đường phố” của xóm Lạc Đạo đánh đông dẹp bắc suốt mấy tháng trời, không trẻ con xóm nào là không biết tiếng tụi tôi.

- Ha ha, chạy đi mấy đứa, nhớ chưa... đừng có nhẩy với cu Nam! – Tôi chống nạnh cười ha hả, nhìn mấy thằng bại trận của xóm khác lóp ngóp bỏ chạy.

- Nhớ cái mặt tao nè, hê hê! – Sơn đen cũng cười thống khoái.

- Lại thắng rồi hai anh ơi.....! - Thằng Rế lon ton chạy theo, sau lưng nó là thằng Bòm với thằng Đóm, và nguyên băng trẻ ranh lóc cóc.

- Chứ sao, chỉ cần còn tao với thằng Sơn thì tụi mình là vô địch thiên hạ! – Tôi vỗ vai nó, cười cười mặc dù cái miệng tôi đang sung chù vù một bên.

- Chuyện, giờ mình đã là vô địch rồi, thôi đi uống nước mía đề...! – Sơn đen hỉnh mũi phẩn khích, tôi trông nó cũng bị u một cục ngay trán.

Một năm sau đó, đội bóng “trẻ ranh đường phố” được tách ra từ băng đảng cùng tên, đã gây náo động cả làng bóng đá thiếu niên khi mà hết vô địch ở các phường, lại chuyển sang đá tanh bành té búa tụi ở khu 36 hecta. Vẫn là bộ đôi Sơn đen- công thủ toàn diện và cu Nam- kĩ thuật thần sầu đã gây khiếp vía biết bao nhiêu tụi con nít.

Hai năm sau, Sơn đen và tôi ngồi ôm trái banh trên bờ biển, nó bùi ngùi nhìn sóng vỗ rì rào rồi chép miệng nói:

- Chắc thi xong cấp hai, tao nghỉ học mày à!

- Gì? Sao nghỉ? – Tôi chung hửng.

- Tao ở nhà phụ gia đình, ba tao chạy xe hàng quanh năm suốt tháng, mẹ tao thì mới vay mượn tùm lum mở được một tiệm trò chơi nhỏ. Tao nghỉ học để ở nhà trông cái xe nước mía đường trước! – Nó rầu rĩ nói.

- Điên, thì cứ đi học đi, rảnh về nhà phụ, cùng lắm là không đi chơi nữa! – Tôi sừng sốt nói.

- Thôi, một mình mẹ tao làm không nổi đâu! – Nó lắc đầu đáp.

- Bét quá tao qua phụ mẹ mày, tao với mày học về cùng phụ, được hông? Tao cũng không đi chơi nữa, vừa phụ vừa uống nước ủng hộ nhà mày!

- Thằng điên, ngày nào cũng uống nước mía bể bụng chết nha con!

- Kệ, chứ mày nghỉ học rồi tao chơi với ai?
- Thì mày học về lại qua tao chơi, vẫn vậy thôi!
-!

Trông thấy vẻ mặt cương quyết của nó, tôi đâm ra tắc tị không biết phải nói gì, bởi lẽ trong mắt một thằng con nít như tôi lúc ấy, việc nghỉ học là một chuyện động trời kinh khủng ghê lắm. Tôi đâu biết trong khi tôi ăn sung mặc sướng, cơm ngày ba bữa thì nhà thằng Sơn đen lại khổ hơn tôi nhiều. Ba nó vì gia cảnh phải chạy xe hàng suốt ngày đêm, mẹ nó lúc đầu quẩy gánh bán rau ngoài chợ, sau vì mắc bệnh đau lưng nên phải về nhà, vay mượn tiền mọi người để mở một tiệm game xẻng nhỏ, thêm xe nước mía đằng trước.

Sơn đen tặc lưỡi:

- Tao nghỉ học phụ mẹ, cho thằng em tao đi học tử tế, vậy cũng được rồi!
- Ủm.....! – Tôi ủ rũ gật đầu.
- Hề, mày buồn cái gì, học xong lại qua nhà tao chơi, có gì đâu! – Nó vỗ vai tôi cười cười.
- Ủ... có gì học xong, tao qua rủ mày đi đá banh! – Tôi lúng búng nói.
- Thế nhé, anh em tao mày còn chơi nhau tới già mà, lo gì chứ! – Sơn đen an ủi tôi.

Lạ lùng, trong khi nó là thằng phải hi sinh nghỉ học ở nhà giúp đỡ gia đình thì tôi mới phải là thằng đi an ủi nó mới đúng, đằng này nó lại vỗ vai an ủi tôi.

Ôm trái banh, tôi vỗ mân mê vào đó, đưa mắt nhìn ra đại dương mênh mông phía trước, gió thổi mát lồng lộng, mặt trời đỏ rực dần khuất sau đường chân trời, hắt cả những tia nắng vàng vọt cuối ngày lên khuôn mặt Sơn đen. Đó là lần đầu tiên tôi thấy thằng bạn chí cốt của mình... ra dáng trưởng thành đến như vậy, dù cùng tuổi nhưng so với nó, mãi mãi tôi chỉ là một thằng oắt con vô lo mà thôi.

Mùa hè năm đó, khi tôi trở về từ quê nội Phan Rang, đang nghĩ ngợi vẩn vơ về lời hẹn quyết đấu với A Lý thì Sơn đen ôm banh đạp xe phóng đến trước cửa nhà và réo lên inh ỏi. Chính nhờ nó, mà tôi mới gặp được Tiểu Mai, người yêu xinh đẹp của tôi hiện giờ.

Giáng Sinh của một năm sau, tôi dẫn Tiểu Mai đến ra mắt nó, và nó nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ vì thằng bạn mình giờ đã biết yêu, biết đến tình cảm trai gái lứa đôi. Nhưng tôi biết, nó cũng buồn, vì nó đầu tắt mặt tối phụ gia đình cả ngày, thì lấy đâu ra thời gian mà tìm kiếm bạn gái. Và, liệu có nhỏ con gái nào đồng ý làm bạn với một thằng con trai đã nghỉ học hay không? Dù cho nó rất tốt, và tôi biết điều đó!

Lại một năm sau nữa, khi tôi đang suy sụp vì bị Khả Vy bỏ rơi, thì cũng chính Sơn đen đã bước đến vực tôi đứng dậy sau cú ngã quy tình thần nặng nề đó. Nó cho tôi biết đâu là tình yêu đích thực của tôi, nó giúp tôi đến với Tiểu Mai. Nó là người quan trọng nhất, nó không ngần ngại gì khi chấp nhận làm “viên đạn bạc” trong chiến dịch tiêu trừ Minh Huy.

Để rồi khi thằng Minh Huy sợ mất mặt mà trốn biệt sang Mỹ, thì Sơn đen mới gặp bé Trân tại buổi tiệc mừng ở nhà Tiểu Mai. Tôi biết nó thích Trân chứ, cái cách nó tiếp cận, làm trò khôi

hài rồi trò chuyện, tôi biết thằng bạn của mình rồi cũng đã tìm được nửa kia của mình. Và tôi rất vui vẻ khi làm tay trong giúp nó tiếp cận bé Trân, liên tục tuần thông tin tình báo về sở thích của Trân cho nó, giúp nó sắp đặt những cuộc hẹn mà chỉ có thể xảy ra vào những ngày mà nó và bé Trân đều rảnh.

Hai thằng tôi đã chơi với nhau được hơn 6 năm trời, bao nhiêu buồn vui giận hờn đều có, lớn lên cùng nhau, tình như thủ túc. Tôi đi học, nó đi làm, tôi đá bóng, nó yểm trợ, tôi có bạn gái, nó đi làm, tôi đi chơi với bạn gái, nó đi làm.... Đến lúc nó đã sắp có được bạn gái thì.... Tôi lại đứng ở đây, nhìn nó... chỉ biết nhìn....

Vài ngày trước, nó còn hứa với tôi, và tôi cũng hứa với nó, nhiều, rất nhiều...

Ê Nam, ráng đá thắng đi, rồi tao dạy mày sút “lá vàng rơi”, đảm bảo cực kì chất chơi, hê hê!

Ê Nam, tối nay tao rảnh, mày rủ bé Trân dùm tao đi!

À, vậy là cả 3 đứa cùng đi, xong mày giả vờ là em Trúc Mai của mày gọi gấp nên bỏ về giữa chừng, để tao ở lại với Trân hả? He he, bạn tốt, bạn tốt!

Nam, giờ nhé, mày thử tưởng tượng là đồng đội mày ở trong khung thành đối phương đi, cứ chuyển vào là sẽ thành sút thôi! Không thì mày tưởng tượng tao đang ở trong đó cũng được mà, hê hê!

Ê Nam, chiều mai nhớ đá thắng nha mậy, vô tứ kết lận đó!

Tao hả? Tao đi Mũi Né lấy đá về kết vòng cho bé Trân, đảm bảo em thích mê ly luôn!

Ok, có gì tối mai gặp lại nha, ề mà mày phải thắng trận thì mới gặp được tao chứ, he he!

Chứ còn sao nữa, vài bữa tao với Trân thành cặp rồi, lúc đó mày muốn gặp tao đâu có dễ mậy Nam, sợ còn khó hơn lên trời nữa ấy chứ!

.....

Ừ, đúng vậy, bây giờ gặp mày đối với tao, còn khó hơn lên trời nữa, Sơn à!

Mày còn trẻ mà.... Sơn ơi.....!

.....

Tôi đứng đó, nhìn Sơn đen nằm bất động trên giường. Gương mặt mỉm cười như đang ngủ, không hề có một vết xước hay xây xát nào, tôi còn nghĩ là nó đang ngủ ấy chứ!

Tôi có thể sẽ vẫn còn nghĩ là nó đang ngủ nướng, làm biếng không chịu dậy phụ gia đình ấy chứ, tôi muốn đến đá đầu nó dậy như mọi khi lắm....

Tôi muốn nó sẽ vươn vai ngồi dậy, rồi ngáp dài ngó người sục nhớ ra là nó còn phụ mẹ...

Tôi cứ tưởng là nó đang ngủ thật kìa, chỉ là ngủ thôi...

Và tôi sẽ vẫn nghĩ là như vậy, nếu không có tấm giấy cáo phó ngoài kia, và những vòng hoa tang trắng xóa, bi thương và đầy ảm đạm....

Bạn thân nhất của tôi, đã chết thật rồi.....!

Chương 304

Không biết tôi đã đứng lạng tại đó đã bao lâu rồi, mãi đến khi ba của Sơn đen bước đến đặt tay lên vai tôi, nhẹ nhàng nói:

- Con vào trong... nghỉ đi, được rồi!

Đưa mắt nhìn bác trai, tôi biết thăm sâu trong ánh mắt cương nghị vững chãi của một người đàn ông đã lăn lộn với cuộc đời để kiếm sống cho gia đình kia, là một nỗi đau xé lòng đến điên dại của một người cha mất con. Nhưng trước tình cảnh này thì ông lại càng phải cứng cỏi hơn nữa, để là chỗ dựa tinh thần cho người vợ, người mẹ mất con và đứa út còn lại, đứa em mất đi anh hai của mình.

- Dạ....!

Tôi khẽ gật đầu rồi đi lững thững vào gian sau ngôi nhà, để lại trong ánh nhìn của tôi là một người mẹ đầu tóc rũ rượi, vô hồn đến mức khóc không thành tiếng. Bà lặng nhìn di thể con trai mình, tưởng như một cái nhìn mãi mãi. Em trai Sơn đen còn nhỏ, nó hãy còn chưa hiểu chuyện, cứ ngồi gãi đầu hỏi ba nó:

- Ba, vậy sau này anh hai không chơi với con nữa hở ha?

Người cha không biết làm gì khác, đành gượng cười gật đầu ôm nó vào lòng, vỗ về dỗ dành như tự dành cho chính mình. Tôi không biết làm gì hơn ngoài việc lặng bước vào trong, dù rất muốn hỏi nhiều điều.

Nhưng hỏi làm gì nữa, khi tang gia đang bối rối?

Nhắc máy điện thoại, tôi gọi về nhà để báo sơ qua tình hình cho mẹ, gật đầu một cách vội vàng những câu hỏi sững sờ của mẹ rồi tôi cúp máy.

Bước vào phòng Sơn đen, gọi là phòng chứ chỉ là một gian nhà khác được ngăn với phía trước bằng một vách tường nhỏ. Nhìn trên bàn, tôi thấy hãy còn một chuỗi đá đủ màu sắc sặc sỡ, lấp lánh như ngọc hãy còn đang xâu dở. Không biết Sơn đen bỏ đi giữa chừng vì điều gì, nhưng tôi biết chắc chắn rằng chuỗi đá này nó làm tặng Trân, và khi đang xâu từng viên đá nhỏ vào sợi dây mảnh thì nó đã ra đi mãi mãi.

Tôi đưa tay vào chuỗi đá, định thay Sơn đen xâu nốt phần còn lại và đem về đưa cho bé Trân, nhưng không biết nghĩ sao, tôi lại để y nguyên như vậy. Chuỗi đá thật đẹp, nhưng hãy còn dở dang chưa thành.

Ít phút sau, thằng Ré bước vào, nó buồn bã ngồi xuống ghế cạnh tôi:

- Lúc em gọi điện là anh chuẩn bị đi à?

- Ừm.... anh định qua nhà bạn! – Tôi khẽ gật đầu.

- Buổi chiều... em còn đi với anh Sơn... ! – Nó mấp máy môi nói được vài câu rồi ngưng bật.

Phải mất đến vài phút sau để lấy lại bình tĩnh, nó mới quệt nước mắt mà kể lại hết ngọn ngành sự việc cho tôi nghe.

Theo như lời thằng Rế kể thì cùng thời gian lớp tôi chuẩn bị bước vào hiệp một với 12A17, ở cách đó vài đoạn đường thì Sơn đen từ Mũi Né trở về. Nó vui vẻ vì tìm được số đá mình cần, rồi nhảy ngay vào bàn, một cách tỉ mỉ và cẩn thận, nó xâu từng viên đá một qua sợi dây đã chuẩn bị sẵn. Thằng Rế ngồi say sưa nhìn ngắm cạnh bên, luôn mồm hỏi chí chóc mà Sơn đen không trả lời. Rồi sực nhớ ra là quên mua viết dạ quang, Sơn đen vội lôi đầu thằng Rế đi mua cùng mình.

- Anh mua bút dạ để làm gì vậy? - Thằng Rế thắc mắc.

- Khắc tên lên trên sợi dây chứ chi vậy! - Sơn đen đáp tỉnh bơ.

- Thì lấy bút thường được rồi, cần gì bút dạ đâu! - Thằng Rế lại hỏi.

- Mà không biết gì cả, tụi con gái thích màu mè lắm, tao mua bút dạ về viết lên, tụi nó sẽ thích hơn! - Sơn đen thật thà nói.

Và rồi khi hai đứa nó đi bộ qua một đoạn đường vắng để chuẩn bị đến tiệm tạp hóa trong xóm, vừa đi vừa nói chuyện thì bất thần từ bên trái, một chiếc xe máy phóng vút tới thật nhanh. Dù là vẫn còn đèn đỏ tầm khoảng 3 giây, nhưng chiếc xe kia vì thấy đường vắng nên bất chấp phóng qua mà không kịp nhìn ra có hai người đang đi bộ sang bên kia đường.

Người điều khiển xe vội vã thắng gấp lại nhưng đã muộn, phần bánh xe trước chèn ngay vào chân Sơn đen. Hành động cuối cùng của Sơn đen là nhanh tay đẩy thằng Rế ngã lăn sang bên để rồi cuối cùng nó mất đà, loạng choạng té đập đầu xuống mặt đường.

Thằng Rế hốt hoảng lồm cồm bò dậy, nó chạy đến chỗ Sơn đen đang nằm, và thở phào khi thấy.....

- Mà... có sao không? - Sơn đen mở mắt hỏi.

- Không... đại ca có bị đau ở đâu không? - Thằng Rế cuống quýt hỏi.

- Chắc... không, tao... còn ngồi dậy được....! - Sơn đen cười rồi chống tay ngồi dậy.

Nhưng ngay sau đó....

- Tao... chóng mặt quá... mà ối....!

- Anh.....!

- Hực....!

Và Sơn đen ngã xuống tại chỗ, nó nằm yên mặc kệ thằng Rế lay thế nào cũng không dậy, vĩnh viễn từ giã cõi đời ở tuổi mười bảy, tuổi ăn tuổi chơi của mình.

Đứa bạn chí thân của tôi đã ra đi như thế đấy, chết mà không biết vì sao mình lại chết!

Hai thằng điều khiển xe ban nãy bị té xuống đường, nhưng cả hai thằng đều ngồi dậy được, và chỉ bị xây sát một chút. Trông thấy thằng Rế còn đang ôm Sơn đen gào khóc, hai thằng đó vội phóng lên xe rồi ga hòng bỏ chạy. Thế nhưng may thay khi đó một bác trong xóm chạy xe ba

gác chở gỗ đã chạy theo tri hô thật to để mọi người ủa ra vây bắt. Bác này ép xe hai thằng đó té vào lề rồi nhảy xuống, cùng mọi người tùm lại bẻ quặt tay hai thằng đó ra sau rồi trói lại, mặc cho hai thằng đó luôn miệng thanh minh rằng do Sơn đen đã qua đường không đúng luật.

Hai thằng trẻ ranh mất dạy đó, tai đeo khuyên, một thằng nhuộm tóc vàng, một thằng hót đầu đinh, và mặt mũi đều như lũ côn đồ mà người ta vẫn hay thấy trên bản tin báo án của ti vi.

Lúc này mọi người mới chạy đến chỗ thằng Rế đang kêu la trong nước mắt và chở Sơn đen lên bệnh viện tỉnh, dù rằng đã quá muộn. Giám định pháp y cho thấy Sơn đen bị tông xe vào chân, do mất đà bị té mà phần đầu đập xuống đường gây chấn thương sọ não, rồi tử trần ngay sau đó. Ít phút sau thì mẹ Sơn đen mới biết tin dữ, bà ngất lịm ngay lập tức, còn ba nó thì mãi đến khi chiều về nhà, thấy xác con mình đã được đưa về thì mới nhận hung tin.

Ở xóm, mọi người dẫn hai thằng nhãi kia lên công an phường trình báo, tại đây, dù có thằng Rế là nhân chứng duy nhất cho biết rằng đèn đỏ dù còn đến vài giây, nhưng hai thằng mất dạy đó vẫn luôn miệng nói rằng tụi nó chỉ chạy khi đèn xanh. Mãi đến khi được hỏi rằng tại sao đã tông người ta rồi lại còn rồ ga bỏ chạy thì hai thằng này mới cúi đầu chịu im. Nhưng chỉ được một lát sau, khi mà bà con đã về nhà do không liên quan, thì tại trụ sở công an phường chỉ còn lại thằng Rế và bác chạy ba gác làm nhân chứng, và hai thằng kia là hung thủ gây án. Lúc này hai thằng đó mới lộ mặt ra là quý tử con nhà giàu, đều có quyền có thế.

- Tụi nó... tụi nó còn nói ba tụi nó làm lớn lắm... sẽ làm êm vụ này, rồi còn nói tụi nó chưa ở tuổi trưởng thành, nên không sợ đi tù... em... em tức lắm....! - Thằng Rế ầm ục kể lại.

- Ba tụi nó làm gì? – Tôi gần giọng hỏi.

- Nó nói làm gì là giám đốc ấy... rồi còn là bà con với chủ tịch tỉnh nữa....! – Nó meo máo.

Tôi lúc này đã nghe lửa giận bốc lên trong người, hai mắt mình đã bỏng rát vì quá kích động, thu nắm tay lại, tôi đứng bật dậy:

- Mà dẫn anh lên công an phường!

Khi tôi và thằng Rế đã bước ra gian trước thì nhận ra trời đã sụp tối, di thể Sơn đen đã được trù lên bằng một tấm vải trắng, trước đặt lư nhang và đốt nến xung quanh. Ánh nến lập lòe như bạo phát lửa giận trong người tôi một cách cường liệt hơn nữa.

Mẹ Sơn đen vẫn ngồi lặng yên trong góc nhà ôm đứa con út, ba nó và dì nó thì đã ra trước nhà để kê bàn ghế. Lúc này thì bà con chòm xóm đã lục tục đến chia buồn, lẫn trong đám người thăm viếng đó, tôi nhận ra có cả Tiểu Mai và bé Trân, hai người bọn họ đã đến tự lúc nào, có lẽ là được mẹ tôi thông báo nên đã chạy đến ngay.

Tiểu Mai lặng nhìn tôi không nói gì, nàng khẽ gật đầu và lo lắng khi thấy mắt tôi đỏ kè lên hệt như cái lần bị sốt. Nàng đưa tay ra rồi rút lại :

- Anh không sao! – Tôi nói khẽ rồi đưa mắt nhìn Trân.

Bé Trân cũng giống như mẹ Sơn đen, con bé lúc này ánh mắt vô hồn và trống rỗng, bàng hoàng như chưa tin đây là sự thật. Trân đi vào trong nhà và khuya xuống đất, rồi cứ thế mà đưa mắt nhìn mãi lên di ảnh của Sơn đen, tôi thấy từ đó một giọt nước mắt lăn dài trên má con bé,

ướt đầm và nóng hổi.

Cùng thằng Rế đi ra bên ngoài, len qua những người hàng xóm lúc này đang để chia buồn cùng tang gia, tôi trông thấy A Lý và những thằng đệ trong xóm Lạc Đạo.

- Mà...! - Tôi ngạc nhiên khi thấy A Lý đang đứng rụt rè trước cửa.

- Tao vừa biết thôi....! - A Lý lắc đầu thở dài đáp. - Vừa gặp hôm qua vậy mà.....!

Tôi cũng không biết làm gì hơn là thở hắt ra rồi nói với tụi nhỏ:

- Mấy đứa ở lại đây, xem có gì phụ được với hai bác thì phụ, thằng Bờm với thằng Đóm lo coi tụi nó, vào trong hỏi bác trai có gì làm không!

- Dạ...! - Thằng Đóm rầu rĩ đáp.

Rồi tôi quay sang A Lý :

- Mà đi cùng tao với thằng Rế lên công an phường, tao xem hai thằng đó là hai thằng nào mà lớn mặt đến vậy!

Nhưng Tiểu Mai đã níu tay tôi lại, nàng ái ngại hỏi:

- Anh... đến đó làm gì vậy...? Công an họ lo mà....!

- Đi để biết họ có lo được hay không! - Tôi lạnh lùng đáp rồi quay đi.

Vẻ như không yên tâm, Tiểu Mai cũng vội đi theo ba thằng bọn tôi cùng đến trụ sở công an phường. Khi chúng tôi đến nơi, bước vào bên trong thì đã thấy bác chạy ba gác bước ra, lắc đầu nói với người chú của Sơn đen cũng đang ở đó:

- Chịu, nhà người ta có tiền có quyền, tụi nó cũng chưa đủ tuổi, chắc lại chìm xuống thôi!

- Là sao vậy bác? - Tôi vội bước tới hỏi.

Trông thấy thằng Rế cũng đi chung với bọn tôi, bác ba gác mới thở dài trả lời:

- Bên công an họ nói là tụi nó chưa đủ tuổi trưởng thành, với lại vụ tai nạn xảy ra đoạn đường vắng ít người qua lại, nên cũng khó biết được là đèn đã nháy qua màu xanh hay chưa!

- Sao kỳ vậy? Thằng Rế nói là còn đèn đỏ mà? - Tôi sững sốt.

- Bên công an nói là thằng Rế có thể do lúc đó hoảng loạn nên nhìn nhầm, với lại....! - Rồi bác ba gác thì thào thật nhỏ. - Nhà tụi này có quyền, nghe đâu quen chủ tịch tỉnh lận, nên... bác nghĩ cũng chìm xuống thôi!

Tôi không kịp nghe hết câu, bực tức nói:

- Hoang đường! - Rồi đi xầm xầm thẳng vào bên trong.

Vào trụ sở thì tôi mục kích tận mắt hai thằng oắt con chạy xe gây tai nạn đó là hai thằng như thế nào, chỉ cần nhìn sơ qua là đã biết hạng con nhà giàu mất dạy, chỉ được nuông chiều ăn chơi. Ngay tại bàn, có một anh công an trẻ đang ngồi ghi hí hoáy vào tập hồ sơ, và hai thằng

mắt dạy kia thì ngồi phía đối diện, đang nhìn thẳng Rế cười khinh khỉnh.

Một người đàn ông tuổi trung niên phốp pháp với bộ râu quai nón, ăn mặc sang trọng đang đập tay xuống bàn mà nói như quát với anh công an trẻ :

- Anh nói chú rồi, hai thằng con anh nó nói chạy xe lúc đèn xanh là đèn xanh, do hai thằng nhóc kia vượt ẩu nên mới bị tung!

- Không phải, tui tui qua đường lúc còn đèn đỏ! - Thằng Rế hét lên.

- Mà nói gì? Mà hóa điên nên nhìn nhầm à ! – Lão ta quay sang.

- Tui nói hai đứa con ông chạy xe tung trúng tui tui, tui nó vượt đèn đỏ! - Thằng Rế cự lại quyết liệt.

Lão ta nghe thế thì mặt đỏ gay mà bước đi như chạy tới gần khiến thằng Rế hoảng sợ lùi lại, nhưng A Lý đã vụt ra đứng chắn ngang :

- Ông muốn làm gì?

- Tao đập thằng nhóc mắt dạy kia, nó ăn nói với người lớn vậy hả? Tổ cha nhà nó, con tao nói đèn xanh là đèn xanh, tui mà thích cãi thì cứ ngồi cãi đi. Tao cho đi tù một gông cả đám bây giờ! – Lão mập quát thật to.

- Có đi tù hay không là nằm ở phán quyết tòa án, ông đừng có nói càn! – Chú của Sơn đen bực xúc cãi lại.

- Sao? Cậu không tin chứ gì? Nhà này là em bà con với chủ tịch cái tỉnh này nhá, đừng có mà giỡn mặt!

- Ông chúc to kệ ông, tông xe chết người thì phải đền tội!

- Tui nó băng đường ẩu, không phải do con tao!

Đến đây thì A Lý đã mất bình tĩnh, nó lao ngay vào định đâm vô mặt lão mập khốn nạn đó thì đã bị bác ba gác ôm người kéo lại.

- Thả ra, tui phải dạy cho nó một bài học! – A Lý tru tréo.

- Thấy chưa? Toàn lũ trẻ ranh mắt dạy, bạn bè nó cũng là mấy thằng vô học, chết là đáng! – Lão mập hất tay cười miệt thị.

Ngay khi nghe thấy ba từ “chết là đáng” thì tôi cũng không giữ được bình tĩnh mà lao vào tổng thẳng một kích ngay mồm lão mập.

- Bốp! - Bị tôi đánh bất ngờ, lão mập té bật người ra sau kêu la thảm thiết.

- Ahhh... mà dám đánh tao... mà sẽ đi tù.... thằng chó....!

Hai thằng con lão mập nếu không phải bị còng thì tui nó cũng đã nhảy đến mà ăn thua đủ với tôi, lúc này thì anh công an mới đứng bật dậy chạy tới đỡ lão mập ngồi dậy, từ đằng sau nghe có xô xát thì các đồng chí công an khác vội chạy ra. Nhưng lão ta vẻ như là một con heo nọc sâu mọi đục khoét của dân nên thân hình phốp pháp, mồ hôi túa ra mà vẫn rất khó khăn để ngồi

dậy được.

- Thằng chó mất dạy... mày... mày sẽ đi tù... mày chết theo bạn mày đi... hơ...hơ...!

Hận vì lúc này không cho lão mập một Nhất Thốn Kinh, tôi chồm người định nhào tới nữa thì đã bị Tiểu Mai cương quyết níu lại :

- Đùng anh... đùng....!

Tôi dù quá tức giận nhưng đến nước này cũng phải kìm lại, đưa tay chỉ thẳng mặt lão mập:

- Ông lớn mà không biết sống, đừng có nói bạn tôi chết là đáng, hạng như ông mới đáng chết, đồ gia đình không biết dạy con!

Lúc này thì từ bên trong, một người phụ nữ có vẻ là vợ lão mập vội chạy ra :

- Trời ơi... sao cháu lại nói vậy? Dù gì ông cũng là người lớn....!

Trông thấy người này có vẻ còn tử tế hơn, tôi hừ mũi không đáp, nhưng lão mập lại quát:

- Tụi mày sẽ đi tù hết, con tao không có tội, nó còn nhỏ, hắc hắc!

Dường như sự việc đã quá mức ồn ào ngoài dự kiến, các vị công an vội đứng ra văn hồi tình hình, nhưng lão mập khốn nạn lại được nước quát to hơn như thị uy:

- Con tao không có tội gì hết, thằng kia chết là do nó tới số!

Vừa nghe xong câu đó thì cả chú của Sơn đen lẫn A Lý, bác ba gác cũng đều không thể đứng yên mà lao ngay đến, nhưng lần này họ lại bị đội công an tại hiện trường cản ra. Phải mất đến vài phút sau khi công an cho biết họ sẽ tạm giữ luôn những ai cố tình gây náo loạn tại đây thì tình hình mới dịu bớt trở lại, nhưng lão mập kia thì vẫn còn hỏ báo, cậy quyền mà chẳng thêm coi luôn cả cái đồn công an đó ra gì:

- Tụi bây thả con tao ra đi, tụi nó không có tội, thả ra!

Lúc này, Tiểu Mai mới lên tiếng, nàng nhẹ nhàng nói nhưng vẫn siết chặt tay tôi như để tôi không được mất bình tĩnh thêm nữa:

- Bác đừng nói vậy, có tội hay không sẽ do tòa án xét xử công bằng!

- Lại đến con nhỏ này thích xía vào à? Con nhãi? – Lão mập gằn giọng.

- Ông nói ai....! – Tôi vụt nhào tới nhưng Tiểu Mai lại siết chặt tay tôi hơn nữa.

Đến khi yên chắc rằng tôi không bước được thêm nữa, Tiểu Mai mới ôn nhu tiếp lời:

- Bác bảo là hai con bác không vượt đèn đỏ, không có tội, đúng không?

- Chứ bây nghĩ sao? – Lão mập hất hàm khinh bỉ.

- Nếu vậy thì tại sao lúc tông trúng người ta, con bác lại quay xe bỏ chạy? – Tiểu Mai hỏi tiếp.

- Tao nói rồi, tụi nó còn nhỏ, gặp cảnh đó sẽ sợ hãi, nên chạy cũng là dễ hiểu, có gì gia đình tao sẽ quay lại đền sau, chỉ là tiền bạc thôi chứ gì? – Lão mập phì mũi.

Và Tiểu Mai nhẹ lắc đầu, nàng đưa mắt lạnh lùng nhìn xoáy vào người phụ nữ kia:

- Nếu đúng như lời bác là con bác còn nhỏ, thì tại sao lại được phép chạy xe máy?

- Tao.....!

- Chạy xe máy trái phép, gây tai nạn xong rồi bỏ chạy, đều là hành vi cố ý, bác biết là sai mà vẫn cố cãi?

-!

Đến đây thì lão già tắc tị, ấp úng không biết phải nói gì, và anh công an lên tiếng:

- Những chuyện này lúc này chúng tôi cũng đã nói rồi, giờ thế này, hai bác lập biên bản kí tên vào đây, còn công an chúng tôi sẽ tạm giữ hai cậu nhà để lấy lời khai!

Vẻ như lại chạm đúng nọc, lão mập lại làm dữ lên:

- Sao không bắt cái thằng nhóc đánh tao? Nó đánh người mà.... Còn đầu nó lại!

Bị lão già chỉ thẳng mặt, tôi cố dằn lại cơn điên trong người, quay sang nói với Tiểu Mai :

- Em thả tay anh ra!

- Nhưng.....! – Nàng run rẩy.

- Không sao, anh hứa! – Tôi cương nghị nhìn thẳng vào mắt nàng.

Thoảng chút do dự rồi Tiểu Mai cũng buông tay tôi ra, và lúc này tôi bước đến chiếc bàn tiếp dân, nơi gia đình hai kẻ thủ ác đang ngồi:

- Nói cho hai thằng mày biết, tao thừa sức đánh chết cả hai thằng mày, đánh đến mười cái mạng cũng không sống được!

Đưa ánh mắt đồ ngầu vừa nhìn hai thằng nhãi đang rúm người lại vì khiếp vía, tôi quay sang nhìn lão mập và vợ của hắn, gần giọng nói từng tiếng một:

- Tôi không cần biết nhà ông giàu đến đâu, tiền nhiều đến đâu, quyền lực thế nào, chủ tịch tỉnh cái đích gì đó... tôi không cần biết!

Hít một hơi dài, tôi nhìn cả các vị công an tại đó, rồi nghiêng rằng chỉ thẳng mặt lão mập:

- Giết người đến mạng, bạn tôi đã chết vì hai thằng con mất dạy của ông, đúng là luật pháp không thể tử hình tại nó, nhưng tôi muốn cho ông biết... cả hai thằng, đều đi tù hết!

- Mày... mày nói nhầm cái gì đấy? – Lão mập bàng hoàng nhìn tôi.

Người vợ của hắn cũng hốt hoảng, lắp bắp nói :

- Con... con nói gì vậy? Được rồi mà.....!

Nhưng tôi không quan tâm, nhìn thẳng mặt hai thằng nhãi con cậy cha cậy mẹ đó mà nói:

- Tụi mày rồi cũng đi tù, tao báo trước!

Rồi tôi quay lưng kéo tay Tiểu Mai rời đi, lửa giận vẫn bùng lên, hận vì lúc này không một quyền đánh chết tốt luôn lão già xác xược.

- Anh... đừng... em sợ...! – Tiểu Mai nhìn tôi lo lắng.

- Minh về rồi, không sao! – Tôi lảng lạng đáp.

A Lý và thằng Rế chạy theo sau, tụi nó hỏi với theo:

- Nam... lúc này mày nói gì vậy? Sao biết tụi nó đi tù?

- Tao nói vậy đấy, đi tù là đi tù! – Tôi nghiêng răng kèn kẹt.

- Nhưng... nhà hai thằng đó... sợ lại đứt lốt rồi xử nhẹ thôi! – Thằng Rế cắn môi nói.

- Khốn kiếp.... lúc này không bị cản là tao cho lão mập đó nằm viện rồi! – A Lý thu nắm tay lại, chưa bao giờ tôi thấy thằng này nổi giận đến vậy.

Khi cả bọn trở lại về nhà Sơn đen thì đã thấy xung quanh nhà có khá đông người đến phúng điếu, và một chiếc quan tài đã được đặt vào trong nhà. Tôi nghe loáng thoáng được là ngày mai gia đình sẽ khâm liệm di thể rồi chọn ngày lành để đem chôn. Cố dằn nỗi đau, tôi quay sang nói với Tiểu Mai :

- Em xem chút nữa chở Trân về nhà giùm anh!

- Anh... đi đâu nữa? – Nàng thẳng thốt hỏi, níu tay tôi lại.

- Anh về nhà gặp ba có việc, nhờ em chở Trân về!

Không đợi Tiểu Mai đồng ý, tôi dắt xe ra ngoài rồi dặn thằng Rế canh không cho A Lý đến công an phường nữa, và cũng bảo tụi nó không được kể chuyện vừa rồi với bất kỳ ai trong băng, rồi tôi đạp xe thật nhanh về nhà.

- Con về rồi à? - Mẹ tôi ra mở cổng.

- Dạ...! – Tôi nhẹ gật đầu rồi dắt xe vào trong.

- Mẹ... định ngày mai sẽ qua nhà bạn con... tội nghiệp thằng bé! – Bà lắc đầu cảm thán.

-! – Tôi thoáng khựng lại trong giây lát vì những lời mẹ nói lại cửa vào nỗi đau lòng tôi thêm một lần nữa.

Cắn môi để kềm con xúc động, tôi bước thẳng lên lầu :

- Ba... con có chuyện này muốn nói ...!

Ba tôi đang đọc báo, ông tháo cặp kính viễn xuống rồi nhìn tôi, vẻ như cũng được mẹ tôi cho biết tình hình nên ông chỉ nói:

- Ngồi xuống đi!

-! – Tôi chậm chậm ngồi xuống ghế salon.

- Chuyện của thằng Sơn, bạn con phải không?

- Dạ....! – Tôi trả lời.

- Cứ nói đi, ba nghe đây! – Ba tôi gấp tờ báo lại, chăm chú nhìn tôi.

Vậy là đem nỗi uất ức phát tiết ra ngoài, tôi cay đắng kể lại tường tận sự việc từ chiều đến giờ, bức xúc khi nhắc lại thái độ của cái gia đình cậ quyền đó.

- Nếu chuyện này bị chìm đi, hai thằng đó nhờ tiền của ba mẹ tụi nó mà vẫn nhơn nhơ, thì... đạo lý ở đâu chứ? – Tôi khổ sở nói.

Ba tôi im lặng một hồi, ông không nói gì mà chỉ nhìn tôi vài phút sau đó rồi mới thở hắt ra, chậm rãi nói:

- Con sau này lớn lên phải biết, đạo lý có nhiều loại, và không phải ai cũng nói được đạo lý!

-!

Rồi ông đứng dậy vỗ tai tôi:

- Tắm rửa rồi ăn cơm đi, chuyện lớn thì để người lớn lo!

- Ba... vậy hai thằng gây tai nạn....? – Tôi ngước mắt cầu khẩn.

- Ừm....! – Ba tôi khẽ gật đầu rồi ông bỏ đi vào trong phòng.

Còn lại một mình, ngồi vật ra ghế, tôi đưa mắt nhìn lên trần nhà lẩm bẩm trong đầu một cách vô thức :

- “Sơn... tao... ít nhất... cũng làm được chuyện này cho mày....! “

Rồi gục đầu xuống bàn, nghe nghẹn lại trong cổ, thất lại trong tim mà chẳng thể nào phát tiết được. Chiếc đồng hồ cứ tíc tắc từng hồi... từng hồi....

Một ngày của đau thương đã tắt, hai mươi bốn tiếng đồng hồ đã trôi qua.... Và nỗi đau thì vẫn còn âm ỉ mãi với những người ở lại!

Đau đến không thể nói thành lời!

Chương 305

Triết lí âm dương của văn hóa phương Đông có câu “Khi cực thịnh cũng là lúc khởi suy” mang ý nghĩa khi một điều gì đó đạt đến ngưỡng nhất định của nó và không thể tiếp tục tiến lên hay lùi xuống được nữa, thì sẽ bắt đầu quá trình ngược lại của mình. Ví dụ vương triều phong kiến nào cũng vậy, dù có hưng thịnh đến mấy thì khi đạt đến một ngưỡng rực rỡ tột bậc nào đó, nó sẽ bắt đầu suy tàn, để rồi khi đất nước suy tàn đến một mức độ không thể tồi tệ hơn nữa, nó sẽ lại phát triển đi lên từ trong tro bụi. Cũng giống như loài linh diệu Khổng Tước vậy, khi đạt đến vẻ đẹp mỹ lệ nhất trong đời nó thì sẽ tự nổ hỏa nguyên thần mà cháy thành tro, để rồi lại tái sinh trở lại với vẻ đẹp hoàn mỹ hơn trước.

Nhưng không hẳn là khi đến ngưỡng “cực thịnh” thì sẽ tiến hành “khởi suy” ngay, mà nó còn cần một thời gian được gọi là “hư không”. Có nghĩa khi đạt đến đỉnh điểm của cực thịnh thì tại đó sẽ là một bề mặt bằng phẳng, nơi mà mọi thứ diễn ra không có thịnh hay suy, diễn ra một cách vô thức. Và khi sự quân bình đó kéo dài được một thời gian thì sẽ tiến hành sụp xuống, đó là lúc bắt đầu “khởi suy”. Điều cốt yếu tôi muốn nhấn mạnh chính là trạng thái được gọi là hư không đó.

Tâm trạng của tôi vào những ngày diễn ra tang lễ của Sơn đen cũng hết như vậy, luôn tồn tại ở trạng thái hư không, lơ mơ không nhận rõ được mình đang nghĩ gì và muốn gì. Những ngày ấy, buổi sáng học xong, trưa về ăn cơm thì tôi lại phóng xe ra ngoài đường, mẹ tôi có hỏi thì tôi sẽ theo phản xạ nói ngay là tôi đi học thêm, nhưng bà lại chẳng hỏi gì cả. Có lẽ, mẹ tôi cũng biết con trai mình đi đến đâu. Đúng vậy, ngày nào tôi cũng đến nhà Sơn đen từ trưa đến mịt tối mới trở về nhà trong bộ dạng buồn bã và đầy mệt mỏi.

Đoạn đường từ nhà tôi đến nhà Sơn đen không xa, giữa trời trưa nắng gắt, có những lúc tôi tưởng như khi tôi chạy xe đến nhà nó thì nó sẽ lại phóng ra đón tôi bằng một cú đâm nhẹ hều vào bụng, rồi lại khoác vai nhau đi đá bóng. Có những lúc tôi tự gạt mình trong một giấc mộng rằng Sơn đen vẫn còn sống, rằng nó chẳng phải là cái người đang nằm bất động ở kia. Thế nhưng khi đến cổng nhà nó, khi thấy những chiếc bàn tròn được kê hàng trước, chứng kiến những vòng hoa trắng xóa, tờ giấy cáo phó dán trên tường, những con người đang ngồi, đang quỳ, đang khóc, thì tôi mới biết được trở lại rằng đứa bạn thân của mình đã mất thật rồi.

Đã bao lần tôi đưa mắt nhìn vào bên trong, và tự lẩm bầm với cổ quan tài một mình:

- “Sơn, mày phước lớn mạng lớn mà, đừng có đùa như vậy, tao không thích đâu!”
- “Ê thằng kia, tao nhớ ra rồi, băng “Trẻ ranh đường phố” chưa có người kế vị, tao dự định cho thằng Rể đệ tử ruột của mày nhậm chức, mày nghĩ sao?”
- “Cái thằng này, hỏi mà không nói gì hết, chán mày ghê!”
- “Bố hỏi mà không trả lời à con? Tin tao oánh mày như hồi đó không, cái hỏi còn nhỏ ấy?”
- “Cái hỏi..... mày tỉnh dậy đi.....!”

Nhưng cũng có những lúc tôi lại tự vấn một cách trái ngược:

- “Son, mày nằm trong đó thì đừng mở mắt ra nhé, vì tao không muốn mày thấy cảnh này đâu!”

Đúng vậy, tôi không muốn thằng Sơn chứng kiến cái cảnh mẹ nó sức yếu và ngày càng kiệt quệ vì sự ra đi vĩnh viễn của con mình, bà khóc rồi lại ngất, tỉnh rồi lại khóc, rồi lại ngồi lặng đi, đầu tóc rũ rượi, ánh mắt vô hồn nhìn di ảnh của con mình. Tôi không muốn thằng Sơn phải thấy ba nó lặng lẽ gạt nước mắt mỗi khi thằng em nó đòi anh. Tôi không muốn nó phải thấy những điều đó, phải thấy những gì tàn nhẫn nhất của cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Với tư cách là người bạn thân nhất của nó, tôi luôn túc trực bên cạnh linh cữu, chỉ trừ những lúc đi học và về nhà, còn lại tôi đều ở gần nó, nhiều khi đến nỗi có một vài người còn lầm tưởng tôi là anh em ruột với nó. Họ bảo tôi đừng buồn, họ an ủi tôi như chính tôi là người nhà của thằng Sơn, để rồi tôi lại là người đi an ủi mẹ nó, và dỗ dành em trai của nó. Tôi lấy việc đi mua nước, đi mua hương hỏa, nến thắp, làm những việc mà tôi cảm thấy là mình còn có thể làm được cho bạn mình.

Buổi sáng, tôi đi học, buổi trưa tôi về nhà ăn cơm, rồi lại chạy đến nhà thằng Sơn. Tôi cứ đi ra đi vô để góp phần vào việc lo hậu sự, tôi chỉ đạo bọn đàn em trong băng phải làm thế này thế kia.

- Thằng Tuấn, mày nín anh coi nào!

- Đóm, dẫn thằng Tí về nhà đi, mẹ nó kêu kia!

- Tối rồi, tụi mày về ăn cơm rồi học bài đi, tao ở đây được rồi!

- A Lý, sao rồi?

Có những lúc, tôi hồi hộp mong ngóng tin của thằng Ré, vì nó liên tục bị gọi lên đồn công an để lấy lời khai.

- Sao? Có gì không?

Thằng Ré buồn bã lắc đầu, nó bảo gia đình lão béo kia vẫn cứ hung hăng như vậy, và khẳng khẳng không phải lỗi của con mình. Tôi lại thất vọng, lại chờ sang ngày hôm sau, và lại thất vọng. Và ba tôi vẫn chẳng nhắc gì đến chuyện này, ông cũng im lặng.

- Thôi đừng buồn, thiên bất dung gian mà, mày về nhà đi! – Tôi xoa đầu an ủi thằng Ré.

Nhìn dáng nó đi lưng thưng một cách sâu não khuất dần về phía cuối đường, tôi càng nhận rõ được rằng, mất mát này là một mất mát quá lớn lao, không chỉ là của mình tôi, mà là của rất nhiều người. Những ngày đó, tuyệt nhiên không hề có lấy một lời thăm hỏi, hay một cuộc viếng thăm nào từ gia đình lão béo. Nếu có, chỉ là một người lạ mặt nào đó ăn mặc lịch sự, tự giới thiệu là luật sư và muốn được thay mặt thân chủ để đền bù. Nhưng ba của Sơn đen từ chối hết tất cả các khoản đền bù mà không hề nhận lấy một đồng nào, ông nhất mực bảo rằng, tất cả sẽ do tòa án phán quyết.

Người luật sư bỏ về trong bức tức, tôi còn tưởng như hẳn sẽ gọi gia đình lão béo đến để gây sự, tôi ước gì sẽ được như vậy, và chắc chắn tôi sẽ không ngần ngại gì mà lao đến, một quyền đánh chết lão béo để trả thù cho bạn tôi. Nhưng rốt cuộc, gia đình người bị nạn vẫn chìm trong đau thương tang tóc, và gia đình kẻ gây tai nạn, lại không có đến một nén nhang nào gọi là hối lỗi.

Buổi tối, hội bàn tròn đến viếng thăm, mặt mũi thằng nào thằng nấy buồn xo, thằng Dũng xoắn bình thường láu táu là thế mà hôm nay cũng im ru.

- Vừa mới gặp mấy hôm trước, vậy mà.....! – Luân khùng lắc đầu thở dài não ruột.

Tụi Khang mập lại càng thăm hơn khi chính tụi nó là người được Sơn đen dạy cho từng miếng võ, bày cho những chiến thuật bóng đá, đem lại cho tụi nó những tràng cười sảng khoái. Giờ đây, việc duy nhất tụi nó có thể làm cho Sơn đen chỉ là thắp một nén nhang, và ngồi tại đó với khuôn mặt sầu bi, tang tóc.

Và tôi lại là người đến an ủi từng thằng, tôi kiên cường đến mức tôi không nghĩ là tôi sẽ như vậy, đến mức thằng Tuấn rách còn ngạc nhiên khi thấy tôi lằng xằng hăng hái quá mức cần thiết. Nhưng tụi nó đâu biết, tôi đang cố làm mình bận rộn, vì chỉ cần thanh thoi rảnh tay một phút giây thôi, là tôi sẽ lại chìm trong nỗi buồn mất bạn.

Tiểu Mai cũng thường xuyên đến viếng, có một lần nàng đi cùng với chú Ba của mình, là ba của anh Triết.

- Sao anh không nói với em? – Nàng trách khế tôi về chuyện tối chủ nhật vừa rồi, tôi chạy về gặp ba của mình để nhờ chuyện đòi lại công đạo.

- Thì giờ anh nói rồi đấy! – Tôi rầu rĩ đáp vẻ như không quan tâm.

- Chú Ba là công tố viên của tòa án nhân dân tối cao, em đã kể hết với chú rồi! - Tiểu Mai thì thào vào tai tôi.

Tối hôm ấy, tôi nhìn Tiểu Mai bằng ánh mắt cảm kích mà tôi chưa từng nhìn, vì nàng ít nhất cũng đã mang cho tôi một chút hơi ấm hiếm hoi trong suốt những ngày lạnh giá vừa qua. Cũng ngay tối hôm đó, chú Ba đã đến nhà tôi và gặp ba tôi. Khi hai người gặp nhau, tôi thấy chú Ba khẽ cúi chào ba tôi, rồi hai người bước lên cầu thang đi vào phòng khách. Không rõ là hai người bàn chuyện gì ở trên lầu, nhưng mãi đến gần khuya thì chú Ba mới chào cả nhà tôi và ra về.

- Gì vậy ba? – Tôi đưa mắt ngơ ngác hỏi.

- Ừm...! – Ba tôi lẳng lặng gật đầu rồi quay vào trong.

Tôi không biết gì nhiều, và Tiểu Mai cũng chẳng biết gì hơn, nàng bảo tối hôm đó vừa về nhà thì chú Ba đã gọi điện thoại ngay cho ai đó, và đã xảy ra một cuộc tranh cãi khá gay gắt, đến nỗi chú Ba đập máy điện thoại đánh rầm một cái mà cả nhà đều nghe thấy.

Không biết gì xung quanh chuyện xử án tội phạm, tôi chỉ biết trở lại làm một chỗ dựa tinh thần cho những ai có thể dựa vào. Đó, có lẽ là một trong những khoảng thời gian khó khăn nhất của đời tôi, luôn phải an ủi mọi người, nhất là bé Trân.

Đúng vậy, tôi không bao giờ có thể nghĩ rằng Trân lại buồn đến như vậy!

Con bé luôn đến nhà Sơn đen, cũng giống như tôi, nhưng trừ giọt nước mắt duy nhất của hôm đầu tiên thì những ngày sau tại nhà Sơn, đứng trước quan tài, tuyệt nhiên tôi không thấy Trân khóc. Về nhà, tôi có hỏi thì con bé cũng không trả lời mà bỏ đi một mạch vào phòng, để rồi tối hôm sau lại có mặt ở nhà Sơn đen, cũng với ánh mắt buồn u uất, cũng thái độ không nói chuyện với bất kỳ ai, lẳng lặng đến, và lẳng lặng về.

Chỉ trừ một đêm nọ, khi tôi xin phép gia đình thằng Sơn đem chiếc vòng đá còn dang dở, chiếc vòng đá là những gì cuối cùng Sơn đen còn thấy trên cũi đời này, tôi đem về cho bé Trân.

- Em... mở cửa cho anh được không? – Tôi gõ cửa phòng con bé.

-! – Trân mở cửa rồi quay trở lại giường.

Tôi cứ tưởng mình sẽ bắt gặp con bé đang khóc, để rồi khi tôi bất ngờ đến thì con bé sẽ vội quệt nước mắt, để lại đôi mắt đỏ hoe rồi ra mở cửa cho tôi. Nhưng không, đôi mắt bé Trân vẫn ráo hoảnh, tựa hồ như chưa hề ướt đầm bao giờ.

- Chiếc vòng này... Sơn nó làm còn dang dở... anh gửi lại cho em! – Tôi khổ sở nói rồi đặt nó lên bàn.

Vẫn không nhìn tôi, cũng không nhìn vòng đá, Trân đưa mắt vô hồn như nhìn một điều gì đó xa xăm, rất xa xăm. Mãi đến khi tôi bước ra cửa phòng và kéo nhẹ lại, thì tôi vẫn không thấy biểu hiện gì khác thường từ phía con bé. Chính điều này làm tôi lo sợ rằng Trân sẽ buồn quá mà mất đi tỉnh táo, làm chuyện rồ dại.

Thế nhưng không, khuya hôm ấy, khi tôi thấy phòng của Trân vẫn còn sáng đèn, nhẹ nhàng đi đến, tôi định bảo con bé ngủ đi thì....

Trong phòng, bé Trân đang gục mặt trên bàn, tay siết chặt chiếc vòng đá còn dang dở, và khóc rầm rức trước một tấm hình con bé chụp chung với Sơn đen trong một dịp đi chơi.

- Anh...ác lắm....hức... hu hu... anh ác...lắm.....hu!

Tôi không biết làm gì hơn ngoài việc nhẹ đóng cửa phòng lại, và cắn chặt môi mình để kềm con xúc động đang chực trào ra. Không biết vì sao tôi lại kìm nén đi cảm xúc của chính mình, tôi không thể hiểu được tại sao.

Hay có lẽ lúc ban ngày, tôi cố tỏ ra kiên cường để không ai phải biết, để rồi khi về đêm, tôi trở lại là chính tôi, là thằng con trai mất đi đứa bạn thân nhất của mình, và im lặng thức trắng đêm, gặm nhấm nỗi đau của riêng bản thân mình?

Nhưng dù có cố đến cách nào đi nữa, tôi cũng không thể phát tiết ra được cảm xúc thật sự từ tận sâu thẳm trong tim mình. Tôi cứ nghĩ tôi sẽ rất đau khổ, tôi sẽ vật vã đến gào khóc, nhưng không, tôi luôn ở một trạng thái mơ hồ, lơ đãng mà không biết mình nghĩ gì, muốn gì. Có những lúc tôi nghe nỗi đau dâng trào tột đỉnh, nhưng chỉ đến cuống họng rồi nghẹn lại, không thể bộc lộ ra được. Rồi tôi nóng vội, bồn chồn, đi qua đi lại giữa đêm như một người điên.

Không ai nhận ra được sự khác thường trong tôi kể cả chính tôi, chỉ trừ Tiểu Mai. Nàng đã mấy lần đến gần tôi và nói:

- Anh đừng như vậy, em.. sợ...!

Nhưng tôi còn biết làm gì nữa? Tôi còn không biết mình đang như thế nào nữa kia mà? Tôi không biết mình đang mong đợi điều gì? Tôi đang mong đám tang sẽ nhanh chóng trôi qua để tôi bớt đau khổ, hay tôi đang chờ đợi một bản án thích đáng dành cho hai thằng khốn kiếp kia? Hay tôi đang chờ một điều hảo huyền hơn, là bạn tôi sẽ sống lại?

Tôi không thể đau khổ hơn, nhưng cũng không thể vui một chút xíu nào, tôi không điều khiển được tinh thần của tôi nữa. Tôi đau nỗi đau không nói thành lời của riêng tôi, một nỗi mất mát nay đã làm tôi buốt giá, ngừng trệ tất cả những suy nghĩ của tôi.

Tất cả chỉ là một miền trắng xóa, mơ hồ và không mục đích, đúng vậy, một miền trắng xóa hết như màu trắng của khăn tang, của hoa tang, của... đám tang.

Tao đang làm sao vậy? Sơn ơi.....

Ngày tiễn đưa Sơn đến về nơi an nghỉ cuối cùng là một ngày trời không có nắng, những đám mây phủ kín cả một vùng trời như không để bất kỳ ai trong dòng người đưa tang phải đổ mồ hôi vì nóng, bởi họ đã đổ quá nhiều nước mắt rồi.

Sáng sớm hôm ấy, cả tôi và Tiểu Mai không hẹn mà cùng nhau xin phép nghỉ học một ngày để có mặt trong nghi lễ chôn cất. Về như nàng đã biết trước được tôi sẽ xin nghỉ học hôm nay, vậy nên, nàng cũng vậy. Tiểu Mai mặc một bộ áo váy màu đen theo truyền thống tang lễ ở Nhật, tôi thì thậm chí còn chẳng quan tâm là mình sẽ mặc gì, về như là một bộ sơ mi được mẹ chuẩn bị sẵn vào đêm hôm qua. Bé Trân, vẫn buồn bã và lẳng lặng như một cái bóng, con bé cứ mãi đi sau hai đứa tôi, không nói một lời nào.

Đoàn người đưa tiễn linh cửu hôm nay rất im lặng, không ai nói với ai câu nào, tất cả chìm trong bầu không khí nhạt nhòa xám xịt như chính thời tiết hôm nay vậy. Tiếng tụng kinh của các vị sư thầy ở đằng trước vọng về đằng sau như càng làm thêm trầm trọng tâm trạng của mọi người hơn nữa.

Nhưng tuyệt nhiên không có một ai bật ra tiếng khóc, kể cả mẹ của Sơn đến, bà lẳng lặng đi cạnh linh cửu, đi cạnh đứa con út đang ôm di ảnh con trai đầu lòng của bà.

Đoàn người dừng lại ở nghĩa trang thành phố, đó là một vùng đất cao và rất rộng lớn, từ trên đây có thể phóng tầm mắt nhìn thật xa phía biển khơi mênh mông. Khi đến nơi, những người trong dịch vụ mai táng nhẹ nhàng đặt cỗ quan tài xuống, và rồi họ cột dây, thả từ từ chiếc hòm gỗ chứa thân xác bạn tôi trong đó xuống một hố cát đã đào sẵn.

Mọi thứ vẫn diễn ra trong im lặng, chỉ có tiếng kinh cầu của vị sư thầy là nhỏ nhẹ và đều đặn vang lên.

Bất chợt em trai của Sơn đến quay sang, ngược mắt hỏi ba:

- Ba... sao lại thả anh hai xuống đây? Anh hai chưa ăn sáng mà, sao lại đi ngủ tiếp hở ba?

Câu hỏi thơ ngây của đứa bé chưa hiểu chuyện lại làm mẹ nó bật khóc, bà gào lên thảm thiết trước mộ phần con mình. Tiếng gào khóc của bà đầy bi thương, ai oán, và làm dậy lên lòng thương cảm đối với tất cả những ai có mặt vào ngày hôm đó. Bởi nỗi đau của người mẹ mất con luôn là nỗi đau bi thống, cửa lòng những người đang sống tiễn người đã chết.

Tiểu Mai khẽ siết chặt tay tôi, nàng vẫn lạnh lùng như thuở nào, nàng không khóc, tôi cũng không khóc. Hoặc giả chẳng là hai đứa tôi đều không khóc được, nhưng Trân thì khác. Con bé không bao giờ khóc thật to, mà đôi vai chỉ khẽ run lên, rồi từng giọt nước mắt lăn dài trên má, dù đôi mắt vẫn còn nhìn đăm đăm về phía cỗ quan tài đang dần bị đất lấp lên.

Mộ phần Sơn đến nằm ở một nơi có thể nhìn ra toàn cảnh biển, không được khang trang như

những ngôi mộ cạnh bên, nhưng ít nhất đám tang của nó cũng đã có rất nhiều người tiễn đưa. Và bọn trẻ trong băng nhóm tụi tôi, không biết bằng cách nào mà tụi nó cũng đến, không sót một đứa dù là đứa ít tuổi nhất.

Khi mọi người đã lục tục kéo nhau ra về, thì Trần vẫn đứng lặng trước mộ phần của Sơn đen, và cả tôi lẫn Tiểu Mai đều nhận ra sự đổi khác của con bé. Trên bàn tay phải nhỏ nhắn lúc này là chiếc vòng đá còn dang dở của Sơn đen đã được bé Trần đan lại một cách hoàn chỉnh, và con bé đang mấp máy môi như nói điều gì đó.

Giây phút chứng kiến con bé đeo chiếc vòng đá ấy vào tay là giây phút mà cả tôi và Tiểu Mai đều biết một điều rằng, đó là sau này Trần khó còn có thể nhận lời yêu ai được nữa!

Một ràng buộc và thề ước được tạo ra với một người đã chết là một điều tàn nhẫn nhất đối với người còn sống, dấu cho có được chấp nhận hay không!

Chương 306

Tang lễ Sơn đen kết thúc trong lặng lẽ, mỗi người từ quay trở về với nhịp sống thường nhật của mình, dòng người vẫn vô tình trôi nhanh như không hề nhớ rằng cuộc đời này đã vừa mất đi một người từng rất quan trọng với nhiều người khác.

Tôi cũng quay trở lại với cuộc sống của mình, nhưng tôi không còn là chính tôi nữa. Tôi buồn mà không biết là mình đang buồn, tôi luôn trong tâm trạng lang thang, đầu óc lơ ngơ không mục đích. Đến nỗi thầy cô nhiều lần nhắc nhở tôi phải tập trung trong giờ học, nhưng tôi vẫn đâu lại hoàn đấy, vẫn chẳng để tâm gì.

Tiểu Mai biết và hiểu vì sao tôi lại như vậy, khác với mọi lần, nàng không hề nhắc nhở tôi phải chú tâm vào chuyện học hành, nàng chỉ đến gặp tôi, và ngồi cạnh bên, yên lặng cùng với tôi, chung một nỗi đau mà tôi đang gánh chịu. Cái siết tay nhẹ nhàng của nàng, cái tựa đầu thật khẽ vào vai của nàng là hơi ấm duy nhất giúp tôi không gục ngã vào khoảng thời gian ấy.

Khi đêm xuống, tôi trở thành một bờ vai khác, tôi là chỗ dựa của bé Trân, con bé khóc nhiều đến nỗi có hôm ướt đầm cả vai áo tôi. Còn tôi thì cứ luôn miệng vỗ về con bé:

- Không phải lỗi của em đâu... không phải đâu....!

Tiếng dỗ dành của tôi, tiếng thổn thức của bé Trân đã kết thúc một ngày ảm đạm, và báo hiệu một ngày mai sẽ còn bi thương hơn thế nữa. Nhưng Trân còn khóc được, còn có thể nói ra tất cả những gì con bé nghĩ, nói ra rằng con bé đã định sẽ chấp nhận lời tỏ tình của Sơn đen vào ngày chủ nhật định mệnh hôm ấy.

- Em muốn được yêu... chứ không phải là yêu... đơn phương... hu hu.....!- Từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má con bé.

Ngày ấy, tôi chưa bao giờ tự hỏi rằng người Trân yêu đơn phương là ai, và tôi cũng không muốn hỏi, tôi chỉ muốn để mọi việc chìm vào quá khứ, dần lãng quên theo thời gian năm tháng.

Tôi rất giỏi trong việc an ủi người khác, từ bé Trân đến A Lý, đến hội bàn tròn, đến tụi trẻ con xóm nhà Sơn đen. Nhưng tôi lại rất dở trong việc tự an ủi bản thân mình, và từ chối tất cả những lời hỏi thăm, chỉ trừ Tiểu Mai ra, vì nàng luôn im lặng khi gặp tôi. Buổi tối, tôi chìm sâu vào nỗi đau của riêng mình, nghẹn ứ và đau thắt lại mà chưa bao giờ cảm thấy thoải mái được một phút giây nào. Tôi muốn hét lên, nhưng không thể hét, tất cả là một cảm giác đông đặc, khó thở.

Tôi không biết tận đáy lòng mình đang chờ mong điều gì, một điều gì có thể là chìa khóa để mở lòng tôi ra sau mất mát quá lớn lao này. Dùng trí óc mình, tôi tự vin vào một lí do, đó là tôi đợi một bản án từ phiên tòa, nhưng ba tôi vẫn không nói gì, và Tiểu Mai cũng cho biết chú Ba lại càng không nói gì với cả người nhà nàng.

Tôi đã có những ngày sống không mục đích, sống mà như chết, thậm chí có lúc tôi còn tưởng rằng mình sẽ chết dần chết mòn như cây khô thiếu nước, mà theo gót thằng bạn mình đi đến nơi xa xôi của thế giới bên kia.

Bạn bè tôi biết điều đó, hội bàn tròn biết điều đó, tội nó lo lắng cho tôi, và lại càng lo hơn khi mà trận bóng tứ kết diễn ra vào chiều chủ nhật ngày mai. Ngày Luân khùng báo tin chúng tôi sẽ chạm trán với lớp 11A8 ở vòng 8 đội mạnh cũng là ngày tôi nhận được tin từ thằng Ré, nó cho biết nhiều khả năng hai thằng kia sẽ chỉ bị phạt cải tạo không giam giữ trong vòng 6 tháng.

Không biết nói gì hơn, cũng không dám đến thắp một nén hương cho Sơn đen, tôi sợ phải gặp ba mẹ nó, tôi sợ ánh nhìn thơ ngây của em nó. Tôi cảm thấy mình như một thằng tội đồ hứa được mà không làm được, tôi tự thấy mình không thể đối mặt với gia đình nhà nó.

Chiều chủ nhật hôm ấy, khi trận bóng diễn ra trong tiếng hò reo vỗ tay của mọi người, tôi thần thờ khoác áo số 10 và bước vào sân trong ánh mắt dõi theo của nhiều người, vì họ hi vọng tôi sẽ trình diễn một trận đấu còn hơn cả trận vừa rồi nữa.

Đưa mắt nhìn dòng người từ bốn phía đang vỗ tay và reo vui hớn hở, tôi tự hỏi liệu có ai ở đây biết rằng tôi vừa mất đi một người bạn rất thân hay không?

Dĩ nhiên là không rồi, Sơn đen mất đi, để lại nỗi đau cho gia đình nó, bạn bè nó, nhưng một sự thật phũ phàng là thế giới vẫn không có gì thay đổi. Thời gian vẫn trôi, ngày qua đêm đến, trái đất vẫn quay, và quả bóng tròn vẫn lăn.

- Nam... mày nhìn đâu vậy? – Dững xoắn la lên khi đường chuyển của nó vụt qua trước mặt tôi một cách chậm chạp và không được đón nhận.

Tôi chỉ cúi đầu không nói, lại cúi gằm mặt mà chạy như chó có trong đội hình lớp mình, không hề quan tâm đâu là đội mình, đâu là đội bạn. Tôi không có bóng vì không nhận bóng, nhưng khi có bóng thì tôi lại chuyển đi những đường chuyển không địa chỉ.

Tôi đứng trên sân lúc này vì cái gì chứ? Tôi chỉ muốn đá banh với Sơn đen, với bạn của tôi thôi, các người chả là cái thá gì để tôi phải dốc sức mà chạy cả! Các người chả là gì cả...!

Cầm ghét thế giới bằng một ngọn lửa điên loạn, ẩn sau một thân xác náo nê và chậm chạp, tôi là nỗi xấu hổ của đội bóng 11A1 hôm đó. Đến tận giờ giải lao, thằng Tuấn rách nắm cổ áo tôi mà lôi đi vào nhà vệ sinh trong tiếng kêu la đầy thất vọng của khán giả:

- Mày nghĩ mày đang làm gì? Hả? - Tuấn rách hét lên.

-! – Tôi lặng yên không đáp.

- Mày tưởng có mình mày mất bạn sao? Thằng Sơn cũng là bạn tội tao mà, hả?

-!

- Mày không coi tội tao là bạn à? Mày như vậy thì thà đừng ra sân còn hơn, tao kêu thằng Xung vô đá thay mày!

-!

Nổi sùng trước bộ dạng im lặng phớt lờ của tôi, Tuấn rách cầm nguyên gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt tôi:

- Mày tỉnh ra chưa? HẢ?

- Uc.....! – Tôi ngộp thở vượt mặt liên tục.

Tuấn rách nhìn tôi đầy thất vọng, nó gào lên:

- Màyl tưởng nhớ thằng Sơn bằng cách đó à? Nó có bảo tụi mình phải chiến thắng trận này không? Hả Nam? Màyl đang chờ cái gì? Màyl thể hiện cái gì ở đây?

-

- Tao cũng mất bạn vậy, nó cũng là bạn tao mà, nhưng màyl... màyl không xứng đáng là bạn nó, tất cả những gì màyl thể hiện nãy giờ chỉ chứng tỏ là nó nhìn lầm màyl rồi, thằng hèn!

-

- Suốt cả hiệp vừa qua bọn tao đã thiếu màyl, thằng Chiến chạy té cả mấy lần, thằng Luân suýt nữa là gãy chân, màyl có thấy không? HẢ?

-

- Bóp.....!

- Uych.....!

Tuấn rách quay lưng bỏ đi sau khi giáng cho tôi một cú đấm vào mặt, cú đấm đủ mạnh để làm tôi nhận ra được là tôi vừa nghe thấy hết những gì nó nói, nhưng không đủ mạnh để vực tôi dậy.

Có lẽ, ông trời hãy còn thương tôi, cuộc đời hãy còn ưu ái với tôi....

Ít giây sau, khi tôi vẫn ngồi phịch ra nền đất sau cú đấm của Tuấn rách, thằng Khang mập lò dò lại gần, nó cười cười gãi đầu nhìn tôi. Lạ lùng thay, nó không hề nói gì về trận bóng, cũng không bình phẩm gì về bộ dạng ướt mem, và khóe môi rỉ máu của tôi, nó chỉ nói:

- Ê Nam... màyl thấy tao có giống thằng Sơn hông?

- Gì.....? – Tôi ngạc nhiên, ngược mắt nhìn nó.

- Hi hi, từ giờ tao làm bạn thân màyl nha, tao cũng mập, cũng ngăm đen, hao hao giống nó nè!

- Màyl.. điên à...? Muốn chết theo nó à?

- Thôi, để bạn thân đỡ màyl dậy nào...hây....!

-

- Hây....màyl nặng quá vậy...Nam....!

-

- Nhìn... gì màyl?

- Tao....cảm ơn.....!

- Ủa, chỗ bạn bè thân thiết, khách sao chi hả chú, ra đá một trận thiệt đẹp tao coi nào!

- Ừm.....!

Thủ môn Khang mập diu tôi ra sân trong ánh mắt ngỡ ngàng của khán giả, có lẽ mọi người cũng biết đã có xô xát vì mâu thuẫn nội bộ trong giờ giải lao của 11A1, vì ai cũng nhìn rõ khoe miệng rỉ máu của tôi, và gương mặt hầm hầm của Tuấn rách.

- Sao... cái thằng này? Mày bình tĩnh không được à? – Luân khùng sấn tới chỗ thằng Tuấn rách.

- Được rồi mà... do tao.....! – Tôi lắc đầu, cất tiếng nói một cách khó khăn, tưởng chừng như đã lâu lắm rồi tôi mới nói trở lại.

Bước đến lại gần Tuấn rách, tôi nhìn nó, và cười:

- Quả đấm này tao ghi nợ, ranh con hồn xược!

- Ừm, tao coi mày làm sao cho tao trả được nợ đây, thằng... cù lần! – Nó cười.

Không ai bảo ai, có lẽ mọi người đều cảm nhận được rằng sức sống đang trở lại với chiếc áo AC Milan mà cả bọn đang khoác trên người, như có một luồng sinh khí mới được thổi vào đó. Tại tôi, có lẽ đã trở lại thành một đội hình bất khả chiến bại từ đầu mùa giải đến giờ.

Ngước mắt nhìn bầu trời buổi chiều xanh trong không một gợn mây, tôi khẽ hít một hơi thật sâu, đưa luồng không khí trong lành vào lồng ngực mình. Và chợt cảm thấy phấn khích vì những tiếng hò reo xung quanh, tôi trở lại là tôi, một cầu thủ với kĩ thuật cá nhân hạng ưu của mùa bóng năm đó.

- “Son... tao nghĩ là tao bắt đầu... biết sút rồi! “

Tôi dốc bóng chạy thật nhanh về phía khung thành trong những phút cuối cùng của hiệp hai, vẽ một đường đảo người điêu luyện vượt qua hàng thủ của đội 11A8, xỏ kim đưa bóng qua giữa hai chân hậu vệ cuối cùng của tuyến dưới và mặt đối mặt với thủ môn.

- Nam... chuyển qua đây! - Tuấn rách giơ tay gào lên bên cánh trái.

Nhưng không, tôi không chuyển sang bên như mọi khi nữa. Trước mắt tôi bây giờ là một thủ môn đang lao ra chặn bóng, và ở trong khung thành đội bạn, tôi thấy một bóng dáng ngăm đen quen thuộc đang chạy thẳng vào màn lưới, tôi thấy... Sơn đen đang ở trần, chiếc áo vắt ngang lưng, nó vẫy tay và toét miệng cười với tôi, ý bảo là... chuyển cho tao này... chuyển cho tao này.....!

Đúng vậy, giờ tôi đã hiểu những lời Sơn đen đã nói, tôi đã hiểu thế nào là một cú sút ẩn sau một đường chuyền.

Mỉm cười thật tươi, tôi đưa mắt nhìn hình bóng hư ảo của bạn mình và nói:

- Vĩnh biệt mày... bạn thân của tao.....!

Rồi tôi sút thẳng vào khung thành, một cú sút bay xé gió ngang qua mặt thủ môn, một cú sút không thể đẹp hơn được nữa. Cầu trường vỡ tung lên vì trận thắng tuyệt đẹp, vẫn là trận thắng lợi ngược dòng của 11A1, một đội hình mạnh mẽ nay đã giữ vững được thành tích bất bại và bước chân vào bán kết.

Có lẽ, khi ta chấp nhận một sự thật, thì cuộc đời sẽ hé một cánh cửa để đón ta bước vào một tương lai mới, sau khi đã khép lại một quá khứ. Tôi cuối cùng cũng đã chấp nhận thực tại rằng Sơn đen đã mất thật rồi.

Chiều chủ nhật hôm ấy, lần đầu tiên sau đám tang, tôi đến nhà Sơn đen và thắp một nén hương lên bàn thờ:

- “Cảm ơn mày, lớp tao lại thắng nữa rồi. Nhưng... tao có lẽ sẽ không sút như vậy nữa đâu, bởi...mày còn phải đi đầu thai mà, đầu thể ở mãi với tao được, đầu thể lúc nào cũng có mặt trong khung thành để mà tao chuyển vào đâu nhỉ? Hi hi! “

Cắm nén hương xuống, tôi quay lưng bước đi một cách thanh thản, và ngày hôm ấy cũng là ngày tôi tự hứa với lòng mình, sẽ tự tập bằng được cú sút “lá vàng rơi” huyền thoại.

Vài ngày sau đó, khi phiên tòa xét xử hai thằng ranh con khốn kiếp kia diễn ra, ba tôi không cho phép tôi nghỉ học để dự buổi thẩm án. Nhưng theo lời thằng Rế và những người có mặt trong phiên tòa kể lại thì lúc ban đầu, gương mặt của lão béo vẫn cười khinh khỉnh, ngạo mạn cho rằng con mình sẽ chỉ bị cải tạo không giam giữ trong vòng nửa năm, theo như mức phạt nhẹ nhất mà luật sư bên bị cáo đề nghị. Không cần nói thì mọi người cũng biết hẳn lão đã vung ra rất nhiều tiền, rất nhiều là đằng khác, vì cánh báo chí hôm đó không được phép có mặt trong phiên tòa, đó là một phiên xử kín.

Thế nhưng sau đó, người luật sư bên bị cáo đã toát mồ hôi hột khi phải đối mặt với một công tố viên đầy lời lẽ sắc bén và thuyết phục, đã nâng mức phạt mà bị cáo phải chịu lên đến phạt tù hai năm. Lão béo lông lộn lên và đòi đánh người công tố viên đó, nhưng đã bị lực lượng an ninh can lại và cảnh cáo sẽ tạm giam luôn lão ta nếu còn hung hăng.

Giây phút cân não nhất chính là giây phút mà chủ tọa tuyên bố nghỉ giải lao để thương nghị mức phạt cuối cùng. Theo lời mẹ tôi kể, hôm ấy ba tôi không có mặt tại phiên tòa, nhưng một người làm ở Viện kiểm sát có mặt trong buổi xử án hôm đó lại là người từng đến nhà tôi mấy hôm trước, và là người quyết định mức phạt sau cùng.

- Hai bị cáo tuy dưới 18 tuổi nhưng đã trên 16 tuổi, đủ tuổi phải chịu trách nhiệm khi lái xe lúc chưa ở độ tuổi quy định, không có giấy phép lái xe, dẫn đến gây thiệt hại về nhân mạng. Sau đó lại cố tình bỏ trốn không ở lại cấp cứu người bị tai nạn, xét thấy những hành vi trên có tính chất nghiêm trọng, gây bất bình cho xã hội. Nay tòa tuyên án, không phải là cải tạo nửa năm tại trại giáo dưỡng như luật sư bên bị can đề nghị, mà hai bị cáo phải chịu mức phạt là bốn năm tù giam, và gia đình có trách nhiệm bồi thường cho gia đình người bị hại tất cả số tiền mà tòa nêu ra sau đây.....!

Tôi nghe thằng Rế kể lại rằng người vợ của lão béo đã ngất xỉu ngay sau khi tòa tuyên án, và hai thằng con mất dạy kia thì gào khóc lên thảm thiết, nước mắt ràn rụa luôn mồm nói rằng con đã hối hận lắm rồi, xin tòa tha cho chúng con. Nhưng ai sẽ mủi lòng thương đây, khi tụi nó trước đó còn cậy cha mà huênh hoang tự đắc, gương mặt còn đồ nhuộm tóc xỏ khuyên, ai sẽ thương chúng nó?

Lão béo không nói được câu nào, trố mắt nhìn hai thằng con đang khóc vật vạ giữa vành móng ngựa, rồi lão quỳ sụp xuống nền nhà trong câm lặng, trong ánh mắt khinh bỉ của tất cả những người có mặt tại phiên tòa.

Người công tố viên đi đến trước mặt lão béo, và nói một câu mà tất cả đều nghe thấy:

- Trong hệ thống hành pháp của Việt Nam thì có một nơi mà tiền bạc không thể nào vươn tới được, ông biết đó là đâu không?

-! – Lão béo ngược mặt lên, đôi mắt đỏ long sòng sọc.

Người công tố viên chỉ tay vào ngực trái của mình:

- Đó là những người như tôi đây!

Phiên tòa hôm ấy đã kết thúc như vậy đấy, một bản án thích đáng đã được tuyên ra trong không khí công chính, liêm minh của một nơi gọi là Tòa án nhân dân tối cao, nơi đại diện cho pháp luật đất nước Việt Nam.

.....

Tôi đặt một bó hoa lên trên mộ phần của Sơn đen, mỉm cười báo lại với nó rằng hai kẻ thủ ác đã phải đền tội:

- Mà... thanh thản ra đi được rồi, vĩnh biệt nhé!

- Tạm biệt! - Tiểu Mai cũng khẽ nói.

Rồi hai đứa tôi quay đi, cảm giác như sau lưng mình có tiếng rì rào của sóng biển đang reo vui, như chính thằng Sơn đang vẫy tay chào tôi vậy.

Ừ.... tạm biệt... năm sau, tao lại đến viếng mà!

.....

Tôi ngồi trên thảm cỏ trải dài của biển Đồi Dương, đưa ánh nhìn xa xăm, mỉm cười thanh thản:

- Hi, nói đi cũng phải nói lại, nhờ thằng Sơn mà anh mới gặp được em đấy, biết không?

Tiểu Mai tựa vào vai tôi, nàng khẽ nói:

- Em biết chứ!

- Nó... tốt lắm đấy!

- Em biết...!

- Anh với nó.... Nó như anh trai của anh vậy, lúc nào cũng nhường anh cả... nó đá banh không thua gì anh đâu...!

-!

- Nó... biết tính anh thích phô diễn cá nhân, nên nó... nó nói là... một đội bóng, thì không cần có hai ngôi sao...!

-!

Sóng biển vỗ rì rào từng đợt lên cát, tràn lên rồi lại rút xuống, nhẹ nhàng... êm dịu.... Và tôi vẫn

tiếp tục dòng hồi tưởng của mình.

- Nó... từ đó nó đá hậu vệ... anh thì trung phong... thiệt tình... chưa từng thấy thằng nào... tốt như nó.....!

-!

- Anh.....!

Đến khi tôi không thể nào nói được nữa, Tiểu Mai đã nhẹ ôm tôi vào lòng và vỗ về:

- Xem anh kia, đau khổ đến mức bật khóc rồi..!

- Hức.....!

Tôi không phải là một thằng con trai mít ướt, rất hiếm khi chảy nước mắt, bởi tính tôi sĩ diện và trọng danh dự rất cao. Nhưng chiều hôm đó, lần đầu tiên tôi biết mình có thể khóc được, và chỉ duy nhất có thể khóc trước mặt một ai đó mà thôi!

Khi cực thịnh, trải qua một khoảng hư không, nỗi đau trong tôi cuối cùng cũng đã có thể khởi suy!

Hương hoa bạch mai nhẹ nhàng xoa dịu nỗi đau của tôi, như chính Tiểu Mai vậy, thuần khiết và yên bình...

Sóng biển lại vỗ nhẹ nhàng, hiền từ vào bờ cát, rì rào từng đợt, và gió thổi miên man trên tóc hai đứa, đưa hương hoa bạch mai nhẹ lẫn vào rừng dương.

Tôi nắm tay Tiểu Mai, nhìn thẳng vào mắt nàng, mỉm cười nói:

- Em nè... anh không biết một lời hứa với em có ý nghĩa như thế nào.....!

- Nặng tựa tính mạng! - Tiểu Mai cắt lời tôi.

Cười hạnh phúc, tôi tiếp lời chân thành tự trong tim tôi:

- Anh chưa từng khát khao một điều gì thật mãnh liệt, vì anh không thể chịu nổi cảm giác khi điều đó mất đi!

- Dạ...? – Tiểu Mai nhẹ hỏi.

- Nhưng... sau này dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, em cũng đừng rời xa anh.... Nhé?

-Ừa.....!

- Hứa với anh, nhé?

- Hi, em hứa!

- Anh yêu em nhiều lắm đấy...!

- Biết mà, ngốc ạ.....!

Đó, là một lời hứa giữa chúng tôi và được mẹ đại dương làm chứng, một lời hứa giữa biển khơi

mênh mông, xanh trong và vô tận.

Và đó cũng chính là lời hứa đã khiến cho câu chuyện này tiếp diễn thêm đến tận bốn năm sau nữa, dù muốn dù không!

Chương 307

Có một sự thật mà nói, đó là các cầu thủ bóng đá nổi tiếng trên thế giới thì dù có tài giỏi siêu đẳng đến mức nào đi nữa, có đón nhận được sự ủng hộ từ các fan hâm mộ đến bao nhiêu đi nữa thì họ vẫn phải chịu sự quản lý của câu lạc bộ. Và tôi cũng vậy, tuy không thể nào được liệt vào hạng danh thủ bóng đá thế giới, nhưng ít ra ở trường tôi đang học thì đến hôm nay tôi cũng đã gọi là có chút tiếng tăm. Và dù cho tôi có nổi tiếng bởi đôi chân kĩ thuật của mình thì tôi cũng vẫn phải... chịu thúc thủ trước thầy cô giáo bộ môn.

Vâng, sự thật mà tôi đang muốn nói đến chính là dù ở trên sân bóng, tôi có đưa 11A1 liên tục giữ vững thành tích bất bại, giành hết chiến thắng này đến chiến thắng khác, đường hoàng bước vào trận bán kết vào chủ nhật tuần này thì tôi vẫn phải... đi học. Đi học ở đây tức là đến trường vẫn phải bị dò bài, phải làm kiểm tra 15 phút hoặc một tiết, và về nhà vẫn phải ôn bài, chết là chết ở chỗ đó.

Bởi lẽ tuần vừa rồi, phần vì bị sốc sau khi Sơn đen ra đi vĩnh viễn, phần vì phải tập trung đá bóng bởi lớp tôi đã tiến rất sâu vào giải, nên tôi có hơi lơ là chuyện học hành. Và điều này dẫn đến hậu quả là sau trận tứ kết toàn thắng vừa rồi, thì tôi đã có vài ngày lao đao khốn khổ với cái danh hiệu “Tia chớp vàng” của mình.

Cũng cần nói sơ qua một chút về cái danh hiệu mới được đặt này của tôi, đầu đuôi là do sau cú đột phá dẫn bóng đơn độc từ giữa sân, xuyên thủng hàng hậu vệ đối phương và một mình một bóng đối mặt với thủ môn, sau đó tôi tung cú sút trái phá đầu tiên trong đời của mình để ghi bàn thắng quyết định đưa 11A1 tiến vào bán kết. Thì chỉ một ngày sau, không biết là do ai đầu têu mà hầu hết mọi người trong trường đều biết rằng đội bóng 11A1 có một tiền vệ tổ chức, một trung phong mặc áo số 10 với biệt danh “Tia chớp vàng”. Khỏi phải nói tôi ngạc nhiên đến cỡ nào, bởi lẽ tôi biết “Tia chớp vàng” là biệt danh của một nhân vật trong truyện Naruto của manga Nhật Bản, nhân vật đó chính là Hokage đệ tứ của làng Lá, đồng thời cũng là cha của Uzumaki Naruto, nhân vật chính của truyện. Với tuyệt kỹ “Thuấn thân” tức là dịch chuyển tức thời của mình, Hokage đệ tứ đã được các làng khác trong giới ninja mệnh danh là “Tia chớp vàng của làng Lá”.

Tức cười ở chỗ là tôi chẳng biết cái biệt danh “Tia chớp vàng” hàm ý tốc độ siêu nhanh này có liên quan quái gì đến những pha đi bóng kĩ thuật của mình hay không, ấy vậy mà thiên hạ lại gọi tôi âm âm bằng cái biệt danh này, đến cả tụi trong hội bàn tròn cũng tung hứng loạn cả lên :

- Quá dữ, xin chào thánh “Tia chớp vàng”! – Dũng xoắn cười hềnh hếch khi thấy tôi lò dò xách cặp bước vào lớp.

- Con khỉ, bớt nói nhảm đi! – Tôi hừ mũi khó chịu.

- Hê hê, mày phải biết được khán giả đặt biệt danh là đầu có dễ mày, phải tận hưởng chứ! - Thăng Chiến chạy tới khoác vai tôi cố ý nói lớn cho cả lớp nghe.

- Chẳng biết trận sau thằng Nam có dịch chuyển tức thời vô trong khung thành đội kia đứng luôn cho tụi mình đỡ vả không nhỉ, he he!! – Khang mập đập bàn cười phá lên.

- Là sao? – Luân khùng ngẩng mặt lên thắc mắc.

- Mà y dốt, nếu thằng Nam mà đang có bóng trong chân, sau đó nó dịch chuyển tức thời vô trong khung thành bên kia là ghi bàn cái một rồi, dám một trận mình ăn đến 100 quả ấy chứ, hê hê! – Dũng xoắn vừa ôm bụng cười vừa giải thích.

Luân khùng chợt nhận ra là đám bạn mình đang nói nhảm, nó phì cười rồi đứng dậy:

- Tào lao, tao đi lấy sổ đầu bài đây!

Thằng Luân vừa đi là Tuấn rách đã nhảy xổ vào tham chiến:

- Nếu thằng Nam là tia chớp vàng thì chắc tao là... luồng sét bạc, hê hê, tao cũng đâu có thua gì nó mà sao không thấy ai đặt biệt danh cho tao vậy ta?

- Mà y mà là luồng sét bạc thì chắc tao là... siêu nhân xanh lá quá! - Thằng Quý thè lưỡi.

Và cuộc nói chuyện đang từ chọc tôi đã dần lan sang vấn đề tự mình đặt biệt danh cho mình của hội bàn tròn, và không ngừng diễn tiến theo chiều hướng nhảm nhí :

- Mà y là siêu nhân xanh lá hả? Làm cầu thủ thôi mà, cần gì siêu nhân? – Khang mập nheo mắt hỏi thằng Quý.

- Hê hê, tao sẽ có thể đứng lên để bảo vệ hòa bình, bênh vực chính nghĩa cho thế giới! - Thằng Quý vỗ ngực tự hào.

Nhận thấy cần phải kết thúc cuộc nói chuyện tầm xàm bá láp này, tôi bèn đứng dậy bước ra ngoài thì bị Khang mập gọi giật lại :

- Tia chớp vàng đi đâu đó?

- Phải rồi, đang bàn chuyện bênh vực hòa bình cho trái đất mà bây, đứng lại cho siêu nhân xanh lá hỏi cái coi! - Thằng Quý trợn mắt.

- Mà y mà đi là luồng sét bạc phóng sét oánh mày đen thui đó! - Tuấn rách phụ họa.

- Tao... đi phá hủy ngân hà hệ, tiêu diệt ngũ đại hành tinh! – Nói rồi tôi vội lĩnh ra ngoài hành lang ngay khi tụi Khang mập nổ ra một tràng cười khùng khiếp.

Sáng sớm hôm nay bầu trời bỗng dưng se lạnh bất ngờ, tôi đứng ngoài hành lang khẽ vươn vai hít một hơi dài để tận hưởng bầu không khí trong lành sớm nay. Đang thừ người ra quan sát phía dưới sân có vài đứa A2 đá cầu ở dưới thì tôi chợt nhớ ra cú rách quần kinh điển của thằng Tuấn, liền phì cười vì kỉ niệm khó nhớ này.

- Anh cười gì vậy? - Tiểu Mai đã đứng ở cạnh tôi từ lúc nào không hay, nàng quay sang hỏi.

- À... thì thấy tụi kia đá cầu ở dưới, anh nhớ cái hồi thằng Tuấn cũng vậy! – Tôi giải thích.

- Vậy thì có gì mà cười? – Nàng ngạc nhiên.

- Trời, em không nhớ sau đó nó bị rách quần, rồi anh chở nó về à? – Tôi nhắc lại.

Tiểu Mai phì cười, nàng đập vai tôi :

- Hi, chuyện đó có gì mà nhớ dai dũ vậy?

- Nhớ sao không, nhờ vậy mà em mới giữ cặp giùm anh, rồi... sau đó anh mới có cơ hội đưa nàng về dinh chứ, he he! – Tôi tủm tủm cười.

Thoáng đỏ mặt, Tiểu Mai bấu môi:

- Anh phải biết là vinh dự lắm mới được em giữ cặp dùm đó nghen!

- chà, ghê vậy sao ta? – Tôi vờ ngạc nhiên.

- Chứ sao, có biết bao nhiêu người mong được em đứng đợi đó ha, nên anh đừng có tưởng bở! – Nàng hấp háy mắt nhìn tôi tinh quái.

- Kệ chứ, dù gì thì em cũng đợi anh rồi, hóa ra là... he he, em tán tỉnh anh trước! – Tôi cười nham hiểm.

Tiểu Mai thoáng bối rối, đôi gò má của nàng ửng hồng dưới nắng, vội đan tay vào nhau :

- Vô duyên, hôm đó... sợ anh mất cặp thôi mà!

- Hê hê, mất thế nào được, thằng Khang thể nào nó chả đem về dùm anh chứ! – Tôi gục gặc đầu nhìn Tiểu Mai đang lúng túng mà đâm ra khoái chí quá thể.

- Hừ, thế ai lẽo đẽo theo em cả tháng trời, tối nào cũng chạy qua đi dạo? Anh nói lại đi nha, là ai tán tỉnh ai chứ, hừ!

Nguyt tôi liên tục hai lần, Tiểu Mai quay đi bỏ vào lớp trước, để lại một mình tôi đang ngẩn ngơ trong... hạnh phúc, chứ còn sao nữa, mới sáng sớm ra đã được giỡn với người đẹp là ngất ngây quá rồi. Và tôi có lẽ sẽ mãi nghịch mặt ra vì đê mê nếu sau đó, thằng Khang mập không chường cái mặt múp míp của nó ra trước mắt tôi :

- Cười gì đó mà? Vô lớp rồi kìa!

- Tiên... tiên sư nhà mày, bố đang phê, mất cả hứng! – Tôi nhăn mặt phát quạu, hậm hực đi luôn vào lớp trước vẻ mặt đần thối ra của nó.

Về đến chỗ ngồi, tôi vẫn cười tái tê vì niềm hạnh phúc nhỏ nhoi nhưng lúc nào cũng tươi mới mà Tiểu Mai vừa mang lại mà không hay biết rằng mình sắp lâm vào bể khổ vô nhai. Bởi vì các thầy cô yêu quý đã chứng minh cho tôi một điều rằng, không phải là cầu thủ tài năng thì sẽ luôn là một học sinh giỏi giang, và đó là những ngày mà “Tia chớp vàng” liên tục bị triệu hồi lên bảng phong thần.

Mở màn là cô chủ nhiệm dạy văn, không biết là cô có thương tôi là thằng học trò đang đem vinh quang cho lớp mà cô đang chủ nhiệm hay không, chỉ biết là cô thiết diện vô tư hết như Bao thanh thiên, hùng hồn gọi tên tôi ngay giữa lớp :

- Trí Nam, lên bảng!

Cái đêch gì vậy trời.....! Tôi gần như thót tim ngay khi mình vừa bị gọi tên, bởi lẽ từ mấy bữa giờ, có lẽ là do hên quá hay sao mà liên tục cả tháng tôi chả hề bị gọi lên bảng, thành ra tôi đã

hình thành một suy nghĩ là hình như thầy cô nào cũng biết tôi... đang bận đá bóng nên không có truy bài tôi. Đã vậy Tiểu Mai cũng chẳng hề hỏi gì chuyện học hành của tôi như dạo trước, thế nên tôi lại càng vững dạ hơn nữa, dù rằng việc học của tôi thì mắc gì Tiểu Mai phải lo cơ chứ.

Vì vậy mà sáng nay vừa bị gọi tên, tôi đã ngẩng mặt lên mà dỏng tai nghe lại như chưa thể tin tào mắt mình, à quên, là tin vào tai mình :

- Cô... cô gọi em hở?

- Chứ ai nữa? Lớp này có mình em tên Trí Nam chứ mấy! – Cô Thảo ngạc nhiên.

- Dạ...dạ... ..!

Run cầm cập lấy vở trong học bàn ra, tôi lảo đảo bước đi giữa lớp với tư thế xiêu vẹo mà ai nhìn vào cũng biết là thằng này không có học bài.

- Em có ôn bài không đấy? – Cô Thảo hỏi tôi.

- Dạ... có...!

Thế đấy, không đưa học sinh nào được hỏi có học bài chưa mà lại trả lời là chưa cả, đặc biệt là với những đứa nào cứng đầu cứng cổ, hình như câu tục ngữ “Còn nước còn tát” của dân gian đã được các thầy cô cấp II dạy quá tốt thế nên luôn thấm sâu vào đầu học sinh. Vậy nên tôi cũng vậy, gật đầu thừa nhận là mình có học bài nhưng thực chất chả có chữ nào trong bụng.

Trông cái bộ của tôi thì cô Thảo cũng thoáng nghi ngờ rồi, nhưng do tôi mạnh mẽ nói cứng nên cô cũng tiếp tục truy bài, nhìn sơ qua vở ghi bài của tôi, cô hắng giọng hỏi :

- Vậy giờ em phân tích cho cô hai câu thơ này của Tố Hữu!

- Dạ...! – Tôi lại càng run như cây sậy, bởi gì chứ môn Văn thì tôi dốt vô cùng.

- “Từ ấy trong tôi bừng nắng hạ, mặt trời chân lí chói qua tim. “Em hãy phân tích hai câu thơ này cho cô! – Cô Thảo ra đề.

Bỏ xừ rồi, tiết trước tôi có nghe giảng quái gì về bài thơ này đâu vì đầu óc còn đang lơ ngơ lảo ngáo, nhưng đã lỡ đâm lao thì đành theo lao. Vậy là trước ánh mắt chờ đợi của cả lớp, ánh nhìn động viên của Tiểu Mai, tôi nhú mày suy nghĩ vài giây rồi mở mồm chém gió :

- Dạ... đây là bài thơ của Tố Hữu, mục đích chính của ông là miêu tả về mùa hè nắng nóng!

- Sao lại là mùa hè? – Cô chủ nhiệm ngạc nhiên.

Thấy cô có vẻ tò mò với câu trả lời vừa rồi, tôi lại càng đâm chột dạ, và lại càng lo hơn khi dưới lớp đã bắt đầu có đứa bụm miệng như sắp phá ra cười đến nơi. Và thậm chí tôi lại càng sôi gan hơn khi thấy trên mặt của Dũng xoắn như có ý là bí kíp da lông móng sừng sắp được tái lập vậy, thế là tôi vung tay thao thao bất tuyệt luôn một tràng dài:

- Dạ, tại vì câu thơ trên cho thấy từ khi mùa hạ đến thì ánh nắng bùng lên trên mặt ông, mặt trời đã tỏa sáng vào ông. Hơn nữa, hai câu thơ trên còn miêu tả rất sâu sắc cái nắng nóng của mùa hè, nóng đến nỗi mà nóng từ ngoài vô trong, từ trên mặt của Tố Hữu cho đến tận vào tim ông.

Đó chính là lí do ông nói mặt trời chói qua tim!

- Mặt trời chân lí cơ mà? – Cô Thảo nhìn tôi như nhìn một sinh vật lạ lùng nhất hành tinh.

- Thì đó, ý của em là... à không, ý của Tố Hữu là ông đã phát hiện ra một chân lí của riêng bản thân ông, đó là mỗi khi mùa hè đến thì ngoài ánh nắng bùng lên trên khuôn mặt, ông còn cảm thấy cực kì nóng bức khi cái nắng mùa hè đang chiếu thẳng vào tim ông. Tóm lại.....!

Đến đây thì tôi đã bắt đầu run rẩy, nói năng loạn xạ khi thấy tụi bạn trong lớp mặt mũi đưa nào đưa nấy nhìn là biết chuẩn bị cười tung quần, nhưng cũng ráng phải cắn môi chịu đựng. Và khi tôi chốt hạ bài phân tích kinh điển của mình :

- Tóm lại... hai câu thơ trên ý nói trời đất bốn mùa đều có chân lí riêng của nó, đặc biệt vào mùa hè thì sẽ làm con người... nóng từ ngoài vô trong.....!

Thì cả lớp phá ra cười sảng sặc, cười lăn bò càng vang dội khắp dãy hành lang, một trận cười khùng khiếp nhất kể từ khi cô Thảo nhận lớp A1 đến nay.

- Ối mẹ ơi là tía ơi... xin lỗi con chịu không nổi!

- Ha ha ha.... ặc ặc...hu hức...ha ha....!

Tiếng cười sảng sặc pha lẫn tiếng xuýt xoa ôm bụng vì đau, tiếng khóc than vì cười ra nước mắt của tụi bạn đã khiến tôi cứng đờ cả người, chỉ biết cúi gằm mặt xuống đất mà chịu trận.

- Thánh ơi.... sau On your mark tuyệt kỹ là đến Da lông móng sừng bí kíp, và giờ đến... Từ ngoài vô trong chân lí... ối làng ơi là nước ơi....! – Dũng xoắn rú lên rồi đập bàn cười chảy cả nước dãi, trông khiếp đảm vô cùng.

- Này thì “Tia chớp vàng “thần thánh... hé hé....! - Tuấn rách cười rung cả người.

Không dám ngược mặt lên nhìn ai, tôi chỉ ước gì cho dưới chân mình là một cái hố để mà rớt tồm xuống đó chết quách cho đỡ nhục, còn hơn là cứ đứng yên làm trò cười cho cả lớp. Và tệ hại hơn nữa là tôi lại càng không dám ngẩng mặt lên nhìn Tiểu Mai lấy một lần, bởi vì thằng Quý còn chơi ác gào lên :

- Trúc Mai ơi... bạn làm sao mà thằng Nam lại tòi ra thêm một chân lí mới nữa thế?

Không biết Tiểu Mai phản ứng như thế nào trước tràng cười thứ hai nổ ra của cả lớp khi thằng Quý vừa dứt câu, tôi chỉ biết dán chặt mắt mình xuống đất mà... đếm ngón chân như xem còn đủ 10 ngón hay có mọc thêm ra ngón nào nữa hay không.

Phải mất đến vài phút để vãn hồi trật tự, cô Thảo quệt nước mắt sau trận cười sảng khoái mà thằng học trò của mình mang lại, khẽ lắc đầu ghi hí hoáy gì đó vào sổ điểm rồi bảo tôi trở về chỗ ngồi, lần sau cô sẽ kiểm tra bài lại.

- Dạ.....!

Nhận cuốn vở từ tay cô, tôi gằm mặt cúi thẳng về chỗ ngồi mà chẳng dám ngẩng mặt lên đối diện với thiên hạ, bởi lẽ từ giờ tôi lại vác thêm một nỗi nhục mới về thơ Tố Hữu.

- Ha ha... tao lạy mày trời ơi...! – Khang mập đập vai tôi vào giờ ra chơi.

-! – Tôi ôm mặt gục xuống bàn, mặc cho tụi bạn xung quanh liên tục diễn lại cảnh tượng tôi ấp úng đứng trả bài khi này.

Và khi điều không may có xu hướng xảy ra thì nó sẽ xảy ra, cũng trong một buổi sáng hôm nay, khi người giáo viên kêu tôi lên dò bài lại chẳng phải là thầy Toán hay thầy Hóa, mà lại là... cô dạy Sử.

- Em có học bài không đấy?- Cô giáo hỏi một câu y chang cô Thảo hồi nãy.

- Dạ... có...! – Tôi vừa nói vừa phỉ phui cái mồm của mình.

Dưới lớp đã bắt đầu có tiếng cười hí hí từ phía các dãy bàn học sinh, và tôi lại càng run hơn nữa.

- Vậy em hãy cho cô biết lí do tại sao vào năm 1917 ở Nga lại diễn ra liên tục hai cuộc cách mạng, và tại sao Nga Xô Viết lại bảo vệ thành công chủ nghĩa xã hội? – Cô ra đề.

Vẫn như tiết Văn trước đó, tôi thề là mình thậm chí còn chả biết vào năm 1917 ở nước Nga vào mùa đông có lạnh hơn Bắc Cực không chứ đừng nói là hai cuộc cách mạng xảy ra trong năm đó. Nhưng vẫn cái tư tưởng lơ leo lên lưng cộp thì phải cuối luôn về nhà, thế là tôi lại bắt đầu tuôn ra những lời vàng ý ngọc trong ánh mắt háo hức của bạn bè, và ánh nhìn tóe lửa của Tiểu Mai.

- Dạ... vì năm 1917 lúc đó ở Nga... tình hình chiến sự đang rất là quyết liệt, vậy nên chính quyền nhà nước bèn bày ra hai vụ cách mạng để làm... dịu đi tình hình nội chiến!

- Nội chiến? Ai bảo em thế? – Cô giáo ngạc nhiên.

Đến đây thì tôi đâm ra tắc tị và chả biết tại sao mình lại nhắc đến nội chiến trong đó mà không phải nhắc đến vụ gì lùm xùm khác của nước Nga vào thời gian đó như cách mạng tư sản và cách mạng vô sản.

Chương 308

Đắn mặt ra mà cố nặn thêm mấy chữ trong trí nhớ để xem lúc trước mình có từng học qua nước Nga vào năm 1917 hay không, thế nhưng dù có gắng đến mấy thì tôi vẫn chả thể đào ra được một chữ nào trong óc mình.

Cô giáo thở dài ngao ngán, bèn nhìn tôi hỏi :

- Vậy Nam cho cô biết tại sao nước Nga lại bảo vệ thành công chế độ xã hội chủ nghĩa?

Dĩ nhiên là tôi cũng chả biết lí do quái gì mà đất nước lạnh giá này lại thần kỳ đến vậy, nhưng khi cả lớp đang thích thú chăm chú đổ dồn toàn bộ ánh mắt vào tôi hết như các khán giả đang xem Gala cười mà dòm Xuân Bắc hay Tự Long trên sân khấu vào chương trình Táo quân mùa Tết vừa rồi vậy.

- Dạ.... nước Nga bảo vệ thành công chế độ xã hội chủ nghĩa là bởi vì... nước Nga rất là mạnh! – Tôi bắt đầu nói bừa.

- Tại sao? – Cô giáo tròn mắt ngạc nhiên.

Dưới lớp, chị đại Yên ù đã bắt đầu cười hú hí, mặc dù cố bùm miệng lại nhưng tiếng cười của nhỏ này vẫn như sấm động nam bang :

- Hớ... hớ hớ...!

- Yên trật tự nào! – Cô giáo cau mày nhắc nhở làm nhỏ Yên im bật, rồi cô quay sang nhìn tôi. – Em trả lời câu hỏi của cô đi!

Nặng cả óc để cố nhớ ra là tôi có từng xem trên tivi từng nhắc gì đến vụ này không, liên hệ cả đến tình hình chiến sự hiện nay của thế giới như quân Mĩ đã đổ bộ đến Iraq để truy tìm Binladen, hay là Palestine và Israel lại đánh nhau toạc đầu chảy máu. Nhưng vẫn như trước, đầu óc tôi vẫn là một vùng hỗn mang mơ hồ về câu hỏi dễ dàng này của giáo viên.

Túng thế làm liều, tôi đành muối mặt trả lời theo bản năng:

- Dạ... vì nước Nga có nhiều xạ thủ, và theo tương quan lực lượng trong quân đội thì... một xạ thủ có thể một chọi một trăm. Và cũng vì... nước Nga thường bị các lực lượng thù địch canh me phá hoại chế độ xã hội chủ nghĩa thiêng liêng cao quý... thế nên nước này đã đào tạo ra một lực lượng... quân đội đặc biệt, chuyên dùng để... bảo vệ xã hội chủ nghĩa!

- Hả? – Cô thốt lên đầy kinh hoàng.

- Tức là... đối chọi với súng AWM thần thánh của nước Mĩ thì nước Nga cũng có khẩu Dragunov huyền thoại một phát chết luôn. Và mỗi xạ thủ bắn tỉa trong lực lượng đặc biệt đều được phát... cây Dragunov này... thế cho nên lực lượng bắn tỉa đã hạ không biết bao nhiêu kẻ thù... rồi dẫn đến.....!

- Dẫn đến điều gì?

- Dẫn đến một điều là..... dạ... em không có học bài... cô ơi!

Chấm dứt câu nói thú nhận đầy lảng xẹt của tôi là một tràng cười khùng bố lại tiếp tục nổ ra ở 11A1 trong cùng một ngày, và cùng một nguyên nhân đó là tôi. Ôm nguyên con điểm 0 kiểm tra to tướng, tôi xấu hổ đi về chỗ ngồi trong ánh mắt ràn rụa của bạn bè, không phải vì khóc thương mà là vì cười quá nên mũi dài thông lòng và nước mắt lưng tròng.

- Để tao đếm xem nào, đầu tiên là On your mark tuyệt kỹ, rồi Da lông móng sừng bí kíp, bữa nay là Từ ngoài vô trong chân lí, cuối cùng là Dragunov huyền thoại. Mày bá đạo rồi Nam ơi! – Luân khùng cười hềnh hếch nhìn tôi.

- Đẹp mày đi....! – Tôi đổ quạu, gục đầu xuống bàn.

- Hê hê, nhờ mày mà anh em được cười xả láng, để tao trích quỹ lớp tặng cho diễn viên hài của năm, hê! – Khang mập thở hổn hển vì cười đau cả bụng.

Kết thúc ngày xui xẻo hôm đó, “Tia chớp vàng” hai lần bị triệu hồi lên bảng thì trọn cả hai lần đều có mặt trong bảng phong thần. Và cô chủ nhiệm đã đích thân thông báo với tôi trước cả lớp rằng, nếu còn một lần bị ghi tên vào Death Note vì cái tội không học bài nữa thì cô sẽ mời phụ huynh đến gặp mặt.

Ngay trong buổi chiều, theo lời Tiểu Mai thì tôi lò dò ôm sách vở đến nhà nàng để nàng kèm cặp gắt gao. Nhìn tôi trông bộ dạng thảm thương, Tiểu Mai lắc đầu thở hắt ra:

- Em không biết anh sao nữa, lúc thì thông minh quá mức, lúc thì... thiệt tình, câu trả lời ngắn vậy mà anh cũng nói ra cho được!

- Thì... bí quá nên mới vậy! – Tôi vụng về chống chế.

- Thôi đi... anh không chịu học bài gì cả! – Nàng khế cau mày gắt lên.

- Ủm....! – Và tôi cũng không dám hó hé gì thêm nữa, cụp mắt xuống ra vẻ biết lỗi.

Và hậu quả là suốt từ lúc ấy đến tận tối khi tôi ra về, thì liên tục trong gần sáu giờ đồng hồ từ 3 giờ đến 9 giờ của những buổi chiều sau đó, tôi phải tọng vào đầu biết bao nhiêu là kiến thức học thuộc lòng của các môn Sử, Địa, Sinh, Văn, Anh và kể cả Công Dân hay Kỹ Thuật nông nghiệp lẫn công nghiệp.

Và tôi lại càng biết thêm một điều nữa, đó là Tiểu Mai đáng yêu của tôi bình thường rất dịu dàng, nhưng một khi nàng đã nổi cơn tam bành lên thì hết như... chị hai của tôi vậy.

- Anh tập trung học đi chứ... đừng có giỡn mặt em!

- Ngồi yên đó, em tự lấy nước cho anh!

- Rửa mặt gì mà lâu quá vậy? Ngủ luôn trong đó à?

- Từ giờ đến 5 giờ anh mà không thuộc đoạn này thì biết tay tôi!

- Bỏ về đi, xem tôi treo cổ anh lên!

Cũng có lúc tôi đâm nhục, bèn nổi sùng lên mà hùng dũng cự lại :

- Đẹp, chỉ là học bài thôi mà mắng hoài vậy!

- Ủ, vậy em không mắng nữa, gọi điện về cho mẹ anh biết nha! - Tiểu Mai lạnh lùng nói.

Chỉ một câu nói thôi mà Tiểu Mai đã đâm vào tử huyệt của tôi bằng cách không thể chính xác hơn nữa. Đánh rần phải đánh dập đầu, đối với một thằng bướng bỉnh như tôi thì chỉ có hai vị phụ mẫu mới trị được, và Tiểu Mai biết điều đó.

- Uầy.... thì học...! – Tôi xuôi xị ngay tắp lự.

- Liệu hồn anh đấy! - Tiểu Mai trừng mắt nhìn tôi.

Rõ ràng là đối phó với tôi thì chỉ có kỉ luật thép của Tiểu Mai là mới phát huy tác dụng, dù không muốn thừa nhận trực tiếp nhưng tôi cũng phải đồng ý rằng hoàn toàn nhờ nàng mà tôi đã không còn bị thầy cô viết tên vào Death Note nữa. Đến chiều thứ sáu, Tiểu Mai khá vui vẻ khi tôi nhận được con điểm 7 trong giờ Công Dân nên hôm đó nàng cho phép tôi nghỉ từ chiều đến hết cuối tuần, và trên hết cũng là để tôi tập trung vào trận bán kết vào chủ nhật sắp tới.

Chiều hôm đó, tôi ôm bóng sang nhà Tiểu Mai rồi cả hai đưa bước ra phía bãi đất trống cạnh nhà nàng, tôi dùng phấn vẽ lên phần vách những vòng tròn thật lớn.

- Làm chi vậy anh? – Tiểu Mai ngạc nhiên hỏi.

- Khung thành đấy! – Tôi nhún vai đáp.

- Vậy sao anh vẽ nhiều vòng tròn thế? Khung thành chỉ có một thôi mà? – Nàng lại thắc mắc.

- Ủ, để anh tập sút “Lá vàng rơi “đấy! – Tôi cười trả lời.

Liền ngay sau đó, Tiểu Mai tròn mắt nhìn tôi như thể không tin vào điều tôi vừa nói :

- Anh... tập sút bóng ư?

- Ừm, anh hứa với thằng Sơn rồi, từ giờ anh phải biết sút bóng! – Tôi gật đầu.

Đặt quả bóng tròn xuống sân cát, tôi lùi lại vài bước để lấy đà, hai tay chống hông và đưa mắt nhìn những vòng tròn được vẽ trên tường. Thoáng một cảm giác bồi hồi khi đã lâu lắm rồi tôi mới đứng lại trên khoảng đất này, ngày ấy tôi sút bóng vào nhà Tiểu Mai, và bây giờ nàng đang ngồi cạnh bên dõi theo tôi, ngày ấy còn có thằng Sơn đen.....

“Lá vàng rơi “là một tuyệt kỹ sút bóng mà sử dụng lực vượt bóng thật mạnh ở phần dưới để tạo độ xoáy, sau đó bóng sẽ bay theo hình cầu vòng với tốc độ cao vượt hẳn hàng rào, thế nhưng khi đến gần khung thành thì bóng lại hạ thấp độ cao đột ngột rồi chui luôn vào góc cao khung thành như chiếc lá rơi theo chiều gió khiến thủ môn trở tay không kịp. Đó là tuyệt kỹ sút phạt rất lợi hại do Didi sáng tạo, Zico nâng cấp để rồi giờ đây, tôi quyết tâm sẽ thực hiện bằng được nó.

Chạy lấy đà vài bước, tôi chậm chậm lao đến rồi tung chân thật nhẹ vào bóng để lấy cảm giác và tư thế, thêm vài lần nhá hàng như vậy nữa thì tôi đã bắt đầu sút nhẹ nhẹ.

- Viu....! – Tôi sút rõ ràng nhắm bên phải, thế mà bóng bay từ má ngoài rồi tèo luôn sang trái.

- Hi hi...! - Tiểu Mai tũm tũm cười ở băng ghế trước nhà.

- Uầy... rồi em xem! – Tôi mạnh mẽ tuyên bố để đỡ quê.

- Ủa, thì em ngồi xem nè! – Nàng nhoẻn miệng cười, cạnh bên là bình trà đào ướp lạnh để sẵn sàng cho những khi tôi khát nước.

Có người yêu xinh đẹp theo dõi mình tập luyện, khát là chạy tới sẽ có món trà ngon lành thơm phức mát lạnh dâng tận miệng, chuẩn quá rồi còn gì nữa, phải tập trung vào tập sút thôi. Nghĩ là làm liền, tôi đầu tiên tôi sẽ tập sút “Lá vàng rơi” khi bóng cố định, khi đã thuần thục hơn rồi thì tôi sẽ sút khi bóng di động.

- Vuu.... bộp! – Có tổng cộng là 7 vòng tròn to tổ tướng trên tường, nhưng tôi lại sút chả vô được cái vòng nào.

- Véoooo...! - Lần sút này, bóng lao thẳng luôn vào lùm cây khiến lá rơi lá tả.

- Cười gì? Lá rơi rồi đấy thôi! – Tôi ngượng chín người chữa thẹn khi thấy Tiểu Mai ngồi cười khúc khích.

Mất gần một tiếng đồng hồ để tôi phải biết được cảm giác ngờ ngợ thế nào là sút bóng, mất thêm một chập nữa để tôi cố ghi nhớ cảm giác của một cú sút là như thế nào thì tôi mới quệt mồ hôi mà ngồi xuống băng ghế cạnh Tiểu Mai để tạm nghỉ ngơi ít phút.

- Hi, của anh nè! – Nàng chìa cốc trà mát lạnh ra cho tôi.

- Ừm....! – Tôi vừa cầm cốc là tu luôn một hơi hết sạch.

- Từ từ thôi! - Tiểu Mai lắc đầu cười.

Ngồi tựa hẳn ra ghế, đưa mắt nhìn tán cây xanh um bên trên, thi thoảng có những hạt nắng rơi xuống xuyên qua từng kẽ lá, tôi phì cười nhắc lại :

- Cũng tức cười, lần đầu tiên hai đứa mình gặp nhau cũng là ở đây nhỉ, và chẳng có yên bình gì hết!

- Hi, do anh thôi! - Tiểu Mai vui vẻ đáp.

- Ừm, mà thực là anh cố ý đó, không như vậy thì sao làm quen được với em! – Tôi cười cười thú nhận.

- Phá hoại nhà người khác mà còn cười được, hứ! – Nàng khế véo vào hông tôi.

- Hề hề, anh cũng ở lại phụ em dọn dẹp rồi còn gì!

- May cho anh là cũng biết điều đó nha!

- Ờo... dọa nữa...!

Đang định lảng đi để nói sang chuyện khác thì bỗng sực nhớ ra một chuyện rất lạ lùng của buổi chiều ngày hôm đó, tôi vội quay sang hỏi ngay:

- Nhưng mà nè, sao cái lúc đầu ấy, lúc bóng đèn bị bể thì anh phụ em dọn, lúc đó thấy em hiền

khô, nhưng sao lúc em xuống trả bóng thì lại ném luôn vào mặt anh vậy? Khác nhau một trời một vực luôn ấy!

Tiểu Mai đưa mắt hiền ngáy thơ nhìn tôi trong một giây ngắn ngủi rồi nói:

- Thì... nhà bị vỡ bóng đèn, em... cũng hơi bực, rồi vừa vào trong làm việc nhà thì anh lại gọi lần hai... nên chạy lên chạy xuống mất công, hi!

- Thế là ném luôn trái banh vô mặt anh? – Tôi thè lưỡi.

- Hi, mà đầu có đau, đúng không? – Nàng tùm tùm.

- Đau sao không trời, em không thấy anh té bật ngựa luôn ra đất à? – Tôi sùng sốt.

- À... hi, vậy xin lỗi chàng hen!

Nhìn điệu bộ xin lỗi của Tiểu Mai bằng môi hồng chúm chím mà tôi hết ham bắt lỗi nữa, tự dưng thấy bối rối đành ngượng ngáp quay mặt sang chỗ khác.

- Em... lâu lâu đừng có dễ thương như vậy chứ!

- Ha ha, anh đang khen đó à? – Nàng cười khúc khích.

Cảm thấy nếu còn ngồi đây thêm một phút nào nữa, và Tiểu Mai mà cứ đáng yêu quá mức như vậy nữa thì tôi sẽ đánh liều mà hôn vào đôi môi nàng ngay tắp lự mất, đành vụt đứng dậy :

- Anh tập tiếp đây!

-! - Tiểu Mai bất chợt im lặng.

- Sao thế? – Tôi ngạc nhiên nhìn nàng.

- Không biết nữa... thấy anh tập sút bóng, em... buồn sao đó! – Nàng bĩu môi.

- Sao buồn trời? Đội bóng thua là còn buồn hơn nữa đấy cô nương!

- Nhưng... mình quen nhau cũng là do anh không biết sút mà, đúng không?

- Ủm....!

Ra vậy, hóa ra lí do Tiểu Mai tự dưng rầu rĩ đột xuất là do nếu mà tôi cứ tập sút mãi thì sẽ giỏi, và có lẽ theo cảm nhận của con gái thì kỉ niệm lúc đầu bao giờ cũng rất tốt đẹp, và nếu mà tôi cứ biết sút như vậy thì nàng sẽ cảm thấy tôi không còn là tôi của ngày xưa nữa. Nhưng biết làm sao được chứ, tôi đã hứa là mình sẽ tập sút “lá vàng rơi” rồi mà!

Ngồi xuống trước Tiểu Mai, tôi đưa mắt lên nhìn nàng :

- Hi, em buồn gì chứ, anh có tập sút thế nào thì cũng vẫn là anh thôi mà!

- Em biết....! – Nàng đã hơi mỉm cười chấp nhận.

- Thôi đừng lo, từ giờ đến lúc anh biết sút thì hãy còn lâu lắm, he he!

- Ủa, hi!

Nói rồi tôi bước ra sân, lại căng mắt chú tâm vào khung thành rồi cố nhớ lại cảm giác sút bóng ban nãy, và tung chân vào phần dưới bóng với niềm hi vọng sẽ thực hiện được cú sút lá vàng rơi huyền thoại.

- Hây... xem đây! – Tôi hét lên, cố ý cho Tiểu Mai nghe thấy.

- Vuu.... xoảng.....!

- Ơ.....! – Tôi đàn mặt ra, đứng bất động luôn tại chỗ.

- Hức.....! - Tiểu Mai lắc đầu, nhìn tôi dở cười dở khóc.

Vâng, đây đúng là cầu được ước thấy, nhắc phát có liền. Tôi chỉ vừa nhắc đến lần tôi sút bể bóng đèn nhà Tiểu Mai của ngày xưa, và nàng cũng vừa mong muốn rằng tôi mãi là anh chàng không biết sút bóng của cô nàng thì ngay lập tức tôi đã thể hiện liền điều đó : tôi không biết sút và lại sút bể bóng đèn tròn trên trụ cổng của nhà Tiểu Mai.

Buổi chiều tập sút “Lá vàng rơi” hôm đó của tôi kết thúc sớm hơn dự kiến khi mà tôi phải tạm gác lại vụ tập tành bóng bành mà xắn tay vào phụ Tiểu Mai dọn dẹp mớ thủy tinh vỡ tung đang vương vãi ra khắp sân nhà.

- Xin lỗi... để mai anh hỏi ba rồi gọi thợ đến thay nha...! – Tôi lí nhí nói khi dùng chổi quét những mảnh thủy tinh vào cái ki chứa rác.

- Hức... anh định phá nhà em hoài hay sao vậy? - Tiểu Mai thở hắt ra.

- Thôi mờ... anh đâu cố ý chứ! – Thấy Tiểu Mai buồn, tôi cũng rầu theo.

Nhưng cả hai đứa chỉ thoáng buồn đúng vài giây, vì sau đó bỗng dưng Tiểu Mai lại cười khúc khích :

- Hi, giống hôm đó ghê, anh ha!

- Ủm... hi hi, giống thật! – Thấy Tiểu Mai cười, tôi mừng hóm hùa theo ngay.

- Vậy... chút nữa em có ném bóng vô mặt anh nữa không nhỉ?

- Ngốc ẹ... dĩ nhiên là.....!

- Là gì? – Tôi ngẩn người ra thắc mắc.

- Là có rồi, ha ha! - Tiểu Mai cười tươi rồi chạy vội đến chỗ quả bóng, nhặt nó lên ném về phía tôi.

Lẽ dĩ nhiên là tôi đâu thể bị đường bóng nhẹ hều này trúng vô mặt được, nhưng cũng vờ ôm mặt mà rú lên :

- Ối giời ôi... vỡ mặt anh rồi.....!

- Hi hi.... chừa nhé, phá hoại nhà người!

- Đau quá... chừa rồi.....!

Chiều mát, bầu trời trong xanh không một gợn mây, bên dưới tán cây xanh um của căn nhà có cổng sắt màu đen, hai đứa tôi vừa chạy giỡn vừa hồi tưởng lại những ngày đầu hai đứa mới quen nhau.

Đúng vậy, cũng gần thời gian này của hơn một năm về trước, ngay tại đây, tôi đã sút vỡ bóng đèn của một ngôi nhà, và có một cô tiểu thư nhật bóng rồi ném vào mặt tôi.... Cô nàng tiểu thư kiêu kỳ khi ấy, giờ đang cười thật xinh như hoa như ngọc trên từng giọt nắng nhảy nhót trên đôi vai gầy hờ hững. Và tôi dù vờ ôm mặt rú lên khi bị nàng nhéo, nhưng cũng kịp nói thầm một câu trong đầu mình...

Ôi... nàng rất ư là đẹp!

Chương 309

Mọi người thường nói rằng, con trai thì vô tâm hơn con gái, nhưng tôi lại nghĩ không phải như vậy. Bởi sự thật thì con trai ý thức được mình là phái mạnh nên không quen yếu mềm, dù cho có đau xót cách mấy họ vẫn giữ kín trong lòng, và chỉ có thể thổ lộ với người mà họ tin tưởng. Còn con gái lại khác, họ không giỏi che giấu cảm xúc bản thân mà luôn bộc lộ ra ngoài khiến ta rất dễ nhận thấy.

Đúng vậy, tôi đang nói về bé Trân đấy các bạn ạ! Những ngày vừa qua, sau khi Sơn đen mắt đi thì tôi nhận thấy Trân không còn vô tư hồn nhiên như hồi trước nữa. Mặc dù hai đứa ở chung nhà nhưng có vẻ như con bé thường cố ý tránh mặt tôi. Mỗi trưa tôi đi học về thì đã thấy Trân đang cặm cùi phụ mẹ tôi dưới bếp, sau đó thì bữa cơm gia đình diễn ra, dù trước mặt mẹ tôi thì Trân vẫn cố gắng rằng con bé không sao cả, vẫn cười nói bình thường tuy là có đôi chút buồn rầu. Thế nhưng chỉ cần mẹ tôi đi khỏi là Trân lại im thin thít, chẳng nói chẳng rằng gì với tôi lấy một câu nào. Thậm chí có lúc hai đứa đi ngang qua mặt nhau mà như chưa hề quen biết, dù rằng tôi đang mở tủ lạnh lấy chai nước, và Trân cũng cần mở tủ lạnh để lấy mấy quả trứng gà. Thế nhưng khi tôi đã lấy chai nước xong, mở cửa tủ lạnh đợi Trân lấy trứng thì con bé lại quay đi chỗ khác, đến khi tôi đóng cửa lại thì Trân mới đến mở ra.

- Em làm sao vậy? – Tôi chịu không được bèn thắc mắc.

-! – Trân im lìm không nói, cầm hộp trứng gà đi về phía bếp.

- Anh biết là em còn buồn, nhưng có đến mức không nói với ...ai câu nào không? – Tôi hơi ngập ngừng vì biết là con bé chỉ không nói chuyện với tôi.

- Xin lỗi, em hơi mệt! – Bé Trân đáp mà vẫn không hề nhìn tôi.

- Ờ.....! - Biết không thể làm gì hơn, tôi đành ngán ngẩm bỏ lên nhà trên.

Đấy là ban ngày, còn vào buổi đêm, khi tôi ngồi trên bàn cặm cùi học bài thì chợt thấy như thiếu đi một điều rất quen thuộc, đó là ở bàn phòng khách nơi tôi hay dùng để tụng các môn học thuộc lòng đã không còn bé Trân ngồi đọc truyện ở phía đối diện nữa. Những ly Sting dâu sữa, trà sữa nay cũng mất đi, thay vào đó là những tách trà đắng ngắt và dở ẹc mà tôi tự pha chế.

Bao giờ ăn cơm tối xong, phụ mẹ tôi dọn dẹp rửa chén rồi thì Trân lại bỏ lên phòng riêng mà khóa chặt cửa lại, khi nào cần gì đó thì mới xuống nhà dưới, còn không thì tuyệt nhiên không ai biết con bé làm gì trong phòng. Mẹ tôi thì gật gù khen lấy khen để rằng bé Trân chăm học, nhưng tôi thì đoán phần lớn là Trân vẫn còn rất buồn sau khi Sơn mất, vậy nên con bé khóa cửa phòng lại có lẽ là... gặm nhấm nỗi buồn giống tôi hồi đó.

Những ngày đầu thì tôi còn không chắc lắm, nhưng vài hôm sau thì tôi đã có thể khẳng định rằng đêm nào bé Trân cũng khóc cả. Bằng chứng là vào những buổi sáng sớm tôi dậy đi học, trông thấy con bé mắt đỏ hoe, lơ lơ vì thiếu ngủ, phờ phạc đứng nấu bữa sáng là tôi biết đêm qua Trân lại khóc.

- Em... ổn chứ? – Tôi đến gần Trân khẽ hỏi.

- Không có gì đâu! – Trân nhún vai đáp rồi quay đi chỗ khác, tránh nhìn về phía tôi.

Không khai thác được gì hơn, cũng không biết làm cách nào để Trân có thể mở lòng nói ra nỗi buồn, nỗi uất ức cho thanh thản đi, tôi đành lắc đầu bất lực và dự định sẽ nhờ Tiểu Mai giúp chuyện này. Bởi lẽ nếu tình trạng này cứ tiếp diễn thì tôi e là sẽ có ngày Trân đến ngất xỉu đột quỵ vì buồn bã mất chứ chẳng đùa.

Nhưng ngày đó, tôi có tài thánh cũng không thể nào biết rằng sở dĩ Trân cứ luôn tránh mặt tôi là vì con bé luôn bị giằng xé giữa những gì thật sự muốn, và giữa một ràng buộc với người đã khuất. Chiếc vòng đá trên tay bé Trân ngày ấy đã bị con bé vô thức nghĩ rằng đó là di nguyện của Sơn đen, mà không hề biết được ý của thằng Sơn rằng ngàn vạn lần không hề muốn Trân sẽ mãi nhớ về nó bằng những nỗi buồn. Và tôi lại càng không đủ tinh tế để nhận ra những điều này, tôi vẫn cứ lớn vồn trước mặt Trân để hỏi cho bằng được. Lẽ dĩ nhiên, tôi càng hỏi thì Trân càng lánh mặt, tôi càng tỏ ra quan tâm thì con bé lại càng tăng lờ đi chỗ khác.

Thiếu vắng tiếng cười hoạt bát của Trân trong nhà, thiếu đi những bữa sáng bị réo dậy inh ỏi, thiếu luôn cả những cốc trà sữa ban khuya, tôi chợt lờ mờ nhận ra bé Trân thật sự có một vị trí nào đó trong tôi mà không thể thay thế được. Tôi muốn trong thời gian này sẽ bù đắp lại cho con bé bằng tình cảm của một người anh trai dành cho một đứa em gái, đúng vậy, hay chí ít rằng tôi đã từng nghĩ như vậy. Bởi lẽ dù tôi có nghĩ như thế, nhưng những hành động của tôi trong mắt Trân lại luôn được đón nhận bằng một góc nhìn khác. Và có lẽ Trân tự ý thức được điều đó, nên con bé lại càng tránh mặt tôi hơn nữa.

Không biết chơi thân với Tiểu Mai như vậy thì Trân có bị nhiễm luôn tính lạnh lùng của Tiểu Mai hay không, nhưng sự thực là tôi đang có một cảm giác như vậy. Bé Trân bây giờ ở nhà tôi như một chiếc bóng, lặng lẽ đi rồi lặng lẽ về, những buổi nói chuyện với ba mẹ tôi như là những gì được lập trình sẵn trong trí óc con bé, chỉ là đang sống bằng thể xác, còn tâm hồn đã chìm sâu vào một nỗi đau không có đáy.

Đó là nỗi đau về người đã khuất? Hay là nỗi đau bị giằng xé giữa chân tâm và thể ước? Và những gì nhận lại được là những cơn thổn thức hằng đêm mà không một bờ vai bên cạnh?

Nhưng biết làm sao được khi con bé từ chối tất cả những sự giúp đỡ từ bên ngoài. Và rõ là vô ích khi mà cứ mãi chữa trị cho một bệnh nhân đã không còn cầu sống, không, không có một phương thuốc nào cả.

Có chăng chỉ là thời gian có thể xoa dịu nỗi đau, hoặc là phải tự vượt lên bằng chính bản thân mình, hoặc là... có một người khác sẽ mang lại kì tích!

Tôi không biết rằng Trân đã nghĩ gì để chữa lành nỗi đau này, có thể là con bé sẽ chọn tự vượt lên bằng chính bản thân, về phần tôi thì tôi nghĩ rằng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả.

Khi đem chuyện này kể với Tiểu Mai, tôi trông thấy trên gương mặt nàng xuất hiện một nụ cười buồn, im lặng một hồi lâu rồi nàng mới nói:

- Em không rõ lắm tại sao Trân tránh mặt anh, nhưng em có thể hiểu được cảm giác này!

- Cảm giác gì vậy? – Tôi ngờ ngác hỏi.

Tiểu Mai không trả lời tôi ngay, nàng tựa hẳn người vào lòng tôi, khi hương hoa bạch mai còn đang thoảng qua mũi tôi một làn gió thuần khiết, thanh mát thì nàng mới nói:

- Là cảm giác khóc một mình trong đêm ấy!

-!

Tôi nhất thời không biết phải nói gì, bởi tôi biết Tiểu Mai đang nhắc đến khoảng thời gian mà tôi từng phũ phàng quay lưng bỏ về giữa cơn mưa của mùa hè năm trước. Khi ấy tôi biết rõ sau lưng mình, Tiểu Mai đã khuya xuống trước nhà và khóc nức nở, kéo theo đó là những đêm dài nàng thổn thức một mình. Trong khi tôi đang cố tự đánh lừa tình cảm thật sự của bản thân, cố huỷ hoại trí óc mình chìm đắm vào những ngày vui vẻ với Khả Vy để không còn nghĩ đến Tiểu Mai nữa, thì nàng vẫn cam chịu nỗi đau ấy một mình.

Có lẽ Tiểu Mai biết tôi đang nghĩ gì, nàng đưa tay nhẹ vuốt má tôi:

- Em không trách anh đâu, vì đó là lỗi của em trước!

- Không... là lỗi của anh mà...! – Tôi vội nói lại.

Tiểu Mai mỉm cười, nàng nhìn tôi trù mếu:

- Anh biết không, lần đầu tiên em thấy anh đứng dậy giữa lớp khi em bước vào, thì em đã có cảm giác rằng anh thích em mất rồi, đúng vậy chứ?

- Ừm...! – Tôi gật đầu đáp.

- Nhưng có lẽ do tâm thức là con nhà tiểu thư danh giá, nên em đã quá kiêu hãnh khi nghĩ rằng anh sớm muộn gì cũng sẽ tỏ tình với em!

- Thì đúng vậy mà... đưa con trai nào mà lại không thích em chứ...!

- Hi, khi đó em đã tự tin nghĩ như vậy đấy, nhưng kết quả là anh đã chuyển sang thích Khả Vy, chỉ bởi vì em quá lạnh nhạt, đúng không?

-!

- Lúc đó, trong em vẫn còn quen một cách suy nghĩ rằng anh sớm muộn gì cũng là của em thôi, vậy nên em đã tự mình đánh mất đi khoảng thời gian mà lẽ ra chúng ta phải có. Đôi lúc em cũng tự hỏi, liệu có phải em đã sai rồi không? Có khi nào em mất anh mãi mãi không?

-!

- Và em đã nghĩ như vậy đấy, mùa hè năm trước, anh còn nhớ hai đêm mưa đó chứ?

- Ừ... làm sao quên được!

- Đêm đầu tiên, em có gửi cho anh một quyển sổ nhỏ ghi những điều về Guitar, anh... có đọc những dòng chữ ở trang giấy trắng không?

- Ừm, có, anh đọc khi đang... xóa những gì có liên quan đến Vy!

- Em biết là anh có đọc, bởi vì những dòng chữ đó đã hiện ra trên mặt giấy, làm sao anh biết

được vậy?

- Không... anh vô tình làm đổ cốc nước lên đó thôi, chứ ban đầu anh chỉ hơi thấy ngờ ngợ là tại sao mặt giấy lại có vẻ khác với bình thường!

Tiểu Mai nhoẻn miệng cười :

- Ủa, đúng rồi, không phải là chỉ riêng trang giấy đó không thôi, mà là cả cuốn sổ đó đều như vậy đấy!

- Là sao? Không phải là do một loại mực đặc biệt à?

- Không đâu, đó là do loại giấy được thấm ướt, sau đó bảo quản ở nhiệt độ thấp, khi thành phẩm rồi sẽ có thể viết lên những nét chữ vô hình như vậy đấy!

Hóa ra là như thế, trong khi tôi cứ định nhìn những dòng chữ được hiện ra trên trang giấy đêm đó khi tôi đổ nước vào là do được viết nên bởi một loại mực đặc biệt, thì sự thật lại nằm ở chất liệu của những trang giấy.

Tôi thở hắt ra, lắc đầu nhìn Tiểu Mai:

- Em có nhiều bí ẩn quá, thật đấy!

- Bí ẩn làm nên sự quyến rũ, phải không? – Nàng hấp háy mắt.

- Ừm, thì vậy! – Tôi gật đầu.

Tiểu Mai khẽ đưa tay vuốt tóc, nàng mân mê những lọn tóc dài đen óng của mình:

- Đêm mưa hôm ấy là lần đầu tiên em khóc thật nhiều vì anh, em nghĩ có lẽ là mất anh thật rồi, bởi... cách anh từ chối, không thể phũ phàng hơn được nữa!

- Xin lỗi.... anh....!

- Những ngày sau đó, em không học hành gì được, ngày thì chơi đàn, tối thì lại khóc, em không hề nghĩ là có lúc mình lại bi lụy đến như vậy! Nhưng... trời mưa cứ như....!

-!

- Vài ngày sau đó, em đã quyết định sẽ trở về Nhật Bản mãi mãi, vì em nghĩ mình thật là một con bé ngu ngốc đã tự rời xa gia đình của mình để đến đây và nhận lấy những gì đau khổ nhất, để... anh được vui bên ai kia...!

- Em định về thật?

- Ừm, nếu ở lại thì em sẽ chỉ thấy trước mắt là anh và Vy, có thể chịu đựng được sao?

-!

- Lúc đó em biết mình đã quá khờ khạo khi tự cho rằng em không cần làm gì cả, và anh sẽ tự đến cạnh em. Hi, em đã từng nghĩ như vậy đấy!

-!

Bạn có thể thắc mắc rằng tại sao Tiểu Mai lúc này đây lại có thể kể lại một cách thần nhiên nỗi đau mà nàng đã từng gánh chịu đến vậy, nhưng cần biết rằng đó là tình yêu, và những điều đó chỉ có thể tâm sự một cách thoải mái với người nàng yêu nhất.

Tiểu Mai lại nhìn tôi, và nàng lại cười, ánh mắt nàng trong veo như mặt nước hồ thu, đến nỗi tôi có thể soi mình và nhận ra mình cũng đang nhìn nàng đầy triu mến :

- Đêm mưa của buổi liên hoan năm trước, em cứ luôn tìm một cơ hội để mong được đến nói với anh rằng, em sẽ trở về Nhật mà không quay trở về nữa. Nhưng anh cứ luôn nói cười với bạn bè xung quanh, anh là tâm điểm của mọi người, vậy thì... em còn mong gì hơn nữa? Anh cười là em vui, vậy là được rồi! Hi!

-!

Nhìn Tiểu Mai mỉm cười khi nói đến đây, tôi bất giác khẽ tựa đầu nàng cho dựa hẳn vào vai mình, như để chắc chắn rằng... tôi vừa rất cảm kích trước điều nàng vừa nói, cũng như để biết rằng người con gái đang dựa vào tôi chính là Tiểu Mai chứ không phải ai khác.

- Rồi cũng đến lúc tiệc tan, em biết mình không thể nhìn anh lâu hơn được nữa, nhưng... kết quả là em vẫn cố nán lại cho đến khi mọi người đã đi gần hết. Và anh lại nói rằng anh quên mất áo mưa, nên em đã để lại áo của mình cho anh. Nhưng nè.....!

- Hờ...?

Tiểu Mai phụng phịu, khẽ cựa người :

- Không phải là em... cố tình làm vậy để tạo ấn tượng với anh, hay để níu kéo anh đuổi theo đâu, mà chỉ là lúc đó, em bất chợt muốn mình sẽ đắm mình trong mưa ở nơi phố biển này một lần cuối cùng. Em muốn nỗi buồn sẽ hòa vào làn mưa, để một mai, em sẽ tỉnh khô trở về quê hương mà không còn vương bận gì nữa!

-!

- Nhưng anh lại tìm được em ở dưới mái hiên, hi... thật sự là lúc anh vắng, em sợ lắm, sợ phát khóc, vừa mừng vừa sợ....!

- Lúc đó anh chạy khắp nơi tìm em mà... uầy, đến nhà cũng không có, qua nhà anh Triết cũng không có, anh chạy hết trên phố, mà mưa thì to... nên lúc tìm được em thì anh có hơi bức....!

- Hi, anh không biết là em biết ơn anh đến thế nào đâu, vì ít ra lúc đó, anh đã có thể để lại trong em một kỉ niệm đẹp không tì vết về anh. Mà hi... lúc hai đứa che chung áo mưa, vui ha anh?

- Ủm, anh sợ em vừa lạnh vừa mỏi tay nên cứ ngồi dịch ra!

- Kết quả là cả hai cùng ướt, hi hi!

-!

- Mà... sau đó anh định nói gì vậy?

Đúng vậy, đêm mưa hôm đó, nhìn Tiểu Mai ướt lạnh vì mưa đêm mà lại càng xinh đẹp vạn phần, tôi đã định....

- Anh định... tỏ tình....!
- Hơ... lúc đó anh... còn với Vy mà?
- Anh... hì hì, bị em dùng ma thuật quyến rũ mất rồi!
- Giỏi cái mồm lắm!
-!
-!

Và một khoảng yên lặng quen thuộc giữa hai đứa lại nổi lên, để rồi vài giây sau lại lắng đọng và chìm xuống.

- Rồi em về Nhật Bản, và nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ trở lại Việt Nam, không về lại phố biển Phan Thiết này nữa!
- Nhưng... hết hè em đã về đấy thôi?
- Ừa, vì cú điện thoại đấy!
- À... cũng nói chuyện bình thường thôi mà, có gì đặc biệt khiến em phải đổi ý vậy?

Còn nhớ đó là cuộc điện thoại đường dài của Tiểu Mai từ Nhật gọi về cho tôi, khi mà tôi đang bị mẹ cấm túc ở nhà cả tháng trời.

- Không có gì đặc biệt cả!
- Hơ... vậy sao em lại đổi ý trở về? Ủa mà khoan? Buổi tối đêm họp lớp, em còn... ôm anh rồi nói hết hè sẽ về lại mà?
- Có....một lí do khiến em không chắc là sẽ trở về được..!
- Hầy..... Rồi tại sao lại đổi ý và quay trở lại?

Tiểu Mai tủm tỉm, đôi gò má cao thoáng ửng hồng:

- Vì giọng nói của anh, em đã lại được nghe một lần nữa, hì!
- Giọng nói? – Tôi sững sốt.
- Ủa... lúc đó em biết rằng em đã không sai, vì anh... sẽ là của em!
- Sao tự tin vậy....? Anh lúc đó còn quen Vy mà? – Tôi lại càng ngạc nhiên hơn nữa.

Và rồi Tiểu Mai cười mỉm, nàng nhẹ nói như rót mật vào tai :

- Vì em tin vào tình yêu mình dành cho anh là không sai, em yêu anh thì em lại quay trở về, vậy thôi chàng ạ!

Thế có trời đất, giây phút nhìn Tiểu Mai mỉm cười nói câu ấy, tôi như quên hết mọi thế sự đời, nhân gian tự tại xung quanh mình mà chỉ biết có một điều duy nhất. Đó là tôi yêu nàng quá đi thôi, đời này kiếp này tôi nghĩ rằng mình không còn có thể yêu một ai khác hơn được nữa.

Và sự thật hiện giờ chẳng phải đã chứng minh rằng tình yêu của Tiểu Mai dành cho tôi đã là đúng rồi hay sao? Bởi lẽ sau mùa hè năm đó, tôi hoàn toàn bị cuốn vào hành trình chinh phục trái tim nàng từ lúc nào mà chính tôi cũng không hề hay biết. Tôi cố học để thể hiện mình, tôi leo đèo theo nàng đi dạo hằng đêm, tôi cố tập Guitar để cho nàng biết rằng tôi không hề phụ lòng nàng, để cho nàng biết rằng tôi không thất hứa.

Như vậy đó, tình yêu của tôi và Tiểu Mai đến lúc này đã hoàn toàn diễn ra một cách tự nhiên và không thể nào đẹp hơn được nữa. Rung động có, say nắng nhau cũng có, lạnh lùng và thử thách, rồi đắng cay và đau khổ cũng đã nếm qua, hạnh phúc vỡ òa rồi tháng ngày êm đềm giờ cũng đang tận hưởng. Có lẽ, tôi phải cảm ơn tạo hóa đã giúp tôi có một tình yêu đẹp đẽ, thuần khiết và mát trong đến như vậy, mọi thứ gần như là hoàn hảo.

Lúc này đây, tôi nhìn sâu vào mắt Tiểu Mai, khi nàng còn đang định mấp máy môi nói thêm gì đó thì....

- Anh biết cả rồi mà, hi....!

- Um.....!

Khi hai cánh môi chạm nhau, khi bờ mi dài của nàng khép lại thì môi tôi đã chạm vào làn môi mỏng và dịu ngọt như loại kẹo thượng hạng nhất trần gian ấy... và mọi thứ như tan ra, để rồi đắm chìm vào nhịp đập chung của cả hai con tim đang hòa quyện vào nhau.

Và lần này nụ hôn của hai đứa đã diễn ra một cách không thể hoàn hảo hơn được nữa, nồng nàn và cháy bỏng, đắm say... đầy dịu ngọt!

Chương 310

Sau bữa cơm tối hôm nay thì theo lời Tiểu Mai lúc chiều, tôi canh lúc bé Trân vừa định trở về phòng là lao ra đứng án ngữ ngay ở cầu thang:

-! – Trân đưa mắt ngạc nhiên nhìn tôi.
- Nè, chiều mai em học xong thì qua nhà chị Mai chơi nhé, vừa rủ đó, chơi xong tới tối anh em mình về chung! – Tôi đề nghị ngay.
- Em bận rồi! – Con bé lắc đầu đáp, cố tình đi ngang qua tôi.
- Học xong thì bận gì nữa? – Tôi ngăn tò te.
- Bận làm bài ở nhà, anh để em lên phòng đi!

Nói rồi Trân gạt tay tôi ra và bước thẳng lên cầu thang, chẳng thềm đoái hoài gì đến lời đề nghị của tôi thêm nữa. Thầm chán nản vì chẳng biết làm cách nào để rủ được bé Trân cùng qua nhà Tiểu Mai chơi cho con bé bớt buồn, đến khuya tôi gọi điện sang kể hết với Tiểu Mai:

- Vậy đó, anh chẳng biết nói gì nữa!
- Ôi... anh rủ như vậy thì con bé không chịu là đúng rồi! - Tiểu Mai thở dài.
- Chứ sao nữa? Em dặn vậy mà! – Tôi ngơ ngác hỏi lại.
- Thì lúc Trân không đồng ý, anh có thể nói là em qua nhà anh cũng được mà! – Nàng đáp lại, vẻ như hơi bị chán với cái tính ngu lâu dốt bền khó đào tạo của tôi khi ở trước mặt con gái.
- Thế... sao giờ?
- Em cũng... không biết!
- Uầy.... ấy mẹ anh xuống, thôi cúp máy nha!
- Ủa, hi, anh ngủ ngon!
- Ừ... ừm, em yêu cũng vậy!

Vội cúp điện thoại xuống bàn, tôi mở tủ lạnh lấy chai nước ra rồi phóng ngay lên trên phòng khách khi mẹ tôi vừa đặt chân xuống:

- Ủa? Mẹ thức à? – Tôi vờ ngạc nhiên.
- Ừm, sao hơn 12 giờ rồi còn không ngủ đi? Nãy con nói học bài hết rồi mà? - Mẹ tôi thắc mắc.
- Dạ... con khát nước, xuống xong rồi lên ngủ lại! – Tôi gãi đầu lấp liếm.
- Vậy ngủ đi, mai sáng còn đi học! – Bà lắc đầu nói.
- Dạ...dạ...!

Chạy bỏ lên phòng rồi nằm phịch xuống giường mà tôi nghe tim mình vẫn còn đập thình thịch vì hú vía, khi nãy mẹ mà phát hiện ra tôi đang nướng điện thoại với Tiểu Mai thì thể nào bà cũng nạt cho một trận, tệ hơn là mách ba tôi biết chứ chẳng chơi. Nằm trong phòng nhưng tôi vẫn chưa thể ngủ được, cứ suy nghĩ vẩn vơ một hồi mà mắt nhắm lại, tôi cứ thế lăn tóit lăn lui trên giường. Một lát sau, chợt tôi nghe có tiếng cách vận chốt cửa phòng bên cạnh, rồi tiếng bước chân ở ngoài hành lang, len lén dòm qua khe cửa thì tôi thấy đó là bé Trân đang đi ra ngoài hướng ban công nhà tôi.

- “Đêm hôm con nhỏ ra ngoài làm gì vậy kia?” – Tôi thắc mắc nhủ thầm trong bụng, nhưng lại nghĩ là không nên tra hỏi quá nhiều.

Thế nhưng nằm thêm một hồi lâu nữa mà hai con mắt vẫn mở thao láo, tôi vẫn chưa hề nghe có động tĩnh gì về là Trân đã quay trở lại phòng. Thế là ôm cái áo khoác ra ngoài phòng hồ sương đêm xuống lạnh, tôi lò dò bước lên sân thượng, y chóc là bé Trân đang ngồi ở trên đó.

Dưới ánh trăng của một đêm xuân, Trân ngồi lặng lẽ đưa mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, đôi tay khẽ mân mê chiếc vòng đá đủ màu sắc. Bỗng dung khoảnh khắc đó, tôi trông con bé đẹp lạ lùng, khắp người như được tắm dưới ánh sáng thanh mát của mặt trăng vậy.

- Nửa đêm không ngủ, bé con lên đây làm gì vậy? – Tôi mỉm cười hỏi khẽ rồi ngồi xuống bên cạnh Trân.

-! - Vẫn không trả lời tôi, nhưng bé Trân tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi như thể tôi vừa ở trên trời rớt xuống rồi vội quay sang chỗ khác.

- Gì thế? – Tôi chưng hửng.

Vừa hỏi xong thì không cần đợi Trân trả lời, tôi ngó người tá hỏa tam tinh phát hiện ra mình... đúng là thằng đại ngu. Vội cởi áo khoác ngoài ra và tôi chìa về phía Trân, ngượng ngập nói :

- Ủm... mặc vô đi... tối... trời lạnh...!

-!

Một lát sau, khi tôi đang còn lăm bằm chửi rửa loạn xạ trong đầu biết vậy đừng có mò mặt lên đây để bây giờ lạnh run cầm cập thì bé Trân đã mở lời trước :

- Anh mệt thì vào ngủ đi...!

- Không, đâu có, mệt gì chứ! – Tôi vội chối ngay.

- Vậy chứ anh ra ngoài đây làm gì? – Trân khẽ nhú mày.

Như được vận trúng đài, tôi áp dụng ngay câu mà trong phim thường nói:

- Câu này anh hỏi em mới phải, nửa đêm tự dưng lại leo lên trên sân thượng làm gì?

- Em muốn làm gì cứ phải xin phép anh hay sao?

Bao giờ cũng vậy, tôi luôn là thằng bị con gái kê tủ đứng vào miệng, cứ ngắc nga ngắc ngư chả biết nên nói thế nào cho phải. Đã vậy lại còn bị Trân đang nhìn mình chăm chăm, thế là tôi

đành nói theo bản năng:

- Ủ thì... em gái có gì buồn cứ tâm sự với anh trai mới phải chứ!

Nào ngờ tôi vừa nói như vậy xong thì Trần đã thở hắt ra cười lạnh:

- Anh nói gì? Em nghe không rõ!

Thấy thế thì tôi lại càng hoảng vía hơn vì chả rõ Tiểu Mai có truyền tuyệt kỹ “lạnh lùng sương giá” cho Trần hay không mà lúc này đây tôi đã thấy lạnh gáy, nhưng trót đâm lao phải theo lao, lại một lần nữa tôi để mồm mình nói trước khi trí óc kịp suy nghĩ :

- Thì... em nhỏ tuổi hơn, lại ở chung nhà, nên anh cũng như chị Mai vậy đó, đều xem em là em gái trong nhà mà. Nên... có gì khó nói thì cứ nói ra... ừm... anh biết em còn buồn chuyện của... thằng Sơn. Nhưng mà....!

Và lần này thì tôi không có cơ hội nói hết câu, bé Trần đã cắt lời ngay:

- Anh thì hạnh phúc sung sướng rồi!

- Đâu....!

Định chối lại vì thật lòng tôi không có ý so sánh rằng giữa tôi và Trần ai sướng hơn ai, nhưng khi thấy mắt con bé đã ngân ngấn nước thì tôi chỉ biết há hốc mồm :

- Sao... sao tự dung...?

- Anh chỉ biết đến bản thân anh thôi... ích kỉ ...!

Và Trần chạy xuống khỏi sân thượng, vụt vào phòng mặc cho tôi còn đang ngơ ngáo giữa đêm mà chẳng hiểu mô tê gì sất.

Sáng hôm sau, khi đem chuyện này kể lại với Tiểu Mai thì nàng cũng nhíu mày nhưng lại nói một câu không hề ăn nhập gì đến điều tôi đang thắc mắc:

- Lạ thật... em hỏi nhưng con bé nói không có mà!

- Có gì là có gì? – Tôi lại càng ngạc nhiên tột.

Tiểu Mai thoáng giật mình rồi nhoẻn miệng cười, bỏ cặp vào giỏ xe rồi ngồi ra đằng sau yên xe :

- Hi, không có gì, đến trường thôi anh!

- Rõ là có gì đó! – Tôi tò mò.

- Từ từ rồi anh sẽ biết thôi, giờ chưa phải lúc! - Tiểu Mai nháy mắt nhìn tôi rồi đập nhẹ vào vai.

- Không nhanh là trễ học bây giờ đó!

- Ừm....!

Trên đường đến trường, quả thật là tôi cứ thắc mắc mãi, không phải vì chuyện của Trần tối hôm qua, hay là thái độ lạ lùng của Tiểu Mai sáng nay, mà chính là tôi ngày càng có cảm giác như

Tiểu Mai đang giấu tôi một điều gì đó rất mơ hồ, không rõ ràng. Đến cả mối quan hệ giữa Tiểu Mai và Trân nữa, hình như giữa hai người bọn họ như có một điểm chung nào đó mà tôi khó có thể nào biết đích xác được.

Mãi suy nghĩ những điều đó mà tôi giật thót tim khi thằng Khang mập đập vai tôi vào giờ ra chơi:

- Ê, chiều nay tới lượt mày trực phòng hành chính đó!
- Nhanh vậy? – Tôi sững sốt.
- Nhanh gì nữa, xoay vòng lại đến mày rồi! – Nó nhún vai đáp.
- Ừm, tao trực với ai? – Tôi hỏi thừa thãi.
- Hề hề, nhỏ Phương, nhưng tao biết mày sẽ trực với ai cơ mà! - Thằng mập cười đều.

Và từ ở dãy bàn trên, tôi trông nhỏ Phương cũng đang hấp háy mắt cầu tài và thì thầm to nhỏ với Tiểu Mai. Thở dài một tiếng, tôi nghĩ thầm trong đầu:

- “Vậy là chiều nay anh lại trực với em rồi, Tiểu Mai! “

Sở dĩ có chuyện này là vì theo như các bạn đã biết thì đời học sinh ai cũng phải trải qua những lần trực trường, và tôi cam đoan các bạn còn thích trực trường hơn là đi học. Bởi cảm giác bạn thì tự do đi lại trong sân trường vắng lặng, từ dãy các phòng học vang lên tiếng các học sinh đang bù đầu học tập thì đó đúng là một cảm giác rất khoan khoái. Công việc trực trường cũng khá là nhàn hạ, đại loại như quét lá trong sân hay dãy hành lang, hoặc phụ ghi tên với bác bảo vệ, hoặc là đi dọc theo các hành lang mà chấm điểm vệ sinh các lớp. Và khối buổi sáng thì trực buổi chiều rồi ngược lại, khối buổi chiều trực trường buổi sáng.

Thế nhưng đó là ở các lớp từ A3 trở đi thì mới phải trực trường, còn hai lớp chọn A1 và A2 ở trường tôi thì sẽ trực phòng hành chính, tức là... ngồi phòng máy lạnh xem tivi cả buổi đến hết giờ rồi về. Thỉnh thoảng thì có đi bung bê sổ sách, hay rót nước cho các thầy cô đến phòng hành chính làm việc, còn không thì thường là bọn tôi tót ra ghế đá ngồi chơi tán dóc cho hết buổi.

Và như đã thành lệ, cứ hề một lần tôi được phân công trực phòng hành chính với ai thì y như rằng đứa đó sẽ lon ton chạy đến mà nhờ Tiểu Mai thay vào vị trí của nó. Dĩ nhiên là Tiểu Mai đồng ý, và tôi cũng đồng ý bởi hai đứa tôi luôn muốn được ở cạnh nhau, và cái đứa thứ ba nhờ cậy thì lại càng vui hơn nữa khi nó không phải đi trực. Bởi thế nên cứ đứa nào nghe đến lượt mình trực phòng hành chính chung với tôi thì lấy làm sung sướng lắm, bởi tụi nó biết tôi sẽ đến nhà Tiểu Mai và rước nàng đi trực cùng, thay vào chỗ của nó.

Chính vì vậy mà chiều hôm nay mới có chuyện Tiểu Mai cầm quyển sổ đánh giá vệ sinh từng lớp mà đi cạnh tôi trên dãy hành lang các lớp học.

- Hầy dà... đang ngồi ghế đá mát mẻ thì giờ lại phải lội bộ mỗi chân! – Tôi vừa đi vừa làu bàu.
- Cần nhàn hoài, thanh niên trai tráng mà đi có một chút đã than thở! - Tiểu Mai cau mày.
- Chứ ngồi bóng mát không sướng hơn sao? Hay là em thích đi bộ à? – Tôi cười đều.

- Có sao đâu, đi bộ tốt cho sức khỏe thôi! – Nàng thản nhiên đáp.

- Vậy em đi một mình nha, anh ra căn-tin ngồi chơi trước!

Dẫu biết là tôi nói đùa nhưng Tiểu Mai vẫn trừng mắt nhìn tôi đầy băng giá :

- Anh giỏi, đi thử em xem!

- Hề hề, giỡn chút mà nàng làm căng quá! – Tôi vội gãi đầu cười cầu hòa.

- Giỡn hoài... ơ... lớp của Trân đây nè! – Đang nhíu mày gắt tôi thì Tiểu Mai chợt thốt lên.

Trước mắt hai đứa lúc này là phòng học của lớp 10A1 khối chiều, đúng vậy, đó là lớp mà bé Trân đang theo học.

- Ủ, con bé ngồi ở đâu nhỉ? – Tôi hỏi nhỏ.

- Bên kia kia! - Tiểu Mai khẽ đưa tay về bên trái.

Tính từ vị trí hai đứa tôi đang đứng ở cửa sổ nhìn vào thì bé Trân ngồi ở dãy bàn bên trái của lớp, vừa nhìn theo hướng chỉ tay của Tiểu Mai là tôi nhận ra ngay, bởi không thể nào lầm được bé Trân xinh xắn với mái tóc cột búi cao thanh tú.

Thế nhưng đập vào mắt chúng tôi không phải là hình ảnh một học sinh đang chăm chỉ học hành, mà là bé Trân đang tựa cằm đưa mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa lớp.

- Trời đất... xem nó kia! – Tôi chung hửng.

Tiểu Mai khẽ kéo tay tôi, nàng còn chưa kịp nói câu gì thì từ trong lớp học đã có tiếng giáo viên gọi giật tên bé Trân:

- Trân, em đọc cho cô đoạn hai của bài nhé!

Trái lại với sự chờ đợi của tôi và Tiểu Mai thì bé Trân vẫn cứ ngó đầu đầu, chả có vẻ gì là vừa nghe thấy giáo viên đang gọi tên mình. Và phải đến khi nhỏ bạn cùng bàn lay mấy lần thì con bé mới giật thót người mà hốt hoảng đứng dậy.

- Thấy chưa, anh nói bé Trân dạo này lạ lắm! – Tôi khẳng định chắc như đinh đóng cột khi hai đứa dắt xe ra về vào cuối giờ.

- Để chút tối em chạy qua nhà anh vậy! - Tiểu Mai thở hắt ra đáp.

- Mà... lúc này, nhìn nó giống em nhỉ! – Tôi bồi hồi nhớ lại quãng thời gian Tiểu Mai cũng từng lơ đãng trong giờ học như vậy, chính là sau đêm mưa đầu tiên tôi từ chối nàng.

- Thì... chị em mà, hi! – Nàng lắc đầu cười gượng gạo.

Chiều hôm đó, đưa Tiểu Mai về nhà xong thì tôi phóng thẳng vào nhà sách khi biết hôm nay truyện Conan có ra tập mới, định bụng mua về tặng Trân để con bé bớt buồn. Với niềm hi vọng rằng tình yêu dành cho truyện tranh của Trân sẽ lấn át đi nỗi buồn trong tim con bé, tôi khấp khểnh nhét cuốn truyện vào túi xách rồi hăm hở chạy về nhà.

Thế nhưng khi tôi về nhà, còn chưa kịp dắt xe vô thì mẹ tôi đã gọi giật :

- Nam, chạy sang nhà y sĩ Thanh mời bác qua đây mau lên, con bé Trân bị sốt cao lắm!

- Dạ... mà sao vậy mẹ? Sao Trân lại sốt? – Tôi hỏi một câu ngớ ngẩn.

- Cái thằng này, sốt thì sốt, nhanh đi! - Mẹ tôi gắt.

- Dạ.... dạ....!

Không dám chần chừ thêm phút giây nào nữa, tôi vội vã phóng xe đi sang con phố bên kia để mời y sĩ Thanh vốn quen biết với nhà tôi để nhờ bác qua khám bệnh giùm bé Trân. Theo như chẩn đoán của bác Thanh thì Trân chỉ đơn thuần là bị sốt, có thể những ngày vừa qua đang ở thời khắc giao mùa nên sức đề kháng yếu là dễ bị nhiễm bệnh.

- Chị cần phải túc trực nhé, vì sốt cao thế này dễ có biến chứng bất ngờ lắm, ngày mai tôi sẽ đến khám lại! – Bác Thanh tháo ống nghe ra rồi dặn dò.

- Dạ... cảm ơn bác! - Mẹ tôi gật đầu lo lắng.

Tối hôm đó, trong lúc mẹ tôi đang nấu cháo dưới bếp thì Tiểu Mai ngồi trong phòng Trân, nàng nhẹ nhàng đặt từng chiếc khăn chườm mát lên trán con bé. Tôi thì không biết làm gì hơn, chỉ đứng đực mặt ra ở đó để phụ việc lật vật, khi thì ra ngoài mua đồ, khi thì chạy lên chạy xuống theo lời mẹ và Tiểu Mai mỗi khi có chuyện nhờ.

Bé Trân nằm đó, gương mặt xinh xắn của con bé giờ lấm tấm mồ hôi và đỏ rực lên, có đôi lúc tôi bắt chước Tiểu Mai đưa tay vào trán con bé thì thấy nóng hâm hấp.

- Haizz... tối nào cũng lên sân thượng thế này thì bảo sao không bệnh! – Tôi thở dài ái ngại.

- Anh xuống dưới thay nước giùm em đi! – Tiểu Mai lắc đầu nói.

Bê chậu nước nhỏ từ tay Tiểu Mai, tôi đưa mắt nhìn bé Trân đang nằm mê man trên giường một lần nữa rồi mới bước ra khỏi phòng. Để rồi ít phút sau, khi tận mắt nhìn Tiểu Mai dìu Trân ngồi dậy, dứt từng thìa cháo vào bờ môi khô của con bé, nhìn gương mặt tiều tụy vì sốt, mệt mỏi vì những cơn nóng lạnh đang hành hạ trong người mà tay con bé vẫn nắm chặt chiếc vòng đá của Sơn đen thì tôi thoáng cay đắng nhận ra một điều. Đó là hình ảnh một bé Trân xinh xắn dễ thương, cười nói hoạt bát và rất đỗi lém lỉnh thông minh hiện giờ đã không còn nữa, và có lẽ sẽ còn rất lâu về sau thì tôi mới có thể được thấy lại bé Trân của ngày ấy, cái ngày mà tôi còn sang nhà con bé dạy học và thường hay giật mình mỗi khi Trân tựa đầu phụng phịu:

- Thầy ơi thầy, lát nữa về anh nhớ mua truyện cho em đấy nha....!

Chương 311

Những ngày sau đó, cứ học xong buổi sáng thì đến trưa tôi lại chở Tiểu Mai về nhà mình với lý do là nàng muốn chăm sóc cho cô em gái của mình được khỏi bệnh, vả lại mẹ tôi cũng không thể ở nhà suốt. Sau khi đến trường xin phép cho bé Trân tạm thời nghỉ học một tuần là mẹ tôi lại bận suốt, vậy nên bà rất vui khi Tiểu Mai đến nhà tôi thường xuyên.

- Ủ, con chăm nhỏ Trân giúp bác nhé! - Mẹ tôi cười tươi.

- Dạ, được mà! - Tiểu Mai gật đầu nhã nhặn.

Vậy là những buổi trưa này đối với tôi có một lợi điểm, đó là luôn được ở cạnh Tiểu Mai, đôi lúc có cảm giác hai đứa tôi ngày càng quấn quýt nhau không rời. Thế nhưng Tiểu Mai lại khác, nàng hạn chế tình tứ với tôi hơn khi ở cạnh Trân, chỉ khi nào về lại nhà nàng rồi thì mới tay nắm tay nói cười như trước.

- Sao phải như vậy? - Tôi thắc mắc bèn hỏi.

- Ngốc, lúc anh bệnh thì có muốn người khác tình tứ như chỗ không người ở trước mặt mình không chứ?! Huống hồ là bé Trân nữa! - Tiểu Mai nhún mày đáp.

- Trân thì sao cơ? - Tôi ngỡ ngàng.

Thoáng bối rối, Tiểu Mai sững người lại một vài giây rồi thở dài:

- Thì... con bé đang buồn chuyện của Sơn, giờ thấy tại mình có đôi có cặp, lại càng buồn hơn chứ sao!

- Ủ ha... anh quên mất! - Tôi thơ ngây gật đầu ngay.

Nhưng những thắc mắc của tôi không dừng lại ở đó, bởi có những lúc khi bé Trân sốt cao thì lại nói lảm bảm một mình, và dĩ nhiên là Tiểu Mai nghe hết, nhưng tôi thì lại chẳng thể nghe gì. Bởi lẽ Tiểu Mai luôn bảo tôi ra ngoài mỗi khi nàng thay đồ cho Trân, mà chẳng hiểu sao Trân thì lại toàn nói mớ những lúc đó.

Và tôi lại tiếp tục làm “người hay hỏi”:

- Bé Trân nói mớ gì vậy em?

- Chuyện con gái, anh tò mò thật! - Tiểu Mai nhăn mặt.

- Ờ hay... bệnh mà cũng là chuyện con gái! - Tôi chưng hửng.

-! - Nàng nhún vai lặng im không đáp.

- Thế hồi anh sốt nằm viện, lúc đó em bảo là anh nói mớ, vậy anh nói những gì thế?

Ngay sau câu hỏi của tôi thì Tiểu Mai chột ửng hồng đôi gò má, nàng quay sang nhìn tôi:

- Thôi... em... quên rồi!

- Quên thế quái nào được, em có trí nhớ siêu phàm, thông minh tuyệt đỉnh thế kia mà! – Tôi cười gian xảo tranh thủ nịnh nàng.

- Quỷ sứ, không phải đến mức vậy đâu! – Nàng phì cười.

Nhận thấy thời cơ đã đến, tôi liền chớp ngay cơ hội:

- Vậy lúc đó anh nói gì, mà sau đó em lại khóc?

- Em... có khóc đâu chứ! - Tiểu Mai lại càng đỏ mặt hơn nữa.

- Ủ thì không khóc, thế anh đã nói gì? – Tôi gạt qua luôn.

Đến đây thì Tiểu Mai vẻ như bó tay trước sự ngoan cố và ham “tìm hiểu” của tôi, nàng thở hắt ra mỉm cười bên lên :

- Lúc bị sốt, anh nói...!

- Nói gì? – Tôi hỏi dồn.

- “Khô bò đâu hết rồi?”

- Hả? Đang bệnh mà nói vậy làm gì?

- Em đâu biết, là anh tự nói đấy chứ!

- Có vậy thôi hở?

- Còn... nữa!

- Tiếp, lẹ coi!

- Anh nói... “Tiểu Mai đem khô bò lại đây đi mà... “, rồi... “rồi anh thương “!

- HẢ??????

Lần này thì tôi giật bắn cả người, vì nếu đúng như lời Tiểu Mai kể lại nguyên văn thì từ hồi lớp 10, ở cái đêm tôi còn nằm viện thì đã dám cả gan tỏ tình với Tiểu Mai một cách gián tiếp, và lại còn... lớn mật xưng “anh” với nàng.

Nhìn Tiểu Mai đang lắc đầu cười, tôi lúng búng chữa thẹn:

- Anh... nói vậy thật à?

-Ừa, đã bệnh rồi lại còn nhớ khô bò! - Rồi bất thần nàng nghiêm mặt lại. – Anh đấy, sốt mà còn ăn khô bò thì mặt đỏ hơn rồi sao?

- Nhưng... là mơ mà, rốt cuộc anh có ăn được đâu, ai đem cho mà ăn?! – Tôi bối rối gãi đầu.

Và Tiểu Mai thẹn thùng đan tay vào nhau, nàng lí nhí nói:

- Nhưng sự thật là... lúc nghe anh nói vậy... chiều hôm sau em lại mang khô bò lên....!

- HẢ??? – Tôi lại sốc tập hai.

- Mà mẹ anh thì cứ ở cạnh bên... nên em đành phải đem về...! – Nàng lại càng nói nhỏ hơn nữa.

Dù chuyện đã qua nhưng tôi vẫn ôm đầu tiếc nuối:

- Trời ạ, cứ đưa ra, anh giấu dưới gối rồi tối moi ra ăn, trời ơi dở quá!

- Thôi đi ông tướng, may mà em không đưa cho anh gói khô bò đó, không thì có khi anh sốt còn cao hơn! - Tiểu Mai thở hắt ra.

- Ôi dào, có người đẹp chăm sóc kể bên thì anh bệnh hoài cũng được! – Tôi lại mồm mép trơn như bôi mỡ một cách đột xuất.

- Hi ! – Nàng tùm tùm đập vai tôi. – Nói gở, bậy bạ không!

Rồi chợt trong đầu tôi lại dậy lên một thắc mắc nữa:

- Mà... lỡ lúc đó anh nói mớ nhầm qua tên Khả Vy, hay là Minh Châu thì sao ta? Chắc em khóc suốt suốt cả ngày, hé hé!

Nào ngờ vừa mới đại mồm hỏi như thế thì Tiểu Mai đã từ một cô nàng dịu dàng thực nữ vụt biến thành một bà la sát chính hiệu, nàng gằn giọng:

- Thì tôi lôi đầu anh ra ngoài cửa sổ, ném luôn xuống đất!

- Hơ... là lầu 5 đó chị hai... tui lúc đó nằm ở lầu 5 đó.....! – Tôi rùng mình.

- Kệ, tôi kéo anh lên lầu thượng rồi thả xuống cho biết thân! – Nàng thản nhiên nói không một chút ngại ngùng.

- Em... đối xử với người bệnh như vậy sao? – Tôi cười nhăn nhó dù đã toát mồ hôi hột.

- Ờ, vậy nên sau này có bệnh thì liệu hồn mà ngậm miệng lại cho đỡ nói nhảm, kéo đang mơ mộng tơ tưởng rồi gọi tên một cô nào đó MÀ KHÔNG PHẢI TÔI, thì anh đừng có hỏi tại sao là đang ở trên giường lại bay luôn xuống đất! - Tiểu Mai cười lạnh, nhẹ nhàng đáp mà tôi nghe như chớp giạt đùng đùng, sét đánh vào tai.

-!!!!

Sau lần đại mồm đại miệng hôm ấy, tôi đã sợ hãi nhận ra một sự thật kinh hoàng rằng đừng bao giờ ngu dốt đem mấy trò thử ghen ra mà chọc Tiểu Mai, bởi lẽ dù tôi biết nàng chỉ nói đùa nãy giờ nhưng biết đâu đùa lại thành thật thì sao chứ?! Nhất là con gái thì dễ như vậy lắm chứ chẳng chơi, dám yêu dám hận mà lì. Mà thân tôi thì còm rỏm còm rỏm, gió thổi cũng bay chứ đừng nói là bị quăng từ trên tầng thượng xuống, đảm bảo thân xác tôi tanh bành té búa luôn là cái chắc.

Nhưng trừ những lúc đe dọa hay nổi giận ra, thì với tôi, Tiểu Mai luôn là một cô người yêu cực kì hoàn hảo và lí tưởng, đẹp không tí vết, hiền không chịu được. Bằng chứng là nàng luôn dịu dàng chăm sóc cho bé Trần dù có lúc ngủ gục luôn bên giường bệnh, có khi tôi phải đánh thức nàng dậy để đưa về nhà.

- Em mệt thì cứ về, thế này sao ngày mai đi học nổi? – Tôi khẽ trách.

- Nhưng... Trăn như vậy mà đi về thì em không yên tâm lắm! - Tiểu Mai dụi mắt, nàng chùng như hầy còn buồn ngủ, nhìn lơ đãng ra hai bên đường.

Quả thật tôi ít khi có dịp được thấy Tiểu Mai trong lúc buồn ngủ, phải nói là rất hiếm là đằng khác, mà đã nhìn một lần rồi thì ngất ngây luôn tới già. Bởi lúc nàng buồn ngủ thì trông dễ thương như mèo con, những lọn tóc mai phủ hờ lên đôi gò má cao kiêu hãnh, hàng mi dài liễu rủ khép lại nhưng cứ cố mở ra, môi hồng nhướn lên vừa buống bình vừa phụng phịu như chỉ muốn về ngay đến nhà là ngủ luôn đến sáng vậy, đã vậy lại còn vòng tay qua người tôi mà tựa đầu vào nũng nịu, nhìn yêu không thể nào tả nổi.

- Anh về đây, nhớ khóa cửa cẩn thận rồi mới ngủ đấy! – Tôi dặn dò, vẫn chưa yên tâm lắm khi Tiểu Mai đang mệt.

- Dạ... anh ngủ ngon! – Nàng uể oải gật đầu rồi đóng cửa lại, chả buồn nghe tôi chúc thêm nữa.

- Hầy dà.....! - Khẽ lắc đầu rồi tôi phốc lên xe đạp về nhà, trên đường về không quên ghé hiệu thuốc mua thêm toa nữa cho bé Trăn theo lời dặn của mẹ.

Về phần bé Trăn thì bệnh tình đã khá hơn hẳn nhờ sự chăm sóc tận tình của mẹ tôi và Tiểu Mai, con bé giờ đã có thể tự ngồi dậy được và ăn uống được. Nhưng điều này cũng không làm tôi cảm thấy yên tâm về Trăn, bởi lẽ con bé cứ sau khi tỉnh dậy là lại nắm chặt chiếc vòng đá như sợ bị ai lấy mất. Ngoại trừ những lúc tắm rửa thì Tiểu Mai buộc con bé phải tháo chiếc vòng ra, còn lại thì Trăn giữ chặt di vật của Sơn đến bên cạnh mình suốt ngày.

Với tôi mà nói thì đây là điều có thể dễ hiểu được, bởi tôi nghĩ Trăn thật sự có tình cảm với Sơn đến nên con bé mới bi lụy đến nỗi phát bệnh. Nghĩ vậy nên tôi không thắc mắc gì thêm nữa, mặc dù thật sự thì Trăn vẫn cố tình tránh mặt tôi. Những khi con bé mê man trên giường bệnh, Tiểu Mai túc trực chăm sóc kể bên, tôi thì chạy tất tả đủ nơi để mua thứ này thứ nọ, phóng ngược lên xuống khắp nhà để phụ giúp mẹ và Tiểu Mai. Thế nhưng khi Trăn tỉnh dậy, nhìn thấy tôi là con bé lại mệt mỏi cố nhìn sang chỗ khác, điển hình như hôm tối vừa rồi chẳng hạn.

- Em uống nước nè, đỡ chưa? – Nói rồi tôi định sờ tay mình lên trán con bé xem đã bớt sốt chưa.

-!!!

Thế nhưng Trăn lại cố đưa người rời ra bàn tay của tôi, khiến cả tôi lẫn Tiểu Mai đều nhất thời bất ngờ sửng sốt:

- Sao... vậy? – Tôi ngơ ngác.

-! – Trăn không nói gì, cố nhắm mắt lại như ý nói rằng em mệt lắm rồi, anh đừng phiền em nữa.

Không biết làm gì hơn, tôi đành gượng cười giả lả rồi gật đầu với Tiểu Mai và bước ra ngoài phòng, trong lòng dậy lên một cảm giác khó tả, một phần thương cảm và một phần giận điên.

Nhưng một chốc sau, khi tôi lại bước vào phòng để bê tô cháo mẹ vừa nấu lên thì từ ngoài cửa, tôi đã thấy Tiểu Mai đang ôm Trăn vào lòng, nàng vỗ về hết mực trong khi bé Trăn thì khóc nức

nở, muốn nói mà cứ tiếng nấc cứ chen tiếng nói làm tôi không tài nào hiểu được là hai người con gái này đang nói những gì.

- Em... hức... em khổ.... hức hu hu... quá... hức.....!
- Ngoan, chị hiểu mà, em ngoan!
- Nhưng... hức.... chị đừng như vậy... hu hu... em...xin chị.....!
- Không sao, sẽ không sao mà, chị hứa!

Chợt thấy tôi đang bê khay cháo đứng đắn mặt ra ở sau lưng, Trân vội rời khỏi Tiểu Mai và ngừng khóc, quay mặt sang chỗ khác mà dụi mắt thút thít. Tiểu Mai nhẹ đặt người Trân xuống giường, nàng đưa mắt buồn yêu thương nhìn Trân rồi mỉm cười:

- Em nằm nghỉ một chút đi, đợi cháo nguội rồi hãy ăn!
- Dạ.....!

Kể từ lúc đó, Tiểu Mai bảo tôi tạm thời bây giờ đừng cố bắt chuyện với Trân để không làm con bé khó xử, dù rằng rất thắc mắc muốn biết hai người vừa nói gì nhưng tôi cũng không tiện hỏi, thế là đành bỏ xuống phòng khách ngồi ngẩn ngơ ôm bụng đầy thắc mắc. Bẵng đi vài tiếng sau, khi thấy trời đã về đêm rồi thì tôi mới lên phòng định bảo Tiểu Mai về thì mới thấy nàng đã ngủ gục bên giường bệnh, cạnh đó là bé Trân đang ngủ an lành.

Nhìn Tiểu Mai chăm sóc cho bé Trân hết như em ruột của nàng mà lòng tôi dậy lên một niềm cảm phục và ngưỡng mộ. Để Tiểu Mai ngủ thêm nửa tiếng nữa thì tôi mới đánh thức nàng dậy và đưa về nhà. Và giờ đây, tôi đang cầm phần thuốc buổi tối của bé Trân trong tay mình mà cứ đứng tần ngần trước giường con bé, mà mẹ tôi thì lại vào nhà ngoại mất từ đời nào rồi, có lẽ do bà thấy Trân đã ngủ nên tạm yên tâm mà rời đi.

Không biết có nên gọi con bé dậy để uống thuốc hay là cứ để cho ngủ, rồi khi nào tỉnh dậy thì nhắc cũng được hay là không, nên thành thử ra tôi cứ lúng túng một hồi rồi tặc lưỡi ngồi xuống luôn cạnh bên, tay với lấy quyển truyện kể bên mà đọc cho giết thời gian.

Nhưng tôi chỉ đọc truyện được một hồi, bởi lẽ khi đang chú ý vào quyển truyện quá hay này thì mắt tôi tự dưng cứ nhú lại mà mở mãi không lên, có vẻ như tôi cũng đã mệt suốt ngày giống như Tiểu Mai, nàng buồn ngủ thì giờ tôi cũng đã đến giới hạn của mình, và gục đầu luôn xuống giường bệnh.

Không biết là tôi đã ngủ quên mất bao lâu, nhưng khi đột nhiên giật mình tỉnh dậy, vội ngồi bật lên thì thấy bé Trân vẫn còn say ngủ. Phần thuốc trên bàn đã biến mất, chứng tỏ trong lúc tôi ngủ gật thì Trân đã thức giấc mà uống thuốc rồi, dù rằng bây giờ con bé đã ngủ lại, đôi mắt nhắm nghiền yếu ớt, dù tay vẫn nắm chặt chiếc vòng bằng đá.

Nhưng điều kì lạ tiếp theo mà ngay sau đó tôi nhận ra chính là trên vai mình có gì đó nặng, định thần nhìn lại thì hóa ra đó là tấm chăn giường của bé Trân. Không khó để biết được rằng vừa nãy khi Trân tỉnh dậy, nhìn tôi đang ngủ gục cạnh bên thì con bé đã dùng chăn của mình để khoác lên người tôi.

- Ngốc này....!

Thoáng phì cười, tôi đắp lại tấm chăn cho bé Trân đang nằm thu người lại vì hơi lạnh, khẽ đặt tay mình lên trán con bé thì thấy nhiệt độ đã giảm hẳn, chúng tỏ rằng Trân đã bớt sốt. Thế nhưng khi tôi còn đang nhận thức được vấn đề về nhiệt độ thì đã thấy tay mình bị Trân nắm lại, và con bé vẫn không nhìn tôi, nằm nghiêng một bên mà nói:

- Anh... đừng tốt với em quá, được không?

- Bé con... tỉnh rồi hả? Sao lại nói vậy? – Tôi khá bất ngờ trước tình huống này, nhất là khi tay mình vẫn còn đang đặt lên trán của Trân, và tay Trân thì lại giữ lấy tay tôi, và... chiếc vòng đá lại cũng đặt lên trên ấy.

-!

- Đây... em sao thế?

Và rồi Trân ngồi dậy, con bé vẫn giữ chặt lấy tay tôi, khẽ vén tóc qua tai rồi nhìn tôi và hỏi bằng một giọng qua hơi thở:

- Nếu em sinh sớm hơn một năm, thì anh có yêu em không?

- Hơ....?

Một câu hỏi quá đỗi bất ngờ được thốt ra giữa một cô bé con xinh xắn đang mệt mỏi vì bệnh, với một đứa con trai đang cứng đờ cả người vì sửng sốt, tay hai đứa vẫn nắm chặt lấy nhau, duy chỉ có một chiếc vòng đá được đặt lên trên đó.

Bé Trân vẫn nhìn thẳng vào mắt tôi, con bé như nín thở chờ đợi một câu trả lời :

-!

-!

- Nếu là vậy, thì anh có yêu em không?

- Anh... nhưng.....!

Bất chợt Trân đặt một ngón tay lên môi tôi ra dấu im lặng khiến tôi trong phút chốc cứ ngỡ như Tiểu Mai đang ngồi trước mặt mình.

- Yêu em như một người anh trai yêu một đứa em gái, có vậy chứ?

- Ừ... ừ... dĩ nhiên là vậy rồi...!

Khẽ mỉm cười, Trân quệt nước mắt đã lăn dài trên gò má mình tự lúc nào :

- Hi, vậy là em vui rồi!

- Ừ.....!

- Vậy anh hai phải cưng em gái nhen, em hay nhõng nhẽo lắm đó!

- Ừ... em muốn gì anh cũng chiều mà... nhưng đừng có khóc...!

- Hi... em... đói bụng... nên khóc... hu...!

- Em... em ngồi đó đi... anh xuống dưới nhà múc cháo lên....!

- Dạ.....!

- Ủ... ngồi đó đi.....!

Rồi tôi bối rối đứng dậy, nhìn Trân vẫn đang cố gạt đi những giọt nước mắt ánh lên dưới ánh đèn, vừa thút thít... và lại vừa cười, một nụ cười đẹp như thiên thần vậy!

Vậy đấy, khi tôi luôn xem Trân là em gái thì con bé lại có một tình cảm khác trái ngược với những gì tôi nghĩ, nhưng khi Trân hỏi tôi câu hỏi của ngày hôm ấy, khi tôi đang định trả lời theo phương diện tình cảm nam nữ với nhau, thì con bé lại tự xác nhận rằng đó chỉ là tình cảm giữa anh trai và em gái.

Ôi... bé con dễ thương, nay đã lớn thật rồi!

Có những lúc trong cuộc sống, khi chứng kiến một ai đó phải mỉm cười với nỗi đau, với những giọt nước mắt đang lăn dài thì cũng là lúc ta biết giọt lệ ấy, là lệ đổ trong tim.

Chương 312

Sau buổi tối hôm ấy thì thái độ của Trần đối với tôi cũng đã bình thường trở lại, bình thường ở đây tức là... nhí nhắng không chịu được.

- Anh hai, đói rồi! – Trần dụi mắt ngồi dậy.

- Ủm... đợi anh chút! – Tôi đứng lên định rời đi thì bị con bé gọi giật lại.

- Quên nữa, chút anh chạy ra hàng truyện xem có bộ gì mới thì mua cho bé ghen! – Con bé nháy mắt tinh nghịch.

- Ủ, rồi, cứ nghỉ ngơi đi! – Tôi gật đầu phì cười.

Nhưng đâu có dừng lại ở đó, bởi vẻ như nhỏ em gái này thích hành hạ ông anh của mình hay sao ấy...

- Anh, nóng quá!

- Trời, thì em tự thổi cho nguội rồi ăn đi chứ!

- Thôi... anh thổi giúp em đi, phải nguội thì người ta mới ăn, không thì... ừ ăn đâu!

- Hơ.....!

- Ừ ăn!

- Ờ hay.....!

Nhìn con bé đang bướng bỉnh quay mặt đi vờ dỗi, hai đôi má phồng lên phụng phịu hệt như con nít, thế là tôi đành... xuống nước mà ngồi thổi phì phò tét cả mồm cho tô cháo nguội bớt.

- Này, xong rồi, ăn đi! – Tôi hơi cau mày, đẩy tô cháo về phía Trần.

Nào ngờ con bé lại giở trò nhõng nhẽo thêm nữa :

- Hứ... thái độ thấy ghét, ừ ăn luôn!

- Á à... được nước làm tới à... dám bật luôn cả anh? – Tôi đã bắt đầu nóng gáy.

- Hu hu... vậy mà nói thương em gái... hu hu.....!

Thế là chả biết Trần khóc thật hay giả, chỉ biết tôi vừa thấy con bé úp mặt vào gối bù lu bù loa cả lên là tôi vội cuống quýt mà cười cầu tài ngay tắp lự :

- Thôi... thôi mà, xin lỗi được chưa?

- Không, ghét rồi... hu hu...!

- Ngoan mà... ăn đi này, anh năn nỉ đó.....!

- Ừ đầu... ừ đầu... không có thành khăn gì hết... ừ ăn...!

Không biết các bạn sẽ như thế nào trong hoàn cảnh này, tôi thì tôi thề là tôi sẽ túm đầu ngay cái đứa đang nhõng nhẽo đó ra mà giật một chỗ vào đầu, lên gối thêm hai phát, rồi tát luôn vào mặt liên hồi, với điều kiện... đứa em đó là một thằng em trai.

Còn đằng này... tôi đã nhận là em gái rồi, thế nên anh trai thấy em gái... nhõng nhẽo là phải dỗ dành chứ không được hù dọa chi hết.

- Rồi mà... bé con ăn đi, chút anh mua truyện cho mà... đi, anh thương!

- Hi....!

Chỉ nghe đến đó là Trần giãn ra, nhoẻn miệng cười toe ngay tức thì, với lấy tô cháo trên bàn:

- Ăn nào, đói rồi... oa...!

Nhìn con bé ăn ngon miệng, vừa ăn vừa vờ thổi phù phù xuyt xoa nóng quá dù cháo đã nguội từ lâu mà tôi dù đang nóng gáy cũng phải lắc đầu phì cười vì cái sự lém lỉnh của Trần. Và mẹ tôi thì lại càng thích hơn nữa, khi mà một bữa bà chợt nhận ra bé Trần gọi tôi bằng...

- Anh hai!

- Gì? – Tôi hỏi.

- Bé khát nước! – Trần thủ thỉ.

- Thì đi xuống tự lấy mà uống, khỏe rồi còn đâu! – Tôi chung hững.

Thật vậy, bé Trần giờ đã bớt bệnh và trông khỏe hẳn lên, mới hôm qua đã có thể tự đi dạo vòng quanh trong nhà.

- Ừ đầu... người ta bệnh mà!

- Ờ hay nhớ.....!

- Đi mờ anh hai... lâu lâu em mới bệnh mà, cho nhõng nhẽo đi...!

Đến đây thì tôi phải thú nhận là chịu thua cái khoản lém lỉnh của Trần mà phì cười lắc đầu :

- Ừ, rồi, ngồi đó đi!

- Hi hi, anh tui dễ thương ghê vậy đó!

Ít phút sau, mẹ tôi tự dung nhìn tôi tủm tỉm :

- Gì vậy mẹ? – Tôi thắc mắc.

- Thì thấy con bé Trần nó gọi mày bằng anh hai, mẹ tưởng như có thêm một đứa con gái út nữa, vui gì đâu! – Mẹ tôi cười ầm ập.

- Uầy... em gái phiền chết được! – Tôi nhăn nhó, dù thật tình là tôi không có cảm thấy như vậy.

- Kệ bây, chứ mẹ thì thấy con bé dễ thương quá chừng! – Bà phớt lờ tôi đi.

Quả thật là... tôi thấy mẹ tôi nói cũng đúng, rằng... Trân dễ thương thật!

Nhưng cũng có những lúc tôi phải hối hận mà rút lại câu nhận định vừa rồi.

- Anh hai!

- Cái chi nữa?!

- Không có chi, gọi chơi chơi vậy thôi à, hi hi!

- Ơ ... này này... đừng có mà.....!

- Thôi...ừ nghe đâu, thể nào cũng mắng người ta, ừ nghe!

-!

Và tôi làm gì mắng được câu nào nữa khi con bé đã lấy gối ôm bịt kín hai tai lại, dù có mắng thì cũng chẳng nghe thấy gì, haizzz! Đấy, như vậy thì có còn dễ thương nữa hay là không?

Cũng có lúc, tôi lưỡng lự trước được tình hình mà rào trước đón sau:

- Đưa truyện cho em đi mừ.... anh!

- Còn ừ nữa hay là không?

- Dạ... hết....!

- Thế uống thuốc đi, rồi đọc truyện!

- Ừ.....!

- Hây dà, hình như cuốn này thằng Tèo con bà hàng xóm ở đầu ngõ kể bên tiệm bánh nhưng toàn bán chổi lông gà vào buổi sáng mà đến buổi chiều chuyển qua bán bánh xèo... chưa đọc, chắc phải cho nó mượn quá!

- Hức... em uống thuốc xong rồi nè!

- Ngoan, đọc đi bé con!

- Ừ đọc nữa!

- Sao nữa?

- Giận, ừ thêm đọc!

Như vậy đấy, tình hình vẫn không khá khẩm gì hơn dù tôi đã trù bị trước.

- Thôi mà, đọc đi, năn nỉ đó!

- Giận anh rồi, hứ!

- Á à... không đọc thì thôi, anh để tạm ở đây vậy!

- Ừ... cứ để đó cũng... chả ma nào thêm đọc!

Nhưng lát sau, tôi vờ nhảy vào phòng đột ngột thì lại bắt gặp con bé đang vừa nằm đọc truyện vừa cười khúc khích.

- Hi hi, ngộ ghê!

- Sao nãy bảo ứ thêm đọc cơ mà?

Giật thót người khi nghe giọng tôi, Trân ngồi bật dậy cười lấp liếm :

- Em... không đọc thì uống truyện anh mua lắm, hi hi!

- Bó tay, gì cũng nói được! – Tôi lắc đầu thở dài ngao ngán, đặt ly nước chanh xuống bàn.

Nhưng bé Trân chỉ nhí nhảnh như vậy với mỗi gia đình tôi và Tiểu Mai, còn khi bạn bè con bé đến thăm thì Trân lại giữ một khoảng cách và hình tượng khác.

- Tui chép bài cho bà rồi nè, mau khỏe lại để còn đi học nha! - Một con nhỏ nói.

- Ủa, cảm ơn bà hen! – Trân gật đầu nhã nhặn.

- Bà nghỉ học tụi con trai nó nháo nhào lên, nhất là thằng Dương, mặt nó sầu thê lương, ha ha!

- Kệ tụi nó, tui chẳng quan tâm!

- Thật á? Tụi con trai mà nghe được thì buồn chết!

- Ủ, vậy thôi chứ sao giờ!

Ấy vậy mà khi đến lượt tụi con trai 10A1 lũ lượt kéo nhau đến thăm thì tình hình lại khác, và tức cười ở chỗ là đám trẻ ranh này cũng lại nhắng nhít vô cùng. Bằng chứng khi tôi bước ra mở cửa mời bọn nó vào nhà thì liền bị cả chục cặp mắt đổ dồn thao láo:

- Anh... đây là nhà Trân mà?

- Ông... có chị gì làm bạn gái rồi mà?

- Hơ...gì kì vậy.....?

Phải mất vài phút để tôi giải thích rằng Trân đã đến ở tạm nhà tôi từ tháng trước vì lí do gia đình, và phải tốn vài giây để tôi té ngửa biết rằng tụi này chưa đến nhà Trân lần nào, thế nên bây giờ cả đám kéo đến nhà tôi theo địa chỉ mà mẹ tôi để lại lúc xin phép thì tụi nó vẫn tưởng nhà tôi là nhà của Trân. Đến khi tôi quay đi xuống nhà dưới lấy nước mà vẫn còn nghe tụi nó bàn tán đủ điều, nhưng toàn là tầm xàm bá láp :

- Tia... tia chớp vàng đây mà?

- Trời hời... bồ ổng đẹp vậy mà còn định hốt luôn em Trân của tao là sao?

- Ai bảo mày, em Trân là của tao nhá!

- Chết mẹ rồi... bắt cá ba bốn tay luôn nè!

- Đệch... tức cha nội này quá mà....!

Rõ là cái đám đến nhà người mà không biết tôn trọng chủ, tôi nửa buồn cười nửa bực mình, ở dưới nhà nói vọng lên:

- Túc thì sao? Đánh nhau hông?

Thế là nghe đến đó, tụi con trai nín re ngay tấp lự, đến khi tôi bước ra mời nước và bảo sẽ lên lầu gọi Trân xuống thì tụi nó dạ thưa lú lo cả lên:

- Dạ...dạ, anh gọi em... ủa dạ bạn Trân xuống đi ạ!

- Dạ, tụi em hâm mộ anh lắm, mà anh lên lầu đi ạ!

- Dạ.. dạ...!

Và khi bé Trân bước xuống rồi thì tụi nó lại càng hót dữ hơn nữa, rõ là đám con trai này khác hẳn với tôi, mồm miệng trơn như bôi mỡ :

- Trùi ui, Trân bệnh nặng không? Trông... mệt mỏi quá! - Một thằng vụng về nói.

- Khỏe chưa Trân ơi, chừng nào đi học?

- Ôi... thương ... í nhầm... cảm thông quá!

Nhưng bé Trân cũng không vừa, mới hồi nãy còn bảo với bọn con gái rằng chẳng quan tâm gì ráo đến tụi con trai, ấy thế mà giờ ngồi trước tụi con trai thì con bé lại khác.

- Bạn nghỉ học tụi con gái nó mừng ghê gớm, bảo là không ai cạnh tranh với tụi nó!

- Ủa, mình đâu có cạnh tranh gì đâu nhỉ?!

- Có mà, bạn xinh nhất lớp, tụi nó ghét ngầm bạn đấy!

- Kệ chứ, họ ghét mình nhưng mấy bạn có vậy hông?

Vừa nói, Trân vừa nháy mắt cười một cái mà nguyên đàn con trai đã đổ rào rào, tụi này vội hót theo tuom tuốp :

- Không, đời nào!

- Đúng rồi, tụi mình... thích bạn còn không hết nữa mà!

- Phải đó, Trân uống trà đi, đây.... Ăn bánh nữa nè!

Thế đấy, trong khi đám con gái đi thăm bệnh thì mang những món thiết thực như sữa đường, sách vở thì đám con trai lớp này lại mang theo nào là bông hoa, rồi lại còn có thằng lúc ra về đứng lại bên lề tặng thiệp tỏ tình mới bực chứ!

- Cái thằng... chơi xấu mậy, Trân đừng đọc thư của nó nghen!

- Ủ, đừng đọc đó!

- Hi, cảm ơn mấy bạn đã tới thăm ha, tuần sau mình đi học lại! – Trân tùm tùm.

- Ủ, tụi mình về đây!

- Về nha Trân, ngủ ngon nha!

- Anh gì đó ơi, tụi tui về đây!

- Về nha, tia chớp vàng, hổ hổ!

Vừa đưa tay dọn dẹp mớ hổ lốn trên bàn, tôi vừa lắc đầu tặc lưỡi :

- Đám bạn em nhí nhớ quá nhỉ!

- Bởi vậy em chả thích ai trong số đó cả, con trai mà không đứng đắn chút nào! – Trân than thở.

- Uầy, nói vậy tụi nó buồn cho đấy! – Tôi nhún vai đáp.

- Còn hơn là cứ mập mờ, để người ta ngộ nhận thì còn khổ hơn! – Con bé vuốt tóc nói.

Lúc này thì thể là tôi trông bé Trân lại trưởng thành gì đâu, ăn nói cứ như người lớn thứ thiệt chứ chả phải là một nhỏ con gái lớp 10 nữa.

Tối hôm đó, khi Tiểu Mai đến thăm thì Trân trở lại là một cô em gái dễ thương và tinh nghịch:

- Anh chị nè! – Trân lò dò hỏi khi ba đưa tôi đang chơi cờ Domino.

- Gì vậy em? – Tiểu Mai vui vẻ đáp.

- Sau này, anh chị có định đặt tên con là gì chưa?

- Ờ.....!

- Trời... nói gì... sớm quá vậy!

- Hi hi, xem hai người đĩa, đờ cả hai luôn!

Quả thật là trước câu hỏi oái ăm như vậy, thì tôi với Tiểu Mai chả còn cách nào khác hơn là cùng đỏ mặt, ngượng chín cả người. Nhưng một lúc sau, khi Tiểu Mai bảo tôi mở máy tính lên và dò hợp âm một bài hát thì tình hình lại đổi khác, Trân trở lại là một cô bé con hay sùng sốt.

- Anh hai đàn kia, hi hi, giờ mới được nghe đó nha! – Trân cười tít mắt khi thấy tôi lò dò ôm cây Lakewood vào phòng.

- Tặng bé con đó, mau khỏi bệnh nghen! - Tiểu Mai mỉm cười.

- Bài này... anh chưa có tập, mới thấy á! – Tôi thì thầm thật nhỏ chỉ để Tiểu Mai nghe thấy.

- Em điền hợp âm rồi mà, anh cứ theo điệu rock-ballad mà hát thôi! – Nàng đáp.

- Ủm... à hén.....! – Tôi vờ húng hắng lấy giọng.

- Hi hi, hát gì đó? – Trân tò mò hỏi.

- Có những đêm anh nằm lòng thao thức..... có những đêm anh cần phải suy nghĩ.....!

Đúng vậy, đối với anh em mãi là cô bé, những nghĩ suy trong đầu còn rất thơ ngây và non nớt, cũng chẳng lo ngày nay hay ngày mai, em sẽ là cô bé con luôn vô lo và tinh nghịch, em nhé!

Bé Trân tròn mắt tựa cảm mẩn mê nghe tôi vừa đệm vừa hát, trong khi Tiểu Mai chốc chốc lại thoáng cười bí ẩn.

- Tình yêu non nớt em dành... nhỏ xinh và rất vô tư, nụ cười em đó khi kể bên anh... chỉ biết khóc khi.....!

Ừ... chờ em mau lớn, trong tình yêu thương và những nghĩ suy sẽ lớn theo em rồi, thì khi đó, anh sẽ nhìn em bằng một ánh mắt khác. Còn bây giờ, đối với anh thì em sẽ mãi là em gái anh mà thôi, cô bé con ạ!

.....

Đêm hôm đó khi đưa Tiểu Mai về nhà, tôi vẫn không khỏi thắc mắc:

- Sao tự dưng lại bảo anh hát bài đó vậy?

- Hi, thì ở nhà cũng nên có văn nghệ âm nhạc cho vui, với lại xem như em kiểm tra bài đột xuất xem anh có tự tập đàn thường xuyên không ấy mà! – Tiểu Mai tủm tỉm.

- Thế... thấy sao? – Tôi hỏi hớp.

- Em dạy mà, phải được như vậy thôi! – Nàng đập vai tôi cười lớn lên.

- Ôi dào... mà bữa trước hai chị em ôm nhau khóc rồi nói vụ gì mà con bé Trân thay đổi nhanh thế nhỉ? – Tôi lại thắc mắc.

- Không có gì đâu, hi! – Tiểu Mai lắc đầu từ chối.

- Ừm... mà thôi, vậy cũng ổn rồi, con bé vui vẻ dễ thương trở lại là tốt rồi! – Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Và Tiểu Mai chợt mỉm cười trong gió, giọng nói nàng nghe thoảng qua tai, theo làn hương bạch mai mà ngấm vào đầu tôi từng câu, từng chữ:

- Anh thấy không, Trân phải là em gái thì mới dễ thương như vậy!

Rồi nàng bước vào nhà và đóng cổng lại, không quên chúc tôi ngủ ngon và dặn sáng mai nhớ qua chở nàng đi học.

Tối hôm đó, trên đường về tôi đã có thể mỉm cười thanh thản vì cô bé con ở nhà nay đã hoàn toàn bình phục, vừa khỏi bệnh vừa có thể xem như đã vượt qua cú sốc sau mất mát về sự ra đi của Sơn đen. Thế nhưng lòng tôi lại chẳng hiểu sao có gì đó cứ như lợn cợn không yên, như có một dấu hỏi về nụ cười mỉm đầy bí ẩn và câu nói vừa nãy của Tiểu Mai.

Buổi khuya, khi đang ngủ thì tôi chợt giật mình tỉnh dậy giữa đêm vì nghe như văng vẳng trong đầu có một ai đó đang nói với mình rằng, vừa nãy Tiểu Mai quá đổi thông minh của tôi đã đi một nước cờ cao tay cực kì hoàn hảo để từng bước, từng bước một hướng tình cảm của bé Trân từ yêu một người con trai trở thành quý mến một người anh trai.

Và tôi cũng toát mồ hôi hột khi nhận ra bây giờ mình đã lơ mơ hiểu câu nói “Keep friend close, keep the enemy closer” của Tiểu Mai là có ý nghĩa như thế nào.

Giữ bạn bè ở cạnh mình, nhưng phải giữ cho kẻ thù càng gần hơn nữa để dễ bề kiểm soát, liệu đây có phải là một bước tính toán thông minh của Tiểu Mai trong việc nhận bé Trân là em gái? Liệu rằng có phải nàng đã biết con bé sẽ thích tôi ngay từ khi tôi sang dạy học, và rồi từ đó đã lờ mờ nhận ra bé Trân là một mối đe dọa sẽ lớn dần theo thời gian, khi chính Tiểu Mai đã từng thừa nhận rằng Trân đáng gờm hơn cả Khả Vy và Minh Châu?

Vậy ngày hôm nay, việc Trân chính thức xem tôi là anh trai thì có phải là kết quả đã được dự đoán từ trước và hoàn toàn khớp với những gì Tiểu Mai đã chuẩn bị? Bài hát “Với anh em vẫn là cô bé” ở trước mặt cả ba người có phải chỉ là một bài hát được chọn lựa ngẫu nhiên?

Vậy thì... đây có phải là cách mà Tiểu Mai yêu kiều của tôi đã dùng để giữ tôi khỏi những ai nàng cho rằng có thể trở thành tình địch? Lạt mềm buộc chặt, vờ là dịu dàng không quan tâm nhưng thực ra đều có sự lo lắng trong đó?

Ít phút sau, tôi toát mồ hôi hột cố dỗ mình vào giấc ngủ, tự trấn an mình rằng đó chỉ là một suy nghĩ viển vông, và Tiểu Mai của tôi không đời nào là như vậy. Nhưng vạn nhất dẫu là có, thì cũng chỉ là muốn tốt cho cả hai, vì bởi trong tình yêu thì phải có một sự ích kỉ nhất định nào đó để giữ cả hai luôn bền chặt.

Ba năm sau, tôi đã có thể khẳng định rằng suy nghĩ ngày đó của mình là nông cạn và ấu trĩ, bởi lẽ... Tiểu Mai của tôi đúng thật quá đổi thánh thiện và hoàn hảo, vì tình cảm chị em nàng dành cho bé Trân là hoàn toàn xuất phát từ chân tâm, không một chút vụ lợi và toan tính ngầm.

Phiu... thật may là ngày đó tôi chả dại dột đem suy nghĩ này nói ra với Tiểu Mai, không thì dễ bị nàng nổi cơn tam bành mà ném tôi từ tầng thượng xuống đất luôn tan xác chứ chẳng chơi, hi hi!

Chương 313

Bước sang tuần sau, bé Trần đã hoàn toàn khỏe hẳn và đã có thể đi học bình thường trở lại, điều này đồng nghĩa với việc cứ đầu giờ trưa và cuối giờ chiều là tôi phải lãnh nhiệm vụ đón đưa em gái đi học, bởi lí do :

- Em nó vừa bệnh dậy, mày chở con bé đi học đi! - Mẹ tôi ra sắc lệnh.
- Hơ... nó khỏe như trâu rồi mà cần gì con chở! - Tôi trở mắt định cự lại.
- Thằng này mày ăn nói thế à? Đi ngay! - Bà tròng mắt nhìn tôi như hăm dọa.
- Dạ.....!

Tôi hết dám cự cãi, phóng vội lên phòng thay ngay quần áo rồi chạy xuống dắt xe ra ngoài, bé Trần đã áo dài tinh khôi, tóc búi đuôi gà mỉm cười xinh xắn đợi sẵn ở cổng.

- Anh hai chở bé đi học hả? - Con bé nháy mắt ranh mãnh.
- Biết rồi còn hỏi! - Tôi đáp, vẫn còn bực dọc.
-! - Trần bỗng dung im lặng không nói gì.
- Sao thế? Lên xe còn kịp giờ học! - Tôi ngạc nhiên hỏi.
- Giận rồi, ứ lên đầu! - Trần bĩu môi.
- Ờ hay.....! - Tôi đàn mặt ra chung hững.
- Ứ đấy, làm gì nhau! - Con bé lại giở chiêu bài “ứ “quen thuộc.
- Thôi, thôi... anh lạy em, lẹ đi trễ học bây giờ! - Tôi thiếu điều quỳ lạy luôn giữa đường.

Phước phần ba đời làm sao mà bữa nay Trần bớt đi độ bướng, thấy tôi xuống nước thì bèn nhoẻn miệng cười nhẩy lên yên sau xe:

- Đi nào, hộ tống bản công chúa đến trường nào!
- Ngồi cho chắc đấy, té lăn ra đất bây giờ! - Tôi càu nhàu.
- Không lo, té không chết đâu mà sợ! - Con bé thè lưỡi.

Phải nói là trên đường đến trường trưa nay tôi vừa sợ vừa ngượng, sợ vì con bé Trần cứ lắc lư liên hồi khiến tôi mấy lần loạng choạng suýt lạc tay lái lủi thẳng vô cột điện toạc đầu. Ngượng vì Trần cứ hát liên hồi ra chiều yêu đời lắm, dọc đường có mấy thằng con trai đi ngang qua đều nhìn quanh rồi phá ra cười sằng sặc, chắc tụi nó đang nghĩ “tia chớp vàng “lùng danh toàn trường của 11A1 lại đang chở theo một đứa em gái có vấn đề về... thần kinh.

Nhưng tôi chỉ lo lắng được một lát, bởi ngay sau khi vừa bước xuống cổng trường là bé Trần đã hít thở một hơi dài:

- Hít...phù.....!
- Làm trò gì đấy? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.
- Giỡn đủ rồi, giờ trở lại là tiểu thư, hi hi! – Trân cười khúc khích, đưa tay vuốt tóc.
- Là sao? – Tôi thắc mắc chả hiểu mô tê gì sất.
- Anh về đi, chiều lại đón em ha! – Con bé hấp háy tay rồi quay đi.

Trời đất quỷ thần ạ, hóa ra con bé bảo “trở lại là tiểu thư” chính là... bắt chước y hệt Tiểu Mai, từ dáng đi cho đến cách xử sự đều rất nhu mì và thực nữ. Tôi tần ngần ngay cổng nhìn theo, thấy rõ ràng Trân lúc này đang ôm cặp ra dáng thiếu nữ dịu hiền, trong khi mới vừa nãy hãy còn vung cặp tứ lung tung, thiếu điều muốn ném luôn xuống đường.

- Trân đi học lại rồi hả? – Vài thằng con trai đơn đả chạy ra.
- Ủa, hi...! – Trân vờ mỉm cười nhẹ nhàng.
- Để mình xách cặp giùm cho!
- Hi, cảm ơn, nhưng Trân tự vào được rồi!
- Cứ để mình, mới bệnh dậy phải giữ sức khỏe chứ!
- Vậy phiền bạn rồi, hi hi!

Đấy, cái này gọi là đi với bút mặc áo cà sa, đi với ma thì mặc áo giấy này, tôi đến nước này thì phải gọi là bó tay với con bé Trân, chả biết đâu mà lần với nó nữa.

Và sự vẫn chưa dừng lại ở đó, khi mà tôi đem chuyện này kể với Tiểu Mai thì nàng lại còn cười ủng hộ:

- Ủ, anh chở con bé đi học hết tuần này cũng được!
- Thôi mệt lắm, trưa học về mới ăn cơm xong đã lại phải xách đầu lên trường, rồi lại chiều chở về, anh đâu có rảnh! – Tôi lắc đầu nguây nguậy.
- Ráng đi, em thương mà! – Tiểu Mai vờ ra chiều nũng nịu.
-! – Thế là không còn cách nào khác hơn, tôi đành đau khổ nhận lời.

Ấy vậy mà Tiểu Mai nói một đằng thì lại làm một nẻo, bằng chứng là có một bữa chiều nọ, khi tôi vừa đưa Trân từ trường về thì vội tắm rửa, thay quần áo để phóng sang nhà nàng.

- Trễ hơn 1 tiếng rồi, trời ơi! – Tôi than thở, cố đập nhanh hết tốc lực.

Số là tối hôm nay tôi hẹn Tiểu Mai đi chơi hồi 6 giờ, thế nhưng con bé Trân cứ la cà hết hàng truyện này đến hàng truyện khác để mua cho đủ bộ, thế là hơn 7 giờ tối thì tôi mới đứng trước cổng nhà Tiểu Mai.

- Kính...coong...! – Tôi đưa tay nhấn chuông cửa.

-! - Vẫn không có động tĩnh gì.

Nhớ lời Tiểu Mai, tôi không nhấn chuông thêm nữa, thế nhưng đứng đợi cũng gần 5 phút hơn mà chả có nghe tiếng dép loạt soạt quen thuộc bước ra mở cổng, nên đành cắn răng đưa tay nhấn thêm một hồi chuông nữa.

- Kính... coong....!

Và lúc này thì Tiểu Mai mới bước ra mở cổng thật, trái với sự lo lắng của tôi là nàng sẽ nổi cơn tam bành mà dợt tôi banh xác vì cái tội đi trễ thì nàng chỉ mở hé cổng, nhìn tôi mỉm cười:

- Hi, sao anh qua trễ vậy?

- Ủ, tại bé Trần nó cứ đi hết chỗ này tới chỗ khác để mua cho được cuốn truyện.....! – Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy đi có vui không? – Nàng lại hỏi.

- Ủ... vui... mà sao cơ? – Tôi gãi đầu ngơ ngác vì linh cảm có chuyện chẳng lành.

Đúng vậy, vừa dứt xong câu nói của tôi là Tiểu Mai đã đóng sầm cửa lại:

- Vui sao không đi luôn đi!!!

- Ơ... này.....!

Thế đấy, vừa phải làm vừa lòng cô người yêu kiêu hãnh, mà lại còn phải lo vện toàn với nhỏ em gái búng bình lắm trò, tôi bị quay như quay đế suốt cả tuần mà không có thời gian kịp thở.

Sự vụ chưa dừng lại ở đó khi mà vào sáng hôm sau, khi tôi đang nằm úp mặt trên bàn nhấn nhó ôm lỗ tai vừa bị Tiểu Mai véo cho một trận vì cái tội không học bài môn Sinh thì thằng Luân khùng hót hải chạy vào:

- Chủ nhật tuần này, lớp mình đã bán kết với 12A1!

- HẢ??!!!

- Cái gìiiii??!!!!

Vừa nghe đến 12A1 là nguyên hội bàn tròn đồng loạt đứng dậy mà bật mồm sùng sốt, bởi lẽ cách đây một năm trong trận đấu giao hữu, khi chúng tôi còn là 10A1 và lớp mấy ông anh 12A1 bây giờ hầy còn là 11A1 thì đã bị thảm bại dưới chân mấy ổng.

- Bỏ xừ rồi... lớp đó đá xịn lắm...! – Tuấn rách bắt đầu bi quan.

- Thế là tèo, xem như chúng ta dùng chân ở bán kết! – Khang mập ôm mặt tru tréo.

Nhưng Dũng xoắn đúng là luôn xoắn, nó cự lại ngay:

- Sợ quái gì, đây là cơ hội rửa hận trận thua năm trước chứ sao, “tia chớp vàng” với “luồng sét bạc” đâu hết rồi?

Thằng Dũng vừa hỏi xong là nguyên băng đều quay sang dòm tôi, thế nhưng cái mặt lúc này của

tôi cũng đang chảy dài ra nom đến tội, không phải là vì tôi bị ám ảnh bởi ông anh tiền đạo bên đó, mà là một bên tai tôi đang đau quá chừng.

- Thằng kia... mày làm gì mặt ngu thế kia? – Luân khùng trở mắt.

- Ủ.....! – Tôi ôm mặt rầu rĩ, hất đầu về hướng Tiểu Mai đang ngồi rồi chỉ vào vành tai trái đang đỏ rực như vầng dương giữa trưa của mình.

- Á à..... được lắm! – Dũng xoắn sừng sộ rồi đi ngay sang chỗ Tiểu Mai . – Dám ăn hiếp cầu thủ chủ lực hả?

- Ê...ê, mày làm gì đấy? – Tôi sững sờ la lên khi thấy thằng này làm bộ mặt hầm hố đi đến trước mặt Tiểu Mai.

- Cản nó lại mau, coi chừng nó làm liều! - Thằng Chiến vội phóng theo.

Dũng xoắn ở đây trên vung tay đập bàn cái rầm:

- Trúc Mai!

Bị thằng Dũng gọi bất thành linh ngay trước mặt, Tiểu Mai thoáng giật mình nhưng ngay sau đó, nàng đã lạnh lùng hỏi lại:

- Chuyện gì?

Trong khi đám con trai tụi tôi nín thở nhìn Tiểu Mai bằng sương nguyệt lãnh mặt đối mặt với Dũng xoắn nổi tiếng nóng nảy, còn chưa kịp mừng tượng ra thằng Dũng sẽ làm thêm hành động gì quá quắt thì dè đầu gương mặt hầm hố của nó đã vội giãn ra cười cầu tài:

- Hề hề, đâu có gì, mình chỉ muốn hỏi là.....!

- Bạn cứ hỏi! - Tiểu Mai cười lạnh.

- Chẳng là... chủ nhật tuần này tụi mình đá banh với 12A1, chẳng hay bạn có... cho thằng Nam đi đá được không vậy? – Dũng xoắn rút cổ ngay tắp lự, nhục hết chỗ nói.

- Dĩ nhiên là được, mình nào dám nói nói gì! – Nàng thở hắt ra rồi quay đi.

Dũng xoắn như chỉ chờ có thế, nó vội vãi chào vài lượt rồi lui về sau cút thẳng.

- Ôi xòiiii... tưởng gì ghê lắm, hỏ báo cho cố! - Cả đám tụi tôi ngã bổ nhào.

Nhưng vấn đề không nằm ở đây, điểm chính yếu đó là cái xu hướng chết toi mà tôi đã tự khám phá, đó chính là “Khi điều không may xảy ra thì nó sẽ xảy ra”, vừa sáng nay Tiểu Mai còn mới véo tai tôi vì cái tội không học bài Sinh thì giờ đây, cô giáo đã ra huyết lệnh kiểm tra đột xuất trắc nghiệm môn Sinh.

- Bỏ xừ rồi, đã học chữ nào đâu! – Luân khùng cũng toát mồ hôi hột.

Và y như rằng khi tôi cảm thấy lạnh gáy là vừa ngó mắt lên đã thấy Tiểu Mai ở bàn trên cũng đang trừng mắt nhìn tôi, ý như bảo rằng thấy chưa, không chịu học bài, bây giờ tôi xem anh làm thế nào đây?

Dĩ nhiên là tôi còn biết làm cái quái gì nữa bây giờ ngoài chờ chết ra, khi cô giáo phát tờ đề trắc nghiệm 10 câu xuống thì tôi đã biết ngày tàn của thế giới sắp tới mất rồi. Nhưng theo như trong kinh Cựu ước thì khi tận thế mà đến thì trần gian sẽ xuất hiện một Đấng toàn năng, một Đấng Cứu Thế sẽ giáng trần để cứu nhân độ thế.

Và Khang mập chính là người ấy, bởi lẽ trong khi tôi với thằng Luân đang ngồi cắn bút chờ chết thì bỗng dung hai thằng tôi thấy Khang mập ngồi đánh cái roạt xong luôn cả 10 vòng tròn chỉ trong vòng vài giây.

- Bày tao với mập....! – Tôi thì thảo.

- Tao nữa... tao với mày giống đề nè! – Luân khùng cũng chồm sang thủ thí.

Khang mập ghé mắt nhìn đề của hai thằng tôi một lát thì phán luôn liền không ngần ngại:

- Câu này A... câu này C... câu này A... B... D... D....C....A.....!

Trời hời, đúng là buồn ngủ mà gặp chiếu manh, phải nói sao mà hôm nay tôi trông thằng mập này lại thông thái đột xuất đến thế. Trong mắt tôi và Luân khùng lúc này, thằng mập hết như một vị Đấng Cứu Thế chính hiệu vậy.

Khi hai thằng tôi làm bài được thì dĩ nhiên là Dũng xoắn ở phía dãy Luân khùng cũng làm được, và thằng Chiến ở dãy tôi cũng xong bết nhè.

- Cảm ơn nha chú, bữa nay mày là Đấng Cứu Thế của tụi tao rồi đó! – Tôi nói nhỏ thật nhỏ để Khang mập nghe thấy nhưng lòng tràn đầy biết ơn.

- Ủ....! - Thằng mập không tỏ vẻ gì vui cho lắm mà chỉ ậm ừ cho qua.

Đưa mắt nhìn lên thì tôi bất gặp Tiểu Mai cũng đang nhìn xuống, thế là tôi toét miệng cười hớn hở đưa dấu chỉ tay năm-bờ-oăn ý bảo anh làm bài được rồi, em chỉ giải lo hã. Chưa hết, tôi lại còn dứ dứ tay mình vào vành tai ý bảo là lúc sáng em véo anh, tí ra về anh trả đủ cả vốn lẫn lời khiến cho Tiểu Mai cứ tròn mắt ngạc nhiên vì không ngờ tôi lại có thể hoàn thành bài kiểm tra đột xuất này trong khi chả có chữ nào vào đầu.

- Hết giờ, thu bài! – Cô giáo khế đập cây thước xuống bàn.

Luân khùng đứng bật dậy, đường hoàng tự tin đi đến từng bàn để thu bài kiểm tra, đôi lúc nó còn nhếch môi cười khẩy khi thấy đứa nào than thở làm bài không được. Cũng phải thôi, cả tôi, Dũng xoắn với thằng Chiến lúc này cũng đang cười toe toét chọc quê thằng Tuấn rách với thằng Quý vì tụi nó không làm bài được là gì.

- Ờ, để rồi coi ai cao điểm hơn ai! - Tuấn rách sầm mặt, chắc hẳn nó cũng đang tiếc nuối vì ngồi tuốt ở bàn trên, cách quá xa so với tụi tôi.

- Hê hê, chắc chắn là tao cao hơn mày rồi, có Đấng Cứu Thế phù hộ cơ mà, đúng hông mập, Khang? – Dũng xoắn cười hả hê.

- Ờ.....! - Thằng mập gãi đầu toét miệng theo.

Thế nhưng sang ngày hôm sau, khi điểm kiểm tra được phát ra thì cả Đấng Cứu Thế, Luân khùng, tôi và tụi Dũng xoắn không thằng nào cao hơn điểm năm.

- Cái đêch.....! – Tôi trở mắt sừng sốt nhìn bài kiểm tra thấp tè của mình.
- Cô oi... có chấm nhầm không ạ? – Dũng xoắn mạnh đống.
- Nhầm sao được mà nhầm, em học hành không kĩ thì trách ai! – Cô giáo lắc đầu.
- Sao thằng mập.....! – Luân khùng cũng méo xẹo cả mặt.

Mặc dù giận điên người nhưng đang trong lớp nên tụi tôi không dám mạnh động mà đê thằng mập ra nện cho một trận. Trưa hôm đó, hội bàn tròn tụi tôi lũ lượt kéo đến nhà Khang mập, bốn thằng tôi, Luân khùng, Dũng xoắn và thằng chiến mặt mũi thằng nào thằng nấy hầm hờ như giang hồ đi đòi nợ thuê, đi đằng sau là Tuấn rách với thằng Quý đang ôm bụng cười hể hả, vừa đi vừa khích逗.

- Tổ bà nó, đã làm bậy còn kéo cả lũ chết chung! – Dũng xoắn lăm bằm.
- Đêch... thấy nó làm như đúng rồi nên mới tưởng thế, biết vậy.....! – Luân khùng gằn giọng.
- Biết vậy thì đã giàu, con trai ạ, ha ha, này thì Đấng Cứu Thế! - Tuấn rách cười lộn ruột, nước mắt nước mũi văng tùm lum.

Riêng tôi thì hầm hờ không nói gì bởi lại vừa bị Tiểu Mai véo thêm một phát nữa vào hông đau điếng người, vừa đau vừa thẹn, thể lần này phải đập thằng mập ra bã mới hả giận.

Ấy thế nhưng khi đám bàn tròn vừa đến trước nhà Khang mập thì mới nhận được hung tin, Đấng Cứu Thế bị trượt cầu thang té trật tay. Lí do là vì nó ham ăn vừa bê tô cơm vừa phóng lên phòng, chẳng biết chân cẳng thế nào mà lại móc vào nhau té luôn ngay trên các bậc thang, tô cơm cá thịt rau cải từa lưạ thì ụp vào mặt nó, và tay nó thì do chống xuống theo phản xạ nên bị trật khớp.

Tình hình diễn ra hết sức bi hài khi mà cả đám bọn tôi đều lăn ra cười sằng sặc, thế nhưng ngay khi biết trận bán kết với đối thủ cũ 12A1 sừng sỏ chỉ còn chưa đầy vài ngày nữa sẽ diễn ra thì tụi tôi bắt đầu lo lắng. Một ngày sau khi đã hội ý, thằng Xung được chỉ định làm thủ môn tạm thời thay cho Khang mập đang dưỡng thương.

- Tao... tao đã chụp gôn bao giờ đâu! - Thằng Xung ngơ ngác.
- Kệ mày, chụp gôn để ẹc có gì mà sợ! – Luân đội trưởng găm mặt.

Trước bản mặt du côn của thằng lớp phó học tập như đang muốn ăn tươi nuốt sống mình thì thằng Xung không còn cách nào khác hơn là đành chấp nhận sẽ làm thủ thành dùm cho Đấng Cứu Thế đang bị trật tay.

Và đó là quyết định sai lầm của hội bàn tròn khi đưa một thằng không biết đá bóng chút nào và phản xạ chậm như rùa đi giữ vị trí thủ môn, nhất là lại trong một trận bán kết cực kì quan trọng và đối thủ lại là 12A1 sừng sỏ.

Chương 314

Vậy là tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi trước khi trận bán kết chủ nhật diễn ra, tụi tôi thay phiên nhau dợt cho thằng Xung tập phản xạ chụp bóng. Thế nhưng càng tập thì thằng Xung càng cố chứng tỏ nó là một thằng tay chân vụng về còn thua xa cả Khang mập phì nộn.

- Trời ơi, banh bên trái mà mày bay qua bên phải làm gì hả Xung?!! - Tuấn rách mặt mũi đỏ gay hét lên.

- Bố đâu biết, ai bảo mày cong chân qua phải! – Thằng Xung cự lại.

- Mày không biết động tác giả là gì à? – Dũng xoắn nhảy vào hóng hớt.

- Không, rồi sao? - Thằng Xung quắc mắt.

Cứ như thế, hết tập đá bóng với nhau thì Luân hùng với Tuấn rách thay phiên nhau dợt phản xạ cho thằng Xung. Về phần tôi thì chiều nào cũng chạy sang nhà Tiểu Mai để tranh thủ luyện cú sút “Lá vàng rơi” thần thánh. Thế nhưng thần thánh lại không hiển linh chút nào, bởi cú sút hơn chục quả thì tôi mới có ba quả vào được khung thành, và có một quả tạm gọi là “Lá vàng rụng” chứ chả được gọi là lá rơi, vì bóng bay cứ lệt đệt như bị xì hơi đến nỗi thủ môn nhắm mắt cũng có thể bắt được.

- Anh đừng nản, cố lên! - Tiểu Mai túc trực bên cạnh động viên.

- Không có, nhưng em bữa giờ sao thế? – Tôi gất lên.

-! – Nàng lặng im không nói.

Sở dĩ tôi hỏi như vậy là vì chả hiểu tại sao mấy hôm giờ, cứ sáng sớm tôi qua chỗ Tiểu Mai đi học là nàng lại bước ra với bộ dạng mệt mỏi như thiếu ngủ cả đêm, ấy vậy mà tôi hỏi lí do thì nàng cứ khẳng khẳng không nói. Cuối cùng hai đứa mới có một quyết định :

- Anh... đã xong trận bóng chủ nhật này đi, em sợ anh bị ảnh hưởng! - Tiểu Mai cắn môi ái ngại nói nhỏ.

-!

Thế là tôi không còn cách nào khác, đành đồng ý mà lòng vẫn còn lo lắng không nguôi, bởi lẽ thà Tiểu Mai nói toạc ra cho xong để hai đứa còn biết đường tính, chứ cứ úp úp mở mở thế này thì tôi lại càng lo hơn nữa.

Chiều chủ nhật định mệnh đã đến, chỉ mới hơn 2 giờ 30 chiều mà khán đài đã chật ních những người là người, hầu hết các học sinh toàn trường đều tụ tập về đây để xem trận cầu kinh điển giữa hai đối thủ truyền kiếp là 11A1 và 12A1. Khá trùng hợp là cả hai lớp này đều là đầu tàu mũi nhọn của hai khối 11 và 12, thế nên các học sinh hai khối này lại chuyển sang kinh nhau chứ chả còn gọi là đơn thuần yêu thích một đội bóng nào nữa.

- Các chú sẽ sớm bị đè bẹp thôi, cứ chờ xem! - Máy ông bên khối 12 hét to.

Bọn hậu bối bên khối 11 cũng không vừa, đáp trả ngay:

- Còn lâu, có mấy ông bị lật bàn thì có!
- Ờ được, để rồi xem tí ai khóc hận nhá, hé hé!

Tụi con gái cũng hóng hót vào ôm tụi cả lên:

- Mấy đứa mới 11 thôi mà, chơi gì lại khối 12 chứ!
- Xí, xem lại mấy chị đi, già rồi còn ham!

Thế là chuyện gì không đừng lại đem chuyện tuổi tác ra mà chạm nhau, nguyên ben con gái được nước cứ gọi là cãi nhau um sùm như cái chợ trời. Cứ thế khẩu chiến giữa khán giả hai khối 11 và 12 xảy ra gay gắt đến nỗi tụi khối 10 ngồi giữa chỉ biết im thin thít mà chịu đựng bởi trâu bò đánh nhau thì ruồi muỗi chết đứt.

- Ờ đợi đó, đảm bảo 11 thua 10 bàn không gỡ!
- Thôi hông dám đâu, tí mấy người xem “Tia chớp vàng “trở tài nè!
- Bên đây cũng có “Lữ Bố huyền thoại “nhé, đừng có mà làm tàng.

Vâng, cuối cùng thì tên tôi cũng đã được xướng lên, khi mà tôi đang hoa chân múa tay khởi động trong sân thì các khán giả khối 11 đều đồng loạt hô to :

- Tia chớp vàng, cố lên bạn ơi!
- Cố lên số 10, quất bẹp bên 12 đi!!!!

Nhưng tôi chỉ khoái mấy em gái xinh tươi lớp 10 do bé Trân đầu têu cổ vũ :

- Cố lên anh Nam, cố lên!

Khỏi phải nói cái mặt tôi tươi hơn hớn đến cỡ nào, đến nỗi Tuấn rách cũng dâm nhột hét lên:

- Tui cũng là “Luồng sét bạc “nè, đây nè!

Thế nhưng hôm nay, hầu hết một nửa sự chú ý còn lại của khán giả đều đổ dồn vào nhân vật được mệnh danh là “Lữ Bố huyền thoại “này. Đó chính là ông anh tiền đạo nhỏ con bên lớp 12A1 mà tôi đã từng chạm trán quyết liệt hồi năm trước, ông này tên thật là Văn Bố, nước da lại cứ phơn nắng một tí là đỏ lên. Thế là bọn bạn trong lớp đặt chết luôn biệt danh “Lữ Bố “, chính bởi vì anh này đá banh giỏi, chạy nhanh mà nước da lại có màu đỏ ngăm giống Xích Thố, lại mang tên Văn Bố thế nên tổng hợp lại từ câu “Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố “, ổng đã được phong thành một nhân vật huyền thoại tam quốc là chiến thần Lữ Bố.

Cũng trùng hợp làm sao khi mà ông này cũng mặc áo số 10, vậy là không cần nói thì ai cũng biết chốc nữa sẽ có một cuộc chạm trán nảy lửa giữa “Minato – Tia chớp vàng làng Lá “là tôi với “Lữ Bố- Chiến thần cự phách nhất thiên hạ “là ổng.

- 11A1 tất thắng, đè bẹp 12A1!
- Còn lâu, 12A1 giã nát 11A1, châu chấu mà đòi đá xe!

- Ờ, xe lật ngay ấy mà!

- Đầu sao, xe lật cũng đề châu chấu chết luôn hà!

Tiếng khán giả cổ vũ sôi động cả một vùng trời trong xanh của buổi chiều hôm ấy, buổi chiều không mây với gió mát dịu nhẹ, buổi chiều của trận bán kết quyết liệt giữa 11A1 và 12A1.

- Có nắng không? – Như lệ thường, tôi lại tranh thủ chạy về phía Tiểu Mai đang ngồi.

- Không, anh vào sân đi! – Nàng lắc đầu thì thầm.

- Chút anh đá xong, em phải nói là em đang có chuyện gì đấy! – Tôi cũng ghé tai nàng nói nhỏ.

- Ừa, chúc anh may mắn ha! – Nàng hấp háy mắt.

Ngồi sau lưng Tiểu Mai là bé Trân và dàn bạn gái xinh tươi của con bé :

- Anh hai cố lên nha, phải thắng đó! – Trân hét lên.

- Ừ... hi hi! – Tôi gật đầu phì cười.

Nhưng chưa kịp nhào ra sân thì đã bị Khang mập níu lại, một tay của nó bị băng bó trắng xóa :

- Thằng Xung bắt gọn ổn không mà?

- Tạm... mà lo mà dưỡng thương đi, còn vào chụp chung kết! – Tôi nhún vai đáp.

- Quá dữ, lo đến chung kết luôn! - Thằng mập trố mắt.

- Chứ sao, à mà bố chưa xử mà cái tội nguy hiểm đấy Đấng Cứu Thế!

Nói rồi tôi vội chạy ra giữa sân để hội ý với đồng đội, không quên kéo đầu thằng Chiến chạy theo khi nó đang ton hót với Khả Vy ở bên cạnh.

- Anh em, trận này tất thắng, cố đá hết sức mình nha! – Luân đội trưởng khoác vai cả bọn chụm đầu vào nhau.

- Chuẩn không cần chỉnh, phải rửa mối hận một năm trước! – Dũng xoắn nghiêng răng ken két.

- Thằng điên, trước giờ thi đấu đừng có nhắc trận thua hồi đó, xui xẻo! - Tuấn rách sầm mặt.

- Ok, vẫn theo đội hình cũ, thằng Nam cứ gây náo loạn hàng thủ bên đó, thằng Tuấn với thằng Quý tranh thủ cơ hội mà phối hợp với nó, tao chỉ huy dàn thủ, sẽ dâng lên phản công khi có thời điểm! – Luân khùng nhắc lại.

- Duyệt, quyết định vậy đi!

- Chuẩn, cứ thế mà làm!

Đội trưởng hai đội bước vào vạch vôi giữa sân và bắt tay hữu nghị trong tiếng hò hét vang dội từ bốn phía khán đài, sau đó tung đồng xu để quyết định quyền phát bóng trước.

Vâng, ở hiệp một này thì 11A1 chúng tôi sẽ ở bên trái màn ảnh nhỏ của các bạn và được quyền

giao bóng trước, đội hình 12A1 đã hơi lùi về như để phòng thủ trước một đợt tấn công mở màn cho trận đấu. Dự đoán hôm nay sẽ là một trận cầu gay cấn, các bạn nên chú ý đón xem và đừng bỏ lỡ, đặc biệt chiều nay chúng tôi còn có sự góp mặt của tiền vệ tổ chức trứ danh “Tia chớp vàng” mặc áo số 10 của AC Milan bên 11A1, và tiền đạo sừng sỏ “Lữ Bố huyền thoại” của 12A1 cũng mặc áo số 10 của đội bóng Quỷ Đỏ MU. Và... vàng, tiếng còi của trọng tài đã được cất lên, bóng lăn rồi các bạn ạ!

- Hoét!

Hiệp một bắt đầu, Luân hùng tạt bóng sang cánh trái cho Dũng xoắn, thằng này vừa nhận bóng là thực hiện ngay một đường chuyền dài vượt tuyến bay thẳng lên trên phần sân của đội bạn. Thế nhưng Tuấn rách chọn điểm bóng rơi sai vị trí nên đã để quyền kiểm soát bóng thuộc về hậu vệ 12A1, đội này nhanh chóng dâng lên thực hiện phản công.

- Lùi về Quý ơi! – Luân đội trưởng hét lên.

Chiến thuật hôm nay của lớp tôi có thay đổi chút ít, chính là sau trận tứ kết chiến thắng vang dội vừa rồi thì tôi - Tia chớp vàng đã bị hậu vệ đội bạn kèm sát rết, Tuấn rách có phần lơ lửng hơn nhưng nó là tiền đạo cắm. Vậy nên thằng Quý dù là tiền đạo nhưng sẽ kiêm luôn vị trí chạy trung lộ để thỉnh thoảng lùi về hỗ trợ phòng thủ.

Hậu vệ số 8 đội bạn tạt bóng sang cánh phải cho đồng đội tiền vệ, anh này mau chóng thực hiện một pha đảo người ảo diệu thoát khỏi sự truy cản của thằng Quý rồi chuyển sang cho Lữ Bố huyền thoại. Ông anh tiền đạo này vừa nhận bóng là cả khán đài như dậy sóng, và anh Bố nhanh chóng thể hiện được sự nguy hiểm của mình khi thực hiện ngay một cú sút xa cực mạnh ở ngoài khu vực cấm địa.

- Uỳnh....! – Bóng chạm xà ngang khung thành rồi bật ra trong sự sững sờ của tụi tôi và tiếng la ó tiếc nuối của khán giả.

Sau pha bóng hú vía vừa rồi, Luân hùng vội vã chạy gần khung thành để lấp chỗ trống khi vừa nãy thằng Xung chỉ biết bất lực đứng nhìn.

- Dũng... qua phải!

Dũng xoắn nghe thấy vội vã chạy sang mà chả hiểu dụng ý của thằng Luân, thế nhưng ngay sau đó nó đã biết rằng một ông tiền đạo khác của 12A1 đang chạy băng xuống.

- Soạt...! – Ông anh này lại đảo người thoát khỏi Dũng xoắn và lấy bóng đang lăn trong sân.

Nhận được đường chuyền từ bạn mình, Lữ Bố ngay lập tức chứng tỏ mình là một mũi nhọn tấn công khi không do dự gì mà lại sút thêm một cú nữa.

- Ầm.....! – Bóng dội trúng lưng Luân hùng vừa nhảy lên nghe mạnh thật lực.

Thằng Luân nhăn nhó vì đau hét lên:

- Cướp bóng... lại.....!

Chiến hậu vệ vội vã nhào đến và quáng quàng sút bừa lên giữa sân, kết thúc luôn đợt tấn công mở màn đầy nguy hiểm của 12A1. Từ phía khán đài hò reo um sùm vì pha sút bóng đẹp mắt

vừa rồi, đồng thời căng mắt dõi theo lượt phản công 11A1 lúc này.

- Tia chớp vàng kia.....!

- Có bóng rồi... sút đi!

- “Sút cái đầu mày chứ sút! “– Tôi vừa nhận bóng trong chân vừa lăm bằm rửa thầm trong bụng, rồi mau lẹ thực hiện pha xử kim zic-zac sở trường, xoay người thoát khỏi sự kèm cặp của một lúc hai hậu vệ đội bạn.

- Chặn nó lại... kèm kiểu gì vậy! - Đội trưởng 12A1 hét lên.

Thế nhưng kèm gì nổi tôi mà kèm, bởi tôi nhanh chứ chớp cơ mà, vừa có bóng là đã thể hiện ngay kĩ thuật thần sầu của mình, liên tiếp cho rơi lại sau lưng mình thêm hai đợt truy cản nữa và bị ép chạy về phía góc sân cánh phải.

- Sút đi... sút đi.....!

Tôi không sút, mà ngã người thật lực chuyển mạnh sang cánh trái nơi Tuấn rách đang băng xuống thật nhanh, vẫn tuân thủ đúng chiến thuật tôi thu hút sự chú ý và thằng Tuấn giữ vai trò dứt điểm cuối cùng.

- Hay lắm! - Tuấn rách nhận bóng trong chân rồi nhanh chóng xâm nhập vùng cấm địa, mặt đối mặt với thủ môn.

- Soạt... huych.....!

Trước mắt tôi là Tuấn rách bị té chổng vó lăn đùng luôn ra đất vì bị tiền đạo đội bạn chuôi bóng cản phá đúng luật, và tên kì đà cản mũi không ai khác hơn chính là Lữ Bố vừa cười Xích Thổ chạy thật nhanh về phía sân nhà.

- Ahhhh....! - Tuấn rách tức tối ôm mặt.

Một cơ hội ăn chắc mười mươi trong tay của bọn tôi lại bị cản phá bởi một tiền đạo tuyến trên đã kết thúc bằng âm thanh tiếc nuối của khán giả trên sân.

Vâng, chỉ vừa mới trải qua mười phút đầu tiên của hiệp một mà cả hai đội đều đã có những tình huống gây sóng gió trên phần sân của đối phương. Chúng tôi nhận thấy rằng đây sẽ là trận đấu hứa hẹn nhiều điều hấp dẫn hơn nữa khi mà... Cũng cần phải nhắc lại về tình huống cản phá bất ngờ của Lữ Bố vừa rồi, trong khi giữ vai trò tiền đạo tuyến trên thì anh lại trở về tham gia phòng thủ với tốc độ cực nhanh. Chắc có lẽ tuy là con người nhưng anh đã mang trong mình dòng máu của Xích Thổ huyền thoại nên đôi chân mới nhanh và khỏe đến vậy, bằng chứng là anh có bóng trong chân là sút phát dính luôn. Nhưng liệu Lữ Bố có vượt qua được Tia Chớp Vàng của 11A1 lẫy lừng với kĩ thuật cá nhân điêu luyện....

À... vâng, vừa nhắc người đã thấy người, trung phong số 10 của 11A1 đang có bóng trong chân và lao xuống với tốc độ cực nhanh. Anh chính là Tia chớp vàng của làng Lá, chắc hẳn các bạn nào ở đây đọc Naruto đều biết rằng nhân vật mang biệt danh này có một....á, Tia Chớp Vàng không sút mà lại chuyển khi đối diện với thủ môn, tại sao lại như vậy? Phải chăng là cầu thủ này có một điểm yếu nào đó mà....

- “Tổ bà thằng bình luận viên tào lao bí đao! “– Tôi vừa chạy vừa làu bàu trong bụng khi vừa rồi rõ ràng là đối diện với thủ môn, tôi sút chứ chả phải là chuyền, ấy thế mà từ sút lại thành chuyền khi thay vì để bóng bay thẳng thì tôi lại cho nó bay méo xẹo ngoài ý muốn, kết quả là thằng Quý nhận được bóng.

- Sút.....! - Thằng Quý ranh mãnh thét lên, cong chân chuẩn bị sút bóng.

Ấy vậy mà khi tất cả mọi người đều rùn xuống chuẩn bị đón cú sút của thằng Quý thì nó lại thực hiện một động tác giả và rút một đường chuyền bổng vào trước khung thành đội bạn.

Thằng Tuấn vội nhảy lên và đánh đầu thật mạnh vào bóng :

- Uỳnh.....! – Bóng dội khung thành rồi bật ra, nảy từng chap về phía tôi đang đứng.

Vâng thưa các bạn, Tia chớp vàng lại có bóng, theo đánh giá của giới chuyên môn thì đây quả là cơ hội ngon ăn ngàn năm có một khi hầu hết hậu vệ 12A1 đã bị tiền đạo Quý thu hút về cánh phải, và sau hỗn chiến xảy ra trước khung thành do sự nguy hiểm của tiền đạo cắm tên Tuấn thì bóng đã... ồ ồ.... Trí Nam có bóng, anh đang do dự....!!!

Đúng vậy, tôi đã có bóng trong chân, trước mặt tôi lúc này là một hành lang rộng rãi và tôi biết rằng chỉ cần mình thực hiện một cú sút chính diện thì nhiều khả năng tôi sẽ ghi bàn mở tỉ số. Thế nhưng lỡ cú sút của tôi lại thành một đường chuyền thì sao? Mà lỡ chuyền... vô chân đối phương rồi thì bỏ xừ à?

Như vậy thì... chuyền hay là sút đây? Sút thì có thể ghi bàn, mà chuyền thì hên xui. Ủa quên, tôi mà sút bậy thì cũng biến thành chuyền, vậy tóm lại là.....

Dze dze... chuyền hay là sút đây, các bô lão Diên Hồng hô lớn lên nào, chuyền hay sút, sút hay chuyền? Ố ồ ô.....

Quá đau đầu với cha nội bình luận viên, không nghĩ gì hơn mà tôi cong chân sút thật lực vào bóng.

- Bốp....viu.....!

Vâng... cú sút đầu tiên của Tia Chớp Vàng trong trận đấu ngày hôm nay thưa các bạn xem đài, liệu rằng..... quá cha, tôi có nhìn lầm không thưa các bạn.....!!!!

Công viên, tiệm tạp hóa và người công nhân vệ sinh!

Nhà trọ mình bước ra vài bước là đến công viên. Nhà trọ mình cũng đi một chút là đến một tiệm tạp hóa, và ở cuối con hẻm đối diện là nhà một người công nhân vệ sinh. Bình thường mình chẳng bao giờ nghĩ đến điều này, vì chẳng có... liên quan gì, nhưng sau buổi tối thứ 7 tuần rồi thì lại thấy khác.

Tối đó, mình ghé tiệm tạp hóa mua cái card điện thoại, thấy ông bác chủ quán đang bán đèn cây đủ kích cỡ mà không ngời tay:

- Tự dung có ngày này, đèn cây bán được ghê! - Ông bác cười tươi rói.

Một chốc sau mình lại chạy ngang công viên, thấy cơ sở nào là các thanh thiếu niên nam thanh nữ tú tập trung với vẻ mặt hớn hở nói cười vui vẻ, trên tay ai nấy đều là một đồng đèn cây, bimbim, nước đóng chai, vòng tay phát sáng này nọ các loại.

- Vui bây ha!

- Quả này thì sáng nhất thành phố!

- Ê mua đồ ăn chưa mậy?

Khuya hôm đó, người công nhân vệ sinh về thật muộn, bà lâu bầu:

- Tự dung có ngày này, mệt chết đi được, đến chán với lũ trẻ bây giờ!

o O o

Giờ Trái Đất là một sự kiện Quốc Tế hàng năm do Quỹ quốc tế bảo vệ thiên nhiên khuyến khích các hộ gia đình và các cơ sở kinh doanh tạm thời tắt điện từ 20h30 đến 21h30 vào ngày thứ bảy cuối cùng của tháng 3 hàng năm. Phong trào với mục đích tốt đẹp giảm đi ô nhiễm môi trường và tiết kiệm năng lượng này được hưởng ứng trên toàn thế giới và rất có ý thức.

Không rõ giờ Trái Đất ở các nước Mĩ, Nhật, Canada, Pháp... ra sao, nhưng ở Việt Nam thì đó như là một ngày hội hè của đa số giới trẻ.

Dạo một vòng ra đường, mình thấy Giờ Trái Đất quái gì mà lại còn đông và sáng hơn ngày bình thường gấp mấy lần. Các bạn teen, mần teen tập trung nhau lại hát hò tâm sự, đốt mama nó nển thành hình trái tim, thành vòng tay bè bạn, để rồi cuối cùng sau đó là vui vẻ dắt tay nhau ra về, bỏ lại sau lưng một bãi chiến trường ngổn ngang những rác là rác. Sáp nển, vỏ bimbim, chai nhựa rỗng, bọc nylon được các bạn ấy thi nhau xả ra đường, kết quả là các bác lao công dọn dẹp mệt nhỉ.

Tiết kiệm điện rồi đốt hàng tấn nển, tiêu tốn hàng đồng tiền, thải ra hàng đồng Co2, hàng mớ rác thải.

Tiết kiệm điện nhưng lại tổ chức nguyên show ca nhạc hoành tráng siêu lớn, vậy thì còn ngốn

điện bạo hơn.

Giờ Trái Đất ở nước ngoài họ tắt điện toàn thành, ở Việt Nam chỉ tắt vài tuyến phố, vậy thì thay vì ra trước sân hóng gió, cứ tưởng tượng như đang cúp điện đi, sao cứ phải tập trung nguyên ben rồi đốt nến, xả rác, quay phim làm màu, hô hào hưởng ứng nhưng thực chất là tụ tập chém gió?

Vậy thì rốt cuộc Giờ Trái Đất vừa rồi là đêm hội hè hay là phong trào đủ bản của một bộ phận bạn trẻ thiếu ý thức?

Mục đích thì không sai, nhưng cách hưởng ứng lại sai bét tè lè nè, giờ Trái Đất mang tính biểu tượng và đánh vào ý thức của con người, nhưng so ra thì đối với các bạn trẻ tụ tập xả rác đêm rồi thì chắc là thất bại về ý thức mất rồi!

Và công viên ban đêm sáng hơn ban ngày, bác chủ tạp hóa mua may bán đắt, người công nhân vệ sinh mệt nhọc suốt đêm, đến sáng ra, thành phố lại sạch như li như lau, các bạn trẻ lại mỉm cười thảnh thơi:

- "Ừ, mình đã làm một việc có ích cho Trái Đất đấy chứ, cơ mà tối qua vui vờ lờ, đêm nay làm quả Giờ Trái Đất nữa thì tuyệt! "

p/s: Chút tản mạn về ngày thứ bảy 23/3 vừa rồi, không nhằm mục đích đả kích cả giới trẻ Việt Nam đã hưởng ứng một cách thiết thực giờ Trái Đất bằng cách tắt điện 1 giờ và ở nhà chém gió hàn huyên với gia đình anh chị em, nhưng là chỉ thẳng mặt các bạn tiết-kiệm-điện-mà-lại-đốt-nến-và-xả-rác vào đêm hôm đó!

Chương 315

Không biết nhà trường lần này kiếm đâu ra một ông mãnh học sinh nào làm bình luận viên mà mồm mép trơn như bôi mỡ, đựng chuyện gì cũng có thể lươn lẹo nói được. Sau này khi đã bước chân rời khỏi ngôi trường cấp III Phan Bội Châu thì một trong những điều tiếc nuối của tôi đó là... không có cơ hội sút một quả hù tên bình luận viên bá láp đó chơi, dù rằng khi đó cú sút “Lá vàng rơi” tôi đã hoàn toàn thành thạo.

Nhưng đó là điều tiếc nuối của mãi đến tận hơn một năm sau, còn bây giờ trở lại với trận bán kết giữa lớp tôi và 12A1 thì tôi vẫn phải cam tâm chịu trận, dỏng tai lên mà nghe tiếng micro văng vẳng liên tục bình phẩm về trận bóng nảy lửa này.

- Bóp... viu.....!

- Vâng, cú sút đầu tiên của Tia chớp vàng trong trận đấu của ngày hôm nay, và liệu rằng... quá cha, tôi có nhìn lầm không thưa các bạn.... lưới của lớp 12A1 đã bị rung lên rồiiiii... lượn ơi!

Vừa nhìn thấy màn hình lưới của đội bạn rung lên là tôi đã mừng hết lớn, giơ tay đánh chóc một cái:

- Tao ghi bàn rồi Tuấn ơi! – Tôi la lớn.

Thằng Tuấn rách và thằng Quý cũng vội chạy đến chỗ tôi để ăn mừng, gương mặt cả ba thằng đều hiện lên niềm hân hoan vô bờ bến khi mà sau đợt phản công bão táp vừa rồi thì chúng tôi cũng đã đưa được bóng vào lưới kình địch 12A1.

- Quá dữ Nam ơi, mày biết sút rồi!

- Phải vậy chứ, ủa.... cái gì đây?

Luân khùng vừa trờ tới chưa kịp mừng bàn thắng mở tỉ số thì nó đã đàn mặt ra, tôi còn chưa kịp hỏi nó tại sao thì trọng tài đã thổi còi:

- Trận đấu tiếp tục, chưa có bàn thắng nào cho cả hai đội!

- HẢ? – Cả tôi, Tuấn rách và thằng Quý đều sững sốt.

Thế nhưng chỉ ngay một giây sau đó thì hết thảy cả đám cầu thủ trên sân bọn tôi và tất cả khán giả đều nhận ra điều bất thường, đó là mặc dù lưới của khung thành đã bị tung lên nhưng bên trong lại chẳng có quả bóng nào cả. Mà kinh hoàng hơn là trái bóng tròn lại nằm ở đường biên ngang của sân.

- Ha ha... ha ha ha... ối trời ơi... cái giày của cầu thủ Trí Nam.... Ha ha ha... nó nằm trong lưới chứ không phải trái banh... ha ha, cười tép rún quá....!

Tràng cười của tên bình luận viên chết giấm này cũng đã mở màn cho tràng cười khùng khiếp nhất của hết thảy toàn bộ khán giả có mặt. Phải nói đây là lần đầu tiên tôi được nghe những tràng cười khùng khiếp và to tổ bố đến như vậy, hết như là chương trình Gala cười đang được tổ chức ở một sân vận động với những dàn loa âm thanh được khuếch đại lên gấp chục lần để cho

khán giả cười vào đó.

- Ha ha... trời ơi là trời.....!

- Bó tay... bóng không sút... lại đi đá tung giày....!

- Tao lạy... cái này là Tia chớp vàng đó hả....!

Tôi, Tuấn rách, thằng Quý và Luân khùng đều dần thối ra giờ nguyên cái mặt như bù nhìn giữ ruộng bởi “bàn thắng hụt” vừa rồi. Đúng vậy, đến đây thì chắc các bạn đều biết cú sút vừa rồi của tôi kết quả ra sao rồi đấy. Rõ ràng là vừa nãy tôi đã co chân sút mạnh vào bóng, nhưng chẳng biết thế quái nào mà tôi chỉ lại sượt nhẹ chân qua bóng, để rồi phóng luôn chiếc giày của mình vào lưới thủ môn.

- Vâng thưa quý vị và các bạn, dù rằng vừa mới cười xong đang rất là đau bụng... ha ha, nhưng tôi buộc phải làm tròn cương vị bình luận viên của mình mà mạn phép tường thuật lại cho các bạn tình huống vừa rồi. Vâng, cú sút mà cầu thủ Trí Nam vừa tung ra vừa rồi hóa ra là sút tung giày, chứ bóng thì vẫn còn nằm trên sân, và giày tung lưới nên hầu hết chúng ta ai cũng thoát tưởng 11A1 đã mở tỉ số cho trận đấu. Tình huống này làm tôi gợi nhớ đến một nhân vật trong bộ truyện Jindo, và đến lúc này tôi đã có thể dự đoán rằng “Tia chớp vàng” của chúng ta hình như có vấn đề về sút bóng. Chắc có lẽ từ nay anh ấy sẽ mang biệt danh mới là “Chân sút tung giày” hay chăng? Và... vâng, bóng đã lại được đặt vào vạch vôi giữa sân, trận đấu sắp được tiếp tục sau những phút giây giải lao cực kì thoải mái vừa rồi, một lần nữa tôi xin thay mặt toàn thể mọi người được nghiêng mình cảm ơn “Tia chớp vàng” với cú sút tung giày!

- Ha ha, bình luận tếu quá!

- Thôi đi cha nội, người ta quê kia....!

Tôi đứng đực mặt trên sân, miệng nghiêng rằng rửa thắm tên bình luận viên chết tiệt đã đành đoạn đem nỗi đau của tôi ra mà mổ xẻ trước mặt bàn dân thiên hạ, đã thế lại còn tự tiện đặt biệt danh mới cho tôi. Quả này sau cú sút tung giày vừa nãy thì chắc tôi đến chết nhục vì lưu danh muôn thuở với tình huống gây cười này mất thôi, đúng là lần này trúc Nam Sơn không ghi hết tội, nước Đông Hải không rửa sạch mùi mà!

- Thôi... bình tĩnh, đá tiếp kia! – Luân khùng vỗ vai tôi.

- Ủm... có gì đâu... đêch! – Tôi nhún vai đáp cố ra vẻ tỉnh bơ, nhưng kì thực là trong lòng cay cú lắm, bởi tôi mang nhục thì một mà hận cha nội bình luận đến mười.

Không dám ngược mắt lên khán đài nhìn bất kì khán giả nào kể cả Tiểu Mai lẫn bé Trân, tôi cứ cúi gầm mặt mà chạy đến khung thành đội bạn, nhặt lại giày mình mà mang vô, bên tai vẫn nghe tiếng cười khúc khích xen lẫn xì xầm chỉ trở từ các dãy khán đài.

- Hoét....!

Bóng lại được phát từ vạch vôi giữa sân, và lần này thì trong khi tôi vẫn còn đang quê không biết để đâu cho hết thì hàng tiền đạo nguy hiểm của đội bạn đã tranh thủ cơ hội mà thực hiện những pha bật tường chớp nhoáng.

Luân khùng nhanh chóng bị Lữ Bố qua người rồi chuyển sang cho đồng đội, kế đó Dũng xoắn

bối rối giữa màn vờn bóng giữa hai tiền vệ đối phương để rồi bị bỏ rơi lại đằng sau, bất lực nhìn tiền đạo Lữ Bố dẫn bóng đột phá vào vòng cấm địa.

- Vâng, Lữ Bố đã có bóng, và tôi chắc hẳn là con Xích Thố anh đang cười đã được ăn no tắm mát thế nên bây giờ anh mới chạy nhanh đến vậy, mới đó mà đã đối mặt với... sút....!

- Bốp! – Bóng đập mạnh vào chân thằng Chiến, vừa hay cứu nguy một pha bị ghi bàn mười mười khi thằng Xung thủ môn đã bó tay chịu trời.

Chạm chân hậu vệ 11A1 rồi bóng dội ra, hỗn chiến ngay lập tức diễn ra trước khung thành lớp tôi, và bộ ba Luân khùng- Dũng xoắn và thằng Chiến lúc này đang cực kì chật vật trước đợt tấn công dồn dập như thác lũ của 12A1.

Ở tuyến trên, tôi trông thấy thằng Quý đã co giò chạy về tham gia phòng thủ tự đẳng nào, thế là khi đã yên tâm rằng Tuấn rách vẫn còn cắm tại phần sân đối phương, tôi cũng lảng lảng chạy về sân nhà.

- Chuyển qua đây! - Lữ Bố la lớn khi đồng đội có bóng.

- Bốp ...! - Thế nhưng đường chuyển này mau chóng bị cắt ngang bởi Dũng xoắn.

- Rất gay cấn và kịch tính, những tình huống nguy hiểm liên tiếp diễn ra trước khung thành của đội bóng 11A1, và theo quan sát của tôi thì Lữ Bố đã lại cướp bóng từ trong chân hậu vệ tên Dũng. Vâng, có lẽ anh Bố đã rút cây Phương Thiên Họa Kích ra rồi nên mức độ nguy hiểm của anh lại tăng gấp bội..... và... ồ ồ, có sút không?!!

Ông anh tiền đạo nhỏ con này không sút khi án ngữ trước mắt mình là thằng Quý, cũng là một tiền đạo từ tiền tuyến trở về hỗ trợ phòng thủ.

- Kèm lại, Dũng! – Luân khùng la lớn.

Thế nhưng khi thằng Dũng chạy ngược đến chưa kịp cùng thằng Quý hình thành thế gọng kềm thì Lữ Bố đã chuyển bóng sang cho một tiền đạo khác.

- Sút!

- Bốp.... viu..... âm!

Bóng dội xà ngang khung thành và bật ra giữa khu vực 16m50 trong sự ngỡ ngàng của đội bạn vì cứ tưởng bàn vừa rồi là ăn chắc, nào ngờ thằng Xung chẳng rõ vì mèo mù đớp cá rán hay xuất sắc đột nhiên mà tung người phá bóng không chệ vào đâu được.

- Bóng chạm tay thủ môn 11A1 dội vào khung thành, thật tiếc khi 12A1 đã có thể mở được tỉ số nếu như thủ môn đối phương không có cú bay người cản bóng đẹp như phim chương. Vâng, và bóng vẫn còn nằm trong vòng nguy hiểm khi mà... quá cha, lại là “Tia chớp vàng “, hấp dẫn rồi các bạn ạ!

Trở về từ tuyến trên và thở phào hứ vía khi thấy bóng chạm xà ngang khung thành đội mình, tôi nhanh chóng cướp bóng khi tiền vệ đội bạn còn chưa kịp chạm đến rồi quay người chạy ngược lên trên. Không dám chần chừ thêm một phút giây nào khi thấy bóng đã lại ở trong chân tôi, đội bạn vội vã chạy về sân nhà để tổ chức phòng thủ trở lại.

Thế nhưng có lẽ sau pha sút bóng tung giày bách nhục xuyên tim vừa nãy thì phản ứng tôi có phần chậm đi, bằng chứng là khi biết mọi ánh mắt trên sân đang đổ dồn vào mình lúc này thì tôi đã có hơi lúng túng và nhát chân vì nếu lỡ như...

- Trí Nam có bóng nhưng... à vâng, anh đã chuyển rồi, chắc lại sợ sút tung giày nữa đây mà, tiền đạo Quý đang băng lên rất nhanh và dẫn bóng đột phá đối phương!

Thoáng bực dọc khi những tiếng cười lại rộ lên sau lời bình luận vừa nãy, tôi vừa lăm bắm vừa co giò chạy về đường biên cánh phải để phòng hờ Tuấn rách không dứt điểm được mà có thể tạt bóng sang ngang khi nó đã thu hút sự chú ý của hàng phòng thủ đối phương.

- Kém số 9 lại, mau! - Hậu vệ bên kia đổ dồn về phía Tuấn rách.

Và thằng Quý không thèm chuyển cho tiền đạo cấm Tuấn rách như mọi khi mà dẫn bóng thọc sâu vào trung lộ, một mình đối mặt với hậu vệ đội trưởng 12A1.

- Có thể nhận thấy ngoài "Tia chớp vàng" và tiền đạo số 9 ra thì 11A1 còn có một tiền đạo khác nữa cũng lợi hại không kém, vâng, anh tên là Quý, và nếu như lần này anh ghi bàn thắng thì tôi cá là sẽ có rất nhiều người "quý" anh...!

Không biết thằng Quý có nghe những lời bình luận bá láp này không, tôi chỉ thấy nó đang đổ mắt tía tai vờn bóng trước anh đội trưởng lão luyện của 12A1 mà mãi vẫn không thoát qua được, cuối cùng đành tặc lưỡi giật gót chuyển về cho Luân khùng đang hùng hổ chạy lên.

- Trung vệ đội trưởng của 11A1 đã nhận được bóng từ cú giật gót thần sầu của Quý, và anh sẽ... ồ men... anh ấy sút luôn các bạn ạ...!

- Ầm.....!

Thằng Luân đã làm hầu hết mọi người phải một phen bất ngờ và đứng tim khi mà nó vừa nhận bóng là co chân sút thẳng. Cú sút mang lực phá hoại kinh khiếp từ thằng lớp phó đô con này bay thật nhanh về khung thành đội bạn và dội vào xà ngang, mạnh đến nỗi khi bóng đã bật ra rồi mà xà ngang vẫn còn run lên bần bật.

Trót ở đường biên cánh phải, tôi không thể nào kịp chạy vào trung lộ để lấy bóng, đành chạy sâu hơn về góc sân và hét lớn:

- Tuấn... tao nè...!

Tuấn rách vừa cướp được bóng là đảo người thoát qua một cầu thủ đội bạn, khi nó định tung chân sút thì chợt nghe tiếng tôi gọi, nhưng thằng này vẫn quyết định sút.

- Bốp! – Bóng nằm gọn trong tay thủ môn 12A1 sau cú bay người tuyệt đẹp.

- Lại một cơ hội làm bàn nữa của 11A1 đã bị các đàn anh lớp trên cản phá thành công, tôi thật không thể nào hiểu nổi tại sao mà đến giờ hay đội bóng này mới gặp nhau, vì... trận này quá sức hấp dẫn các bạn ạ... Ô kìa, Lữ Bố lại có bóng rồi!

Sau cú phát bóng từ khung thành của thủ môn 12A1 thì Lữ Bố tung người tranh cướp bóng trên không một cách điệu nghệ với Dũng xoắn, để rồi lại một lần nữa ông anh tiền đạo nguy hiểm này lại có bóng và đơn thương độc mã tấn công vào hàng thủ của chúng tôi.

Luân khùng mất cảnh giác, nó bắt lực chạy thật nhanh sau lưng ông anh tên Bó và thất vọng chứng kiến thằng Chiến nhanh chóng bị ông này bỏ rơi. Như một phản xạ, Luân khùng nhào người thật thấp rồi sải dài chân vào bóng.

- Huych...! - Lữ Bó té văng ra đất rồi lập tức bật dậy, gương mặt hăm hực vì bị cản phá.

- Hoét... chuỗi bóng phía sau, phạm lỗi! - Trọng tài vội chạy tới.

Thằng Luân ngay lập tức lãnh một thẻ vàng cảnh cáo vì lỗi chuỗi bóng vừa nãy, nó sững sốt mất vài giây rồi nhanh chóng chỉ đạo mọi người lập rào phòng thủ án ngữ trước khung thành. Thật may là khi nãy Lữ Bó chỉ còn chạy thêm vài bước chân nữa là vào khu vực 16m50 rồi, và khi đó chúng tôi chắc chắn sẽ lãnh một quả sút phạt Penalty không cần bàn cãi.

Tường người nhanh chóng được xây dựng bởi tụi thằng Luân, có cả thằng Quý, riêng tôi thì đành chạy lòng vòng mé ngoài để chờ cơ hội cướp bóng phản công nhanh.

- Ai sẽ sút đây? Tôi nghĩ là Lữ Bó rồi, còn giờ gì nữa? Rút Phương Thiên Hòa Kịch ra đi anh!

Hai ông anh tiền đạo 12A1 lúc này đang đứng trước bóng và nhỏ to thì thầm điều gì đó rồi cùng bật cười trước câu bình luận xàm xí vừa rồi. Trước thái độ bình thản của đối phương thì tôi nhận rõ gương mặt của Luân khùng đã bắt đầu lo lắng, và có lẽ cũng vì bọn tôi đều biết điểm yếu hiện nay của đội hình 11A1 chính là vị trí thủ môn khi mà thằng Xung lúc này đang cố gắng quýt cả lên, có cú nhấp nha nhấp nhể không yên, căng mắt dõi về vị trí sút phạt.

- Hoét...! - Tiếng còi trọng tài vang lên.

Một giây căng thẳng và hồi hộp vừa vụt qua, Lữ Bó đã chạy ngay đến bóng và sút thật mạnh :

- Ầm....! - Cú sút chính diện không cần thoát tường này đã làm không ít người ngạc nhiên, bóng tung mạnh vào đầu gối thằng Chiến khiến nó bất thần khuỵu xuống.

Và khi bóng vừa được dội ra còn chưa kịp chạm đất thì tiền đạo số 12 bên đó đã nhào tới sút liền, thực hiện một cú đá nổi trên không cực kì hoàn hảo.

- Bình.....! - Lưới của bọn tôi rung lên trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, và thằng Xung hoàn toàn đứng yên bất động trước tình huống vừa rồi.

- Vào rồi các anh chị cô dì chú bác ơi..... cuối cùng thì 12A1 cũng đã ghi bàn mở tỉ số rồi, quả là một pha sút phạt kinh điển, cú đá nổi trên không lại được tái hiện!

- Hoét! 1- 0 nghiêng về 12A1!

Và tiếng còi công nhận bàn thắng của 12A1 vừa rồi cũng đã kết thúc luôn hiệp một của trận bán kết giữa 11A1 và 12A1 trong tiếng hò reo vang dội đầy mừng rỡ của đội bạn và cả những khán giả ủng hộ bên đó, chỉ trừ khí thế ỉu xìu của những người ở phe đối lập còn lại.

Chương 316

Rõ ràng cú đá nổi thành bàn từ một tình huống sút phạt cố định vừa nảy của 12A1 đã là một quả bom giáng mạnh vào tinh thần của tụi tôi. Mặt mũi thằng nào thằng nấy như người chết trôi dù đang ngồi phịch ra trên sân mà thở hổn hển, bởi lẽ bọn tôi đều biết lấy được một bàn thắng từ tay các đàn anh lão luyện này là một chuyện cực kì khó khăn. Hơn thế nữa, với bất lợi về vị trí thủ môn thì bọn tôi không thể nào thủ hòa để đợi đến lượt sút luân lưu được, huống hồ gì bây giờ vào những phút cuối của hiệp một lại còn để bị dẫn trước một bàn. Cứ vậy thì nếu muốn hòa thì hiệp hai bọn tôi phải ghi được bàn thắng, nhưng dẫu vậy cũng phải đá luân lưu, và với một thằng thủ môn mới lóng ngóng vào nghề như thằng Xung thì thua ở đợt sút 11m là điều chắc chắn.

Còn nếu muốn không phải phân thắng bại với đội hình mạnh nhất của 12A1 ở loạt sút luân lưu thì hiệp hai bọn tôi phải ghi được ít nhất hai bàn, đồng thời phải giữ sạch màn lưới không để đội bạn ghi thêm bất cứ bàn nào nữa. Chuyện này hầu như đùa nào cũng đang nghĩ đến nhưng không nói ra, chỉ lẳng lặng ngồi bệt trên sân.

- Haizz... không lẽ chỉ là bán kết sao bây?! – Dũng xoắn thở dài phá tan sự im lặng.

- Đừng có bàn lùi, thể nào chả có cách! - Tuấn rách cự lại, dù rằng mặt nó đang thể hiện ngược lại những gì nó vừa nói.

Luân khùng dốc nguyên chai nước vào đầu, rồi nó mới vuốt mặt :

- Cú khi nảy sao mà không chuyển cho thằng Nam vậy Tuấn? Nó ở cánh phải trống hơn mà?

Tuấn rách thè lưỡi, nó nhún vai đáp:

- Tao nghĩ đối mặt với thủ môn thì gần hơn chứ, với lại thằng Nam không biết sút, chắc gì chuyển qua nó đã ghi được bàn?

- Ủm, quả một đối một hồi đầu trận ngon ăn thế mà mà sút giày là sao vậy Nam? - Thằng Quý cũng quay sang trách.

- Tưởng thánh tập sút bữa giờ có tiến bộ rồi chứ? – Dũng xoắn lắc đầu nói.

Trước phiên chất vất của ba thằng bạn, tôi không còn cách nào hơn là gục mặt xuống đất thừa nhận thất bại của mình một cách chán nản:

- Ủm... tao chưa sút được!

- Chứ sao trận trước mà ghi bàn đó, sút đẹp quá chừng mà?! - Thằng Chiến thắc mắc.

Đáp lại ánh mắt tò mò của đồng đội đang đổ dồn về phía mình, tôi không thể nào nói được lần đó tôi sút là do... thấy hình bóng Sơn đen ở trước khung thành của đội bạn, và tôi cũng không thể cứ mãi tưởng tượng biến chuyển thành sút được, thế nên đành thở hắt ra đáp:

- Quả đó ăn may thôi....!

Thấy bộ dạng thê lương của tôi thế này thì tội bạn hết ham chất vấn nữa, và Luân đội trưởng vội xua tay :

- Thôi, giờ không phải là lúc mổ xẻ, mỗi người một vai trò, làm hết sức mình là được. Thành Tuấn mày có cơ hội mà nhắm không dứt điểm được thì cứ chuyển cho thành Nam, kĩ thuật cá nhân nó tốt, biết đâu.....!

Và nó quay sang nhìn tôi :

- Còn Nam, mày sau quả sút giày khi nãy thì tao thấy mày đang què phải không? Đá chậm hẳn, kệ nó, bỏ qua đi, ai đâu mà để ý!

Dẫu biết là thành Luân chỉ đang nói dối cốt để an ủi tôi vì trên khán đài lúc này hầu hết mọi người đều đang bàn về pha đá nổi tuyệt đẹp khi nãy của 12A1 và pha sút bóng như bôi tro trát trấu của tôi, thế nhưng tôi vẫn lấy làm cảm kích, dù không mấy hào hứng cho lắm.

- Ủm... biết rồi! – Tôi đáp.

- Tao... quả khi nãy tao không chụp nổi, xin lỗi tội mày! - Đến lượt thành Xung thú tội.

- Lỗi phải gì, quả đó thành mập cũng chụp không được, có mà tài thánh! - Thành Quý hừ mũi.

Quả thật là vậy, dẫu đội hình hiện giờ của bọn tôi có yếu ở vị trí thủ môn thật, thế nhưng phải đối mặt với cú sút tuyệt đẹp khi nãy của đội bạn thì muốn không thành bàn chỉ có hai trường hợp là sút ra ngoài hoặc dội xà ngang, chứ thủ môn giỏi mấy cũng đành bó tay đứng nhìn. Tội tôi đều biết điều đó nên không ai trách thành Xung, chỉ biết cố phòng thủ thật tốt. Thế nhưng phòng thủ tốt mà vẫn bị ghi bàn, thì hiệp sau nếu gia cố thêm hàng thủ nữa thì lấy ai tham gia tấn công? Nhất là khi Tuấn rách đã bắt đầu nóng vội, và tôi thì lại có phần nhát chân?

Có lẽ trông thấy những cầu thủ 11A1 đang hết như những chú cừ non đang mất đi dũng khí, khán giả theo phe ủng hộ chúng tôi đã đồng loạt rủ nhau hò reo cổ vũ:

- 11A1 cố lên, A1 quyết thắng!

- Chuyện nhỏ như con thỏ, hiệp sau gỡ lại 10 bàn là xong!

- Cố lên Tuấn ơi, Quý ơi, Nam ơi.....!

Đâu đó lẫn trong đám đông đang hò reo trên khán đài, chúng tôi nghe có tiếng của bạn bè trong lớp cũng đang gào theo đến khản giọng, dù có bị những âm thanh khát lấn át nhưng cũng đủ làm chúng tôi cảm thấy tung bừng nhuệ khí. Một cảm giác phải đứng dậy để không phụ kì vọng của mọi người đã khiến chúng tôi đều đồng loạt đứng lên:

- Anh em, dễ gì vô được bán kết, làm quả nữa vô chung kết, giật cúp luôn rồi về nghỉ khỏe! – Luân hùng mở mồm.

- Chuẩn rồi, tội mình bất bại từ đầu đến giờ mà! – Dũng xoắn khịt mũi.

- Ủ... để tao ráng chụp, tội mày yên tâm tấn công đi! - Thành Xung gạt đầu lia lịa, có lẽ lần đầu tiên được cảm nhận không khí đứng trên sân bóng và là tâm điểm chú ý của bao nhiêu người đã làm nó hưng phấn trở lại.

- Thăng Nam, lại lơ ngơ gì đấy? - Tuấn rách gọi.

- À... đâu có, cố lên nào anh em! – Tôi giật thót người, vội cười nhập bọn.

- Vợ mày gọi kia, cho mày 1 phút! - Thăng Quý hất đầu về phía khán đài nơi cả lớp đang ngồi cổ vũ.

Nãy giờ tôi vì quá nhục trước cú sút tung giày bựa nhân khi nãy nên không hề dám ngước mặt lên nhìn Tiểu Mai như mọi khi, nhưng giờ nghe thăng Quý nói vậy thì tôi mới quay đầu nhìn lại và trông thấy Tiểu Mai đang khẽ vẩy tay.

Lũng thững chạy tới, tôi trông thấy nàng cũng đang từ phía trên khán đài đi xuống sân bóng, và bỗng dung tai bay vạ gió ở đâu khi cha nội bình luận viên lại mở mồm ngay lúc này:

- Vâng, có lẽ chúng ta sắp được chứng kiến một màn thì thầm động viên nhỏ to giữa người đẹp Diệp Hoàng Trúc Mai mà ai cũng biết với “Tia chớp vàng” cùng cú sút tung giày thần thánh ở đầu hiệp một.... ồ ồ... tất cả mọi người đừng nhìn, họ ngại thì sao??!!!

Thế có trời đất là lúc đó tôi chỉ muốn là Minato “Tia chớp vàng” thứ thiệt để có thể thuận thân phóng tới sau lưng thăng cha bình luận viên mà động đầu hấn xuống mặt bàn cho bõ ghét. Thế nhưng lúc này chỉ biết cố làm mặt dày trước những ánh mắt đang đổ dồn về phía hai đứa, tôi gãi đầu bối rối :

- Gì... vậy? Gần đá rồi....!

- Hi, bình tĩnh đi, anh sao vậy? - Tiểu Mai nhẹ cười.

- Có sao... sao đâu! – Tôi lúng búng nói.

Và chợt bằng một động tác nghiêng người tao nhã, nàng khẽ vuốt tóc rồi thì thầm vào tai tôi qua hơi thở:

- Anh biết không, em chưa bao giờ xem anh là cầu thủ số một cả!

- Tại... sao??

Tiểu Mai mỉm cười yêu kiều:

- Vì bởi anh là số hai, nên anh mới không ngừng cố gắng, tình yêu ạ!

Cũng không rõ là tôi có kịp nhớ và hiểu hết ẩn ý của Tiểu Mai hay không, chỉ biết khi nghe thấy nàng âu yếm gọi tôi là “tình yêu” thì tôi chợt như thoát ra khỏi vũng lầy mặc cảm này giờ mà thoát thai hoán cốt, vượt vũ đăng tiên.

Vừa tùm tùm cười thầm vừa chạy vào trong sân bóng, mặc kệ tên bình luận viên đang thả sức bàn tán về hành động tình tứ của Tiểu Mai vừa rồi đối với tôi trước mặt học sinh toàn trường, tôi chạy đến nhập bọn cùng đồng đội:

- Sao, phê thuốc rồi hả? - Tuấn rách nháy mắt.

- Ờm, trận này chết cũng phải thắng! – Tôi gạt đầu quả quyết trong sự sừng sốt của đám bạn.

Có lẽ câu nói phía sau thành công của một người đàn ông luôn có bóng dáng của một người phụ

nữ là rất xác đáng. Chỉ bằng một lời nói nhẹ nhàng và đúng lúc mà Tiểu Mai đã làm được điều mà ai cũng phải suy nghĩ, không cần phải cổ vũ hay an ủi, nàng chỉ đơn thuần làm tôi trở lại đúng với con người của tôi, và vực dậy được niềm háo thắng của tôi từ nhỏ đến giờ.

- Hoét... !

- Vàng, tiếng còi của trọng tài vang lên và bóng đang được phát từ vạch vôi giữa sân, ở hiệp một vừa rồi thì đội bóng 12A1 đã dẫn trước 11A1 vào những phút cuối cùng. Liệu giờ đây 11A1 có thể lật ngược tình thế? À... theo tin tình báo từ tổng bộ mà chúng tôi mới nhận được thì cách đây một năm, hai đội bóng này đã từng đá giao hữu với nhau và kết quả là 12A1 thắng. Hôm nay liệu lịch sử có lặp lại? Hay 11A1 sẽ rửa được thù và đặt chân vào chung kết? Tôi và quý vị khán giả hãy cùng chờ xem....!

Luân khùng có bóng, nó nhanh chóng thực hiện một đường chuyền dài vượt tuyến sang hướng tôi đang chạy. Và chỉ bằng một động tác hãm bóng bằng má ngoài chân phải thật nhẹ nhàng làm giảm đi lực tiếp xúc, tôi đã đón bóng dễ dàng và thoát xuống thật nhanh theo đường biên bên phải. Tình huống một đối một giữa tôi và các hậu vệ đã được tái lập, bởi lẽ tôi nhận ra rằng nếu đột phá bóng từ trung lộ thì với những khoảng trống xung quanh tôi chắc chắn sẽ bị từ hai đến ba cầu thủ kèm chặt.

Thế nên khi chạy sát đường biên thì tôi đã có thể ở vào tình thế một chọi một, bất quá là một chọi hai với cầu thủ đội bạn, mà chuyện thoát khỏi hai chương ngại vật thì không là vấn đề đối với tôi.

- Ố ồ... “Tia chớp vàng” quả không hổ danh là tia chớp vàng, anh thoát xuống rất nhanh và... vâng, lại cú xỏ kim sở trường, anh đã cho rơi lại hai hậu vệ sau lưng và tiếp tục chạy sâu vào góc sân bên phải. Các cầu thủ 12A1 đang bị hút về phía..... à vâng.... Tôi đã thấy tiền đạo số 9, tôi đã.....!

Ngay khi vừa nhận thấy mình đang thu hút sự chú ý của hàng thủ đội bạn, tôi gạt người sút thật mạnh từ góc sân bên phải, rót một đường chuyền cầu vòng về phía Tuấn rách đang nhảy lên đánh đầu vào bóng:

- Bình....!

Bóng dội sân rồi bay sượt qua đầu ngón tay thủ môn 12A1, chạm cột dọc khung thành trong sự hoảng hốt của đội bạn.

- Sút đi, Quý!

Thằng Quý lao lên ngay lập tức nhưng có vẻ như hơi lỡ đà, nó đành nhào người trượt xuống sân và cố đuổi chân tung mạnh vào bóng.

- Soạt....! – Bóng lăn nhẹ vào lòng bàn tay thủ môn đội bạn.

- Vừa khởi đầu hiệp hai thì 11A1 đã có một tình huống tấn công nguy hiểm trước khung thành các đàn anh 12A1, mà tình huống này lại xuất phát từ pha đi bóng đúng chất Fantasista của Trí Nam, phải chăng người đẹp Trúc Mai đã lấy lại tinh thần cho anh chàng? Tôi và các khán giả đang tự hỏi rằng cô ấy đã nói những gì đây....!!!

Đội bạn có bóng sau cú sút xa của thủ môn, sau vài pha bật tường thì bóng lại đến chân Lữ Bố, và ông anh này lại đảo người bỏ rơi Dũng xoắn, liên tục vờn bóng trước mặt Luân khùng rồi bắt thần giật gót về phía sau.

- Một đường chuyền nguy hiểm của anh Bố cho anh Tuyên số 12, và.... ồ ồ.... Trí Nam đã cướp bóng mất rồi!

Thật vậy, biết rằng nếu để gia cố hàng phòng thủ một người nhằm giữ sạch mảnh lưới trong hiệp hai thì tôi biết thằng Quý phải lùi xuống, thế nên tôi sẽ phải càng xông xáo hơn nữa để gánh luôn một phần trách nhiệm của thằng Quý. Vừa cướp bóng trong chân của tiền đạo số 12 đội bạn, tôi dốc bóng thật nhanh về lại giữa sân và chuyển sang cánh trái cho thằng Chiến.

Thằng Chiến có bóng, nó quan sát vài giây rồi chuyển ngược về lại cho thằng Quý, và thằng này lợi dụng ưu thế tốc độ của mình mà mở sức chạy thật nhanh lên tuyến trên, đằng sau là tôi đang chạy theo yểm trợ.

Ở vào vị thế đó, thằng Quý hoàn toàn có thể chuyển lên cho Tuấn rách đang chạy gần khung thành, thế nhưng nó lại giật gót về phía tôi.

- Nam lại có bóng, anh lại đang trình diễn kĩ thuật cá nhân để... qua rồi, một người... hai người.... anh lại chuyển sang số 9... vâng, tiền đạo số 9 đã có bóng, anh tên là Tuấn... ủa, tôi nhớ là có học tư Hóa ở nhà anh ta nè các bạn!

Tuấn rách nhận bóng từ tôi, nó đảo người thoát khỏi hậu vệ 12A1 rồi không kịp chân chừ, co chân sút thật mạnh :

- Binh....!

Bóng bị thủ môn đội bạn cản phá ngoạn mục và rơi vào tầm kiểm soát của một trung vệ khác.

- Đội 11A1 lại tấn công thất bại, bóng sẽ lại được... quá cha, đội trưởng 11A1 đã cướp mất bóng rồi kìa bà con!

Ngay sau đó, cả tôi lẫn thằng Tuấn đều ngó người phát hiện ra Luân khùng đã dâng lên tự dâng nào, và bằng một cú đẩy vai chèn người, nó đã cướp bóng từ trong chân hậu vệ 12A1 mà xoay người, sút thật mạnh...

- Véo.... ầm.....!

Bóng tiếp tục dội xà ngang và hỗn chiến xuất hiện trước khung thành các đàn anh, bọn tôi vội vã chạy vào tham chiến.

- Trời hồi tiếc quá... vẻ như trung vệ đội trưởng của 11A1 rất yêu xà ngang cùng cột dọc, tôi để ý rằng nãy giờ anh toàn sút vào đó, chắc là..... quá trời ơi... Tia chớp vàng đang đối mặt với thủ môn... anh đã cột chặt dây giày chưa Nam oiiii!!

Sau một hồi quần thảo trước khung thành đội bạn, Tuấn rách tranh cướp bóng thành công rồi tăng bóng đưa bóng qua đầu một hậu vệ, nó vẽ thành một đường chuyền tuyệt đẹp cho tôi ở ngay vị trí trước mặt thủ môn.

- Sút đi!!!!

- Sút vào nè.....!

Không kịp suy nghĩ, cũng không hoàn toàn liệu rằng mình sẽ sút hay lại chuyền, tôi chỉ đón bóng theo bản năng rồi chạy luôn một mạch đến gần thủ môn trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

- Trời đất... Nam đang định dẫn bóng chạy luôn vào khung thành, có lẽ để cho chắc ăn đây mà, vâng... tôi chỉ đoán vậy thôi... các bạn đầu cần phải..... ồ ồ...!

Trông thấy tôi đang lao như tên bắn xuống trước khung thành, thủ môn 12A1 đã cảm nhận được sự nguy hiểm và nghiêng răng lao ra định cản bóng trong chân của tôi.

Và tôi chỉ chờ có thế, khi thấy ông anh này trờ người đến, chỉ hơi nhào về phía trước một chút là tôi đã lùi bóng lại rồi đặt hẳn chân trái lên trước bóng, chân phải phía sau miết bóng lên dọc theo bắp chân trái, đồng thời chân trái cũng hất lên, tạo thành một cú lóp bóng bằng gót chân trái với lực xoáy tạo ra bởi chân phải.

Thủ môn đội bạn hoàn toàn không thấy bóng ở đâu, chỉ khi cảm nhận được bóng đang vòng lên từ sau lưng và qua đỉnh đầu của tôi, tung luôn vào lưới thì mới biết là mình đã bị lừa một cú ngoạn mục.

- Vàoooooo..... đẹp quá làng nước cha mẹ cô dì chú bác anh chị em bạn bè cháu chắt chút chút oiiiiii..... Tia chớp vàng vừa lóp bóng từ đằng sau... tôi có nhìn lầm không đây.....!

- Hoét.... 1-1 cho 11A1!

Quá vui mừng vì pha ghi bàn tuyệt đẹp vừa rồi, tôi giơ tay chỉ thẳng lên trời toét miệng cười ngạo nghễ trong khi toàn đội đang chạy đến ăn mừng giữa tiếng hò hét vang dội từ khắp bốn phía khán đài.

- Trời ơi... mày tập cú đó khi nào vậy bây....!!! – Luân khùng nhảy bổ lên mà xoa đầu tôi rồi bù cả tóc.

- Đỉnh quá thánh oiiiiii!!!!

- Hay... sao này giờ không làm y chang vậy???

Tôi cười cười gãi đầu, vất vả gỡ tay thằng Dũng đang ôm cổ mình chặt cứng ra:

- Cái này là kĩ thuật qua người thôi, mày nghĩ lúc nào tao cũng có cơ hội ở trước mặt thủ môn à?

- Kệ, đỉnh quá mày ạ...!

- Ủ, về thủ đi, huề rồi, chờ đá luân lưu thôi! - Thằng Xung vui sướng.

- Luân thế quái nào được mà lưu, phải thắng!

Trố mắt ra vì lời nói chắc như đinh đóng cột của tôi, đội bạn 12A1 nghiêng răng tức giận và ngay sau khi bóng được phát từ vạch vôi giữa sân, các bậc đàn anh đã mở ngay những pha phản công quyết liệt đầy táo bạo.

Từ khi tỉ số quay trở lại thế cân bằng thì cả lớp tôi và 12A1 đều liên tục tấn công và thi nhau nã

pháo vào khung thành của đối phương, bởi lẽ tất cả đều biết hàng thủ bên mình không chịu được hàng công bên đó, thế nên chỉ có nước hàng công chạm mặt hàng công mới có thể chiến nhau bôm bốp được. Các ông anh 12A1 tấn công dữ dội thì 11A1 bọn tôi lấy công làm thủ chống trả quyết liệt, bóng liên tục được dâng lên rồi hạ xuống, đưa từ phần sân này sang phần sân khác.

- Ôi tôi chóng cả mặt rồi các bạn ạ... trận này hấp dẫn từ trước đến giờ rồi.....!

Ở bên 12A1 có Lữ Bố diêu võ dương oai thì ở đây tôi cũng phô trương thanh thế, không ít lần cả tôi lẫn anh này đều bị vây giữa các hậu vệ, và cũng có hơn chục lần hai đứa tôi chạm mặt nhau:

- Chú không chơi lại anh đâu! – Anh này thở dốc.

- Thử xem! – Tôi quệt mồ hôi.

Cứ như thế, khi mà cả hai đội đều lấy công làm thủ thì tất cả những đợt công kích chạm vào nhau đều bị đánh bật ra tự sinh tự diệt, tuy rằng chúng tôi phòng thủ có phần vất vả hơn do liên tục lấp chỗ trống của thằng Xung. Bù lại với sự cố gắng không mệt mỏi và có phần nhỉnh hơn của tôi thì đội bạn liên tục nháo nhào hốt hoảng trước mũi nhọn tấn công của 11A1, nhất là sau khi chúng kiến pha ghi bàn tuyệt đẹp vừa nãy của tôi.

- Hiệp hai chỉ còn chưa đầy một phút nữa là kết thúc.... Vâng, tôi đã thấy trọng tài dòm đồng hồ, có lẽ phải đá luân lưu rồi các bạn ạ.... Ồ ồ... trung vệ Luân đã có bóng, anh sẽ lại tung một cú sút trái phá như khi nãy... sút nhanh hết giờ!

Luân khùng có bóng, khi nó co chân định sút cầu may luôn từ giữa sân vì biết thời gian sắp hết thì tôi đã gào lên:

- Chuyển cho tao....!

Quên cả mệt mỏi, dù thở không ra hơi nhưng tôi vẫn chạy từ hàng thủ vọt qua mặt nó. Thằng Luân thoáng do dự khi cạnh bên tôi là Lữ Bố, tôi thì đã mệt nhoài như dây cung sắp đứt, thời gian thì đã đi về những giây cuối cùng.

- Không có sút luân... lưu đâu.....! – Tôi lại gào trong mồ hôi nhỏ giọt.

Thằng Luân bậm môi chuyển sang cho tôi, vừa nhận bóng trong chân là tôi đã lóp bóng từ đằng sau hết như khi nãy, cho rơi luôn cả Lữ Bố ở đằng sau lưng.

Có lẽ khi bạn đá bóng đến một lúc nào đó, bạn sẽ có cảm giác như mọi thứ chỉ là mờ ảo, xung quanh bạn hoàn toàn yên tĩnh và chỉ có một quả bóng ở trước mặt. Thời gian như bị quay chậm lại, và mọi động tác của bạn đều chuẩn mực một cách hoàn hảo đến mức bạn sẽ tự hỏi rằng... liệu đây có phải là mình hay không? Bởi lẽ mọi thứ đều đến rất nhanh, bạn nghĩ là bạn sẽ đón bóng, thì ở giây kế tiếp bạn đã giật mình nhận ra mình đang dẫn bóng. Bạn nghĩ là bạn sẽ xỏ kim qua người hậu vệ trước mặt thì bạn lại nhận ra trong bóng mờ là mình đã đảo người bỏ rơi mọi thứ lại sau lưng. Và khi bạn nhận ra rằng....

- Tia Chớp Vàng chuẩn bị sút.... Ôi không... sao anh không dẫn bóng vào khung thành như khi nãy.....!

Tôi cong chân chuẩn bị thực hiện cú sút “lá vàng rơi” của mình, không hiểu sao ngay lúc đó tôi lại có cảm giác như mình sẽ thành công, một cảm giác đỉnh ninh khó tả.

- Chuyển cho tao... Nammmmmmm! - Tuấn rách chạy băng xuống.

Nhưng không, từ vị trí góc sân bên phải, tôi sút mạnh về mặt trong quả bóng đồng thời khẽ nhích mu bàn chân.

- Viu.....!

Quả bóng bay lên giữa không trung và xoáy thật mạnh, khi chỉ cách khung thành của đội bạn tầm nửa mét thì đột ngột giảm tốc và rơi vào góc cao khung thành. Như một nỗ lực cuối cùng, thủ môn 12A1 rướn người với bằng vài ngón tay đẩy bóng lên cao:

- Uỳnh.....!

Bóng dội xà ngang và bật mạnh ra trong sự ngỡ ngàng đến chết điếng của tôi, bởi cú sút Lá vàng rơi thành công đầu tiên của tôi đã bị cản phá, và tệ hại hơn nữa là... chúng tôi có thể sẽ thua.

Nhưng không, có lẽ khi điều không may xảy ra thì nó sẽ xảy ra, và lần này nó ứng về phía đội bạn, bởi lẽ bóng từ xà ngang bật ra và đập vào mặt thẳng Tuấn rách đang hò hét :

- Bốp.....!

- Soạt.....!

- Au daaa.... Đau quá má ơi.....!- Tuấn rách ngã bật ra đất, ôm mặt gào rú thê thảm.

Mất đến vài giây yên lặng của toàn thể mọi người để rồi tất cả vỡ òa ra trong cùng một cảm xúc :

- Vàooooooooo..... vào rồi..... tiền đạo số 9 đã đánh đầu.... vàoooo.....11A1 thắng rồi...!

- Dzôoo.....!

- Hu ra.....!

Tuấn rách hãy còn ngạc nhiên, nó dần mặt ra ngơ ngác:

- Hả... cái gì dzậy...? Sao mà vào hay dzậy bây.....?

- Hoét.... 2-1 cho 11A1, trận đấu kết thúc!

Tiếng còi của trọng tài cũng báo hiệu luôn chiến thắng bất ngờ đáp lại sự nỗ lực không ngừng nghỉ của 11A1, thẳng Tuấn rách ngập chìm trong đám bạn đang chạy đến và cả lớp đang ủa xuống sân lúc này. Và tôi thì ngã lăn ra đất thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn bầu trời xanh cao vợi bên trên....

Thắng rồi.... may mà thắng.....!

- Hi, đá hay lắm, hẹn gặp lại nhé! - Lữ Bố bước đến và chìa tay ra.

- Dạ, hi hi, anh cũng vậy....! – Tôi bắt tay ông anh này và đứng dậy.

Một chốc sau, khi tất cả mọi người đều chìm trong niềm hân hoan chiến thắng thì bé Trân và Tiểu Mai mới vất vả vạch đám đông mà bước lại chỗ tôi:

- Hay quá thầy ơi... em không tin được đó....! – Bé Trân nhảy cẫng lên.

- Ừm, hi hi! – Tôi nhoẻn miệng cười.

Đưa mắt nhìn Tiểu Mai, tôi nhận ra niềm vui lẫn tự hào đang ánh lên trong mắt nàng, và dù nàng không nói ra nhưng tôi biết rằng ẩn sau nét lạnh lùng cố hữu đó, là... chúng tôi sẽ chung niềm vui này sau, chỉ riêng hai đứa mà thôi.

Nhưng như chợt nhớ ra vẫn còn một chuyện, tôi vội tranh thủ lúc bé Trân đang chạy đi lấy nước thì vội ghé tai Tiểu Mai nói :

- Nào... giờ anh thắng trận rồi, em nói đi, bữa giờ xảy ra chuyện gì mà đến nỗi bơ phờ vậy?

Tiểu Mai thoáng ngạc nhiên vì nàng không nghĩ rằng tôi vẫn còn nhớ, bối rối một hồi rồi nàng mới cắn môi nói nhỏ, hai bàn tay khẽ đan vào nhau.

- Anh... tối nay... ngủ ở nhà em, có được không?

Chương 317

Liền ngay sau câu nói của Tiểu Mai thì tôi phải gọi là đơ mắt mấy giây mới có thể hoàn hồn:

- Sao... sao tự dưng...?
- Thì... chỉ là qua ngủ thôi mà, anh sao vậy? – Nàng lại còn ngạc nhiên hơn cả tôi.
- Nhưng.. nhưng....! – Tôi lắp bắp.
- Nhưng gì cơ? - Tiểu Mai tròn mắt nhìn tôi.

Thật tình là không phải tôi có suy nghĩ đen tối gì, chỉ là nếu phải qua nhà... người yêu ngủ thì ít nhất đến tuổi này, tôi cũng lờ mờ đoán được ý nghĩa của câu nói “Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén “. Dù là trước đây tôi cũng từng ngủ ở nhà Tiểu Mai một lần hồi Noel lớp 10, thêm một lần hồi Tết vừa rồi nhưng đó lại là khác, khi đó tôi với nàng chưa yêu nhau, vả lại hai đứa đi rong ngoài đường cả đêm mới về nhà, còn lần Tết thì có ba nàng ở cùng, tôi có cho vàng cũng chẳng hề dám có ý tưởng vọng động.

Còn bây giờ tình hình đổi khác rồi, tôi với Tiểu Mai yêu cũng nói lời yêu rồi, hôn cũng hôn rồi, mà giờ còn... cô nam quả nữ ở chung một nhà đến hết đêm thì bảo sao tôi lại không khỏi suy nghĩ như vậy, dù ý nghĩ này chỉ thoáng vụt qua nhưng để lại ấn tượng mạnh.

Tiểu Mai không biết điều đó, nàng hồn nhiên hỏi:

- Vậy anh có qua nhà em ngủ tối nay được không?
- Nhưng....! – Tôi bối rối.
- Anh bị gì vậy? – Nàng gắt.

Đến đây thì tôi chỉ biết gãi đầu lúng búng:

- Nhưng... mình chưa đủ tuổi mà... với lại... anh giữ... giữ cũng gần 17 năm rồi.....!
- Ơ.....!

Và giờ thì đến lượt Tiểu Mai đỏ mặt, đôi gò má ửng hồng lên dưới nắng, và nàng đấm thùm thụp vào lưng tôi :

- Anh... nghĩ bậy bạ cái gì đấy.....!

- Em... em nói chứ ai trời...! – Tôi vừa chạy vừa la oai oái.

Không đếm xỉa đến những lời phân trần của tôi, Tiểu Mai véo một cú mạnh thật lực vào hông tôi khiến cả lớp tôi và các khán giả trên sân đang lục tục kéo nhau ra về cũng phải nán lại mà trở mắt nhìn “Tia chớp vàng” đang vừa chạy vừa ôm hông, gào thét thê thảm trông cực kì đau đớn.

Một chốc sau, khi tôi từ chối kèo ăn mừng giữa đám bạn mà đưa Tiểu Mai về thì nàng mới kể lại tường tận lí do nàng rủ tôi qua nhà ngủ tối nay bằng một vẻ mặt giận dữ chưa từng thấy. Hóa ra lí do khiến Tiểu Mai mất ngủ mấy hôm giờ chính là....

- Em nghĩ... bữa giờ nhà có trộm... cũng có thể là ma quỷ... hic!

- HẢ? – Tôi há hốc mồm.

Theo lời Tiểu Mai thì dạo gần đây, lúc ra ngoài thì nàng không biết làm sao chứ cứ ở nhà, nhất là buổi ban đêm thì thường có tiếng động lạ như có gì đó cào cào vào thành tường ở vườn sau, khi thì lại nghe như có người trong nhà đang lấy ly tách trên bếp. Có đêm vào lúc khuya, nàng còn nghe thấy tiếng trẻ con khóc ai oán, mà nàng thu hết can đảm bước ra mở hết đèn toàn nhà lên thì lại yên tĩnh như cũ không một tiếng động.

- Gì.. gì mà có tiếng khóc ghê vậy? Em có nghe nhầm không? – Tôi lúc này đã thấy lạnh toát sống lưng.

- Thật mà, em khó ngủ lắm, có tiếng động là giật mình thức ngay, em nghe... tiếng khóc đó cả hồi rồi mới dứt! – Tiểu Mai dè dặt đáp.

- Rồi... sao nữa? – Tôi hỏi tiếp.

- Thì có lúc em ra khỏi phòng mở hết đèn lên thì lại chẳng có gì, sáng ra kiểm tra trong lẫn ngoài nhà thì thấy có vài món đồ vị trí bị thay đổi. Lúc đầu em cũng nghĩ là nhà có chuột, nhưng lại chẳng có dấu vết gì như nhà bị dơ bởi động vật cả! – Nàng nhíu mày phân tích.

- Ừm... căng nhỉ! – Tôi gật gù.

- Mà... tệ nhất là đêm hai hôm trước, em... đang ngủ thì nghe như có gì vụt qua thật nhanh..!
- Là cái gì?
- Em không kịp thấy, nhưng rõ là trước khi ngủ thì em đã đóng cửa phòng rồi, vậy mà.. lúc đó cửa phòng lại bật mở ra từ hồi nào, tự dung... thấy rèm cửa bay bay, ghê lắm.. hic!
-!

Tôi biết Tiểu Mai không nói đùa và hoàn toàn tin những gì nàng kể đều là sự thật đã xảy ra, bởi nàng dù gì cũng đã tự lập ở nhà một mình gần hai năm rồi, thì không có lí nào lại quên được những chuyện như khóa cửa nhà và cửa phòng. Giờ nàng có thái độ lo lắng pha lẫn sợ hãi như vậy cũng là điều dễ hiểu, bởi dù sao Tiểu Mai cũng là con gái, lại ở một mình thì bảo sao trải qua những chuyện kì lạ hôm giờ lại có thể bình tâm cho được.

Hai đứa ngồi ở phòng khách im lặng một hồi lâu, thỉnh thoảng Tiểu Mai lại châm trà cho tôi trong lúc tôi đang nhíu mày suy nghĩ.

- Mà sao em không kể với gia đình cô Ba? Biết đâu sẽ giúp được!
- Không... kể thì cũng được, nhưng em sợ mọi người biết em như vậy, rồi lại nghĩ là em ở nhà một mình họ không yên tâm, chuyện mà đến tai mẹ em thì mệt lắm. Thế nào mẹ cũng... bắt em về Nhặt lại cho xem! - Tiểu Mai thở dài đáp.
- Ừ... thế thôi đừng kể! – Tôi phát hoảng khi nghe nàng bảo rằng sẽ bị mẹ bắt về nhà.
-!
- Chà... vậy những hôm giờ, em thấy những điều gì là bất thường nhất?
- Ừm... đầu tiên là dưới bếp có tiếng động lạ như có người lấy nước uống, sau đó là có tiếng khóc... rồi như trong phòng tắm... tự dung nước chảy...!
- Uầy..... mà đồ đạc thì không mất mát gì?
- Ừa, nhưng có vài thứ bị xáo trộn!
- Đồ đạc không mất, mà bị di chuyển qua lại thì không thể là trộm được!
- Vậy thì là gì?

Giật mình liên tưởng đến những bộ phim kinh dị mà tôi từng xem thì càng nghĩ đến đâu, tôi lại càng lạnh gáy đến đấy :

- Nếu đã không có ai đột nhập vào được nhà em, mà đồ đạc lại tự di chuyển, cửa phòng tự mở rồi... vòi nước tự bật thì.....!

Tôi vừa nói đến đây là Tiểu Mai đã lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi anh... ghê quá!

- Mà đúng không? Lại còn cả tiếng khóc nữa.....!

Tiểu Mai không nhận ra lúc này tôi lúc này đã tim đập chân run, nàng thơ ngây hỏi:

- Nhưng anh... đâu có sợ ma, đúng không?

- Ai bảo em vậy? – Tôi chung hững.

- Thì hồi đi cắm trại, anh chả nói thế là gì! – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.

Bỏ xừ, đúng là hồi cắm trại tôi có làm màu dóc tổ với Tiểu Mai rằng tôi không sợ ma quỷ gì thật... ủa mà đúng rồi, tôi nào giờ có tin vào ba cái chuyện tầm phào nhảm nhí này đâu. Từ nhỏ đến lớn tôi là tôi gan lớn bằng trời, luôn tự cho trời lớn đất lớn không bằng ta lớn thì nói gì đến ma quỷ. Nhưng đó là một chuyện khác, hay nói trắng ra là... tôi chưa gặp ma bao giờ, cũng không có sợ hãi khi xem phim ma, đó là vấn đề về nhận thức.

Còn lúc này chính Tiểu Mai đã liệt kê ra hàng loạt các chi tiết rùng rợn này thì bảo sao tôi lại không lạnh gáy cho được. Nhưng trót đâm lao phải theo lao, tôi mạnh miệng nói cứng:

- Dĩ nhiên rồi, anh làm gì sợ ba cái thứ đó, mà trên đời cũng chẳng có ma quỷ cho em sợ đâu!

- Thôi... anh đừng chắc chắn dữ vậy, ma quỷ là chuyện khoa học chưa kiểm chứng được! - Tiểu Mai rùng mình.

- Hừ, ma cỏ gì, chỉ là con người thôi! – Tôi vụt đứng dậy, định bụng sẽ đi một vòng quan sát hết khắp nhà Tiểu Mai.

Nhưng tôi không ngờ câu nói này của tôi là phản tác dụng, bởi bảo rằng không có ma thì chẳng khác nào khẳng định hôm giờ nhà Tiểu Mai có trộm.

- Vậy... là nhà em có trộm à? – Nàng ôm tay thẳng thốt.

- Chưa... chưa biết được, không sao đâu, giờ đi một vòng quanh nhà, xem lại cửa nẻo, kiểm tra hết các góc ngách đã. Nếu có trộm thật sự thì nó đã rình hết đồ nhà em đi từ hồi nào rồi, chắc không có trộm đâu! – Tôi trấn an Tiểu Mai.

Và... lời an ủi của tôi lại phản tác dụng thêm một lần nữa.

- Vậy... vậy là có ma hử?

Tôi chờ người ra mắt vài giây rồi bung mặt kêu lên:

- Không có ma, cũng chẳng có trộm gì hết đâu, trời ạ!

- Vậy chứ... có gì? - Tiểu Mai thấp thỏm.

- Có gì thì giờ kiểm tra mới biết được! – Tôi nhún vai đáp.

Nhà Tiểu Mai là một căn nhà nằm biệt lập với các nhà hàng xóm chung quanh, bởi không biết vì sao mà hai bên trái phải nhà nàng là hai khu đất trống, rồi mới đến các nhà khác. Được xây theo kiến trúc Tây phương nhưng lại bài trí theo phong cách Nhật Bản khiến ai bước vào nhà nàng cũng đều có một cảm giác thanh nhã mà ấm áp. Một phòng khách, nhà bếp cũng là phòng ăn, cạnh nhà bếp có một phòng tắm nhỏ, sau đó bước lên lầu một là có 3 phòng ngủ, phòng của Tiểu Mai ở giữa hai phòng trống còn lại, và đối diện là một phòng tắm nữa, kế đó là cầu thang dẫn lên tầng thượng. Nhưng theo lời Tiểu Mai thì nàng rất ít khi lên tầng thượng, chỉ trừ khi những lúc trời đêm đầy sao thì nàng mới lên đó ngắm cho thư thả, dù là ít lên nhưng nàng vẫn thường xuyên dọn dẹp trên đó, có cả những chậu hoa nhỏ được đặt trên đấy.

Đầu tiên, tôi kiểm tra nhà bếp trước, dạo một vòng thì chẳng có gì đáng khả nghi, vì chỉ có tủ lạnh, bàn ăn với phần nhà được thiết kế làm bếp.

- Trước khi đi ngủ, em có đóng cửa sổ dưới này không? – Tôi thắc mắc.

- Đạo trước thì không, nhưng hôm giờ thì có! - Tiểu Mai trả lời.

Đưa mắt quan sát một hồi, tôi nhận thấy nhà bếp sát với vườn sau của nhà, đứng từ cửa sổ nhìn ra có thể thấy được một khoảng vườn nhỏ rợp cỏ xanh mát, theo lối đi mà dẫn ra tận đằng trước sân nhà nơi có hồ cá non bộ.

- Còn ô cửa kính nhỏ này thì sao? - Tôi chỉ tay về phía ô cửa vuông nhỏ ở phía trên tủ bếp.

- Để ánh nắng vào cho thoáng bếp ấy! - Nàng đáp.

- Ô cửa này thì em có đóng lại không? - Tôi lại hỏi.

- Không, ô cửa này nhỏ xíu, ai mà chui lọt được chứ! - Tiểu Mai lắc đầu.

Quả thật vậy, ô cửa vuông chỉ vừa cỡ cho một đứa bé sơ sinh lọt qua thì họa may, chứ người trưởng thành thì không cách nào qua nổi, mà thò tay vào để mở khóa thì lại càng không thể do ô cửa ở trên cao nếu đứng từ bên ngoài.

- Okie, nhà bếp clear! - Tôi gật đầu.

- Ghê hôn, tiếng Anh luôn! - Tiểu Mai tủm tỉm.

- Chứ sao, anh mà! - Tôi phồng mũi.

- Nhưng nửa nạc nửa mỡ, ai đòi lại “nhà bếp clear”! - Nàng nói rồi cười khúc khích.

Ngớ người nhận ra là mình bị hớ, tôi đành nín mặt làm tỉnh mà bước thẳng lên lầu tiếp tục cuộc “điều tra” của mình.

- Nhà có mình em ở mà chi đến 3 phòng ngủ dữ vậy? - Tôi sững sốt.

- Thì phòng hờ khi có khách, với lại thỉnh thoảng ba em cũng về mà! - Tiểu Mai trả lời.

- Vậy... ngày nào cũng dọn phòng hết à? - Tôi ngẩn người ra.

- Ủa! - Nàng gật đầu.

- Trời, sao em siêng quá vậy?

- Thì ở nhà có mỗi mình, không làm việc thì làm gì!

Đầu tiên, tôi kiểm tra hai phòng ngủ còn trống, sau một hồi quan sát thì cũng không có gì đặc biệt, chăn màn và vật dụng trong hai phòng này đều sạch sẽ vì được Tiểu Mai quét dọn hàng ngày. Mỗi phòng đều có cửa sổ nhìn ra bên ngoài, và căn phòng mà tôi đang đứng thì nhìn thẳng ra cổng trước ở dưới nhà.

- Hồi đó em nhìn anh cười cười là đúng đây đúng không? – Tôi hỏi, đưa tay với lấy hàng hoa sữa gần ngay trước mắt đang chìa vào cửa sổ.

- Ừa, sao thế? – Nàng hỏi lại.

- Không có gì, tối nay cứ đóng cửa sổ phòng này lại hết đi! – Tôi lắc đầu đáp.

- Nhưng... tối nay anh ngủ phòng này mà, mở ra cho thoáng! - Tiểu Mai ngạc nhiên.

- Phòng có máy điều hòa mà, đúng không?

- Ừa, phòng nào cũng có cả!

- Vậy được rồi, giờ anh với em tạm thời đóng hết tất cả các cửa sổ lại cho chắc ăn, rồi bật điều hòa lên là được!

- Nhưng... cửa sổ nào cũng đều có khung cửa mà, dù có mở cũng đâu ai chui vào được?

- Hơ, tụi nó đu dây vào đó, em muốn có ai đó nhìn chăm chăm em lúc ngủ hay sao?

- Ừ... ừ... để em đóng lại!

Phòng tắm đối diện phòng ngủ Tiểu Mai cũng không có gì đáng xem, giờ chỉ còn một mình phòng ngủ của nàng là tôi chưa vào.

- Sao thế? Tránh ra anh còn vô thâm thánh chứ! – Tôi ngạc nhiên khi thấy nàng cứ đứng tần ngần trước cửa mà không chịu bước vào.

- Thôi... phòng em không có gì đâu mà! - Tiểu Mai thoáng đỏ mặt.

- Thì..... ừ, thôi vậy, đóng cửa sổ phòng em lại đi! – Tôi thở hắt ra, cũng tự biết là con trai mà bước vào phòng riêng của con gái thì đúng là kỳ cục thật.

Nhưng khi tôi vừa định quay ra thì mới phát hiện một điều làm cả hai giật người:

- Ơ... cái tay vặn cửa phòng em sao lỏng vậy nè?
- Em... thấy bình thường mà!
- Đây nè, khóa trái là nó tự bật ra, thấy chưa, chỉ cần đẩy nhẹ là ai cũng có thể bước vào phòng em hết, trong khi em còn nghĩ là đã khóa rồi!

Đến đây thì Tiểu Mai rùng mình, nàng hơi run run mà nói:

- Vậy... vậy là nó bị hỏng rồi hở anh?
- Chứ còn sao nữa, để gọi người đến sửa liền còn kịp!
- Nhưng giờ... chiều tối mất rồi, ai mà còn làm nữa?!

Đúng là đã chiều tối thật, tôi giật mình nhìn ra bên ngoài thì thấy mặt trời đã lặn tự khi nào, nhường chỗ cho màn đêm phủ xuống cả khu phố. Cũng đúng, tính từ lúc trận bóng kết thúc là hơn 5 giờ rồi kia mà. Đưa tay nhìn đồng hồ đã là 6 giờ hơn, tôi vội nói với Tiểu Mai :

- Vậy thôi để hôm khác thay khóa, tạm ổn rồi đó, giờ anh về nhà tắm rửa đã, em nhớ khóa cửa cẩn thận đấy!
- Rồi... mấy giờ anh qua? - Tiểu Mai thắc mắc.
- Chắc khoảng 9 giờ hơn một chút! – Tôi lẩm nhẩm ước chừng.
- Mà... có chắc là mẹ anh sẽ đồng ý không? – Nàng dè dặt hỏi.
- Không lo, anh có cách rồi! – Tôi nhún vai đáp tỉnh bơ.

Dắt xe ra khỏi cổng, tôi còn ngoái đầu lại dặn dò cẩn thận:

- Nhớ là sau khi anh về, em phải đóng cửa cẩn thận lại đấy, cửa sổ cũng đừng mở ra, dù kiểm tra một lượt rồi nhưng cẩn tắc vô áy náy, hiểu không?
- Dạ, hi! - Tiểu Mai cười tươi gật đầu.

Đạp xe về nhà, trong đầu tôi thầm nghĩ biết bao nhiêu lí do khả dĩ có thể được mẹ chấp nhận cho một buổi tối qua đêm tại nhà người khác, cuối cùng tôi chọn sách lược... cầu cứu Khang mập.

Tối hôm ấy, trên đường về do mải nghĩ mà tôi không nhận ra bầu trời đang nổi gió như báo hiệu sắp có một cơn mưa đầu mùa, cứ thổi phất phật qua những người đi đường, mang hơi lạnh rất đặc trưng của những cơn gió mùa mưa nơi phố biển.

Chương 318

Bữa cơm tối hôm đó, tôi phải năn nỉ đến gãy lưỡi mới được ba mẹ đồng ý cho sang nhà... thằng Khang mập ngủ với lí do ba mẹ nó đi vắng, rủ tôi qua ngủ cùng một đêm cho vui. Đổi lại là ngay sau đó, tôi phải thực hiện một cuộc điện thoại bí mật để kể rõ sự tình và nhờ Khang mập tầm 8 giờ 30 phút hơn là vờ đạp xe chạy sang nhà tôi để rủ qua nhà ngủ nhằm tạo sự tin tưởng cho hai vị phụ mẫu nhà tôi.

Khó khăn lắm tôi mới qua mắt được ba mẹ, và càng cực khổ hơn nhiều khi phải trốn tránh những con chất vất từ bé Trân.

- Anh có thật là qua nhà anh Khang ngủ không? – Trân nheo mắt nhìn tôi, hỏi bằng giọng xoáy ngay vô vấn đề lạ lùng này.

- Ủ, sao cơ? – Tôi ra vẻ tỉnh rụi, chăm bấm nhét quần áo vào balô, cố không nhìn về phía Trân.

- Vậy sao lúc chiều cả lớp anh đi ăn mừng bóng đá, anh Khang nửa chừng có rủ bọn em đến nhà anh nữa cơ mà? – Con bé tiếp lời.

- Thì sao? – Tôi đã nghe có điềm chẳng lành.

- Lúc tụi em đang ngồi ở nhà trên, rõ là có đủ ba mẹ của anh Khang, sao anh lại bảo là họ đi công tác rồi?

- Há? Em... tới nhà nó á?

- Vậy anh nói dối rồi! – Trân lắc đầu thở dài.

- Suyt... đừng cho ba mẹ anh biết! – Tôi hoảng hồn.

- Nói em nghe, anh đi đâu? – Con bé nhìn tôi.

- Thì... qua nhà chị Mai của em ngủ chứ đâu....! - Hết cách xoay sở, tôi đành cúi đầu... nhận tội.

Ngay lập tức Trân tròn mắt nhìn tôi thẳng thốt như không thể tin được:

- Trời đất.....!

- Suyt... đã bảo nhỏ tiếng thôi mà! – Tôi khiếp vía ra dấu im lặng, phóng tới đóng cửa phòng.
- Anh... qua nhà chị Mai ngủ....? Rồi lỡ hai người... không, không có được! – Trân lắc đầu nguây nguậy.
- Yên nào, có lí do cả mà! – Tôi thì thầm ngay tút xuyết.
- Lí do gì chứ? – Con bé làm mặt dỗi.

Không còn cách nào khác, tôi đành đem hết mọi chuyện ra mà kể cho Trân nghe, chỉ với hi vọng là cô bé con này đừng có giở chứng mà mách với ba mẹ tôi thì có mà ồm đòn chứ chẳng chơi. Sau khi được tôi kể hết sự tình bằng một giọng cực kì lo lắng, dĩ nhiên là có thêm mắm dặm muối đường vào các chi tiết kì lạ thì Trân mới hơi xuôi xuôi:

- Vậy... gọi công an đi... anh có làm gì được đâu!
- Minh chưa chắc có chuyện gì mà, gọi đến chuyện lớn ra, lỡ Mai bị mẹ bắt về Nhật rồi em tính làm sao? – Tôi hù dọa.
-! – Con bé vẫn nhướn mắt nhìn buống bình.
- Nào, em không thương chị em sao? – Tôi lại đánh đòn tâm lí.

Và lần này thì tôi đã đánh trúng chỗ hiểm, Trân ỉu xiu ngay tắp lự:

- Rồi... anh đi đi, em sẽ giữ bí mật, nhưng... đừng có mà làm gì chị Mai đấy!
- Hi hi, yên tâm, chả có gì đâu! – Tôi cười cười.

Thoát khỏi cửa ải bé Trân, tôi cũng êm xuôi lọt qua màn chất vấn của Khang mập chỉ bằng vài cái nhún vai ra chiều bí mật là đã qua mắt được nó khi thằng này đến nhà rủ tôi “đến ngủ” theo kế hoạch. À quên, chỉ trừ một chuyện là ngoài dự tính của tôi.

- Mà nói sao? Lúc chiều nay con bé Trân không có đến nhà mà á?
- Ờ... tới nhà tao làm gì, đi ăn gỏi ốc với chè nóng ở ngoài xong mạnh ai nấy về chớ! - Thằng mập chung hứng.
- Trời... đất.....! – Tôi sững sốt thốt lên.

Đến đây thì tôi mới ngó người nhận ra là mình đã bị Trần lừa bằng một cú đánh đòn gió ngoạn mục, hóa ra là tôi yếu bóng vía nên vừa nghe con bé dọa là đã tin sái cổ mà đi khai hết tất tần tật mọi chuyện. Kiểu này thì tôi đồ rằng đúng thật là nếu tôi mà có sinh ra trong thời chiến, lỡ bị địch bắt thì chắc tụi nó còn chưa kịp làm gì thì tôi đã khai hết bí mật quốc gia ra hết luôn quá!

Trên đường đến nhà Tiểu Mai, tôi chợt nhận ra tối nay dường như trời trở gió, nếu mà những đám mây trên bầu trời mà có thêm màu đỏ cùng hơi đất bốc lên thì sẽ có mưa đầu mùa là cái chắc. Nhưng không, chỉ là một đêm gió lạnh, sẽ không hề có mưa, tôi đoán như vậy.

Dùng trước cổng nhà Tiểu Mai là gần 9 giờ tối, đưa tay nhấn chuông cửa rồi tôi lùi ra, xốc lại cổ áo mình vì chợt cảm thấy lành lạnh, vẻ như chỉ thêm một tuần nữa là Phan Thiết sẽ lại chìm trong những cơn mưa mùa hè dày đặc.

Đang bồi hồi nhớ lại những cơn mưa ngày trước mà tôi và Tiểu Mai cùng trải qua thì nàng đã bước ra mở cổng:

- Hi, đúng giờ ghê hen! – Nàng tươi cười.
- Ủ, vừa gặp thằng Khang xong là anh chạy qua luôn mà! – Tôi đáp theo phản xạ.
- Sao lại gặp Khang nữa? - Tiểu Mai sững sốt.
- Vô nhà rồi lát anh kể cho, em có gì ăn không? – Tôi lắc đầu dắt xe vào nhà.
- Anh chưa ăn cơm à? – Nàng ngạc nhiên hỏi.
- Ăn rồi, mà muốn sẵn đây ăn thêm cơm em nấu, hê hê! – Tôi cười tinh vi.

Đúng 10 phút sau, trước mặt tôi là một đĩa mì xào thịt bò thơm nức mũi được Tiểu Mai đặt xuống bàn, dù đã ăn cơm ở nhà rồi nhưng ngồi trước món ăn ngon tuyệt này tôi cũng phải thêm thuổng.

- Cái này... là bò xào mì chứ mì xào bò nổi gì? – Tôi vờ nhăn mặt.
- Sao vậy? Em... tưởng anh thích thịt bò nên cho nhiều...! - Tiểu Mai thoáng bối rối, nàng vội bước lại gần.
- Hê hê, thì thích chứ sao, giống tí mà! – Tôi lộ mặt nham hiểm cười đều.
- Đồ quý! – Nàng phì cười đập vai tôi.

Trong khi vừa ăn, tôi vừa hỏi Tiểu Mai thêm một vài điều mà tôi cần biết:

- Giờ là hơn 9 giờ tối, ăn xong thì mình làm gì?
- Thì... em rửa chén rồi học bài chứ sao! - Tiểu Mai ngơ ngác, vẫn chưa hiểu ý tôi.
- Ý anh là kế hoạch đêm nay kia! - Tôi nhắc lại.
- Gì... gì nữa....? Làm gì có kế hoạch gì chứ....! - Nàng bất giác lùi lại nhìn tôi đang cười gằn một cách gian hùng.

Thoáng đắc ý vì dọa được Tiểu Mai, tôi được thể trêu thêm:

- Ai bảo cô em biết ta là phường đạo tặc mà còn dám mời đến nhà làm chi, đã thế còn ăn mặc kia... chẹp... thiệt là dễ động lòng quá đi à, hé hé hé....!

Quả thật là tôi cũng thường xuyên gặp Tiểu Mai, nhưng những dịp được thấy nàng mặc quần short ngắn ở nhà khoe đôi chân thon dài miên man, trắng muốt mịn màng như tuyết thì gần như là đếm trên đầu ngón tay. Bởi thế nên vừa nói giọng đều cái, tôi vừa bỏ đĩa xuống bàn rồi tiến lại gần Tiểu Mai đang nửa ngạc nhiên nửa hoảng hốt:

- Anh... giỡn vậy... em không thích đâu... !
- Hề hề, ai bảo với cô em là ta giỡn? Ta thật ra đã chờ cơ hội này lâu lắm rồi nhé, thật ra hôm giờ là ta cố ý.....!
- Reeng... reng.....! - Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên làm cắt ngang trò đùa có phần hơi quá lố của tôi khi Tiểu Mai giờ đã có phần mếu máo.

Như được cứu tinh đúng lúc, Tiểu Mai vội đứng dậy đi đến bàn điện thoại, vừa kịp thoát khỏi tên... dê xồm gian ác là tôi lúc này đang đần mặt ra vì mất hứng.

- Alô... tôi nghe đây! - Tiểu Mai áp tai vào ống nghe.
-!

Không rõ là nàng nói chuyện điện thoại với ai, cũng không biết là ai lại gọi điện thoại vào giờ này, tôi đành tặc lưỡi ngồi xuống ăn tiếp đĩa mì, trong đầu thầm nghĩ lát nữa tốt nhất là nên xin lỗi Tiểu Mai gấp vì vừa nãy tôi giỡn đúng là có phần quái ác thật.

Đang nhai ngấu nghiến miếng thịt bò đậm đà hương vị thì tôi chợt giật thót người:

- Anh, nghe điện thoại! - Giọng Tiểu Mai gọi từ phía nhà trên.

Thoáng lạnh người khi nghe Tiểu Mai gọi trống không như vậy, và tôi càng thấp thỏm hơn khi vừa bước lên nhà trên đã thấy mắt nàng như uơn ướn.

- Anh... xin...! – Tôi định nói lời xin lỗi.

- Nghe máy đi, em... xuống nhà! - Tiểu Mai cắt lời tôi, nàng bước lùi lại rồi quay đi.

- “Bỏ xù rồi... haizz! “- Thầm thở vắn than dài vì cái tội giỡn ngu của mình, vốn dĩ tôi chỉ định đùa một chút để khiến Tiểu Mai quên đi nỗi lo về vụ nghi nhà có ma quỷ kia thì không dè lại phản tác dụng, khiến nàng hoảng sợ thật sự với trò đùa quái ác của mình.

Đưa tay nhắc ống nghe, tôi lại càng hoảng hốt hơn khi nghe giọng nói quen thuộc bên kia đầu dây :

- Anh có tin em méc mẹ anh liền không? Anh giỡn gì mà ác quá vậy?! – Bé Trân mắng sa sả vào điện thoại.

- Thì... suýt... nhỏ thôi, Mai kể... hết với em rồi à?! – Tôi quỳnh lên, sức nhớ ra là bàn điện thoại nhà mình ở phía dưới, con bé Trân mà cứ hét tướng thế này thì mẹ tôi nghe được là cái chắc.

- May mà em thấy lo nên gọi kịp lúc, không thì anh... giỡn rồi lấn sang thành thật hả? HẢ? – Con bé lại càng hét to hơn.

- Thôi... thôi mà, anh giỡn thật đó... không có ý gì hết đâu... xin lỗi.....! – Tôi bối rối.

- Anh đi mà xin lỗi chị Mai ấy, còn ngày mai về đây... em xử sau, hừ, đàn ông gì mà vô ý tứ, chẳng biết lễ độ gì!

Nói rồi Trần giận dữ cúp máy cái rụp, mặc tôi đang đứng thẩn thờ chôn chân ở bàn điện thoại. Mãi một lúc sau hoàn hồn trở lại, tôi mới dám lò dò bước xuống nhà dưới, lòng đầy hối hận thầm rửa mình ngu ngốc đừng có giỡn tai hại như vậy, giờ không dung lại tự phá mất không khí vui vẻ giữa hai đứa tự nãy giờ.

Tiểu Mai đang lặng lẽ đứng rửa chén ở góc nhà, nàng vẫn không hề quay mặt lại dù biết là tôi đang kéo ghế ràn rạt ngồi ngay sau lưng nàng. Nhìn dáng nàng yên lặng ở góc phòng, tôi bất chợt ngập tràn hối hận, thoáng nhớ đến ngày trước khi tôi đại đột chọc cho Khả Vy khóc thì Tiểu Mai đã có khuyên rằng chỉ cần một lời xin lỗi chân thành là đủ. Với cả tôi vẫn còn nhớ câu nói “Biết lỗi sửa lỗi” của thầy Ân, thế nên thà nhận lỗi còn hơn là sĩ diện mà gây thêm sai lầm.

Bước đến cạnh nàng, tôi lấy những ly chén sắp lại trên chạn, khịt mũi nói:

- Anh xin lỗi... lúc nãy chỉ là muốn... giỡn cho em vui thôi, anh... ngu quá sức rồi....!

-!

- Thì... tưởng em đang sợ nên... giỡn vậy... thôi nhé, từ giờ anh không dám vậy nữa!

-!

Mặc tôi năn nỉ cứ năn nỉ, Tiểu Mai vẫn lẳng lặng đều tay rửa bát, chỉ có lát sau là tôi thấy nàng lau tay rồi nói như nấc:

- Anh... !

Vừa nghe thấy nàng lên tiếng là tôi vội đặt cái ly xuống rồi quay mặt lại, đồng thời cảm nhận rõ một cảm giác đau đống như điện giật truyền thẳng từ hông lên não, đau như muốn bắn óc ra ngoài rồi toàn thân xụi lơ, tôi lăn luôn ra đất ôm hông rống lên:

- Auu....da.....!

Tiểu Mai lúc này mới phá ra cười, rõ là nàng chả có... khóc gì sất bởi hãy còn tỉnh queo, và đôi mắt thì vẫn đẹp như thuở nào chứ chẳng hề có giọt nước mắt nào trên ấy.

- Hi hi, chưa nhé, tôi là tôi lường trước hết rồi, anh đừng có mà ôm mộng hảo huyền!
- Anh... hức... đâu dám....! – Tôi méo máo, mặt nhăn nhó vì mức độ đau nhói của cú nhéo siêu kinh điển vừa rồi.
- Ủa, tưởng đại tiểu thư dễ bị ăn hiếp hở? Đứng dậy rửa mặt đi rồi học bài! – Nàng túm túm, lấy một ngón tay ấn vào trán tôi ra chiều dạy bảo.
-!

Không biết làm gì hơn, tôi đành cắn răng nhẫn nhịn cố gượng dậy, lết xác vào phòng tắm mà vốc nước rửa mặt, cảm nhận rõ bên hông đau tê tái, đến độ tôi mà không giỏi kìm nén là ứa cả nước mắt vì bị sốc ra ngoài.

Tiểu Mai dẫn tôi lên căn phòng có cửa sổ hướng nhìn ra ngoài cổng nhà, nàng đặt balô của tôi xuống sàn rồi nói:

- Tủ quần áo ở đây, bàn thì anh ngồi học trong đây cũng được, dưới nhà cũng được, còn giường thì chăn màn em giặt hết rồi. Cửa sổ cũng đóng lại từ chiều, remote điều hòa em để trên tủ, thôi nhé, học bài ngoan chàng ha!

Nàng cười khúc khích liếc nhìn tôi đang xụ mặt một đồng như trẻ con vừa bị phạt đòn:

- Ai bảo giỡn ác làm gì chứ? Xin lỗi mà, chút em pha trà cho uống, hi! - Tiểu Mai cầm tay tôi mà lắc lắc như dỗ dành.
- Ủm... em nhéo đau lắm, nhẹ tay chút đi! – Tôi thở dài, thầm nghĩ bên hông mình giờ bị bấm tím luôn là cái chắc.
- Vậy em học bài đây! – Nàng mỉm cười.

- Ủ, có gì thì gọi anh nhé....!
- Em biết rồi, anh cũng học bài đi, mai coi chừng có kiểm tra!

Đợi Tiểu Mai ra khỏi phòng rồi thì tôi mới nằm phịch luôn ra giường mà ôm hông nhăn nhó. Công nhận nệm nhà Tiểu Mai êm thật, mà ra trải giường với cả tấm chăn đều thơm phức, khiến

tôi cảm thấy chỉ muốn ngủ luôn chứ chả có học hành gì sất. Đưa mắt nhìn lên trần nhà, tôi thấy có một chiếc đèn tròn nhỏ ở bên trên, nếu từ ngoài cửa sổ nhìn vô thì chả khác gì một quả cầu ánh sáng đang lơ lửng. Với tay lấy cái điều hòa, tôi giảm nhiệt độ xuống cho mát hơn rồi bắt đầu mở balô, thay bộ đồ áo thun quần short rồi lôi tập sách ra mà bắt đầu tu luyện.

Đến tầm gần 10 giờ 30 phút hơn thì tôi khép cuốn vở Toán lại, thở phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng giải xong đồng bài tập tuy dễ mà dài dằng dặc. Khẽ tựa hẳn người ra ghế, tôi hơi cau mày vì bên hông vẫn còn đau do cú nhéo của Tiểu Mai ban nãy. Bước đến gần cửa sổ đưa mắt nhìn ra bên ngoài thì tôi thấy gần như toàn quang cảnh khu phố trước mặt dưới ánh đèn vàng vọt.

Đường nhà Tiểu Mai vào giờ này rất vắng vẻ, hầu như không có ai qua lại, những căn nhà ở phía đối diện thì đã kín cổng cao tường, nhìn xa hơn thì có thể thấy ánh đèn tivi đang nhấp nháy ở bên trong những căn nhà ấy. Đầu đó từ đằng xa tôi nghe có tiếng chó sủa vọng lại trong đêm khuya cô tịch, bầu trời buổi đêm nay không có sao vì bị mây che phủ, cả một ánh trăng cũng không có. Hơi tiếc nuối vì nếu không phải dính vụ trộm hay ma quỷ tầm xàm gì thì giờ này tôi đã mở toang cửa sổ ra mà đón hương hoa sữa thơm mát vào phòng rồi, nhưng đồng thời cũng hơi ớn lạnh khi thầm nghĩ lỡ mà có trộm thật thì hẳn có thể leo lên cây mà trèo luôn vào phòng dám lắm. Lại liên tưởng đến cái chuyện ma hồi nhỏ mà bà nội kể cho tôi nghe về chuyện có người đàn bà tóc dài áo trắng ban đêm thường hay mắc võng trên hai ngọn dừa vừa ru con vừa chải tóc là tôi lại thấy rùng mình. Thế là tôi vội đưa tay kéo rèm cửa sổ lại, hơi bất ngờ khi nghe có tiếng gió rít đang lùa qua khe cửa tạo thành một chuỗi âm thanh ai oán đầy ma quái.

Đưa tay nhìn đồng hồ thêm một lần nữa, tôi bước ra khỏi phòng định xuống nhà lấy cốc nước. Khi đi ngang phòng Tiểu Mai thì tôi thấy phòng không khóa mà dưới nhà đèn lại đang sáng, ánh chùng chắt nằng đang ở nhà dưới nên tôi vội bước xuống. Đoạn đường từ hành lang lầu một đến cầu thang khá ngắn nhưng sao lúc này tôi thấy như yên ắng quá thể, rõ ràng vừa nãy tuy vẫn chỉ có hai đứa tôi ở nhà nhưng tôi không có cảm giác trống vắng đến tận tột như thế này.

Bước xuống cầu thang, theo thói quen tôi đưa mắt nhìn ra chiếc đàn Piano ngoài phòng khách thì cũng không thấy Tiểu Mai đâu, cả dãy ghế sofa dưới nhà cũng không có. Đi vội ra nhà bếp, vẫn hoàn toàn yên ắng không một bóng người.

- Quái... trên lầu không có, dưới này cũng không có! – Tôi tự hỏi, quên cả khát nước, vội đi ngược lên lại phòng khách mà nhìn quanh quất ra ngoài sân.

Cổng vẫn còn khóa bên trong, chứng tỏ Tiểu Mai vẫn còn ở trong nhà, với cả này giờ ở trên phòng ôn bài tôi cũng đâu có nghe tiếng mở cổng. Nếu nàng mở khóa lách cách thì ngay ở phòng trên nơi tôi đang ở là có thể nghe thấy được rồi, tiếng chó sủa đằng xa tôi còn có thể biết

được cơ mà. Vậy thì nàng ở đâu rồi kia?

- Tiểu Mai? Em đâu vậy? – Tôi gọi lớn.

Không hề có tiếng nàng trả lời tôi, đáp lại chỉ là những cơn gió thốc mạnh đang bất thành linh thổi những nhành hoa sữa rì rào đến mức nghiêng ngả. Tôi hơi rùng mình vì ớn lạnh, vội bước vào trong nhà và vẫn gọi lớn:

- Tiểu Mai!

Và lần này thì có tiếng nàng trả lời từ đằng sau bếp:

- Em đang tắm, anh đợi chút!

Thở phào nhẹ nhõm vì hóa ra nãy giờ nàng ở trong phòng tắm đằng sau bếp, chắc có lẽ lúc nãy do tôi mãi nhìn quanh quất mà không để ý là cửa phòng tắm ở nhà bếp đang khóa lại. Dở ghê, lí ra tôi cứ đến tủ lạnh lấy cốc nước là biết được rồi, tủ lạnh ở gần phòng tắm kia mà.

Mở cửa tủ lạnh, tôi vừa lấy chai nước vừa nói lớn:

- Anh học xong rồi, lên phòng khách ngồi xem tivi đấy!

Lần này thì Tiểu Mai không đáp lại, chỉ có tiếng nước chảy róc rách từ bên trong phòng tắm vọng ra. Thầm nghĩ chắc nàng không nghe tiếng tôi gọi nên tôi chỉ cầm chai nước rồi bước lên nhà trên, phốc lên ghế salon mà bật tivi xem.

Vừa mở ra là đúng ngay kênh phim kiếm hiệp, nhưng tôi còn chưa kịp nhận ra đó là bộ phim nào thì đã nghe ở trên lầu có tiếng nghe như khóa mở lách cách.

-! – Thoáng điếng người, tôi liên tưởng đến một tên trộm đang ra sức mở khóa khi tưởng rằng đã khuya và chủ nhà đều ngủ hết.

Thầm nghĩ không nên để Tiểu Mai biết, tôi hít một hơi dài bình tĩnh rồi thu chặt hai nắm tay lại, âm thầm vận khí để phòng trường hợp xấu nhất.

Vừa bước lên cầu thang vừa cảnh giác cao độ, tôi ngày càng tiến gần hơn đến âm thanh mở khóa lách cách bên trên, và nhận ra âm thanh này đang vọng xuống từ cầu thang dẫn lên tầng thượng.

- “Phải rồi, nó định đột nhập từ tầng thượng đây mà! “

Không kịp nghĩ gì thêm, tôi rón rén bước nhẹ từng bước lên cầu thang, tay phải đã nắm lại và dồn lực để chuẩn bị gặp tên trộm là sử ngay Nhất Thốn Kinh, tôi căng mắt nhìn lên phía trên đầu mình. Từng giây chậm chạp trôi qua, tiếng mở khóa đã mất hút vào đêm khuya tịch mịch, chỉ còn lại một bầu không khí yên lặng đến đáng sợ.

Lách người qua phòng Tiểu Mai, tôi đưa mắt nhìn thẳng lên cầu thang tầng thượng và quả nhiên có bóng người đang quay lưng lại về phía mình. Và bóng người này chợt bất thần xoay lại, và nhoẻn miệng cười nhìn tôi:

- Anh học bài xong rồi à?

- Tiểu Mai... em....! – Tôi sững sờ, vẫn còn đang ở thế thủ Vịnh Xuân.

- Em cũng vừa làm bài xong, đang định xuống dưới nhà pha trà cho anh thì chợt nhớ là chưa nhắc mấy chậu phong lan trên tầng thượng xuống dưới thêm, hồi chiều gió mạnh quá, em sợ thổi ngã mất thì mệt! – Nàng nhún vai giải thích và bước xuống gần tôi.

- Anh làm gì mà thủ vô ghê vậy?

- Em... nãy giờ em ở trong phòng à? – Tôi sững sốt hỏi, rõ ràng trước mắt mình là Tiểu Mai chứ không thể nhầm lẫn đi đâu được.

- Ủa, em vừa làm bài xong mà! - Tiểu Mai khẽ vuốt tóc đáp, nàng tròn mắt ngạc nhiên với thái độ của tôi.

Há hốc mồm không thể nói thêm được câu nào, nghe mồ hôi toát ra chạy dọc sống lưng, tôi

lạnh người quay nhìn xuống dưới cầu thang phòng khách.

Vậy rồi cuộc khi này... ở nhà bếp...

Ai đã trả lời tôi?

Chương 319

Tôi rón rén bước xuống cầu thang, theo sau là Tiểu Mai đang cắn chặt môi đầy sợ hãi.

- Anh có chắc là em đã trả lời ở dưới không? – Nàng lấp bắp, thì thầm vào tai tôi.
- Chắc mà... anh nghe rõ ràng! – Tôi đáp lại bằng một giọng nói vo ve như muỗi kêu.
- Nhưng... em ở trên sân thượng này giờ mà....! – Tiểu Mai run run.
- Suyt.....!

Nín thở bước từng bậc thang một, tôi nghe tim mình đập thình thịch dù rằng hai bàn tay đang nắm chặt lại mà chẳng biết để làm gì. Bởi nếu có ma quỷ thật sự trên đời thì trình Vịnh Xuân của tôi đâu có bằng với tông sư Diệp Vấn thì cũng phải bó tay chịu chết.

- Theo sát anh...! – Tôi thì thào qua hơi thở.
- Dạ.....! – Tiểu Mai lại càng nép sát vào người tôi hơn.

Đang phân vân chưa biết có nên đập cửa nhà tắm xông vào hay không thì chợt tôi nghe tiếng cửa phòng dưới bật mở, và... Tiểu Mai bước ra từ nhà tắm, nàng đang dùng khăn lau mái tóc ướt rõ là vừa được gội xong. Mùi hương bạch mai thơm phức không thể lẫn vào đâu được, và Tiểu Mai khi tắm xong lại càng đẹp hơn nữa, trông từng lọn tóc ướt dính bết vào gò má cao, vài giọt sữa còn chưa khô đang vương trên đôi vai nõn nà trắng muốt.

- Ủa? Anh làm gì mà trông... ghê vậy? – Tiểu Mai ở bên dưới, vừa lau tóc vừa ngạc nhiên hỏi tôi đang thủ thế ở giữa cầu thang.
- Em... sao em tắm ở dưới....? – Tôi hoang mang tột độ, nói mà không biết mình nói gì.

Tiểu Mai tròn mắt sững sờ nhìn tôi hỏi:

- Anh nói gì vậy? Nãy giờ em học bài ở dưới nhà xong là vào tắm luôn mà, còn đợi anh xuống dưới để pha trà uống nè!
- Nhưng... em vừa lên sân thượng mà.....! – Tôi run rẩy.
- Em lên sân thượng làm gì? Lúc nào trời có trăng sao thì em mới lên hóng gió chút thôi, chỉ có chiều nay em thấy gió to nên sợ mấy chậu hoa bị thổi ngã xuống đất nên đã lên dọn dẹp từ lúc đó rồi, còn từ tối đến giờ có lên đó nữa đâu?! Cửa còn khóa, chìa khóa trên bàn nè! – Nàng đáp, lại càng ngạc nhiên hơn nữa.

Đúng thật là lúc chiều Tiểu Mai có nói với tôi y như vậy, nàng ít khi lên sân thượng trừ khi lên đó ngắm sao.... Nhưng nàng cũng nói dạo này phòng tắm đột nhiên tự chảy vòi nước...

Vậy... vậy là sao....?

Tôi lúc này đứng giữa cầu thang, sau lưng mình là một Tiểu Mai đang sợ hãi vì có tiếng người trả

lời dưới phòng tắm, và trước mặt mình là một Tiểu Mai khác đang khẳng định rằng mình không hề lên sân thượng nửa bước từ nãy đến giờ....

Môi run run, tôi kinh hoàng nói :

- Em... là Tiểu Mai... vậy còn Tiểu Mai... sau lưng anh là ai.....?

Nào ngờ Tiểu Mai ở dưới cầu thang nhìn tôi không chớp mắt, và nói với vẻ như không tin được những gì nàng vừa nghe:

- Anh ... nói gì vậy...? Sau lưng anh... đâu có ai... !!!

Ngay lập tức thần hồn tôi như bị rung động cực độ, thể có trời đất là trong đời tôi chưa có lúc nào lại sợ hãi đến thế. Bởi khi tôi gặp Tiểu Mai trên lầu, thì nàng khẳng định là nãy giờ nàng không hề xuống nhà dưới. Khi tôi dắt tay nàng xuống dưới thì lại gặp một Tiểu Mai khác, và Tiểu Mai trước mặt tôi lúc này lại... xác nhận rằng sau lưng tôi chẳng hề có ai cả.

Thế là thế nào?..... Cả hai Tiểu Mai.... Ai là thật? Ai là giả?

Hay... ma quỷ là có thật...???

Theo phản xạ, tôi vội quay đầu lại sau lưng như muốn xác nhận cái sự thật hãi hùng này. Và... bất thần khi tôi vừa nhìn lại sau lưng thì Tiểu Mai mà khi nãy tôi gặp ở cầu thang lối đi sân thượng chợt bật cười khanh khách.

- Ha ha ha.....!!!

Nụ cười một phần hàm tiếu mười phần ma mị, rồi nàng nhanh tay xô thẳng tôi đang chênh vênh giữa cầu thang một cách không ngần ngại:

- Soạt.....!

Tôi dẫn ngã người ra sau, cảm nhận rõ Tiểu Mai trước mắt mình đang bật cười như quỷ mị, và Tiểu Mai ở sau lưng mình lùi ra, để mặc cho tôi ngã đập đầu xuống cầu thang.

- Rầm... Vút.....!

Mọi thứ trước mắt tôi mờ dần, nhân ảnh trước mặt chỉ còn là sương khói, và rồi mọi thứ chìm vào một màn đêm đen vô tận. Yên tĩnh, đặc quánh....

- Hắc.....!

Tôi vụt người bật dậy trong nỗi kinh hoàng tột độ, hoảng hốt mở to mắt quan sát thì nhận ra mình không phải đang ngã dưới cầu thang, mà là... đang nằm gục trên giường phòng mình, không khí xung quanh cực kì yên tĩnh, chỉ có tiếng máy điều hòa chạy rì rì bên trên.

- Là...là mơ.....! – Tôi lắp bắp.

Hóa ra vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng, có lẽ tôi trong lúc học mệt quá đã nằm luôn trên giường mà ngủ gật lúc nào không hay biết, bên cạnh tôi vẫn còn quyển sách Địa Lý đọc dở. Và chắc chắn là do không khí ban đêm quá tịch mịch, cộng thêm những chi tiết khó hiểu của tình hình nhà Tiểu Mai hôm giờ nên tôi đã lo nghĩ quá nhiều, vì vậy mà trong giấc ngủ bất ngờ, những gì

tôi lo lắng đã trở thành ác mộng.

Đưa tay quệt mồ hôi đang đổ ra như tắm, tôi đứng dậy, hơi choáng váng mặt mày rồi quyết định gấp sách lại, mở cửa phòng xuống nhà rửa mặt.

- “Có đến hai Tiểu Mai... haizz, kinh khủng thật!” – Tôi rùng mình nhớ lại điệu cười khanh khách như phù thủy của Tiểu Mai trong giấc mộng khi nãy mà thậm chí lo lắng không biết... Tiểu Mai ngoài đời có bao giờ như vậy không nữa.

Đi một mạch xuống nhà dưới, tôi hơi chùn chân do khung cảnh lúc này hết như trong cơn ác mộng vừa rồi, cũng là tôi đang đi xuống cầu thang, và... căn nhà vẫn trống vắng y chang vậy. Phòng khách, sân trước chẳng hề có bóng dáng Tiểu Mai.

- “Cái... ẹch....!” – Tôi lại toát mồ hôi lạnh.

Chậm chậm bước về phía nhà bếp, tôi điếng hồn khi tiếng nước chảy đang vang lên tí tách trong bồn tắm, và chỉ khác lần này là... cửa phòng tắm hé ra một chút, đủ để tôi biết là Tiểu Mai không có trong đó.

Nếu là bình thường thì tôi đã có thể cất tiếng gọi Tiểu Mai cho đỡ nhọc, thế nhưng có lẽ do ảnh hưởng từ cơn ác mộng khi nãy mà bây giờ cổ họng tôi như nghẹn ứ lại. Vì tôi có một nỗi sợ, nỗi ám ảnh mơ hồ rằng nếu như giờ đây tôi mà cất tiếng gọi thì sự việc sẽ xảy ra đúng y chang như trong cơn ác mộng khi nãy vậy.

Thế nên tôi quyết định mở bật cửa phòng tắm ra để xác định lại một lần nữa.

- Vụt....! – Phòng tắm hoàn toàn không có ai, chỉ có hơi nước nóng đang bốc lên từ bồn tắm làm mờ gương soi trên tường, mực nước trong bồn đang dần hạ xuống theo lỗ thoát nước.

Hít một hơi dài, tôi nín thở bước lại lên phía cầu thang, thậm chí sợ khi sự việc xảy ra giống hệt cơn ác mộng khi nãy. Vì lúc này tôi cũng vừa nghe có tiếng nước chảy xong, cũng đang rón rén bước lên cầu thang, chỉ khác là ở hiện thực, tôi không nghe có tiếng nói của Tiểu Mai từ phòng tắm và cũng không nghe có tiếng mở khóa lách cách từ bên trên.

Bước thật chậm, tôi nghe tim đập bình bình trong lồng ngực, thậm chí nghĩ trong cả căn nhà này, chỉ có một nơi mà tôi chưa hề đặt chân vào, đó chính là phòng riêng của Tiểu Mai. Chợt nhớ lại lúc chiều, khi tôi có ý định muốn vào phòng nàng để xem thử thì nàng khá bối rối và từ chối ý định của tôi.

- “Biết đâu.. biết đâu.... Có đến hai Tiểu Mai đang ngồi trong phòng thật... biết đâu....!”

Đưa mắt nhìn thẳng lên cầu thang, khi đã chắc chắn là không có bóng người nào đang mở cửa sân thượng lách cách như trong mơ, tôi cắn môi một lúc rồi quyết định... đẩy cửa phòng Tiểu Mai một cách bất thần và đột ngột.

Chốt cửa phòng nàng đã bị hư, thế nên tôi chỉ cần đẩy nhẹ là cửa phòng đã bung ra, và trước mắt tôi lúc này là.....

- Ahhhhhh.....! – Tiểu Mai hốt hoảng giật lấy tấm khăn trên giường che người lại, rồi tiện tay ném luôn chiếc gối về phía tôi đang đứng.

- Vút..... ạch!

Mặt tôi dơ ra vì bất ngờ, nên không kịp né chiếc gối trời sát trước mặt, và ngay sau đó, tôi ngã oạch ra trước cửa phòng rồi đập luôn đầu vào tường sau lưng.

- Anh... đóng cửa lại... đồ.....! – Tiểu Mai thét lên.

- Ừ... ừ.....! – Tôi lúng búng ngồi bật dậy, quên cả cơn đau sau đầu.

- Nhắm mắt lại....! – Nàng giận dữ.

-! – Không dám hó hé nửa lời, tôi vội nhắm mắt rồi với tay quờ quạng trúng cái tay nắm cửa, kéo cánh cửa phòng lại.

Chạy luôn một mạch xuống phòng khách, tôi ngồi phịch xuống dưới ghế salon mà mồ hôi hột lại vã ra. Quên cả cơn ác mộng vừa nãy, tôi lúc này còn thất kinh hồn vía hơn nữa, vì... vào phòng con gái trúng lúc người ta đang thay đồ, phen này thì tôi không bị nàng treo cổ cũng lãnh nguyên mấy cú véo đau điếng vào hông là cái chắc.

-“Trời ơi... sao mình ngu vậy trời... sao không gõ cửa hỏi trời....! “

Một lát sau, Tiểu Mai lạnh lùng bước xuống cầu thang, khí lạnh toát ra như tử thần đang đi đoạt mạng, và tôi thì co rúm người lại như một chú mèo con tội nghiệp. Nàng ngồi xuống trước mặt tôi, áo quần đã chỉnh tề, áo pull quần short như khi nãy. Mái tóc hấy còn ướt và hương thơm nhẹ đưa thoang thoảng, chứng tỏ nàng mới tắm xong, hèn gì phòng tắm lúc nãy tôi vào vẫn còn hơi nước. Ấy vậy mà chỉ vì tôi thần hồn nát thần tính bị cơn ác mộng khi nãy ám ảnh nên đã... làm hành động rồ dại đầu tiên trong đời, đó là đập cửa phòng con gái mà xông vào như đội đặc nhiệm SWAT công phá căn cứ tên trùm khủng bố Binladen.

Tiểu Mai im lặng một hồi, tôi lại nghe tim mình đập bình bình hơn nữa, mồ hôi lại túa ra, từng giọt tích tắc trôi qua như từng thời khắc tôi hoảng sợ đợi tử thần đến lật đầu rước về âm phủ.

Giây lát sau, Tiểu Mai trầm giọng hỏi:

- Anh... sao lại vào phòng em...?

- Ừ... anh xin lỗi.....! – Tôi muốn giải thích thật nhiều, nhưng càng nghĩ càng thấy nếu đem lí do là do gặp ác mộng nên mới làm vậy thì tôi lại càng thấy cái lí do đó nó rõ là củ chuối gì đâu, nên không biết làm gì hơn là đành cúi gằm mặt xin lỗi.

Tiểu Mai nhìn thẳng vào mắt tôi, nàng hỏi, giọng có phần hơi nhỏ lại:

- Anh... anh đã thấy gì chưa....?

- Không... không có.... Chưa thấy gì cả! – Tôi hoảng hốt, vội chối đây đẩy.

Tiểu Mai thoáng đỏ mặt, đôi gò má ửng hồng lên rồi nàng nhú mày:

- Đừng dối... em hỏi lại một lần nữa, anh... đã thấy gì chưa?!

Đối diện với ánh mắt băng sương nguyệt lạnh như muốn nhìn thấu tâm can của Tiểu Mai, tôi đành thở hắt ra, gãi đầu lúng búng thừa nhận:

- Ủ... thì có thấy... chút chút.....!

Nào ngờ tôi vừa nói xong thì Tiểu Mai đã giận dữ :

- Anh... tôi đánh chết anh... đồ dè xồm..... hức....hu.....!

- Au da.....! – Tôi rú lên thống thiết vì cú nhéo siêu đau. – Em bảo anh nói, anh bảo không thấy thì em không tin....ahhhh... anh nói thấy thì em lại đánh anh.... Thế thì... ahhh....!

Mặc kệ cho tôi phân trần, Tiểu Mai nửa xấu hổ nửa tức giận, ánh mắt như đã long lanh ngân ngấn nước, đôi gò má cao kiêu hãnh lúc này hồng rực lên, vẫn đánh tôi không ngớt tay. Nhưng rõ là nàng đánh yếu xiu, ngoại trừ cú nhéo kinh điển thì nàng đâm thùm thụp vào lưng tôi mà chẳng có tí lực nào.

Thế nhưng tôi đâu có dám chống cự, mặc nàng đánh cho... thỏa thích, bởi dù gì thì tôi rõ là đã sai rành rành ra đây rồi. Ai đòi lại vào phòng con gái mà không gõ cửa, bị thế này là còn nhẹ lắm rồi. Thoát sau, Tiểu Mai chậm tay lại vì mệt, giọng nàng cũng nhỏ dần, rồi buông thõng tay dựa luôn ra ghế, nhìn tôi qua khóe mắt :

- Anh... hay lắm, không biết lịch sự là gì hay sao?

- Xin lỗi... anh không cố ý....! – Tôi lí nhí cúi gầm mặt.

- Hừ, không cố ý? Không gõ cửa, mở thật nhanh rồi xông vào, không cố ý thì là... cố tình à? – Nàng hừ nhạt, gương mặt vẫn chưa hết ngượng ngùng.

- Em... để anh giải thích đi, có lí do mà... rồi xong muốn làm gì anh cũng được! – Tôi xấu hổ như thằng tội đồ thứ thiệt, lại càng nói thật nhỏ hơn nữa.

Tiểu Mai vẻ như không tin lời tôi nói, nên nàng chỉnh ươn mắt bướng bỉnh:

- Tôi cho anh giải thích, để xem lí do gì, còn không hợp lí... tôi... treo cổ anh lên trước cổng cho xem!

- Hầy... em cứ dọa treo cổ hoài... có ngày anh bị thật bây giờ! – Tôi thở hắt ra.

Nào ngờ tôi vừa vô tình buột miệng ra câu nói này xong thì Tiểu Mai đã cắn môi bối rối, hàng mi dài giãn ra không còn vẻ tức giận nữa:

- Em... em chỉ nói thôi... không có bị đâu!

- Ủm... thế giờ nghe anh nói nè... thật ra....! – Tôi gật đầu.

Chỉ hạ mình biết lỗi được đúng một giây, liền ngay sau đó thì Tiểu Mai lại nghiêm nghị trở lại, nàng khoanh tay trước ngực:

- Anh giải thích đi!

- Thật ra.....!

Vậy là chẳng đợi dừng, tôi đành kể hết sự thật toàn bộ mọi việc từ tối đến giờ, từ lúc tôi lên phòng học bài rồi ngủ quên, gặp ác mộng sau đó xuống nhà dưới, tình huống đưa đẩy suy nghĩ nên tôi mới trong lúc không tỉnh táo mà rồ dại xông vào phòng Tiểu Mai. Lúc ban đầu, tôi kể

đến đoạn học bài mà ngủ gật thì Tiểu Mai đã lộ rõ vẻ bực mình, thế nhưng càng về sau, khi tôi tường thuật lại từng chi tiết trong cơn ác mộng vừa xảy thì vẻ giận dữ của Tiểu Mai đã dần mất đi theo từng lời nói của tôi, mà thay vào đó là nét mặt lo lắng pha lẫn sợ hãi.

- Như vậy đấy... vì như vậy anh mới đại đột... ừm...! – Tôi thở hắt ra, kết thúc câu chuyện của mình.

- Ghê.....!

Câu chuyện của tôi kết thúc cũng là lúc tôi nhận ra Tiểu Mai đã ngồi thật sát vào người tôi từ lúc nào, nàng nép sát đến mức tôi cảm nhận rõ được tim nàng cũng đang đập bình bình giống hệt mình lúc này. Hóa ra tiểu thư lạnh lùng nhà tôi cũng biết sợ ma cơ đấy!

Quên cả trách tôi vì chuyện vừa xảy, Tiểu Mai kéo tay tôi thủ thỉ:

- Có khi nào... là điềm báo không anh...?

- Không đâu... do anh nghĩ nhiều về nó nên gặp ác mộng thôi...! – Tôi cố trấn an nàng, nhưng thật tình là vẫn chưa hết sợ vì giấc mơ lạ lùng đó.

- Eo ơi... em đời nào lại xô anh xuống cầu thang đâu chứ... thương còn không hết! – Tiểu Mai ngả đầu vào lòng tôi nói khẽ.

Thế là tôi tự dung dâm ra xúc động cực độ, vì Tiểu Mai chưa giết tôi do cái tội vô sỉ mặt dày xông thẳng vào phòng nàng đã là phước ba đời, ấy vậy mà giờ đây nàng lại còn tựa sát vào tôi mà thủ thỉ thế này thì... ai mà không yêu cho được.

Khoác tay qua vai nàng, tôi mỉm cười:

- Em đừng lo, có gì anh cũng bảo vệ em hết!

- Ừa... mà anh mơ ghê quá...! – Tiểu Mai lo lắng.

Đang định nói gì đó để trấn an nàng, chợt tôi chợt nhớ ra một dấu hỏi to tướng vừa vụt ra trong lúc tôi còn đang sợ hãi rón rén lên cầu thang khi xảy mà buột miệng hỏi ngay:

- Hỏi vui chứ... em mà có chị em song sinh như hồi xảy anh mơ thì sao nhỉ? Có đến hai Tiểu Mai, chị em sinh đôi... hây dà.....!!!!

Chương 320

Sau câu hỏi của tôi, Tiểu Mai khẽ khựng lại một chút rồi nàng vuốt tóc khẽ cười:

- Không, chị em song sinh gì chứ, anh chỉ có mình em là Tiểu Mai thôi đấy!
 - Ủm, tại nãy anh mơ thấy vậy nên hỏi vậy thôi, chứ nếu mà có thêm một người giống em thì mệt lắm á! – Tôi gật gù.
 - Hừ, giống em thì làm sao? Anh lộng giả thành thật à? – Nàng bĩu môi.
 - Bậy... ý anh là xem mấy phim có chị em sinh đôi ấy, nhằm nhột rắc rối lắm! – Tôi gãi đầu cười cười.
 - Hi, nhằm gì chứ, trên thế gian này mỗi em mới có hương hoa bạch mai thôi, anh sợ nhằm được à?
 - Hay thế, ngoại em không tặng cho ai khác à?
 - Dĩ nhiên là không rồi, bạch mai biểu trưng cho cốt cách quý phái mà!
 - Em quý phái á?
 - Anh nói chứ em không nhận à ghen!
 - Ủây, anh cũng không vừa đâu nhá, đừng có mà xem thường, cả họ nội lẫn họ ngoại anh đều có tiếng tăm lắm đấy!
 - Vậy à? Sao em không nghe mọi người nói gì hết?
 - Thì... chỉ nổi tiếng trong xóm, còn ngoài xóm ai mà biết được, hê hê!
 - Quỷ, nghi nghi rồi!
 - Cơ mà.....!
 - Hi hi, em sắp biết anh nói gì rồi!
 - Nói gì?
 - Ý anh định bảo, nhờ dòng họ mà mới sinh ra nhân tài kiệt xuất như anh chứ gì?
- Tiểu Mai khúc khích cười mà tôi nghe như sấm động Nam bang, nhưng cố làm bộ bình tĩnh không để tâm đến lời trêu chọc như đi guốc trong bụng mình của nàng, tôi húng hắng giọng:
- Bậy... ý anh là ... ba anh giỏi, nên anh cũng giỏi!
 - Em biết, nhưng ba em cũng giỏi không kém nhé! – Tiểu Mai khẽ véo má tôi.
 - Vậy à? Ủ thì... vậy nên em mới giỏi chứ! – Tôi khụt khịt mũi thừa nhận.

Tiểu Mai lại bật cười, nàng lắc đầu nói:

- Nhưng ai cũng bảo em giống mẹ em cả, ba em cũng nói y như vậy!
- Là sao? – Tôi ngần người thắc mắc.
- Anh thấy em ra sao? – Nàng hấp háy mắt.
- Ừ thì... xinh xắn, giỏi giang! – Tôi trả lời.
- Vậy thì mẹ em còn hơn thế nữa cơ, mẹ xinh đẹp lắm, lại giỏi nữa!
- Ghê thế?
- Chứ sao, anh mà gặp mẹ em thôi là thấy bị áp đảo liền, mẹ nói chuyện sắc sảo lắm, lại rất đẹp!
- Ha, thế ba em sao mà cưới được mẹ em hay vậy?
- Em cũng không biết, chắc do ba giỏi, với biết lo cho gia đình!
- Vậy lúc mẹ em quen biết ba em thì sao? Có gì kể cho anh nghe với!

Tiểu Mai nheo mắt hỏi:

- Anh nghe làm gì?
- Thì... học hỏi! – Tôi cười đáp.
- Ba em nói... anh giống ba hồi nhỏ lắm!
- Hả?

Trông thấy tôi dần mặt ra thắc mắc, Tiểu Mai nhíu mày nói:

- Em cũng không rõ, ba chỉ nói là nhìn anh thì ba thấy hình ảnh của ba ngày xưa!
- Ha ha, ba anh không nói thì thôi, chứ ba em cũng thấy như vậy à? – Tôi bật cười.
- Không hẳn, ba nói là anh điếc không sợ súng!
- HẢ?
- Ý của ba là anh không sợ trời ngại đất, dám tán tỉnh một tiểu thư, hi hi!
- Tiểu thư thì cũng phải lấy chồng, anh không tán thì... để đứa khác nó tán em à, anh đâu có ngu đâu chứ!
- Ha ha, nhớ là anh nói đó nha, đồ háo sắc! – Tiểu Mai cười rũ rượi.
- À... khát nước rồi! – Tôi húng hắng giọng, lảng sang đề tài khác để tránh lún sâu vào cái vụ "háo sắc" này, không khéo tí Tiểu Mai nhớ lại chuyện tôi đập cửa xông vào phòng nàng thì khổ.
- Để em đi pha trà, anh ăn bánh không? – Nàng đứng dậy.

- Thôi, trà thôi được rồi! – Tôi nhún vai đáp.

Thoát rồi Tiểu Mai đi xuống phía bếp, tôi đưa tay nhìn đồng hồ thì mới nhận ra giờ đã hơn 11 giờ đêm, bình thường thì lúc này ở nhà tôi đã ngáp lên ngáp xuống rồi gục mặt luôn trên bàn học rồi. Ấy thế mà tối nay ngủ lại nhà Tiểu Mai thì tôi lại chẳng buồn ngủ chút nào, hoặc giả là lúc này tôi đã ngủ một giấc rồi nên giờ tỉnh táo hẳn ra, mặc dù là nằm mơ thấy ác mộng.

Ngồi một mình trong phòng khách, tôi thở hắt ra thầm nghĩ Tiểu Mai sống một mình cũng gần hai năm ở đây rồi thì đúng là hay thật. Không kể buổi ban ngày, chứ vào ban đêm mà không khí cô liêu tịch mịch như thế này thì hơi bị nhàm chán, chưa kể là có phần hơi sợ ấỵ chứ. Đành rằng là ban đêm thì phải yên tĩnh chứ chả ai muốn ồn ào hằm bà lằng đủ các loại âm thanh như ban ngày cả, nhưng tôi cảm giác không khí về đêm ở khu phố này khác với khu phố nhà tôi, cũng như nhà Tiểu Mai khác với nhà tôi vậy. Chỉ có tiếng gió đưa cành lá hoa sữa xào xạc, rì rào một cách vừa yên bình vừa tĩnh lặng càng làm khung cảnh sân trước lúc này thêm phần liêu trai.

Một chốc sau, Tiểu Mai bê ấm trà ra rồi đặt khay xuống bàn, nàng chậm rãi đưa những ngón tay thon dài trắng muốt của mình rót trà, dòng nước trong suốt xen lẫn màu xanh mát đang đổ xuống từng tách trà bằng gốm nhỏ xíu.

Nhìn Tiểu Mai lúc này tôi chỉ muốn phán một câu nàng đúng là vợ hiền dâu thảo, đảm đảm thực thực yêu kiều hết mực. Không để ý đến ánh mắt đang mê đắm của tôi, Tiểu Mai thoáng ngạc nhiên thắc mắc:

- Anh không tự lấy uống đi, trà lúc này đang là thơm nhất đấy!

- À... ừm! – Tôi giật thót người.

- Hay... muốn em phải dâng trà cho chàng thưởng thức nữa đấy? – Nàng nheo mắt tùm tùm.

- Được vậy thì càng tốt, hơ! – Tôi toét miệng cười toe.

- Thôi, được voi đòi tiên, cung quá sinh hư à! – Tiểu Mai bĩu môi.

Thoáng bật cười vì lời nói này của Tiểu Mai, bởi nàng nói cứ như là vợ quản chồng vậy, tôi bèn phì cười rồi đổi chủ đề:

- Nè, thường thì giờ này lúc ở nhà, em hay làm gì?

- Thì học bài chứ làm gì! – Nàng nhún vai đáp.

- Hơ... em giỏi nhất lớp mà, học gì lắm thế! – Tôi sững sốt đặt tách trà xuống.

Thở hắt ra, Tiểu Mai vuốt tóc trả lời:

- Anh ơi, giỏi thì nhờ cố gắng học chứ sao, em là người ngoại quốc mà, lúc vừa về Việt Nam thì một ngày là em học suốt đấy, mới bắt kịp trình độ mấy người chứ!

- Vậy hả? – Tôi đàn mặt ra.

- Chứ sao, anh tưởng chương trình học của Nhật giống với Việt Nam hay sao? – Nàng lắc đầu.

- Thế... khó hơn à? – Tôi tò mò hỏi.

- Không khó, cũng không dễ, nhưng ít bài tập hơn so với ở đây!
- Sao hay vậy?
- Thì ngoài thời gian học ra, nhà trường còn tạo điều kiện cho học sinh có thời gian tham gia các câu lạc bộ nữa chứ!
- Thích nhỉ, ở trường mình chỉ có mỗi bóng đá là nổi bật!
- Ủa, ở Nhật thì một trường học có nhiều câu lạc bộ lắm, Nhu Đạo, Không Thủ Đạo, bóng chày, bóng đá, bóng rổ, chủ yếu dành cho con gái thì có quần vợt, bơi lội, cắm hoa.... Nhiều lắm, nói chung ở Nhật thì bọn em chú trọng sinh hoạt ngoại khóa hơn, một tuần có khi chỉ cắm một phong bì bài tập nhỏ về nhà!
- Sướng quá rồi, ở Việt Nam làm bài mệt nghỉ luôn!
- Nhưng bù lại thì vào đại học sẽ học khó hơn!

Rồi tôi chợt thắc mắc :

- Thế hồi ở Nhật, em tham gia câu lạc bộ nào?
- Bắn cung! – Tiểu Mai đáp thản nhiên.
- Hả? Con gái sao chơi mấy trò bạo lực vậy? Anhtưởng em vào CLB cắm hoa chứ! – Tôi chung hững.
- Ôi... cắm hoa thì ở nhà em cắm chán từ nhỏ rồi, còn bắn cung là cả một nghệ thuật đấy! – Tiểu Mai lắc đầu ngao ngán trước vẻ mặt dần thối của tôi.
- Vậy... CLB có con trai chứ? Hay toàn con gái không?
- Hi, có duy nhất một cậu con trai thôi!
- Nó... nó bị pê-đê hả?
- Bậy, cấm anh nói bậy em như thế!
- Bậy em á?
- Ủa, không có cậu ấy thì em cũng chẳng biết FingerStyle mà dạy cho anh đâu!

Đến đây thì tôi ngã bổ ngửa ra:

- Á à... nói thật đi, hồi cấp II em thân với mấy tên con trai? Mà khoan đã... sao lại có dính đàn Guitar trong đây nữa? Em kể là ba em dạy còn gì?
- Hừ, ba em chỉ dạy căn bản thôi, còn lại là em tự học đệm hát. Chỉ sau khi gặp Matsui thì em mới biết là đàn Guitar còn có trường phái FingerStyle! – Tiểu Mai nguyền dài.
- Cái gì... Sui... sui gì? – Tôi ngọng nghịu nhắc lại.
- Là Yuki Matsui, bạn thân của em! – Nàng nhăn mặt đáp, vẻ như không vừa ý.

- Hơ... sao cái hồi kia lại bảo Akira mới là bạn em?
- Anh hay nhỉ, thì em ít chơi với con trai, chỉ có Akira với Matsui thì em mới khá thân thôi!
- Ủm... thân thế nào?
- Akira thì em kể anh nghe rồi, còn Matsui cũng thân với Akira, cậu này chơi Guitar giỏi lắm, cũng khá nổi tiếng ở trường. Hi, hai cậu bạn này y như hot boy vậy đó, nhiều bạn nữ ngưỡng mộ cặp bài trùng này lắm, một người là tuyển thủ bóng chày tài năng, người kia thì là nghệ sĩ Guitar tài không đợi tuổi!
- Ờ... thì hot boy, thế em có thích không?

Liền tức thì, Tiểu Mai nheo mắt nhìn tôi, nàng nghiêng mái đầu cười như trêu:

- Anh đang ghen!
- Không có! – Tôi hừ mũi đáp, dù rõ ràng là có. – Thế sao Matsui phải dạy Guitar cho em?
- Thì em thấy thích nên muốn học, nhờ vậy mới về dạy lại cho anh chứ! – Nàng nhún vai nói, đồng thời lắc đầu bất lực vì cái bộ sĩ diện của tôi.
- Ủm.....! – Tôi thần thờ đáp, cảm giác như mình giống như là tiểu đệ tử nhỏ nhoi của cái tên con trai tên Sui sui gì vậy, nghe mà bất mãn quá sức, hơn hết là tôi hơi bị khó chịu vì thái độ Tiểu Mai nhắc về hai tên Akira và Matsui như là lòng ngưỡng mộ nhiệt thành.

Khẽ im lặng một chút, Tiểu Mai lại rót lượt trà thứ hai vào tách, và tôi chợt buột miệng hỏi:

- Thế.. cái tên Matsui ấy... có thích em như là Akira đã từng vậy không?
- Không, ha ha! – Tiểu Mai bật cười. – Matsui thích người khác, không phải em!
- Em vậy mà hấn không thích á? – Tôi ngạc nhiên như không thể tin được, bởi tôi đang nghĩ quá trình Matsui dạy đàn cho Tiểu Mai thì ắt phải là đã từng có không gian riêng tư giữa hai người trong tiếng đàn Tây Ban Cầm lãng mạn, mà có tên con trai nào trên đời lại không đem lòng yêu mến một người con gái như Tiểu Mai đâu nhỉ.

Đáp lại vẻ ngạc nhiên của tôi, Tiểu Mai lại khúc khích cười và nói về bí ẩn:

- Em biết anh đang nghĩ gì, nhưng thật sự là Matsui thích người khác, còn giỏi hơn em nữa!
- Giỏi hơn cả em á? Xinh hơn luôn? – Tôi sửng sốt.
- À... không, xinh bằng nhau...! – Tiểu Mai đáp về phân vân.

Nhưng cuối cùng nàng lại khẽ nhíu đôi hàng mi ra chiều suy nghĩ ghê lắm rồi cười đĩnh chính:

- Em nghĩ... em xinh hơn á, hi hi!

Đang định hỏi thêm về nữ nhân vật bí ẩn nào mà lại còn tài giỏi hơn cả Tiểu Mai nữa thì tôi bất chợt nghe vọng lại từ phía xa ở bên ngoài khu phố có tiếng chó sủa vang lên giữa đêm khuya yên tĩnh.

- Gấu... gấu..... ấu...ấuuuu.....! – Tiếng chó sủa càng lúc càng tru dài ra, và lúc này đột nhiên gió thổi mạnh làm cổng sắt nhà Tiểu Mai run run, tiếng sắt va chạm vào nhau nghe lạnh lẽo, tê buốt như vọng về từ một cõi xa xăm nào đó.

Liền lập tức cả tôi lẫn Tiểu Mai đều không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi Tiểu Mai vội trở sang ngồi cạnh vào tôi, nép thật sát.

- Có... có khi nào là trộm không anh? – Nàng nói qua hơi thở.

- Chắc không phải đâu, tiếng chó sủa đằng xa lận mà, nếu như là trộm thì trộm nhà khác, không phải ở nhà mình! – Tôi trấn an Tiểu Mai, dù rằng cũng đang lo lắng lỡ tên trộm kia mà có thật thì dám hấn sau khi bị con chó nhà kia phát hiện thì chuyển mục tiêu sang nhà Tiểu Mai lắm.

- Vậy... vậy là ma rồi....! – Tiểu Mai lại càng tựa sát vào tôi hơn nữa.

- Nói tào lao, ma thế quái nào được, mình bật đèn sáng quắc cả nhà thế này kia mà! – Tôi gạt phất đi.

Quả thật là lúc này thì nhà Tiểu Mai là tôi đảm bảo sáng nhất khu phố, đèn vườn, sân trước, toàn bộ các phòng trong nhà đều được bật đèn dù đã gần 12 giờ khuya. Có lúc tôi chợt giật mình nghĩ mình bật đèn sáng choang thế này có khi tránh được ma, nhưng giống y như mời trộm đến thám thính vậy.

Tiểu Mai không hiểu nàng đang suy nghĩ gì, lại kéo tay tôi lo lắng nói:

- Ngoạ... ngoạ em nói, ban đêm mà chó sủa là... sủa ma đó anh!

- Hơ, lại tào..... à không... ngoạ em kể sao? – Kịp thời kềm lại từ “lao” “trước khi tôi cả gan nói nhà ngoạ Tiểu Mai là “tào lao”, tôi vội trở sang hỏi chuyện khác.

- Ngoạ bảo chó thường sủa khi gặp người lạ, nhưng vào ban đêm không có người mà chó tự dưng sủa là... nó đang thấy người cõi âm, nên mới gọi là sủa ma....!

Tiểu Mai kể đến đâu thì tôi cũng run bắn người lên đến đấy, nghĩ thầm người lớn mà nói thì ắt phải có lí do, chứ không ai lại đi dọa con cháu mình như thế chỉ tổ làm nó sợ thêm chứ ít gì. Vậy nên lúc này tôi đã muốn dõm người đứng dậy để ra ngoài nhìn xem có đúng là con chó nhà nào đó đang sủa người hay không, hay là... sủa ma!

Nhưng tôi vừa nhòm người dậy là Tiểu Mai đã vội kéo tay tôi xuống:

- Đứng anh..... làm gì vậy?

- Ra trước xem thử... có gì lạ không! – Tôi nói mà không nhận ra từ “lạ” của mình là ám chỉ điều gì, và tôi cũng không chắc bây giờ chọn lựa giữa trộm và ma thì tôi sẽ chọn bên nào đây.

Trộm thì ít nhất tôi còn có thể mức nó được, nhưng tệ hại hơn là lỡ nó có dao thì tôi cũng tạch như chơi, chưa kể thêm Tiểu Mai liễu yếu đào tơ phía sau. Mà nếu là ma thì dù nó không gây tổn hại đến người nhân gian, nhưng ít nhất nó cũng... hù bọn tôi một phen đến vỡ mật, có khi đứt luôn dây thần kinh mà chết ấy chứ.

Tiểu Mai như biết được tôi đã nói là làm, nàng lại càng kéo rịt người tôi:

- Thôi anh... cứ ở trong nhà đi, cửa nhà em... chắc lắm...! – Nàng vừa nói vừa run, vẻ như nàng cũng hiểu là cổng sắt dù có chắc cũng không cản được ma quỷ, vì tội nó đi xuyên tường cơ mà.

Tôi mong là trộm, Tiểu Mai thì nghĩ là ma, thành thử ra hai đứa lúc này lâm vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, vạn nhất bất chẳng đừng đừng là ở vô thế “Bối thủy “trước mặt là địch, sau lưng là sông, gặp trộm cũng tạch mà gặp ma cũng chết.

Trộm thì đào tường khoét vách, ma quỷ thì chẳng ngăn gì cứ thế đi băng băng, vậy nên tôi bây giờ chỉ còn một cách là... nắm chặt tay Tiểu Mai và kéo nàng đứng dậy.

- Giờ... anh phải xem là có người ngoài đường không, ít nhất mình cũng biết là chó sủa vì điều gì! – Tôi nghiêng rằng.

- Sủa... ma đó...! – Tiểu Mai nhăn nhó.

- Sủa trộm...là trộm....! – Tôi cự lại.

Vâng, tức cười một nỗi ở đây là thay vì mong cho đừng có cả trộm đạo lẫn ma quỷ thì tôi và Tiểu Mai lúc này lại như đang cầu cho một trong hai lực lượng hắc đạo này xuất hiện, không ma thì trộm, còn không trộm thì là ma.

Đang giữa lúc cả hai đứa còn chân chừ chưa biết phải làm sau thì bất thành linh có một âm thanh vang lên từ trước cổng nhà Tiểu Mai hết như âm thanh của tiếng gõ cửa.

- Cộc... cộc.....!

Thứ âm thanh khô khốc như gõ gõ vào cánh cửa ấy giống hết tiếng của một chiếc guốc gỗ đi trên thềm nhà, và lại cũng giống với tiếng gõ của một chiếc gậy, kiểu gõ cửa cầm chừng như muốn xác định xem có ai đang ở trong nhà hay không.

- Cộc... cộc.... cộc.....!

-!

-!

Tiểu Mai lại càng nắm chặt tay tôi hơn nữa khi gió bất chợt thốc mạnh qua khe cửa tạo thành một tiếng hú ma quái như vọng lại từ cõi a tỳ xa xăm.

Riêng tôi thì lúc này đang đứng đực mặt ra, trong đầu hiện lên vô vàn dấu hỏi to tướng mà không có một dấu chấm than nào để giải đáp cho những suy nghĩ của mình. Gió vẫn thổi mạnh làm cây lá xào xạc, nghe rào rào kết hợp với tiếng hú, tiếng gõ cộc cộc trước cổng, đã thế lại thêm....

- Gấu....ấuuuuu.....!

Nếu là người quen, thì sao lại đến gõ cửa vào giờ này, đã 12 giờ khuya rồi cơ mà? Hơn nữa người quen thì phải biết có chuông cửa bên góc phải trụ cổng chứ!

Nếu là người lạ, thì họ thấy đèn nhà còn sáng, ắt phải cất tiếng gọi mới đúng? Sao lại gõ cửa những ba lần mà không hề phát ra tiếng nói nào?

Vậy rốt cuộc là tiếng chó tru giữa đêm lúc này là... sủa ma thật hay sao?

Và ai đang gõ cửa? Ai... đang đứng trước cổng nhà Tiểu Mai?

Chương 321

Không còn cách nào khác hơn, tôi cắt chặt môi giấu nỗi sợ hãi vào trong lòng nhằm trấn an Tiểu Mai, kéo tay nàng ra ngoài sân.

- Em đứng ở đây! – Tôi thì thăm khi hai đứa bước ra bậc tam cấp ở sân trước.

- Nhưng....! – Tiểu Mai không muốn rời tay tôi, nàng khẽ níu lại.

- Suyt....! – Tôi lắc đầu rồi quay ra phía cổng nhà.

Cánh cổng màu đen đầy yêu quý thuở nào, đã từng làm xao xuyến con tim tôi không biết bao nhiêu lần, cũng từng khiến tôi trốn chạy hồi năm trước, mọi thứ đều vẫn quen thuộc nhưng sao khuya hôm nay lại trông xa lạ, u ám và ma quái quá cỡ thợ mộc. Căng mắt nhìn về phía trước, tôi thu nắm đấm lại, đưa mục quang thẳng vào cổng với hi vọng không bỏ sót qua bất kì chi tiết bất thường nào xuất hiện.

Tiếng gõ cửa cộc cộc vẫn vang lên từng hồi dứt quãng, và gió rít lên nghe lạnh cả sống lưng.

- Hú....viu....viu... cộc... cộc... cộc....!!!

Nếu không phải là Tiểu Mai đang đứng sau lưng tôi và cần một chỗ dựa, nếu tôi không phải là người đàn ông duy nhất trong nhà này thì thế có trời đất là chỉ cần “bản hợp xướng” kinh dị kia mà vang lên thêm một lần nữa thì tôi sẽ lăn đùng ra ngất xỉu ngay tắp lự.

- “Bình tĩnh...Nam...bình tĩnh... Tiểu Mai đang sợ.. mà sợ nữa thì lấy gì mà....! “

Đặt trường hợp là trộm, tôi còn có năm phần tự tin rằng mình có thể hạ gục được hắn, nhưng nếu trường hợp tên trộm này có mang vũ khí thì chưa chắc tôi có thể giành lợi thế trong đêm tối.

Nhưng nếu là ...ma thật thì sao?

- “Không...không thể có ma trên đời được..! “ – Tôi toát mồ hôi tự trấn an mình.

Bằng một nỗ lực mạnh mẽ, tôi thu nắm tay lại, khẽ quay nhìn Tiểu Mai đang thất thần tựa cửa lúc này, tôi cố hé môi cười mà cũng chẳng rõ là mình có đang mếu hay không, rồi gật đầu với nàng. Tay run run, tôi đặt tay mình lên khóa cổng bằng sắt lạnh lẽo, tựa hồ lúc này đầy âm khí.

- Keng....Uỳnh! - Tôi... đưa tay giật khóa cổng rồi đập tung bég nó ra.

- Viu...viu.....!

Trước mắt hai đứa tôi lúc này là con đường trước nhà tuyệt nhiên không một bóng người qua lại, gió thổi từng hồi mạnh mẽ cuốn bay những bọc nylon và mẩu giấy vụn trên mặt đường bay tứ tán. Thoáng hoang mang vì không có người lại có tiếng gõ cửa, tôi theo phản xạ ngược nhìn lên vị trí phát ra tiếng động ở cánh cổng sắt thì phát hiện ra... thủ phạm của trò giả thần giả quỷ tự này giờ.

- Ha ha....! – Tôi sững người lại mất mấy giây rồi bật cười khanh khách.

- Gì... gì vậy anh? Anh Nam? – Tiểu Mai hoang mang hỏi tôi, vì có lẽ nàng còn đang tưởng tôi bị ma nhập mất rồi nên mới phá ra cười giữa đêm hôm khuya khoắt.

- Em ra đây xem này! – Tôi tùm tùm nhìn nàng như để trấn an, không hề phát hiện ra là mồ hôi mình đang ướt đầm cả lưng áo vì cú căng thẳng thần kinh cực độ vừa rồi.

Đợi cho Tiểu Mai đã lú lú đứng nép sau lưng mình rồi, tôi mới cười chỉ tay lên trên phần song sắt kế bên trụ cổng.

- Em nhìn đi, “nó” gõ cửa đấy!

- Ôi.....! – Tiểu Mai nhìn theo hướng tôi chỉ rồi nàng thở hắt ra nhẹ nhõm.

- Thấy chưa, trên đời làm gì có ma! – Tôi khẳng định chắc như đinh đóng cột.

- Ai mà ngờ được như vậy đâu chứ...! – Tiểu Mai bĩu môi, trông nàng đã bình tâm trở lại.

Đại loại có thể giải thích tiếng gõ cửa bí ẩn không người vừa nãy là như vậy, như đã nói thì từ chiều đến giờ bầu trời bất chợt mây đen vần vũ và gió thổi khá mạnh, chỉ lạ lùng ở chỗ là trời lại không mưa. Và trong khi tôi với Tiểu Mai còn đang tán chuyện trong nhà về cái vụ con chó nhà nào đó trong khu này bỗng dung lên cơn sủa inh ỏi thì ở ngoài đường, những cơn gió báo hiệu mùa mưa sắp bắt đầu đã thi nhau thể hiện trình độ bay nhảy mạnh mẽ của mình. Gió mạnh đến nỗi thổi tung những thứ linh tinh ở trên mặt đường như rác rưởi, bọc nylon, hoa lá hẹ bay tùm lum từa lưa.

Và hài hước làm sao khi mà có thể trẻ em ở khu phố này có cái tật chơi điều xong rồi quăng luôn ngoài đường chứ chả đem lại vào nhà để mai chơi tiếp. Hậu quả là con điều đứt dây của một ông mãnh nào đó quăng lại ngoài đường đã nằm chổng chơ trên phố, để rồi khi được các “thần gió” đưa đẩy, con điều tự động bay cao bay xa và... mắc luôn vào thanh sắt cổng nhà Tiểu Mai. Ngẫu nhiên làm sao khi thanh tre làm khung điều lại hướng phần mũi về phía mặt bằng của cổng, thanh thử ra cứ mỗi khi gió thổi đến là phần mũi tre đều va đập với cổng sắt, tạo ra một thứ âm thanh gần giống với tiếng gõ cửa.

- Cộp... cộp...viu...viu.....! – Trước mắt hai đứa tôi, con điều vẫn đang mắc kẹt vào cổng, và cứ mỗi lần gió thổi qua là nó lại rung lên bần bật rồi đập vào cửa phát ra âm thanh.

Đến lúc này thì tôi cười cười, nheo mắt quay sang Tiểu Mai trêu:

- Tháo xuống hử? Hay là để luôn con điều trên đây nghe cho vui tai em nhỉ?

- Thôi... gỡ xuống đi anh! – Tiểu Mai vội lắc đầu.

- Hi hi, thì gỡ, anh cũng ngán nó lắm rồi! – Tôi cảm thấy không nên tiếp tục trêu cô người yêu đang sợ hãi từ nãy giờ nữa, vội đưa tay gỡ con điều xuống.

Nhét luôn con điều tai bay vạ gió vào thùng rác bên đường, chừng như đã chắc chắn rằng nó không thể hiển linh mà bay bổng tiếp thêm được nữa thì tôi mới phui phui tay rồi đưa mắt nhìn hết một loạt con đường đang vắng vẻ tịch mịch trong đêm.

- Quái... chó nhà ai mà giờ vẫn sủa thế nhỉ? – Tôi lấy làm thắc mắc khi tiếng sủa của con chó

nào đó từ nãy đến giờ vẫn đột ngột vang lên.

- Vào nhà thôi anh, nhiễm lạnh mất! – Tiểu Mai lo lắng gọi.

Một chốc sau, tôi đã có thể gọi là an tâm ngồi dựa hẳn người ra ghế mà thư thả nhấm nháp tách trà đào vừa được Tiểu Mai châm lại.

- Quý thật con điều, làm em sợ chết khiếp, em ha? – Tôi cười tủm tỉm.

- Hừ, anh cũng sợ còn nói ai! – Tiểu Mai nguýt dài.

- Bậy, em không thấy anh lúc nãy hùng hổ đập cửa xông ra hay sao? – Tôi phất tay lơ đi màn phản pháo của nàng.

- Ờ, anh đập cửa lúc nào mà chẳng hung hăng! – Nàng nhún vai đáp.

Giật thót người biết là Tiểu Mai vừa nhắc khéo vụ lúc nãy tôi đập cửa xông vào phòng nàng, không dám trêu đùa để lún sâu vào tội lỗi đã được ân xá nữa, tôi vội lảng sang chuyện khác.

- Tóm lại là do tội mình thần hồn nát thần tính thôi, chứ trên đời này làm gì có ma cỏ!

- Không hẳn đâu, chỉ là anh chưa gặp thôi, không phải ngẫu nhiên mà con người lại đồn đãi về những gì làm cho họ cảm thấy sợ hãi! – Tiểu Mai cắn môi đáp, nàng nhẹ để ấm trà xuống bàn rồi nhắc một tách dành cho mình.

- Bản tính con người vốn là tò mò trước những điều bí ẩn xung quanh mà, chính vì không thể tìm ra được lí do cho những gì bí ẩn đó, họ đành tự tạo ra những câu chuyện huyền bí nhằm giải thích những sự vật sự việc của thế giới tâm linh. Kết quả là hoàn toàn ngược lại, con người càng cố giải thích những hiện tượng huyền bí bằng truyền thuyết về ma quỷ thì lớp hậu thế thay vì hiểu ý tổ tông, lại đi tin sái cổ và ngày càng sợ hãi vì mấy câu chuyện âm u ghê rợn đó! – Tôi vung tay làm nguyên một tràng thao thao bất tuyệt.

Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên như thể không tin được những gì tôi vừa nói, nàng nhìn tôi lâu đến nỗi đang tôi đang hào hứng giải thích mọi sự dưới góc nhìn của con mắt khoa học cũng đành phải gãi đầu sượng trân:

- Uầy... em không tin thì thôi, làm gì nhìn anh dữ vậy!

- Không... em nghĩ là anh có thiên khiếu thuyết trình lắm đấy! – Tiểu Mai hấp háy mắt.

- Hả? – Tôi đàn mặt ra sững sốt.

- Anh có thể là một nhà hùng biện đấy chứ! – Nàng nhận xét, vẻ như vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Nghe Tiểu Mai nói mà tôi vội xua tay chối đây đẩy:

- Thôi thôi, hùng biện để làm gì, đàn ông là phải thể hiện bằng hành động chứ đâu bằng lời nói!

- Ngốc, một lời nói sắc bén còn quyền lực hơn cả thiên binh vạn mã đấy! – Tiểu Mai nhún vai đáp.

- Ờ, biết, em thì giỏi rồi, nói gì ai mà lại chẳng nghe! – Tôi thở hắt ra.

- Hi, anh đánh giá em cao quá! – Nàng tủm tỉm.

Không thể tiếp tục để tình trạng “mèo khen mèo dài đuôi” tiếp diễn, tôi liền đánh lạc hướng:

- Trở lại vấn đề chính, em vẫn tin là trên đời này có ma?

- Không hẳn là tin, nhưng cũng không có chối bỏ! – Tiểu Mai trả lời liền tức thì.

- Vậy em qua đây ngồi với anh, này thì ma cỏ! – Tôi vừa nói vừa dang tay vỗ vỗ vào thành ghế bên cạnh mình.

- Làm chi? – Tiểu Mai nheo mắt nhìn tôi như đề phòng.

- Bảo qua ngồi thì cứ qua! – Tôi trợn mắt hung dữ.

Trông thấy bộ dạng hùng hổ như thiên lôi của tôi, Tiểu Mai vội buông tách trà rồi lúu rúu bước sang chỗ tôi, ngồi xuống phần ghế nệm cạnh bên.

- Phải thế chứ, nghe bảo vợ Nhật chiều chồng lắm mà! – Tôi toét miệng cười hài lòng.

- Hừ, ông mà làm vậy thì biết với tôi! – Tiểu Mai nguýt dài, tuy phản ứng là thế nhưng nàng vẫn ngồi yên vị bên tôi.

- Phải rồi, lúc này đêm hôm khuya khoắt mà nhà lại chỉ có hai đứa mình, anh làm vậy thì em phải biết chớ sao hè! – Tôi giở giọng cười đều cáng.

- Anh dám...! – Nàng trừng mắt nhìn tôi, khế dịch người lùi ra.

Trông bộ dạng Tiểu Mai đang sợ thật, tôi bèn cười giả lả:

- Đùa tí, em sao cứ hay sợ vu vơ thế nhỉ?

- Anh là con gái đi, xem có sợ hay không? – Nàng khế nhúu mày.

- Thế là giờ nhất quyết ngồi đó? – Tôi nheo mắt nhìn nàng tinh quái.

- Ừ, nhất quyết! – Tiểu Mai mím môi, hếch mũi lên bướng bỉnh, và ngồi cách tôi một tấm đệm vuông, hai tay đan lại vào nhau.

Biết tổng là cô nàng đang bối rối thế kia, rõ là muốn sang ngồi cạnh tôi lắm rồi mà trót nói cứng là không qua nên giờ mới đan tay như vậy, tôi liền gục gặc đầu:

- Ừ thì thôi, anh không ép nữa, nhưng để xem lát sau có nhảy bỏ qua đây không nhé!

- Việc gì phải qua đó? – Tiểu Mai thần thờ hỏi.

- Thì em bảo trên đời có ma, nghe có vẻ thích ma lắm, để anh chiều em luôn!

- Anh... thấy ma rồi ư?

- Chưa, nhưng nghe kể lại!

- Vậy... có gì đâu chứ!

- Ủ, có hay không thì tí nữa mới biết, giờ nghe anh kể đây!

-!

Vậy là chương trình “Kể chuyện đêm khuya” được phép bắt đầu, tôi vờ húng hắng giọng ra vẻ nghiêm trang, rồi trước ánh mắt hồi hộp xen lẫn tò mò của Tiểu Mai, tôi chậm rãi bắt đầu câu chuyện của mình bằng một giọng kể âm u, lạnh lẽo:

- Sáu năm trước, có một hôm nhà anh có khách, đó là một người bạn cũ của mẹ.....

Đúng vậy, tôi đang kể lại một câu chuyện mà chính tai tôi nghe được, câu chuyện này xảy ra vào sáu năm trước, tức là khi tôi còn học lớp năm. Hôm đó, tôi đang ngồi chơi ráp rô-bô mô hình ở giữa nhà, vừa chơi vừa lằm bằm rửa thắm Sơn đen cái tội nó ham... phụ việc nhà không đi đá bóng với tôi. Và tình cờ lúc đó, mẹ tôi cùng bà bạn sau một hồi hàn huyên tâm sự đã nhắc đến chuyện không nên nhắc trước mặt con nít:

- Mà bà nhớ bà Hai bán bánh tráng đầu ngõ trường mình hồi đó không?

- Ủ, sao nhỉ? Giờ bà Hai vẫn còn bán à? – Mẹ tôi hỏi lại.

- Không, chồng bà vừa chết tháng trước, nên giờ bà nghỉ bán rồi, mà tui cũng không biết giờ gia đình bà ở đâu nữa! – Bà bạn trả lời.

- Sao chồng bà Hai lại chết? Nhìn ổng khỏe mạnh lắm mà, tập thể dục thường xuyên có bệnh hoạn gì đâu, hay là bị tai nạn? – Mẹ tôi sùng sốt.

Và bà bạn của mẹ tôi lúc này thì khuôn mặt tự dưng đăm chiêu hẳn ra, thoáng nhìn quanh quất một hồi, thấy tôi đang cắm đầu vào con rô-bô to đùng thì bà mới ghé tai mẹ tôi mà trầm giọng nói, không hay biết ở bên này, hai tai tôi cũng đang động lên hóng chuyện:

- Nghe đầu ổng gặp ma nên hóa điên, rồi chết.....!

Ngày trước, mẹ tôi cũng học trường Phan Bội Châu tôi đang theo học bây giờ, và cũng giống Khả Vy, mẹ tôi theo học từ cấp hai đến hết cấp ba. Ở trường, mẹ tôi nổi tiếng là học sinh giỏi Toán nhất khối suốt mấy năm liền đến độ sau này thầy cô khi biết tôi là con của mẹ thì đều gật gù khen “mẹ nào con nấy”, còn mấy ông chú bác con trai trong trường thì si mê mẹ tôi như điên đảo, thế nhưng mẹ tôi chỉ chọn kết hôn với ba tôi, vì theo lời bà nói là do mẹ chỉ thích những ai thông minh hơn mẹ. Vậy đấy, kết quả của cuộc hôn nhân trên chính là hai anh em tôi bây giờ, thằng nào cũng giỏi, và tôi lại còn giỏi hơn ông anh tôi gấp bội... à quên xin lỗi mọi người, có lẽ tôi đã tự sướng hơi quá đà thì phải!

Quay trở lại câu chuyện theo lời bà bạn của mẹ tôi kể, thì hồi cách đây hai ba chục năm trước, đầu đường vào trường có gia đình chuyên làm bánh tráng nọ, đó là gia đình bà Hai. Bà Hai có hai người con, một ông lớn thì bỏ nhà đi biệt xứ từ hồi trai tráng, ông út còn lại thì dở dở ương ương, tâm thần bất định. Chồng bà Hai là ông Hai từng đi lính ngày trước, sau giải phóng thì hai ông bà kết hôn. Ông Hai rất khỏe mạnh, dáng người đen nhẻm chắc nịch, là cột trụ gia đình, cứ sáng nào ông cũng dậy sớm đun củi rồi đổ bánh tráng, đến sáng ra là bà Hai lại quẩy gánh mang bánh ra chợ bán cho kịp phiên chợ trưa.

Ông Hai có một thói quen vẫn giữ từ hồi còn đi lính, đó là sáng nào ông cũng dậy thật sớm từ 3

giờ khuya để đạp xe từ nhà mình vào cánh rừng cách nhà mình độ năm cây số, vừa kết hợp tập thể dục vừa chở củi từ rừng về nhà để sinh hoạt. Nhà ông là một căn nhà cấp bốn xập xệ nằm lọt thỏm trong một vùng cây cối um tùm ít dân cư qua lại, sáng nào ông cũng lẹ mọ đạp xe từ đó đến cánh rừng nọ để lấy gỗ.

Khuya hôm ấy, khi bầu trời còn tối mịt mờ, ông Hai vươn mình tỉnh dậy sau giấc ngủ rồi bước ra hiên nhà, vục mặt vào lu nước mát lạnh cho tỉnh táo. Đưa mắt nhìn bầu trời tối đen như mực, ông hít một hơi dài những không khí lạnh của buổi khuya rồi lại dắt xe ra ngoài, trong nhà vợ và con ông vẫn còn đang say ngủ. Tay vắt lại những sợi dây thùng sau yên xe và cây rìu giắt sau lưng, ông ngồi lên rồi đạp đi theo hướng cũ vào rừng.

Con đường ông Hai thường đạp xe vào rừng là một cung đường có nhiều khúc quanh, khá hẹp và nhỏ nên ít khi có xe cộ qua lại, chỉ trừ những người khách bộ hành can đảm. Bởi dọc hai bên đường một bên là rừng cây hoang vu, một bên là núi đá, ngộ nhỡ trời mưa sạt lở đất đá thì núp vào bên nào cũng cầm chắc cái chết. Khuya hôm nay, ông Hai vẫn cần mẫn đạp xe vừa để tăng cường sức khỏe, vừa để vào rừng kiếm ít củi cho sinh hoạt gia đình.

Qua đến một đoạn đường nọ, ông thoáng ngạc nhiên khi thấy trước mặt mình có một bóng người đang đứng lơ ngơ đây bối rối. Lẽ hiển nhiên rằng ông Hai sẽ phải cảm thấy sững sốt bởi đây là đoạn đường đã quá đỗi quen thuộc với ông khi ngày nào cũng đi qua, và đâu có lí nào vào lúc nửa đêm khuya khoắt thế này lại có người nào đó đứng yên bên đường, giữa không gian tịch mịch âm u của rừng cây và núi đá.

Giây lát sau, ông Hai chậm chậm đạp xe đến trước nhân ảnh đang đứng tại chỗ ấy và...

- Bác ơi, cho con đi nhờ xe một đoạn được không...?

Trước mắt ông Hai lúc này là một người con gái khá xinh xắn, mái tóc cô dài ngang lưng và được búi qua một bên vai, cô hấp háy mắt nhìn người đàn ông trung niên đang chờ người ra đổi điện mình rồi cười nắc nẻ:

- Coi kìa, bác sao vậy?

- Con... sao giờ này con lại.. đứng một mình ở đây? – Ông Hai sững sốt tột độ, vì ai cũng biết ra ngoài vào lúc này thì đàn ông cũng có đôi chút e dè, đừng nói là cô thiếu nữ chân yếu tay mềm trước mặt.

- Con đi vào phố mua thuốc cho mẹ, dọc đường thì bị trật chân, con đợi ở đây này giờ mới có người đến giúp! – Cô gái trả lời.

- Ai đến giúp? – Ông Hai thắc mắc.

- Bác chứ ai trời! – Cô gái khúc khích cười.

- Vậy chứ lúc tối con đi xe gì vào phố?

- Con đi xe ôm, nhưng đến gần nhà thì con xuống định đi bộ cho khỏe người với lại tiết kiệm ít tiền, đi được một lúc thì vấp hòn đá nên té trật khớp!

- Rồi con đợi từ lúc đó đến... giờ luôn à?

- Dạ, bác chở con về nhà giúp nha, kéo mẹ con lại lo!

- Ủ.. ừ... nhà con gần đây không?

- Dạ cũng gần, còn một đoạn nữa là đến thôi bác!

- Vậy con lên xe đi!

Rồi trước sự giúp đỡ tận tình của ông Hai, cô gái bí ẩn ấy khập khiễng từng bước tễnh chân lên yên sau xe đạp.

- Con bám chắc nhé, đường ở đây xóc lắm đấy! – Ông Hai cẩn thận dặn dò.

- Dạ, con biết mà bác! – Cô gái gật đầu đáp.

Rồi chậm chậm đạp xe đi, ông Hai hoàn toàn tin hẳn vào lời nói đầy mâu thuẫn của cô thiếu nữ này mà không một chút ngờ vực. Bởi lẽ là thân con gái dậm trường thì ai mà lại chẳng sợ, thế nhưng giữa rừng hoang âm u tịch mịch lúc này, cô gái ấy đã đứng đợi người đến giúp một thân một mình suốt từ lúc tối đến tận nửa đêm. Nếu đúng theo lời cô thì lúc này mẹ cô đang bệnh cần mang thuốc về, và thật sự nếu nhà cô ở gần đây thì theo lẽ tự nhiên, cô dù có đau chân cách mấy cũng phải cố gượng bước về nhà mới phải. Đằng này cô vẫn bình thản đứng đợi người dù biết đoạn đường này vắng người qua lại, thế nên... lấy gì làm chắc chắn sẽ có người đến giúp?

Chỉ trừ một lí do duy nhất, đó là cô gái ấy biết được ngày nào ông Hai cũng chạy qua đoạn đường này, vào thời điểm này.

Nhưng không thể trách ông Hai được, bởi nếu ma quỷ là có thật thì chúng hẳn có thuật nhiếp hồn, có thể là con người mù mê đi không còn tỉnh táo như ngày thường nữa.

Ông Hai lúc này không mấy may nghi ngờ gì những lời cô gái nói, mà trái lại ông còn chủ động bắt chuyện:

- Chùng nào gần đến nhà thì con báo để bác biết nhé!

- Dạ, cũng gần đến rồi đó bác! – Cô gái thoáng mỉm cười u tịch.

- Ủa, nhanh vậy à? – Ông Hai ngạc nhiên.

- Dạ, đây nè, đến rồi bác ơi! – Cô gái gọi giật.

- Đến đây được rồi, con cảm ơn bác nha!

- Sao được? Để bác đưa con vào tận nhà chứ, chân con bị đau mà!

- Dạ không sao đâu, con tự đi vào được, gần mà!

- Ừm... vậy con cẩn thận đấy!

- Dạ, cảm ơn bác nhiều!

Vậy là ông Hai đưa cô gái đến tận nhà, nhưng không vào luôn bên trong mà chỉ dừng lại ở đầu ngõ. Đó là một con đường mòn dài và hẹp, xung quanh là những rặng cây bạch đàn đang xì xào

trong gió, màn đêm cô liêu lạnh lẽo càng làm tăng thêm không khí u ám của buổi đêm, khi mà sương khí suy giảm và âm khí cực thịnh.

Ông Hai đứng nhìn nhân ảnh cô gái đi xiêu vẹo trong gió, mái tóc bay lùa thưa theo từng đợt không khí lạnh thổi qua, mãi đến khi trong thấy cô gái khuất sau một mái nhà tranh có ánh đèn dầu thấp thoáng thì ông mới tặc lưỡi đạp xe đi tiếp.

Và câu chuyện sẽ không có gì để kể tiếp nếu như ông Hai không còn gặp cô gái ấy thêm lần nào nữa. Sự thật đi ngược lại như thế, hàng đêm cứ đúng 3 giờ, ông Hai vẫn đạp xe một mình để vào rừng lấy củi. Và trên đường đi, ông Hai thỉnh thoảng vẫn chờ cô gái đang đứng đợi ông ven đường về lại đầu ngõ. Lần nào cũng vậy, cô gái không cho ông vào nhà vì lí do đêm hôm khuya khoắt, mẹ cô sẽ không đồng ý có đàn ông lạ mặt vào nhà.

Lí do tại vì sao ông Hai cứ tiếp tục chờ cô gái đi thì không một ai hay biết, và họ cũng không dám biết vì sợ mang tiếng là phải tội với “người âm”. Mọi sự cứ thế tiếp diễn, ông Hai trên đường đón củi về cho gia đình vẫn luôn tiện đường đưa cô gái ấy về đầu con ngõ đầy những hàng cây bạch đàn. Gia đình ông, cả vợ lẫn con đều không lấy làm thắc mắc gì khi mà lượng gỗ ông Hai mang về ngày một nhiều hơn bình thường, mà theo lời ông là có người tốt chỉ chỗ cho ông nên đón chỗ này, chỗ kia sẽ được dễ dàng hơn. Ông Hai vẫn đưa cô gái về nhà, cô gái ấy luôn chỉ ông hai nơi có gỗ tốt như là một cách trả ơn, sự vẫn diễn ra đều đặn như thế.

Chương 322

Cho đến một hôm mùa hè nọ, đêm đó trời mưa rất lớn, và ông Hai sau một hồi chặt vật đập xe cũng có thể đưa được cô gái đến đầu ngõ:

-Vậy con chào bác nha... chà, trời mưa lớn quá!

-Con đem áo mưa vào theo đi, sẽ bị ướt đấy! – Ông Hai đưa tay cởi áo mưa ra khỏi người.

-Sao được? Bác còn đi tiếp nữa mà? – Cô gái ngạc nhiên.

-Không sao, thân lính chịu nắng mưa quen rồi, có khi còn khỏe thêm ấy chứ, con cứ mang áo mưa vào đến nhà, bị cảm thì khổ! – Ông Hai vừa nói vừa đưa tay vuốt nước trên mặt.

Nghe đến đây thì cô gái thoáng lộ vẻ xúc động, ngập ngừng nhận chiếc áo mưa từ tay ông Hai, cô gái nói:

-Vậy... sáng mai bác đến nhà con nhé, ở cuối hẻm này để... trả lại áo mưa... cho bác!

-Ừ, thế bác đi đây, con vào nhà cẩn thận! – Ông Hai gật đầu rồi vội quay xe đi, không để ý ở đằng sau mình hình như cô gái đã không còn ở chỗ cũ nữa.

Sáng ra, ông Hai chở hàng ra chợ giúp vợ xong thì trở về nhà làm vài việc lật vật, nhưng đến khi ông lòi mớ củi vừa đem về hồi đêm thì chợt nhớ ra là sáng nay ông có hẹn đến nhà cô gái nọ. Vậy là ông lại lẹ mọ đập xe đi sau khi việc nhà đã xong xuôi.

Con đường sau mưa khá ẩm ướt và có nhiều lá bạch đàn rơi rụng, dù mặt trời ló dạng đã đủ đưa những tia nắng trong veo xuyên qua từng tán lá cũng vẫn không làm mất đi nét vắng vẻ, tịch mịch của khu rừng. Ông Hai sau một hồi theo sự hướng dẫn lúc đêm qua của cô gái đã tìm được đến căn nhà tranh lụp xụp nằm ở cuối đường. Đưa xe đập vào một gốc cây bạch đàn, ông định đưa tay gõ cửa thì chợt nhận ra nhà tranh vách nứa thì làm gì gõ cửa được, bèn cất tiếng gọi:

-Có ai ở nhà không?

-.....!

-Có ai... đang ở nhà không?

-.....!

Gọi thêm vài lần nữa mà vẫn không có ai trả lời, ông tặc lưỡi quay đi chuẩn bị về lại nhà thì cánh cửa bật mở, và trước mắt ông là một bà cụ già bị khòm lưng:

-Chú... chú tìm ai? Khụ...khụ....!

-Chào dì, con tìm... tìm con gái dì! – Ông Hai trả lời, sực nhớ ra là gần ấy thời gian hằng đêm mà ông vẫn chưa hề biết tên cô gái.

-Nhà này... tôi sống một mình thôi, làm gì có ai nữa...! – Bà cụ già thắc mắc, vẻ như đã hơi bị

lặng tai.

-Lạ vậy? – Ông Hai giật mình sững sốt. – Rõ là con gái di bảo nhà nó ở đây mà!

Bà cụ già lúc này đã nghe rõ hơn, liền ngược mắt nhìn ông Hai thẳng thốt:

-Con gái tui.... Chú gặp nó khi nào?

-Mới tháng trước thôi, ủa... con bé không kể gì với di à? – Ông Hai lại càng ngạc nhiên hơn nữa.

-Chú... thiệt là gặp nó rồi à? – Bà cụ run rẩy.

-Di nói lạ vậy? Tui không gặp sao biết nhà con bé ở đây, nó bảo tôi qua đây để trả lại cái áo mưa mà! – Ông Hai lúc này đã ngỡ ngợ về những gì bà cụ già đang nói.

Khẽ lắc đầu không đáp, bà cụ đẩy cửa để ông Hai bước vào nhà, và chỉ tay lên phía tường đối diện, khỏ sở nói:

-Con gái tui... chết cũng hơn hai năm rồi, nó bị... đá đè trong lúc vào phố mua thuốc cho tui, đây là bàn thờ của nó!

Vừa nghe thế thì ông Hai giật mình nhìn lên bàn thờ, trên đó quả thực là có di ảnh của cô gái với khuôn mặt giống hệt như cô gái mà ông Hai vẫn gặp từ trước giờ. Nhưng điều làm cả ông Hai và bà cụ già ngạc nhiên, không, phải gọi là bàng hoàng hơn cả đó là... chiếc áo mưa màu xanh của ông Hai cho cô gái mượn hồi đêm lúc này đang nằm chỏng chơ trên bàn thờ.

Di ảnh cô gái như đang cười, nét cười ma mị yêu quái, và chiếc áo mưa hây còn ướt nước... Bức di ảnh ấy nhìn ông Hai... vẫn đang nhìn...

-Chở con về... kéo mẹ con mong.... Là những gì cuối cùng mà con bé nói khi được người ta đến cứu... nhưng đã quá muộn... tội nghiệp nó chết trẻ... mà vẫn còn lo cho tôi! – Bà cụ già khóc rầm rức.

Ông Hai lặng người đi trước bức di ảnh của cô gái và lời than khóc của người mẹ già đau yếu, và cả trước chiếc áo mưa của mình...

Nửa tháng sau, khi ông Hai đã hoàn hồn trở lại thì mới dám tiếp tục đạp xe vào rừng đón củi, âu cũng vì kinh tế gia đình nên dù có sợ đến mấy, ông cũng phải cố gắng. Con đường từ nhà đến chỗ cô gái đứng đợi mọi hôm đều rất ngắn, nhưng sao hôm nay ông Hai có cảm giác nó như bị kéo dài ra vô tận. Tránh không hướng mắt mình nhìn về gốc cây bạch đàn ấy như một thói quen, ông Hai nhắm tịt mắt mình định bụng sẽ đạp xe thật nhanh để không phải gặp “cô ấy”.

-Bác ơi... con nè...!

Ông Hai loạng choạng suýt ngã xe khi nghe thấy tiếng gọi của cô gái, và lúc này thì cô ấy rất nhanh đã vụt đến sau xe ông, tùm tùm cười hờn dỗi:

-Mấy hôm nay bác đi đâu vậy, làm con đứng đợi hoài....!

-Ừ... không....! – Ông Hai lắp bắp, có lẽ đã phát hiện ra vừa rồi cô gái đi nhanh đến cỡ nào.

-Nhanh nào bác, chở con về kéo mẹ con mong! – Cô gái nhắc lại câu nói quen thuộc.

Nếu là lúc bình thường, ông Hai sẽ đạp nhanh theo lời cô, nhưng hôm nay, cái câu nói “chở con về kéo mẹ con mong “hết như một thứ âm thanh vọng lại từ cõi âm, nó khiến guồng chân đạp xe của ông nặng nề như đeo đá. Ông Hai lúc này đã sợ chết khiếp nhưng vẫn không biết phải làm gì, chỉ lằm lũi đạp xe vô định.

Được một lúc sau, cô gái đạp vai ông và hỏi:

-Hôm nay bác sao vậy? Im lặng quá!

Ông Hai không dám quay đầu lại nhìn, chỉ nhắm tịt mắt lại mà lảm bảm:

-Tui... tui lạy cô, cô sống khôn thác thiêng... đừng nhát tui nữa... tui còn gia đình, còn làm ăn.... Nam mô a di đà Phật!

Cô gái không còn lên tiếng trả lời ông Hai nữa, giây lát sau, ông Hai chợt cảm thấy phía sau xe mình nhẹ bẫng đi như không hề đang chở một ai, vội quay mặt lại theo phản xạ thì ông nhìn thấy....

-Ông Hai nhìn thấy gì... vậy anh? – Tiểu Mai hỏi hộp hỏi, nàng không hề phát hiện ra là đã nép sát vào người tôi tự nãy giờ.

-Ông thấy... mặt của người con gái đó to bành ra như một cái mâm vậy...! – Tôi thở hắt ra.

-Eo oi....! – Tiểu Mai áp mặt vào vai tôi. – Rồi sao nữa?

Hơi buồn cười trước điệu bộ đang sợ hãi mà vẫn tò mò của Tiểu Mai, tôi kể tiếp hồi cuối câu chuyện về ông Hai.

Sau khoảnh khắc kinh hoàng khi biết cô gái đã biến thành quỷ, ông Hai giật mình té oạch ra đường. Cô gái nhảy vọt lên cây bạch đàn, ngửa mặt cười một tràng cười ghê rợn đầy man dại rồi biến mất. Sáng hôm sau, những người đi đường tìm thấy ông Hai đang bất tỉnh ở ven rừng, họ vội gọi nhau đưa ông về nhà. Thế rồi câu chuyện này được kể lại trong ánh mắt thất thần cùng nỗi khiếp sợ tột độ của ông Hai, mọi người hết thấy đều tin đây là chuyện có thật bởi đúng là ở cung đường đó đã từng có một cô gái trẻ chết vì bị đá đè dập nát một nửa thân dưới. Và căn cứ vào vẻ mặt kinh hoàng của ông Hai thì không thể nào là bịa chuyện được.

Đến đây thì tôi tặc lưỡi nói:

-Một thời gian sau, ông Hai hóa điên rồi bắt đầu đi lang thang, sau đó được phát hiện nằm chết tại một băng ghế công viên mà không ai biết lý do vì sao, bà Hai vợ ông cũng từ đó mà cùng con trai bỏ đi biệt xứ....!

Kết thúc câu chuyện, tôi phì cười nhìn Tiểu Mai:

-Sao thế? Nãy còn quả quyết là ngồi ở bên kia mà!

Tiểu Mai vẫn chưa hết sợ, nàng nép vào lòng tôi búng bỉnh:

-Ai bảo anh kể chuyện ma... hic, ghê quá...!

-Thì em thích tin là có ma nên anh mới kể! – Tôi cười vuốt tóc nàng như dịu dàng trấn an rồi tiếp lời. – Sau đó thì bà bạn của mẹ anh không kể tiếp phần sau vì anh đã la lên um sùm, quăng

luôn con rôbô mà bỏ chạy có cờ!

-Hi.....! – Tiểu Mai giọng cười vì màn bông đùa của tôi.

Rồi tôi hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Tiểu Mai :

-Em cũng lạ nhỉ, rõ ràng là sợ ma nhưng lại thích nghe, là thế nào?

-Thì... nghe cho biết! – Nàng phụng phịu.

-Kì lạ, ở nhà mẹ em có kể chuyện ma cho em nghe không? – Tôi thắc mắc.

-Cũng có, nhưng phần lớn là do bà ngoại em kể lại! – Tiểu Mai trả lời.

-Có à?

-Ừa, ngoại em kể nhiều về những truyền thuyết ma quỷ... phần lớn là để dọa mỗi khi tụi em không chịu đi ngủ, nhưng đó là hồi còn nhỏ thôi!

-Thế có đáng sợ bằng chuyện lúc nãy anh kể không?

-Cũng có... em không biết nữa!

-Thế kể anh nghe chuyện ma làm em sợ nhất đi!

-Ghê quá... kể vậy rồi ai mà dám ngủ nữa trời!

-Thì thức luôn, đằng nào cũng trễ rồi còn gì!

Quả thật là lúc này đồng hồ đã điểm gần 2 giờ khuya, ngoài đường lại càng vắng lặng hơn nữa, tiếng chó sủa này giờ cũng đã mất hút, chỉ còn lại màn đêm liêu trai u tịch. Tiểu Mai khẽ nhấp một ngụm trà, rồi nàng chậm rãi nói, mở đầu cho câu chuyện của mình.

-Người ta gọi đó là truyền thuyết về một người tên là Lục Bộ.....!

Cũng cần biết là những truyền thuyết ma quỷ ở Nhật Bản mang một sắc thái khác hẳn với Việt Nam, đó là các câu chuyện rùng rợn về quỷ một mắt, người phụ nữ không có gương mặt, kappa hay bà chúa tuyết, hoặc cũng có thể là một người nào đó chết nhập hồn vào bất kì vật nào xung quanh mình.

Theo lời Tiểu Mai kể thì trong lịch sử cổ xưa của xứ sở hoa anh đào, có một vị thánh tăng tên là Lục Bộ đã chu du qua rất nhiều chùa chiền xuyên suốt đất nước. Có một đêm nọ, một vài người dân trong ngôi làng mà Lục Bộ đang ngồi nghỉ chân đã ngỏ ý mời ông nghỉ lại qua đêm, và được Lục Bộ đồng ý.

Đêm hôm đó, người ta phát hiện ra chiếc túi bằng tre của Lục Bộ mang sau lưng có chứa rất nhiều vàng bạc và châu báu, ngọc ngà tượng Phật vàng bạc đủ cả. Vậy là họ đều nảy sinh lòng tham, nhân lúc Lục Bộ đang ngủ say mà lén vào giết chết ông ấy.

Để dàn dựng cho cái chết của vị thánh tăng này, những kẻ thủ ác đã vờ như Lục Bộ tự mổ bụng mình và vứt nội tạng ra bên ngoài. Sáng hôm sau, dân làng kinh hãi phát hiện ra Lục Bộ đã chết trong tư thế tự sát của một võ sĩ đạo, nội tạng bị vứt ra bên ngoài, máu chảy nhuộm đỏ cả một gian phòng.

Những tên hung thủ vội vàng bỏ chạy khỏi làng ra đến một nơi mới, dựa vào số châu báu đã cướp được của Lục Bộ mà xây dựng sự nghiệp địa chủ giàu có của mình, lâu dần hình thành nên một dòng họ vững mạnh và vương giả. Thế nhưng sự không diễn được lâu, khi mà một hôm nọ, những người canh gác cho biết họ thấy bóng một vị hòa thượng đang chống gậy đi bộ, lưng có đeo một cái túi vuông vức bằng tre. Tiếng bước chân lộp cộp trên đá, lạo xạo trên cỏ đã luôn ám ảnh hằng đêm toàn bộ thành viên của dòng họ ấy. Những kẻ thủ ác năm xưa, cũng là những người đứng đầu dòng họ bây giờ biết là hồn ma Lục Bộ đã tìm đến mình trả thù, bèn tổ chức một cuộc họp khẩn cấp.

Đêm hôm đó, khi cuộc họp đang diễn ra thì từ trên trần nhà đột ngột rơi xuống một quả tim nóng hổi đầy máu vẫn còn đang đập thình thịch. Kế sau đó là đến phổi, ruột rà, nội tạng các thứ rớt xuống như mưa, khiến những kẻ đang họp phải hoảng sợ bỏ chạy, nhưng không một ai thoát khỏi gian phòng đó. Và rồi trong sự kinh sợ tột độ, hồn ma thánh tăng Lục Bộ lúc này đã hóa thành quỷ nhẹ nhàng đáp xuống, giơ đôi mắt trắng dã cùng hàm răng nanh sắt nhọn :

-Ta sẽ không giết các ngươi, nhưng con cháu đời đời kiếp kiếp của các ngươi đêm đêm sẽ phải chịu sự tra tấn này.....!

Nói rồi Lục Bộ biến mất, bỏ lại những kẻ thủ ác đã há hốc mồm vì sợ, vì mới nội tạng đang vương vãi trong phòng, vì cơn mưa máu vừa ào xuống khi nãy.

Kể từ lúc đó, tất cả những người trong dòng họ của bọn thủ ác năm xưa hằng đêm vẫn thường sợ hãi nghe tiếng bước chân lộp cộp từ đôi dép gỗ của Lục Bộ đang bước đi trên những thanh xà nhà. Và có lắm kẻ phải chết đứng vì vỡ tim tại chỗ bởi nỗi sợ hãi từ một hồn ma hòa thượng, đầu đội nón tre, vận trang phục tu hành cổ xưa, một tay cầm chiếc chuông vàng, một tay cầm gậy, và Lục Bộ vẫn giơ đôi mắt trắng dã cùng hàm răng nanh nhọn hoắt của mình để mang đến nỗi ám ảnh ngàn đời cho thành viên con cháu dòng họ đó mãi cho đến tận về sau.

Nhưng cũng có thuyết kể lại rằng nếu là người hiền lành thì khi vô tình gặp, hồn ma Lục Bộ sẽ không lôi nội tạng của mình từ trong chiếc giỏ đằng sau, mà là vô số ngọc ngà châu báu để tặng cho người nghèo...

-Kể từ đó thì truyền thuyết về vị thánh tăng Lục Bộ ra đời, và người ta gọi đó là truyền thuyết cổ xưa nhất Nhật Bản, mang tên Lục Bộ Bảo Tạng! – Tiểu Mai kết thúc câu chuyện của mình.

-Lục Bộ... Bảo Tạng? – Tôi há hốc mồm.

-Ừa, Bảo Tạng một mặt mang nghĩa là bảo vệ một kho tàng, ngoài ra còn có nghĩa là đem đến... những nỗi sợ hãi về nội tạng của Lục Bộ! – Nàng chậm rãi giải thích.

Kết thúc chuyện của Tiểu Mai, tôi lúc này đã gọi là tim đập chân run vì hổng dè chuyện của nàng còn kinh dị hơn của tôi gấp mấy lần. Nếu là lúc còn nhỏ thì này giờ tôi đã són ra quần tự đời nào rồi chứ không phải là toát mồ hôi hột như vậy nữa. Vì ai đời lại có câu chuyện kinh dị đến độ đem cả nội tạng tim gan phèo phổi của mình ra mà vứt lung tung như vậy chứ.

Tiểu Mai nhìn tôi bằng ánh mắt nửa đùa nửa thật, nửa thách thức:

-Anh đang sợ chứ gì?

-Bây, làm quái gì có! – Tôi chối ngay tấp lự. – Chứ bộ em không sợ à?

-Cũng có hơi hơi thôi, nhưng đâu đến nỗi như anh, thật chứ lúc ngoại kể ra thì hai đứa em cũng sợ khóc thét lên luôn! – Tiểu Mai cười tủm tỉm.

-Xạo, chuyện của anh bình thường mà em đã nhảy dựng lên, thì nói gì đến chuyện Lục Bộ khi này! – Tôi sầm mặt cự lại, không để ý là mình đang vụng chèo khéo chống.

-Thì em có nói là em không sợ đâu, chỉ có anh càng nói càng tự... hi hi! – Nàng định tiếp lời nhưng lại bật cười khúc khích khi thấy tôi đang đỏ mặt tía tai.

Đang định chối tiếp để chiến đấu vì sĩ diện thì tôi chợt ngó người ra thắc mắc:

-Ừa? Em bảo... lúc này ngoại em kể chuyện ma rồi “hai đứa “sợ khóc thét lên... là sao? Sao lại có cả hai đứa ở đây?

Khoảnh khắc được tính bằng phần ngàn của giây, tôi thấy Tiểu Mai đưa mắt nhìn sang bên rồi nàng mỉm cười đáp:

-Là Akira, cậu ấy hay qua nhà em chơi mà!

-Trời tối khuya... mà cũng qua chơi được? – Tôi ngờ vực.

-Ai bảo anh là trời tối? – Tiểu Mai hỏi lại.

-Thì... kể chuyện ma không kể lúc tối thì kể lúc nào nữa! – Tôi chưng hửng.

-Đâu hẳn, lúc đó buổi trưa thôi, em với Akira đi học về, cậu ấy được mời qua nhà em ăn cơm, sau đó thì ngoại gọi hai đứa lại kể chuyện! – Nàng đáp rõ ràng rành mạch.

Chưa kịp nghĩ ra thêm câu hỏi nào để đặt tên cho thắc mắc mơ hồ chưa kịp định hình của mình thì bỗng dung ánh sáng vụt tắt đi.

-Phụt.....!

Mọi thứ xung quanh đột ngột chìm vào màn đêm yên lặng, và ngay sau đó thì tiếng chó sủa nhà bên lại vang lên những tràng dài.

Cả tôi lẫn Tiểu Mai đều đồng thanh nói với nhau qua hơi thở :

-Cúp điện.....!

Chương 323

Tôi vẫn ngồi yên bất động trong màn đêm đen như mực vì cúp điện, thì thào qua hơi thở:

- Giờ nào không cúp lại nhè ngay lúc này!

- Để em lấy điện thoại! – Tiểu Mai trả lời rồi khẽ đứng dậy.

Đang định hỏi Tiểu Mai lúc cúp điện thế này mà lấy điện thoại di động làm gì thì tôi chợt ngớ người ra vì biết chỉ cần bật điện thoại lên là sẽ có ánh sáng từ màn hình dù ít hay nhiều. Chỉ ngồi yên không dám vọng động vì mắt mình còn chưa kịp thích ứng với bóng đêm đột ngột, tôi đợi gần phút sau thì Tiểu Mai đã mò mẫm tìm được điện thoại nàg để trên nắp đàn dương cầm gần cửa sổ.

- Ấy... chói anh ...! – Tôi đưa tay che mắt lại theo phản xạ vì bất ngờ bị Tiểu Mai mở điện thoại, hắt thẳng ánh sáng vào mặt mình.

- Hi hi....! – Nàng cười khúc khích rồi bước lại gần tôi.

- Lấy nến ra đi em, tối thui thế này thấy gì chứ! – Tôi hé mắt ra vì đã dần thích ứng được với ánh sáng.

- Giờ cũng hơn 2 giờ khuya rồi, ngủ thôi mai sáng còn đi học, tắt nến làm gì nữa! – Tiểu Mai nhìn đồng hồ trong điện thoại đáp lại.

- Thế... không thức canh..." cái kia "à? – Tôi thắc mắc dù rằng cũng không biết phải gọi "cái kia "chính xác là "cái gì ".

- Không... em nhờ anh qua ngủ cùng cho đỡ sợ thôi chứ...ngồi canh "cái đó "làm gì cho thêm sợ! – Nàng ngần ngại trả lời.

Đưa tay vỗ vỗ trán vì nhận ra mình vừa rồi hơi bị lẩn thẩn, đúng là thay vì mong cho không có chuyện gì xảy ra thì tự này giờ đầu óc tôi lại hướng theo suy nghĩ ngồi canh gác mà cầu nguyện có điều gì đó bất thường xảy ra:

- Ủ, thế ngủ thôi!

- Anh cầm điện thoại đi! – Tiểu Mai chìa điện thoại di động cho tôi.

- Chi vậy? – Tôi ngạc nhiên.

- Thì soi đèn để lên lầu chứ chi, em vào phòng anh để chỉ cho chỗ cất đèn pin! – Nàng đáp.

- Ghê, phòng anh cũng có à? – Tôi thắc mắc nhưng cũng đứng dậy.

- Ủa, phòng nào cũng có hết... khoan, đợi em đóng cửa lại!

Nói rồi Tiểu Mai bước ra bậc thêm và kéo hai cánh cửa phòng khách lại, cài then khóa chốt cẩn thận hết rồi thì nàng mới thả rèm che xuống rồi quay lại cười:

- Rồi, anh!

- Đằng sau có khóa cửa gì không? Em kiểm tra hết chưa? – Tôi cẩn thận hỏi cho chắc cú.

- Nhà sau có cửa đâu, hi, cửa hành lang ra vườn thì khóa từ chiều rồi, mấy thanh sắt nhỏ đó thì ai mà chui lọt được chứ. Có mỗi ô cửa sổ trên bếp anh cũng đóng luôn, em làm gì nữa đâu chứ!

- Tiểu Mai trả lời rồi đẩy vai tôi – Ngủ thôi, mai dậy trễ mệt lắm đó chàng!

Vậy là theo ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại di động, tôi nắm tay Tiểu Mai, hai đứa cứ thế bước lên cầu thang.

- Ể... đèn sắp tắt rồi kìa!

- Anh nhấn vào một phím bất kì là sáng lại thôi, chúc năng khóa bàn phím ấy mà!

- À...ừ... anh chưa dùng điện thoại di động bao giờ!

Lên đến cầu thang tầng 1, tôi lại hỏi thêm Tiểu Mai một lần nữa:

- Cửa sân thượng, em đóng chưa?

- Rồi, từ chiều đến giờ mà! – Nàng sững sốt đáp.

- Ừm....! – Tôi gật đầu, vẫn còn hơi ám ảnh bởi giấc mơ hồi tối.

Bước tới trước cửa phòng Tiểu Mai, tôi... lại ngứamiệng hỏi:

- Vậy... phòng ai nấy ngủ hả?

- Chứ... chứ còn sao nữa! – Nàng thoáng ấp úng rồi đập tay vào vai tôi. – Anh chả có phòng riêng là gì, hay muốn xuống phòng khách ngủ?

- Đâu, hỏi vậy thôi! – Tôi gãi đầu đáp.

Giây lát sau, khi hai đứa đã vào phòng tôi rồi thì Tiểu Mai mới chậm chậm mở ngăn kéo tủ, rồi như đã biết trước, nàng lấy ra một chiếc đèn pin cỡ nhỏ, bật tắt thử hai lần rồi mới đưa cho tôi.

- Cửa anh nè, có cần gì xuống nhà dưới thì cầm đèn pin, nếu còn cúp điện!

- Ngủ luôn chứ cần làm gì nữa! – Tôi rút cổ đáp, nhưng cũng lấy chiếc đèn pin sáng choang rồi trả lại điện thoại cho Tiểu Mai.

- Vậy em về phòng đây! – Nàng cười đáp.

Như không yên tâm, tôi cứ từ phòng mình mà tò tò đi ra hành lang bên ngoài rồi lẻo đẻo theo Tiểu Mai đến tận trước cửa phòng nàng mới dừng lại:

- Có gì thì... la lên nhé, phòng anh ở kế bên! – Tôi vừa gãi đầu vừa nói dù rằng biết mình đã hơi khi đang yên đang lành lại tự dưng nhắc đến chuyện “có gì là có gì”.

- Hi, được rồi, anh về ngủ đi! – Tiểu Mai tùm tùm tựa cửa phòng.

- Ừm....! – Cũng không hiểu sao dù đã bên nhau cả ngày, và bây giờ chỉ ngủ cách nhau có một

bức tường mà tôi lúc này lại trở nên... mềm yếu, đâm ra quyến luyến Tiểu Mai quá thể.

- Sao thế? – Nàng tròn mắt ngạc nhiên.

- Không... đâu có gì, anh... về phòng đây! – Tôi lúng búng nói, mặc dù hai chân cứ cứng đờ ra như khúc gỗ mà bất động tại chỗ.

-!

-!

Bị màn đêm bao phủ, ánh đèn pin cầm tay chiếu theo hướng khác không đủ làm tôi nhận ra những thái độ thay đổi của Tiểu Mai trên khuôn mặt. Chỉ biết trong một khoảnh khắc, nàng khẽ nhón chân đặt một chiếc hôn nhẹ nhàng dịu ngọt vào má tôi:

- Ngủ ngon, anh yêu!

-!

Quá bất ngờ trước nụ hôn không thể dịu dàng và bất ngờ hơn được nữa, tôi chết đứng mất mấy giây rồi mới tỉnh hồn:

- Ah...ừ... em ngủ ngon...!

- Hi...! – Phì cười trước bộ dạng ngắc ngư của tôi, Tiểu Mai lắc đầu rồi nàng kéo cửa phòng đóng lại.

Đi ngẩn ngơ về phòng mình rồi tôi đóng cửa lại, nằm phịch ra giường mà toét miệng cười ngây ngất. Vì càng quen thân với Tiểu Mai, tôi càng nhận ra nàng tinh ý đến dường nào, và cũng rất lãng mạn giống tôi. Mỗi câu nói “anh yêu ngủ ngon” mà tôi nghe cứ như rót mật vào tai, êm dịu không thể nào tả xiết, nhẹ nhàng say đắm hết như một bản dương cầm trong đêm vậy.

Không còn gì có thể vui hơn được nữa, tôi mãn nguyện đặt chiếc đèn pin lên bàn rồi lăn ra định đánh một giấc đến sáng cho đã để còn mai tới trường. Ấy thế mà lạ lùng thay, cứ đinh ninh là mình sẽ dễ dàng ngủ được vậy mà tôi cứ trần trọc mãi không yên, đã bao lần cố chợp mắt lại để rồi bất lực khi biết hai mắt mình đang mở thao láo.

Cố đổ thừa là do cúp điện làm trời nóng bức khiến mình khó ngủ, nhưng sự thật là trong phòng đang rất mát bởi từ đầu là toàn bộ cửa sổ đều được đóng lại và bật máy điều hòa, thế nên dù có cúp điện đi nữa thì không khí trong phòng vẫn mát lạnh như thường. Chăn mát nệm êm, màn đêm yên tĩnh nhưng tôi vẫn không tài nào có thể ngủ được.

Đoán rằng cho hồi tối học bài ngủ quên đã ngủ mất một giấc nên giờ khó ngủ, tôi đành tặc lưỡi gác tay lên trán mà chuyển qua phương pháp ru ngủ... cổ truyền, đó là đếm cừ.

- “Một con.. hai con... ba con... mười lăm... mười chín...chết... tới đâu rồi...!”

Cứ thế, tôi đếm số lần những con cừ nhảy qua hàng rào không bao giờ vượt quá con số hàng trăm bởi trong đầu cứ nghĩ đầu đầu. Lúc thì nhớ đến nụ hôn dễ thương của Tiểu Mai vừa nãy, tôi lại trầm hồi:

- “Chắc giờ em đã ngủ rồi nhỉ? Có mơ thấy anh không ta?”

Vừa nhắc đến từ “mơ” là tôi lại rùng mình nhớ lại giấc mơ đầy ám ảnh hồi tối, khi mà Tiểu Mai sau lưng tôi đích thực là một bóng hình bí ẩn chợt cười khanh khách rồi xô ngã tôi xuống lầu. Thần hồn nát thần tính, đầu óc nhanh nhạy của tôi lại liên tưởng đến câu chuyện Lục Bộ Bảo Tạng của nàng vừa nãy, thế là... tôi vụt ngồi dậy, tựa lưng luôn vào thành giường và biết rằng mình... còn lâu mới có thể ngủ được.

Liếc nhìn đồng hồ, tôi biết được lúc này đã gần 3 giờ khuya nhờ vào ánh sáng lân tinh trên hai cây kim dài ngắn, thở hắt ra vì mình không thể ngủ được, tôi lại gác tay lên trán mà cố nghĩ ngợi vẩn vơ để không liên tưởng đến mấy chuyện ma cổ nữa.

- “Tuần sau là đá trận chung kết rồi... không biết có thắng không đây ta? Mình còn chưa tập xong lá vàng rơi nữa!”

- “Khổ, trong tuần lại kiểm tra Toán với Địa lí, lại thức đêm nữa rồi!”

- “À, há, thằng mập còn nợ mình đĩa cơm sườn, mai túm đầu nó bắt trả lễ mới được, gì chứ chuyện ăn uống là không thể xao nhãng!”

Nằm nghĩ linh tinh giữa đêm khuya yên tĩnh, tôi lại đâm ra thêm hít bầu không khí trong lành của gió trời, của hương hoa sữa miên man vườn nhà Tiểu Mai. Thế là quên cả luôn lúc tối gió còn thổi mạnh như bão, tôi rón rén đặt chân xuống giường bước ra hướng cửa sổ trong phòng.

Nhưng còn chưa kịp đặt tay vào chốt cửa thì tôi đột ngột nghe đánh rầm một âm thanh rõ to:

- Uỳnh... lạch cạch... lạch cạch.....!

Giật thót mình vì âm thanh to tổ bố này, rõ là nó vừa phát ra từ nhà dưới, và căn cứ theo âm thanh sau cùng thì là tiếng của cái khay gỗ ở phòng bếp mà Tiểu Mai vẫn hay dùng để bê cơm. Không kịp suy nghĩ gì hơn vì biết mục đích của tối hôm nay mình ngủ lại đây là gì, tôi nuốt nước bọt đánh ực một cái rồi bắt đầu vận khí để công, tay cầm đèn pin, tay còn lại mở chốt cửa phòng một cách cẩn thận và chạy ra hành lang.

Cố gắng hết mức để không phát ra tiếng động nào về sự di chuyển của mình để “tên trộm đạo” bên dưới không thể nhận biết, tôi nhón chân phóng từng bước dài qua hành lang. Nhưng có lẽ âm thanh to tướng vừa rồi không chỉ làm kinh động mỗi tôi mà còn làm Tiểu Mai thức giấc, ngang qua phòng nàng đã thấy cửa phòng thoáng hé mở và nàng sợ hãi nhìn tôi.

Trong màn đêm, theo lí thì không thể thấy bất cứ gì nhưng do mắt đã quen với bóng tối, và cũng biết được Tiểu Mai đang nghĩ gì, tôi đưa tay lên môi nhìn nàng ra dấu im lặng. Rồi tôi hít một hơi dài, bật đèn pin lên và lao nhanh xuống cầu thang quắt lòn:

- Ai đó????

Quên mất cả là tình hình đang cúp điện, tôi đập tay vào công tắc đèn nhà bếp đánh âm một cái mà dè đâu ánh sáng lại bật lên, hóa ra là nhà đèn đã cho điện về lại buôn làng tự lúc nào. Mặc dù vậy theo phản xạ, tôi vẫn chìa đèn pin mà quơ dáo dáo, khẽ nhắm mắt lại trong một sát na rồi lập tức mở to mắt ra để phòng giới bị.

Thế nhưng ngay khi tôi nhận biết được... “tên kia” là ai, và đích thực thủ phạm của tiếng động vừa nãy là gì thì tôi cũng ngậy người ra chết sống.

Trước mắt tôi lúc này là một con mèo có bộ lông hình như màu xám, vàng... đích thực là một con mèo con nhỏ thó nhưng lại rất lanh lẹ, nó đang loay hoay trên chạn bếp ở gần bồn rửa mặt. Con mèo giật thót nhận ra có người xuống dưới nhà, nó hoảng hốt nhảy phốc xuống thêm dáo dác tìm chỗ trốn:

- Phịch.....!

Chạy thật nhanh đến ghế gỗ, nó nhảy lên trên rồi cứ thế mà lao lên lối thoát cuối cùng. Thế nhưng cứu cánh của con mèo là cái ô cửa thoát khí nhỏ trong nhà bếp đã bị tôi đóng lại từ chiều, vậy là nó lao đầu đánh bum vô ô cửa rồi té oạch xuống bếp.

- Méo.....!

Lồm cồm quệt đầu bò dậy, nó lại phốc xuống thêm nhà.

Nhưng nhìn quanh quất một hồi mà chả biết trốn vào đâu, thế là tiện đường nó lủi luôn vào phòng tắm gần bếp. Lại nhún chân nhảy lên như đã rất quen thuộc với địa hình địa lợi trong nhà, con mèo thoát cái đã phốc lên bồn tắm nhưng lại trượt chân mất đà tạt người vào vòi nước, thế là một ít nước rỉ ra từ vòi tạo thành âm thanh... nước chảy ban đêm nhưng chủ nhà lại không hề bật.

Sự việc kể ra thì có vẻ dài dòng nhưng lại xảy ra rất nhanh, và tôi đã trong phút chốc xâu chuỗi lại tình huống trước mắt mình cùng với những sự lạ lùng xảy ra trong nhà Tiểu Mai từ những ngày qua, và tôi đã đi đến một kết luận cuối cùng. Đó là đầu cua tai nheo, ngọn nguồn mọi chuyện đều là từ con mèo đang chạy loanh quanh trong bồn tắm này mà ra. Hẳn là với thân thủ lanh lẹ vốn có, con mèo này đã “đột nhập” vào nhà Tiểu Mai bằng cách nhảy qua những song sắt nhỏ ở cửa thông ra vườn nhà, dù rằng khoảng cách giữa những song sắt này chẳng đủ cho trẻ sơ sinh lọt qua.

Rồi sau khi hoành hành bá đạo chán chê một hồi, có lẽ con mèo này đã quậy quọ sao đó mà bật nước bồn tắm, nghịch giỡn chán chê sau đó nó lại còn bạo gan chạy lên cầu thang mà nhẹ nhàng lén vào phòng Tiểu Mai. Do chốt cửa phòng nàng bị hư nên nó dễ dàng huých người đẩy ra khe khàng, có thể nó cũng đã nhảy lên bàn học Tiểu Mai mà... ngấm nàng ngủ. Thế rồi sau chuyển “mèo con phiêu lưu ký”, nó lại chạy xuống cầu thang, theo lối cũ là thoát ra bằng cửa sau hành lang. Nhưng cũng có lúc nó muốn thử tài khinh công của mình mà nhảy lên ghế, rồi từ ghế thoát ra ngoài theo ô cửa sổ thoát khí vuông vức. Thế nhưng đêm nay con mèo này không hoành hành bá đạo được lâu khi mà tôi đang đứng án ngữ ngay trước cửa sau vườn, và ô cửa thoát khí còn lại cũng đã bị đóng.

Vậy là mọi sự đã rõ, chẳng có trộm hay ma gì sất, tất cả mọi âm thanh khả nghi diễn ra hàng đêm vừa qua ở nhà Tiểu Mai mà nàng vẫn không bị tổn hại gì đích xác đều là do con tiểu hổ này mà ra, tuy vẫn chưa biết lí do tại sao nó thích du hí vào nhà nàng. Tôi thở phào nhẹ nhõm, cười gằn rồi tiện tay vớ luôn cây chổi gần đó:

- Ngự miêu Triển Chiêu ha... cho mày ném碌 điểm bán cón của tao đây!

Vốn dĩ chỉ định dọa cho con mèo này sợ mà chạy thoát ra ngoài, thế nhưng thực chất tự nãy đến giờ Tiểu Mai cũng cắn răng mà rón rén đi theo tôi. Và lúc này đây thì nàng đang đứng ở giữa cầu thang, chỉ trong thấy một nửa người tôi khuất sau tường bếp, tay cầm chổi mà lại nói

đến “ngự miếu” thì nàng vội chạy xuống, nép vào sau lưng tôi để mục kích chuyện gì đang diễn ra.

- Em nè.....!

- Woa.... Mèo kia anh... woa....!

Tôi còn chưa kịp nói cho Tiểu Mai biết đó là chuyện gì thì nàng đã xuýt xoa không ngớt, thiếu điều nhảy cẫng lên vì vui mừng như trẻ con được người lớn cho kẹo. Đè tay đang cầm chổi của tôi như ý bảo đừng đánh nó, Tiểu Mai từ từ bước lại gần con mèo mà sà nhẹ xuống, nàng bĩu môi dụ nó đến:

- Hi... mèo con.....!

Khỏi phải nói, tôi lúc này chỉ biết há hốc mồm ra vì quá sức ngạc nhiên, hổng dè Tiểu Mai nhà tôi lại yêu thương động vật đến vậy. Dù rằng trước đó cả tuần con mèo này còn quậy phá báo hại nàng không ngủ được mấy đêm liền, ấy thế mà giờ này Tiểu Mai lại động lòng trước con tiểu hổ đang chạy loanh quanh trong bồn tắm.

Trông thấy người lạ tiến lại gần, con mèo nhỏ xíu lại càng hoảng vía hơn nữa, nó lùi lại mà khóc ré lên:

- Mi áo...mi...méo.....!

Tiểu Mai quên cả cột tóc, nàng cứ để tóc dài liễu rủ mà tiếp tục chìa hai tay ra để... dụ mèo:

- Hi hi... nào, chị không làm gì cung đâu...nào....!

Nhưng cũng đồng thời lúc đó, từ điểm tiếp giáp giữa tường phòng tắm và phần bếp có một bóng đen từ dưới sàn vụt ra thật nhanh.

Chương 324

Gần như ngay lập tức, con mèo quên cả sợ người lạ mà vừa thấy bóng đen kia vụt ra thì nó đã chồm người phóng bay qua Tiểu Mai rồi chạy dí theo bóng đen đó.

- Ahh....! – Tiểu Mai thoáng giật mình, nàng nắc lên rồi lùi người lại.

- Không sao..! – Tôi vội lao đến choàng tay qua vai nàng kéo lại rồi quay ngoắt sang hướng đang diễn ra màn truy đuổi của... Tom và Jerry.

Trước mắt hai đứa tôi lúc này là con mèo Tom lông xám đang dí con chuột nhắt đen thui Jerry chạy trốn chết. Cứ mỗi lần hai đứa nó đảo chiều chạy qua là tôi với Tiểu Mai lại mấy phen bất ngờ mà nhảy lò cò cả hai.

- Chí ... chí... chít...!

- Ngáo... méo.....!

Cứ thế, hai đứa nó đuổi nhau chạy vòng quanh nhà bếp đầu tầm khoảng ba vòng rồi con chuột khôn lanh đã phát hiện ra đường thoát, nó nhanh chóng lẩn người trườn qua khe hở nhỏ xíu chỗ nền nhà ở cánh cửa sau vườn mà chạy biến ra ngoài.

Chỉ khốn mỗi ông mãnh mèo con lúc này đang hơn hớn chạy như bay rượt theo, chợt phát hiện ra kẻ thù truyền kiếp của mình đã tẩu thoát ngoạn mục thì đâm ra hụt hẫng mà quên cả đạp phanh, nó lao luôn đánh uỳnh vào cánh cửa sắt dẫn ra vườn nhà:

- Binh....!

- Méo.....!

Rồi cuộn người bật ra, lăn qua lăn lại như một cục bông gòn mà khóc ré lên đau điếng:

- Ngao...mi ao... áo.....!

Tôi thấy cảnh này thì quảng luôn cả chổi trong tay mà phá ra cười sằng sặc vì sự hài hước, chỉ có mỗi Tiểu Mai là rời tay tôi xuýt xoa chạy đến gần:

- Ôi... gốc quá đi...!

Con mèo lúc này đang đau thấy mấy ông trời vì bị đập đầu vô cửa, nó cứ mặc nhiên để Tiểu Mai nhẹ nhàng bế lên, hầy còn kêu la thảm thiết nhưng đã yếu ớt dần:

- Ngéo... méo.....!

- Đau lắm không... thương ghê... chị xoa đầu nè! – Tiểu Mai nhoẻn miệng cười, nàng âu yếm xoa nhẹ đầu con mèo như chữa thương.

Dường như bàn tay Tiểu Mai được trời phú cho khả năng giảm đau hay sao mà nàng chỉ vuốt ve con mèo một tí là nó đã hết đau, tuy thôi kêu la nhưng tỉnh táo trở lại thì phát hiện ra mình đang

được một cô gái ẵm trên tay, nó hết ngoảnh đầu sang bên này lại ngoảnh sang bên khác mà nhìn quanh quất. Nhìn qua lại một hồi thì nhận ra mình đang lơ lửng giữa không trung, nó hoảng hốt nhận ra tình cảnh chí nguy của mình mà vội ngoe nguẩy chiếc đuôi rồi lúc lắc cái đầu tròn, trông buồn cười vô kể:

- Méo....méo....!

- Hi, mèo mẹ, mèo ba của cung đâu? – Tiểu Mai cười khúc khích, nàng dịu dàng hỏi.

Dĩ nhiên là con mèo không trả lời được, nó lại quay nhìn quanh quất, Tiểu Mai phì cười và khẽ véo vào má nó rồi nàng thả xuống đất:

- Để cung xuống nè, đói bụng đúng hôn?

Chân vừa chạm đất, con mèo đã xoay vòng vòng định tìm chỗ trốn nhưng xung quanh rộng rãi mà lại có người khiến nó không thoát đi đâu được, đành lùi về và rúc lại ở phía góc tường, mở to mắt nhìn hai con người trước mặt đầy cảnh giác.

- Hà? Sao em biết nó đói? – Tôi há hốc mồm vì chẳng hiểu mô tê gì sất.

Không để ý đến tôi, Tiểu Mai chỉ nhún vai ý bảo đây là chuyện bình thường, nàng đứng dậy đi về phía nhà bếp, mặc tôi đang dần mặt a ngờ ngác, hết nhìn con mèo đang co rúm lại quay sang nhìn nàng.

Nhưng tìm kiếm một hồi thì Tiểu Mai lại nhíu mày thờ dãi:

- Thôi rồi, ở nhà không có gì ăn hết!

- Sao không? Cả đồng trong bếp kia kìa! – Tôi chưng hửng.

- Nhưng không có gì để mèo con ăn được cả....! – Nàng lắc đầu.

- Là sao? Mèo thì ăn thịt chuột, không thì cho nó khúc cá kìa! – Tôi nói.

Dè dặt tôi vừa chốt câu thì Tiểu Mai đã quay sang nhìn tôi rồi nàng cười... nũng nịu trông yêu kiều không chịu được, nhưng thường thì hoa hồng có gai, mỗi khi nàng đẹp hơn nét đẹp cố hữu bình thường là sẽ có chuyện chẳng lành:

- Anh...!!! – Nàng phụng phịu.

- Sao đây? – Tôi bắt đầu thấy có điềm, hạ giọng lạnh tanh.

- Ra ngoài mua sữa bột em bé giùm em nha! – Tiểu Mai vừa thỏ thẻ vừa gõ những ngón tay chạm nhau, bằng một kiểu cách không thể nào từ chối được.

- Trời đất... giờ này hơn 3 giờ rồi đó ai mà bán nữa, với lại mua sữa bột làm gì??! – Tôi thiếu điều muốn ngã lăn ra đất vì sốc.

Tiểu Mai không vội giải thích, nàng chỉ cười giả lả:

- Đi mà, mua giúp em đi, anh không chịu hở?

- Anh... chịu thì chịu, nhưng giờ này ai mà bán? – Tôi cực chẳng đã cũng phải đồng ý.

- Chỗ tạp hóa hai đứa mình mua kem hồi Noel năm trước ấy, anh bảo chỗ đó bán đến sáng luôn mà! – Nàng hấp háy mắt.

-!

Tôi ngây người ra bất động vì hổng dè Tiểu Mai vẫn còn nhớ cái tiệm tạp hóa mà tối Noel năm trước tôi chở nàng đến. Đúng thật là nhà đó bán đến sáng, nhưng... nàng nở lòng nào ép tôi ra ngoài giữa trời đêm lạnh giá thế này hay sao?

- Uầy... ngoài đường giờ này lạnh bỏ xừ ra...! – Tôi nhăn nhó, gãi đầu gãi tai bần lùì.

- Giúp em đi mà, anh yêu? – Tiểu Mai lại giở chiêu mật ngọt chết ruồi.

Và ruồi cũng chết vì mật ngọt:

- Ừm... thế anh đi đây...! – Tôi thở hắt ra gạt đầu miễn cưỡng đồng ý, dù rằng vẫn còn lèm bèm nhỏ xiu. – Giờ này đi mua sữa làm gì không biết?

- Anh mặc áo khoác vào giữ ấm nhé! – Tiểu Mai cười vui vẻ rồi nàng lại nhón chân bước đủng đỉnh về phía con mèo đang ngơ ngác. – Hi... chá... chá... cung đội chút hen!

Nhìn con mèo qua khước mắt, tôi bước ra phòng khách, loay hoay mở cửa rồi sực nhớ ra, vội quay vào trong nói lớn một cách mừng rỡ với hi vọng Tiểu Mai sẽ vì thế mà đổi ý:

- Lúc chiều anh qua nhà em đâu có đem áo khoác!

- Vậy... anh đợi em chút! – Ngờ đâu Tiểu Mai chẳng bảo tôi thôi thế thì ở nhà đi, không có áo khoác mà ra ngoài giờ này sẽ đổ bệnh mất, nàng đi lại gần góc đàn Piano.

- Này... anh không mặc áo khoác của con gái đâu nhé! – Tôi dậm hoảng.

- Ai bảo anh? – Nàng hứ một tiếng.

Thế rồi từ trong những chiếc móc treo gần cửa sổ, Tiểu Mai đem ra một... tấm khăn choàng cổ màu lông chuột trông khá đẹp.

- Em thêu đấy, anh choàng thử xem vừa không?

- Hả? Em cũng biết thêu á? – Tôi há hốc mồm ngạc nhiên.

- Người ta tiểu thư danh gia vọng tộc mà anh cứ xem thường, hứ! – Tiểu Mai nguyệt dài rồi nhón chân choàng luôn chiếc khăn lên cổ tôi.

Chiếc khăn màu nâu nhạt vừa được đặt lên cổ mình thì tôi đã thấy một cảm giác ấm áp ngay tức thì lan tỏa, êm dịu và dễ chịu vô cùng.

- Vừa y, hợp đó! – Tiểu Mai cười.

- Thế... tặng anh hả? – Tôi ham hố.

- Không, anh thích màu đen mà, em sẽ đan tặng anh cái khác! – Nàng lắc đầu ngay.

- Uầy....! – Tôi hụt hẫng xụ mặt xuống.

Và Tiểu Mai đẩy vai tôi, nàng đi cùng ra đến ngoài sân:

- Nào, đi nhanh về sớm, cẩn thận nha, sữa bột em bé đó!

- Ủm...! – Tôi đáp bằng điệu bộ không mấy hăng hái.

Cửa ngoài được mở ra, một luồng gió lạnh của ban đêm ngay lập tức thổi đến khiến tôi dù đang có khăn choàng cổ cũng phải rùng mình ớn lạnh. Dắt xe ra ngoài, tôi quay lại dặn dò:

- Em vào trong đóng cửa kĩ càng đấy, dù là nhà không có ma trộm gì ...!

- Hiểu rồi, do mèo cưng bắt chuột giúp em! – Tiểu Mai nhún vai đáp.

Quên mất là cô bạn gái xinh đẹp này còn tài trí thông tuệ hơn cả mình, tôi có vẻ hơi thừa thãi khi định giải thích mọi sự cho nàng nghe vì hiển nhiên là Tiểu Mai đã hiểu hết tất cả mọi sự từ nãy giờ. Nhận ra mình đã cả nghĩ, tôi bèn đợi Tiểu Mai đóng cửa lại rồi mới phóng xe ra đường, thẳng hướng cầu Trần Hưng Đạo để đi... mua sữa bột em bé.

Dù có đoán bậy bạ cũng phải trúng tùm lum, tôi đồ rằng cái món sữa bột em bé này là mua để cho con mèo đàn kia uống rồi, vì mèo thì thích sữa mà. Chứ... tôi với Tiểu Mai đã kết hôn lập gia đình đâu mà em với chả bé, sữa với chả bột chứ.

Nửa đêm nửa hôm, tôi đạp xe rời khỏi nhà Tiểu Mai mà lạnh run cầm cập dù đã có chiếc khăn choàng. Gió thổi mạnh mẽ như tát vào mặt, sương đêm thấm đẫm vào tận xương tủy. Có nằm mơ tôi cũng chẳng thể nào ngờ được là Tiểu Mai đành đoạn bảo tôi ra khỏi nhà vào thời điểm này.

- Có cần tuyệt tình vậy không em? – Tôi thở dài đánh thượt, tay nắm chặt tay lái.

Ngoài đường vắng hoe không một bóng người qua lại, hầu như toàn bộ nhà cửa đều đã tắt đèn say giấc nồng. Chỉ còn mỗi một thằng con trai đang cần mẫn đạp xe dưới ánh đèn vàng vọt của những trụ điện bên đường. Qua đến một ngã tư, tôi rẽ vào tiệm tạp hóa quen thuộc và gào đến khản giọng thì ông chủ hay ngủ gật mới lò dò bước ra. Sau một hồi chịu đựng bị lèm bèm và bực bội của ông chủ vì tối giờ không mua lại nhè ngay lúc này mua, tôi cuối cùng cũng đã hốt về được một lon sữa bột đúng hiệu baby dành cho em bé.

- “Hừ, thế ông bác mở suốt đêm làm gì mà tới mua lúc này lại chửi cơ chứ?” - Tôi làu bàu trong bụng rồi quay xe về, không quên nhìn đồng hồ đã gần 3 giờ 30 phút.

Đạp ngược lại nhà Tiểu Mai mà cứ một phút tôi lại ngáp một lần, rõ là bây giờ chả cần đếm cừu nữa thì tôi cũng đã buồn ngủ trở lại rồi. Đưa tay nhấn chuông cửa rồi lại đưa tay che miệng ngáp, đến khi Tiểu Mai bước ra mở cửa thì hai mí mắt tôi đã nặng trĩu:

- Hi... cảm ơn anh nhiều! – Nàng cười tươi kéo cổng ra.

- Ủm... con mèo còn đó chứ? – Tôi hỏi bằng quơ cho có, lách qua dắt xe vào.

- Vẫn còn, anh yên tâm! – Tiểu Mai đáp.

Yên tâm quái gì đâu, thật ra tôi hỏi vu vơ thôi chứ con mèo đó nó có chạy đâu tôi cũng chẳng quan tâm, vì tại nó mà giờ này tôi phải chịu khổ ải như này đây.

Ngồi nhìn Tiểu Mai pha sữa nóng rồi đun sôi rồi xoa cho nguội, tôi đồ rằng nàng chắc hẳn sẽ nhận nuôi con mèo này rồi. Và đúng là vậy:

- Dĩ nhiên rồi, em sẽ nuôi nó! – Nàng trả lời không ngần ngại.
- Em ở một mình, lúc đi học thì ai trông? – Tôi hỏi.
- Chuyện gì cũng có thể giải quyết hết mà anh....! – Tiểu Mai nhìn tôi như năn nỉ.
- Ờ... thôi, tùy em! – Tránh ánh nhìn đầy cầu khẩn của nàng, tôi vội đồng ý.

Và thế là trước mắt tôi lúc này, Tiểu Mai lấy ra hai cái đĩa nhỏ, một đĩa nàng rót sữa ấm vào đó, đĩa còn lại là một khúc cá đã được băm vụn ra.

- Sao này anh bảo em cho nó ăn cá mà lại không? – Tôi ngạc nhiên.
- Anh xem nè! – Nàng cười bí ẩn.

Con mèo hãy còn sợ người lạ, nó cứ đi lòng vòng trên bốn chân của mình, trông thấy Tiểu Mai đẩy đĩa sữa đến, nó lùi người lại. Nhưng không chỉ có thế, Tiểu Mai đầu tiên nhẹ nhàng đẩy sữa đến, sau đó nàng để đĩa cá gần đó tiếp theo. Thế là...

- Miao.....!

Đói bụng chịu không nổi, con mèo ham ăn tinh tướng cũng đã cầm chùng mà thè lưỡi vục đầu vào đĩa sữa, vừa uống vừa nhìn Tiểu Mai như muốn cảnh giác cao độ. Nhưng cứ mỗi lần nó ngược mắt nhìn là cô gái con người kia lại cười dịu dàng, vậy là nó... phê tê lê mê, nốc luôn mớ sữa trên đĩa, tiện đà bước đứng đỉnh đến đĩa cá băm và ăn ngon lành.

Lúc này thì Tiểu Mai mới mỉm cười hài lòng, nàng đưa tay vuốt ve xoa đầu con mèo một cách bình thản. Con mèo không có phản ứng gì chống cự, ngược lại nó còn dụi đầu vào tay nàng như đồng ý:

- Vậy đó, nó chịu em rồi, hi! – Nàng vừa cười vừa nhìn tôi.
- Hồi đó em có nuôi mèo à? – Tôi ngạc nhiên không kể xiết vì tài năng.. dụ mèo của nàng.
- Ừa, nhà em ở Nhật có nuôi hai con, từ lúc sang đây em đã muốn xin một con mèo để nuôi nhưng ngại! – Tiểu Mai đáp, vẫn chăm chú quan sát con mèo đang “dùng bữa”.
- Hèn gì trông em rành thế! – Tôi thở hắt ra rồi nằm phịch luôn ra ghế salon.

Vốn định là chờ Tiểu Mai cho con mèo ăn xong rồi đi ngủ, ấy thế mà tôi chỉ vừa chớp mắt một tí thì lẩn đùng ra ngủ luôn thẳng cẳng trên ghế. Mãi đến sáng hôm sau, khi mà tôi đang say sưa kéo gối thì mới cảm giác như mũi mình đang bị véo:

- Dậy.. dậy...!
- Ừa... đưa nào... để bố ngủ...! – Tôi làu bàu chống cự.
- Dậy đi học kìa...hi...!

Không những không để yên tôi, trái lại kẻ phá đám kia lại còn chuyển sang vò đầu bứt tai tôi.

Vậy là ta càng nhìn nhin thì địch càng lấn tới, tôi ngồi vụt dậy:

- Tiên sư có để cho tao.....! – Rồi tôi há mồm á khẩu luôn.

Bởi trước đôi mắt đang kèm nhèm của tôi lúc này là con bé Trần bụm miệng cười khúc khích một cách láu lỉnh:

- Dậy đi học, muốn ngủ hử?

- Chết... sao mẹ anh không gọi dậy? – Tôi hoảng hốt đứng lên, quên luôn là mình đang ở đâu.

- Anh ở nhà chị Mai mà mẹ anh đâu nữa? Anh bị khủng hử? – Con bé Trần phá ra cười.

Tràng cười trong trẻo của bé Trần đã mở đầu một buổi sáng đầy nắng ấm và... cực kì buồn ngủ. Khi tôi lần Tiểu Mai đã đồng phục chỉnh tề dắt xe ra ngoài thì bé Trần tay ôm con mèo hồi đêm qua ra tiễn đến tận cổng:

- Nhớ những gì chị dặn chưa? – Tiểu Mai quay lại hỏi.

- Dạ rồi mà, tí uống sữa, trưa cho nó ăn cơm rồi tắm, xong đợi chị học về chứ gì! – Trần đáp rành mạch.

- Ủa, nhờ em đó! – Tiểu Mai gật đầu rồi bỏ cặp vào giỏ xe tôi.

- Thầy ơi, lên học đừng ngủ gật nha, hihi! – Trần quay sang cà khía tôi. – Ngủ gật là xấu đó, mèo con đâu có ngủ gật đâu ha!

- Méo.....!

- Dễ thương quá, xem lông nó trắng chưa nè, lại tròn như cục bông ấy!

- Chiều nay chị em mình đi mua ít đồ cho nó hén!

Trông thấy cái cảnh hai chị em thi nhau xuýt xoa con mèo là tôi đã chán ngán, nhảy phốc lên xe:

- Thôi, đi học! – Rồi co chân đạp đi, mặc cho con bé Trần gọi í ới chầm chọc phía sau.

Dọc đường đi đến trường, tôi mới tá hỏa phát hiệnra là cả đêm qua Tiểu Mai không ngủ, nàng thức chăm con mèo kia đến sáng rồi sau đó gọi điện sang nhà tôi gọi bé Trần đến coi sóc dùm để nàng đi học.

- Thế tí em ngủ gật rồi sao? – Tôi chung hửng, cảm thấy hơi bị bất mãn.

- Em chứ đâu phải anh, hi! – Tiểu Mai cười khúc khích.

Thế rồi sau đó, nàng lại nhíu mày nghĩ ngợi nói:

- Cung sư tử... lại rất giống nhau, tinh ranh, mà cũng lười biếng nữa...!

- Em nói cái gì thế? – Tôi ngạc nhiên.

Và Tiểu Mai nghiêng mái đầu nhìn tôi thỏ thẻ:

- Anh nè, mình đặt tên cho mèo cưng là Leo nghen?!
- Leo? Trái dưa leo?
- Không, là cung hoàng đạo sư tử ấy, L-E-O!
- Lê- Ô?
- Đúng rồi, vậy đi anh ha!
- Ừm... tùy em!

Vậy là sau hôm đó, con mèo lông trắng ú nần từ nay đã mang tên cưng cơm là Leo, vì theo lời Tiểu Mai nói là nó giống tôi ở cái khoản thông minh mà cũng hơi khờ khạo. Và tôi lại sinh nhầm trong tháng của cung hoàng đạo sư tử, thế nên... con mèo đó đã được “vinh dự” xếp chung hàng ngũ: Hai chú mèo của chị nhà Tiểu Mai, một ông sư tử luôn bị nàng yêu thương và thao túng đủ điều, và một con... tiểu hổ luôn là cục cưng được nàng cưng chiều hết mực.

Đồng thời sự xuất hiện của con mèo đàn này (tôi cho là nó đàn thối ra, chả thể nào thông minh như tôi được, trông cái bản mặt mèo là khó ưa rồi) đã làm đảo lộn nhiều thứ mà trước giờ lẽ ra tôi vốn có được thì lại mất dần theo năm tháng. Và càng về sau, tôi lại càng nhận ra Leo lông trắng chính là đại kinh địch không đội trời chung của mình, hai đứa sư tử và tiểu hổ luôn gặm gè lẫn nhau không có ngày nào chịu yên, nước sông luôn tát ào ào nước giếng.

Tôi gọi đó là cuộc Thánh chiến không hồi kết - [Trí Nam] VS [Mèo đàn Leo]!

Chương 325

Từ thuở khai thiên lập địa, thượng cổ sơ khai đến khi nhân loại hình thành, văn minh phát triển như ngày hôm nay thì ai cũng đồng ý rằng, loài người với khả năng suy nghĩ và nhận biết thì đều là thượng đẳng sinh vật, còn lại là các loài động vật khác. Điều này đồng nghĩa với việc con người yêu con người, động vật yêu động vật, nhưng thế quái nào lại tòi ra cái ngữ con người... cũng yêu thương động vật theo một nghĩa khác?

Nghĩa khác ở đây chính là con người khi đã tách xa thế giới hoang dã thì giờ lại có xu hướng quay về thiên nhiên, và muốn đem những con vật dễ thương về nhà để nuôi, và hai loài động vật phổ biến nhất được con người nuôi dạy trong nhà, xem như thú cưng chính là chó và mèo!

Vâng, tôi đang nói đến vấn đề cực kì... cực kì nghiêm trọng này đây, Tiểu Mai nuôi mèo, nàng nuôi một con mèo đần tên là Lê-Ô!

Đêm hôm nọ, sau khi tỉnh cờ phát hiện ra con mèo nhép này là nguyên nhân của mọi sự xáo trộn trong nhà mình hôm giờ thì Tiểu Mai đã quyết định nhận nuôi nó, và đặt tên cho nó là Leo-với lí do nó thông minh lém lỉnh, thế nên nó nghiễm nhiên được xếp vào dòng dõi sư tử lãnh đạo cao quý vương giả. Mặc dù xét cho đúng ngọn ngành thì nó chỉ là tiểu hổ, thua sư tử đến mấy bậc.

Khi tôi gặp con mèo đần này, không biết có phải do lúc đó đã khuya mắt mũi kèm nhèm hay do nó đang lem luốc nên tôi thấy lông nó màu xám. Ấy vậy mà chỉ qua một đêm được Tiểu Mai cực nhọc tắm lại, nó đã lột xác mà kiêu hãnh khoác lên mình bộ lông trắng muốt như tuyết. Ngoại trừ bộ lông màu trắng, đôi mắt to tròn, cái mặt lúc nào cũng vênh lên nhìn là muốn vả vào mặt thì tôi thấy con mèo Leo này chả khác những con mèo khác là mấy. Cũng lanh lẹ chạy lòng vòng trong nhà, cũng lười nhác ngủ khi, cũng ngáp ngắn dài liên tục, và cũng ham ăn vô kể.

Tạm chấp nhận là từ giờ mỗi lần đến nhà Tiểu Mai thì tôi sẽ phải thấy cảnh một cục bông gòn trắng muốt chạy loanh quanh, tôi chỉ có một nỗi lo mơ hồ rằng dường như với sự xuất hiện của Leo thì sự quan tâm của Tiểu Mai đặc biệt dành riêng cho tôi giờ đã vơi đi quá nửa.

- Nè, có gì ăn không em? – Tôi ngồi phịch ra ghế sau một ngày chờ Tiểu Mai đi lòng vòng mua đồ ăn thức uống dành riêng cho mèo.

- Ở dưới tủ lạnh có bánh đấy, anh tự lấy đi..! – Tiểu Mai ngồi dưới nền nhà, nàng dùng tay khều nhẹ chọc cho mèo Leo chú ý đến đĩa đồ ăn. – Yên nào Leo... ăn nhé...!

Tôi còn chưa kịp bất ngờ vì sự thất sủng của mình thì bé Trân ở bên cạnh đã xen vào:

- Đúng rồi, anh Nam tự lấy đi chứ, ăn uống mà cũng sai vặt là sao ta?

- Anh... có sai gì đâu..! – Tôi bối rối vì bị nói trúng tim đen rồi vội đứng dậy đi ra nhà sau.

- Hi hi, Leo qua đây nào... chút chút...!

- Để cho em nó ăn nào, Trân!

- Em kêu chơi thôi mà... í nó qua thật kìa...!

Vừa bung đĩa bánh lên, tôi đã trở mắt ra nhìn cảnh Tiểu Mai nụng liên tục mèo đàn, ngay sau đó lại đến bé Trân cười cười làm duyên làm bộ trước đôi mắt đang mở to vì chả hiểu gì của nó.

- Thôi, cung vừa thôi, làm quá nó hư! – Tôi nhăn mặt nói, dù chả hiểu vì sao mình lại cảm thấy khó chịu.

- Hừ, Leo chứ đâu phải anh mà sợ hư... đúng không nè cung? – Trân nguyền dài đáp trả ngay.

- Méo....! – Mèo đàn lúc lắc đầu kêu lớn.

- Đó, nó đồng ý thấy chưa, hihi! – Bé Trân được nước nhìn tôi cười châm chọc.

Đến cả Tiểu Mai lúc này cũng tùm tùm cười, tôi đâm ra thẹn quá hóa giận mà ngồi đánh bịch xuống ghế hừ mũi:

- Vớ vẩn, mèo cũng chỉ là mèo, có quái gì đâu!

- Ờ....! – Bé Trân tròn mắt ngạc nhiên trước thái độ nổi sùng của tôi.

- Còn em sao không về nhà học bài đi, ở đây làm gì? – Tôi hỏi sỗ sàng.

- Hừ, em học hết rồi, hôm nay chủ nhật mà học gì chứ, anh đừng có giận...mèo chém thót! – Con bé thè lưỡi, lại xoáy thẳng vào tim tôi một nhát dao chí mạng.

Tự biết mình tài hèn sức mọn không cãi lại được bé Trân, lại thêm con mèo đàn kia đang tro mắt nhìn mình như muốn trêu tức thì tôi nổi đóa quay sang Tiểu Mai đang ngồi tựa cằm nhìn Leo yêu thương triu mến:

- Em cũng ăn trưa đi kìa, nãy giờ lo cho nó mãi!

- Người ta biết rồi... anh làm thấy ghê! – Tiểu Mai cười cười rồi nàng đứng dậy đi vào trong.

Quả thật là tôi lúc này nóng gáy cũng một phần là do mọi khi, trưa chủ nhật nào tôi cũng chở Tiểu Mai đi chợ nấu ăn, thỉnh thoảng có bé Trân qua chơi. Thế nhưng từ khi con mèo Leo này được nhận nuôi thì buổi trưa chủ nhật hôm nay đã có ngoại lệ, đó là tôi phải chở Tiểu Mai đi lòng vòng mua đồ cho nó trong khi bé Trân ở nhà lãnh phần chăm sóc “tiểu hổ”.

- Anh hứa cho em nuôi Leo rồi đó! – Tiểu Mai phụng phịu kéo áo tôi khi hai đứa đang đi mua vật dụng nuôi mèo.

- Ừ, em ở một mình, có nó thêm cũng vui! – Tôi thở hắt ra nói.

Kể ra cũng đúng, Tiểu Mai trước giờ sống một mình, ngoại trừ học hành đàn hát ra thì nàng chỉ có làm bếp với cắm hoa, thôi thì từ rày có thêm con mèo đàn kia nàng cũng vui thêm, còn đỡ hơn là cứ mãi lủi thủi một mình trong căn nhà khá rộng. Đó là lí do duy nhất để tôi chấp nhận cho Tiểu Mai nuôi Leo, chứ còn những lí do... không chấp nhận thì tôi có hàng đống.

Đơn cử như sau cái đêm mèo đàn bị phát hiện, trưa hôm đó tôi chở Tiểu Mai học về thì nàng đã tắt tả đi vào nhà, cốt yếu chỉ là để thăm Leo, mặc cho tôi đứng đàn mặt ra giữa trưa. Kế tiếp đó thì cả Tiểu Mai lẫn bé Trân đều chỉ quây quần xung quanh mèo đàn, và tôi đành phải lọ mọ

xuống bếp vo gạo nấu cơm, rồi chạy ra tiệm mua vài món về để Tiểu Mai ăn trưa. Năn nỉ mãi tôi mới kéo được bé Trân về lại nhà mình vì mẹ đang chờ cơm, và rõ ràng là trước khi về tôi còn dặn Tiểu Mai:

- Em nhớ ăn trưa đấy, anh để sẵn trên bàn!

- Dạ, anh về ...! – Nói rồi nàng lại ôm mèo đàn đặt lên bàn Piano, âu yếm xoa đầu nó.

Ấy thế mà buổi chiều tôi chạy sang thăm, định bụng nói rằng sẽ mua thêm thứ gì đó cho mèo đàn, cốt là để Tiểu Mai vui thì tôi phải ngờ người mất mấy giây khi thấy trên bàn ăn, cơm lẫn canh đều còn nguyên trạng như khi trưa tôi về.

- Sao... em không ăn cơm?

- Hi, chút nữa em ăn mà! – Tiểu Mai nhoẻn miệng cười, quần lấy sau chân nàng là con mèo đàn đang nhìn tôi bằng ánh mắt to tròn.

- Ham mèo cho lắm vào! – Tôi bực dọc nói rồi đi vào trong nhà.

Con mèo Leo không biết điều đó, nó tưởng tôi là bạn thân của cô chủ, mà cô chủ thì yêu chiều nó nên có lẽ tôi cũng sẽ như vậy. Thế là nó liền chạy vòng quanh chân tôi, hết liếm láp rồi lại nhảy cẫng lên. Trông thấy cảnh đó, sẵn đang bực vì tại con mèo đàn này mà Tiểu Mai không nghe lời mình phải bỏ bữa, tôi tiện chân... đá luôn một cước vô mặt mèo đàn:

- Méo....! – Leo mất vía vì lãnh một đập bất ngờ, nó té oạch rồi cuộn tròn lăn luôn vô gầm bàn, vô phương chống đỡ.

- Anh... kì quá..! – Tiểu Mai kêu lên the thé rồi vội chạy đến bế con Leo lên.

- Èo... mèo gì mà chậm quá, không biết né đòn! – Tôi gãi đầu lúng búng.

- Anh học võ, bảo sao nó né kịp chứ, hứ! – Nàng lườm tôi rồi quay ngoắt đi.

- Méo...mi..ao...! – Được Tiểu Mai kéo ra, mèo đàn dụi đầu vào ngực nàng rồi rú lên khóc thét.

Hậu quả của “vô ảnh cước” là hôm đó, tôi phải năn nỉ đến gãy lưỡi thì Tiểu Mai mới chịu ăn cơm, đến nỗi mà tôi đồ rằng nếu như tôi không nhắc thì để nàng cũng nhịn đói đến hết ngày lẫn. Và thật nghịch lí vì mèo đàn được Tiểu Mai cho ăn hết thứ này đến thứ khác, trong khi tôi phải năn nỉ mơn miện thì cô chủ nó mới chịu ăn.

Sự chưa hết, đến chiều tối thì...

- Sao nữa? – Tôi thắc mắc khi thấy Tiểu Mai ôm Leo vào nhà tắm.

- Em đi tắm chứ sao!! – Nàng tròn mắt nhìn tôi.

- Đi tắm thì ôm theo nó làm gì? Để ngoài đây anh trông cho! – Tôi chung hửng.

- Thôi, em tắm cho nó luôn, chạy nghịch cả ngày mồ hôi mồ kê rồi! – Tiểu Mai lắc đầu bướng bỉnh.

- Đừng nói tối ngủ cũng cho nó ngủ cùng luôn nhé!

- Chứ sao!

Đến tôi còn chưa được... ngủ cùng thì cái con mèo ranh này lại có thể ư?

Vì thế, tôi đối với mèo đàn, đã ghét lại càng thêm ghét!

Những ngày sau đó, tôi từ một vương tử được Tiểu Mai yêu thương hết mực đã chính thức bị thất sủng trở thành thường dân, trong khi con mèo đàn kia thì một bước vọt lên thành ông trời con, hết Tiểu Mai cô chủ lại đến bé Trân thay nhau chăm sóc, cưng như cưng trứng, húng như húng hoa. Có lần lúc tranh thủ lúc hai cô nàng kia vừa ngại mắt một chút là tôi lại xách đầu con mèo đàn lên mà gầm gè đe dọa:

- Mà muốn vào quán tiểu hử không, ông cho đi ngay?

- Miao....! – Nó lại gật đầu mới ghê.

Con mèo đàn quả thật là đàn, không biết là tôi đang ghét nó, cứ mãi cuộn người quanh chân tôi, rồi lại có khi tranh thủ tôi đang ngủ trên ghế salon mà rúc vào cho ấm. Đôi khi đang say giấc nồng, tôi chợt thấy trên bụng mình có gì nặng nặng như đá, chèn lên khó chịu buộc phải tỉnh dậy. Mở mắt trông ra thì tôi đã thấy một cục bông gòn trắng muốt đang nằm trên bụng mình mà ngủ khi trông phởn hết sức.

- Ở này thì..... oạch...!!!!

- Méo... méo.....! – Leo hú vĩa nhảy phốc xuống bỏ chạy ra sau bếp sau khi bị tôi đá đầu xuống đất.

- Để bỏ mà ngủ... hử....! – Tôi hừ mũi rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Và rồi ít phút sau, tôi bị Tiểu Mai xách tai lên hệt như xách tai thỏ, nàng trừng mắt nhìn tôi:

- Bây giờ anh ngồi coi Leo đùa em hay muốn cả hai đứa nhịn cơm?

- Ái... ái dzọa... để anh....! – Tôi ôm tai la oai oái.

Thế là vì miếng cơm manh áo mà cô người yêu đang chuẩn bị trong bếp, tôi đành thúc thủ chịu trận, cam tâm làm người giám hộ cho cái con mèo đàn đang chạy lòng vòng giỡn với trái banh trong nhà, hết nhảy đến té, hết lăn đến lộn, như một cục bông tròn lảng màu trắng cứ di chuyển từ chỗ này sang chỗ khác.

Và... mặc cho con mèo đàn Leo cứ quẩn lấy tôi, đối với nó thì tôi vẫn giữ một lập trường kiên định, đó là: Tao ghét mày!

Bị thất sủng ở nhà, tôi ngoài mặt dù rất bức tức nhưng đã trót hứa, thêm cả không muốn Tiểu Mai từ giận chuyển sang buồn vì mình, tôi đành để nàng tự do với mèo cưng mà chạy đi chỗ khác lánh nạn.

Nói là lánh nạn cũng không đúng, chỉ là thời gian gần đây, khi bầu trời về chiều đã ít dần ánh nắng mà mây trắng ngày một nhiều hơn, có hôm trời lại còn nổi gió và có âm u thì cũng chính là dấu hiệu dự báo, những cơn mưa mùa hè đã sắp trở về. Mà đối với học sinh thì hè về cũng tức là kì thi cuối năm đã đến, nên tôi cũng không ngoại lệ.

Dù trận chung kết giải bóng đá vô địch toàn trường sắp diễn ra nhưng tôi cũng vẫn phải cắm mặt vào học trước kì thi gần kề, nếu không muốn bị ba mẹ tôi lôi ra cấm túc vì bị điểm kém. Chính vì vậy trong tuần này, tôi đã ít sang nhà Tiểu Mai hẳn, buổi trưa đưa nàng học về là tôi chạy thẳng về nhà tranh thủ ôn lại bài vở. Dù là tôi giỏi các môn tự nhiên nhưng không có nghĩa là thi không cần ôn, thế nên tôi cũng phải gồng đầu mà lật sách làm lại tất tần tất các dạng bài của Toán Lý Hóa từ đầu đến giờ. Học tự nhiên trước, đến gần thi học các môn xã hội sau, đó là chiến thuật mà tôi vạch ra sẵn.

Lắm lúc thấy tôi cứ ở nhà học bài, đến bé Trần cũng phải ngạc nhiên:

- Ủa? Anh với chị Mai có giận nhau gì không?

- Không, hỏi tào lao! – Tôi nhún vai đáp.

- Chứ sao em thấy dạo này anh ít qua bên đó thế? – Con bé gặng hỏi.

Đang định bảo là “anh không thích qua nữa vì có con mèo” thì tôi kịp ngậm miệng lại, bởi nếu nói vậy thì khác nào tôi đi ghen tị với một cục bông gòn. Nhưng cũng định nói “anh thích ở nhà ôn bài hơn” thì nghe lại có vẻ dị quá, hơi bị miễn cưỡng. Thế là như có thần thánh nhập, mồm tôi phát ngôn ra một câu mà bình thường bộ não tôi chẳng thể nào nghĩ tới:

- Ừ, anh thích ở nhà chơi với em hơn!

Chắc hẳn là con bé Trần sẽ nhảy cẫng lên vì vui sướng, thế nào cũng đi làm trà chanh sữa cho tôi uống, lại chẳng còn đi chiền ngay bò trứng cho tôi ăn ấy chứ. Nhưng ở đời mấy ai học được chữ ngờ, tôi của ngày hôm nay đã bị thất sủng rồi, thế nên bé Trần mới tỉnh bơ nói:

- Em bận học thi rồi, anh chơi một mình đi!

Nói rồi con bé quay ngoắt đi, mặc kệ tôi đang ngu người ra ngay tại bàn học. Và thế là như bị mù quáng, tôi lại cáu bẳn đở thừa sang mọi thứ là tại con mèo đần Leo kia, chính tại nó mà sau Tiểu Mai giờ đến lượt bé Trần dễ thương cũng quay sang... hắt hủi tôi.

- “Mày dám quyến rũ các nàng nhà tao, được lắm Lê-Ô... được lắm....!” – Tôi nghiêng răng ken két.

Bị lửa giận bùng lên làm lu mờ lí trí, tôi ức chế úp sách lại rồi đứng dậy, phóng xe ra đường chạy luôn vô quán net quen thuộc trên đường Tuyên Quang chơi game cho xả stress.

- Bác chủ, còn máy trống không? – Tôi quát lên khi vừa đặt chân qua ngưỡng cửa của tiệm khiến nguyên ben mấy thằng con trai đang ngồi chơi cũng giật mình phải quay lại nhìn.

- Còn.. còn chứ, vào đây nè cậu....! – Ông bác chủ quán sững sốt rồi cũng đứng dậy đón đả mời chào.

Hậm hực ngồi vào ghế, màn hình khởi động còn chưa kịp bật lên thì liếc mắt sang trái, tôi chợt phát hiện ra là đứa bên cạnh tôi đang ngồi bắn CS. Thoáng hù nhát vì cho rằng tôi đây là trùm CS rồi, xách cây AWM ra là bá đạo thiên hạ, còn ai địch lại nữa, đứa ngồi kế tôi này cũng chỉ là hàng hậu bối mà thôi.

Thế nhưng khi định thần nhìn kĩ lại thì tôi mới nhận ra cái đứa đang chơi CS cầm khẩu M4A1

Silence trứ danh lúc này là... một nhỏ con gái.

- “À à... ra là con gái cũng tập tành đua đòi chơi CS cơ đấy! “

Mà kể cũng lạ, cách đây vài năm khi mạng Internet chưa phát triển thì trò CS mới thịnh hành ở các quán net vì được nối bằng mạng Lan nội bộ để chơi với nhau. Thế nhưng kể từ khi tôi vào học lớp 10, game Võ Lâm Truyền Kỳ do Vinagame phát hành ra đời đã thật sự mở màn cho kỉ nguyên của game online. Kéo theo sau đó là hàng loạt các game như Cửu Long Tranh Bá, Hiệp Khách Giang Hồ, Gunbound, Shaiya,... Chưa kể đến game Audition là thể loại game nhảy nhót được mệnh danh là “Sát thủ phím Space “, quán nào có đông người chơi Audition là đảm bảo quán đó toàn bộ bàn phím đều bị liệt nút khoảng trống. Và sự thật là cái game Audition này cực kì thu hút con gái do nhạc hay, cách chơi cũng không quá khó mà lại sướng tay, thêm luôn cái khoản kết duyên vợ chồng ảo hóa gì đó nên số lượng người chơi Audition của VTC khá là đông, nhất là phái nữ.

Thế nên lúc này đây tôi thấy rất lạ lùng khi mà nhỏ con gái đang ngồi kế bên tôi đây chẳng hề chơi bất kì game online nào kể cả Audition, mà chỉ nhìn chăm chú vào màn hình game CS. Nhưng trong quán lúc này theo cặp mắt tinh tường của tôi nhận thấy thì hết 90% là mọi người đang chơi game online, 8% còn lại là ngồi nghe nhạc chat chit, 1% là lướt web, và 1% còn lại là con nhỏ đang chơi CS này.

Vậy là chỉ còn một khả năng, vì không có ai chơi cùng nên... con nhỏ này tự add bot rồi bắn với nhân vật tự động của game đây mà.

- Đoành.... Counter-Strike Win!!!

Đúng y chóc, có lẽ vì chẳng ai chịu chơi trò này nên con nhỏ đang ngồi bắn với auto bot, mà tôi trông nó bắn cũng... tạm được, có thể gọi là “chạm nhẹ” đến trình độ siêu quần của tôi. Vì tôi thấy nhỏ này cứ ngồi gõ lệnh tăng dần trí thông minh nhân tạo của tụi auto bot lên, ấy vậy mà con nhỏ bắn phát nào tụi auto bot lăn đùng ngã ra phát đó.

- “Cũng... được...”! – Tôi hơi toát mồ hôi, nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Và có lẽ nhận ra được sự bất thường của ông con trai đang ngồi nhìn chăm chăm vào máy mình nãy giờ mà không chịu ai lo phận người đó, con nhỏ ngừng tay bắn, gác súng lại mà quay sang hỏi tôi:

- Bạn nhìn cái gì?

Chương 326

Con nhỏ đang nhìn tôi lúc này có một mái tóc bông bênh thả dài, gương mặt sắc sảo trông rất ra dáng... mấy nữ sát thủ tôi thường thấy trên phim hành động, thể loại nhân vật nữ chuyên dùng sắc đẹp quyến rũ nam nhân. Thoáng giật mình khi con nhỏ này có một ánh mắt rất khác người, vì mục quang lúc này đang được phát ra từ đôi mắt ánh lên một chút màu xanh đại dương. Nước da trắng như trứng gà bóc, khác hẳn làn da trắng hồng của Tiểu Mai, màu da con nhỏ này có nét gì đó giống các vị tiểu thư thường sống trong những tòa lâu đài u uất, lạnh lẽo.

Thành thật mà nói, con nhỏ này nếu nhìn theo một góc độ nào đó thì cũng đẹp ngang ngửa Minh Châu chứ chẳng đùa, nếu không phải cuộc đời tôi chỉ say đắm mỗi nét đẹp yêu kiều tiểu thư của Tiểu Mai thì tôi đã xếp con nhỏ ở bậc thứ hai trên cả Minh Châu trong bảng Beauty Note rồi. Nhưng do ánh mắt lạnh lẽo của con nhỏ nhìn tôi mà tôi cảm giác như... cô nàng Minh Châu dù có đánh đá cũng xem ra dễ gần hơn là con nhỏ giỏi bắn CS này.

Con nhỏ chỉ đẹp, không dễ thương... nhưng lại có gì đó rất thu hút tôi lúc này. Từ trước đến giờ, chỉ có vẻ đẹp của Tiểu Mai là khiến tôi mê mẩn, chỉ có nét dễ thương của Khả Vy làm tôi động lòng, còn xinh xắn như Dạ Minh Châu, dễ thương như bé Trân, kiều kỳ như Thu Sương cũng không khiến tôi chao đảo như bây giờ. Con nhỏ này là người thứ ba khiến tim tôi phải đập thình thịch vì rung động.

Nhưng liệu nhỏ có phải là người thứ ba? Hay là thứ hai? Hay là... đầu tiên?

Mặc kệ vẻ ngẩn ngơ của tôi lúc này, con nhỏ lừ mắt hỏi lại:

-Tui hỏi bạn đang nhìn cái gì? Hay là muốn gây sự?

Và lại một lần nữa tôi cũng không thể nào trả lời được câu hỏi, bởi... tận trong trí óc tôi lúc này đang dậy lên một cảm giác mãnh liệt rằng con nhỏ rất quen, rõ ràng là tôi đã gặp ở đâu rồi. Thế nhưng làm quái gì có chuyện tôi quên một người xinh đẹp như vậy cơ chứ? Và lại cái kiểu đẹp mà hung tợn như này rất là quen, không thể nhầm lẫn vào đâu được.

-Muốn gây sự với chị đúng không, nhóc? – Con nhỏ hừ mũi, tay đã rời bàn phím như chuẩn bị động thủ.

Giật mình choàng tỉnh trước bộ dạng hầm hố của nhỏ, tôi vội xua tay cuống quýt:

-Ấy ấy... đâu có... chỉ là tui ngạc nhiên thôi!

-Ngạc nhiên gì? – Nhỏ đưa đôi mắt xanh lục nhìn tôi.

-Vi... bạn bắn CS hay quá, con gái mà chơi được vậy thì tui không ngờ đó! – Tôi cười giả lả.

-Hừ, con gái thì không được chơi game hay sao, kì thị à? – Con nhỏ gằn giọng.

-Bậy... con gái mà chơi game bắn súng thì... đích thực là bậc nữ lưu anh hùng, tui đây... rất là nể trọng!

-Ha ha, ăn nói cái kiểu gì vậy, lậm phim à, đồ khủng!

-Hi... quen miệng ấy mà!

Đưa mắt nhìn tôi vài giây từ trên xuống dưới, con nhỏ lại hỏi:

-Vô đây làm gì?

-À... lướt net, nghe nhạc! – Tôi gãi đầu thú thật, vì đúng thực là đã bỏ game từ đầu năm nên bây giờ tôi cũng chả biết phải chơi game nào nữa.

-Biết chơi CS không? – Nhỏ tò mò.

-Tàm.. tàm...! – Tôi thì hào, chợt cảm thấy hơi đại mồm vì trình độ CS của tôi đâu phải là tàm tàm, phải gọi là siêu thần nhập hóa, một phát chết luôn.

-Vào chơi với tui đi, tui làm host cho! – Con nhỏ hất hàm.

-Host....? – Tôi đắn mặt ra.

-Là máy chủ đó cha nội, tiếng Anh gọi là host, rõ khổ! – Nhỏ lắc đầu ngao ngán, nhìn tôi đầy tội nghiệp như thương hại cho thằng trai mù chữ.

-À...à... để tui vào! – Tôi hơi què nhưng cũng ráng muối mặt chịu nhục.

-“Dám chửi ông, được lắm, đừng tưởng là con gái mà làm tàng, ông cho biết tay!” – Tôi nghiêng răng ken két, định bụng vào game sẽ nã liên chục ván ăn trắng cho con nhỏ này hết phen bố láo bố lếu.

Dù đã lâu không đụng tới game CS kể từ sau hồi cấp II còn ham hố, nhưng tôi vẫn tâm đắc với câu nói của sir Alex Ferguson rằng “Phong độ chỉ là nhất thời, đẳng cấp mới là mãi mãi”. Thì đúng vậy rồi còn gì nữa, trình AWM của tôi là xếp hàng đẳng cấp rồi cơ mà.

Ấy chết tía, game CS mới vào chỉ cho có 800 đồng, lấy tiền quái đâu ra mua cây AWM tới 16000 lậ??

-Bạn ơi! – Tôi kêu kêu.

-Gi? Vào game đi, tui phe Counter, bạn phe Terrorist! – Con nhỏ đáp không nhìn nhau.

-Chỉnh mã tiền nhé, tui... tui biết bắn mỗi cây súng ngắm thôi! – Tôi nhục mặt thú nhận.

-Ờ, càng dễ chứ sao! – Nào ngờ nhỏ này chỉ nhún vai tự tin trả lời.

Vậy là vào trận ở màn Mansion, tôi được đặc cách ở phe trong nhà giam giữ con tin, nhỏ kia thì ở phe Counter bên ngoài cửa ra vào. Mà vậy thì thiên thời, địa lợi, nhân hòa quá rồi còn gì nữa, ở trong nhà cầm súng ngắm tĩa ra thì ai mà chịu cho nổi? Nghĩ bụng thế nên tôi cười nhạt tự tin, nhanh tay gõ phím B45 mua ngay cây súng AWM thần thánh.

Phóng ra cửa nhà êm ru, tôi đổi sang vũ khí phụ rồi vũ khí chính, lắng nghe bước chân và...

-Đoàn.....!

Nhân vật của con nhỏ bật ngựa ra ăn ngay quả headshot của tôi, 1-0 cho Trí Nam siêu việt!

-“Hê hê, phải thế chứ, vẫn còn chưa lục nghe! “ – Tôi cười khẩy lờ đi ánh mắt ngạc nhiên của con nhỏ đang nhìn mình.

Bị tôi đáp trả bằng nụ cười nửa miệng khiêu khích, con nhỏ dùng lửa giận mà nộ lên hỏa khí, cháy bùng ánh mắt xanh lục tuyệt đẹp của mình mà nhanh tay tậu ngay cây AWM giống với tôi.

Àa... cũng tập tành làm Sniper cơ đấy, còn khuya mới....

-Oành....! – Tôi té bật ngựa ra đất vì chết mà chưa kịp biết mình bị bắn từ đâu và từ khi nào.

-Ơ cái đêch....! – Tôi buột miệng định chửi thề.

-Hi hi! – Con nhỏ cười khúc khích bên cạnh.

Đâu thể nào ngờ được tiếng cười hàm tiếu đó lại khiến tim tôi đập bình bình đến vậy, máu nóng dồn lên não, tôi quyết tâm gỡ hết tuyệt kỹ trong người ra để trả hận.

-Lịch bịch... đoàng....!

-Ầm... ăn gian chơi bom khói....!

-Kệ tui, có cứ dùng ai cấm!

-Hừ....!

Trước đến giờ trong game CS, tôi tự tin rằng mình là đại nhân vật bá khí bất phàm, sinh mệnh bất tử, ấy thế mà hôm nay gặp con nhỏ mắt xanh này tôi mới biết rằng nó có lẽ... ngang ngựa với tôi, hay nói trắng ra là nhỉnh hơn tôi nửa bậc. Bằng hành tung bất định, tâm tính bất thường, tinh thần bất biến mà con nhỏ đó đã phá tan... thành tích bất bại của tôi kể từ hồi học cấp II đến giờ. Tôi bắn một mạng thì nó đòi lại hai, tôi ăn ba bàn thì nó đòi lại bốn, cứ thế hai đứa giằng co nhau một thế trận chỉ bằng AWM suốt gần 2 tiếng đồng hồ mà không hay biết.

-Tiêu chưa...hà hà!

-Hừ, chưa biết mèo cắn mủ nào đâu cưng ạ!

-Cứ thử xem, bản vương chấp tuốt!

-Ê ê... không chơi đem con tin ra dọa... that's not fair!

Thời gian trôi nhanh như tên bắn, trong khi đang đến cao trào tôi chuẩn bị xuất ra viên đạn tuyệt diệu từ góc khuất của mình thì...

-Reng....!

Chuông điện thoại di động để trên bàn con nhỏ vang lên:

-Alô... tới rồi hử Daddy? Đợi con chút!

-.....! – Tôi dần mặt ra ngơ ngác.

-Thôi tui về nha, khi khác chơi tiếp, mà... oh my god, 10 giờ rồi, mình chơi lâu dữ! – Con nhỏ

đứng dậy cười cười.

-Ừ... à này....! – Tôi sững sờ vì đang vui thì đứt dây đàn, kịp nhận ra con nhỏ mặc luôn quần short khoe chân dài mà đi giữa thiên hạ, thật là một phong cách rất...ngoại quốc.

Nhưng chưa kịp nín kéo hồi han thêm thì con nhỏ đã đặt trên bàn máy tính ông chủ tờ 50 nghìn đồng rồi tắt tả chạy ra ngoài quán, không thèm lấy tiền thối lại.

-Nó giàu dữ ta... xài điện thoại luôn! – Ông chủ quán tặc tặc khen ngợi, không giấu được vẻ mặt hí hửng vì gặp vị khách sộp.

Thế là trận so tài giữa hai xạ thủ AWM đã bị hoãn lại khi mà tôi còn chưa kịp có cơ hội gỡ lại tỉ số 49-50 cho cân bằng với con nhỏ đó. Hơi tiếc nuối vì lần gặp mặt đột ngột mà rồi đi cũng đột ngột này giữa mình với con nhỏ, tôi tặc lưỡi đứng dậy tính tiền rồi cũng lững thững dắt xe ra về.

-“Chậc... mắt màu xanh lục ư...? Trông quen lắm! “

Đang thần thờ đạp xe, trí óc vẫn còn bay bổng ở trận CS ngang tài ngang sức mà đã lâu lắm rồi mới được tận hưởng, cộng thêm ánh mắt màu xanh kia cứ ám ảnh khiến tôi dù đang chạy trên đường mà cứ nhìn lơ ngơ ở đâu đâu.

Nhưng dù có lơ lơ khờ khạo đến cỡ nào thì tôi cũng có thể nhận ra người quan trọng nhất của đời mình, đó là... tôi bất chợt gặp Tiểu Mai đang đi về hướng ngược lại ở trên đường, vẻ đẹp quý phái ấy không lẫn vào đâu được dù là ở nơi chốn đâu người.. Kịp nhận ra là mình đang ở trước đường vào nhà nàng do nãy giờ chơi tại tiệm net quen thuộc, tôi còn chưa cất tiếng gọi thì Tiểu Mai đã trông thấy:

-Ơ... anh đi đâu giờ này vậy?

-À... đi dạo lòng vòng ấy mà! – Tôi dừng xe gãi đầu nói láo, vì biết nếu chuyện tôi chơi game khi mùa thi sắp đến lúc này thì Tiểu Mai treo cổ tôi là cái chắc.

Người ta nói phái nữ có giác quan thứ sáu đồ có sai, Tiểu Mai thoáng nheo mắt nhìn tôi:

-Thật không đó?

-Ừ... thật mà...sao em lại hỏi vậy? – Tôi giật thót người.

-Đi dạo mà không rủ em...! – Nàng tủm tủm cười.

-Vậy... giờ đi ha! – Tôi nhẹ nhõm đề nghị.

-Thôi, em đùa mà, ra ngoài mua ít đồ cho Leo cưng thôi, anh chở em về nhà nhé!

-Lại... mèo đàn...!

-Không dám đàn đâu, Leo thông minh lắm!

-Ờ... em lên xe đi!

Từ đầu đường vào đến nhà Tiểu Mai không xa, tôi đạp xe vài bước đã tới, định bụng đợi Tiểu Mai lưu luyến chào tạm biệt mình như mọi khi mới chạy về. Nhưng hôm nay lại khác, nàng chỉ xuống xe rồi bước vào nhà, lại còn lục tục đóng cổng lại.

-Ờ... anh về nhé! – Tôi lớ ngớ.

-Ừa, anh ngủ ngon... ah Leo... sao cũng chạy ra đây?!! – Tiểu Mai đang nhìn tôi thì bị con mèo đàn kia chạy ra thu hút sự quan tâm của nàng về lại nó.

Trông cái cục bông tròn lảng màu trắng kia cứ quán chân Tiểu Mai mà thấy ghét, tôi đành hậm hực nói:

-Ừm, anh về!

-À.. anh nhớ học bài nhé, gần thi rồi đấy! – Tiểu Mai dạn dò, mắt vẫn không nhìn về phía tôi mà chỉ đang nhẹ nhàng bế mèo đàn Leo lên.

-Anh vẫn học hôm giờ đấy thôi! – Tôi hơi ầm ục, vì rõ là bữa giờ đâu đợi nàng nhắc nhở, tôi cũng tự giác ôn thi đấy chứ.

-Anh ở xa, sao em biết được, thôi vào nhé, mai sáng nhớ đón em!

Nói rồi Tiểu Mai đóng cổng nhà lại, phía sau cánh cửa sắt màu đen, tôi nghe tiếng cười khúc khích trong trẻo của nàng hòa cùng tiếng meo meo đáng ghét của con mèo đàn mà thấy lòng mình ức chế không thể tả. Đồng ý là tôi với Tiểu Mai không ở chung, nhưng nàng đâu cần phải nói hàm ý rằng tôi nãy giờ đang nói xạo về vụ học bài đâu chứ.

-Hừ... về thì về! – Đưa tay nhìn đồng hồ đã hơn 10 giờ đêm, tôi bực bội quay xe.

Trên đường về nhà, tôi vừa chạy vừa lầm bầm rửa thầm, thiếu điều muốn triệu hồi luôn phong thần lôi thần hiển linh mà hủy thiên diệt địa luôn đi cho rồi. Đang bực tức trong bụng, ngược mắt lên để còn thấy đường mà chạy xe chứ không dám cúi gầm mặt nguyên rửa lâu hơn, tôi trông thấy một nhỏ con gái đang dắt xe đi bộ phía trước. Phải nói là tôi rất nhạy cảm với gái xinh, chỉ cần nhìn dáng đi với mái tóc phía sau là tôi đã lơ mơ tưởng tượng ra được phía trước như thế nào rồi. Con nhỏ tóc dài, chiếc áo ôm sát vòng tiểu yêu nhỏ nhắn, đôi tay trắng muốt muốt mà đang một nhọc ghi trên hai tay lái xe đạp.

- "Sao đi cà nhắc thế kia nhỉ? Chắc người đẹp té xe đây mà! " - Tôi nghĩ thầm trong bụng.

Mắt mê ngấm nghĩa từ lúc phát hiện mục tiêu ở trước mặt, đến lúc chuẩn bị đạp xe chạy ngang qua con nhỏ đang dắt bộ thì tôi vờ vô tình quay mặt ngó sang hòng diện kiến dung nhan người đẹp thì....

Khoảnh khắc đó, tôi nhìn thấy Minh Châu, và chắc chắn một trăm phần trăm là cô nàng cũng nhìn thấy tôi. Hai đứa thoáng sững sờ, tôi thì đàn mặt ra vì hồng dè người đẹp tôi nghĩa nãy giờ lại là cô bạn thời tôi còn tập tễnh tán gái, và Minh Châu thì nhìn tôi bằng ánh mắt nửa ngạc nhiên, nửa như.... hi vọng vào sự giúp đỡ từ người đi đường duy nhất mà có quen biết lúc này.

Theo phản xạ đã được mặc định, trong đầu tôi hiện lên là vẻ mặt lạnh lùng của Tiểu Mai đang nhìn tôi bằng ánh mắt sắc sảo nếu như tôi có ý định tòm tem với người khác, vậy nên trước ánh mắt cầu cứu của Minh Châu đang khập khiễng dắt xe, tôi... chạy xe vọt qua luôn trong sự sững sốt của cô nàng.

Lí trí tôi mách bảo rằng tôi đã làm đúng nếu không muốn dính vào rắc rối không đáng có,

nhưng trái tim tôi lại bảo khác:

- "Đáng mặt đàn ông không, cu Nam?"

Hình ảnh Minh Châu trong thoáng chốc từ lúc còn là cô bé xa nhà khi gặp tôi ở nhà sĩ, đến lúc cô nàng trách móc tôi vì lời hứa năm nào bỗng vụt đến rất nhanh. Và không kịp ngần ngại thêm nữa, tôi quay xe trở lại nơi Minh Châu đang khắp khiêng dắt xe.

-Sao vậy... Minh Châu...? – Tôi ái ngại hỏi.

-Ừ... té xe.....! – Cô nàng bối rối đáp.

-Rồi... có sao không? – Tôi lại hỏi, và nhìn xuống dưới.

-Hoi đau... chân...! – Minh Châu trả lời và khẽ chìa bàn chân đỏ tấy bị trầy xước của mình ra.

Theo lẽ bình thường thì Minh Châu hận tôi còn chưa hết thì nói gì đến tiếp chuyện, nhưng có lẽ do hoàn cảnh đẩy đưa, đang hư xe giữa đường mà lại bị đau chân thế này nên cô nàng có vẻ dễ tạo lòng cảm thông cho tôi hơn.

-Ngồi nghỉ đi, để... mình sửa xe cho rồi về! – Tôi gãi đầu nói.

-Sửa lâu không...? – Cô nàng lại lo lắng.

-Chưa biết được, để xem đã! – Nói rồi tôi ngồi xuống, xắn tay áo lên.

Hồi cấp II tôi phải gọi là cũng máu lửa lắm, rất ham lái xe đạp chạy lòng vòng mà tưởng tượng mình đang đua xe thể thức một, cũng không ít lần té lăn quay, thế nên tay nghề sửa xe đạp của tôi cũng gọi là đủ dùng. Nhưng chỉ ở trong mức độ trật sên gì đó thì còn sửa được, chứ nặng hơn là bó tay.

Và sau một hồi quan sát, tôi lắc đầu tặc lưỡi:

-Té gì nặng quá vậy... méo cả cổ xe rồi, sao mà lái được? Sên xe trật thì Nam sửa xong rồi, chứ cổ xe thì phải tìm chỗ thôi...!

-.....! – Minh Châu thở dài buồn bã.

-Còn đi được không? Hai đứa... mình dắt xe đi tìm chỗ sửa, mai còn đi học! – Tôi ngượng ngập hỏi.

-Đi bộ được... nhưng sợ sửa lâu, mẹ tôi sẽ lo lắng..., bình thường 9 giờ hơn là tôi học về rồi! – Cô nàng nói, vẻ mặt như mếu.

-Trời đất, 9 giờ học xong mà dắt bộ gì đến tận hơn 10 giờ chưa về nhà vậy?

-Ừm.....!

-Học ở đâu lận?

-Gần... cầu Sở Muối!

-Toán cô Nhi à?

-Không, thầy Sĩ!

-Dào ôi, thầy Sĩ chồng cô Nhi, chung nhà thì cũng vậy thôi!

-Ừ... không biết ai ném gạch ra đường nên bị vấp, lúc đó đau chân nên ngồi nghỉ, rồi mới dắt xe về! – Minh Châu lại lắc đầu, đưa bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa chỗ chân đau.

Bất giác tôi lại đâm ra tủi lòng vô hạn, trông cái cảnh cô nàng xinh xắn thế này mà giờ trán ướt đầm mồ hôi, tóc dính bết cả vào má, chân lại bị đau, thân gái dậm trường giữa đêm dất bộ thế này thì đúng là gay go thiệt. Không biết phải tính làm sao vì quả thật chỗ sửa xe đạp lẻ đường ở Phan Thiết không có nhiều, hay ít nhất tôi nhắm tính theo đoạn đường Minh Châu dắt bộ này giờ thì sẽ không có chỗ sửa xe nào theo tôi biết.

-Vậy giờ sao? – Tôi hỏi mà như không hỏi.

-.....! – Minh Châu cũng không biết phải nói gì hơn, cô nàng mệt nhọc ngồi xuống luôn bên vệ đường.

Nếu tôi chở Minh Châu về nhà thì cũng được, nhưng vấn đề là xe cô nàng phải gửi ở đâu khi nhà cũng còn xa, còn nếu tôi bảo cô nàng ngồi đợi để tôi dắt đi tìm chỗ sửa thì cũng như không, và bỏ mặc Minh Châu ở lại còn tôi thì về nhà là chuyện không thể có rồi. Vậy là... chỉ còn một cách duy nhất, cứu cánh cuối cùng!

Hít một hơi dài rồi tôi đưa mắt nhìn cô bạn đến từ hôm qua của mình, khẽ nói:

-Thôi, lấy xe của Nam về nhà trước đi, kéo ba mẹ lo!

Tròn mắt ngạc nhiên với quyết định tôi vừa nói ra, Minh Châu áp ứng:

-Nhưng... vậy còn Nam thì sao?

-Minh sửa xe giùm cho, dắt một tí là đến chỗ quen ấy mà! – Tôi xua tay phớt lờ. – Về nhanh đi, ở nhà đợi đấy!

-.....!

Đưa mắt nhìn tôi và gửi gắm một ánh nhìn cảm kích đầy ý nhị và sâu lắng, Minh Châu gượng đứng dậy và nhận xe từ tay tôi.

-Đạp được không? – Tôi hơi lo cho chân phải của cô nàng.

-Chắc là được...! – Minh Châu khẽ gật đầu.

-Ừ, về đi, mai sửa xe xong Nam đem lên trường trả cho! – Tôi gật đầu nói.

-.....!

Mất vài giây không nói gì, cuối cùng Minh Châu như thì thào qua hơi thở, khẽ mím môi:

-Cảm.. cảm ơn...!

Rồi cô nàng đạp xe đi, tuy lúc đầu có hơi loạng choạng vì chưa quen nhưng hồi sau thì đã có thể gọi là khả dĩ đạp về đến nhà được. Nhưng không biết có phải tôi nhìn lầm hay không mà như

thấy Minh Châu hãy còn quay lại thoáng nhìn tôi rồi lại quay đi. Bất đắc dĩ, tôi đành cười trừ gặt đầu cho chắc ăn.

Còn lại một mình trên cung đường vắng với chiếc xe đạp ... màu hồng bị trẹo cổ, tôi lắc đầu thở dài khi đồng hồ đã điểm 10 giờ 30 tối, và chỗ sửa xe gần nhất mà tôi biết cũng cách đây một cây cầu.

-Trời ơi... vì đâu nên nỗi... ớ ơ....!!!!

Võ Trí Nam ơi là Võ Trí Nam, thật là đại gái quá đi mà....!

Chương 327

Mãi cho đến tận bây giờ, khi đã trưởng thành rồi, đã có cái nhìn kinh nghiệm hơn so với thời trung học rồi nhưng tôi vẫn không thể nào giải thích được lí do tại làm sao mà ngày hôm đó tôi lại... nói dối Tiểu Mai một cách hoàn toàn gần như là phản xạ vô điều kiện.

Đó là một buổi sáng sớm không có ánh nắng, bầu trời đầy nghịt những đám mây màu xám tro ảm đạm. Tôi uể oải vươn vai ngồi dậy rồi bước ra khỏi giường ngủ, che miệng ngáp dài và lại chạy cuống lên để chuẩn bị đi học. Nhưng đến khi đã đồng phục bảnh bao, mặt mũi tươi tắn cả rồi thì tôi lại đứng thẫn thờ trước chiếc xe đạp martin màu hồng của Dạ Minh Châu. Đêm hôm qua, sau khi đã dắt xe rã rời cả đôi chân thì tôi mới tìm đến được chỗ sửa xe quen thuộc, và sau hai mươi phút ngồi vật vờ vì buồn ngủ, kết quả là hơn gần 12 giờ đêm tôi mới về đến nhà. Lãnh một trận mắng té tát của mẹ, ánh mắt như đạn đã lên nòng của ba ý nói rằng “ngày mai mày chết với tao” thì tôi mới ỉu xiu dắt được chiếc xe vào nhà sau khi đã giải thích rằng... con giữ xe giúp bạn học. Nhưng chuyện chưa kết thúc ở đó, khi mà trong nhà tôi vẫn còn một cô bé lém lỉnh đầy tinh quái. Đợi cho ba mẹ tôi đi ngủ hết thì bé Trân mới lò dò lại gần:

- Xe ai vậy anh?
- Ừm... của bạn! – Tôi đáp nhát gừng, tránh đi ánh nhìn lom lom của con bé.
- Bạn gái nào vậy? Xe của chị Mai là martin màu bạc mà? – Trân lại tò mò hỏi.
- Thì bạn thôi, giữa đường thấy vậy nên giúp! – Tôi trả lời vẻ khó chịu, vội cầm mặt vào cuốn tập trước mắt.
- Chết anh rồi, lo mà nghĩ cách đi, chị Mai không tha đâu! – Bực mình vì bộ dạng ồm ờ của tôi, Trân buông một câu đe dọa rồi quay trở lên phòng.

Chính vì câu nói đó của Trân mà trong suy nghĩ của tôi đã hình dung ra cảnh tượng Tiểu Mai sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt như thế nào nếu tôi nói cho nàng biết rằng đây là xe của Minh Châu.

- “Chắc không sao đâu nhỉ? Tiểu Mai rất tốt mà, hẳn là sẽ hiểu là mình chỉ đang giúp đỡ người khác thôi! “
- “Không ổn, nói gì thì nói, Minh Châu vẫn là... trường hợp đặc biệt, có khi Tiểu Mai sẽ không đồng ý chuyện này! “

Trần trọc mái với mối lo âu rằng ngày mai phải đối đáp ra sao mà tôi ngủ luôn lúc nào không hay biết, có lẽ vì đã quá mệt mỏi sau chuyến cuộc bộ đường dài dắt xe đi sửa. Để rồi sáng nay, tôi đang trơ mắt ếch nhìn chiếc xe đạp màu hồng, một chiếc xe của con gái.

- Đem xe lên trả bạn, rồi đem lại xe mình về nhà đấy! – Mẹ tôi lạnh lùng dặn dò, hẳn bà vẫn còn giận tôi vì vụ đi trễ hôm qua.

Không dám đứng lại để ăn mắng thêm nữa, tôi chả kịp nghĩ gì hơn là dắt chiếc xe của Minh Châu ra ngoài. Hôm qua tôi đã tính đến trường hợp là lấy xe khác để sang đón Tiểu Mai, chứ chạy chiếc xe màu hồng này ra đường chỉ sợ chưa kịp đến nhà nàng thì tôi đã đến chết vì bách nhục rồi, mỗi nhục của một thằng con trai đạp xe của con gái. Nhưng chiếc xe của ông anh tôi thì ngay khi ổng đậu đại học, mẹ tôi đã đem cho thằng cháu họ bên ngoài, trong nhà ngoài chiếc xe màu đen của tôi đang được Minh Châu giữ ra thì chỉ còn xe của Trần. Tuy chiếc xe này có màu xanh lục, không đến nỗi chói lóa nhưng lại bị kịch ở chỗ là con bé Trần dán đầy lên xe nào là các miếng dán hình gấu con, rồi mèo Kitty, rồi thì có cả mario các loại. Với cả tôi còn phải đem xe lên trả Minh Châu thì mới lấy lại được xe mình, vậy nên ít phút sau, tôi cúi gằm mặt đạp xe thật nhanh mà không hề dám ngửa lên nhìn thiên hạ.

Một thằng con trai chạy xe đạp màu hồng cũng không đến nỗi dị lắm, không phải là chiếc xe có vài phần nam tính, mà là vì chẳng mấy ai để ý đến. Nhưng đứng ra thì cũng có vài người biết, bằng chứng là một tốp các nhỏ con gái trường chuyên trông thấy tôi lăm lăm đạp chiếc xe có “màu hồng mộng mơ mang chút thờ ơ lãng mạn” mím môi tùm tùm cười. Quá bối rối, tôi lại chỉ biết cànng đạp xe thật nhanh hơn nữa để tránh ánh nhìn định kiến của người đời, vậy nên sáng nay, tôi chỉ đạp xe mất có hơn năm phút là đến nhà Tiểu Mai.

Dừng xe trước nhà Tiểu Mai mà đầu óc vẫn còn quay vòng vòng sau cuộc đào thoát khỏi những ánh mắt của các em gái xinh tươi, tôi không hề mảy may nhớ rằng mình đang ngồi trên một chiếc xe màu hồng.

- Hi, hôm nay đến sớm vậy ta? Hèn gì trời âm u ghê! – Tiểu Mai tươi cười ôm cặp bước ra.

- Ah... chào! – Tôi giật thót người.

Tiểu Mai và cả tôi nhất thời đều chưa chú ý đến sự lạ của sáng hôm nay, nàng lúc này chỉ đang cúi xuống nói với con mèo đàn đang chạy lon ton dưới chân:

- Leo ở nhà ngoan nhé, chị đi học đây!
- Hôm nay em để nó ở nhà một mình à? – Tôi hơi ngạc nhiên.
- Không, chút nữa Trân qua giờ đó, có khi lúc này con bé đang tới cũng nên! – Tiểu Mai nhún vai đáp rồi bỏ cặp vào giỏ xe tôi.

Nghe đến bé Trân thì tôi sực nhớ ra “tội” của mình, vội hối hả nói:

- Đi học nào, lẹ kéo trễ!
- Sớm mà, còn 20 phút nữa mới vào lớp! – Tiểu Mai đưa tay nhìn đồng hồ.
- Ủm... thì sớm! – Tôi gật đầu hùa theo mà giọng điệu ỉu xìu, vì biết rằng nếu bây giờ mà tôi cứ cố hối thúc nàng thì chẳng chóng thì chầy, Tiểu Mai sẽ phát hiện ra sự lạ lùng.

Nhưng vài thưa thì làm sao che mắt thánh, sự thật rành rành bày ra trước mắt thì đỡ bằng răng, ngay khi tôi còn chưa kịp định hình trong đầu rằng cái gì sẽ xảy ra tiếp theo thì Tiểu Mai đã lộ vẻ ngơ ngác, rồi nàng hỏi:

- Ơ... xe anh đâu?
- Thì... chiếc đang chạy chứ đâu! – Tôi đáp bừa kiểu ồm ờ, nửa bông đùa nửa thật.
- Xe anh màu đen mà? Chiếc này là xe con gái! – Nàng nghiêng mái đầu thắc mắc.

Và trời xui đất khiến, tôi có nằm mơ cũng không thể nào ngờ rằng miệng mình lại tron như bôi mỡ vào lúc đó, chỉ bởi vì tôi không dám nói ra sự thật để tránh làm phật ý Tiểu Mai, dù là biết chỉ cần Trân gặp Tiểu Mai thì mọi chuyện sẽ vỡ lở:

- À... tối qua xe anh cán đinh nên bị hư, sẵn... có con em họ đến thăm mẹ anh, nên sáng nay anh mượn xe nó đi học đỡ!

Chỉ vì không muốn làm Tiểu Mai buồn nên tôi đành phải nói dối một cách vô thức, và nàng chẳng hề mảy may nghi ngờ lời tôi nói, chỉ tủm tỉm cười:

- Ra vậy, thế sáng giờ anh chạy chiếc xe này à?

- Ờ... em cười gì? – Tôi thở phào nhẹ nhõm, dù rằng thật sự trong lòng đang nặng như đeo chì vì biết còn có một tảng đá khác lớn hơn nhiều sắp đè dập quả tim.

- Hơi ngộ thôi, chẳng ngờ là anh chịu chạy xe con gái! – Nàng hấp háy mắt.

- Ừm... tí trưa về học xong trả con nhỏ em ngay ấy mà, vì xe bé Trân anh không lấy được, nó dán hoa lá cành nhiều quá! – Tôi gãi đầu đáp.

Thông cảm với tình cảnh khó xử giả vờ của tôi, Tiểu Mai cười hiền nói:

- Vậy giờ cất xe này đi, lấy xe em kia, con trai chạy màu bạc cũng ổn mà!

Hơi bất ngờ trước lời đề nghị của nàng, tôi thoáng chờ người trong giây lát rồi vội trấn tĩnh mà tiếp tục đóng vai kẻ nói dối đến cùng:

- Không... anh chạy xe này cũng được mà, có sao đâu, mất công dắt chiếc kia ra lắm!

Dĩ nhiên rồi, nếu bây giờ tôi mà lấy xe Tiểu Mai thì tí nữa đào đâu ra một chiếc xe để trả cho Minh Châu, lấy lại chiếc xe của mình.

- Xe đạp trong sân thôi mà, có gì đâu mất công! – Tiểu Mai nhú mày khó hiểu.

- Thôi lên xe đại đi, anh chạy xe em không quen! – Bí thế làm liều, tôi đành phải đem lí do thổ nhượng đất đai không thích hợp ra để chống cự.

Vẻ như thấy tôi có lẽ sắp bực mình đến nơi nên Tiểu Mai hiểu ý, nàng thở dài ngao ngán rồi ngồi lên sau xe tôi:

- Cũng được, em chỉ lo anh ngại bị người ta chọc thôi!

- Ngại quái gì, thằng nào chọc anh đâm vỡ mồm! – Tôi hỏ báo sẵn giọng.

- Thấy ghê, người gì lúc nào cũng đánh đâm! – Nàng bĩu môi trách.

- Ừ, tính nóng mà võ công lại cao! – Tôi trả lời.

Dọc đường đến trường, có lẽ là bộ mặt tôi đang hầm hờ thật nên chả có bố con ông cụ nào dám dọc hay nhìn tôi với ánh mắt kì thị rằng “thằng này đập xe con gái, chắc là biến thái rồi”. Tiểu Mai vẫn vậy, nàng cười đùa với tôi như mọi ngày:

- Anh nè, đã tập sút được chưa?
- À... chưa! – Tôi nói vội. – Cũng... sơ sơ à!
- Vậy ra sân gần nhà em tập kìa? Em đang muốn thay bóng đèn rồi!
- Á à... bơm đều anh à?
- Hi hi, chứ không phải anh đang nghĩ sẽ sút vỡ bóng đèn tiếp sao?!
- Bậy, dạo này anh sút thần sầu lắm!
- Chả tin đâu, anh mà thật vậy thì đã khoe em ngay rồi!

Với ý định rằng sáng hôm nay, khi tôi đến trường thì sẽ tranh thủ giờ ra chơi, nói đùa với Tiểu Mai rằng có tí việc về nhà thì nhân lúc đó, tôi sẽ sang A2 “nhá xèng” và đổi xe với Minh Châu. Vậy là một công đôi việc, vừa có thể giải thích với Tiểu Mai rằng tôi vừa về nhà đổi xe, vừa có thể không đánh động nàng đến nỗi phải thắc mắc với bé Trân. Thế nên tôi hoàn toàn yên tâm rằng với tình hình hiện nay, tôi có thể xử lí tình huống một cách êm xuôi nhất, và sẽ khởi đầu bằng việc cứ nói chuyện vui vẻ bình thường với Tiểu Mai để tránh vì lo lắng mà cư xử kỳ lạ, bứt dây động rừng.

Vào đến cổng trường, như mọi khi thì Tiểu Mai luôn đi cùng tôi đến bãi gửi xe, và đó là điểm sai lầm chí mạng trong tính toán của tôi, một lỗ hổng to tổ nái. Người tính không bằng trời tính, khi tôi vừa trờ con xe vô bãi, Tiểu Mai hãy còn chọc tôi vụ cú sút thần thánh thì hai đứa đã thấy tại khu gửi xe của lớp là cô nàng Dạ Minh Châu đang đứng lóng ngóng đợi tôi bên cạnh chiếc xe màu đen quen thuộc.

- Ơ....!
- Minh... đợi để trả lại xe cho Nam...!
-!

Phải nói là khoảnh khắc đó, tôi đã chết đứng hệt như Từ Hải trong truyện Kiều vì quá sốc, mắt mũi cứ trờ ra thành bù nhìn giữ ruộng. Tình hình được phơi bày ra trước mắt, tôi học A1 dắt chiếc xe màu hồng của con gái, Minh Châu học A2 dắt chiếc xe màu đen của con trai, tôi và

Minh Châu quen biết nhau, và cô nàng đang đứng ở bãi giữ xe lớp tôi. Không cần phải quá thông minh để có thể hiểu được mọi chuyện, nói gì đến Tiểu Mai, nàng nhanh chóng nhận ra ngay vấn đề và gần như là lập tức, tôi chợt cảm thấy luồng hàn khí quen thuộc đang tỏa ra từ ánh mắt lạnh như băng của nàng.

Minh Châu không biết điều đó, cô nàng cứ ngỡ rằng tôi đã kể hết cho Tiểu Mai nghe nên chỉ ái ngại cười:

- Minh định trả xe vào giờ ra về, nhưng nghĩ như vậy là tiện nhất nên đứng đợi luôn. Vậy... xe của mình Nam sửa xong rồi à?

Tôi cứng cả họng, líu cả lưỡi vì lời nói dối trắng trợn của mình lúc này đã bị vạch trần, nhất thời không thể thốt ra được lời nào, cả phát ngôn lẫn bào chữa. Chỉ có Tiểu Mai là đang ôn nhu một tay xử lí tình huống:

- Bạn hỏi kìa, trả lời đi chứ!

Bị Tiểu Mai “nhắc khéo”, tôi giật cả người:

- Ừ..ừ... sửa xong rồi.. xong rồi!

Nói xong một câu mà hết như vừa đi mộng du cả tháng, tôi lơ lơ muốn tự cốc đầu mình như thể ao ước rằng đây chỉ là một giấc mơ, và tôi vẫn còn chưa ngủ dậy!

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, tôi chả có quyền năng quái gì để biến cuộc đời thành một giấc mơ được, thế cho nên kết cục vẫn là tôi đang tình ngay lý gian, không thể tiếp tục đóng vai Tào Tháo gian hùng một tay che trời được nữa.

Minh Châu dựng xe của tôi rồi cô nàng bước lại gần hai đứa:

- Vậy... cảm ơn Nam nhiều, mình... lấy lại xe nhé!

- Ah... ừm...! – Tôi quýnh quý đáp.

- Tối qua... mấy giờ Nam về nhà?
- À... cũng nhanh thôi, mà có gì đâu... hỏi làm gì...?
- Thì.. lúc mình chạy xe qua cầu, có thấy chỗ sửa xe Nam nói, mà từ chỗ đó... đến chỗ Nam dắt xe thì cũng khá xa, nên mình nghĩ chắc Nam sẽ về hơi trễ!
- Không... đâu có trễ, vừa dắt... vừa chạy bằng chân mà... nhanh lắm!

Mặc kệ bộ dạng lúng búng như gà mắc tóc của tôi, cô nàng Minh Châu lần đầu tiên bật cười khúc khích trước câu nói ngớ ngẩn của tôi:

- Hi, vậy cảm ơn nha, mình vào lớp đây!
- Ừ...ừ....! – Tôi dờ dẩn cả người, không rõ là mình đang muốn cô nàng đi thật nhanh để tránh đổ thêm dầu vào lửa, hay là muốn cô nàng ở lại để tôi đỡ phải... đối mặt một mình với Tiểu Mai.

Nhận lấy xe từ tay tôi, Minh Châu cười cảm kích như xóa tan hận thù tự thời trẻ con xa xưa, quay sang trả cặp cho Tiểu Mai trong giỏ xe của mình:

- Mình vào lớp trước nhé!
-!

Tiểu Mai thản nhiên không đáp, chỉ khẽ vuốt tóc, nhẹ gật đầu rồi nhìn sang chỗ khác. Như đoán ra được chuyện chẳng lành, Minh Châu sững sốt đưa mắt nhìn tôi, và tôi chỉ còn biết thở hắt ra ỉu xiu như gà mắc tóc rồi tắc tị luôn tại chỗ. Không thể làm được gì hơn, nhận ra như mình là người đã vừa “đốt nhà” ân nhân, Minh Châu cắn môi bối rối và rồi... quay đi dắt xe rồi bước thẳng luôn lên lớp, bỏ mặc tôi ở lại chuẩn bị nhận con tam bành.

Thế nhưng chẳng có mưa bão hay sấm sét gì xảy ra cả, mà chỉ là... không khí chợt lạnh lên đột ngột mà thôi. Bởi vì tôi cứ đứng dờ người ra tại chỗ, và Tiểu Mai thì vẫn ôm cặp đứng nhìn đắm đắm vào chiếc xe màu đen của tôi đang dựng chổng chơ tại phần gửi xe 11A1.

Vài phút sau, phải khó khăn lắm tôi mới dám mở lời trước, bởi nếu không có một cơn gió nhẹ khẽ làm lay động Tiểu Mai đưa tay vuốt tóc thì tôi dám chắc hai đứa sẽ cứ mãi đứng yên cho đến khi vào lớp luôn mắt:

- Anh..... xin lỗi.....!

Lời xin lỗi luôn có tác dụng trong hầu hết các trường hợp, nhưng có thể khẳng định rằng ở tình huống của tôi bây giờ, đó là câu nói vô dụng nhất, và duy nhất mà tôi có thể nói ra.

- Em... đừng buồn nha... anh chỉ là... giúp người thôi...!

-!

- Này... em.....!

-!

-!

-!

Bất lực trước không khí lạnh như băng, tôi đành thở hắt ra rồi bước tới dắt xe mình vào bãi gửi, xong xuôi đâu đó rồi mới lại gần Tiểu Mai, cố tìm cách để thăm dò phản ứng của nàng. Nào ngờ sau vài phút lặng im, Tiểu Mai bất thần ôm cặp quay đi và thậm chí chẳng thèm nhìn lấy tôi một lần nào, nàng lạnh lùng thả lại câu nói đang thoảng qua từ gió:

- Giúp người là tốt, giúp cố nhân lại càng tốt hơn!

Chương 328

Phải nói là đã khá lâu lắm rồi, kể từ sau vụ thằng Minh Huy đến giờ thì tôi mới được mục kích lại vẻ lạnh lùng đến bất nhẫn của Tiểu Mai. Sau khi bỏ mặc tôi đứng lờ ngơ ở bãi giữ xe, nàng chỉ buông một câu mà tôi chẳng rõ hàm ý là trách móc hay... khen thật mà vào lớp trước. Để rồi tôi cứ dờ dẩn dưới sân, mãi đến khi chuông reo vang lên báo hiệu vào 15 phút truy bài đầu giờ thì tôi mới lò dò xách cặp bước lên hành lang.

Vào trong lớp học, tôi ngay lập tức đưa mắt nhìn sang chỗ Tiểu Mai thì thấy nàng đang chăm chú nhìn vào tập vở, chẳng buồn quan tâm đến thế sự đang diễn ra ầm ầm xung quanh.

-Alô, tình hình tuần sau là trận chung kết vô tiền khoáng hậu của 11A1 tụi mình với 12A21 sẽ diễn ra. Vậy cho nên yêu cầu bà con có mặt đông đủ vào chủ nhật tuần sau để cổ vũ cho đội nhà, ai không đi thì yêu cầu... nộp phạt 2 ngàn tiền trà đá nước nôi bồi dưỡng cho cầu thủ nha!
- Khang mập đứng trên bục giảng rống lên.

Dưới lớp lập tức lao nhao hưởng ứng:

-Hê hê, đại gì không đi, vừa được xem đá banh, vừa khỏi mất tiền!

-Quả này vô địch là cái chắc rồi, lớp mình đá hay thế kia mà!

-Ừ, đội mình có “Tia chớp vàng” mà, dân chơi sợ gì mưa rơi, mưa rơi đâu làm ướt áo dân chơi!

-Eh...eh... còn tao “Luồng sét bạc” nữa đâu mà?

-Mày là siêu nhân sịp đỏ thì có, haha!

Đang lâm vào tình cảnh khó xử với Tiểu Mai nên tôi lúc này đâm ra chán chường không thể tả, không thèm để ý những trò nhí nhố của tụi bạn trong lớp. Buông cặp đánh phịch một cái trên bàn, tôi thả người luôn lên ghế xụi lơ như thằng chết trôi:

-Mới sáng ra mà sao đó bây? – Luân khùng tò mò chồm lên hỏi.

-Chả sao...! – Tôi uể oải lắc đầu.

-Hay là bị ẻm giận rồi? Bình thường lúc nào cũng thấy mày vào lớp chung với Mai kia mà? – Nó đoán bậy bạ, vậy mà lại trúng tùm lum.

-Không có...! – Tôi giật mình nhưng vẫn cố chối đây đẩy.

-Thế đã học bài chưa? Gần thi rồi mà?

-Đang học, có gì không?

-Thì tuần sau đá banh, rồi tuần sau nữa là thi kỳ 2, thời gian hơi bị gấp đó!

-Ờ, biết!

Trông thấy vẻ ngán ngẩm của tôi, thằng Luân hết ham nói chuyện, nó thè lưỡi chán ngán rồi lại ngồi thụt xuống, lại quay cuồng với cuốn bài tập Địa Lí trên tay. Theo lẽ thường thì bây giờ tôi sẽ chạy nháo nhào lên mà phóng qua lũ bạn hoặc bất cứ đứa nào đã làm bài tập Địa để năn nỉ, hoặc là đem quyển cán sự Toán ra mà dọa dẫm tụi nó cho chép bài. Thế nhưng bây giờ tôi đang buồn ối là sâu, thì còn có tâm trạng nào nữa để mà làm bài tập đâu chứ. Đầu óc rối bời vì những câu hỏi cứ quay cuồng xung quanh, tôi lúc này thật là thối thía cái ước muốn “cho thời gian quay trở lại” của một bài hát nào đó từng nghe. Bởi nếu tôi có thể quay trở lại cái thời điểm tối hôm qua thì tôi sẽ...

Không, không có được, tôi hẳn là phải giúp Minh Châu rồi, ai lại để con gái một thân một mình dắt bộ xe mà đi giữa đêm như vậy!

Thế thì tôi hẳn là phải thú thật với Tiểu Mai mọi chuyện rồi, nhưng... chẳng phải là chẳng cần tôi kể ra thì mọi chuyện cũng đã vừa được phơi bày hết rồi đó ư?

Nếu vậy thì Tiểu Mai giận tôi là vì chuyện gì? Có phải là do tôi đã giúp Minh Châu? Có phải nàng đang ghen? Còn đặt giả thiết là Tiểu Mai giận vì tôi không kể nàng nghe thì cũng không hợp lí cho lắm, bởi nếu nàng đã giận thì dù tôi có kể sớm hay muộn thì kết cục vẫn là bị nàng giận!

Mà như vậy thì rốt cuộc, Tiểu Mai đang giận tôi bởi lí do gì đây?

Nghĩ mãi mà vẫn không ra, tôi bực tức ôm đầu cúi gằm xuống mặt bàn, không hay biết rằng tiết đầu tiên của ngày hôm nay là giờ Địa Lí, và họa vô đơn chí đã xảy ra. Kết thúc giờ truy bài, thầy dạy Địa bước vào lớp, vẫn ngồi xuống ghế và thư thái lật danh sách lớp ra như thường lệ, thầy

cầm cây bút đỏ trong tay rồi lia hết một hàng dọc từ trên xuống dưới, cuối cùng đã chọn được thí sinh đầu tiên:

-Võ Trí Nam, kiểm tra bài cũ!

Nghe thầy nhắc đến tên thì tôi giật thót cả người, run rẩy lôi cuốn bài tập Địa trong học bàn ra mà bước lập cập lên bục giảng.

-Có làm bài tập ở nhà không? – Thầy hé mắt kính ra lờ mắt nhìn tôi.

Làm thế quái nào được mà làm, cả ngày hôm qua tôi chỉ ôn các môn tự nhiên, sau đó bỏ đi chơi game online, tối về thì kẹt vụ Minh Châu rồi lẩn đùng luôn ra mà say giấc nồng thì đào đâu ra chữ nào trong bài tập về nhà.

Hết cách, tôi đành thú thật:

-Dạ... không!

-Dzê-rô, về chỗ!

Tác phong của thầy dạy Địa Lí là thế, không cần biết bọn tôi có học thuộc bài hay không, điều kiện tiên quyết đầu tiên của thầy trước khi truy bài là học sinh phải có làm bài tập ở nhà, có làm thì mới tiếp tục dò bài, không làm thì ăn trứng ngỗng rồi lết về chỗ. Chính vì vậy nên hôm nào có tiết Địa là lớp tôi loạn cả lên vì đứa này muốn chép bài đứa kia, mà đa số hầu hết đứa học sinh nào cũng ngán ngẩm mấy cái bài tập Địa Lí dài loằng ngoằng lại liên tục vẽ biểu đồ các loại. Mọi hôm thì tôi chả lo lắng gì cả, không chép bài của bạn bè được thì chịu khó vác xác lên chỗ Tiểu Mai để mượn bài của nàng mà chép, dù rằng sau đó chắc chắn tôi sẽ ăn “véo thần chuông”, nhờ vậy mà đã thoát luôn mấy đợt kiểm tra liền.

Thế nhưng sáng hôm nay, tôi đầu óc cứ nghĩ ngợi tứ lung tung, làm thế nào mà dám đụng đến Tiểu Mai để hỏi bài nữa. Chính vì vậy, tôi đã lãnh trứng ngỗng về nhà luộc ăn chơi.

“Tia chớp vàng” bị điểm 0, vậy nên kéo theo đó là thầy Địa nổi hứng kiểm tra một loạt danh sách các đối tượng bị tình nghi, ít phút sau đã nâng tổng số “nạn nhân” bị dính bom dò bài rải thảm lên đến con số hơn 10 người. Trong đó tất nhiên có thằng Dũng xoắn và Tuấn rách, hai

thằng này đang mặt nhăn mày nhíu máu:

-Hôm qua em phải chăm sóc mẹ bị bệnh... thầy ơi..!

-Tối qua mẹ em bệnh... em khổ lắm ạ....!

Ác một nỗi, cả hai thằng này đều tư tưởng lớp gặp nhau, không hẹn mà cùng bịa ra một lí do “xưa rồi Diễm”, cùng nói huých toẹt ra trước lớp. Hai thằng nó làm như mẹ tụi nó nổi hứng lên rủ nhau bệnh đồng loạt hay sao mà cũng nghĩ ra một cái cớ hết sức bá láp. Và thầy Địa không để sót trò lừa ngớ ngẩn này, cũng như cả lớp đang cười ầm lên bên dưới:

-Hai đứa đúng là bạn thân nhỉ? Bây giờ tôi gọi điện về nhà từng trò, nếu đúng thì không sao, còn nếu mà thầy biết hai đứa giờ trò.....!

Dũng xoắn và Tuấn rách đúng là hai thằng bạn chí cốt, vừa nghe thầy dọa đã sợ vãi mặt đến sồn ra quần mà lại... không hẹn cùng thú tội ngay:

-Dạ... em... xin lỗi thầy... thầy tha cho em...!

-Nãy... em giỡn đó thầy... mẹ em khỏe ghê lắm..!

Một tràng cười khùng khiếp rung động cả dãy hành lang nổ ra từ các bàn học bên dưới, tụi dù đang bối rối tâm tư cũng phải bật cười trước cái sự hài hước của hai thằng ông mãnh này vừa gây ra. Kết quả hôm đó, thầy Địa không ghi đích danh từng đứa “tội nhân” vào sổ đầu bài mà chỉ phê vô bảng phong thần là nhiều học sinh không làm bài tập, chỉ có trong sổ điểm của thầy là 13 đứa lãnh con số 0 to tướng.

Đời học sinh kể cũng lạ, nếu chỉ có một, hoặc hai đứa bị điểm kém thì đứa đó sẽ trở thành tội nhân thiên cổ và là đề tài xì xầm bàn tán của tụi trong lớp, liên tục hứng những ánh nhìn soi mói sau kiểm tra. Thế nhưng chỉ cần số lượng những đứa dò bài bị điểm thấp vượt quá con số 10 thì tự động đám này sẽ hình thành nên một “liên minh chống cháy “.

-Hãy dà... chán nhỉ!

-Chán gì bây ơi, vui mà!

-Ờ, mấy khi được đứng chung hàng ngũ anh hùng đâu, con điểm 0 có là gì!

Vậy đấy, cái đó tội học sinh bị điểm kém thường gọi là “thấy chuyện bất bình, rút dao tương trợ”. Thế cho nên dù bị ăn trứng thì thằng Tuấn rách và Dũng xoắn cùng những đứa còn lại vẫn cứ cười nói vui vẻ do tính chất quy mô của đợt kiểm tra đột xuất lần này. Chỉ có mỗi mình tôi là đang chảy dài mặt ra như trái dưa leo, tám phần là đang bị Tiểu Mai giận, hai phần là đã bị giận mà còn phơi ra điểm kém ngay trước mắt nàng, thế là tệ càng thêm tệ.

-Sao thế? Bữa nay mà sao đấy?

-Không...! – Tôi lắc đầu nguây nguây rồi úp mặt xuống bàn.

Lầm bầm nguyên rửa trách trời trách đất một hồi, cuối cùng tôi cũng đã chấp nhận một sự thật rằng mình đang bị Tiểu Mai giận, và phải tìm cách làm lành với nàng.

Giờ ra chơi, nhân lúc mấy nhỏ con gái xung quanh đã kéo nhau ra ngoài thì tôi mới lò dò lại gần chỗ Tiểu Mai và nhẹ nhàng ngồi xuống. Dù biết đó là tôi, nhưng Tiểu Mai vẫn chả hề đếm xỉa gì đến mà vẫn chúi mũi vào quyển tập toán cho tiết sau.

-.....!

-.....!

-E hèm...!

-.....!

Vờ húng hắng giọng để thông báo về sự có mặt của mình mà vẫn không làm Tiểu Mai chú ý, tôi dậm ra hựt hắng hết sức.

-Này... anh nói rồi, chỉ là lúc đó thấy nhỏ đó tội quá, nên anh mới giúp thôi, chứ mọi chuyện không như em nghĩ đâu!

-.....!

-Thật đó, anh chả có... tình ý gì với nhỏ đó hết, chỉ là người quen thì giúp, với lại anh cũng còn nợ nhỏ đó mà...!

-.....!

Tiểu Mai không đáp lại lời tôi nói, mà dường như nàng cũng chẳng buồn nghe, cứ lật qua lật lại những trang giấy sách. Thế nhưng nói gì thì nói, vụ này có lẽ là tôi sai, nên làm gì cũng phải xuống nước với nàng mà thôi.

-Uầy... thôi mà, đừng có giận mà!

-.....!

-À.. lúc nãy bài Địa... em đừng nghĩ gì nha, anh hôm giờ vẫn ôn bài thi đó, chỉ có xui xẻo sao dính bữa hôm nay thôi... hic!

-.....!

Vậy đấy, yêu một người con gái lạnh lùng bằng sương nguyệt lạnh là như vậy đấy, mỗi lần nàng giận là tôi lao đao khốn đốn không thể nào tả được. Chẳng thà Tiểu Mai phản ứng như những nhỏ con gái khác, giận dỗi la hét, hay thậm chí là khóc... thì tôi còn biết đường mà định liệu nói năng. Chứ đằng này cứ mãi im lặng, chẳng buồn nói hay nhìn mặt nhau câu nào thì hỏi tôi phải làm sao đây? Giận thì rõ là nàng giận tôi đấy, nhưng phải cho tôi biết lí do chứ?

Không thể lay chuyển được Tiểu Mai, tôi đành ngồi lại thêm vài phút nữa chăm chú nhìn nàng với vẻ mặt cù nhây của mình như thể chọc phá, ấy vậy mà cũng không may mắn khiến nàng ghé một nửa ánh mắt. Chịu hết xiết, tôi thở dài đứng dậy uể oải bước vào chỗ ngồi, để rồi suốt 3 tiết còn lại tôi chỉ toàn cắn bút nghĩ ngợi vẩn vơ mà chẳng nhét được chữ nào trong đầu.

Giờ ra về, khi cả đám bạn hào hứng tóa ra ngoài cửa lớp thì tôi rầu rĩ đứng dậy xếp sách vở vào cặp, lắc đầu từ chối lời rủ rê tối đi chơi của hội bàn tròn, tôi đứng nhìn Tiểu Mai cũng đang thu dọn tập sách.

-Về nhé, thằng Nam nhớ chiều ra tập bóng!

-Đúng 3 giờ đó mà, trễ là mệt à nha!

-Bữa nay nó sao ấy? Chắc ăn nhầm cái gì rồi!

Mặc kệ mấy thằng bạn vô tâm đang bá vai kéo nhau đi về, tôi đeo cặp qua vai rồi bước đến gần Tiểu Mai:

-Về nhé, anh ra lấy xe!

-.....! – Nàng không đáp, chỉ thoáng dừng lại một chút rồi ôm cặp bước luôn một mạch ra cổng trường.

Quá sững sốt vì hành động của nàng, tôi vội chạy theo thì hồi sau mới thở phào khi biết nàng vẫn còn đứng đợi tôi ở cổng chứ không phải vì quá giận mà quyết định đi bộ từ trường về nhà luôn. Thế là tôi vội nháo nhào phóng ra bãi gửi xe, nhanh tay chộp lấy con ngựa sắt quen thuộc của mình mà phóng ra cổng.

-Lên xe đi... em...! – Định bông đùa với Tiểu Mai như mọi hôm, nhưng bắt gặp vẻ lạnh băng của nàng thì tôi đâm chột dạ, chỉ mòi nhát gừng.

-.....! – Không thêm bỏ cặp vào giỏ xe tôi, nàng ngồi luôn lên yên sau.

Đó là lần đầu tiên mà khi ngồi sau xe của tôi, Tiểu Mai không thêm đưa tay nín áo hay vịn eo như thường lệ, mà lần này nàng chỉ bám vào yên xe. Ai cũng biết con gái mặc áo dài ngồi một bên xe, một tay ôm cặp một tay vịn yên thì sẽ rất dễ té, thế nên suốt quãng đường từ trường về nhà, tôi phải cố gắng chạy xe chậm hết mức có thể để giữ an toàn cho Tiểu Mai.

-Nắng không em? À... bữa nay trời âm u mà nhỉ!

-.....!

-Em về rồi thì nhớ ăn cơm, đừng có ham con mèo đàn quá mà bỏ bữa, chiều nay anh đi tập bóng đá, chắc không qua em được!

-.....!

-Thôi mà... giận hoài, anh xin lỗi mà, được chưa?

-.....!

-Em cứ im thế thì anh biết gì đâu...? Ủầy...!

-.....!

Ai đó nói cho tôi biết, tình cảnh này tôi phải làm gì không?

Đưa được Tiểu Mai dừng trước cổng nhà, tôi ngao ngán khi nàng vẫn nhất mực im lặng mà lạnh

lùng mở cổng rồi bước vào nhà, không thềm chào tôi như mọi hôm. Nhưng tôi thì vẫn phải giữ lễ như trước:

-Anh về nhé... em nhớ ăn trưa đấy!

-.....! – Và Tiểu Mai đóng sầm cửa lại, mặc tôi đờ mặt ra giữa đường.

Trưa hôm đó, Trân không về nhà ăn trưa, mãi đến buổi chiều sau khi tôi tập bóng xong cũng là lúc con bé học về thì mới biết thêm cơ sự nữa. Đó là dường như Tiểu Mai không hề kể gì với Trân chuyện xảy ra giữa hai đứa tôi hôm nay, thế nên Trân lúc này lại tò mò hỏi:

-Sao rồi? Lúc sáng chị Mai có nói gì vụ anh sửa xe bạn gái khác không?

-Ờ... em không biết gì à? – Tôi lơ mờ nghi hoặc.

-Không, chị Mai chẳng nói gì hết! – Trân lại càng ngỡ ngàng hơn tôi.

-Chả kể gì với em luôn? – Tôi thắc mắc.

-Không có, vẫn bình thường!

-Thế... sao trưa nay em không về nhà ăn cơm?

-Chị Mai rủ ở lại, nên em về nhà lấy đồ xong mới chạy qua!

-Rồi... hai chị em vẫn bình thường hả? Không... ý anh là....!

-Vẫn vậy, không có gì hết...à...à... hai anh chị lại có chuyện gì nữa rồi?

Tránh đi câu hỏi trực diện vấn đề của bé Trân, tôi không đáp mà chạy luôn một mạch lên lầu, kệ cho bé Trân đang dậm chân bực bội bên dưới:

- Người gì đâu.... Hứ.. không nói thì thôi...!

Và kể từ hôm đó, tôi lần đầu tiên đã phải hứng chịu một mùa đông giữa hè lạnh giá nhất mà tôi từng biết, bởi Tiểu Mai lúc này còn lạnh lùng hơn cả ngày đầu gặp nhau, thậm chí vượt xa cái thời tôi còn theo đuổi nàng. Liên tục mấy ngày liền, tôi cứ lặp đi lặp lại mãi cái điệp khúc sáng sớm qua chỗ Tiểu Mai đi học, nàng ngồi sau vịn xe, chỉ có mình tôi độc thoại và không hề tỏ thái độ gì là quan tâm đến những điều tôi nói. Về đến nhà, nàng đi luôn một mạch vào trong không một lời hồi đáp cho những câu nói có cánh trong vô vọng của tôi.

Lạ lùng ở chỗ là những khi trên lớp, dù vẫn không nói chuyện với tôi nhưng có những khi tôi rủ nàng xuống can-tin gặp mặt, hay vờ mượn bút thước của nàng thì vẫn được như ý. Đám bạn xung quanh không đến nỗi nghi ngờ là tụi tôi đang có hục hặc với nhau. Ấy vậy mà khi xuống can-tin thì Tiểu Mai lại chả thèm đếm xỉa gì đến cái phần độc thoại đầy bất lực của tên bạn trai đang ngồi ở phía đối diện.

Nhưng khi về đến nhà, dù tôi có nói cách trời cũng không khiến Tiểu Mai chú ý, nàng hết nấu ăn rồi lại ngồi chơi với mèo đàn Leo dù có phần trầm lắng hơn. Kệ xác tôi ngồi trơ ra giữa phòng khách, Tiểu Mai cứ kiên định giữ mãi thái độ băng giá ấy. Tôi đến, thì nàng ra mở cổng rồi để tôi tự đóng cổng, tôi ngồi chơi thì nàng xem như tôi chả có mặt ở nhà, vẫn cứ sinh hoạt bình thường. Tôi về thì nàng chả buồn để tâm, cứ thế tôi cứ dắt xe ra ngoài, nhưng hễ tôi vừa đạp xe được vài bước là nghe tiếng cửa đóng sầm sau lưng mình.

Tình hình mà tôi xuống nước hỏi han, thiếu điều nhè ra luôn mà vẫn không suy suyển được Tiểu Mai kéo dài thêm khoảng vài ba ngày thì tôi đâm ra bức mình. Bởi tính tôi là không chịu được cảm giác mình bị xem là người thừa, bị gạt ra xem như là không tồn tại, tôi rất ghét cảm giác bị tẩy chay và cô lập đó. Thế nên vào một buổi chiều nọ, khi tôi đi mua trái cây đến nhà để nhờ Tiểu Mai gọt ra cả hai cùng ăn mà nàng vẫn làm như chẳng hề nghe thấy, tôi bèn bức tức đứng phắt dậy mà sảng giọng:

-Bây giờ em làm sao? Anh nhận sai em cũng không nói, anh hỏi em cũng chẳng ừ, em cứ vậy thì anh biết gì để mà khắc phục?

-.....! – Tiểu Mai bỗng con Leo lên, khế vuốt ve đầu nó.

-Em còn định thế này đến bao giờ nữa? Chuyện có đáng phải như vậy không? Anh đáng bị như vậy lắm à? Suốt mấy ngày nay anh ngày nào cũng tới nhà em, nhưng đổi lại là toàn anh tự nói chuyện, ý em bây giờ muốn sao? Em thích chơi với con mèo đó miết hả?

Bị tôi công kích bằng cả một tràng dài xổ ra những ám ức, Tiểu Mai lần đầu tiên đã có biểu lộ một chút thái độ, nàng thả con Leo xuống đất, khế đưa tay vuốt tóc rồi yên lặng nhìn tôi:

-Cũng chịu nhìn anh rồi à? Vậy giờ em nói đi? Sao đây? – Tôi được nước làm tới.

-.....! – Vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lẽo, Tiểu Mai không trả lời.

-Em.....! – Tôi cắn răng, đã bắt đầu nóng gáy.

Và rồi quá nóng nẩy, tôi giật phắt chùm chìa khóa xe trên bàn rồi bước luôn ra ngoài:

-Về đây!

Vạn lần không thể ngờ được là khi đó, Tiểu Mai lại nói ra một câu đầu tiên suốt từ mấy hôm nay đến giờ, một câu khiến tôi không thể nào tin được:

-Thế thì từ mai, anh không cần đến đây nữa!

Sững người mất vài giây, tôi nhìn Tiểu Mai đầy ngạc nhiên rồi cũng bực tức gần giọng:

-Thích thì chiều, hừ!

Mở cửa một cách đầy bạo lực, tôi dắt ào xe ra ngoài rồi đạp luôn một mạch, chả thèm quan tâm ở đằng sau là cô nàng người yêu khó tính kia đang làm gì.

-“Gì chứ? Hôm nay lại đuổi mình nữa sao? Có cần phải làm quá lên như vậy không?”

-“Muốn giận chứ gì, đây giận cho biết! “

Không biết phải làm gì để xả con bực tức đang làm nóng bùng cái đầu mình lúc này, tôi bất giác quẹo luôn ra quán net quen thuộc. Ngồi đợi một cái máy tính trong góc, tôi thở hỏn hển như vừa trải qua một trận kịch chiến cực kỳ tốn thể lực.

-“Diên thật, chuyện bé xé ra to, đã xin lỗi mà lại cứ lấn tới, chẳng nói chẳng rằng thì bố ai biết đầu mà lẩn, đúng là con gái muôn đời vẫn là con gái. Tính khí thất thường, ương bướng không chịu được! “

Càng nghĩ mà tức, tôi hậm hực đập tay xuống bàn trong vô thức, đánh ầm một cái khiến ông chủ quán giật mình quay sang. May thay tôi là khách quen cả mấy năm trời, chứ nếu không thì giờ này tôi đã bị đá nhào đầu ra đường luôn rồi.

Đang nóng gáy vì chuyện vừa xảy ra, tôi không hề để ý là có người đang ngồi bên cạnh nhìn mình, và bất chợt một giọng nói con gái vang lên:

-Làm gì mà trông mặt kinh thế? Chơi CS xả stress hông nè?

Chương 329

Người nói ra câu vừa rồi không phải ai khác hơn mà chính là con nhỏ tóc bông bênh quỵn rũ, mang màu mắt xanh đại dương không thể lẫn vào đâu được.

- Nhìn, lại nhìn, có chơi CS không? Tui host cho!- Con nhỏ nói như gắt trước ánh mắt thao láo của tôi.

Sẵn đang bực mình vì cần xả trôi cái mớ căng thẳng hỗn độn trong đầu mình lúc này, tôi chẳng quan tâm là tại sao lại có sự trùng hợp đến vậy, cũng không cần biết sao mình lại nhè cái máy ngồi cạnh con nhỏ này, tôi ra quyết định ngay, hất hàm nói:

- Chiến luôn, solo AWM!

- Hi hi, được thôi, thích thì chiều hà! – Con nhỏ khoái chí cười tít mắt rồi quay về màn hình của mình, lẹ mọ click chuột vào biểu tượng game Counter Strike.

Vâng, chỉ là vì vô tình mà con nhỏ lặp lại đúng y nguyên cái câu nói của tôi vừa nãy đã nói với Tiểu Mai, “thích thì chiều “. Chính vì vậy mà vừa nghe xong thì tôi lại càng sôi gan hơn nữa, nhớ lại chuyện cũ mà máu nóng bốc lên đầu. Tôi chẳng cần biết đất trời hay ga-lăng là cái quái gì nữa, chỉ nhìn đăm đăm vào mục tiêu trước mắt đó là cái màn hình máy tính, và tôi cần phải trút cơn bực tức này đi hết cho bằng được.

Vào trận game, như đã giao kèo thì tôi hốt ngay cây AWM huyền thoại sở trường của mình từ nhỏ đến lớn. Lần này thì tôi quên hẳn luôn cái kết quả 49-50 hôm trước mà xem như là mình không phải đang phục hận con nhỏ mắt xanh vậy, tôi chỉ cần biết là nhân vật trong game của tôi đang vác súng chạy lẩn xả và nã đạn điên cuồng.

- Đoàn!h!

- Uỳnh... đoàng....!

- Huych... huych.... Đoàng.... Terrorist Win!

Đường như là do bực tức làm cho tay chân tôi trở nên lạnh lẽo hẳn hay sao mà hôm nay tôi chơi

CS như có thánh nhập, bắn đâu trúng đó khiến con nhỏ mắt xanh liên tục đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác.

- Oh god.....!
- Woa... sao bữa nay... ôi thôi.....!
- Hừ, được lắm nhóc tì, xem chị.... Ahhhhhhhh!

Tình thế hôm nay đã thay đổi hoàn toàn bằng một cách không thể nào tin được, sau hơn trăm hiệp giao chiến thì tôi đã thắng con nhỏ thần sầu CS này với tỉ số áp đảo, tôi ăn hơn 70 ván liền, trong đó có gần 20 ván ăn trắng không gỡ.

- Đoành.....! – Tôi ngắm chuẩn và click chuột, nhân vật con nhỏ bị xuyên tảo ngay tắp lự.
- Haizzz... nghỉ, chán rồi! – Con nhỏ buông bàn phím, thở hắt ra dựa hẳn vào thành ghế.

Kết thúc trận so tài trong mơ, tôi cuối cùng đã có thể “báo thù “với một chiến tích không thể đẹp hơn được nữa. Những tưởng con nhỏ mắt xanh dễ thương kia sẽ vì thế mà bực tức không thèm nói chuyện với tôi nữa, nhưng không, lúc này con nhỏ chồm người sát kế bên tôi rất tự nhiên không hề có thái độ ngại ngùng như bao bạn gái đồng trang lứa.

Con nhỏ hỏi qua hơi thở, đưa mắt xanh nhìn tôi đầy mê hoặc:

- Hôm nay ông chơi hay quá vậy?
- Ờ... thì... hên thôi! – Tôi gãi đầu bối rối, khẽ dịch người sang bên theo phản xạ.
- Hừ, tui thấy ông chơi rõ ràng mà hên gì! Ông bắn lại tui xem đi, phải có cách nào đó mới khiến thao tác của ông anh hơn tui! – Con nhỏ huých vai nó đẩy qua vai tôi cái đập.

Vậy là theo lời yêu cầu của con nhỏ mắt xanh, tôi đành thực hiện lại đúng những gì mà tôi thường làm khi chơi CS. Mà có gì đặc biệt đâu, xưa nay tôi bắn AWM thì cứ quen cái tạt là vừa lao ra thì click chuột phải để ngắm mà như không cần ngắm, bởi ngay sau vài phần ngàn giây là tôi lại bật click trái nổ đạn. Thế là “đoàngh “, đối thủ của tôi ngã ngửa ra, và tôi thì lại đổi sang vũ khí phụ là dao găm, sau đó lại thuận tay chuyển sang vũ khí chính là AWM, tính ra thì tiết kiệm được 1 giây lên đạn. Mà nói trắng ra thì tôi chơi AWM xưa nay ít khi ngắm, tất cả chỉ dựa vào một từ “cảm giác “mà thôi, cảm thấy ăn được thì bắn, không được thì cứ... “lăng ba vi bộ “mà té thôi!

Nhưng không như tôi vẫn tưởng là xưa nay bất kì thằng nào chơi CS cũng đều như tôi, con nhỏ mắt xanh lúc này cứ gọi là ngạc nhiên hết lớn, nó thần thờ một hồi rồi thốt lên:

- Ông biết bắn Snap Sniper kìa, hèn gì!

- Hả? – Đáp lại là tôi cũng há cái mồm tôi ra vì chả hiểu mô tê gì sất.

- Kỹ thuật Snap đó, ông vẩy súng chuẩn ghê, tui chịu...không nhanh tay như ông được! – Nói rồi con nhỏ rầu rầu gõ gõ mấy ngón tay trên mặt bàn.

- HẢ? – Tôi lại đần mặt ra một lần nữa.

- Mệt quá, nghe giải thích nè, cái đồ khờ, đang xài Snap mà cũng hông biết Snap là cái gì, kỹ thuật Snap là kỹ thuật hay được áp dụng trong Sniper.....!

Vậy là trước bài giảng thao thao bất tuyệt của con nhỏ về một cái kỹ thuật mà nó gọi là Snap, tôi chỉ còn biết ngồi đờng tai lên mà nghe. Thế quái nào mà hóa ra cái cách tôi chơi quen tay thì các game thủ CS trên thế giới gọi đó là Snap mới ghê chứ, hèn gì mà tôi cứ cảm thấy cách ngắm súng của tôi có một quy luật nhất định và lâu dần thành thói quen.

- Got it? Ông vẩy súng hoàn toàn là dựa vào cảm giác đó, chơi riết sẽ có! – “Cô giáo” mắt xanh nghiêm mặt hệt như đang truyền bá tư tưởng cho con chiên mộ đạo.

- Ờ... ra cái đó gọi là Snap ha! – Tôi gật gù như thể ta đây đã hiểu hết rồi, dù rằng tôi chả có để ý xì-náp hay xì-niếc gì sất, tôi chỉ biết là sau buổi so tài hôm nay thì con nhỏ dễ thương này đã nhìn tôi bằng một ánh mắt khác.

Kết thúc buổi thuyết giáo về Snap Sniper, tôi nhún vai ngang tàng:

- Kỹ với chả thuật, nhớ làm gì cho mệt, cứ thành đẳng cấp rồi thì ngon!

- Ờ, thắng rồi thì nói sao chẳng được hơ! – Con nhỏ thè lưỡi.

- Chứ... bà bắn cũng giỏi mà, có thua tui mấy đâu! – Tôi bối rối thừa nhận.

- Hề, đừng có tưởng thắng rồi muốn nói gì nói nha nhỏ, chị không có happy đâu! – Con nhỏ cười cười, tiện tay búng tai tôi cái chóc.

- Ơ....! – Quá bất ngờ và cũng quá gần nên tôi không kịp né, mặt khác là mãi nhìn gương mặt xinh xắn lạ lùng của con nhỏ nên tôi giờ chỉ biết ôm tai nhẩn nhó. – Chứ bà mấy tuổi mà đòi xưng chị với tui?

- Tui mấy tuổi kệ tui, lớn hơn ông là cái chắc! – Con nhỏ nhướn đôi mắt xanh nói giọng kênh kiệu thách thức.

- Lớn cái cùi chỏ tui nè, bà nhiêu tuổi?

- Tui sinh năm 90 đó, sao?

- Hê hê, thế mà cũng đòi làm chị, rõ vớ vẩn!

- Chứ ông bao nhiêu?

- Cũng 90, đúng tuổi thiên mã thần thông!

-!

- Sao? Còn muốn làm chị nữa không?

- Vô bắn ván nữa, ai thắng làm chị!

- Điên, tui là con trai, làm chị bà sao được?

- Khùng, you're mad, ông thắng tui kêu ông bằng anh!

- Á à...!

Cũng không hiểu lí do tại làm sao mà buổi chiều hôm ấy tôi lại có thể trêu nhau một cách trẻ con như vậy với con nhỏ mắt xanh này. Dù gì thì tôi cũng đã gần học xong lớp 11 rồi, tuy là có đôi lúc nhí nhố đùa giỡn nhưng đó là chỉ khi tôi giỡn với Tiểu Mai, chứ còn ngoài mặt đối nhân xử thế thì tôi luôn tỏ ra đạo mạo bề trên. Ấy vậy mà trước cách nói chuyện ngang ngược có phần... vênh váo của con nhỏ mắt xanh thì tôi lại đâm ra cứ muốn cãi ngược lại hoài. Mà cũng lạ lùng, tận trong thâm tâm tôi luôn cảm thấy con nhỏ này rất quen, nhất định là tôi đã gặp nó ở đâu rồi mà nghĩ mãi cũng không thể nhớ ra được là tôi đã gặp ở đâu.

Cơ mà thôi kệ, trị được con nhỏ này cái vụ “xưng chị hô em “với tôi vậy là được rồi. Còn bây giờ là tôi có việc phải làm, đó là không dại gì đem danh dự ra mà đánh cược vào một ván CS được. Thế là tôi vội tró ngay:

- Thôi nghỉ, không chơi nữa!

- Why? – Con nhỏ ngạc nhiên quay sang.
- Bận rồi! – Tôi đáp.
- Chơi tí đi, phân định chị em xong rồi nghỉ! – Con nhỏ nằn nì.

Thật tình là nếu như đang ở trạng thái bình thường, tức là tâm tư vui vẻ thì rất có thể tôi sẽ nổi máu làm liều mà chấp nhận luôn lời thách đấu này, vì dù gì hôm nay tôi cũng đang thắng thế so với con nhỏ kia mà. Thế nhưng vì vướng phải chuyện không mấy vui vẻ với Tiểu Mai khi nãy nên giờ nghe con nhỏ rủ rê chơi thêm nữa mà tôi đâm ra lại... chán gì đâu. Hứng khởi một chốc rồi buồn trở lại, bây giờ tôi chỉ muốn được yên tĩnh, và dĩ nhiên nơi tôi tìm về với yên tĩnh không đâu khác ngoài biển Đồài Dương.

Vậy là tôi lại lắc đầu từ chối:

- Thôi khi khác, giờ có việc phải làm!
- Chán vậy... ông bận gì ế? – Con nhỏ thoáng xụ mặt xuống rồi lại đưa đôi mắt xanh nhìn tôi đầy tò mò.
- Thì... bận chứ là bận gì, bà hỏi làm chi? – Tôi khẽ nhăn mặt.
- Bận lí do chính đáng thì tui cho đi, không thì ngồi đây thêm vài phút, phân rõ chị em xong mới để ông đi! – Con nhỏ cười cười nhưng vẻ như là đang nói thật.

Thế là tôi lại trở ra ngay một lí do mà đoán chắc rằng khi nghe nói tới, bất kì đứa con gái nào cũng sẽ chán ngán ngay tắp lự:

- Tui... đi tập đá bóng rồi!

Và đó là sai lầm của tôi, bởi ngay khi tôi vừa nói ra thì con nhỏ đã mắt sáng rỡ:

- Là soccer ấy hả? Tui chơi với!
- Không... là football mà! – Tôi chưng hửng.
- Mặc kệ, sao cũng được, cho tui chơi với, tui tập với ông nhá!- Con nhỏ lúc lắc đầu.
- Bà... con gái mà, đá banh gì được! – Tôi sửng sốt, ngờ ngợ là mình vừa phạm sai lầm.

Nào ngờ con nhỏ chỉ buông một câu gọn lỏn:

- Okie, let's see!

Và nhỏ này đứng dậy ngay lập tức, bước đến chỗ ông chủ quán đang ngồi và trả luôn tiền cho cả hai máy của hai đứa, không kịp để cho tôi có ý kiến gì sất. Xong xuôi đầu đó, mặc kệ cho tôi đang lớ ngớ chưa biết làm sao cho phải phép thì con nhỏ đã lại búng tai tôi rồi nói:

- Xe đâu? Chở đi, tập ở đâu?

- Ơ... tập ở... ngoài biển..! – Tôi lắp bắp, đầu óc đang hoang mang tợn.

- Rồi, biển Đồi Dương tui ra hoài, dắt xe đi! – Nhỏ nói như ra lệnh.

Cứ thế, quãng đường vài bước chân từ quán ra đến chỗ để xe mà tôi cứ luôn mồm hỏi:

- Chứ xe bà đâu?

- Ba tui chở tới mà, đi xe ông đi!

- Rồi tí... ba bà tới rồi sao?

- Tui nhắn tin rồi, no problem, tí tui đi taxi về nhà cũng được!

Để rồi đến lượt con nhỏ hỏi lại:

- Ông nói đi tập bóng, mà bóng đâu?

Dĩ nhiên là tôi làm gì có đem trái banh nào theo chứ, cãi nhau với Tiểu Mai xong là tôi tốt luôn ra quán net thì sao có thời gian banh với chả bóng, thế là bất đắc dĩ lại nói dối:

- À... để ở nhà, giờ về lấy!

- Thôi khỏi, dưới đường biển có tiệm thể thao mà, ra mua luôn! – Con nhỏ phát tay phớt lờ đi, làm như nó biết là tôi đang nói dối ấy.

- Mua? Chơi sang vậy! – Tôi trở mắt ra vì ngạc nhiên quá xá cỡ.
- Ôi dào, trái bóng có nhiều tiền đâu mà, mua về chơi dài dài, lo gì! - Nhỏ nhún vai nói tỉnh khô, lại còn có ý định “chơi dài dài”.

Và lúc này thì tôi mới lại nhận ra rằng con nhỏ này dường như có phong cách ăn mặc “mát mẻ” hay sao ấy, gặp nhau hai lần thì hết hai lần tôi thấy nó mặc quần short khoe đôi chân trắng trẻo ra ngoài cho thiên hạ nhìn. Nhưng tôi không vì thế mà lấy làm thắc mắc đến nỗi đem ra hỏi, bởi qua cách nói chuyện thì tôi đoán nhỏ này sống ở nước ngoài, thế nên bị nhiễm lối sống tự do của phương Tây cũng không có gì là lạ.

Biển Đồi Dương hôm nay vắng người, có lẽ một buổi chiều giữa tuần với mây đen vần vũ trên bầu trời không làm người ta có ý định ra biển chơi. Ngoại trừ vài cặp đôi lúc này đang nắm tay đi dạo hay ngồi bờ cát tán dóc thì tôi và con nhỏ mắt xanh là hai đứa duy nhất lúc này đứng ôm bóng trên tay.

Con nhỏ quay sang hỏi tôi:

- Ông tập thế nào đấy?
- HẢ? – Tôi lơ lơ hỏi.

Quả tình là tâm trạng tôi bây giờ thập phần hỗn loạn, bị đan xen giữa cuộc cãi nhau “nhỏ nhỏ” với Tiểu Mai khi nãy, sau đó còn chưa hết ngạc nhiên và mừng khi tôi hạ sát ván con nhỏ CS, giờ định ra biển ngồi chơi thì phải đèo thêm nhỏ này ra... đá bóng cùng. Vậy nên tôi nhất thời chưa định hình được mình nên làm gì trong lúc này.

- Khổ, bình thường ông tập bóng như nào? How? – Con nhỏ đá vào chân tôi.
- Ấy... từ từ nói! – Tôi kêu lên the thé, con nhỏ đá không đau, nhưng chân nó dính cát biển nên làm chân tôi như bị tóa lửa.

Thông thường, tôi ít khi tập bóng một mình, sự thật là như vậy. Bởi từ nhỏ, có tập thì tôi tập với Sơn đen, không thì sau này tập với hội bàn tròn. Chứ tập một mình thì tôi chỉ có tập dốc bóng theo hình zic zac để luyện “xỏ kim”, hoặc vừa chạy vừa sút bóng vào bờ đê bên cạnh để tập nhận bóng và rẽ bóng.

Vì vậy, sau khi ậm ừ gật đầu giải thích với con nhỏ một hồi thì tôi bắt đầu màn tự tập của mình. Tôi đặt bóng xuống bờ biển, chậm chậm dốc bóng rồi sút bóng vào phần tường bên trái mình, sau đó bóng dội ra thì tôi lại nhận bóng, cứ thế tôi vừa chạy vừa sút, thoát cái đã cách xa nơi con nhỏ đang đứng cả một quãng dài.

- Chán phèo, tập thế vô ích! – Con nhỏ kêu lên như hét ở phía bên kia.

- HẢ? -Tôi giật thót người.

Con nhỏ không trả lời mà chạy đến chỗ tôi, nhanh chóng giành bóng từ trong chân rồi nó dậm bóng xuống cát, hai tay chống hông cười thách thức:

- Tập vậy chán lắm, biết tranh bóng đối kháng không?

- Biết! –Tôi tự tin gật đầu, tưởng gì chứ lừa bóng là sở trường của “Tia chớp vàng”.

- Thế tui tập với ông, okie come on baby! – Con nhỏ đập hai tay vào nhau ra hiệu.

Không biết tại sao chứ nói thật là cái kiểu tự tin thái quá có phần vênh váo như vậy của con nhỏ lại khiến tôi... như bị rung động, tim đập binh binh với một cảm giác tò mò, thích thú. Chẳng cần thắc mắc thêm cái quái gì nữa, tôi quyết định nhập cuộc chiến luôn, dẫu sao tôi cũng là “Tia chớp vàng” “trứ danh toàn trường cơ mà, có lí nào lại chịu thúc thủ trước con nhỏ lai Tây này cơ chứ.

Chương 330

Sự thật là từ trước đến nay, tính trên tất cả các đối thủ và đội bóng tôi từng gặp thì chưa từng có ai khả dĩ vượt qua tôi được cái khoản lừa bóng. Thoắt đi thoắt lại là tôi đã qua mặt được hầu hết các tiền đạo lẫn hậu vệ, chính vì vậy nên tôi rất tự tin vào kĩ thuật đi bóng của mình. Nhưng hôm nay, niềm tin đó đã bị đánh sập không thương tiếc và bằng một cách dở khóc dở cười nhất, tôi mới biết được rằng “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”.

Con nhỏ mắt xanh mà tôi vốn có ý định liệt nó vào hàng “con-gái-thì-ghét-bóng-đá” đó đã khiến tôi phải trở mặt ra mà nhìn nó biểu diễn những kĩ thuật đi bóng tôi trước giờ chỉ thấy trên... tivi.

-Sao? Cái này gọi là tâng bóng qua đầu nè, hê hê coi cái đầu bum nó theo kìa...hi hi, bóng còn trong chân mà, đồ khờ!

-Tuồng gì chứ xỏ kim tui cũng biết!

-Qua đây nè baby, chị ở đây nè!

Phải nói là nóng máu hết sức, con nhỏ kĩ thuật đi bóng không biết học từ ai hay do thiên tài bẩm sinh mà nó quần tôi hết đợt này đến đợt khác đến chóng cả mặt. Nhưng “Tia chớp vàng” không hẳn là hư danh, tôi cũng gây khó dễ cho con nhỏ không ít, chỉ có điều là thế trận có vẻ nhỉnh hơn một chút nghiêng về phía nó. Rất đơn giản, nó là con gái, thế nên tôi đâu thể nào tranh bóng với nó như một thằng con trai được, vồ vập lao vào lại chẳng ăn tát hay sao.

Con nhỏ không biết điều đó, cứ vô tư lừa bóng mà luôn mồm bảo tôi đến giành bóng, nhưng giành thế quái nào được khi mà... nó càng chơi bóng càng toát mồ hôi, và chiếc áo phông trắng đã thấm ướt lúc này liên tục đập vào mặt tôi như ý muốn bảo rằng:

-“Con gái... đó là con gái.....! “

-Sao thế? Đá gì dở ẹc vậy baby?

-Tuồng giỏi lắm chứ ta....!

Thấy tôi không tranh bóng hết sức, con nhỏ lâu dần đâm ra bực mà tung luôn cú sút trái phá:

-Vỡ mặt này....!

-Viu..... bịch....lịch bịch.....!

-Ha... ah ha ha.....!

-Cười cái gì....? Hứ, nghỉ không chơi!

-Bà không biết sút hả?

-Ừ đấy, rồi sao!

Dường như có một nghịch lí trên đời, đó là những cầu thủ có kĩ thuật đi bóng giỏi giang thì lại chẳng thể dứt điểm được bởi đôi chân họ vẽ trên sân cỏ những đường nét đầy nghệ sĩ, nên khó lòng mà tung ra được một cú sút thẳng đuột đi vào khung thành. Có thể là do tôi tự nghĩ vậy chứ cầu thủ trên thế giới ai mà chẳng biết sút, nhưng ít nhất là cái suy nghĩ này lại đúng với tôi và con nhỏ này.

Quả thật là cú sút vừa nãy con nhỏ định sút vào tôi, ấy thế quái nào mà nó lại sút trật đường rày bay thẳng luôn vào khu vực sân golf của khách sạn Novotel. Vậy là xong, vào đây là hết đường lấy lại bóng, bởi có muốn tự sát thì mới dám leo tường để nhảy vào sân golf, nguyên đàn chó săn cảnh vệ lúc nào cũng túc trực thì có cho vàng tôi cũng không dại gì liều mạng vì một trái banh.

Nhìn cái dáng không thể chuẩn hơn của con nhỏ đi ỉu xiu trên cát, tôi phải ngó lơ ra biển để “giữ gìn đức hạnh”, không dám ngoại tình tư tưởng thêm giây phút nào nữa.

Hai đứa ngồi phịch xuống bờ biển, con nhỏ vô tư tựa hẳn người ra bãi cát mà thở hổn hển:

-Chán ghê vậy đó!

-Sao chán? – Tôi chung hững.

-Tui mà là con trai thì nãy giờ chơi vui hơn rồi, không đúng sao? – Nó vừa nói, vừa nhìn tôi qua khóe mắt.

-.....! – Tôi chỉ im lặng gật đầu không nói, cảm giác như con nhỏ cũng biết tôi ngại nó là con gái nên đã không chơi thật tình.

-Bà... học đá banh ở đâu mà giỏi vậy?

-Tui giỏi sẵn rồi, thiên tài mà!

-Ha, đừng xạo, cũng phải có người dạy chứ!

-Ờ, chú tui bày, nhưng tui không có thích đá bóng lắm, nên không tập nhiều!

-Chứ bà thích gì?

Vừa hỏi mà tôi lại vừa cảm thấy lạnh gáy, bởi “không tập nhiều” của con nhỏ này lại bằng cả một quá trình tập bóng miệt mài từ nhỏ đến lớn của tôi.

-Tui thích chơi bi-da, ông thích hông?

-Uầy... không!

-Dở, bi-da chơi hay lắm, vừa suy nghĩ vừa luyện cảm giác!

-Nhà tui không cho chơi trò đó, bảo hư người!

Quả thật vậy, ba mẹ tôi mà biết tôi đi chơi bi-da là chắc chắn một trăm phần trăm, hai người sẽ chẳng ngần ngại gì tóm đầu tôi mà quăng luôn ra đường.

-Hư gì? Do cách ông sống ra sao thôi chứ, bi-da là môn thể thao quốc tế cơ mà, trí tuệ lắm!

-Vậy... ngoài đá banh, bi-da ra, bà còn chơi gì nữa?

-Um... bóng bàn, bóng rổ, ten-nis, bơi lội, ... nhiều lắm, gì tui cũng chơi hết!

-Ghe... chơi nhiều vậy không đi học à?

-Tui... học văn hóa dở lắm, học mãi mà chẳng vô được chữ gì!

-Hê hê, bà thua tui rồi, tui học “xiện” lắm!

Nhắc tới việc học, con nhỏ chột xụ mặt xuống một đồng rồi thở dài náo nê:

-Ờ.... Haizzz!

Vậy là bỗng chốc không khí giữa hai đứa trở nên yên lặng, chỉ còn tiếng sóng biển rì rào đưa dẫu từ ngoài khơi vào bờ, gió nhẹ thổi làm tóc con nhỏ bay bỗng bồng bênh hết như những đám mây đang trôi lãng đãng trên bầu trời vậy.

Con nhỏ ngồi dậy, nó lôi từ trong túi ra một cái kẹp tóc nhỏ rồi túm lại, buộc một hồi cũng xong, mái tóc thả dài bỗng bồng bênh giờ đã được cột gọn gàng theo kiểu bình dân.

-Bà ở nước ngoài à? – Tôi dè dặt hỏi.

-Ừm, ở Anh! – Con nhỏ đáp.

-Thế sao về đây chơi? – Tôi lại hỏi.

Sau câu hỏi của tôi, con nhỏ lại lặng im thêm một hồi lâu nữa, lâu đến mức tôi có cảm giác như tiếng sóng biển đã khiến con nhỏ không nghe thấy câu tôi hỏi. Đến khi tôi đang nhìn vu vơ ra biển xanh trước mặt thì con nhỏ lại lên tiếng:

-Mẹ tui vừa mất, ba tui cho tui về quê hương chơi.. để đỡ nhớ....!

Sững sờ quay sang nhìn con nhỏ đang nói một cách tỉnh bơ, tôi chợt biết là mình vừa đại mồm hỏi chuyện không nên hỏi.

-Tui... tui không biết.. xin lỗi!

-Không sao, hông biết hồng có tội, hi!

-.....!

-Quê mình đẹp ha, ông ha....!

-Bà... cũng ở Phan Thiết à?

-Ừa, mẹ tui cũng là người ở đây mà... bà sinh tui ra, rồi ba tui mới đưa cả nhà qua Anh định cư, được vài năm thì.... Vậy đó, mẹ tui mất, tui buồn, muốn về chơi!

-.....!

-Nè....!

-Hả?

-Ông được sống ở quê hương là tốt lắm rồi đó, hông có như tui...!

-Ờ... nhưng tui cũng thích đi nước ngoài!

Con nhỏ quay sang thắc mắc:

-Tại sao?

Tôi toét miệng cười, nói tự tin, nửa đùa nửa thật:

-Tui tài năng kinh thế, không muốn chôn vùi mình ở một cái xứ sở nhỏ bé vậy đâu, đòi người chỉ sống một lần, phải đi đây đi đó cho biết thiên hạ rộng lớn ra sao chứ!

-Ừm... mỗi người mỗi khác, có khi ông đi rồi mới biết nhớ quê hương như thế nào!

Nhìn ánh mắt trầm buồn của con nhỏ, tôi chợt cảm thấy hai tiếng “quê hương” của con nhỏ thốt ra nghe sao mà thiêng liêng, ý nghĩa quá thể.

-Bà... cũng có quê hương trong bà đấy thôi!

-Hử? – Con nhỏ ngơ ngác nhìn tôi.

Nhưng không hiểu sao tôi lại không thể nào nói ra được rằng màu mắt xanh của con nhỏ đã là cả một đại dương trong nó rồi... Một vùng biển xanh hiền hòa, trong trẻo, đẹp tựa như đôi mắt của nó vậy...

-Ông tên gì?

-Tui hả? Nam, Trí Nam... còn bà?

-Uyển Nhi!

-Tên đẹp vậy...!

-Hi... cảm ơn!

Biển xanh, gió mát, con nhỏ vẫn ngồi đó yên lặng không nói, tôi đoán rằng có thể nó đang nhớ về người mẹ đã mất của nó, hoặc cũng có thể nó đang chìm đắm tâm tư vào biển cả mênh mông, cũng hết như tôi vậy.

Hôm ấy, tôi đứng đợi đến khi Uyển Nhi đón được taxi rồi thì mới lững thững đạp xe về nhà, lòng dậy lên một cảm giác khó tả như vừa gặp lại một người bạn thời thơ ấu vậy, dù rằng đến giờ tôi vẫn chẳng biết được điều đó có thật hay là không. Chỉ biết rằng tôi lại vừa có thêm một lời hứa nữa:

-“Nhớ nha, ngày mốt ông bà tui bắn Snap đó! “

-“Ừ, taxi kia, lẹ đi!”

-“Hi hi, bye baby, chị về ghen! “

-“Baby con khỉ....! “

Buổi tối, vừa mò mặt về nhà là tôi đã thấy ngay bé Trân đứng nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn:

-Hay quá ha!

-Gì nữa? – Tôi chột dạ dắt xe vào.

-Anh vừa cãi nhau với chị Mai chứ gì? – Con bé nói giọng bực bội.

Nghe nhắc đến Tiểu Mai, tôi vội hỏi ngay:

-Sao...? Mai sao rồi?

-Không sao hết, chưa véo anh là may! – Trân nhún vai đáp rồi bỏ đi, không quên buông lại một câu đe dọa. – Liệu hồn anh đấy, cái tốt thì không biết giữ!

Thở phào nhẹ nhõm vì được Trân cho biết là Tiểu Mai vẫn bình thường, hay ít nhất là tôi lúc này chỉ có thể tin được mỗi Trân, tôi bỏ lên phòng ngồi học bài, quên bẵng luôn những gì xảy ra giữa mình và Uyển Nhi vừa nãy.

Sáng hôm sau, là một buổi sáng đầu tiên mà tôi đi học không có Tiểu Mai bên cạnh, khi tôi lò

dò xách cặp đến lớp thì đã thấy Tiểu Mai ngồi ở bàn của nàng tự lúc nào. Và... chiến tranh lạnh đã bắt đầu như thế đấy, hai đứa đều không thèm nhìn mặt lẫn nhau. Tiểu Mai đang giận tôi thì không nói gì đã đành, nhưng tôi giận Tiểu Mai vì điều gì thì... tôi cũng chẳng biết, vì kỳ thực tôi có giận gì nàng đâu chứ, chỉ là hôm đó giọt nước tràn ly, thằng con trai nào trong tình huống ấy mà chẳng giận.

Nhưng lạ lùng một chỗ là ở trên lớp, những khi truy bài hay việc gì đó mà bắt buộc Tiểu Mai phải lấy danh nghĩa cán sự ra làm việc với tôi thì nàng vẫn nói chuyện rất thoải mái bình thường:

-Nam, đến truy bài Toán rồi kìa!

-Luân nhờ Nam lấy sổ đầu bài đấy, mình về trước!

Và khi tan học thì mỗi đứa mỗi hướng, Tiểu Mai chạy martin màu bạc của nàng về nhà, tôi lết thân với cái xe màu đen khốn khổ của mình ra cổng trường. Duy chỉ có một hôm, khi mà tôi đang lững thững dắt xe ra về thì Minh Châu ở đâu như đã đợi sẵn, cô nàng lại gần hỏi:

-Hôm giờ... Nam với Mai có chuyện gì à?

-Không... đâu có gì! – Tôi đáp bừa theo phản xạ, trở mắt ngạc nhiên vì Minh Châu hôm nay lại chủ động bắt chuyện với mình.

-Ừ... vậy thì tốt, về nhé! – Cô nàng nhoẻn miệng cười.

-Ừm... bye....!

Lại không hiểu lý do tại sao mà khi Minh Châu dắt xe đi trước, tôi đi sau mà cứ chốc chốc lại thấy cô nàng ngoái đầu lại khẽ nhìn mình rồi lại ngượng ngùng quay đi khi biết tôi cũng đang nhìn cô nàng.

Buổi chiều, hôm nào tôi không kẹt tập bóng với tụi bạn tròn thì lại đi dạy Snap cho Uyên Nhi, cũng có lúc nhỏ đòi tôi chở đi ăn, và quả đúng thật là nhỏ này đã từng sống ở Phan Thiết nên có nhiều chỗ con nhỏ còn rành hơn cả tôi. Và cũng duy nhất có một hôm, con nhỏ làm tôi giật cả mình suýt nữa là té luôn xe ra đường.

-Nè, nhà bạn gái ông trên đường Tuyên Quang à? – Uyên Nhi đập vai tôi hỏi.

-HẢ? – Tôi chưng hửng.

-Thì đường Tuyên Quang là khu ẩm thực Phan Thiết mà tui rủ hoài ông không ra ăn, toàn dẫn đi đâu đâu, nhà ông thì ở bên kia cầu, chỉ có nhà bạn gái ông gần đây thôi chứ gì! – Nhỏ nói tỉnh bơ, đoán bậy bạ mà trúng tùm lum.

-.....! – Tôi toát cả mồ hôi vì sợ cái xu hướng xui xẻo kia nó sẽ xảy ra, biết đâu Tiểu Mai lại chột nể hứng bất tử chạy xe ra trước mặt hai đứa không chừng.

Uyển Nhi không biết điều đó, nhỏ vô tư cười khi thấy tôi tự dung im ru:

-Hihi, tui biết tui vừa đẹp lại vừa thông minh, ông không cần tán thưởng tui trong im lặng đâu!

Như vậy là sao? Sao tự dung tâm tư tôi lại hỗn loạn đến như thế chứ? Tôi có phải đang... ngoại tình hay không? Tôi giúp Minh Châu, sau đó lại chở Uyển Nhi đi chơi dù chỉ là mới quen? Tôi đang làm gì vậy?

Nhưng...chính Tiểu Mai đang giận tôi một cách vô lí cơ mà? Nàng ghen vì tôi đã giúp Minh Châu, vậy giúp người là sai hay sao? Giúp một người mà tôi còn nợ người ta một lời hứa là không đúng hay sao?

Và một buổi tối cách trận chung kết chỉ 3 ngày, tôi đã biết được câu trả lời là như thế nào. Hôm đó, mẹ tôi bắt tôi phải đem mớ trái cây bà vừa mua ngoài chợ về sang nhà Tiểu Mai:

-Mày đem qua nhà bé Mai, nói là mẹ cho, rồi vài hôm nữa bảo con bé sang nhà mình có chuyện nhé! – Mẹ tôi dặn.

-Nhưng... con đang học! – Tôi thoáng ngần ngại khi nghĩ đến chuyện phải gặp nàng tận mặt.

-Nghỉ tí đi, trái cây mẹ để tủ lạnh, giờ mày để lâu là không ngon nữa, đem nhanh! – Bà nhăn mặt rồi đẩy tôi đi.

Thế là tôi lại đạp xe đến nhà Tiểu Mai sau gần 1 tuần giận nhau không thèm nhìn mặt, vừa đi vừa tự nhủ thầm rằng thôi đành nào mình cũng là đàn ông con trai, lần này bỏ qua cho nàng vậy. Cứ xuống nước năn nỉ làm hòa cho xong, chứ tình trạng cứ như thế này thì không ổn chút nào.

-Kính coong...! – Tôi đưa tay nhấn chuông cửa mà nghe tim mình như chột nhảy xổ ra lồng ngực.

Ít phút sau, tiếng dép loạt soạt quen thuộc từ trong nhà bước ra, và kể sau đó tôi nghe có tiếng meo meo của con mèo đàn kia cũng vang lên cùng lúc. Qua song sắt cánh cửa, tôi biết chắc chắn rằng Tiểu Mai cũng nhận ra rằng người đang đứng trước nhà là tôi.

-Mẹ gửi, bảo là tặng em, vài hôm nữa sang nhà mẹ có việc! – Tôi nói trống không rồi chia giỏ trái cây ra khi Tiểu Mai mở cổng.

-.....! - Nàng vẫn nhất mực giữ nguyên thái độ im lặng, nhận lấy giỏ trái cây từ tay tôi.

Và lúc này, tôi muốn làm lành với nàng kia mà, nên phải mở lời trước, thế nhưng mở lời bằng cách nào khi tôi vốn là thằng dở ăn dở nói. Chính vì vậy, lại một lần nữa miệng tôi nói mà não tôi không kịp chỉ huy:

-Yêu đương kiểu quái gì toàn...!

Vốn dĩ tôi chỉ định nói câu này rồi làm tính chất bắc cầu “yêu thế thì mệt lắm,mình làm hòa nha”, thế nhưng Tiểu Mai không nghĩ vậy, lần đầu tiên sau mấy ngày im lặng dài đằng đẳng vừa qua, nàng nhìn thẳng vào mắt tôi:

-Anh nói gì?

-Nói... yêu kiểu gì mà cứ chơi trò im lặng, bộ hay lắm sao? – Lỡ đâm lao đành phải theo lao, tôi bấm bụng nói cứng.

-Vì ai mà em im lặng? Anh đến giờ còn không hiểu? – Tiểu Mai nhìn tôi qua khóe mắt lạnh như băng.

-Hiểu gì? Ừ thì anh sai, anh xin lỗi rồi còn gì? Sao em cố chấp vậy? – Tôi cự lại gay gắt.

-Anh sai điều gì?

-Anh sai vì anh giúp Minh Châu, nhưng em cũng sai, vì em lại đi ghen với người ta, anh giúp người khác là sai hay sao chứ?

-Em mà lại đi ghen? Anh giúp người khác là tốt, em không phản đối gì, chính em là người đề nghị anh dẫn Minh Châu đi chơi để hoàn thành lời hứa, anh quên rồi sao? Nếu vậy thì em ghen để làm gì? Anh giúp được Minh Châu, làm hòa với người ta em vui mừng còn chưa hết, em giận để làm gì?

-Thế tại vì sao em giận? Giận vô cớ à?

Liền ngay sau đó, lần đầu tiên tôi thấy Tiểu Mai giận lên như vậy, nàng gay gắt đưa ánh nhìn như đâm thẳng vào tim tôi, nói rít qua kẽ răng:

-Em không bao giờ giận vô cớ cả, anh không biết nghĩ hay sao? Em một lòng tin tưởng anh vô điều kiện, anh bảo đó là xe của em họ anh, ừ thì em tin, rốt cuộc vậy đó là xe của ai? Anh cứ nói thật với em là anh giúp Minh Châu thì được rồi, em có trách gì chứ! Em từng nói với anh là sau này có chuyện gì thì cùng nói ra cả hai đứa sẽ tìm cách giải quyết cơ mà, sao anh lại giấu em? Lại nói dối em?

-.....!

-Chuyện nhỏ như vậy mà anh đã nói dối như phản xạ, vậy thì sau này có chuyện lớn hơn, mình sẽ đối mặt như thế nào? Em hoàn toàn tin tưởng anh, nhưng anh như vậy, có phải là có ý gì với người ta không?

-Anh... không có gì với Minh Châu cả!

-Vậy sao lại dối em? Suy nghĩ của anh không có, nhưng biểu hiện của anh lại nói lên là có, anh không biết à?

-.....!

-Em biết anh ghen với con mèo Leo, nhưng anh thử nghĩ đi, anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của em không? Anh muốn em sẽ ở nhà lủi thủi một mình những khi anh đi chơi với bạn bè, những khi anh tập bóng hay sao? Em muốn nuôi một con mèo để bầu bạn, vậy là sai?

-.....!

-Thời gian em ở cạnh anh không bao giờ là đủ, anh nào biết chứ, anh chỉ biết mình lúc nào cũng được mấy cô gái khác ngưỡng mộ, còn em.....!

Đến đây thì cả hai đứa chợt im lặng, tôi im lặng vì cuối cùng tôi đã biết mình sai điều gì, còn Tiểu Mai im lặng vì nàng... đang cố kềm nén cơn nức lên vì xúc động.

-Em biết anh trọng sĩ diện, những ngày ở lớp em vẫn cư xử với anh bình thường để anh khỏi khó xử với bạn bè, em đặt mình vào cảm nhận của anh. Còn anh, có bao giờ đặt anh là em chưa? Anh có biết cảm giác một người tin anh hoàn toàn, tin anh tuyệt đối rồi ít giây sau đó lại biết anh vừa nói dối người ta một cách trắng trợn không?

-.....!

-Anh về đi, em... em giận lắm!

Và Tiểu Mai đóng sầm cửa lại, mặc cho tôi nhìn nàng trân trân không nói được một lời nào. Còn lại một mình tôi đứng trước cổng nhà, não bộ dường như ngừng hoạt động mà đóng băng lại, đông cứng những lời nói tận chân tâm của Tiểu Mai.

Ôi...tôi cuối cùng cũng hiểu là mình đã sai ở chỗ nào rồi, tôi sai mà lại không biết mình sai, để người con gái tôi yêu một lần nữa phải buồn khổ vì một cơ sự không đáng có...

Vậy đấy, hôm đó là lần đầu tiên kể từ sau khi yêu nhau, hai đứa chúng tôi đã chính thức giận nhau lần đầu tiên và to tiếng với nhau đến nỗi, tim người này đau mà người kia cũng biết. Nhưng phải làm sao để chữa lành thì điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào tôi, chỉ một mình tôi mà thôi!

Chiều buồn bã, mây xám lững lờ trôi...

Anh sai thật rồi... Tiểu Mai...!

Chương 331

“Ngày... tháng... năm...”

Vậy là hôm nay mình đã giận anh thật rồi, trách anh thì vừa mới đó, nhưng sao bây giờ lại muốn giá như mình đã không như vậy. Mình có nhần tâm quá không? Ngày thi cũng gần rồi, còn trận chung kết bóng đá nữa, lí ra mình đừng nên để anh phải thêm lo lắng... Anh ơi, đến được hôm nay đã khó, nhưng sao em cảm thấy tình yêu này sẽ còn khó khăn hơn nhiều nữa!

Em có quyền giận anh mà, đúng chứ? Chàng trai của em thật ngốc, nhưng cũng thật kì diệu, anh có phép màu khiến em càng giận càng yêu, anh có biết không?”

o O o

Lần đầu tiên giận nhau của hai đứa đã diễn ra như thế, không phải là giận hờn vu vơ của tình yêu tuổi học trò, cũng không đến nỗi cãi nhau gay gắt như người lớn. Mà là chút gì đó như thêm vào hương vị tình yêu, ngọt ngào đã có, thì giờ phải đến mặn đắng. Nhưng đối với những người trẻ tuổi lần đầu chập chững bước vào tình cảm như tôi và Tiểu Mai, thì hương vị lần này có phải là hơi quá tay không?

Có lẽ là không, bởi điều đó cũng giống như khi ta còn bé, lần đầu tiên ăn kẹo, sẽ bảo sao ngọt thế, lần đầu tiên ném nước biển, sẽ phải thốt lên ôi sao mặn quá. Chính vì vậy mà lần đầu tiên trải qua cảm giác mới mẻ, ta luôn thấy sốc và hoang mang không biết phải làm sao. Thích thú, giận dữ hay im lặng, điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào cách ta tiếp nhận những nốt thăng trầm này như thế nào.

Với tôi, một thằng con trai không hiểu rõ tâm lí con gái là như thế nào thì tôi tiếp nhận điều này theo cách hoàn toàn bị động. Nghĩa là tôi ngu ra, rồi buồn bã mà không hề tự hỏi xem là làm thế nào để Tiểu Mai hết giận. Lần đầu tiên bị nàng mắng, tôi chỉ cảm thấy mình sai sạch sành sanh đã đành, lại còn trời đất xung quanh như sụp đổ, vừa nhục vừa thấy mình ngu không để đầu cho hết. Tôi ngu vì không nhận ra Tiểu Mai giận chỉ vì tôi nói dối, chứ thật sự nàng hoàn toàn ủng hộ chuyện tôi giúp Minh Châu. Nhưng tôi không biết, lại càng làm to chuyện lên bằng cách nói hờn nói dối như trẻ con, để kết quả là bị ăn mắng một chập, và giờ đây tôi đang ngồi thẩn thơ ở bờ biển, đưa mắt nhìn lơ đãng ra đại dương mênh mông phía trước, tai nghe tiếng sóng vỗ rì rào hòa cùng những cơn gió thổi qua rừng dương, khiến tôi run mình vì lạnh, vì những đám mây màu xám đặc trưng của mùa mưa đến gần.

- Bình....! – Quả bóng văng vào lưng tôi đánh ầm một phát từ đằng sau.

- Đau quá đấy... chơi gì kỳ! – Tôi nhăn nhó, tay quàng luôn trái banh ra chỗ khác.

- Ôi chao, cũng biết đau nữa, tui tưởng ông hóa đá luôn rồi chứ!

Nói rồi Uyên Nhi cười nắc nẻ, chạy đến chỗ có quả bóng, chực sút tiếp:

- Thôi... không biết sút còn bày đặt, vô mặt tui nữa bây giờ! – Tôi hoảng hồn.

- Thì vậy mà, tui muốn sút trúng ông là phải nhắm sang hướng khác, như hồi nãy vậy đó, trúng y phóc luôn! – Nhỏ nháy mắt ranh mãnh.

Nếu là lúc bình thường, tôi đã ôm đầu bỏ chạy tékhỏi rồi, gì chứ ăn nguyên trái banh vô mặt thì có nước bể mũi chứ chẳng chơi. Nhưng đang rầu rĩ về thảm cảnh bị bạn gái giận của mình, tôi hết ham chống đỡ, cứ ngồi chường mặt ra sao thì ra.

Trông thấy tôi vật vờ như thằng chết trôi đến vậy, Uyển Nhi cũng bỏ luôn ý định cù nhây mà lắc đầu thở dài thương hại, tung chân sút luôn quả bóng ra biển lớn, mặc cho nó trôi lênh bênh giữa đại dương mênh mông.

- Phí vậy? – Tôi chung hững.

- Ờ, giữ lại làm gì, chơi một mình chán chết! – Uyển Nhi nhún vai đáp.

Một trái banh thời đó cũng vài chục ngàn một trăm ngàn chứ ít ỏi gì, tôi mặc dù hơi thấy tiếc nhưng cũng không để lộ ngoài mặt, hay đúng hơn là cái bản mặt lúc này của tôi đang chảy dài ra như trái dưa leo, thậm chí không thể hơn được.

Bước lại gần tôi, Uyển Nhi ngồi xuống cạnh bên thở hắt ra:

- Ông sao đây? Dạy bắn Snap thì toàn chỉ bậy bạ, giờ ra tập bóng thì ngồi ngó đằng đâu, rốt cuộc bữa nay bị gì mà buồn dữ vậy? Why you so sad, baby?

- Không có gì...! – Tôi trả lời cho qua chuyện.

- Thôi, nhìn là biết ông có chuyện rồi, kể tuonghe đi, chia buồn giúp ông! – Nhỏ vô tư nói.

-!

Nói ra làm sao được khi đây là chuyện tình cảm của riêng tôi cơ chứ, nhất là đem kể với một con nhỏ chỉ mới quen có mấy ngày thì tôi thấy không ổn cho lắm. Với cả tôi có cảm giác không thể giải thích tại sao rằng nếu tôi đem kể chuyện mình với Tiểu Mai ra thì sẽ có lỗi với Uyển Nhi.

Không thể khai thác được gì thêm từ thằng con traicâm như hén cạnh bên, Uyển Nhi bực dọc nguýt dài rồi quay mặt nhìn sang hướng khác. Nhỏ đưa đôi mắt xanh đại dương ngăm nhìn những đũa trẻ đang rượt nhau chạy dài trên bờ biển, thỉnh thoảng phì cười rất đổi hiền hòa. Nhưng chỉ được một lúc, dường như Uyển Nhi không thể chịu yên một chỗ, nhỏ bắt đầu duỗi chân duỗi tay, rồi nhặt mấy trái dương rụng trên cát mà ném tứ tung. Sau đó lại quay sang nhìn tôi, hết nhìn người rồi nhìn biển, nhìn biển chán lại quay sang nhìn người.

Một hồi sao, Uyển Nhi chợt nói:

- Ông bị bạn gái giận rồi, phải không?

- HẢ? – Tôi giật thót người.

- Mệt ghê, nói nghe mà cứ “hả hả” hoài, ông bị bạn gái giận chứ gì? – Nhỏ bĩu môi.

- Đâu có, sao mà giận...? – Tôi chối theo phản xạ dù chả hiểu sao mình lại không thừa nhận sự thật trước Uyển Nhi.

- Bình thường là giờ này ông phóng về nhà trước củatui rồi, hôm nay ngày nghỉ, gần tối mà ông cũng còn ngồi ở đây, không bị giận thì là gì?

- Toàn đoán mò, suy luận chả liên quan!

- Không có!

- Có!

Bực mình vì cãi không được, Uyển Nhi hứ một tiếng rồi làm mặt lơ, đưa tay ném mấy trái dương nhỏ xíu trong tay đầy tức tối.

- “Con gái là chúa tò mò, hay đoán bậy bạ mà lại trúng tùm lum!” – Tôi ớn lạnh nghĩ thầm trong bụng.

Bất thần Uyển Nhi lại quay sang, nói một câu mà tôi chỉ muốn thốt cả tim ra ngoài:

- Minh như vậy, có tính là đang ngoại tình không ta?

- HẢ? – Tôi há hốc mồm rồi xua tay phân bua. – Làm gì có... không có!

- Tui thấy giống ghê, trong mấy phim thường hay vậy á, ông có bạn gái, bị người ta giận, rồi giờ đi chơi với tui, cuối cùng bị bạn gái bắt gặp, hai người chia tay! – Nhỏ nói tỉnh queo.

Uyển Nhi nói nhẹ nhàng mà tôi nghe như sấm động nam bang, biển xanh trước mặt như dãy sóng đập âm âm vào bờ cát. Quả thật là hôm giờ tôi chỉ thực hiện lời hứa của mình với Uyển Nhi là bày nhỏ kĩ thuật Snap trong game CS, sau đó thì rảnh rang ra biển đá bóng qua lại chơi vui chứ thật sự là hai đứa chẳng có ý gì với nhau cả. Thế mà bây giờ nghe Uyển Nhi nói, tôi mới giật mình nhận ra rằng dù thâm tâm tôi không nghĩ gì xa xôi với con nhóc mắt xanh này thật nhưng những gì mà hôm giờ tôi làm thì chẳng khác nào “ngoại tình”.

Và lời nói trách cứ của Tiểu Mai hôm trước lại nhuần hiện trong đầu tôi:

- “Nói là không có, nhưng biểu hiện của anh lại chứng minh là có, anh không biết sao?”

Toát mồ hôi hột vì chấn động kinh tâm, đích thực là tình hình hiện tại thập phần hung hiểm. Tôi đã và đang bị Tiểu Mai giận, lỡ mà bị nàng bắt gặp đang đi chơi với Uyển Nhi thì chỉ có nước ôm hận mà chết, lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, vĩnh bất siêu sinh.

- Bà... bà lậm phim quá rồi, làm gì có! – Tôi lắp bắp nói.

- Ở nói thế thôi, tui cũng không phải loại con gái đi phá hoại tình cảm của người khác! – Uyển Nhi cười cười.

- Thế... thế tui về đây, cũng trễ rồi! – Tim đập bình bịch, tôi vội đứng dậy.

Chỉ chờ có thế, Uyển Nhi chớp ngay cơ hội mà bắt thóp tôi:

- Bingo, tui mới thử chút ông đã tự nhận rồi, rõ là đang bị bạn gái giận, ha ha!

- Ừm...! – Tôi lủi thủi gật đầu vì trót sa chân vào bẫy gài không thể rút ra.

- Sao bị giận ế? Có phải tại tui không? – Nhỏ hỏi thì thảo có vài phần lo lắng.

- Không có gì đâu, bà không đáng gì hết! –Tôi rầu rĩ đáp.

Thở phào nhẹ nhõm, Uyển Nhi khẽ vỗ tay reo vui rồi lại tò mò hỏi:

- Hi, thế lí do tại làm sao? Kể đi, tui giúp gỡ rối cho!

Nhìn vẻ tự tin của Uyển Nhi, tôi bất giác dậy lên trong lòng một cảm giác quen thuộc cố hữu từ hôm giờ mà vẫn không thể cắt nghĩa được nó từ đâu ra. Nhỏ đưa đôi mắt xanh đẹp để nhìn tôi như trông chờ rằng tôi sẽ vì vậy mà đem mọi việc kể hết ra cho nhỏ nghe. Nhưng Uyển Nhi đâu biết là tôi hãy còn đang nghi ngờ ghê lắm, không phải tôi không tin tưởng Uyển Nhi, mà là vì tôi thấy đem chuyện trong nhà ra kể với người ngoài thì chả có hay ho gì lắm. Với cả cũng chưa chắc gì nhỏ này sẽ giúp được tôi, bởi suy nghĩ của Tiểu Mai rất khó nắm bắt. Cả Khả Vy, Minh Châu với thêm bé Trân còn chịu lép vế trước Tiểu Mai thì có lí nào Uyển Nhi lại hơn được các vị nữ nhân “tiền bối” kia chứ.

Khi còn đang phân vân chưa biết có nên kể hết mọi chuyện ra không thì bất chợt tôi bắt gặp ở hướng đi ngược lại, trên lối mòn lát đá hoa cương xuyên giữa rừng dương là Khả Vy đang cùng Vũ đạo bộ với nhau. Không quá xa tính từ nơi tôi đứng, vậy nên cũng không lấy làm khó khăn gì khi...hai đứa trông thấy nhau.

Tôi thoáng nhìn Vũ vì dù gì tôi cũng có ác cảm với tên này từ lâu rồi, còn lại bối rối nhìn Vy một chút rồi vội ngó lơ. Khả Vy cũng vậy, em ấy trông thấy tôi đứng cùng với một cô gái mắt xanh xinh xắn thì hết sức ngạc nhiên, nhưng biết tôi đang giả vờ không thấy nhau thì cũng hiểu ra tôi có gì đó khó nói, vậy nên hai người bọn họ sau phút giây đứng sững đột ngột thối lui quay đi.

- “Bỏ xù rồi! – Tôi bối rối nghĩ thầm trong đầu, gặp lúc nào không gặp lại ngay lúc này, như vậy thì khác nào trong mắt Vy lúc này, tôi là một thằng sở Khanh đâu chứ. Hồi thì Minh Châu, giờ thì lại Uyển Nhi, có khi nào Vy vì chuyện này mà đem ra kể cho Tiểu Mai không trời? Nếu mà vậy thì tôi tiêu tán đường ngay tắp lự mất.

Trong lúc tôi bận vật lộn với mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu mình thì Uyển Nhi lại châm dầu vô lửa hoàn toàn tự nhiên:

- Gặp bạn gái cũ, chờ dẫn hết cả người, haha!

Liền ngay sau câu nói của Uyển Nhi, tôi giật thót người, kinh ngạc hỏi:

- Sao... sao biết?

- Dễ thôi, hai người kia tự dưng nhìn ông với tui, mà tui thì vừa về Việt Nam, nên chắc chắn hai người họ quen biết ông rồi. Với lại ông nhìn tên con trai kia một, nhìn nhỏ kia đến mười, xong hai người chả ai nói gì vội quay đi. Cái này không phải là gặp bạn gái cũ đi với tình địch thì là gì?
– Uyển Nhi nhún vai đáp bằng một giọng cho đó là chuyện hết sức bình thường.

- Ghê....! – Tôi thập phần rung động vì sự thông minh hơi bị thái quá của nhỏ này.

- Thêm nữa là để cho chắc chắn, tui vừa hỏi mỗi có tí thì ông đã hỏi “sao biết”, hây dà, nhìn mặt ông lúc đó là biết hết trơn rồi! – Nhỏ bổ sung vào màn phân tích tâm lí cực kì xuất sắc của mình như thêm phần chặt chẽ.

Và bây giờ đây, tôi đã biết đích xác kể từ lúc này mình phải nhìn Uyển Nhi bằng ánh mắt khác,

ánh mắt của một người ngưỡng mộ và ghen tị đối với một người thông minh hơn mình. Phải nói là con nhỏ này cực kicó khiêu trong việc phân tích tâm lý người khác, chỉ quen nhau vài ngày mà giàitôi có cảm giác như Uyển Nhi đã nắm rõ đường đi nước bước, cách hành sự lẫn ăn nói của mình mất rồi. Tuy không được sắc sảo như Tiểu Mai ở chỗ nói ít tác dụngnhiều, nhưng được như Uyển Nhi thì phải nói là hiếm ai bằng rồi. Đem so với Khả Vy vui tươi, Minh Châu trầm tính, bé Trân lém lỉnh thì rõ ràng Uyển Nhi vượt trội hơn hẳn về nhiều mặt. Vẫn biết mỗi người mỗi khác, đem so sánh thế này chẳnghay ho gì nhưng thực tình là nói theo suy nghĩ chủ quan của riêng tôi, dù chỉ quen Uyển Nhi có vài ngày mà tôi cảm thấy như Vy, Châu hay Trân chẳng thể nào sánh bằng nhỏ này được. Nói đại mồm chứ có khi Uyển Nhi cũng ngang ngửa với Tiểu Mai chứ chẳng chơi.

- Sao rồi? Lại đơ người nữa hử? Tui biết tui vừathông minh lại vừa xinh đẹp, ông đâu cần phải sững sờ như vậy chứ. Chịu kể chuyệnchưa nè?! – Uyển Nhi cười hi hi, nhanh nhẩu nhắc lại câu nói cũ để trêu tôi.

Bị chinh phục bởi sự thông minh và duyên dáng tuyệtvời ấy, tôi như bị mê hoặc mà đồng ý ngồi lại xuống đất và đem hết mọi chuyện kểsạch cho Uyển Nhi biết. Không chỉ là chuyện bị giận, mà là kể hết tất tần tậttừ đầu đến cuối, tôi quen Vy ra sao, bị bỏ thế nào, gặp Tiểu Mai rồi yêu như thế nào, khó khăn có gì tôi đem ra nói hết. Như tìm được bạn tri giao thay thế đượcSon đen, tôi kể không chút ngại ngùng và giấu diếm, từng câu nói cứ tuôn ra màchẳng e dè, cả nể.

Hôm ấy, trước ánh mắt tò mò, rồi hồi hộp, pha lẫnnể nang, cuối cùng là ồ lên vì bất ngờ của Uyển Nhi, tôi lần đầu tiên hoànthành xong một buổi kể lại thiên tình sử đầu đời của mình với tình trạng khôrát cổ họng.

- Woa... như trong phim... không, như tiểu thuyết lãng mạn ấy nhỉ, tui muốn gặp bạn gái ông ghê, người đâu vừa xinh vừa giỏi, con nhàngha giá nữa chứ! – Uyển Nhi tấm tắc khen.

- Có... cơ hội sẽ gặp! – Tôi nói dè chừng, thăm tưởngtượng cái ngày mà Uyển Nhi gặp Tiểu Mai thì sẽ ra sao.

- Mà... vậy Khả Vy có còn thích ông không nhỉ? – Uyển Nhi thắc mắc.

- Dĩ nhiên là không, nãy không thấy đi chung với bạntrai à?! – Tôi nhún vai đáp.

- Cũng tùy, tui có cảm giác như vậy thôi, vì tìnhđầu thì khó mà quên được, đằng này Vy lại chủ động rút lui nữa! – Nhỏ gật gù nói.

- Ừm...! – Tôi tần ngần một thoáng rồi cũng đồng ý, nghe lòng bồi hồi đến lạ.

- Số ông cũng đào hoa nhỉ, đúng là nhìn vậy màkhông phải vậy ha!

- Nói gì đó? Nhìn gì?

- Hi hi, nhưng tui thấy ông đối với Trúc Mai, tìnhyêu là được sinh ra từ lòng ngưỡng mộ chứ không như đối với Vy, là do thích lẫnnhau mà đến!

- Thì... có làm sao?

- Vì nếu một ngày ông không còn ngưỡng mộ người tanữa, thì tình yêu này cũng theo đó mà tàn phai thôi!

-!

- Nhưng nói gì thì nói, nhìn cách nào đi nữa thông với Trúc Mai cũng yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi!

Không biết có phải do duyên số hay không mà Uyển Nhi vô tình lặp lại đúng câu nói ngày trước của Khả Vy khi giải thích cho tôi biết lý do chủ động chia tay. Ngày hôm ấy, mãi đến khi Uyển Nhi lên taxi về rồi mà lòng tôi vẫn còn nhiều suy nghĩ lo lắng chưa thành hình, bởi nếu đúng thật như lời Uyển Nhi đã nói, một ngày nào đó tôi không còn nảy sinh cảm giác ngưỡng mộ đối với Tiểu Mai nữa, thì liệu tôi có hết yêu nàng không?

Nhưng tôi cũng gần như khẳng định được ngay câu trả lời cho mình, bởi đời này kiếp này đối với tôi mà nói, Tiểu Mai là người con gái hoàn hảo nhất thế gian không ai có thể sánh bằng được. Vậy thì tôi ngưỡng mộ nàng, yêu nàng trọn đời là chuyện quá hiển nhiên rồi.

Dắt xe ra khỏi bãi gửi và chậm chậm đạp về nhà, trong đầu tôi vẫn vang vọng câu nói của Uyển Nhi khi nãy:

- “Tui mà là ông thì sống chết gì tui cũng chạy đến xin lỗi Trúc Mai, có người yêu như vậy mà không biết giữ thì dở lắm, dở nhất trần đời luôn đó, baby à!”

Biết là vậy nhưng liệu tôi có làm được không và phải xin lỗi thế nào đây, khi mà có lúc tôi buồn bã chạy ngang nhà Tiểu Mai, thần thông nghe tiếng dương cầm thanh thoát từ trong nhà vọng ra để rồi lại thất thểu quay về nhà vì biết, nàng hãy còn giận tôi nhiều lắm... giận nhiều lắm!

Chương 332

“Minh sai thật rồi... Tiểu Mai dù giận mình rất nhiều nhưng nàng vẫn giữ sĩ diện cho mình, hèn gì mấy ngày trên lớp nàng vẫn đối đãi rất bình thường. Ấy vậy mà mình không biết, cứ nghĩ nàng chấp nhận trẻ con mà đi cãi chày cãi cối... Minh lại làm nàng buồn nữa rồi!”

“Nàng nói đúng, nếu mình mà bị người khác nói dối thì mình cũng tức ghê lắm, huống hồ gì Tiểu Mai đã luôn nhường mình, giờ lại biết mình bịa đặt trắng trợn thế này thì hỏi sao nàng không giận cho được...?”

“Có khi nào sau vụ này, Tiểu Mai vì ghét quá mà bỏ mình đi luôn về Nhật không?”

Tôi giật mình dậy giữa đêm hôm khuya khoắt, khắp người toát mồ hôi lạnh, suốt từ nãy đến giờ nằm ngủ mà cứ mãi trôi lênh bênh trong mơ suy nghĩ đầy mâu thuẫn và ảo giác tội độ. Những câu chữ cứ như hiện rõ mồn một mỗi khi tôi nhắm mắt lại, vừa tượng hình lại vừa tượng thanh. Không thể ngủ được nhưng dặn lòng rằng phải cố ngủ để mà lấy sức cho trận chung kết ngày mai, tôi đành ép mình nằm xuống nhắm mắt lại mà ngủ tiếp, gắng không nghĩ ngợi nữa.

Vật vờ suốt đêm, sáng ra tôi tỉnh dậy với hai ánh mắt lơ lơ như gấu trúc, đi lêu bêu xuống nhà dưới rửa mặt rồi ngồi phịch luôn ra ghế vì trắng mắt. Vậy là đã được 5 ngày kể từ khi Tiểu Mai giận tôi, những ngày đó quả thật như bị tra tấn trong địa ngục với cực hình là nỗi nhớ nàng khôn nguôi. Dù rằng trong tuần, vào buổi sáng của những ngày đi học thì chúng tôi có gặp mặt nhau nhưng là đường ai nấy đi, tôi đến nhìn thẳng vào mắt Tiểu Mai lúc này còn khó thì nói gì đến việc cố gắng bắt chuyện với nàng nữa chứ.

- Anh xuống ăn sáng đi kia, ngủ gì mà dậy trễ vậy không biết! – Trần dắt xe đi ngang qua.

- Ủm... em đi đâu vậy? – Tôi thắc mắc.

- Qua nhà chị Mai! – Bé Trần bình thản đáp rồi bỏ đi một mạch.

Mấy ngày gần đây thái độ của Trần trở nên lạnh nhạt với tôi, hẳn là con bé đã biết chuyện tôi bị Tiểu Mai giận, thế là chuyển sang đối xử với tôi dửng dưng chứ không vui vẻ như trước nữa. Tối hôm qua, trong lúc tôi đang ngồi dần mặt ra trên sân thượng thì Trần có nói bóng gió rằng sẽ nói giúp tôi với Tiểu Mai, quan trọng là tập trung vào trận chung kết trước mắt đã.

Đúng vậy, hôm nay là chủ nhật, là ngày mà trận bóng đá chung kết trong mơ giữa hai đại kinh địch 11A1 và 12A21 sẽ diễn ra vào buổi chiều. Và nếu chiến thắng trong trận đấu hôm nay thì 11A1 sẽ là đội bóng đầu tiên trong lịch sử trường Phan Bội Châu đạt được thành tích bất bại không một trận hòa nào mà bước lên ngôi vô địch. Chính vì tầm quan trọng của trận chiến một mất một còn này mà ngay từ giữa tuần, cả trường 3 khối hơn trăm lớp gần 4000 học sinh đã nô náo chờ đợi đến ngày chủ nhật này. Đi đâu cũng nghe bàn tán xôn xao về kết quả dự đoán, về tình hình của hai đội bóng, nghiễm nhiên chính vì điều đó mà đám cầu thủ tụi tôi cũng dễ thở hơn khi mà chỉ tập trung luyện bóng và ôn thi, không phải chịu cảnh dò bài nữa do các thầy cô điều biết ý. Nhất là những giáo viên nam, thầy nào cũng hào hứng muốn được xem trận chung kết hứa hẹn nhiều hấp dẫn của các học viên trường mình.

Tiêu biểu như cái hôm thằng Dũng xoắn bị thầy Địa gọi lên dò bài, dĩ nhiên là một thằng trong đội bị gọi thì cả đám đều giật mình hết hồn bởi tụi tụi đã có kim bài miễn tử rồi kia mà. Thế cho nên Dũng xoắn lúc này như còn chưa tin được sự thật là nó đang bị gọi tên truy bài:

- Em... em lên bảng hả thầy? – Dũng xoắn lắp bắp hỏi lại để xác nhận sự thật phũ phàng.
- Chứ sao, lớp này có mỗi em tên Dũng chứ mấy! – Thầy Địa chung hứng.
- Nhưng... em là....là...! – Nó toát mồ hôi, ấp úng nói.
- Là gì? – Thầy Địa ngạc nhiên. – Em có là ai thì cũng là học sinh, lên dò bài!
- Dạ không... nhưng em... em là cầu thủ mà thầy...!

Thằng Dũng vừa chốt câu là cả lớp phá ra cười kinh thiên bạt địa vì câu nói củ chuối của thằng này. Nó không sai, đúng là thầy cô trong tuần này có biết ý nên hạn chế dò bài mấy đứa cầu thủ vì biết cũng đang trong mùa thi, tụi nó vừa ôn vừa tập bóng cũng mệt. Nhưng hạn chế cũng không có nghĩa là không dò bài, thằng Dũng đâu biết điều đó, nó tưởng nó luyện được “Kim Chung Trạo” chống lại kết các thế lực dò bài rồi nên không sợ trời cũng chẳng sợ đất, thốt ra cái câu “em là cầu thủ”. Kết quả của ngày hôm đó, thầy Địa phì cười cho nó về chỗ và miễn dò bài, nhưng cũng đưa ra một cái hẹn là nếu lớp mà đá thua thì từ giờ đến cuối học kì, ngày nào Dũng xoắn cũng sẽ bị dò bài.

Thế cho nên thằng Dũng nó máu ghê lắm, luôn mồm đốc thúc anh em tập luyện, cứ như đem chuyện sinh tử nhà nó ra mà nói không bằng.

- Thằng mập mạp chụp đàn hoàng coi, thằng Nam sút mà mày cũng để vào là sao?
- Tuấn, mày chạy cánh lẹ lên chứ cà rề cà rề vậy bây!
- Luân khủng, mày lùi về hỗ trợ tao coi, muốn thủng lưới chết cả nút à?

Những buổi chiều tập bóng ở bãi biển, thằng Dũng bao giờ cũng là thằng to mồm nhất, anh em biết nó đang lâm vào hiểm cảnh nên cũng cố nhịn. Nhưng tụi bàn tròn không nhịn được tình hình trước mắt là tiền vệ tổ chức duy nhất của đội, niềm hi vọng của cả lớp lại đá lơ ngơ như người mất hồn suốt mấy ngày nay:

- Ê Nam, bữa giờ mày sao thế? Tập trung cái coi!
- Thằng này bị vợ giận hay chửi sao đây mà?
- Đâu có, thấy nó với Trúc Mai vẫn bình thường mà, chắc là đang tòm tem em nào rồi!

Cười trừ cho qua chuyện rồi trở lại tập bóng, tụi tụi cho vàng cũng không dám gật đầu xác nhận là mình đang bị Tiểu Mai giận đúng như lời tụi nó nói, bởi như thế thì đúng là bách nhục xuyên tim. Chỉ khốn mỗi Khang mập, sau khi tụi tập trung đá trở lại thì nó phải vất vả đi lượm bóng vì tụi đá thiệt thì sút dở, mà đá lơ ngơ thì sút thần sầu như thánh.

Trở lại với buổi sáng hôm nay, ăn qua quýt dĩ dĩa bánh mì trứng mà bé Trân đã để sẵn trên bàn rồi tụi lại ngồi thừ ra giữa phòng khách, lòng thần thờ khi nghĩ đến chiều nay sẽ là trận bóng đầu tiên mà mình không nhận được sự ủng hộ, những lời động viên từ phía Tiểu Mai.

- Chiều đá banh cần thận nghe bây, gãy chân tay thì khổ, sắp thi học kì 2 rồi đấy! – Mẹ tôi từ trên cầu thang bước xuống dặng dờ.

- Dạ... không sao mà! – Tôi lắc đầu đáp.

- Chút mẹ làm cơm sớm ăn cho dễ, trưa mấy giờ đi? – Mẹ tôi ân cần hỏi.

- Mẹ cứ thông thả, 3 giờ chiều mới đá cơ mà! – Tôi trả lời.

Thật vậy, bây giờ mới chỉ là 10 giờ sáng, còn lâu lắm đến hơn 2 giờ mới tập trung lận. Nếu là mọi khi thì sáng giờ tôi đã chạy tót sang nhà Tiểu Mai để nghe nàng dặn dò bằng ánh mắt yêu thương, rồi hai đứa cùng ăn trưa, nghỉ ngơi một chút rồi tôi sẽ lại đèo nàng đến sân bóng, vừa đi vừa nghe nàng cẩn thận nhắc nhở nào là nhớ để ý tay chân, đừng bị phạm lỗi...

Thế nhưng tình hình bây giờ đã đổi khác mất rồi, chỉ còn mình tôi với tôi mà thôi. Từ lúc đó đến trưa, tôi hết đi lòng vòng trong nhà lại lôi tập sách ra học dù chẳng nhét được chữ nào vào đầu, rồi lại bật tivi lên xem, rồi lại nằm xuống nhà nghe nhạc thư giãn, rồi lại đi lòng vòng, đầu óc mông lung vô định.

Đến khi xong bữa cơm trưa, khi đã được ba mẹ chào quyết thắng hết rồi thì tôi mới lên phòng xách túi đồ xuống, định bụng đạp thẳng luôn một mạch đến trường không rủ Khang mập nữa thì chợt có chuông điện thoại vang lên.

- Reeng.....!

Sẵn đang đứng gần đó, tiện tay tôi nhắc máy luôn:

- A nô!

- Là a lô, hoặc là hello, không có phải a nô! – Giọng của Uyển Nhi vang lên từ bên kia đầu dây.

- Êo... vậy cũng bắt lỗi! – Tôi rụt cổ.

Đúng vậy, sau cái hôm tôi kể chuyện cho Uyển Nhinghe thì nhỏ này lại nổi hứng tuyên bố bắt tử là tôi có khiếu kể chuyện, thế cho nên cứ nâng nặc bảo tôi cho số điện thoại để lúc nào rảnh mở chuyên mục “kể chuyện em nghe” cho nhỏ. Ừ thì tôi có đưa số điện thoại nhà cho Uyển Nhi, nhưng sự thật là hai đứa tôi cũng chưa có lúc nào tám chuyện điện thoại quá 5 phút, bởi lần nào tôi cũng là người chủ động dập máy trước mặt cho Uyển Nhi liên tục là bầu bên kia.

- Ông với Trúc Mai bạn gái ông làm lành chưa? – Uyển Nhi tò mò hỏi.

- Chưa, mà chi? – Tôi hỏi ngược lại.

- Vậy bữa nay chủ nhật, qua bắn CS quán cũ đi, xong ra biển chơi ha! – Nhỏ háo hức đề nghị.

- Thôi, chiều nay lớp tui đá trận chung kết rồi, chuẩn bị đi nè! – Tôi từ chối.

- Oh my god, sao không nói tui biết? Trường ông ở đâu?

- Nói làm gì? Bà đi xem à?

- Ừ, xem ông làm ăn thế nào? Ông học trường gì, chuyên Trần Hưng Đạo hay Phan Bội Châu? Hay Phan Chu Trinh? Lê Lợi?

- Trường Phan Bội Châu... hỏi lắm thế!
- Hihi, gần bên luôn, vậy tí tui đợi ông ở cổng chính nha, ông dẫn tui vô sân, cho tui cái ghế hạng nhất để ngồi chứ!
- Thôi... thích xem thì tự đi, tui bận lắm!
- Hừ, keo kiệt, sợ bạn gái thấy thì nói, bạn bạn khỉ gió. Tui tự đi cũng được, chẳng cần ông!
- Ờ, thế đi đi, bye!

Toan dập máy nhưng bị Uyển Nhi nói như hét qua điện thoại:

- Ê ê... rồi đã xong rồi sao? Có ra biển chơi weekend hông?
- Sao phải ra? – Tôi chung hứng.
- Ra chơi chứ sao! – Nhỏ nói tỉnh queo.
- Tính sau, đi đây, trễ rồi! – Tôi lại toan dập máy một lần nữa.

Và Uyển Nhi lại hét lên:

- Ê ê... khoannnnnn!!!!
 - Cái gì nữa? – Tôi đâm ra bực mình, nổi quạu cụt lại.
 - Hi hi, đừng có giận, chúc ông chiến thắng nha. Try your best, my baby! – Nhỏ cười vô tư lự.
- Không hiểu sao nghe được lời chúc của nhỏ, tôi chợt cảm thấy ấm lòng, cảm giác như đã lâu rồi chưa có ai nói với tôi câu này ngoại trừ Tiểu Mai ra.
- Ờ... cảm ơn bà...! – Tôi bùi ngùi đáp.
 - Thế nha, giờ tui đi sớm giành chỗ đây, đá thắng nhớ ra biển ăn mừng, đãi ông một bữa cực kì hoành tráng luôn! – Uyển Nhi vui vẻ nói.

Cúp máy điện thoại rồi mà lòng tôi vừa ngẩn ngơ, vừa buồn bã. Ngẩn ngơ vì cái cách an ủi của Uyển Nhi thật tự nhiên và duyên dáng, buồn bã vì tại sao người tôi vừa nói chuyện qua điện thoại lại không phải là Tiểu Mai cơ chứ. Tôi chỉ cần có Tiểu Mai mà thôi...!

Có nghĩ thêm cũng chẳng được gì, tôi rầu rĩ xốc lại túi xách qua ngang lưng rồi lững thững đạp xe đi. Trên đường hôm nay cũng có khá đông các học sinh cùng trường đang háo hức nối đuôi nhau phóng lên trường để giành chỗ trước trên sân bóng. Cũng phải, hôm nay là trận chung kết cơ mà, để trễ hết chỗ lỡ đứng suốt gần 2 giờ đồng hồ thì có mà rạc cẳng.

Khi tôi đến sân bóng thì chỉ còn 15 phút nữa là bắt đầu trận đấu, nhìn qua hàng rào thì tôi thấy hội bàn tròn đã có mặt đầy đủ và đang khởi động trên sân. Chầm chậm dắt xe vào bãi gửi, bất chợt tôi nhận ra Tiểu Mai cũng đang thông thả dắt xe vào, nàng đi cùng với bé Trân.

Trông thấy tôi từ xa tiến lại, bé Trân hiểu ý mà quay sang nói với Tiểu Mai:

- Em ra sân trước lấy chỗ, chị... ra sau nha! – Rồi con bé quay lưng đi trước, không quên lườm tôi

bằng ánh mắt hình viên đạn.

Còn lại hai đứa đứng đối diện với nhau mà không ai biết nói với ai câu nào, khoảng không im lặng quen thuộc lại trỗi lên:

-!

-!

Trái ngược với âm thanh ồn ào náo nhiệt đằng sân bóng, ở khu gửi xe lúc này chỉ có lác đác rất ít người qua lại và cũng đang tất tả chạy đến lối vào sân, thật yên ả và vắng lặng.

Lúc nào cũng vậy, dù là đi học, ở nhà hay rang ngoài, tôi trông Tiểu Mai vẫn luôn xinh đẹp mê đắm lòng người, nổi bật hẳn lên giữa biết bao con người. Nhưng hôm nay, chỉ đứng cách nhau vài bước chân, đưa mắt nhìn nhau mà tôi thấy vẻ đẹp ấy sao xa vời quá thể, tưởng chừng như chỉ cần tôi đưa tay chạm tới là nàng sẽ tan biến vào hư ảo mộng mơ vậy.

Không biết nói gì hơn, và giờ thi đấu cũng sắp gần kề, tôi chỉ đành hít một hơi dài lấy dũng khí, và nói:

- Um... anh... sẽ thắng... sẽ thắng...!

Tôi rất muốn nói cho hết trọn câu là dùng chiến thắng lần này, đem ngôi vô địch về gọi là quà làm hòa với Tiểu Mai nhưng tại vì sao mà câu nói cứ như chực thốt ra rồi kẹt lại ở trước bờ môi, không thể nào thoát ra được. Kết quả là nói ra một câu đầy vô nghĩa, đầy bất lực.

Tiểu Mai khẽ gật đầu rồi nàng lạnh lùng bước ngang qua tôi, bước chậm chậm theo lối vào sân vận động, mặc cho tôi đứng sững sờ bất động đằng sau.

- “Thôi vậy, cố mà thắng nào, chỉ có chiến thắng mới vui lên, mới làm hòa được! “

Chiến thắng chung kết, đoạt vinh quang vô địch, đem cúp kỉ niệm về làm quà tặng Tiểu Mai, sau đó sẵn niềm vui mà hi vọng sẽ làm hòa được tới nàng, tôi mang suy nghĩ đơn giản đó mà khoác áo số 10 vào thân, bước lên sân bóng.

Khi tôi vừa bước vào sân thì cầu trường vốn đã náo nhiệt hết mức nay lại dậy lên thêm một đợt sóng hò reo dữ dội, để khiến cho bất kỳ cá nhân nào cũng phải choáng ngợp:

- Tia Chóp Vàng kia...!!!

- Dzô dzô... đá hay như Ronaldo, sút ngon như Rô-bét-tô Cát-Xì- Lốt!!!!

- 11A1 muôn năm, 11A1 vô địch!!!!

Bốn bề khán đài hôm nay chật ních người, gần như toàn bộ học sinh và giáo viên trong trường đều tề tựu đông đủ cho trận chung kết giải bóng đá học sinh gần như là lớn nhất thành phố Phan Thiết này. Và đến tận bây giờ thì tôi lại càng hình dung ra tầm quan trọng của trận bóng này đến như thế nào khi bản thân mình đang đứng trước gần bốn ngàn con người đang vỗ tay và hò reo đầy phấn khích.

Đưa mắt nhìn lên bên trên khán đài theo hướng quen thuộc, bên cạnh những biểu ngữ bằng rôn cốp vũ cho cả hai đội, tôi thấy Trần và Tiểu Mai đang ngồi ở khu vực dành cho 11A1, qua chút

nữa là Khả Vy cùng nhỏ Huyền với mấy thằng con trai chung lớp. Nhìn sang bên phải một tí, tôi dường như trông thấy Minh Châu, hóa ra hôm nay cô nàng cũng đi xem bóng đá. Không biết có phải do tưởng tượng hay không mà tôi thấy Minh Châu cũng như đang nhìn mình.

Và một điều làm tôi thất kinh hơn cả là... Uyển Nhi, không biết con nhỏ này tài tình hay thần sầu đến mức nào, là đại nhân vật thần thánh phương nào mà lúc này đây lại đang ngồi ở hàng ghế đặc biệt dành riêng cho... đội ngũ giáo viên. Con nhỏ trông xinh xắn hẳn lên với mái tóc được buộc lại, chiếc áo phông khổ to đi kèm quần jean ôm dáng (không mặc short như mọi hôm), lúc này đang cười tíu tít tán chuyện với thầy Triệu tổ trưởng tổ Anh Văn.

Như có cảm ứng, Uyển Nhi tình cờ nhìn sang và trông thấy tôi đang lơ ngơ giữa sân, con nhỏ cười tươi giơ hai ngón tay biểu thị dấu Victory chiến thắng ra ngoài, đưa đôi mắt xanh đại dương nhìn tôi như ý chúc chiến thắng một lần nữa.

Nhưng tôi không dám nhìn lâu hơn vì đang nuôi hi vọng biết đâu ở trên khán đài, Tiểu Mai cũng đang dõi theo mình như mọi hôm. Vậy là vội quay đi, tôi tiến lại gần các đồng đội của mình. Trông thấy tôi lững thững bước tới, Khang mập nhăn nhó:

- Đã đi trễ lại còn đi chậm, khởi động lẹ đi cha, còn có vài phút nữa đó!
- Tao khởi động ở nhà rồi! – Tôi nhún vai đáp.
- Bữa nay không lên thăm em yêu nữa à? – Tuấn rách cười đều, nháy mắt cà khịa.
- Nó thăm rồi, thăm bằng... mắt, hé hé! – Thăng Quý chêm vào.

Ở phía đối diện, tôi nhìn thấy đội hình của các tiền bối 12A21, trông ông nào ông nấy cũng đồ con chà bá lữa, cảm tưởng mấy ông mà huých vai một cái chắc tụi tôi bay ra hết biên chứ chẳng chơi. Sau lưng mấy ông là nguyên một lực lượng cổ động hùng hậu liên tục tung hô các biểu ngữ quen thuộc:

- Dze dze, 12A21 vô địch, 11A1 vô... sản, vô viện, hô hô!
- Đại ca Bảo Bư cố lên, tắt cả hi vọng vào Bảo Bư...bubư....!

Không thể để lực lượng hoạt náo viên của đối phương quấy nhiễu tinh thần đội mình, Luân đội trưởng kéo cả bọn tập trung lại với nhau.

- Ok chưa anh em? Sẵn sàng chưa? Hội ý nào! – Luân khùng vỗ tay bôm bốp ra hiệu.

Chụm đầu vào thành một vòng tròn, tụi tôi hội ý trước giờ G:

- Nhớ nhé, trận cuối rồi đấy, bao công sức là chờ ngày hôm nay thôi đấy!
- Bị ngu à? Phải thắng chứ, chờ ngày hôm nay mà thua thì cũng vậy!
- Cái thằng này ai chẳng biết, để cho nó nói!
- Vẫn chiến thuật quen thuộc nhé, thằng Nam coi bắt tường với thằng Quý cho chuẩn xác, thằng Tuấn dứt điểm ngon lành là được!
- Ok men!

- Cứ xem tụi 12A21 là con nít là xong, chả có gì phải xoắn cả, hơn 1 tuổi thôi mà!
- Chính xác, anh em ok hết chưa?
- Dzô, chiến thôi! – Tụi tôi đấm tay vào nhau, nhất ngôn vi định.

Trông thấy trọng tài đã có mặt, Luân đội trưởng bước đến vạch vôi giữa sân để thực hiện thủ tục tung đồng xu chọn sân. Ít giây sau, nó quay trở lại:

- Bên kia giao bóng trước, chuẩn bị phòng thủ phản công nào!

Và đội hình 11A1 nhanh chóng được tái lập, sẵn sàng chờ đợi đợt tấn công thăm dò đầu tiên của các mũi nhọn 12A21.

Không ngoài dự đoán của tôi khi chất giọng bự nhân của tên bình luận viên trời đất kia lại vang vọng khắp sân vận động:

- Vâng, chào mừng quý vị và các bạn học sinh đã đến với trận chung kết của giải bóng đá toàn trường Phan Bội Châu năm nay, trận cầu trong mơ hứa hẹn nhiều kịch tính và quyết liệt đến nghẹt thở giữa hai đội 12A21 và 11A1. Ở hiệp đấu đầu tiên thì đội 12A21 được quyền giao bóng trước và ở bên tay trái màn ảnh nhỏ của các bạn, đội 11A1 ở bên phải, tức là bên còn lại!

Như được tiếp thêm cao trào của Key Voice, toàn khán đài lại hò reo tung bùng vang dội cả một vùng trời với trống kèn tía lía.

- Như chúng ta đã biết thì trong lịch sử trường mình, chưa có đội bóng nào thần đồng như 11A1 khi vào đến trận chung kết mà vẫn giữ được thành tích bất bại. Dù rằng đối thủ của họ là 12A21 cũng mạnh không kém, nhưng phải chịu một trận hòa trước đó với 12A7. Liệu rằng hôm nay, dưới sự dẫn dắt của Tia Chớp Vàng 11A1, và Bảo Ma Bù 12A21, ai sẽ là người quyết định thế cục đây? Chúng ta hãy cùng chờ xem nào!!!! Và trọng tài đã.....!

- Hoét...! – Tiếng còi của trọng tài cất lên, báo hiệu trận chung kết giải bóng đá toàn trường đã bắt đầu, kéo theo những tiếng hò reo phấn khích từ tất cả khán giả.

Bầu trời hôm nay yên ả với những đám mây màu xám dày đặc đang dừng lại trên đầu những con người nhỏ bé có mặt trên sân lúc này. Từng cơn gió thổi qua mang hơi lạnh, hơi đất ẩm rất đặc trưng của những trận mưa mùa hè sắp tới, như dự báo trước cơn mưa đầu mùa sắp sửa bắt đầu nơi phố biển. Không một tia nắng nào của buổi chiều chạm được vào quả bóng tròn đang lăn đều trên sân, thay vào đó chúng bị cản lại bởi mây xám, và thần mặt trời có lẽ sẽ sớm nhường chỗ cho thần mưa, để tế phát mây dông, tùy phong khởi vũ.

Và trận chung kết đã bắt đầu...!

Chương 333

Trong bóng đá, thuật ngữ “chung kết sớm” được dùng để ám chỉ trận đấu giữa hai ứng cử viên nặng ký của chức vô địch lại diễn ra sớm hơn theo như nhận định của mọi người, tức là có thể ở trận tứ kết, hoặc bán kết. Thực tình mà nói sau khi phục hận được các ông anh 12A1 ở trận trước, bọn lớp tôi đã tưởng rằng đó là trận chung kết sớm. Thế nhưng căn cứ vào tình hình của trận đấu chiều nay với 12A21, tôi đã biết suy nghĩ đó là sai lầm khi mà đội bóng đàn anh này liên tục chứng minh rằng cũng như lớp tôi, họ vào đến vòng chung kết này tuyệt đối không phải là nhờ ăn may.

Vào trận với quyền giao bóng trước, đội hình 12A21 với thể hình to cao hơn hẳn đã mở ngay một đợt tấn công chớp nhoáng đầy mạnh mẽ mà người ta vẫn thường hay gọi là lối bóng đá rắn rỏi của nước Đức.

- Quá dữ, không ngoài dự đoán của chúng tôi thì lần này người chỉ đạo tấn công vẫn là Bảo Bư, anh nổi tiếng với thể lực tốt và sức cản lướt vượt trội hơn hẳn các bạn đồng trang lứa. Có thể các bạn sẽ thắc mắc rằng làm sao tui lại biết rõ về Bảo Bư thế, dễ thôi... tui là bình luận viên đó mà, một bình luận viên có lương tâm nghề nghiệp sẽ tìm hiểu và lục lọi mọi thông tin có thể xảy ra... Dạ dạ em xin lỗi thầy, em vào đề ngay đây.... E hèm... thật ra tui học cùng lớp với Bảo Bư các bạn ạ!

Người mà tên bình luận viên trời đánh gọi Bảo Bukia là một ông anh có vóc dáng to cao như thời niên thiếu của một vận động viên thể thao quốc gia, tay chân rắn chắc với nước da ngăm rám nắng dễ làm nản lòng bất kỳ thằng con trai nào đang đứng đối diện vì ánh chùng ăm một đám của ông có thể vỡ mồm ngay lập tức.

- Lên! - Bảo Bư mang băng đội trưởng, chỉ tay sang phần sân tui.

Như đã quá quen thuộc, cùng một lúc cả ba cầu thủ 12A21 đều đồng loạt dâng lên và xâm nhập vào trận địa phòng thủ của lớp tôi.

- Kèm người, nhanh! - Luân khùng hét lên, Dũng xoắn và thằng Chiến lập tức sấn tới án ngữ.

Trong lúc Tuấn rách và thằng Quý còn đang cầm ở phần sân đội bạn, tôi thì đứng dưới vạch vôi giữa sân quan sát tình hình tấn công đối phương thì Bảo Bư vẫn điềm tĩnh quay đầu nhìn qua lại, khi biết 3 đồng đội của mình đã vào vị trí thì ông anh này làm một hành động mà nguyên đám bọn tôi chẳng nghĩ đến nổi.

- Bốp...vú...! - Không nói không rằng, Bảo Bư tung ngay cú sút cực mạnh hướng về khung thành ngay từ vị trí giữa sân.

Lẽ dĩ nhiên một cú sút dù có mạnh cách mấy thì với sức của học sinh cấp 3, nó chẳng thể nào chạm đến nổi khung thành ở phía bên kia. Thế nhưng khi nó trở thành một đường chuyền chọc khe trá hình dưới một cú sút rót thẳng vào trung lộ thì đó lại là một mối nguy hiểm không thể lường trước được ở những phút đầu tiên của trận đấu.

Luân khùng nhận ra điều này đầu tiên, nó hét lên:

- Giành banh...nhanh!!!!

Nhưng nhân lúc Dũng xoắn và thằng Chiến còn đang lơngơ chưa hiểu gì thì một tiền đạo đội bạn đã chạy đến điểm rơi đoán trước, tung người nhảy lên tranh bóng trên không với thằng Phát.

- Bốp! - Thằng Phát té cái đùi xuống đất, lăn chổng vó luôn ra giữa sân.

Lợi dụng thể hình cao to hơn hẳn mấy thằng đàn em, tiền đạo 12A21 chỉ nhảy lên và gạt tay nhẹ một cái mà thằng Phát đã mất đà, hụt vai rơi tự do luôn chưa kịp thấy quả bóng tròn méo ra sao. Và cầu thủ mang áo số 13 đó hất đầu chạm bóng, bắt đầu cho một cuộc hỗn chiến ngay trước khung thành Khang mập. Rõ ràng đội 12A21 đã chuẩn bị rất nhuần nhuyễn cho chiến thuật tấn công đầy táo bạo này, từ việc đoán đúng điểm rơi của bóng sau cú sút trái phá khi này đến việc tận dụng lợi thế to cao của mình. Bởi nếu không thể đón được đường chuyền rót thẳng trung lộ này thì xem như 12A21 đã mất đi đặc quyền giao bóng trước, bỏ lỡ luôn đợt tấn công đầu tiên. Mọi thứ đã được đội bạn tính toán từ trước, chỉ có tội 11A1 chúng tôi lúc này là chạy nháo nhào như ong vỡ tổ.

Bóng lúc này rơi xuống trước vòng cấm địa khung thành chỉ cách vài bước chân, và hai cầu thủ còn lại của đội bạn vừa dâng lên tuyến trên đã rất nhanh thiết lập ngay gọng kìm, đồng loạt chạy đến nơi có bóng.

- Dũng, về... về!!!! – Luân khủng quơ tay loạn xạ ra hiệu.

Dũng xoắn lúc này đã ý thức được mối nguy hiểm ngay trước mắt, nó phóng thật nhanh cùng hướng chạy với tiền đạo số 13 cũng đang đuổi theo bóng. Và tôi lúc này cũng không dám chần chừ hơn mà vội chạy về sân nhà để tham gia phòng thủ, bất lực nhìn Bảo Bư đã thoát xuống khá xa trong khi tôi còn đang ngó bóng bay vừa nãy.

- Quý vị và các bạn thân mến, trước mắt quý vị là đợt tấn công đầu tiên ngay sau pha giao bóng của 12A21, chiến thuật tấn công này chắc phải gọi là “vượt rào”, một cú sút đã đưa bóng thẳng vào vòng cấm địa hết sức gọn gàng. Và bây giờ là hai tiền đạo được đánh giá là công thủ toàn diện của lớp tui, đó chính là hai anh em song sinh Tú và Toàn. Nghe đồn hai anh em nhà này đã chơi bóng từ lúc tui còn đang bú sữa...à vâng, Tú đã có bóng mất rồi, hậu vệ Phát không kịp trở “chân” mất rồi, tình hình rất là căng!!!!

Người đầu tiên của cặp song sinh Tú Toàn nhận bóng từ cú đánh đầu vừa nãy, rất nhanh và nhuần nhuyễn đã chuyền qua giữa hai chân thằng Phát, và người còn lại mang áo tên Toàn nhận bóng, tiếp tục chuyền bật tường chuẩn xác giúp Tú vượt qua luôn Luân khủng vừa trở về phòng thủ. Chỉ thoáng chốc, tiền đạo 12A21 đã mặt đối mặt với thủ môn Khang mập, chốt chặn cuối cùng của hàng phòng ngự lớp tôi.

- Bốp....binh...! – Khang mập phản xạ kịp thời, tung người tuyệt đẹp cản phá bóng thành công không thể chê vào đâu được.

Chẳng dám treo mớ trước miệng mèo, Luân khủng vội giành bóng táo bạo ngay trước khung thành khi bóng bật ra và rơi gần kề Bảo Bư vừa chạy xuống. Đội trưởng 11A1 lúc này đã có một quyết định cấp kỳ, đó là sút thật mạnh lên tuyến trên, chính thức hóa giải đợt nguy hiểm đầu tiên trước khung thành đội mình. Bốn phía khán đài rộ lên những tràng pháo tay tán thưởng, và cũng không thiếu những tiếng la ó, hò hét đầy tiếc nuối từ lực lượng hoạt náo viên 12A21.

- Thật là tiếc thua các bạn, có nằm mơ cũng không ngờ là pha tấn công chớp nhoáng ngay phút thứ 5 của hiệp một lại bị cản phá ác liệt đến vậy. Tiếc quá Bư ơi, sao mà... ày da em xin lỗi thầy.... Vâng, đội trưởng 11A1 đã phá bóng thành công, hiện nay bóng đang có mặt ở khu vực trung lộ, và... ốzzè, tôi đã trông thấy Tia Chớp Vàng kia rồi...!

Vừa thở phào nhẹ nhõm vì Khang mập cứu nguy đội tuyển một bàn thua trông thấy, tôi không đuổi theo Bảo Bư nữa mà chạy ngược lại, biết chắc chắn Luân khủng sẽ không đại dốt chuyển cho Dũng xoắn để tổ chức tấn công tuần tự mà sẽ thực hiện một đường chuyển dài vượt tuyến.

- Soạt...! - Nhận bóng gọn gàng, tôi dừng lại và giây để quan sát tình hình trên sân.

Trông thấy Tuấn rách đang la í ới gần khung thành đối phương, tôi sầm mặt rửa thầm cái thằng “lạ ông tôi ở bụi này” rồi lẳng lặng dốc bóng.

- Trí Nam đã có bóng và đang đơn độc thâm nhập trận địa 12A21, hình như Tia Chớp Vàng đã không đánh giá đúng thực lực của hàng phòng thủ đội bạn mất rồi...!!!

Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi công nhận tên bình luận viên này nói đúng, bởi vừa chạy được vài bước là trước mặt tôi đã có ngay hai cầu thủ đội bạn tràn đến, gương mặt trông cực kì nghiêm túc và căng thẳng. Có lẽ biết được tôi là mũi tấn công nguy hiểm dù giữ vị trí tiền vệ tổ chức nên hai ông anh này được phân công kèm cặp sát sao.

- “Tới đây, đánh nhanh diệt gọn! “- Tôi nghĩ thầm trong đầu, đưa mắt nhìn hai ông này như ý thách thức nhào vô.

Nhưng ngược với dự đoán của tôi, hai ông thần cản địch này chỉ đứng yên một chỗ mà gườm tôi như quyết tâm giữ chặt khóa mọi hướng thoát ly kể cả chuyển bóng. Đang ngẩn tò te thắc mắc kiểu quái gì kèm người lạ đời thế thì từ đằng sau, tôi nghe tiếng gió xé vạt tới. Phải nói nếu là cầu thủ bình thường thì đã chẳng hề hay biết gì rồi, may thay tôi còn có phản xạ được rèn luyện qua võ thuật nên như có cảm giác mà rẽ bóng sang phải, kịp thấy một bóng người vụt lên sát sườn. Định thần nhìn lại thì đó là Bảo Bư đã tranh thủ thời gian tôi bị kẹt tại chốt chặn đầu tiên mà chạy về hộ công định cướp bóng trong chân.

- Hề...! - Nhác thấy trước mặt mình lúc này có đến ba cầu thủ, tôi không dám vọng động mà giật gót đẩy bóng về phía sau cho Luân đội trưởng.

Như chỉ chờ có thế, trông thấy hậu vệ lớp mình làm ăn được quá nên tên bình luận viên cao hứng rống lên ngay:

- Thấy chưa tôi đã bảo mà, quý vị thấy chưa, hàng thủ 12A21 đã có cách kèm Tia Chớp Vàng rồi mà, tiêu nhè...!

- Ở cái thằng này nó bình luận kiểu gì thế??

- Đuổi cổ nó xuống đi mấy thầy ơi, nó bênh đội nó kia!!!

- Kệ đang hay, đuổi gì mấy ông, lo xem bóng đi!!!

- Đuổi cái đầu tui mà ầy, tao gọi hội đánh chết buom bây giờ!

Ngay lập tức trên khán đài lúc này đã bật lên nhữngгы kiến trái chiều nhau về phần bình luận

có\phần chủ quan cực kì lộ liễu trongnhững phút vừa qua, mà tất cả đều là của tên bình luận
aviên vốn dĩ học lớp 12A21 đội nhà đang thi đấu trên sân.

- Vâng vâng xin lỗi các bạn... thưa thầy lần sau emkhông dám nữa... quay trở lại với trận đấu, lúc này bóng đang được chuyển cho Dũng,nhưng kế bên anh là cặp song sinh Tú Toàn...!!! – Bình luận viên dẻo mồm vội xuốngnước xin can gián rồi tiếp tục phần việc của mình, may cho hắn là trót vào trậnbóng rồi nên thầy cô cũng không nỡ đổi người phát ngôn.

Thằng Luân hiểu ý, nó đưa bóng sang cho thằng Chiếnthực hiện lối tấn công biên, sẵn có Tuấn rách ở tuyến trên sẽ dễ dàng hộ côngnhon. Nhưng chúng tôi không thực hiện được ý đồ của mình khi mà đội bạn sau vàigiây để mặc cho thằng Chiến chạy sát đường biên ngang thì tổ chức kèm ngườiđang lập tức.

- Qua kia! – Thủ môn đội bạn hét lên, và Bảo Bư mặckệ tôi đứng đực mặt ra ở giữa sân, chạy thật nhanh đến chỗ thằng Chiến đang vồtrước bóng.

- Cái đêch...! – Thằng Chiến giật nảy người khi thấyđội trưởng đối phương đang tiếp cận với mình bằng một tốc độ như ngựa phi nướcđại.

Nhận thấy thằng Chiến tâm lí thi đấu chưa vữngvàng, Bảo Bư quyết định đập luôn một phát cho thằng này sợ vỡ mật nên sẵn tới đấynhau thằng Chiến, mượn thể lực và sức vóc cao to của mình ép đối thủ ra ngoàibiên.

- Roét! – Thằng Chiến không trụ được lâu, cục cạmmới vài giây đã bị đối phương đẩy người hợp lệ lọt luôn ra khỏi sân, bị trọngtài thổi còi báo hiệu bóng đã đi hết đường biên.

Chỉ chờ có thế, một trung vệ khác của 12A21 lữngthững chạy tới ôm bóng thực hiện cú ném biên về phía đội trưởng của mình. BảoBư lại có bóng, ông anh này giờ đây không thêm quan sát như hồi đầu trận nữa màdốc bóng lách người thoát khỏi thằng Chiến đang lóng ngóng hoàn toàn dễ dàng.

- “Khó rồi! “– Tôi lắc đầu nhăn nhó rồi vội chạyvề hỗ trợ phòng thủ.

- Tình hình trên sân hiện đang rất khả quan cho đội12A21, suy ra tình hình 11A1 khá là... bi quan bởi toàn bộ đợt tấn công của lớpnày đều bị Bảo Bư cùng đồng bọn... à không đồng đội khóa chặt, và quý vị hãy cùngchờ xem lần này 12A21 sẽ làm gì để phá vỡ... ô kia, một pha chạm trán trực tiếpgiữa Bảo Bư và Tia Chớp Vàng!

Đang xâm nhập vào trận địa đối phương thì Bảo Bưphải khựng lại bởi ngay trước mắt là tôi đang án ngữ, làm thành một chốt chặnkhá vững chãi nếu chỉ tính về mặt kĩ thuật.

- Sao thế? Vừa công vừa thủ, tí thở không ra hoìđâu! – Bảo Bư nháy mắt.

- Hề... thử rồi biết! – Tôi cười khẩy rồi lao vào.

Biết rằng một chọi một với tôi là không khônngoan, Bảo Bư chuyển sang cho Tú, và anh chàng điển trai này lập tức chuyềnsang cho em song sinh mình cũng đang thoát xuống bằng một cú đá nổi thật nhanh.

- Tránh voi chẳng xấu mặt nào! – Bảo Bư cười cườivới tôi ra vẻ ta đây rồi chạy đi.

Nhận thấy một đợt tấn công nữa từ đối phương đã bắt đầu, Luân khùng cùng Dũng xoắn vọt trở người sẵn tới sát tiền đạo tên Toàn, lợi dụng ưu thế số đông mà bắt buộc anh này phải dừng lại quan sát. Không bỏ lỡ cơ hội, Luân khùng lao đến thực hiện động tác phá bóng cộng thêm áp lực của Dũng xoắn vẫn đang lăm le, tiền đạo đội bạn buộc phải chuyển ngược về lại cho Bảo Bư.

- Vụt...! – Thăng Chiến như chực sẵn, vụt ngang quắc bóng ngọt xót.

- Dze... lên đi, lên đi! – Không khí từ phía khán đài lại bùng nóng lên.

Như quyết tâm gỡ gạc lại pha bề mặt ban nãy vì bị Bảo Bư áp sát, Thăng Chiến lao thẳng đến trước mặt anh này, vờ lách người qua lại rồi bất ngờ chuyển sang cho tôi.

- “Tốt! “- Tôi mừng hết lớn, nhận bóng từ đồng đội rồi nhanh chóng thoát xuống.

Chạy thật nhanh về phía cánh phải sở trường, tôi thực hiện động tác xo kim quen thuộc cho qua nhanh chóng một trung vệ đội bạn rồi lách người né luôn ý định một kèm hai vừa nãy của hai ông hậu vệ, tung chân đưa bóng chuyển chọc khe sang cho Thăng Quý.

- Một đợt tấn công có vẻ hơi bị nguy hiểm của 11A1, và thủ môn 12A21 đã lao ra...!!!!

Vừa thấy Thăng Quý nhận bóng, thủ môn đối phương vội lao ra vì rõ ràng cả ba chốt chặn đều vừa bị tôi cho rơi, thế nhưng Thăng Quý không sút mà lại chuyển sang cho Tuấn rách lúc này đang mặt mũi đỏ gay vì từ đầu trận đến giờ toàn đứng nhìn. Nhắc thấy mình hụt đường chuyển, thủ môn 12A21 lật đật chạy lùi lại, trở mắt nhìn Tuấn rách nổi danh với tài dứt điểm bây giờ đã có bóng.

- Xem ông đây...! – Tuấn rách hét lên rồi co chân chuẩn bị sút, hỡi hùng nghe có tiếng chân người chạy lịch bạch thật nhanh sau lưng mình.

Và tôi bây giờ chỉ kịp hét lên thật to:

- Sút nhanh!!!!

Nhưng không kịp, Thăng Tuấn chỉ vừa đặt chân chạm sát với bóng định tống cho một quả trái phá thì nhanh như chớp, nó bị một trung vệ đội bạn chạy từ sau lưng đẩy bóng ra khỏi tầm sút khiến nó... đục mặt ra đứng trơ như trời trồng.

- Diên thiệt! – Tôi nghiêng rằng ken két, dậm chân thật lực xuống sân vì tiếc nuối.

Có thể nói pha tấn công vừa rồi của chúng tôi vì mang tính chất bất ngờ nên đổi lại cũng đã quá vội vàng khi mà chỉ có một mình Tuấn rách ở cánh trái không có ai hộ công. Dẫu cho khi nãy nó có sút kịp cũng chỉ là năm ăn năm thua vì khoảng cách khá xa và cũng chưa biết trình độ thủ môn đội bạn có thần sầu hay là không.

- 11A1 lại bỏ lỡ cơ hội ghi bàn, và bây giờ bóng lại được 12A21 kiểm soát, một đợt tấn công nữa chẳng? Trận đấu hấp dẫn quá bà con ơi!!!!

Quả thật đây đúng là một trận đấu kịch tính khi mà liên tục đến 20 phút sau của hiệp một, cả lớp tôi lẫn lớp đối phương đều thể hiện một màn trình diễn đối đầu nhau hết sức quyết liệt, không bên nào chịu thua bên nào. Đội hình 11A1 tấn công thất bại vì bên kia phòng thủ quá tốt thì đổi lại 12A21 cũng chẳng thể nào loay hoay thoát khỏi vòng vây của quần bị kẹt bóng ở khu vực giữa sân.

Tôi, Tuấn rách cùng thằng Quý dù có cố gắng cách nào đi nữa cũng không thể biến những cơ hội phản công nhanh mà Luân khủng vất vả lắm mới tạo ra trở thành bàn thắng bởi tôi thì chịu trách nhiệm cả công lẫn thủ, chính thế nên chẳng thể nào lấp được chỗ trống là các mũi nhọn tấn công thiếu đi một người.

Thay vào đó, đội hình 12A21 với thể lực vượt trội đã liên tục càn quét hết khu vực giữa sân, họ chỉ chịu lép vế so với chúng tôi về vấn đề kỹ thuật. Bảo Bư dường như trung thành với lối đá chém đinh chặt sắt, có bóng là sút để tạo hỗn loạn về phía đối phương, góp phần nâng cao cơ hội chọc cặp song sinh Tú Toàn ghi bàn mở tỉ số trận đấu. Và cặp song sinh này dù có hơi nhỏ con so với đồng đội thì lại bù vào đó hai anh em đều có kỹ thuật khá tốt, quan trọng hơn là phối hợp vô cùng ăn ý không chê vào đâu được. Dường như do là song sinh nên có mối giao cảm tâm linh nào đó mà đôi khi tôi cũng phải há hốc mồm nhìn hai người họ phối hợp bất tường với nhau chuẩn xác đến mức... không cần nhìn cũng biết vị trí huynh đệ mình ở đâu mà chuyển.

- Ghi bàn đi... ahh!!!!

- Bảo Bư cố lên, sút đề... sút vỡ mặt tụi nó đề...!!!

- Tấn công kia, cứ loi choi như con giò trên cái või voi vậy hả?!!!

Hiệp một của trận chung kết vô tiền khoáng hậu này cứ mãi kéo dài ở thế cân bằng tại khu vực giữa sân với số ít tình huống nguy hiểm hiểm hoi xảy ra khiến cho toàn bộ khán giả trên sân ai nấy cũng đều cảm thấy sốt ruột, mặc dù cả nam lẫn nữ dù là ó cũng phải thừa nhận rằng hết thấy bọn họ đều bị cuốn theo diễn biến hấp dẫn của trận đấu.

Và tình huống phá vỡ thế cân bằng tưởng chừng như bất tận này đã đến vào những phút cuối của hiệp một, khi mà Luân khủng sau khi cắt bóng từ Bảo Bư thành công dù hứng nguyên cú sút vô bụng, nó nén đau cố chuyển về phía tôi.

- Kịch..! – Có bóng trong chân, tôi chẳng dễ dàng gibo qua cơ hội trời cho này khi mà Bảo Bư và cặp song sinh Tú Toàn đầy khó chịu kia còn đang không về kịp sân nhà, dốc bóng chạy hết mình về phía cánh phải.

- Nó tấn công biên đó! – Bảo Bư hét to đến mức từ đằng sau, dù chạy gió kêu vù vù mà tôi vẫn nghe thấy như bị phát ra từ hai bên tai mình.

Thật vậy, nhiệm vụ của một tiền vệ tổ chức là kiến tạo những pha tấn công mang tính chất đột phá vượt trội, hơn hẳn nhiệm vụ của trung phong và trung vệ đội trưởng. Chính vì lẽ đó mà tôi lúc này sau khi gạt bóng cho thằng Quý thì chạy vọt lên trên, thoát khỏi chốt chặn đầu tiên của đội bạn, đồng thời hét:

- Thằng Tuấn kia, nó bị đau bụng!

Vâng, đó là ám hiệu của đội tôi khi đã thống nhất từ trước với nhau là nếu như ở vào tình huống phải chuyển nhanh mà lại cần gây hiểu lầm cho đối phương thì khi một thằng hét tên thằng kia mà lại có nói thằng kia bị đau bụng, thì thằng đang cầm bóng sẽ hiểu là phải chuyển cho thằng vù là lên.

Đội bạn không biết điều này, theo phản xạ tự nhiên khi nghe tên của tiền đạo cầm đối phương được xướng lên thì hầu hết sự chú ý của họ đổ dồn sang Tuấn rách lúc này cũng đang chạy băng

bằng từ cánh trái, ở vào thế gần như đối mặt với thủ môn. Và thằng Quý cũng chỉ mong như vậy, nó co chân chực sút sang trái để rồi gạt người đối sang chuyển về bên phải để tôi nhận bóng trong sự sững sờ của duy nhất một hậu vệ đối phương.

- Bị lừa rồi... bên phải!!!! – Cầu thủ 12A21 la lên thất thanh.

Nhưng đã quá muộn, một khi tôi đã bỏ lại sau lưng hầu hết các hậu vệ thì chuyện còn lại chỉ còn là nhận bóng, vượt qua mặt chốt chặn cuối cùng là thủ môn. Và tôi làm đúng y như sở trường của mình, tung người đón bóng gọn gàng từ thằng Quý rồi chạy luôn về hướng khung thành, cùng với Tuấn rách bên cánh trái lúc này hình thành nên thế tấn công gọng kìm cực kì nguy hiểm. Theo sát thằng Tuấn đang thoát xuống lúc này chỉ còn một trung vệ duy nhất, và lẽ dĩ nhiên là ông anh này phải bỏ thằng Tuấn để chạy qua kèm tôi.

- Hề... đã nói rồi, không biết sút mà cứ kèm là sao! – Tôi cười nhạt.

Nhẹ dùng bóng lại để ông anh trung vệ kia nhào tới, đợi khi anh chàng này đã lơ đãng rồi thì tôi bắt ngờ gạt người sang trái chuyển nhanh cho Tuấn rách.

- Bình...! – Tuấn rách lại chuyển cho tôi.

Nhận bóng từ một pha bật tường không thể hoàn hảo hơn được nữa, tôi lúc này đang mặt đối mặt với thủ môn đối phương đang lao ra cấp kỳ. Đường như giờ đây cả trường đều biết là tôi sút rất dễ, chính vì vậy ông anh giữ gôn kia cũng ách chùng là tôi không thể dứt điểm lên lao ra cúi người định lợi dụng tốc độ và lợi thế dùng tay mà đoạt bóng từ trong chân.

Thế nhưng tôi không biết sút lại không có nghĩa là không thể ghi bàn, ngay lúc thủ môn 12A21 vừa lao ra là tôi đã đẩy bóng về lại sau gót chân trụ của mình, kết hợp với động tác miết chân thật sát của chân phải tạo thành một cú lóp bóng kĩ thuật từ đằng sau.

- Vuu... bình.! – Bóng bay lên từ sau lưng tôi, nhẹ nhàng vẽ thành một đường cong thật đẹp và rớt luôn vào khung thành đội bạn một cách ngọt lịm như mía đường.

Cả cầu trường lặng đi vì khoảnh khắc như đông cứng thời gian vừa nãy rồi lại cháy bùng lên bằng những tràng vỗ tay, hò reo vang dội cả một vùng trời.

- Yeahh... có thể chứ, này thì Bảo Bư!!!!

- Quá đỉnh... sút quá đỉnh, y như rô-béc-tô cát-xi-lốt!!!!

- Tia Chớp Vàng muôn năm....!!!

Và tên bình luận viên kia dù buồn đến thất ruột thất gan cũng phải làm tròn bổn phận của mình:

- Vàng... một pha tấn công tuyệt đẹp của 11A1, như thế là tỉ số đã được mở cho đội bóng lớp này... 1-0 nghiêng về 12A21... ối giờ ơi là giờ...!!!!

Đứng nhìn thủ môn đội bạn còn đang sững sờ vì tình huống vừa rồi, tôi đưa tay quệt mồ hôi cười tự hào rồi té luôn cái ằm xuống đất vì đám bạn lúc này nhào tới ôm lấy ôm để, phi cả lên người tôi mà xoa đầu véo tai các kiểu.

- Giỏi quá thánh ơi!!!! – Dũng xoắn mừng hết lớn, dường như nó tưởng rằng đã thoát cái hẹn kiểm tra miệng môn Địa.

- Nhờ tao chuyển cho mày đây nhé, quả đó tao sút cũng vô!!! – Tuấn rách kéo tai tôi.
- Ấc... thả ra... tao ngộp...! – Tôi la oai oái khi bị tụi nó lấy thịt đè người.
- May mà ghi bàn nha con, không thì tao chịu quất vô bụng oan uổng! – Luân khùng lắc đầu cười cười kéo tôi ra khỏi đồng hồ lỏng của toàn đội.

Lúc này thì tiếng còi của trọng tài cũng cất lên ra hiệu kết thúc hiệp một của trận chung kết với tỉ số nghiêng về lớp tôi. Quả là một hiệp đấu dài nhất mà chúng tôi được biết sau quãng thời gian kì kèo liên tục giữa hai đội tấn công thì thất bại mà phòng thủ lại thành công.

- Mời quý vị nghỉ ngơi ít phút trước khi trở lại với hiệp hai của trận chung kết giữa 12A21 và 11A1, tỉ số tạm thời là... hãy dà là 1-0 nghiêng về 11A1!!!

Đi lững thững ra sân tiến về chỗ nghỉ của đội, tôi đưa mắt nhìn lên khán đài lớp mình với hi vọng nhìn thấy được Tiểu Mai đang trao ánh nhìn ngưỡng mộ cho mình như mọi khi thì... tụt hết cả cảm xúc khi mà tôi thấy nàng đang ngồi tán chuyện với bé Trân, dường như là vẫn còn giận tôi ghê lắm dù tôi vừa có một pha trình diễn hết sức ngoạn mục. Thế là đành lủi thủi cúi đầu đi theo đám bàn tròn mà rầu rĩ như gà mắc mưa, tôi đồ rằng có khi trận này mà thắng thì cũng chẳng thể nào làm hòa được với cô tiểu thư kiêu kỳ nhà tôi luôn mất.

Chỉ có một tình huống không ngờ tới là ở hàng ghế dành cho giáo viên, tôi tá hỏa tam tinh khi nhận ra Uyên Nhi đang nhìn tôi mà hét lên:

- Ê ê... Hay quá à... love you baby... sao cái gì baby cũng giỏi hết vậy!!!!!!

Mặc cho thầy Triệu đang tròn mắt nhìn cô bé ngoại quốc xinh xắn này giờ đang ngoan hiên ngồi cạnh mình giờ như giở chứng quạ quọ đột xuất, Uyên Nhi vẫn cứ ngoắc ngoắc tay ý hỏi là có chạy ra sân được không.

Thật may là bốn phía khán đài lúc này đang ồn ào râm ran tiếng mọi người bàn tán nên từ chỗ Tiểu Mai chẳng thể nào thấy được diễn biến góc khuất tại hàng ghế giáo viên và nghe ngóng được gì, chứ không thì tôi chẳng biết được là mình sẽ ra sao đây nữa.

Khẽ lắc đầu ra ý từ chối bảo Uyên Nhi rằng chạy ra sân lúc này là không tiện, tôi vội quay đi để tránh ánh nhìn hệt hăng của nhỏ này rồi cầm mặt đi thẳng theo thằng Luân. Cơ mà dẫu sao tôi cũng cảm thấy được an ủi đôi phần vì ít ra nỗ lực của mình cũng có người tán thưởng, dù rằng đến từ một con nhỏ mà tôi chẳng hề mong đợi.

Ngồi giải lao dưới bóng cây me tây phủ bóng xuống cả một góc sân, đám tụi tôi lại bàn tán xôn xao chiến thuật tấn công cho hiệp hai tiếp theo, liên tục tu nước ừng ực, dội cả lên đầu lên cổ. Và không có thằng nào nhận ra được rằng bầu trời trên sân lúc này đang dần chuyển mây đen xám xịt, những cơn gió đã bắt đầu bùng lên âm ỉ như báo hiệu cho điều gì đó chẳng lành sắp xảy đến.

Chương 334

Mười lăm phút giải lao giữa trận trời qua nhanh chóng, nhanh đến mức mà tôi cảm giác như mình chỉ vừa ngồi nghỉ có một tí chút mà đã hết giờ, hai chân tôi thậm chí giờ vẫn còn hơi mỏi do chạy xông xáo suốt hiệp một. Lục tục đi ra lại khu vực giữa sân và đổi lại vị trí hai đội theo như luật định, Tuấn rách ngứa mắt nhìn trời:

- Có khi nào đang đá thì mưa không tụi bây? Sân chèm nhẹp thì khổ à nha!

Quả thật là thằng Tuấn lo lắng cũng có cơ sở, không riêng gì nó mà cả hai đội trên sân lúc này đều đang lo rằng nếu cơn mưa đầu mùa mà kéo đến bất chợt lúc này hoặc trong khi trận đấu diễn ra thì rất có thể trận chung kết sẽ phải bị ngưng lại. Mà chẳng có ai muốn việc không may như vậy lại xảy ra bởi người nào cũng đều đang bùng bùng như thế. Nhưng việc của con người là lo vẫn hoàn lo, bởi ông trời lúc này đang thả nhiên vẫn vũ mây đen, chuẩn bị cho những cơn gió mang luồng không khí lạnh trời tới. Cây lá xung quanh sân bị thổi xào xạc làm những cánh lá vàng hoe của hàng me tây rơi lả tả trong gió, đầu đó trên khán đài có tiếng mọi người í ới gọi nhau vì bị bay nón hay bất ngờ gặp gió mạnh.

- Chào mừng quý vị và các bạn đã trở lại với trận chung kết siêu kinh điển giữa 12A21 và 11A1 tại sân vận động... trường mình. Ở hiệp một thì tỉ số đã được mở cho 11A1 với pha làm bàn rất đẹp của Trí Nam sau thế giằng co gần như hết hiệp, và liệu hiệp hai sẽ có bất ngờ gì nữa đây? À vâng, ở hiệp hai này thì đội bóng 11A1 sẽ ở bên tay trái màn ảnh nhỏ của các bạn, 12A21 sẽ ở bên tay phải. Và... trận đấu bắt đầu!

Tiếng còi trọng tài ra hiệu cho trận chung kết tiếp tục diễn ra, ở hiệp này thì đội lớp tôi được quyền giao bóng trước. Thừa thắng xông lên và sẵn đang có lợi thế dẫn bàn, tôi lại tiếp tục dẫn bóng để phát động đợt tấn công nhằm ghi thêm bàn nữa.

- Hờ...! – Bảo Bư trờ tới ngay trước mặt, vẻ như ông anh này nhận thấy giao cho hai hậu vệ kèm tôi là không an toàn nên quyết định thân chinh xuất chiến.

Định bụng sẽ lừa gọn vài đường lắt léo rồi cho rơi luôn ông đội trưởng này như cách tôi vẫn làm mà tiếp tục tấn công, tôi lách người qua trái để thuận thế gạt lại qua phải thế nhưng chỉ ở khoảnh khắc sau đó tôi đã biết mình lầm. Bảo Bư tự biết về kỹ thuật cá nhân không thể độ lại tôi nên chủ động không tranh bóng mà chỉ tập trung vào kèm người. Và chillo kèm người không cần lấy bóng thì dễ hơn nhiều, chỉ cần để nhân ảnh trước mắt không thoát qua là được. Chính vì vậy mà với sức vóc to cao của mình, Bảo Bư hoàn toàn dễ dàng bám trụ được với màn lách người liên tục của tôi.

- Chuyển về đi Nam! – Luân khùng la lên ở bên.

Thế nhưng tôi còn chưa kịp chuyển về theo ý bạn mình thì từ đằng sau, cặp anh em song sinh nhà kia đã trờ tới quyết định một đánh ba. Và chẳng cần tới một chút khó khăn gì, tôi mất bóng ngay lập tức vì bị phân tâm. Bảo Bư sau khi lấy được bóng từ trong chân tôi thì nhanh chóng thoát qua, chuyển luôn giữa hai chân Luân khùng mạnh y như sút.

Tiền đạo tên Tú nhận bóng gọn nhẹ, bằng một cú đảo người đã lách qua khỏi thẳng Chiến mà chạy thẳng luôn vào trung lộ. Hai anh em sinh đôi này cứ thế bật tường cùng nhau cực kì ăn rơ, vờn thẳng Dũng một đến xoắn cả não, đổ mồ hôi hột suốt mấy phút mặc dù tụi tụi đã rút về hỗ trợ phòng thủ. Cứ vậy, thế trận hồi giữa hiệp trước được tái lập khi mà 12A21 tấn công không xong, luôn bị vây cản ở khu vực giữa sân.

Nhưng quả là sau khi nghỉ giải lao thì phải có khác trước, hai trung vệ đội bạn sau khi bỏ tuyến dưới để lên tham gia tấn công thì đã gây không ít khó khăn cho chúng tôi.

- Thôi rồi... dường như 12A21 quyết định tấn công ngay từ khi thời gian của hiệp hai còn chưa trôi qua được một nửa. Đến 5 cầu thủ trong đội đã có mặt ở phần sân của 11A1, có lẽ một đợt tấn công vũ bão sẽ xuất hiện chẳng??!!

Đúng là có thêm người thì có thêm trợ lực, nhờ thêm hai đồng đội hộ công mà Luân khủng phải chạy nháo nhào hết từ bên này sang bên khác. Thêm một sự thật nữa rằng sau hiệp một mệt phờ râu vì phải chạy loanh quanh, đám tụi tụi hầu hết đều đã mệt lả người vì sức vóc không bằng đội bạn mà lại phải gồng người đuổi theo nhịp độ trận đấu luôn được đẩy nhanh. Chính vì thế nên dù qua 15 phút giải lao mà tụi tụi vẫn cảm thấy chưa hồi phục hoàn toàn sức lực, giờ đây lại thêm đội bạn định lấy thể lực để kỹ thuật nên hầu hết tụi thẳng Luân, thẳng Dũng, thẳng Chiến như bị quay mòng mòng. Hiệp hai chỉ mới trôi qua được mười phút mà tụi tụi chưa dứt banh nổi sang phần sân đối phương, chạy ná thở ở sân mình mà vẫn còn bị lấy bóng.

Toàn đội 12A21 biết điều đó nên áp dụng lối đá cứng rắn không thiên nặng về kỹ thuật mà chỉ chú trọng sức bền, họ liên tục dùng những đường chuyền dài chuẩn xác để kéo giãn hàng phòng thủ của chúng tôi rồi lại đột ngột thu hẹp nhằm tiêu hao thể lực đối phương. Và chiến thuật đó đã thật sự có hiệu quả sau một tình huống nguy hiểm không thể chống đỡ trước khung thành 11A1.

- Qua đây! – Bảo Bư la to khi trung vệ bên mình đã chạy sát đường biên ngang, liên tục huých vai uyển uyển với Luân khủng.

Thẳng Luân cố gắng rướn người cản lại đường chuyền nhưng vô ích, ngang tầm cổ của nó luôn có một cánh tay chắn ngang đúng luật khiến nó cứ nhấp nha nhấp nhồm chạy sát theo người ta mà chẳng làm được gì.

- Bình....! – Một cú sút tạt thẳng từ cánh trái sang cánh phải.

Bảo Bư nhanh chóng nhận bóng, vẻ như đội hình 12A21 đã quá quen khi biến những cú sút thành giống hệt như những đường chuyền. Ông anh đội trưởng này không thèm quan sát mà cong chân sút luôn. Với bộ tướng to cao đó, thẳng Chiến lúc này không biết làm gì khác hơn là giơ lưng nhảy ra hi vọng cản được cú sút.

- Véo....! – Bóng sượt qua tay áo thẳng Chiến rồi lao thẳng vào xà ngang khung thành 11A1.

- Bình... bình.... Ahhh!!!!

Tình huống nguy hiểm chính là đây, cú sút trái phá của Bảo Bư đã trực chỉ khung thành đối diện mà đập mạnh vào xà ngang, dội luôn thẳng vô mặt thẳng mập thủ môn đang còn thủ thế chờ bóng. Khang mập ôm mặt rú lên sau quả dội banh cực mạnh đó, nó lăn đùng luôn ra đất đưa hai tay bụm mũi mình lại.

Chúng kiến cảnh tượng đó, toàn đội tại tôi nhất thời sững lại một giây chứng kiến thằng Khang vừa “tử vì đạo”, quả này không bể mũi thì thực là kì tích. Nhưng đội bạn quyết không bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, trông thấy bóng vừa bật ra đang nảy tung tung trên sân là hai anh em song sinh kia vội nhào đến.

- Bốp! – Ông anh Tú sút ngay lập tức, bóng xé gió bay luôn ngoài tầm với của pha dùng đầu cản bóng đầy bất lực của Dũng xoắn mà lao vào khung thành đang trống trải vì thiếu vắng thủ môn.

- Roét... vào! – Trọng tài thổi còi công nhận bàn thắng hợp lệ.

- Vào rồi.... 12A21 đã gỡ hòa ở phút thứ 15 của hiệp đấu thứ hai rồi... Vâng, thế cục của trận đấu lại trở về vạch xuất phát với tỉ số 1-1 chia đều cho cả hai đội. Và như tôi nhận thấy trên sân lúc này thì thủ môn của 11A1 đang bị đau..!

Không để chậm trễ, cả đám tại tôi vội chạy tới khung thành mà kéo Khang mập lúc này vẫn còn đang ôm mặt ngồi dậy:

- Có sao không chú? Xui...!

- Sặc... máu kia...!

Vừa nghe có máu là thằng mập đã gằn như phát rồ, nó kêu lên đau đớn:

- U...ư... máu á... tao bị bể mặt...ahhh!!!!

- Bình tĩnh, không đến nỗi đâu! – Tuấn rách lác đầu.

Sự tình quả là không đến nỗi như thằng Khang đang tưởng, nhưng với vị trí vừa lãnh trọn quả bóng trái phá vào mặt như nó thì hoảng hốt hoàn toàn là cảm xúc tự nhiên. Thật ra thì thằng mập chỉ bị đập mũi mức độ nhẹ, máu có xịt ra nhưng không nhiều, mặc dù cảm giác đau đớn thì vẫn còn đó. Gì chứ bị đập vào mũi thì ai mà chẳng đau tái tê, tôi bất giác rung mình khi nhớ lại hồi còn luyện võ thảnh thơi cũng bị ăn vài đấm từ sư phụ vào mặt, ê ả cả mấy ngày liền.

Phải mất đến vài phút để “đội cấp cứu” từ phòng y tế tạm thời cầm máu lại cho Khang mập thì trận đấu mới được tiếp tục.

- Ổn không? Đá được chưa? – Tôi á ngại hỏi.

- Không được cũng phải được chứ sao, có ai nữa đâu mà thay...ui daaa! – Khang mập nhăn nhó, vẫn còn quen tay dò dẫm lên mũi rồi xuyt xoa.

Ôm bóng đặt lại vào vạch vôi giữa sân, tôi thầm tiếc nuối vì bị gỡ hòa dù rằng chẳng thể trách gì được, lối đá thể lực của đội bạn kèm với những cú sút trái phá đúng là một đòn giáng mạnh vào lỗ hổng chí mạng của một đội bóng thiên về kĩ thuật tại tôi.

- Và... trận đấu lại được tiếp tục, bóng được phát từ khu vực giữa sân nhưng...rè...è...rè....!

Lời nói của tên bình luận viên bị ngắt quãng giữa chừng khi mà vừa lúc đó đột ngột có một cơn gió thổi mạnh đến sân. Luồng không khí lạnh này mạnh đến nỗi quả bóng đang yên vị trên sân cũng lần ngược về lại theo hướng phần sân của bọn tôi.

- Vâng... a lô một hai ba bốn... tôi nói anh em có nghe rõ không... alô... gió to thế không biết,

trận đấu vẫn được tiếp tục...a lô!!!!

Tái mặt nhìn thằng Luân cũng đang nhìn mình, tôi phập phồng lo lắng khi nhận ra rằng tụi tôi đang ở... ngược chiều gió. Trên sân lúc này hầu hết các khán giả đều đưa tay giữ nón và kêu la oai oái khi hàng dàn lá rụng bay rít theo từng cơn gió thổi mạnh đến. Bên trên bầu trời lúc này cũng đang vẩn vù mây đen như khẳng định rằng chắc chắn chỉ chiều tối hôm nay thôi, mưa sẽ cực kì lớn. Và oái ăm thay tại sao mà lúc này đây, những cơn gió từ các đám mây đông đặc kia lại đang tấp vào mặt tụi tôi như thể muốn dùng khí lạnh mà đóng băng luôn cả đám.

- Tiều... ngược gió! – Thằng Luân chỉ nói được nhiều đó rồi tắt ngúm.

Và tôi không biết nói gì hơn, chỉ dùng chân giao bóng sang cho nó vì không thể giữ bóng cố định được nữa rồi chạy sang phần sân đội bạn. Theo như thói quen thì Luân không sẽ chuyển luôn cho tôi để tổ chức tấn công, áy vậy mà lần này tôi không đón được đường chuyển của nó chỉ bởi... bóng vừa lăn được một tí là chậm chạp trở lại, ị ạch như lăn giữa bùn lầy.

Nhận ra vì đang bị gió cản, tôi vội chạy lùi lại đón bóng, quyết định dùng lực chân mạnh hơn để đảm bảo rằng những đường chuyển của mình sẽ vẫn được như ý.

- Kèm người! – Bảo Bư la lớn, lập tức thế trận ba chọi một lại tái lập.

Không dám chần chừ, tôi vội chuyển xo kim sang cho Tuấn rách, thế nhưng một lần nữa bóng bị những cơn gió làm chững lại giữa chừng trước khi đến được chân thằng Tuấn mặc dù tôi đã chuyển mạnh hơn. Bị mất bóng ngay trong tích tắc, thằng Tuấn không nhịn nổi bèn bỏ luôn vị trí cấm mà chạy theo trung vệ đội bạn lúc này đang tranh thủ dẫn bóng sang phần sân chúng tôi.

- Qua đây... nhanh...! – Bảo Bư ra hiệu, và liền nhận được bóng từ đồng đội.

Có vẻ như khi ngược gió hay thuận gió thì việc chuyển bóng cũng đều khó khăn như nhau, lần này Bảo Bư tuy nhận được bóng nhưng lại phải nhờ ai người hết cỡ, kết quả là trượt luôn trên sân và bị Luân không cướp bóng.

- Bình....!

Biết rằng đang bị ngược gió là một điều bất lợi, thằng Luân quyết định sút thật mạnh để rót bóng vào trung lộ, dù rằng tôi dám cá lúc ở điều kiện thời tiết bình thường thì cú sút này của nó cũng phải đến được trước vòng cấm địa của đối phương.

- Hay....! – Vẫn với lợi thế cao hơn, hậu vệ đội bạn đã thành công trong pha tranh bóng trên không với thằng Quý khiến nó té chổng gọng ra đất.

- Ái chà chà... dường như được ông trời ủng hộ hay sao mà nãy giờ 12A21 toàn tấn công tới tấp quý vị ạ... thuận gió quả là hên đó mà!!!! – Bình luận viên phấn khích la lớn.

Dù rất ghét nhưng tôi lúc này cũng phải thừa nhận một điều rằng tên bình luận viên đó nói đúng, và sự thật trên sân hoàn toàn đúng theo nhận định đó. Như đã nói ở trên thì 11A1 tụi tôi trước giờ đá thiên về kĩ thuật, vì vậy mà sau một hồi quần thảo với 12A21 thể lực vượt trội thì chúng tôi đã có phần xuống sức trước lối đá chém đing chặt sắt này khi đội hình phòng thủ liên tục bị kéo giãn. Và bây giờ lại thêm yếu tố thời tiết chính là ngược gió, tụi tôi dù có mở đợt tấn công nào cũng đều bị chặn đứng do những đường chuyển không chuẩn xác.

Trái lại với bất lợi của chúng tôi thì 12A21 lại có nhiều lợi thế hơn hẳn, dù rằng bị thuận gió cũng ảnh hưởng đến lúc chuyển bóng do có phần mạnh hơn khó kiểm soát. Bù lại những cơn gió này dường như rất ăn ro với lối đá mạnh mẽ của đội bạn do những cú sút trái phá vốn đã mang cường lực giờ lại thêm sức mạnh từ phong thần, vì vậy những cú sút của họ đã mạnh nay càng mạnh hơn. Không ít lần Khang mập phải vất vả cản phá để rồi ả cả đôi tay, cũng không ít lần tụi tôi nhăn nhó khi chặn bóng, và cũng có gần chục lần xà ngang với cột dọc đã cứu nguy cho khung thành đội tôi.

Và còn một điều bất lợi rõ ràng nữa rất dễ nhận thấy, đó là tình trạng xuống sức thể thảm của toàn bộ đội tôi. Vừa tham gia phòng thủ một cách vất vả, vừa thực hiện những đợt tấn công nhưng không hiệu quả, cộng thêm nhịp độ trận đấu liên tục tăng cao do đội bạn, và những cơn gió mạnh mẽ thổi ngược lúc này đã khiến chúng tôi gần như kiệt sức.

- Bình....! – Khang mập nhào người cản bóng đúng hướng từ cú sút của trung vệ đội bạn rồi lờ đã lăn luôn ra bên khung thành.

Không bỏ lỡ cơ hội, ông anh Tú vội nhào đến định sút bồi thì bị Dũng xoắn cản lại:

- Bốp....! – Một đường chuyển sang bên phải cho Bảo Bư.

Thế nhưng đường chuyển này đã bị gió làm cho biến dạng, nó không đi thẳng hướng mà bị bẻ cong khiến cho tôi chặn bóng bị hụt, kể cả Tuấn rách cũng sưng sờ chôn chân tại chỗ vì kèm sai người. Bóng lăn luôn vào khoảng trống trước khung thành, ngay chỗ Khang mập đang lồm cồm bò dậy quờ quạng do cơn đau trên mũi vẫn còn, và... một tiền đạo 12A21 đang đứng ở đó!

- Bình....! – Tôi bất lực nhìn lưới đội mình bị rung lên mảnh liệt vì bóng đã tung mạnh lưới, trận gió chết tiệt kia như muốn trêu ngươi càng làm nó tung cao hơn nữa.

- Vào... vào rồi... 2-1 cho 12A21 thừa quý vị và các bạn, bàn thắng gần như quyết định này đã được ghi ở những phút gần cuối của hiệp hai rồiiiii....!! - Bình luận viên gào lên.

Bốn bề khán đài lập tức bùng lên những tràng pháo tay vui mừng từ phía khán giả, và cũng không ít những tiếng cãi cọ vì cho rằng bàn thắng này là không đẹp do có sự... trợ giúp từ lực lượng thiên nhiên.

- Không có gió thì sút vào kiểugi, hừ!

- Ở hay... thế thì vào nhà mà đá banh, ở ngoài lại đổ tại gió, haha!!

- Rõ là xui, trời kiểugi thế này, cả sáng không mưa giờ lại nổi chúng!!!

Mặc cho đội bạn đang vui mừng khôn xiết vì cuối cùng đã gạt hái được thành quả từ những đợt tấn công miệt mài không ngừng nghỉ, tôi lẳng lặng bước vào khung thành kéo tay thẳng Khang mập mệt mỏi ngồi dậy rồi ôm bóng quay đi.

Luân khùng chống tay thở dốc, Dũng xoắn quệt mồ hôi tứa ra như tắm dù trên sân lúc này khá lạnh, thằng Chiếnthì mặt cắt không còn hột máu, nằm bệt luôn ra đất. Ở giữa sân lúc này chỉ có Tuấn rách và thằng Quý là đang nhìn tôi bước lại gần:

- Giờ sao...? – Thằng Quý hỏi.

- Đá tiếp, kệ, đã hết giờ đâu! –Tuấn rách hừ giọng, mặc dù nhìn cái bộ nó tôi biết cũng đã tuyệt vọng lắm rồi.

Hiệp hai chỉ còn tầm năm phút nữa là hết giờ, chẳng thể ngờ được là với tình hình ngược gió như thế này mà đám tôi vẫn có thể trụ lại gần ấy thời gian suốt từ đầu hiệp đến giờ. Đưa bóng cho Tuấn rách, tôi thở hắt ra:

- Tranh thủ hít thở đi... sắp đá tiếp rồi!!!

Rồi tôi thả lỏng toàn thân, ngửa mặt nhìn bầu trời đang xám xịt và vẩn vũ mây mù bên trên. Những cơn gió lạnh ngắt đang thốc vào mặt tôi như đám từng phát một, tôi nghe trong gió lúc này có hương nồng của phố biển, có hơi đất ấm nóng từ bên dưới sân, có dư vị của hàng lá cây đang xào xạc rũ rượi và rơi lá tả. Tôi nghe tận trong lòng tôi có một tiếng nói vang vọng đầy nỗi nề và mệt mỏi:

- “Đến đây là... kết thúc rồi sao...?!”

Tự này đến giờ, dù chạy sân không ngừng nghỉ, hỗ trợ phòng thủ hết đợt này đến đợt khác, tận dụng kỹ thuật cá nhân của mình mà vừa chặn đứng bên kia là tôi đơn độc tấn công sang khung thành đối phương. Có lần phối hợp được với Tuấn rách, có lần không... Về như hôm nay ông trời không ủng hộ tôi khi mà những cơn gió vẫn cứ ngược chiều đưa tôi, và một thằng không biết sút bóng như tôi bỗng trở nên vô dụng, nhỏ bé đi dưới gầm trời rộng lớn đầy mây đen lúc này.

Nhìn Khang mặt lặn xả cứu nguy cho đội, Luân khùng chạy đôn chạy đáo, Dũng xoắn méo cả mặt vì biết nó không thể thoát bài kiểm tra Địa, thằng Chiến nhăn nhó vì cái chân đau vừa bị sái của mình mà tôi tự nhủ mình phải càng cố gắng hơn nữa. Nhưng gần ấy thời gian, vài mươi phút đồng hồ cũng là không đủ khi mà đội bạn quá vững chãi về thể lực lại còn được thêm “mưa thuận gió hòa”, tôi hoàn toàn bị chặn đứng đầu cho có đôi lần tạo ra vài tình huống nguy hiểm trước khung thành đội bạn.

- Nãy tao mà sút trúng là được rồi! – Tuấn rách tức tối nhắc lại tình huống mặt đối mặt với thủ môn nhưng nó lại sút ra ngoài khi nãy.

- Haizz... gió to thế thì biết đâu mà lần! – Thằng Quý lắc đầu đáp, nó cũng đã mệt lả người.

- Hoét...! – Trọng tài thổi còi tiếp tục cho trận đấu diễn ra.

- Hiệp hai của trận chung kết đã đi vào những phút cuối cùng, và tỉ số hiện là 2-1 nghiêng về 12A21, có vẻ như đã xác định được thắng bại mất rồi!

Chẳng buồn để ý đến những lời bình luận, và cũng chẳng nghe thấy gì từ những tiếng hò hét, kêu gọi, cổ động ở bên trên khán đài. Tôi lúc này như thu mình lại một góc giữa vùng trời rộng lớn, và rồi vươn người ra hết sức có thể... một lần cuối cùng của ngày hôm nay.

Lặng lẽ dốc bóng và gần như cúi gằm mặt xuống đất, tôi lúc này chỉ thấy trước mắt mình khung cảnh như mờ lại, chỉ có những cầu thủ trên sân, những đường biên và khung thành là hiện rõ mồn một. Xung quanh dường như rất tĩnh lặng, tôi nghe mồ hôi trong mình đang túa ra và nóng, lại nghe gió thổi ngược về mình mang hơi mưa vừa lạnh, vừa nồng...

Lớp bóng từ đằng sau chân, tôi cho rơi một lúc cả hai anh em song sinh đang kèm mình, xỏ kim

thật chắc chắn qua người Bảo Bư rồi chuyển cho Tuấn rách kế bên. Tôi trông đường chuyển này đi rất chậm, mà cũng lại rất nhanh, cứ như rẽ gió mà đi. Và khung cảnh dường như chậm lại, những tiếng nói xung quanh bị ù đi bên tai, nhưng tôi vẫn đón được bóng trở lại từ thằng Tuấn, để rồi loáng thoáng nhìn nó đang hét lên như là “sút đi...”

Tôi vẫn không sút, ở cự li này mà sút thì không thể vào được, trong đầu tôi mặc định lúc này là sẽ dùng kĩ thuật của mình mà đi bóng luôn vào tận khung thành, thế là chắc nhất. Thế nhưng đầu nghĩ mà chân lại làm khác, sau cú đảo người thoát khỏi hậu vệ đội bạn, tôi quay lưng lại về phía thủ môn lúc này đang lao ra mà lại chuyển về cho thằng Quý đang chạy lên.

Nhìn thẳng vào mắt nó, tôi tin tưởng rằng thằng Quý sẽ chuyển chứ không dám sút...

- “Phút cuối rồi... mệt quá...!” - Tôi nghe có tiếng người nói bên mình.

Bằng một nỗ lực cuối cùng, thằng Quý vung tay thoát khỏi Bảo Bư mà thực hiện một đường chuyển... thẳng vào tôi. Đúng rồi, phải vậy chứ...

Trong khi tất cả mọi người đều tưởng rằng thằng Quý vừa sút thì tôi đã đưa chân lên, nhưng không thực hiện một cú đá nối mà tôi nhả bóng, mặc cho bóng lướt qua khoảng giữa chân mình.

- Bình...! - Bóng bật ra từ tay thủ môn một cách ngẫu nhiên khi ông anh này quờ quạng vì quá bất ngờ trước một thằng Quý chuyển mà không sút, và trước một thằng là tôi như sút mà không làm.

Nhìn bóng nảy ra, tôi biết thời cơ duy nhất của mình đã đến, vội rướn người theo và chuẩn bị tung cú sút nhất định, tôi có thể chắc chắn rằng dù không biết sút nhưng ở khoảng cách này, tôi chỉ cần chạm nhẹ chân vào bóng là đã có thể đẩy nó lăn vào khung thành...

Tuấn rách la lên, Bảo Bư đứng đực mặt ra... và thủ môn đội bạn bắt lực giơ tay níu lấy chân tôi..

- Huy...!

Té luôn ra đất, tôi nghe có tiếng còi bên tai mình cất lên:

- Hoét... phạm lỗi trong vòng cấm... 11A1 được hưởng đá phạt!

Tiếng còi của trọng tài đã kéo tôi trở về thực tại, thoát khỏi trạng thái nhập tâm suy tưởng của một người đã quá kiệt sức. Và khung cảnh xung quanh đã rõ ràng trở lại, tôi có thể trông thấy toàn đội đang ủa tới bên mình, cầu trường dậy lên những tiếng hò reo vang dội chưa từng có.

- Vàng... đội 11A1 được hưởng một cú sút phạt vào những phút bù giờ... và... đó là một quả phạt Penalty... vàng. Có thể coi đây là cơ hội gỡ hòa duy nhất của đội 11A1... chúng tay hãy cùng chờ xem, hãy dà...!!!!

- Mày sút đi Nam...! - Luân khùng vổ vai tôi.

- Tao...? - Tôi thần thờ như chui vào tình hình tiện tại.

- Ừm, mày kiến tạo ra pha bóng này mà... thành bại giao cho mày, tui tao không ý kiến gì hết! - Tuấn rách gật đầu đồng ý.

- Sút đi, cơ hội cuối rồi! –Khang mập cũng bỏ khung thành mà chạy lên, đơn giản vì tất cả đều biết hiệp haisẽ kết thúc sau cú sút phạt này.

Xung quanh là những đồng đội đã từng xem như vào sinh ra tử với mình, kinh qua bao nhiêu là trận chiến từ banh bóng đến đánh nhau đang nhìn mình bằng ánh mắt tin tưởng rồi dần lùi ra xa, để lại mình tôi ở trước vạch 11m, tôi bất giác cảm thấy mình như run lên.

Trọng tài chỉ tay vào vạch vôi đặt bóng và lùi đi, cầu thủ đội bạn cũng dạt sang hai bên căng mắt nhìn tôi, cả tứ phía khán đài, gần như toàn bộ học sinh và thầy cô trong trường đều nín thở chờ đợi khoảnh khắc này. Khoảnh khắc quyết định kết quả của trận chung kết sẽ được tiếp diễn bằng hiệp phụ với bàn thắng vàng, hay là... tất cả sẽ chấm dứt tại đây.

Đứng trước bóng, trước khung thành đội bạn, trước một thủ môn đang căng thẳng trên nét mặt, tôi thấy chân mình lúc này nặng như đeo chì, tưởng chừng như chẳng thể nào nhấc lên nổi, cứ như mất hết cảm giác. Áp lực lúc này là quá nặng, quá sức chịu đựng... Ước gì cái tình trạng lơ mơ khi nãy có thể trở lại với tôi một lần nữa.

Và tôi lại trông bầu trời đang chuyển dần sắp mưa, lại nghe trong gió đang thổi phàn phật có luồng không khí lạnh mát rượi, lại nghe hơi đất ẩm và nồng từ bên dưới, lại nghe hương lá cây, nhựa cây lia cành bay lả tả...

Cũng nghe như có ai đó đang nói loáng thoáng bên tai mình một cụm từ rất quen thuộc mà cũng rất xa lạ, vừa cần kíp mà lại vừa sợ hãi mỗi khi nhắc đến...

- Lá vàng rơi...!

Chương 335

Với riêng bản thân mà nói, tôi luôn tin rằng cảm giác của một cầu thủ khi đứng trước chấm phạt đền 11m cũng giống như đứng trên một dòng thác lũ đang chảy cuộn cuộn xuống vực sâu vậy. Trước mặt bạn là bầu trời, nhìn xuống một chút là vực thẳm sâu không thấy đáy, bên dưới chân bạn là dòng nước cuộn cuộn đang chảy xiết. Chỉ đứng yên một chốc nữa thôi, bạn sẽ bị nước kéo xuống vực, nhưng bạn cũng không đủ can đảm để di chuyển thêm một bước nào, vì kết cuộc là bạn đâu biết mình có thể bay thoát lên trời, hay là rơi tòm xuống vực sâu?

Vào, hoặc không vào? Ghi bàn, hoặc không ghi bàn? Câu hỏi đơn giản này luôn gây ra những suy nghĩ phức tạp. Bạn sút bóng thành công vào lưới, hạnh phúc sẽ vỡ òa trong vinh quang. Nhưng nếu sút hỏng? Chỉ một mình bạn buồn ư? Không phải, đó là cả một nỗi buồn tập thể, những đồng đội đất tin tưởng bạn, hàng ngàn khán giả ủng hộ bạn, và không chỉ đơn giản để bạn có được vị thế như bây giờ.

Ngày hôm nay đây, tôi đứng trước chấm phạt đền 11m cho tình huống do chính tôi kiến tạo nên, đó là cả một sự nỗ lực. Đó là cả một chặng đường dài của những trận thắng mà đầy phần thất bại về các đối thủ khác. Thua ở ngày hôm nay, thua ở tại lúc này, cũng tức là những đối thủ trước cũng thua, đồng đội tôi cũng thua, và cả tôi cũng thua.

Cuộc đời tôi biết đến mùi vị thất bại rất ít, bởi tôi đã làm chuyện gì là làm hết sức mình, là chuyên tâm, là tập trung, là độc đoán để đổi lấy thành công.

Và giờ đây, tôi lại đang đứng trước một tình huống nữa để quyết định thành bại của mình, cú sút quyết định của ngày hôm nay, quả Penalty trực tiếp để có thể đưa 11A1 tiến vào hiệp phụ trong trận chung kết với 12A21.

Thời gian xung quanh tôi như đông đặc lại, lắng đọng thành từng khối đang chùng xuống, kéo theo hàng biết bao khán giả cũng lặng im, nín thở và chờ đợi. Toàn bộ cầu thủ trên sân, cũng nín thở và chờ đợi. Tất cả chỉ còn lại những cơn gió thổi như đám vào mặt tôi lúc này, những chiếc lá vàng rơi lả tả trên sân, bay tán loạn theo một buổi chiều âm u trước cơn mưa đầu mùa thật lớn.

- Viu...hiu....!!!!

Lá Vàng Rơi ư?

Dù tôi chỉ là một thằng cầu thủ mới tập sút cũng dư biết ở cự li này, kĩ thuật Lá Vàng Rơi rất khó để thực hiện, nếu không muốn nói là bất khả thi, bởi chỉ chuyên dụng cho các khoảng cách xa và dùng để rào chắn cầu thủ để tạo tính bất ngờ cho thủ môn. Còn ở khoảng cách 11m của Penalty, muốn sút Lá Vàng Rơi thì khác nào tự đưa bóng bay luôn lên trời, quá muộn trước khi nó kịp giảm tốc và rơi đột ngột vào lưới?

Nhưng ngoài kĩ thuật sút lá vàng ra, tôi chẳng còn biết cách sút nào khác. Giờ bảo tôi sút thẳng một mạch vào khung thành thì chỉ có hên xui, và phần xui luôn nhiều hơn. Tôi cũng không hiểu tại sao thằng Tuấn, thằng Luân lại để tôi sút. Đây đúng ra mà nói, sút phạt là trách nhiệm của hai đứa nó, Tuấn rách xua giờ dứt điểm quen rồi, ghi bàn lúc này với nó là cầm chắc tám chục

phần trăm cơ hội. Luân không thì sút mạnh, nó cũng có khả năng biến cơ hội thành bàn thắng. Còn tôi, chỉ mới tập sút, và biết mỗi sút lá vàng thôi mà?

Thôi kệ, giờ có nghĩ cũng chẳng được gì nữa, toàn bộ mọi người đang dõi theo tôi mất rồi. Giờ tôi chỉ biết là mình phải sút, thế thôi. Đang ở hướng gió ngược về phía mình, tôi phải sút kỹ thuật lá vàng nhưng là thật chuẩn, bởi chính cơn gió ngược này sẽ góp phần giúp bóng giảm tốc đột ngột ở cự li gần hơn, khả năng thành bàn cũng cao hơn.

- “Đúng vậy, tận dụng gió ngược mà sút lá vàng rồi, góc trên bên phải khung thành!” – Tôi nghĩ thầm trong đầu mình đầy quyết tâm.

Giờ phút này, tôi rất muốn ngoái đầu lại chỉ để nhìn Tiểu Mai một lần duy nhất, chỉ để biết rằng dù thành công hay thất bại, nàng vẫn ở cạnh tôi. Không, thật sự là tôi chỉ muốn biết khoảnh khắc quyết định này đây nàng có đang dõi theo tôi không thôi. Hay đôi mắt bằng sương nguyệt lạnh kia vẫn nhìn tôi, nhưng là nhìn mơ hồ xuyên qua khoảng không trắng xóa?

- “Chân anh nặng như đeo chì vậy, Tiểu Mai ơi... hay nghỉ đá đi, thua ở đây cũng được, mình về nhà nhé. Em nấu ăn, anh chạy lăng xăng qua phụ, lại vui vẻ như hồi đó, có được không?”

- Hoét...!!!! – Tiếng còi ra hiệu sút phạt của trọng tài cắt đứt đi dòng miên man suy nghĩ của tôi.

- “Vô lý, mình vừa nghĩ gì vậy kia? Không phải lúc mất tập trung, thua ở đây là hết!”

Gạt phăng giày phút yếu lòng nhu nhược, tôi hít một hơi thật sâu rồi bước lùi lại vài bước, chạy lấy đà như đi nước kiệu rồi dãn tăng tốc, mắt nhìn chăm chăm vào quả bóng tròn bên dưới, chuẩn bị thực hiện cú sút quan trọng nhất từ trước đến giờ của mình.

Gió vẫn thổi mạnh, vẫn tấp vào mặt tôi như du long hí họa...

- “Mày sút lá vàng rồi kiểu quái gì vậy? Khuynh người xuống, đặt chân trụ gần sát banh, chạy lấy đà rồi gập người về phía trước...Đó, đúng rồi... Nhớ chạy lấy đà ngắn thôi, gần đến banh thì giảm tốc, lấy cạnh bàn chân sút mà vuốt mạnh lên theo hướng lòng bàn chân... Đó... thấy hông, banh rồi khó chịu bỏ xừ... lắc lư kinh dị chưa con trai...Cứ nghe anh Sơn Xứng Xứng của mày là sẽ thành công tuốt, ê hê hê!!!! “

Chỉ trong một sát na thôi, tất cả những thao tác đó tôi đều thực hiện rất hoàn hảo, có thể xem là chuẩn nhất từ trước đến giờ. Nhưng... chuyện gì vừa xảy ra vậy? Cảm giác gì thế này?

-!

Một cách rõ ràng nhất, khoảnh khắc chân tôi sút quả bóng đi, tôi cảm nhận rõ ràng gió đã ngừng thổi một cách đột ngột và bất ngờ nhất, bằng chứng là cờ phạt góc không còn tung bay nữa mà rũ xuống lặng im.

Đất trời hoàn toàn không có gió!

Tôi đứng bất động, thủ môn cũng bất động, toàn bộ mọi người có mặt trên sân và dưới gầm trời này cũng đều bất động.

Bóng bay theo quỹ đạo cong, xoáy thật mạnh rồi bất thành linh như mất đi toàn bộ gia tốc mà đổi hướng rơi xuống khung thành đối phương. Một cú sút Lá Vàng Rơi hoàn hảo nhất tôi đã từng

thực hiện được. Nhưng...

- Soạt...! – Bóng bay vượt qua khung thành, rơi xuốngmành lưới bên trên và lăn tròn trên đó rồi nhẹ nhàng ôn nhu, nằm yên bất động.

Đứng gió ư...?

Nếu gió vẫn còn ngược hướng như từ nãy đến giờ,thì rất có thể bóng sẽ vào lưới lắm chứ? Còn đằng này lại đứng gió... thành ra cú sút quá mạnh rồi ư?

Cả ngàn người có mặt trên sân bóng lúc này đều lặng yên bất động trước tình huống quá đổi đột ngột này, trước một đạo lí người tínhkhông bằng trời tính kia.

-!

- Roét... không vào, trận đấu kết thúc! – Và trọng tài lại một lần nữa khoi mào cho thời gian chuyển động trở lại, chấm dứt không khí yên lặng trên sân.

Một vài người đứng dậy, họ bắt đầu vỗ tay, những tiếng vỗ tay lác đác từ khắp các hướng mà không rõ là đang chúc mừng cho người chiến thắng, hay là thương hại vì kẻ chiến bại.

Và trận bóng trong lòng mọi người sẽ kết thúc khimà một “thủ tục” nữa được thực hiện, đó là lời nhận định như chứng thực củabình luận viên:

- Vâng... tình huống này tôi cũng không biết phải nói gì hơn... e hèm... một cú sút phạt rất đẹp, nhưng chỉ tiếc là... có cố gắng nhưng không may mắn. Vâng... vậy là hiệp phụ sẽ không diễn ra, và trận chung kết của giải bóng đá toàn trường năm nay đã kết thúc với chức vô địch dành cho... 12A21!!!!

- DZÔ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- YEAH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- VÔ ĐỊCH, 12A21 VẠN TUẾ!!!!!!!!!!!!!!

- GÔ GÔ GÔ... À LÊ À LÊ À LÊ...!!!!!!!!!!!!!!

Kéo theo đó là những tràng hò reo vang dội rung chuyển một góc trời, những tiếng trống kèn, la hét vang lên ở một mức độ không thể hoành tráng hơn được nữa. Những cầu thủ 12A21, những cầu thủ của đội bóng vô địch vui mừng ôm chầm lấy nhau vì họ đã giành vinh quang cao nhất. Những khán giả của họ chạy ùa xuống sân chung vui và chúc tụng, kéo thành hàng mà tung hô đội nhà bằng những lời lẽ cảm xúc nhất, chân thực nhất.

Còn chúng tôi ư? Không có một lời ca, một bài hát nào được vang lên. Không có những cái tay bắt mặt mừng, bởi lẽ...

- “Thua thật rồi sao...?”

Tôi cúi mặt đứng thẫn thờ trên sân, vẫn chôn chân bất động trước chấm phạt đền mà ai oán nhìn bầu trời xám xịt mây đen kia, nay đã lại có gió, và gió lần này là thuận chiều. Chỉ tiếc là nó đến muộn một chút mà thôi, một chút thời gian nhưng cũng đủ quyết định thắng bại.

- Và với kết quả này thì 11A1 tuy lần đầu dự giải nhưng cũng đã đoạt chức á quân, một thành tích rất đáng khen ngợi. Đúng vị trí thứ ba là 11A1... và thưa quý vị cùng các bạn, lễ trao giải sẽ diễn ra ngay ít phút sau đó!

- Ào... ào...! – Gió thổi mạnh hơn nữa, hơi lạnh đang càng rõ hơn.

- Vâng... với quyết định của các thầy cô trong ban tổ chức thì lễ trao giải sẽ được dời lại vào... thứ hai đầu tuần, tức là sáng ngày mai nha các bạn. Còn bây giờ là chương trình dự báo thời tiết, vâng mưa sắp tới, tui đoán là hơi bị to, các bạn chạy nhanh về nhà còn kịp đó. Giờ thì tui... ahhhhdzeeee... lớp tui thắng rồi!!!!!!!

Nói xong thì tên bình luận viên cũng quảng luôn micro mà chạy ủa xuống sân bóng để chung vui cùng đội bóng của lớp mình. Ở trên khán đài, từng dòng những người là người đang lũ lượt trong vội vã mà kéo nhau ra về để kịp tránh cơn mưa đang chực chờ trút xuống trên đầu mình. Một bầu không khí u ám mà những đám mây đen bên trên mang lại đang bao trùm lấy mọi thứ.

Một cầu thủ của 12A21 tiến đến lại gần, đặt tay lên vai tôi đang buồn bã lúc này mà nói thì thầm:

- Em không có thua, chỉ vì đội hình của tụi em quá yếu mà thôi, ở trong đội này... uống cho chú mày lắm, anh nói thật đấy!

- Hơ.....?!!!!

Rồi ông anh này bỏ đi trước ánh mắt thẫn thờ, trống rỗng của tôi mà hòa vào đám đông đang kéo nhau đi ăn mừng bên kia sân bóng. Còn ở bên này, chỉ trơ trọi lại những kẻ chiến bại đang cúi gằm mặt với những cái lắc đầu tiếc nuối. Những khán giả ủng hộ ở đâu? Họ đã về mất rồi, họ tháo chạy để kịp tránh cơn mưa đang đến gần, chứ ở lại chia buồn làm gì nữa? Thua thì cũng thua rồi mà!

Tôi nghe sau lưng mình là những tiếng an ủi của bạn bè trong lớp, của mấy nhỏ bạn gái đang ra sức vỗ về đám con trai cầu thủ. Tôi nghe Dũng xoắn tru tréo lên vì nó không thoát nổi cái hạn dò bài của thầy Địa, tôi nghe Khang mập gằm rú bực bội với nhỏ Huyền. Tôi cũng thấy Tuấn rách và thằng Chiến, thằng Quý nằm sõng soài luôn ra sân, nhắm nghiền mắt lại chỉ để che giấu một điều gì đó mà tụi nó không muốn bộc lộ ra trước mặt mọi người.

- Thôi... đừng buồn...! – Luân khùng vỗ vai tôi an ủi, dù rằng nhìn vào mắt nó tôi biết, nó cũng đang nản ghê gớm lắm.

Vẫn còn thẫn thờ như chưa thể chấp nhận được sự thật này, tôi dăm dăm nhìn vào quả bóng hầy còn đang treo trên màn lưới đội bạn, là kết quả của pha sút hỏng khi nãy. Rồi tôi lại nhìn những đứa bạn đồng đội của mình đang nuối tiếc, đang vật vờ, đang lơ ngơ trên sân. Tôi nhìn dòng người kéo nhau ra về, dòng người vừa nãy còn ủng hộ đội bóng hết mình, giờ họ chỉ trông mong ra về và kịp lấy xe để chạy thật nhanh đến nhà, kịp thoát mưa giông.

Họ không một lời an ủi, đây là kết quả của kẻ thất bại khi để vượt mất chiến thắng trong tầm tay hay sao?

Bất giác tôi lại nhìn tụi hội bàn tròn...

-“Ở trong đội này... uống cho chú mày lắm, anh nói thật đấy! “

Là như vậy ư? Có phải chẳng là như vậy?

- Lộp... độp...viu.....!

Có mây đen, có gió giật, tức là có mưa đây mà...

Tùy phong, khởi vũ....

Một chốc sau, tôi thấy mình cùng hội bàn tròn ngồi trong quán nước mía trước trường. Không ai nói với ai câu nào, chỉ lặng nhìn mưa đang rơi ào ào trước mắt mình, dày đặc và trắng xóa. Tiếng mưa rơi thật mạnh, rơi ầm ầm trên mái tôn của quán nước, gió thổi hung bạo đến mức có cảm tưởng như những gốc me tây dọc sân trường kia sẽ bị đánh bật đến mức bật gốc.

- Vậy... thua hử tụi bây?

-!

- Tiếc nhỉ, mà thôi đứng nhì cũng được ha!!!!

-!

- Ê ngồi tí nữa đi, chưa tạnh mưa mà???

- Ê Nam... đi đâu đó mày?

- Luân... Tuấn... mưa to lắm mà... điên à?

- Tao về... mai gặp!!!!

- Bye mày!

- Ê...ê... còn 3 thằng tao thì sao????

- Ehh ... ào... rào... ê tụi.....!!!!!!

Tiếng í ới gọi nhau của mấy thằng bạn thân lẫn trong tiếng mưa dày đặc rồi mất hút.

Lại một chốc sau đó, tôi thấy mình đang thần thờ đạp xe dưới làn mưa trắng lờ lờ trước mắt, nghe những giọt nước lạnh giá đập quavai áo đau đến rát buốt. Mưa rơi như thể nhấn chìm bất cứ ai đang ở ngoài đường lúc này.

- “Bể mặt chưa Nam? Mày còn mạnh mẽ bảo là sẽ đem chiến thắng về cho Tiểu Mai kia mà?”

- “Đấy, giờ thì thua bỏ xừ ra đấy... sau này xem còn gì nói, giỏi hứa nữa không?!!! “

- “Nhưng... thua thế này ư? Là lỗi của mình sao? Mình sút hỏng mà....? Thua là đúng rồi, trách gì ai được nữa, tiên trách kỷ, hậu trách nhân mà!”

Cũng không nhớ là tại sao, có thể tôi nhớ nhầm, nhưng hôm đó dường như tôi đã dừng xe lại ở trên đường biển Nguyễn Tất Thành, ngồi trên băng ghế đá công viên mà mặc cho cơn mưa lạnh giá đang trút xuống vô tình và dữ dội. Tôi thần thờ, mơ tưởng, trách cứ, nuối tiếc với những suy nghĩ củariêng tôi.

- “Chú không có thua....!”

Ào...ào.....

- “Ở trong đội này... uống cho chú mày lắm, anh nói thật đấy! “

Ngẩng mặt nhìn trời rồi lại phải nhắm mắt vì những hạt mưa nặng nề dội thẳng vào mắt mình, dường như tôi đã gào lên ai oán, gào lên tiếng lòng của một kẻ thua cuộc nhưng vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật trước mắt. Tiếng lòng của một kẻ đang chìm trong sự mê đắm của thắng thua mà quên mất ý nghĩa đích thực của chiến thắng hẳn muốn là gì.

Tôi quên đi tất cả, chỉ biết lúc này tôi thua cuộc, bại trận một cách không thể... diễn tả hơn được nữa, là sự chân phương nhất của từ “thất bại”.

Mưa vẫn rơi nặng hạt và dày đặc, trắng xóa và lạnh giá trên con phố biển lại chuyển mình bước tiếp vào một mùa hè nữa, một mùa hè đầy mưa như bao năm trước.

Thua thật rồi... chỉ cách biệt một bàn...Không thể chối cãi gì được nữa, cũng không thể sửa sai thêm được nữa...

Chúng tôi đã thất bại, một thất bại cay đắng trong trận chung kết của buổi chiều năm ấy...!

Chương 336

Theo lời bé Trân kể lại thì chiều hôm đó, trong khi ngoài trời mưa âm ỉ như bão lũ, Trân thì sau trận bóng đã về đến nhà từ lâu mà tôi thì vẫn chưa thấy đâu nên cả nhà tôi mới bắt đầu cuống lên. Thoạt tiên thì ba mẹ tôi cứ nghĩ là tôi còn ngồi ở quán nước hay đi đâu đó với đám bạn sau trận bóng, cho đến khi Trân không yên tâm gọi qua cho Khang mập thì mới biết là tôi còn đứng dậy ra khỏi quán nước mía trước cả tụi nó. Thế là ba tôi gần như nổi trận lôi đình, còn mẹ tôi thì cứ bồn thần đứng trước cửa nhà mà ngóng thẳng contrai út, lòng đầy lo lắng nhưng không biết phải làm thế nào bởi bên ngoài trời mưa quá lớn chả thể đi tìm được, chỉ biết mong cho nó đang trú mưa ở nơi nào đó.

Nhưng đến khi tôi về tới nhà thì mọi sự lại hoàn toàn đổi khác. Bước vào nhà với bộ dạng ướt sũng như chuột lột từ đầu đến chân, tôi chỉ kịp nói hai tiếng chào ba mẹ, để xe cho Trân tắt tá dắt vào rồi bỏ lên phòng nằm. Tôi vẫn còn nhớ mang máng là mẹ tôi hình như mắng dữ lắm, nhưng bà tôi có lắc đầu bảo là thôi để nó yên, thế là xong chuyện. Vậy đó, tôi chỉ nhớ được như thế, còn lại là sau khi tôi lên phòng nằm phịch xuống giường thì lần ra bất tỉnh nhân sự luôn một mạch.

Lần đầu tiên khi tôi tỉnh dậy là biết được mẹ tôi đang ngồi ở cạnh mình, tay vắt khăn nước trở qua trở lại hai mặt để đắp lên trán tôi.

- Thua thì thôi, tội gì phải dầm mưa cho bị sốt thế này hở con...?! – Mẹ tôi khẽ lắc đầu nói.

Rồi tôi lại chìm vào giấc ngủ mê man, vừa kịp biết thêm một sự thật là...

Tôi bị sốt!

Lần thứ hai khi tôi tỉnh dậy là lúc tôi nghe bên tai mình loáng thoáng có tiếng người nói chuyện, có vẻ như là lúc trời vừa sập tối.

- Cháu nó bị nhiễm lạnh nên sốt nhẹ thôi, cái chính là có dị ứng với thuốc theo lời chị nói nên tôi hơi lo, cần phải theo dõi thêm!

- Vậy... có cần phải nhập viện không bác sĩ?

- Không sao, sốt thế này thì nghỉ ngơi vài hôm là khỏi thôi!

Và tôi lại thiếp đi, trong đầu mình chỉ còn lại lờ mờ vài câu nói mà tiếng được tiếng mất, với nội dung là ngày mai ba tôi sẽ đến trường xin phép cho tôi nghỉ học dăm ba bữa vì bệnh.

Tôi đang mơ... tôi mơ thấy một thằng con trai khác giống hệt tôi đang đứng trước chấm phạt đền 11m, gương mặt nó trông căng thẳng tột độ. Để rồi nó lại chạy lấy đà, và sút... Cú sút không vào lưới, vì gió đột ngột dừng lại nên bóng lơ đã bay luôn ra ngoài. Và xung quanh nó lúc này là những tiếng cười chế nhạo của mọi người...

- Hắc...!!

Tôi choàng người giật mình tỉnh dậy, nhận ra vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng của trận chung kết

thất bại. Vậy là tôi lại tỉnh dậy lần nữa trong cơn sốt, nhưng chỉ khác là lần này tôi nghe có hương hoa bạch mai nhẹ nhàng, thanh khiết đang đưa đến trước mũi mình.

-!

-!

Tiểu Mai đang ngồi cạnh tôi ở đầu giường, cũng như mẹ tôi, nàng đang dờ tấm khăn nước trên trán tôi ra để thay khăn mới. Quả đúng là nàng thật rồi, đây không phải là giấc mơ nữa, duy nhất có hương hoa của Tiểu Mai là mới khiến tôi có thể cảm thấy thật yên bình sau cơn ác mộng chỉ mới vài giây khi nãy.

Nhưng rồi cũng ngay sau đó, tôi chợt nhớ ra lại một sự thật cay đắng là tôi đã thất bại trong việc mang vinh quang về tặng nàng. Vậy thì còn gì nữa đâu chứ?

- Anh... xin lỗi...! – Tôi nhắm mắt lại, nói trong cay đắng.

- Được rồi... ngốc...!

Rất dịu dàng và ôn nhu, Tiểu Mai để tôi gối đầu lên đùi nàng rồi vỗ về an ủi, hết như cái hôm mà tôi bị thua trận dưới tay Trần sư phụ vậy.

- Anh... xin lỗi....!

- Ngốc, sức khỏe là quan trọng nhất... ngốc!!!

- Đừng giận anh nữa... nhé...?

- Ai thèm giận anh, hứ...!

- Hôm giờ anh cứ tưởng... vậy là xong luôn...!

- Em chỉ đợi anh chân thành xin lỗi, vậy mà ngốc của em đến giờ mới nói được câu đó... khổ thân chưa, để bây giờ bị như vậy đây!

- Thế... thế thôi hả?

- Chứ anh mà biết xin lỗi thì em còn giận anh làm gì nữa chứ, đồ đại ngốc này!

-!

-!

Và lần này tôi lại thiếp đi, trong tâm tưởng mang một chút tiếc nuối rằng tại sao tôi lại quá dờ không chịu nhớ ra cái lần tôi bị Khả Vy giận, Tiểu Mai đã từng nói chỉ cần một lời xin lỗi chân thành là đủ. Nhưng như thế cũng không sao, đằng nào nàng cũng đã tha thứ cho tôi rồi, bằng chứng là lúc này tôi đang ngủ ngon lành trong vòng tay của nàng, thế đã tốt lắm rồi.

Vậy đó, tất cả kì trân dị thảo trên thế gian, mọi vật việc quý giá của cõi đời này cũng đều không bằng sự yên bình mà Tiểu Mai mang lại cho tôi như một nơi chốn trở về sau mỗi lần quy ngã. Có được Tiểu Mai làm bạn gái, làm người yêu, có thể...là cả làm vợ hiền đã là cả một phúc phận lớn nhất trong đời này mà vận mệnh thiên địa đã đối tốt với tôi.

Dù rằng nàng có hơi... lạnh lùng một chút, kiêu kỳ một...chút chút, nhưng cũng không sao, tôi thích vậy. Tôi thích một Tiểu Mai xinh đẹp thông minh không ai bằng, đảm đang thực nữ không ai hơn, lạnh lùng băng sương nguyệt lạnh, và cả kiêu kỳ để không một tên con trai nào dám tán tỉnh nàng, ngoại trừ tôi mà thôi.

Đúng vậy, Tiểu Mai là nhất rồi, Khả Vy gì chứ?Minh Châu gì chứ.....?

- Chóc!

- Ui da....! – Tôi nhăn nhó khi nghe bên tai mình đau nhói.

- Một điều chị Mai, hai điều chị Mai, dậy ăn cháo nè ông tướng, ngủ mà cũng nói lảm nhảm, gọi tên bạn gái trong yêu thương nữa ha?!

Trước mắt tôi lúc này là Trần đang ngồi cạnh bên,con bé bê tô cháo đặt lên chiếc bàn gỗ ở đầu giường, đưa mắt nhìn tôi nói về bệnh tật:

- Bệnh gì bệnh hoài, đàn ông con trai mà yếu đuối thấy mô!

- Anh... bữa nay là... thứ mấy vậy? – Tôi quệt mắt hỏi.

- Dạ thưa anh, là sáng thứ ba rồi đó, anh hai ạ!

- Mẹ... anh đâu?

- Cả nhà đi làm hết rồi, em nghỉ học thêm ở nhàchăm anh đây, anh hai ạ!

Trần thủng thảng đáp rồi đứng dậy đi về phía cửa sổ,con bé đưa tay vén màn lên rồi mở toang cửa ra đón gió trời lồng lộng.

Hơi nheo mắt lại vì ánh nắng tràn vào phòng mộtcách đột ngột, tôi quờ quạng hỏi:

- Vậy là... anh bệnh được hai ngày rồi hả?

- Dạ đúng rồi, cũng còn biết đó! – Trần nhún vaiđáp.

- Haizz!!! – Tôi thở dài, tựa lưng người ra thành giường một cách tiếc nuối.

- Sao đó? Mới dậy mà làm cái mặt gì đó? – Trần tò mò hỏi, nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Bằng một cử chỉ uể oải, tôi với lấy cốc nước trên bàn hóp một ngụm rồi chép miệng:

- Anh nghỉ học hôm qua, vậy là lỡ mất lễ trao giải đá bóng rồi...!

- À...! – Con bé gục gặc đầu vỡ lẽ ra.

- Tiếc thật, vậy mà để thua...! – Tôi tặc lưỡi, hãy còn cảm thấy tiếc ghê lắm.

- Ôi dào ôi, mấy anh thua mà y như thắng vậy đó,tiếc làm gì không biết nữa! – Trần bĩu môi nói, đẩy tô cháo về phía tôi. – Anh ăn đi, rồi em kể cho nghe!

Thế là trong lúc tôi húp tô cháo soàn soạt một cách ngon lành, bé Trần cũng ngồi kể lại đầu đuôi tình hình cơ sự của diễn biến “hậu chung kết” trong hai ngày qua. Hôm đó sau khi tôi sút hỏng quả phạt đền là đầu óc thần trí không còn tỉnh táo nữa, chỉ biết nghe mấy lời loạn xạ của

mọi người xung quanh. Thực chất hôm đó, tất cả khán giả trên sân khi ngồi theo dõi diễn biến của trận chung kết đều biết nếu ở hiệp hai mà không bị ngược gió thì chưa chắc 12A21 đã có thể chiến thắng 11A1 để giành chức vô địch. Hầu hết mọi người đều râm ran bàn tán vấn đề đó, cãi nhau ì xèo cũng có. Cho đến khi 11A1 có cơ hội sút quả phạt đền thì mọi người đều nghĩ cuối cùng cũng có cơ hội để trận chung kết hấp dẫn này tiếp diễn.

Thế nhưng sự thật là tôi sút hỏng, và mọi người buồn thì ít mà giận ông trời thì nhiều, bởi ai đòi lại trớ trêu đúng gió ngay lúc sinh tử quan đầu như vậy. Và sau khi bình luận viên thông báo kết quả chính thức trận bóng, những người đầu tiên đứng dậy vỗ tay lại chính là Trần, Khả Vy và cả Minh Châu, dĩ nhiên là không thiếu những bạn bè của cả lớp.

- Ai cũng biết là mấy anh thua thời tiết thôi, không thua mấy ông anh lớp trên. Cũng đúng, xưa nay có ai thắng ông trời bao giờ đâu nà, hì hì! – Trần cười khi nói.

- Thế... ra vậy hả? Anh còn tưởng... bà con chửi dữ lắm chứ? – Tôi ngỡ ngàng khi biết sự thật.

- Không có đâu, mấy anh như... người hùng á, thua mà ờn vinh quang hơn mấy người thắng nữa, giờ trong trường ai cũng phục mấy anh hết, nhất là ông đó, ông anh ngốc ạ! – Trần lắc đầu trả lời, dí tay vào mũi tôi.

- Ủ... tốt ha...!

Thở phào nhẹ nhõm húp luôn thìa cháo cuối cùng, tôi giờ đã có thể hoàn toàn yên tâm rằng chỉ ít mình cũng không đến nỗi gọi là thất bại nhục nhã. Nhờ có bé Trần kể lại sự thật mà tôi đã có thể cảm thấy được an ủi rất nhiều cho những nỗ lực không ngừng nghỉ của toàn đội.

Đến đây thì Trần lại đột nhiên nhíu mày, nói với vẻ thắc mắc:

- Nhưng có một sự lạ lùng là... hôm đó, lúc anh sút hỏng ấy...!

- Ủ, sao cơ? – Tôi ngạc nhiên.

- Lúc đó ai cũng im ru hết, em chả biết nên làm gì luôn, chị Mai em thấy tay chị ấy còn run run nữa mà. Rồi tự dưng ở dưới dãy ghế ban giám hiệu có một bà con gái nào đó đứng bật dậy mà vỗ tay, mà em dám cá luôn... nhỏ đó nhìn anh đó ghen. Sau khi bà nhỏ đó vỗ tay thì tụi em mới giật mình mà đứng dậy vỗ tay theo, kéo theo cả đám khán giả cũng làm y chang!

- Hả?...! – Tôi há hốc mồm, trong đầu đã có thể tưởng tượng ra nhân vật mà Trần đang nhắc đến là ai.

- Thật, lúc sau khi mọi người xuống sân thì em thấy bà nhỏ đó còn đứng nhìn anh nữa, hình như định đi tới gặp anh nhưng bị lớp mình vây quanh. Thế là đứng khiên cưỡng một hồi rồi buồn buồn quay về. Nhưng em để ý nha, mắt bà nhỏ đó màu xanh da trời, nhìn đẹp như người ngoại quốc luôn!

-!

- Bộ có quen biết với anh hả?

- Đâu... đâu có...!!

Dĩ nhiên là tôi chối đây đẩy ngay tắp lự, chứ còn gì nữa, có cho vàng tôi cũng không thể dám

nói ra con nhỏ mang màu mắt xanh đại dương đó là Uyển Nhi, người bạn “vừa lạ vừa quen” của tôi cho Trần biết, vì Trần mà biết thì đồng nghĩa với Tiểu Mai biết, thế là tôi... tiêu chắc.

Vội đánh lạc hướng câu chuyện sang chủ đề khác, tôi hỏi trở ngay:

- Thế hôm đó... Trúc Mai làm gì? Không vỗ tay cho anh à?

Vào buổi chiều, tôi đã nhận được câu trả lời cho chính câu hỏi ban sáng của tôi.

- Em... bối rối quá, không biết làm gì nữa..! – Tiểu Mai cắn môi đáp, nàng dường như đẩy sự khó khăn trong câu trả lời vào đôi tay đang gọt vỏ cam của mình.

- Ủm... anh cũng đoán vậy! – Tôi nói, giọng hơi rầu vì... có chút hụt hẫng. – Thế... lúc anh về thì sao? Lúc đó em cũng về luôn à?

Tiểu Mai không trả lời câu hỏi bằng quơ cho có chuyện của tôi, mà nàng thờ người ra một lúc rồi đưa tay vuốt tóc, khẽ nói thì thầm:

- Không hiểu sao... nhìn dáng đứng buồn bã của anh lúc đó trên sân, em lại thấy... anh... đàn ông lắm, tuy thua nhưng mà như người hùng vậy... Hi... hết giận luôn!

Thế có trời đất là lúc đó tôi nở mũi một cách ghê gớm, từ trước đến giờ chưa nhận được lời khen nào của bất kì ai mà lại có thể làm tôi tự hào đến như vậy.

- Í... anh đỏ mặt kìa!

- Bậy... đâu có, làm gì... có!!!

- Rõ là có, được khen nên thấy thích chứ gì!

- Không.....!

Biết mạng mình không thể tồn tại ở chủ đề này lâu, tôi vội gỡ đầu, nuốt gọn mẩu cam Tiểu Mai dứt rồi hỏi qua chuyện khác:

- Thế... lễ trao giải ra sao? Có hoành tráng không? Anh nghỉ học không đi được!

- Cũng... bình thường, có vài người ở mấy lớp khác không thấy anh đâu, nên tưởng là anh thua không phục, không chịu lên nhận giải! – Tiểu Mai ngần ngừ trả lời.

- Ủây... bệnh chứ không là cũng phi lên rồi! – Tôi thở hắt ra.

- Ai bảo dầm mưa làm chi, em cứ tưởng anh đi với mấy bạn xong là về thôi chứ! – Nàng nhăn mặt trách khế.

- Thì... buồn mà, ai biết đâu! – Tôi lúng búng bào chữa.

Rồi tôi vội để thêm cho đỡ lời:

- Bình thường là anh chạy qua nhà em rồi... nhưng đang bị giận nên mới phải đi lang thang, chứ thật tình anh có muốn bệnh nằm liệt thế này đâu!

Và như chỉ chờ có thế, Tiểu Mai véo mũi tôi rồi nói nửa đùa, nửa đe dọa:

- Vậy cho nên từ giờ ông tướng làm ơn nhớ dùm là đừng có mà tự quyết định mọi chuyện nữa nhé, không có tôi cạnh bên y như rằng chẳng thấy anh ra hồn vía chi hết!

- Au.. au da... em đối xử người bệnh thế à...? – Tôi nhăn nhó ôm mặt, vội lấy cái gối chèn lên mũi để phòng thủ.

- Phạt vậy là còn nhẹ đó, giờ có bỏ gối ra không?– Tiểu Mai bật cười, nàng đưa mấy ngón tay thanh mảnh gõ gõ lên mặt gối.

- Không... cho em nhéo nữa hả....! – Tôi quyết tâm cố thủ qua chiếc gối bông.

- Bỏ gối ra, ăn cam nè, ngọt lắm!

- Không....!

- Em đích thân gọt mà anh không chịu ăn?

- Ừ... tí nữa ăn... giờ chưa muốn... ăn nhéo!

- Bỏ ra, em thưởng cho một tin mừng!

- Tin gì thì nói qua tai, anh không dễ bị dụ đâu!

- Tin này là tin từ lễ trao giải hôm qua, có liên quan đến anh, và anh được nhắc tên trước toàn trường, sao? Tò mò chưa?

Vừa nghe đến đó là tôi vội quăng gối ra, nhưng chưa kịp hỏi là tin gì thì...

- Chụt...!

Trong khi tôi còn đang lơ ngơ chưa biết là tin gì thì Tiểu Mai đã cúi người nhẹ hôn vào môi tôi, thật dịu ngọt và ... đầy quyến rũ.

Rồi mặc kệ tôi còn đang ngẩn ngơ như kẻ tình si bị cướp mất hồn, nàng duyên dáng đứng dậy hấp háy mắt:

- Đó là thưởng cho siêu cầu thủ, còn tin mừng thì ngày mai anh đi học lại để các bạn nói cho nghe, vậy sẽ ý nghĩa hơn. Giờ thì... em về nhé, chào anh!

Và nàng quay bước ra khỏi phòng, để lại tôi đang nằm trơ ra trên giường, chổng gọng.

Ôi tía má ơi... con cảm ơn tía má đã sinh con ra để cho con được hưởng trọn giây phút này...

Con cũng cảm ơn ba vợ, má vợ đã sinh Tiểu Mai ra... trời ơi, hai người không thể nào biết được là hai người đã sinh ra một cô con gái tuyệt vời đến thế nào đâu...!!!!

Công nhận là đúng như theo lời bác sĩ nói, lần này tôi chỉ bị sốt nhẹ, nằm nghỉ hai ngày là đã khỏe hẳn. Sáng ngày thứ tư, tôi lại đường hoàng... vác xác lên trường, tay trong tay cùng Tiểu Mai hiên ngang dạo bước.

- Hê hê, ai cũng nhìn anh hết kìa, có mấy em lớp dưới nữa! – Tôi cười khoái chí khi cùng Tiểu

Mai đi qua dãy hàng lang lớp học.

- Đồ tự mãn, hừ! – Nói rồi nàng đưa tay đến hông tôi.

- Uiiii...daaaaaaaaaaaaaa!!!!!! – Tôi rú lên luôn giữa sân trường đầy đau khổ.

Lết thân tàn đi cùng Tiểu Mai đến lớp học, tôi còn đang nhăn nhó vì sáng sớm bị ăn “nhéo thần chú” thì đám bạn trong hội bàn tròn đã nhào tới “tấn công” quyết liệt:

- Ái chu cha... bữa nay mới lộ mặt lên hả thằng kia? – Tuấn rách phóng tới đầu tiên vì nó ngồi ngay cửa lớp.

- Thánh... thánh đã hiển linh trở lại!!! – Dũng xoắn phi đến, nó... táng vào mặt tôi ngay dù trước đó còn gọi tôi là “thánh”.

- Cái đêch... mày báng bỏ thần thánh thế à? – Tôi nủabực nửa phì cười vì hết ăn nhéo là tới ăn bạt tai.

- Bệnh phu, đá xong lăn ra ốm luôn, anh em còn tưởng là mày buồn quá... uống thuốc trừ sâu tự tử mất rồi chứ, hehe! – Khang mập đứng trên bục giảng nói vọng xuống, nó đưa tay xóa tên tôi trên ô bảng vắng mặt.

Nhưng bắt gặp ánh mắt của Tiểu Mai đang nhìn nó như hình viên đạn, thằng mập biết mình nhờ mồm vội chữa miệng:

- À... hết bệnh chưa mày?

- Bây tốt quá ha, lúc tao bệnh chả thằng nào tới thăm, giờ mới hỏi han! – Tôi cười cười.

- Tụi tao định tới mà...! – Luân khùng đang nói chợt hạ giọng.

- Mà sao? – Tôi ngẩn tò te.

- Do... vợ mày bảo bệnh nhẹ, để yên mày nghỉ ngơi là được nên tụi tao thôi không tới! – Nó thì thầm qua tai tôi khi cả đám chụm đầu lại.

- Kệ, cứ tới có sao đâu! – Tôi chung hửng. – Tụi mày sợ con gái từ hồi nào vậy?

Và câu trả lời giải đáp cho lí do nguyên đám tụi nó “hãi” “Tiểu Mai mà tôi cùng nhận được là...

- Tụi tao không sợ con gái, chỉ sợ... cán sự Anh Văn!

Vào giờ ra chơi hôm nay, khi mà tôi còn đang lục tục xếp sách vở vào ngăn bàn chuẩn bị rửa Tiểu Mai xuống dưới căn-tin uống nước thì nàng đã nháy mắt chỉ tay lên trên bảng ý bảo tôi chú ý kia. Y chóc là thằng Khang mập đã phóng lên, húng hắng giọng:

- E hèm... Võ Trí Nam đâu, lên nghe... chiếu chỉ của hoàng thượng!

- Hoàng thượng gì? – Tôi thắc mắc.

- Hoàng thượng là... thầy hiệu trưởng đó Nam, hi hi! – Khả Vy quay xuống nói.

- Ờ...! – Tôi gật đầu đáp, vỡ lẽ ra là hôm nay thầy hiệu trưởng lại còn xưng vương nữa cơ đấy.

Rồi Khang mập vờ như cầm tờ số trong tay, trước ánh mắt của đám bạn trong lớp đang nhìn tôi vẻ bông đùa, nó nói lớn:

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết... Võ Trí Nam do hôm thứ hai nghỉ học vì lâm trọng bệnh nên hôm nay mới nghe chỉ. Thay mặt cho huấn luyện viên kiêm tổ trưởng tổ thể dục là thầy Hưng, tuyên bố chọn Trí Nam vào đội bóng của trường do có biểu hiện rất tốt ở những trận bóng vừa qua. Cùng với những thành viên khác được chọn ra từ các đội hình xuất sắc được khám phá trong giải bóng vừa rồi sẽ đại diện cho đội bóng trường Phan Bội Châu quyết một trận giao hữu... sống mái với trường chuyên Trần Hưng Đạo vào mùa khai giảng năm sau. Trước mắt thì Nam, mày sẽ vẫn giữ vị trí tiền vệ tổ chức, phải biết là rất vinh hạnh mới được đích thân thầy hiệu trưởng nêu tên trước toàn trường, nhưng do mày nghỉ học nên không biết trời trăng mây gió chi hết. Khâm thủ!!!!!!

Thằng Khang mập vừa dứt xong cái “chiếu chỉ” của nó là cả lớp lăn ra cười bò như vỡ chợ vì cái sự khôi hài đúng chỗ của nó. Riêng tôi thì cười không nổi, bởi lẽ tôi đang quá... tự hào, không biết vì sao mà số phận lại ưu ái tôi đến như thế này.

Tiền vệ tổ chức, đội hình mạnh nhất... rồi lại còn đại diện cho trường... á chà, quyết một trận sống mái với “kẻ thù” bên trường chuyên nữa chứ.

Quả này thì bảnh rồi, đòi tui lên hương thiệt rồi ta ơi!

Đúng là y như lời bé Trân nói, tôi thua mà như thắng, Tái ông mất ngựa chưa hẳn đã là xui, và phúc họa song song, đây gọi là trong cái rủi luôn có cái may đây mà!

Chiều cùng ngày hôm đó, ôm niềm vui được chọn vào đội tuyển hí hửng về nhà sau một bữa ăn trưa hoành tráng siêu ngon lành tại nhà Tiểu Mai, tôi hăm hở dắt xe vào trong. Còn chưa kịp khoe với mẹ về chuyện mình được phong chức thì mẹ tôi đã lên tiếng trước:

- Ai đặt mua khô bò tặng con nè! – Bà chỉ tay vào cái hộp to đùng trên bàn.

- Sao? Có nhầm hông mẹ? – Tôi ngơ ngác vì chả hiểu mô tê gì sất.

- Nhầm sao được, ghi rõ địa chỉ nhà mình mà! – Mẹ tôi lắc đầu đáp.

- Thế có ghi tên người gửi không? – Tôi thắc mắc.

- Không, người của cửa hàng đến giao nói là bạn con, cả 5kg khô bò chứ chẳng ít ỏi gì đâu, mày liệu mà ăn cho đỡ cả mắt ra nhé con! – Mẹ lừ mắt đe dọa nhìn tôi.

- Dạ... dạ....! – Nói rồi tôi vội ôm cái hộp to đùng phóng lên trên phòng khách mà “khui quà” dù chẳng biết là ai gửi cho mình.

- “Chắc là thiên sứ trên trời rồi, chứ ai mà dư tiền đến mức mua tặng mình 5 kí bò như vậy chứ, cả một đồng tiền đó trời ơi!” – Tôi vừa tháo hộp ra, vừa toát mồ hôi hột.

Quả y chóc như lời mẹ tôi nói, bên trong hộp là cả một đồng khô bò được gói lại kĩ lưỡng, màu đỏ vàng đặc trưng vừa nhìn vào là đã ứa nước miếng ra vì thèm, tôi cứ gọi là lóa cả mắt. Nhưng ngay bên trên đầu là một phong thư nhỏ với nét chữ ngay ngắn của... con gái. Đưa tay mở phong bì, tôi lôi ra một tờ giấy viết thư màu xanh lá.

- “Gửi Trí Nam, “

Vậy là đúng rồi, hộp khô bò này là của tôi rồi, ai mà tốt quá vậy ta, tôi vội vàng đọc tiếp mấy dòng tiếp theo.

- “Khi ông đọc thư này thì chắc là tui đang trên máy bay về nước rồi, còn nhớ là ông nói thích ăn khô bò của tiệm người hoa trên đường Nguyễn Huệ lắm nên tui đặt mua đem tới cho ông, loại ngon nhất đó. Vì gấp gáp với không tiện nên tui mới nhờ người mang giúp, ông ăn cho đã đi ha, 5kg chắc cũng nhiều, ăn cả tháng luôn hehe! Còn nếu thiếu thì sau này tui sẽ mua thêm cho ông! “

Đến đây thì tôi đã chắc chắn đến một trăm phần trăm là Uyển Nhi mất rồi, bởi cách xưng hô này với dạo gần đây chỉ có tôi nói với nhỏ này là tôi rất thích ăn khô bò, và có giỡn chơi đùa địa chỉ nhà mình ra với cái ước nguyện viễn vông là... Uyển Nhi sẽ gửi khô bò thật cho mình. Vừa nghĩ đến Uyển Nhi thì tôi đã đâm chột dạ, vội ngó ra đằng trước cửa dòm chừng như sợ bé Trần về đột ngột sẽ phát giác ra sự việc dù rằng mới có hơn 4 giờ chiều, trường vẫn chưa tan học.

- “Ông đá banh thua... chắc buồn lắm hả? Đừng có buồn nha, thua trong ngắn cao đầu mà, bữa đó xui xẻo gì đâu á, bởi vậy ta nói lỗi do số phận đó mà. Với lại mấy người lớp kia thắng ông đâu có hay ho gì, nhờ gió mạnh thôi. Ông rủ tụi đó ra bắn CS coi, tui dám cá là ông chấp hết luôn á!”

Bật cười với cách an ủi có một không hai của cô nàng, tôi phải gọi là báỉ phục vì quả thật là Uyển Nhi cũng háo thắng chả kém gì bọn con trai là bao.

- “Bữa đó tui định tới an ủi ông mà nghĩ lại nên thôi, thấy ông lúc đó buồn quá... bạn bè xung quanh nên không tiện. Mà giận ghen, tui tưởng ông nhớ hẹn ra biển nên cố chạy ra đó, kết quả là chờ hoài không thấy ông đâu, tui lại bị ướt mem, hu hu, ông để tui dầm mưa cả buổi luôn, đồ đáng ghét!”

Chết thật, quả tình là hôm đó tôi buồn quá hóa rồ nên lang thang dầm mưa trên phố mà không biết là Uyển Nhi lại cũng đang đợi mình ở bãi biển Đồi Dương. Giờ Uyển Nhi nhắc lại thì tôi mới nhớ ra, nhưng kể cũng lạ, tôi đã có ừ hử gì về cái vụ đá banh xong sẽ ra biển chơi đâu cơ chứ, chỉ nói rằng... để tính sau thôi mà.

Hơi bối rối vì chuyện thất hứa này, tôi đâm ra áy náy mà chột dạ đột nghĩ không biết mình ăn 5kg khô bò đắt tiền này có bị... cắn rút lương tâm không nữa. Mà... chắc là không đâu, chỉ có tôi cắn miếng bò chứ làm gì có chuyện lương tâm cắn tôi.

Đưa mắt nhìn xuống vài dòng còn lại của bức thư, tôi quyết định đọc hết xem cô nàng tinh quái này còn nói thêm gì nữa đây.

- “Mà ông cũng hay ghê, sút quả đó đẹp thật luôn, đừng tiếc nữa nha, còn năm sau cơ mà. Từ giờ... hi hi, tui nghĩ tui sẽ không gọi ông là baby nữa, vì ông...”

Ê, hè tui lại về chơi đó, ông nhớ bày tui bắn Snap kĩ càng chút nha, tui thi xong tui lại bay về. Nhớ đó, tui biết nhà ông rồi đó, trốn không được đâu, hứ! Viết đến đây thôi, chúc ông hết buồn, thi học kì II thật tốt còn đợi tui về chơi, hihi, byebye!

Diệp Hoàng Uyển Nhi

Ngày... tháng...năm...! “

Cầm bức thư trên tay mà tôi lúc này chỉ biết há hốc mồm, phát ra một tiếng duy nhất:

HẢ?!